

Giới thiệu Cappuccino

Cappuccino là truyện teen thoát đầu người đọc sẽ cảm thấy nội dung trùng lặp ý tưởng với những truyện khác nhưng cảm nhận sâu bên trong người đọc sẽ thấy sự khác biệt tinh tế, rõ rệt. Tình yêu cũng giống như một ly cà phê cappuccino, bên ngoài thì đẹp đẽ hào nhoáng nhưng khi uống vào sẽ cảm nhận vị đắng, chát. Một số kẻ sẽ nản lòng bỏ đi vì không thể chịu đựng thêm cái vị đắng này, song cũng có người cố gắng nán lại để nếm trọn hết vị đắng, vì trong vị đắng còn có cả vị ngọt dịu. Đối với tình yêu, chỉ những người thật sự kiên trì đối đầu với thử thách mới có thể chiếm lĩnh được người mình yêu, mặt khác sẽ có được một trái tim đồng cảm.

Một buổi chiều đầy nắng, tôi và em ngồi trong quán cà phê quen thuộc trên một con phố nhỏ ở Sài Gòn, em ngồi tựa cằm nhìn về khoảng trời xa xăm, thỉnh thoảng một vài tia nắng xuyên qua rèm, hồng đôi má em làm lòng tôi hoài niệm về những kỉ ức ban xưa.

“Nè, Phong...! Em rủ ra ngắm cảnh xe mà, có phải ngắm người đẹp đâu!

“Ồ! Ngắm người đẹp hồi nào?”

“Nãy giờ đang ngắm ai trong lòng tự biết đi chứ?”

“Tự tin quá hen?”

“VẬY hân anh chê em xấu rồi!”

“Không, làm gì có! Người yêu anh là đẹp nhất rồi còn gì?”

“Lại déo mồm!” Em nguýt dài nhưng hai gò má rõ ửng hồng

Cứ thế, hai đứa tiếp tục im lặng lắng nghe tiếng ồn của xe cộ tại Sài Gòn. Bất chợt, em nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, mắt vẫn hướng lên bầu trời xanh thẳm, tôi biết khó khăn lắm chúng tôi mới đến được với nhau, vì vậy em rất trân trọng những giây phút bên nhau như thế này. Tôi cũng bắt đầu khẽ nắm chặt bàn tay mềm mại, dịu êm của em, những kỉ ức trong tôi như đang ùa về, rủ nhau kéo đến.

Bên cạnh những câu chuyện lãng mạn, bạn đọc có thể đến với đọc truyện hay để chiêm nghiệm những tác phẩm đặc sắc khác, mang một chuyện tình mạnh mẽ và đầy sóng gió hơn của Cứ Lạnh Lùng Đi Rồi Anh Sẽ Mất Em và Hạ Vũ Ngã Rồi Thì Đứng Dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1

Đời học sinh là những chuỗi ngày dài ăn, ngủ, nghỉ học dưới sự đùm bọc của cha mẹ và thầy cô, đối với tôi nó còn có cả máu, nước mắt và cả tình yêu...

Tôi là Trần Đại Phong một cậu học sinh đang đứng trước ngưỡng cửa lớp 10, điều mà bao học sinh cấp 2 luôn hướng tới. Nhưng trước đó tôi nổi danh là một học sinh cá biệt không sợ trời không sợ đất, ngang tàn, hốc hác cùng với đám bạn của mình.

Có thể tóm tắt tiểu sử trước lớp 10 của tôi như sau, tôi mồ côi mẹ từ lúc mới lọt lòng, sống với cha từ nhỏ, tôi được ông dạy võ nên tôi rất hào hứng kiếm người để mà tỷ thí.

Mọi chuyện xảy ra vào những ngày đầu năm lớp 6, khi tôi đang ngồi trên chiếc ghế đá gần sân trường để thưởng thức hộp sữa mới vừa mua ở canteen về, bỗng nhiên...bốp...một trái banh từ đâu bay vào mặt tôi đau điếng làm sữa văng khắp mình tôi. Còn đang ngỡ ngàng vì nguồn gốc của trái banh thì đột nhiên một nhóm 3 thằng cỡ tuổi tôi từ ngoài sân tiến vào.

-Ê kìa tụi bây, thằng này vậy mà miệng mồm còn hôi mùi sữa! – 1 tên trong đó trêu đùa

-Kệ tao, tụi bây đá banh vào người tao phải không

-Ừ đấy! thì sao nào?

-Thì đương nhiên phải xin lỗi tao nhanh, ngay và luôn! – Tôi gằn giọng

Lúc đó bọn nó cười ha hả lên làm tôi tức tối lắm nhưng cũng răn nhin để “dàn xếp” tình hình, dù gì tôi cũng là một người điềm đạm mà, ít nhất là lúc chưa có người chọc.

-Chắc! Tao không tính đến vụ mày làm trái banh tao dính sữa là may rồi, còn đòi lên mặt à nhóc con? – thằng đó trợn mắt.

-Có xin lỗi tao không? – Tôi nghĩ rằng vì trên đời này ngoài cha tôi ra không ai được gọi tôi là nhóc con.

-Không đấy thì sao? Mày có trả banh cho tao không?

Từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp đám nhóc nào bố láo đến thế, đá banh vào người khác còn làm giọng ông cha, phải dạy cho bọn này một bài học mới được.

Nghĩ bụng rồi tôi nhặt trái banh lên, bọn chúng tưởng tôi chịu thua nên hớn hờ ra mặt và rồi...véo...bóp...ốp...tôi dùng hết sức ném trái banh thẳng tắp vào mắt thằng cầm đầu đó, chưa kịp hoảng hồn tôi tung luôn một cước nhá lửa vào bụng nó làm nó té nhoài người ra sau. Hai thằng bạn của nó thấy nguy liền ra tay nhưng bị nó ngăn lại.

-Mày được lắm thằng kia! Dám đánh tao á? – nó lão đảo đứng dậy

-Ai bảo mày kiếm chuyện trước, tao đòi công bằng thôi!

Nói đến đấy nó lao vào tôi như một đầu tên lửa, chỉ tiếc là lúc đó võ nghệ chưa đến đâu nên tôi đành đứng trân trân nhìn nó lao vào mình. Hấn ồm ghi lấy tôi, vật tôi xuống đất, trong tình huống đấy tôi chỉ biết làm theo bản năng là đánh tới tấp vào nó, thằng đó cũng đánh trả liên hồi. Sau một hồi ác chiến quyết liệt, đánh nhau toi tã, tôi và nó lăn ra thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhãi như tắm, một lúc sau tôi mới hoảng hồn được.

-Chú mày đánh cũng khá nhể? – Nó quẹo mồ hôi ngồi dậy.

-Mày cũng thế thôi, ăn cú đá của tao lúc này mà còn chi dữ! – tôi ngồi dậy theo.

-Mày có học võ hã, cú đá hồi nãy đau lắm đó! – nó ôm bụng suýt xoa.

-Ừ, võ gia truyền của cha tao!

Đến đấy, nó đứng thẳng người dậy, chìa tay cho tôi, mặt hớn hờ vô cùng.

-Ê, vào băng bọn tao đi!

-Băng gì?- Tôi chưng hửng.

-Thì băng nhóm của tao đó! Mày mà vào băng của tao rồi thì đảm bảo không ai dám động đến mày luôn. – Nó nhướn mày.

Nghe thế tôi cũng thích lắm, gạt đồng đồng ý ngay. Gì chứ kéo băng đi ngênh ngang trong trường thì oai biết mấy.

-Ha ha! Có thể chứ, băng tao mà có thêm võ gia truyền gì đó của mày thì vô địch rồi hề hề.

Sặc! Võ công gia truyền chính tông mà nó bảo gì gì đó, đúng là mấy thằng kém hiểu biết mà.

-Sẵn đây tao giới thiệu luôn, tao là Huy, còn đây là hai thằng đàn em tao, Bình với Tú.

-Ồ chào tao là Phong!

-Ừm...sao này nhớ chỉ giáo.

Từ đó tôi tung hoành ngang dọc với đám thằng Huy khắp đầu trường cuối lớp chọc phá người khác đến nỗi không ai là không biết đến tên tôi. Võ nghệ của tôi cũng ngày một được nâng cao ngày cả ba tôi cũng ngạc nhiên vì sự tiến bộ của thằng con mình. Mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn như thế cho đến những ngày đầu hè lúc mà mọi học sinh cấp 2 đang ráo riết ôn thi vào lớp 10.

Một ngày nọ...reng...reng...reng, tôi đang ngồi học bài thì chuông điện thoại reo ồm ồm.

-À ló, tao Phong nè! Gì thế mày?

-Mày lên xóm tao gấp, tụi bên hẻm Cà Ná nó đang hăm he hẻm tao kia!

-Tao đang bận mà...- tôi nhúu mày.

-Mày bận cái gì, sợ tụi nó phải không?

Haiz...không phải là tôi sợ gì cái tụi hẻm Cà Ná, nghe đến đánh nhau là tôi khoái bỏ xù đi chứ, ngặt nỗi là võ quán của bố tôi nằm ở đấy, ông mà thấy tôi đánh nhau vô cớ thì có nước là nhưr đòn.

-Thế mày có đi giúp huynh đệ mày một tay không thằng kia?

Ặc! Cái thằng này lại giờ trò đem tình huynh đệ ra mà dọa tôi rồi. Cứ giúp nó một tay vậy, chẳng lẽ mình lại xui đến thế.

-Thôi được rồi, để tao lên, cứ đợi đấy đi!

-Ồ! vậy nghe! Nhanh lên!

Tôi thờ dài, lắc đầu ngao ngán rồi cũng xếp hết sách vở lại, đạp xe lên hẻm 305 của thằng Huy. Vừa đi tôi vừa khấn vái lâm râm trong bụng “lạy cụ phù hộ đừng có cho ông già con gặp ngay lúc hành sự còn cúng nải chuối”. Đang Nhập tâm khấn vái tôi chợt nhận ra là mình tới nơi lúc nào không biết và thằng Huy đang réo gọi tôi bên kia đường.

-Ê nhanh mày! Bọn nó hẹn 2h đó, chắc cũng sắp đến rồi!

Tôi vừa đi vừa nhìn láo lã lảo lã xung quanh xem có gì “bất thường” không. Và cũng thờ phào nhẹ nhõm khi chỗ tôi “chiến đấu” là hẻm trong cách võ quán của bố tôi 2 con đường và cũng mừng thầm vì cha tôi không bao giờ rảnh rỗi mà đi dạo đến hẻm này. Vừa nghĩ tôi vừa mỉm cười đầu gật gù.

-Thằng này đang hoảng lại cái? Tụi nó tới rồi kìa – thằng huy nheo mày nhìn tụi.

Tôi nhìn theo hướng nó chỉ, đó là tụi bên hẻm Cà Ná lúc nào cũng hăm he thâu tóm cho bằng được hẻm 305 của nhóm tôi. Vì theo tụi nó hẻm 305 có vị trí địa lý tốt thuận lợi để “giao lưu” với mấy băng khác, hừm... nghe như mấy ông chiến lược gia ấy.

Hôm nay bọn nó kéo đến rất đông người, cỡ 15 thằng, đương nhiên lúc nào cũng có thằng Tý xẹo cầm đầu hiện hữu ở đó. Băng của tôi thì ít hơn có chỉ có 13 thằng thôi, nhưng tôi cũng chẳng thêm quan tâm, Trần gia quyền của tôi là đồ bỏ chắc.

Bọn nó lù lù trước mặt bọn tôi đầy khí thế.

-Tụi bây biết bọn tao đến đây vì mục đích gì rồi chứ – thằng Tý xẹo nghênh mặt.

-Mày khỏi cần nhắc, chỉ có một quy tắc thôi, bên nào thua thì rút xéo! – Thằng Huy kênh mặt lại.

Chẳng nói chẳng rằng, tất cả đều biết mình cần làm gì, thế là cả hai bên xông vào với khí thế hùng hực ngập trời. Chỉ chờ có thế, tôi lao vào chiến trường tìm từng kẻ địch mà hạ gục.

Thoạt đầu một tên hồ báo xông đến tôi, hấn quơ tay đánh đấm loạn xạ làm tôi phải lùi một bước thủ thế, sau đó tôi nương theo hướng đánh của nó mà khóa chặt tay nó lại đồng thời thúc cùi chỏ vào mặt nó một quả trời giáng làm nó ngã ngửa mà ôm mặt.

Tiếp đến 3 thằng khác lao đến tấn công tôi, bị bao vây tôi liền sử dụng bài tam bộ cước, vốn là thế võ vừa di chuyển vừa tấn công tầm xa đối phương rất linh hoạt. Sau một lúc quần thảo, 3 thằng nó đều lĩnh cước của tôi mà lao đảo, chỉ chờ có thế, tôi nhanh chóng áp sát tung quyền móc hàm dưới một tên, đập phăng vào bụng tên kia và đấm cho tên còn lại một quả nhá lửa làm 3 thằng ngã ù ra đất.

Đang rất đắc thắng thì tôi nhìn sang bên thằng Huy, nó đang bị thằng Tý xẹo áp đảo mà không thể chống trả, thảo nào mà tên đó tự tin đến vậy, nó cũng không phải loại vừa. Tôi vội chạy đến tung cho nó một cước, nhanh như cắt hấn đỡ được và lui lại một đoạn thủ thế. Tôi đỡ thằng Huy dậy, ra hiệu cho nó đi giúp mấy thằng khác, giờ đây chỉ còn mình tôi và thằng Tý xẹo, ngó thấy khuôn mặt hùng hổ của nó tôi cũng hơi chững bước nhưng vẫn vào thế thủ đi vòng quanh nó dò xét.

Không chần chừ, nó lao vào tôi tung một cước nhắm ngay mặt với ý đồ đánh nhanh giết lẹ, tôi bước lùi về né đòn, lập tức nó lao tới tấn công tôi tới tấp. Cái thế võ “đường phố” ấy tôi chẳng lạ gì nhưng do nó đã chinh chiến lâu năm nên đánh rất chắc tay khiến tôi đôi lúc khó khăn để đỡ đòn của nó. Nhưng như tôi đã nói, cái thế võ “đường phố” ấy thì tôi chả lạ gì, sau một lúc bờ ngõ với kiểu đánh của nó, tôi đã bắt kịp nhịp đánh của trận đấu. Mặc cho nó cứ đánh. Tôi thì dùng tay nương theo hướng tấn công của nó mà hóa giải hết đòn này đến cước khác.

Đánh tới tấp nhưng không được gì, nó dần mất sức và đánh chậm lại. Thối cơ chớp nhoáng, khi hấn tung đòn kế tiếp, tôi lách sang bên trái, dùng tay phải bắt lấy quyền của nó, tay còn lại tung một quyền vào hông, nó nhăn mặt bước lùi lại ôm hông. Không gì tốt hơn tôi lao đến áp sát vào nó dùng chiêu liên hoàn tam quyền dần dần 3 đấm vào bụng nó bằng tay phải với tốc độ cực cao, nó há hốc mồm ngã ngửa ra đằng sau, tôi liền kéo tay nó lại dần thêm song kích quyền vào ngực nó.....tỳnh.....ura...a nó bật ngửa té nhào ra đất, ôm bụng thở từng cơn.

Kết cục đã quá rõ ràng, bọn nó trở mắt kính hãi đứng nhìn đại ca của nó bị hạ đo ván. Như một quy luật, tất thấy bọn nó đến diu tên đại ca đi với một bộ dạng không thể thê thảm hơn được.

Thằng Huy và tụi đàn em nó chạy đến chỗ tôi ăn mừng rồi rút:

-Trời ơi! Hay quá, mày đánh như phim ấy!

-Chỉ tao mấy thế võ đó đi!

-Tuyệt cú mèo!

Thế nhưng điều mà tôi lo lắng nhất cũng xảy ra. Đang đắc ý với tụi bạn đột nhiên linh cảm được chuyện gì đó chẳng lành, tôi bất giác quay lại đằng sau, một dáng hình quen thuộc đang đứng trước mặt tôi, cái dáng đứng mà tôi đã từng gặp từ lúc bé.....là cha.....!

Tôi sững sờ khi nhận ra ông đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Tôi cứ đứng đấy trơ trơ như thằng Huy không vỗ vai tôi:

-Ê! Mày bị tẩu hỏa rồi hả mày, nãy nó có đánh trúng mày đâu?

-Ờ thì...! – tôi ấp úng.

-Gi thế ku? Đứng nói là yêu tao định tỏ tình đấy nhá? – Nó lùi lại trêu tôi.

-Thôi tao mệt rồi! Tụi bây ở lại ăn mừng đi, tao có chuyện phải về!

Không đợi tụi nó đồng ý, tôi vác xe chạy một mạch về nhà trong tiếng gọi í ới của đám bạn. Việc tôi làm bây giờ là chạy thật nhanh về nhà, chân tôi cứ đập, lòng tôi cứ rối bời. Thường thì khi gặp tình huống khi nãy ông đã có thể cho tôi ăn đòn như xương rồi, thế nhưng hôm nay ông chỉ lặng im bỏ đi, trước giờ tôi vẫn chưa thấy ông như thế.

Cổng nhà đã hiện ra trước mắt tôi, cái cổng mà tôi vẫn thường mở khi vào nhà, nhưng sao hôm nay nó nặng quá hay là lòng tôi đang nặng trĩu.

Ông đang ngồi trên chiếc ghế mà mọi thường tôi vẫn ngồi học bài, mặt quay ra ngoài cửa sổ. Tôi cứ ngẩn người ra đấy, lẳng lặng nhìn ông, không gian quanh tôi ngọt ngào vô cùng

-mày còn dám vác mặt về đây à? – ông cất tiếng nói phá tan sự yên lặng.

-Dạ...con...! – tôi bối rối.

-Sao thế? Lúc nãy mày hùng hổ lắm mà, sao giờ cứ ấp a ấp úng vậy?

-Thưa...cha con...biết...lỗi rồi!

Ông đứng dậy, cầm cái roi trong tay, tôi bắt đầu rung người.

-Tao dạy võ cho mày để làm gì?

-Dạ...để..tự vệ...để...rèn luyện... để...giúp đỡ người khác.

-Thế tại sao mày lại đánh nhau, tao không tình cờ phát hiện thì mày dẫu tao đến bao giờ...há...há...há?

Cứ mỗi từ “há” ông lại gián cho tôi những phát rồi tóe máu. Nhưng tôi không khóc! Phải, tôi không khóc bởi vì tôi biết mình sai, mình đã sai khi đánh người khác.

Rồi ông vút cái roi xuống đất, mắt ông rung rung.

-Mẹ mày đã mất từ lúc mày lọt lòng, một tay tao nuôi mày đến lớn, thấy mày như thế tao thất vọng về mày lắm Phong à!

-Cha! Con viết lỗi rồi, từ nay con không dùng võ đánh người vô cớ nữa...hức..!

Đến lúc này tôi mới bật khóc, tôi thực sự rất ân hận vì đã làm cho ông buồn, tôi trách mình tại sao cứ háo chiến thế, nước mắt tôi cứ rơi dài.

-Mày đứng lên đi! từ nay mày phải chăm chỉ học hành có biết không, đừng thất hứa với tao.

-Dạ con biết!

Lúc đấy tôi cảm thấy nhẹ nhõm trở lại. Từ đó tôi không tùy tiện dùng võ công của mình nữa, thằng Huy biết chuyện nên cũng không còn rủ tôi đi đánh nhau như trước được, nhưng thỉnh thoảng lại rủ tôi đi đá banh với mấy tụi trong xóm, những dịp như thế thì tôi không thể từ chối được và cũng trở thành thói quen những lúc tôi rảnh rỗi.

Phần lớn thời gian trong hè tôi đều phải chăm chỉ học hành để có thể thi vào trường Lê Thánh Tôn, đó là một trường lớn. Tôi thì học không đến nỗi tệ nhưng do lúc trước ham chơi quá nên trong hè tôi phải ôn lại rất nhiều, hầu như không có thời gian đi chơi.

Kết quả tuyển sinh rồi cũng được công bố, tôi mừng như lượm vàng khi thấy tên mình nằm trong danh sách thí sinh trúng tuyển. Rồi tôi sẽ được ngắm các nữ sinh là lướt, thướt tha trong tà áo dài, tôi sẽ kiếm 1 cô bạn gái dịu dàng, nhu mì người sẽ cùng tôi sống hạnh phúc trong cuộc đời học sinh màu áo trắng của mình. Nghĩ đến đó thôi là tôi đã cảm thấy lằng lằng khó tả rồi.

nhưng không vui được bao lâu tôi lại được cái tin sét đánh từ thằng Huy. Số là trong lúc chờ mấy thằng trong xóm đến đá banh, nó quay sang hỏi tôi:

-Ê, mày thi vào trường nào rồi?

-Trường LTT mày thấy sao?

Nghe đến đó nó há hốc mồm kinh hãi, tôi cứ tưởng nó phục tôi học giỏi, ấy thế mà...

-Mày điên rồi, trường nào không vào lại vào trường đó!

-Thì trường lớn mà, có gì đâu mà xoắn thế?

-Trời ơi! thằng này để tao kể cho mày biết....

Thế là nó kể luôn tuôn về lịch sử của ngôi trường đó cho tôi biết, khi nghe xong tôi cũng hơi hoảng hốt.

Lịch sử của trường LTT có thể tóm tắt thế này: lúc trước thì trường đó dùng là trường danh cho học sinh giỏi thật nhưng về sau càng ít học sinh học, ngôi trường dần đi vào trì trệ và bắt đầu cầu cứu đám nhà giàu, bốn họ cũng đồng ý giúp nhưng đòi lại, trường phải cho con của họ vào học vô điều kiện, vì sự tồn tại của mình, trường đành chấp nhận việc đó và tiếp tục hoạt động. như các bạn đã biết, những cậu ấm cô chiêu con nhà giàu đấy không phải tốt lành gì, chúng luôn bày trò chọc phá những đứa học sinh giỏi khiến chúng phải đứng trước hai lựa chọn, một là chuyển trường, 2 là phục thù chúng, dần dần đám học sinh đấy càng có địa vị trong trường đến nỗi các giáo viên cũng nể chúng vài phần.

Nghe đến đây tôi đã bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nhưng tôi đã quyết tâm không bỏ cuộc, đời học sinh màu áo trắng của tôi vẫn sẽ diễn ra ở đây...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Những ngày hè rồi cũng qua mau, vào ngày cuối cùng của mùa hè bọn thằng Huy rủ tôi đi đá banh lần cuối mà theo bọn nó là để chia tay tôi vì bọn nó đã thi vào trường Tân Phong cách trường tôi khá xa. Buổi đá banh đó sẽ là kỷ niệm đẹp nếu như tại nạn không xảy đến, tai nạn mà sau này nghĩ lại tôi vẫn nghĩ đó là cái số phận của cuộc đời mình.

Tôi đang bon bon dẫn bóng trên sân với tốc độ rất cao sau khi nhận được đường chuyền vượt tuyến của thằng Huy, trước mặt tôi bây giờ chỉ còn lại thủ môn đối phương, không thể làm khác hơn đó là....sút....véo...bum...á á.. á...rầm!

Quả bóng đi nhanh như cắt nhưng không hướng đến khung thành mà đi xọc qua cột dọc trái, trúng luôn vào đầu con nhỏ đang chạy xe đạp điện ngang qua làm nó loạng choạng rồi ngã xuống đường, còn trái banh thì văng xuống cái hồ nhỏ phía trước.

-Ê! Tụi bây.....?

Tôi vừa quay ra đằng sau thì mấy thằng kia đã trốn mất tăm từ lúc nào, giờ chỉ còn đám thằng Huy chỉ cọt ở lại nhìn tôi lăm la lăm lét. Mịa mấy thằng bây, cứ chạy hết đi, mai mốt tao mà gặp được thằng nào là oánh cho méo mặt.

-Giờ sao mậy? – Tôi quay qua thằng Huy hỏi.

-Thì cần răng qua xin lỗi nhỏ chứ sao mậy, trái banh đó đất lắm, tao không có tiền mua lại trái khác đâu! – thằng Huy thờ dãi đáp.

-Ờ thì tụi mình đi vậy!

-O!...mình đòi gì mậy, ý tao nói là một mình mày đi kìa, đi đông người qua đó nó tưởng du côn hăm hiếp con gái nhà lành thì khôn!

Sặc, cái thằng này chỉ giỏi tưởng tượng. Tôi thừa biết nó không dám qua xin lỗi người ta vì sợ bị ăn chửi chứ du côn gì, làm tôi giờ phải lết cái thân ừ ừ như thằng nghiện tới chỗ con nhỏ.

Hít một hơi thật sâu, tôi đánh bạo

-O...bạn gì đó ơi! Cho tui xin lỗi nha!

Con nhỏ đưa mắt lên nhìn tôi làm tôi như chết lặng, cặp mắt con nhỏ màu xanh dương, mê tôi luôn....

-Đẹp quá! – Tôi bất giác thốt lên một câu không tự chủ.

Tôi giật mình khựng miệng lại, chỉ kịp thấy hai gò má nhỏ ửng hồng của nhỏ rồi tôi cúi gằm mặt xuống. “Trời ơi! Cái miệng khôn kiếp, mày nói ra làm gì hại tao mang thêm tiếng dè gái rồi”

Cứ tưởng nhỏ sẽ sạt vào mặt tôi một chập cho bỏ ghét ai ngờ nhỏ cười hiền một cái làm tôi muốn đổ.

-Hi...Không sao đâu, bạn giúp mình dựng chiếc xe lên đi! – nhỏ nói bằng một chất giọng lơ lớ của người ngoại quốc nghe rất ư là dễ thương.

Trời! con bé hiền ghê, ăn nguyên trái banh vào đầu mà chỉ bắt mình dựng xe lên giúp thôi.Hề hề! Đúng là trời giúp người tốt mà.

Dựng xong chiếc xe cho nhỏ mà lòng tôi cứ phoi phoi, đi đến chỗ cái ao để lấy banh, chà trái banh cũng gần bờ ao cúi xuống vớt lên là xong, bót chốt...chùm...ùm...ọc...ọc...ọc. Một lực đẩy từ sau lưng làm tôi lộn cổ xuống ao uống hết mấy ngụm nước, may mà nước chỉ sâu tới bụng thôi nếu không là châu ông bà rồi. Vừa hoảng hồn leo lên bờ dự là tồn cho cái thằng xô tôi một trận hết biết đường về thế mà chả thấy thằng nào cả, em nó cũng đi mất từ lúc nào rồi.

Còn đang dáo dác kiếm cái thằng gan trời đó thì đám bạn tôi chạy lại.

-Ê, Huy! Mày có thấy thằng nào xô tao không? – Tôi nghiêng răng.

-Có thằng nào xô mày đâu, con nhỏ hồi nãy xô mày đó!

Vừa nghe xong tôi giật giật người, thảo nào con nhỏ nó nhìn nhìn cười cười là thấy nghi rồi, vậy mà để nó...ặc nghĩ tới là là tức điên lên được. máu nóng dồn đến đầu, tay chân nắm chặt, mắng nghiêng ken két. “Được lắm, chờ đây! lần sau mà gặp thì biết tay ông, đừng tưởng đẹp là có quyền làm bừa nhá!” – Tôi giờ nắm đầm lên hết to.

Về tới nhà mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi hết sạch cả chai mà máu nóng vẫn còn chảy rần rần. Thôi mệt hơi đầu giận người dung, ngày mai lên trường nhận lớp rồi, có cả khối em tha hồ mà lựa, hề hề, nghĩ đến là tôi mát lòng mát dạ ngay.

Sáng hôm sau, vận trong người bộ đồng phục đập bon bon trên đường giờ này vẫn còn vắng, tôi cảm thấy mình như trưởng thành ra vậy. Thật đúng là con người ta đang vui có khác, nhìn cảnh vật thường ngày cũng đẹp hơn hẳn, chim hót này, hoa nở này, bướm bay này, có cả đánh người nữa kìa. Hờ...??!!!! Một đám người gồm 3 tên đang bao vây 1 cô gái, bọn chúng đang mặc đồng phục của trường tôi. Hừ, học sinh mới bấy lớn mà định giờ thối còn đồ sáo, tôi là người học võ đầu thể bỏ qua được chứ.

Vừa dắt chiếc xe lại gần tôi đã nghe loáng thoáng.

-Tôi đã nói rồi, tôi đã có bạn trại khác, đừng có đeo theo tôi nữa!

-Tôi đã cho cô mọi thứ giờ tôi mới động vào cô có tý là cô trở mặt sao?

-Anh suốt ngày hành hạ tôi, tôi có bạn trai mới có gì sai chứ?

-Bạn trai cô là thằng nào, nói xem!

-Hắn...không có ở đây!

Nghe đến đó tôi định thôi, chuyện trai gái nam nữ thì cứ để họ tự giải quyết, tôi chẳng buồn can dự vào. Nhưng ngó thấy tên con trai vung tay lên chuẩn bị đánh nhỏ kia tôi bất giác lao tới ngay, gì chứ đánh con gái là hèn hạ lắm.

-Thằng kia, mày là thằng nào, sao dám can dự vào chuyện của tụi tao?

-Tao là....

Vừa định nói cho nó biết tôi là ai thì nhỏ kia nhảy đến ôm lấy tay tôi “hồn nhiên” chót một câu làm tôi chết đứng tại chỗ.

-Anh ta là bạn trai tôi đó!

-Cô nói gì...hắn là bạn trai cô á? – tên đó sững sốt

Tôi chả biết mình nên vui hay buồn nữa, chỉ biết lúc này tôi cứng họng không nói được câu nào luôn, mặt thì xám như tượng.

-Mày được, dám dành bạn gái tao à? Bọn bây đâu, đánh nó một trận cho tao.....!

Vừa dứt lời, 2 thằng đàn em của hắn lao đến, tôi búng tỉnh, đẩy cô gái qua một bên rồi tiếp đòn của tên thứ nhất, nhanh như cắt tên thứ hai lao tới tung cước nhắm vào bụng của tôi nhưng tôi đã kịp thời nhảy phóc ra đằng sau né đòn. Tiếp đó tên thứ nhất lại lao đến, vung thẳng nắm đấm hướng vào tôi, nhưng lần này tôi đã có sự chuẩn bị liền sử dụng “xoáy” làm lệch hướng đấm của nó, sau đó dùng tay còn lại vung một quyền vào hông nó rồi khuyến mãi thêm một chỏ vào mặt nó nữa làm nó ngã lăn ra đất.

Tên thứ hai lao đến tung cước thẳng vào tôi, dịch người sang một bên tôi né được cước của nó rồi nhanh chóng áp sát lại dùng liên hoành tam quyền dấn cho nó 3 cước vào bụng rồi hất nó ngã nhào ra đất.

Tên đại ca đứng ngoài nóng máu liền lao ngay vào tôi, nói là đại ca chứ tên này cũng chả đánh đấm ra hồn gì, chỉ quơ tay múa chân như mèo quào, thế nên cũng nhanh chóng bị tôi khóa hai tay lại, dùng vai hất nó bật ngửa ra sau.

Cuối cùng cũng xử lý xong, định quay lại hỏi thăm cô gái thì đã thấy nhỏ dong đi từ lúc nào rồi. Tự nhủ thầm vì đã quá nhiều chuyện can dự vào cặp đôi

này, tôi vội tốt lên xệ chạy một mạch trong tiếng chữ rủa của bọn đấy mà tôi chỉ nghe loáng thoáng được câu duy nhất đó là “hãy đợi đấy”

Một thật chưa lếch đến trường đã có chuyện xảy ra rồi, cầu mong đừng có gặp lại bọn khốn đó và cả cô gái kia nữa, mắc công lại sinh ra nhiều chuyện rắc rối.

Chừng mười phút sau cổng trường đã hiện ra trước mắt tôi, phải nói là ngôi trường này lớn thật, nội cái sân không là đủ chạy một nghỉ rồi. Cơ mà bọn con gái nhà giàu có khác, suốt ngày chung diện nên trông đùa nào đùa nấy cũng xinh cả, vừa đi vừa ngắm các em mà tôi cười híp cả mắt, người ngoài nhìn vào cứ tưởng tôi là thằng tâm thần cũng không chừng.

Hiệu lệnh tập trung của trường vang lên, các học sinh đều nhanh chóng tiến vào vị trí lớp của mình đã được xếp sẵn từ trước, tôi thì không dại gì chạy vào đầu tiên mà cứ chờ cái bọn lớp tôi xếp hàng xong là tôi tốt vào ngay để lấy vị trí cuối hàng, đây là một vị trí rất ư là thuận lợi vừa có thể quan sát tình hình xung quanh vừa có thể tránh được ánh mắt theo dõi của các giáo viên, lợi cả đôi đường

Đọc xong bài diễn văn dài thồn lòn hơn cả tấu sớ, cuối cùng ông thầy hiệu trưởng cũng đánh trống bắt đầu năm học mới, cả đám học sinh vỗ tay ộp ộp theo, tôi dám cá một trăm phần trăm là cái tụi này đều vỗ tay để ăn mừng thầy hiệu trưởng kết thúc bài diễn văn chứ cũng chả tốt lành gì đâu.

Theo như sắp xếp thì tôi sẽ học lớp 10A4, là một trong năm lớp chọn của khối 10, nghe thế thì tôi cũng mãn nguyện rồi.

Vừa bước vào lớp định kiểm chỗ ngồi tốt thì tôi giật mình khi nghe tiếng người gọi tôi:

-Ê, mày Phong đó hả?

-Tôi bất giác nhìn về phía chỗ phát ra tiếng. Ô, là Toàn, thằng bạn thân của tôi hồi cấp 1, mừng như đang ở xứ người gặp cô hương, tôi chạy lại cốc cho nó mấy cái cho đã thèm:

-Ặc, đau tao thằng bệnh hoạn! – nó nhăn mặt suýt xoa quả đầu.

-Hề, xin lỗi, tại tao mừng quá đấy thôi, cứ tưởng tao bơ vơ ở đây ai ngờ lại gặp mày.

Hồi lúc cấp 1 tôi với nó như cặp bài trùng vậy, nó thì vui tính lắm, ngồi chung với nó nghe nói nói thôi là tôi cười miết đến nỗi cô giáo phải đổi chỗ 2 thằng tôi. Học hết lớp 5 lên lớp 6 thì tôi chẳng gặp lại nó nữa, không ngờ 5 năm sau lại gặp nó ở chỗ này, phải nói đúng là cực kỳ có duyên.

-Mày học ở trường cấp 2 nào mà sao mặt biệt luôn thế? – Tôi hỏi

-À, học hết cấp 1 tao phải theo gia đình ra Đà Lạt công tác nên học ở đó luôn, hết cấp 2 thì cha mẹ tao cũng vừa mãn hạn công tác nên chuyển tao về đây học lại.

Nói rồi nó vỗ vai thằng ngồi kế bên, cười tươi bảo tôi:

-Này! Để tao giới thiệu với mày, thằng này là Khanh bạn tao ở trên Đà Lạt mới chuyển về.

Chà thằng Khanh này nhìn mặt nó khờ khờ thế nào ấy nhỉ, được cái tướng mập mập bù lại cũng hay hay.

-Chào tao là Phong!

-Hề, có gì sao này nhớ chỉ giáo nha!

Nó nói câu đó cứ tưởng nó khách sao chứ ai ngờ ngờ sau này việc gì tôi cũng phải chỉ giáo nó thật, ngay cả đến cách tán gái.

Đang suy nghĩ bỗng một bóng trắng từ ngoài cửa vụt vào ngồi ngay bàn đầu cùng dãy với tôi. Ô trời! là con nhỏ lúc sáng, rắc rối rồi. Con nhỏ bất giác quay lại đằng sau, tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

-Hơ...! Là bạn hả? Bạn có sao không? – Nhỏ chạy xuống hỏi han rối rít.

-Có gì đâu mà, vẫn bình thường! – tôi giả đầu cười trừ.

-Thật chứ, bọn họ đến 3 người lận.

-Thì bị hạ hết rồi!

-Ba người mà bạn hạ hết, bạn biết võ sao? – Nhỏ nghiêng đầu tròn mắt.

-Ừ...thì biết một chút thôi! – tôi cười cầu tài.

Đến đây nhỏ nhẹ giọng, thờ dài.

-Minh xin lỗi nha! Chuyện của mình làm bạn luyện lỵ!

-Không sao đâu, mình ghét mấy thằng đánh con gái lắm! Mà tại sao chúng nó lại ăn hiếp bạn vậy – tôi hỏi ngu.

-Ừm...mình... – nhỏ xịu mặt

-À mình xin lỗi, vậy bạn tên gì? – tôi hỏi tẻo qua chuyện khác.

-Mình tên Hoàng Mai, còn bạn?

-Mình tên Đại phong! Vậy mình làm bạn ha?

-Ừa...hì!

Nhỏ mỉm cười trông xinh cực, nhất là cái khuôn mặt trái xoan thon thon, làn da trắng hồng với mái tóc suôn dài xỏa ngang lưng, thiệt là thuần Việt hết sức tưởng tượng mà.

Nè! – nhỏ gọi bót chọt.

-Hả...hả...có chuyện gì? Tôi giật mình.

-Làm gì nhìn Mai ghê dạ! Bộ mặt Mai dính gì sao?

-Á đâu có! Tại... – Tôi lấp bắp.

-Tại sao? – Em tròn mắt

-Tại...thì...à... – Tôi càng lúng túng.

-Nói đi!

-Tại nhìn Mai xinh lắm! – Tôi nhắm mắt nói bừa.

Trời ơi, cái miệng hĩa cái thân nữa rồi. Từ đó đến giờ chỉ lo chơi với đám bạn, ít tiếp xúc với con gái, đặc biệt là gái đẹp, thế nên bây giờ đứng trước con gái nó sường sượng thế nào ấy, ăn nói không trôi chảy được.

-Phong biết ăn nói ghê! – Hai gò má Mai đỏ lựng.

-Ồ...ơ...mình!

-Thôi mình về chỗ đây, ra về nhớ đợi Mai nhá! – em cười tươi rồi.

-Ừ...ừ! – Tôi thờ dài.

Phù, Mai mà không lên tiếng trước thì chắc tôi còn dừng đó tới chiều lắm. Nhìn sang đám thằng Toàn thấy tụi nó ôm bụng cười sảng khoái.

-Ê, thằng kia, cười gì tao đấy! – Tôi lườm nó.

-Đâu có! Tao đang phục mày đó chứ, tán gái ghê hờn, cứ áp a áp úng rồi chột một câu làm nhỏ ngây ngất luôn!

-Cho em cốp pi cái bản quyền chiều này nhà sư phụ! – Thằng Khanh lão táo.

-Đẹp tụi bây đi, đang bức mình gần chết nè!

-Có gì đâu mà bức, mới vào là có em kiếm mày rồi, tao ước mà chẳng được.

-Gừ...để tao nghỉ chút, không tao cần!

Bọn nó thấy thế cũng chẳng chọc nữa. quay sang nói chuyện khác, tôi thì ngồi dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực định nghỉ một tý thì một bóng người khác bước vào, lần này thì tôi mới sừng sốt thực sự, chính là đôi mắt xanh đỏ, là con bé xô tôi ngày hôm qua. Chuẩn luôn! Đúng là quan gia ngộ hẹp! Cơ mà phải nói một câu thật lòng là em nó xinh đáo để, cặp mắt xanh dương sâu thẳm thì khỏi nói rồi, còn mái tóc xoăn bồng bênh, uốn lượn của em nữa, nhìn thật là quyến rũ, gọi cảm, đúng chất phương Tây một trăm phần công lực, chắc là con lai rồi, mà lại gì thế nhỉ, nhìn đã quá đi mất! Hai thằng bạn tôi lúc này mắt đã sáng rực rồi, chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Gì chứ, anh đây hôm qua lịch sự, nhã nhặn lắm mà vẫn bị nhỏ xô cho lộn cổ xuống ao, các chú tuom tuop thế này thế này có khi em nó còn xô thẳng từ lầu 3 xuống cũng không chừng.

Nhỏ thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi rồi cũng nhanh chóng vào chỗ ngồi, ở dãy 1, bàn 2 tình từ cửa vào.

-Ê, con nhỏ nhìn mướt quá mậy? – thằng Toàn khều vai tôi.

-Đẹp mà độc mày ơi! – Tôi bếu môi.

-Sao mày biết, thử rồi chắc? – Nó nhíu mày

-Ờ chưa, nhưng tao nghĩ thế? – Tôi đáp bừa.

-Ừì, chưa biết thì đừng nói xấu thần tượng của tao nha mày!

Chẳng quan tâm, với tôi bây giờ cần phải nghỉ ngơi một tý mới được, sáng nay đã quá đủ chuyện bót ngờ rồi. Nằm dài trên bàn chưa kịp nhắm mắt lại thì...tùng...tùng...tùng...tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên. Mịa cái trường này cũng chống đối với mình nữa.

Cô chủ nhiệm lớp tôi là cô Thanh dạy môn anh văn. Nghe đến là tôi mừng trong bụng rồi, môn anh văn là môn sở trường của tôi, cũng là môn tôi giỏi nhất, cũng may mà năm tôi tuyển sinh vào lớp 10 là môn anh văn, nếu không thì có nước là tèo, cũng không gặp người trong mộng của tôi sau này rồi. hể hể!

Cô chủ nhiệm của tôi vào cả lớp đứng dậy chào, bỗng lại một cô gái nữa chạy vào, cô gái này cũng xinh xinh, nhưng không bằng hai cô kia, được cái là nhìn cũng dễ thương và có duyên. Lúc này nhỏ đang thờ hồng học, hai gò má đỏ ửng vì mệt.

-Là Phương đó à, sao lại vào trễ vậy? – Cô hỏi.

Nhỏ không trả lời, chỉ rút trong cặp một tờ giấy đưa cho cô đọc, làm cả lớp kinh ngạc.

-Ừ được rồi, em đến chỗ bạn nam kia ngồi nhé!

Gật.

Hơ...! Cô ơi là cô, sao cho con bé ấy ngồi chung với em chứ, đến cô nhỏ còn không thèm nói chuyện nữa mà hướng chỉ em, ngồi chung với nhỏ chắc như hai cục đá mát. Hức...! Phải chi kêu em Mai xuống ngồi chung được rồi, chi có mình chỗ tôi là chưa có ai ngồi, cô kêu xuống ngồi chung là phải.

Tiến về chỗ tôi mà nhìn mắt nhỏ sao mà xa xăm quá, cứ như chất chứa bao nỗi buồn vậy. Nhỏ ngồi xuống cạnh tôi mà không thèm chào một câu, hời zzz! Ngôi trường này đúng là kì lạ thật, lẽ rồi phải cẩn thận chịu đựng thôi.

-Chào các em, cô là Nguyễn Thị thanh, giáo viên chủ nhiệm của lớp các em. Như các em đã biết, lớp ta có 40 thành viên, 37 nữ và 3 nam...

Sặc! Vừa nghe xong câu đó như sấm chớp rền vang, nhìn xung quanh quả thật tôi chẳng thấy thằng con trai nào ngoài thằng Toàn và Khanh ngồi sau lưng. Nãy giờ tôi chỉ lo nghĩ ngợi nên có đề ý chuyện này đâu, ba thằng tôi như tâm điểm của cả lớp vậy, nhỏ nào cũng nhìn bọn tôi mà cười khúc khích. Riêng chỉ có thằng Toàn là mặt phớn vồ, cứ như mó được vàng ấy. Cũng phải, thằng này nổi tiếng dè gái từ hồi cấp 1 rồi mà, tình cảnh này đối với nó chẳng khác nào chuột sa hũ nếp. Riêng tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ, phen này thế nào cũng sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối đây... ầy dà...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong giờ sinh hoạt của lớp, thỉnh thoảng tôi cũng có nhìn quả nhỏ ngồi kế bên, sắc mặt nhỏ chẳng thay đổi, vẫn mặt lạnh với cặp mắt xa xăm, vô hồn. Bất chợt nhỏ quay sang nhìn tôi, tôi giật mình quay đi chỗ khác, một lúc sau nhỏ đưa tôi mảnh giấy.

-[Làm gì nhìn chăm chăm tôi?]

Tôi hơi ngỡ ngàng trước câu hỏi của nhỏ, nhưng cũng lấy mảnh giấy viết lại, gì chứ viết giấy thì tôi chấp tuốt.

-[Bạn không nhìn tôi sao biết tôi nhìn bạn?]

Nhỏ nhíu mày rồi cặm cụi viết lại.

-[Con trai nhìn con gái chăm chăm là đồ dê xồm!]

-[Con gái nhìn con trai chăm chăm là đang yêu người đó.]

Đọc xong tờ giấy nhỏ quay đi không thèm viết nữa, mặt đỏ bừng. Hề hề, tưởng không nói chuyện được với em nó ai ngờ viết qua viết lại thế càng vui, đỡ bị lặp bặp trước con gái.

Thế rồi tôi lại viết tiếp.

-[Minh tên Đại Phong, bạn tên gì?]

-[Việc gì phải nói cho bạn?]

-[Tôi đã nói cho bạn biết tên rồi, bạn không nói lại là nợ tôi đó!]

Đến đây nhỏ phùng má cau mày trông xinh phết.

-[Tôi là Ngọc Phương, hết nợ rồi nhé!]

Chà người đẹp tên cũng đẹp, xem ra nhỏ cũng không chánh mấy, ngạc cái hơi khác thường tý, cơ mà sớm muộn gì nhỏ cũng phải mở miệng ra nói chuyện thôi.

Sau khi phổ biến hết nội quy nhà trường cũng như phân công cán bộ, cô chủ nhiệm cho cả lớp ra về, vừa bước ra khỏi cửa lớp là chả thấy nhỏ Phương đâu hết, vừa định bụng ra về là chọc em nó mấy câu xem thế nào, vậy mà nhỏ phi như bay, mất hút luôn. Đành thôi vậy, còn 3 năm nữa mà.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng em Mai gọi í ới đằng sau.

-Phong ơi! Báo là ra về đợi mai mà đi mất tiêu, làm Mai gọi khan cả cổ.

-Ơ...xin lỗi, Phong quên mất. Có chuyện gì gấp vậy?

-Hi...không có gì gấp đâu, Phong chờ Mai về nhà được không? – Em mỉm cười.

-Được chứ! Mai chờ Phong ngoài cổng Phong lấy xe ra ngay!

-Ừa...! nhanh nha!

Chà! Mới quen mà đã nhờ mình đèo về nhà rồi, chắc em nó có ý với mình đây mà. Mới vào trường đã có tín hiệu tốt đấy, hê hê. Vừa dắt xe mà lòng tôi cứ lâng lâng.

Ra đến cổng, chợt thấy cái em xô tôi đang đứng ở góc đường hình như đang chờ xe, ủa... mà nhỏ đó có chiếc xe đạp điện mà, sao nay không thấy vậy cả? Thôi kệ cho đáng cái tội xô anh xuống ao, giờ này chả có chiếc taxi nào đâu mà đón. Tôi cười đắc ý dắt xe đến chỗ Hoàng Mai đang chờ.

-Hi, làm gì mà cười vui dữ dạn?

-Ồ, đâu có! Tại hôm nay chờ người đẹp nên vui thế!

-Đèo mồm đèo miệng ghê! – Em bểu môi.

-Hê, thôi Mai lên xe đi!

-Ừa...!

Nhà Hoàng Mai nằm trên đường Nguyễn Văn Linh, Quận 7 cách trường khoảng 4 cây số, ở đây cũng là một nơi đông đúc lắm

Giữa chừng bỗng em giật tay áo tôi.

-Tôi đây được rồi Phong ơi!

-Ừa, đang giữa đường mà, nhà Mai chỗ nào mình chờ tới nơi luôn!

-Thôi, cảm ơn Phong nhiều lắm, nhà Mai ở trong kia, khó lắm, không cho Mai đi với con trai nào đâu!

À thì ra thế, chắc em là con nhà gia giáo đây mà! Nhưng sao lại dính dáng đến tụi con đồ ấy nhỉ, còn bạn trai bạn gái gì nữa chứ. Khó hiểu thật!

Nhìn đồng hồ đã 12h30 trưa rồi, bụng tôi bắt đầu kêu réo om xòm, định tăng tốc về nhà cho lạ thì thấy nhỏ mắt xanh vẫn còn đợi xe ở gần cổng trường. Biết ngay mà, giờ này ít xe qua lại lắm có mà chờ tới chiều.

Đạp ngang qua chỗ của nhỏ thoáng thấy cặp mắt em nó không còn vui như lúc trước nữa, những giọt mồ hôi đang lăn dài trên trên má. Dù vẫn còn giận nhưng nhìn thấy nhỏ như thế tôi cũng thấy mũi lòng. Ngoài đường trời nắng như thiêu như đốt thế này tôi còn chịu không được hưởng chi là em nó, đợi tới chiều chắc thành cái xác khô mất

Chạy qua nhỏ được vài mét tôi thắng xe cái kít rồi quay xe lại trong ánh mắt ngạc nhiên của nhỏ.

-Nhà bạn ở đâu mình chờ về cho!

-Ồ...mình dừng đây đợi xe được rồi. – vẫn là giọng nói lơ lớ nhưng pha một chút mệt mỏi.

-Giờ này đón xe taxi không được đâu, với lại trời nắng thế này dễ bị bệnh lắm! – Tôi nhú mày.

Lường lự một hồi nhỏ cũng ôm cặp leo lên xe ngồi, miệng thoáng mỉm cười làm tôi chợt thấy lòng xao xuyến lạ. Nhưng vì còn cay cú cái vụ bữa trước nên tôi còn kiềm chế được mà không chia cái mặt đại gái ra.

Đang bon bon trên đường tôi đánh bạo hỏi.

-Bạn còn nhớ mình không?

-Ờ...bạn là người hôm qua đá vào đầu mình phải không nhỉ?

“Chắc! Sao không nói tôi là người hôm qua bị cô xô lộn cổ xuống ao chứ!”

-Hôm qua về nhà mình suýt bị cảm lạnh đấy! – Tôi nhắc khéo.

-Cái đó coi như huê nha, bạn đá banh vào đầu mình đau lắm đó, không có mũ bảo hiểm thì chắc không gặp bạn ngày hôm nay rồi – Nhỏ cười lém lỉnh, tay giả bộ xoa xoa đầu làm tôi muốn bật cười thành tiếng, người giận lúc nào không biết.

-Mình nhớ bạn còn chiếc xe đạp điện mà.

-Ừm...chiếc đó bị hư rồi, hôm qua vừa chạy về đến nhà là tắt luôn!

-Cũng tại mình mà chiếc xe bị hư nhỉ? – Tôi xui xị.

-Hi...! Không sao đâu, đã nói là huê rồi mà! – nhỏ háp háp cặp mắt xanh biếc.

-Vậy bạn đã đem đi sửa chưa?

-Đã đem đi sửa rồi, khoảng ngày một mới lấy được.

Vừa lúc đó trong đầu tôi lại nảy ra một ý nghĩ chết người, hề hề.

-Vậy ngày mai bạn đi học bằng xe gì?

-Chắc là phải đón taxi như hôm nay thôi, đi xe bus đông người khó chịu lắm.

-Vậy để mai mình chờ bạn đi học ha? – tôi tự tin chốt đáp án.

-Thật không...! Chỉ sợ bạn phiền...!

-Hi không sao, dù gì cũng vì mình mà xe bạn hư mà, để mình chờ bạn tới khi xe sửa xong nhé!

-Ừa...! vậy mình cảm ơn trước nha! – Nhỏ cười tươi như hoa.

Thoáng chốc cũng đã tới nhà nhỏ, nhìn cái cổng cao lêu nghêu mà tôi đâm rùng mình hoảng hốt chi căn nhà 3 tầng to đùng sộ bên trong nhìn trở cả mắt.Lúc đầu nhìn nhỏ tôi cũng đoán ra vài phần ai ngờ hơn cả sức tưởng tượng.

...ọc...ọc...ọc...vừa định đi thì cái bụng phản chủ lại réo lên đòi quyền được ăn làm tôi ngượng muốn chín mặt trước em nó.

-Hi! Cho bạn nè! – nhỏ rút trong cặp ra một chiếc hộp bên trong có chứa một mẩu bánh kem.

-Đây là...? – Tôi ngờ ngác.

-Là bánh gato mình làm để ăn sáng đó, bạn mang dọc đường ăn cho vững bụng.

-Ồ...thế ngại quá...!

-Có gì đâu, coi như mình cảm ơn bạn đã chờ mình về nhà vậy! – nhỏ nghiêng má đầu cười tươi.

Tôi cắn thử một miếng thì...chao ôi! Ngon ngất ngây con gà tây, hết sảy con bà bảy, bá cháy con bò chét luôn, nhất là cái vị sô cô la đáng đáng bù bùi hết chỗ chê, ôi sao có loại bánh ngon thế này nhỉ.

Thấy tôi đang thẩn thờ cầm mẫu bánh, nhỏ hỏi:

-Sao vậy, có ngon không?

-Tuyệt cú mèo luôn! – tôi búng tay nghe cái chóc.

-Hi! Merci beaucoup...! – Nhỏ hấp háy mắt.

-Hả...! Met gì, cu gì? – Tôi trở mặt nghe nhỏ nói thứ tiếng anh không ra anh việt không ra việt.

-Hi quen...lâu lâu lại nhầm sang tiếng pháp, ý mình là cảm ơn bạn rất nhiều!

-Ờ thì ra bạn là người Pháp à?

-Ừm...lai Pháp thôi, mẹ mình là người Việt mà!

-À...thôi mình về nhà, mai mình đến đón!

-Ừa...tạm biệt.

Đoạn rồi nhỏ chuẩn bị đóng cổng, tôi gọi với.

-À quên mất, bạn tên gì?

-Mình là Lanna Dương, nhưng gọi mình là Lan được rồi, còn bạn?

-Mình là Trần Đại Phong, cứ gọi mình là Phong !

-Ừ thôi Phong về cẩn thận nha, mai gặp!

-Ừ tạm biệt mai gặp!

Tôi khẽ mỉm cười với Lan rồi chạy đi trong 1 tâm trạng hớn hờ lạ lùng, nàng chẳng những xinh đẹp, quyến rũ mà cả tên cũng đẹp nữa làm tôi cứ mê mẩn tâm hồn.

Lúc đó tôi luôn nghĩ mình sẽ có một tương lai sáng lạng nhưng nào biết những rắc rối, mâu thuẫn, máu và cả nước mắt cũng bắt đầu từ đây...

Sáng hôm sau tôi dậy thật sớm, áo quần tươm tất, chỉnh tề rồi rời phóc lên chiếc xe đạp thẳng đến nhà Lan, sớm đi tôi phải đi sớm là vì nhà Lan nằm trên đường Nguyễn Hữu Thọ rất hay kẹt xe vào buổi sáng nếu không đi sớm phần là vì háo hức quá không ngủ được, lần đầu tiên chở con gái mà.

Vừa đến nhà Lan tôi chợt khựng lại, “Chà hôm qua không dặn Lan đợi trước ở ngoài, giờ bấm chuông lỡ gặp cha hay mẹ Lan thì ngại chết, không biết giải thích sao luôn!” chả lẽ:

-Con tìm ai đấy?

-Dạ con tìm bạn Lanna ạ, hôm nay con chở bạn ấy đi học.

-Tụi con gặp nhau lâu chưa?

-Dạ mới hôm qua ạ?

-Mới hôm qua mà chở bạn đi học rồi à?

-.....??!!!!

Thế mới chết ấy chứ, mới quen hôm qua mà đòi chở người ta đi học rồi, không bị hiểu nhầm mới lạ. Suy nghĩ một hồi tôi cũng đánh bạo nhấn chuông... kính...koong...!

-Phong chờ một tý nhé, ra ngay đây!

Ồ! Tiên sư, cha mẹ ơi hết cả hồn vía! Tôi giật mình mém quăng luôn chiếc xe vì cái chuông cổng nhà Lan. Thì ra Lan từ trong nhà nói với tôi qua chuông cổng, có thiết bị truyền âm. Cơ mà làm sao Lan biết tôi bấm chuông nhỉ, có cài thám tử theo dõi mình hay gì đây mà! Ngay lập tức tôi nhận được câu trả lời ngay, đó là chiếc camera gần chuông cổng, như thế ai bấm chuông người trong nhà đều biết, đúng là hiện đại thật. Ấy thế mà sau này vì cái chuông đó mà tôi phải lao đao đủ chuyện đấy, thật!

gần mười phút sau Lan từ trong nhà bước ra với bộ áo dài trắng tinh khôi ôm sát những đường cong tuyệt mỹ làm tôi cứ đứng ngây ra như tượng.

Lan mỉm cười rồi quơ tay qua lại trước mặt tôi chọc ghẹo.

-Nè! Hoàng hôn lại chưa? Nhìn hoài người ta ngại đó.

-Ồ...! Xin lỗi tại lần đầu đầu thấy Lan mặc áo dài!

-Hi! Thế mà mình cứ tưởng sẽ bị chê thôi, từ đó đến giờ chưa mặc lần nào mà!

-Không...! Sao lại chê được, đẹp thế mà!

-Thật hơ? – nàng tròn mắt

-Thật một trăm phần công lực luôn – Tôi nắm tay lại giờ ngón cái lên.

-Hi! Đi thôi! Kéo trễ đó – Nàng cười tươi ngồi lên xe tôi.

Hai đứa cười đùa vui vẻ suốt đoạn đường đến trường làm mấy đứa xung quanh cứ nhìn chằm chằm. Vào đến bãi giữ xe cứ tưởng nàng vào lớp trước ai ngờ cũng đợi tôi lên cùng làm đám học sinh trong trường cứ nhón nháo cả lên, thế là tôi được dịp trở tài nghe lén của mình:

-Ừ! Nhìn thằng đó kia, đĩa đeo chân hạc mày ạ!

-Không phải đâu mày ơi, chắc osin của em đó.

-Ừ! Xinh thế mà, có cả khối thằng tình nguyện làm osin đấy chứ!

Tôi nghe mà máu nóng chạy rần rần khắp người. Hừ, bố đây đang đi với người đẹp nên bố không chấp nhé, không là bố vả cho vẹo hàm rồi! Thế mà chả hiểu sao Lan cứ mỉm cười mãi, dường như với nàng nụ cười là tôn chỉ sống vậy, rất hiếm khi thấy nàng buồn, chỉ duy nhất cái bữa đón xe là thấy có chút buồn buồn thôi, còn lại thì lúc nào cũng thấy khuôn mặt xin tươi rạng rỡ của nàng cả.

-Chà chà chà! lại đây chú bảo tỳ nào! – Thằng Toàn vuốt cằm nhìn tôi cười đều khi tôi vào chỗ ngồi.

-Gi thế mày, lại xia xói gì nữa đấy? – tôi nhiu mày.

-Đào hoa ghê nhì, hôm qua là em Mai, hôm nay là em Lanna, toàn hot girl!

-Ặc mày đừng nghĩ bậy, chỉ là tình cờ gặp thôi! – Tôi chống chế.

-Hồi sao cũng được, một lời khuyên chân thành từ bạn bè nhá, đừng có dính dáng đến nhiều đứa con gái!

-Ồ...mày nói sao, tao không hiểu?

-Thôi mày tự trải qua đi rồi biết, chẳng tốt lành gì đâu, trừ khi mày là thằng sáng suốt nếu không thì có mà ở giá con ạ!

Tôi lúc đó còn quá non nớt để hiểu được những lời nói của nó. Mãi cho đến khi ra trường, tôi mới hiểu hết được hoàn toàn lời nói ấy, quả thật là nó già hơn tôi mấy tuổi về khoảng này, chả biết nó ở Đà Lạt làm cái quái gì mà khi chuyển về cứ như là ông cụ non vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nhắc đến nhỏ Phương là trong đầu tôi lại hiện lên những hình ảnh kỳ bí, khác người. Bởi lẽ nhỏ này có giống người bao giờ đâu, nhất là cái ánh mắt xa xăm ấy ai nhìn vào cũng phát hoảng. Thế nên tôi nhất định sẽ tìm hiểu cho bằng được.

Như thường ngày, nhỏ Phương vào lớp với cuốn sách cầm trên tay, mắt thì cứ nhìn vô hồn vào cuốn sách. Vừa lúc đó, tôi chợt nghĩ ra một sáng kiến chết người, hê hê!

Đang mải mê đọc sách, nhỏ đâm sầm vào vật cản phía trước làm nhỏ mất đà ôm luôn vật cản đó, loạng choạng ngược lên nhìn thì vật cản đó chính là tôi.

Nhỏ đỏ mặt cau mày rồi đi hướng khác, tôi nhanh chân chặn lại, nhỏ đi về hướng cũ tôi cũng chạy lại chặn tất, nói chung là nhỏ đi hướng nào tôi chặn hướng đó, yếu thế nhỏ trông mất nhìn tôi.

-Nè, muốn gì thì mở miệng ra nói ! Im re thế sao mình biết được! – Tôi làm mặt đều.

Nhỏ vẫn không nói gì, định bụng mở miệng ra chọc nhỏ câu nữa thì bị nhỏ dấm một phát đau đặng vào chân làm tôi nhảy dựng, la oai oái lên.

Thằng Toàn với thằng Khanh thì được dịp ôm bụng cười sảng khoái.

-Tức cười quá há há, hoa hồng có gai mà ới!

-Chưa kết thúc đâu, chờ đấy! – Tôi cay cú

Nhỏ vừa về chỗ ngồi tôi cũng ngồi theo, tôi nhìn nhỏ cười một nụ cười mà sau này nhỏ cho biết là gian vô đối.

Nhỏ quay sang hướng khác. Tôi cũng lết theo, tìm mọi cách phá cho nhỏ không yên, rồi thế nào cũng mở miệng thôi.

Cơ mà tức nước vỡ bờ các bạn ạ, con tức tôi lên đến đỉnh điểm, nhỏ gấp cuốn sách lại nghe cái “ầm”, tiện tay quăng luôn vào mặt tôi nghe cái “bốp”, may mà tôi phản xạ kịp, lấy tay che mặt ngay nên chỉ đau ở tay nhưng được thế tôi ăn vạ luôn, mở miệng kêu oai oái rồi giả vờ bị gãy mũi làm nhỏ hoảng hốt mà gỡ tay tôi ra xem vết thương. Tôi thì đại gì để nhỏ lật tẩy sớm, nhỏ vừa đụng vào tôi càng là thảm thiết hơn làm nhỏ meo meo như sắp khóc tới nơi. Thấy thế tôi càng lén tới ôm mặt dúi đầu vào vai nhỏ mà khóc rầm lên, rồi tôi cúi xuống nháy mắt với tụi thằng Toàn làm tụi nó cứ ôm bụng cười lăn lóc, trong khi nhỏ chỉ biết hoảng hốt ngồi ngáy ra như tượng

-Thằng Phong nó bị gãy mũi rồi, bạn làm gì cho nó giảm đau đi! – Thằng Toàn hùa theo.

Tôi vừa ôm mặt ăn vạ vừa đắc ý, thế nào nhỏ cũng mở miệng thôi. Đột nhiên nhỏ ôm chặt tôi vào lòng, tay vỗ lưng tôi nhẹ nhàng như dỗ dành làm mấy đứa trong lớp cứ trở mắt ra mà há hốc mồm kinh ngạc, có đứa không tin vào mắt nhìn mà dụi đi dụi lại mấy lần. Ưc...nhỏ đang ôm tôi vào lòng mà dỗ dành kia! Có thật không đây.

Cơ mà tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, người nhỏ như có cái gì đó làm tôi cảm thấy rất bình yên đến nỗi tôi quên mất việc mình đang ăn vạ mà để cho nhỏ xem luôn “vết thương” mà tôi đang che giấu và hậu quả là...bốp...ố..ố...nhỏ cho tôi ăn luôn nguyên cái cặp vào mặt rồi chạy ra khỏi lớp vai rung rung.

-Chết mà rồi con ới! Bỏ cái tật giỡn nhay nhe! – Thằng Toàn bơm đều.

-Phải đó, nó hiền vậy mà mà giỡn dai quá. – thằng Khanh bơm hùa.

Sặc, mấy thằng nay lúc trước còn hùa theo tôi mà chọc con nhỏ ấy thế mà lúc cháy nhà lòi có mặt chuột là tôi còn hai tụi nó làm dân chữa cháy từ hồi nào rồi, khổ thân tôi phải chịu những lời dèm pha của lớp:

-Ghe! Con người ta hiền mà cứ chọc ghẹo, đúng là...

-Thấy hiền là cứ ăn hiếp nó...bla...bla...bla.

Mai và Lan chỉ biết nhìn tôi rồi lắc đầu cứ như mấy ông bác sĩ thông báo con nguy kịch của bệnh nhân vậy, nhìn mà thảm làm sao. Quả thật tôi cũng cảm thấy mình giỡn hơi quá nên vội chạy ra khỏi lớp tìm nhỏ. Tìm khắp hành lang lâu ba chẳng thấy nhỏ đâu, cố gắng tìm thêm lâu một và lâu hai nữa cũng chẳng thấy nhỏ tôi bắt đầu đâm hoảng. Chợt trong đầu tôi hiện ra một nơi đó là tầng thượng, phải..! tầng thượng là nơi ít học sinh lui tới bởi vì trên đó cũng chẳng có gì vui ngoại một bộ bàn ghế ai đó đặt sẵn để thư giãn nhưng tôi tin chắc không có ai rảnh mà lên ngồi một mình trên đó đâu.

Nghĩ rồi tôi chạy thục mạng lên sân trường, lên đến nơi tôi mừng thầm vì nghe tiếng nhỏ trên này, nhưng lại thấy lo lo vì là tiếng khóc của nhỏ, nhỏ đang đứng cạnh lan can khóc thút thít tôi chợt thấy tội lỗi vô cùng. Tôi bước chậm chậm lại gần nhỏ, thấy tôi nhỏ toan chạy đi nhưng tôi đã kịp nắm tay nhỏ ghì lại. Nhỏ trông mất nhìn tôi đầy giận dữ tưởng như muốn tóa lửa đến nơi.

-Cho mình xin lỗi, mình không cố ý chọc bạn đâu, mình chỉ muốn bạn nói vài câu thôi. – Tôi nhẹ giọng hối lỗi.

Nói rồi nhỏ vừa khóc vừa đánh tôi tấp vào tôi nhưng hoàn toàn không có tý lực nào, tôi cũng để nhỏ đánh cho hả giận. Sau một lúc dường như đã mệt nhỏ ngồi bệch xuống ghế vai vẫn còn rung do chưa dứt khóc, tôi sực nhớ ra là mình có đem theo 1 quyển tập với cây viết phòng hờ nên lôi ra đưa cho nhỏ.

Giật lấy quyển tập với cây viết, nhỏ cầm đầu viết hi hục như máy:

-[Cậu là đồ điên, đồ tồi, đồ khủng, đồ xấu xa, đồ đáng ghét, đồ khốn, đồ chết bầm, đồ chết tiệt, đồ sở khanh, đồ tàn nhẫn, đồ dã man, đồ dè cụt... bla...bla...bla]

Tôi bật cười vì cách chữ ngây ngô của nhỏ, nói là chữ chứ chả có từ nào là nặng lời cả, dường như nhỏ chưa năng lời với ai lần nào hết.

Nhỏ tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tôi cười nhưng vẻ mặt còn khó chịu lắm, rồi tôi tiếp tục làm mặt thảm thương.

-Đánh thì cũng đánh rồi, chữ thì cũng chữ rồi vậy tha lỗi cho Phong nha...nha...nha!

Cứ mỗi từ nha tôi lại đẩy nhẹ vào vai nhỏ làm nhỏ mím cười nhưng vẫn cố làm mặt giận trong xinh vô cùng. Rồi nhỏ viết vào quyển tập.

-[Xin lỗi không chân thành, không nhận!]

-Hơ...sao lại không chân thành, lúc nãy Phương đánh mình đau lắm, lại bị tọng nguyên cái cặp vô mặt nữa. – tôi vừa nói vừa xoa mặt.

-[Cố sao không? Phương đánh mạnh lắm hờ?] – nhỏ lo lắng.

-Phong giỡn đây, Phương đánh nhẹ hều...ế...ế. – tôi vội né ngay cái tuyệt kỹ giảm bàn chân của Phương ngay lập tức, dính chiêu đó có nước mà tàn phé.

Phù...! Cuối cùng cũng giải quyết xong mọi việc, sẵn đây tôi cũng khuyên các bạn nam một điều, đừng có giỡn dai với con gái quá không khéo sẽ gánh hậu quả khó lường đấy, thật! Nhìn tôi mà làm gương nhé.

Chúng tôi về cánh cửa tầng thượng để đi xuống lầu ba, thật kỳ lạ...! Cánh cửa bị khóa từ lúc nào mặc dù tôi đã để mở lúc đi lên.

“Có gió gì đâu nhì, cửa đâu có tự đóng được, dù có đóng lại thì sao nó lại khóa trong cơ chứ?”

-Có ai ở dưới Không, giúp với! – Tôi hét lớn.

Không ai trả lời, Phương nhìn tôi với vẻ mặt hoang mang, lo sợ.

-Không sao đâu, để mình thử gọi vài lần nữa!

Nhưng sau khi gọi rất cả cỡ họng vẫn không thấy ai trả lời tôi bắt đầu mất bình tĩnh.

“Được lắm, gọi không được thì hành động vậy!”

Tôi lùi vài bước rồi chạy lao tới dùng vai tông mạnh vào cánh cửa, nó vẫn không suy chuyển, tôi điên tiết tông liên hồi vào cánh cửa hết lượt này đến lượt khác và chỉ dừng lại khi cánh tay tôi mất cảm giác vì đau buốt. Tôi ngồi sụp xuống đất trong vô vọng, tay phải tôi rung lên vì đau đốn, bót chọt tôi cảm thấy hơi ảm từ một bàn tay khác đặt lên tay phải tôi, là Ngọc Phương....! nhỏ đang ngồi cạnh tôi, hai tay đang xoa nhẹ nhàng lên cánh tay đau nhức của tôi rồi nở nụ cười thật ấm áp. Lúc đó tôi thầm trách mình thật vô dụng, đã không trấn an được cho Phương vậy mà để Phương trấn an lại cho mình nữa, thật là hổ danh con nhà võ mà. Nhưng quả thật, được nhỏ trấn an tôi cảm thấy an tâm vô cùng và áp lực cũng được giảm bớt.

Những cơn gió bắt đầu nổi lên, bầu trời xám xịt báo hiệu một cơn mưa sắp đến, tôi và Ngọc Phương đang lánh gió đằng sau bức tường gần cửa sân thượng nhưng vẫn không tránh khỏi những cơn gió rít cắt da cắt thịt đang thổi vào chúng tôi từng cơn, tôi thì vẫn miễn cưỡng chịu được, còn Phương thì đang rung lên bần bật vì cái lạnh thấu xương nhưng vẫn cố gắng gượng. Thế nhưng điều tôi không mong muốn nhất trong thời tiết chuyển thu cũng đã đến, mưa bắt đầu rơi từng hạt, từng hạt nặng dần chẳng mấy chốc đã thành 1 trận mưa lớn, trên sân thượng không có lấy một mái che nên hai đứa đành chịu trận mặc cho mưa tấp vào từng cơn lạnh giá như băng. Tôi bắt đầu rung lên từng cơn, răng cứ đánh vào nhau nghe rõ lớn huyên hơ chỉ là Phương mặt của nhỏ tái đi thấy rõ và có thể đổ quỵ bất cứ lúc nào. Theo bản năng, tôi kéo nhỏ sát vào lòng mình như để giảm bớt cái lạnh công mà nhỏ phải chịu đựng, một hành động mà bất cứ thằng con trai nào trong tình cảnh đó đều làm để bảo vệ người con gái yếu đuối trước mặt mình...

Hơn hai tiếng kể từ khi chúng tôi bị nhốt trên sân thượng, mưa có dịu đi so với lúc đầu nhưng vẫn còn nặng hạt, gió vẫn thổi từng luồng lạnh ngắt vào người tôi và Phương. Công việc duy nhất của tôi bây giờ là phải liên tục phải đánh thức Phương cũng như chính bản thân mình khỏi cơn buồn ngủ chết người vẫn đang cảm dỗ. Nhỏ giờ đây đã rút sát mình vào người tôi, mắt lúc nhắm lúc mở do bị tôi đánh thức.

-Phương...! Không được ngủ nghe chưa! Chúng ta phải chờ người khác tới cứu.

Cứ mỗi lần như thế nhỏ lại gạt đầu rồi dúi sát vào người tôi tìm chút hơi ấm nhỏ nhoi. Lúc đó tôi tự nhủ với lòng mình phải kiên cường đến phút cuối cùng, bởi vì nếu tôi ngã quỵ nhỏ cũng sẽ ngã quỵ theo.

Tùng...tùng...tùng... trống trường vang lên báo hiệu giờ ra chơi đã đến, tôi vừa mừng vừa lo. Mừng vì những đứa bạn trong lớp sẽ nhanh chóng đi tìm chúng tôi, lo vì họ sẽ không để ý đến tầng thượng này mà bỏ qua, nếu điều đó thực sự xảy ra chúng tôi đành phải chấp nhận số phận thôi.

Những tiếng í ới của mấy đứa bạn hòa vào tiếng mưa đập vào tai tôi một cách tuyệt vọng, tôi giờ đây đã kiệt sức hoàn toàn, không thể đáp trả bọn nó một câu nào nữa.

“Chẳng lẽ mình phải chấp nhận số phận sao? Không...Không bao giờ!” – Tôi nắm chặt bàn tay của mình.

Tôi đảo mắt xung quanh để tìm bất cứ thứ gì có thể sử dụng được. Chợt một vật đã đập vào mắt tôi, đó là bình hoa đang đặt trên cái bàn trên sân thượng.

Đánh thức Phuong dậy lần cuối, tôi đặt cược tất cả những gì tôi có vào lần mạo hiểm này. Lấy hết sức bình sinh tôi lê từng bước đến chỗ bình hoa chỉ cách tôi vài mét mà tưởng chừng như xa vời vợi. Đến nơi, cầm bình hoa trong tay, tôi lấy hết sức cuối cùng ném nó xuống dưới lầu rồi tôi ngã quỵ xuống đất chỉ kịp nghe tiếng loảng choảng của bình hoa vỡ và tiếng mọi người bảo nhau:

-Ê! Có cái gì đó trên sân thượng kia, lên mau!

Thế rồi tôi ngất lịm trong vô thức...

Mơ màng tỉnh dậy, tôi nhìn xung quanh với hình ảnh mờ mờ ảo ảo, một lúc sau tôi dần tỉnh ra và biết mình đang nằm trong phòng y tế của trường, đảo mắt sang thì thấy Ngọc Phuong đang nằm trên giường bên cạnh, sắc mặt đã hồng hào hơn.

-“Phù...! Ổn rồi!”. – Tôi thở phào nhẹ nhõm

-Mày tỉnh rồi hả? Đỡ chưa mày?

Quay sang bên thì thấy thằng Toàn ngồi bên cái ghế gần giường tôi từ bao giờ, tôi lồm cồm ngồi dậy vợ lấy cốc nước tu một hơi rồi hỏi:

-Tao ngất bao lâu rồi!

-Mày ngất năm tiếng rồi, bây giờ là ba giờ mười rồi đấy!

-Nhỏ Phuong sao rồi?

-Nghe cô y tế nói nó bị sốt nhẹ, từ đây tới tới thế nào cũng tỉnh.

-.....!

Thấy tôi tầm ngấm không nói gì, nó lại hỏi:

-Mà sao tụi bây lên tầng thượng được vậy, tụi tao khó lắm mới dọn được đồ đạt linh kính chặn trước cửa ra mới lên cứu tụi bây được đó!

Thế là tôi kể hết toàn bộ sự việc từ lúc tôi lên sân thượng cho đến khi được tụi nó cứu, đương nhiên không đại gì mà kể cho tụi nó việc tôi đã làm với Phuong rồi, thằng này bơm đều vô cùng mà. Sau khi kể xong toàn bộ sự việc, thằng toàn vuốt cằm gật gù rồi chốt một câu đúng với suy nghĩ của tôi:

-Mày bị người ta hãm hại rồi!

-Hài...tao cũng nghĩ vậy, nhưng chả biết thằng ôn nào!

-Mày nghĩ xem mày có xích mích với bọn nào trong trường này không?

-Ồ...làm gì có! Tao mới vào trường mà.

Nhưng tôi chợt nhớ ra ngay vào cái ngày tôi gặp đám học sinh côn đồ đó và giải cứu Mai. Ất hẳn là bọn đó rồi, không ai khác vào đây được. Bọn khôn dám chơi bố à! Vừa nghĩ tôi vừa nghiêng răng ken két làm thằng Toàn ngòai kẻ bên cũng sưng sốt:

-Ê...! Mày nghĩ ngợi cái gì mà sát khí ghê thế?

-Ồ...thì tao đang thăm rủa cái bọn chơi tao đó, để tao biết là thằng nào thì có mà như xương.

-Thôi mày nên lo cho mày đi thi hơn, chống không lại tụi trường này đâu! – vừa nói nó vừa thu dọn đồ

-Hê! mày đi đâu vậy?

-Thì tao về! mày khỏe rồi thì ở đây chăm sóc em Phuong của mày đi! – Mặt nó gian vô cùng

-Thằng cô hồn! mày mà bơm đều với cả lớp là bố chôn sống mày đấy! – tôi giờ nắm đầm lên dọa.

-Ý...ý! Bớt nóng, mà hỏi thật, lúc trên sân thượng mày có làm gì em nó chưa? Cô nam hóa nữ mà! – lúc này mặt nó gian bạo.

-Thằng bệnh hoạn! Lượn chỗ khác để bố nghĩ ngợi – vừa nói tôi vừa cầm cái ly lên dọa.

Thế rồi nó chạy tốt ra khỏi phòng y tế về một mạch.

Chợt thấy Phương đang mê sảng nói ú ớ gì đó nên tôi chạy lại đặt tay lên trán nhỏ xem xét. Chắc...! Nóng quá, sốt nhẹ mà sao nóng vậy nè...! Vừa định rút tay lại để lấy khăn chườm cho nhỏ thì bất giác nhỏ nắm chặt lấy tay tôi, kéo sát vào mặt rồi thở dốc từng tiếng lí nhí nhưng do không gian yên ắng nên tôi nghe rất rõ.

-Đừng...đừng đi...!

Tôi lúc đó chỉ biết há hốc mồm sững sốt, lần đầu tiên trong cơn mê sảng nhỏ đã bật thành tiếng.

Chợt tôi cảm thấy tay mình có gì đó chảy xuống ướt, lần này tôi thật sự ngỡ ngàng, nhỏ...đang...khóc, vừa khóc vừa hôn hênh nói:

-Đừng rời xa con...! Con nhớ...hai người...lắm!

-Ồ đây họ đánh con...đau lắm...đau lắm...hức...!

Càng nói nước mắt nhỏ càng ứa ra đầm đìa. Tôi thật sự rất bối rối chẳng biết làm gì, kéo dài thế nào bệnh của nhỏ sẽ trở nặng mất. Nhưng tôi chợt nhớ ra có đọc đâu đó trong một cuốn sách như thế này: “Khi nằm mơ, các tế bào thần kinh sẽ tiếp nhận các tác động bên ngoài mà phản ánh vào bên trong giấc mơ”. Cụ thể là nếu ta tác động vào người đang nằm mơ thì họ sẽ gặp những hình ảnh tương tự trong mơ. Nghĩ rồi tôi ôm nhỏ vào lòng rồi thì thầm vào tai nhỏ:

-“Yên tâm...mình sẽ không bao giờ bỏ rơi bạn đâu!”

1 giây...2 giây...3 giây..nhỏ tự dưng hết khóc, sắc mặt cũng dịu lại, hơi thở đã điều hòa hơn. Đúng là cách này hiệu quả thật, giờ chắc nhỏ đang mơ những giấc mơ đẹp đây mà.

Đặt nhỏ xuống giường rồi đắp chiếc khăn chườm lên trán, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng lại dấy lên nhiều mối nghi vấn, tại sao nhỏ lại mê sảng như vậy nhỉ? Ai lại đánh nhỏ đã man đến mức phải bật khóc trong mơ chứ? Đó có phải là nguyên nhân nhỏ không muốn nói chuyện không?

Cơ mà sao cũng được, nghe tiếng nói của nhỏ như thế cũng vui vui rồi tuy không đường hoàng tí nhưng thế cũng đã thành công ngoài mong đợi! Công nhận giọng nhỏ nghe êm dịu thật cứ như chim hót ấy, trong trẻo vô cùng, chừng nào nhỏ tỉnh dậy, phải chọc vài câu mới được, hề hề...!

Ngồi lâu cũng uể oải nên tôi dọt vài bài quyền để giãn gân giãn cốt. Bất chợt tôi thấy bóng người từ ngoài vào đang rón rén phía sau lưng mình.

-“Hừ...! Chỉ có người xấu mới thập thò như thế, định ám sát bố lần nữa à, không dễ đâu, đã thế bố đâm cho vêu mồm”.

Thủ sẵn thế, tôi nhanh như cắt xoay người tung quyền về đằng sau...này thì rón rén...hơ...Lan!...tôi vội thu chiêu lại nhưng bị mất đà nên lao thẳng về phía Lan ngã ngựa ra đất...á...á...á!

Tôi choáng váng tỉnh dậy, cảm thấy tay đặt đặt lên thứ gì đó mềm mềm, ấm ấm, mở mắt ra thì thấy Lan đang méo mào.

-Phong...! Đồ...háo...sắc...hức!

Tôi chợt bừng tỉnh, nhìn xuống tay mình đang đè lên hai cái...Ác...tôi vội rút tay lại xin lỗi rồi rút, Lan thì đỏ lừng mặt, hai tay ôm ngực nói như sắp khóc toi nơi.

-Hức...đồ dê cụ...đồ lợi dụng...!

-Hơ...Phong xin lỗi...tại thấy Lan rón rén sau lưng, Phong...tưởng...Lan là...người xấu...!

-Hừ...người ta tốt bụng...đến đây thăm...hức...định sẽ làm Phong bất ngờ...hức...ai ngờ chẳng những bị...sàm sỡ...mà còn mang tiếng là người xấu nữa...hu...hu!

-Phong...Phong biết lỗi rồi! lan cứ trừng phạt Phong đi!

-Lan là con nhà danh giá...hức...bị động chạm như vậy rồi, Phong...hức phải cưới Lan thôi!

Sặc...! Tôi nghe như sét đánh ngang tai, hồi ơi, tin này nên vui hay nên buồn đây trời, thời này mà còn cái kiểu đó sao?

-Lan ơi...! Phong...còn...nhỏ quá, chờ...Phong học xong lớp...12...rồi tính...ha! – tôi lí nhí.

Nghe xong Lan bật cười thành tiếng đến nỗi chảy cả nước mắt, tôi thì cứ ngẩn tò te chả hiểu gì sặc.

-Thật là...oh diêu...sao trên đời lại có người khờ thế hờ trời!

-Hơ...là sao?

-Ngốc quá đi mất! Lan đang giận đó! – Nàng vừa nói vừa lấy tay chỉ vào trán tôi.

-Thế Lan không giận Phong sao?

-Hi...Lan sống ở phương Tây quen rồi, những chuyện này đối với Lan cũng bình thường thôi! – nàng mỉm cười.

-Phù...! Làm Phong hết cả hồn! – Tôi thờ phào ngồi xuống giường.

-Này đừng có vội mừng, chuyện Phong sảm sỡ mình vẫn còn bảo lưu đấy nhé! – Lan hấp háy cặp mắt xanh biếc.

-Thôi mà, đừng nhắc đến chuyện đó nữa, ngại lắm!

Lan bỗng thay đổi sắc mặt, phẩy mái tóc về phía sau, kéo cổ áo để lộ một bên vai tiến đến ngồi xuống bên cạnh tôi, lúc này vẻ ngây thơ, trong sáng đã thay bằng nét quyến rũ, gọi cảm đến mê người.

-Sao...! Phong nhà mình đang...mắc cỡ đấy à?

-Ồ...! Không...! – Tôi giật mình giữ khoảng cách, tìm đập thỉnh thịch.

-Phong đã khám phá ra cơ thể của Lan rồi, tính ruồng bỏ Lan sao hở? – Lan càng lấn tới.

-Ác...Phong chỉ mới chạm...ây dà...! – tôi gãi đầu cùng cực.

-Chưa đã hả? Muốn nữa không? – Lan vuốt cảm tôi.

-Á...á...Không thể...không thể! – Tôi nhắm mắt trần trối.

Chợt tôi cảm thấy áp lực không còn nữa, bầu không khí đã dịu nhẹ hơn. Tôi mở mắt ra thì thấy Lan vẫn trong dáng vẻ ngây thơ, trong sáng nhìn tôi.

-Thế là thế nào? – Tôi ngơ ngác

-Hồi học ở Pháp mình đã đoạt giải nhất cuộc thi diễn xuất của trường đấy, Phong thấy sao? – Lan hấp háy mắt

-Hả...! này giờ Lan đang “diễn xuất” đấy hả? – Tôi há hốc.

-Hi...Lan chỉ muốn xem mình diễn còn tốt không ấy mà!

-Trời...! Lan diễn mà cứ như thật, làm Phong chóng cả mặt.

-Hi...! Phong đói không để Lan gọt táo cho Phong nha!

-Làm phiền Lan quá.

-Đâu có gì đâu. Mình lên đây để thăm bệnh mà – nhỏ tròn xoe đôi mắt xanh biếc trong xinh cực.

Gọt táo cho tôi xong, Lan đi lại chỗ của Phương lau mặt rồi chườm khăn cho nhỏ.

-Chà...Ngọc Phương đã bớt sốt rồi. Sẽ mau tỉnh dậy thôi!

-Ừm...cũng mong là vậy.

-Cho bỏ tạt giấm dai với con gái nghe chưa, suýt nữa là gây hậu quả rồi! – Lan lờm tôi.

-Ừ...ừ...biết rồi mà! – Tôi chống chế.

Bỗng Lan mất sáng rỡ như vừa nghĩ ra việc gì đó.

-Nè...! Phong có học võ hử!

-Ừ...thì...có chút chút.

-Vậy Phong dạy võ cho Lan đi! – Nàng cười tươi

-Ồ...! Việc này...!

-Sao vậy? Có phải chê Lan không đủ tư cách học phải không? – nàng phụng phịu.

-Y..không phải ý đó...là vì...môn võ này rất khó học,sẽ phải chịu đau đấy!

-Tuồng gì chứ, chịu đau thì Lan chịu được mà!

- Vậy là Lan nhất định học phải không?

- Nhất định luôn, không bỏ cuộc!

- Ủ, được rồi, nếu Lan thích thì Phong dạy vậy!

- Thật à...! Cảm ơn Phong nhiều nha, oui...!

Lúc đó trông Lan xinh cực, nếu Hoàng Mai xinh tươi, dịu dàng, thuần việt thì Lan lại hoàn toàn khác, trong sáng, hồn nhiên, vui tươi nhưng không kém phần quyến rũ và thanh tao rất phương Tây làm tôi rất thích.

- “Cầu trời sau này để Lan làm người yêu của con là con mãi nguyện lắm rồi..!” – vừa nghĩ tôi vừa cười hềnh hếch.

Đột nhiên thấy Lan nhìn tôi cau mày.

- Nè...! Nhìn Lan cười gì đấy? Nghĩ bậy bạ phải hông!

- Ý...đâu có! Tại thấy Lan cười trông xinh quá! – Tôi gãi đầu nói bừa!

- Hừ...! Chỉ được cái leo mép, y như lúc mới gặp. – Lan bêu môi nhưng hai gò má vẫn ửng hồng.

- À, mà Lan muốn học võ giờ nào?

- Buổi trưa thì Lan bận học bài rồi, còn buổi tối thì ngày nào cũng rảnh.

- Ủ vậy thì mỗi tối thứ 3, 5, 7 hàng tuần từ 6h đến 9h tối, Lan thấy sao?

- Sao ít vậy, không học nguyên tuần luôn! – nàng tròn mắt.

- Học võ chủ yếu là tự luyện mà, Phong chỉ dạy Lan sơ qua thôi, còn lại tự luyện nó mới vững được.

- Ủa...! Vậy cũng được, bắt đầu từ ngày mai nha! 6h ở nhà Lan.

- Há?! Sao? Nhà Lan? – Tôi điếng người.

- Vậy Phong muốn dạy Lan ở nhà Phong hở? Ghê...! Chưa gì mà đòi dắt con gái người ta về nhà rồi, eo ôi! – Lan giả bộ lấy tay che ngực.

- Sặc...! Không...không, Phong làm gì có ý đó, thôi thì ở nhà Lan vậy! – Tôi giật thót người xua tay.

- Vậy mai gặp nha! Bây giờ Lan phải về nhà có việc rồi! – nàng khẽ mỉm cười.

- Ủ, bye Lan.

Nhìn nàng về, trong lòng tôi tiếc hùi hụi vì mới gặp chẳng bao lâu mà nàng đã về rồi, nhưng cũng cảm thấy vui vui vì chí ít cũng có người thăm mình lúc bệnh tật, thế thì còn hơn là uống cả chục thang thuốc vào người nữa đấy!

6h chiều trời nhiều mây gió nhẹ, tôi lúc này đã hoàn toàn khỏe hẳn. Mặc dù đã xoi tốt số trái cây của Lan mang đến nhưng bụng vẫn còn đói cồn cào, muốn đi mua một chút gì đó nhưng sợ lúc tôi đi lại không ai canh chừng nhỏ Phuong đang ngon giấc ở giường bên, lỡ nhỏ bị mê sảng nữa thì khôn. Vừa bước ra khỏi cửa hít thở không khí trong lành thì...choáng...nghe tiếng ly vỡ sau lưng, tôi quay lại thì thấy nhỏ Phuong đã thức từ lúc nào, vẻ mặt giờ đang hoảng hốt, cái ly nước nóng để trên bàn cạnh giường thì giờ đã vỡ tan tành dưới đất. Xâu chuỗi những hình ảnh lại tôi biết chắc là nhỏ vừa tỉnh dậy nên khát nước định lấy cái ly nước trên bàn uống ai ngờ là nước sôi nên giật mình làm vỡ ly đấy mà. Tôi vội rót ly nước khác đưa cho nhỏ, trông nhỏ uống ừng ực mà thấy tội.

- Hết khát chưa?

Gật.

- Đã khỏe chưa?

Gật.

- Ủm...lần sau đừng có hấp tấp quá nghe chưa! – Tôi thờ dãi nhìn tay nhỏ đỏ ửng lên do cầm ly nước nóng, cũng may mà không bị bỏng.

Nhỏ chỉ biết gật đầu trả lời những câu hỏi của tôi, mặt thì cúi xuống ít khi nhìn vào tôi trừ trường hợp nổi cơn lòi đĩnh. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi, thế là tôi lấy hai tay chộp lấy mặt của nhỏ ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi...1 giây...2 giây...3 giây...4 giây. Chưa đầy 5 giây mặt nhỏ đã đỏ lừng, hai má nóng hổi. Nhỏ hốt hoảng lấy chân chum kín bít từ đầu tới chân làm tôi cứ chết trân ra chả hiểu gì sắc!

-“Bộ mặt mình dễ sợ lắm sao mà nhỏ hốt hoảng đến thế nhỉ, cũng đâu đến nỗi tệ, chỉ hơi gian gian tý thôi mà. “

Bụng tôi đã bắt đầu sôi cồn cào, nhỏ thì cứ trườn mền.

-Nè! Có đói bụng không? Đi ăn tối đi!

-..... – Không trả lời.

-Im lặng là đồng ý đấy nhe!

-.....- vẫn im ắng.

-Thôi được! Nếu Phuong đi không nổi thì để Phong bế đi vậy! Xem ai sướng biết liền!

Vừa chạm tay vào tấm chăn thì nhỏ đã bật tung dậy làm tôi suýt bật ngửa. Nhỏ ngồi dậy lườm tôi bằng cặp mắt tóe lửa. Đây tôi nói có sai đâu, mỗi lần nổi cơn lên nhỏ mới dám nhìn thẳng vào mặt tôi mà.

Nhỏ phùng má lên làm mặt giận quay đi chỗ khác. Thấy nhỏ thế, tôi không làm căng nữa, bèn hạ giọng.

-Thôi đi ăn đi! Phong đói lắm rồi nè!

-.....- Nhỏ vẫn trơ trơ.

-Bộ Phuong không đói sao?

-.....!

Ọc... ọc... ọc... ọc, tuy nhỏ không trả lời nhưng bụng của nhỏ đã trả lời tất cả, thoáng thấy nhỏ nhú mày nhìn vào bụng tôi phì cười lắc đầu, người gì mà cứng đầu thế không biết! Không đợi nhỏ phản ứng tôi kéo tay nhỏ ra ngoài luôn, đang đói bụng mà. Được chừng mười bước nhỏ chợt nắm tay tôi ghì lại

-Sao thế? – tôi nhìn nhỏ thắc mắc.

-.....- Nhỏ líu ríu chỉ tay lên đầu rồi lên mặt, hai má đỏ ửng.

Nhìn kĩ lại thì mới thấy tóc nhỏ bù xù, khuôn mặt phờ phếch mới biết nhỏ muốn gì.

-Vào trong sửa soạn nhanh lên đấy! Phong đói rồi! – nói xong tôi lên băng đá ngồi chờ.

Thật lòng mà nói thì khi trang điểm, bất cứ người con gái nào cũng y như nhau cả, miệng cứ nói là “chờ chút xong ngay!” nhưng cứ cho cánh đàn ông chúng mình chờ dài cả cổ không thôi. Nghĩ đến là phát hoảng rồi.

Đã 30’ trôi qua mà vẫn chưa thấy nhỏ đâu, tôi bắt đầu sốt ruột, bụng cứ kêu réo inh ỏi lên rõ to mà tôi nghĩ cách cả mấy trăm mét vẫn còn nghe.

Trời đã nhá nhem tối, gió bắt đầu thổi hiu hiu qua những tán cây nghe xì xào, kì bí làm tôi lại nhớ đến những câu chuyện ma mà nội tôi thường hay kể mỗi khi tôi về thăm quê.

Bất chợt một bàn tay đặt lên vai tôi làm tôi giật bắn người, nhảy khỏi ghế, tim vẫn còn đập thình thịch. ...Là Phuong. ...! Nhỏ đang mặc một chiếc áo len dài màu hồng nhạt, quần ôm nâu với chiếc túi xách nhỏ nhìn rất ư là dễ thương. Tôi cứ đứng ngây người ra, còn nhỏ cứ cười khúc khích. Có lẽ là do lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Phuong cười, cũng có lẽ là nhỏ cười rất xinh nên lòng tôi chợt thấy ấm áp lạ lùng, con nhỏ biết cười rồi kia mà.

Tôi chợt sực tỉnh bởi cuốn sổ nhỏ đưa lên trước mặt tôi:

-[Muốn ăn tối hay muốn ngắm gái?]

-Hơ...! Xin lỗi...tai lần đầu thấy Phuong xinh đến vậy! – Tôi gãi đầu cười cầu tài.

-[Không thèm tin, con trai dẻo miệng ghê lắm]

-Thật, nói dối cho Phong ế chồng luôn!

-[Đều] – nhỏ khoanh tay quay mặt đi.

-Thôi được rồi! Đi thôi, còn ở đây nữa Phong xỉu rán chịu đó nhe!

Nhỏ cười hi rồi cũng theo tôi đến nhà xe của trường, may mà ông bảo vệ không khóa cổng nhà xe lại nếu không thì cũng không biết đường nào mà lấy xe rồi.

Cái khó bây giờ là tìm một quán com tôi ăn cho vũng bụng chứ bún, hủ tiếu, bánh canh ăn vào thế nào cũng đói lại thôi, ngặt một nỗi là buổi tối ai lại bán com. Còn đang gãi cằm suy nghĩ thì Phuong ngồi sau đưa tôi cuốn sổ.

-[Phong đến quán alice gần cổng sau trường mình ấy!]

Alice là một quán (à quán thì không đúng, phải gọi là một nhà hàng nhỏ), nằm gần cổng sau trường tôi học, tôi cũng chưa có dịp ghé bao giờ, chỉ toàn đi ngang qua thôi, tụi bạn nói quán cũng ngon nên nhân cơ hội này đi luôn vậy.

Cách trang trí trong quán rất giản dị nên tạo cho người ăn không khí gia đình ấm cúng làm tôi rất thích

-Quán này có bán com không? – Tôi nhìn Phuong dò hỏi.

Gật.

Rồi nhỏ kéo tôi lại một bàn gần cửa sổ, nơi có thể trông ra sông BT nên thơ, hữu tình ở bên ngoài. Cầm cuốn menu trong tay, tôi muốn hoa cả mắt bởi vô số tên món ăn la hoắc nên tôi gãi đầu cười hí đưa lại cho Phuong.

-Phuong chọn đi rồi nói, để Phong gọi cho, nhìn menu mà muốn chóng cả mặt chả biết chọn món nào.

Nhỏ mỉm cười rồi lật menu ra chỉ ngay món com chiên dương châu mà không cần lựa. Ừm...món đó cũng ngon, thế mà mình không nghĩ ra nhỉ, đúng là dở thiệt.

Trong khi chờ món ăn, tôi lăm le hỏi chuyện để giải đáp khúc mắc từ nãy đến giờ:

-Phuong thường đến đây ăn hả? Sao thông thạo quán này thế?

-[Ừm...ngày nào cũng đến hết]

-À Phuong này....hỏi tý nhè, đồ ở đâu mà Phuong thay vậy? – Tôi áp ứng

Nhỏ nhúm mày đăm chiêu một hồi rồi trả lời.

-[Đồ Phuong mang theo phòng hờ! Mà Phong hỏi làm gì?]

-Ồ...thì hỏi...cho biết thôi, hi! – Tôi giật mình vì bị hỏi bật lại.

Đĩa com thơm phức được dọn ra trước mắt tôi mời gọi làm tôi không kiềm lòng được cầm đầu xoi một hơi gần hết đĩa, ngược mặt lên thì thấy nhỏ đang nhúm mày nhìn tôi.

-[Phong ăn từ từ thôi, người ta nhìn kì lắm]

-Hề...xin lỗi tại đói quá không kiềm được. – Tôi cười cầu tài.

-[Thiệt là...sợ Phong luôn! Ăn gì như con nít ấy] – nhỏ lắc đầu cười.

-Ừ...thì...để đĩa sau ăn từ tốn hơn – Tôi chống chế.

-[Ăn thêm đĩa nữa hờ] – Nhỏ tròn mắt ngạc nhiên.

-Đang tuổi lớn mà, hề...! – tôi vót vác.

Quả thật, đĩa thứ 2 này tôi đã ăn từ tốn hơn mặc dù thìa nào thìa nấy đầy áp com làm nhỏ suốt buổi cứ nhìn tôi cười mãi.

Sau bữa ăn cũng đã 9h tối nên tôi bèn hỏi nhỏ:

-Còn muốn đi đâu không hay để Phong chở về nhà!

Nhỏ lắc đầu rồi viết vào cuốn sổ chỉ hai chữ làm tôi té ngửa.

-[Thư viện]

-Sặc...! Giờ này trễ rồi còn vào thư viện làm gì?

-[Đọc sách] – Thêm hai chữ nữa làm tôi lao đảo.

-Trễ rồi còn đọc sách? – Tôi thần thốt

-[Đùa thôi! Vào thư viện lấy mấy cuốn sách rồi Phương gọi ba mẹ chở về nhà]

Nghe vậy tôi cũng an tâm, nhưng khi tôi đòi dẫn nhỏ lên thư viện thì nhỏ lại hốt hoảng xua tay làm tôi phải soi kiếng xem mặt mình có giống mấy thằng dê xồm không nữa.

[Phương tự lên được rồi, làm phiền Phong quá!]

-Ày! Không sao đâu, Phong rảnh mà!

Không hiểu vì sao nhỏ cứ lắc đầu ngoay ngoay tôi đề nghị cỡ nào cũng không chịu, thế nên tôi phải dùng cách cuối cùng.

-Nè...! Phong nghe nói ban đêm ở trường này có bóng ma màu trắng thường đi lại ở hành lang đó – Tôi hạ giọng trầm trầm.

Ý như dự kiến, mặt nhỏ dần biến sắc, được thế tôi bơm thêm vài câu:

-Con ma đó thường nhát mấy đứa con gái đi một mình vào ban đêm lắm, khà khà...!

Thấy nhỏ đâm hoảng nhìn đảo dất xung quanh nên tôi tự tin chốt câu cuối:

-Vậy đề Phong đưa Phương lên he!

Khỏi phải nói lần này nhỏ gật đầu ngay lập tức, công nhận lớn thế rồi mà vẫn còn sợ ma, nhỏ đi cứ nép sát vào tôi làm tôi cứ nhin cười hết lần này đến lần khác. Thấy cũng tội nên hỏi tôi vài câu cho bớt căng thẳng:

-Thường thì thư viện đóng cửa sau 6h mà.

Nhỏ lấy trong túi xách một tấm thẻ đề:

Thủ thư : Trang Nguyễn Ngọc Phương...

Trời...! Thì ra nhỏ làm thủ thư hèn gì ra vào thư viện dễ đến thế, kiểu này không thành một sách cũng uống.

Gần đến cửa thư viện nhỏ quay lại mỉm cười tạm biệt tôi, thấy vậy tôi trêu nhỏ thêm câu nữa:

-Hồi trưa Phương nói mớ nhiều lắm đó! Còn nhắc đến Phong nữa chứ.

Vừa nghe xong nhỏ hốt hoảng nhìn chăm chăm vào tôi, hai tay lú lú ôm lấy túi xách.

Tôi phì cười rồi nhái giọng nữ:

-Phong ơi! Sao...Phong đẹp trai quá à...!

-.....??!?!?!?

Biết mình bị lừa, nhỏ phùng má mặt đỏ lựng, làm tôi cười chảy cả nước mắt. Chưa kịp nói câu nào, nhỏ tức tối giẫm một phát tóe lửa vào chân tôi rồi chạy vào thư viện đóng xam cửa lại rõ lớn.

-“Chắc! Nói mình trẻ con mà không biết ai trẻ con hơn đây, thiệt là...” - Tôi lắc đầu cười khỏ, ôm một bên chân cà nhắc đi về trong màn đêm yên ả, tĩnh mịch.

Nhật ký ngày...tháng...năm... hôm nay tên đáng ghét đó làm mình giận đến phát khóc, nhưng không hiểu sao mình lại dễ dàng tha thứ cho hắn đến vậy. Quả thực, nếu như không có hắn, mình có lẽ đã gục ngã trên sân thượng mất rồi. Ở cạnh hắn mình cảm thấy rất an toàn, rất ấm áp nhưng quan trọng nhất hắn...chính là người đầu tiên làm mình biết đến nụ cười vui vẻ là như thế nào. Giờ đây, mình cảm thấy tên đáng ghét đó không còn đáng ghét nữa rồi...

Trang Nguyễn Ngọc Phương...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau ở trường, vừa để xe vào bãi đã gặp ngay em Mai cũng đang đi đến lớp, em nó thấy tôi mỉm cười thật tươi rồi chạy đến hỏi han rồi rít.

- Phong đã khỏe chưa? Hôm qua làm Mai lo quá!

- Hề...! Không sao, con nhà võ mà.

- Ủa...xin lỗi nha, hôm qua bận quá không đến thăm Phong được. – Nhỏ phụng phịu

- Hi Phong bệnh nhẹ mà, để Mai đến thăm thì làm phiền quá.

- Vậy đâu được, để bữa nào Mai đền bù ha. – Nhỏ hấp háy mắt.

- Ủ thì...sao cũng được. – Tôi gãi đầu.

- Vậy mình lên lớp thôi.

Nói rồi Mai cùng tôi đi tung tăng dọc hành lang trước sự sững sốt của mấy đứa trong trường. Cả trường bắt đầu nhón nháo lên thấy rõ, tôi lại được dịp trở tai nghe lén:

- Ê kìa tụi bây, thằng này hôm qua đi với em Lanna đó.

- Hôm nay lại đi với em Mai nữa kìa, bắt cá hai tay đó.

- Ở phải ha, thằng nay sở Khanh dữ.

Lần này máu nóng đã dồn đến đầu, tôi định vào tâng mấy thằng đó một trận cho bỏ ghét nhưng bị Hoàng Mai ngăn lại. May cho cái bọn nhón nháo đó!

Khi gần đến cửa lớp nhỏ bất giác quay lại nhìn vào mặt tôi, bối rối hỏi:

- Vậy...! Phong có bạn gái chưa?

Tôi thoáng ngạc nhiên vì câu hỏi của nhỏ, ai đòi lại đi hỏi người khác có bạn gái chưa, định mở miệng trêu em nó mấy câu nhưng thấy vẻ mặt bối rối đến tội của em nó nên đành trả lời thật.

- Ồ...thì chưa! Đang ế!

- Hi...! Cảm ơn Phong nha!

Vừa nói xong nhỏ chồm lên hôn nhẹ vào má tôi rồi chạy thẳng vào lớp để lại tôi ngẩn tò te chả hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Một hồi định thần lại tôi mới mơ màng nhận ra nhỏ vừa hôn tôi, cái cảm giác lâng lâng vẫn còn đọng lại trên má làm tôi cứ cười hề hếch như thằng thối thuốc. Nhưng mà tôi lại thắc mắc một điều, sao nhỏ lại cảm ơn tôi nhỉ, lại còn hôn tôi nữa, đó có phải là lời tỏ tình không? Chà cứ mỗi lần suy nghĩ đến vấn đề này là tôi lại nhức đầu.

Thay kệ vào lớp đã.

Đi ngang chỗ em Mai thấy em nó nhìn tôi cười xinh như hoa làm tôi nhớ lại vụ hồi nãy mà mặt đỏ như gấc, chỉ dám gật đầu cười trừ rồi lủi thẳng về chỗ ngồi.

Vừa cất cặp vào trong học tủ đã thấy nhỏ Phương kẻ bên lúi cúi chép bài như máy. Ui chà! Hôm nay có bài vở gì đâu mà nhỏ chép như điện vậy cả! – Tôi tò mò nhìn sang nhỏ.

Bất ngờ nhỏ ngước mặt lên, thấy tôi nhỏ giật mình làm rơi luôn cuốn tập xuống đất. Ác! Chẳng phải cuốn tập của tôi bị mất đó sao? Nhỏ luống cuống nhặt cuốn tập lên rồi bỏ luôn vô cặp, mặt cuối găm.

- Nè, có phải Phương đang giữ cuốn tập của Phong không?

Gật.

- Đưa cho Phong nào!

Nhỏ không nói gì tay ôm khư khư cái cặp.

-Phong bảo đưa cho Phong! – Tôi gần giọng

-.....- Nhỏ vẫn ôm cái cặp

-Đưa đây.....! – Tôi mất bình tĩnh quát lên.

Nhỏ giật thót mình rồi từ từ mở cặp ra, rung rẩy đưa hết tập cho tôi. Cảm chông tập trong tay, tôi sững sờ khi thấy toàn bộ số tập bị mất của tôi đều ở trong cặp nhỏ, cố gắng bình tĩnh tôi hỏi nhỏ:

-Lấy tập Phong làm gì?

Nhỏ lắc đầu tay rung rung ôm chiếc cặp như phao cứu sinh.

Đến đây tôi đã mất bình tĩnh sạt vào mặt nhỏ một chập như vũ bão.

-Thiệt là..., chả biết nói làm sao với cô nữa đây, cô có biết là tôi chưa chép bài hay không, giờ thì đừng có giỡn quá như thế, học chứ có phải đùa đâu...mệt thật...hừ...!

Nhỏ vẫn cúi gầm mặt, mím môi vai bắt đầu rung rung.

Thấy nhỏ thế tôi cũng chả muốn làm lớn chuyện làm gì nên bèn hạ giọng.

-Lúc này loay hoay không biết vẽ vờ gì trong cuốn tập tôi nữa đây, chắc là vẽ bậy chứ gì,... ơ...cái...hả...à...à...!

Cuốn tập trong tay tôi lúc này đầy áp chữ...không phải vẽ bậy gì hết mà là nội dung của bài học tôi bỏ lỡ hôm qua, những chữ viết thanh mảnh này không ai khác chính là chữ của nhỏ

Phuong...thì ra nhỏ...chép bài giúp mình...Lúc này trong tôi nổi lên một cảm giác tội lỗi, áy náy vô cùng. Tôi bối rối nhìn sang nhỏ vẫn đang cúi mặt xuống đất, bây giờ tôi mới để ý thấy sắc mặt phờ phạc, mệt mỏi của nhỏ, có lẽ nhỏ đã thức suốt đêm chép bài cho tôi.

Hít một hơi thật dài để giảm bớt cảm giác ứ nghẹn nơi cổ họng, tôi nhẹ nhàng hỏi nhỏ:

-Phuong chép bài cho Phong à?

Gật.

-Thức suốt đêm?

Gật.

-Híc...! Khờ quá, Phong có bảo Phuong chép giúp đâu mà Phuong phải tự hành hạ mình chứ?

Đến đây nhỏ không trả lời nữa, vai bắt đầu rung rung, khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt.

Biết mình lỡ miệng tôi vội chữa lửa ngay:

-Hơ...Phong xin lỗi, Phong không cố ý nói thế đâu... đừng khóc mà...! – vừa nói tôi vừa lấy tay gạt đi hàng nước mắt của nhỏ.

Chẳng những không hiệu quả mà còn làm nhỏ khóc bạo hơn. Giờ đây tôi đang đứng trước nguy cơ bị bạn dân thiên hạ phát hiện, thế nào cũng bị tụi nó nói là ăn hiếp nhỏ Phuong cho coi. Suy đi nghĩ lại một hồi, tôi cũng nghĩ ra một kế sách mà tôi cho là phù hợp với nhỏ Phuong nhất, đó là chính là...

-Ố... ờ...Phuong à...Phong biết lỗi rồi...!- Vừa nói tôi vừa lấy tay làm mặt xấu

Vâng...! Cách của tôi chính là dùng kiểu dỗ con nít khóc để áp dụng cho nhỏ Phuong, hợp lý quá xá con cá cảnh rồi.

-Phuong ui, Phuong à...Phuong không tha lỗi cho Phong là Phong ăn vạ ở đây luôn đó...! – Tôi giả bộ nằm xuống vật vờ trên bàn.

Thấy nhỏ dần nín khóc tôi chơi tới luôn:

-Phuong hông nín khóc là Phong khóc theo lun đó...xem nè hu...hu...hu – Tôi đưa tay lên mắt dụi

dụi như khóc.

Lát sau thấy nhỏ nín khóc hẳn, miệng chum chim cười là tôi biết mình thành công rồi, thế nên tôi nghiêm giọng chốt đáp án:

-Vậy...Phong biết lỗi rồi đừng giận Phong nữa nha!

Khẽ gật.

Phù...! Tôi thờ phào nhẹ nhõm mà vuốt mồ hôi trên trán, công nhận dùng cách dỗ con nít cũng hiệu nghiệm nữa, đúng là tôi phục nhỏ Ngọc Phương này sát đất luôn.

Cầm chồng tập trên tay tôi nhẹ giọng hỏi:

-Phương đã ăn sáng chưa?

Lắc đầu ôm bụng.

Lấy trong cặp ổ bánh mì mới mua lúc sáng, định vào lớp để ăn dần mà tôi tặc lưỡi:

-"Thôi kệ rán nhịn một bữa, nhỏ vì mình mà chưa ăn sáng nên để cho nhỏ ăn vậy, mình là con trai mà, kéo lát đói nhỏ khóc hu hu nữa thì khổ thân mình"

Nhìn ổ bánh mì tôi đưa, nhỏ tròn mắt ngạc nhiên:

-Hề...! Thì Phương bảo chưa ăn mà, cái này cho Phương đó, coi như món quà xin lỗi của Phong vậy! – Tôi gãi đầu.

Nhỏ khẽ cười rồi cầm ổ bánh mì trong tay ăn ngon lành, thỉnh thoảng lại còn nheo mắt, nhăn mặt vì cắn trúng ớt nữa chứ, nhìn đáng yêu vô cùng, biết thế tôi bảo chỗ bán bánh mì dầm thêm mấy trái ớt nữa xem sao? Không khéo nhỏ lại vừa ăn vừa khóc thì khổ!

Thật ra theo con mắt khách quan của tôi mà đánh giá thì nhỏ Phương này phải học cấp 1 mới đúng, tính tình gì như trẻ con, lại cộng thêm khoảng mít ướt nữa cho học mẫu giáo còn được.

Chợt... ọc... ọc... ọc. Ặc thật...! Tiếng bụng đói phản chủ réo lên! Do ăn sáng quen rồi giờ tự nhiên bỏ bữa nên bụng nó đã đảo kịch liệt làm tôi ngượng muốn độn thổ.

Còn đang thăm rủa cái bụng trời đánh thì bất chợt, một bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh nhẹ nhàng chìa nửa ổ bánh mì trước mặt tôi. Là Ngọc Phương...! Nhỏ nhìn tôi miệng nở nụ cười quá ư là dễ thương làm tim tôi thì đều muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Cầm nửa ổ bánh mì trong tay mà tôi muốn ứ nước mắt, cứ như là đang giữa sa mạc gặp được hồ nước vậy. Nhìn nhỏ khẽ cười tôi nghĩ thầm:

-"Chắc...! Nhỏ Phương kể ra cũng tốt, đánh giá nhỏ học mẫu giáo là sai rồi, cấp 2 mới đúng, mỗi tội mít ướt nên cho nhỏ học lớp 6 là vừa" – Công nhận về cái khoảng nghĩ nhầm là tôi vô đối.

Hai tiết cô chủ nhiệm trôi qua thành công mỹ mãn khi tôi xưng phong dịch luôn nguyên phần Reading của bài Tiếng anh làm tại con gái trong lớp cứ trở mắt lên ngưỡng mộ, tôi thì được dịp phõn ra mặt.

-Thằng này coi vậy mà học tiếng anh cũng siêu ghê ta! – Thằng Toàn vỗ vai tôi tấm tắc

-Hê sư phụ, nhớ bày cho em môn tiếng anh nha. Gì chứ môn này em ẹ lắm! – Khanh khờ nhe

răng.

-Chú cứ yên tâm, sau này có khó khăn gì để Phong đây giúp một tay!

Tôi cứ ba hoa mà sau này nghĩ lại mới thấy mình đại miệng, kể từ bữa đó trở đi, hễ có môn anh văn là nó với mấy đứa khác cứ nhè đầu tôi ra hỏi bài làm tôi trả lời muốn xái cả quai hàm.

Ồ... ờ... óáp... ăm...tôi ngáp dài ngao ngán nằm dài ườn trên bàn, nhỏ Phương vừa ra chơi đã chạy tót ra ngoài mất hút, Khỏi nói tôi cũng biết con mọt sách đó đi đâu rồi, bỏ lại mình tôi ngồi trong lớp yếu xiêu như cộng bún thiêu.

-Ồ! Ra chơi Phong không đi vận động hờ – Em Mai ngạc nhiên hỏi

-Thôi có một mình mà đi đâu!

-Thế bạn của Phong đi đâu rồi! – Em nghiêng mái đầu

-Ày...cái bọn đó vừa nghe có hót gọn ở đâu bên A6 gì đấy nên đi hết ráo! – Tôi ngáp dài

-Phong không đi theo sao?

-Lớp mình cũng có vậy đi chi cho mệt!

- Là ai?

- Thì Mai đó...! – Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ, đáp gọn ơ

- Thiệt hờ...?

-?!?!? Ố.... à....thì....thiệt! – Tôi giật mình tỉnh giấc vì biết mình vừa lơ lờ.

- Thế Phong có muốn đi can-tin với hot girl hông? – Em hấp háy mắt hai gò má đỏ ửng.

- Đi can-tin hờ...? – Tôi áp ứng.

- Sao thế? Chê Mai xấu phải hông? – Em phụng phịu.

- Ố không...không, đi liền. – Tôi luôn cuống đẹp đồng tập sách tiết trước vào cặp.

Dọc hành lang, tôi lại được dịp dùng đôi tai của mình hết công suất.....

- Thằng đó nữa kia tụi bây!

- Sao toàn đi với gái đẹp thế?

- Sướng ghê ha?

- Ước gì tao được như thằng đó.

Khà khà! Khác với mấy lần trước, lần này toàn là những câu tăng bốc tôi lên chín tầng mây khi chúng tôi đi ngang qua các lớp, có lẽ tụi nó đã chấp nhận một điều là tôi quá là đẹp trai nên không còn dè pha nữa (công nhận mình tự sướng gớm), ấy thế mà lại có thằng chốt một câu làm tôi muốn xung thiên:

- Osin của ẻm đó...!

Gần đến can-tin, tôi và Mai sựng lại khi thấy bọn côn đồ bữa trước án ngữ trước mặt, Hoàng Mai sợ sệt nép sau lưng tôi:

- Cô thì gọi rồi, vừa rời khỏi tôi là kiếm được thằng khác thế chỗ ngay! – Tên cầm đầu héch miệng.

- Tôi với anh chẳng còn gì nữa, đừng có bám theo tôi! – Em Mai càng nép sát tôi hơn.

- Chắc...! Tôi chỉ muốn xem cô ở cạnh thằng nhóc này có tốt không thôi! – Càng nói hần càng tiến lại gần.

- Đó là việc của tôi, không cần anh phải quan tâm. – Em bốp chặt lấy vai tôi.

- Hừ...với thằng nhóc này sao? – Hần càng tiến tới.

Trong đời tôi ghét nhất bị ai gọi bằng nhóc, máu nóng sôi ừng ực, tôi không còn tự chủ được bản thân nữa liền vòng tay ra sau ôm Hoàng Mai vào người, giờ nắm đầm trước mặt nó mà nắm lại nghe rơm rốp:

- Hoàng Mai bây giờ sống với tao rất tốt, tụi bây khôn hồn thì tránh đường, nếu không đừng trách! – Tôi gằn giọng.

Vừa nghe xong bọn nó sợ sệt như còn nhớ mấy đòn đánh của tôi hôm trước nên nép sang hai bên.

Đi qua được một đoạn cái thằng cầm đầu tru tréo lên.

- Vụ trên sân thượng mày mạng lớn lắm đấy con ạ, Nhưng lần sau đừng có hòng mà yên với tao, mày với Hoàng Mai đấy, tao chơi sát ván luôn, chờ mà coi...!

- Để xem...! – Tôi lạnh lùng đáp chẳng thèm quay đầu lại.

Ra đến can-tin, cầm lấy chai nước suối tu một hơi hết sạch mà chưa thấy hả giận, tôi ngồi thừ ra một chỗ, chai nước đã bị bóp dẹp lép từ lúc nào.

- Mai xin lỗi vì đã kéo Phong vào chuyện này! – Nhỏ vâng vế ta áo dài giọng yếu xìu.

-Không! Phong không trách gì Mai hết, Phong chỉ tức là tại nó chơi hèn hạ quá!

-Thôi...hay là Phong đừng tham gia vào chuyện này nữa, để...Mai tự giải quyết – Em áp úng.

-Hừ...! Giải quyết được gì chứ, bọn nó thấy Mai là nhào tới còn không kịp! – Tôi quát nhỏ.

-Ừ...ừ! Xin lỗi...! – Em mím môi, mắt đã bắt đầu đỏ lên.

Tôi chợt thấy mình lơ lửng nhưng con tức vẫn còn trong đầu nên lại hỏi em tiếp nhưng nhẹ giọng hơn.

-Vậy giữa Mai mà hấn đã xảy ra chuyện gì?

-Chuyện này...! – Em ngập ngừng.

-Đã đến nước này rồi, Mai mà không nói ra thì Phong không tài nào giúp được đâu...! – Tôi nghiêm giọng.

Lưỡng lự một hồi Mai cũng bắt đầu kể...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không còn có thể đứng ngoài cuộc được nữa, tôi đã yêu cầu Hoàng Mai kể hết mọi chuyện của em cho tôi biết, một quyết định đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời của tôi, một quyết định không tưởng:

-Lúc trước gia đình Mai còn khá giả lắm, không lo ăn không lo ở, mọi người trong gia đình sống rất hạnh phúc.

-Nhưng rồi Phong biết không – giọng em bắt đầu rung rung.

-Công ty của ba Mai vì làm ăn thua lỗ nên bị phá sản, còn ba Mai vì quá tuyệt vọng nên lao đầu vào cờ bạc, rượu chè suốt ngày. Nguồn sống duy nhất của gia đình chỉ trông chờ vào đồng lương ít ỏi của mẹ Mai. Gia đình Mai dần xuống dốc từ đó.

-Hè năm trước Mai đã gặp Vũ, là tên lúc này Phong gặp đấy. Hấn bắt đầu tán tỉnh Mai, lúc đầu Mai cũng không đồng ý, nhưng vì còn phải lo tiền học cho đứa em đang học cấp hai nên Mai đành ưng thuận hấn bởi gia đình hấn rất giàu. Từ hấn Mai có thể tích góp từng đồng tiền để đóng tiền học đầu năm cho em Mai cũng như trang trải cho cả gia đình.

-Nhưng Mai không ngờ hấn lại là một tên hèn hạ, xấu xa đến thế.

Đến đây hai mắt Mai đã ướt đẫm, tôi định bảo em thôi nhưng em lặc đầu rồi kể tiếp.

-Càng ngày Mai càng lệ thuộc vào hấn, thấy thế hấn càng lấn tới, lần nào đi với hấn, hết ôm Mai rồi hôn hít đã đành, hấn còn bạo dạn hơn sờ đùi rồi thậm chí còn sờ cả...ngực...nữa...hức...

Mai ôm mặt òa khóc nức nở, lúc đó tôi chỉ biết kéo Mai lại gần, cho nàng mượn bờ vai mà khóc trước ánh mắt tò mò, soi mói của mấy đứa học sinh trong căn-tin, nhưng tôi chẳng quan tâm về việc đó.

Một lát sau bớt khóc khóc, Mai mới sùi sục kể tiếp:

-Đối với số tiền mà hấn đưa cho Mai, thì những việc đó chẳng đáng là bao, Mai có thể chịu đựng được. Cứ tưởng hấn sẽ dừng lại ở đó nhưng không, Mai đã lầm...vào cái đêm trước khi chuẩn bị nhập học, hấn hẹn Mai ra quán nước rồi cho Mai uống thứ nước gì đó làm tay chân Mai run run rồi thiếp đi. Khi tỉnh dậy Mai đã giật thót khi thấy mình đang nằm trong nhà nghỉ còn hấn thì đang cỡi từng lớp đồ trên người Mai ra, lúc đấy Mai chỉ còn đủ sức tẩn hấn một bạt tay rồi ôm đồ bỏ chạy ra ngoài. Phong biết không lúc đó Mai hoảng lắm, chỉ muốn mình đừng sinh ra trên đời này để khỏi phải chịu mọi đau khổ...! – Nói đến đây Mai không còn kể được nữa, nước mắt đã tuôn dài.

Tôi chỉ biết nhìn Mai khóc sùi sục mà lặc đầu tặc lưỡi tiếc thay cho một cô gái xinh đẹp vậy mà phải chịu nhiều tổn thương. Thế nên lúc đó trong đầu tôi chỉ mang một ý nghĩ duy nhất đó là “ dù có thế nào cũng phải bảo vệ cô gái bất hạnh này đến cùng!”

Nắm chặt đôi vai đang run rẩy của Mai, tôi hứa chắc nịch:

-Mai yên tâm, từ nay Phong hứa sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ Mai.

-Nhưng...!

-Không nhưng nhị gì hết! Phong đã quyết rồi! Mai hãy tin ở Phong...! – Tôi cười với vẻ tự tin.

-Ừ...Cám ơn...Phong! – Em khẽ mỉm cười.

Nói xong tôi vội đưa Mai ra khỏi can-tin ngay vì ở càng lâu mấy tụi học sinh càng bán tán, tôi lại càng ngứa tay muốn động thủ.

Đọc đường đi vào lớp, em nó cứ lú lú nấp lấy tay tôi sợ sệt trông thấy tôi. Có lẽ em nó còn yếu đuối hơn cả Ngọc Phương nữa, nhỏ Phương ngoài cái tính hay nít ướn ra thì lúc nào cũng trang bị một đôi mắt xa xăm với cái pháo đài sách khiến thằng nào tinh thần thép đến mấy cũng phải lắc đầu ngao ngán. Nhưng Hoàng Mai lại hoàn toàn khác, tính cách dịu dàng, ôn nhu, dễ tin người có thể bị người ta dụ dỗ lúc nào không hay, thế nên mục tiêu trước mắt của tôi lúc này là đảm bảo an toàn cho Hoàng Mai mà thôi.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nói là đối phó với cái bọn thằng Vũ chứ tôi cũng chả nghĩ ra được cách nào ngoài việc chờ bọn nó hành động rồi tùy cơ ứng biến mà chống trả thôi. Biết làm sao được, tôi ngoài sáng bọn nó trong tối mà.

Ra về, sau khi đưa em Mai về nhà an toàn xong, nhìn đồng hồ cũng đã 12h30 rồi, buổi trưa lớp tôi còn phải học thể dục nữa, thế là tôi dậm chân làm biếng về nhà, mà nếu ở lại thì không biết ăn, ngủ, nghỉ chỗ nào. Còn đang gãi đầu bức tóc suy nghĩ thì tôi chợt nhìn về phía thư viện, nơi cánh cửa đang mở toang đón chào các “đọc giả”, hề hề...thế có trời mới biết lúc đó mặt tôi gian cỡ nào.

Vào đến thư viện, trong tay đang cầm 2 hộp com mua ở quán Alice, một cho tôi, một để dự trữ dịp “cần”, đã thấy ngay Ngọc Phương đang cúi đầu đọc sách, đã thế trên bàn còn để nguyên chồng sách cao vút nhìn mà phát hoảng.

Rón rén bước vòng ra sau lưng nhỏ, tôi cười thầm:

-“Người gì mà mê đọc sách thấy ớn. Có người đi vào cũng chẳng hay, có ngày bọn người xấu lên vào thì sao? Cơ mà có mình mình thôi chứ ai! “

Nhanh tay bịt mắt nhỏ, tôi suýt phá lên cười vì nhỏ cứ quơ quàng xung quanh, miệng thì cứ ủa ủa ủa. Còn đang đắc ý cười thầm trong bụng thì thấy tay nhỏ nắm trúng tay tôi rồi nhỏ cứ nắn nắn như thăm dò.

-“Quái nhỏ làm gì thế không biết?”

Chợt nhỏ thả lỏng người, không quơ quàng nữa. Tôi còn chưa hết ngạc nhiên thì nhỏ lại lò mò cây viết trên bàn rồi viết vào cuốn sổ.

-[Phong đáng ghét...!]

Ồ... ặc... ọc... éc... ột...tôi ngó người bỏ tay khỏi mặt của Ngọc Phương mà tròn mắt nhìn vào cuốn sổ.

-“Nhỏ là siêu nhân chắc! Không cần nhìn mà vẫn biết tôi, lại còn viết chữ trong lúc bịt mắt nữa chứ! X-men high class đây sao?”

Trong khi tôi vẫn trở mắt ra kinh ngạc thì nhỏ quay sang tôi, cầm cuốn sổ dí vào mặt.

-[Chỗ thư viện yên tĩnh mà quý không được vào quấy phá!]

-“Ồ mà quý gì ở đây, hôm nay ăn gan hùm chắc!” – Tôi bật cười vì không ngờ nhỏ cũng biết đùa.

-Ừ...thì mà quý xin tá túc buổi trưa, trời nắng quá sợ hồn siêu phách táng lăm! – Tôi trêu lại.

-[Nhà không về, ở lại thư viện làm gì?] – Nhỏ tròn mắt.

-Hi...nhà Phong thì xa mà buổi trưa lại có tiết nên làm biếng về quá – Rồi tôi làm mặt dễ thương nhất có thể – Phương cho ở nhờ thư viện tý nhá! Chút đến giờ thì xuống học luôn.

Nhỏ khoanh tay trước ngực phân vân một hồi rồi viết:

-[Thôi được rồi, ở đây đừng làm ồn với quấy phá đó!]

Tôi gật đầu lia lịa cười hề hề ngay. Cơ mà làm như mình là con nít không bằng, làm ồn với chả quấy phá nữa. Rõ khổ!

Vừa định lấy hộp com ra nhắm nhai thì bị nhỏ ngăn lại ngay:

-[Trong thư viện không được ăn uống!]

-Hơ...! Trong thư viện có luật này á? – Tôi ngạc nhiên

-[Phong ăn rồi ảnh hưởng đến người khác đọc sách thì sao?] – Nhỏ cau mày

-Thôi mà...! Thư viện giờ có ai đâu...! phong đói quá cho ăn tý nha...nha...nha – Tôi lại nặn bộ mặt dễ thương nhất.

-[Phục Phong luôn...! Ăn thì ăn đi, nhớ đừng bày bừa ra đó] – Nhỏ lắc đầu rồi chạy tót vào bàn đọc sách tiếp.

Con người gì thế này, suốt ngày toàn sách là sách, chả biết có ma nào đeo đuổi không! Mà chắc là từ không đến không dám rồi, lúc nào cũng một đồng sách án ngữ trước mặt thế này thì ai chịu cho thấu. À mà có đấy...! Cái hôm mới vào học cũng có mấy thằng lêu đéo theo nhỏ lúc ra về đấy chứ, chắc tại thấy nhỏ xinh xinh ngộ ngộ nên định tán tỉnh, một hồi sau cả thấy đều rút lui hết, trông mặt thẳng nào thẳng này như chết trôi là biết nhỏ cứng cựa cỡ nào rồi.

Tôi đặt hộp com dự trữ trên bàn trước ánh mắt ngạc nhiên của nhỏ:

-Ăn trưa đi, bộ tính nhịn đói sao?

-[Không có thói quen ăn trưa]

-Không ăn cũng phải ăn!

Nói rồi tôi dẹp chồng sách để trên bàn xuống đất rồi mở hộp com đưa cho nhỏ.

Hết cách nhỏ đành cầm thìa lên ăn miếng cường.

-Đấy thế có tốt không! Mau ăn chóng lớn! – tôi láo táo.

Nhỏ không nói gì chỉ mỉm cười, hai gò má hồng hồng thỉnh thoảng cứ ngẩng người ra suy nghĩ đợi tôi gọi mới giật mình cúi đầu ăn tiếp mà hai gò má đỏ ửng. Khác người...!

Ăn xong nhỏ lại lôi chồng sách lên bàn đọc tiếp, tôi thì ngồi đần mặt ra mà chả có gì làm. Buồn buồn lấy cuốn sách trên bàn nhỏ đọc thử:

-“Èo...triết lý sống” – Tôi nhả mặt.

-“Ọc...lịch sử nhân loại” – Tôi tròn mắt.

-“Éc...hội họa phương Tây” – Tôi há hốc.

-“Nhật kí Trang Nguyễn Ngọc Phương” – Ê cái này được nè.

“Nhật ký ngày...tháng...năm... Hôm nay tên đáng ghét đó...”

Tôi còn chưa đọc hết câu đã bị nhỏ giật lại, mặt mày đỏ ửng.

-Nè tên đáng ghét nào đấy! – Tôi làm mặt giận.

-[Không biết]

-Ồ...không biết sao lại ghi trong nhật kí?

-[Thích thì ghi, không liên quan đến mấy người, đồ đọc lên nhật kí] – Nhỏ phùng má cau mày làm mặt giận.

-Không cho biết thì thôi! Mà nè nhật kí mà để lung tung thế người ta mượn nhầm thì tình sao hở?

-..... – Không trả lời cắm đầu vào sách đọc.

Đấy thấy chưa...! Quả là khác người mà, không ai dám đeo đuổi là phải.

Thế nhưng tôi là một trường hợp ngoại lệ, một học sinh cá biệt như tôi thì làm sao có thể chịu thua một cô bé con như thế này chứ.

-Nè có cuốn sách nào hay hay không, giới thiệu Phong với!

-[Thư viện không có truyện tranh]

Ở cái nhà này, hôm nay dám móc hợm mình nữa, bình tĩnh, bình tĩnh:

-Phong có đòi truyện tranh đâu, kiểm cuốn sách nào li kì hấp dẫn á!

-[Nói thế thì ai mà kiếm cho được]

-À phải rồi, có truyện ma, kinh dị không cho Phong mượn đọc tý! – Tôi vỗ đùi cái bép vì nghĩ ra trò khỉ.

Mặt nhỏ hơi sợ chỉ về góc trái thư viện, biết nhỏ sợ ma nên tôi càng vui vỉnh.

-Dẫn Phong tới đó đi, Phong không biết đường, nhờ lạc, hề hề! – tôi cười giòn như bắp rang.

Cơ mà nếu tôi đi một mình thì có mà lạc thật đấy, mấy cái tủ sách đủ thể loại dựng sát vào nhau nhìn như cái mê cung, đã thế thư viện này còn rộng lớn chán, con nít mà vào đây thể nào cũng lạc mấy ngày.

Nhỏ chỉ tôi cái tủ sách cao đồ sộ trước mặt làm tôi phát hoảng. Có đủ tất cả các loại ma luôn. Tôi chớp ngay cuốn “Ma nữ báo oán” mà tôi đã đọc trước đó. Thực ra thì tôi cũng không muốn đọc sách làm gì cho mệt mắt, cốt là để hù nhỏ Phương một phen thôi, nhỏ này nhát lắm. Thế là tôi lật ngay trang có tình tiết ma hãi nhất mà lúc mới đọc tôi còn sồn da gà.

Tần hần giọng cho trong trẻo rồi tôi làm giọng ồm ồm đọc vừa đủ để nhỏ đang lựa sách bên kia cũng nghe được.

“...gió thổi nhẹ rít qua nhưng tán cây làm chúng khua nhau xao xạc bên ngoài cửa sổ, chàng trai lại nhớ đến cảnh tượng đêm qua tự tay mình đã chặt cô gái thành từng khúc cũng trong đêm gió thế này.... Ầm...bỗng một đợt gió lớn nổi lên làm tung cánh cửa sổ khiến cho gió lùa vào nhà thổi vào mình chàng trai nghe lạnh buốt cả sống lưng...”

Đến đây tôi phải nhịn cười giấy lát không đọc tiếp được nữa vì nhỏ bây giờ đang nép sát vào tay tôi nhưng tai vẫn cố gắng nghe.

-“Gớm...! Đã sợ còn khoái nghe truyện ma, đã thế thì anh đây cho em ngắt ngay con gà tây luôn.!”

Nuốt cục cười vào bụng, tôi bắt đầu kể tiếp, giọng nghe ma quái hơn.

“...sau khi mò mẫm đóng được cửa sổ xong, bỗng chàng trai giật thót người khi nghe những tiếng keng két phát ra từ cái cửa tủ quần áo, nơi mà hắn đã giấu xác cô hái hôm trước. Nuốt khan, chàng trai rón rén, sợ sệt đi về phía còi tủ mà cửa vẫn còn đóng chặt, lấy hết bình tĩnh, chàng trai mở cửa tủ ra.....không có gì khác lạ. Vừa định thở phào nhẹ nhõm thì bất chợt, một bàn tay lạnh buốt, ẩm ướt đặt lên vai hắn...!”

-Hơ...! Sau lưng Phương có cái gì kìa...!

Nhỏ hốt hoảng la thất thanh, bay lên ôm tôi cứng ngắc làm tôi bật cười, chảy cả nước mắt.

-“Trời ơi, người gì đâu mà nhát gớm...!”

Lúc sau định thần lại, nhỏ hốt hoảng khi thấy mình giờ đây đang nằm gọn trong lòng tôi, được tôi bế sóc. Biết mình bị lừa, nhỏ tức tối giấy nẩy hồng thoát ra khỏi tôi, còn tôi thì sợ nhỏ té nên cứ ôm chặt không buông, cũng may mà tôi có tập đứng tấn ôm vật nặng từ nhỏ nên tôi vẫn còn trụ được. Lúc sau thấm mệt nhỏ không còn giấy nữa, mặt mày đỏ ửng lên vì mệt, vừa thả nhỏ xuống ngồi dựa tủ sách là nhỏ đã gục mặt ôm gối bật khóc rõ lớn.

-“Tiu...tiu...tiu”

Nhỏ khóc cứ như thét, cầu mong đừng có ai nghe thấy.Tôi luống cuống chạy ra đóng cửa lại rồi ngồi xuống dỗ nhỏ nín khóc.

Bó cổ rồi, dùng mọi cách từ hạ giọng xin lỗi cho đến làm mặt xấu chọc ghẹo vẫn không làm nhỏ nín khóc được, trái lại còn làm nhỏ khóc bạo hơn nữa chứ, cứ như châm dầu vào lửa vậy.

Đang bối rối tìm cách thì tôi chợt nhớ đến cái hôm mà tôi bù lu bù loa giả đau để chọc nhỏ, ấy thế mà nhỏ ôm tôi một phát vào lòng rồi dỗ dành làm tôi cứ ngu người ra. Chả biết có hiệu nghiệm không nhưng tôi vẫn đánh bạo làm liều, ôm nhỏ vào lòng rồi lấy tay nhẹ vỗ lưng nhỏ như nhỏ đã làm với tôi hôm trước. Tôi có thể cảm thấy từng giọt nước mắt nóng hổi của nhỏ đang lan khắp ngực áo của mình. Lúc đó tôi thấy ấy náy cô cùng, biết nhỏ mít ướt rồi mà còn...thiệt là!

Vừa dỗ tôi vừa thì thầm vào tai nhỏ những lời tận đáy lòng mình.

-Phương ơi...! Đừng khóc nữa, Phong biết lỗi rồi, Phong không làm Phương buồn nữa đâu!

-.....!

-Phương cứ khóc mai Phong áy náy lắm!

-.....!

Dở sao nhỏ cũng chả nín, có lúc vừa khóc vừa đâm vào ngực tôi nữa. Quính quáng quá chả biết dỗ thế nào. Nhớ đến mấy câu dỗ dành mà tôi dùng để dỗ thằng cháu lúc còn ở quê nội, lựa đại một câu tôi phan vào:

-Ố... ơ...nín đi Phong thương...nín đi thương nhiều nà... ơ... ơ!

Nhỏ chợt nín bật, thỉnh thoảng chỉ nấc lên vài tiếng, còn tôi cũng nín theo luôn.

-“Tổ cha nó đại mồm rồi! Lựa ngay câu nghiệt chót với nhỏ, kỳ này chắc bị xé xác mất”

Luôn cuống nhìn xuống thì thấy nhỏ ngủ mất tiêu.

-“Ặc thật...! Khóc đã đời rồi ngủ khò ngon lành, nhỏ hồn nhiên tợn!”

Nhưng mà dù sao nhỏ cũng hết khóc rồi, tôi nhẹ lòng hẳn, nhìn nhỏ nắm tay lại để gần mặt cứ như đang mút ngón tay vậy, trông dễ thương cực, có nhỏ em gái thế này sướng gì bằng. Đang miên man suy nghĩ, tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Mơ màng thức dậy, giật mình khi thấy nhỏ ngồi ngắm mình từ lúc nào, còn đang cười khút khít nữa.

-“Chắc! Để nhỏ thấy tật xấu của mình lúc ngủ rồi!” – Tôi ngồi dậy gãi đầu cười trừ.

-Phương ngồi đây này giờ đây hử?

Gật.

-Phong ngủ lâu chưa?

Nhỏ chỉ tay lên cái đồng hồ to dùng của thư viện,

-“Chết 1h50 rồi, chuẩn bị vào học đèn nơi!”

Nhìn nhỏ thay đồ thể dục từ lúc nào rồi, tôi luống cuống lục bộ đồ thể dục trong cặp rồi chạy biến đi thay.

Trở lại thư viện với bộ dạng khổng lồ thể dục hơn được, tôi sốc nặng khi thấy nhỏ vẫn hồn nhiên đọc sách, nhìn lên đồng hồ tôi lại càng sốc bạo thì điều miệng chưa chạm đất...1h30...!

Ngờ ngợ ra mình vừa bị lừa định mở miệng ra hỏi nhỏ vài câu cho ra lẽ lại bị nhỏ dí cuốn sổ vào mặt:

-[Lúc này Phong hứa không làm Phương buồn rồi mà, muốn nuốt lời hay sao?]

-Nhưng...- vừa định mở miệng nhưng khi đọc xong dòn kế tiếp, tôi im bật luôn không dám ngóc đầu dậy.

-[Lúc này Phương nín rồi, Phong không thương thì thôi, còn làm dữ nữa]

Có thể nói lúc này tôi ngụp lặn trong biển ngược ngùn toản tập, chẳng thể ú ớ thêm được câu nào nữa. Ai ngờ nhỏ lại nhớ dai đến thế kia chứ, lại nhớ toàn câu nghiệt mới ác. Trông lù khù thế mà gớm thật...!

Thấy tôi cứng họng không nói được một lời nào nữa, nhỏ phì cười rồi viết:

-[Thôi mình đi học thể dục đi, đứng đây hoài trễ đó!]

May mà nhỏ nói trước nếu không tôi có mà đứng đó ú ớ tời chiều. Chắc...! con gái dù hiền hay dữ đều rất ghê gớm theo mọi cách!

Học võ thật ra không khó, nó chỉ đòi hỏi người học phải có niềm đam mê và ý chí không bỏ cuộc, bởi quá trình học võ là một sự khổ luyện cả về tinh thần và thể xác, thế nhưng vai trò của người dạy võ mà chúng ta gọi nôm na là “sư phụ” cũng không hề nhỏ. Họ là những người truyền lửa cũng như những tuyệt kỹ võ học cho những môn đồ của mình. Không có một cao thủ võ học nào là không có sư phụ cả, ngay cả Lý Tiểu Long cũng phải hạ mình dưới chân huyền thoại Diệp Vấn. Từ đó có thể nói vai trò của ‘sư phụ’ trong việc dạy võ đó lớn đến mức nào, giờ đây tôi được vinh hạnh đảm nhiệm vai trò thiêng liêng ấy không ai khác là với Lan... Đã trót hứa sẽ dạy võ cho nàng rồi, tôi không thể thất hứa được, vì thế đúng bon 6h là tôi đã có mặt tại nhà Lan...bắt đầu sự nghiệp “sư phụ” với đủ thứ chuyện bi hài tại nhà Lan...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sáu giờ tối theo lịch dạy võ, tôi bon bon chiếc xe đạp fuhachi cam đen đến nhà Lan, dù có chuẩn bị thế nào, tôi cũng phải giật thót người khi nghe tiếng Lan phát ra từ cái chuông cổng. Hôm nay nàng mặc áo pull xanh, quần kaki ngắn trông năng động, trẻ trung vô cùng.

-Sư phụ ngồi đi, đợi em chuẩn bị nước giải khát tý nhé!

-Ừ... ừ!

-“Chà hôm nay còn sư phụ với cả em nữa cơ, nghe thích ghê, thay từ “sư phụ” bằng từ “anh” xem nào, hề hề...!

Tôi mê mẩn nhìn nàng loay hoay trong bếp hết như bà vợ đảm đang mà tôi hằng mơ ước. Giá mà tôi là bạn trai em thật thì chắc đã ôm chăm lấy em từ đằng sau rồi, nhìn xinh cực, yêu cặp mắt xanh ghê...!

-Nước của sư phụ nè...! – Em nhẹ nhàng đặt tách cà phê lên bàn.

-Hơ...! Buổi tối mà uống cà phê, bộ muốn cho sư phụ thức suốt đêm sao? – Tôi nhăn mặt

-Hi...! Đây chỉ là cà phê một phần thôi, có gì đâu mà! – Nàng nheo mắt.

Nhìn tách cà phê màu nâu nâu có hình con gấu trên mặt làm tôi cứ trở mắt ra mà suy đoán nguồn gốc và thành phần của nó,

-“Úm...nhìn giống sữa milô mà mỗi sáng mình vẫn uống thế nhỉ?”

-Ồ...Lan ơi, sư phụ không uống sữa vào buổi tối đâu!

-Tên cóc này, uống thử một tý đi đã...! – Nàng cốc đầu tôi phát rõ đau.

Ăn cái cốc đau đặng của Lan tôi mới nhắm nháp thử tý cái nước – cà – phê này, chợt...

-“Ồ... ơ...oa...ngon hết sảy con bà bảy, cái vị đắng đắng của cà phê hòa với vị ngọt béo của sữa làm tôi cứ ngất ngay. Quả thật, tôi là tôi kết nhất là những đồ ăn có vị như thế này, đắng lại không đắng, ngọt lại không ngọt. Với tôi, những đồ ăn như thế mới gọi là tuyệt trong cái tuyệt, như cái bánh gato mà Lan đưa cho tôi lúc trước vậy, ngon hết ý..!”

-Cái này là cà phê gì vậy?

-Cappuccino đó, ngon hông! – nàng hấp háy mắt.

-Parfait (hoàn hảo), hôm nào bày Phong cách làm nhá! – Tôi nắm tay lại giờ ngón cái lên, hài lòng vì câu nói tiếng Pháp mới học của mình.

-Ghê tiếng Pháp nữa cơ à, Je vais vous apprendre à faire du café...! – Nàng khoanh tay trước ngực nhìn tôi.

-Ồ... ớ – Bị nàng tọng một đồng tiếng Pháp vào mặt, tôi cứ ngây người ra như tượng.

-Hi...! Em nói là sẽ chỉ cho sư phụ cách làm cà phê đó – Nàng vừa nói vừa lấy tay che miệng cười.

-Hic...! Sư phụ mới học có từ đó à, tọng vào một đồng như thế có thánh mới hiểu nổi. – Tôi gãi đầu cúi mặt.

-Hi...! Thôi tha cho sư phụ đó, giờ mình tập võ được chưa?

-Ừ...! Lúc nào cũng được, mà Lan lên thay bộ nào mặc thoải mái vào, bộ này vướng víu lắm.

-Được rồi! Phong ở đây nhâm nhi đi nha! Lan lên thay đồ.

Vừa nhâm nhi tách cà phê béo nồng vừa gối đầu lên ghế sofa mà nhip giò thì còn gì bằng. Tôi nhìn khắp căn nhà rộng lớn bày trí theo phong cách Pháp của Lan mà sao thấy trống vắng quá. À phải rồi, ba mẹ Lan đâu! Sao để con cái bơ vơ ở nhà một mình nhỉ, 6h hơn rồi còn gì?

-Nè, suy nghĩ gì đó! – Lan từ đâu nhảy phóc xuống ghế sofa ngồi cạnh tôi.

Sặc....! Tôi thì điều muốn phun hết chỗ cà phê trong miệng ra ngoài. Nàng đang mặc một chiếc áo thun ba lỗ đỏ trễ ngực với quần short thun đen.....
ặc... ọc...! Nhìn mà muốn nổ đom đóm mắt, phọt máu mũi luôn... ức...!

-Con gái con đũa ăn mặc gì thế này? – Tôi bối rối cúi gầm mặt.

-Ồ...! Thì sư phụ bảo đi thay đồ thoải mái vào mà! Bộ này chưa thoải mái hay sao? Em còn bộ khác thoải mái hơn nữa nó, để em lên thay!

-Sặc...! Thôi...thôi...thôi! Lan mặc thế này ai mà dạy cho được!

Đến đây nàng phì cười khách khách đến chảy cả nước mắt, ôm bụng lăn ra sofa mà cười, còn tôi thì cứ xấu hổ cúi mặt, chẳng dám nhìn lên. Đến khổ với lối sống phương Tây! Hic.

Một lúc sau đứng dậy, quệt nước mắt còn đọng lại trên khóe, nàng ôm bụng nói:

-Trưởng sư phụ nói chuyện gì chứ, lúc em bên Pháp, cứ mỗi sáng lại mặc bộ này chạy tập thể dục ở ngoài, có ai nói gì đâu!

-Híc... đành là vậy! – Tôi gần đầu chả biết nói gì.

-Thôi tập đi, thời gian là vàng mà! – Vừa nói nàng vừa kéo tôi dậy, lôi ra ngoài.

Nói là dạy võ chứ lúc đầu cũng chả có chiêu thức gì để dạy cho nàng cả, chưa đứng tấn vững làm sao mà xuất chiêu với phong thủ được. Lan mới bắt đầu học nên tôi chỉ cho đứng 5 phút thôi, ấy thế với nàng là cả một quá trình nỗ lực đấy!

Ba phút đầu, chân nàng bắt đầu rung rung, trông bộ không đứng vững được nữa, tôi thấy xót lắm nhưng vẫn phải để nàng tập. Lúc mới được cha tôi dạy võ, tôi cũng bị bắt đứng như thế cả chục phút ấy chứ, đứng không được lại bị ông phạt thêm mấy phút nữa, nước mắt nước mũi cứ tèm lem. Nàng đã nói là sẽ quyết tâm học đến cùng rồi thì phải chịu gian khổ thôi.

Vừa hết hạn 5 phút là nàng ngồi bệch xuống thềm nhà, tay ôm bắp vế như muốn khóc, thấy thế tôi hốt hoảng chạy lại ngay.

-Sao rồi, chân bị gì thế?

-Đau... đau lắm! – Nàng mím môi, nói không ra hơi.

Nhìn kiểu này là bị chuột rút rồi, lúc đầu mới tập tôi cũng thường hay bị thế, nên dần biết cách tự xoa bóp luôn. Được tôi xoa bóp, sắc mặt nàng dịu ra bớt, một lúc sau bắt đầu nhìn tôi mà láu táu:

-Sư phụ ơi!

-Ờ...?

-Sư phụ đổi nghề đi!

-Nghề gì, nói nghe chơi! – Tôi khoái chí.

-Đấm bóp vắt hơi! – Nàng quệt mũi cười hi.

-Này thì đấm bóp vắt hơi! – Tôi cù léc nàng cháy cả nước mắt.

Nàng ôm hông cười lăn lộn ra cả nền nhà. Cũng phải nói qua là từ lúc học võ, tôi cũng đã học luôn những điểm yếu, từ huyệt trên cơ thể con người, cũng len lén trộm sách của ba tôi mà học luôn huyệt cười nên bị tôi cù léc thì có mà sùi bọt mép.

Thấy em nó cười không ra hơi nên tôi định thôi. Bất chợt, nhỏ chộp lấy hai tay tôi lôi xuống, bị mất đà, tôi ngã nhào lên thân hình nóng bỏng của nàng. Đến lúc này thì...

Mặt tôi đối diện với mặt nàng thật sát, cơ thể em tỏa ra mùi hương thơm ngát, thanh dịu làm đầu óc tôi cứ mê mẩn, mụ mị. Tim tôi bắt đầu đập loạn nhịp. Thế rồi nàng nhắm mắt lại, khẽ rướn đôi môi đỏ mọng, quyến rũ chờ đợi. Tim tôi càng đập bắn loạn hơn. Sau một lúc bối rối, tôi quyết định làm theo bản năng mạch bảo, tôi bắt đầu từ từ cúi thấp xuống đón nhận đôi môi quyến rũ ấy. Ngay cái khoảnh khắc môi chuẩn bị kề môi ấy thì.....reng.....reng.....reng...!

Tôi và nàng chột bưng tỉnh bởi tiếng điện thoại réo vang, nàng lú lú chạy vào nhà nghe máy, để tôi ngồi ngoài thềm thơ thẩn như thằng thẩn thuốc.

-"Minh...vừa làm gì vậy? Có phải... đó là xúc cảm đầu đời mà người ta thường nói không?"

Lát sau thấy tôi còn ngồi ngoài thềm nên nàng nhẹ nhàng ngồi cạnh tôi, hai tay đan vào nhau thấy rõ sự bối rối.

-Xin lỗi Phong nha...! Ba mình gọi...!

-Ờ...! Sao...phải...xin...lỗi chứ, Lan...có lỗi..gì đâu! – Tôi áp ứng

-Ừ...thì vậy! – Nàng thờ dài.

-.....!

-.....!

Hai đứa tôi cứ ngây ra như tượng suốt một lúc lâu mà chẳng nói được lời nào, trong lòng tôi rối bời như trăm mối tơ vò. Liệu lúc này mà không có tiếng chuông điện thoại thì tình hình sẽ ra sao đây...? Tôi và Lan sẽ như thế nào? Nhưng...dù sao đi nữa,tôi chắc rằng tiếng chuông điện thoại ấy vẫn là bước ngoặt làm cuộc sống của tôi sau này khó khăn, thử thách hơn rất nhiều.

-Mà...ba mẹ Lan đâu rồi, đã...tối rồi mà! – Tôi bối rối đánh sang chuyện khác.

-Họ đi làm cả rồi!

-Giờ này mà còn đi làm sao? – Tôi nhìn đồng hồ cũng đã gần 9h.

-Ừm.họ đi làm ăn xa, cuối tuần chủ nhật họ mới về một lần! – Nàng thờ dãi đáp.

-Vậy là Lan ở nhà một mình sao?

Gật.

-Không buồn à? – Tôi hỏi ngu.

-Hi...! Lan đã quen rồi mà, không sao đâu, một tuần trong thế chứ trôi qua nhanh lắm! – Nàng gượng cười mặc dù sâu trong ánh mắt xanh biếc ấy đã hiện lên một nỗi buồn vô tận, có diễn xuất hay cách mấy cũng phải chịu thua cảm xúc thật của mình thôi.

Bây giờ tôi mới ngờ ra lí do một phần mà nàng bảo tôi dạy võ xuyên suốt một tuần là sao rồi! Tôi biết một người con gái xa cha mẹ không phải dễ dàng gì chịu đựng được. Lúc khi cha tôi bắt đầu đi dạy võ ở xa, không thường xuyên về nhà được, tôi cũng từng phải trải qua tình cảnh như tương tự như Lan hiện giờ vậy. Phải nói làm sao nhỉ, cái cảm giác đó...nó trống vắng, hụt hẫng lắm. Hãy tưởng tượng xem, cả ngày bạn phải cô đơn ở nhà một mình thì sẽ như thế nào, chắc chắn sẽ rất buồn bã, lạnh lẽo phải không? Chính vì lẽ đó, tôi đã quyết định:

-Vậy từ nay, ngoài chủ nhật ra, ngày nào Phong cũng đến dạy võ cho Lan nhé!

-Thật hở? – Nàng tròn mắt nhìn thẳng vào tôi.

-Ừ...! Dù gì Phong cũng rảnh mà, vả lại lúc Lan bị chuột rút thì ai xoa bóp cho đây! – Tôi gãi đầu cười.

-Vậy...là mỗi ngày Phong sẽ đến nhà Lan dạy võ phải không? – Nàng líu ríu hỏi như để xác nhận lại một lần nữa.

-Ừ...! Chắc chắn mà, Phong...hựm...

Chưa dứt câu nàng đã ôm chầm lấy tôi trong niềm vui sướng tột độ. Trong lòng tôi vui lắm, nhìn thấy người con gái mà mình yêu thương được vui vẻ như thế này thì còn gì quý hơn nữa, và lại được nàng ôm chặt như thế này, tôi chẳng còn nguyện vọng gì hơn, một cảm giác thật ấm áp, thật dễ chịu và còn bình yên nữa chứ...! Bởi thế, đôi khi niềm vui lớn nhất của con người đơn giản chỉ là được ở bên người mình yêu thương mãi mãi thôi.

Một lúc lâu sau, nàng mới loí loí vòng tay mà nhìn thẳng vào tôi.

-Hi...! Cảm ơn Phong nhiều lắm! – Nàng mỉm cười thật tươi với đôi mắt ngập tràn niềm vui sướng.

-Có gì đâu mà, Lan làm thế Phong ngại lắm! – Tôi gãi đầu cười cầu tài.

-Không...! Đáng lắm chứ...! – Nàng nheo đôi mắt xanh biếc.

-À..ừ...mình ra tập võ tiếp Lan nhỉ? – Tôi đáp ứng trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng.

-Ừa...hi, đi thôi! – Nàng cười tươi kéo tay tôi ra thêm, chưa bao giờ tôi thấy Lan lại vui vẻ đến thế.

Những ngày dạy tiếp theo, không ngày nào là không ngót tiếng cười cả, khi thì :

-Hê...! Sư phụ...! Sau lưng có gì kia!

-Đâu...!...ợc...- Vừa quay ra sau lưng là nàng đã tọng vào bụng tôi một quả đầu gối.

Do là tôi mới dạy nàng xuất quyền bằng bàn tay nửa mở, tức là gấp ngón tay lại để lộ khớp ra. Thế là nàng nhất quyết dùng tôi làm mộc nhân cho bằng được, năn nỉ mãi không xong, nàng đành dùng kẻ “điệu hổ ly sơn” này. Ôi Đau...!

Lại có khi đang vừa thưởng thức chiếc bánh gato nàng làm, vừa chỉ bảo nàng học võ:

-Động tác đó không được, đánh mạnh lên chút. – Tôi nhếch môi.

-Hết sức rồi sư phụ ơi! – Nàng thè lưỡi, quệt mồ hôi

-Mới tập có tý mà than rồi. – Tôi bêu môi

-Hic...! Tập một tiếng đồng hồ rồi...! – Nàng tròn xoe mắt.

-Không kì kèo trả giá gì hết, bảo tập là tập đề, chỗ người ta đang thưởng thức bánh ngon mà... ây dà...! – Tôi khoai chí chọc ghẹo nàng.

.....Oap.....

-Này thì thưởng thức! – Nàng lao tới giật chiếc bánh tôi đang cầm, tọng vào mặt tôi rõ đau.

Chưa kịp hoảng hồn đã nghe tiếng nàng cười hả hê.

-Bánh ngon không hả sư phụ! – Nàng le lưỡi trêu.

-Đội đầu nhỏ khi, để sư phụ bắt được là biết tay! – Tôi nổi máu rượt nàng khắp sân nhà.

Có những lúc nàng hứng chí đòi ra công viên tập, bảo là ra ngoài công viên tập gió mát. Nhưng gió mát thì chả thấy đâu chỉ thấy dân chúng dòm ngó rồi xì xầm bàn tán làm tôi ngượng chín cả mặt, ấy thế mà nàng vẫn cười hì hết ra bảo có người hâm mộ, thiệt là hết sức tương tượng. Rồi những lúc tập khát nước thì đâu có sẵn đâu mà uống nên phải đi mua, cứ thế mà phải vừa tập vừa nghỉ để lại sức, mất cả khối thời gian.

-Nè Phong à...! – Nàng dịu dàng nhìn tôi lúc hai đứa ngồi trên băng ghế đá nghỉ ngơi.

-Gì đấy..., muốn chạy vòng quanh công viên sao?

-Hi..., je t'aime...! – Nàng mỉm cười hai gò má đỏ ửng.

-Hả...nói gì đấy? – Tôi đần mặt vì bị tọng một câu tiếng Pháp lạ hoắc.

-Hông có gì, bí mật...! Chết nè...! – Nàng cười tươi rói, lấy nước từ bịch nước đá mới mua vẩy vào tôi.

-Oái...! Lại giỡn...! Gừ... Đứng lại đó...! – Tôi sôi máu đuổi theo nhỏ khắp công viên.

Những lần rượt đuổi như thế tôi luôn là người thua cuộc, bởi lẽ tôi có thể chạy 100m trong thời gian rất ngắn nhưng không thể chạy đường dài quá 2 phút được. Do đó cứ mỗi lần thua cuộc, tôi lại bị nàng chọc ghẹo.

-Lêu...! Không rượt nữa đi sư phụ!

Hay tệ hơn:

-Ui...! Chán sư phụ gì đâu!

Hay tệ hơn nữa:

-Eo...! Sư phụ yếu quá à...!

Nói sao thì nói, Lan cũng có tố chất học võ lắm, không phải thường đâu. Sau những buổi khổ luyện ở công viên, nàng đã đứng tấn được 15 phút rồi đấy, tôi vui lắm nên dạy cho nàng thêm mấy bài quyền cơ bản, nhìn nàng múa quyền cứ như tiên nữ hăng nga giang thế ý, dù rằng thỉnh thoảng vẫn bị nàng tọng vài quyền vào bụng đau đến lóa cả mắt vì cái tật địa hàng. Hức...! Chỉ tại bộ đồ “Thoải mái” mà ra. Lúc ở công viên, thằng nào thằng nấy đều đắm đắm nhìn nàng không chớp mắt mà nàng không nói gì, vậy mà tôi mới địa có tỳ mà phải ôm bụng nằm vật vờ rồi.

Cơ mà võ học Trần gia của tôi không phải là môn võ dễ học đâu, nó đặc biệt ở chỗ khi đánh tay phải gấp lại để lộ phần khớp ra, như thế đánh mới thấu, mới đau, mà cái khó chính là ở đó. Lúc đầu do chưa quen, nên đôi lúc nàng đau đến ứa cả nước mắt, ấy thế mà nàng vẫn kiên trì tập luyện bất chấp đau đớn. Để rồi thành công ngoài mong đợi. Bằng chứng là cái bụng tội nghiệp của tôi đôi lúc phải chịu vài quyền tót lửa của nàng những lúc chủ của nó sơ hở không phòng bị.

Bằng chứng thuyết phục hơn là bữa hôm, nàng về muộn do họp đoàn (Chậc! Bí thư đấy!) vừa chuẩn bị về thì một thằng học sinh lớp trên chặn đầu xe lại, định làm quen nàng. Kì kèo mãi nó cũng không để nàng đi, vừa định ra giải vây giúp em nó thì đã thấy cái thằng đấy nằm sải lai dưới đất rồi. Nàng bêu môi trêu tên đó một cái rồi dong xe chạy mất tiêu, còn thằng đó thì lồm cồm bò dậy, tay thì ôm bụng, le lưỡi thờ hồng học.

-“Khíếp” – Đó là từ duy nhất mà tôi có thể nói lúc đó.

Liệu sau này tôi có bị nàng đâm phát chết luôn như tên đó không nhỉ? Vâng! Đáp án là có đấy! Một trăm phần công lực luôn!...Nhưng mà sướng...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Quanh đi quẩn lại cũng đến chủ nhật. theo thói quen, tôi sẽ trèo lên sân thượng nhà tôi tập quyền rồi ngồi hóng gió cho đến buổi trưa xuống ăn cơm rồi chạy tốt đi đá banh với tụi thằng Huy đến tối mới về học bài.

Hôm nay được cái có tách cappuccino của em Lan mới bày hôm trước khuyến mãi thêm vài quyền vào bụng, tôi ngồi nhắm nhĩ cùng với tờ báo trên tay hết như ông cụ non vậy.

Mọi thường thì tôi hay mặc áo ba lỗ ở nhà lắm, tại ở nhà có một mình mà. Tự dưng hôm nay trời nóng như thiêu như đốt, nên tôi cởi phăng cái áo ra luôn, thì đều chưa cởi quần.

Đang thưởng thức tách cà phê ngon thì chuông cổng reo ỳnh ời... kính... koong... kính... koong. Èo chắc tụi thằng Huy đến bấm chuông kiểm rồi, bữa nào mua cái chuông nói chuyện được như của nhà Lan để nẹt cho bọn nó một phát vỡ mặt chết cho xong.

Định mặc cái áo vào cho nó lịch sự tí thì thấy cái bóng cứ lấp lấp ló ló ngoài cổng làm như ăn trộm.

Hừ...! Nhất định là tụi thằng Huy chứ không ai vào đây hết, tụi nó thường sang nhà tôi bấm chuông rồi núp, đợi tôi ra mở cổng thì cả đám xông vào cù léc tôi đến hết hơi mới thôi. Đã thế tôi hạ thủ trước vậy, bay ra ôm thằng Huy lại rồi cùng chết cười chung với nó, hề hề...!

Nghĩ là làm, tôi rón rén bước ra ngoài sân, dùng một tý để quan sát thì thấy cái bóng vẫn đứng đấy, thì thoảng lại bấm chuông. Căn cứ vào chiều cao, chiều dài, vị trí bóng để mà tôi phán đoán được nó đang đứng sát cái chuông cổng. Cơ mà kỳ lạ thật, sao thấy có mỗi mình bóng của nó thế nhỉ, mấy thằng kia đâu? Chắc là đợi mình mở cửa rồi ôm lại cho mấy thằng kia cù chứ gì?

–“Bố mày không ngu đâu, xem bố đây..”

Lạch cạch... này thì ôm... hựm... á... á... á... á... hơ... éc... sao lại...!?!?!

-Hơ...? Mai hả? – Tôi sừng sốt.

-Phong...Phong... đồ dê xòm...! >”

-Ồ... ơ, xin lỗi Phong thả Mai ra rồi mà, đừng la lên chết Phong...!

-Đồ háo sắc, đã cởi trần còn ôm người ta... á... á... á! – Mai lấy tay che mắt lại.

–“Chết thật...! không ngờ Mai đang ngoài cổng, đã thế còn cởi trần ôm nhò nữa, tiu... tiu... tiu!”

Chạy vào nhà quơ đại cái áo phông trong tủ đồ, tôi hớn hời chạy ra tung một hồi xin lỗi truyền kì với em nó...

-Phong xin lỗi... chỉ tại Mai lấp ló làm Phong tưởng đám bạn tới quây...!

-Hức...! Tính tới nhà thăm Phong, không đón thì thôi lại còn sàm sỡ người ta, nói người ta tới quây nữa...hức! – Mai vừa nói vừa ôm mặt như khóc.

-“Ặc...! Câu này nghe quen ớn”

Ngoài đường, mọi cặp mắt đang đổ dồn về phía tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, có cả mấy thằng mặt ngựa hay cạch với tôi trong xóm, đang bóp tay nghe rôm rốp. Mấy thằng cô hồn này bình thường tôi la làng la sớm rất cả cổ họng, bọn nó có làm gì đâu, tự dưng hôm nay vì nhò con gái la oai oái lên có chút mà tụi nó lăm le rồi, anh hùng cứu mỹ nhân chắc...!

-Nè thằng quỷ nhỏ, mày làm gì nhò này mà nó ôm mặt khóc hả mạy? – Một thằng trong tụi nó lên tiếng.

-Tao hù nhò tí thôi, việc gì đến tụi mày?

-Mày ăn hiếp con gái nhà lành mà không liên quan đến tụi tao hả?

Vừa nói tụi nó vừa xách cổ tôi lên như thằng con nít. Chịu...! Ba thằng con chống được chứ năm thằng thì bó cẳng.

Thất thế, tôi liền quay qua cầu cứu Mai.

-Ồ...Mai ơi...nói gì đi chứ...!

-.....! – em vẫn ôm mặt.

-Đấy nó có quen mày đâu, thấy xinh bắt quàng làm họ hờ mạy? – Vừa nói nó vừa lăm le gờ nắm đấm lên.

-A...khoang...! Mấy anh không được đánh bạn trai em...! – Nhò ôm chầm lấy tôi.

-Hơ...thằng ba gai này là bạn trai em sao? – Bọn nó trở mắt.

-Dạ...! Này bạn ấy giỡn với em đó, mấy anh đừng để tâm nha! – Em háp háy mắt.

-Ừ...ừ! Không sao, tại thấy thằng này thường hay sàm sỡ con gái ngoài đường lắm, tính cho nó một trận! – Thằng đó bom đều.

-“Mịa..! Bọn khốn, bố mày từ đó đến giờ chưa đụng vào con gái lần nào, mà dám bảo bố sàm sỡ con gái, thử có một mình mày xem, bố vỗ phát vào mồm...! – Tôi lườm nó tóe lửa.

-Ồ...thế thì thôi, bọn anh đi đây, nó có làm gì em quá đáng thì em la lên nhé bọn anh tới ngay! – Thằng đó nháy mắt.

-Tới, tới cái cù lỏi nè...! – Tôi lêu bêu trong miệng.

-Mày nói gì đấy! – Thằng đó quay lại, trợn mắt

-Tao...um... ừm... ừm

-Hi...hông có gì đâu anh, anh đi thông thả – Mai vội bịt mồm tôi lại.

-Ừm...! Mày liệu hồn đấy nhóc con. – hấn nhếch môi

Đã thế hấn còn chột thêm câu câu trước khi rút.

-Nếu thích thì tới nay anh em mình đi chơi, làm bạn gái thằng nhóc con này uống lắm!

-“Quá lắm rồi...! Bố ghét nhất ai gọi bố là nhóc con, phen này không tặng cho hấn một trận thì còn gì là Trần gia quyền nữa!”

-Này thì...hùm...!?!?

Như lần trước tôi lại bị Mai ngăn lại, nhưng lần này chỉ số bá đạo đã tăng gấp bội. Vừa định vào thế tấn công thì bị Mai ghi đầu lại, ôm cứng ngực vào ngực em...! Thôi tiêu...! Tay chân bùn rùn hết cả rồi, thấy toàn da với thịt mềm nhũn, thom nức mũi...! Úc...cối thần tiên đây sao? Chắc thằng thiên mất thôi!

Mấy thằng kia cứ trở mắt nhìn vừa thèm thuồng, vừa ganh tị rồi hăm hăm bỏ đi một mạch không quay lại.

-“Bye nhe mấy ku...! Các chú đây còn kém lắm, hê hê!”

-Nè! Định ăn vạ tới chừng nào đây! – Em nhủ mày.

-Ố...! Xin lỗi...xin lỗi, tại em quá tưởng gỏi nằm! – Tôi gãi đầu bối rối.

-Đồ quỷ...! Lúc nãy mấy anh kia nói Mai không tin, giờ nhìn lại mới thấy Phong giống đồ sàm sỡ thật! – Em nguyền dài rồi bỏ vào nhà.

-Ồ...! Mai ơi Mai! – Tôi luống cuống chạy theo, gọi í ới.

Hoàng Mai đi một mạch vào nhà, ngồi trên ghế sofa khoanh tay trước ngực. hàn khí toát ra lạnh cả sống lưng.

Tôi mon men lại gần, nuốt khan đánh bạo bắt chuyện với em:

-Mai à! Phong biết lỗi rồi! Mai biết đấy, mỗi lần Phong rồi lên là ăn nói bậy bạ lắm! Đừng giận Phong.

-.....!

-Oà...! Thôi được rồi! Mai muốn ở một mình thì Phong không quấy rầy nữa!

Vừa định bước ra khỏi cửa thì bị Hoàng Mai kéo phắt lại:

-Lúc nãy, Phong có cảm giác gì không? – Em lí nhí.

-Là lúc nào?

-Lúc...Mai...ôm...Phong đó!

-Ồ...thì...! – Tôi ấp úng.

-Cảm giác ra sao?

-Ừm...thì... ầm ập, thanh bình, dịu êm, lại còn... – Tôi ngượng miệng.

- Còn sao nữa? – Em sốt sáng.

- Còn...thoang thoảng mùi hương nữa! – Tôi lí nhí.

- Mùi... gì? – Mai tròn mắt nhìn tôi.

- Thì mùi...!

- Nói mau!

- Mùi sữa tươi! – Tôi cắn răn nói bừa vì tôi cũng chả biết mùi hương đó là gì, chỉ nghe mấy thằng bạn kể là giống mùi sữa.

Hai gò má em chột đỏ bừng. Sợ em nó nổi trận lôi đình, dập tôi phát chết tươi, nên tôi len lén đi ra ngoài lánh nạn:

- Đứng đó...!.

- Dạ... ơ... ừ! – Em nghiêm giọng làm tôi giật thót người.

- Nhắm mắt lại không được mở ra!

- Rồi... sao... nữa...?

....Chút....

Chưa kịp mở lời, má tôi đã bị một thứ ấm nóng, mềm mại chạm vào. Tôi như bay bổng lên chín tầng mây cao vút, lạc giữa chốn bồng lai tiên cảnh mà du ngoạn cùng chư tiên khắp bốn phương.

Một lúc lâu sau, khi thứ đó dứt ra tôi mới hoảng hồn mà mở mắt, cảm giác lâng lâng, phiêu phiêu cứ chộn rộn trong người tôi không thể tả được.

Ngó thấy Mai vẫn ngồi trên ghế sofa, đang chăm chú nhìn tôi mỉm cười:

- Mai vừa làm gì vậy? – Tôi ngờ ngẩn.

- Hồng có làm gì hết...! – Em mỉm cười hai gò má đỏ ửng.

Ồ...! Mai hết giận Phong rồi à...? – Tôi gãi đầu.

- Sao lại giận Phong chứ? – Em háp háy mắt.

- Thì mùi hương... ấy đó...! – Tôi cúi gầm mặt.

- Vô duyên! Kệ người ta, muốn ngửi lại à? – Em đỏ mặt chống chế.

- Á... không, không, cho vàng cũng không dám! – Tôi hốt hoảng, xua tay.

Thấy Mai mỉm cười trở lại, lòng tôi nhẹ lạ lùng. Ngồi phịch xuống ghế sofa, tôi thờ phì. Mai nhích sang ngồi cạnh tôi, nhẹ giọng hỏi:

- Thế những lời mấy anh kia nói có thật không?

- Những lời nào?

- Thì nói Phong hay sàm sỡ con gái đó!

- Ý... ý...! Làm gì có chuyện đó...! Tại mấy tụi nó ghét Phong nên mới nói thế thôi! Phong còn ngây thơ mà.

- Ủa...! Ngây thơ vô số tội. – Em nheo mắt.

- Ặc...! Từ đó đến giờ Phong chưa hề nói chuyện nhiều với con gái đâu, thật!

- Ghê ta...! Mới nói chuyện với con gái mà cũng dẻo mồm lắm! – Em bểu môi.

- Ức...! Cái đó là tại bị ép quá nên mới nói bừa thôi!

- Ai mà tin Phong được chứ, lúc nãy còn cời trần lao ra ôm người ta nữa cơ mà!

- Hic...! Tại Phong tưởng đám bạn tới chọc phá thôi! – Tôi xui xị.

- Mà bạn của Phong là nam hay nữ?

- Là nam chứ, nữ mà chơi kiểu đó nó tát cho vêu mồm sao?

- Ý Phong nói là Mai còn thiếu thiếu gì đó hả – Em vừa nói vừa phe phẩy bàn tay trước mặt tôi.

- Sặc...! Không...không...không! Hoàng Mai hiền nhất lớp mà, sao lạiỡ làm thế chứ nhẩy – Tôi cười cầu tài, xua tay liên tục.

- Biết ăn nói lắm, thôi tạm tha cho Phong đó! – Em cười tươi rồi rồi đu đưa chân trên chiếc ghế sofa.

Hôm nay em mặc bộ đầm búp bê màu hồng, kẹp tóc nơ trắng nhìn rất ư là đáng yêu. Em nhìn xung quanh nhà tôi, thỉnh thoảng lại ngậm nga ca khúc tiếng anh gì đấy trông cứ như là thiên thần trong mây bộ phim hoạt hình vậy. Trông mái tóc suông mượt kia, thích ghê. Ừm... khuôn mặt trắng mịn, hồng hồng nữa. Chà còn cả chiếc cổ thon nhỏ trắng ngần kia nữa chứ. Wow...! Còn dưới cổ một gang tay thì...

- Phong...! Chuyên gia địa hàng! – Em bỗng trừng mắt nhìn tôi làm tôi giật thót người mém té ghế.

- Sặc...! Đâu có...đâu có! – Tôi hốt hoảng, chối ngay lập tức.

- Hừ...! Liệu hồn đấy, thấy Phong nhìn trộm nữa là chọt mù mắt! – Em nguyệt dài.

- Ưc...hông có mà! – Tôi nuốt khan.

- Còn nói không, nhìn cặp mắt kia...! Dê quá!

- Hic...! Hồng cô ý mà...!

Cũng phải nói một điều là từ hồi mới vào lớp 10 tới giờ, hễ gặp cô gái đẹp nào là tôi địa không chớp mắt luôn, hức...! Chả biết mình có hệnh hoạn quá không đây! không khéo mai lại sợ, cách ly tôi thì khôn.

- Nhà Phong đẹp ghê nhỉ? – Mai trầm trồ nhìn căn nhà của tôi

- Ừ, hi...có gì đâu!

Nói gì thì nói chứ, tôi cũng hãnh diện lắm, tuy nhà tôi cũng thuộc loại bình thường nhưng được bày trí rất tinh tế, mang không khí gia đình, khiến bất cứ vị khách nào tới đây đều tấm tắc khen ngợi.

- Mà sao Mai biết nhà biết nhà Phong vậy?

- Ừ thì...Mai mượn xã hội đen theo dõi!

Hà...sao? – Tôi nhìn dáo dác ra ngoài cổng.

- Đùa thôi! Mai hỏi Toàn, bạn của Phong đó...! – Em vừa nói vừa khẽ nghiêng mái đầu.

- Vậy Mai đến nhà Phong có chuyện gì không? – Công nhận lúc đó hỏi ngu thiệt.

- Um...có...chuyện gì mới đến nhà Phong được sao? – Em thờ dài, khẽ vuốt mái tóc suôn mượt.

- Không...không đâu! Mai muốn tới lúc nào cũng được mà – Tôi cười cầu tài.

Thế nhưng Mai cứ lảng thẩn không nói một lời nào, ánh mắt cứ buồn vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng em lại thờ dài làm tôi cứ cảm thấy áy náy, khó chịu vô cùng. Câu nói đó của tôi làm Mai buồn đến thế sao?

Lặng một hồi, Hoàng Mai nhẹ nhàng choàng lấy tay tôi thả thề:

- Phong à! Mình...đi đâu chơi đi, lâu rồi...Mai không được đi đâu hết, buồn lắm...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“-Phong à! Minh...đi đâu chơi đi, lâu rồi...Mai không được đi đâu hết, buồn lắm...!”

Câu nói tưởng chừng như bình thường đó của Mai lại xoáy vào lòng tôi biết bao nỗi thương cảm về số phận của một đời người. Phải rồi...! Gia đình em đã đổ vỡ, ba em cờ bạc, rượu chè, đưa em cần phải đi học, mọi trách nhiệm gánh vác gia đình đều do em và mẹ em đảm nhận. Có lẽ đã lâu lắm rồi Mai không được đi đâu chơi, có lẽ em cần một nơi nào đó để bù đắp những tháng ngày cơ cực mà em phải chịu đựng. Được...! Tôi sẽ dẫn em đi, đưa em đến những nơi mà em hằng mong ước! Để em có thể tìm lại niềm vui mà em đáng phải có.

Đèo Mai đi trên chiếc xe fuhachi đầy kỷ niệm, Mai nói em muốn đến Wonderland ở Tân Phong, Quận 7. Cũng được! Nhưng xem ra thằng này tôi phải nhún nhường lại rồi, cơ mà tôi cũng có ăn nhiều đâu, tháng nào cũng còn dư tiền bọn. thay kệ, em nó vui là được...!

Vừa vào đến cổng, em Hoàng Mai thích thú chỉ ngay vào chỗ đu quay, lúc đầu tôi cũng định mua một vé thôi! Chắc...! 16 tuổi đầu mà còn chơi đu quay thì ngại phải biết, gặp mấy đứa con nít nhìn mình mà xì xầm to nhỏ, khó chịu lắm, chỉ muốn đám cho nó phát thôi.

Kì kèo mãi cũng đành mua hai vé, bởi em nói là tôi không chơi cùng thì em nó cũng không chơi! Đến khổ! Ngồi trên đu quay mà thấy ngura ngúra thế nào ấy, mấy thằng choai choai cứ nhìn tôi mãi, còn em thì cứ cười tươi như hoa! Đấy! Hên cho bọn nhóc đó, em nó mà không cười thì tôi đã đám cho mọi đứa một phát rồi!

Tiếp đến là chơi tàu lượn siêu tốc, trò này mới hời. Lúc đầu tôi cũng định mua một vé thôi, không phải trò này dành cho con nít đâu, mà tại tôi cứ ngờ ngợ mấy cái vòng uốn lượn đó nó cứ xoắn tít lên nhìn mà hời kinh hồn.

-Mai à!

-Sao thế?

-Mai chơi đi, Phong ngồi đợi!

-Ồ...Sao Phong lại không chơi?

-Phong bị bệnh tim!

-Bệnh tim mà đánh nhau ầm ầm!

-Ồ thì...!

-Phong không chơi thì Mai không chơi vậy!

-Mà Mai thích chơi không!

-Thích!

-Chú ơi bán con hai vé...hức!

Á... ối... ối... ớ... đó là tất cả âm thanh mà tôi có thể nói được khi chơi tàu lượn, ruột gan cứ lộn tung phèo lên. Ấy thế mà em nó cứ cười mãi không ngưng.

-“Minh già trước tuổi rồi, chẳng còn hợp với mấy trò này nữa”

Kể đến là thuyền phao trôi xông, cái trò đó như này: bạn sẽ leo lên một chiếc thuyền nhỏ, thả trôi theo dòng sông để ngắm cảnh quanh công viên cỏ mà có phải sông đâu, giống cái mương hơn, nước cũng chưa đến ngực. mà hời lắm, tôi với Mai đang ngồi uống nước trên thuyền, tự nhiên ở đằng sau có 2 thằng hâm cứ lái thuyền đâm vào sau thuyền bọn tôi đòi lên trước:

-Cái bọn đằng trước tránh ra để bọn anh đi nào!

-Ồ đợi tí – Rồi tôi nhìn dáo dác xung quanh.

-Phong tìm cái gì vậy? – Mai tròn mắt.

-Kiếm vật gì nhọn nhọn ấy!

-Mai có nè...! – Em lôi trong túi xách ra một chiếc kim tây cỡ to.

-Ồ...! Mai đem theo kim tây to thế làm gì vậy? – Tôi tròn mắt.

-Thì...cứ dùng đi, hỏi làm gì? – Hai gò má em đỏ ửng.

Ngộ nhỉ, con gái đem theo mấy vật nhon này làm gì thế không biết? Cơ mà tôi cũng chẳng để ý, mục đích của tôi bây giờ là phá 2 thằng kia mà.

-Mấy anh đằng sau lên đi! – Tôi láo táo.

-Chúng mày biết điều đấy, bye chúng mày nhá!

-Ô! Mạnh khỏe, coi chừng bị chìm hàng đấy! – Tôi nhuróng mày.

Mặc cho bọn chúng cứ trở mắt chả hiểu tò te gì, bọn tôi cứ toét miệng mà cười hềnh hếch. Chả là lúc bọn nó vừa đi ngang qua, là tôi đã nhanh tay chích thùng thuyền của nó hết mấy mũi (vốn được bơm hơi lên để nổi).

Bọn nó chẳng đi được bao xa thì thuyền dần xì hơi rồi chìm xuống, nhìn bộ mặt ngơ ngơ, ngẩn ngẩn của bọn nó trong tức cười đến tột.

-Ày dà...! Đã bảo các anh coi chừng bị chìm hàng rồi mà, thiệt tình à! – Tôi mỉa mai.

-Bố chúng mày, chơi anh hả?

-Ai bảo lên trước làm gì! Ở đây đợi bảo vệ tới đi nhá! – Đi qua được một đoạn tôi gọi với – Nhớ dành tiền đền thuyền đi đấy!

-Tổ cha chúng mày, cút...!

Tôi thì há hê lăm, cho chưa cái tạt háo thẳng! Còn Mai thì cứ cười suốt, nhìn em đẹp hẳn ra.

Sau trò thuyền trôi sông ấy, em Mai lại dắt tôi đi chơi đu trò, toàn là những trò giật gân mới ác. Vừa mới sợ muốn xó ra quần khi từ nhà mà đi ra, lại bị bắt chơi trò trượt thác nước mới đau, ruột gan cứ gọi là rối tung lên hết.

-Phong bị sao vậy?

-Ừ... hơi mệt tí, Mai chơi tiếp đi, hết mệt rồi Phong ra cùng!

-Xin lỗi nha! Vì Mai mà Phong vất vả rồi!

-Khờ ghê! tại Phong không quen mấy trò đó thôi, Mai cứ chơi trước đi, một lát Phong ra ngay ấy mà!

-Không có Phong thì còn gì vui nữa chứ, để Mai ngồi đây chừng nào Phong hết mệt thì đi tiếp ha! – Em phụng phịu ngồi cạnh tôi.

Tội em nó, muốn đi chơi một ngày mà tôi cứ mệt lên mệt xuống không đi được.

-“Chắc! Không lẽ mình già tới nơi rồi sao? Thân thể cũng còn cường tráng lắm mà, sao gặp mấy trò này lại như cọng bún vậy nhỉ, thiệt khổ”

Loay hoay một hồi tôi cũng nghĩ ra một sáng kiến thần sầu quỷ khóc:

-Nè...! Mai, đi chơi tiếp đi!

-Hơ...! Phong hết mệt rồi à?

-Vẫn chưa, nhưng trò này có thể vừa chơi vừa nghỉ đó, đã lắm!

-Eo ôi! Phong nói trò gì nghe nham nhở thế – Em đỏ mặt.

-Ặc...! Không phải ý đó...! Mà Phong nói là đi chơi trò chơi kia!

-Trò gì...?

-Thì vòng đu quay đó!

Gì chứ, trò này là nhất rồi, vừa có thể ngồi nghỉ mệt vừa có thể ngắm cảnh từ trên cao nữa, một công đôi việc, một tên trúng hai con nhạn. Tôi thì cứ nằm dài ườn ra dây ghế nghỉ ngơi, còn em thì quay hết chỗ này sang chỗ khác nhìn ngắm cảnh vật kì thú xung quanh. Vẻ đẹp diu dàng, nhu mì ngày nào bỗng chốc đã trở thành nét tinh nghịch, dễ thương của trẻ con.

Tôi có thể thấy trong mắt Mai bây giờ tràn ngập những niềm vui bất tận. Có lúc mắt em lại rung rung, có lúc mắt em lại nhắm nghiền vì cười. Tôi cảm thấy thật bình yên vô cùng. Tôi cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tận hưởng cái giây phút bình yên này

Đột nhiên đầu tôi có cảm giác như bị nhắt lên rồi đặt xuống một vật gì đó mềm mại, ấm áp đến mê người. Có hàng nghìn cái gối xung quanh cũng không êm dịu bằng cái thứ mà tôi đang gối đầu lên.

-“Hít hà...! Lại còn thoang thoảng mùi thơm nữa chứ, thích ghê!” – Tôi ôm chặt cái gối đó vào đầu mình mà hít lấy hít để hương thơm.

Chợt...

-“Ồ...mình đang nằm trên cabin của vòng đu quay chứ có nằm trên giường gì đâu mà có gối???”

Tôi giật mình, tỉnh mộng, nhận ra mình đang gối đầu lên cặp đùi mềm mại, dịu êm của Hoàng Mai, còn em thì đang nhìn tôi khẽ mỉm cười, hai gò má ửng hồng.

Tôi hốt hoảng định bật dậy thì bị Mai ấn xuống trở lại.

-Phong cứ nằm đấy, hông sao đâu! – Em cười triu mến nhìn tôi.

-Phong xin..xin lỗi! Phong ngủ thường hay có tật xấu lắm, không nói mớ thì cũng động tay động chân lung tung hết.

-Ừ...! ghét lắm! Thảo nào lúc nãy cứ ôm chặt lấy đùi người ta mà hôn hít, làm người ta ngượng ghê lắm cơ! – Em bẹo mũi tôi hai gò má ửng hồng.

Tôi vội bật dậy định xin lỗi lại bị em ấn xuống lần nữa, thế mới biết cảm giác bị dìu hàng là thế nào!

-Đã bảo Phong cứ nằm đấy mà, hư ghê! – Em nhăn mũi.

-Phong...ngủ quên bao lâu rồi?

-Có chút à, thấy Phong nằm khó khăn quá nên cho Phong gối đầu tỳ.

-A.. ờ làm phiền Mai quá! – Tôi bối rối.

-Hi...có gì đâu...mấy hôm trước Mai có nói là sẽ đền bù mà!

-Ừ...ừ! – Tôi cười trừ.

Hai đứa cứ thế im lặng...ai cũng có suy nghĩ riêng của mình, Mai thỉnh thoảng lại khẽ vuốt mái tóc suôn dài của mình, ánh mắt nhìn xa xăm.

-Phong biết không? Lúc bé, cha mẹ thường dẫn Mai đến đây chơi lắm, nhưng tháng ngày ở đây là những kỉ niệm đẹp nhất đối với Mai đó.

-.....-Tôi vẫn nghe em kể.

-Nhưng rồi, ai cũng phải có lúc trưởng thành Phong nhỉ? - giọng em khẽ run run

-Ừ...! Ai cũng phải trưởng thành mà.

-Tuy nói là quá sớm, nhưng ước mơ duy nhất của Mai bây giờ là được sống hạnh phúc bên người con trai mà mình yêu thương thôi! – Bỗng em nhìn thẳng vào mắt tôi – Phong nè...!

-Ồ...Phong đây!

-Trong lòng Mai Phong là người con trai duy nhất từ đó đến giờ có thể đem lại cho Mai cảm giác an toàn, ấm áp mỗi khi đi cạnh, là chỗ dựa duy nhất của Mai mỗi khi đau buồn và là nơi che chở cho Mai mỗi khi Mai gặp khó khăn đấy.

Bất giác em nắm chặt lấy tay tôi, nhẹ nhàng đặt lên đôi gò má đang ướt đầm vì nước mắt của mình, thò thè giọng rung rung:

-Phong...có thể...làm người con trai...yêu thương Mai...suốt đời được không?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“-Phong...có thể...làm người con trai...yêu thương Mai...suốt đời được không?”

Bạn biết không, tim tôi lúc đó như bị bóp nghẹn, quặng thắt lên từng nhịp đập, tay chân tôi run rẩy không ngừng, tôi bỗng ngồi thẳng dậy nhìn thẳng vào mắt Mai.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi được một người con gái xinh đẹp, dịu dàng, ôn nhu ngò lòi, lòng tôi cứ rối bời cả lên, cổ họng khô rất khiến tôi phải nuốt khan liên tục.

Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh của Lan với cặp mắt xanh biếc, tròn xoe và mái tóc xoăn bồng bềnh uốn lượn. Sao lại thế chứ, sao tôi lại nghĩ đến người con gái khác trong khi Mai đang run rẩy ngò lòi trước mặt mình.

Trong đầu tôi lúc này lại xuất hiện hai luồng suy nghĩ khác nhau, đấu tranh ác liệt.

-Hãy đồng ý đi Phong, người con gái trước mặt mày đang cần chờ che đậy!

-Từ chối nhỏ đi, người mày yêu có phải là Hoàng Mai đâu!

-Mày không được làm như thế, Hoàng Mai có tình cảm với mày mà!

-Cứ từ chối nhỏ...! Nhỏ có là gì với mày!

-Không được đâu, mày nỡ làm tan nát trái tim của Hoàng Mai hay sao?

-Thế còn Lan? Dường như nhỏ cũng có tình cảm với mày mà?

-Lan đang diễn với mày đó Phong, Lan xinh như thế làm gì thích một thằng con trai thô lỗ như mày!

-Nhưng Lan đã từng hôn huyệt mày đấy, không có tiếng chuông điện thoại thì...

-Đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi...! Chưa chắc Lan đã thích mày.

-Nếu Lan không thích mày thì tại sao lại làm nhiều chuyện cho mày chứ, pha cà phê, làm bánh thậm chí đòi học võ để gặp mày!

Phải rồi...! Lan đã làm nhiều việc cho tôi mà, nếu cô ấy không thích tôi thì sao phải làm vậy chứ, kiếm thằng khác đẹp trai, giàu có hơn được mà. Dù gì tôi cũng chỉ là một thằng con trai bình thường như bao thằng khác thôi, chắc hẳn phải có tình cảm với tôi Lan mới làm như thế chứ.

Nhưng ngay cái lúc tôi định mở miệng từ chối với Hoàng Mai, thì trong đầu tôi lại vang lên lời hứa chắc nịch mà tôi đã hứa với em hôm nào...

-“Mai yên tâm, từ nay Phong hứa sẽ luôn ở bên cạnh, bảo vệ Mai.”

Lời...hứa...! Đúng, tôi đã hứa là sẽ bảo vệ Hoàng Mai mà, nếu tôi từ chối em, thì làm sao tôi có thể bảo vệ em được nữa cơ chứ...! Rồi...em sẽ bị bọn xấu ấy làm ô ỉu mất. Không...nhất quyết tôi không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Nhưng tôi phải giải quyết sao với Lan đây? Trong lòng tôi, Lan vẫn chiếm một vị trí hết sức quan trọng mà!

Thế rồi, sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời cho mình...

-Mai à ! Phong hiểu... , Phong hiểu tất cả những gì Mai nói ..., nhưng...

-Có phải vì Lanna không? – Em cắt ngang lời nói của tôi.

-Phong...! – Cổ họng tôi nghẹn ứ.

-Mai biết, trong thời gian qua Phong rất thân thiết với Lanna!

-.....!!

-Có lẽ Mai đã làm Phong khó xử rồi...! Vậy...Phong hãy quên những lời lúc nãy Mai đã nói đi...hức – Em vừa nói vừa cố kìm nén nước mắt.

Vừa lúc đó, chiếc cabin mà chúng tôi ngồi cũng vừa kết thúc vòng quay của mình, Hoàng Mai rom róm nước mắt, vội vàng chạy khỏi cabin khi người bảo vệ vừa mở khóa cửa chặn. Tôi cảm thấy khó chịu vô cùng khi mà mọi ánh mắt soi mói của mọi người xung quanh cứ xia thẳng vào tôi như mĩa mai, xia xói. Nhưng tôi chẳng quan tâm lắm, mục tiêu duy nhất của tôi lúc này là phải đuổi theo Hoàng Mai nhanh nhất có thể, bởi vì tôi luôn có một điểm yếu chết người là về sức bền, tôi không thể chạy xa được.

-Mai ơi...hộc! Nghe Phong nói đã...hộc...hộc – Tôi lao nhanh đến, nắm chặt tay Hoàng Mai lại sau khi đã vận hết công lực để đuổi kịp em.

-Hức... Đã nói là đừng để tâm đến Mai rồi mà, có buông ra không? – Mai vừa khóc, vừa đầm thùm thụp vào ngực tôi.

-Nghe Phong nói đi đã...! – Tôi càng nắm chặt tay em hơn.

-Không nghe...không nghe, Phong đi đi...hựm...

Không còn cách nào khác, tôi ôm thật chặt Hoàng Mai vào lòng. Vì muốn Mai bình tĩnh hơn, tôi mới bắt đầu đi làm thế.

Lúc đầu, Hoàng Mai còn giãy dụa, đánh gạt lực vào lưng tôi, một lúc sau đó, có lẽ vì kiệt sức nên em đành buông lỏng tay, không đánh nữa nhưng vẫn còn khóc nức nở trong lòng tôi.

-Mai à! Hãy bình tĩnh nghe Phong nói! – Tôi thả tay vào tai em.

-Nói gì chứ...hức, mọi việc đã...quá rõ ràng...rồi mà!

-Xin Mai hãy cho Phong thời gian, Phong cần suy nghĩ thật chín chắn về quyết định của mình!

-Người Phong thích...có phải là...Mai đâu?

-Không, Mai đừng nói thế! Mai vẫn là người con gái rất quan trọng với Phong mà!

-Không...! Mai không tin!

-Tin Phong đi...!

-Không tin...!

-Mai à, nghe phong nói đi mà...!

-không tin, không tin, không tin...!

-Hoàng Maiiiiiiiiiiii.....! – Tôi mất bình tĩnh quát to hết cỡ.

-Hơ...ức...! – Em giật bắn người, run rẩy.

-Thực sự Mai có hiểu cho Phong hay không? Nếu Mai chả là gì với Phong thì tại sao Phong lại làm nhiều việc cho Mai đến thế cơ chứ...Từ việc ra mặt giúp Mai trước bọn du côn, tìm mọi cách bảo vệ Mai cho đến việc dẫn Mai đi chơi ngày hôm nay, có việc gì Phong làm mà không vì Mai chứ, nếu Mai chả là gì với Phong thì Phong tốn công tốn sức để làm gì...? – Tôi trừng mắt, nhìn thẳng vào Mai

-Hức...Mai?

-Thôi được rồi, nghe Phong lần cuối đây, hãy cho Phong một thời gian để suy nghĩ, Phong không muốn phải trả lời một cách bông bột thiếu suy nghĩ đâu!

-Có thật...Mai vẫn là người con gái quan trọng với Phong chứ? – Em lí nhí

-Thật, xin Mai hãy cho Phong thời gian để suy nghĩ, nhé!

-Um...um...! – Em khẽ gạt đầu rồi lại dụi mặt vào ngực tôi mà khóc.

Một lúc sau, chắc chắn rằng Mai đã bình tĩnh hơn, tôi mới nới lỏng vòng tay mà từ từ thả em ra.

-Lần sau Phong đừng hét lớn với Mai nữa nha, Mai sợ lắm.

-Ừ biết rồi mà, cho Phong xin lỗi, chỉ tại Phong nóng tính quá...

-Hức...kẻ thù của con gái! – Em bẹo mũi tôi.

-Au...da...đau – Tôi ôm mũi, nhảy lùi ra đằng sau.

Ờo, gì mà kẻ thù của con gái chứ, 3 người thôi đã quá đủ rắc rối với tôi rồi. Tưởng tượng xem tất cả con gái đều dính dáng đến mình thì sao nhỉ? Eo ôi!

-Hi...! Mình đi đâu chơi nữa đi Phong! – Em mỉm cười trong vẫn xinh như ngày nào.

-Chơi mấy trò chơi này nữa hả? – Tôi tối tăm mặt mày.

-Hông phải...! Phong ra bãi giữ xe lấy xe đi...!

-Ừ...! Đi đâu nữa...! – Tôi nhăn mặt nhìn đồng hồ đã chỉ 5h30.

-Thì cứ lấy xe đi! – Em ờng ẹo, dấu điểm.

-Không nói đi đâu, không lấy xe – Tôi khoanh tay trước ngực.

-Lấy xe đi mà!

-Đi đâu? – Tôi cương quyết.

-Thì lấy xe đi Mai nói!

-Nói trước lấy xe sau!

-Hông mà.....! – Em dậm chân xuống đất, giầy nảy

-Có nói không?

-.....! – Em nhúu mày tỏ vẻ không phục

-Nói mau đi!

-Đi nhà nghỉ... được chưa? Hồi hoài.

-Sặc...! Cái gì? – Tôi suýt té.

-Thì đến cầu TPH ngắm hoàng hôn, có đi không? – Em mím môi nhin cười

-Ừ thì đi, tưởng đi “cái kia” chứ! – Tôi vuốt ngực thờ phào.

-Bộ đi “cái kia” hông được sao? – Em lườm tôi.

-Ặc, được... ủa bậy...không được! Híc...không biết nữa – Tôi lúng túng, gãi đầu.

-Thôi đi đi, trễ là không ngắm được hoàng hôn bây giờ! –Em phì cười, kéo tay tôi lôi đi.

Cùng em đi dạo trên cầu TPH để ngắm hoàng hôn, em thì cứ chạy trước tung tăng với bộ đầm búp bê hồng lọt hết như thiên thần, tôi thì lo dò dẫm xe chạy hệt hơi phía sau.

-Hộc...! Đợi Phong với! – Tôi lè lưỡi gần cổ gọi.

-Phong rùa...! Chạy chậm quá à! – Em biểu môi

-Rùa sao chạy nhanh được chứ! – Tôi chống chế.

-Đã thế khỏi đợi luôn! – Em nguyệt dài nhưng vẫn đi chậm lại để tôi có thể theo kịp.

Cầu TPH giờ này rất vắng, vì đây là vùng mới xây dựng nên ít người qua lại. Muốn la hét ở đây to cỡ nào cũng chả ai ngăn cản. Ấy thế mà mấy năm sau, khi tôi trở lại đây, nó đã trở thành một nơi đông đúc rồi đấy. Nhà cửa san sát cả hai bên đầu cầu.

Đột nhiên...

-Phong...coi chừng. – Em hốt hoảng, chỉ tay về phía sau lưng tôi rồi hét lớn.

Chưa kịp quay lại, tôi đã bị hai cánh tay to kền kẹp chặt như gọng kềm, chiếc xe đạp ngã ầm ra mặt đất. Hai cánh tay đó, kẹp tôi rất chặt, rất đau đến nỗi tôi không thể vùng vẫy được...

Mai thất thần chạy về phía tôi. Lấy một hơi thật sâu, tôi quát to hết cỡ:

–“Cứ ở đó đi...!”

Em dừng lại, hai tay liu riu ôm túi sách, lo lắng nhìn tôi. Sau một hồi định thần, tôi biết được đó là một gã to kền kẹp, cơ bắp lực lưỡng đang kẹp lấy tôi từ đằng sau, từ từ nhát bóng tôi lên.

-“Định làm gì chứ? Quăng mình xuống sông hay sao? Không dễ đâu!”

Tôi liền giật gót chân mình vào ống khuyển của hắn làm hắn thả tôi xuống đất nhưng vẫn còn kẹp chặt. Lấy thế tôi quật đầu ra sau đập ngay vào sống mũi của hắn. Bị đau, hắn thả tôi ra ôm mặt. Lợi dụng lúc đó, tôi lấy đà tung một cước vào vùng bụng của hắn làm hắn ngã nhào ra đằng sau.

-“Hừ...bị dính một cước vào bụng thì có mà từ chết tới bị thương”

Thế nhưng trái lại với suy nghĩ của tôi, hắn lại đứng bật dậy như chưa hề có thương tích gì. Tôi nhìn hắn mà hãi hùng.

-“Lão này là quỷ chắc. Cơ mà cũng giống quỷ lắm. Người thì to kền kẹp, tay chân toàn lông lá, cơ bắp thì chắc nịch.”

-Ông là ai? Muốn gì ở tôi? – Tôi lui lại, giữ khoảng cách với hắn.

-Nhóc con đừng nói nhiều chịu chết đi...! – Hắn quát lớn với giọng ồn ã.

Vừa dứt lời, hắn ta lao đến tôi như chiếc xe điên. Thả lỏng toàn thân người để chuẩn bị cho “xuyên phá cước” – chiêu thức dùng chân duy nhất của võ học Trần gia, nhưng cũng là chiêu có sát thương khá lớn. Khi hắn đã vào tầm tấn công, từ trạng thái thả lỏng, sử dụng sức bật của cơ chân, tôi tung cước độc toàn lực toàn vùng chân thủy của hắn, xoắn.hừ.... à....

-“Không...không phải chứ?”

Hắn xuống tấn, gồng người, hứng chịu toàn bộ cú đá của tôi. Nhưng hắn chỉ khẽ nhăn mặt, bật lùi về đằng sau một tít, còn tôi thì bị hắn dội toàn bộ cước lực ngược trở lại nên văng thẳng ra sau hơn một mét.

-Thằng oác con mới có tít tuổi đầu mà dám chống với tao à? – Hắn xách cổ áo tôi lên.

-Rốt cuộc, ông là ai?

-Thôi được, trước khi mày chết tao nói cho mày biết, tao là Đinh Lão Quỷ. – Hắn nhếch môi.

Hắn là Đinh Lão Quỷ sao? Tôi cứ tưởng chỉ là lời đồn đại trong giới võ học thôi chứ, thế mà giờ đây tôi đang được yếm kiến với hắn bằng xương bằng thịt. Tôi bỗng nhớ lại lời cha tôi từng kể năm xưa...

-Này Phong, mày đã học võ rồi tao cũng nói cho mày biết một người, để sau này có gặp hắn mà tránh.

-Ai thế cha?

-Là Đinh Lão Quỷ, hắn là một tên đánh thuê cực kì hung bạo. Hễ có tiền là hắn có thể bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được. Bị hắn nhắm tới thì khó mà sống.

-Thế cha có gặp hắn lần nào chưa?

-Ừm...! Có rồi!

-Thế ai thắng?

-Ha...ha...ha! Đương nhiên là tao thắng rồi nhóc con, tuyệt kỹ “Phá sơn quyền” của Trần gia ta đã đánh bại lão đấy!

-Oa...con cũng muốn học “Phá sơn quyền” nữa!

-Thằng nhóc này, võ công chưa tới đâu mà đòi se xua à, đứng tấn 1 tiếng cho tao...!

-Hức...dạ...

Lần này tôi tiêu rồi, gặp Đinh Lão Quỷ thì 10 phần hết 9 phần thua rồi. Với một thằng nhóc mới đạt một chút thành tựu võ học như tôi thì làm sao có thể đánh lại hắn chứ.

Đột nhiên hắn nhất bổng tôi lên trời, rồi khụy xuống đưa đầu gối của hắn chia ra.

-“Không...! Chẳng lẽ hắn định chấn lưng tôi xuống gối hắn để tôi chết vì gãy sống lưng hay sao?”

-Chết đi thằng nhóc...! – Hắn hét lớn lấy đà vung tay xuống.

-Hi...a...! Không được làm Phong đau...! – Mai từ sau, bất ngờ đập túi xách vào đầu hắn.

Bị đau, hắn điên tiết hất Mai té văng xuống đường.

-“Tên khốn nạn, con gái mà hắn cũng dám đánh, hèn hạ” – Tôi nghiêng răng ken két.

Nhân lúc hắn bị phân tâm vì Mai, tôi vung tay vô liên mấy phát vào mặt hắn...bóp...bóp...bóp... Loạng choạng hắn thả tôi ra nhưng lúc này phía dưới tôi là dòng sông lạnh giá dưới chân cầu, tôi hốt hoảng bám lấy cổ hắn. Mất đà, tôi và hắn cùng lao xuống dòng sông thăm thẳm trong tiếng thét kinh hãi của Hoàng Mai...

Chương 11

Dòng nước lạnh giá đang bao trùm lấy tôi, cũng như lão đang ôm chặt lấy tôi không buông.

-“Hắn định...chết chung với mình à?”

Đôi khi để sống sót, ta phải làm theo những gì bản năng mách bảo chứ không thể cứ làm theo một khuôn khổ nào đó được. Cũng như tôi lúc này, đang phải liên tục nện chỏ từng phát mạnh vào đầu hắn. Dần dần, tôi bắt đầu kiệt sức. Việc phải liên tục vận động và thiếu đường khí trong thời gian dài khiến tôi không thể chịu đựng được lâu nữa. Mọi thứ xung quanh tôi bắt đầu tối xảm lại.

-“Cha ơi..! Con không thể chịu đựng được nữa rồi, con đã thoáng thấy hình ảnh của mẹ đang vẫy gọi con đây này!”

-“Mẹ ơi, con sắp được gặp mẹ rồi phải không? Con nhớ mẹ lắm!”

-“Xin lỗi Hoàng Mai, Phong không thể bảo vệ Mai được nữa rồi, ục... có lẽ Phong vô dụng quá, ngay cả mình còn chẳng bảo vệ được...!”

-“Ục...! U...! Minh, chẳng còn nhìn rõ xung quanh nữa...! Vĩnh...bie....

-“Lêu...! Không rượt nữa đi sư phụ!”

-Hờ...?

-“Ui...! Chán sư phụ gì đâu!”

-...Là Lan...

-“Eo...! Sư phụ yếu quá à...!”

Giữa lúc thập tử nhất sinh ấy, giọng nói áp ảm, thân quen của Lan lại vang lên trong đầu tôi. Những dòng kí ức về Lan lại ùa về...!

-“Nè...! Phong có học võ hử?”

-“Tên ngốc này, uống thử một tý đi đã!”

-“Bánh ngon không hả sư phụ?”

-“Hi...!Cám ơn Phong nhiều lắm!”

Phải rồi, Lan...! Minh còn chưa dạy hết võ cho nàng mà. Vả lại mình ra đi giờ này còn quá sớm, mình muốn ở lại để được vui đùa cùng Lan quá. Những lúc tập võ ở biển, những lúc bị nàng thụi vào bụng. Lại có những khi nhíp giò bên chiếc ghế sofa êm ái nhà nàng mà thưởng thức cappuccino nữa...mình muốn tiếp tục cảm giác đó lắm. Mình muốn sống...

-“Này thì chết đi lão già” – Tôi rít qua từng kẽ răng mà bắt đầu nện từng chỏ liên tục vào đầu lão.

May thay, có lẽ lão cũng đã kiệt sức nên dần buồn lòng tay. Thừa lúc đó, tôi đập văng lão ra, lấy sức ngoi lên mặt nước mà hít thở từng dòng không khí quý giá.

-“Được thấy mặt trời rồi...!”

Chưa kịp định thần, tôi lại phải lao nhanh vào bờ bởi vì hắn vẫn bám theo tôi sát nút như trâu điên.

Vừa lên đến bờ, hắn đã vùng dậy, vung tay định kết thúc tôi tại chỗ. Tôi phản xạ đưa tay lên đỡ.

....Bốp...rụp...cú đánh của hắn mạnh như búa bổ làm tôi ôm tay ngã nhào ra đất. Quá đau đớn, mắt tôi cứ hoa cả lên chả nhìn thấy được gì nữa. Thoáng thấy có cục đá to ngay trước mặt, tôi vô thức nhặt nó lên.

-“Phải...! Đối phó với loại người như lão thì sử dụng võ công chẳng có nghĩa lý gì cả, bây giờ là luật rừng...!”

Hắn tiến đến, bốp chặt lấy cổ tôi, tôi gần như không thở được nữa, xung quanh tôi dần tối xảm lại. Chỉ chờ lúc này, tôi gấn hết sức, vung cục đá xanh đang cầm trên tay vào đầu lão...

....Bốp...

Bị chấn động mạnh, hấn thả tôi xuống, ôm đầu nước loạn choạng như những tên say rượu. Nhanh như cắt tôi lao đến, tận dụng khoảng thời gian này để tung bài “thập bát triệt thủ quyền” – gồm 18 hướng đánh khác nhau nhắm vào điểm yếu của đối phương.

1 quyền này, 2 quyền này 3 quyền này, 4 này..5 này..6..7..8... ực. Đến quyền thứ 9 hấn đã không còn chịu đựng được nữa bật lùi về đằng sau trong tư thế hoàn toàn không một chút phòng thủ nào nữa.

-“Thế ai thắng?”

-“Ha..ha..ha! Đương nhiên là tao thắng rồi nhóc con, tuyệt kỹ “Phá sơn quyền” của Trần gia ta đã đánh bại lão đấy!”

Cha tôi đã từng đánh bại lão bằng “Phá sơn quyền” uy trấn của Trần gia. Giờ đây tôi cũng sẽ đánh bại lão bằng chính chiêu thức này.

Nắm bàn tay lại chỉ để duy nhất khớp giữa bật lên, tôi lao nhanh đến lão, sử dụng hết cơ toàn thân dồn sức lực vào khớp ngón giữa và xung kích....

...vúu...bụp...rốp...

Tôi tung quyền, nhắm hết sức vào chân thủy của lão, thoáng nghe tiếng xương gãy nhưng không biết từ đâu. Lăn tròn tuyệt kỹ của tôi, lão ta bị hất ngược về sau vài bước, há hốc mồm, ôm bụng ngã quỵ xuống đất. Thật kinh ngạc, hấn vẫn cố gượng dậy. Tôi thất kinh nhìn hấn chống tay xuống đất từ từ nhắc mình lên...Nhưng rồi hấn lại gục xuống đất, lần này là gục luôn, không còn gượng được nữa...!

Kết thúc...rồi, hấn đã bị hạ gục hoàn toàn. Tôi mệt mỏi ngồi bệch ra đất. Bây giờ tôi mới cảm nhận rõ cánh tay đau đớn của mình và còn cả ngón giữa nữa. Thì ra tiếng rốp lúc này là của khớp ngón giữa tay tôi, lần đầu tiên tôi sử dụng chiêu này, chắc có lẽ chưa quen nên ngón giữa bị trật mất rồi, đau kinh khủng...cả cánh tay trái và ngón giữa.

-“Mình vừa hạ gục Đinh Lão Quý sao? Chuyện không tưởng thật!” – Tôi thờ hồng học ngoáy đầu lại nhìn lão giờ đây vẫn đang thoi thóp.

-“Cám ơn Lan, em đã cho tôi sức mạnh đấy, em biết không?” – Tôi gượng cười nghĩ đến Lan mà thờ phào nhẹ nhõm.

Từ đằng xa, Hoàng mai tập tễnh tiến về phía tôi. Có lẽ do bị thương từ cú hất của gã kia lúc nãy. Nghĩ lại vẫn còn tức, biết thế lúc này cho lão lỉnh trốn 18 quyền vào người cho biết thân.

-Phong...có sao không? – Mai chạy đến, khẽ nâng cánh tay bị đau của tôi, hỏi rồi rít.

-Hề...! Không sao, còn khỏe chán... ầy da... – Vừa định gồng tay khoe chuột mà quên tay bị đau.

-Bị đau mà còn cố! – em nhẹ nhàng xoa cánh tay cho tôi.

-Mai cũng bị ngã mạnh lắm mà, ngồi xuống đây để Phong xem!

-Thôi! Không sao mà! – Em bối rối.

-Cứ ngồi xuống, ngại gì?

-Hông đâu...! – Em chống chế yếu ớt.

-Mai không ngồi xuống thì Phong sẽ không suy nghĩ chuyện trên vòng đu quay đâu! – Hết cách tôi phải đành lôi chuyện hệ trọng vào luôn.

-Đừng mà...hức! – Em nói giọng như sắp khóc.

-Ồ... đừng khóc, đừng khóc, Phong đùa thôi!

-Hu...chuyện này mà cũng đem ra đùa cho được...!

-Ừ...xin lỗi mà. Nhưng Mai ngồi xuống đi, nếu không Phong áy náy lắm, Mai đã cứu Phong lúc nãy mà!

Lường lự một hồi, Mai cũng nhẹ nhàng ngồi xuống để tôi xem chỗ đau.

-Mai bị đau chân phải à? – Tôi vừa nói vừa nắn chân phải của Mai.

Đột nhiên Mai thờ phào rồi đáp:

-Ừm..., đau lắm...!

-Chà...! Lúc nãy chắc bị té bất ngờ quá nên Mai bị sái khớp rồi!

-Vậy giờ làm sao? – Mai sốt sắng.

-Phải sửa khớp lại thôi, nhanh lắm, chịu đau tý!

-Hơ...Mai sợ đau lắm! – Em nhắm mắt.

-Đau tý thôi! Phong nắm gân nắm cốt mát tay lắm đấy! – Tôi quệt mũi.

-Thôi đau lắm, Mai có thấy trên TV người ta sửa khớp la ùm lên đấy chứ!

Hề hề, tưởng là Phong đây không có cách sao? Tụi thằng Huy đánh nhau cũng bị trật tay trật chân mấy lần. Tụi nó cũng sợ sửa khớp kinh hồn luôn ấy chứ, thế mà ngồi nói chuyện với tôi một hồi là tôi sửa lúc nào không hay luôn. Cách này tôi gọi là “Đương đông kích tây” đấy. Kiểu như:

-“Ê Huy, em nào sao lưng nhìn mày kia!”

“Rốp.... ả”

-“ Ê Bình, mày chưa kéo khóa quần kia...!”

“Rốp..... ố”

-“Ê Tú, lưng áo mày dính cái gì kia...!”

“Rốp..... éc”

Những lần như thế, mặt tụi nó trông tội đến phát cười. Cơ mà với Hoàng Mai thì lại khó, chả biết dụ em bằng cách nào! Chẳng lẽ lại nói:

-“Mai ơi, em lộ hàng kia”

-Dâm tặc.....chát.... – vều mồm luôn.

Nhìn đi nhìn lại cuối cùng tôi cũng nghĩ ra cách.

-Thôi vậy! Để bữa khác! À mà Mai quay ra sau xem ông kia sao rồi!

-Ừa...!

....Rốp.... ả...á...á...á...- La thất thanh.

-Hề hề, sửa khớp rồi đấy, có đau đâu?

-Hức... ức! Phong vô tâm lắm – Em sùi sục nước mắt.

-Hơ...! Phong xin lỗi...Phong...hựm...

Chưa kịp nói hết câu, em đã ôm chầm lấy tôi, gục đầu vào ngực tôi mà khóc nức nở:

-Hức...! Có biết lúc Phong ngã xuống cầu, Mai lo cỡ nào không? Cứ ngóng xuống dưới như người mất hồn vậy...! Vô tâm, vô tâm! – Em đánh yêu ót vào ngực tôi.

-Ừ...Phong xin lỗi mà, chẳng phải bây giờ Phong an toàn rồi sao?

Em không nói gì, cứ ôm tôi mà khóc. Tôi bối rối không biết nên làm gì ngoài việc ôm Mai thật chặt, vỗ nhẹ vào tấm lưng nhỏ bé của em.

-“Mày thấy chưa Phong? Hoàng Mai không sợ ướt, không sợ lạnh ôm mày lo lắng như thế mày còn suy nghĩ gì nữa? Tệ quá, mới vừa làm em nó vui, lại khiến em nó khóc nữa rồi, tất cả trách nhiệm thuộc về mày đấy Phong à!” – Những ý nghĩ ngổn ngang lại chen chúc trong đầu tôi.

Lúc sau, em nín khóc, tôi dìu đến chỗ gã đàn ông đang nằm sõng soài trên mặt đất, thở nấc từng cơn:

-Mày là ai? Sao lại biết Trần gia quyền? – Lão tròn mắt, thờ hồn hểnh

-Tôi là con trai của Thanh Đăng đây!

-Mày...là con trai của lão? Hừ...thảo nào, đúng là “hở phụ sinh hở từ đây!” – Lão nhếch môi.

-Nói đi, có phải ông nhận được lệnh của tụi thằng Vũ đến đây để thủ tiêu tôi?

-Mày hiểu rõ quy tắc của giang hồ mà! Tao không bao giờ nói đâu – Lão cười đều.

-Mặc kệ! Nếu ông mà có lách được về chỗ của bọn nó thì gửi lời của tôi rằng” Tụi bây bỏ cuộc đi, đâu không lại tao đâu!”

Đi được một đoạn, tôi quay đầu lại gọi với:

-À mà ông nhấn thêm câu nữa là ?” Mai đã là người của tao rồi, đừng có mà mơ tưởng.”

Và thế là tôi lãnh ngay cái véo hông thấu trời của Mai vì tội cuồng ngôn:

-Đồ quý, sao lại nói như thế? – Em đỏ mặt.

-Ồ... ơ! Phong nói thế để tui nó nãn, không muốn quấy phá nữa ấy mà! Mai đừng giận nha! – Tôi xui xị.

-Hừ, lần sau nữa là biết tay đấy...! – Nàng nguyệt dài.

-Hề hề...! Biết rồi mà! – Tôi cười cầu tài.

Ấy vậy mà em lại chót thêm câu cuối nữa nữa làm tôi sốc suýt thổ huyết:

-Thế...Phong có muốn...Mai là người của Phong thiệt hông?

-.....?!?!?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Trời chấp tôi, tôi định đưa em về nhà nhưng em nhất quyết không chịu, cứ nằng nặc đòi về nhà tôi để xoa đầu, mặc dù cánh tay tôi đã đỡ đi nhiều.

Vừa về đến nhà, chuông điện thoại đã réo âm ỉ lên từ lúc nào:

-À lô, Phong đây!

-Tổ cha mày Phong, dám cho bố mày leo cây hả?

-Ồ, mày Huy hả? Xin lỗi tao bận ở nhà suốt, không đi đá banh được!

-Thằng nặc dịch, đi chơi với gái mà bảo là bận hả mày?

-Sặc...! Sao mày biết?

-Thấy mày chở nhò nào đi lúc sáng nè chứ đâu!

-Ờ thì có việc tý, tuần sau tao bù!

-Nhớ đấy nhé, lo gái gú mà quên anh em! Tuần sau còn khát nữa thì chết với bố!

-Biết rồi, mệt mày quá!

Vừa định cúp máy thì thằng Huy lại gọi với:

-Ồ nè Phong ới!

-Gi thế mày? Nghe như thằng gay ấy!

-Mời giới thiệu em nào đẹp đẹp như nhò mày chở hồi sáng cho tao đi!

-Pháng chỗ khác bố nhò...cộp...tút...tút...tút...tút – Quát xong tôi cúp máy luôn.

Hừ...! Cái thằng cô hồn, tưởng nó tốt lành gì, ai ngờ cũng hám gái bỏ xừ...! Hề hề, để tưởng tượng xem cái mặt tên tò của nó khi thấy mình chở Mai đi lúc sáng nhì, chắc tức cười lắm. Mà công nhận Mai xinh thật đấy, đèo em đến đâu, ai cũng trầm trồ ngưỡng mộ hết cỡ làm tôi hãnh diện vô cùng. Nhưng nhiều khi tôi cũng gặp nhiều cặp mắt soi mói lắm, kiểu như:

-Cái thằng này mà đi chung với nhỏ đẹp thế, uống.

-Bỏ con nhỏ đó đi, mày không xứng đâu

-Tao đánh máy đẩy thằng nhóc à

-bla...bla...bla

Những lúc như thế tôi cũng tức lắm, nhưng mà nghĩ lại cũng đúng thật. Tôi cũng chỉ là một thằng học sinh bình thường thôi, không nổi bật, không giỏi giang chỉ được cái vận may nhất thời có thể mất lúc nào không biết. Nhưng tôi không phải là người dễ cam chịu đâu, tính tôi ba gai mà, mấy người đó có chọc thì tôi cũng thề lười mà trêu lại cho bỏ tức, nhìn bọn đó tức tối nghiêng rãnh thì tôi cũng cười thâm, hề hề.

-Nè, Phong! Nói chuyện điện thoại với ai mà lớn tiếng vậy?

-À..., mấy thằng bạn của Phong đó mà. Tại hôm nay cho nó leo cây!

-Xin lỗi nha! Vì Mai mà Phong bị bạn bè quở trách! – Em phụng phịu.

-Ồ...Không sao, không sao, cho Phong chọn thì đi với Mai vui hơn!

-Um...cảm ơn Phong! – Hai gò má em ửng hồng!

Đột nhiên, em nhúu mày rồi lút lọt trong túi xách thứ gì đó. Biết có điều chẳng lành, tội vội bỏ cốc nước xuống bàn rồi rón rén đi lên lầu.

-Phong ui...! – Giọng em cất lên ngọt lịm

-Ở gì đấy, có quen nhau hở? – Tôi giả lơ.

-Hứ, đang ghét! Mau lại đây Mai xoa dầu cho!

-Ồ...ơ! Phong hết đầu ùi, xem nè...ui da! – Tôi gồng tay lên ra vẻ mà quên mất đang bị đau.

-Xem kia, cười còn không nổi, lại đây nào!

-Thôi...Phong sợ đau!

Ừ thì tôi sợ đau thật đấy mấy bác ạ, lúc lần đầu tiên tập với mộc nhân tay tôi đau rần rần lên ấy chứ. Ấy thế mà ba tôi xoa dầu đâu có nương tay, ông xoa như là nặn bột vậy, làm tôi cứ la oai oái lên. Tôi mà kêu đau thì ông càng bóp mạnh hơn. Những lúc như thế là ác mộng đối với tôi cho đến bây giờ luôn, hề hề nghe đến hai từ “xoa dầu” là tôi nhăn mặt ngay lập tức rồi.

-Có lại đây không? – Em nhúu mày.

-Không, đau lắm...! Cho vàng cũng không lại! – Tôi bểu môi.

Cứ tưởng những lời nói trêu đùa đó của tôi sẽ làm em tức tối mà rượt tôi khắp cả nhà, ấy thế mà:

-Hức...Phong, nhớ đấy nhé! – Em sùi sụt.

-Hơ..? Chuyện gì vậy?

-Hồi chiều người ta đã nhện đau cho Phong sửa khớp, vậy mà giờ xoa dầu cho Phong có một chút cũng không được, không chơi với phong nữa đâu...hu!

-Ồ...á...ặc! Thôi, thôi, xoa thì xoa đi nè...! – Tôi vội chạy lại chìa tay ra.

-Không, Mai thấy Phong miễn cưỡng lắm!

-Không có mà, được Mai xoa dầu là niềm vinh dự nhất của phong luôn! – Tôi nịnh bợ.

-Hông tin, Miệng tròn như bôi mỡ! – Em nguyền dài.

-Thôi mà, xoa đi, xoa đi, luôn và ngay nha! – Tôi lay nhe nhe vai em.

-Hi...! Thôi được rồi, đưa tay đây! – Em mỉm cười xoa dầu cho tôi.

Cứ tưởng như những lần trước được ba tôi xoa dầu mà la oái oái lên. Nhưng...oa...ôi! Được Mai xoa dầu thì dễ chịu vô cùng, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn ấy xoa đến đâu là tôi ngây ngất đến đó. Em nó còn xoa bóp khá hơn cả tôi nữa chứ, cộng thêm bàn tay mềm mại của Mai nữa thì kiểu gì mà chả lành. Thảo nào, mấy ông Việt kiều vừa về nước là chạy tọt đi kiếm chỗ mát xa ngay, chắc là vì lí do này rồi. Nhìn mặt Mai hiền hiền, chăm chú vào cánh

tay đau của tôi làm tôi buồn cười, muốn trêu em vài câu:

-Mai ui...!

-Hờ...?

-Đôi nghề đi!

-Nghề gì? – Em tròn mắt

-Mát xa...! Mai mát xa êm thế này, chắc nhiều khách lắm đề..úi da..!

Hậu quả là tôi lĩnh ngay một cái véo cật lực vào hông làm tôi muốn nhảy nhông. Không chịu thua, tôi bẹo má em nó lại làm em nó rượt tôi khắp nhà. Cơ mà đây là nhà của tôi mà, sao Mai chạy lại tôi được, thế là sau một hồi quần thảo, Mai mệt lử, tức tối ngồi bệch xuống sofa thờ hờn hờn, tôi lại trêu:

-Hề hề, sao không rượt nữa đi cô em, lúc này còn xung dữ lắm mùa...!

Mai không nói gì, cuối gằm mặt xuống đất, vai run run như đang khóc.

-“Bỏ xừ! Giỡn nhay quá làm em nó khóc rồi. Cái kinh nghiệm xương máu mà mình quên mất! Ủầy...thiệt là!”

Tôi rón rén ngồi cạnh Mai, lấy tay khều khều em nó, nhưng lại bị em nó giật phắt ra!

-“y cha, giật thật rồi!”

Còn đang gãi đầu nghĩ cách làm lành thì bất chợt, Mai nắm chặt lấy tay tôi cười lớn:

-Ha ha, bắt được rồi nha, đừng hòng thoát!

-Ồ...?

-Đó là khổ nhục kế đó biết chưa? – Em nheo mắt.

Biết mình bị lừa, tôi đành gãi đầu cam chịu. Mai được dịp, cứ trêu tôi mãi.

Đột nhiên, em khẽ vuốt tóc rồi nhẹ nhàng, gãi đầu lên đầu tôi nũng nịu như chú cún con làm tôi cứ ngỡ người, ngây ra như tượng.

-Phong à! Cho Mai nằm tý nhé!

-Ừ..ừ, muốn bao lâu cũng được! – Tôi bối rối.

Em ôm lấy tay tôi, rồi nhắm mắt lại, hơi thở em đều đặn phả vào lòng bàn tay tôi từng hơi ấm nóng. Lúc này, trông em thật đẹp, chẳng khác gì một thiên thần. Khẽ vuốt vuốt tóc mai đang che lấy gò má của em, tôi thấy lòng mình bình yên lạ lùng.

Mai vẫn nằm trên đùi tôi, thỉnh thoảng em lại hỏi han về cánh tay của tôi làm tôi thực sự rất vui. Tôi sống thiếu hơi ấm của của mẹ từ nhỏ, mọi chuyện tôi phải tự lo lấy. Lần đầu tiên có người con gái quan tâm mình như vậy, tôi cảm động muốn ứa nước mắt nhưng phải kiềm nén lại, bởi vì tôi là chỗ dựa của em mà, tôi khóc thì ai che chở cho em đây.

Loay hoay cũng đến 9h đêm nên tôi đề nghị đưa em về nhà. Bỗng dưng, hai mắt em đỏ hoe, môi mím lại như kiềm nén.

-Mai bị sao vậy?

-Phong à...!

-Sao?

-Mai...!

-Nói đi không sao hết mà!

-Um...Mai có thể...ở lại nhà Phong đêm nay không?

Chương 13

“Um...Mai...có thể ở lại nhà Phong đêm nay không?”

Tôi hoàn toàn sững sốt trước câu nói của Hoàng Mai. Em muốn ở lại nhà tôi đêm nay ư? Tại sao lại như thế chứ? Chẳng lẽ...

-Có chuyện gì vậy, sao Mai lại không muốn về nhà? – Tôi cố gắng bình tĩnh hỏi Mai.

-Phong...ôm Mai đi, Mai sợ lại bật khóc trước mặt Phong...hức... – Giọng em bắt đầu rung rung.

Tuy không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Hoàng Mai, nhưng tôi cũng nhẹ nhàng ôm em vào lòng mình, để em cảm nhận được hơi ấm mà bình tâm lại. Lát sau, tôi khẽ thủ thỉ vào tai Mai:

-Đã xảy ra chuyện gì vậy, nói Phong biết đi!

-Mai...không về nhà được vì...ba Mai đang ở nhà...!

-Là...sao?

-Dạo gần đây, ba Mai đi mất biệt, thỉnh thoảng mới về nhà, lúc nào cũng trong bộ dạng say khướt, hỏi đến là ba lại quát tháo lên, rồi lôi Mai ra đánh đập không thương tiếc...! Còn đánh luôn cả mẹ Mai nữa

-Sao...sao lại như thế...!

-Mai cũng không biết nữa, chỉ biết mỗi lần đánh Mai, ông ấy lại mắng nhiếc Mai là đồ...con...hoang...hức...

Nói đến đây, tôi đã thấy ngực áo mình ướt đầm nước mắt, em đã khóc, khóc tức tưởi, khóc nức nở trong lòng tôi. Sao trên đời lại có người ba khôn nạn đến thế kia chứ, lôi con mình ra đánh lại còn chửi là con hoang nữa, bộ ông ta không phải cha ruột của Hoàng Mai hay sao, ông ta có còn là con người hay không? Nghĩ đến tôi lại chột dạ, thảo nào lúc chiều, Mai không chịu để tôi sửa khốp là vì những vết thương này ư? – Vừa nghĩ tôi vừa nhìn những làn roi đỏ lựng còn hằn trên đôi chân của em mà lòng tôi uất nghẹn.

-Mai à...! Ngoài chân ra, Mai còn bị thương ở đâu nữa không...?

-Ồ...lưng...!

-Có thể cho Phong xem được không? – Tôi nuốt khan hỏi bạo.

Gật.

Rung rẩy kéo chiếc khóa lưng trên áo Mai xuống mà lòng tôi đau thắt, khóa kéo đến đâu, vết roi đỏ ối hiện ra đến đấy, vết này chồng lên vết kia đến ứa máu. Gần đến giữa lưng, tôi không muốn kéo nữa, thế là quá đủ rồi, tôi không muốn lại nhìn thấy những vết roi đáng ghét kia nữa. Ôm em thật chắc vào lòng mà máu nóng trong người tôi cứ sôi lên ừng ục. Giá mà có tôi ở đó thì Mai sẽ không ra nông nổi thế này. Thương quá!

-Mai nè...!

-Hờ...?

-Mai có biết khi nào ba về mà tránh không?

-Không! May mắn thì bạn của ba Mai gọi về báo trước, còn không thì... – Nước mắt em chảy dài.

-Ừ...ừ, Phong biết rồi, đừng kể nữa! Vậy mẹ Mai và Mai sao không qua nhà họ hàng ở?

-Có chứ, mẹ Mai và em Mai đang ở nhà di Mai, nhưng nhà di chật lắm, không đủ chỗ ở cho cả 3 người, nên Mai mới sang ở nhờ Phong một đêm thôi, được không Phong? – Em nhìn tôi với đôi mắt buồn thiu, trông đến tội.

Ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi, tôi đánh bạo quyết định:

-Phong sẽ không cho Mai ở đây một đêm đâu!

-Phong...sao...? Um...Mai biết rồi, vậy...Mai sẽ không làm phiền Phong nữa đâu! – Em mím môi quay đi.

-Nè, Phong chưa nói hết mà, đi đâu đấy? – Tôi nắm tay em lại.

-Phong còn gì để nói nữa chứ? – Em kìm giọng trong tiếng nấc.

-Ừa...Mai hiểu lầm rồi, ý Phong nói là tại sao Mai phải ở lại đây một đêm trong khi có thể ở bao lại bao lâu tùy ý chứ.

-Sao...Phong vừa nói gì? – Em bầu chặt lấy vai tôi, hai mắt đỏ hoe.

-Thì Phong nói là Mai có thể ở lại đây bao lâu tùy thích!

-Hức...Phong, đồ vô tâm...! – Em trừng mắt nhìn tôi.

-Ồ...Phong xin lỗi, Phong chỉ muốn đùa tý thôi mà, Phong...hუმ......

Chưa kịp dứt lời, Mai đã ôm chầm lấy tôi, thụi vào ngực tôi mấy quả đau điếng.

-Hức...Mai ghét Phong lắm, lúc nào cũng đùa được!

-Ừ, Phong xin lỗi mà, Phong chỉ muốn không khí vui lên tý thôi!

-Ghét lắm, ghét lắm...ức – Em vẫn ôm chặt lấy tôi mà khóc nức nở.

Cũng phải, tự dưng đang đầu sôi lửa bỏng thế mà tôi còn đùa giỡn được, chắc tôi bị khinh mắt rồi. Nhờ Mai mà bị bệnh tim lại lần nữa ra thì khốn, lúc đó chỉ có nước mà vào núi sám hối với vách tường thôi.

-Đây Mai uống đi! – Tôi đặt tách sữa nóng trước mặt Mai.

-Cám ơn Phong...! – Em thở thê

-Có gì đâu chứ, là ly sữa thôi mà!

-Không phải, chuyện Phong cho Mai ở nhờ kia!

-Không có gì đâu, chuyện phải làm thôi mà! Mai thế này ai lại nỡ để lang thang ngoài đường chứ

-Ừm...hi! – Em khẽ nghiêng mái đầu mỉm cười.

Nghĩ mà xót, nếu Mai mà không gặp tôi thì chắc tình hình sẽ còn tệ hơn rất nhiều rồi, chưa kể bọn thằng Vũ sẽ còn làm nhiều điều xấu với Mai, nghĩ đến mà tôi đã đâm rùng mình.

Lắm nhầm học bài cùng với Hoàng Mai mới biết em nó giỏi cỡ nào, không như tôi chỉ giỏi ở môn anh văn còn mai thì giỏi đều ở tất cả các môn, nhất là các môn xã hội. Tôi cứ trở mắt ra mà xem Mai giải hết các bài tập Địa, lại còn đọc thuộc lòng môn sử khó nuốt nữa. Ôi thôi, thảm cảnh trước mắt rồi. Có khi nào Mai biết tôi học dở các môn khác mà bắt tôi ở nhà học bài không cho đi đâu đi không nhỉ? Cơ mà dám lắm, lúc này tôi có đùa với em tý:

-Phong nè...! Người nguyên thủy dùng công cụ lao động gì?

-Ờ thì, dao mác, mã tấu gì đấy, có thể dùng chém lộn khi phân chia địa bàn, rất tiện...au da...

Chưa kịp nói hết câu đã bị em véo hông một phát cắt lực đau muốn lóa cả mắt:

-Liệu hồn phong đấy, học cho nghiêm túc vào! – Em lườm tôi tóe lửa.

Rồi, diễm báo trước mắt rồi, tương lai sau này của tôi sẽ rất mờ mịt đây.

Sau khi học xong, tôi dẫn em lên sân thượng hóng gió, tuy nhà tôi chỉ có 2 tầng, nhưng cũng đủ quan sát thành phố về đêm rồi. Ở thành phố, ban đêm cũng như ban ngày, đều tấp nập người và xe qua lại không nghỉ ngơi. Nhưng về đêm, khi mà những ánh đèn màu rực rỡ bắt đầu được bật lên, thành phố trở nên lung linh sắc màu hơn bao giờ hết. Nó hoàn toàn trái ngược với cuộc sống ở quê nội tôi, cứ sáng ra lại cây bừa, tối về lại vui vầy với con cháu, sướng biết bao.

-Phong, đang nghĩ gì đó!

-À, phong đang nhớ về quê nội của phong!

-Kể Mai nghe đi, Mai chưa đi về quê lần nào!

-Ừ thì sáng ra đồng chăn trâu với lũ trẻ trong xóm, cùng tụi nó bày trò chơi, nào là câu cá, hái trộm trái cây, bắt cào cào, trưa rảnh thì đi tắm sông, mò cua mò ốc về ăn, chiều tối thì nghe bà kể chuyện ngày xưa.

-Oa...vui quá nhỉ, chừng nào Phong về quê?

-Còn lâu lắm, đến hè mới về!

-Hè này đưa mai về quê phong chơi nha!

-Ừ chắc chắn rồi, Phong cũng định thế mà, nội Phong cứ bảo Phong dẫn bạn về chơi mãi, Phong rữ thì chẳng đứa nào chịu đi!

-Ừ hi...mà ba mẹ phong đâu rồi?

-Ừm..mẹ phong mất khi Phong vừa mới sinh ra, còn ba Phong thì đi làm võ sư, ít khi về nhà lắm, mà mỗi lần về nhà lại không ở được lâu.

-Phong không buồn chứ?

-Cũng buồn lắm, lúc đầu nhớ ba đến phát khóc luôn ấy chứ, nhưng sau này càng lớn, càng có thể tự chăm sóc cho bản thân nên phong cũng không còn buồn nữa.

-Ừ...Phong kiên cường ghê, nếu là Mai thì chắc không chịu nổi rồi – Em nhăn mũi.

Ngồi trên chiếc ghế được tụi bày trí trên sân thượng để hóng gió, em hồn nhiên đu đưa chân lên xuống rồi thỉnh thoảng lại ngậm nga ca khúc tiếng anh lúc sáng làm làm tụi cứ thắc mắc mãi:

-Nè Mai đang hát bài gì đó?

-Hừ, đồ nghe lén!

-Ồ...ai bảo hát lớn làm gì?

-Hi...bài big big world đó, Phong biết hông?

-Ồ...ừ, Phong biết sơ à, hát cho Phong nghe hén!

-Chỉ được cái vời vỉnh! – Em nguyệt dài.

Trong cái không khí se lạnh của phố thị về đêm, một giọng hát ngân vang, trong trẻo cất lên, phá tan cái không khí nặng nề, u ám của những con người chỉ biết đầu tắt mặt tối làm lụng kiếm tiền để trang trải ở cái thành phố phồn thị, xa hoa này. Những con gió bắt đầu nổi lên, cuốn theo những chiếc lá vàng tung bay khắp những con phố đông nghẹt người tất bật kiếm sống:

“I’m a big big girl, in a big big world.

It’s not a big big thing if you leave me,

but I do do feel that I too too will miss you much,

miss you much...

I can see the first leaf falling

It’s all yellow and nice.

It’s so very cold outside

like the way I’m feeling inside

I’m a big big girl, in a big big world

It’s not a big big thing if you leave me

but I do do feel that I too too will miss you much

miss you much...”

Giọng hát Mai thật hay, thật êm dịu. Nó nhẹ nhàng rót vào tim tụi những cung bậc cảm xúc ngọt ngào và ấm áp lòng người. Tụi dường như quên đi những con gió lạnh đang lùa từng dòng lạnh ngắt qua người tụi mà cứ mê mẩn, chìm đắm trong tiếng hát du dương của Mai.

Nghĩ lại tôi thật may mắn, một thằng học sinh du côn, bình thường quá mức như tôi lại có thể quen với những cô gái nhan sắc thuộc hàng hot girl của trường như thế này, chắc tu 3 đời mới được.

-Phong à?

-Hờ...?

-Ngày mai qua nhà Mai phụ Mai dọn hành lý nha!

-Thế ba Mai đi khỏi chưa, nhớ mai lại gấp.

-Thế nên Mai mới bảo Phong đi cùng. Có Phong, Mai không sợ gì hết! – Em nháy mắt.

-“Minh quan trọng với Mai như vậy sao, có mình là Mai không sợ chi hết à?”

-Phong...!

-Hả, sao...?

-Làm gì mà trầm ngâm ghê vậy?

-À..à! Tại gió lạnh quá, Phong phải vận công điều khí tỳ áy mà!

-Xạo ghê! Thôi xuống nhà đi, cũng trễ rồi nhĩ?

-Ừ...hề hề! – Tôi cười trừ.

Sau khi đánh răng súc miệng xong, vừa lên đến cầu thang đã thấy em bẽn lẽn đứng trước cửa phòng tôi, thỉnh thoảng lại đưa tay đặt lên ngực rồi lên bụng, mặt mày đỏ ao. Thắc mắc, tôi vội chạy lại hỏi:

-Ồ...! Mai không vào phòng đi, ở ngoài làm gì, trời đang mưa lạnh lắm.

-Mai ngủ ở phòng Phong hở? – Em lí nhí.

-Ừ...phải rồi!

-Còn Phong?

-Phong đương nhiên ngủ ở phòng mình rồi! – Tôi vẫn thần nhiên chưa hiểu chuyện gì.

Em nó cuối gằm mặt, hai tay ôm lấy ngực, thò thè:

-Phong à, Mai vẫn chưa...chưa chuẩn bị tinh thần...đây là lần đầu của Mai đó. Hay nhẹ nhàng...tý phong nhé..!

-Ồ...Mai nói sao????!?! Phong...

1 giây...2 giây...3 giây...Sặc....?!!!!???

Một luồng điện chạy xuyên qua người tôi làm tôi chột bưng tỉnh. Trời ạ, nãy giờ em nó nói chuyện ngủ chung phòng rồi “ây” mà tôi cứ tưởng.

-“Ặc thật, nhìn mặt mình cáo già lắm hả trời, đâu có đâu, em nó tự suy diễn ra mà, mình có tội tình gì đâu, tự nhiên nói mình nhẹ nhàng nữa, bộ mình thô lỗ lắm hở...?Ặc ặc ặc, trời trời trời”

Tôi liên tục gãi đầu giải thích cho em nó hiểu, kiểu này dễ mang tiếng yêu râu xanh lắm.

-Ồ...ơ! Mai hiểu lầm rồi! Không phải ý đó đâu!

-Chẳng phải Phong...với Mai chung...phòng...ừ...! – Em nó càng bối rối.

-Thì là chung phòng, nhưng Phong nằm dưới sàn, Mai nằm trên giường mà! Híc, không có chuyện gì đâu...ây dà...!

-Hức, Phong đồ đều cán, không nói rõ ràng làm người ta cứ tưởng...ừ...ừ! – Em mếu máo cuối gằm mặt xuống đất.

-Ặc...! Được rồi, được rồi! Bỏ qua chuyện này đi. Ngủ sớm đi, mai còn phải đi học nữa.

Kể từ lúc đó, tôi mới ngộ ra một điều rằng không chỉ có cánh đàn ông ta hay nghĩ bậy mà chị em phụ nữ cũng giàu sức tưởng tượng không kém, hề hề.

Màn đêm bao phủ, tôi nằm trên chiếc ga giường đang trải trên sàn nhà lạnh lẽo, giá buốt. Lòng tôi cảm thấy trống trải vô cùng, từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng cảm thấy như thế. Tôi cứ nằm trằn trọc mãi không tài nào ngủ được. Hức...! Là vì hôm nay tôi không có gối ôm...

Hồi nào giờ ngủ toàn ôm gối quen rồi, bây giờ Mai đang ôm gối ngủ ngon lành trên giường, tôi cảm thấy hụt hẫng quá chừng, tôi nay làm sao mà ngủ đây trời. Thế là tôi nghĩ đủ mọi cách để ngủ.

-“Đếm sao được hông ta, ơ giờ này đang mưa đâu có sao. Đếm cừu chắc được, cơ mà cừu đâu mà đếm. Hay rũ Hoàng Mai xuống ngủ cùng, vừa ôm gối vừa ôm người luôn. Ồ...thôi bệnh hoạn quá!”

Cuối cùng tôi cũng chấm được 1 cách là đếm số, cứ đếm từ 1 cho đến khi ngủ được thì thôi.

-“Ồ này thì đếm...1...2...3...4...5.....100...khò...khò...khò...” – Ngủ mất xác.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Một ngày mới lại đến, tôi khoan khoái ôm cái gối ôm mà dụi mặt vào cho đã thèm. Hôm nay cái gối ôm mềm mại, ấm áp lạ lùng, lại còn thơm phức mùi nước hoa nữa chứ, cái mùi này nó quen quen sao ơ, nhớ có gặp đâu rồi. Thay kệ, cứ ôm cho đã mới được.

-U...um...ừ...

-“?!?!? Gì thế, sao cứ mỗi lần dụi mặt vào nó lại phát ra tiếng ư ừ thế này. Gối ôm thế hệ mới chắc. Sặc...! Khoang đã, tôi qua mình đâu có ôm gối ngủ đâu, Hoàng mai ôm mà. Sặc...! có khi nào...”

Tôi như điếng người khi nhận ra cái gối mình đang ôm là Hoàng Mai, giờ đang nằm gọn trong lòng tôi.

-“Ặc...! Em nó xuống chỗ mình lúc nào vậy? Gây họa rồi, rút lui thôi anh em ơi...!”

-Phong...! – vừa định rút khỏi người em nó thì đã bị thò cổ, không kịp trăn trở.

-Ô, Mai dậy rồi hả, chào buổi sáng hen! – Tôi giả lơ.

-Phong dê xồm, Phong xấu xa...! – Mai lườm tôi cháy mắt.

-Ặc, chuyện gì nữa đây!

-Còn chối nữa sao, tất cả tại Phong đó! – Em nhả mặt nhìn tôi.

-Hơ...! Tôi qua giờ Phong vẫn nằm ngủ ngon lành đây mà, híc! – Tôi khủng hoảng.

-Thì vậy đó, hôm qua Phong nói mớ gối ời gối à gì đó, Mai định đánh thức Phong dậy để đưa gối cho Phong, ai ngờ...

-Ngờ sao...?

-Thì bị Phong kéo xuống, ôm vào lòng cứng ngắt luôn chứ sao? – Em nhú mày, mặt đỏ ao.

-U, Phong đâu có biết gì đâu, cái tật xấu khi ngủ của Phong mà.

-Hức...cái tật gì khôn quá chừng, người ta là “gối” cũng không tha cho người ta nữa.

-Ồ...Phong có làm gì Mai chưa...?

-Sao lại không? Bình thường Phong ôm gối ra sao vậy? Hết hôn hít rồi lại dụi mặt vào ngực người ta nữa, làm người ta nhột quá chừng! – Mai vừa nói vừa vò vò tấm ga giường, hai gò má đỏ lựng.

-Hic...! Phong xin lỗi, lần sau Phong có bị như thế nữa thì Mai cứ tán phát vào mặt Phong đi. Lúc nhỏ Phong cứ mỗi lần Phong bị vậy, ba Phong tán phát tỉnh rụi luôn.

-Ai mà nỡ làm vậy chứ, Mai chưa đánh ai lần nào mà! Với lại...

-Sao...?

-...Chụt...nằm cạnh Phong ấm áp lắm, hi!

Hoàng Mai hôn vào má tôi phát rồi chạy xuống nhà, lát lại sau gọi với lên:

-Phong thay đồ đi! Xuống ăn sáng rồi đi học!

Ừ..., tôi chuyển đổi từ cảm xúc này đến cảm xúc khác, hết buồn thăm rồi đến thăng hoa, hết ngơ ngẩn rồi đến thần thờ vì nụ hôn của Mai. Sao ngần ấy chuyện mà em nó không trách mình sao ta, đổi lại người khác chắc cái mặt tôi sưng húp rồi.

Vừa Thay đồ xong xuống dưới nhà, Hoàng Mai đã mỉm cười xinh tươi trong bộ áo dài trắng muốt, ngồi cạnh chiếc bàn ăn với hai đĩa trứng ốp la đợi sẵn. Thế với các bạn là hình ảnh đó tôi vẫn còn nhớ cho đến ngày hôm nay đây, quá ư là tuyệt vời.

-Phong đứng đó làm gì, xuống đây ăn đi! – Em hấp háy mắt.

-Ừ...ừ! Xuống ngay đây!

Ngồi vào bàn, nhìn cái đĩa trứng ốp la mà tôi thèm ứa dãi.

-Phong ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ! – Em che miệng cười.

-Ừc...! Lâu rồi mới được ăn trứng ốp la còn nguyên vẹn thế này đây, trước giờ ăn toàn ốp la bể tè lè ngán chết!

-Sao? Trước giờ Phong toàn ăn sáng bằng trứng ốp la hả?

-Ừ...! Thì vậy, sang hơn chút thì ăn bánh mì thịt! Con trai mà, hê hê! – Tôi gãi đầu cười cầu tài.

-Như vậy đâu được, ăn thế ngán lắm đây, hay lâu lâu đổi bữa một lần nhé!

-Ồ, vậy ngày mai ăn mì gói hé, lâu rồi Phong chưa ăn!

-Trời ạ, Phong biết nấu bao nhiêu món vậy, tính luôn cả những bữa ăn còn lại?

-Ừm..., để xem: buổi sáng thì có ốp la, bánh mì thịt, mì gói. Những bữa ăn còn lại thì: rau muống xào, trứng chiên, thịt kho.

-Chỉ nhiều đó thôi sao? – Em tròn mắt.

-Ồ...thì dạo gần đây con bổ sung thêm món com hộp nữa, những lúc học trái buổi phải ở lại trường ăn thôi.

-Vậy...Phong ăn những món đó bao lâu rồi.

-À...chắc cũng khoảng 3 năm rồi, kể từ lúc ba Phong bắt đầu đi làm việc xa nhà.

-Trời! 3 năm mà chỉ toàn ăn đi ăn lại có mấy món thôi sao?

-Biết đâu được, con trai mà!

-Không được đâu, Phong ăn thế làm gì đủ chất, chưa kể là mau ngán nữa! Từ nay về sau để Mai phụ trách nấu ăn cho!

-Thiệt hả? – Mắt tôi sáng rực.

-Đương nhiên rồi, Mai đã chuyển tới đây thì phải phụ một chút gì đó chứ! – Em nheo mắt.

-Thế thì tốt quá rồi, chịu liền luôn, hê hê! – Tôi cười giòn như bắp rang.

Rồi đột nhiên em nhẹ giọng,

-À Phong nè!

-Sao?

-Thứ 7 tuần sau là sinh nhật Mai đó!

- Thế hả, Mai có thích gì hông?

- Phong không cần phải tặng quà gì đâu, Mai chỉ muốn Phong là người biết trước nhất thôi. – Em vuốt tóc khẽ mỉm cười.

Nói thì nói thế thôi chứ không tặng quà cho Mai thì sao được. Một năm mới có một lần mà, nhất định phải tặng một món quà thật ý nghĩa vào. Cái khó là chả biết em thích quà gì để mà tặng nữa, hỏi thì em nó chỉ lắc đầu cười mới khổ.

Vào lớp, tôi cứ ngẩn người ra suy nghĩ như thằng nghiện làm nhỏ Phương cũng phải lấy làm thắc mắc vì không chọc nhỏ như thường ngày nữa.

-[Này bị sao thế?]

-Không có gì đâu

-[Nhìn mặt buồn thế kia mà]

-Ừa, khó nói lắm

-[Có gì mà khó nói?]

-Thì chọn quà sinh nhật.

-[Có vậy không mà cũng khó nói] – Nhỏ tròn mắt.

-Thì có biết chọn gì đâu?

-[Vậy Phong dự sinh nhật của bạn nam hay nữ?]

-Của nữ!

Nghe tới đây nhỏ thoáng nhún mày, mặt có chút buồn bã nhưng vẫn mỉm cười viết vào mảnh giấy.

-[Thế thì Phong tặng sách đi!]

-Sách hả?

-[Ừ... nếu là con gái thì tặng mấy cuốn sách về hạt giống tâm hồn hoặc quà tặng cuộc sống sẽ hợp lắm đấy]

-Thế còn sinh nhật con trai thì sao? – Tôi nuốt khan vì linh tính mách bảo sẽ nhận được câu trả lời tương tự.

-[Sinh nhật con trai thì phong có thể tặng sách về trinh thám hoặc là truyện ma, kinh dị cũng được] – Nhỏ cười hồn nhiên.

Chắc! Biết ngay mà, hỏi nhỏ Phương thì thế nào cũng bị tọng một đồng sách vào mặt thôi, lời khuyên của một sách mà. Nhưng tôi không phủ nhận rằng quà của nhỏ Phương gợi ý là hoàn toàn dở, tặng sách quả thật cũng là một ý kiến rất hay, nhưng với trường hợp của Hoàng Mai thì tôi thấy không phù hợp cho lắm. Vì hôm qua, lúc học bài với Mai thì em có nói là em bị cận nhẹ, không thể đọc sách nhiều được, lại không muốn đeo mấy cặp kính dày cộm như ốc bu trên mặt. Thế nên tặng sách bị loại, cụp – Đóng mồm.

Tiếp đến là lời khuyên chân thành từ 2 nhỏ bạn thân của Hoàng Mai là Nhi lùn và Kiều ẹo. Sơ lược qua ngoại hình của hai nhỏ này tỹ, Nhi lùn thì khỏi nói rồi, cái tên nói lên tất cả, chiều cao 1m40 với vóc dáng nhỏ con y như trẻ cấp 2 vậy, nhỏ này có mặc đồ con nít vào cũng chẳng ai chê già. Còn Kiều ẹo thì lại khác, tuy là có đẹp thật đấy, nhưng tính cách thì... quá ư là điệu đà, nói năng thì ông ả ông ẹo đến mức nổi cả da gà, tóm lại là điệu quá mức quy định.

-U...oa...tặng quà sinh nhật cho Hoàng Mai hở? – Kiều ẹo ôm mặt làm điệu.

-Ừa, sao hai người biết.

-Nó cũng vừa mời tụi mình sáng này mà, Phong nhờ tụi này tư vấn là chính xác rồi, hi! – Nhi lùn cười tươi.

-Sao, sao? Nên tặng Hoàng Mai quà gì đây?

-Hoàng Mai thích mấy con thú nhồi bông lắm đó, tụi này cũng tính mua một con tặng nè.

-Ừ...hi, chắc vậy.

Ồi! Ý kiến từ bạn thân đúng là có khác, nhắm thẳng vào sở thích luôn. Nhưng mà bị hai nhỏ này phồng tay trên rồi, tính tôi thì ghét bị đụng hàng lắm, muốn là hàng độc thôi. Thế nên thú nhồi bông bị loại, cụp – Đóng mồm.

Ừa, sao khi hỏi xong thì tình hình chẳng khả quang hơn là bao, lại càng ngày càng tệ hơn. Bây giờ phải biết tặng quà gì đây, y dà...

-Gi thế mày? Bị giựt hụi hả. – Toàn phờn tò mò đập vai tôi

-Lượn chỗ khác để bố suy nghĩ!

-Chuyện gì kể nghe xem nào, để tao xem việc gì làm mày dăm chiêu gớm vậy!

Thôi cũng được, dù gì thằng này cũng là bạn thân của tôi. Cùng là con trai với nhau chắc sẽ dễ suy nghĩ hơn. Ấy vậy mà nghe xong nó cười hềnh hếch, rõ điên, chắc bị khủng bầm sinh.

-Xời tưởng gì, có tặng quà không cũng phải suy nghĩ nữa, mày lú quá.

-Này, tao bảo mày giúp chứ không phải mĩa mai tao nhé! – Tôi gằn giọng.

-Ừ cứ để tao tư vấn cho! Chuyên gia đây mà. – Nó vỗ ngực tự tin.

-Ồ! Thế bày tao xem nào!

-Được rồi nghe bố hỏi đây, mày với em nó ở loại thường hay loại đặc biệt.

-Ồ...? Làm gì mà như bán thịt heo thế mày? – Tôi nhăn trán.

-Đây! Tao bảo mày lú đâu có sai! Nghe nè, loại thường là ở mức tình bạn thôi, còn loại đặc biệt thì khác à.

-Loại thường thế nào?

-Èo dễ mà, loại thường thì cứ mua qua loa mấy món đồ dành cho con gái tặng nhỏ Mai là được.

Nghĩ lại tôi với Hoàng Mai cũng đã thân hơn mức tình bạn rồi nên không thể tặng qua loa được.

-Thế còn loại đặc biệt.

-Hề hề, Loại đặc biệt lại chia ra làm hai loại nữa!

-Loại quái gì nữa thế?

-Thì hàng “lô” với hàng “gin”!

-Sao, sao? “Lô” với “gin” gì? Nói nghe với! – Thằng Khanh lót tót chen vào.

-Từ từ...! Hàng “gin” có nghĩa là mày chưa làm gì với nhỏ hết. Loại này thì mày chỉ cần tự làm một món quà tặng cho nhỏ là nhỏ chết mê mày ngay.

Nghe đến đây, tôi đã có câu trả lời cho mình, nhưng thằng Khanh lại chọt mỏ vào nhiều chuyện.

-Ê, còn hàng “lô” thì sao?

-Hàng lô hờ...? Hề hề! – Lúc này mặt thằng Toàn gian bạo.

-Kể nghe chơi! – Tôi cũng tò mò mà hùa theo.

-Hàng “lô” có nghĩa là mày đã tuyên bố “chủ quyền” với nhỏ rồi, nên không còn ngại cái gì nữa, nên mày chỉ mua mấy món đồ trợ giúp thôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy mùi nguy hiểm của thằng này rồi, định thôi không hỏi tiếp nữa, thế mà:

-Món gì thế mày? – Thằng Khanh khò lại lạnh chanh.

-Mấy tụi bây kẻ sát vào đây! – Toàn phờn nghiêm mặt.

Thế là 3 thằng chụm đầu lại, nói thật khế:

-Sao? Nói đi, đồ gì? – Khanh khò hăm hờ.

-Thì... – Thằng Toàn kéo dài giọng tỏ vẻ li kì.

-Sao mậy? Nhanh coi!

-Thì...kẹo thơm miệng! – Nó thần nhiên.

-Xời ơi! Tường gì, rõ bệnh! – Tôi và thằng Khanh đồng thanh bểu môi.

-Ê, tao nói hông đúng hả? Bểu môi gì? – Toàn phờn phàn pháo.

-Chứ này giờ mày nói “lâm trận” với “tuyên bố chủ quyền” là sao? – Khanh khờ trở mặt.

-Thì là hun đó, mấy tụi bây nghĩ gì vậy, không mua kẹo thơm miệng nó tán cho vêu mồm à?

-Ặc thì ra này giờ mày nói là chuyện này á? – Tôi sững sốt.

-Chứ gì? Mấy tụi bây nghĩ chuyện nào?

Chưa kịp mở miệng đã bị giọng nhỏ Lam Ngọc lớp trưởng quát tháo:

-3 người, mỗi người bị trừ 10 điểm hạnh kiểm vì tội mất trật tự trong giờ truy bài.

-Hơ...éc, làm gì trừ nhiều quá vậy? – Tôi thần thốt.

-Phải đó, bớt tí thôi mà! – Khanh khờ nài nỉ.

Thấy nhỏ lưỡng lự là tôi biết sắp thành công rồi, ai ngờ đầu thằng Toàn cô hồn lại thọc mạch vào:

-Bớt tí đi người đẹp, chiều anh chờ đi ăn cà lem!

Và thế là mỗi thằng bị trừ thêm 5 điểm hạnh kiểm vì tôi quấy rối người thi hành công vụ. Tổ cha mày thằng Toàn, cái thằng hại người. không nể tình nó đã tư vấn cho tôi thì tôi đã bầm nó ra bã rồi, 15 điểm hạnh kiểm đấy chứ ít gì, hức...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

[Max cười giòn] Hê hê, đây là chương đầu tiên trong lịch post mới của Max đây, cùng tận hưởng nhé.

Vừa mở cửa nhà Hoàng Mai, tôi chợt hải hùng bởi cảnh tượng trước mắt mình, tất cả đồ đạc trong nhà đều bị đập phá tan hoang, rối tung cả lên, không còn cái gì là còn nguyên vẹn cả. Chắc có lẽ ba của Mai về kiểm tiền, không thấy ai hết nên tức tối đập đồ đây mà.

Hoàng Mai bây giờ cứ đứng thờ người ra đấy, lấy tay che miệng mà nước mắt cứ rung rung. Một lúc lâu sau không kiểm chế được nữa, em ngã bịch ra sàn nhà mà khóc nức nở. Tôi cảm thấy xót lắm, bạn có tưởng tượng được không, khi mà bạn vừa về đến nhà đã thấy tổ ấm hạnh phúc của bạn bị phá nát như thế, bạn sẽ làm gì? Khóc, gào thét, đau khổ cùng cực, tất cả Hoàng Mai đều phải gánh hết, em ôm trọn những đau khổ cùng cực của con người vào lòng mình rồi bật ra thành tiếng khóc thống thiết, đau đớn đến tái tê.

Em vẫn ngồi đấy, khóc tức tử, tôi vội ngồi xuống ôm em vào lòng mà cảm tức nhìn cảnh tan hoang trước mắt mình. Sao ông ấy lại đối xử với gia đình mình thế chứ? Nhấn tâm phá nát tổ ấm yêu dấu của mình hay sao? Hoàng Mai ơi, sao em lại khổ đến thế kia chứ? Thương em quá.

-Mai à, đừng khóc nữa! Tội mình vào thu xếp đồ đi!

-Um...hức!

Tôi dìu em vào phòng soạn hành lý, may mà cửa phòng em đã khoá nên ông ấy không vào trong được, nếu không chắc sẽ còn tan hoang hơn nữa. Thiết nghĩ, một ngày nào đó, tôi phải gặp người cha tàn nhẫn này của Mai một lần để có thể giải quyết mọi chuyện tốt đẹp mặc dù tôi chỉ là một thằng nhóc 16 tuổi nhưng cũng không phải là không có tiếng nói, không có ý kiến riêng của mình. Chắc chắn tôi sẽ làm được một điều gì đó.

Cơ mà hành lý của Mai cũng nhiều thật, bạn có thể tưởng tượng cảnh tôi xách hành lý thế nào không, để xem nhé: hai tay cầm hai cái vali, đeo sau lưng cái ba lô con cóc to tổ bố, quai cái cặp bự chảng lên cổ lại còn đeo thêm 2 cái túi xách 2 bên vai nữa, cuối cùng là ngậm thêm cái ví nhỏ trên miệng nữa nhìn ngớ vô cùng tận. Đến cả mấy thằng mặt ngựa bữa hôm cũng cười lăn lộn khi nhìn thấy tôi nữa.

-Ồ nhìn kìa tụi bây, thằng ở đợ kia!

-Ngố quá, trời ơi tao cười chết mất, há há!

-“Ngổ ngổ cái đầu tui bây, bố mày rứt vợ về đình có gì là đáng cười hở?”

Chỉ tiếc là không mở miệng nói câu đó được, mà cho dù có nói được đi chăng nữa cũng bị lĩnh ngay cái véo hông thấu trời của Hoàng Mai thôi. Công nhận, con gái ai ai cũng dễ mống nhìn nhòn nhon, ben ben đến rùng mình, cầu phát chắc tóe máu.

Dọn hành lý vào nhà xong, tôi mới đánh bạo gọi điện cho ba tôi, dù gì cũng phải thừa qua người lớn một tiếng đã:

-Alô! Mày hả Phong?

-Con đây! Con muốn nói về ba chuyện này.

Thế là tôi kể hết tất tần tật chuyện của Mai cho ba biết, nghe xong ông gất nhẹ:

-Thằng này mày giỏi nhì? Tao đi vắng nhà là mày rước gái về hả con?

-O! Có gì đâu mà ba! Bạn ấy khó khăn mà! Giúp đỡ tý thôi.

-Ừ mày giúp sao thì giúp! Lúc tao về thăm nhà thì đừng có bông đùa nhỏ nào trên tay là được rồi!

-Ặc ba này! Làm gì có chuyện đó!

-Mày lớn rồi mà nhát thế? Mà thôi ăn ở cho đàng hoàng đấy, đừng có làm gì con gái người ta nghe chưa?

-Ec! Biết rồi khổ lắm, ba cứ chọc mãi con làm thật đấy! – Tôi day nghiêng.

-Mặc xác mày, làm gì cứ làm!

-Ồ ba...cộp...tút...tút...tút...tút...

Chết thật, ông bố này của tôi thiệt là. Lúc nghiêm thì ông nghiêm lắm, lúc bình thường thì cứ chọc tôi cho bằng được, hic! Nói chuyện điện thoại với ông mà tôi tức muốn xì khói. Ông ấy biết tính tôi nhát gái nên cứ nhè mấy chuyện đó ra mà chọc tôi suốt. Hoàng Mai không biết có nghe được gì không mà cứ cười mãi không thôi.

-Mai cười gì vậy? – Tôi gãi đầu.

-Hi, có gì đâu, ba Phong vui tính ghê!

-Hơ...? Mai nghe hết à?

-Chỉ nghe thoáng loáng thôi, nào là nói Phong ăn ở đàng hoàng gì đó!

-Chỉ thế thôi hả?

-Thế thôi, tai của Mai đâu có thính đâu! – Em nghiêng mái đầu.

-“Phù...! Hú cả vía! May mà Mai không nghe thấy đoạn bông chấu của ba tôi nói, nếu không thì có mà xấu hổ đến chết mất.”

-À...Mai này, từ đây sắp tới Mai sẽ ngủ ở phòng ba Phong đấy, phòng ba Phong rộng hơn, đủ để chứa hành lý của Mai! Hic...!

-U, hành lý thế là ít rồi, đồ con gái mà, bộ Phong không cho Mai mặc đẹp sao? – Em háp háy.

-Ô...! Mặc đẹp hả? Thế thì duyệt! – Tôi nắm tay lại bật ngón cái lên.

-Hừ...Phong suốt ngày chỉ có thế! – Em nguýt dài.

Buổi trưa tan học, sau khi chở em Mai về nhà xong là tôi chạy tót sang nhà thằng Toàn ngay, lấy cớ với Mai là phụ thằng Toàn tý việc nhưng thật ra là sang nhà nó làm quà sinh nhật tặng Mai.

Công nhận nhà thằng này lớn thật, còn có cả người giúp việc nữa. Báo hại tôi cứ tưởng là ba mẹ nó nên gặt đầu chào rồi rít làm nó phải nói là cười lăn lộn ra cả nền nhà, đến khi tôi cốc đầu nó mới chịu thua mà dẫn tôi lên phòng. Cơ mà đường lên phòng nó như cái mê cung ấy, trẻ nhỏ mà vào nhà thằng này chắc lạc mấy hôm mới tìm được.

-Mày làm quà tặng cho nhỏ Mai đấy hở? – Nó ngồi ghé nhìn tôi dăm dăm

-Ồ! Sao mày biết? – Tôi ngạc nhiên.

-Xời, nhỏ Mai cũng mời tao sáng này nè, có mời cả thằng Khanh nữa!

-Ừm...ra vậy.

Bỗng nó nhú mồm hỏi tôi:

-Mày có thích nhỏ Mai không?

-Sặc, sao lại hỏi tao? – Tôi giật bắn người.

-Ờo, bạn thân của mày mà không biết cái tính của mày sao?

-Ừ, thì chắc là có, mà chắc là không! Tao cũng không biết nữa – Tôi phân vân.

-Thằng này! Trả lời đàng hoàng coi! Chắc có chắc không là quái gì?

-Ừ thì cũng có chút chút, mà giờ tao chả biết làm sao!

-Nói cho bố mày xem, trong 3 em : Lanna, Ngọc Phương với Hoàng Mai mày thích em nào?

Nó hỏi làm tôi giật thót người lắp bắp:

-Ặc! Mày hỏi quái gì vậy?

-Hỏi...! Đừng có giấu tao! Nhìn là biết ngay mày lẹo tẹo với 3 em này mà – Nó vuốt cằm nhìn tôi.

Bị nó hỏi dồn quá tôi đành kể hết sự việc giữa tôi với 3 em cho nó biết, dù gì thằng này cũng khét tiếng là trù ẻo chơi mà, và lại nó cũng là bạn thân với tôi nên dễ nói hơn. Nghe xong nó tròn mắt, cốc cho tôi mấy phát muốn lưng sọ rồi quát:

-Trời ơi! Thằng cu này! Mày tới số rồi! Khổ mày rồi con ơi!

-Ặc, làm gì bi quan thế mày! – Tôi hơi run.

-Khi không lại quen cùng một lúc 3 em, lại còn chung lớp nữa chứ, mày muốn xem tam quốc diễn nghĩa hử?

-Ê, mày đừng nói quá! Người tao thích là Lanna, nhỏ Phương thì tao cũng có một chút cảm tình, còn Hoàng Mai thì tao chỉ muốn giúp đỡ nhỏ thôi, ờo! Nói chung là tao không muốn làm ai đau cả.

-Thế mới bảo mày chơi đại. Bây giờ nhỏ Mai thích mày rồi đấy, lại còn ở chung nhà nữa, tự mà xử lý đi, hớ hớ hớ!

Đăm chiêu suy nghĩ một hồi, tôi lại cầu cứu nó:

-Giờ tao phải làm sao đây mày, rồi rắm quá!

-Cái này tự mày chuốt lấy mà, đâu trách ai được! – Nó lắc đầu ngao ngán.

-Thế hết cách rồi sao?

-Ờ thì còn! Giờ mày phải chọn một trong hai thôi, Chọn Mai thì đừng có cò ke nhiều với Lanna và Phương nữa còn nếu muốn duy trì mối quan hệ với Phương và Lanna thì phải dứt khoát để nhỏ Mai tự giải quyết chuyện của mình, nhỏ có phải là con nít đâu. – thằng Toàn nhún vai thần nhiên đáp.

-Không vừa giúp đỡ Mai vừa duy trì mối quan hệ được hả? – Tôi xui xị.

Đến đây tôi lại lỉnh thêm cái cốc đầu thối trời của nó nữa:

-Mày điên! Có nhỏ con gái nào khoanh tay đứng yên nhìn người nó thích cứ hù hi với nhỏ khác không?

-Uầy, thì thôi một quá! Cứ để chuyện gì tới thì tới đi, suy nghĩ chi mệt! – Tôi xua tay.

-Mà này, kể ra ,mày cũng siêu thật đấy! Khù khờ thế mà cũng hớp được 3 mỹ nhân của trường rồi!

-Thôi tao đủ khổ rồi, để yên tao làm quà xem nào!

Nó cười châm chọc vài tiếng rồi lại đổi chủ đề:

-Mà mày định làm quà gì thế?

-Hề hề, tao định làm tuyệt tác bộ đôi đặc biệt! – Tôi quệt mũi.

-Gi, kẹo thơm miệng với dầu thơm hơ? – Mặt nó gian vô cùng.

-Tao đập mày bay xoắn bây giờ! Lắc tay với móc điện thoại chứ không bậy bạ như mày!

-Ồ cũng sáng tạo đế, còn tao định tặng nhỏ Hoàng Mai chai lăn nách được hông mày?

Thế là tôi tức tối chạy lại vật nó ra mà sai tuyệt kỹ cù lét đến khi nó hết hơi xin tha mới thôi. Cái thằng! Đầu óc gì mà cứ nghĩ đến chuyện bậy bạ, biết lúc nào mà có bạn gái được đây. Ấy thế mà sau này bạn gái của nó cũng chẳng phải loại vừa đâu, tôi còn phải ngán đấy, thật! Khi nào rảnh tôi kể cho nghe, hài vô cùng...mà chắc là phải đợi ngoại truyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Suốt từ bữa ở nhà thằng Toàn đến mấy ngày sau vì mãi lo làm quà cho Mai với lại còn phải suy nghĩ những lời nói của thằng Toàn nữa nên tôi cứ ngẩn ngơ ra như người mất hồn, quên trước quên sau.

“Giờ mày phải chọn một trong hai thôi, Chọn Mai thì đừng có cò ke nhiều với Lanna và Phuong nữa còn nếu muốn duy trì mối quan hệ với Phuong và Lanna thì phải dứt khoát để nhỏ Mai tự giải quyết chuyện của mình, nhỏ có phải là con nít đâu.”

-Phong, stand up, please!

-Dạ, dạ cô gọi em! – Tôi giật mình.

-Dịch dùm các bạn từ “money”!

-Ồ...con khi ạ!

-Em đang trêu cô đấy hả Phong, “money” chứ không phải “monkey”!

-Dạ nghĩa là “tiền” ạ

-Được rồi ngồi xuống tập trung lại cho cô, please!

-Hé hé, nói như mày chắc bọn nhà giàu nào cũng nuôi một bầy khi nhỉ? – Toàn phớt trêu đều.

-Khỉ bố mày, tao đập xoắn mày bây giờ!

Môn mũi nhọn còn vậy, huống chi mấy môn khác...

-Phong! Đứng lên!

-Ồ...dạ thầy!

-Người nguyên thủy dùng công cụ lao động gì?

-Ồ...là...là!

-Dùng gì? – Thầy nhún mồm.

-Dạ...dạ là rựa...với mã tấu ạ.

-Để làm gì? – Thầy trợn mắt.

-Dạ...là để...canh tác với...phân chia địa...bàn nếu cần! – Tôi bối rối nhắc lại cái câu tôi đùa với Hoàng Mai.

-Hồ...hồ...hồ...há...há...há – Tiếng cả lớp cười giòn giã.

-Em đùa với tôi đó à, trừ 2 điểm vào bài kiểm tra 15 phút.

Đây là giờ lịch sử, còn giờ vật lý thì:

-Phong!

-Hà...ủa...ạ thầy.

-Chuyển động tịnh tiến là gì?

-ạ...! Thừa thầy tịnh là đứng yên, tiến...là đi tới nên tịnh tiến là...

-Hí...hí... – Đã có một số tiếng cười khút khít.

-Sao? Là gì? – Thầy ngạc nhiên.

-Là chuyển động sao cho mình đứng yên mà vẫn đi tới trước được – Tôi nhắm mắt trần trời.

-Hà...há...há – vẫn là tiếng cười giòn như bắp ran của lớp tôi.

Ở dưới cuối dãy thẳng Toàn đã nắm tay lại bật ngón cái lên mà quệt nước mắt. Thằng quý đó lúc nào cũng thế.

-Điểm 0 kiểm tra miệng Phong nhỉ? – Thầy ôn tồn chốt điểm

-ạ! – Tôi thất thiếu.

Vậy đấy, trong vòng 5 ngày từ thứ 2 đến thứ 6 tôi hoàn toàn gặp xui. Bình thường thì không kêu, lạ ngay lúc đang bế tắc lại cứ nhè tôi ra mà kêu suốt. Hết điểm 0 môn lý lại đến trừ 2 điểm kiểm tra 15 phút môn sử còn gì khổ bằng chứ, híc! Làm mấy đứa trong lớp được xem gala cười miễn phí mấy ngày liền.

Ấy thế mà mấy nàng lại không tha, cứ hỏi rồi rít lên:

-[Phong hôm nay bị làm sao thế?] – Nhỏ Phương thắc mắc.

-Ồ... bị giựt hụi!

-[Đáng ghét, người ta hỏi thăm mà cứ giỡn]

Thế là tôi lĩnh ngay cú giẫm chân mang đậm thương hiệu Ngọc Phương.

-Nè, làm gì Phong cứ như người mất hồn vậy? – Mai tròn mắt

-Vừa bị sàm sờ!

-Ồ...? Phong đều...!

Lại lĩnh thêm cú véo hông cắt lực của Hoàng Mai nữa.

-Hê! Mấy hôm nay sao vậy? – Lan háp háy mắt.

-Nhớ bộ “thoải mái” của Lan ấy mà!

-Hơ...? Phong háo sắc.....!

Cuối cùng là cái cốc đầu thần thánh của Lan mất biếc, kết quả là tàn tật từ đầu tới chân, híc!

Cò kè cũng đến thứ 7, tôi cũng vừa hoàn thành xong 2 món quà sinh nhật để tặng Mai. Nhìn cái lắc tay đính hạt cườm với móc gắn điện thoại hình ngôi sao may mắn mà tôi tâm đắc vô cùng. Chẳng phải khó làm gì mà cái yếu là vật liệu cực kì khó tìm. Vì là lắc tay nên tôi phải kiếm vật liệu cườm vừa đẹp lại vừa nhẹ để không nặng tay khi đeo. Kiếm khắp thành phố muốn rụng cả chân mới mua được đủ số cườm với kích cỡ mong muốn. Đầu tiên là dùng kim may số những sợi cước qua thân những hạt cườm, lại còn phải chỉnh sửa để tạo dáng cho lắc. mất hết 3 ngày để hoàn thành.

Kế đến là móc gắn điện thoại hình ngôi sao, cái này mới khó bạo, nội kiếm khuyên kim loại hình ngôi sao thôi cũng khó rồi, may thay làm sao khi đi qua chỗ bán đồ lưu niệm “dạo”, tôi thấy ngay cái sợi dây chuyền hình ngôi sao năm cánh, thế là tôi chớp luôn sợi dây đó về cắt ra lấy được hình ngôi sao, còn phần dây nối thì dùng một phần sợi dây chuyền để làm, gắn thêm một tí hạt cườm để trang trí nữa là xong tuốt, hê hê! Ngon lành cảnh đào luôn!

Đang ngồi ngắm nghía thành quả cả tuần lễ lại bị thằng Toàn đập vai:

-Ê mày ! Đi mua quà với tao!

-Ồ, quà nào, cho ai?

-Thì quà cho em Mai mày chứ đâu, mấy ngày nay bận quá tao chưa mua được!

-Trời, sao mày vô tâm thế, biết bao giờ mới có con gái thích đây!

-Ủi xời, mấy nhỏ con gái trong lớp chả em nào đạt chuẩn của tao cả! Họa chẳng có em Lanna thì còn được. – Nó đưa lên cảm suy xét.

-O! Thế mày thích cái thể loại gì? – Tôi mĩa mai.

-Cờ tao thích thì không phải loại vừa, phải là một tiểu thư kiều kì, lạnh lùng, thân hình bốc lửa khiến người ta say mê kia! – Nó gật gù.

-Bớt mơ đi con trai, làm gì có loại người thế chứ, họa chẳng có nhỏ Lam Ngọc lớp trưởng ấy cũng lạnh lùng, kiều kì lắm.

-Thôi cho tao xin, con nhỏ ấy dữ bỏ xừ, lấy nó về làm má tao chắc!

Nói xong hai thằng lẫn lộn ra cười róm cả nước mắt. Cờ mà nhỏ Lam Ngọc không tệ như thằng Toàn nói đâu, tuy nghiêm chỉnh, đáng hoàng khó gần thế chứ nhỏ trong ra đáng lắm đấy, so về nhan sắc thì không thua kém gì 3 em hot girl kia đâu, nhiều khi còn trội hơn cả nhỏ Phương nữa cơ. Ngắc cái hơi bị ghét con trai nên vẫn chưa có người yêu cái kiểu mà người ta gọi nôm na là “ế” đấy.

Tôi với nó đi đến chợ ĐK để tìm mua quà bởi vì chợ này rất lớn, có đủ tất cả các loại mặt hàng, tôi cũng chỉ nghe nói thôi chứ chưa đến bao giờ. Lần đầu tiên đến đây mới thấy nó tấp nập cỡ nào, Tết mà đến chợ này chơi thì vui phải biết, ngày thường cũng đông đến thế cơ mà.

Sau một hồi lựa quà ở quầy thú nhồi bông, cuối cùng nó cũng lựa được con mèo kitty mà nó cho là món quà phù hợp với em Mai nhất.

-“Thằng này trông thế mà cũng tinh ý thật”

Mới nghĩ bụng khen nó mấy câu mà nó đã giờ chúng:

-Ê! Qua quầy mỹ phẩm mày ơi!

-Làm gì?

-Mua chai lăn nách tặng kèm, còn mày cũng mua hộp kẹo thơm miệng đi!

-Thằng bệnh hoạn này! – Tôi xông đến cốc cho nó mấy cái lên đầu mới chịu thôi giỡn.

Đang đi dạo trong chợ để giết thời gian thì bỗng chuông điện thoại tôi réo lên ầm ỹ. Đó là số của Hoàng Mai.

-À...lồ...! Phong đây!

-Ừ...! Tôi nay Phong khỏe về đón Mai nhé, để Mai tự đi taxi lên được rồi.

-Ủa sao vậy? Để phong đưa lên cho tiện.

-Thôi, Mai còn phải ghé tiệm bánh lấy bánh kem nữa, mất thời gian lắm, vả lại...- Em trầm giọng.

-Vả lại sao?

-Phong chưa là gì với Mai hết mà, đưa Mai đi như thế người ta hiểu lầm đấy. – Giọng em hơi buồn.

-Ừ...ừ, đành vậy! – Tôi bối rối.

-Hi, thôi bye Phong, tối gặp lại nha!

-Ừ,bye!

Kỳ lạ quá! Đột nhiên trong lòng tôi lúc đó lại dấy lên cảm giác bồn chồn khó tả làm tôi không thể nào cười được. Có lẽ do tiếp xúc với em trong thời gian qua khiến tôi phần nào cũng có một chút tình cảm đối với em rồi, giờ nghe em nói thế tôi cũng buồn lắm.

“Phong chưa là gì với Mai hết mà...”

-Ê, Bị hóp hóp hả mày? – Thằng Toàn đập vai tôi.

-Ồ không, nhỏ Mai gọi tao khỏi đến đón, sợ bị hiểu nhầm!

-Hề hề! Thế thì mày an tâm rồi, nhỏ cũng biết điều đấy chứ!

-Thôi dẹp mày đi!

Bỗng thẳng Toàn thay đổi sắc mặt, chỉ tay về hướng quầy bán quần áo tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Ê,ê, có phải em Lanna với nhỏ Lam Ngọc hông mày!

Nhìn theo hướng tay nó chỉ, tôi không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy trước mắt tôi chính là Lan đang loay hoay chọn đồ cũng với nhỏ Ngọc. Hôm nay nàng mặc áo voan trắng, khoác ngoài một bộ áo khoác vest ngắn tay với bộ juyup đen ngắn khoe chân dài nõn nà trông quyến rũ, quý phái lạ lùng. Nhìn nàng cứ như một thiếu nữ phương Tây thực thụ vậy, đám mái tóc em màu vàng nâu thì chẳng ai nhận ra em là người Việt đâu, thật!

-"Lan ư?" – Tôi hét to gọi Lan.

Nghe tiếng gọi của tôi, nàng tròn xoe mắt, nhú mày nhìn đảo dác xung quanh. Thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi nhưng nàng cũng vẫy tay mỉm cười.

-Ê, mày kêu ai là Lan vậy? Bộ mới quen thêm em nào nữa hả? – Thằng Toàn thắc mắc.

-"Chết thật, trước giờ tụi nó chỉ gọi nàng là Lanna chứ có gọi là Lan như mình bao giờ đâu, bây giờ lỡ đại miệng gọi tên nàng rồi!"

-Ồ thì tao gọi tên Lanna đó, mà tao đọc lướt nhanh quá nên mày chỉ nghe Lan thôi! – Tôi gãi đầu, ấp úng đáp.

Ấy thế mà nó tin thật. Biết nó mù anh văn nên tôi lúi cúi cách đọc từ vựng ra là nó thoái lui ngay, không hỏi tiếp nữa.

Vừa đến nơi chưa kịp hỏi han gì đã bị nàng lôi xềnh xệch ra chỗ khác thanh toán.

-Ú...! Phong đâu! Gọi tên ở nhà của Lan trước mặt người khác làm gì? Xấu hổ chết! – Nàng phụng phịu.

-Hic, Phong không biết, lỡ đại mồm thôi! – Tôi cười trừ.

Khẽ cốc đầu tôi nàng lại mắng.

-Sau này có mặt bạn bè thì gọi Lan là Lanna nha! Gọi tên kia kì lắm!

-Ừ...ừ biết rồi!

Vừa lúc đó hai ông bà ông vải lại xen vào.

-Ê! Trước mặt tụi tui mà kéo nhau ra chỗ khác tâm sự sao – Thằng Toàn nhú mày.

-Hi, dặn dò Phong mua tý đồ thôi mà! – Nàng tỉnh nghịch.

-Ồ, chẳng phải mình mua đồ xong rồi sao? – Nhỏ Ngọc ngạc nhiên.

-Hề...! Đồ này Phong mới biết chỗ mua! – Nàng lè lưỡi bịa chuyện.

Đến lượt thằng Toàn kéo xềnh xệch tôi ra chỗ khác tra khảo.

-Ê nhỏ Lan nhờ mày mua gì thế, nước hoa?

-Không.

-Kẹo thơm miệng?

-Càng không!

-Chẳng lẽ...?

-Chẳng lẽ gì?

-Lăn nách...!

-Nách cái đầu mày nghĩ bậy – Tôi điên tiết cốc nó phát rõ đau.

-Chứ gì? – Nó suýt xoa quả đầu.

-Chỉ là trò chuyện bình thường thôi!

-Tao cứ tưởng phương Tây nó phóng khoáng hơn chứ!

-Phóng, phóng bố mày chứ phóng – Tôi lăm le cái cốc trước mặt nó.

-Thôi nào hai ông, ở chốn công cộng mà! – Nhỏ Ngọc khoanh tay trước ngực tỏ vẻ không hai lòng.

-Ồ hề hề, thôi qua chuyện khác đi, hai bà vào đây làm gì! – Toàn phớt tỉnh ý lái chủ đề.

-Thì mua quà cho Hoàng Mai, hôm nay sinh nhật bạn ấy mà! – Nhỏ ngọc nhún vai.

-Ồ...! Thế ra Hoàng Mai cũng mời hai bạn nữa hả! Tụi này cũng đi mua quà nè! – Tôi ngạc nhiên.

-Thế hai người đã mua quà chưa, rồi thì mình ra chỗ hẹn luôn! – Lan khẽ nghiêng mái đầu.

-Tụi này mua rồi, thôi ra chỗ hẹn đi, 5h45 rồi còn gì!

-Ừ, đi thôi! Mình cũng mệt lắm rồi! – Nàng cười tươi rói.

Khi đến điểm hẹn ở quán karaoke Q, Thì mọi người đã có mặt đông đủ cả, từ Khanh khờ, Kiều ọ, Nhi lùn, ngạc nhiên nhất là có cả nhỏ Phương nữa. Nhưng đều đáng ghét nhất là Mai lại mời nhỏ Tiên vượn đến. Tôi vốn không ưa nhỏ này chút nào, con gái gì đâu mà lỗ mãng, ăn nói sỗ sàng phát ón, nghe là chạy mất liên.

Cả đám cùng nhau vào phòng karaoke, ngồi tán dóc để qua thời gian.

-[Hi, lại gặp Phong rồi...!] – Nhỏ Phương ngồi cạnh tôi mỉm cười rạng rỡ.

-Hề, Phương được mời lúc nào mà không nói cho Phong biết thế?

-[Mời từ lúc thứ 2 rồi mà Phương sợ công việc không cho phép nên không dám hứa!]

-Sặc, công việc gì ghê thế? Đàm phán vì hòa bình thế giới chẳng? – Tôi trêu đùa

-[Đồ đáng ghét] – Vừa nhận được cuốn sổ là tôi cũng vừa nhận luôn cú giẫm chân thần thánh của Ngọc Phương.

-Au...da, trêu tý thôi mà, tàn phé rồi nè! – tôi suýt xoa bàn gò đang bị chấn thương loại nặng.

-[Cho chữa, cứ chọc người ta mãi] – Nhỏ phụng phịu lườm tôi.

-Hic, trêu tý cho vui mà! Thế Phương bận công việc gì?

-[Phân loại sách mới nhập, phân tích từng loại sách, ghi chép vào sổ tay!]

-Hí...khặc...khặc...oái... – tôi suýt phát cười vì công việc “hệ trọng” của nhỏ Phương nhưng phải hoảng hồn dịch sang một bên né cú giẫm tóc lửa của nhỏ.

-[Không chơi với phong luôn!]

Chết thật, Nhỏ Phương dễ gần quá đi mất, mới chọc có mấy câu mà đã nổi cáu lên rồi, làm tôi nấn nì gần mười mấy phút đồng hồ muốn rụng cả lưỡi luôn. Mà quả thật công việc của nhỏ làm tôi buồn cười thật mà, tưởng việc hệ trọng gì chứ, ai ngờ những việc lè tẻ đó thì lúc nào làm chả được. báo hại tôi mèm tàn phé chân còn lại rồi.

-...Ọc...đồ háo sắc – Vừa địa hàng Lan không được bao lâu lại bị thố cổ ngay tại trận.

-Au...da, đau quá, đánh gì mà kinh hồn vậy! – Tôi suýt xoa quả bụng vì vừa nàng bị tọng một phát đau điếng.

-Hứ, nhìn lén, cái tật không bỏ! – Nàng nguyệt dài.

-Ặc...! Đâu có, Phong nhìn băng quơ thôi, trúng ai rần chịu chứ! – Tôi chối đây đây.

-Thế có thử không? – Nàng lườm tôi.

-Thử gì? – Tôi giật bắn.

-Thử xem Phong có nói dối không ấy mà.

-Thử thì thử chứ sợ gì! – Tôi chấp nhận ngay chứ dù gì tôi cũng chảnh lắm à, diễn xuất cũng kha khá đấy.

Thế nhưng, cứ tưởng nàng sẽ hỏi tôi mấy câu bình thường thôi vậy mà nàng bỗng dung chớp lấy mặt tôi, dí sát vào mặt nàng, tươi cười hỏi:

-Nói đi, Phong có nhìn lên hay không?

Sặc, thật...! Hỏi gì kiểu như thế chứ, bình thường tôi đã không dám nhìn thẳng mặt nàng quá 5 giây rồi, giờ đây nàng còn chơi kiểu này nữa ai mà chịu cho thấu. Nhìn cái khuôn mặt thon thon cộng với đôi mắt xanh óng ánh như thể sắc thép còn phải tan chảy nữa là...

-Ahhh, Lan ăn gian... – Tôi ngã ra ghế gãy đành đập nhằm tìm cứu cánh.

-Làm gì đó, trả lời mau lên! – Lan nhả mũi cù léc tôi.

-Này hai người làm gì ồn ào thế? – Lam Ngọc nhíu mày.

Ôi cứu cánh của tôi đây rồi, Lam Ngọc ơi, mau đổi chỗ với tôi đi, ngồi đây nữa chắc tôi bị Lan đầy dọa đến chết mất.

-Hề, tụi này đang chơi trò hỏi đáp mà, Phong thua mà không chịu nhận nên là oái oái lên đó! – Lan nói trắng trợn mặt tỉnh bơ.

-Ủm...! Nhỏ tiếng thôi, chỗ công cộng đây! – Nhỏ nhắc nhở xong rồi quay đi bàn chuyện với Nhi Lùn tiếp.

Ôi, thôi rồi cứu cánh duy nhất của tôi, ừc...! Chết rồi. Tiêu tùng với em Lan rồi.

-Hề hề, Phong đều nhẽ! – Lan lườm tôi cháy mắt.

-Ừc...đâu có...! – Tôi nuốt khan.

-Đã bảo là không gọi lớn tên của Lan ở chốn công cộng mà!

-Hic...! Phong chỉ sợ ý thôi!

-Mà không sao, giờ trả lời câu hỏi lúc nãy đã! Gấp, luôn và ngay đi! – Nàng nhại câu nói của tôi.

-Không trả lời được không?

-Phải trả lời! – Nàng càng áp sát tôi.

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng như thế, thì đột nhiên, một bàn tay thon thon, nhỏ nhỏ quen thuộc từ đâu lao vút đến, dán chặt mảnh giấy vào vào trán của em Lan y như cảnh trong mấy bộ phim pháp sư bất cương thì vậy.

-O, Phương đó hả, làm giật cả mình. – Lan vén mảnh giấy lên, tươi cười.

Ồ, thì ra người lúc nãy ra tay diệt trừ cương thi hại người đó là nhỏ Phương hay sao, có lẽ nhỏ thấy tôi bị dồn đến đường cùng nên ra tay tương trợ đây mà.

“Ok luôn! Tiến lên nào Ngọc Phương!”

-[Bạn đừng giỡn quá trốn với bạn Phong như thế] – Lan đọc rầm rầm tờ “bùa” sau khi gỡ nó khỏi trán.

“Yeahhh! Phải đó, trừng trị cương thi đi, Ngọc Phương vô đối!”

-Oa...! Thì ra bạn giao tiếp được hả! – Em Lan mắt sáng rỡ.

Gật.

-Bạn giao tiếp bằng cách viết giấy này à?

Gật – Nhỏ Phương vẫn gật đầu mặc dù ngờ ngạc chưa biết gì.

-Trời ui, nói chuyện với mình đi, mình ngưỡng mộ bạn học giỏi từ lâu lắm rồi đó, mà tưởng bạn không giao tiếp được cơ – rồi em lườm tôi cháy mắt – Phong sít ra tý để mình trao đổi bài vở với Ngọc Phương nào.

Rồi thế là xong, mặc dù nhờ có Ngọc Phương mà tôi khỏi phải bị Lan tra khảo nữa, những thay vào đó, tôi lại lâm vào tình cảnh bi đát hơn nhiều. Do muốn trao đổi bài vở với Ngọc Phương nên Lan đã đẩy tôi ra rìa, cho ngồi cạnh với nhỏ Lam Ngọc, các bạn biết tính nhỏ này rồi đấy.

-Phong đây hả? Quậy phá là 15 điểm hạnh kiểm nhá! – Nhỏ lườm tôi tõe lửa, hàn khí tỏa ra đầy mình.

-Ừc...giờ này đâu phải là giờ học đâu, nên trừ thế đâu có hợp lí lắm nhĩ? – Tôi nuốt khan chống chế.

-Tôi có phải là lớp trưởng không?— Nhỏ buông một câu sắc lém đầy băng giá.

-Phải...phải! — Tôi lắp bắp.

-Hợp lí chưa?

-Hợp...! — Tôi trả lời ngay đơ, không kháng cự.

Và thế là Lan vẫn vô tư cười nói với nhỏ Phurong. Còn tôi thì ngồi ngầy đơ như khúc củi kẻ bên nhỏ lớp trưởng. Tưởng như tôi mà động đậy chút nào là lên bàn thờ ngồi ngay vậy. Ai nói tôi sướng đâu?

Đã 6h30 mà vẫn chưa thấy Mai ở đâu, chúng tôi đã bắt đầu sốt ruột, bình thường, Mai rất đúng hẹn, thậm chí còn đến rất sớm nữa, nếu có trễ thì cũng gọi điện đến thông báo trước một tiếng rồi, không có chuyện bạc vô âm tín như vậy. Trong lòng tôi bắt đầu dấy lên nỗi lo ngại.

-“Liệu Mai có bị bọn thằng Vũ theo dõi không nhỉ? Nếu mà đúng như thế thì nguy to rồi!”

-Ê đi đâu vậy? — Tôi định dẫn xe đi kiểm Hoàng Mai thì bị thằng Toàn nếu lại.

-Tao đi kiểm nhỏ Mai, tao thấy không ổn!

-Không ổn gì thế? Bộ có leo tẹo với nhỏ Mai hở? — Nhỏ Tiên vượn tọc mạch.

-Ừa, Nói chung là tôi phải đi, việc này khó nói lắm! — Tôi nhăn mặt.

-Có chuyện gì giữa ông với Hoàng Mai sao? — Nhỏ Ngọc khoanh tay trước ngực nhún mảy.

-Thì đã bảo là không nói được mà! — Tôi gằn giọng mắt bình tĩnh.

-Ông không nói thì tôi không cho ông đi! — Nhỏ Tiên chặn trước đầu xe tôi uất hằm.

Cái con nhỏ Tiên này vốn đã xích mích với tôi khá nhiều vì vụ tôi giành chức cán sự anh văn với nó rồi, nên giờ có dịp trả thù là nó tận dụng ngay để phá tôi cho bằng được, bằng chứng là bây giờ nhỏ hiên ngang dùng thân hình bồ tượng để chặn xe tôi lại, giá mà nó là con trai thì này giờ đã ăn mấy quyền của tôi mà đo đất rồi.

-Thôi mà Tiên, đừng có can Phong nữa, chắc bạn ấy có lí do riêng mà! — Thấy tình hình căng thẳng Lan liền can ngăn.

-Hừ! Thằng con trai như nó mà có lí do lí diếc gì, dám có chuyện gì mờ ám với nhỏ Mai lắm! Nhìn mặt nó sợ khảnh thế mà! — Nhỏ hếch môi.

-Bà có tránh ra để tôi đi không? — Mắt tôi bây giờ đã long sòng sọc.

-Không tránh đấy thì làm gì nhau — Nhỏ đánh lại tôi.

Lúc đấy tôi đã mất bình tĩnh hoàn toàn, cơn tức giận đã lấn át đi lí trí, tôi không còn tự chủ được bản thân nữa. Tức tối, tôi nghiêng răng ken két mà chỉ thẳng vào mặt con nhỏ:

-Muốn biết chứ gì? Được! Nghe cho kĩ đây, tôi...là bạn trai của Hoàng Mai, việc giữa hai chúng tôi không liên quan gì đến bà, khôn hồn thì tránh đường!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

[Ở chương trước] Vì nóng lòng muốn đi tìm Hoàng Mai cho bằng được nên Tôi đã không kiềm chế được tính khí của mình mà buông một câu thánh thàn còn phải sốc, diễn biến sẽ ra sao đây....?

-“Muốn biết chứ gì? Được! Nghe cho kĩ đây, tôi là bạn trai của Hoàng Mai, việc giữa hai chúng tôi không liên quan gì đến bà, khôn hồn thì tránh đường!”

Không gian xung quanh tôi bỗng đứng im bất, tất cả mọi người đều tròn mắt sững sờ trước lời tuyên bố hùng hồn của tôi, không ai nói với ai một lời nào cả, thằng Toàn chỉ biết lắc đầu thờ dài, còn Lan thì hai mắt đỏ hoe như sắp khóc, tệ hơn nữa là nhỏ Phuong, hai mắt nhỏ dần nhắm lại, càng ngày càng xa xăm còn hơn là lúc mới gặp nhỏ nữa...

“Minh...minh đã nói cái quái gì thế này, mày điên rồi Phong ơi! Em Lan đang đứng trước mặt mày mà mày lại nói thế sao?”

“...ring...ring...ring...ring...” – Tiếng điện thoại vang lên như xé tan bầu không khí tĩnh mịch, ngọt ngào và nặng nề đang bao trùm lấy tôi, vội vàng mở điện thoại, tôi kinh ngạc khi nghe thấy tiếng Hoàng Mai yếu ớt ở đầu bên kia.

-Phong...Phong ơi! Mai đang bị bọn thằng Vũ ép vào ngõ cụt rồi, cứu Mai với!

-Mai...đang ở đâu? – Tôi sốt sắn.

-Mai ở đối diện...BBQ...á...tút...tút...tút...tút...

-Mai, sao rồi, Mai...! – Tôi hốt hoảng thực sự.

-Có chuyện gì thế này? – Toàn phờn phất trưng.

-Mai bị bọn xấu chặn đường rồi, đang ở BBQ gì đó, tao không biết nữa!

-BBQ là hiệu đồ ăn có nhiều trụ sở lắm, biết tìm ở đâu? – Nhỏ Ngọc nhủ mày.

-Trước hết là phải tìm hết những hiệu đồ ăn tên BBQ thôi, không còn thời gian đâu, mau đi! – Tôi sốt sắn.

-Ồ, đành vậy! – Khanh khờ thờ dài.

Vì bọn nó còn loay hoay đợi taxi nên tôi lấy xe đạp đi trước, tranh thủ từng phút từng giây quý giá:

-Hoàng Mai mà có mệnh hệ gì thì bà chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy! – Tôi trừng mắt quát vào mặt Tiên vượn làm nó thất kinh trước khi vút xe lao đi.

-“BBQ, BBQ, BBQ là chỗ nào mới được chứ, khắp cái thành phố này có cả chục cái BBQ nào là thức ăn nhanh, nào là nhà hàng, nào là đồ uống biết kiếm Mai ở đâu bây giờ?”

Tôi chạy hết hiệu BBQ này đến hiệu BBQ khác vẫn không thấy tung tích của Mai đâu cả, lòng tôi như lửa đốt, cứ mỗi giây trôi qua tôi lại càng lo lắng, bồn chồn, cứ mỗi phút trôi qua, tôi lại găm gục, điên tiết

-“Mai đang ở đâu vậy? Biết thế Phong chẳng cần sĩ diện mà chờ Mai đi thì đâu đến nỗi thế này chứ, mày tệ quá Phong ơi...?”

Phen này là tiêu rồi, bọn thằng Vũ khôn kiếp, ác nhân chuyện gì cũng dám làm cả, Hoàng Mai đã lọt vào tay bọn nó thì chẳng khác nào một con cừ non giữa bầy sói hung bạo chứ. Càng nghĩ tôi lại càng nóng lòng...

-“Trời ơi, Phong ơi là Phong, mày đã hứa bảo vệ cho Hoàng Mai rồi sao lại để Mai phải gặp tình huống như thế này chứ, mày thật là...gra...a...a” – Tôi liên tục đâm mạnh vào gốc cây ven đường đến nỗi tay tóa cả máu.

-“Giờ phải làm sao đây?” – Tôi ngồi bệch xuống gốc cây, vò đầu bứt tóc suy nghĩ.

-O, kia mẹ ơi! Anh kia đang làm gì vậy? – Một thằng nhóc tò mò hỏi mẹ nó khi thấy tôi ngồi thẫn thờ ở gốc cây.

-Thôi! Đừng nhiều chuyện con...! Mấy thành phần xấu xa của xã hội đó, dính vào phiền lắm!

-Minh đi mua bánh kem ha mẹ – Thằng nhóc vói vĩnh.

-Ừ để mẹ đón taxi lên cửa hàng bánh kem BBQ ha?

“Sao gì cơ...!” – Một luồng điện chạy xuyên qua người tôi.

Phải rồi, em Mai nói là đi lấy bánh kem mà, nên có thể em chỉ ở vòng quanh cửa hàng bánh kem BBQ thôi, không thể ở chỗ khác được, đích thị là ở chỗ đó rồi.

-Cô ơi, nói cho con biết cửa hàng bánh kem plasco ở đâu đi! – Tôi sốt sắn lấy vai người mẹ đó.

-Ừ ừ, được rồi, từ từ để cô chỉ!

Nắm trong tay cái địa chỉ cửa hàng bánh kem, tôi phóng xe như điên trên con đường đông đúc của phố thị về đêm mà không ít lần suýt va chạm với xe khác. Sau này nghĩ lại tôi nên tìm từng người mà xin lỗi, áy náy quá mà.

-Ê thằng kia, đi phải nhìn đường chứ! – Một ông chú quát tháo khi xe tôi lao vút lên từ sau lưng ông ấy.

-Thằng nhóc kia, mày điên à? – lại một người khác la oái lên khi tôi va phải cánh tay ông ta.

-Thằng điên! Đứng lại cho tao! – Lần này thì tôi lượn vòng sang một khúc cua, va trúng một người đang xoi ngon lành bác phở ven đường làm tô phở lật úp vào mặt người đó luôn.

Đến giờ phút nguy hiểm thế này rồi, tôi chẳng còn quan tâm đến những việc đó nữa. Việc tôi cần làm lúc này là đảm bảo an toàn cho Hoàng Mai.

-“Mai ơi! Em không được có chuyện gì đấy,nhất định phải đợi Phong tới, nhất định đấy!”

Đến nơi, tôi đảo mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy tung tin của Hoàng Mai đâu cả. Giờ đây tôi đang bối rối cùng cực, tôi chẳng còn manh mối nào nữa hết, cửa hàng bánh kem tôi cũng đã đến rồi, tôi còn phải tìm bao lâu nữa chứ...ức...!

Cố gắng lục lại những manh mối Hoàng Mai đã để lại cho tôi, cuối cùng tôi cũng suy ra được một chi tiết hết sức đáng giá.

-“Phong...Phong ơi! Mai đang bị bọn thằng Vũ ép vào ngõ cụt rồi...”

- “Mai ở đối diện...BBQ...”

“Đối diện BBQ”, “ngõ cụt”. Không cần suy nghĩ gì thêm nữa, tôi lao như một mũi tên vào con hẻm đối diện cửa hàng bánh kem. Vào sâu trong ngõ, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng cười nham nhở của bọn thằng Vũ, cùng với tiếng chống trả yếu ớt của Hoàng Mai. Con tặc giặc đã lên đến đỉnh điểm, tôi lao đến chỗ phát ra tiếng động ấy.

Khi đến nơi, tôi như chết lặng bởi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình.

Hoàng Mai bây giờ đang bị tên Vũ ép sát vào tường, chiếc đầm búp bê hồng lợt em mặc ngày nào đã bị xé tan phần trên, để lộ ra từng chỗ da thịt hồng hào, bàn tay dơ bẩn, nhem nhuốt của hắn đang sờ soạn khắp người của Hoàng Mai mặc cho em chống đỡ yếu ớt trong vô vọng.

-Dừng lại...! – Tôi nắm chặt nắm đấm, quát to hết cỡ.

Tên Vũ thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh, nhìn tôi cười đều cán:

-Ồ chà chà...! Biết bọn anh đang mở tiệc ở đây nên định đến ăn ké hả?

-Thả Hoàng Mai ra lập tức! – Tôi trừng mắt nhìn nó gần giọng

-Tao đã ngồi vào bàn tiệc rồi, khó mà bỏ đi lắm, phải ăn hết đã! – Vừa nói nó vừa xé thêm mấy mảng áo trên người Hoàng Mai ra trước mắt tôi.

-Bọn khốn nạn, không thể tha thứ được nữa! – Tôi hùng hổ tiến về phía hắn, mắt long lên sòng sọc như tóc lửa.

-Khoang đã! Nếu mày tiến thêm một bước nữa thì tính mạng của Hoàng Mai khó mà bảo toàn đấy!

-Sao, mày...? – Tôi dừng người lại khi phát hiện hắn đang cầm con dao phe phẩy trước cổ Hoàng Mai.

-Hề hề, có thể chứ, bây giờ quỳ xuống cho tao! – Hắn cười đều cán, ra lệnh cho tôi.

-Mày...! – Tôi căm tức

-Sao? Mày muốn lãnh xác của Hoàng Mai hay gì?

-Thằng chó...! – Tôi rít qua từng kẽ răng, cắn môi quỳ xuống trước mặt hắn.

-Đó, ngoan thế chẳng phải tốt hơn không?

-Giờ mày thả Hoàng Mai ra được chưa?

-Gấp thế? Lúc này mày quỳ xuống hình như còn chưa phục thì phải, nói “em xin lỗi anh Vũ đi”! – Nó nhếch môi.

-Hừ...! – Tôi nghiêng răng ken két.

-Sao? Tò thái độ với anh à? – Hắn lại phe phẩy con dao trước mặt Hoàng Mai.

-Em xin lỗi anh Vũ! – Tôi quát lớn trừng mắt nhìn nó.

-Sao? Nói lại xem, tao nghe chưa rõ?

-Được, em...xin...lỗi...anh...Vũ! – Tôi cố nhấn mạnh từng chữ trước mặt nó.

-Hề hề, ngoan ngoãn như thế từ lúc đầu thì đâu có xảy ra chuyện như ngày hôm nay nhỉ?

-Mày hành hạ người khác suốt ngày như thế mày vui lắm sao? – Tôi cảm tức nhìn nó.

-Không biết sao chứ hành hạ hai tui bây tao vui sướng vô cùng đấy! Nhất là em đó, Mai à! – Nó vừa nói vừa nựng gò má Hoàng Mai.

-Tên thói tha, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa tôi cũng không bao giờ để anh làm nhục đâu! – Hoàng Mai nghiêng răng quất vào mặt nó.

-Chu choa, vì tên nhóc này mà khurót từ anh sao?

-Anh không được gọi Phong như thế!

-Anh thích gọi đấy làm gì nhau, thằng nhóc, thằng nhóc, thằng nhóc. – Nó nhìn tôi nữa mắt, mĩa mai.

Tên khốn kiếp, ngoài ba tôi ra không có ai được phép gọi tôi là thằng nhóc cả, tôi đã nóng đến đỉnh điểm rồi, giả như Hoàng Mai không ở trong tay nó tôi đã có thể giết nó từ lâu rồi. Thằng khốn!

-He he he, đó anh gọi đó, em làm gì anh nào!

-Hức...! Anh là tên thói tha nhất mà tôi từng gặp, tôi ghê tởm anh! – Mai trừng mắt, nhìn hấn tóe lửa.

-Sao lại thế chứ, theo anh đi, em sẽ có tất cả, còn theo thằng này em được gì?

-Anh tưởng có tiền là có tất cả sao? Tuy Phong không giàu có hơn anh nhưng ngoài khoảng đó ra cậu ấy hơn anh mọi thứ! Đi với Phong tôi mới tìm được niềm hạnh phúc thực sự! Còn đi với anh thì được gì chứ? Đau khổ, giày vò, lợi dụng? Có tiền thì vui được sao?

-Em nói hơi quá rồi, em cũng đã từng lợi dụng anh đấy thôi, không có anh thì thằng em của em đi học được chắc?

-Tôi thừa nhận là đã lợi dụng anh, nhưng lúc đó tôi cũng đã tính đến chuyện sẽ tình nguyện ở bên anh suốt đời, nào ngờ anh lại hèn hạ đến thế! Anh thật là gớm ghiếc...!

-Anh chỉ muốn được gần bên em thôi mà? – Nó làm mặt gian ôm sát Mai vào người.

-Buông tôi ra, đồ khốn! – Hoàng Mai giãy giụa yếu ớt trong lòng nó.

-He,he,he, yên nào.....! Ahhhhhhhh.....! – Nó trợn mắt hét lớn vì bị Hoàng Mai cắn vào ngực.

-Con nhỏ khốn kiếp, cắn tao à....chát..... – Nó điên tiết tát vào mặt Hoàng Mai rõ lớn làm em ngã ra đất, khóe môi đã ứa máu.

-Thằng chó, mày dám...! – Tôi sôi máu xông lại nó.

-Ê, ê tao bảo mày làm sao? Quỳ xuống cho tao! – Nó lao đến Hoàng Mai kẻ dao vào cổ em.

-Thằng khốn nạn mày sẽ phải trả giá...! – Tôi nắm chắc nắm đấm, quỳ xuống trước mặt nó.

-Khừa khừa, Mai à, người mà em thích đây sao? – Hấn ngược cầm Hoàng Mai lên.

-Đồ khốn...! – Hoàng Mai phun máu vào mặt hấn.

-Con nhỏ láo, mày...! – Nó định vung tay lên tát Hoàng Mai nhưng lại thôi – Được lắm, anh sẽ hạ nhục người mà em yêu trước mặt em nhá?

-Anh định làm gì...? – Mai trừng mắt nhìn hấn.

Nói rồi hấn bước về phía tôi đang quỳ, chìa bàn chân ra trước mặt tôi mà nhếch môi cười đều:

-Hề hề, mày liếm sạch giày cho tao...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

[Ở chương trước] Hoàng Mai đang trong tay tên Vũ, tôi không còn cách nào khác ngoài làm theo những yêu cầu dơ bẩn của nó, phải làm sao đây...! Kì tích xuất hiện đi....!

“.....mày liếm sạch giày cho tao!...”

Thằng Huy đã nói đúng, bọn nhà giàu đã thôn tính cả cái trường này vào trong tay bọn chúng rồi, sớm hay muộn gì tôi cũng bị bọn chúng hạ nhục mà thôi, chỉ có điều việc này đến quá sớm. Tôi đã cảnh giác giác trong suốt thời gian hơn 1 tháng qua, cũng là ngần ấy thời gian tôi cố gắng hết mình để bảo vệ Hoàng Mai khỏi tay bọn thằng Vũ. Nhưng rốt cuộc, giờ đây tôi còn không bảo vệ được mình nữa, huống hồ chỉ là Hoàng Mai bé bỏng đang bị chúng giày vò, hành hạ đang nằm sõng soài ở đó, khóe môi của em giờ đây máu đã rướm máu, tôi thấy xót lắm, ức lắm nhưng không thể làm gì được, tôi đã quá bất cẩn, mất cảnh giác trước thủ đoạn hèn hạ của bọn chúng, để giờ đây tôi phải trả giá đắt cho sự mất cảnh giác của mình.

...bóp...hự...

-Sao...? Lì với tao đó hả? – Hấn quát lớn sau khi đã đá thẳng vào mặt tôi một cú đau điếng.

-Xin lỗi anh Vũ! – Tôi quờ quạng ngồi dậy quỳ xuống trước mặt hắn.

Bây giờ tôi và Hoàng Mai chẳng khác nào cá nằm trên thớt cả, chống đối với bọn chúng chỉ làm chúng tôi bị giày vò hơn thôi, cách tốt nhất bây giờ là phải thực hiện những gì chúng yêu cầu, có như thế tôi mới có thể kéo dài tình hình mà nghĩ cách cứu Hoàng Mai. Nhưng quả thật, nếu hắn còn tiếp tục những trò đùa như thế này nữa thì tôi sẽ chẳng kiềm chế được lâu nữa đâu...

-Hề hề, ngoan lắm nhóc, bây giờ liếm giày cho tao, mau lên! – Nó cười đều cán, đưa chân trước mặt tôi.

-Không được, Phong không được làm như vậy? – Hoàng Mai hét to.

-Không còn cách nào khác đâu Mai, chúng ta giờ không có quyền lựa chọn.

-Mai xin lỗi, tất cả là tại Mai...hức...!

-Đừng khờ thế chứ, Mai không có lỗi gì cả, Mai chỉ là nạn nhân trong việc này thôi.

-Thôi đủ rồi, làm nhanh đi, nếu không tao giết nhỏ Mai bây giờ – Thằng Vũ tròn mắt nhìn tôi.

-Được, tao làm...! – tôi từ từ cúi xuống chân nó.

-Hé hé, có thể chứ!

-Đừng mà Phong...hức! – Hoàng Mai yếu ớt, giàn giụa trong nước mắt.

-“Không còn cách nào khác nữa rồi Mai à, chỉ là liếm giày thôi mà, chắc sẽ không sao đâu, ba anh có dạy rằng nín thở thì sẽ không còn cảm nhận được mùi vị nữa, phải không nh?...? Đổi lại em sẽ được cứu, chắc thế, em sẽ được cứu mà!” – Tôi nghĩ thầm trong đầu.

-Hức...dừng lại đi...! – Em đau khổ cùng cực trong nước mắt.

Tôi từ từ cúi xuống liếm từng phần chiếc giày nhor nhuột của nó mà không khỏi kinh tởm, nhưng tôi vẫn cố gượng. Tôi có thể cảm nhận được hết cái mùi vị của cát, của đất bẩn, của những gì mà hắn giẫm lên, tôi cảm nhận được hết, ức lắm, đau lắm nhưng tôi không thể làm gì hơn được...Tôi hoàn toàn bị áp đảo rồi.

Từ đó đến giờ tôi không bao giờ chịu thua bất cứ ai cả, cái cảm giác bị người khác chà đạp nó tức lắm, tính tình tôi lại nóng nảy, chắc chắn thế nào cũng sẽ sinh chuyện. Nhưng giờ đây, tôi lại phải hạ mình trước một tên cầm thú không bằng như thằng Vũ, cảm giác tức tôi đó lại nhân lên gấp bội phần.

-Chà chà, cũng sạch ghê nhỉ! Giỏi! Có tiền đồ đấy! – Nó khoái chí vò đầu tôi như một con thú nuôi không hơn không kém.

-Tao đã liếm sạch giày cho mày rồi, mau thả Hoàng Mai ra!

-Giế? Tao nói là thả Hoàng Mai ra hồi nào? Mày lằng tai à?

-Mày...! Tôi nghiêng răng trèo treo trước mặt nó.

-Mày lại tỏ thái độ với tao rồi à? Tụi bây, giết nhỏ Mai cho tao! – Hấn ra lệnh cho 2 thằng đàn em của mình kẻ dao vào cổ Mai.

-Dừng lại...!

-Sao? Còn tỏ thái độ với tao nữa không?

-Em xin lỗi anh Vũ, em sẽ không thế nữa! – Tôi uất nghẹn, cắn răng hạ mình trước nó.

-Hề hề hề, tốt, thế mới được! Giờ thì ăn hộp cơm đó cho tao! – Nó chỉ tay về hộp cơm thừa ven đường.

-Mây...! – Tôi cũng sốt.

-Sao? Có ăn không? Ăn com hoặc Hoàng Mai sẽ bị làm nhục trước mặt mây?

-“Thằng chó khốn nạn, rồi tao sẽ trả lại cho mây gấp mười lần, gấp trăm lần, thậm chí gấp nghìn lần những gì mây đã làm cho tao hôm nay đây, chờ đi.”
– Tôi nghiêng răng đi về phía hộp com giờ này đang bốc mùi khủng khiếp.

-Sao chó? Ăn đi, nhìn cái gì nữa? – Nó nhếch môi khi thấy tôi trầm ngâm nhìn hộp com.

Hộp com vẫn còn một chút ít, có vẻ ai đó đã ăn thừa rồi bỏ ở đây lâu rồi! Mùi hôi thối khiến tôi nhiều lần phải bịt miệng lại không bị nôn. Chẳng còn cách nào khác nữa, tôi đành làm theo ý nó thôi, Hoàng Mai đang trong tay nó mà, rồi nó sẽ phải trả giá thôi.

-Phong, chạy đi! Xin Phong đừng lo cho Mai nữa! – Hoàng Mai uất nghẹn nhìn tôi.

-Không, chuyện đã đến nước này rồi, còn chạy làm gì nữa! – Tôi bóc nắm com giờ đã nhão nhoẹt trên tay.

-Đừng mà...! – Hoàng Mai mím môi nhìn tôi, dầm dề nước mắt.

Từ từ đưa nắm com lên miệng, càng ngày tôi càng cảm thấy mùi hôi thối nồng nặc hơn. Nhịn thờ là cách tôi nhất tôi có thể làm lúc này để ngăn cho mùi thối sộc thẳng vào mũi, cái mùi kinh tởm có thể làm tôi buồn nôn bất cứ lúc nào. Nó còn tởm hơn cả chuột chết nữa...

Nắm com đã gần đến miệng, tôi nhắm mắt há miệng ra thật to để có thể tọng một lần hết số com này, tôi chỉ muốn giải quyết một lần cho xong, ăn từ từ chỉ làm tôi thấy gớm ghiếc thêm. Khi mà hạt com đầu tiên chạm vào đầu lưỡi tôi, tôi có thể cảm nhận được cái vị chất cùng mới vị tanh của com thừa đã bỏ lâu ngày.

-“Gắng lên đi Phong, mây làm được mà...chỉ là com thừa thôi, ăn đi, không được nôn...ăn đi...”

-Không...! dừng lạihự.....? – Một tiếng thét kinh hãi cất lên đúng lúc tôi vừa ném hạt com đầu tiên cùng với nó là tiếng người là ó đau đớn.

Giật mình mở mắt, đã thấy Hoàng Mai vùng dậy đập vào chỗ hiểm tên đàn em kia một phát khiến hắn trợn mắt ngã dúi xuống đất.

-Bắt con bé? – Tên Vũ quát lớn.

Tên đàn em còn lại lăm le con dao, lao đến chỗ Hoàng Mai lúc này đang chạy bán sống bán chết để cứu lấy mạng sống của mình.

Vừa định tóm lấy tay Hoàng Mai, tên đó đã bị một bàn tay khác gạt phăng ra, tọng vào mặt nó một quả đau điếng làm nó loạng choạng bước lùi về phía sau mấy bước.

-Có ai nói với bọn bây là không được đánh con gái không nhỉ? – Tôi trừng mắt nhìn bọn chúng.

-Hức, Phong...! – Em Mai sà vào lòng tôi khóc nức nở.

-Yên tâm, có Phong ở đây rồi! – Tôi ôm chặt Hoàng Mai vào lòng.

-Bọn bây tâm tình đủ chưa, tao đang tức điên lên đây! Mày mau lại đây ăn hết hộp com cho tao! – Nó nhìn vào mặt tôi hét lớn.

-Tao nghe không rõ! Mày đang nói gì cơ?

-Tao nói mày lại đây, ăn hết hộp com cho tao! – Nó càng điên tiết.

-Xin lỗi, hết cách rồi, tao không nghe được tiếng súc vật! – Tôi thách thức.

-Mây...! – Nó trợn mắt chỉ tay vào tôi.

-Không cần phải thế đâu! Tao nghĩ mày nên học tập con người nhiều hơn đây!

-Quá lắm rồi, tao sẽ cho mày nhừ tử hết lét được về nhà, cả con nhỏ Hoàng Mai chết tiệt đó nữa!

-Hức...! – Hoàng Mai càng rút sát vào người tôi hơn.

-Câu nói này là để tao nói với mày mới đúng đây Vũ ạ! – Tôi gần giọng nắm chặt nắm đấm.

-Rồi sao nào? – Hắn lùi lại núp sau lưng hai tên đàn em.

Hít thở một hơi thật sâu rồi chỉ thẳng vào mặt bọn chúng, tôi đồng dục tuyên bố:

-Tao...! Sẽ cho bọn bây...hết lết được về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

[Ở chương trước] Tôi và Hoàng Mai đã bị bọn thằng Vũ hành hạ không thương tiếc. Ngay cái lúc tôi phải ăn hộp cơm thừa thì biến cố đã xuất hiện, Hoàng Mai đã vùng dậy thoát khỏi sự khống chế của tên Vũ để giờ đây tôi mới có thể hiện ngang đứng trước mặt bọn chúng mà thách thức:

-“Tao...! Sẽ cho bọn bây...hết lết được về nhà!”

Vừa dứt câu mặt thằng Vũ đã tái mét nhưng vẫn còn cứng mồm, nép sau lưng hai thằng đàn em mà khiêu khích:

-Mày không làm được gì tao đâu, mơ đi!

-Mai lánh ra sau một lát đi! – Tôi cởi chiếc áo sơ mi đang mặc ra choàng vào mình che chắn cho Hoàng Mai.

-Um...cẩn thận đó Phong!

-Hề, được mà, bọn này đáng là gì? – Tôi tự tin.

-Đủ rồi, tao thấy churóng mắt lắm, bắt bọn đó lại cho tao! – tên Vũ hét lớn.

Vừa dứt lời hai tên đàn em của hắn một áo đen, một áo trắng lù lù tiến lại gần chỗ của Hoàng Mai nhưng buột phải khựng lại vì tôi đã án ngữ trước mặt.

-Muốn bắt Hoàng Mai thì phải hạ gục tao đã!

-Hạ gục mày ư? – Một tên nhếch môi.

-Phải...! Hạ gục tao mày sẽ có tất cả, nhưng điều đó là không thể...vù...vù...

Vừa dứt lời, tôi nhích lên một bước tung quyền nhắm vào mặt tên áo đen đang đứng trước mặt. Hắn giật mình đưa tay lên đỡ quyền của tôi, nhưng hắn đã sai lầm, quyền tôi vừa xuất ra là tay trái, chỉ để nhử mồi, vì thế khi hắn vừa đỡ quyền của tôi thì cũng lúc đó đòn đánh từ tay phải của tôi đã lao vút về phía hắn.

...Thụp...hự...

Bị trúng đòn vào ngực, hắn nhăn mặt lùi về phía sau nhưng đặc trưng võ công của Trần gia tôi là áp sát nhanh, tấn công liên hoàn không cho đối thủ kịp trở tay nên khi hắn vừa lùi về phía sau, tôi đã nhanh chóng áp sát dùng “liên hoàn tam quyền” dẫn cho hắn thêm 3 đòn liên tiếp vào ngực với tốc độ cao làm hắn lùi bước lao đao. Như tôi đã nói, khi bị võ công Trần gia áp sát thì chỉ có nước là chống đỡ liên tục nên tiếp đó tôi lại lao đến, tung bài “thập bát triệt thủ quyền” vào hắn, nhắm vào điểm yếu mà đánh, đánh, đánh. Lúc này hắn chỉ biết gồng người mà chống đỡ đòn đánh của tôi, âm thanh tay khua vào nhau nghe lách cách đến chát tai...

Quả thực, những tên này khác với những thằng đàn em trước của tên Vũ, võ nghệ của bọn chúng khá hơn nhiều, có thể nói là rất cao cường. Bằng chứng là sau một hồi bị tôi áp đảo, hắn đã lấy lại được thế cân bằng mà bắt đầu đánh trả lại tôi những đòn hiểm hóc.

So về ngoại hình tôi thấp hơn những tên này đến hơn một cái đầu, vì thế tôi khá là bất lợi khi phải tấn công vào điểm yếu của bọn chúng như mặt và ngực. Còn bọn chúng thì đương nhiên được một lợi thế là tấn công tôi từ trên cao từ những đòn bổ xuống nhanh như chớp khiến tôi rất khó khăn để đỡ đòn. Bởi một lẽ dĩ nhiên, những đòn đánh từ trên xuống có sức mạnh khá lớn, mỗi lần đỡ đòn là mỗi lần tay tôi rung lên vì đau đớn.

Nhưng tôi đã được dạy rằng, điểm yếu không hẳn là điểm yếu, điểm mạnh không hẳn là điểm mạnh, việc gì cũng có hai mặt của nó cả, biết hóa giải điểm yếu thành lợi thế dành cho mình mới gọi là một cao thủ thực thụ.

Tuy tôi thua thiệt về vóc dáng, nhưng chính sự thua thiệt này lại là một lợi thế lớn dành cho tôi, bởi lẽ, thân hình nhỏ con thì có thể luồn lách qua từng đòn đánh của chúng, lại có thể di chuyển nhanh để né những đòn nguy hiểm. Chưa kể, tôi có thể tấn công những điểm yếu quan trọng khác như chân thủy, bụng dưới và cả hai bên hông nữa, chỉ nhiều điểm yếu đó là đủ hạ gục đối phương rồi.

...Khi hắn vừa thực hiện một cú bổ dọc tay chớp nhoáng từ trên xuống, nhanh như cắt tôi lách người né khỏi đòn đánh ấy, chỉ kịp nghe tiếng gió cắt trước mặt. Liền đó, tôi kéo tay hắn về phía mình, lợi dụng đà tiến tới của hắn, tôi tung đòn “song kích quyền” nhắm thẳng vào ngực và chân thủy...

...Kính...

Trúng đòn nặng, hắn bật ra lao đảo vì mất phương hướng. Lợi dụng thời cơ đó, tôi lao đến dự định tung “phá son quyền” kết thúc nhanh đối phương, giờ này hắn mà dính sát chiêu đó của tôi thì có mà nằm dài.

Nhưng dự định chỉ là dự định, khi mà tôi gần chạm đến mình hắn để lấy đà thì từ đâu một vết đen lao vút tới tôi nhanh như chớp. Theo phản xạ, tôi đưa cả hai tay lên mà gồng khí lực đỡ đòn vì giờ này không còn thời gian để né nữa..

...Viu...Cốp...

Đòn đánh lao đến tôi với một độ lực kinh hồn khiến tôi phải bật lùi về sau mấy bước, cánh tay tôi đỏ ối lên vì bị trúng đòn, đau không thể tả.

-Quên là bọn tao có hai người à? – Tên áo trắng nhếch môi.

Phải rồi...! Hắn có hai người mà, một áo đen một áo trắng. Tôi đã quá chú quan chỉ tấn công tên áo đen mà quên mất sự hiện diện của tên còn lại, hậu quả là tôi đã lĩnh ngay cú đá nhanh như chớp của hắn. Lúc này tôi mà không phản xạ nhanh là có thể bị hạ gục bởi cú đá đó rồi.

-Nãy giờ mày trình diễn cũng khá lắm đấy! – Tên áo trắng cười đều.

-Đã bảo rồi mà, hạ gục tao không dễ đâu!

-Đừng vênh vào nhóc con, đây mới là lúc bọn tao trình diễn đây! – Tên áo đen quát lớn.

Vừa dứt lời, tên áo đen đó lao nhanh đến tôi, tung một tràn tổ hợp các đòn đánh rất lạ mà tôi chưa từng thấy bao giờ, đâm có, chưởng có, chỉ có, nửa mớ cũng có khiến tôi hết sức bất ngờ mà nhất thời không biết cách nào chống đỡ...

...Bốp...hự...

Quá bàng hoàng trước lối đánh của hắn, tôi đã lĩnh ngay một cú chưởng đau thấu tim vào lồng ngực khiến tôi phải khụy xuống mà thở dốc.

-Phong có sao không? – Hoàng Mai lo lắng nhìn tôi.

-Không sao đâu, Mai cứ ở đó! – Tôi gượng cười nhìn Hoàng Mai mặc dù tim tôi lúc này đập loạn xạ do lĩnh cú chưởng đầy uy lực lúc này.

-Hề hề, sao hả nhóc tì, lĩnh bài “loạn đá hình quyền” của anh ngon không?

-Chưa xong đâu!

Tôi đứng dậy thả lỏng toàn thân mà hít thở sâu để điều khí, giảm bớt cơn đau đang nhói lên ở lồng ngực. Quả thực, bài hít thở sâu, điều khí giảm đau của Trần gia giúp ích tôi rất nhiều trong những trận đánh nhau kéo dài, vừa có thể giảm thương tích vừa có thể hồi sức mà tiếp tục cuộc chiến khốc liệt.

Hít thở sâu một lần nữa, tôi gằn giọng:

-Chiến tiếp đi!

-Ô cha! Có khí thế lắm! Nhưng nhóc con à, người chỉ là một thằng tiểu tốt trong giới võ học thôi, vì thế bọn ta nên cho người mở mang tầm mắt một chút nhì? – Tên áo trắng nhếch môi.

-Hừ...?

Nhanh như cắt, hắn đã lao đến tung cước thẳng tắp như một mũi tên nhằm vào giữa lồng ngực đối phương. Bất ngờ vì đòn tấn công, tôi bắt chéo hai cánh tay lại đỡ đòn đá của hắn.

...Vụt...bốp...

Cú đá xé gió lao thẳng đến tôi với một uy lực còn kinh hồn hơn đòn lúc này làm tôi chói với bật lùi ra đằng sau gần mười bước, cánh tay còn đau hơn cả bị gãy, đầu chân hằn đỏ cả lên.

Chưa kịp hoảng hồn, tôi đã thấy hắn đứng trước mặt mình, đưa chân khai cước với điệu bộ cười gian xảo như thách thức:

-Lĩnh đi nhóc con.!!

Liền đó là cú đá bằng chân phải nhắm vào hông trái của đối với cường lực lớn. Rút kinh nghiệm so với lần trước, tôi nhanh chóng dịch người lao nhanh vào lãnh địa của đối phương làm đòn đá của hắn bị vô hiệu hóa, giảm sức mạnh đáng kể. Với đà lao đến hắn nhanh như thế, không lí nào mà tôi lại không tận dụng để tung một đòn hiểm hóc chứ.

-“Bộ quyền...!”

...Cốp...

Đà lao đến đó làm đòn đánh bằng khủy tay của tôi mạnh hơn gấp bội, đóng vào ngực hắn một đòn đau đớn. Tận dụng cơ hội đó, tôi lao nhanh như một mũi tên đến hắn, áp thật sát để hắn không thể tung một cước pháp nào nữa.

Quả đúng như tôi đoán, tên áo trắng này chuyên dụng về đòn chân, nên khi bị áp sát hắn không còn cách nào khác ngoài chống đỡ yếu ớt bằng đòn tay và tìm cách thoát ly khỏi tôi để có tầm mà tung cước. Nhưng như đã nói, một khi đã bị tôi áp sát thì khó mà tách ra được, hắn vừa nhảy lùi ra phía sau là tôi vừa lao đến áp sát ngay lập tức. Điện tiết hắn vùng đâm hướng về tôi hòng làm tôi thấy bất lợi mà thoái lui. Tuy nhưng kế hoạch của tên này đã phá sản, ý tưởng hay nhưng cách thực hiện lại không hoàn hảo, nếu như hắn là tên áo đen lúc này với những đòn tay hiểm hóc thì hắn đã có thể làm tôi lui bước rồi nhưng giờ đây trước mặt tôi là một tên cước pháp mạnh nhưng quyền pháp thì dở tệ. Thế nên đòn tay của hắn tương đối là đơn giản và dễ hóa giải.

Ngay khi hắn tung đòn, vội lách người sang một bên, tôi dùng “phất” gạt phăng đòn của hắn sang hướng khác, liền đó xoắn lấy tay hắn mà vắt sang một bên. “Cửa nhà đã mở”, không lí nào không “vào”, trước mặt tôi bây giờ là toàn bộ điểm yếu phía trước của hắn hoàn toàn không một chút phòng bị nào.

...“Phá sơn quyền”...

...Bặc...

Lại một lần nữa “phá sơn quyền” của tôi lại bị vô hiệu hóa. Lần này, ngay lúc tôi vừa khai thế sát chiêu nhắm thẳng vào chân thủy của đối phương, hắn đã lấy lại bình tĩnh tung cước đá triệt đòn đánh của tôi làm tôi khựng lại mất hết nhịp đánh, bởi lẽ theo bản năng, bất kì đòn đánh nào bị triệt tiêu ngay từ khi còn chưa xuất ra thì bất kỳ ai cũng nhất thời giật mình và khựng lại mạch ra đòn.

Lợi dụng lúc tôi bị mất nhịp, hắn lao đến tung một cước thẳng vào phía trước nhưng tôi lách người né được, và bất thần nó đảo người đá thêm một cú nữa, tôi bình tĩnh dịch chân lùi lại.

...Bốp...ư...- Tôi thất kinh vắng cả mấy bước sang bên, hai tay đau đớn do đỡ đòn.

...Giây phút trước, tôi còn làm chủ được tình hình, né liên tục hai cước pháp của hắn nhưng nào ngờ hắn lại có thể xoay người tung thêm một cú đá bồi nữa làm tôi giật mình mất cảnh giác và thế là lĩnh cước của hắn.

Mất lợi thế về khoảng cách ra đòn, tôi liên tục phải dịch người, đưa tay đỡ lấy cước pháp của hắn. Trong lòng tôi tiếc nuối vô cùng, hiếm khi có cơ hội áp sát tấn công hắn thế mà giờ đây cơ hội đó đã vượt mất khỏi tay tôi chỉ mấy giây trước, để giờ đây tôi lại lâm vào tình thế bất lợi công không được, thủ cũng không xong.

Hắn vẫn đều đặn tung những cước pháp hiểm hóc về phía tôi giờ đây đang chống đỡ một cách khó khăn. Hắn đá mức trực diện, tôi phải dịch sang bên. Hắn đá tạt trước mặt, tôi phải gấp người né đòn. Hắn chệch từ trên xuống tôi phải lách người cấp tốc. Những lần như thế, tiếng gió cắt cứ vù vù trước mặt tôi nghe lạnh cả sống lưng, tưởng chừng như tôi chậm trễ hơn 1 phần nghìn giây là có thể bị dính đòn mà trọng thương rồi.

Thế nhưng sau một hồi quần thảo khốc liệt, tôi cũng bắt nhịp lại với tốc độ cuộc chiến. Ngay lúc hắn vừa khai cước đá đập trực diện trong đầu tôi đã nảy ra sáng kiến tuyệt vời. Tôi sẽ dịch người, lùi về sau mà giảm thiểu cước lực của hắn, sau đó tôi sẽ bắt lấy chân của hắn và tiến hành nhập nội, một sáng kiến không gì bằng.

Thực thi theo kế hoạch, tôi dịch người lui về sau vừa lúc cước pháp của hắn gần chạm đến lồng ngực của tôi trong gang tấc.

...Bập...- Tôi dùng “tịch” bắt lấy thành công cú đá của hắn.

Nào ngờ đâu, khi mà tôi vừa định áp sát tấn công đối phương, thì hắn đã nhảy lên xoay người lơ lửng trên không và tung thêm một cước đá bồi hiểm hóc bằng chân trái.

...Bốp...- Không thể né tránh, tôi lĩnh trọn cú đá gót của hắn vào vai đau như tháo khớp mà lộn nhào té oạch xuống đất.

-Phong có sao không...hức...?- Hoàng Mai mếu máo chạy đến đỡ tôi dậy.

-Phong không sao đâu, Mai lui ra đi...?- Tôi gắng gượng.

-Không...! Phong bị thương tích đầy mình rồi! - Hoàng Mai ôm chăm lấy tôi.

-Đừng như thế mà...! Mai sẽ bị nguy hiểm đấy...! - Tôi cố gắng gỡ tay Hoàng Mai ra.

-Không buông! Có chết thì cùng chết...! - Em càng siết chặt lấy tôi hơn.

-Bọn bây làm tao ngứa mắt lắm rồi đấy, có thôi ngay không hử? - Tên Vũ tức tối quát lớn.

-Chờ đấy, tao chưa xong với tui bây đâu!

-Hề hề, thằng nhóc con như mày đừng có ảo vọng nữa! - Hắn nhếch môi cười nửa miệng.

-Mày nói gì?

-Thấy mày tội nghiệp thế tao cũng nói cho mày một chuyện trước khi ra đi! Mày nhìn thấy hai tên này giờ đã đánh mày chứ.

-Thế thì sao? – Tôi lườm hai tên đó, vẫn một tên áo trắng, một tên áo đen.

-Thực sự mày không biết đến tên song sát Vịnh Lớn hay sao?

-Mày nói gì, song sát Vịnh Lớn?

-Phải đấy, song sát Vịnh Lớn đang đứng trước mặt mày đấy, ten tên! – Nó giễu cợt.

Quả thật mà như hắn nói thì tôi coi như xong đời rồi. Song sát Vịnh Lớn là cặp bài trùng khét tiếng trong giới giang hồ Vịnh lớn nhiều năm trước. Bọn chúng nổi tiếng với các phi vụ thanh trừng băng đảng tàn khốc lúc bấy giờ. Nghe đâu có lời đồn rằng 5 năm trước bọn chúng đã tự mình thủ tiêu một băng đảng gần 20 người chỉ trong một đêm tháng 7 để trả thù cho đại ca đã khuất, từ đó không còn ai trong giới giang hồ còn thấy mặt bọn chúng nữa. Nhưng giờ đây, tôi lại được đích thân diện kiến bọn chúng trước mặt bằng xương bằng thịt hẳn hoi như thế này, lại còn đấu với chúng mấy hiệp nữa, thật không thể tin được. tên Vũ này, gốc gác của hắn là gì, sao lại mời được những kì nhân dị sĩ lấy lưng đến thế kia chứ, từ Đình Lão Quỷ cho đến song sát Vịnh Lớn?

-Có thật bọn bây là song sát Vịnh Lớn? – Tôi nuốt khan.

-Đúng thế rồi, đang lí ra thì bọn tao sẽ không nhận lời đến đây để đánh với nhóc con như mày đâu. Nhưng nghe phong thanh đâu rằng mày đã hạ gục được Đình lão Quỷ khiến ông ta bỏ đi mất biệt nên cũng muốn được gặp xem sao! – Tên áo trắng nhếch môi.

-Ừay, nhưng xem ra mày làm bọn tao thất vọng quá! Chắc có lẽ lão Đình đó già yếu rồi, tay rung mắt mờ nên mới bị mày hạ gục dễ đến thế. – Đến lượt tên áo đen thị oai.

-Đừng nói nhiều với nó nữa, giết nó đi! – tên Vũ ra lệnh.

...Bốp...rắc...

Vừa dứt câu, tên áo trắng đã tung cước đá vỡ cái thùng rác kế bên tên Vũ làm nó xanh cả mặt mày lùi lại mấy bước.

-Đủ rồi đấy, bọn tôi đến đây để thách đấu với thằng nhóc này, chứ không phải làm theo lệnh của cậu. – Tên áo trắng nhú mày, gằn giọng.

-Ừ...ừ! Các cậu cứ đánh nó đi, tôi đứng ngoài cổ vũ nhé. – Nó lấp bắp nép sang một bên.

-Hề! Đến lượt mày rồi đấy nhóc ạ, bọn tao sẽ cho mày biết thế nào là song sát Vịnh Lớn.....!

Chưa kịp nghe hết câu tên áo đen đã lao đến, tung bộ quyền pháp y hệt như lúc này vào tôi nhanh như vũ bão.

-Hề hề, cho mày thưởng thức lại tuyệt kĩ của tao này.

Vừa nói hắn vừa gia tăng lực đánh mạnh hơn khiến tôi phải vừa lùi vừa chống đỡ quyền pháp của hắn. Nhưng chẳng bao lâu tôi nhanh chóng kiệt sức khi phải vận động cơ thể liên tục. Để rồi hắn chớp nhoáng bắt lấy tay phải của tôi đánh phăng qua một bên, quỳnh quáng tôi dùng tay còn lại tấn công hắn nhưng vẫn chiêu đó, hắn lại gạt phăng tay trái của tôi sang bên đối diện.

Giờ đây tôi đang trong tình thế chia ngực trước mặt bọn chúng trong khi hai tay đã bị tên áo đen vô hiệu hóa. Cứ tưởng, tôi sẽ bị hắn cho một chương rồi ngã lăn ra, nên ngay thời khắc đó, tôi đã gồng người sử dụng “Trần gia khí thuẫn” nhằm giảm sát thương tức thời. Nhưng không, tôi sưng sốt khi hắn bắt hình linh lùi ra sau, nép sang một bên với bộ mặt gian xảo vô cùng.

-Chết đi nhóc con! – Hắn nhếch môi.

Còn chưa kịp hình dung ra sự việc thì từ đằng sau, tên áo trắng đã lao đến tọng một cước thẳng tắp vào lồng ngực tôi như một quả tên lửa.

...Bốp...hự... – Bị dính cước pháp với cường lực khủng khiếp, tôi bật ngửa, văng ra phía sau lộn nhào đến hai, ba vòng.

-Phong, Phong không sao chứ? – Hoàng Mai lại chạy đến lo lắng.

-Đã bảo Mai lánh sang một bên rồi mà...ahhhhhh – Ngực tôi nhói đau khủng khiếp, tim tôi đập loạn xạ cả lên tưởng chừng như không thở được.

-Phong, hức...! Cố lên! – Hoàng Mai nước mắt giàn giụa xoa lồng ngực cho tôi.

-Ừay, chỉ có thể thôi sao? Chán thật đấy! – Tên áo đen bêu môi.

-Đồ ý đồng hiệp yếu! – Hoàng Mai gất lên trong nước mắt.

-Khà! Mày hèn đến nỗi nép sau bóng con gái sao nhóc! – Tên áo trắng giễu cợt.

-Chưa xong đâu...gahhhhhh! – Tôi nén vết thương vùng đùi đứng dậy.

-Chà có thể chứ! – Tên áo đen tiến tới.

-Các người không được đánh Phong nữa! – Hoàng Mai lao đến trước dang tay ra ngăn cản.

-Chà chà, lúc theo anh, em đâu dùng cảm thế này đâu nhì! – Tên Vũ bước đến cười nham nhở.

-Các người chỉ muốn tôi thôi chứ gì? Được...! Chỉ cần các người không đánh Phong nữa tôi sẽ theo mấy người!

-Không được...! Mai không được làm như thế! – Tôi ôm ngực thều thào.

-Xin lỗi Phong, chuyện đã đến nước này rồi, Mai không muốn thấy Phong đau đớn nữa đâu!

-Mai, đừng mà...! – Tôi gấn gượng vùng dậy.

-Tranh cãi nhau đủ rồi! Em quyết định ra sao nào Hoàng Mai?

-Tôi sẽ đi với anh, xin anh đừng đánh Phong nữa!

-Hề hề được thôi, lại đây với anh nào! – Tên Vũ vuốt xoa hai bàn tay, tiến lại gần.

-Tạm biệt Phong, Mai yêu phong lắm...! – Hoàng Mai trù mến nhìn tôi, nước mắt chảy dài.

“Tại sao chứ, người ta thường nói người tốt khi gặp khó khăn, thử thách thì kì tích sẽ xuất hiện mà. Tại sao, tại sao, tôi chưa đủ tốt để có cái kì tích đó sao...hức...Phong xin lỗi, Phong là đồ vô dụng, không bảo vệ được ai cả...” – Tôi điên tiết đâm thùm thụp xuống đất, mà uất ức không thể tả.

...Viu...bốp...ahhhhhh... – Tiếng người la hét khiến tôi giật mình ngước mặt lên.

Trước mắt tôi giờ này là tên Vũ đang vờ ôm hông của mình mà trốn mắt gào thét hết cỡ vào cái bóng đen đứng trước mặt nó:

-Mày, sao...?

-Nhân danh tập thể lớp 10A4, tôi không cho các người đụng đến một sợi tóc nào của thành viên lớp tôi hết!

Giọng nói này, kiểu cách này! Là...là nhỏ Lam Ngọc lớp trưởng, sao nhỏ lại ở đây chứ! Chẳng lẽ lúc này tên Vũ ôm hông, la bài hãi lên là do nhỏ sao?

-Mai này! Bạn lánh sang một bên đi nhé! – Rồi nhỏ nhíu mày nhìn tôi– cậu còn đánh được chứ.

-Vẫn còn...chắc thế! – Tôi vùng đứng lên, sử dụng bài hít thở sâu điều khí để giảm đau.

-Ấy chà, tự dưng có thêm một đối thủ nữa này! – Tên áo trắng nhếch môi.

-Tôi không quan tâm các người là ai...! Nhưng các người đã làm hại các thành viên lớp tôi rồi thì phải chịu kỉ luật thôi.

-Lớp trưởng á, mạnh mẽ lắm, để xem cô em làm gì được nào! – Tên áo đen quệch môi.

-Cậu lo tên áo đen nhá, tôi sẽ lo tên áo trắng! – Nhỏ Ngọc tự tin nhìn tôi.

-Ừ...! Được thôi! Nhưng mà sao cô biết tôi ở đây!

-Xử xong lũ này hửn nói!

-Cô chắc chứ? – Tôi dè chừng

Nhỏ không nói gì, chỉ nhếch môi cười hắc ra một tiếng rồi giờ nắm đấm về bọn chúng:

-Đã đến giờ viết tự kiểm rồi đây...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

đã xuất hiện rồi các bạn ạ, tuy là hơi kì kì một tý những cuối cùng hi vọng cũng đã được nhen nhóm lên khi mà nhỏ Lam Ngọc thỉnh thoảng xuất hiện giải vây cho Hoàng Mai khỏi bàn tay dơ bẩn của tên Vũ. Nhưng giờ đây, một thử thách mới dành cho chúng tôi khi phải đối đầu với cặp đôi hắc bạch song sát lừng lẫy giang hồ, tính sao đây.... -Cậu phải phối hợp với tôi để hạ gục hai tên đó đấy! – Nhỏ mở miệng, mắt vẫn cảnh giác hướng về hai tên kia.

-Tôi không tự tin lắm đâu, chưa phối hợp với cô lần nào mà! – Tôi nhú mày dè chừng.

-Bọn bây lắm lời quá đấy, tiếp chiêu đi! – Tên áo đen điển tiết xông đến.

-Tùy cơ ứng biến đi! – Nhỏ Ngọc đẩy tôi lên phía trước ứng chiến với tên đó.

Tuy là không tự tin nhưng tôi vẫn lao đến tiếp chiêu với tên áo đen kia. Vẫn là những màn trao đổi chiêu thức với âm thanh tay khua nhau nghe lách cách.

Hết tung quyền rồi lại xuất chiêu, hết đánh nửa mở rồi lại khai chỉ pháp, võ công tên này biến hóa khôn lường khiến tôi lại một lần nữa lâm vào tình thế lao đao. Bất linh thỉnh, hắc tung quyền đâm thẳng trực diện vào ngực tôi, vừa định đưa tay gạt phăng đòn đánh của hắn ra thì nửa chừng hắc hóa chiêu thành chiêu pháp hất ngược lên trên cằm, tôi phản xạ dịch người về phía sau chỉ thấy một vệt đen vút xuyên qua mặt.

Tận dụng thời cơ hắn chưa thu quyền lại, tôi dùng cảm nã thủ nâng khuỷu tay của hắn lên, tung đòn chớp nhoáng vào hông hắn, biết được ý đồ của tôi, hắn đưa tay chặn đòn đánh lại, liền đó tôi biến hóa quyền pháp thường thành “liền hoàn tam quyền” dùng sức bật của gân và cơ dấn thật sâu vào hông hắn...

...thup...thup...

Bị trúng liền hai đòn vào hông, hắn nhăn mặt lùi về sau. Không đợi thêm, tôi liền lao đến tung “bảo chưởng” hông chiếm ưu thế nhip đánh.

Vừa lao đến hắn, tên áo trắng đã lùi xuất hiện khai cước đá chệch từ trên xuống. Bất ngờ vì nhất thời chưa có chiêu hóa giải, tôi phản xạ đưa hai tay hình chữ nhị lên đỡ đòn.

...Chách...

Nhỏ Ngọc từ đằng sau lao đến xoay người tung cước thật cao đá triệt đi cước pháp của hắn. Chưa hết, vừa đáp xuống nhỏ lại thực hiện thêm một cú xoay người trên không, tung đòn chân hiểm hóc nhắm vào thái dương của đối phương. Chưa kịp hoảng hồn vì bị triệt đi cú đá chệch lúc này, tên áo trắng lại phải đưa tay lên chống đỡ cú đá xoay người mãnh lực của nhỏ Ngọc.

-Viu...bốp... – hắn thất kinh lui sang bên mấy bước.

-Cô cũng lợi hại ghê nhỉ? –Tôi kinh ngạc.

-Tập trung lại đi, lúc này cậu suýt chết đấy! – Nhỏ nhú mày.

-Ừ, rồi! – Tôi gãi đầu.

-Bọn nhóc này không dạy cho chúng một bài học không được mà! – tên áo trắng lao đến khai cước.

-Hỗ trợ đằng hoàng đấy! – Nhỏ lao vút lên.

Vừa lao đến, tên áo trắng đã xoay người tung một cú đá quét hậu chớp nhoáng, nhỏ Ngọc bình tĩnh gặp người nhanh né cú đá, liền đó hắn lại thực hiện cú đá chệch từ trên xuống, nhỏ Ngọc lại nhanh nhẹn lộn người sang bên. Khi nhỏ Ngọc chưa kịp đứng lên khai thế thủ trở lại, thì tên áo đen đã lao vút đến nện đòn xuống nền đất, nhắm thẳng vào mặt đối thủ.

Lại là chiêu đánh lén đó, tôi xông đến tung cước đá triệt đi đòn của hắn. Nhân lúc hắn mất nhịp vì bị triệt đòn, tôi dùng cảm nã thủ kéo tay hắn về phía mình, bật chỗ tấn ngay giữa lồng ngực hắn.

-Này thì đánh lén...!

...Chách...

Hắn bất ngờ dụng lực, đánh chệch hướng đòn chỏ của tôi cắt ngang mặt hắn. Mất đà, tôi lao về phía trước thì bị hắn tọng liền tổ hợp 2 đấm 1 chưởng vào hông bật lùi ra sau.

-Đã bảo là cẩn thận rồi mà! – Nhỏ Ngọc lao đến đỡ lưng tôi khỏi bị ngã.

-Ừ, xin lỗi, nhưng hắn thân thủ lẹ quá, tôi không theo kịp.

-Hề...! Còn phải nói sao, song sát ta tương trợ lẫn nhau, người kia thất thì người này thủ, nội chỉ đánh riêng với bọn ta thôi thì các người đã chưa có tuổi rồi.

-Đừng nói nhiều, muốn đánh thì ra đòn đi! – Nhỏ Ngọc nhếch môi.

-Được thôi, thích thì chiêu! – Tên áo trắng lại lao lên trước.

Lần này hắn chủ động, tung cú đá trực diện vào đối thủ. Nhỏ Ngọc lùi về sau, dùng tay gạt đòn chân của hắn. Bất ngờ xoay người, hắn tung thêm một cú đá bồi hiểm hóc vào mặt đối phương, Lam Ngọc bất thần vì cú đá ấy nên theo phản xạ đưa tay lên đỡ vô vọng. . .

...Bốp... – Nhỏ chán hồn văng sang một bên.

Đến phút này tên áo đen lại đột ngột lao đến, sử chỉ với ý định xuyên thẳng vào yết hầu đối phương, một đòn đánh hết sức hiểm hóc, có thể làm đối phương chết ngay lập tức. Lam Ngọc khai thế, “dỡ” đòn của hắn sang một bên, tung đòn đâm thẳng trực diện vào ngực hắn, nhanh như cắt hắn xoắn tay hóa giải đòn đánh của nhỏ Ngọc ngay khi còn trong trứng nước.

Bất chợt, từ sau lưng tên áo đen, tên áo trắng đã chống hai tay xuống đất tung đòn đá quét với ý định vạt nhỏ Ngọc xuống đất.

-Hề...! Năm đất đi bé...! – Tên áo đen cười nham hiểm nhảy phóc lên tránh tầm ảnh hưởng của cú đá quét.

-Ngọc...coi chừng...! – Tôi lao đến đẩy nhỏ Lam Ngọc sang bên.

...Bắc...hự...

Hứng chịu toàn bộ lực từ cú đá quét, tôi thất kinh ngã sòng soài ra đất, lưng đau ê ẩm. Nhưng chưa kịp cảm nhận hết cơn đau ấy thì từ bên trên, tên áo đen đã tung đòn đâm thẳng vào mặt tôi không thương tiếc.

...Chách...

Nhỏ Ngọc nhanh như cắt lao đến, tung cước triệt đòn đối phương, gián thêm 2 đòn bằng tay mở vào ngực hắn.

...Chách...chách...

Chưa kịp tung ra, nhỏ đã bị tên áo trắng gạt phắt ngược lại, cùng với đó là cú xoay người đá quét bằng chân trái với cường độ khủng khiếp...

...Bốp... – Nhỏ Ngọc trúng đòn văng sang bên ngã nhào ra đất.

Ấy thế mà tên áo đen hèn hạ đó vẫn chưa chịu thôi, lại lao đến chấn quyền xuống đất tung một đòn hiểm hóc vào bụng đối phương.

-“Tên thù đoạn này, con gái mà hắn dám...” – Tôi nghiêng rống, lao đến.

...Bốp...ahhhh...

Đinh đòn nặng vào bụng, tôi điên tiết dụng cảm nã thủ kéo ghì tay hắn lại, mắt đã hắn lao xuống chỗ tôi, chỉ chờ có thể tôi lật chỗ lên, bật ngược vào mặt hắn...

...Cốp...

Linh một đòn nặng vào mặt, lão đảo hắn lùi lại thủ thế...

-Này Phong...! Cậu có sao không? – nhỏ Ngọc lấy tôi dậy giờ này đang nằm sòng soài che chắn lấy nhỏ.

Từ sâu trong cơn mê man, tôi bỗng nhiên cảm nhận được một mùi hương quen thuộc, mà có lẽ đã lâu lắm rồi tôi mới được gặp lại.

-“Mùi nước hoa này là gì vậy, sao nó thân quen quá, phải chăng...?”

-Phong...Phong, tỉnh lại đi...! – Vừa mừng rỡ ra loại nước hoa ấy thì đã bị nhỏ Ngọc gọi dậy.

-Ồ, xin lỗi...! Tôi không cố ý...ahhh! – Tôi vội lẩn người sang bên khỏi người nhỏ nhưng bụng đau khiến tôi phải rống lên.

-Không sao đâu, cậu còn đánh được chứ...? – Nhỏ thoáng đỏ mặt nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

-Ừ...không, hơi đau một chút thôi, giúp tôi tý! – Tôi gượng dậy với sự giúp đỡ của nhỏ.

-Ủa, đánh đấm gì chán thế tại mày...? – Tên áo đen thờ dãi trêu đùa.

Cơ bản là từ lúc bắt đầu cuộc chiến đến giờ, chúng tôi tuy có đôi lúc ngang cơ với bọn chúng nhưng duy trì không được lâu lại bị áp đảo một cách nhanh chóng. Đơn giản là vì bọn chúng đã cùng nhau chinh chiến lâu năm rồi, ít nhiều gì chúng đều hiểu lối đánh của nhau mà hỗ trợ, còn chúng tôi chỉ mới gặp chưa được một tiếng đồng hồ, chưa đánh với nhau lần nào chỉ là tùy cơ ứng biến thôi nên không thể hiểu ý nhau được.

-Phong này...! – Nhỏ Ngọc thỏ thẻ với tôi.

-Có chuyện gì?

-Một lát cậu làm theo cách này nhá...xù xì xùi...xì...xì...xì...xì...

-À, được chứ....! – Tôi hiểu ý tươi cười.

-Cậu còn gượng được không? – Nhỏ nhủ mày.

-Được thôi, nhưng phải cẩn thận chuẩn vào, tôi chỉ còn được một lần duy nhất thôi! – Tôi xoa bụng đánh bạo.

-Yên tâm, tôi sẽ cho cậu thấy sát chiêu của karatedo là như thế nào! – Nhỏ nhìn tôi cười tự tin.

Lần đầu tiên từ lúc nhập học đến giờ nhỏ đã thay đổi cách xử sự với tôi chỉ sau một lúc phối hợp đánh nhau, khiến tôi nhất thời không làm quen được mà lắp bắp. Tim tôi chẳng hiểu sao lại đập bắn loạn cả lên.

-“Nào nào, đang lúc dầu sôi lửa bỏng mà, bình tĩnh lại cái” – Tôi tự trấn an mình.

-Tụi tao chán phải chờ đợi bọn bây rồi đấy, lần này đừng hòng tao nương tay..gahhhh! – Tên áo đen mắt lao nhanh như vũ bão đến.

-Tiến lên đi, cố lên! – Nhỏ Ngọc động viên tôi.

Được con gái cổ vũ, tôi tràn trề nhựa sống lao đến tiếp chiến với với hắn.

-Hưởng tuyệt kĩ của tao đi nhóc con...! – Tên áo đen lại dụng bài “loạn đả hình quyền” quen thuộc.

Khác với lần trước, lần này tôi không cần tấn công lại hắn, chỉ đơn thuần chống trả lại khi thấy cần thiết mà thôi, bởi lẽ dĩ nhiên, theo kế hoạch, nhiệm vụ của tôi không phải là hạ gục hắn mà chỉ là con mồi sống...

...Bật...bốp...chát...- Hắn liên tục biến hóa chiêu thức đánh vào tôi với uy lực kinh hãi.

Nhưng tất cả những đòn đánh vào tôi chỉ là những đòn đánh vào những phần không trọng yếu như vai hay lưng vì đó là mồi nhử tôi dùng để câu cá thôi. Nhưng quả thật, lực tay của hắn rất mạnh, đánh đến đâu, thấm đến đâu, nếu tôi mà không gồng “trần gia khí thuần” thì chắc đã gục từ lâu rồi.

Sau một hồi xuất quyền, hắn không còn đủ bình tĩnh nữa, quyết định kết thúc tôi trong lần ra đòn kế tiếp. Ngay lúc tôi đưa tay lên đỡ quyền của hắn, nhanh như cắt hắn dụng lực đánh bật tay phải của tôi ra, sau đó lại trực dọc lên cánh tay trái của tôi, sử ra một chỉ pháp xuyên thẳng vào vùng cơ dưới xương cổ của tôi một chỉ đau nhói.

Mất hết tuyến phòng thủ trước mặt, bây giờ tôi như một căn cứ không phòng bị, có thể bị đánh úp bất cứ lúc nào. Đây chẳng phải là cơ hội ngàn vàng dành cho hắn sao? Tức thì, hắn tung đấm trực diện vào ngực tôi nữa chừng biến hóa thành chưởng pháp...

-“Trần gia khí thuần”...Chát.....

Tiếng chưởng pháp đập vào lồng ngực tôi nghe chói cả tay. Tim tôi như có một luồng điện cực mạnh chạy ngang qua làm bận loạn cả nhịp đập, nhất thời trong khoảnh khắc đó tôi không thể thở được một chút nào nữa, gần như toàn bộ cơ thể tôi như ngừng hoạt động vậy. Nhưng kế hoạch là kế hoạch... tôi phải thi hành.

Ngay khi hắn vừa định thu chiêu về, tôi nhanh chóng chộp lấy tay hắn, dịch lên một bước ôm chặt hắn như keo.

-Mày làm cái gì thế! – Hắn trợn mắt quát to.

-Sátttttttttt...! – Tôi hét lớn.

-Lách ra...! Phong...! – Tiếng nhỏ Ngọc đáp trả.

Khi tôi vừa buông hắn ra, một vệt đen đã lao vút đến từ đằng sau với một tốc độ chóng mặt, tưởng như tôi buông tay chậm hơn một chút đã có thể lĩnh ngay nó rồi...

...Thụp...

Tôi ngã vật ra đất, chỉ kịp thấy tên áo đen đã bị nhỏ Ngọc dùng đòn tay mở, xia thẳng vào chân thủy của hắn một đòn đau điếng. Chưa kịp hoàn hồn, hắn lại lĩnh thêm 3 cú đánh bằng lòng bàn tay uy lực vào lồng ngực nghe đến rất tai...

...Chát...chát...chát...

Hắn thất kinh lùi về đằng sau hết mấy bước, vừa lúc đó nhỏ Ngọc cũng đang trên đà lao đến. Giật mình vì vừa lùi xong đã thấy nhỏ Ngọc trước mặt, hắn hốt hoảng tung đòn đâm giữ khoảng cách, nhưng vừa tung ra thì đã bị nhỏ Ngọc dùng “dỡ” gạt phăng sau một bên.

-Sát chiêu...công phá...! – Nhỏ Ngọc rít qua từng kẻ rặng, khai thế bàn tay mở vung thành một đường chặt cong vút...

...Bốp...rụp... – Tiếng bàn tay chặt vào cổ mảnh lực, kêu “rụp” một tiếng khô khốc.

Tên áo đen sau khi lĩnh cú chặt sát chiêu của nhỏ Ngọc, mắt tròn trắng, miệng há hốc mà ngã vật ra đất, chẳng kịp trăn trối một lời.

-Tụi bây dám...! – Tên áo trắng mắt long sòng sọc lao đến nhỏ Ngọc như trâu điên.

Hắn bay đến lộn vòng 360 độ, tung một cước xé gió nhằm triệt hạ đối phương, nhỏ Ngọc nhanh chóng lui về sau giảm thiểu cước lực của hắn...

...Chách... – Tiếng chân đá vào tay vang lên lanh lảnh trong hẻm vắng.

Vừa đỡ được đòn tay của hắn, nhỏ Ngọc lại phải liên tục dùng “dỡ” gạt từng đòn chân của hắn sang bên vì giờ đây, nhỏ đang bị tấn công bởi một trận cước pháp hiểm hóc từ tên áo trắng. Đột nhiên hắn đổi hướng đánh, chuyển sang dùng chân trái đá tạt từ ngoài, nhỏ Ngọc tuy có hơi ngạc nhiên nhưng cũng thủ thế tiếp nhận đòn đánh, giữa chừng hắn khựng lại, xoay người trên không tung một đòn đá hiểm hóc vào bằng chân phải vào đối phương.

...Bốp... – Đỉnh một đòn mạnh như tháo khớp vào vai, nhỏ Ngọc loạng choạng, bước lùi về phía sau.

Để nhỏ Ngọc không kịp trở tay, tên đó lao đến tung một đòn đá thẳng trực diện nhằm kết liễu đối phương...

-“Không được, nhỏ Ngọc mà bị hạ gục bây giờ thì chẳng khác nào những nỗ lực mà chúng tôi vừa bỏ ra công cốc hay sao? Tôi không bao giờ để chuyện đó xảy ra, bằng mọi giá”

...Uỳnh...hự...

Thêm một lần nữa “Trần giá khí thuần” của tôi lại được sử dụng. Chỉ tiếc, lần này tôi chẳng còn khí lực để mà dùng nữa rồi, toàn bộ khí lực của tôi đã sử dụng hết trong lần trước nên giờ đây, tôi đương nhiên lĩnh trọn cú đá của tên áo trắng với đủ một trăm phần công lực.

-Phong.....! – Nhỏ Ngọc nhìn tôi, hai mắt đỏ hoe.

-Đánh đi, nhanhhhhhhh...! – Tôi nghiêng rặng, kiểm chặt lấy chân của hắn.

Nhỏ Ngọc mím môi, lao đến tung liền 3 đấm trực diện vào ngực hắn rồi bồi thêm một cú bộp tay mạnh như trời giáng làm hắn lao đảo, lùi lại mấy bước.

Vừa kịp hoảng hồn thì hắn đã thất kinh khi thấy nhỏ Ngọc đã đứng trước mặt mình, mắt long lên sòng sọc. Hắn hốt hoảng, tung quyền về theo phản xạ, nhỏ dùng “dỡ” gạt phăng tay hắn ra, chặt một đòn mạnh mẽ vào xương vai phải.

-Bốp... – Hắn lùi lại mấy bước, ôm vai nghiêng rặng ken két.

-Mày lại đây con nhãi kia! – Hắn điên tiết.

-Đến lúc kết thúc rồi nhì? – Nhỏ nhếch môi, lao đến hắn.

-Mày chết đi...! – Hắn xoay người tung cước đá hậu.

Bình tĩnh như đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhỏ Ngọc dịch sang một bên nương theo đà tiến của cú đá mà gạt phăng, hóa giải sức mạnh vào hư không. Liền đó nhỏ lườn ra sau lưng hắn, kéo ghì vai mà dùng chân vật ngã hắn xuống đất, không đợi thêm một phút nào nữa, nhỏ tung quyền nện xuống đất, nhắm thẳng vào mặt đối phương...

....Bốp....

Màn đêm buông xuống trong một con hẻm vắng người qua lại, một trận đấu ác liệt vừa kết thúc với phần thắng nghiêng về những tên hậu bối vô danh tiểu tốt trong giới võ học, mà kẻ thua cuộc không ai khác đó chính là cặp bài trùng song sát Vịnh lớn lưng lầy thiên hạ, giờ đây đã hoàn toàn bị hạ gục và đang nằm sõng soài trên mặt đất. Người ta thường nói, “trường giang sóng sau xô sóng trước” là thế, không ai có thể đứng đầu hoàn toàn và mãi mãi cả, núi cao còn có núi cao hơn huống chi những hậu bối như tôi và Lam Ngọc đây tuy không mạnh mẽ bằng bọn chúng nhưng đã sử dụng đến trí óc của mình mà lật ngược thế cờ.

-Ngọc này, cô đại gì thế hở? – Tôi hỏi.

-Đại đen nhị đẳng! – Nhỏ buông một câu xanh rờn.

-Ặc, con gái con đũa... – Tôi tròn mắt.

-Thì sao...? – Nhỏ nhún mày, mặt lạnh băng.

-Thì hợp...hợp chứ, hề hề? – Tôi rùng mình vì cái lườm đầy hàn khí của nhỏ.

Tôi ngạc nhiên vì trình độ của nhỏ thì cũng là hợp lý thôi. Thông thường mà nói, muốn lên đai đen nhất đẳng thì phải ngót hơn 3 năm tập luyện, vậy mà nhỏ này lại nhí nhảnh, không thể tưởng tượng được nhỏ này tập luyện đến cỡ nào.

-Thôi thì lo cho Hoàng Mai của cậu đi! – Nhỏ thở hắt một mũi.

-Hoàng Mai, khoảng...Hoàng Mai đâu...cả tên Vũ nữa? – Tôi giật mình nhìn đảo đảo xung quanh.

Trong màn đêm tĩnh mịch không trăng, nhưng với ánh đèn đường le lói, tôi có thể thấy rõ tên Vũ khốn kiếp đang dùng dao uy hiếp Hoàng Mai mà tìm cách chạy trốn.

-Đứng lại cho tao? – Tôi gắt lớn.

-Tụi bây làm gì, cầm lại gần tao! – Hấn hốt hoảng dí dao vào cổ Hoàng Mai.

-Khôn hồn thì bỏ con dao xuống, cậu sẽ nhẹ tội hơn đấy! – Lam Ngọc lườm hấn lạnh băng.

-Tao mà tin cái bọn dị nhân như tụi bây sao, lùi lại hết! – Hấn càng kề dao vào cổ Hoàng Mai sát hơn, một ít máu đã ứa ra.

-Mày định làm gì, thả Hoàng Mai ra! – Tôi điên tiết.

-Lùi lại hết cho tao, nếu không, tao sẽ chết chung với Hoàng Mai đấy!

-Hức...! Mọi người cứ đánh hấn đi, đừng lo cho mình! – Mai kìm nén nước mắt.

-Không được, mục đích Phong đến đây là cứu Mai mà!

-Được rồi! Bây giờ tất cả lùi lại cho tao! – Nó trợn mắt.

Xét thấy tên Vũ đang bị dồn vào đường cùng, có thể làm bất cứ điều gì để bảo toàn mạng sống của mình, nên tôi không dám làm liều mà thách thức với nó. Cách duy nhất lúc này là làm theo những điều nó nói thôi. Thế nhưng nhỏ Ngọc lại không nghĩ như thế...

-Mày làm gì thế con kia? Sao không lùi ra? – Tên Vũ hoảng hốt.

-Phải đó Ngọc, lùi lại đi, Hoàng Mai đang trong tay hấn đấy. – Tôi cắn răng nói khẽ.

Thế nhưng nhỏ chẳng quan tâm, càng tiến gần đến tên Vũ hơn:

-Đứng lại, đứng lại! – Tên Vũ rung rẩy.

-Tôi không tin là cậu dám làm gì Hoàng Mai đấy!

-Sao tôi lại...không dám chứ?

-Ừay, một tên bám váy mẹ như cậu thì làm được cái gì chứ? – Nhỏ lạnh lùng tiến về phía trước.

-Làm gì kệ tôi, lùi ra!

-Không phải sao? Tiền bạc, quyền thế, xưng quyền trong trường. Có cái gì mà không phải mẹ cậu ban cho?

-Thì sao...chứ?

-Nhưng nếu mà ba cậu biết điều này thì sao?

-Kệ ông ta, ông ta đi công tác rồi, không có ở đây! – Hấn rụt rè.

Bỗng nhiên nhỏ đổi sắc mặt 180 độ:

-Ồ chào bác trai, sao bác biết mà đến đây ạ!

Tức thì, tên Vũ hốt hoảng mà ngoáy ra đằng sau nhìn đảo đảo. Nhưng tuyệt nhiên không có gì ngoài ngõ hẻm vắng tanh không một bóng người.

-Con nhãi mày...! – Hấn thất kinh quay lại.

Khi mà tên Vũ chưa kịp nhận biết được sự việc, nhỏ Ngọc đã lao đến, đánh bật con dao trên tay tên Vũ đập vào vách tường nghe leng cheng đến chói cả tay...

Chương 21

Với mưu trí dùng “mồi câu” bắt đắc dĩ của mình, tôi và nhỏ Ngọc đã đánh bại cặp bài trùng song sát Vịnh lớn một cách hết sức thuyết phục. Nhưng một thử thách mới lại đến khi mà tên Vũ đang đe dọa mạng sống của Hoàng Mai. Giữa tình cảnh ấy, nhỏ Ngọc vẫn bình tĩnh mà giải quyết sự việc một cách hết sức bất ngờ...Hãy đón xem tên Vũ sẽ bị trừng trị như thế nào nhé... Leng...cheng...cheng...cheng – Tiếng dao đập vào vách tường nghe chói tay.

-Mày...! – Tên Vũ trợn mắt thất kinh

...Bốp...bốp...chát... – Tiếng đòn đánh vang lên khô khốc.

Còn chưa hết bàng hoàng vì bị đánh văng mất con dao, tên Vũ đã bị nhỏ Ngọc tung 2 đòn bàn tay mở cực mạnh vào lồng ngực, rồi bồi thêm một cái bốp tay mạnh như trời giáng làm nó lao đảo ngã xuống đất.

-Con nhãi...! Mày được lắm, dám gạt cả tao à...? – Nó quệt máu trên môi mà lồm cồm bò dậy.

-Mày bị đánh thế cũng đáng nhĩ? – Một giọng nói khác cất lên.

-Đáng cái đầu mày, tao sẽ cho bọn bây như đòn...! – Nó gất gỏng mặc dù vẫn chưa biết ai đang nói.

-Thật sao, muốn thử không?

-Thử...mày...? – Nó giật bắn người khi nhận ra giọng nói đó là của tôi.

Vừa nhìn thấy tôi đang đứng hiên ngang trước mặt nó, không còn cách nào khác, nó đành phải vùng lên bỏ chạy...

-Chạy à...! – Tôi dụng cảm nã thủ kéo ghì tay nó lại, giật ngược về phía tôi.

Với đà tiến ngon ơ như thế, tôi xuất chiêu “bộ quyền”, lật ngang khuỷu tay thẳng vào mặt nó...

-Này thì chạy...

...cốp... – Nó ôm mặt bật lùi về sau.

“Chưa hết đâu, tao sẽ trả cho mày gấp 10 lần”

Tôi lao đến, tung “liền hoành tam quyền” dẫn cho nó liên 3 đòn vào bụng

...Bốp...bốp...bốp...

Rồi lại thêm 3 đòn vào ngực...

...Bốp...bốp...bốp...

Cuối cùng là cú xia khớp ngón tay thẳng tắp vào chấn thủy...

...Thụp...

Bị liên tiếp những đòn đánh thấu xương, nó trợn mắt, lùi lại thở hồng hộc...

“Còn chưa xong đâu, mày sẽ còn đau gấp trăm lần”

Tôi dịch đến, khẽ lách đòn đánh chống trả yếu ớt của nó. Dùng “lật” bề quặp tay của nó khiến người nó chúi về phía trước, liền đó tôi lên gối, chấn thẳng vào lồng ngực nó....

-Chiêu này là vì Mày đã bắt cóc Hoàng Mai...

...Bốp... – Nó bật ngửa ra đằng sau.

Thấy tôi lại lao đến, nó dùng chân tung cước vào tôi, quá đơn giản để né, tôi lách người sang bên, dùng “tịch” trượt dọc chân của nó đến lưng chừng khớp gối...

-Cái này là vì mày đã bắt tao liếm chân... – Tôi lật khủy tay xuống, chấn vào gối nó một đòn uy lực.

...Cốp...ahhhh... – Nó ôm chân ngã vật ra đất, những vằn lằn còm bò dậy.

“Còn gượng sao? Tao sẽ cho mày đau gấp nghìn lần”

Tôi xách cổ áo nó lên, tung “lục hợp” đâm liên tục 6 quyền vào mình nó, nhắm vào từng điểm yếu mà đánh, đánh, đánh...chấn thủy này, hông này, ngực này...đánh tất. Nửa chừng, tôi lật Bàn, hất ngược lên cầm nó...

-Cái này là vì mày đã làm Hoàng Mai bị tổn thương...

...Cốp... – Tiếng hàm dưới va vào hàm trên nghe khô khốc.

Nó loạn choạng, ngã vật ra đất, máu từ miệng chạy ra thành dòng.

-Đứng lên mau...! Mày nói sẽ cho bọn tao như đòn mà...! – Tôi đưa tay ra trước mặt nó mà ngoắc lại khích tướng

-Thằng khốn nạn, sao mày vẫn còn đứng lên được!

-Đứng...! Đáng lẽ tao đã ngã quì, nhưng đối với loại người vô dụng như mày thì tao chỉ cần một chút sức lực thôi...! – Tôi chìa ngón cái xuống đất.

-Mày...!

Tên Vũ điên tiết, chẳng còn nhận biết trời trăng gì nữa, nó đứng phắt dậy, quệt máu trên miệng mà điên tiết lao vào tôi...

“Lần này mày sẽ không còn đứng được nữa đâu”

Bất ngờ, tên Vũ rút trong túi áo một con dao bén ngọt mà xuyên thẳng vào mặt tôi. Giật mình vì con dao trước mặt, tôi chỉ kịp dịch người né đầu sang một bên mà nghe tiếng gió cắt của kim loại đến lạnh cả da thịt.

Né được lưỡi dao sắc bén, tôi thò lấy cổ tay của nó mà bẻ quặt xuống, đá văng con dao đi chỗ khác.

-Đã đến lúc kết thúc rồi nhì...? – Mắt tôi long lên sòng sọc lườm nó.

Kính hãi vì cái lườm lạnh băng của tôi, nó vùng vẫy nhằm thoát khỏi gọng kiềm của tôi lúc này đang kẹp chặt lấy nó.

“Trả giá cho những gì mày đã làm đi”

Gạt phăng hai tay của nó ra, tôi dụng bài “thập bát triệt thủ quyền” mà đánh, mà đâm, mà xia, mà chấn vào mọi góc ngách trên mình nó...

Nhiều năm qua tôi đã tập đến nhuần nhuyễn bài này lên mộc nhân với hi vọng một ngày nào đó tôi có thể đánh đủ tất cả các quyền pháp vào một con người bằng xương bằng thịt, và giờ đây giấc mơ đó đã thành sự thật. Những đòn đánh trọng điểm vào các điểm yếu như bụng dưới, chấn thủy, hai bên nách và cả yết hầu được tôi vận dụng luân phiên, chiêu xuất tùy tâm mà không cần phải suy nghĩ...

-“Mười, mười một, mười hai, mười ba, mười bốn...”

-Chuẩn bị lĩnh thức cuối cùng đi...

-“Mười lăm, mười sáu, mười bảy, mười... “

Thế nhưng, khi tôi vừa thu quyền về, vận sức tung thức cuối cùng thì nó đã khụy xuống đất, gục ngã trước mặt tôi mà không kịp thốt lên một lời nào...

-Mày đứng lên cho tao, còn chưa xong đâu...! – Tôi điên tiết xách cổ áo nó dậy.

-Thôi Phong, đủ rồi, đừng đánh nữa hần sẽ chết thật đấy...! – Nhỏ Ngọc hốt hoảng níu tay tôi lại.

-Không được...! Nó phải trả giá cho tất cả...! – Tôi gạt tay nhỏ Ngọc ra.

-Dừng lại đi, đủ rồi Phong...! – Hoàng Mai meo máo ghì lấy tay tôi.

-Tránh ra đi Mai, Phong đang trả thù cho Mai đó...!

-Không...! Phong không sao là quá đủ với Mai rồi...! – Em ôm chặt lấy tôi nước mắt giàn giụa.

Cảm nhận được sự ấm áp từ cái ôm của Hoàng Mai, cơn tức trong tôi đột nhiên tan biến hết. Giờ đây, tôi mới nhận thức được sự việc xung quanh một

cách khách quan nhất. tên Vũ bây giờ đã nằm sõng soài dưới đất, chẳng hơn kém gì hai người kia. Còn tôi, sau khi mọi sự việc qua đi, tôi mới cảm giác được toàn thân tôi ề ảm đến mức nào, dường như không có chỗ nào trên người tôi là không đau cả, nhất là vùng bụng, chắc có lẽ là do dư âm từ đòn đánh của hai tên hắc bạch, đau vô cùng, đau không thể tả.

-Tôi ra ngoài gọi mọi người tới nhé, chắc họ cũng đang lo lắng! – Nhỏ Ngọc tỉnh ý.

Tôi và Mai gật đầu, nhưng cũng thầm cảm ơn nhỏ đã ra tay cứu giúp. Giờ tôi mới để ý thấy, nhỏ cũng bị thương chẳng kém gì tôi nhất là vai trái của nhỏ có lẽ đã bị trật do lĩnh cước lúc nãy nên vừa đi nhỏ vừa ôm vai trông đến tội, có lẽ lúc nào đó tôi sẽ phải đền đáp nhỏ thôi. .

Diu em đến một băng ghế gần đó, tôi khẽ vén những lọn tóc mây đang dính lấy khuôn mặt thon nhỏ của em mà nhẹ giọng:

-Mai có thấy chỗ nào không ổn không?

-Không sao đâu...! Nên lo cho Phong đi...! – Mai rút trong túi xách một chiếc khăn chặm vào mặt tôi nghe đến đau rát.

-Au...sao mà đau thế...?

-Bị thương trên mặt mà không biết sao?

-Bị thương?

-Lúc tên Vũ đâm dao vào Phong đấy, Mai thấy xót lắm...!

Thảo nào, lúc nó sấn con dao vào tôi, thì tôi đã cảm thấy hơi kim loại lạnh cả da mặt rồi, tưởng không sao ai ngờ lại bị khứa đến nỗi còn không nhận ra được.

-À...ừ, chắc vết thương không lớn nên không thấy đau...! – Tôi bắt đầu nhập tâm bối rối.

-Phong đấy, lúc nào cũng lo cho người khác, không biết đến an nguy của mình gì cả...! – Em lau vết thương cho tôi mà hai mặt đỏ hoe.

-Mai cũng vậy mà, sao chỉ có mình Phong...! – Tôi lấy lại chiếc khăn trên tay Hoàng Mai, nhẹ nhàng lau đi những vết máu trên cổ em.

-Um...cảm ơn phong! – Mai cúi mặt, lí nhí.

“...Tôi là bạn trai của Hoàng Mai...”

Chợt nhớ đến những lời nói mà tôi đã buộc miệng nói ra trước mặt mọi người lúc ở quán karaoke, nếu tôi có thể kìm nén được một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa, đến khi em gọi điện lại cho tôi thì sự việc sẽ không tiến triển đến mức này rồi. Ấu cũng là một định mệnh dành cho tôi. Phái...! Tôi đã nợ em một câu trả lời mà cả tuần nay lúc nào tôi cũng lảng tránh khi mà Mai bối rối nhắc đến... Khi thì:

-Phong à, chuyện ở vòng đu quay...!

-Ồi nhưế đầu quá, bài toán này khó ghê, Mai chỉ Phong với...!

Hoặc những lúc rảnh rỗi đi chơi công viên:

-Phong đã suy nghĩ chuyện...!

-Nè Mai, ra ngoài kia đi, vui lắm!

Không phải là tôi muốn lảng tránh việc đó, sớm muộn gì tôi cũng phải trả lời cho em thôi, chỉ là nếu được em nhắc đến như thế, tôi thực sự không biết mình phải trả lời ra sao..., thế nhưng giờ đây, sau bao phong ba, bão táp với bọn thằng Vũ, tôi đã biết câu trả lời của mình là gì rồi..., nhất định tôi sẽ phải trả lời câu hỏi đó ngay ngày hôm nay, chính vào lúc này...

-Mai à, từ nay Phong sẽ luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ Mai...! – Tôi đặt tay lên vai em, nghiêm nghị.

-Nhưng Phong à, còn mọi người...! – Mai ấp úng.

-Mai đã từng nói là chỉ cần một người con trai yêu thương Mai suốt đời phải không?

Khẽ gật.

Hít một hơi thật sâu để tập trung tinh thần, tôi lấy hết can đảm ra mà âu yếm nhìn Hoàng Mai:

-Vậy...! Phong có thể...là người con trai đó, được chứ...?

-Phong...? Thật sao...? – Em rưng rưng.

-Thật...! Đây là câu trả lời của Phong, từ nay...hức... – Chưa kịp nói hết câu, em đã ôm lấy tôi mà òa khóc.

-Hức...ghét Phong lắm...! Sao để Mai phải đợi lâu như vậy chứ?

-Ừ...! Phong xin lỗi, từ này Phong không để Mai phải chờ nữa đâu...! – Khẽ hôn lên tóc em, tôi thở thê.

-Không được nuốt lời đó...hức...! – Em sùng sục.

-Rồi, hứa mà...!

Hai dòng suy nghĩ đấu tranh lẫn nhau lại xuất hiện trong đầu tôi. Một đằng là vui sướng, hạnh phúc khi tìm được một người con gái yêu thương mình hết lòng. Một đằng lại áy náy, tội tôi vì đã phụ lòng người một người con gái khác, mà người con gái đó chính người mà tôi yêu thực sự...Nhưng tôi không thể chọn cách nào khác, sự việc đã lên đến đỉnh điểm rồi, tôi không thể nào lại để Hoàng Mai phải bơ vơ một mình được. Định mệnh không có lỗi, chỉ là do con người không biết cách giải quyết tình huống ra sao thôi, cũng như tôi lúc này vậy. Chuyện đã như thế rồi, thôi thì đành phó mặc cho mọi chuyện cứ tiếp diễn vậy...

-Phong à, ngực Phong còn đau hông? – Em xoa tay lên ngực tôi.

-Au...da, còn đau đó, nhẹ nhẹ thôi...! – Tôi nhắm mắt.

-Tiếc quá, Mai hông đem theo dầu...! – Em thở dài.

-Nè...! Lúc trước khi đến nhà Phong Mai sợ con trai ở trần mà nhĩ? – Tôi ngửa miệng trêu em.

-Hừ, người ta khác, Phong khác...! – Em đỏ mặt cúi gầm xuống đất.

-Khác làm sao? – Tôi hỏi dồn.

-Thì...? – Em càng ngượng ngùng.

-Sao nào? – Tôi khoát chỉ.

Thế nhưng em không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi mà thở thê:

-Thì...Phong là bạn trai của Mai mà nhĩ?

Rồi xong...! Đến lượt tôi ngượng lại gấp bội phần, được chính miệng con gái nói như thế thì thằng con trai nào mà không xiêu chứ, nhất là tôi, lâu nay ít khi tiếp xúc với con gái thì xiêu nhanh hơn người thường gấp mấy lần, ôi thôi cái từ bạn trai...

Một lúc lâu sau, tụi thằng Toàn cũng tắt tả chạy đến, đưa nào đưa nấy đều nhể nhãi mồ hôi, mặt cắt không còn một giọt máu. Dường như nhỏ Ngọc đã nói cho tụi nó biết hết sự việc nên vừa gặp tôi là vào đề luôn:

-Nhỏ Mai bị sao rồi, có bị bọn nó làm gì không? – Khanh khờ lấu tấu.

...Cốp... – Một cái cốp đầu thấu trời.

-Mày ăn nói kiểu gì kì vậy, không biết ý tứ gì hết! Hề, vậy Mai bị bọn nó đụng chỗ nào rồi...? – Toàn phơn hóng hốt.

...Cốc... – Thêm một cái nữa

-Thôi đi hai ông, toàn nói bậy bạ. Tránh ra chỗ khác...! – Nhỏ Ngọc cau có.

-Thôi được rồi mấy bạn nữ coi sao chính chu lại cho Hoàng Mai đi nhé, bọn con trai tụi tôi ra ngoài ngõ đợi...! – Tôi nhẹ giọng.

-Ừ, để tụi tôi...! – Kiểu ọ nhanh nhẩu.

Chợt thấy em Lan đang bước đến, tôi bỗng gọi tên nàng trong vô thức:

-Lan...!

-Sao...? Bạn kêu mình đấy à...? – Nàng buông một câu lạnh băng.

-À...ừ, cảm ơn vì lúc ở quán karaoke đã nói giúp Phong...! – Tôi bối rối nhất thời không biết nói chuyện gì.

-Mình chỉ thấy sao nói vậy thôi, chẳng phải bạn tự giải vậy cho mình đấy sao? – Vẫn giọng nói lạnh giá.

-Ừ, thì vậy...! – Tôi chẳng biết nói gì hơn.

-Hết chuyện rồi, mình đi lo cho bạn...gái của bạn nhé! – Nàng nhấn mạnh hai chữ “bạn gái” làm tim tôi đau như dao cắt.

-Phong...Phong cảm ơn trước! – Tôi áp ứng.

Nàng không nói thêm một lời nào nữa, quay gót bước đi trong sự đau khổ cùng cực của tôi.

“Xin lỗi Lan, anh đã nợ em rồi” – Tôi thở dài bước đi.

Ngay cả nhỏ Phuong cũng thế, tôi gọi nhỏ, nhỏ nhìn tôi, nhưng nhìn mà như không nhìn, bởi cặp mắt bây giờ của nhỏ nhìn xa xăm đến lạnh lùng, tôi tưởng chừng như hóa đá bởi cái nhìn của nhỏ...Vậy là, bao công sức giúp nhỏ hòa đồng với mọi người của tôi đến đây coi như công cốc, nhỏ đã trở lại con người thật của mình, thậm chí còn hơn cả tưởng tượng...!

Ra đến đầu ngõ, thằng Toàn khoanh tay trước ngực, nhìn tôi dò xét:

-Mày đã quyết định rồi sao?

-Ừ, tao quyết định rồi, tao không thể bỏ em Mai được, mày thấy đấy...!

-Thế thì chớ có hối hận đấy, mày dễ mềm lòng lắm...! – Nó nhếch môi.

-Ừa, hai thằng bây nói chuyện gì thế? – Khanh khò đàn mặt.

-Con nít con nôi xen vào làm gì...! – Toàn phờn gạt phắt.

-Ôi đêch, bố đêch càn! – Nói xong nó mở bịch bánh đang cầm trên tay ăn ngon lành.

Quả thực, bây giờ tôi muốn được vô tư như thằng Khanh lắm, có một cuộc sống chẳng lo nghĩ, suốt ngày ăn rồi lại chơi, chơi rồi lại học vui sướng biết bao, không phải dằn vặt suy nghĩ như tôi lúc này vậy...!

Khẽ lắc đầu trước sự hồn nhiên bạo của thằng Khanh, Toàn phờn lại nói tiếp:

-Thế mày định đôi phó ra sao với tụi thằng Vũ đây?

-Không biết nữa...! Tao ngoài sáng nói trong tối mà. Nhưng nó bị tao đánh đến thế, ít nhất cũng phải dưỡng thương cả tuần lễ đấy! – Tôi nhún vai.

-Ừ, tùy mày, cần gì cứ kêu tao...!

-Ê bánh khoai tây ngon lắm nè tụi bây, không ăn tao ăn hết à...! – Khanh khò lại lau tẩu chen vào.

-Ăn dọn hết luôn đi...! – Toàn phờn tức tối, dứt bịch bánh tọng vào mặt nó ná thờ!

-Không ăn thì thôi, mày phí quá! – Khanh khò tiếc của trút vụn lẽ của bánh vào mồm.

-Thằng này, ăn như heo ấy! – Tôi lắc đầu.

Lúc sau, nhóm nữ cũng từ trong hẻm lon ton đi ra, Hoàng Mai giờ đây đã khoác vào một bộ cánh mới, một bộ đầm búp bê khác màu kem sữa nhìn xinh xắn, đang yêu vô cùng, em rất hợp với với những bộ đầm búp bê, dường như những bộ đầm đó sinh ra để cho em mặc ý. Ừ thì...cũng có hơi nói quá týt, nhưng thật sự là đẹp mà...!

-Này trả Hoàng Mai lại cho ông đấy, cả cái áo luôn...! – Nhỏ ném cái áo tôi đưa cho Hoàng Mai mặc vào tôi.

-Ừ thì bảo vệ...! – Tôi cười trừ.

Ừm...hà...! Phải nói làm sao nhỉ, cái áo tôi bây giờ nức mùi dầu thơm luôn, chắc chắn không gì khác ngoài mùi dầu thơm của Hoàng Mai rồi. Tôi có nghe nói trong trường có mấy đứa con gái sai một ngày một chai dầu thơm cỡ lớn ấy, ôi thôi, ở gần mấy nhỏ đó chắc ung thư mùi sớm...! Hi, không phải chê gì việc dùng dầu thơm của các bạn nữ đâu, nhưng dùng vừa vừa thôi, dùng nhiều quá phản tác dụng đấy, lời khuyên chân thành luôn...!

-Sao Phong không mặc áo vào đi, ở trần hoài kì lắm! – Em khề đỏ ửng mặt.

-Toàn mùi dầu thơm, mặc vào có sao không...? Oái...mặc liền, mặc liền...! – Tôi định trêu Mai vài câu nhưng phải kinh hãi cái véo hông cật lực của em mà mặc vào ngay tấp xoáy.

-Hừ, mặt thế mà cũng làm bạn trai nhỏ Mai được! – Nhỏ Tiên vượn nhếch môi.

Bất chợt, thằng Toàn cầm một khúc gỗ nhỏ để ngang mặt tôi, nháy mắt tinh ý. Á à, biết ý của thằng này rồi, này thì...

...Rup... – Tôi dùng “cần phá” đập cánh tay từ trên xuống làm khúc gỗ gãy đôi.

-Chà...! Lâu ngày không gặp, võ công tiến bộ ghê nhỉ, có đánh ai bao giờ chưa...?

-Ồ cũng có, nhất là mấy đứa tọc mạch, nhiều chuyện ấy...! – Tôi vừa nói vừa lườm nhỏ Tiên làm nhỏ sợ tái xanh mặt mày.

-Ừ, nhắc mới nhớ, hai bạn tự mình đánh bọn xấu đó sao? – Nhỏ Nhi lùn thắc mắc.

-Ừ thì vậy...! – Tôi gãi đầu.

-Vậy là lớp trưởng cũng đánh luôn...? Phong thì mình biết rồi, còn lớp trưởng mình mới biết có võ đó nha...! – Kiều ẹo tròn mắt nhìn lớp trưởng.

-Ủa, vui vẻ gì đầu mà khoe khoan chứ...! – Nhỏ Nhíu mày.

Đang vui vẻ thế đó, tự dưng thằng Khanh khờ lên con đột xuất, bơm đều một cú đến thằng Toàn còn phải chào thua...

-Ê, mày với nhỏ Mai quen được bao lâu rồi...!

-Sặc, kệ tao...hỏi làm gì...! – Tôi giật thót.

-Phải đó, bao lâu rồi, sao mình còn không biết vậy? – Nhỏ Kiều hỏi han rồi rít khiến em Mai bối rối không biết trả lời ra sao.

-Thôi nào mọi người tập trung vào chuyên môn cái đi...! – Nhỏ Ngọc giải vây.

-Ồ, chuyên môn gì? – Khanh khờ ngơ ngác.

-Là tao sẽ đập mày ra bã vì tội bơm đều tao đấy Khanh à...? – Tôi kẻ miệng vào tai nó mà rít lên.

-Ê, tao hỏi thật mà...! – Nó giật thót nhảy ra chỗ khác.

-Nào nào, trật tự, tôi muốn hỏi là chúng ta có tiếp tục tổ chức sinh nhật nữa không?

-Thì việc này phải hỏi Mai thôi! – Toàn phớt nhún vai.

-Ừ phải rồi Mai à, bà có muốn tổ chức nữa không? – Nhìn lùn dăm chiêu.

-Mình...! – Mai lưỡng lự.

-Phải đó, tổ chức đi, tụi này đói rồi! – Khanh khờ xoa bụng.

Thấy Mai vẫn còn lưỡng lự nên tôi góp ý phụ một tay:

-Phải đó, tổ chức đi Mai, mọi người cũng đến đây hết rồi!

Phân vân một hồi, Mai cũng đồng ý tiếp tục tổ chức sinh nhật, thế là cả đám lá oái oái lên như trời hạn gặp mưa ấy.

-Dé hà...! Được ăn rồi...! – Khanh khờ mắt sáng rỡ.

-Mày...! – Toàn phớt trừng mắt.

-Sao...? Có chuyện gì...?

-...chỉ được cái nói đúng, hề hề..! – Toàn phớt toét miệng cười, đập vai thằng Khanh.

-Được rồi, tụi này đón taxi lên quán Q trước nhé...! – Nhi lùn lấy điện thoại ra nhấn số.

-Tôi cũng đi lấy xe đây...! – Lam Ngọc quay gót đi.

-Ủa, cô không đi taxi hả?

-Tôi có xe khác...! – Nhỏ noãn miệng.

-Xe gì...?

-Đập điện...! – Nhỏ thần nhiên.

-À, thảo nào...! – Tôi đập tay lên trán, ngờ ngờ ra.

Khi mà bọn nó đã du hí lên điểm hẹn trước rồi, chỉ còn tôi với Hoàng Mai ở lại trong ngõ hẻm vắng người. Đột nhiên tôi cảm thấy lưng mình như ướt đầm mồ hôi khi mà Hoàng Mai nhẹ nhàng nắm lấy tay rồi dựa sát vào tôi. Phải rồi, giờ này tôi đâu còn là bạn bình thường của em nữa, đã thăng tiến lên một vị trí khác rồi mà, bây giờ tôi là bạn trai của em đấy chứ...!

-Mình đi được chưa Phong...! – Em thô thể.

-Ừ thì đi...! – Tôi giật mình, lú lú dẫn chiếc xe ra ngoài ngõ.

-Phong đi đâu thế? – Em tròn mắt.

-Thì...đi đến quán Q! – Tôi lấp bắp.

-Không chờ Mai sao? – Em khề cười.

-Ừ nhĩ..! Tí quên...hề hề! – Tôi cười cầu tài dẫn xe về phía Mai

-Phong đi đâu vậy...? – Em nghiêng mái đầu mỉm cười.

-Thì đến quán Q...!

-Không mua bánh kem sao? – Em lại gài tôi.

-Ờ hén, quên...! – Tôi gãi đầu.

Ừc...chưa gì em đã gài hàng nhẹ tôi 2 lần rồi, lúc bình thường tiếp xúc với em thì tôi chẳng sao, nhưng giờ đây, với một “cương vị” khác thì tôi hoàn toàn bị lép vế trước những câu nói tương chừng như bình thường của em. Vì sao, vì sao, vì sao...! Bản lĩnh lúc đánh nhau đâu hết rồi...!

-À, quà tặng của Mai nè...! – Tôi đưa chiếc lắc tay với móc gắn điện thoại cho em.

-O, Phong cái này là gì vậy...? – Em tròn mắt.

Thôi chết tôi rồi...! Chiếc lắc tay và móc gắn chìa khóa hình ngôi sao tuyệt mỹ hôm nào giờ đã gãy gọng, méo xẹo, vỡ vụn như đồng bụi nhùi vậy. Chắc có lẽ do chấn động từ vụ đánh nhau lúc nãy đây mà. Tiêu, giờ mua quà trước mặt Mai thì còn gì là bất ngờ nữa, chưa kể em sẽ buồn như thế nào nếu không được tôi tặng quà đây, thôi xong rồi, tiền thoát lương nan...

-Xin lỗi Mai, đây là những món đồ Phong định làm tặng Mai, nhưng do trận đánh lúc nãy...! – Tôi buồn thiu.

-Không sao đâu...! – Mai khề cười.

-Đâu có được, quà tặng...chút...

Chưa kịp nói tròn câu, em đã nhẹ nhàng nhón chân, đặt vào má tôi một nụ hôn thật ngọt ngào.

-Mai không cần quà gì hết đâu, Phong đã là món quà quý giá nhất đối với Mai rồi! - Em âu yếm nhìn tôi, hai gò má ửng hồng.

-.....! – Bị bất ngờ về nụ hôn đó, tôi cứng họng không nói được lời nào.

-Hi...!

-Cười...cười gì...! – Tôi lấp bắp.

-Có người bị hóp hờn...!

-Ồ...! – Lại cứng họng

-Thôi...! Đi mua bánh kem đi, kéo trễ...! – Em nhẹ nhàng nhấn vào trán tôi như gọi hờn về.

-Chờ tí...! – Tôi khựng lại nhìn một vòng xung quanh.

-Chuyện gì vậy...? – Em tròn mắt.

-Để xem còn quên gì không?

-Ngốc...! Đem theo Mai được rồi! – Em nắm lấy tay tôi, cùng đi đến chiếc xe đạp cam đen đầy kỉ niệm...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiệc Sinh Nhật

7h30 ngày 29/8.....

Khi về đêm, phố thị dần chuyển mình thành một thành phố khác, những hình ảnh nhộn nhịp, tấp nập người và xe ban sáng không còn nữa mà thay vào đó là những ánh đèn màu rực rỡ soi sáng những con đường rộng lớn giờ này đã ít người qua lại. Trong thời tiết se lạnh của mùa thu, hình ảnh đó trở nên thơ mộng, trữ tình hơn bao giờ hết, vì thế nó thu hút rất nhiều cặp tình nhân dẫn nhau cùng đi dạo trên những con đường dài bất tận. Trên con đường ấy, cũng đang có một đôi trai gái chờ nhau trên chiếc xe đạp đơn sơ nhưng đầy kỉ niệm, cô gái ngồi sau tỏ ra rất hạnh phúc, thỉnh thoảng cô ấy lại hát, một bài hát rất thân quen, ắc hẳn khi nghe đến tên ai cũng sẽ nhận ra...

-Phong à, hôm nay Mai vui lắm đó...!

-Sao vui? Kể nghe với?

-Biết rồi con hỏi! – Em khẽ đạp vào lưng tôi.

-Hôm nay Phong cũng vui lắm đó...?

-Sao vui?

-Sắp được ăn sinh nhật...?

-Hừ, chi biết ăn! – Em véo nhẹ vào hông tôi nhưng của đủ để tôi lạc tay lái, mém đâm vào cột điện, làm Hoàng Mai được một phen thử tim.

-Au...da, tý chết rồi...! Phong chưa nói xong mà. – Tôi suýt xoa hông.

-Phong vừa nói mà...! – Em giận dỗi.

-Thì...sắp được ăn sinh nhật...!

-Đấy...!

-...với bạn gái của mình!

-.....!

Một khoảng lặng xuất hiện giữa hai đứa, Hoàng Mai đột nhiên không nói một lời nào cả. Không lẽ nhưng lời trêu ghẹo đó của tôi lại làm Hoàng Mai buồn sao, bình thường tôi vẫn hay trêu những câu đại loại thế mà có thấy em giận đâu chứ, con gái khó hiểu quá...!

Vừa định mở lời xin lỗi thì bất ngờ, từ đằng sau em nhẹ nhàng ôm lấy tôi, một cái ôm thật ấm áp, thật êm dịu. Tôi như hóa đá bởi cái ôm ấy, nhịp tim tôi không còn đập được bình thường nữa, Hoàng Mai là thế, em luôn làm tôi bất ngờ vì những cử chỉ táo bạo của mình, nếu tôi có tiền sử bệnh tim thì chắc sẽ không còn sống đến ngày hôm nay rồi...

-Ghét Phong lắm...! Lúc nào cũng trêu được!

-À...ừ Phong xin lỗi, sau này không làm thế nữa...!

-Nhưng Mai vui lắm...!

-Vui...?

-Um...! Được người con trai mình thích gọi mình là bạn gái ai mà không vui chứ...! – Em tỏ vẻ.

-Thế à, ừ...thì Phong an tâm rồi...! – Tôi bối rối vì tim tôi lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

-.....! – Em không nói gì, vẫn vòng tay ôm tôi.

-À Mai nè...! Bài lúc này Mai hát là gì vậy...?

-Cry on my shoulder đó...!

-À phải ha, hèn chi thấy quen...! Hát cho Phong nghe đi...!

-Lại vùi vĩnh...! – Em cầu yêu vào hông tôi.

Thế rồi khẽ áp mặt vào lưng tôi, em lại cất giọng hát trong trẻo, xóa tan sự tĩnh lặng của cảnh vật xung quanh...

“If the hero never comes to you

If you need someone you’re feeling blue

If you’re away from love and you’re alone

If you call your friends and nobody’s home

You can run away but you can’t hide

Through a storm and through a lonely night

Then I show you there’s destiny

The best things in life

They’re free...

But if you wanna cry, cry on my shoulder

If you need someone who cares for you

If you’re feeling sad your heart gets colder

Yes I show you what real love can do...”

Thoáng chốc cũng đến địa điểm tổ chức sinh nhật, mấy đứa vừa thấy tôi và Hoàng Mai dẫn xe vào là hôn hờ ra mặt.

-Trời ơi! Tới rồi, lạy cụ phù hộ! – Toàn phõn pha trò.

Cơ mà mục tiêu của tụi nó đâu phải là tôi với Hoàng Mai đâu, mà là chiếc bánh kem Hoàng Mai đang cầm trên tay kia kia, trông mặt đứa nào đứa nào nẩy như đạo tặc ấy, nhất là thằng Khanh khờ, nhìn gian vô cùng, làm tôi phải cất cái bánh kem chỗ khác để tránh “chuyện thị phi”.

-Ê, ê để bánh kem đó, đẹp chi vậy...! – Khanh khờ ngóng mỏ.

-Để đó mày nhìn ghê quá, mất bánh lúc nào không hay...!

-Làm như toàn là heo không bằng...!

-Sự thật là thế mà vậy...! – Toàn phõn đập vai thằng Khanh ra vẻ thông cảm.

-Đẹp tụi mày đi, ỉ đông hiếp yếu...! – Khanh khờ gạt phăng.

-Hi, mấy bạn từ từ đã, ăn xong bữa chính đã rồi tới bánh kem...! – Hoàng Mai cười hiền.

-Ừa, có món chính luôn...! – và mắt Khanh khờ đã sáng trở lại.

-Ừ, mà do gấp quá nên mình chỉ mua kịp thức ăn nhanh thôi...! Mấy bạn thông cảm...! – Em thờ dài.

-Hề hề, không sao...! Đói thì nhà lá cũng như nhà tranh thôi...! – Chỉ có Khanh khờ mới đối đáp chuẩn nhất trong tình huống này.

Thế là Hoàng Mai bày ra trên bàn đủ loại thức ăn nhanh mà tôi với em vừa mua lúc này, nào là gà rán, khoai tây chiên, ham bơ bơ, bánh hot dog, thịt xiên nướng đủ các loại luôn, nhìn linh đình chẳng kém gì một bàn tiệc đâu...

- Tuyệt...! Ngon quá xá con cá...! – Khanh khờ ngoạm một miếng lớn khúc gà rán tẩm tẩm.

- Ấy chà, sinh nhật mà đãi đồ ăn nhanh cũng ngon phết...! Sau này phải học hỏi mới được, hề hề...! – Toàn phờn gật gù.

- Nè, Toàn ăn miếng xúc xích này thử đi...! – Nhỏ kiêu ẹo điệu đà đưa cho thằng Toàn.

À, quên, phải nói qua một tý là bác Toàn nhà ta vừa mới nhập học đã có đối tượng theo đuổi rồi đấy, nhỏ không ai khác đó chính là Kiều ẹo, phải nói là nhỏ này mê như điên đồ bác Toàn nhà mình, như các bạn biết đấy, thằng Toàn thì nó mong chờ một tiểu thư kiêu kì, lạnh lùng chứ đâu phải một con nhỏ điệu chạy nước như nhỏ Kiều đâu, và thế là xảy ra nghịch cảnh...

-Ồ... ờ, để tui tự lấy được rồi, hề hề...! – Nó gãi đầu cười cầu tài.

- Thì cứ lấy đi mồi, người ta đã đưa cho rồi...! – Nhỏ nũng nịu.

-Ừ, thì lấy...!

Một lát sau...

- Toàn à, cho Toàn khúc gà rán nè...!

-Ồ, tui đang ăn, thịt xiên...! – Nó trở mặt.

- Thì cứ nhận đi mà...! – Nhỏ lại tiếp tục điệp khúc "...đi mà"

- Minh không thích gà rán mấy! – Toàn phờn méo mặt, từ chối khéo.

- Đây...! Không ăn tui ăn cho...! – Khanh khờ từ đâu chộp lấy khúc gà rán nhai nhồm nhèm.

Lúc đó mặt nhỏ Kiều trong tức tối vô cùng, chừng như muốn ăn thịt thằng Khanh tới nơi ý, nhưng nhỏ đâu biết thằng Toàn đang nhìn thằng Khanh với cặp mắt biết ơn nhường nào, cứ như vừa cứu mạng nó khỏi yêu quái không bằng...!

Thế là suốt bữa ăn đó, thằng Toàn nhảy qua ngồi chung với thằng Khanh luôn...! Tội con nhỏ Kiều cứ ngóng qua bên thằng Toàn mãi...

- Này...! Lúc tôi chạy ra khỏi quán là bà chạy theo tôi luôn hở? – Tôi nghiêng người qua hỏi nhỏ Ngọc nhân lúc mọi người hăng say ăn uống.

- Không đâu, tôi thì cũng chạy đi tìm từng cửa hiệu giống như ông thôi, nhưng giữa đường đột nhiên thấy ông chạy bán sống bán chết va vào người ta nên, chạy theo xem sao...!

- Vậy lúc tui vào hẻm là bà vừa vào luôn hả?

-Ừ...! – Nhỏ thần nhiên.

- Vậy lúc tôi bị thằng Vũ hạ nhục thì bà cũng có mặt...!

- Phải...! Thấy hết...!

- Sặc...! Sao bà không ra cứu ngay lúc đó...?

- Tôi mà ra cứu ngay lúc đó thì chẳng phải cũng bị tên Vũ khống chế giống cậu vậy sao?

- Thế lúc tôi đánh với mấy tên đó sao bà không ra ngay luôn...!

-Ừ thì cái đó tôi cũng tò mò chút...!

- Tò mò gì?

- Để xem võ học của cậu đến đâu ấy mà!

- Sặc, bà mà ra trễ chút nữa tôi chết ngay tại chỗ đó rồi...! – Tôi sùng sốt.

- Thế nên bây giờ cậu vẫn sống nhăn răng đấy thôi...! – Nhỏ bình thản.

- Ờ, thì vậy...! – Tôi chẳng biết nói gì hơn.

- Ông đánh cũng khá lắm đấy!

-Ồ bà cũng vậy thôi...! Mà vai bà sao rồi, còn đau không, để tôi nắn lại cho...!

-Không sao, đỡ rồi...! Lo việc hiện tại đi...!

Vừa định hỏi nhỏ Ngọc chuyện mùi nước hoa thì đám thằng Toàn lại giờ trò quậy phá cắt ngang cuộc nói chuyện giữa tôi và nhỏ Ngọc...! Nguyên nhân là do trên đĩa chỉ còn một khúc gà rán cuối cùng, thế là cuộc chiến giành thức ăn diễn ra giữa nhỏ Kiều ọ và Khanh khờ, bên nào cũng muốn giành phần gà rán riêng cho mình, sẵn có hiềm khích từ vụ cướp đồ ăn lúc nãy nên cả hai cãi nhau tóe lửa...

-Ê, tui chạm vào trước...! – Thằng Khanh khờ gằn giọng.

-Nhưng tui nói trước là của tôi. – Kiều ọ chẳng kém.

-Của tui.

-Của tui

-Của tui

.....Bạc.....

Thật không may, trong lúc giành giật thế nào mà khúc gà rán ấy lại bay vút, văng thẳng vào mặt thằng Toàn đang ngồi nhắm nhai ngon lành cây thịt xiên kế bên, và thế là...

-Bớ...giết người, ahhhhh... – Toàn phớn ớn mặt giấy đánh đập.

Không khí tiệc sinh nhật cứ thế diễn ra vui vẻ vô cùng, liên tục là những trò khỉ của thằng Toàn và thằng Khanh được bày ra... Những lúc như thế tôi lại lén nhìn sang bên Lan, nàng ấy đã cười trở lại, thậm chí là cười rất vui, có lẽ đối với em, tôi chỉ là tình cảm nhất thời thôi nhỉ, mất tôi em vẫn vui thế mà? Buồn thật...

-Phương...! Sao không ăn đi...! – Tôi mời một nhỏ Phương với một cương vị là “phó chủ xị” bữa tiệc.

Nhỏ cũng cảm lấy chiếc bánh ham bơ bơ, nhưng đáp lại tôi là một cái nhìn lạnh băng khiến tôi như hóa đá trước mặt nhỏ vậy, thế là thất bại hoàn toàn rồi, bao công sức của tôi...

Phần chính của bữa tiệc cũng đã đến khi mà Hoàng Mai đặt chiếc bánh kem sinh nhật lên bàn, chính thức mở màn buổi tiệc...!

-Dzôôô...! Cắt bánh đi bà con...! – Khanh khờ hớn hờ

-Cốp...này thì cắt – Toàn phớn chơi đều

-Làm gì cốc đầu tao...! Bánh kem đó không cắt...!

-Chưa thổi nến cầu nguyện, cắt cái đầu mày á...! – Thằng Toàn trợn mắt.

-Ồ ha, quên...! Thôi, cấm nến rồi thổi đi...!

-Cốp...này thì thổi...! – Bác Toàn lại chơi đều.

-Gi nửa mạy? Không thổi nến sao ăn...?

-Thôi, thổi cái đầu mày, sinh nhật mày hả...!

-Rồi một quá, làm gì làm đi...! –Khanh khờ khoanh tay, ngồi xuống ghế.

-Cốp... – Lại một cái cốc.

-Thằng cò hó, tao làm gì đầu mày cốc tao...!

-Thì mày mới bảo làm gì làm mà...! – Toàn phớn nguy hiểm vô cùng.

-Tổ bà mày, gahhhh...! – Khanh khờ điên tiết, vật thằng Toàn xuống ghế mà cú lét làm mấy nhỏ con gái hốt hoảng la toáng lên.

-Ahhhh, giết người, bớ...giết...! – Toàn phớn vùng vẫy, thờ không ra hơi.

-Thôi đi hai cái ông này, quậy phá quá...! – Nhỏ Ngọc nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng.

-Tại cái thằng cô hồn này giỡn trước nè...! – Khanh khờ đay nghiến.

-Ai bảo mày cứ hóng hót làm gì...! – Toàn phờn cười đều.

-Rồi, trật tự đi...! Để Hoàng Mai còn cầu nguyện...!

-À mà phải hát trước chứ nhỉ...? – Em Lan lần đầu lên tiếng.

-Phải ha, sinh nhật mà không hát chúc mừng thì còn gì là sinh nhật...! – Nhi lùn vỗ búp vào tay.

-Có bạn nào giúp mình cầm nến không? – Em Mai gãi đầu.

-Rồi để Phong cầm cho...! – Tôi nhanh nhẩu.

Được tôi tự tay cầm nến, em Mai mỉm cười vui hơn bao giờ hết, nụ cười ấy cứ xoáy vào tim tôi làm tôi cứ bối rối, không cầm nến vào bánh được...!

-Gi thế cha nội...? Con gái người ta mới 16 tuổi mà cầm ngược làm sao ra 61 rồi...! – Thăng Toàn nhún mày nhìn tôi.

-Thì quên...! – Tôi gãi đầu.

-Thôi để tao cầm cho, tội nghiệp...thằng bé mới lấy vợ.....ực...! – Toàn phờn chưa kịp nói hết câu thì toàn bộ những cặp mắt trong phòng đã lườm nó đến cháy xém mặt mày.

-Hề hề, thì thôi vậy...! Mày cầm đi Phong...! – Nó rung rẩy đưa nến lại cho tôi.

Khi mà những cây nến bắt đầu được thắp sáng thì bài hát happy birthday bắt đầu cũng được cất lên theo sau đó một cách rõ ràng và đồng dục..

‘Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, Happy birthday...”

-Háp pi bót đề...ề...ề...ề...! – Toàn phờn đột nhiên kéo dài giọng làm cả đám tròn mắt thất kinh.

-Chú du...! – Lê lười hết hơi.

-Ô, hay, há há, hi hi...! Tuyệt cú mèo con bà bán bánh xèo...! – Cả đám bật cười khanh khách vì màn pha trò đúng lúc của nó.

-Ô, quá khen, quá khen...! Tại hạ đây du học mấy năm trời mới hát được thế đó...!

-Cốp...! Xạo hả mày, ở Đà Lạt toàn long nhong ngoài đường...! – Khanh khờ được dịp trả thù.

-Tổ bà mày, dám bán đứng tao...ahhh...!

Thế là hai thằng lại vật nhau ra mà cù lét, nhỏ Ngọc chỉ biết làm người hòa giải bắt đắc dĩ.

-Mọi người ăn bánh kem vui vẻ...! – Hoàng Mai ôn tồn chốt sau khi cắt bánh kem xong.

-Ấy khoang...! Ăn bánh này phải có thức uống phù hợp đã...! – Khanh khờ chen vào.

-Thức uống gì...? – Cả đám tròn mắt.

Thế là nó rút từ đầu dưới bàn một chai pepsi loại lớn làm tôi cứ trở mắt ra mà nhìn bởi chai pepsi của nó không chứa pepsi mà chứa một loại nước đục đục, trắng trắng nhìn quen lắm, tôi từng thấy ở đâu rồi.

-Gi thế mày...? – Toàn phờn nhún mày.

-Pepsi già truyền đó con...! – Khanh khờ quệch mũi.

-Góm làm gì có vụ pepsi già truyền, làm như ông chủ pepsi là ông nội mày không bằng! – Tôi trêu đều.

-Để tao cho tụi bây xem!

Nói xong, nó mở nắp chai pepsi ra, phe phẩy trước miệng chai cho mùi hương tỏa ra khắp nơi. Như phản xạ tất cả đều nhăn mặt bịt mũi lại, cùng đồng thanh hô lớn...

-Rượu.....!

-Ặc cái thằng này...! Hôm nay bày đặt đem rượu vào nữa! – Tôi nhăn mặt.

-Tiệc tùng mà thiếu sao được mậy...! – Khanh khờ chung hứng.

-Eo ui...! Ghê quá, đẹp đi...! – Kiều ọe phát phát tay.

-Phải đấy, đẹp ngay...! Nêu không tôi trừ hạnh kiểm ông bây giờ...! – Nhỏ ngọc gằn giọng.

-Ồ, đâu được...! Rượu đã khui nắp, không thể đóng lại...!

-Ê, từ giờ tao uống nhiều rồi, có nghe vụ này đâu mậy...! – Thằng Toàn gãi đầu.

-Bối thế mới nói tại bây thiếu hiểu biết...! Nhà tao có truyền thống nấu rượu lâu đời rồi, cái gì cũng rành hết! – Rồi nó nghiêm giọng – rượu đã khui mà không uống sẽ gặp điềm xấu, có thể đổ máu.

-Trời ui! Ghê thế, giờ sao đây? – Nhi lùn hốt hoảng.

-Thì giờ phải uống chứ sao, cơ mà không cần uống nhiều đâu...! Mỗi người sương sương 5 ly nguyên được rồi.

-Gi...? 5 ly...! Nguyên luôn...! – Cả đám đồng thanh.

-Ồ, 5 ly là ít rồi, ít hơn thì phải đổ máu đấy...! – Khanh khờ cười đều.

-Phải uống thật hờ Khanh? – Em Mai nhăn mặt.

-Phải uống thôi...! Đây, mời chủ xị khai hòa. – Vừa nói nó vừa rót rượu vào cái chum nhỏ đưa Mai.

Hoàng Mai đón lấy ly rượu mà tối tăm mặt mày, tay run rẩy suýt rớt. Thấy vậy tôi vội cứu cánh...

-Ê, tao uống thay được hông mậy...?

-Không được, của ai nấy uống! Phần mày để sau! – Khanh khờ lắc đầu.

-Thấy Mai nhìn ly rượu như thuốc độc, tôi bèn thò thê bày cách...

-Nè Mai, lúc chuẩn bị uống chỉ cần nín thở nuốt ực một phát là xong, đừng uống từ từ dễ say đấy...!

-Vậy được không...?

-Được mà...! – Tôi mỉm cười.

Thế là Hoàng Mai gật đầu rồi nhắm mắt, dốc ly rượu lên và...

-Ưc...hư...ư...ư! Au...daaaaaaaa...!

Vừa uống xong chưa kịp cười cái bộ dạng của em thì đã bị câu một phát vào cánh tay muốn lóc mắt. Tội thằng Toàn được dịp cười lăn bò càng ra cả sàn nhà.

-Hic, gì thế Mai...? Cấu Phong chảy cả máu luôn này...! – Tôi nhăn mặt thổi cánh tay linh đủ 5 lỗ bấm.

-Hu, Mai xin lỗi...! Rượu cay quá Mai chịu hông được...! – Em cầm tay tôi xoa xoa, mặt trông thảm đến tội.

-Hờ hờ, cái này gọi là đồng cam cộng khổ nè...! – Toàn phớt cười đều.

-Rồi đây...! Tội thiên sư phụ Phong, làm phát ra trò nào! – vừa nói xong nó đã đặt ly rượu nghe cái cạch trước mặt tôi.

-Chơi luôn mày...!

Sử dụng chiến thuật cũ, tôi nín thở...

-Ưc...khè...è...è...! – Hơi rượu xông lên mặt làm tôi cay muốn ứ nước mắt.

Thảo nào...! Tôi còn chịu không được, huống chi là Hoàng Mai.

-Đã hông sư phụ, rượu nhà em là số dzách đó! – Khanh mập cười gian.

-Số dzách cái đầu mày, cay muốn lé mắt! – Tôi nhăn mặt.

-Úa xời...! Ba cái rượu còn con con mà ăn nhằm gì! Rót bỏ ly nào...! – Toàn phớt tưng.

Như để chứng minh, nó le lười uống từ từ mà mặt không hề biến sắc làm cả đám một phen trầm trồ...

“Úi cha...! Quý, thằng này là quý rồi...!”

Thế còn chưa là gì đâu, đến lượt em Lan mới hải hùng. Nàng kêu thằng Khanh rót 5 ly rượu để lên bàn rồi cầm lên uống ừng ực hết ly này đến ly khác. Cả đám chỉ biết nhìn em mà cười méo xệch.

-Trời, Thánh rượu...! Ghê vậy Lanna – Khanh khờ trở mặt.

-Rượu này có là gì so với rượu vang nhà mình chứ! – Em thần nhiên.

-Ồ...? nhà bạn bán rượu giống nhà mình sao?

-Không phải bán rượu mà là sản xuất rượu, rượu vang đấy, khi nào rảnh qua nhà mình cho uống thử...! – Em cười tươi rói.

-Tiêu mày rồi con, gấp cao nhân rồi, hé hé...! – Toàn phớt đập vai Khanh khờ cười khoái chí.

Đến lượt nhỏ Ngọc thì khỏi nói, thằng Toàn ngồi kế bên lãnh đủ. Nhỏ vừa ực vào một phát là nhăn mặt, nghiêng răng trèo trẹo đầm tới tấp vào mình thằng này làm nó muốn thổ huyết.

-Ahhh...lớp trưởng giết người...! – Toàn phớt ôm bụng vật vờ.

Sau màn dạo đầu làm nóng, bây giờ là đến màn giao lưu, học hỏi...

-Đây, tao kính mày một ly, Toàn...! – Khanh khờ nâng ly trước mặt thằng Toàn.

-2...3...dzôôô...! – Hai thằng cụng ly.

-...Ừc...khè...quá xá đã...!

-Chà, hai thằng bây chuyên nghiệp nhể...! – Tòì trở mặt.

-Ủây, mày con đứng đó làm gì...? Mời ai đi chứ...! – Toàn phớt gọi ý.

-Phải đó, hay là mời sư mẫu một ly giao bôi đi...! – Khanh khờ trêu đùa.

-Ui, phải đó nha...! Dám dẫu tụi này chuyện quen nhau, phải phạt thôi...! Uống giao bôi đi! – Nhi lùn khoái chí.

-Phải rùi, phải rùi...! – Kiều ẹo hùa theo.

Trước áp lực số đông, tôi không thể nào chống trả được, bèn cầu cứu nhỏ lớp trưởng, hi vọng lại một kì tích nữa diễn ra...!

-Gi...! Sao lại nhờ tôi! – Nhỏ đáp lạnh băng.

-Thì giúp chút đi mà...!

-Ủây, được rồi các đồng chí...! – Nhỏ lớn giọng thu hút sự chú ý.

“Phải rồi đó, tiếp đi”

-Tôi cất lực phản đối chuyện học sinh uống rượu...! Nhất là trong những buổi tiệc như thế này...!

“Đó, phong thái của lớp trưởng đó, go go go...!”

-Và đặc biệt là chuyện bắt Phong và Mai uống rượu thì...

“Rồi chốt đi...! Gấp luôn và ngay”

-Tôi hoàn toàn.....đồng ý, chào thân ái và quyết thắng!

“Sặc, có phải lớp trưởng hay không dzậy, đến nhỏ Ngọc cũng phá mình nữa...!”

-Ồ, hoan hô, lớp trưởng số dzách...! – cả đám khoái chí.

-Rồi, lớp trưởng đã nói thế thì xác định đi...! – Khanh khờ tống hai li rượu vào tay tôi.

Hoàng Mai bây giờ có thể nói là đồ mặt toàn tập, chỉ biết cúi gằm mặt xuống đất mà không nói được lời nào.

-Mai à...! Muốn uống chứ...! – Tôi lấp bắp.

Khẽ gật.

-Dzô đề, dzô đề, dzô đề...! – Cả đám tung hô như sấm dậy.

“Mịa, mấy cái thằng bom đều, đợi khi nào ông tử lượng cao rồi ông chấp hết, cả con nhỏ Ngọc nữa, chấp luôn...! Nói chung là một mình ông...chấp hết...!” – Cầm ly rượu trên tay mà tôi rầm rầm trong miệng.

Và rồi...

...Ưc...khắc...hức...ư – Hoàng Mai nhất thời không chịu được hơi rượu nên ngã nhẹ vào người tôi.

-Oa...ngọt ngào quá đi...! Ganh tị ghê luôn...! – Nhỏ Nhi và kiều kẻ tung người hứng.

-Hoàng thành nhiệm vụ rồi, bọn tôi xuống được chưa đây...? – Tôi nhú mày.

-Vâng, xít đao bờ li...! – Khanh khờ cười đều.

Mấy vòng đầu là thế đó, đến mấy ly sau thì tôi đã cảm thấy lửa bốc lên nghìn ngút khắp mình, càng uống càng xung, càng uống càng đã, và thế là:

-Dzôôôô...tụi bây!

-Đấy, thế mới là sư phụ chứ...! – Khanh khờ cười sảng khoái.

-Chà thằng này ngon, dzô luôn...! – Toàn phồn đặc ý.

3 thằng cứ chốc chốc lại dzôôô! Làm cho mấy nhỏ con gái cứ trở mắt nhìn, Hoàng Mai thì giật giạt tay áo tôi tỏ vẻ khó chịu. Nhưng tôi nào biết trời trăng gì nữa, thế là tôi hứng chí khoác tay lên vai em rồi tiếp tục uống cùng với 2 thằng kia mặc cho em cứ dầm thùm thụp vào ngực tôi.

Nhậu nhệ đã đời, tụi nó lại bày sang karaoke. Lúc bình thường thì có cho vàng tôi cũng không dám cầm cái mic lên hát đâu, nhưng bây giờ đang hưng phấn lên thì cái gì cũng chơi tốt hết, thế là...

-Chinh cho bố bài “more than I can say” đề, lâu lâu hát bài coi nào... – Tôi giật cái mic trên tay nhỏ Kiêu đang hát ngon lành làm nhỏ là oai oái lên.

-Ồ, chinh liền...! – Khanh khờ nhanh nhẩu.

-Nghe nè, ố...ú...ô...u...ô...u...hức...de he, I love you more than I can...hức...say...ề...ề...! Thôi làm biến hát quá bây hát đi, tao lượn vài vòng nào.

Vừa hát được một đoạn là tôi hứng chí, bay nhảy khắp nơi, biểu diễn lại trò tề thiên bắt yêu quái vừa coi hồi hè làm tụi nó cười lộn ruột, chẳng may, loạng choạng thế nào mà tôi lại vấp phải chân nhỏ Phương té nhào lên mình nhỏ luôn. Ấy thế mà tôi chưa chịu thôi.

-Ê! Tụi bây! Tao vớ được nhỏ nào đẹp quá nè...! – Vừa nói tôi vừa cầm tay nhỏ lắc tới lắc lui.

-Thấy nhỏ định vùng sức thoát ra, tôi ôm chặt luôn lấy nhỏ, la oai oái lên...

-Bây lại đây nhanh lên, tao ôm nó lại rồi, không sảy mất bây giờ...!

Vừa lúc đó, tôi lại nghe giọng oan oan của nhỏ Ngọc.

-Cái ông này, bỏ người ta ra, nhậu nhệ say bí tỉ rồi giờ trò hã...?

Loạng choạng đứng dậy tôi chống nạnh, hát mặt về phía nhỏ:

-Hờ, đánh ghen hay gì đấy!

-Hoàng Mai! Đưa tên này về chỗ đi, say quá rồi! – Nhỏ nhú mày.

-Phong, về chỗ đi...! – Hoàng Mai kéo tay tôi.

Thế nhưng tôi lại hát tay em ra, tạo thế tấn chuẩn bị như đánh nhau...!

-Bà dô đây...! Chấp hết luôn...!

-Hết cách rồi Mai đâu? Linh xác tên bọm nhậu này về...!

-Ồ...?

-...Bốp... – Chưa nói hết câu, nhỏ đã chặt một phát đau điếng vào gáy tôi và thế là.....hết biết gì luôn.

Ừ, dù không muốn chút nào nhưng sinh nhật của Hoàng Mai trong đầu tôi chỉ có bấy nhiêu kí ức thế tôi, cũng tại nhỏ Ngọc mà ra cả, nhưng như thế cũng đủ rồi, tôi mà còn tỉnh thì chắc lại gây thêm chuyện, không khéo lại gây chuyện lớn nữa. Cơ mà lần đầu tiên nhậu nhẹt cũng không tệ đấy nhì. Chắc! Nói thế thôi cũng không khuyến khích các bác nhậu nhẹt đâu nhé, tại bị đám bạn nó ép quá thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi ăn xong bữa tiệc sinh nhật đáng nhớ của Hoàng Mai thì tôi chả còn biết trời trăng gì nữa và thế là... Sáng hôm sau tôi lò mò thức dậy khi ánh nắng chiếu thẳng vào mặt từ cửa sổ, nhìn vào cái đồng hồ tôi mới giật mình tỉnh giấc khi nó chỉ hơn 12h giờ trưa.

–“Chắc...! Tôi qua mình làm gì mà ngủ đến trưa vậy cả” – Tôi nheo mắt suy nghĩ.

Vừa xuống đến lầu dưới, tôi đã nghe âm thanh xèo xèo với tiếng dụng cụ khua nhau leng cheng dưới bếp. Biết có điều chẳng lành, tôi nhẹ chân rón rén đi vào nhà vệ sinh một cách thâm lặng.

“Ba, hai một...một bước nữa thôi, một bước nữa...”

-Phong...! Đứng lại cho tôi...! – Tiếng Mai lạnh lốt.

-Ủa Mai...? Sao qua nhà Phong sớm vậy, có chuyện gì hôn? – Tôi giả vờ ngu ngơ.

Ngay sau đó là tôi lĩnh ngay cái véo hông cắt lực của Hoàng Mai làm tôi đau điếng mà tỉnh giấc hẳn...

-Nhậu nhẹt cho có dzô rồi vợ con không nhận ra hử? – Em mắng như đùa.

-Hic! Phong xin lỗi...! Tôi quá uống nhiều quá nên chả nhớ gì sắc! – Tôi nhăn mặt.

-Thôi được rồi! Phong vào trong rửa mặt đi rồi ra ăn trưa với Mai! – Em thờ dãi.

Dù đã rửa mặt lại nhiều lần nhưng đầu óc tôi vẫn còn mụ mị quá, hôm qua rõ ràng là tôi ở quán karaoke để ăn sinh nhật của Hoàng Mai mà, sao giờ lại ở đây rồi.

Bốp trán suy nghĩ mãi chẳng ra, tôi bèn cầu cứu Hoàng Mai thì được em ấy trả lời với một giọng ngao ngán:

-Phong đấy! Hôm qua uống rượu say bí tỉ, quậy tung cả lên, nên Mai phải đón taxi chở Phong về, còn xe của Phong thì Toàn chạy về nhà mình hộ đấy!

-Hic! Uống rượu vào Phong quậy lắm hả?

-Chứ sao nữa! Hết quậy người này đến quậy người kia! Bị Ngọc đánh mà vẫn còn chưa chịu ngừng!

-Ồ! Phong nhớ là nhỏ Ngọc đánh Phong xong là Phong chả biết trời trăng gì luôn mà!

-Hông dám đâu! Phong bị đánh xong thì chỉ ngất một một chút thôi rồi tỉnh lại tiếp tục quậy nữa đó! – Em nhăn mũi.

-Hử? Quậy nữa á?

-Chứ sao nữa, còn quậy cả Tiên luôn...!

-Phong quậy nhỏ đó ra sao?

-Thì Phong ép Tiên uống rượu với Phong chứ sao! Tiên nhăn mặt thì Phong lại trút cả ly rượu vào họng nó luôn! Eo ôi! – Em rùng mình.

-Hà hà! Có thể chứ, phải trừng trị nhỏ Tiên vượn một phen mới được! Mà sao Mai lại chơi với nhỏ đó chứ! Nhỏ xấu tính ghê lắm.

-Mai cũng không biết nữa! Lúc trước bạn ấy cũng bình thường, năm nay sao lại đổi tính thế chứ! Đến Mai còn phải bắt ngờ!

-Hề hề, thế Phong quậy xong nhỏ Tiên là lẩn ra ngủ phải không?

-Chưa đâu!

-Sặc, gì nữa! – Tôi giật thót.

-Đến Nhi lùn và Kiều ọ!

-Quậy sao?

-Thì...Phong chạy đến, khoác vai hai bạn ấy còn bảo họ là bồ nhí nữa! – Mặt em xụ xuống nhìn buồn hiu.

-Ui thôi Phong xin lỗi mà, lúc đó Phong có rượu trong người, có biết gì đâu chứ! – Tôi nhích lại gần em âu yếm.

-Vậy mà Phong còn chưa chịu thôi! – Em đột nhiên gằn giọng.

-Sao nữa? – Tôi thất kinh.

-Lại còn sang chọc phá Lanna nữa chứ! – Em phụng phịu.

-Chọc cả Lanna luôn?

-Thì Phong đến chỗ Lanna thách bạn ấy uống rượu với Phong, ai ngờ chưa đến ly thứ 3 mà Phong đã gục rồi! – Em thờ dãi.

-Phù thế mà Phong cứ tưởng lại xảy ra chuyện gì! – Tôi đưa tay lên trán quệt mồ hôi.

Bỗng em nghiêm giọng:

-Liệu hồn Phong đấy! Sao này mà uống rượu vào quậy phá nữa thì chết với Mai!

-Ừ...ừ, biết rồi, híc! – Tôi xụ mặt.

Rồi đột nhiên chuyển đổi 180 độ sang mặt hiền chạy đến khoác lấy tay tôi mà kéo vào bàn ăn giờ này đã được chuẩn bị tươm tất.

U choa! Toàn là món ngon không à, nào là vịt kho gừng, canh cải chua, rau muống xào thịt bò...Nhìn mà đã con mắt.

-Trời ơi! Bá cháy con bò chết! – Tôi gấp miếng thịt bò bỏ vào miệng.

-Oa...! Tuyệt cú mèo con bà bán bánh xèo! – Tôi thần thốt khi ăn cục thịt vịt.

-Ú...! Hết sảy con bà bảy! – Tôi tằm tắc sau khi húp một thìa canh.

-Phong cứ ăn đi, khen hoài...! – Mai nhăn mũi

-Ngon thiệt mà...! Từ đó giờ mới ăn được bữa linh đình thế đó!

-Thì Mai đã nói là phụ trách bếp núc mà! – Em mỉm cười.

-Mà Mai học những món này ở đâu thế?

-Thì mẹ Mai dạy đấy! Bảo là...! – Em bỗng dưng đỏ mặt.

-Bảo sao?

-Thôi...! – Em cúi gằm.

-Nói đi...! – Tôi nài nỉ.

-Hông nói đâu...!

-Đi mà...!

-Thì bảo...

-Sao?

-Đề sau này nấu cho chồng...!

-Phụt....! – Tôi ối ối thèm muốn phun cơm ra ngoài.

-Đã bảo người ta hông muốn nói mà...! – Em phụng phịu.

-Thôi thôi ăn cơm đi đã! – Tôi bối rối cùng cực.

Mẹ của Hoàng Mai đúng là hết sức tình ý mà. Dạy cho Hoàng Mai nấu ăn ngon thế này thì ai mà chả thích chứ, sau này ai mà làm chồng của Hoàng Mai thì quả là tuyệt vời trên cả sự tưởng tượng rồi! Cơ mà có phải là tôi không? Tôi và Hoàng Mai có thể duy trì mối quan hệ này cho đến lúc đám cưới luôn sao?

“Có thật là mày muốn thế không Phong?”

-Phong...! – Tiếng Hoàng Mai gọi lớn.

-Ồ...có chuyện gì?

-Sao không ăn đi, cứ tầm ngăm hoài vậy?

-Ừ là thì...tại ngon quá không nỡ!

-Đéo mồm! – Em nhăn mũi nhưng hai gò má vẫn ửng hồng.

-Thôi ăn...! Hề hề! – Tôi cười cầu tài.

Sau khi ăn xong, tuy tôi có giành rửa chén nhưng em cứ nằng nặc nhận về phần mình, thế nên tôi đành ra sofa ngồi xem TV để giết thời gian. Quả thật, Hoàng Mai rất đảm đang, từ vóc dáng, khuôn mặt, đến tính cách đều rất thuần Việt, em gần như hội tụ đủ những tố chất mà con gái Việt cần có. Đáng lẽ ra tôi phải rất hạnh phúc khi có được Mai chứ, thế nhưng không hiểu vì sao đôi lúc tôi lại tự hỏi mình rằng “Tình cảm tôi dành cho Mai là gì, tình yêu hay sự thương hại?” Mỗi khi nghĩ đến đó tôi lại cảm thấy đau đầu, không thể nghĩ tiếp được.

-Chiều nay chờ Mai về nhà chút nha Phong! – Em nhẹ nhàng ngồi cạnh tôi.

-Có việc gì vậy?

-Thì...về thăm nhà chút thôi! Mai nhớ...! – Hai mắt em bỗng dưng đỏ hoe.

-Ừ, Phong biết mà...! – Tôi âu yếm kéo Hoàng Mai sát vào lòng mình.

Tôi biết, đối với một cô gái sống trong sự bảo bọc của gia đình mà nói thì việc sống xa nhà chẳng khác nào như một cực hình cả, nhất là đối với một cô gái mỏng manh, yếu đuối như Hoàng Mai thì việc được gặp lại gia đình là một điều hết sức đáng mừng. Thế nên khi mà tôi vừa gật đầu đồng ý là em lại ôm chặt lấy tôi mà hét toáng lên, người ngoài nhìn vào dám nói tôi sảm sỡ lắm.

-À mà quên nữa! – Em đột nhiên sựng lại, nhìn một lượt từ đầu đến chân tôi.

-Chuyện gì thế, sao còn chưa đi? – Tôi ngăn người.

-Phong có áo sơ mi nào không! Màu trắng càng tốt!

-Ồ...! Đi qua nhà Mai thôi mà, đâu có đi xin việc gì đâu mà ăn mặc lịch sự làm gì? -

-Thì Mai cần Phong ăn mặc lịch sự kìa! – Em nhăn mũi

-Hử? – Tôi vẫn chưa hiểu

-Phong tưởng mẹ Mai dễ dàng cho Mai ở nhà người khác thế sao? Phải nói Phong là một người cực kì lịch sự, nhã nhặn nên bà ấy mới đồng ý đấy!

-Sặc...! Chém gió siêu kinh điển...! – Tôi há hốc.

-Phải nói thế mới được ở nhà Phong chứ! – Em phụng phịu.

-Bây giờ phải thay đồ thật à?

-Chứ sao, coi như...ra mắt...mẹ của Mai vậy!

-Cái gì?

-Cũng chẳng biết, mẹ Mai bảo khi nào về thăm nhà thì nhớ dẫn bạn tới, chắc là coi...mất rồi! – Em bối rối vẩn về tà áo.

-Mà lỡ coi mất thiệt thì sao? – Tôi dè chừng.

-Thì là...?

-Nói đi!

-Thì...

-Thì sao...?

-Chút...thì cười luôn chứ sao? – Đặt nụ hôn nồng cháy lên má tôi xong, em chạy ra ngoài gọi với vào – Thay đồ đi, Mai đợi đó.

“Ừc...cười thiệt hả?” – Đó là tất cả những gì trong đầu tôi nghĩ được lúc đó.

Nhà Hoàng Mai nằm trên đường MKD ở gần Vịnh Lớn cách trường khoảng 4 cây số, đó là một ngôi nhà không lớn lắm, nhưng vẫn toát lên vẻ sang trọng khi nhìn từ ngoài vào, nó có cánh cổng xanh dương chỉ cao hơn đầu người một tý không cao lêu nghêu trắng toát như ở nhà Lan nên trông rất xinh xắn.

Đột nhiên em khựng lại trước cánh cổng nhà mình, căn môi nhìn tôi lo ngại mà không dám mở cổng:

-Sao thế Mai?

-Cổng nhà...không khóa...! – Em lùi lại, đứng gần tôi.

-Chẳng lẽ trộm...? – Tôi nhú mày.

-Không phải đâu, có lẽ là...! – Em dăm chiêu.

-Ai chứ...?

-...Ba Mai...!

-Vậy có nên vào không...?

Đột nhiên em nín lấy tay tôi, kéo đi:

-Phong ơi! Vào nhanh đi, có thể mẹ và em Mai trong đó...!

Phải rồi...! Theo như Mai đã nói thì ba em hay về nhà kiếm tiền, sinh sự...đập phá đồ đạc mà. Nếu thật là ba em đang trong căn nhà đó thì chẳng phải mẹ và em Mai đang gặp nguy hiểm sao? Không đợi em phải giục thêm, tôi lao đến đến, đập cửa xông vào nhà Hoàng Mai với khí thế hùng hục...

Vừa xông vào, tôi đã thấy một người đàn ông đang đứng giữa nhà quát nạt vào mặt một người phụ nữ đang ngồi bệt dưới đất ôm chặt một thằng nhóc vào lòng...

-Con nhỏ đó đang ở đâu...? Có nói ra không?

-Nó đi rồi, ông rượu chè, cờ bạc đã đòi rồi về đây sinh sự...! Ông thay đổi nhiều quá...!

-Ai bảo bà rút cái cửa nợ đó về chứ, tại con nhỏ đó mà tôi làm ăn thua lỗ thế đấy...!

-Ông bảo ai là của nợ chứ, không có con bé lúc trước ông có tiền để mà đi suốt ngày như thế không? Thằng con của ông có tiền để mà ăn học không?

-Tôi không cần biết, bây giờ có đưa tiền cho tôi không thì bảo, hoặc chỉ chỗ con nhỏ đó cho tôi, để tôi tự lấy.

-không bao giờ đâu, ông đi đi...!

-Không đưa à, biết tay tao... – Ông ta vung tay lên.

-Dừng lại...! – Tôi quát lớn.

Mọi cặp mắt đột nhiên đổ dồn vào tôi như để dò hỏi rằng, thằng oắt con này từ đâu đến, sao đột nhiên xông vào nhà người ta, lại còn can dự vào chuyện gia đình của người khác nữa, có biết lịch sự là gì không?...

May mắn làm sao, Hoàng Mai lúc đó cũng lót tót chạy vào đứng nép sau lưng tôi nên tôi thấy bình tĩnh hơn mà phán, cũng không phải, gọi là thuyết trình

mới đứng:

-Tôi là bạn của Hoàng Mai, lấy tư cách đó, tôi không cho phép ông làm như thế...?

-À...! Thì ra mày là cái thằng trời đánh đám rũ rê con gái người ta đi bụi đấy sao?

-Đúng, tôi là thằng rũ rê con gái người ta, nhưng không phải là đi bụi, mà là để trốn chạy người cha dã man như ông!

-Mày dám...! – Ông ta xông đến, vung tay đánh vào tôi.

Đấy Hoàng Mai qua một bên, tôi lách người né đòn, nhưng ôi thôi...! Vừa định dụng lực thì toàn thân tôi bỗng nhiên đau ê ẩm, chắc có lẽ phải trải qua cuộc chiến lồi lõm tới hôm trước thêm nữa là một đêm sinh nhật Hoàng Mai say bí tỉ nên tôi chẳng còn khí lực để mà đánh nữa, thế nên...

-Bốp... – Ông ta vung nắm đấm vào mặt tôi rất mạnh, làm tôi choáng váng, ngã bịch ra đất.

-Phong không sao chứ? – Hoàng Mai quỳnh quáng đỡ tôi dậy.

-Tao nói cho mày biết, khôn hồn thì tránh xa con nhỏ ra, nếu không mày con bị nặng hơn đấy!

-Tránh xa ra để ông hành hạ con gái ruột của mình sao? Không bao giờ?

-Mày gan lắm! – Ông ấy bước đến, nắm lấy cổ áo tôi xách lên.

-Rốt cuộc Hoàng Mai có lỗi gì với ông mà ông lại đối xử với cô ấy như vậy chứ...?

-Không liên quan đến mày...bốp...! – Ông ta tức tối đánh mạnh một nắm đấm vào ngực tôi.

Sẵn đã bị trọng thương ở ngực từ mấy đòn đánh của bọn song sát hôm trước nên khi nhận đòn của ông ấy, tôi đau gấp mấy lần bình thường mà ngã vật ra đất, thờ hồng hộc.

-Ba...! Dừng lại đi...! – Hoàng Mai đứng dang tay cản đường ông ấy.

-Mày có tránh đường không, tao đang dạy mày cách đối xử với bọn dụ dỗ con gái đấy...!

-Không, ba không được đánh cậu ấy...!

...Chát... – Vừa dứt câu ông ấy đã tán vào mặt Hoàng Mai vang lên tiếng khô khốc.

-Mai có sao không? – Tôi đỡ Hoàng Mai dậy, dùng thủ pháp nắn trật đã xoa vào mặt em để giảm bớt cơn đau.

-Không sao đâu...! Hức...! – Em mím môi bật khóc.

-Tại sao ông lại đánh dã man con gái ruột của mình chứ?

-Nó không phải con ruột của tao, nên tao đánh nó không được à?

-Sao chứ...? – Tôi thất kinh.

-Phải đấy...! – Đến lượt mẹ Mai lên tiếng – Nó không phải là con ruột của ông ta, mà là con riêng của tôi, nhưng đâu nhất thiết là phải đánh đập nó như thế chứ?

-Bà còn nói sao? Không tại nó mà tôi bị phá sản à?

-Ông chỉ biết đổ thừa...! Tất cả là do ông tất trách trong công việc, trách ai...?

-Sao...? Định lật tôi à....?

-Dừng lại hết...! – Tôi điên tiết, quát lớn.

-Chuyện người lớn các người tôi không quan tâm, nhưng nếu đã động vào Hoàng Mai thì tôi không nương tay đâu...!

-Mày định làm gì tao...? – Lão lại xách cổ áo tôi lên.

-Ông không phải là bà của Hoàng Mai thật sao?

-Phải đấy...! Hỏi làm gì?

-Hề, chỉ để không bị nhát tay thôi...!

-Gi...?

Ông ta chưa kịp hiểu ra câu nói của tôi thì đã bị tôi dùng càm nã thủ, bẻ ngược tay ra khỏi cổ áo rồi tống một quyền vào hông ông ta. Vừa mới hoàn hồn, ông ấy đã bị tôi dùng "tịch" trượt dọc cánh tay phải, nửa chừng tôi bật khớp ngón giữa lên mà mỗ vào vùng nách làm vô hiệu hóa cánh tay đó. Mất lực từ cánh tay phải, ông đành dùng cánh tay còn lại chống trả yếu ớt. Tiếp tục sử dụng càm nã thủ, tôi thò tay lấy cổ tay trái của ông ấy, bẻ quặt ra sau lưng rồi dùng chân chìa ra, vật ngã ông ta xuống đất. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng có vài giây ngắn ngủi, nhưng đối với một người mang đầy vết thương như tôi thì quả là một cuộc tra tấn thể xác, nhưng đã xuất quyền thì không được nương tay. Thông thường trong những tình huống vật được đối phương xuống đất như thế này thì các cao thủ khác đã có thể tung sát chiêu kết thúc đối phương trong một nốt nhạc, nhưng...

-Anh ơi đừng đánh nữa...! – thằng nhóc em Mai chạy ra ngăn tôi lại.

Đây là em cùng cha khác mẹ với Mai, suy ra thì ông này là cha ruột của thằng bé rồi, thế nên tôi không lí nào lại tiếp tục đánh nữa, liền buông ông ấy ra mà trở về tư thế bình thường...!

-Thôi được rồi...! Con đã làm việc mình cần làm, bác gái muốn quyết định làm sao cũng được.! – Tôi nhìn về phía mẹ Mai mà thờ dãi.

Nhẹ nhàng dìu Hoàng Mai lên chiếc ghế sofa, tôi tiếp tục sử dụng thuật nắn bóp mà xoa lên khuôn mặt Hoàng Mai giờ đây đã hằn đỏ năm ngón tay, nhìn đến tội:

-Còn đau không?

-Hết ừ...! – Em phụng phịu rút sát vào tôi.

Yên tâm vì Hoàng Mai không bị thương nặng, tôi lại tiếp tục quan sát tình hình:

-Bây giờ ông ra khỏi nhà này ngay! – Bà gằn giọng.

-Mẹ...! – Thằng nhỏ méo máo ghì lấy tay mẹ như van lơn đừng đuổi ba nó ra khỏi nhà.

-Bà dám đuổi tôi ra khỏi nhà hay sao? – Ông ấy lồm cồm ngồi dậy.

-Một người chồng tệ bạc như ông tôi không cần nữa! – Bà ấy hai mắt đỏ hoe.

-Được...! Bà hãy nhớ lấy câu ấy, sau này đừng có hối hận.

Ra đến chỗ chúng tôi đang ngồi ông lớn tiếng găt gong:

-Còn bọn bây nữa...! Nhớ đấy...! Tao sẽ cho chúng mày phải trả giá!

-...hức... – Hoàng Mai run rẩy nắm chặt lấy tay tôi.

-Có cần phải lớn tiếng thế không...? – Tôi nhú mày, nhìn thẳng vào mắt ông ta.

-Tao đi, chờ đấy...! – Ông bỏ ra ngoài một mạch, không quên đóng sầm cửa rõ lớn.

Khi ông ta đi, căn nhà trở nên im lảng một cách lạnh lùng, không ai nói với ai một lời nào hết, dường như ai cũng có suy nghĩ riêng của mình ngoại trừ tiếng khóc bù lù bù loa của thằng nhóc em Mai đang gục mặt vào lòng mẹ nó mà khóc tức tưởi. Chỉ có nó mới chưa hiểu vì sao mà mẹ nó lại đuổi người cha yêu dấu của nó ra khỏi nhà và vì sao một người thanh niên xa lạ đánh cha nó ra như thế...

-Mai à, giờ làm gì đây, đồ của Phong lết thết quá...! – Tôi nhìn lại mình giờ đây áo quần sốc sét do trận đánh lúc nãy.

-Không biết nữa, chắc là phải về rồi, hôm nào rảnh mình ghé lại – Em thờ dãi buồn bã.

Lúc đó tôi cảm thấy áy náy lắm, lâu lâu đề Mai về thăm gia đình cũng không xong, lại còn kéo theo biết bao nhiêu là rắc rối, nhất là khuôn mặt của em giờ đây đã sưng lên vì cái tát lúc nãy, tôi xót lắm. Giả như lúc nãy tôi mạnh mẽ lên một tý thì Mai đâu bị như thế này, có lẽ tôi cần phải rèn luyện thêm nữa rồi...!

-Hai tụi con đi đâu thế?

-Dạ, hai tụi con xin phép về ạ, giờ ở lại chắc không tiện...! – Mai bèn lên.

Nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân, mẹ Mai khẽ mỉm cười, rồi ôn tồn bảo:

-Cứ ở lại, bạn con cũng vì gia đình mình mà ra như thế mà!

-Thật hả mẹ...! Hi, thế mà con cứ tưởng – rồi em đẩy tôi sang ghế sofa – Phong ngồi đi, cứ tự nhiên.

-Tuấn à, con chạy ra sau bếp đổ đá vào túi chườm cho chị hai đi...! – Di nhẹ nhàng bảo thẳng thớm.

-Thưa bác gái...! – Tôi đáp ứng

-Con không cần phải xứng thế đâu, kêu là cô được rồi...!

-Dạ thưa cô con muốn hỏi ạ...!

-Ừ con hỏi đi.

Cầm chặt tay Hoàng Mai vì câu hỏi có liên quan hệ trọng với em, tôi đánh bạo:

-Vậy là Hoàng Mai không phải con ruột ông ấy...!

-Phải...con bé Mai là con riêng của cô...! – Cô thờ dài.

-Mẹ, sao đến giờ này mới nói! – Hoàng Mai mím môi nắm chặt lấy tay tôi.

-Mẹ chỉ muốn con sống một cuộc sống bình thường thôi, không ngờ chuyện lại xảy ra đến nước này...!

-Hức...! Mẹ...! – Hoàng Mai òa khóc chạy đến bên mẹ.

-Ừ, mẹ biết mà, tội cho con gái của mẹ quá. – Cô cũng không kiềm được nước mắt ôm Mai vào lòng.

Dù không hiểu cảm giác đó ra sao nhưng chỉ cần biết người đàn ông bấy lâu này mình gọi là ba không phải ba ruột mình thì tôi cũng khó có thể chịu đựng được rồi, huống hồ chỉ giờ đây còn bị chính người ba hờ đó hành hạ, đánh đập dã man nữa, thử hỏi làm sao một người con gái mềm yếu, mong manh như Hoàng Mai có thể chịu đựng được chứ...Nghĩ đến mà thật bất công cho số phận đời người.

-Đờ đau chưa Mai...? – Cô nhè nhẹ chườm túi đá lạnh vào má Hoàng Mai.

-Chưa...! Mẹ chườm nữa đi...! – Em làm nũng y như một cô bé con.

Thấy tình mẫu tử như thế tôi cũng không khỏi tủi thân về số phận của mình. Mất mẹ từ nhỏ, tất cả những hình ảnh của tôi về bà chỉ là những tấm hình trắng đen bà chụp hồi còn trẻ với ba tôi, ngoài ra tôi chẳng còn kí ức nào về bà nữa. Bởi thế tôi rất trân trọng tình cảm gia đình và sẵn sàng đấu tranh đến cùng để nó được tồn tại dù cho nó có là của tôi hay không, thấy cần tôi chắc chắn sẽ làm.

-Hoàng Mai đã ở nhà con 2 tuần lễ nay à...? – Cô bỗng đổi mục tiêu sang tôi.

-Ồ...dạ phải ạ...! – Tôi giật mình ngồi thẳng dậy.

-Nhà con có những ai?

-Chỉ có mình con...thôi...ạ! – Tôi giật mình vì Hoàng Mai cứ nhìn tôi.

-Một mình...! Sao Hoàng Mai nói ở chung với ba mẹ con mà...! – Cô thoáng nhíu mày.

-Sao ạ, con...! Thật ra thì...con...à...mẹ con mất từ khi con mới lọt lòng, con ở với ba cho đến lúc lớn thì ông ấy đi công tác xa...nhà! – Tôi đáp dè chừng.

-Con biết nói dối khi nào thế Mai? – Cô nhìn Mai tỏ vẻ không hài lòng.

-Con xin lỗi...! Nhưng nếu không làm thế thì mẹ sẽ không yên tâm mà cho con đi đâu! – Em cúi mặt.

-Vậy con ở nhà một mình với con trai thì con sẽ yên tâm sao?

-Con yên tâm thật mà, và lại Phong là...! – Mặt Mai đỏ bừng.

-Là gì...? – Cô cắt cớ.

-Là bạn thân...! – Em lại cúi mặt, vắn vế tà áo.

-Vậy con có đưa con Mai nhà cô đi đâu chưa Phong...?

-...Phụt...! – Tôi nhém tý phun hết chỗ nước đang uống.

-Con không có làm gì đâu mà cô, con nhà võ tuyệt đối không làm mấy cái chuyện mờ ám đâu! – Tôi hoảng hồn xoa tay.

-Không, ý cô nói là con có đưa bé Mai đi đâu chơi không...? Con bé thích đi đây đó lắm!

-Ồ...cái đó thì có ạ...! – Tôi vuốt ngực thờ phào.

-Mà chuyện mờ ám con nói là gì vậy?

-Dạ...! Con...! – Tôi ấp úng.

-Mẹ...! Hỏi vậy sao bạn ấy trả lời...! – Mai phụng phịu.

-Đề mẹ hỏi – rồi cô quay sang tôi – sao nào Phong?

-Không có gì đâu mà cô, hỏi thế chết con! – Tôi lí nhí.

-Thế sao lúc nãy con nói đó!

-Con nhà võ tuyệt đối không trả lời những câu không minh bạch đâu ạ! – Tôi nhắm mắt đáp bừa.

Thế mà hên vô cùng:

-Trả lời hay đấy, thế ra con biết võ thật à...?

-Dạ biết sơ sơ...!

-Biết sơ sơ mà đánh hay như thế nhỉ?

-Dạ cũng rành rành...!

-Rành rành mà đánh người ngã cả ra đất?

-Dạ cũng tốt tốt...!

Có lẽ do câu trả lời quá “củ chuối” của tôi hay sao mà cả cô và Hoàng Mai đều mím môi nhin cười, nét mặt họ vui vô cùng. Sau một hồi để tôi tự ki một mình, cô mới nghiêm nghị hỏi tiếp:

-Vậy con với Hoàng Mai quen nhau khi nào?

-Lúc đánh nhau ạ! – Thêm một câu củ chuối nữa.

-Hoàng mai đánh nhau à? – Cô sững sốt.

-Dạ không...! Con giải cứu cho Hoàng Mai...!

-Được bao lâu rồi...?

-Dạ mới đêm hôm qua! – Tôi hồn nhiên tợn.

-Đêm hôm qua? – Cô ngạc nhiên.

-Tìm hiểu hơn 2 tuần lễ đó mẹ...! – Em cắn môi đáp thay.

À thì ra thế, cứ tưởng hỏi quen vụ kia, rồi rầm ghê luôn ớ, khác gì ra mất đầu, mà ra mất chứ còn gì nữa, nãy giờ cứ cô hỏi, tôi thì đáp thôi chứ ai vào đây.

-Vậy Hoàng Mai ngủ ở đâu?

-Ở nhà con...ạ!

-Cô biết chứ, nhưng ở đâu!

-Thì là ở nhà con ạ! – Tôi vẫn chưa hiểu gì sắc.

-Ngủ ở phòng của ai đó ngốc ơi! – Em nháy mắt.

-Dạ...à, ngủ ở phòng của ba con ạ...! Ba con đi ít khi về nên sang phòng ông ấy, không sao đâu!

Đến lúc này sắc mặt cô mới dịu lại mà bảo Hoàng Mai sang ngồi với tôi:

-Chúc mừng chàng nha! – Em âu yếm ngồi cạnh tôi.

-Ồ...là sao, chẳng hiểu gì?

-Qua vòng rùi đó!

-Vòng gì...?

-Thì vòng ra mắt chứ gì? – Em nhẩn mũi.

-Thì ra nãy giờ...! – Tôi trợn mắt.

-Thôi, nghe tiếp đi kia! – Mai thúc vào tay tôi, hướng sự chú ý đến mẹ mình.

Không ngoài dự đoán, nãy giờ mẹ của Mai đang thăm vấn tôi về chuyện của hai đứa, như thế thì gọi là ra mắt chứ còn gì nữa, mà ra mắt đồng nghĩa là cưới, mà cưới đồng nghĩa với sinh con, mà sinh con đồng nghĩa với làm cha. mà làm cha có nghĩa là phải gánh vác gia đình, mà gánh vác gia đình là phải đi làm, mà đi làm thì phải nghỉ học, mà nghỉ học thì, trời ơi...gì thế trời...! Ông đang trêu con đấy sao?

-Phong làm gì thế...? – Em nhủu mày nhìn tôi.

-Không, không có gì đâu...! – Tôi xụ mặt rầu rĩ.

-Thôi được rồi, mẹ không ngăn cản chuyện quen nhau của hai đứa, chỉ cần hai đứa không lơ là việc học là được rồi...! Đã hiểu chưa...?

-Dạ hiểu! – Tôi và Mai đồng thanh.

-Thôi dù gì cũng trễ rồi, hay là hai đứa ở lại đây ăn bữa cơm tối rồi hãy về...! – Cô nhủu mày ngược nhìn chiếc đồng hồ giờ đã điểm 6h30.

-Ở lại ăn được không Phong...! – Em thủ thỉ với tôi.

-Gì thế Mai? Chưa gì mà mọi việc phải hỏi ý kiến của Phong là sao? – Cô nhủu mày.

-Phong có công việc của mình mà...! – Mai mắc cỡ cúi mặt.

-Dạ, không sao đâu cô...! Được cô mời dùng bữa thì còn gì bằng! – Tôi hốt hoảng xua tay.

-Ừ, vậy thì được...! Mai này, con vào phụ em trai dọn thức ăn ra đi...! Mẹ để dưới bếp ấy.

-Dạ...! – Mai nhanh nhẩu chạy ra sau bếp.

Giờ đây chỉ còn cô và tôi ở phòng khách, không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt vô cùng, tôi thậm chí còn không dám nhúc nhích cục cựa, sợ rằng nếu mà tôi làm gì thoát hóa để mẹ Mai để ý thì thế nào cũng sẽ bị hỏi thêm mấy câu cật cớ nữa, đến lúc đó thì Mai làm gì ở đây mà cứu cánh cho tôi được chứ...!

Bỗng nhiên cô đứng dậy, nhẹ nhàng ngồi cạnh tôi mà ôn tồn bảo:

-Phong này, cô nhờ con một việc được chứ...?

-Dạ, được...! – Tôi lắp bắp.

-Con bé Mai đã kể cho cô về chuyện đám học sinh trong trường rồi, cũng may là nhờ có con đấy...!

-Dạ không có gì đâu cô, việc phải làm mà...!

-Vậy nên, làm phiền con từ nay về sau bảo vệ tốt cho Hoàng Mai nhé...! Con bé yếu đuối lắm...!

-Dạ, con hứa mà, con nhất quyết không để Mai bị tổn thương nữa đâu!

-Thế thì cô yên tâm rồi, con võ công cao thế mà nhĩ? – Cô mỉm cười.

-Dạ...! Chắc vậy...!

Bữa cơm gia đình diễn ra một cách ấm cúng và vui vẻ khi mà tôi luôn là chủ đề để mẹ Mai trêu chọc, Hoàng Mai vì thế cũng bị vạ lây khi luôn cố giúp tôi khôi phục thể diện hòng do bị gài hàng. Nhưng nhìn chung thì cũng chẳng có gì to tát, thậm chí tôi còn thích được ăn những bữa ăn như thế này nữa là đằng khác...! Bởi một lẽ dĩ nhiên, từ trước đến giờ tôi thường dùng cơm một mình, có khi nào ăn những bữa cơm gia đình ấm áp như thế này đâu chứ, giá như gia đình tôi cũng được như thế thì con gì bằng...! Nghĩ đến lại buồn, cuộc đời vốn đã không cân bằng rồi mà...!

Cùng Hoàng Mai dạo bước trên bãi cát trắng mịn, dài bất tận của biển Vịnh lớn. Về đêm, những cơn gió lạnh buốt từ ngoài biển thổi vào làm em cứ rút sát vào người tôi mà run lẩy bẩy nhưng vẫn không giấu được niềm vui sướng ngập tràn đang hiện rõ trên mặt. Chưa bao giờ tôi thấy em vui vẻ đến thế, ngay cả lúc tôi đáp lại lời ngỏ của em thì em cũng chưa vui đến vậy, tôi hỏi thì em cứ cười, hai gò má cứ ửng hồng cả lên:

- Phong biết rồi mà còn hỏi?

- Biết gì chứ?

- Thì chuyện ra mắt đó, thành công rồi còn gì, mẹ Mai rất vui mà...!

- Ủa, ừ thì vui...! – Tôi xui xị.

- Phong vui mà sao mặt gì kì vậy, có phải đã hồi hận rồi phải không? – Em phụng phịu.

- Ý, không phải...! Mà Phong đang lo là chuyện này có quá sớm hay không?

- Chuyện gì cơ?

- Thì chuyện ra mắt, vậy là phải...?

- Phải sao?

- Đám cưới...! – Tôi lí nhí.

- Vô duyên hà...! Người ta đã nói hồi nào...? – Hoàng Mai mặt mày đỏ ửng cả lên mà vỗ bùm một phát vào lưng tôi.

- Thì chẳng phải là mẹ Mai nói thế còn gì?

- Ngốc quá đi, mẹ Mai nói là cứ thông thả từ từ, lo học trước, chứ có bắt ép Phong đâu!

- Phù thế mà Phong cứ tưởng...! – Tôi thờ phào.

- Vậy nếu có đám cưới thật thì Phong sẽ từ chối chứ gì? – Em nguyệt dài.

- Ặc không...! Làm gì có chứ, tại giờ sớm quá...! Nếu lớn hơn một chút thì chắc không sao...! Ừm...chắc là vậy! – Tôi dè chừng.

- Hừ, vậy thì miễn cưỡng rồi...! – Em nhăn mũi quay đi.

- Ế ế, rồi cưới luôn...! – Tôi hốt hoảng.

- Thật không...?

- Thật, 100 phần công lực...!

...Chụt...

Trong cảnh vật thơ mộng của biển Vịnh lớn về đêm, Hoàng Mai nhẹ nhàng nhón chân, vòng tay lên cổ tôi mà đặt một nụ hôn thật ngọt ngào vào má khiến tôi như chết lặng trên chín tầng mây cao vút. Mặt mày tôi nóng bừng lên cứ như uồng gần cả lít rượu vậy.

- Nè, chồng ngốc...! Về chưa, Mai lạnh rồi đó! – Em nũng nịu, thúc tay nhẹ vào hông tôi.

- Ừ, à...thì...về...! – Tôi tỉnh mộng lấp bắp.

Thế là buổi ra mắt với mẹ Hoàng Mai đã kết thúc thành công mỹ mãn mặc dù cũng có đôi chút “củ chuối”. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt tại đây đâu, tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Một ngày mới lại đến với bao tất bật chuẩn bị cho ngày học mới, như thường lệ, tôi lại làm công việc “gọi đồ”:

-Mai à, lâu quá nhanh chút đi...!

-Vô duyên hà, chỗ người ta người ta đang sửa soạn...

-Nửa tiếng đồng hồ rồi, chân Phong sắp mọc rễ rồi nè...!

-Biết rồi đợi chút đi...!

Ờo, con gái là như thế đó...! “Một chút” của con gái là không có giới hạn đâu, nhưng tôi biết chắc rằng không dưới nửa tiếng. Huống hồ chỉ là việc trang điểm, sửa soạn, đến cả nhỏ Phương lúc trước cũng cho tôi chờ đến ngó cả người như thế thì một cô gái xinh đẹp, kiều diễm như Hoàng Mai sao lại không hơn được cơ chứ.

Một lúc sau Mai cũng bẽn lèn mà đi xuống nhà dưới...

-Làm gì mà...

Chưa kịp mở miệng trêu em vài câu vì trẻ nãi thì tôi đã sững sờ khi trước mặt tôi là một Hoàng Mai siêu dịu dàng, đầm thắm khi mà mái tóc thề xòa ngang lưng của em nay đã được duỗi thẳng cộng thêm một chiếc kẹp nơ màu trắng lên mái, làm em đã xinh xắn nay lại càng xinh xắn hơn.

-Hoàng Mai đây hả... ừc...! – Tôi nuốt khan.

-Làm gì nhìn người ta ghê vậy, chỉ thay đổi một chút thôi mà...! – Em khẽ cười, hai gò má ửng hồng.

-Thay đổi một chút đây sao...? Cứ như một người khác vậy!

-Thì Phong nhìn chưa quen đây thôi, một thời gian sẽ thấy bình thường ngay ấy mà...!

-Nhưng trước khi trải qua một thời gian đó, thì phải chịu đựng hiện tại nữa... hic!

-Hi...! Có gì đâu mà, đi học đi! – Em cười giả lả, kéo tay tôi đi.

Những điều tôi lo ngại đâu có sai đâu, chờ Hoàng Mai trên đường đi học mà người ta cứ xăm xi bàn tán rộn cả lên, người nào người nấy cứ nhìn Hoàng Mai đắm đắm mà mắt sáng rực cả lên, kèm theo đó là những lời đàm tiếu, dèm pha của bọn ăn không ngồi rồi:

-Bỏ xừ, con bé xinh thế mà để một tên lồi thối lết thết chờ đi!

-Chẳng khác nào đôi đũa lệt.

-Người ta nói con gái xinh không có ngồi sau xe đạp.

-Ôi, hoa lài cấm... bla... bla... bla

Thấy tôi cứ tầm ngàm không nói gì, Hoàng Mai kéo nhẹ tay áo tôi thò thè:

-Sao thế Phong, đề tâm những lời đó à...?

-Ừm...quá thật là như thế mà... – Tôi thò dài.

-Chồng cóc...! Nếu Mai thực sự là người ham giàu sang thì đã theo tên Vũ lâu rồi...! – Em vỗ nhẹ vào lưng tôi.

-Thế Mai không ngại đi trên chiếc xe đạp cà khỗ này chứ?

-Lại cóc! Cho dù Phong có đi bộ thì Mai vẫn đi cùng Phong mà...!

-Ừ, cảm ơn Mai...! – Tôi gượng cười.

-Phong vẫn chưa tin Mai sao? Nếu thế thì...

Em nhẹ nhàng vòng tay, ôm hông tôi từ đằng sau khiến cho bọn người đó trở mắt kinh ngạc mà miệng không tài nào khép lại được...

-Phong đã tin Mai chưa? Ai bảo con gái xinh thì không ngồi sau xe đạp chứ...?

-Ừ...ừ, tin rồi...! Người ta đang nhìn kia, Phong ngại lắm...! – Tôi lúng túng mặt đỏ bừng cả lên.

-Thế sao này đừng buồn nữa nha, Phong buồn thì Mai cũng không vui được đâu!

-Ừ, hi...! Hứa luôn...!

Hoàng Mai vẫn thế, em luôn táo bạo nhưng đầy tình cảm, quyết đoán nhưng vẫn dịu dàng, sẵn sàng làm bất cứ thứ gì cho người mình yêu thương. Bây giờ kiếm được một người gái như thế thì còn gì quý hơn nữa, thế nhưng tại sao tôi lại thấy lo lắng, bồn chồn chứ...

Không biết hôm nay là ngày gì mà vừa vào cổng trường tôi đã:

-Ấc...xì...!

-Bị cảm rồi hả, chắc là hôm qua dạo bờ biển đây mà! – Mai lo lắng.

-Không phải đâu, nếu bị cảm thì phải có triệu chứng từ sáng nay rồi, đâu đợi đến trường mới bị!

-Nếu không phải bị cảm thì chắc là do ai nhắc đó...!

-Ồ...là sao?

-Mai nghe người ta nói là nếu bị ai đó nói xấu thì mình sẽ bị hắt xì đó...

-Ồ vậy hả, hơ...ắc...xì...!

-Kiểu này chắc Phong bị nói xấu rồi đấy...! – Em che miệng, cười thút thít

-Hic...vậy mà Mai còn cười...!

Mà quả thật những điều Mai nói không sai, vừa vào đến sân trường thì mọi cặp mắt đã đổ dồn vào tôi cả rồi, kèm theo đó là những lời xì xầm, bàn tán to nhỏ, gì mà “Phong lưu”, rồi còn “hot girl” gì đó nữa làm tôi đi đứng chả được tự nhiên chút nào, giả mà tôi có được khẩu súng máy thì đã nã cho bọn chúng tan tành xì quách rồi...

Ấy thế mà còn chưa xong đâu, giặc ngoài còn chưa đáng lo, giặc trong lớp mới tùm, vừa thấy tôi vào lớp thằng Toàn đã la toán lên:

-Ôi...! Sư phụ Phong lưu vào lớp rồi!

Lập tức mọi cặp mắt soi mói, chế giễu của cả lớp chia thẳng vào tôi như một tên tội phạm hình sự không hơn không kém.

Tức mình, tôi chạy đến chỗ của nó, cốc cho mấy phát đau điếng rồi hỏi cho ra lẽ:

-Làm gì mà cả trường này gọi tao Phong lưu thế này?

-Mày vẫn chưa biết nữa hả?

-Biết cái gì?

-Thì đây nè...! – Nó chia một tấm giấy A4 cho tôi.

[Tin hot: Trần Đại Phong một học sinh bình thường của lớp 10A4 đã được ghi nhận là có scandal tình ái với rất nhiều các cô gái xinh đẹp của trường tiêu biểu như Huỳnh Hoàng Mai, Lanna Dương, Trang Nguyễn Ngọc Phương... của lớp 10A4 cùng nhiều các cô gái xinh đẹp lớp khác bất kể tuổi tác. Có thể nói Phong lưu là tâm gương cho ta thấy rằng đẹp trai không bằng chai mặt... Và sau đây là một vài hình ảnh minh họa...bla...bla...bla...]

Mã cha nó! Bọn khốn nạn nào đăng ba cái tin nhảm nhí thế này hờ trời! Rõ là quá đáng. Cái bọn này hẳn là muốn hãm hại tôi đây mà.

-Phương có biết ai làm chuyện này không vậy...?- Tôi bối rối hỏi Phương.

-[Tự đi mà tìm hiểu lấy...!] – Nhỏ lạnh lùng viết vào cuốn sổ.

Rối trí, tôi lần la hỏi Lan, nhưng nàng chỉ mỉm cười rồi đáp lại một câu lạnh băng làm tôi cứng họng:

-Không có lừa sao có khói?

Ngay cả 2 người đó đã quay lưng lại với tôi rồi, còn có thể giúp được gì nữa chứ. Suốt cả buổi tôi suy nghĩ mãi mãi mà chưa nghĩ ra được một nghi phạm nào hết. Rốt cuộc, ai đã làm thế chứ? Không lẽ là bọn thằng Vũ? Chắc là không rồi, bọn nó có biết chuyện của tôi với Lan và Phương đâu! Nhưng lỡ nó cho người theo dõi? Cũng có thể lắm, nó tay chân khắp trường mà.

-Ê, làm gì vật vờ như thằng nghiện thế kia? – Toàn phờn nhủu mày.

-Đang rầu thúị ruột đây này, mới vào trường đã gặp một tin chấn động rồi!

-Chuyện của mày á...? Ừm...tao nghe có hơi hám của bọn thằng Vũ trong này rồi đó! – Nó gật gù.

-Nhưng tao oánh nó bẹp dí rồi mà!

-Nó không biết sai người làm hả mày?

-Uầy, vậy tao làm gì nó bây giờ!

-Hê, tao có cách, chỉ cần mày đánh đổi và chịu đựng! – Nó nhướn miệng cười đắc ý.

-Gi nghe ghê thế mày?

-Mày muốn thằng Vũ không còn quấy phá mày nữa thì cứ nghe tao.

-Thế đánh đổi và chịu đựng ra sao? – Tôi lo lắng.

Thằng Toàn thở hắt ra một tiếng rồi nghiêm nghị nhìn tôi:

-Mày đấy! Từ này đừng qua lại nhiều với nhỏ Lanna và nhỏ Phuong nữa, tuyệt giao càng tốt!

-Sặc, làm thế sao được? – Tôi sùng sốt.

-Đấy, thấy chưa? Mới tý đã la oái oái lên rồi, làm sao làm được chuyện lớn? – Nó gật nhẹ.

-Thế sao tao phải hạn chế gặp Lanna với Phuong?

-Thằng Vũ tức mày vì mày dành bạn gái nó chứ gì? Đấy, trong thời gian này mày cứ thân mật với em Mai vào, trước mặt nó càng tốt, làm sao cho nó tức điên thì thôi.

-E-c, mày xúi dối, làm thế nó càng kiếm chuyện với tao!

-Đó là thứ tao cần! Nó muốn kiếm chuyện với mày thì nó phải sai người hoặc tự tay nó làm, trong thời gian đó tao cũng cho người theo dõi nó luôn.

-Thế sao nữa? – Tôi vẫn chưa hiểu.

-Thì canh lúc nó sơ hở, bật nó lại một lần, lật ngược thế cờ và win...! – Nó giơ nắm tay, bật ngón cái lên.

-Thế tao phải làm như mày bảo à?

-Tao không ép mày! Muốn thì tao làm, không muốn thì thôi! – Nó nhún vai.

“Phong à, mày có nên nghe theo thằng Toàn nói không, nếu mày làm thế thì phải tuyệt giao với Lan và Phuong, mày chắc sẽ làm được chứ? Nhưng mày đang trong tình cảnh cá nằm trên thớt như thế này thì còn cách nào khác. Nhỏ Phuong thì đã lạnh nhạt với mày, ngay cả Lan cũng không còn đối xử với mày như xưa nữa...”

Phải suy tư một lúc lâu sau tôi mới thờ dãi đáp:

-Thôi cứ làm theo cách của mày vậy

-Đấy! Thế mới là nam nhi đại trượng phu chứ, không khéo sau khi mày dập thằng Vũ xong còn có thu hoạch bất ngờ nữa đấy! – Nó nhướn mày vỗ vai tôi.

-Hơ...! Thu hoạch bất ngờ gì?

Chưa kịp hỏi xong thì trống trường đã vang lên, báo hiệu giờ vào học. Tôi lại nằm dài ườn ra bàn, tiếp tục suy nghĩ những gì mà thằng Toàn đã nói.

“Nếu mình làm theo cách của nó thì mình phải hạn chế với Lan và Phuong thật sao? Thế có được không đây, mình không muốn tý nào, cứ tưởng tượng cái cảnh mình đứng trước mặt mấy nương mà hét lớn:

-Từ này tôi không muốn gặp mặt bạn nữa...!

Và thế là...chát... – Sái cả quai hàm.

Eo ôi, nghĩ đến đã rùng mình rồi. Còn bọn thằng Vũ nữa, nếu mình chộc tức nó như thế có khi nào nó nổi điên lại thuê một kì nhân dị sĩ khác đến thanh toán mình nữa không ta? Hic, nghĩ đến cái bọn song sát Vĩnh lớn với mấy món đòn cực hiểm là tôi đã phát rùng mình rồi, mấy vết thương bọn chúng đánh bữa hôm giờ vẫn còn hơi nhói đây này...! Cơ mà thằng Toàn nó nói giúp mình rồi, thì trong chờ vào nó vậy, lại còn thu hoạch bất ngờ gì nữa chứ... chắc...! Để xem...

3 tiết học trôi qua âm thầm trong mớ suy nghĩ hỗn độn của tôi, đang nằm vật vờ như thằng nghiện thuốc thì:

-Phong à! Mình xuống can-tin đi!

Đó là giọng nói trong trẻo, dịu dàng của Hoàng Mai, lúc này đang cười tươi rạn ngời ánh nắng trước mặt tôi.

“Hơ...! Ánh sáng cuối đường hầm.....mà thôi”

-Hic! Phong oái lăm, cho nằm tý! – Tôi đáp giọng lè nhè như say rượu

-Đi đi mà, người ta đi một mình chán lăm! – Em phụng phịu.

Chưa kịp trả lời, em đã khoác lấy tay tôi lôi dậy, kéo xềnh xệch như bao tải ra khỏi lớp.

Ôi! Chẳng phải em đã kéo tôi khỏi vùng bùn đen tối hay sao? Trông em chả có biểu hiện gì như chưa hề nghe cái tin hot trời đánh đó cả

-Mai không để tâm đến cái tin đó hả? – Tôi ấp úng.

-Nếu Phong muốn làm gì thì sao Mai có thể ngăn cản được! – Em giận dỗi.

Bỗng dưng trong lòng tôi chợt thấy tội lỗi vô cùng. Đúng là tôi có làm gì thì em đều không có quyền xen vào, đó là lúc bình thường. Nhưng giờ đây tôi là bạn trai em rồi, tôi cũng phải có phần nào trách nhiệm với em chứ...

Thế nên tôi liền nắm chặt lấy tay em, khẽ đặt lên ngực mình mà nghiêm giọng:

-Mai à, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, Mai vẫn là người con gái Phong yêu thương nhất, hãy tin Phong!

-Thật chứ...?

-Thật, 100 phần công lực luôn...!

-Hi...! Đã nói thì phải giữ lời đó nha! – Em cười tươi, đỏ ửng cả mặt.

-Hề hề, chắc mà!

Đi được một đoạn, tôi lại sững người khi gặp đám thằng Vũ đang ngồi trên băng ghế ở hành lang cùng với đám bạn của nó. Nhìn bộ dạng nó lúc này trông đến tội, nhất là cái mặt sưng húp như miếng bánh trắng thiêu do cái bọp tai của tôi đêm thứ 7.

Ngó thấy tôi đang tay trong tay với em Mai, nó trừng mắt giễu:

-Ái chà! Bị tai tiếng thế mà vẫn còn tỉnh tang được kia à?

Nhớ tới kế hoạch của thằng Toàn, tôi ôm lấy Mai vào lòng, hôn vào má em ấy trong sự sững sốt của tụi thằng Vũ.

-Tao và em Mai vẫn yêu nhau lắm mà ừ, chỉ tội cho cái thằng lúc nào cũng ngóng mồm muốn mà chả được, lại còn bị tát cho vêu mồm kia kia! – Tôi nhướn mày nhìn nó khích tướng.

-Được lắm, chưa xong đâu! – Nó tức tối bẽ gãy cây viết đang cầm trên tay rồi hằm hằm bỏ vào lớp.

“Phù, thế là hoàn thành kế hoạch chọc tức thằng Vũ, bây giờ chỉ còn chờ xem nó làm gì mình thôi! Nghĩ đến lại rùng mình, chẳng biết thằng Toàn có làm ăn ra ngô ra khoai gì không đây?”

Vừa định quay sang trêu Hoàng Mai vài câu lại bắt gặp em đang nghiêm mặt nhìn tôi với đôi mắt sắc lém

-Phong đang dùng Mai để chọc tức tên Vũ có phải không?

-Ồ...Phong...? Tại sao Mai lại nghĩ thế chứ?

-Lúc bình thường chỉ có hai ta, Phong lúc nào cũng rụt rè, nhút nhát. Còn trước mặt tên Vũ Phong lại hớn hờ lên như thế...! Mai đang nghi ngờ mối quan hệ của chúng mình đây. – Hai mắt em đỏ hoe.

-Không, chỉ là vì...

-Phong đang giấu Mai chuyện gì phải không...? – Em chốt câu làm tôi cứng họng.

Tôi đã có nghe nói về giác quan thứ 6 của con gái, nói rằng họ rất nhạy cảm với những việc xung quanh, đặc biệt là đối với người con trai mình yêu thương, có phải Mai cũng đang sở hữu khả năng đó không, sao em lại linh cảm được điều đó chứ? Nhưng nếu tôi nhận ngay thì sự việc sẽ hồng hót hết sao?

Cố nặn ra một lí do phù hợp, tôi chối ngay tức khắc:

-Không đâu...! Phong làm gì giấu Mai chứ! Minh ra can-tin đi kéo hết chỗ! – Tôi lảng sang chuyện khác.

Em bỗng đứng sững lại, hai mắt vô thần nhìn tôi đăm đăm như thấu tận tâm can, giọng nói em bỗng lạnh băng đến rùng người:

-Phong có yêu mai không?

-Ừ có...hắn thế mà! – Tôi giật thót.

-Vậy Phong đừng qua lại với Lanna và Ngọc Phương nữa.

Tức thì, một luồng điện chạy ngang qua người tôi làm tôi như chết lặng. Tại sao em lại hỏi như vậy chứ, em đang nghi ngờ tôi đó sao...?

Lúc ấy, giọng nói của thằng Toàn lại vang lên trong đầu tôi, rõ ràng và rành rọt: “Chỉ cần mày đánh đôi và chịu đựng...”

“Liệu mày có thành công không Toàn, tao đặt hết niềm tin vào mày đấy, làm cho tốt vào...”

Nghĩ rồi hít một hơi thật sâu, tôi khẳng khái đáp:

-Phong thật sự yêu Mai, vì thế Phong sẽ làm tất cả những gì Mai nói.

Thế là từ sắc mặt hàn băng, em lại chuyển trở lại thành khuôn mặt dễ thương, dịu dàng như ngày nào:

-Thế mới là chồng ngọc của Mai chứ, đi can-tin nào!

-Ừ...ừ! Đi ngay đây! – Tôi vuốt ngực thờ phào.

Bây giờ tôi lại khám phá ra một biệt tài nữa của Hoàng Mai đó là đóng kịch, em có thể chuyển 180 độ từ mèo con hiền lành sang sư tử lạnh băng và từ sư tử lạnh băng về mèo con hiền lành chỉ trong thoáng chốc, có khi nào đây là đối thủ của Lan hồng ta...?

Can-tin giờ ra chơi khá là đông người nếu không muốn nói là hết chỗ chứa. Nếu muốn một chỗ ngồi như ý thì trước tiên bạn phải có một đôi chân nhanh như báo, kể đến là một vị trí phòng học phải gần can-tin, phòng nào ở cuối dãy xa can-tin nhất thì coi như xác định, thứ ba là sự dễ giải từ các giáo viên. Vì khi trống trường vừa vang lên báo hiệu giờ ra chơi, bạn phải vận dụng tốc độ của báo chạy cắm thẳng về phía can-tin ngay tức khắc nếu không sẽ chẳng còn chỗ trống nào dành cho bạn. Những cảnh tượng học sinh chạy ào ra như chạy giặc giờ ra chơi đã hằn sâu trong tâm trí của tôi đến bây giờ đây, tuy ngày nay không còn nữa vì can-tin đã được xây lớn hơn nhưng đối với những học sinh thời chúng tôi mà nói đó là những kỉ niệm vui nhất đời học sinh mà chúng tôi có được...Nhưng trở về hiện tại cái đã, vì giờ đây tôi và Mai cũng đang ngó người trước can-tin mà nhìn biển người mênh mông không lối thoát.

-Hay là mình mua đồ ăn đem lên lớp đi! – Tôi nhăn mặt.

-Hi...không sao, có chỗ mà...! Theo Mai...!

Em kéo tay tôi lượn qua từng dãy bàn đông nít người ngồi dưới ánh mắt dè dặt pha nửa chế giễu của bọn chúng, không ít lần đi qua mấy dãy bàn, tôi loáng thoáng nghe...

-Ê, Phong lưu kìa!

-Tên đó là Phong lưu hử?

-Phong lưu đó!

-Thằng Phong lưu kìa tụi bây!

Mấy lần như thế tôi chỉ muốn lao đến đâm cho vêu mồm mấy cái thằng a dua đó cho hả tức nhưng bị đang bị cuốn vào đà kéo của Hoàng Mai nên chẳng làm gì được.

Nhưng cũng không ít đứa ngây ngô vẫn chưa biết đến tin đồn thì cứ nhìn Hoàng Mai mà trầm trồ.

-Ê, em đó đẹp quá mấy!

-Hoàng Mai mà mây, nhìn xinh ghê!

-Hình như hoa có chủ rồi kìa mây!

-Thì đập chậu dứt hoa, có gì đâu!

Ồ lại đây! Có mà đập vào mặt tụi bây ấy chứ ở đó mà tòm tèm đập chậu. Những lúc như thế chỉ muốn hét lớn lên :” Bạn gái tao đó...!” nhưng lại thôi, lỡ mà bị cả trường dí thì có mười cái mạng cũng không đủ chết...!

-Tối rồi đó! – Hoàng Mai chỉ tay về cái bàn ở góc trái can-tin với về mặt hơn hờ.

Sặc, cái bàn đó...Lan đang ngồi mà, còn có cả thằng Toàn và nhỏ Ngọc lớp trưởng nữa, Hoàng Mai định làm gì vậy chứ? Đang thử thách tôi hay sao? ...

Ôi, Mai ơi là Mai...! Sao lại ngồi bàn đối diện với Lan thế này chứ, muốn chiến tranh hay sao đây, chưa kể mình không biết phải đối diện với Lan như thế nào khi có Hoàng Mai bên cạnh nữa, trời ơi...! Chiến tranh, chiến tranh rồi...! Chiến tranh thế giới lần 3....!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chỉ định chương 25: không dành cho người bệnh tim, dễ xúc động và nóng tính...

-Phù...! Can-tin đông quá, chạy đứt cả hơi...! – Hoàng Mai Lẩy tay quệt trán.

-Ừ...! Ngồi xuống đi, tụi này đợi khát khô cả cổ! – Toàn phớn phơ nói.

Bất giác nhìn sang Lan, thấy cô ấy vẫn cười tươi như ngày nào, khiến lòng tôi bối rối vô cùng...! Có vẻ như nàng chẳng còn để tâm tôi là ai nữa rồi, đối diện tôi nàng còn cười vui đến thế kia mà, đúng là đời không như là mơ.

Đột nhiên Hoàng Mai choàng lấy tay tôi, vui vẻ nói:

-Mọi người kêu nước đi, mình với Phong khát rồi đó!

-Nhìn hai người kìa! Bớt tình tứ một tý đi! Đây là nơi công cộng đó! – Nhỏ Ngọc nhún mày.

-Hi...! Người ta yêu nhau thì phải thể hiện tình cảm chứ, phải không Lan?

-Ừm...phải rồi! Nhưng mình chả thấy ai trơ trẽn thể hiện giữa chốn công cộng cả!

-Việc này cũng thường mà, chẳng lẽ bạn lại ngại sao? – Mai nheo mắt.

-Chuyện này đối với mình cũng bình thường thôi! Nhưng với mọi người thì lại khác! Chẳng biết mọi người sẽ nghĩ sao khi thấy một đứa con gái cứ đeo lấy một người con trai nhỉ? – Lan chống cằm, khẽ mỉm cười.

-Đây là bạn trai của mình mà, có phải người xa lạ gì đâu chứ, nếu thích bạn cũng có thể làm như thế với bạn trai của bạn!

-Nếu mình có bạn trai thì mình cũng sẽ làm như thế, nhưng là ở một chỗ riêng tư chỉ có hai người, không lố lăng như bạn đâu. – Lan nhún miệng bình thản.

-Thế ra bạn vẫn chưa có bạn trai hay sao? Hay là bị lỡ mất rồi...?

-Không hẳn là lỡ mất, mà là bị cướp mất...! Nhưng cũng không phải là cướp mà là dùng thủ đoạn...!

-Thủ đoạn gì chứ? – Mai sốt sắng.

-Gì vậy, mình nói người ta chứ có nói bạn đâu...? – Lan nhếch môi

-Bạn...?

May sao chị phục vụ mang thức uống đến làm cắt ngang cuộc đấu khẩu ác liệt giữa hai người, nếu không chẳng biết sẽ ra sao nữa đây. Hoàng Mai giờ thì đang lờm lờm Lan tóe tóa còn Lan thì vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì. Xét cục diện trận chiến lúc này thì phần thắng đang nghiêng về Lan với những lập luận sắc sảo, thế nên nếu còn tiếp tục thì tôi không thể nào không ra mặt được, đến lúc đó mới là khó xử thực sự...

Thế nhưng điều tôi kinh ngạc nhất là Hoàng Mai hiền lành giờ đây cứ như là một người khác vậy, đôi mắt lạnh lùng, lời nói sắc xảo, gương mặt băng giá... thật là khác mà, nét dịu dàng, ôn nhu đâu hết rồi, đành rằng là cãi nhau nhưng không cần phải thay đổi đến thế chứ... bí ẩn quá, khó hiểu quá. Còn Lan lại nói là thù đoạn gì đó nữa, nhưng rõ ràng là Hoàng Mai không liên quan đến nhưng tại sao em lại phản ứng thoái hóa đến thế nhỉ...?

Đó vẫn mãi là một bí ẩn cho đến lễ noen năm nay... một điểm báo không lành....

Không khí sau cuộc khẩu chiến trở nên căng thẳng thấy rõ, không ai nói với ai một lời nào cả, chỉ cầm đầu thưởng thức nước uống như cho qua thời gian...

Thấy tình hình không ổn, tôi bèn dịch sang một bên, lén nhắn tin với thằng Toàn.

-[Làm gì mà căng thẳng thế này]

-[Tại mày đây, có chiến tranh lạnh rồi, hề hề]

-[Tổ cha mày còn đùa được! Giúp tao coi!]

-[Tự giải quyết đi chứ, tao chỉ giúp mày chuyện quan trọng thôi]

-[Chẳng lẽ cứ để vậy hoài sao?]

-[Xời! Chỉ cần một trong hai nhượng bộ là xong]

“Một trong hai nhượng bộ là xong sao, thật thế không nhì? Phải thử phát xem sao?”

Thấy Hoàng Mai vẫn còn chu miệng hút nước với vẻ mặt cau có, tôi thò thè với em:

-Nè Mai, mình lên lớp đi...!

-Sao phải lên lớp chứ, chưa uống xong mà?

-Uầy, ở lại đây Mai với Lanna lại cãi nhau nữa!

-Mai đang giúp Phong bớt qua lại với Lanna đó! – Em đừng hững.

-Èo, Phong đã bảo là tự giải quyết mà, Mai không cần lo đâu!

-Thôi được rồi, là Phong nói đấy nhé! – Em nheo mắt.

Rồi em lại choàng lấy tay tôi, kéo tôi đứng dậy, miệng tươi cười:

-Mình với Phong lên lớp trước nha, mấy bạn uống nước vui vẻ nhé...!

-Ừm...vui vẻ, hề hề! – Toàn phôn cười đều.

Trên đường đi, trong lòng tôi cứ rối bời, gậm gựt không tả được, chẳng thể nói với Hoàng Mai một lời nào cả. Mai hỏi thì tôi chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Việc này đã đi quá xa sức tưởng tượng của tôi rồi, bây giờ tôi hoàn toàn rối rắm khi Hoàng Mai và Lan chuyển sang đối đầu nhau, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp đây chứ? Hoàng Mai thật sự muốn tôi cắt đứt quan hệ với Lan thật sao?

-Phong đang giận Mai đấy à? – Em bỗng nhiên khựng lại mím môi nhìn tôi.

-Ồ...! Giận gì chứ...?

-Mai ích kỉ lắm phải không? Không cho người con gái nào ở gần Phong hết?

-.....!

-Nếu Phong thật sự yêu Mai thì hãy thông cảm cho tính ích kỉ này của Mai nha! Mai thật sự rất khó chịu khi thấy Phong vui cười với người con gái khác!

-Nhưng Mai cũng không nhất thiết phải làm tình hình rối ren đến thế chứ...? – Tôi bắt đầu mất bình tĩnh

-Mai.....!

-Nếu Mai muốn, Phong có thể không nói chuyện với Lanna được mà, Mai đâu cần phải trở mặt với Lan như thế chứ. Chuyện lúc nãy ở can-tin Phong khó xử lắm Mai có biết không, hà...? – Tôi quá lớn.

-Hức...! Mai xin lỗi. – Nước mắt chảy dài.

Lại một lần nữa tôi đã làm Mai khóc, chỉ vì một rắc rối nhỏ về Lan mà tôi đã quát thẳng vào mặt Mai không thương tiếc. Tôi làm thế là sai chẳng, khi mà mọi sự bực tức tôi đều trút hết lên người Hoàng Mai. Công bằng mà nói Mai không có lỗi gì trong đây cả, chỉ là do tôi từ đầu quá mềm lòng để rồi không thể rút chân ra được nữa. Tôi còn nhớ có một câu như thế này, cuộc sống vốn đã không công bằng, hãy học cách chấp nhận nó. Đúng..., tôi đã chấp nhận nó rồi, có sao lại phải dùng đây trách nhiệm nữa chứ...! Mai bây giờ đã là bạn gái của tôi rồi, vậy tại sao tôi lại còn tư tưởng đến Lan làm gì nữa...? Như thế thì tôi đã sai rồi...sai thật rồi...!

-Phong xin lỗi, Mai đừng khóc nữa mà...! – Tôi nhẹ nhàng đưa tay quạt đi hàng nước mắt trên mặt em.

-Phải, Mai có lỗi...! Nhưng Phong có thể từ từ mà nói với Mai được mà, đâu cần phải hét lớn đến thế chứ, Mai...sợ...lắm, hức...! – Em mím môi khóc tức tưởi.

“-Lần sau Phong đừng hét lớn với Mai nữa nha, Mai sợ lắm”

“-Ừ biết rồi mà, cho Phong xin lỗi, chỉ tại Phong nóng tính quá...”

Mai nói rất đúng, lúc ở khu vui chơi, tôi đã hứa sẽ không bao giờ hét lớn trước mặt em nữa, thế nhưng giờ đây tôi đã phản bội lại lời hứa của mình, phản bội một cách vô tâm, không cảm xúc...

-Xin lỗi...! Vì tất cả...! – Tôi bối rối kéo ôm em vào lòng.

Trong một góc khuất của khuôn viên trường Minh Đức, có một cô gái đang khóc thút thít trong lòng người con trai khi mà cậu ta đã mất bình tĩnh quát mắng cô gái đó rất thậm tệ. Thực sự cô gái ấy rất mong manh, yếu đuối cần một người bảo vệ nhưng những gì cậu ta làm được cho cô ấy chỉ là nỗi buồn và nước mắt

-Phong biết rồi, từ nay Phong sẽ làm những gì Mai muốn được chứ? – Tôi âu yếm, khẽ noi lòng vòng tay

-Vậy đừng quát lớn trước mặt Mai nữa nha...! – Vẫn sùi sụt.

-Ừ, lần này hứa 100 phần công lực luôn!

-Phong lúc nào cũng thế? – Em phụng phịu quay mặt đi.

-Không! Lần này là chắc cú luôn, thật!

-Để xem sao đã, lên lớp thôi chổng ngược...! – Em lại cười tươi mà nắm tay tôi vào lớp.

Những cơn gió se lạnh kéo theo những đám mây u ám đang giăng kín cả một vùng trời rộng lớn. Phố thị giờ này đã vắng người qua lại, chỉ còn lát đất vài người tan sở muộn đang tất tả về nhà cho kịp bữa ăn tối cùng gia đình. Phố biến Vĩnh lớn trước khi chuyển mình thành một hình ảnh thơ mộng, hữu tình lung linh màu sắc về đêm thì phải trải qua một giai đoạn trung gian nhuộm đầy màu buồn bã của buổi hoàng hôn dần tà...

Dù đã đến đây nhiều lần nhưng tôi vẫn không thể nào quen được cái không khí nặng trĩu, tĩnh mịch trước cánh cổng nhà Lan. Ngôi nhà vẫn thế, vẫn là cánh cổng màu trắng cao lêu nghêu với một bãi cỏ xanh rì được cắt tỉa gọn gàng trước nhà, để đi qua bãi cỏ đó, ta phải đi trên những miếng đan được lót sẵn dẫn sâu đến thềm nhà nàng. Ngôi nhà của Lan nhìn rất to do có kiểu kiến trúc nhà ống của Pháp, nhưng tuyệt nhiên không lạnh lẽo, bởi không gian trong nhà được bày trí một cách cân đối khiến cho bất kì ai vào nhà đều có cảm giác như đang được ở nhà của mình vậy. Tôi rất thích cách bày trí đó, nó giống với cách bày trí ở nhà tôi, chỉ khác là đằng sau ngôi nhà đó, còn trồng thêm một cây táo đỏ tán rất rộng, rất mát, lúc nào tôi cũng muốn một lần được giăng võng ở đó mà đánh một giấc trưa thật say, thật nồng...Giờ đây tôi đang cố ghi nhớ hết những hình ảnh thân quen đó, bởi vì sau chuyến đến thăm nhà Lan này, tôi có lẽ sẽ không bao giờ quay trở được đến đây nữa...

Sau một lúc lâu trầm tư, suy nghĩ về những chuyện mình định nói, tôi cũng quyết định nhún chuông...

...kính koong...

-“Đói tí nhè” – Vẫn là tiếng nói quen thuộc có chút lơ lớ giọng Pháp vang lên mỗi khi nhún chuông.

Lan vẫn thế, lúc nào cũng trong trang phục quần soóc áo pull nhìn rất trẻ trung và năng động mà không ít lần làm tôi điêu đứng.

Nhưng hôm nay lại khác, tôi sẽ phải nói với Lan những lời mà đến tôi cũng chẳng thể nào ngờ được từ lúc quen nàng đến bây giờ...

-Phong đến có việc gì vậy?

-Ừ...ý Phong muốn...! – Tôi ấp úng không nói được lời nào.

-Có chuyện gì khó nói lắm sao? – Em mỉm cười tựa lưng vào cánh cổng.

-Lan à, ý Phong muốn nói là...

Bỗng dung nàng nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi tôi. Khẽ nhìn tôi mỉm cười dù trong ánh mắt có một chút suy tư, buồn bã...

-Đề Lan đoán nhé, từ này Phong không thể dạy võ cho Lan được nữa phải không?

-Ồ...! Lan...! Phong...xin lỗi...! – Cổ họng tôi nghẹn ứ.

-Hi...! Không sao, hướng hồ chỉ sắp tới đây Lan bận biểu lắm, không có thời gian học...! – Nàng vẫn cười thật tươi.

-Ừ...! Phong rất tiếc!

-Thôi về đi, Mai đang chờ đấy Phong ở nhà đấy...! – Nàng vỗ nhẹ lưng tôi mỉm cười như chưa hề có chuyện gì.

-À, Lan...! Chờ đã...!

-Còn chuyện gì nữa sao...?

-Tặng Lan cuốn sách này...! – Tôi rút trong chiếc cặp đi học thường ngày của mình một cuốn sách đưa Lan.

-Đây là...?

-Đó là cuốn sách ghi chép những thế võ của Trần gia do ba Phong soạn ra đấy...! Nếu như Lan thích học võ thì cuốn sách này tặng cho Lan...!

Cầm chặt cuốn sách trong tay, Lan khẽ mỉm cười hai gò má nhẹ ửng hồng trong làn gió lạnh buốt của tiết thu về đêm.

-Cám ơn Phong, nếu rảnh Lan sẽ tập...!

-Ừ... vậy...Phong về nha...!

-Hi, Phong về cẩn thận...!

“Đau quá, nhói quá...! Tôi chỉ nói với nàng được bấy nhiêu câu thôi sao, như thế là vĩnh viễn tuyệt giao luôn hay sao? Tim tôi đau thắt ai như có ai đó đang bóp nghẹn, tôi không còn có thể thở đều được nữa...! Chấm dứt....chấm dứt thật rồi...!”

-Phong...! – Tiếng em vang lên khi tôi vừa quay gót.

-Gì vậy Lan...?

-Je t'aime, Je vais attendre pour vous...! – Nàng mỉm môi nói một câu tiếng Pháp mà đôi mắt đỏ hoe, ngấn lệ.

-Lan đang nói gì vậy...?

-Không có gì đâu...! Lan đang nói lời chào tạm biệt bằng tiếng Pháp đó...! – Nàng bắt đầu khịt khịt, nói chuyện không rõ nữa.

-Tạm biệt Lan, Phong về luôn nha...! – Tôi thở dài nãy nê.

-Ừ, Phong về cẩn thận. – Lan khẽ gật đầu rồi đóng cổng lại.

...Rầm... – Tiếng cổng đóng xầm lại đóng vào tim tôi nghe đau nhói.

“Lan ơi...! Em đang diễn xuất trước mặt tôi phải không, tại sao lúc nào đối diện với tôi em đều luôn tươi cười? Hay là trong tim em, thực sự...không có hình bóng...của tôi?”

“Tự tình chiều gió lạnh âm u...! Cuối cùng anh ấy cũng đã đến để chia tay với mình, mà nói chia tay thì cũng không đúng, mình và anh ấy đã có gì với nhau đâu chứ...! Chỉ trách mình chậm trễ mà lỡ mất cơ hội trong tay. Mình nhớ lắm những ngày anh ấy dạy võ cho mình, rồi những lúc hai đứa vui đùa cùng nhau ở bãi biển, anh ấy mua nước mía cho mình, không biết quán nước mía ở đâu mà khi chạy về nước đá đã tan hết, dù thế nhưng mình vẫn cảm thấy ngọt lắm, hạnh phúc lắm chỉ muốn ôm thật chặt lấy anh ấy mà thôi. Nhưng giờ đây mình đành phải chấp nhận sự thật rằng anh ấy đã có một người khác, dù rất đau muốn bật khóc lắm nhưng mình vẫn phải gượng cười để anh ấy có thể an tâm mà bước đi...! Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, mình vẫn tin rồi sẽ có một ngày, điều kì diệu sẽ xuất hiện...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Suốt buổi tối hôm đó, tôi thần thờ lang thang ngoài đường như kẻ không nhà, cứ đạp xe hết chỗ này lại đến chỗ khác, cảm giác như lúc đó tôi chỉ biết co giò đạp trong vô thức chứ hoàn toàn không biết mình nên đi về đâu, bởi vì trong lòng tôi lúc này dường như trống rỗng, không một chút cảm xúc, không một chút ý thức nào hết. Tất cả mọi suy nghĩ của tôi đều chết theo nụ cười của Lan hết rồi. Tôi cứ đạp, rồi lại đạp và cứ thế mà đạp cho đến khi trước mặt tôi là ngôi trường Minh Đức thân yêu ngày nào...

Vừa định quay đầu xe đi thì tôi lại thấy một chiếc xe hơi 4 chỗ lẳng cón đang đậu ngay giữa sân trường.” Quái, giờ này ai lại vào trường làm gì nhỉ?”. Không thể nào là chú bảo vệ được, ông ấy đi xe máy mà. Càng không phải thầy hiệu trưởng, bởi vì nhà ông ấy gần đây không nhất thiết phải đi xe hơi sang đến thế.

Với bản tính vốn sẵn tò mò, tôi bèn dắt xe vào sân trường thám thính. Đèn thư viện vẫn sáng, cửa thư viện thì mở toang, thỉnh thoảng lại vang lên những âm thanh nghe mờ mờ ảo ảo lại càng kích thích bản tính tò mò của tôi hơn...

“Có phải nhỏ Phương không ta, còn có cả xe hơi nữa, lạ nhỉ?”

Lăm le về hướng thư viện, vừa lên đến cầu thang đầu dãy, âm thanh đó lại vang lên, tôi nghe rõ ràng đó là âm thanh quát nạt nhưng vì còn quá xa nên tiếng được tiếng không, cái gì mà “Mày mày, tao tao” gì đấy.

Tiến đến gần sát cửa thư viện, tôi như điên hồn khi nghe những âm thanh day nghiền đấy như đang nhắm vào một người nào đó:

-Mày về cho tao, nghe không? Ba mày sắp về rồi đó!

-Mày cầm sẵn rồi giờ điếc luôn à con quý, về nhà tao đạp mày như xương!

-Mày có buông ra không...bla...bla...bla...

Như không tin vào tai mình, tôi bèn ghé mắt nhìn vào bên trong, lần này tôi lại không tin vào mắt mình nữa, cảnh tượng trước mặt làm tôi thật hãi hùng. Nhỏ Phương đang bám víu vào cái kệ sách mặc cho hai người phụ nữ một già một trẻ kia cứ lôi kéo chốc chốc lại chửi xối xả vào mặt nhỏ. Người phụ nữ lớn tuổi kia có vẻ như tức tối đã lâu liền giơ tay lên định động thủ. Tình hình nguy cấp, tôi vội lao đến kéo nhỏ Phương về phía mình, trừng mắt nhìn mẹ như tóa lửa:

-Thằng nhóc, mày ở đâu ra mà xem vào chuyện của tụi tao! – Mẹ quát lớn.

-Tôi là bạn của Ngọc Phương, mấy người là ai mà dám chửi bới đánh đập bạn ấy! – Tôi gần giọng kèm chế khi bị gọi là thằng nhóc.

-Á...à! Con nhò kia...! Mày ngon rồi nhỉ? Trốn tụi tao ra đây đã đòi lại còn cặp kè với trai nữa à! – Mẹ phớt lờ câu hỏi của tôi mà tiếp tục xia xối Ngọc Phương!

-Tôi hỏi mấy người một lần nữa, mấy người là ai? – Tôi gậm gực

-Hừ, nghe đây...! Tụi tao là mẹ và chị của con Phương, chuyện của tụi tao không đến lượt mày xen vào...!

Nói xong, mẹ lăm le đến định giành lấy Ngọc Phương, tôi liền gạt phăng tay mẹ ra, diu Ngọc Phương lùi mấy bước thủ thế!

-Có thật là như vậy không Phương? – Tôi nghiêm giọng.

Nhỏ cắn môi gạt đầu mà nước mắt giàn giụa.

-Đấy! Mày thấy chưa, tốt nhất là đừng xen vào chuyện của bọn tao! – Mẹ vừa nói vừa lăm le đi đến, toan giành nhỏ Phương

Tôi thua thế bổi rồi hỏi nhỏ Phương thêm một lần nữa:

-Vậy...Phương có muốn về cùng hai người này không?

Lần này thì nhỏ lắc đầu liên hồi, gạt lấy tay áo tôi như cứu cánh khi mà mẹ kia đang bước đến ngày càng gần.

“Chỉ chờ có thế”

Khi mà mẹ lao đến nhỏ Phương phùng mang trọn má như muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ, tất thì tôi gạt phăng tay của mẹ ra, dụng lực hất ngược mẹ về phía nhỏ chị của Phương làm mẹ bật ngửa suýt té. Ách chị của Ngọc Phương hốt hoảng chạy đến đỡ lấy mẹ mình, không quên mắng nhiếc những câu nghe đến chói tai:

-Thằng mất dạy, mới tí tuổi đầu mà đánh người lớn à!

-Tôi không đánh, chỉ đưa bà ấy về đúng chỗ của mình thôi, bà ấy vui mừng quá nên suýt té đấy chứ!

-Thằng nhóc này, mày...! – Mẹ trọn mắt tiến tới.

Phát hiện được một tủ sách nhỏ đã đóng bụi từ lâu, tôi bèn hỏi nhỏ Phương:

-Chiếc tủ kia còn sài không?

Lắc đầu.

-Thế thì...rộp...! – Tôi dụng lực dấn mạnh xuống chiếc tủ nhỏ làm nó gãy đôi trong ánh mắt thất kinh của hai người kia.

-Hai người mà không xéo khỏi đây thì cũng sẽ như chiếc tủ này đấy! – Tôi trừng mắt nhô miệng cười.

-Con quý Phương, mày chờ đấy! Sớm muộn gì mày cũng phải về nhà thôi! – Hai người kia hoảng hồn mà chạy khỏi thư viện.

Vội đỡ nhỏ lên chiếc bàn dài dùng để đọc sách, tôi rót một cốc nước ấm cho nhỏ uống, tiện tay lấy luôn một cuốn sổ và cây viết đưa nhỏ khi cần dùng. Nhìn nhỏ uống nước ừng ực mà tay vẫn còn run rẩy trong thấy tội vô cùng. Một lúc lâu sau đợi nhỏ bình tĩnh trở lại tôi mới dám bắt chuyện.

-Đã thấy đỡ chưa?

Gật.

-Hai người đó là chị và mẹ của Phương thật sao?

-[Đó là vợ kế của ba Phương, còn chị đó là con riêng của bà ấy.]

-Vậy mẹ ruột của Phương đâu?

-[Bà ấy mất rồi, ba Phương mới rút về nhà hai người này. Họ suốt ngày chỉ muốn Phương ra khỏi nhà để chiếm riêng cho họ...] – Tay bắt đầu rung.

-Ba của Phương đâu mà để sự việc ra như vậy?

-[Ông ấy thường xuyên đi công tác, khi ông ấy chuẩn bị trở về họ mới miêng cường mà đón Phương về nhà, còn không thì họ tìm mọi cách từ đánh đập, mắng nhiếc để đuổi Phương ra khỏi nhà...]

Đến đây Phương không còn kiềm nén được nữa, nhỏ đã bật khóc, tựa hẳn vào lòng tôi mà khóc, khóc tức tưởi, khóc nức nở trong lòng tôi...Tôi chẳng còn nghĩ đến việc gì khác nữa, chỉ biết ôm thật chặt nhỏ vào lòng để mong nhỏ có thể tĩnh tâm lại.

Đây chẳng phải là nghịch cảnh mẹ ghẻ con chồng hay sao, tôi tưởng nó chỉ có trong phim ảnh thôi chứ, ai ngờ đâu giờ đây Ngọc Phương bé bỏng lại lâm vào tình cảnh như thế...Sao cuộc đời lại bất công thế này...người tốt sao lại không được sống hạnh phúc cơ chứ...?

Ngực áo tôi giờ đây đã ướt đẫm những giọt nước mắt ấm nóng của Ngọc Phương, tôi biết trong lòng em buồn cỡ nào, có nhà mà không được về thì còn gì khổ hơn nữa...Thay kệ...Phương cứ khóc, khóc cho vơi hết những nỗi đau chất chứa trong lòng bấy lâu nay, có thể nhỏ sẽ bình tâm lại hơn...

Trên sân thượng, những cơn gió lạnh về đêm đã bắt đầu rít từng luồng mạnh vào những tán cây khua nhau nghe xào xạc trước khi thổi vào chúng tôi đến lạnh run người...Chính nhỏ Phương đã nhờ tôi dắt lên đây và cũng chính nhỏ giờ đây đang rút sát vào lòng tôi như cái thú mới vào trường lúc hai đứa bị nhốt trên này, trong ngày mưa tầm tã.

Mặc dù tôi cảm thấy có lỗi với Hoàng Mai lắm nhưng tôi cũng không thể nào bỏ mặt Ngọc Phương ở đây được, dù gì tôi cũng chỉ muốn giúp đỡ nhỏ Phương mà thôi chứ không có ý gì khác. Chắc chắn Hoàng Mai sẽ thông cảm thôi mà...

-[Ba Phương bắt đầu rút hai người đó về từ lúc Phương còn học lớp 6]

-Vậy Phương đã sống trong thư viện này đã 4 năm rồi à?

-[Vẫn chưa, lúc đầu Phương nghĩ còn có thể chịu đựng nổi nhưng đến năm lớp 7 Phương đã không còn chịu được nữa nên bắt đầu dọn ra thư viện này]

Đến lúc này tôi chợt hiểu ra lí do vì sao nhỏ không nói, không phải vì không chịu nói mà bởi vì nhỏ có lẽ đã mất khả năng giao tiếp bằng lời nói với người xung quanh rồi. Chắc do một phần tuổi thơ nhỏ đã gắn liền với những trận đòn ác liệt của bà mẹ kế hoặc cũng có thể là do bầu bạn với sách quá lâu khiến nhỏ trở nên khô khan, tách biệt với cuộc sống bên ngoài mà không muốn tiếp xúc với người khác nữa...

-Sao Phương lại không nói cho ba mình biết chứ?

-[Không, ông ấy thương bà vợ này lắm, Phương không muốn làm tan vỡ hạnh phúc của ông ấy]

-Vậy Phương chấp nhận hi sinh hay sao chứ?

-[Ngoài cách này ra Phương không còn cách nào khác!]

-Nếu hai người đó lại đến thì sao, lúc không có Phong, Phương sẽ làm gì?

-[Chắc Phương sẽ theo họ về nhà, rồi sẽ tiếp tục trở về đây khi ba Phương đi!]

-Không thể được, nếu Phương theo họ về nhà thì chẳng phải sẽ bị họ đánh nữa sao? Hoàn toàn không được! – Tôi gắt lớn.

-[Không còn cách nào khác đâu Phong à, Phong còn có bạn gái mà, không thể lúc nào cũng làm phiền Phong được...] – Em buồn thiu nhìn xa xăm lên bầu trời xanh thẳm.

Phải...! Phương nói đúng, tôi còn có Hoàng Mai mà, không thể nào cũng có sẵn ở đó để giúp Phương được, chưa kể Mai sẽ nghĩ thế nào nếu thấy tôi cứ kè kè với Ngọc Phương...! Và lại tôi đã hứa với Hoàng Mai là sẽ tuyệt giao với Lan và Phương rồi, ngày hôm nay nói chuyện với Phương như thế là đã phá bỏ lời hứa rồi còn gì...Nhưng trong thâm tâm, tôi không muốn Phương gặp bất cứ chuyện xấu gì, phải làm sao để toàn vẹn đây...

Bỗng dưng trong đầu tôi lại bật ra một sáng kiến tuyệt vời, có lẽ sẽ không có lần thứ hai:

-Phương hãy chuyển đến chỗ khác sống đi!

-[Không được đâu, Phương còn phải làm thủ thư nữa]

-Ủầy, không phải...! Ý Phong nói là bình thường thì Phương vẫn học ở trường này, đến tối thì sang ngủ ở chỗ khác...! Như thế thì họ không thể nào tìm ra Phương được rồi...!

Nghe tôi nói, nhỏ chỉ trầm ngâm không trả lời, thỉnh thoảng lại khẽ thờ dài. Tôi vẫn ngồi đấy, không biết nói gì với nhỏ nữa cả, cứ để nhỏ suy nghĩ cho thấu đáo chuyện này đã, chuyển nơi ở chứ đâu phải chuyện đùa.

Lặng im một lúc lâu sau nhỏ mới bắt đầu viết:

-[Ừm...! Chắc có lẽ Phương phải chuyển chỗ ở thôi! Nhưng không biết chuyển sang chỗ nào]

...ring...ring...ring...vừa lúc đó chuông điện thoại tôi lại vang lên. Thôi tiêu là số của Hoàng Mai, chết thật!

-Phong đi qua nhà Lanna nói kiểu gì mà tôi chưa về vậy...? – Giọng Mai lạnh băng.

-Ồ! Phong nói với Lanna rồi, vừa định về thẳng Toàn lại nhờ có chút chuyện! – Tôi bối rối đổ thừa ngay thẳng Toàn.

-Vậy à? Nhớ về sớm đấy, Mai chờ cơm đói là người rồi này...! – Em phụng phịu.

-Ừ...ừ...! Phong về ngay thôi...!

Phù...! Hú cả hồn...! Quên mất là Hoàng Mai đang chờ ở nhà nữa. Nhưng còn một công việc phải làm nữa đó là:

-Alô! Tao Toàn đây, mày kiếm có việc gì?

-Ê nè! Em Mai mà có điện thoại hỏi tao ở đâu thì nói là ở nhà mày nhe!

-Ồ đệt cái thẳng này! Tự dưng lại lôi tao vào cuộc! – Nó gắt nhẹ.

-Thì giúp đỡ tao tý! – Bỗng nhiên nhớ tới chuyện của nhỏ Phương tôi gọi với – Ê mày kiếm dùm tao một phòng trọ sạch sẽ, tiện nghi nha.

-Ặc cái thẳng này! Mới bấy lớn mà tính mèo mả hả mày?

-Mèo mả cái đầu mày, tao nhờ thì mày cứ kiếm đi! Ngày mai vào tao giải thích sao!

-Ồ...ờ! Được ! Gì chứ kiếm nhà trọ thì tao là trùm...! Hề hề...!

Vừa cúp máy xong đã thấy nhỏ Phong nhìn tôi cười tủm tỉm. Thực ra thì tôi cũng bức mình lắm, cứ bị thằng Toàn nó trêu đùa suốt, nhưng mà thấy nhỏ Phong đã cười trở lại thì cũng cho qua...

-Cười gì?

Lắc đầu nhin cười.

-Hừ, rõ là có chuyện!

-[Đồ sợ vợ...]

-Ặc, không làm thế sao mà giúp Phong được chứ?

Xụ mặt phùng má (đứng chắt Ngọc Phong).

-Mà nè, Phong đã nhờ thằng Toàn tìm chỗ ở giúp Phong rồi đấy, chắc ngày mai sẽ có thôi! – Tôi cười xòa.

-[Thật vậy sao, hay quá]

-Ừ tạm thời cứ ở lại đây một đêm đi, mai vào tính tiếp!

-[Ừ, Phong về cẩn thận] – Nhỏ mỉm cười tiễn tôi xuống đến thư viện.

Vừa định quay gót bước đi thì nhỏ đột nhiên vỗ vai tôi, chuyển cho tôi một mảnh giấy:

-[Món quà sau đây của Phong chỉ là cảm ơn thôi nha...]

-Ồ...! Sao...chợt...

Chưa kịp mở miệng thì nhỏ đã chồm lên khẽ đặt một nụ hôn vào môi tôi. Nụ hôn rất nhanh nhưng cũng đủ để tôi nhận biết được chuyện gì vừa xảy ra. Thế là từ trạng thái cười tươi ra về tôi đã chuyển thành mặt mày đỏ lựng, nóng bừng bừng vì bối rối...tưởng như hai lỗ tai tôi có thể xị ra khỏi bất cứ lúc nào vậy...

-[Hi...Phong về] – Nhỏ cười tươi vẫy chào.

-Ừ...à, về...! – Tôi cứng họng nói không ra hơi.

Ừc...! Ngay cả đến nhỏ Phong cũng đã táo bạo như thế, dù biết là nhỏ chỉ cảm ơn mình thôi nhưng món quà đó quá sức tương tượng đối với tôi rồi... và lại còn hôn ở môi nữa chứ, ngay cả Hoàng Mai còn chưa hôn tôi như vậy, nói chung là sốc toàn tập đó...

Nhưng có một điều làm tôi vui hơn nữa đó là nhỏ đã thay đổi thái độ đối với tôi từ lúc nào rồi, không còn cặp mắt xa xăm nhìn vô tận nữa, mà thay vào đó là nét mặt vui tươi hồn nhiên như thuở nào, như thế tôi không còn phải lo đến việc nhỏ sẽ càng tách xa khỏi xã hội nữa rồi...

Cơ mà cái cảm giác làm việc tốt giúp người xong nó lâng lâng thế nào ấy các bác ợ, còn nhớ hồi dưới quê nội tình nguyện xả thân cứu người khỏi cũng có cảm giác thế đấy. Sau này có dịp tôi sẽ kể cho nghe, còn bây giờ ăn nhân cứu mạng về nhà ăn cơm đây, hê hê...!

-Sao không ở nhà người ta luôn đi? – Vừa vào đến nhà Hoàng Mai đã quát một câu làm tắt ngấm luôn lửa nhiệt huyết đang cháy bùng.

-Hic...! Thì Phong bảo là ở nhà thằng Toàn có tý việc mà...!

-Sao Mai hỏi bạn ấy thì bạn ấy nói không biết...!

“Sặc...! Không lẽ Hoàng Mai điện cho thằng Toàn còn trước mình nữa, chắc không đâu nếu vậy thì lúc mình gọi tới nó đã nói cho mình biết rồi chứ. Vậy còn trường hợp thứ hai, thằng Toàn nó đốt nhà mình...chắc lắm thằng quý đó...! Tổ cha mày Toàn...”

-Hic...! Thì Phong qua...

-Qua nhà Lanna tới giờ mới về hay gì? – Mai hỏi dồn.

-Không phải đâu, Phong qua nhà Lanna xong rồi đi liền...

-Vậy Phong đã đi đâu chứ, hôm nay lại còn nói dối Mai nữa...! – Mai giận dỗi ngồi xuống ghế sofa.

Ừay, Toàn ơi là Toàn mày hại tao rồi, tự nhiên bom đầu tao làm chi vậy, thằng cô hồn này, nhờ nó giúp đỡ gỡ rối mà nó lại làm rối thêm thôi, ngày mai vào chắc đảm nó phát chết luôn quá...

-Đừng giận Phong mà...! – Tôi vội ngồi cạnh em, suốt nước năn nỉ.

-Nếu Phong không nói là Phong đã đi đâu thì Mai giận luôn đấy! – Không thèm quay mặt lại.

“Thôi vậy, dù gì thì mình cũng chỉ giúp người thôi mà, chứ có tư tình gì bấy bọ đâu, bắt quá thì không kể đoạn Phương tặng món quà lúc nãy là được rồi...! Chắc không sao đâu, ừm...chắc thế, cùng lắm là bêu đầu thôi...!”

Thế là tôi đem chuyện của Phương kể hết cho Hoàng Mai biết, lúc đầu khi nghe đến Phương thì em đã nhú mày tỏ vẻ khó chịu nhưng nghe đến đoạn nhỏ bị đánh thì em bỗng đổi sắc mặt lo lắng, và cuối cùng là:

-Này thì, lo chuyện bao đồng....! – Em tức tới véo hông tôi cật lực.

-Au...daaaa! Thì thấy người gặp nguy hông lẽ hông cứu chứ? – Tôi ôm hông suýt xoa.

-Phong đấy, lúc nào cũng nhiệt tình như thế...! – Em phụng phịu.

-Không cứu Phương chẳng lẽ để nhỏ phải bị đánh đập thế sao?

-Hông biết! – Khoanh tay quay đi.

-Thôi mà, nếu Phong không nhiệt tình thì làm sao mà gặp Mai lúc trước chứ!

-Vậy là Phong ví Mai cũng như mấy người bạn khác thôi phải không?

-Ý không đâu! Bạn gái khác, bạn thường khác chứ!

-Dẻo mồm...! – Em nguyệt dài nhưng hai gò má rõ ửng hồng.

-Hề hề, hết giận Phong rồi he – Tôi cười cầu tài.

-Thôi được rồi, tạm tha cho Phong đấy...! Nhưng Phong đã có cách gì giúp Phương chưa?

-Thì trước tiên tìm giúp cho Phương một chỗ ở khác đã!

-Rồi sao nữa?

-Thì tùy cơ ứng biến...!

-Trời ạ...! Chuyện hệ trọng mà Phong chưa tính trước gì hết sao?

-Biết gì đâu mà tính...!

-Uổng công cho Phương đã nghe lời Phong quá...! – Em lắc đầu ngao ngán.

-Vậy Mai có cách gì không?

-Um.....Thôi ăn cơm đã rồi tính – Em tươi cười kéo tay tôi đến bàn ăn.

Dù không muốn tý nào nhưng tôi cũng đã trót tham dự vào chuyện của Phương rồi, may mà Hoàng Mai đã thông cảm cho tôi mà bỏ qua chuyện này. Nhưng tôi nào biết rằng, lần tham dự này còn kéo theo bao nhiêu là rắc rối, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả sự nghiệp học sinh của tôi nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sáng hôm sau đến trường, vẫn là ánh mắt xăm xía, gièm pha, chế giễu của mấy đứa học sinh trong trường dành cho tôi, dù có khó chịu cách mấy tôi cũng phải rán nhịn vì mỗi khi tôi định động thủ thì cứ ý như rằng Hoàng Mai lại ngăn cản tôi cho bằng được, nếu mà tôi còn nhất quyết tiếp tục nữa thì Hoàng Mai lại phàn một câu làm tôi uất nghẹn:

-Nếu Phong thực sự làm chuyện đó thì cứ đi mà đánh người ta!

Thay kệ, cứ mặc họ vậy, thành ra tôi lại nổi tiếng khắp trường, giờ đi đâu ai cũng biết cả. Cứ mỗi lần đi ngang qua mấy lớp là thế nào cũng có mấy em í

ói phía sau: “Phong lưu kìa”, “Phong lưu đó”, “Ê, Phong lưu kìa tại đây”. nghe riết rồi cũng quen, dần dần lại càng nghe càng hay.

“Phong lưu? Hề hề, ừ thì Phong lưu vậy!”

-Xem ra Phong cũng nổi tiếng nhỉ? – Mai nheo mắt.

-Hi Phong lưu mà! – Tôi đắc ý.

-Này thì Phong lưu... – Mai lòn tay véo vào hông tôi một phát cật lực làm tôi đau đến nỗi nhảy tung tưng ra giữa sân trường.

-Au...daaa..! Phong xin lỗi mà! – Tôi nhăn mặt ôm hông.

-Liệu hôn Phong đấy! Lãng nhăng cho lắm vào...!

-Ừ, biết rồi mà, Phong là Phong trong sáng lắm! Hề hề.

Ấy thế mà cái số nó xui làm sao, vừa được tha tội thì cái thằng Toàn lại đến đốt nhà:

-Ê Phong tao kiếm được nhà trọ rồi mày! Thơm tho sạch sẽ nhá, làm gì cũng được tốt! – Toàn phớn la toán lên khi thấy tôi vừa vào lớp.

Ngay lập tức tôi rùng mình khi thấy cặp mắt hình viên đạn của Hoàng Mai đang chứa thẳng vào tôi:

-Phong lưu hay nhỉ? Lại còn kiếm cả nhà trọ nữa sao?

-O..không? nhà trọ đâu phải cho Phong ở! – Tôi sững người, toát mồ hôi ướt cả lưng áo.

-Thế thì cho nhỏ nào?

-Ặc! Thì cho nhỏ Phuong đó, hôm qua mới vừa nói với Mai mà...! – Tôi ghé sát tay em thì thầm.

-Được rồi! Tạm tin Phong đấy...! – Em nguyền dài ôm cặp về chỗ ngồi.

Đến lượt thằng Toàn phớn, cái thằng quỷ này mới vào lớp đã bom đều tôi rồi, phen này phải tính cả nợ mới lẫn nợ cũ luôn một thể!

-Bố khỉ mày! Thằng đốt nhà! – Tôi điên tiết cốc cho nó mấy phát.

-Tao làm gì mày thằng điên loạn này? – Nó nhăn mặt suýt xoa quả đầu.

-Con hời hả mậy, hôm qua tao nhờ mày nói giúp tao trước mặt Hoàng Mai vậy mà mày chơi đều tao, rồi mới vừa nãy còn tính đốt nhà nữa...!

-Ê...! Thằng cò hó này...! Chuyện lúc thì tao nhận còn tối hôm qua nhỏ Mai có gọi cho tao đâu?

-Gi, Hoàng Mai không gọi cho mày á?

-Sau khi mày gọi xong có ma nào gọi nữa đâu?

-O...! Vậy...

Chết chưa...? Bây giờ tôi mới ngỡ ngàng ra, Hoàng Mai đã gài hàng tôi nữa rồi...! Trời đất ơi, sao số tôi xui thế vậy trời, Hoàng Mai lấy chiều này đầu ra mà hay thế vậy nè, làm tôi tin răm rắp mà không một chút nghi ngờ luôn, mà công nhận tôi cũng yếu thật, mới bị hù có tý mà sợ đổ mồ hôi hột rồi, chuyện gì cũng nói huýt toẹt ra hết, sao này phải luyện thêm thần kinh thép mới được...

-Bị nhỏ Mai chơi chiều rồi chứ gì? – Toàn phớn cười đều.

-Thì mày biết rồi còn hỏi?

-Có khai gì ra chưa?

-Khai hết rồi? – Tôi cười khỏ

-Rồi nhỏ làm gì mày chưa?

-Không có làm gì hết, tạm tha cho tao lần này!

-Trời ơi, thằng ranh này, nhỏ ghê mày được quá xá hên! – Nó đập vai tôi cười lớn

-Nhỏ tiếng thôi cha! Muốn chết hả?

-Chứ còn gì nữa, gấp nhỏ khác là nó đá mày thẳng căng rồi!

-Thôi dẹp chuyện đó đi! Mày kiếm được phòng trọ rồi à?

-Ờ tao mà! Cái phòng trọ này ở số 14 đường TTT đấy, gần trường luôn, tan học là ghé nhanh gọn lẹ còn gì bằng. – Nó nhìn tôi cười đều.

-Tổ bà mày, tao kiếm cho người ta chứ không đền tối như mày...!

-Thế mày kiếm cho ai?

-Thì tao kiếm cho nhỏ Phuong...!

Vừa lúc đấy nhỏ Phuong của lết đệt đi vào lớp nên tôi vẫy nhỏ lại bàn chuyện:

-Phong kiếm được phòng trọ cho Phuong rồi, ở số 14 đường TTT đấy, Phuong thấy sao?

-[Hay quá, gần trường luôn sao? Bao giờ thì dọn vào được?] – Nhỏ cười tươi.

-Ừ...! Cái này phải hỏi thẳng Toàn đã...! – rồi tôi quay xuống hỏi nó – Ê, chừng nào dọn vào được mày?

-Muốn dọn vào lúc nào cũng được, càng sớm càng tốt, kéo vợ cả phát hie... – Giữa chừng nó cứng họng vì lúc này tôi và Phuong đang trừng mắt nhìn nó.

-Hề hề, đùa tý! Cơ mà sao Phuong lại ở nhà trọ?

-Ờo, chuyện của người ta mày hỏi làm gì, lo mà học bài đi!

-Úi xời! Lén ăn vụn bên ngoài thì đâu có cho ai biết được...oái...tổ bà mày! – Nó vừa nói xong thì phải chạy sang ngồi bàn khác vì lúc này tôi đang lăm le nắm đấm nhìn nó.

Quay sang Ngọc Phuong tôi cười hiền:

-Vậy tan học là Phuong chuyển đi được rồi! Có cần Phong phụ gì không?

-[Hi, không đâu! Đồ ít mà! Cảm ơn 2 người nhiều!]

-Hề hề,chuyện nhỏ mà, có gì nhớ rữ hai thằng này qua chơi nhem! – Toàn phôn từ bàn kia gọi với.

-Mịa nó thằng này, đứng lại cho tao...! – Tôi điên tiết rượt nó quanh lớp.

Ngày qua ngày các tiết học lại trôi qua một cách ảm đạm như cái mớ suy nghĩ trong đầu của tôi. Nhỏ Phuong thì đã vui cười trở lại khi mà không còn bị mẹ kế hành hạ nữa, cứ tưởng cuộc sống của tôi sẽ diễn ra một cách suôn sẻ, bình thường như bao học sinh khác, nhưng nào đâu một ngày nọ:

Tôi đang trên đường về cùng với thằng Toàn sau khi giới thiệu nó cho tụi thằng Huy trong buổi đá banh cuối tuần. Phải nói làm sao nhỉ, cái tụi thằng Huy thì cứ mê tít lên mà nghe thằng Toàn kể về chiến tích của gái của nó ở Đà Lạt. Rồi còn hứa hẹn sẽ bày cách tán gái cho tụi nó nữa làm tụi thằng Huy phải gọi là khoái ra mặt...!

Nhưng tâm điểm mà tôi nói đến không phải ở đó, mà là lúc bọn tôi đi ngang qua công viên TĐ thì tình cờ phát hiện ra người mẹ kế của nhỏ Phuong đang đi cùng một người đàn ông lạ...sờ đi tôi nói đó là người đàn ông lạ là vì tôi đã thấy ba của Ngọc Phuong một lần trong tấm hình chụp ở bìa cuốn nhật kí của nhỏ rồi, nên chắc chắn rằng bà ta không phải đi với ông ấy. Vậy bà ta đi với ai được chứ...?

Thế nên tôi liền rẽ hướng sang công viên nhằm khai thác thông tin.

-Ê, không về mà đi đâu thế mày? – Toàn phôn thắc mắc.

-Suyt...! Nhỏ tiếng thôi...! Tao đang theo dõi hai người đó...!

-Sặc...! Chẳng lẽ ông đó cướp người yêu mày hả?

-Cướp cướp cái đầu mày...! Cứ theo dõi đã...!

Cặp đôi đó bỗng nhiên dừng lại tại một băng ghế đá, trông đáng nói chuyện thì rất là tình tứ cứ như là một cặp tình nhân đang yêu nhau vậy...! Cũng chả trách, mụ đó à mà không phải, gọi mụ thì hơi già, mẹ kế của Ngọc Phuong cũng còn trẻ, chỉ tầm 35 – 40 thôi, nhan sắc thì cũng tạm nhưng cũng đủ cho mấy ông sồn sồn mê rồi...! Thế nhưng một điều đáng nói là tại sao mụ này lại đi với người đàn ông khác? Phải chăng có điều uẩn khúc?

-Ê, sao tao phải tham gia vào vụ đánh ghen của mày thế? – Toàn phôn ngêch mặt.

-Thằng cò hó này...! Đã bảo không phải mà...! Cứ theo dõi hộ tao đi...!

-Rồi...! Lát bao tao châu bún riêu nhe mày...!

-Vòi vĩnh quá, tao còn có 30k à!

-Đủ mà, bún riêu bà bảy bán có 12k tô...! 2 tô 24k còn 6k đủ mua 2 ly nước mía.

-Rồi, chơi luôn mày...! Mới nhờ có tý mà tính toán...! – Tôi chép miệng tiếc của.

Thế là tôi len lén nấp ở bụi kiếng hình con trâu ngay sau băng ghế đá đó để tiện theo dõi, còn thằng Toàn do không đủ chỗ nên nấp ở sau gốc cây bạch đằng kế bên. Hai bọn tôi bắt đầu cuộc thám thính của mình...

-Chùng nào xong vậy em...! Anh chờ sốt ruột thật...!

-Anh cứ đợi đi, tuần sau ông già đó công tác về chuyển giao một nửa tài sản cho em rồi thì li dị ngay ấy mà...!

-Ừ, làm nhanh nhanh nhé, chúng mình cùng đi nghỉ mát ở nước ngoài...!

-Anh chỉ được cái vòi vĩnh...! Có biết em khổ cực thế nào với con gái của ông ta không?

-Con gái ông ta sao?

-Nó như là con câm ấy, suốt ngày cứ lằm lằm lì lì...! Em chỉ giả bộ thân với nó trước mặt ông ta thôi, chứ em ghét nó bỏ xừ...!

-Thế em làm gì nó rồi...?

-Thì mọi thường em đuổi cổ nó ra khỏi nhà cho nó ở thư viện trường...! Còn lúc ông ta về thì đón nó trở lại, để nó ở chung nhà chường mắt...!

-Tuần lễ nữa ông ta về rồi...! Em có đón nó chưa...?

-Đón cái gì mà đón...! Tự dung ở đâu lòi ra thằng nhóc mắt dạy giấu con nhỏ đó ở cái xó nào rồi, em kiếm mãi không ra đây này...!

-Thế có cần anh giúp gì không? Hay em cho anh địa chỉ nhà thằng đó, để anh thanh toán nó luôn một thể...!

-Anh ơi, mua dùm em thôi si gum đi...! – Bỗng dung từ đâu một thằng nhóc bán si gum đến mời tôi mua làm hai người đó giật mình mà phát hiện ra tôi đang nấp ngay sau lưng.

“Tiêu rồi, lần này bị phát hiện rồi, trông mặt mày cái ông đó bặm trợn quá, chắc không phải tay mơ đâu...! Trời ơi là trời cái thằng nhóc bán si gum, sao mày không đến giờ khác, ngay cái thời khắc quan trọng lại xuất hiện làm quái gì thế này...? Tiêu rồi, tiêu rồi...!”

-Mày...! – Mụ ta trợn mắt thất kinh.

-Gì vậy em...? – Lão ta thắc mắc

Tương chừng như tôi toi đời tôi nơi rồi thì ngờ đâu thánh thần phụ hộ thằng Toàn nhanh trí đúng lúc, giải vây cho tôi:

-À ha...! Xí mày rồi nha, mau lại đằng kia đếm đi mày, cả đám còn đợi mỗi mình mày đấy...! – Nó nháy mắt.

-Èo, trốn kĩ vậy mà còn bị phát hiện...!

-Đi lẹ mày...! – Nó đập vai tôi lôi đi.

Dường như còn nghi ngờ về ý đồ của hai tụi tôi nên cặp đôi đó cứ đứng thừ người ra mà quan sát động tĩnh làm bọn tôi không thể nào chạy nhanh được...!

-Tính sao mày...? – Tôi nuốt khan.

-Tao đếm đến 3 thì chạy nha...!

-Gi...?

-1...2...3...dọt lẹ... – Vừa dứt lời nó cầm đầu chạy như điên đến chỗ để xe làm tôi hoảng hồn mà co giò chạy theo.

-Tụi bây đứng lại...! – Lão tình nhân của mụ ta thấy nguy liền đuổi theo bọn tôi sát nút.

-Ê, thằng trâu bò, đợi tao với, chạy gì như điên thế mày...?

-Đệt...! Không chạy để lão giết hai thằng mình hả...?

-Chẳng phải lão đang đuổi sát nút đó sao?

-Kiểm cái gì ném vào lão đi...!

-Cái gì bây giờ...?

-Ê, có cái xô...! – Toàn phôn sáng mắt chỉ về cái xô nước của đám người đang picnic tại công viên.

-2 thằng nhãi đứng lại cho tao...! Tao đập chết tụi mày...! – Lão điên tiết hét to.

-Né ra mày, Phong...! – Toàn phôn rình xô nước hét lớn.

-Vụt... – Vừa kịp lách người sang một bên thì tôi đã thấy cái xô nước bay cắt mặt nghe hơi gió lạnh cả sống lưng.

Bốp...! – Húng trợn cái xô nước vào mặt, lão ta bật ngửa, té nhoài ra đằng sau.

-Ê, bọn bây sao quăng xô nước của tụi tao...? – Một người trong đoàn picnic khó chịu.

-Bọn em xin lỗi, lão ta là tên cường hiếp, giết người cướp của bị bọn em phát hiện nên tính giết người diệt khẩu đó...! – Tôi le lưỡi bịa chuyện.

-Lẹ mày, ở đó mà nhiều chuyện...! – Toàn phôn lại lôi đầu tôi, tiếp tục chạy bán sống bán chết.

Sau khi đã đạp xe thụt mạng qua hết mấy con đường, vượt hết 2-3 cái đèn xanh đèn đỏ, nhém tông vào cả chục chiếc xe, suýt leo lè hết mấy bận, bị ăn chửi đến té tát, tôi với thằng Toàn mới đạp chậm lại mà thở hồng hộc như...trâu điên.

-Hộc...thằng cò hó, nãy sao mày đếm lẹ thế hả?

-Không đếm lẹ thì chết cả đám...hộc...! Tao vừa thấy lão móc cái gì ra như con dao ấy...!

-Dao đâu...? Lão móc cái điện thoại ra chớ...!

-Thì móc điện thoại ra kêu đàn em...! Bộ mày muốn đợi đàn em lão tới tiễn mày đi à...! Đẳng nào mà chả chạy...hộc..!

-Tao có võ mà sợ gì...?

-Đệt...! Mày có ngon thì ra ngoài chợ mà hét lớn “Một mình tao chấp hết...” xem, dè dớt mày liền.

-Giờ mà còn nói đùa được...! Tao thở không ra hơi rồi...!

-Thì ghé nhà mày tỵ đã...! Cũng gần đây mà...! Tao khát nước quá trời...!

Nó nhắc mới nhớ, nãy giờ chạy tẩu hỏa nhập ma kiểu nào mà thoát cái đã đến con đường gần nhà tôi lúc nào không hay...! Đúng là con người ta khi bị dồn vào tình thế thập tử nhất sinh thì có thể biến thành siêu nhân mà, lúc nãy đạp xe tôi có để ý nhìn vào đồng hồ chỉ tốc độ trên chiếc xe máy mà chúng tôi chạy vượt qua, nó chỉ tốc độ.....40km/h...? Lạ cụ phù hộ...!

-Trời ơi...! Hai người đi đá banh gì dữ vậy? – Hoàng Mai tròn mắt khi thấy 2 tụi tôi chẳng khác nào mới tắm từ dưới sông lên.

-Phù...! Vào nhà hăn nói...! Ở đây không tiện...! – Tôi đẩy nhanh Hoàng Mai vào nhà.

Sau khi đã yên vị được trên chiếc ghế sofa thân yêu và nốc gần 2 chai nước, tôi mới có thể gọi là bình tĩnh lại được:

-Sao rồi, đã xảy ra chuyện gì? – Mai sốt sáng.

-Thằng Phong, nó rình bà nào ngoài công viên ấy...!

-Thật vậy sao? – Em kinh ngạc.

-Bà nào đâu mà bà nào...! Mẹ kế của nhỏ Phương ấy...! Phong thấy bà ta đi với người đàn ông lạ nên theo xem.

-Ê, mẹ kế của nhỏ Phương là sao vậy...? Có chuyện gì xảy ra rồi...? – Toàn phôn đàn mặt.

Hết cách, dù gì thằng này cũng đã nghe được chuyện của mẹ đó rồi, nói cho nó cũng chẳng sao, không chừng lại có thêm một cái đầu suy nghĩ cách phụ mình chuyện của nhỏ Phương, thế cũng tốt, thằng này cũng ma lanh lắm, thế nào cũng có cách hay...

Và phản ứng của nó sau khi nghe xong câu chuyện là:

-Cái gì...? Đưa tiền tao mua mấy lít xăng sang đốt nhà con mụ đó coi...! – Nó điên tiết đập bàn.

-Mày điên...! Suy nghĩ cách giúp tao cái...!

-Nếu đúng như thế thì bà ta định chiếm tài sản của gia đình Phuong sao? – Hoàng Mai nhú mồm.

-Cũng chả trách, con gái bà ta cũng lớn rồi, chắc có lẽ ba Phuong quen mụ này sớm hơn mẹ Phuong nữa...!

-Gi, bà ta có con gái nữa á...? Mấy tuổi rồi...? Đẹp không? – Toàn phớt hóng hớt.

-Nhìn chắc cũng trạc tuổi mình hoặc hơn...! Trông cũng ra đáng lắm...!

-Rồi, mấy chú cứ lo con mụ đó với ông gian hồ kia đi, còn chị nhỏ Phuong cứ để anh!

-Lo lo cái đầu mày, tối ngày cứ giỡn hót...!

-Chứ tình cảnh này biết làm sao giờ, mình biết bí mật của hai người đó rồi, lại còn để hai người đó thấy mặt nữa...! thế nào cũng bị thanh toán thôi...!

-Sao...! Phong bị bọn họ thấy mặt rồi à...! – Hoàng Mai liu liú.

-Không sao đâu...! Phong có võ mà hề hề...!

-Ừ, mày thì có võ rồi...! Còn bọn kia có dao đấy, chơi đi...! – Lại bom đều.

-Phong...! Sao lại can dự vào chuyện nguy hiểm thế này chứ...? – Em lo lắng.

-Đã bảo không sao đâu...! Mấy bọn đó tay mơ mà...! Song sát Vịnh lớn còn phải đo ván với Phong đấy...!!

-Ừ, không có nhỏ Ngọc thì mày đo ván ngay ấy mà...!

-Tổ bà mày, chết đề...! – Tôi điên tiết quăng chiếc gối thẳng vào mặt nó.

-Phong phải rút ra khỏi chuyện này đi, Mai lo lắm, hay là nói chuyện này cho Phuong biết rồi để bạn ấy tự giải quyết được rồi...! – Em nín thở nắm chặt tay tôi.

-Như vậy đâu được...! Đã trót nhúng tay vào chuyện này rồi, khó rút lại lắm...! Mà Phong đâu thể thấy nguy không cứu chứ...!

-Hừm...! Phong lúc nào cũng vậy, chỉ biết nghĩ tới người khác...! – Em thờ dài nãy nê.

-Thờ dài không giúp ít gì đâu! Bây giờ tìm cách đối phó lại với bọn người đó kìa...! – Toàn phớt nhún vai.

-Ê, hay báo cảnh sát đi...! – Tôi hớn hờ.

-Báo gì được mà báo, không bằng không chứng, mà nó tin...!

-Thế có cách gì không Mai...!

-Mai nhất thời cũng chưa nghĩ ra cách nào cả...? – Em lắc đầu.

Một không khí căng thẳng bao trùm lấy cả 3 chúng tôi, không ai nghĩ nổi một cách nào cả, suốt buổi cứ gọi là câm như hến, ngay cả Hoàng Mai cũng phải dăm chiêu suy nghĩ đến nhẩn cả mặt hướng hồ chỉ mấy thằng con trai vụng về như chúng tôi... Bởi lẽ ai ngờ một người đàn bà như vậy mà có mưu kế thâm sâu đến thế kia chứ, bọn trẻ con chúng tôi chưa từng trải nhiều thì lấy đâu ra cách đây...

-Ê, có cách rồi...! – Toàn phớt vỗ đùi đánh bốp.

-Cách gì...? – Tôi và Mai đồng thanh.

-Tùy cơ ứng biến...!

-Tổ cha mày giỡn này...! – Tôi điên tiết vạt nó ra sàn.

Cơ mà còn cách nào khác ngoài cách của thằng Toàn đâu, tuy biết được âm mưu nhưng chúng tôi hoàn toàn không thể tận dụng được một tí gì cả, người ta thường nói việc gì cũng có hai mặt của nó cả, có được bí mật của bọn họ mà không làm gì được, tức sẽ bị bọn họ phản pháo lại, khi ấy hậu quả sẽ nghiêm trọng gấp bội phần...! Mà nạn nhân hứng chịu nặng nhất không ai khác chính là tôi đây...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“-Phong à...! Bây giờ Phong ở bên người ấy chắc hạnh phúc lắm nhì...?”

-“Không, Lan à nghe Phong nói...!”

-“Lan hiểu mà, thôi Phong cứ vui về đi...! Lan đi đây...!”

-“Ồ Lan...! Đừng đi...! Lannnnn...!”

-Phong.....! Dậy đi...! Tối giờ đi học rồi...!

-Hơ...! Dậy rồi, Mai xuống trước đi Phong xuống ngay đây...! – Tôi giật mình tỉnh mộng bởi tiếng gõ cửa ầm ầm của Hoàng Mai.

Lại thêm một giấc mơ nữa về Lan, ngày nào cũng vậy, tôi luôn thấy Lan, lúc nào nàng cũng đang trong bộ dạng thất thiểu nhìn tôi như hòn gạch, trách móc làm lòng tôi đau nhói đến tái tê.

Cứ mỗi sáng tôi lại tỉnh giấc với đôi mắt ngấn lệ, có lẽ tôi đã khóc trong mơ, cũng có lẽ ánh sáng của buổi ban mai làm tôi chói mắt. Nhưng mọi chuyện đã thành ra thế này tôi cũng đành chấp nhận số phận đã an bài cho mình.

“Mai à, Phong xin lỗi nhé, rồi Phong sẽ sớm quên Lan để toàn tâm với em thôi...”

Xuống đến nhà dưới, thức ăn đã được chuẩn bị tươm tất như mọi khi, vừa thấy tôi cúi vào bàn, Hoàng Mai mắng yêu:

-Chồng ngốc...! Sau này phải tập thói quen dậy sớm đi...! Ngày nào Mai cũng phải gọi cửa đến rát cả cổ họng

-Ủầy, sao mà thay đổi được chứ, từ đó đến giờ Phong toàn đi đến trường sát giờ học thôi...! Có Mai gọi dậy thì còn đỡ...ơ...oáp...! – Tôi lại ngáp dài.

-Chịu, hết cách rồi...! – Mai lắc đầu ngao ngán.

-À mà Mai đã nghĩ ra cách gì chưa....? Về mẹ kế của Phuong ấy?

-Vẫn chưa...! Chuyện này hệ trọng quá không quyết định bừa được...!

-Kể ra cũng tội nhỏ Phuong thật...! Đã bị khuyết tật lại còn gặp hoàn cảnh gia đình thế này nữa...!

-Chỉ tại ba Phuong mà thôi...! Theo như độ tuổi con riêng của bà ấy thì ắt hẳn ba Phuong đã qua lại với phụ nữ đó trước khi lấy mẹ Phuong nữa...!

-Hề, sở thích của đàn ông mà...!

-Thế Phong có thích giống vậy không?

-Ừm, cũng chút chút...!

-Này thì chút chút...! – Em lòn tay véo cật lực vào hông tôi.

-Au...da...! Nói chơi thôi mà...! – tôi suýt xoa.

-Um...Mai nghĩ cũng không ngoại trừ trường hợp đây là một âm mưu...! – Em khoanh tay trước ngực dăm chiêu.

-Ừ thì đó là một âm mưu mà...!

-Không, ý Mai nói đây là một âm mưu có chủ ý từ lâu rồi...!

-Hừ, là sao?

-Có thể con của bà ấy không phải con ruột của ba Phuong, mà là con của người khác...!

- Ý Mai nói là con của lão xã hội đen đấy sao?

- Cũng có thể lắm...! Có lẽ bà ấy và lão tình nhân đó đã có mưu kế chiếm đoạt tài sản của ba Phương từ lâu rồi...!

- Ui...! Gì nghe tình vi thế...?

- Chỉ là suy đoán của Mai thôi chưa biết đúng sai mà...!

- Hay là kêu lão đó với con nhỏ kia đi xét nghiệm AND nhĩ?

- Chồng ngốc oi...! Làm gì mà người ta tự nguyện đi xét nghiệm cho Phong được chứ...!

- Hết cách sao...?

- Um...! Cũng không hẳn...! Nếu được thì lấy mẫu tóc của hai người đó đi kiểm tra...!

- Vậy thì ok rồi...!

- Ngốc ui...! Phong suy nghĩ một chút đi, ông ta đã biết mặt Phong rồi làm sao mà tiếp cận được chứ...? Và lại mình đâu có biết con gái của bà ấy học ở đâu đâu mà tìm...!

- Ủ, cũng phải...! Tưởng là có cách hay...ai ngờ cũng công cốc nhĩ?

- Thôi ăn sáng đi đã...! Có thực mới vực được đạo chứ...! – Hoàng Mai cười hiền đẩy đĩa đồ ăn đến chỗ tôi.

Bầu trời buổi sáng hôm nay thật u ám, mặc dù đã mưa tầm tã từ tối ngày hôm qua nhưng khí trời vẫn không khá lên chút nào. Người ta thường nói sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng đằng này trời vẫn còn đen kịt những mây và mây xám xịt cứ như dự báo sẽ có một trận mưa lớn nữa sắp diễn ra hoặc cũng có thể...đó là một điềm báo...không lành!

Ngay khi vừa quẹo vào khúc cua rẽ ra trường tôi học cách đó khoảng gần một cây số, thì tôi đã thấy 4 người đàn ông đứng lù lù bên lề đường mà trong đó tôi nhận ra được một người đó là lão tình nhân của mẹ kế Ngọc Phương. Vừa thấy tôi và Hoàng Mai đạp xe đến, 4 người đó đã dàn ra đứng án ngữ hết mặt lộ...

Như thế này chẳng khác nào là muốn thủ tiêu chúng tôi đấy sao? Không ngờ bọn này nhanh thật, chỉ mới hôm qua thôi mà nay đã quyết định diệt nhanh đối phương rồi.

Nếu như 4 người thì tôi chắc sẽ cầm cự được nhưng tôi chỉ lo khi tôi vào trận thì chúng sẽ gây bất lợi cho em thôi, như thế thì làm sao tôi tập trung được, thế nên tôi liên bảo em:

- Mai đạp xe đạp được chứ...?

- Ý Phong là...?

- Một lát Mai hãy đạp xe thật nhanh thoát khỏi chỗ này tìm cứu cánh nghe chưa...?

- Không, như thế quá nguy hiểm...! – Hoàng Mai bầu chặt lấy hông áo tôi.

- Không còn cách nào khác đâu, nếu Mai nhất quyết ở đây thì sẽ làm Phong phân tâm đó...!

- Nhưng...! Mai...! – Em đuối lí.

- Không sao? Phong có võ mà, nhất định sẽ cầm cự được...! – Tôi nhoen miệng cười tự tin mặc dù trong lòng không biết mình sẽ cầm cự được bao lâu, 1 phút, 2 phút, 3 phút hoặc một nốt nhạc.

Khi chúng tôi còn cách bọn họ khoảng chừng 10m, tôi liền xuống xe, nhường lại chiếc xe đạp yêu quý cho Hoàng Mai giờ này đang mím môi lo lắng...

- Thăng nhãi, còn nhớ mặt tao không? – Lão tình nhân nhếch môi.

- À, tôi quên rồi, chắc nhìn nhầm gì đây nhĩ...?

- Già lơ với tao đó à, hôm qua chính mặt mày đã ở công viên rình lên bọn tao chứ ài?

- Ô, thì ra là ông đấy hả, chắc...! Để tôi nhìn kĩ lại xem nào...! – Tôi nhanh nhẩu tiến lại gần ông ta trong sự kinh ngạc của bọn họ.

Bất chợt, tôi dùng cằm nã thủ, nhanh chóng khóa tay ông ta lại, sử dụng toàn bộ sức nặng cơ thể mà tôi ông ta khụy gối xuống đất...

-Chạy mau, Mai.....! – Tôi hét lớn.

-Phong cẩn thận đấy...! – Em vội vàng leo lên chiếc xe đạp mà lao vút đi.

-Bà mày, thằng ranh...bóp... – Tên đàn em của lão lao đến, đá một cước mạnh vào bụng làm tôi lăn về sau hết mấy vòng.

-Mịa, thằng này...! Chơi đùa với tao đấy à, biết tao là ai không hả? – lão lồm cồm đứng dậy.

-Ông là ai chứ, tôi chả quan tâm...! – Tôi cũng đứng dậy, phui bụi bám trên quần áo.

-Mày đúng là điếc không sợ súng, tao đây là Trung đại ka của một băng giang hồ, mày biết giang hồ là gì không, là đám chém đấy...! – Lão tròn mắt.

-Không...! – Quá phủ.

-Mày...! Quá xá rồi, khôn hồn thì giao con bé Phương ra đây, bọn tao sẽ tha cho mày...! À không, sao lại tha được, mày đã biết quá nhiều rồi, có lẽ nên thủ tiêu mày luôn nhĩ...?

-Thích thì cứ tới đây...! – Tôi quệt mũi khai thể tấn.

-Thủ tiêu nó cho tao...! – Lão điên tiết quát lớn.

-Cứ để em, thằng nhóc này một mình em là đủ. – Một tên nhếch môi.

Vừa dứt lời, hắn đã lao đến vùng đám về phía tôi theo kiểu võ chợ. Bình tĩnh, tôi dịch người về phía sau né đòn, liền đó dùng cằm nã thủ thỏ lấy cổ tay của hắn kéo về phía mình để thi triển “Bộ quyền”, lật chỏ ngang mặt hắn...

-“Này thì đủ...!”

-Chách!

Nhưng hắn không phải loại vừa, ngay khi tôi định lật chỏ, hắn đã dùng ngoại lực thò ngược lại cổ tay tôi kéo ghì lại làm chệch hướng đòn chỏ, tiếp tục giữ chặt lấy cổ tay tôi, hắn bẻ ngược sang hướng đối diện, tôi hoảng hồn dịch người về phía sau thì đã bị hắn nắm chặt cổ áo giật ngược lại và giáng luôn một đấm vào mặt...

-Bốp! – Tôi loạng choạng bước lùi về phía sau.

-Sao rồi, mới có mấy đòn mà...! – Hắn đắc ý.

-Lại đây...! – Tôi đưa tay ngoắc hắn lại.

Rút kinh nghiệm từ hiệp trước, tôi cẩn trọng hơn với từng đòn đánh của hắn, vì so về ngoại lực tôi không bằng hắn bằng chứng là lúc tôi thỏ lấy cổ tay thì đã bị hắn vặn lại nên dùng cằm nã thủ với hắn là quá nguy hiểm...thế chỉ còn cách là dùng thân thủ nhanh lẹ để bù lại thôi.

Nói thì nói thế nhưng cũng rất khó để né đòn, hắn vùng đám tạt ngang tôi phải gấp người né đòn, hắn đấm thẳng trực diện tôi phải lùi về giảm lực, hắn cứ thế mà ra đòn tôi cứ thế mà đỡ, được tầm mười giây thì hắn bắt đầu thấm mệt. Đây là điều tôi cần...

Ngay khi hắn vừa vùng đám tạt ngang hất vào tôi thì nhanh như cắt tôi liền nhập nội tung ra “liền hoàn tam quyền”, dấn 3 đấm vào hông hắn trong thời gian chưa đầy một giây...

-Thụp...thụp...thụp.

Bị dính đòn bất ngờ, hắn hốt hoảng dịch người về sau nhưng tôi đã kịp giật lấy hai tay kéo lại và tung liền đòn song kích vào bụng và lồng ngực...

-Bốp – hắn thất kinh bước loạng choạng.

Không chần chừ gì thêm, tôi nhanh chóng lao đến chiếm ưu thế, hắn vùng đòn ngang tôi gấp người né đòn liền đó dùng tam tông quyền đánh 3 phát vào bụng sau đó biến hóa thành tay mò, lật cổ tay hất ngược lên cằm...

-Cốp! – Tiếng răng đập vào nhau nghe rõ lớn.

Ra tay mềm yếu với đôi phương là tự hại mình, nên khi hắn vừa lão đảo bước lui thì tôi lại dịch lên bật khớp ngón cái mà sử chi mạnh vào hai bên nách làm hắn gằn như liệt tay tạm thời:

-“Song kích, tam quyền, tứ chỉ, ngũ chương, lục hợp...!”

Mỗi chiêu thức của Trần gia tôi đều có thể kết hợp với nhau một cách nhuần nhuyễn khiến đối phương không thể nhận ra đó là tập hợp của những đòn đơn bình thường, thế nên khi hắn vừa mất phòng bị là tôi bồi luôn 5 chiêu liền hoàn tổng cộng 20 đòn đánh vào lồng ngực, hắn bật ngửa ra lại bị tôi dụng

cầm nã thủ kéo tay về và tung sát chiêu “xuyên phá cước” đá xoắn trục diện thẳng vào bụng. .

-Bốp! – Hấn mắt đà văng thẳng vào đám người bên kia, bất tỉnh nhân sự.

-Cái thằng vô dụng, đứm nhóc cũng xử không xong! – Lão Trung điên tiết.

-Không phải hấn vô dụng, mà là tôi quá mạnh đấy chứ...? – Tôi quệt mũi tự tin.

-2 thằng bây xong lên xử nó cho tao...! – Lão uất hàm ra lệnh cho hai tên còn lại.

Lần này coi như tiêu tôi rồi, không chỉ bị áp chế về số đông mà trên tay chúng còn lăm le hai cây ống tuýp nữa, nhìn mà lạnh cả sống lưng, nếu bị đập bởi cây đó thì tôi không chắc có thể chịu được bao nhiêu cái, 2 cái, 3 cái, hoặc one hit...

Không còn thời gian suy nghĩ nữa, bởi vì hai tên đó đã đến gần. Một tên trong đó lao đến vùng gây nghe rõ cả tiếng gió cắt...

-Vụt... – Tôi hoảng hồn lách người.

-Viu...- Tôi gặp người né luôn nhát gây của tên còn lại.

Hai tên đó cứ luân phiên vùng gây về phía tôi, hơi gió phát ra lạnh cả sống lưng. Với tình thế như vậy, tôi e là mình không còn chịu được bao lâu nữa, chưa bao giờ tôi đối đầu với một đối thủ cầm vũ khí bao giờ cả, lần này đến tận hai người, hoàn toàn không một chút cơ hội...

-Chách! – Tôi bàng hoàng đưa tay lên đỡ gây

Còn chưa kịp than đau thì tôi đã bị tên còn lại vùng gây vào vai không thương tiếc...

-Bốp! – Tôi ôm vai ngã khụy xuống đất.

Quả thật không còn một chút cơ hội nào, chỉ riêng một tên đã khó đối phó rồi, vai tôi đau nhói lên mà co giật liên hồi...đau không thể tả...

-Sao...? Có chịu nói ra chỗ ở con Phuong không? – Lão Trung ngược cầm tôi lên nhếch mép.

-Còn lâu, có chết cũng không nói...!

-Bốp! – Lão điên tiết đâm vào mặt tôi.

-Hỏi lần cuối, con Phuong đang ở đâu...? – lão xách cổ tôi lên.

-Này thì nói...! – Tôi dùng báo trảo tóm lấy đầu ông ta, lên gối.

-Cốp! – Lão ôm mặt bật ngửa ra sau.

-Thằng mất dạy...! Đập nó cho tao!

Vừa dứt lời hai tên đó lại lù lù xông đến, lần này xong thật rồi, cuộc đời tôi sẽ chấm dứt ở đây, bởi bọn giang hồ vô lại này, không một ai biết đến...mà cũng có chứ, chắc Hoàng mai sẽ nhớ ngày mất của tôi mà, ngày này năm sau sẽ là ngày dỗ của tôi nhỉ...? Có sao người xấu lại sống lâu cơ chứ...

-Chết đi thằng oác, dám đánh đại ka của tao à? – Hai tên đó vùng gây lên.

“Mình phải chết thật sao...” – Tôi nhắm mắt đưa tay lên đỡ vô vọng

-Kéttttttttttt.....ầm.....! – Một tiếng động lớn vang lên nghe chói cả tay.

Giật mình vì nghe hơi gió vụt ngang, tôi kinh hoàng mở mắt ra thì đã thấy nhỏ Ngọc hiện ngang chiếc đập điện trước mặt, còn một tên đàn em thì đang nằm sõng soài dưới đất. Tên còn lại chưa kịp hiểu ra điều gì thì đã bị nhỏ chặt một phát mạnh vào cổ lão đảo rồi ngã đụi luôn.

-Còn không mau lên xe...! – Nhỏ gắt nhẹ.

-Bọn bây đứng lại...! – Lão Trung hùng hổ lao đến tung đám.

-Chách...xoẹt...! – Nhỏ Ngọc cung tay lên đỡ đòn, không quên nháy mắt nhìn tôi.

-Bốp! – Hiểu ý tôi dẫn mạnh khớp tay vào lồng ngực làm lão thất kinh lui lại.

Tức thì nhỏ Ngọc vặn ga, lao vút đi trong tiếng chửi rủa của lão:

-Bọn bây chờ đấy...! Chưa xong đâu...!

Chạy bán mạng được một quãng khá xa, Lam Ngọc mới từ từ mà giảm ga chạy chậm lại, giờ đây tôi có thể thấy mồ hôi ướt cả lưng áo của nhỏ, nghĩ lại thì lúc thập tử nhất sinh nhỏ đều có mặt để cứu mạng tôi, lần này là lần thứ hai rồi, nếu không có Lam Ngọc thì tôi chắc có lẽ đã toi từ cái hồi tên Vũ bắt cóc Hoàng Mai chứ không sống nổi đến bây giờ đâu.

-Cám ơn bà nha...!

-Trách nhiệm của lớp trưởng thôi...! Đi mà cám ơn Hoàng Mai kia, không có bạn ấy báo cho tôi thì xong ông rồi...!

-Ừ, thì cũng nhờ bà ra tay...!

-Cũng chỉ là trả ơn lúc trước thôi...!

-Ồ...! Lúc trước nào...!

-Hừm...! Ông thật là không nhớ gì sao...?

-Không, mà nhớ gì chứ...?

-Thôi bỏ qua đi...! Đúng là con trai mau quên thật...! – Nhỏ lắc đầu khẽ mỉm cười.

-Ồ cái tật mà hề hề...! – Tôi cười cầu tài.

-Mà mai một đừng có đi đường tắc này nữa, vừa vắng người lại vừa hẹp, bị mai phục là phải!

-Ừ, có cho vàng cũng không dám đi đường này nữa...!

-Thiệt là...! – Nhỏ thở dài.

Ngồi từ sau xe, những cơn gió mùa thu cứ thổi phấp phới mái tóc thơm mát của Lam Ngọc vào tôi, một lần nữa cái hương hoa nhẹ nhàng ấy lại len lỏi vào sâu trong tâm trí tôi, một lần nữa nó lại đưa tôi về miền kí ức mà tôi đã lãng quên từ rất lâu...rất xa xăm...

-Bé gấu...! – Tôi bất giác gọi lên trong vô thức.

-Hả...có chuyện gì...? – Nhỏ giật mình đáp lại.

-Bà có quen ai tên bé gấu không?

-Không...không! Từ...đó giờ tôi chưa biết ai có tên ngộ thế cả...! – nhỏ ập ứng đáp.

-Lạ nhỉ...! Tự dưng trong đầu tui lại xuất hiện tên đó...! – Tôi vuốt cằm suy nghĩ.

-Hừm...suốt ngày cứ mơ mơ mộng mộng như ông thì bị thế cũng không phải là lạ...!

-Ồ hồi nào, tại mấy bữa nay nó xuất hiện đấy chứ...!

Quả thật là vậy mà, cứ mỗi khi tôi nghe được cái hương hoa đó là tôi lại nhớ đến một kí ức đã được chôn vùi từ rất lâu rồi, nhưng không thể nào diễn tả thành lời được.

Khi gần đến trước cổng trường, Lam Ngọc bỗng nhiên thẳng gấp làm tôi chúi nhủi vào lưng nhỏ muốn đập cả mũi, còn chưa kịp than phiền thì nhỏ đã trầm giọng lạnh băng như ra lệnh:

-Ông vào trước đi...!

-Ồ, bà muốn trốn học hay gì thế?

-Không, ông cứ vào trước đi...! Tôi vào sau...!

-Gì chứ...! Có vào thì cùng vào, sợ gì...? – Tôi chưng hửng xuống xe, bước đến phía trước.

Thấy tôi trước mặt, nhỏ bất giác lấy cặp che ngực lại mặt đỏ như gấc:

-Ông làm gì thế, quay ra chỗ khác...

-Gì chứ, sao tự nhiên lại đuổi tui, không vào trường đi, sắp đến giờ rồi...!

-Tôi đã nói là ông vào trước đi mà...!

-Không được...! Bà mau vào trường đi, tự dưng bị sao thế...! – Tôi bực dọc nắm tay nhỏ lôi đi.

-Đã nói là không mà...!

-Vào đi...! Bà muốn trốn học hả...?

-Không phải...!

-Thế thì vào...!

-Không...!

-Vào...!

-Không?

-Nhanh...

-Đi...!

-Bặc... – Tôi vượt tay làm nhỏ mất đã rơi chiếc cặp xuống đất.

Phải nói là lúc này đến phiên tôi mặt đỏ như quan công, nóng bừng bừng như lửa đốt, bởi vì giờ đây hàng cúc áo dài của nhỏ đã đứt gần như toàn bộ, viên áo cứ thế mà rớt xuống để lộ ra cả một vùng da thịt trước mặt tôi.

-Quay ra sau...! – Nhỏ đỏ mặt quá lớn.

-Ơ...! Xin...xin lỗi tui không cố ý...! – tôi bối rối quay lưng.

-Đã bảo ông cứ vào trước đi mà...! – Nhỏ nói giọng rung rung như trách móc.

-Xin...lỗi, nhưng nếu tôi vào trước thì bà làm sao mà vào trường được chứ...!

-Vậy nếu ông ở đây thì tôi vào được chắc...!

Thảo nào lúc Lam Ngọc đỡ đòn của lão Trung tôi có nghe một tiếng “xoẹt” như cái gì đó bị rách, không ngờ do vận động quá mạnh, cúc áo dài của nhỏ Ngọc đã bị đứt hết, hèn chi lúc này nhỏ chỉ chạy xe bằng một tay và tay con lại để giữ lấy ben áo... Tất cả là lỗi của tôi, nếu tôi bỏ vào trường bây giờ thì chẳng khác nào một tên vô tâm, Lam Ngọc đã cứu mạng tôi mà, bây giờ là lúc tôi phải giúp đỡ lại.

Cố gắng trầm giọng để tỏ vẻ nghiêm nghị, tôi đánh bạo:

-Tui có thể giúp được cho bà đấy...!

-Ông nói sao...?

-Bà hãy nằm lấy ben áo lại đi...!

-Rồi...! Ông muốn gì nữa chứ?

Khi tôi quay lại, mặt nhỏ đã đỏ bừng, nhưng lúc này tôi không còn quan tâm đến việc đó nữa, liền khoác tay nhỏ lên vai mình, ép hông thật sát vào hàng cúc áo dài để giữ cố định cho nhỏ...

-Ông đang làm cái gì thế...? – Nhỏ quỳnh quáng định đẩy tôi ra.

-Yên đi, không thì cúc áo lại rớt ra nữa đấy...! Lúc vào trường bà cứ giả vờ như bị thương rồi được tôi dìu vào là không ai nghi ngờ gì đâu...!

-Còn chiếc xe đạp điện...?

-À...! Rồi đợi tui chút nhé...! Có chỗ giữ xe ngoài trường gần đây thôi! – Tôi nhanh nhẩu leo lên chiếc đạp điện chạy đến chỗ giữ xe.

Sau khi giữ xe xong, tôi và Lam Ngọc cứ y như kế hoạch cũ mà thi hành...! Quả y như tôi dự đoán, mấy đứa trong trường chỉ tò mò vì tưởng nhỏ Ngọc bị thương thôi chứ có biết là nhỏ bị đứt cúc áo đâu...nếu không thì chắc bị mấy thằng con trai chọc đến phát khóc rồi, chưa kể nếu nhỏ Ngọc mà tức điên lên thì không biết sẽ có bao nhiêu vụ án mạng xảy ra trong trường này nữa...

-Cám ơn ông nhé...! – Lam Ngọc bẽn lẽn đáp.

-Không sao đâu...! Bà cũng cứu mạng tui mà! Huê nhé...!

-Ừm...huê! – Nhỏ bối rối không dám nhìn thẳng vào mặt tôi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhỏ Lam Ngọc nghiêm nghị bối rối như thế này, cũng đúng thôi, tự dưng khoác vai với một tên con trai thì có nhỏ con gái nào mà không mắc cỡ chứ.

Còn riêng tôi, tưởng này giờ tôi chỉ làm sao, nói gì thì nói tôi cũng là con trai mà, cặp kè với một nhỏ con gái đẹp như thế này làm sao mà không có cảm giác gì được chứ, nhất là trong cái vụ giằng co ở gần trường thì tôi gần như đã thấy toàn bộ của nhỏ, mặc dù là vô tình nhưng thấy thì cũng đã thấy rồi, chẳng nào mà chịu cho thấu. Tim tôi phải nói là đập liên hồi như nhạc sà, mặt mày nóng bừng như cái bánh bao ấy, dù nhỏ mà tay tôi cứ run cả lên...

-Này, cái tay ông đừng vào đâu vậy...? – Nhỏ gằn giọng.

-Oái, đừng có nhứt nhứt nó rớt xuống bây giờ...!

-Ông là đồ lợi dụng...!

-Sặc, tui có cố ý đâu...! Không làm thế sao mà ép cúc áo vào được...?

-Nhớ mặt ông đẩy đồ háo sắc...! – Nhỏ rít qua từng kẽ răng.

-Ừc...! Không có ý thiệt mà...! – Tôi nuốt khan.

Mấy lần làm sao khi gần đến cửa lớp bọn thằng Toàn phòn, Hoàng Mai, Ngọc Phuong đã ngóng tin sẵn từ lúc nào nên vừa thấy tôi và Lam Ngọc bọn nó ủa ra ngay...

-Sao thế, lớp trường bị gì rồi...? – Toàn phòn hóng hớt.

-Ủầy, mày ra bên kia ngồi chút đi, có một tý chuyện...! – Tôi nháy mắt.

-Ờ, rồi...! – Nó tỉnh ý ra băng ghế ngồi.

-Ngọc bị sao vậy? – Hoàng Mai lo lắng.

-Chỉ là sơ ý đứt cúc áo dài thôi...! – Lam Ngọc thở dài.

-[Theo mình vào thư viện lấy băng keo dán lại tạm đi!] – Nhỏ Phuong cúi.

-Ừ, vậy cũng được, Phong đợi tý nhá, bọn mình quay lại ngay...! – Mai cười hiền.

-Rồi, cứ đi đi...!

Đội bọn họ đi khuất vào thư viện, tôi mới thở phào nhẹ nhõm mà ngồi bịch ra băng ghế đá chung với thằng Toàn, vai tôi bây giờ mới bắt đầu đau nhói lên.

-Đã hên...! Hết ôm nhỏ này tới ôm nhỏ khác, quờ luôn cả nhỏ lớp trưởng...! – Nó cười đều.

-Đã thằng cha mày...! Tao bị bọn giang hồ nó đánh muốn mềm người ra mà có thấy mặt mày đâu, không có nhỏ Ngọc cứu thì bọn nó quỳnh tao chết rồi...!

-Gi...? Ông đó ra tay nhanh thế...! Mới bữa trước, bữa sau đập luôn...! – Nó trố mắt.

-Giang hồ mà mày giỡn...! Vai tao còn nhói đây này...ây dà...! – Tôi vuốt xoa.

-Chịu, tao theo dõi thằng Vũ cho mày rồi, hết người theo dõi bọn giang hồ này...!

-Tao nghĩ, bọn mình nên xúc tiến kế hoạch bắt lại thằng cha đó đi...! Để vậy càng nguy hiểm...! – Tôi nghiêm nghị.

-Kế hoạch gì, nói tao nghe xem...!

Vừa lúc đó, nhóm Hoàng Mai cũng vừa ra tới, trông mặt ai nấy đều đăm chiêu đến phát rùng mình, duy chỉ có nhỏ Ngọc là lờm lờm đến chấy cả mắt, đồ rảnh tơi mà không giúp đỡ nhỏ lúc này thì chắc nhỏ đã xé xác tôi ra làm trăm mảnh rồi...

-[Xin lỗi mọi người...!] – Ngọc Phuong xụ mặt.

-Ồ, Phuong biết rồi sao...? – Tôi kinh ngạc.

-Sự việc đã đến nước này rồi, mình đã nói cho cả Phuong và Lam Ngọc biết hết mọi chuyện! – Hoàng Mai thở dài.

-[Xin mọi người giúp đỡ, mình không muốn bà ấy lấy tài sản của ba mình!] – Hai mắt nhỏ đỏ hoe.

-Chuyện này nghiêm trọng quá...! Mình không chắc sẽ giúp được gì...! – Lam Ngọc nhủ mảy khoanh tay trước ngực.

-Cũng không hẳn là không có cách đâu...! – Tôi cười tự tin.

-Mày nói cách ra xem nào, cứ úp úp mở mở hoài...! – Toàn phờn gần giọng.

-Đây, nhìn cái này nè...! – Tôi lấy trong túi ra mấy sợi tóc.

-Gì thế mày? Đem xoe khóc mắt à?

-Không phải...! Mai có nói là xét nghiệm AND bằng tóc được phải không?

-Um...phải rồi, chẳng lẽ đây tóc của ông giang hồ đó...! – Mắt em sáng rỡ.

-Chính xác luôn! Lúc đánh nhau với ông ta Phong có tranh thủ bứt vài sợi tóc của ông...! Nhiều đây chắc đủ nhì...?

-À, hiểu rồi...! Giờ chỉ cần lấy tóc của nhỏ chị Ngọc Phương nữa chứ gì...? Đem đi xét nghiệm là ngon luôn! Mày hay quá Phong...! – Toàn phờn vỗ đùi đánh bốp.

-Nhưng biết chị Ngọc Phương học ở đâu mà lấy đây...! – Lam Ngọc lại suy tư.

-Ồ ha...! Biết ở đâu mà lấy...? – Tôi giải đầu.

-Đó, mày...dở quá...! Tao thất vọng về mày quá Phong ơi...! – Toàn phờn pha trò.

-Tổ bà mày...! Lúc nãy mới khen giờ lật lọng hả...? – Tôi đay nghiến cú đầu nó.

-Thôi, trật tự...! Đang rối rắm mà cứ giỡn...! – Lam Ngọc gần giọng.

-Dạ...! – Tôi và thằng Toàn ngồi xếp re.

-[Chị Phương học ở trường cấp 3 PB đó...!] – Nhỏ Phương bẽn lễn.

-Trời, thế mà nãy giờ không nói...! – Cả đám trố mắt.

-[Xin lỗi, viết hết mực phải thay viết] – Nhỏ cần môi cười khỏ.

-Ê, mà Trường PB là trường đám thằng Huy học phải hông mạy...! – Toàn phờn nhìn tôi.

-Ồ, phải ha...! Thế chuyện này dễ rồi...!

-Vậy hai ông làm được chứ...! – Nhỏ Ngọc dò hỏi.

-Không được...! – Hoàng Mai cần môi e ngại.

-Sao thế Mai...? – Tôi thắc mắc.

-Toàn thì có thể, nhưng Phong thì...!

-Ủầy, cái đó yên tâm...! Thằng Phong chỉ làm nhiệm vụ cung cấp thông tin thôi...! Mọi việc còn lại chỉ cần để Toàn này lo liệu...! – Nó vỗ ngực tự tin.

Nghe thế Hoàng Mai không nói điều gì nữa, nên cả đám giải tán vào lớp, cứ y như kế hoạch tác chiến đó mà làm, thế nhưng...

-Chồng ngốc...! Có lém phéng với cô nào là chết nghe chưa! – Em nhả mủi.

-Rồi mà...! Hic, thằng Toàn đã nói còn gì...!

-Liệu hồn đấy...! – Em nguyền dài.

Vừa lúc đó, Lam Ngọc cũng từ đằng sau vụt lên làm mùi nước hoa ấy lại một lần nữa thoang thoảng trong mũi tôi. Bất giác, tôi chợt rùng mình nhớ lại tình huống lúc nãy:

-“Bé gấu...!”

-“Hả...có chuyện gì...?”

-“Bà có quen ai tên bé gấu không?”

-“Không...không! Từ...đó giờ tôi chưa biết ai có tên ngộ thế cả...!”

Trong đầu tôi lại nổi lên một mối nghi vấn khó giải, nếu Lam Ngọc không biết tên đó, thì tại sao lại...đáp lời tôi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ngày đầu tiên của kế hoạch tiếp cận chị gái Ngọc Phương...

Sở dĩ tôi và thằng Toàn nhận công việc này là vì tụi thằng Huy cũng học chung trường PB với nhỏ đó luôn, như thế thì chúng tôi vô tình có gián điệp ở trường đó rồi còn gì...Mà khoan, nói nhỏ chuyện này nghe nè, thằng Toàn này cũng chẳng tốt lành gì đâu, vì nghe nhỏ Phương tả là chị nhỏ không đến nổi xấu nếu không muốn nói là vừa mắt, chỉ cần nghe đến đó thôi là mắt nó sáng lên rồi, thế là nó lôi cổ tôi vào cuộc luôn, làm tôi bị Hoàng Mai đay nghiến hết mấy ngày liền...

Tà sơ qua chị gái Ngọc Phương một tý, qua hình ảnh và theo nhỏ kể thì chị nhỏ tên là Kiều Linh, đang học lớp 11A6 trường PB, tính tình thì hơi uôm bươm, chánh chộc đặc biệt là rất đánh đá. Nhận xét tổng quan thì nhỏ Linh là một mục tiêu đáng gờm, khó nhai, có thể gọi là boss cuối trong game... Vậy mà thằng Toàn lại bạo miệng tự tin...

-Gái càng khó tính, tao càng muốn cưa...!

Theo kế hoạch, ngày đầu tiên chúng tôi sẽ rủ bọn thằng Huy ra quán nước để bàn chuyện sau khi tan học. Nói là rủ chứ tôi cũng chẳng dám bèn mắng gần khuôn viên trường bọn nó đâu, để tụi trường PB thấy bọn trường MD chúng tôi lân la gần trường là bọn nó thế nào cũng kiểm chuyện này nọ cho coi, gan ghét nhau mà. Thế nên tôi đành dùng điện thoại gọi cho thằng Huy ra quán nước mĩa gần đó.

Nghe tin chúng tôi dò hỏi chuyện nhỏ Linh, nó liền trợn mắt tía lia...

-Ê, tụi mày khùng hả, trường tụi mày hết gái rồi hay sao mà còn qua trường tao nữa...?

-Èo, bắt đắc dĩ thôi, con nhỏ đó làm sao mà mày xoắn ghê thế...? – Tôi tặc lưỡi.

-Con nhỏ đó chánh thấy mờ, lại còn học lớp trên nữa, mấy tụi bây tính toán gì vậy...?

-Hề hề, lớp trên mới thú vị chứ, nói tao nghe xem con nhỏ đó tình hình hôn nhân gia đình thế nào rồi! – Toàn phờn nhưong mày.

-Ủầy, chưa có bạn trai nhưng nhiều thằng theo lắm, nhất là thằng Nam học cùng lớp, nó là thằng em của thủ lĩnh ở bên hẻm 365 đó, không ai dám đụng đâu, đến tao còn phải nể đám bên hẻm nó...!

-Xời, sợ gì...! Cưa thì cứ cưa, nhỏ thuộc về thằng nào thì bên kia chịu chứ đánh đấm gì! – Toàn nhếch mép.

-Cái thằng...! Nhìn mày cao ráo thế này chắc cùng lắm chỉ chịu được vài đòn của nó là cùng. – Huy đô nhưu mày.

-Đừng xoắn, mày cung cấp tin tức là đủ rồi...! Việc còn lại các chú để anh lo...! – Nó vỗ ngực tự tin.

-Ồ, để coi, nhỏ có động tĩnh gì tao báo cho...!

-Không, không, không...! Việc mày cần làm là theo dõi bọn thằng Nam dùm tao kia...!

-Gi, sao phải theo dõi nó...?

-Èo, vì tao giành gái với nó thế nào nó cũng bật tao thôi...! Nên mày theo dõi, báo cho tao biết...!

-Tự tin đến thế cơ á...! – Tôi kinh ngạc.

-Hề hề, để rồi mày xem...!

Hừm...! Dù không biết trình độ thằng tán gái của thằng này tài ba đến đâu nhưng nghe thằng Khanh kể bề dày lịch sử của nó ở Đà Lạt thì tôi cũng rùng mình rồi...! Cũng tốt, để tôi học hỏi mấy cách của thằng này xem sao, không chừng hữu dụng à nha...

Ngày thứ hai của kế hoạch tiếp cận chị gái Ngọc Phương...

Sau khi tan học xong, tôi lại bon bon đến trường PB để tiếp tục kế hoạch, còn thằng Toàn thì không hiểu sao mà nó lại biến đâu mất xác, điện thoại hỏi thì nó bảo là chuẩn bị cái gì đó nghe bí mật vô cùng... Thế nên tôi phải cẩn thận mà vác cái xác lên lên đứng ở quán nước mía gần trường để thu thập thông tin.

Hôm nay được cái là tôi kịp đem theo cái áo khoác mà khoác vào để che đi phù hiệu trường, để bị phát hiện một cái thôi là xác bà nó định luôn.

Chờ mãi cũng thấy nhỏ Linh linh kinh ôm cặp gần cổng trường, tôi quỳnh quáng điện thoại cho thằng Toàn ra tay:

-Ê, con nhỏ Linh đang ở ngoài cổng kia, ra nhanh lên mày...!

-Chú cứ yên tâm...! Xem mà học hỏi nà...! – Nói xong nó cúp máy cái rụp.

[Sau đây là màn tán gái của thằng Toàn phồn dựa vào lời kể của nó sau đó và những gì tôi nhìn thấy được]

Nhỏ đang ung dung mua kem gần cổng trường thì Toàn phồn lấy một cặp kính trong đeo vào rồi móc điện thoại ra để lên tai làm bộ nghe điện thoại và rồi...

-Hực...! – Nó giả vờ như không để ý đường đi, va vào nhỏ Linh đang đứng làm nhỏ té nhào, kéo theo thằng Toàn luôn.

-Nè, bị đui hay sao mà không thấy người ta đang đứng hả...! – Nhỏ cau có.

-Mình..mình xin lỗi, tìm cặp mắt kính giúp mình với, mình bị cận nặng lắm...! – Nó quờ quạng.

-Đây nè, đeo cho sáng mắt vào...! – Nhỏ găt gong, vớ lấy cặp kính đưa nó.

-Cám Ơ...! – Nó khựng miệng

-Gi...? Làm gì nhìn chăm chăm tui thế hả? Tính dè xòm hay gì đây?

-Không...? Tại mình hơi bối rối trước con gái đẹp...! – Nó gãi đầu.

-Hừ, điên khùng...! – Nhỏ mím môi quay đi chỗ khác nhưng nhìn có vẻ thích lắm.

-À, quên nữa...! Để mình đỡ bạn dậy, lỗi của mình mà...! – Nó ân cần dìu vai nhỏ đứng dậy.

-Ồ, tui không sao...! Bị gì là tới số bạn đấy...!

-Ừ, hên ghê...! Mà tên bạn là gì vậy...?

-Tui tên Kiều Linh...!

-Bạn tên gì...?

-Tui tên Kiều Linh...!

-Sao?

-Là Kiều Linh đó, bị điếc hả? – Nhỏ nhú mày.

-Hề...! Đâu có, làm thế để cho nhớ tên bạn lâu tý thôi...!

-Khùng...!

-Thật mà...! Ủa, bạn học trường PB này hả?

-Ừ, thì sao?

-Mình thích nữ sinh của trường PB nhất luôn đấy, xinh đẹp lại duyên dáng...!

-Có nói xạo không đây...?

-Không đâu, nếu được thì cho mình làm quen ha, mình tên Nguyễn Nhật Toàn học ở MD, số điện thoại của mình đây...! – Nó lấy cây viết ra viết một mạch vào một mảnh giấy.

-Ồ, sao tui lại lấy số của bạn chứ...! – Nhỏ bối rối.

-Bạn cứ lấy đi...! Khi nào rảnh thì nhắn tin hoặc phone cho mình nha. Giờ mình bận rồi, tạm biệt Kiều Linh...! – Nó dúi tờ giấy vào tay nhỏ rồi lao vút đi.

-Ê, này...! – Nhỏ gọi với nhưng Toàn phờn nhà ta đã mất hút.

Cầm tờ giấy trong tay, nhỏ thoáng nhú mồm nhưng cũng xếp lại rồi cất kỹ vào cặp như một vật quý giá. Như thế nghĩa là sao nhỉ, đồ rồi chẳng? nếu không đồ thì cũng đã gây ấn tượng với nhỏ rồi. . .Thằng này là quý, thành tình luôn rồi, hời quá...!

Đạp xe ra về chung với tôi mà nó cứ vỗ ngực ba hoa...

-Mày thấy anh mày chưa? Ghê hông?

-Tưởng gì...! Già điên khiêng đồ Mỹ...! – Tôi bểu môi.

-Giờ mày, tao diễn xuất kinh thiên động địa dzậy còn đòi gì nữa...! Bây giờ nhỏ từ đồ đến tương tư rồi...!

-Ủầy, có mấy cọng tóc, chạy đến giựt phát là xong, cần gì tiếp cận.

-Tự nhiên có thằng nào đó đến giựt tóc mày thì mày làm gì?

-Đắm lệt mồm nó luôn...!

-Vậy mày chạy đến giựt tóc nhỏ thì chắc nhỏ để mày yên...!

-Ờ thì...! – Tôi gãi đầu.

-Đấy, chỉ có tiếp cận nhỏ tao mới có cơ hội mà kiếm có lấy tóc...! Hi sinh thế còn gì?

-Hông dám hi sinh đâu, mày khoái ra mặt kia...!

-Thôi đi cha nội...! Khoái thì khoái chứ đây không phải mẫu người có thể sống lâu dài được...!

-Mày nói sao?

-Lúc này tao vờ làm rớt cái mắt kiếng hàng hiệu với cái iphone là nhỏ sáng mắt lên rồi...! Mày nên nhớ cái gì mua bằng tiền thì thường gắn liền với hạn sử dụng...! Cái gì giả dối sẽ không kéo dài mãi đâu, phải là tình cảm chân thành mới có thể lâu dài được...

-Mày nói gì nghe văn chương quá...! Tao như cá đâu!

-Ủầy, cháu còn non và xanh lắm...! Tự mà hiểu lấy – Nó cười đều xoa đầu tôi.

-Thằng cha, ông cố nội mày, chết đi...! – Tôi tức tối đâm thùm thụp vào vai nó.

Thực ra tôi hoàn toàn hiểu ý nghĩa của câu nói đó là gì, rất rành là đằng khác, nhưng tôi biết nó đang ám chỉ tôi và Hoàng Mai nên không dám nhận. Nó nói đúng, phàm cái gì giả dối sẽ không kéo dài lâu được, tình yêu cũng không ngoại lệ, phải yêu nhau một cách chân thành, tự nguyện thì mới có thể tồn tại mãi được...

Ngày cuối cùng của kế hoạch tiếp cận chị gái Ngọc Phương...

Hôm nay Toàn phờn đã thông báo cho tôi biết một tin mừng là nó đã mời được nhỏ Kiều Linh đi ăn tối. Quả thực, lần này tôi đã phục nó thật sự, nhỏ Kiều Linh theo tôi nhận xét là một boss khó ăn thế mà nó chỉ thu phục trong vòng có 2 ngày ngắn ngủi. Trước giờ khi nghe nó kể chuyện tán gái, tôi cứ tưởng nó ba hoa, chém gió ai ngờ đâu nó thực sự lại nguy hiểm đến thế kia chứ.

Nhưng khi tôi lo dò đi theo nó thì...

-Hôm nay mày ở nhà đi! Kế hoạch như thế là xong rồi!

-Giấu nghề chứ gì? – Tôi bểu môi.

-Giấu bà mày, mấy bữa trước còn than với tao là bị nhỏ Mai cản nhàn!

-Ủầy...! Thì thôi vậy, có gì nhớ báo tin cho tao đấy!

-Mày cứ yên tâm, tao mà lấy được tóc thì đem đi xét nghiệm ngay ấy mà...!

Thế là tôi thất nghiệp đành về nhà mà hủ hủ với vợ con, nào đâu...

-Hôm nay không đi tán gái nữa à? – Mai nhú mồm.

-Tán gì đâu chứ, thằng Toàn ra tay mà, Phong chỉ theo dõi thôi!

-Theo dõi cho lắm vào rồi dẫn nào em về nhà nữa thì liệu hồn Phong đấy!

-Làm gì có chứ! Minh Mai là đủ mệt rồi!

-Phong...! Không thèm nói chuyện với Phong luôn! – Em giận dữ quay đi.

-Thôi mà, Phong đùa tí thôi! – Tôi lay nhẹ vai em.

-Có Mai ở nhà Phong mệt mà, đừng nói chuyện nữa..!

-Biết lỗi rồi mà, Mai hông tha lỗi là Phong khóc thiệt đó...!

-Hông...!

-Hú...oa, hú...oa...!

-Khóc gì kì...!

-Oe...oe...oe...!

-Như em bé...!

-Hức...ư, hức...ư...!

-Già tạo...!

-Hu...hu...hu...! Tha lỗi đi mưa...! – Tôi sùi sụt gục đầu vào vai em.

-Thôi được rồi đi quá đi...! – Em nhăn mũi đây nhẹ tôi ra.

-Hề hề, vậy nhe...! Không được giận nữa đó...!

-Hứ, Phong không chọc Mai lấy đầu ra giận!

-Hi, biết rồi mà, không chọc nữa là được chứ gì...?

-Phong chán Mai đến nỗi không muốn chọc luôn sao? – Em cắt cớ

-Sặc...! Chọc cũng giận mà không chọc cũng giận! Khó hiểu quá...! – Tôi trở mặt.

-Vậy đó, hông thích thì thôi...!

-Ặc...! Thích mà thích mà, đừng giận nữa...! – Tôi bối rối kéo em vào lòng mình.

-Mà nè, sao hôm nay ở nhà rồi, không đi với Toàn nữa sao?

-À, kế hoạch thành công rồi! Bây giờ chỉ việc lấy mẫu tóc nữa thôi, nên Phong phải cần theo?

-Hi, vậy đói chưa, Mai đi nấu cơm ha? – Em nheo mắt.

-Ừ, phiền Mai quá...!

-Nói cái gì vậy chồng ngốc? Giờ này mà còn khách sáo nữa? – Em nhăn mũi.

-Tại thấy Mai nấu một mình vất vả quá, hay có gì để Phong phụ không?

-Không cần đâu ông tướng! Cứ xem TV đi, đừng vào chỉ tổ hư việc?

-Phong chỉ sợ Mai mệt thôi!

Thế rồi em nhẹ nhàng nhích lại gần tôi thỏ thẻ:

-Không sao đâu, chỉ cần anh ở bên em nhiều hơn thôi, chồng ngốc ạ?

-Hả? Mai nói sao, Phong nghe không rõ?

-Hồng nghe thì thôi, Mai vào nấu đây? – Em lót tót chạy vào bếp mà không kịp để tôi gọi với.

Huây...! Sao mà anh không nghe được chứ Mai, nghe rất rõ nữa mà, lần thứ 2 anh tự lừa dối bản thân rồi đấy, lúc trước thằng Toàn nó cố nhắc nhở anh nhưng anh vẫn làm lơ không nghe thấy và rồi cả em nữa, dù biết cách này chỉ là tạm thời thôi nhưng anh vẫn dùng bởi vì ngoài nó ra anh không biết đối diện thế nào với cái hiện tại này nữa cả, thậm chí anh còn chưa mừng tượng được sẽ phải xử lý như thế nào nếu mọi chuyện vỡ lở, nhưng có một điều anh biết được là...em sẽ bị tổn thương rất nặng, thôi thì cứ lừa dối nhau để mình còn được vui vẻ em nhé...

-Mai tính vỗ béo Phong hay sao? – Tôi nhăn mặt nhìn đồng hồ ăn trên bàn.

-Hi, hôm nay Phong ở nhà ăn cơm phải nấu cho nhiều mà...!

-Kiểu này không béo cũng uống?

-Hi..., ngày mai đi học xong chờ Mai đi chợ được hông?

-Đi nữa á, đồ ăn còn nhiều? – Tôi trố mắt.

-Hồng có mua đồ ăn!

-Chứ mua gì?

-Thì kệ người ta, vô duyên hà...! – Em phụng phịu 2 má đỏ ửng.

Bữa ăn hôm đó sẽ rất vui vẻ nếu không có cú điện thoại báo hung tin từ thằng Huy:

-À ồ, tao Phong nè, việc gì đấy?

-Mày kêu thằng Toàn rút ngay lập tức, tụi thằng Nam đến tính sổ nó kia!

-Gi...? Mày nói sao?

-Thằng Nam nó biết được thằng Toàn đang tán nhỏ Linh nên hôm nay nó đi xử đó!

-Thế có đông không?

-Cỡ 4-5 thằng gì đó, mày kêu nó trốn lẹ lẹ lên, chắc gần tới rồi!

-Sặc, nó đi từ lúc nào rồi mà nhanh thế?

-Nó đi từ hồi 6h, tao kêu thằng Bình nó báo với mày mà nó quên phăng đi, báo hại tới giờ mới điện cho mày nè...!

-Ặc, rồi để tao báo với nó!

Nguy thật, tự dưng lại xảy ra biến cố thế này chứ?

-Chuyện gì thế Phong? – Mai lo lắng.

-Thằng Toàn gặp nguy hiểm, Phong phải báo với nó!

Tít...tít...tút...tút... – Tiếng chuông vang lên nhưng nó vẫn chưa bắt máy.

“Thôi nào Toàn, trả lời cuộc gọi đi...”

-Alô, mày làm gì đấy, tao đang bận mà...! – Tiếng Toàn phớt vang lên.

-Mày rút ngay đi, thằng Nam nó đến hót mày đó!

-Gi, hót tao á, kéo đông không?

-4-5 thằng gì đó, mày phăng lẹ đi! Nó sắp tới rồi!

-Ủi xời, có 4-5 thằng, mày khỏi lo...!

-Gi mày, mày có biết điểm không? Là 4 -5 thằng đó, nó oánh mày bẹp dí bây giờ!

-Nói chung là mày yên tâm đi, cứ ở nhà hưởng thụ là được! Mọi chuyện cứ để anh lo!

-Ê này...rẹt...tút...tút...tút...tút...! – Nó cúp máy không đợi tôi nói hết câu.

Trời ơi, nó đang nghĩ cái giống gì vậy, 4-5 đứa tôi còn chưa chắc đánh lại mà nó nói không sao à...điên rồi, không thể để nó một mình được, tôi phải đi giúp một tay thôi...

-Phong đi đâu vậy? – Hoàng Mai lo lắng nhìn tôi.

-Phong phải đi giúp thằng Toàn...!

-Bạn ấy nói sao?

-Nó bị người ta đánh hội đồng mà còn nói Phong khỏi cần lo nhưng mà nó có miếng võ gì đâu, bị đánh bầm dập thì không biết tính sao?

-Ày, Phong cứ ở nhà đi! – Em nếu tôi lại

-Sao được chứ, Phong lo lắm!

-Bình tĩnh nghe Mai nói nè, Toàn đã nói là bạn ấy lo được thì Phong cứ yên tâm đi, và lại nếu Phong đi cứu thì có biết bạn ấy chỗ nào không?

-Phong...? – Tôi đuối lý.

-Đừng có nữa, nghe lời Mai, Phong cứ ở nhà đi...! –Em đẩy nhẹ tôi về chiếc ghế sofa.

Ừm...Hoàng Mai nói cũng có lý, mấy thằng như nó trong mấy bộ phim kinh dị Mỹ ít chết lắm, toàn là nhân vật sống sót sau cùng không à, cứ đợi tin tức từ nó vậy...

Màn đêm buồn xuống, mặc dù đã được Hoàng Mai trấn an nhưng tôi không tài nào ngồi yên được, trong bụng tôi sôi lên như lửa đốt, tôi thở dài liên tục thì đều chưa có đi qua đi lại quanh nhà thôi, đồng hồ thì đã điểm 11h mà không thấy tin gì từ thằng Toàn cả, hỏi thằng Huy cũng không biết, điện thằng Toàn cũng không trả lời, cứ thế này chắc tôi mệt tim mà chết mất thôi...

-Sao Phong không ngủ đi, khuya rồi! – Hoàng Mai ngáy ngủ đi xuống lầu.

-Mai cứ ngủ trước đi...! Phong phải đợi tin thằng quý này không có chuyện gì mới ngủ yên được!

-Đã bảo Phong đừng lo nữa mà! Thức khuya không tốt đâu!

-Nhưng vậy sao mà ngủ được chứ?

-Toàn đã nói không sao rồi, đi ngủ đi nữa! – Em dụi mắt nũng nịu.

-Thì Mai cứ ngủ trước đi mà, y dà....!

-Phong không ngủ thì Mai thức cùng Phong luôn vậy... – Mai lão đạo ngồi xuống chiếc ghế sofa.

-Ừay, phục Mai rồi, muốn làm gì thì làm...! – Tôi thở hắt rồi ngồi xuống ghế cùng em.

Thế nhưng Hoàng Mai đâu phải là người giỏi thức khuya, mọi khi cứ đến 10h là em vào phòng ngủ khò rồi như lúc này rồi, hướng hồ chỉ là thức đến 11h thì em làm sao mà thức nổi chứ. Vì vậy nên lúc ngồi cùng tôi, em cứ gục lên rồi lại gục xuống, hết gục sang trái rồi lại gục sang phải, hết dụi mắt rồi lại che miệng ngáp, có khi còn nũng nịu đòi tôi vào ngủ trông tức cười vô cùng, chưa bao giờ tôi thấy Hoàng Mai thế này cả, nhìn em mà tôi cứ cười miết.

Nhưng sức chịu đựng thì cũng có giới hạn của nó, tầm 15 phút sau tức khoảng 11h15 thì em đã gục hoàn toàn vào vai tôi mà ngủ, thỉnh thoảng lại còn chừ mở mắt xấu nhìn hài không nhận được.

“Thiệt là...! Thường ngày dễ thương như thế này có tốt không chứ, suốt ngày cứ nhéo hông rồi lại giận hờn vu vơ làm anh rối cả lên! Chỉ duy nhất một điều anh không hiểu là tại sao đôi lúc em lại khác hẳn, cứ như là một con người mới vậy. Lúc trước anh đã cho rằng Lan là một người bí ẩn với nụ cười lúc nào cũng ở trên môi nhưng giờ đây em mới là người bí ẩn thực sự, bởi lẽ dù có cố thế nào đi chăng nữa, anh vẫn không bao giờ hiểu được thật lòng em đang nghĩ những gì Mai à...”

...Khi đồng hồ đã điểm 12h, tôi mới giật mình thức giấc...! Thì ra tôi cũng không thể chịu đựng được mà thiếp đi lúc nào không hay. Điện thoại thì vẫn im lìm không một cuộc gọi, không một tin nhắn...Hoàng Mai giờ đã co rúm, ngủ say bí tỉ trong lòng của tôi thì thoảng lại trở mình dụi mắt hệt như một con mèo con vậy. Nghĩ lại mà thấy tội cho em, vì tôi mà em ngủ không được ngon giấc. “Có lẽ mình đã lo lắng thái quá rồi, chắc mày sẽ không sao đâu Toàn à, mấy thằng ma lạnh như mày thường mạng lớn lắm, tao xem phim thấy lúc nào cũng vậy hết, thôi tao đi ngủ đây! Chúc mày toàn thắng...”

Thế nhưng giờ đây tôi lại đối mặt với một nỗi lo khác cũng không kém phần gay go đó là....đưa Hoàng Mai lên phòng ngủ...

Nói thì nghe dễ lắm nhưng từ đó đến giờ thú thật với các bác là chưa có ẵm con gái bao giờ cả...Ừ, thì cũng có ẵm nhỏ Phuong nhưng đó chỉ là đứng yên một chỗ thôi chứ có ẵm lên lầu như Hoàng Mai đâu, chưa kể em cao và nặng hơn Phuong nhiều mặc dù chưa thử nhưng con mắt tinh tường của tôi nó bảo thế. Mai cao những 1m60 trong khi Phuong chỉ tầm khoảng 1m53 nhưng thế đã quá đủ để suy đoán rồi nhỉ?

Thế nên trước khi ẵm Hoàng Mai, tôi phải vận khí tập trung sức mạnh vào hai cánh tay và...hiaaa...nâng lên...!

Quả thật Hoàng Mai nặng hơn Ngọc Phuong nhiều, mới bước đến bậc thứ ba của cầu thang mà tôi muốn chơi với suất bật ngựa rồi.

“Nào rần lên, một bậc này, hai bậc này, ba bậc này, bậc thứ tư coi, rồi...! Bốn bậc nữa thôi, tôi luôn bác tài ời...” – Cứ thế mà tôi tiến từng bậc nặng nề lên phòng Hoàng Mai.

Phù...! Hết cả hơi, ẵm Hoàng Mai lên phòng mà tôi cứ tưởng vừa oánh nhau hết mấy hiệp dài vậy, mệt không thể tả, mồ hôi ra ướt cả áo tôi làm tỉnh ngủ hẳn, tôi ngồi bệch lên chiếc ghế cạnh bàn học Hoàng Mai mà thở hồng hộc.

Mà lạ thật các bác ạ, đây là lần đầu tiên tôi vào phòng con gái đó, dù biết đây là phòng của ba tôi lúc trước nhưng qua bàn tay khéo léo của Hoàng Mai thì nó trở nên khác hẳn, cả bàn học trưng bày đủ loại tượng nhỏ từ bằng gốm cho đến thủy tinh, nhìn dễ thương chẳng khác nào phòng của Hoàng Mai ở nhà cũ vậy. Đúng là con gái có khác.

Chợt tôi phát hiện một cuốn sổ để mở trên bàn học Hoàng Mai. Em vốn tính ngăn nắp mà, sao lại chưa cất cuốn sổ này khi đi ngủ nhỉ? Thôi thì để tôi cất hộ vậy.

Thế nhưng khi tôi bước đến gần thì những dòng chữ trong cuốn sổ lại khiến tôi tò mò mà khựng lại trước bàn học...

“Thứ 5 ngày 3 tháng 9...Lại một ngày đẹp trời...”

Tôi len lén lật bìa cuốn sổ lại thì thấy đề “Nhật kí Hoàng Mai”...

Ồ...? Đây là nhật kí của Hoàng Mai á, nên hay không đây?

Vâng...! “Nên hay không đây?” là câu hỏi của tôi lúc này bởi vì lúc nào tôi cũng muốn biết được thực sự Hoàng Mai đang suy nghĩ những gì, nếu thế chẳng phải đây là cơ hội tốt cho tôi hay sao? Nhưng mà đọc nhật kí của người khác thì chẳng khác gì là người xấu cả, phải làm sao đây?

-“Mày lật đi Phong, muốn biết Hoàng Mai ra sao mà?”

-“Không nên lật, đọc nhật kí người khác là việc xấu”

-“Cứ việc lật, Hoàng Mai đã ngủ rồi, biết trời trăng gì nữa?”

-“Cho dù Mai ngủ cũng không được lật, mày không tin vào em nó à?”

-“Chẳng phải Hoàng Mai dạo này rất khác lạ sao...? Đọc đi, rồi mày sẽ biết rõ...hè hè hè!”

Cuối cùng sự cấm đồ cũng đã lún át đi lí trí, tôi đánh bạo lật cuốn sổ ra, ngay vào những ngày em đôi khác...

“Thứ hai ngày 31 tháng 8...Hôm nay có rất nhiều người đã nói xấu Phong với các cô gái khác, việc này thực sự làm mình rất bức, thế nên mình quyết định phải tìm đủ mọi cách để tách biệt Phong và Lanna ra[...] Đến tối, mình rất vui là Phong đã cắt đứt với Lanna, như thế thì sẽ không còn ai có thể chiếm lấy anh ấy nữa...! Mình tự tin là Phuong không bao giờ có cơ hội đến với Phong...”

“Thứ 3 ngày 1 tháng 9...Liên tiếp những rắc rối xảy đến với mình và Phong khi mà sáng nay anh ấy bị người khác mai phục, rất may là Lam Ngọc đã kịp thời cứu giúp, nhưng mình thực sự lo lắng khi Lam Ngọc có thể trở thành đối thủ của mình, thú thật mình chán phải sống kiểu này lắm rồi...”

-Phong à, đang làm gì đó...! – Đột nhiên Mai vòng tay ,ôm cổ tôi từ đằng sau làm tôi giật mình đánh rơi cuốn nhật kí xuống bàn.

Tiêu rồi, bị Mai phát hiện ra rồi, sao em lại thức cơ chứ, lúc này còn ngủ khò mà. Phải làm sao đây, phải nói như thế nào đây, kiểu nào cũng chết cho coi. Cố gắng nặng óc đi Phong, nếu không mày sẽ chết không chỗ chôn thân đấy.

Toàn thân tôi bắt đầu cứng đờ, tấm lưng đã ướt đầm mồ hôi, nhịp tim tôi không còn bình thường được nữa, cổ họng cứ nghẹn ứ lại không thò ra hơi. Bởi vì bây giờ tôi phải vận dụng hết tất cả khí lực của mình để nghĩ ra một lí do có thể coi là tạm được để nói với Hoàng Mai nếu không thì tắc tử, Từ Hải còn phải chào thua màn này, may sao ở hiện gặp lạnh, trời còn chưa tuyệt đường người:

-À...ờ, ý Phong là...Phong đang cất cuốn sổ này giúp Mai...!

-Cất? Sao còn lấy ra đọc vậy? – Em ghé sát mặt tôi

-Tại...tại Phong thấy nó mở trên bàn nên...à, định cầm lên gấp lại thôi...!

-Thật chứ? – Càng ghé sát hơn.

-Thật...mà, không có gì đâu...! – Tôi nuốt khan.

-Vậy Phong còn ở đây làm gì? Có muốn ngủ cùng Mai chứ?

-À, không...không! Phong đi ngay đây...! – Tôi bối rối bật dậy.

-Ây, đi sớm thế! – Em níu tôi lại.

-Ồ, thì đi...ngủ?

-Không chúc ngủ ngon Mai sao? – Em cười huyễn hoặc.

-Ừ, chúc Mai ngủ...chết...

Chỉ kịp nói đến đó, em đã chồm lên, vòng tay sau cổ tôi mà đặt một nụ hôn thật mãnh liệt lên môi, đây chẳng phải là hôn môi thật thụ hay sao?

Cả người tôi bắt đầu nóng bừng, tim đập nhanh như cái máy bơm nước vậy. “Dừng lại đi Mai, chết mất...!”. Tôi quờ quạng đẩy em ra khỏi nhưng càng đẩy Mai lại càng siết chặt vòng tay hơn làm toàn thân em cứ ép sát vào người tôi, ép rất sát, cứ thế này tôi sẽ không chịu đựng được nữa mà mất kiểm soát mất.

“Em đang làm gì vậy Mai, thả ra đi, anh sắp chịu hết nổi rồi...thả...ra...!”

...Bực... – Tôi hét cách đành dưng lực hất nhẹ Mai lùi về sau ngã xuống giường.

-Hộc...Mai đang làm gì vậy? – Tôi hồn hênh.

-Chúc Phong ngủ ngon mà! – Em khẽ cười.

-Chúc kiểu này chết thật đấy!

-Ai bảo vào phòng của con gái mà còn lục lọi lung tung!

-Chuyện đó...! Phong...! – Tôi cứng họng.

-Còn đứng ở đây nữa, bộ muốn ngủ chung với Mai thật sao?

-À, ờ...! Thì Phong đi...! Mai ngủ ngon.

-Hi, Phong ngủ ngon...!

Vội vàng chuồn lẹ khỏi phòng Hoàng Mai, tôi thở phào nhẹ nhõm như vừa thoát được cửa sinh tử, quả thật nếu như còn ở trong đó một giây một phút nào nữa thì tôi chắc chắn một điều rằng sẽ không còn sống cho đến bây giờ để mà viết những dòng này đâu, thật đấy...!

Tôi vừa hôn với Hoàng Mai mà, nói trắng ra là bị cưỡng hôn một cách trắng trợn không một chút phòng bị, lại còn là hôn môi nữa chứ, kéo dài gần cả 10 giây chứ ít, quá sức chịu đựng của con người, hôm nay đã quá đủ rồi, tại sao cuộc sống tôi cứ rối nùi lên thế này chứ. Đành rằng là chúc ngủ ngon nhưng cũng không cần phải hôn thăm thiết như vậy, phải chăng Hoàng Mai lại có ý gì khác hay sao, một con người quá bí ẩn, quá khó hiểu?

-Uỳnh – Tôi nằm vật ra giường nghe rõ lòn.

Sau khi đã trấn tĩnh lại từ cái nụ hôn ác mộng của Hoàng Mai lúc nãy, những dòng kí ức từ cuốn nhật kí của em lại ủa về: “...phải tìm đủ mọi cách để tách biệt Phong và Lanna ra...”, ”... Minh tự tin là Phương không bao giờ có cơ hội đến với Phong...”

Đúng thật là Hoàng Mai đang cố tách tôi ra khỏi Lanna và Phương, điều này tôi hoàn toàn có thể thông cảm cho em được, nhưng tại sao lại viết với những lời lẽ đánh đấm đến thế kia chứ, đọc nhật kí của em mà cứ tưởng như người nào viết vậy, rõ ràng là Hoàng Mai đang che giấu một cái gì đó mờ ám lắm, bởi lẽ tôi cũng đã tình cờ đọc được một dòng đầy nghi hoặc “...thú thật mình chán phải sống kiểu này lắm rồi...”, vậy sống kiểu này là sống kiểu nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Hôm sau đến trường, nỗi lo lắng của tôi đã thành sự thật khi mà thằng Toàn khi không nghỉ học không lí do, hỏi Lam Ngọc thì nhỏ lắc đầu, gọi cho thằng Huy thì nó cũng không biết, riêng nhỏ Linh thì vẫn đi học bình thường, đến cả người nhà của thằng Toàn khi được tôi hỏi thì cũng không biết nó đã đi đâu.

Thằng quý này chẳng lẽ đã gặp chuyện thật sao chứ, hôm qua nó đã đính ninh với tôi là không cần lo mà, bây giờ thì ở đâu mất biệt rồi, không một tin nhắn không một cú điện thoại nào, gọi điện cho nó thì chỉ nghe ò e í... Rốt cuộc nó đang ở cái xó xín nào chứ?

Áp dụng cách suy nghĩ lô cai gic của sê lốc hôm trong đầu tôi hình thành 3 giả thuyết như thế này:

Một là sau khi đã nhận tin của tôi xong thì nó đã trốn đi mất biệt để tránh bị hội đồng, giả thuyết này không xác thực lắm vì một khi đã thoát khỏi bọn thằng Nam thì sao lại không về nhà mà nghỉ học chứ? Cứ cho là nó muốn tránh mặt đi nhưng sao đến cả điện thoại nó cũng không trả lời? Thế nên giả thuyết này... bị loại.

Giả thuyết thứ hai hơi bi quan hơn một tý là nó có thể đã bị bọn thằng Nam xử rồi, có lẽ đang nằm la liệt ở một nơi nào đó đường thương chẳng hạn, còn về điện thoại thì chắc đã bị bọn kia làm hư rồi cũng nên thành ra mới không thể liên lạc được với nó, giả thuyết này khả thi lắm, tỉ lệ xảy ra đến 70%..., nếu thế thì tội cho nó quá...! R.I.P

Thế nhưng giả thuyết thứ 3 này mới thực sự làm tôi thấy lo lắng, có thể nó đã bị bọn thằng Nam bắt đem về hành hạ cho bỏ ghét rồi, theo như kinh nghiệm chinh chiến hồi cấp 2 của tôi thì giả thuyết này có độ tin cậy đến hơn 85% và một khi bị bắt về rồi thì có trời mới biết bọn thằng Nam sẽ làm gì Toàn phồn đây, có thể là đánh, trói, hoặc thực hiện các nhục hình khác nữa...

Ừ, Toàn ơi là Toàn, sao mày cứ làm tao phải lo lắng thế này, mồm lúc này cũng ba hoa nhưng ngoài cái việc tán gái ra mày có giỏi được cái gì nữa đâu, họa chăng là được cái khoảng học kha khá thôi chứ còn lại chả ra hồn ma gì?

Suốt buổi chiều, không ngồi thì nằm dài ườn ra sofa, còn nếu không nằm thì cứ đi đi lại lại miệng lúc nào cũng thờ dài như mấy cái ông chiến lược gia thời tam quốc vậy, người ngoài nhìn vào chắc tưởng tôi đang bàn tính chuyện đại sự gì lắm, tuyệt nhiên chỉ có Hoàng Mai là hiểu tôi đang nghĩ chuyện gì thôi.

Thấy tôi cứ tằm ngằm bên chiếc ghế sofa, em bèn ngồi cạnh an ủi:

-Thôi đừng lo nữa mà Phong!

-Không lo sao được chứ, đến trưa thế này rồi con bạc vô âm tín!

-Biết đâu bạn ấy còn lo việc gì nữa thì sao?

-Nhưng phải thông báo cho mọi người một tiếng chứ! Thế này thì lo chết.

-Bạn ấy lớn rồi chắc có suy nghĩ riêng của mình mà, không sao đâu!

-Nói vậy sao được! – Tôi thở hắt.

-Đừng lo nữa mà...! – Em nũng nịu.

-Ừ, Mai không hiểu đâu...! – Tôi cau có

-Mai hiểu chứ, Toàn nói là bạn ấy sẽ bình an, rồi nói Phong đừng lo lắng.

-Đã bảo Mai không hiểu mà! Bọn thằng Nam đó đâu phải tay vừa!

-Nhưng tóm lại là Phong không cần lo.

-Biết rồi, Mai làm việc của mình đi, để Phong tính!

-Việc của Mai là an ủi Phong mà...! Toàn dù sao cũng chỉ là người ngoài...

-Mai đang nói cái gì? – Tôi xung thiên.

-Mai...

-Toàn không phải là bạn thân mình hả?

-Nhưng...

-Toàn đã tình nguyện dấn thân vào việc này để giúp tụi mình, Mai cho là người ngoài sao?

-Nhưng bạn ấy đã lớn rồi, Phong không cần lo nữa, Phong có phải ba mẹ bạn ấy đâu? – Em tức tối đành lại.

Đến lúc này tôi đã hoàn toàn nổi cáu, hết kiểm soát được bản thân, nên quay sang em quát thật to, thật lớn nhằm trút hết bao nỗi bức tức trong lòng. . .

-Không lo cái nỗi gì hả? Con gái mấy người hiểu gì chứ? Có hiểu chiến hữu là thế nào không, là cùng nhau chinh chiến, cùng nhau xông pha, cùng nhau chia sẻ lúc khó khăn, nếu có chết cũng phải chết trên chiến trường cùng nhau, con gái sao có hiểu việc đó không? Cứ suốt ngày luôn mồm không lo, không lo, giúp được quái gì, hả?

Không gian xung quanh hai đứa đột nhiên trở nên ngột ngạt thấy rõ, đôi mắt của Hoàng Mai dần đăm lại, đỏ ké lên những mạch máu, nước mắt cứ ứa ra rồi bị chặn lại trên khóe mắt, có thể vỡ òa bất cứ lúc nào.

Người ta thường nói sau cơn mưa trời lại sáng, sau cơn tức người sẽ hồi, phải bây giờ là lúc tôi hồi hận thật sự. Khi trút hết sự bức bối trong lòng, giờ đây trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không còn một chút khí thế nào nữa, tôi cứ nhìn Mai, cổ họng cứ khô đi khiến tôi phải nuốt khan liên tục.

“Nữa rồi, lại nữa rồi, Phong ơi là Phong, sao tự nhiên lại trút con bức tức lên Hoàng Mai thế này, mày tệ quá đi mất, mày chết là vừa rồi. . .!”

Mày còn nhớ là lúc trước đã hứa cái gì với Hoàng Mai không? Sao giờ lại thất hứa nữa rồi, đúng là có ra sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội mà. . .

Thế rồi như không còn chịu đựng được nữa, em giận dỗi quay đi

-Ừ, xin lỗi. . .! Tôi là con gái không hiểu biết gì hết, anh cứ ở đó mà lo cho chiến hữu của mình đi!

-Không, đừng đi, Phong xin lỗi mà. . .! – Tôi bối rối nắm tay em, ôm vào lòng mình.

-Anh lúc nào cũng vậy, cứ mỗi lần tức giận lên lại trút lên tôi, tưởng tôi là cái bao cát hay sao? – Mai ảm ức đâm thừng thọt vào ngực tôi.

-Phải, là anh sai, anh biết lỗi rồi, em cứ đánh đi, đánh cho hạ dạ đi. . .!

-Hức. . .! Tôi ghét anh lắm, tại sao tôi lại yêu anh chứ, anh đáng ghét lắm. . .! – Em dùng tay cầu lấy ngực tôi đau nhói đến tóe máu, thấm nhọt ra cả đồng phục của tôi.

Hoàng Mai như chợt nhận ra điều đó, vội thất thần buông tay, nhưng quên cả đau, tôi nắm lấy tay em, đặt trở lại vào ngực mình, cố gượng cười. . .

-Hết giận. . .rồi nha. . .!

-Em. . .!

-Đau lắm, nhưng để chuộc lại lỗi của anh chắc không sao, Mai ha?

-Chồng ngốc, hức. . .! – Em vỡ òa, ôm chầm lấy tôi.

Trong ngôi nhà nhỏ nhắn nhưng tràn đầy không khí gia đình, những cơn gió mùa thu lạnh lẽo đang thổi nhẹ qua khung cửa sổ, nơi có những tia nắng xé trưa vàng nhọt chiếu le lói vào chiếc ghế sofa màu trắng kem. . .tôi đã được tha lỗi rồi. . .!

Hoàng Mai giờ đây đang tí mỉ, chăm chút thắm. . .oxi già vào những lỗ móng tay trên ngực tôi. Nếu như do ba tôi sức oxi già thì chắc tôi đã mếu máo mà khóc rồi, nhưng lần này là Hoàng Mai nên với tư cách là một thằng con trai nhà võ sao có thể khóc được chứ, mếu mếu thôi. . .

-Ái, au, ó, óe. . .! – Tôi kêu ré khi bị thấm trung chỗ đau

-Chịu chút đi mà, la oái oái thế kia người ta cũng xót lắm.

-Hồng lẽ đau mà cười hèn hệt.

-Đáng đời lắm, ai bảo anh chọc giận em chứ?

-Ồ. . .Phong, à anh. . .à. . .ừm! – Tôi cứng họng vì Mai đột nhiên đổi cách xưng hô.

Đúng ra lúc này tôi cũng đã thay đổi cách xưng hô với Hoàng Mai rồi nhưng vì lúc đó chú tâm vào việc chuyên môn quá nên cũng không để ý, bây giờ hòa bình đã được lập lại rồi nên thấy nó sượng sượng sao ấy, ngượng mồm không nói được. . .

Thấy tôi thế, Hoàng Mai cứ khúc khúc cười, nhưng thật ra hai gò má em cũng khề ửng hồng đấy chứ chắc là cũng ngượng giống tôi nhưng coi bộ em thích cách xưng hô này rồi. Phải nói làm sao đây nhỉ, câu đầu tiên đổi cách xưng hô phải đáng nhớ vào mới được, đồng đặc lên nào, phải đáng mặt nam nhi chứ.

Hít một hơi thật sâu, tôi chề cái mặt được coi là khả ái nhất của mình ra mà bắt đầu. . .phát âm

-Mai. . .à. . . anh. . .không sao đâu, Mai đừng lo, . . .Phong. . .ừm có thể chịu được, em đừng lo. . .!

-Hi...!

-Cười gì?

-Nói chuyện gì rồi nùi!

-Thì chưa quen...!

-Ai cần anh xưng như thế chứ, hông được thì người ta hông ép đâu!

-Ai bảo chứ, Phong...ủa...anh được mà...!

-Thế mà bảo được, miễn cưỡng quá...!

-Thì được chứ, coi nè...! Mai à, đem a...n...h cốc nước....!

-Đều, mới nói lần đầu mà đã ra lệnh cho người ta rồi...!

-Hi, giỡn tý thôi mà...! Em đừng giận anh nữa nha!

-Chồng ngốc, ai lại giận chứ...? Thương hông hết! – Em nheo mắt

-Ừ thì thương hề hề...!

Thế đấy các bác, không ngờ trong cái rủi lại có cái may, trong họa lại được phúc, cái khó ló cái khôn. Sau vụ cãi nhau long trời lở đất, kinh thiên động địa, thần sầu quỷ khóc, tan nhà nát cửa này, tôi điềm nhiên được vinh dự xưng hô anh em rất là thân mật với Hoàng Mai, điều đó quả là mơ ước đối với những cô chú anh chị đang tập tành như tôi đây phải không nào? Nhưng...

Vâng, tôi nói “nhưng” là bởi vì việc gì cũng có hai mặt lợi và hại của nó hết. Được xưng hô như thế với Hoàng Mai, tôi phải nói là rất vui mừng đến nỗi ngủ quên trong chiến thắng mà sao lãng mất mục đích hiện tại của mình, đó là điều tra Hoàng Mai.

Phải...! Từ cái đêm đọc trộm nhật kí đó tôi đã nảy sinh ra điều nghi hoặc về con người thật của em rồi, nhưng trong sự việc lần này, phần vì quá tin tưởng vào em phần vì vui sướng bởi cách xưng hô mới nên tôi đã mờ mắt cho qua một cách dễ dàng như cái cái hôm tôi và em ở can-tin vậy. Chính điều vì này đã làm tôi phải hối hận suốt quãng thời gian học lớp 10 và cả lớp 11...

Chợ chiều Quận 7 nằm trên đường số 17, Mai Văn Vĩnh là một khu chợ rất khác lạ, lạ tự chính cái tên của nó, bởi vì chợ này ban đầu chỉ là một khu chợ nhỏ, vốn là nơi họp chợ cho các bà các cô đi về giờ chiều và khuya, dần dần càng có nhiều người về mua sắm đến mua hàng ở chợ này và cũng từ đó chợ mới mở rộng quy mô và có cái tên độc đáo như ngày nay.

Thời gian hoạt động của chợ này đúng với tên của nó là về chiều, chỉ khoảng 3h30 – 4h chiều chợ mới bắt đầu hoạt động đến 7 – 8h tối là lát lát dọn hàng bãi chợ. Thời gian hoạt động tấp nập nhất của chợ là từ 5h-6h chiều, ngay thời điểm mà công nhân viên chức tan sở theo giờ hành chính.

Để tránh việc phải chen chúc mua hàng dẫn đến hiện tượng móc túi dợt dạc, tôi và Hoàng Mai đến chợ sớm hơn giờ hành chính nửa tiếng, tức là khoảng 4h30, không quá sớm cũng không quá trễ, nếu xong sớm thì cũng có thể đi dạo thành phố cho giết thời gian, rất là lãng mạn nữa là đằng khác...

Nhưng mà như hôm qua đã nói, Hoàng Mai đi chợ không phải để mua đồ ăn, thức uống, mà là mua một số thứ khác, nhưng khi được tôi thăm vấn thì em lại đỏ ửng mặt cả lên mà đóng đanh:

-Con gái người ta đi mua đồ, hỏi làm gì?

Và cũng chính vì lý do đó mà tôi phải đứng ngơ ngợ chờ Hoàng Mai ngoài cửa chợ như mấy thằng ăn không ngồi rồi, đi long nhong ngoài đường vậy, đến nỗi khi thấy tôi đứng thần thờ, mấy ông bóc vác đồ ngoài chợ cứ khêu khêu tôi mà hỏi:

-Ê, tìm việc hả mày, đi bóc đồ với tụi tao nè, buổi 25k thôi!

Phải nói cái cảm giác lúc đó là ức chế vô cùng tận, chỉ muốn đâm cho mấy ông một phát chết luôn thôi, nhưng mà nhìn lại thì tưởng ông nào ông nấy đồ con như lực sĩ ấy, liệu khi tôi đâm xong rồi có được gặp mặt Hoàng Mai nữa không nhỉ?

Vâng! Chắc cú một điều là có thể gặp được nhưng không biết trong tình cảnh nào thôi, có thể là trong bệnh viện hoặc nằm thẳng căng giữa chợ hay thậm chí là phòng máy lạnh trong bệnh viện, Bitch please: nhà xác đó mấy thím...! :3

Thế nên tránh voi chẳng xấu mặt nào, tôi đành lắc đầu mỉm cười cho qua chuyện mặc cho những lời trêu ghẹo, mà mai tôi chê tiền của mấy ông rồi tiếp tục hóng tin từ Hoàng Mai.

Vậy mà một số bà tám bán đồ cạnh tôi còn quá khích hơn khi cứ khau kháu với nhau rằng tôi và Hoàng Mai đang này nọ gì đó làm tôi cứ nóng bưng

bùng lên như nồi cháo sôi vậy, cụ thể như này:

-Ê...! Thằng này hồi nãy chợ nhỏ nào đẹp lắm đi dzô chợ nè! Ghê, mới bây lớn...

-Hông chừng tui nó cưới rồi đó bà, còn trẻ vậy mà...!

-Đó gọi là sống thử thì phải, tui nó đang sống thử phải không bà?

Rồi cuối cùng là chốt câu này:

-Con nhỏ hồi nãy tui thấy cái bụng nó hơi to to, chắc có rồi đó bà...!

Ôi, con lạy các thành đồn, tôi và Hoàng Mai thậm chí còn chưa nắm tay nhau vào chợ vậy mà đảo đầu ra cái suy nghĩ chết người ấy nữa, cái này mà lan khắp chợ dấm tôi và Hoàng Mai trở thành người nổi tiếng lắm, đúng là chớ con gái đẹp y như chớ nguyên trái bom nổ chậm vậy, nguy hiểm vô cùng.

Nhưng điều tôi quan tâm bây giờ là Hoàng Mai không biết đang mua thứ gì mà nãy giờ vẫn chưa ra nữa, tôi đã đứng đợi khoảng 20 phút đồng hồ rồi, bây giờ đã là 4h50 rồi còn gì nữa. Một số người đi làm tan sở sớm đã lết đất ghé chợ mua đồ rồi, trông tình hình thế này mà Hoàng Mai vẫn chưa ra nữa thì một lát thế nào cũng chen chúc nhau cho coi, đến lúc đó lại nãy sinh móc túi, dợt dợt thì khổ.

Cố gắng đợi Mai thêm 10 phút nữa, bây giờ đã là 5h rồi, chợ đã bắt đầu đông dần, tôi không còn kiên nhẫn nữa được nên đã lẩn la vào sâu trong chợ để tìm Hoàng Mai, thật thì tôi cũng làm biếng lắm, thanh niên trai tráng mà cứ đi long nhong trong chợ rồi bị mấy người bán hàng chào mua thì ngại cỡ nào, nhưng mà không vào thì đợi Hoàng Mai tới lúc nào cơ chứ, thôi thì cứ cắn răng làm liều vậy.

Phải nói là việc đi chợ đa phần dành cho các cô các chú đã lập gia đình và một số ít các sinh viên đang sống xa nhà nói chung và đang sống một mình nói riêng, thế nên trong chợ chỉ toàn là các nường U20 – U40, thậm chí còn có cả những lão thành U50 trở lên nữa, thế nhưng...Hề hề, tôi nói thế nhưng là vì đôi mắt địa hàng của tôi đây vô tình bắt gặp được một cô gái trước mặt trông ra đáng lắm, xem chừng trạc tuổi tôi nữa, tuy là có Hoàng Mai rồi nhưng việc ngắm các cô gái xinh thì đâu có gì là xấu nhì, thậm chí theo một tờ báo tôi mới đọc cho hay, việc này tốt cho sức khỏe nữa là đằng khác. Với tiêu chí “mình chỉ để ngắm chứ mình không quen”, tôi len lén ngắm cô gái đó một cách...đường hoàng từ đằng sau mà không khỏi tò mò “mặt tiền” của nhỏ đó.

Nhưng mà, không phải tự dưng khi không tôi đi ngắm con gái người ta đâu, cũng có lí do riêng đấy chứ, bởi vì phong cách ăn mặc của nhỏ không giống như người ở đây, quần kaki này, giày cao gót này, tóc xoã dài nữa nhưng điều nổi bật nhất là chiếc áo khoác vest đen nhìn rất đối quen thuộc. Có lẽ nào...

-Hực...ối...!

Đang miên man suy nghĩ thì điều muốn vọt lên xem mặt con nhỏ cho đỡ tò mò thì từ đằng sau, một ai đó chen chúc, lẩn tới làm tôi mất đà, đâm sầm vào lưng nhỏ đó. Theo bản năng đã được lập trình sẵn, tôi quơ tay bám víu vào thứ gì đó có thể để không bị ngã và lần này theo một cách nguy hiểm hơn gấp bội phần, do lực đẩy từ sau hơi mạnh nên tôi...ôm chặt lấy nhỏ luôn, thật là một tình huống gây go mà.

Dường như cảm nhận được có một sự dè gài nặng ở đây, nhỏ ngoảnh đầu, xoay người lại với một cặp kính mát màu đen trên mặt trông rất ư là ngầu và...và...etc...rất quen nữa là đằng khác, trời đất, thánh thần, quỷ ma, thiên địa, nam tào bắc đẩu, chư phật 4 phương 8 hướng ời, các bác có tin được không, là Lan...?! Lan đang nằm gọn trong vòng tay của tôi với một vẻ mặt rất đối ngạc nhiên không thua kém gì tôi.

Phải mất gần 3 giây, chính xác là 3 giây rưỡi, tôi mới có thể hoàn hồn lại mà bỏ tay khỏi người của Lan, kèm theo đó là một điệu bộ gãi đầu bứt tóc rất chi là tức cười:

-Ồ...oái, mình xin lỗi, chỉ là vấp té...! Mà bạn là...là...Lan đấy hả?

-Chỉ mới không nói chuyện có mấy hôm mà không nhận ra mình luôn sao?

-À, không...chỉ là...thấy Lan lạ quá.

-Ủầy, tất chi tại đôi mắt xanh này thôi. – Lan thở dài, sửa lại cặp kính mát trên mặt.

-Ồ, Lan có đôi mắt xanh rất đẹp mà, có bao nhiêu cô gái muốn mà không được đấy.

-Có làm gì rồi trở nên khác biệt với mọi người xung quanh chứ? Phong có biết cứ mỗi buổi sáng đi học là có bao nhiêu người nhìn Lan với cặp mắt lạ lắm không?

-Ừ, điều này mình hiểu...!

-Mà đây không phải là điều duy nhất Lan muốn giấu đâu!

-Còn chuyện gì nữa sao?

Thế nhưng nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn lên bầu trời xanh thẳm không một chút mây giờ đây đã nhuộm một màu hồng đỏ sơ xác của buổi hoàng hôn chiều tà. Lan vẫn vậy, vẫn là một bộ váy voan mỏng ngang gối, khoác ngoài một chiếc áo khoác vest đen nhìn sang trọng và quý phái đến lạ lùng.

Dáng của Lan không đầy đặn như các cô gái khác nhưng rất thon gọn và cao kiêu có lẽ cao bằng tôi những 1m65, điều này làm nàng trở nên nổi bật trong đám đông với vẻ đẹp tinh tế và cách ăn mặc đậm chất phương Tây của mình.

Những cơn gió chiều bắt đầu thổi nhẹ nhàng, luồng qua từng lọn tóc xoăn dài đang phấp phới tung bay tựa như những áng mây trôi bồng bềnh làm khuôn mặt nhỏ xinh của Lan thoát ẩn thoát hiện nhìn mị ảo và mê hoặc lòng người vô cùng.

Khẽ vuốt mái tóc của mình lệch sang một bên vai, Lan quay lại nhìn tôi cười trêu mếu:

-Điều mà Lan muốn giấu không tiện nói ra đâu, đến một lúc nào đó Phong sẽ tự khắc biết thôi.

-Ừ, mình mong thế, mà Lan đến chợ này làm gì vậy? – Chắc tôi hỏi ngu, đây là chợ mà, không đi chợ thì đi đâu.

-Hi, sư phụ ngọc...! Dĩ nhiên là đi chợ rồi, buổi sáng Lan không đi được nên cứ mỗi ngày về chiều Lan lại ra đây mua đồ.

-Ồ hen...! Còn Phong cũng... – Đột nhiên tôi cứng họng

-Đi chợ với Hoàng Mai phải không? – Nàng khẽ cười, đáp thay tôi

-Ừ, thì vậy...., chắc giờ này Hoàng Mai cũng gần ra rồi.

-Thôi, vậy Lan về trước nha, tạm biệt Phong...

-Ừ, tạm biệt Lan...

Gật đầu chào tôi lần cuối, Lan khẽ vuốt tóc quay đi trong sự tiếc nuối cùng cực của tôi. Trái tim tôi đau nhói nhưng tôi không biết làm gì hơn ngoài cố gắng gượng cười để nàng có thể an tâm mà bước đi. Gặp được Lan ở đây quả thực là một vận may quá lớn đối với tôi, đáng lẽ tôi phải làm gì đó để nàng vui mới đúng chứ, nhưng ngoài cái khoảng áp a áp ửng ra tôi cũng chẳng biết phải xử lý thế nào hơn.

Tự dưng trái tim tôi đập loạn nhịp, nhanh đến không thể tả, máu từ tim bơm lên não hoạt động hết công suất làm tôi phải nếu kéo Lan cho bằng được, có sao lại như vậy chứ, tôi muốn nàng không bận tâm gì đến tôi nữa cơ mà, tại sao lại còn muốn nếu kéo làm gì? “Không được, nhất định không được làm thế, phải kiểm chế bản thân Phong à, kiểm chế đi...!”

-Lan, khoang đi đã... – Bản năng đã chiến thắng.

-Còn chuyện gì nữa sao Phong?

-Phong muốn nói là...

-Phong à, em mua đồ xong rồi nè... – Tiếng Mai lạnh lớt từ sau lưng cắt đôi cuộc nói chuyện giữa tôi và Lan.

-À, Mai mua đồ rồi hả, làm Phong chờ mãi... – Tôi bối rối.

-Anh nói chuyện gì kì vậy, chẳng phải là xưng anh em sao? – Em nũng nịu.

-Ừ thì vậy, nhưng mà...

-Ừa, Lanna cũng đi chợ đó hả? Tụi mình cũng vậy nè! – Mai đột nhiên chuyển đối tượng sang Lan.

-Ừ, mình vừa đi chợ xong...! – Lan đáp thẳng thừng.

-Vậy có rảnh đi dạo với tụi mình chứ? – Mai nheo mắt

-Rất tiếc là mình bận rồi, để khi khác vậy!

-Ừ, vậy tạm biệt nha Lanna nhé, mình và Phong cũng đi chợ xong rồi – Đột nhiên em thúc tay tôi – Chào tạm biệt Lanna đi anh Phong!

-Ồ...à, tạm biệt Lan...na...! – Tôi giật mình vì mém lẹo lưỡi gọi tên Lan.

-Hừm...! Thôi mình về đây! – Lan cười lạnh rồi quay đi.

Dáng nàng mất dần, mất dần và lặng hút trong dòng người tập nập của buổi chợ chiều hoàng hôn. Có lẽ tôi đã nhìn nhầm, nhưng cũng có lẽ tôi đã phán đoán đúng khi mà đôi bờ vai nhỏ nhắn của Lan khẽ rung theo từng bước đi nặng trĩu của nàng.

“Chia tay em trong một chiều hoàng hôn

Chiều hoàng hôn rán đỏ rán vàng

Em bước đi nặng trĩu đôi bàn chân

Đôi bàn chân đập diu, vai rung...”

Xét thấy tôi còn đứng tằm ngằm dõi theo bóng Lan, Hoàng Mai chun mũi véo hông tôi cật lực...

-Anh quá đáng lắm rồi, em ở đây mà còn vậy...!

-Xít...au da....! Anh không cố ý mà...

-Còn nói, chẳng phải anh ngại có Lanna nên không xưng hô với em như thế à?

-Không phải mà, tại chưa quen thôi...!

-Cứ cho là như vậy đi, còn chuyện lúc này rõ ràng là anh đã tạm biệt Lanna rồi, sao còn gọi lại làm gì nữa?

-Em thấy hết sao?

-Phải, nếu em không chạy ra sớm thì chắc đã bị cho ra rìa rồi! – Em giận dữ, khoanh tay quay mặt đi.

-À, không! Chỉ là...,uầy...! – Tôi bối rối gỡ đầu cùng cực.

-Thôi được rồi, hãy hứa với em là đừng nói chuyện với bạn ấy nữa nha!

-Ừ, rồi anh hứa mà...!

-Hi, thế mới là chồng ngọc của em chứ...! Về thôi anh...! – Em cười hiền nắm lấy tay tôi.

Ngẫm nghĩ lại thì có những việc tình cờ như đã được sắp trước, có những việc sắp trước nhưng lại là tình cờ và việc gặp Lan ở Chợ chiều này cũng như thế. Tình cờ gặp nàng nhưng lòng tôi cứ tưởng định mệnh đã sắp đặt từ lâu rồi, để tôi có thể thấy nàng một lần nữa và để tôi có thể nói chuyện với nàng một lần nữa, thế nhưng còn một chi tiết rất nhỏ nhưng các bạn có thể không để ý đó là trong lúc nói chuyện nàng đã gọi tôi bằng sur phụ, chỉ một thoáng thôi nhưng cũng đã làm lòng tôi ấm lại rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trở lại chuyện hai chúng mình...à nhầm trở lại chuyện của Ngọc Phương, dạo gần đây nhỏ có vẻ rất lo lắng và lúc nào cũng thấp thỏm lo âu nhất là khi tan trường, nhỏ cứ ngoáy tới ngoáy lui rồi chạy tốt đi làm tôi cứ nhớ đến những lần đầu gặp nhau nhỏ cũng phi như bay giống vậy, nhìn cứ y như môn võ công lăng ba vi bộ trong mấy bộ phim kiếm hiệp mà tôi đã từng xem ấy.

Thật ra thì không chỉ mình tôi tò mò về vụ việc này đâu, Hoàng Mai và nhỏ Ngọc cũng thấy khó hiểu lắm, cứ mỗi lần ra về là nhỏ Phương chạy mất hút đi, không kịp đề bàn luận chuyện gì cả, làm như đang trốn nợ không bằng vậy, hỏi nhỏ thì cứ ậm ờ không trả lời làm mọi người cũng bó tay chẳng còn biết cách nào hơn ngoài việc cứ mặc nhỏ làm theo ý mình, còn riêng tôi lại được ngắm tuyệt kĩ lăng ba vi bộ mỗi ngày.

Nhưng cũng chẳng có gì đáng nói nếu như không xảy ra sự việc làm chúng tôi cực kì hoang mang và bị dồn ép phải chuyển sang trạng thái cảnh giác cao độ...

Đó là vào buổi trưa thứ 6 sau khi tan học xong tôi, Hoàng Mai và Lam Ngọc lật đật ra quán nước gần trường để tổng hợp thông tin thu được trong thời gian qua cũng như bàn tính kế sách cho bước tiếp theo.

Khi nhắc đến thằng Toàn, tất cả không khỏi rầu rầu lòng khi mà nó đã mất tích hơn 2 ngày rồi, hoàn toàn không một chút tin tức gì từ nó cả:

-Vậy là Toàn thật sự mất tích rồi...! – Nhỏ Ngọc suy tư

-Uầy, còn thật sự mất tích gì nữa, mất tích hôm bữa giờ rồi mà! – Tôi tặc lưỡi.

-Bắt bẻ tôi đấy à? Hay nhỉ?

-Ồ, hề hề, hông có gì?

-Vậy thì phải làm sao đây! Toàn đang giữ mẫu tóc của ông Trung, không tìm được bạn ấy thì công sức bỏ ra coi như đổ sông đổ biển...! – Mai thở dài.

-Việc đó thì cũng không quan trọng lắm, tụi mình có thể tìm cách khác để lật mặt ông ta được, còn thằng Toàn nếu mà mất tích thật thì mới là gay go.

-Bây giờ cứ tạm thời yên tâm đi, người ta nói sống phải thấy người chết phải thấy xác mà. – Nhỏ Ngọc thần nhiên

-Phụt...! Nói gì nghe ghê thế? – Tồi thần thốt.

-Ý tôi nói là nếu Toàn thực sự bị bọn thằng Nam bắt thì phải có hồi âm từ bọn chúng rồi, nếu như chưa có động tĩnh gì thì đương nhiên Toàn vẫn còn đang ở đâu đó!

-Cũng mong là vậy, à mà mọi người thấy Ngọc Phương mấy ngày nay có gì đó lạ lắm không?

-Um...cũng lạ lắm, tan học là mất hút!

-Nhưng mà hỏi thì bạn ấy cứ lắc đầu, việc này thì bó tay rồi...! – Lam Ngọc thờ dãi.

Quả như tôi dự đoán, tất cả mọi người đều cảm nhận được Ngọc Phương đang cố ý giấu diếm chuyện gì đó rất hệ trọng, chẳng phải đã thống nhất với nhau là sẽ bàn luận thông tin mình đã thu thập hay sao chứ, mà nhỏ Phương đang giấu chuyện gì mới được..., hệ trọng đến nỗi không cho bọn tôi biết luôn hay sao...?

Thế là tất cả đều chìm vào trạng thái vô thần, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng của mình nhưng tuyệt nhiên không ai nói với nhau một lời nào cả, bởi lẽ những suy nghĩ đó có thể là nhưng suy nghĩ vô căn cứ nên nói ra cũng chẳng giúp được gì nhưng cũng có thể những suy nghĩ đó đều hướng về một kết cục tệ hại, không lường trước được nên không ai dám nói ra sợ sẽ làm tình hình ngày càng tệ.

Tôi là con trai nên tuyệt nhiên... không thể suy nghĩ được gì, thế nên chỉ ngồi ngắm trời, ngắm đất, ngắm mây, ngắm mấy cái ly trên bàn rồi lại tâm tía, trầm trồ nét đẹp tinh khôi của Hoàng Mai, thỉnh thoảng ngắm thêm mấy con kiến đang bò dưới đất nữa, nói chung là cái gì cũng ngắm.

Thế rồi... tôi lại chú ý đến Lam Ngọc bới cái hương nước hoa đặc trưng ấy. Rõ lắm, cái mùi hương này dường như tôi đã gặp từ rất rất lâu rồi, cũng có lẽ vì quá lâu nên tôi không thể nhớ nổi nữa, dù gì thì trí nhớ của con người cũng có hạn mà.

Nhìn kĩ lại thì Lam Ngọc trông cũng ra dáng lắm, dự là nhỏ còn cao hơn tôi nữa, theo như suy đoán thì đến 1m68, tuy là cao nhưng nhỏ không thon gọn như Lan, lại không là lướt như Hoàng Mai mà có một vẻ gì đó rất đường hoàng mang đậm chất Lam Ngọc, nhưng cũng có thể tạm gọi là thân hình cân đối, chắc là do học võ.

Ngoài ra, khuôn mặt của nhỏ cũng được liệt vào dàn gái xinh trong danh sách của tôi đấy ít nhất là xếp sau Lan và Hoàng Mai, phải nói là rất bầu bình, nhìn hai má đã muốn véo rồi. Phụt...! Ấy dà, hình như hơi phản kích quá thì phải, cầu mong em nó đừng có đọc phải dòng này của tôi, ôi lạy cụ phù hộ.

Miên man suy nghĩ thế nào, tôi bỗng giật mình phát hiện ra nhỏ Phương đang lăm lăm lét, ngoài trước ngoài sau ở đường bên kia trông y như là đang trốn hụi vậy. Tò mò muốn biết thực hư chuyện này ra sao nên tôi liền gọi cho Lam Ngọc và Hoàng Mai biết để cùng theo dõi:

-Ê, nhỏ Phương đang ở bên đường kia kìa, theo xem sao?

Phải nói là giờ này trông nét mặt của nhỏ Phương lo lắng đến phát tội, cứ ôm cứng ngực chiếc cặp mà mặt cắt không còn một giọt máu, rõ là đang có chuyện gì đó kì lạ đang diễn ra với Ngọc Phương mà cả 3 chúng tôi đều không thể hiểu nổi được, có khi nào...

-Ngọc Phương đang bị theo dõi kia! – Lam Ngọc đột nhiên trầm giọng.

-Gi, đâu...? – Tôi nhìn dáo dác.

-Đó...! Cái thằng thằng mặc áo đen đấy?

Qua sự chỉ dẫn của nhỏ Ngọc, tôi phát hiện ra một tên mặc áo phong đen đang lén lút rình mò nhỏ Phương từ phía sau. Phải chăng đây là nguyên nhân mà Ngọc Phương cứ thấp tha thấp thỏm lo âu suốt mấy ngày qua, nếu thế thì chỉ cần xử cái tên đó là xong chứ gì, cứ để tôi...

-Này, anh đi đâu vậy? – Mai ngạc nhiên.

-Đi xử thằng đó chứ sao?

-Chưa có gì hết mà, bây giờ tự dưng anh ra đánh sẽ bị người ta phản lại đấy!

-Nhưng mà, uầy...!

-Hoàng Mai nói đúng đấy, cứ yên vị ở đây đi, chừng nào tôi ra hiệu rồi hành động. – Nhỏ Ngọc nhứ mảy.

Đành vậy, đa số thắng tiểu số, chưa kể các cô gái thường tính toán những tình huống như thế này chắc chắn hơn nên tôi cũng yên vị nghe theo. Xưa có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, cũng được..., để xem cái tên đó định làm gì rồi ra tay cũng chưa muộn, đến lúc đó càng có cơ hội thắng đó cho đã tay.

Còn về phía Ngọc Phương, nhỏ bây giờ phải nói là kinh hoàng tột độ, tay chân cứ lú lú cả lên, có khi lại vấp vào cục đá sứt té nữa chứ, dường như nhỏ cũng nhận ra sự có mặt của tên áo đen đó rồi nên mới ra nòng nọc thế này đây. Chắc bọn chúng theo dõi Phương để lần cho ra chỗ ở của nhỏ đây mà, không ngờ bọn này cũng ranh ma thật.

Thế rồi có lẽ do không chịu được áp lực nữa, nhỏ Phương lại đáp “Lăng ba vị bộ” mà lao vút đi như tên bắn, tên áo đen sau một hồi bắt ngờ cũng vọt lên mà bám theo nhỏ Phương sát nút, thấy tình hình nguy cấp, chúng tôi thấy cũng lật đật đuổi theo tên áo đen đó. Tất cả tạo nên một màn rượt đuổi ngoạn mục ngay trên đường.

Nhỏ Phương phải nói là có những bước chạy nhanh như thỏ, chỉ trong thoáng chốc thôi đã bỏ lại tên áo đen đó một quãng đường khá xa rồi. Còn nhớ trong những buổi tập thể dục của cả lớp ở phần chạy 100m thì không ai khác ngoài nhỏ Phương là đối thủ nặng kí nhất của nhỏ Ngọc, ngay cả đám con trai bọn tôi còn phải há hốc mồm mà kinh ngạc bởi tốc độ chạy khủng khiếp của hai nhỏ này, chỉ một câu thôi, kinh hồn bạt vía... .

Thế nhưng sẽ chẳng có gì xảy ra và chúng tôi đành quay về nếu như nhỏ Phương vẫn còn tiếp tục giữ tốc độ khiếp vía như thế, đằng này chả biết vô tình hay cố ý mà một thằng nhóc đi trên đường lại vứt cái chai nước khoáng ngay giữa đường chạy của nhỏ... và thế là chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới... Ngọc Phương giẫm ngay chai nước đó, ngã oạch ra đất, rất may là có cái cặp nhỏ ôm che phần ngực và phần đầu nên cũng không bị thương là bao, có điều...

-Mịa nó, con nhãi này, trốn tao à? – Tên áo đen chụp lấy tay nhỏ lôi dậy.

Không thể kêu cứu, cũng không thể tri hô, nhỏ Phương chỉ còn nước vẫy vùng một cách vô vọng hòng thoát khỏi bàn tay dơ bẩn của tên này.

-Có nói ra chỗ ở của mày không thì bảo?

-.....! – Nhỏ vẫy vùng vẫy, tìm cách gỡ tay tên áo đen ra.

-Cái con này, lì với tao đó à...? – Hắn khóa chặt luôn tay còn lại của nhỏ.

Nhưng các bác biết không, điều làm chúng tôi thấy kinh ngạc nhất không phải là cái tên áo đen đó mà là tội ác đang diễn ra lộ lộ trước mặt như thế mà chẳng có lấy một người nào ra can thiệp cả, tất cả chỉ đứng nhìn rồi ngoảnh đầu quay đi, phải chăng đây là lối sống hiện đại của con người đây sao, có phải đây là cái triệu chứng mà người ta hay gọi là bệnh vô cảm không?

-Đã không muốn nói thì đi về nhà với anh nhé bé con, nhìn ra đáng ghét, hề hề, chắc mướt lắm đây...? – Tên áo đen cười đều, lôi nhỏ Phương đi.

Đồ đều cán...! Bất được nhỏ rồi mà còn muốn giở trò sở khanh nữa sao? Lần này đã đủ nhân chứng vật chứng rồi, còn chờ gì mà không thanh trừng vết nhơ của xã hội này chứ, một tên cầm thú như hắn thì không có tư cách làm giang hồ...

-Bốp...! – Tôi lao đến đâm vào mặt hắn một quả đầu gối.

-Thằng mất dạy, chuyện của tao sao mày...

-Bốp...chát...! – Chưa kịp nói hết câu, hắn lại bị tôi tọng thêm một quả vào mặt rồi khuyến mãi thêm một chưởng vào lồng ngực nữa.

-Bà mày, chơi tao à...? – Hắn điên tiết lao đến.

Với mấy món võ chợ bình dân ấy chỉ đủ để bắt nạt người dân thường tay không sắt sắt như Ngọc Phương thôi, còn đối với tôi hắn chẳng là gì cả, chỉ làm tôi căm ghét thêm cái bọn lưu manh đầu đường xó chợ hơn mà thôi:

-Chách...bốp... – Tôi đánh bật tay của hắn ra, bốp một đám vào lồng ngực của hắn.

“Này thì giang với chả hồ...”

-Thụp...thụp...thụp – Tôi bật cơ gân, dấn 3 đám liền vào bụng hắn.

“Giang hồ như mày chỉ tổ làm mất mặt các tiền bối thôi”

-Phịch...phịch...phịch... – Tôi sử ra ngũ chỉ, xỏ thẳng vào hai bên nách, chân thủy, và hai bên hông của hắn.

“Xã hội không cần những tên bại hoại như mày...”

-Dừng lại được rồi đó Phong...! – Tiếng nhỏ Ngọc cất lên.

-Hừ, sao không để tôi trừng trị mấy tên đốn mạt như thằng này chứ?

-Chúng mình còn có thể khai thác một số thông tin về hắn, tội gì mà không thử?

-Ừ, được rồi..., tên này giao cho bà đấy, để tôi qua xem nhỏ Phương đã.

-Khỏi lo, ông đi đi...!

-Đợi em với...! – Hoàng Mai lết tốt theo sau.

Ngồi bệch dưới đất với khuôn mặt hầy còn kinh hãi, nhỏ Phuong cứ rung rẩy, ôm khư khư cái cặp mà đôi mắt nhìn vô hồn đến phát rùng mình. Cũng đúng, sự việc lúc này không ít thì nhiều cũng ảnh hưởng đến tinh thần yếu ớt, dễ bị tổn thương của nhỏ Phuong mà, nhỏ lại là con gái nữa làm sao có thể chịu đựng được việc này chứ?

Thấy vậy Hoàng Mai nhẹ nhàng ngồi cạnh nhỏ Phuong, dịu giọng an ủi:

-Là tui mình nè, đừng sợ nữa...!

-.....

-Tên đó đã bị trừng trị rồi mà...!

-.....

-Có nhận ra mình không?

-.....

Thế nhưng đáp lại những lời hỏi thăm của Hoàng Mai chỉ là một sự im lặng đến lạnh lùng, xem ra ngọc Phuong bị chấn động tinh thần loại nặng rồi, cộng thêm cách biệt tâm lý về khả năng nói nữa nên cứ ngu ngu ngơ ngơ như kẻ tương tư thế này đây.

-Đề anh thử xem sao? – Tôi vỗ vai Hoàng Mai ra hiệu

Hoàng Mai chép miệng, thở dài một tiếng rồi cũng nép ra sau lưng tôi, về mặt xem ra cau có lắm, nhưng cũng khoanh tay trước ngực mà theo dõi tình hình.

Nhẹ nhàng ngồi cạnh Ngọc Phuong, tôi đánh bạo vỗ vai nhỏ kèm theo vài tiếng gọi be bé đủ để nhỏ có thể nghe được mà không bị giật mình:

-Phuong à, Phong nè, có nhận ra không?

Lần này tôi vui như mở cờ trong bụng khi mà nhỏ đã có phản ứng, dù chỉ là quay sang nhìn tôi thôi nhưng đó cũng là một bước tiến ngoài mong đợi rồi, như vậy có nghĩa là ngó vẫn còn ý thức chứ chưa bị mất hoàn toàn, âu cũng là một điều may mắn.

-Đề Phong đỡ Phuong dậy nhé..nào...! – Tôi ân cần sóc vai nhỏ nâng lên, nhẹ nhàng và từ từ.

Thế nhưng khi vừa đứng dậy, mặt nhỏ bỗng dưng biến sắc, tựa hẳn vào lòng tôi mà khụy xuống đất, tay vẫn còn nắm chặt lấy ngực áo của tôi, mặt mày nhăn nhó đến phát sợ.

Thêm một lần nữa nhỏ lại ngồi bệch xuống đất, nhưng lần này tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn rất nhiều, nhỏ cứ ôm cái chân phải mà mím môi, mặt mày tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy xuống đầm đìa ướt cả áo...

-Đề Phong xem nào... – Tôi nhẹ nhàng nắn vào cổ chân của nhỏ.

-Hơ..ức...! – Nhỏ nắm chắc lấy tay tôi như ngăn cản.

-Ủầy, bị trật chân rồi, đề Phong nắn lại đã...

-Hức...! – nhỏ lắc đầu lia lịa.

-Đừng sợ mà, nắn nhanh lắm, không đau đâu...

-.....- Nhỏ cúi gầm mặt, lưỡng lự.

-Thôi bây giờ thế này, Phong đếm đến 3 là sửa khớp lại cho Phuong nhé, đồng ý không?

Gật.

-Rồi đếm nhé, 1...rốp....!

Áp dụng chiến thuật đánh lạc hướng như mọi khi, khi vừa đếm số đầu tiên là tôi đã nhanh tay sửa khớp lại cho nhỏ, một chiến thuật lúc nào cũng thành công và đạt được nhiều hiệu quả trên cả mong đợi, thế nhưng với nhỏ Phuong, việc này lại ở một đẳng cấp khác...

Ngay khi vừa sửa khớp xong, nhỏ bàng hoàng, ngã vào lòng tôi mà ôm cứng ngực, kèm đó theo là tiếng khóc rống xuyên thủng tầng mây với cường độ có thể sánh ngang với tuyệt kỹ thiếu lâm sư tử hồng mà giang hồ thường đồn đại.

-Áy, đứng có rống lên như thế người ta nhìn chết...! – Tôi luống cuống ghi đầu nhỏ vào ngực mình để át đi tiếng khóc, phải nói là bản dân thiên hạ đang nhìn tôi như kẻ ức hiếp con gái nhà lành vậy.

Thế là thế quái nào nhỉ, lúc này nhỏ bị tên kia bắt sao không ai đoái hoài gì đến, còn giờ đây nhỏ chỉ khóc huhu trong lòng tôi thế này thôi là cả chục con mắt hình viên đạn xia vào mình tôi rồi, rõ khổ mà, thiệt là ức chế tinh thần quá đi...!

-Nín đi mà....á...oái...á da....! – Tôi trợn mắt, nghiến răng ken két chịu đau.

Thay vì hét toán lên, Ngọc Phương đã chuyển sang một chiêu thức vô cùng mới đó là thiên cầu sức tâm, à dịch ra có nghĩa là dùng miệng cắn vào ngực, mà không phải chỉ cắn bình thường thôi đâu, nhỏ còn nghiến trèo trẹo nữa chứ, ngay trúng vết thương cũ do Hoàng Mai để lại luôn, làm tôi bây giờ muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong, mặt cứ méo méo như trái dưa leo vậy.

Hoàng Mai đứng sau lưng tôi quan sát sự việc từ này đến giờ cũng lấy làm khó chịu mà bước đến, toan ngăn cản Ngọc Phương không cắn tôi nữa

-Này, Phương...

-Suyt...! – Tôi suyt miệng, lắc đầu ra hiệu cho Hoàng Mai bình tĩnh.

Mặc dù còn tỏ ra khó chịu lắm nhưng Hoàng Mai cũng miễn cưỡng mà nép sang một bên, khoanh tay trước ngực mà tiếp tục quan sát tình hình, trông bộ dạng thì lửa giận trong lòng có vẻ đang bùng cháy dữ dội tợn, đồ rằng tôi mà không vì giúp đỡ Ngọc Phương là đã bị em lăng trì xử trảm không thương tiếc rồi.

Phải đến một lúc lâu sau đó nhỏ Phương mới bình tĩnh lại mà nhả hàm răng sắc lẹm khỏi người tôi, tuy là không còn khóc nữa nhưng thì thoảng nhỏ vẫn còn nấc lên bần mà dụi nước mắt trên mặt, thiệt là siêu dễ thương quá đi mà.

-Hừm...! – Tiếng Hoàng Mai gầm gừ phía sau làm tôi tỉnh mộng

Xét thấy Ngọc Phương đã hồi phục trở lại, vẻ mặt không còn tái nhợt, thiếu sức sống như trước nữa, nên tôi đánh bạo mà mở lời với nhỏ:

-Đã bình tĩnh lại chưa?

Gật gật.

-Chân hết đau rồi chứ hả?

Gật gật, lắc

Chắc các bác có thể không hiểu những cử chỉ đó của Ngọc Phương nhưng đối với tôi, một người bạn ngồi chung bàn với nhỏ đã hơn một tháng nay mà nói thì những cử chỉ đó chẳng có gì là lạ cả, nhỏ cứ như là một cô bé trong thể xác người lớn vậy, còn nhớ lúc mượn viết của tôi thì nhỏ thường cầm cây viết lên vẩy vẩy trước mặt tôi, còn muốn kiểm tra xem tôi có làm bài tập chưa thì nhỏ thường lấy ngón tay vẽ ngoạt ngoạt lên cuốn bài tập mà nhúu mày, rồi khi nhỏ khát nước thì lại chụm ngón tay lại dốc lên miệng trông xinh lắm cơ, thế nhưng một cử chỉ làm tôi điều đứng nhất là mỗi khi cần một người chia sẻ chuyện gì buồn, nhỏ thường chỉ ngón tay về người đó rồi đan hai bàn tay, lại để lên má và chỉ có mình tôi mới hiểu những cử chỉ đó mà tâm sự với nhỏ thôi.

Trở lại với hiện tại, những cử chỉ bây giờ của nhỏ theo kiến thức am hiểu của tôi có thể hiểu là chân nhỏ đã hết đau rồi, chỉ còn hơi ê ẩm thôi. Vậy thì tôi cũng tạm yên tâm mà đỡ nhỏ Phương dậy, ngồi lì ở dưới đất hoài cũng kì lắm, người ta cứ đi ngang rồi nhìn dơ làm tôi quê thấy tía luôn, dám tưởng là ăn xin ngoài đường mới ác chứ.

-Nào, để Phong dìu nhá...? – Tôi đỡ nhỏ Phương như đỡ trứng

-Phong này, để em đỡ Phương cho...! – Hoàng Mai nhanh nhẩu cắt lời.

-Nhưng mà...!

-Để em đỡ Phương cho, chồng...ngốc...! – Hoàng Mai nhấn mạnh hai chữ cuối làm tôi sực nhớ ra là em này giờ đang bùng bùng cơn lửa cũng chẳng dám làm căng cho hồng chuyện.

-Rồi, cẩn thận...! – Tôi miễn cưỡng trao nhỏ cho Hoàng Mai.

Dường như cảm nhận được hơi ấm quen thuộc mất đi, nhỏ Phương bối rối ghi chặt lấy tay tôi.

-Không sao đâu...! – Tôi cười hiền trấn an nhỏ.

-Phải đó, để Mai dìu Phương cho, Phong này giờ mệt rồi...! – Hoàng Mai nói hộ.

Phải vất vả, khuyên bảo đến rụng cả lưỡi, Ngọc Phương mới có thể an tâm mà buông tay khỏi tôi được, giờ đây tôi mới biết việc làm chần chừ đến một cô bé dễ bị tổn thương sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đến nhường nào, thậm chí sẽ không còn hồi phục như trước được. Điều này làm tôi nhớ lại lúc tôi tuyên bố hùng hồn Hoàng Mai là bạn gái tôi trong tiệc sinh nhật, Ngọc Phương cũng đã từng biểu hiện như thế một lần nhưng không nặng như bây

giờ, chắc lúc này nhỏ đã hoảng sợ lắm.

Yên tâm vì Ngọc Phương đã có Hoàng Mai chăm sóc, tôi lân la tiến về chỗ Lam Ngọc giờ đây đang khóa chặt tay tên áo đen đó mà tra khảo làm hấn hốt hoảng toát mồ hôi hột. Phải nói việc thẩm vấn, tra khảo là một công việc sở trường của nhỏ Ngọc lớp trưởng, chẳng có đứa nào trong lớp mà không lấp bắp trước hàn khí lạnh băng của nhỏ cả, cộng thêm từ lúc biết nhỏ có võ thì ai ai cũng xếp re hết, bao gồm cả tôi nữa đấy mấy thím ạ, bất hạnh lắm cơ.

-Ê, thằng kia, có phải lão Trung kêu mày tới đây phải không? – Tôi hăm he nắm đấm, dọa nạt tên áo đen.

-Này, này Phong, bình tĩnh lại...! – Lam Ngọc bỏ tay khỏi người tên đó ngăn tôi lại.

-Kìa, sao bà không khóa hấn lại, coi chừng hấn chạy đó...

-Chúng mày yên tâm, tao không chạy đâu mà lo. – Hấn nhếch môi.

-Ý gì đây? – Tôi kinh ngạc.

-Tụi bây muốn hỏi gì cứ hỏi, tao cũng ghét cái lão đó lắm rồi, chỉ là một thằng lưu manh đầu đường xó chợ ý có chút đỉnh tiền bầy đặt thuê người lập băng nhóm này nọ.

-Ồ, mày ghét lão đến thế à?

-Ờ, cái thằng cha làm phách tao ghét lắm, tính chơi ông một võ mà lại sợ bị trả thù, giờ có chúng mày ở đây thì muốn hỏi gì cứ hỏi?

-Vậy ông ta có qua lại với người phụ nữ nào không? – Lam Ngọc thẩm tra.

-Ý tụi bây nói là cái bà lẳng lơ có nhỏ con gái lớn lớn cỡ chúng mày phải không?

-Phải, chính bà đó...

-Ngày nào mà hồng tới, riết quen mặt, vợ của thằng chả chứ à?

-Thế con nhỏ đó có phải con của hai người đó không?

-Ai biết, lúc nhập băng với ông tao đã thấy rồi...! Mà nói trước nghe, ông chỉ kêu tao đến đây theo dõi nhỏ này thôi, còn không thì bắt về chứ tao không biết ông định làm gì cả?

-Thế mày còn biết gì nữa không? – Tôi nhú mày.

-Hết rồi, tao không rành mấy cái chuyện này lắm, ông kêu thì tao làm thôi!

-Ặc, vậy mà đòi chơi ông, mày đang giỡn mặt với tao hả? – Tôi tức tối.

-Thôi nào, có đỡ hơn không mà! – Lại bị nhỏ Ngọc ngăn lại.

-Ủầy, đi đi, đừng có bén mảng đến gần con bé kia nữa! – Tôi xua tay mặc dù trong lòng vẫn còn ầm ức lắm.

Tưởng là được manh mối nào đó, ai ngờ hỏi ngay trúng cái thằng khùng, chỉ nói chuyện đầu đầu, còn mấy chuyện quan trọng thì chẳng biết tẹo nào, vậy mà đòi lật đổ lão Trung thì chắc lật bằng niềm tin. Đúng là chủ nào thì tớ nấy mà, lão Trung hơi khác người nên đàn em của ông cũng chả ra hồn ma gì, không bằng một góc của bọn giang hồ thực thụ. Chả trách, nghe tên đó nói lão chỉ là một tên lưu manh dư dả tiền bạc thôi, có biết đánh đấm gì đâu, thảo nào tôi lại hạ gục đàn em của ông dễ vậy, cứ tưởng tôi võ công cao cường cơ, ai ngờ chỉ là một lũ ô hợp...

Thế nhưng trước khi chạy đi trốn sự dòm ngó của dân chúng, hấn cuối cùng cũng để lại một thông tin hữu ích:

-Ê, tao quên nói với tụi bây là ngày mai ông sẽ ra tay đó, tụi bây liệu mà lo thân đi...

-Khoang đã, ra tay khi nào...? – Tôi gọi với nhưng tên khốn đó đã chạy mất xác.

Quả thật nếu đúng như hấn nói thì ngày mai ông Trung sẽ ra tay hay sao, có nên tin tên khùng này không nhỉ, dù gì hấn cũng là tay chân của ông nên tôi hơi dè chừng, nhưng nói với chúng tôi những điều đó thì hấn được lợi ích gì đâu nhỉ, khó hiểu thật?

-Hỏi được thông tin gì rồi? – Hoàng Mai linh kinh diu Ngọc Phương về phía bọn tôi.

-Cũng không nhieu, toàn là những tin ngoài lề, nhưng hấn có nói là ngày mai ông Trung sẽ ra tay đấy...! – Lam Ngọc dăm chiêu.

-Có chuyện đó nữa sao? – Em thần thốt.

-Ừ, nhưng cũng không biết có phải là sự thật không?

-Thà tin là có chứ đừng tin là không, tốt nhất vẫn phải phòng hờ trước thôi. – Nhỏ Ngọc quả quyết.

-Nếu thật vậy thì phải theo sát Ngọc Phương rồi, bà có cách gì không?

-Bây giờ tôi sẽ chờ Phương về chỗ trọ, rồi ngày mai sẽ đến rước bạn ấy, mọi người thấy thế nào?

-Nghe cũng hay đấy, vậy được không Phương? – Tôi gật gù quay sang hỏi nhỏ Phương.

-Um... – Nhỏ khẽ gật đầu, ra cử chỉ tay tỏ vẻ đồng ý.

-Phiu, thôi được rồi, để mình đỡ bạn ra chỗ giữ xe nhé, nào cẩn thận...! – Lam Ngọc ân cần khoác vai nhỏ Phương

Thiệt quả đúng là một lớp trường gương mẫu và có trách nhiệm, thành viên nào quá khích nhỏ sẽ không nung tay nhưng ngược lại thành viên nào khó khăn, nhỏ sẽ tận tình giúp đỡ, chỉ cần có ai động chạm gì đến thành viên trong lớp, nhỏ sẽ bảo vệ ngay tức khắc, có thể nói Lam Ngọc là người con gái đầu tiên tôi nể phục, chắc chắn một điều như thế và sau này vẫn vậy.

-À, đi thôi...! – Tôi lú lú bước theo chân Lam Ngọc.

-Phong à, ở lại em nói nghe chút...! – Hoàng Mai ngọt giọng nhưng đầy dao kiếm.

-Vậy tôi với Ngọc Phương về trước nhá...!

-Ừc, về chung đi...! – Tôi nuốt khan.

-Đã bảo ở lại đây em nói chút mà...! – Hoàng Mai nũng nịu, níu tay tôi lại.

Thế là tôi ngậm ngùi nhìn nhỏ Phương và Lam Ngọc khuất dần về phía quán nước, bỏ lại mình tôi nơi đây cô đơn và lẻ loi và sau lưng là một cô gái đang bùng bùng lửa giận...

-Phong...! Hay quá ha? Khoái lắm rồi chứ gì?

-Hả? Khoái cái gì?

-Được Phương ôm chắc sướng lắm phải không, nhìn mặt phớn phé mà?

-Sặc, bất khả kháng mà...! Không làm thế thì sao Phương có thể bình tĩnh lại chứ?

-Hừm...Phương có vẻ thân với anh lắm nhì, việc gì cũng dựa vào anh hết? – Em nhìn tôi nghi hoặc.

-Ặc, thì ngồi chung nhò và qua lại thôi mà, không có gì đâu! – Tôi hốt hoảng chối ngay tốc xẹt.

-Có thật không, thấy ngày nào cũng tay bắt mặt mừng mà?

-Ừc...! Hời...hời nào...! Anh là anh trong sáng lắm nhé...! – Tôi cố trấn tĩnh.

-Thiệt hông đó...! – Em hỏi dồn.

-Thiệt luôn chứ bộ...!

-Ừa, dù gì em cũng không tin anh Phong lừa dối em nhì? – Mai nheo mắt.

-Phải, phải...! Anh hông có lừa dối gì đâu...!- Tôi miễn cưỡng trả lời mặc dù trong lòng cảm thấy áy náy lắm.

-Bởi thế em hông có giận anh lâu được Phong à...! – Em lại cười hiền mà nắm lấy tay tôi.

Bất giác, trong lòng tôi chợt cảm thấy thật bình yên, Hoàng Mai có thể bí ẩn, Hoàng Mai có thể hay giận dỗi và cũng rất hay ghen tuông nhưng chung quy lại thì chỉ vì em yêu tôi, em không muốn mất tôi và em chính là bạn gái của tôi, đôi lúc ở bên em tôi cũng cảm thấy ấm áp lắm, ngoài tính khí thất thường ra, em vẫn là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng mà, cầu mong em vẫn mãi như thế nhé Hoàng Mai...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trở lại với vụ lùm xùm về gia đình của Ngọc Phương, tin tức mới nhất mà chúng tôi vừa cập nhật được từ tay chân của ông Trung là ông sẽ ra tay vào ngày mai, tức là vào thứ 7, để đề phòng bị đánh úp bất ngờ, Lam Ngọc đã tình nguyện “bảo kê” Ngọc Phương suốt từ nhà đến trường và từ trường về nhà. Như thế thì tôi cũng có phần an tâm, chỉ có điều là chẳng biết ông Trung đang dự định làm cái giống gì đây, thằng cha đó khủng khủng điên điên kiểu gì mà chẳng dám làm, chỉ tội cho nhỏ Phương mà thôi.

Hôm nay là một ngày thứ bảy bình thường như bao ngày thứ bảy khác, chỉ khác có một điều là chuyện của Ngọc sẽ được định đoạt trong ngày thứ 7 này, mọi chuyện đã âm ỉ quá lâu, đến hôm nay sẽ là nhưng diễn biến cuối cùng, cả chuyện của Ngọc Phương và sự mất tích của thằng Toàn.

Như thường lệ, khi vào đến lớp là nhỏ Phương lại lật tập sách ra mà ôn lại bài cho ngày hôm nay, tôi thì có phần rảnh rỗi một tý khi mà môn học bài hôm nay chỉ có môn sử của ông thầy già khó tính và môn văn của cô Chiêu trẻ măng, nhưng rất tiếc là tôi đã trả bài những môn đó hết rồi, dự là đến học kì sau sẽ tiếp tục tao ngộ với những người đó tiếp vậy. Hề hề, học sinh là thế đấy các bác ợ, một khi đã trả bài được môn nào rồi thì đừng mong mà học bài môn đó lần nữa, hồi trước tôi vẫn thường nghĩ vậy đấy, cho đến khi bị ông thầy vật lý kêu lên trả bài đến 3-4 lần trong 1 học kì, từ đó tồn đến già luôn...

Yên tâm là nhỏ Phương đã an toàn trong lớp, tôi vươn vai, hít thở không khí trong lành của một ngày không phải học bài. Thấy tôi ung dung ngã người ra băng ghế đá trước cửa lớp, Hoàng Mai tò mò mà đi đến ngồi cạnh tôi:

-Nè, sao anh không học bài đi, hôm nay bài sử dài lắm đó!

-Ồ, thì anh học rồi...! – Tôi cần mỗi nói dối vì nếu mà tôi nói lí do là trả bài rồi khỏi trả nữa thì Hoàng Mai thế nào cũng sặc cho một trận

-Đọc vài câu cho em xem...! – Hoàng Mai tung chiêu hiểm hóc.

Chết chửa, mạnh mẽ cho cổ rồi bây giờ cứng họng luôn, lấy đầu ra miến lịch sử nào mà đọc cho em đây, chẳng lẽ lại đọc mấy cái câu người nguyên thủy dùng mã tấu nữa sao, như thế bị em bêu đầu như chơi chứ giỡn. Bình pháp tôn tử có câu, 36 kế chạy là thượng sách, nên đã lâm vào tình trạng thế này rồi, không chạy cũng uổng.

-À, Mai ơi...! – Tôi giả lơ.

-Sao, có chuyện gì vậy, không đọc đi...! – Em chưng hửng.

-Ngọc Phương nhờ anh nhắc em vào lớp có chuyện gì ấy...!

-Thật sao?

-Thật...luôn...! – Tôi nuốt khan.

-Ừ, để em vào xem, anh lo học bài đi đấy.

-Rồi, ô kê con dê...!

Khi Hoàng Mai vừa đi vào lớp thì tôi cũng biến mất tăm luôn, ở lại chừng nào nguy hiểm chừng đó, cứ đợi cho đến khi trống điểm vào học rồi hẩn chạy vào lớp, có thể mới toàn mạng với Hoàng Mai thôi, ừ thì ít nhất là toàn mạng cho đến khi ra chơi, còn xui xẻo thì nghỉ 5 phút giữa tiết, chung quy lại đều chết, ôi cái thân tôi.

Đang linh kinh “trốn hui” ở tầng hai thì tôi phát hiện hai tên lạ mặt đang đi theo hướng ngược lại, nói lạ thì lạ ở trong trường này thôi chứ thực ra hai tên đó chính là đàn em của ông Trung, có hóa thành tro tôi cũng nhận ra mà, à câu này trong phim kiếm hiệp chém gió hơi quá tay đấy các bác ợ.

Nhưng có một điều rất lạ là hai tên này hôm nay lại mặc đồ rất ư là lịch sự, kiểu như đi đám ma vậy, nói đi đám cưới thì tang bóc cho bọn chúng quá, nhưng quả thật là bọn chúng hôm nay trông khác hẳn, thấy có điều nghi hoặc, tôi liền rẽ vào cầu thang dẫn xuống tầng trệt để tránh sự chú ý của bọn chúng.

Lần này tôi mới giật mình thật sự khi mà bọn chúng lần la vào phòng hiệu trưởng để bàn bạc cái vụ gì đó, thật mờ ám, 2 tên du côn vào phòng của hiệu trưởng để làm cái quái gì nhỉ, gặp lại thầy cũ chẳng? Bọn này có học vấn gì đâu mà gặp. Hay là bạn cũ của ông thầy này? Ủay, một ông thầy hiệu trưởng thì có liên quan gì đến bọn du côn này đâu, họa chăng thì ông thầy này cũng cầm đầu một băng xã hội đen khét tiếng ấy chứ, cơ mà giả thuyết này chỉ là viễn vong thôi, tôi biết ông hiệu trưởng này hiền lắm mà, chỉ là bị bọn nhà giàu chén ép quá nên chẳng thể nào lên tiếng được.

Và rồi bọn chúng cũng bước ra khỏi phòng, vẻ mặt trông phờn lắm, cứ như là đạt được mục đích rồi vậy, thề với các bác là nếu như không ở trong trường thì tôi đã tri hô anh em trong lớp ra truy sát tụi nó rồi, 37 đứa con gái cùng cào cấu không chết cũng bị thương.

Thế nhưng cũng chẳng có chuyện gì nếu như tôi không tình cờ nghe được bọn chúng nói chuyện:

-Hề hề, kì này xem cái bọn nít ranh đó còn bày được trò gì.

-Bày được cái đánh gì nữa, tụi mình đường đường chính chính mà lì.

-Thôi, lên đón con nhỏ lệ đi, tao thêm rượu tới nơi rồi.

Thế là bọn chúng cứ hiên ngang hếch cái mặt móc lên trời mà ung dung đi lên lầu 3, tiến về phía lớp tôi. Cảm nhận được có chuyện không lành, tôi vội chạy vào lớp, giục nhỏ Phương tìm chỗ trốn, thế nhưng người tính không bằng trời tính, vừa vào đến lớp đã bị Hoàng Mai sặc cho một chập đến thộn cả mặt mày:

-Anh hay rồi nhỉ? Dám lừa cả em nữa, quá đáng lắm rồi...!

-Ồ, thì...!

-Ồ...ồ...ồ...! – Cả lớp mặt đờ nào cũng khoái chí nhìn chúng tôi.

-Chu choa, lại còn anh với chả em, lăng mạn ghê ta? – Tiên vượn chằm ngòi cho một loạt các câu bom đều sau đó.

-Hâm mộ hai người quá à, hí hí...! – Kiều ẹo che mặt ngượng ngùng.

-Đã tiến đến anh-em rồi sao, chắc sau này sẽ là vợ chồng đó... – Nhi lùn cũng không bom không kém cạnh.

Và thế là:

-Oa...hông biết hai người này luôn nha!

-Trùi ui, giấu diếm đến giờ luôn.

-Anh-em nữa kìa...!

-Bla...bla...bla...!

Những câu nào câu nấy của mấy con nữ mở miệng ra là xia xói vào tôi đến đỏ mặt tía tai, thí đều chưa xì khói như cái máy hơi nước mà thôi.

-Trời ơi Mai, em đang làm cái gì vậy, mọi người chú ý kìa! – Tôi thất kinh nhìn xung quanh như một đám sói hám mồi.

-Thì kệ, trước sau gì cũng biết, đâu cần phải ngại chứ...! – Em tỉnh bơ như chưa hề có chuyện gì.

-Phải đó, trước sau gì cũng biết mà...! – Tiên vượn lại chề cái mặt móc ra mà bôm đều.

-Tất cả mọi người, trật tự hết cho tôi. – Lam Ngọc sừng sộ, ổn định lớp.

Thế là cả lớp im bặt không một tiếng hó hé, phải công nhận là tiếng nói của Lam Ngọc có kí thiết, hét phát im luôn không ai dám cãi, cái điệu này mà đi đọc diễn văn thì chắc là có cảm xúc dữ lắm đây.

Sặc, phải lo chuyện của Ngọc Phương trước đã.

-Phong đi đâu đấy...! – Mai tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tôi gấp gấp tiến về chỗ Ngọc Phương.

-Chuyện gấp lắm, phải dẫn Ngọc Phương đi lánh nạn đã...! – Tôi trả lời qua loa rồi chạy đến lôi Ngọc Phương đi trong sự ngạc nhiên của nhỏ.

-Này Phong...! Chờ đã! – Hoàng Mai gọi với.

-Một lát Phong sẽ giải thích...!

Thế nhưng tôi đã chậm một bước, vừa chạy đến cửa lớp thì bọn chúng đã đứng lì lì một đồng đội sẵn, tôi khai tấn định động thủ thì bọn chúng nhếch môi chẳng hề sợ hãi:

-Có ngon thì đánh đê, đây là trường học đấy...!

-Mày...! – Tôi khựng lại, đề Ngọc Phương nép sau lưng tôi.

Hắn nói đúng, bây giờ tôi đang ở trong trường, đánh hắn có nghĩa là đánh nhau trong trường, kiểu gì cũng sẽ bị kỉ luật, hoặc thậm chí là đuổi học không thời hạn, ba tôi luôn muốn con trai mình có thể học thành tài, bây giờ tôi mà bị đuổi học thì biết ăn nói thế nào với ông đây, thế nên giờ đây tôi chỉ biết che chắn cho Ngọc Phương mà câu giờ nghĩ cách thôi.

-Ê, có nghe bọn tao nói không, đưa nhỏ đó cho tao! – Một tên nhếch môi.

-Không đấy, bọn mày là gì mà tao phải nghe lời...!

-Tụi tao là anh trai của Ngọc Phương, muốn đón em về thôi, có được không?

-Sắc lão à?

-Ừ lão đấy, có làm sao không?

-Này thì...

Ngay khi tôi vừa tung đấm nhắm vào hán thì ông hiệu trưởng lại xuất hiện làm mọi chuyện trở nên rắc rối, gây áp đảo cho tôi gấp bội phần:

-Có chuyện gì thế, sao hai em không đón em gái về?

-Thưa thầy, em vào lớp tính đón em gái về thì thằng này nó cứ cản em... – Một tên già vờ đóng kịch, lườm tôi đến cháy mắt.

-Nè, tại sao không cho họ đón em gái về hả? – Thầy hiệu trưởng nhìn tôi khó chịu.

-Nhưng thưa thầy, bọn nó không phải anh của Ngọc Phương. – Tôi phản pháo.

-Ê, đừng có mà nói kiểu đó nhé, tao là anh ruột của nó đấy. – Tên kia cũng lì lợm không kém.

-Em tên Phong phải không? À, Phong này, đừng có ngăn cản họ nữa, em là gì của bạn kia mà ngăn cản này nọ thế?

-Em không...! – Tôi đuối lý.

-Đấy còn gì chối cãi nữa, đưa tao con bé...! – Một tên hầm hờ đi đến.

Mình đã thua rồi sao nhì, sau bao công sức bỏ ra mình lại ngậm ngùi để Ngọc Phương trở về cái địa ngục trần gian ấy nữa sao, rồi em sẽ bị đánh đập, sẽ bị hành hạ và còn nhiều nhiều các nhục hình khác nữa, Ngọc Phương bé bỏng sẽ phải bị giày vò bởi con mụ mẹ kế ác độc đó, rồi nhỏ sẽ càng trở nên cách biệt với thế giới xung quanh, sẽ chẳng còn lại gì nữa ngoài cái thể xác trống trơn...

Ngó thấy Ngọc Phương đang bám víu lấy lưng tôi với đôi mắt van lơn đến xót lòng, đây là lần đầu tiên nhỏ nhìn tôi như thế, một ánh nhìn thấu tận đến tim mà xoáy vào tâm can của tôi đến tê tái tâm hồn. Bất giác, tôi nhớ lại những lời mà ba tôi thường dạy:

-“Mày đã là người học võ, thì phải biết giúp đỡ kẻ yếu nghe chưa con..?”

-“Giúp đỡ họ để làm gì hả ba, chuyện đâu phải của mình?”

-“Vậy học võ làm gì hở con, võ đâu phải của mày?”

-“Dạ con...”

-“Tao khuyên thì cứ nghe đi, giúp được người ta cứ giúp, hiểu chưa...?”

“Bây giờ con đã hiểu rồi ba, trách nhiệm của một người học võ và trách nhiệm của một người bạn thân, con đã hiểu hết tất cả. Bây giờ con đã biết mình phải làm gì rồi và con sẽ không hối hận những việc mình đã làm, ích nhất là sau khi biết Ngọc Phương vẫn an toàn...”

-Bốp...! – Tôi dòn lực từ cơ và gấn đấm vào mặt tên đang đi tới một đấm nhá lửa làm hán bật ngửa ra sau mà ôm mặt.

-Thằng mất dạy, mày đang làm cái gì thế hả? – Tên còn lại hậm hực chạy đến đỡ đồng bọn.

-Tao có thể bị ki luật, tao có thể bị đuổi học, nhưng tao không bao giờ để người bạn nào của tao bị tổn thương cả, ít nhất là khi tao còn ở bên cạnh họ...

-Mịa mày, lão với tao...! – hán điên tiết lao đến tôi.

Xác định là đã chơi sát ván ngày hôm nay nên tôi không còn luyến tiếc gì mà nương tay với cái lũ du côn này cả, ba tôi đã dặn một khi đã chơi thì phải chơi cho tới...

Ngay khi tên đó lao đến tôi để để vung đấm, tôi bình tĩnh đẩy Ngọc Phương qua một bên rồi lùi về một bước né đòn, chiếm được ưu thế, hán liền tung đấm này hết đấm, phải nói là xả chiêu loạn xạ ngẫu, nhưng cũng phải công nhận một điều là lực tay của những tên này rất mạnh, bị đánh trúng thì xi cả que là ít.

Thế nhưng bọn chúng chỉ được cái sức trâu chứ đánh đấm chả ra hồn mả gì cả, sức người thì có hạn, đánh vào không khí mãi thì hán cũng phải thấm mệt chứ, bằng chứng là bây giờ hán đã đánh chậm dần lại, không còn hùng hổ nhưng lúc đầu nữa, mà thân thủ chậm thì xác định là bị ăn hành.

-Bặc...bốp... – Tôi nhanh nhẹn thò lấy tay của hán kéo về phía mình, tiện tay giáng luôn một đấm vào mặt của nó, có lẽ đau đấy.

Vậy mà hán còn chưa chịu thua, sau khi lĩnh cú đấm của tôi xong vẫn còn hầm hờ mà tiếp tục cuộc chiến.

-“Đã thế thì cho mày hết lết được về nhà”

Khi hấn tung đòn đá trực diện, tôi dịch người bước sang trái một bước né đòn, liền đó nhập nội xuất vào hông hấn một cú đâm ngầm ở khoảng cách gần, rồi dùng sức bật cơ gân tổng hấn bật ngửa ra đất.

-“chết đi con trai...” – Tôi xuất quyền, dấn thẳng xuống, nhắm vào mặt hấn.

-Dừng lại hết...!

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng thì tiếng ông thầy hiệu trưởng vang lên cắt đôi cuộc ẩu đả ác liệt giữa tôi và hai tên du côn, kết quả sau cuộc chiến là một tên bị bầm mũi đang nhăn nhó ôm mặt, tên còn lại thì mềm mình đang cố gượng dậy. Còn mặt ông thầy hiệu trưởng thì cong cớn, hình sự hơn bao giờ hết:

-Mấy người tưởng đây là ngoài đường ngoài xá muốn làm gì thì làm hả?

-.....- Tất thấy tôi và cả hai tên đó đều không nói được lời nào.

-Thôi được rồi, hai cậu xuống văn phòng đợi đi, sau khi xử xong vụ này thì tôi sẽ cho trò Phương về.

-Nhưng thầy...

-Ý kiến gì... – Ông trừng khuôn mặt lạnh băng làm tôi cứng họng.

Thế nên mặc dù tôi đã đánh thắng bọn chúng nhưng xét về tình hình hiện tại thì tôi đã thua cuộc mất rồi, ông hiệu trưởng lí nào lại tin một kẻ vừa mới đánh nhau i xèo trước mặt ông chứ. Khi hai tên đó vừa hả hê đi xuống cầu thang thì ông thầy đã sùng sộ, sặc vào mặt tôi một chập với độ lực còn kinh hồn hơn Hoàng Mai gấp trăm lần:

-Học sinh trường MD giỏi nhì? Nay còn đánh nhau ở trong trường nữa à, có còn xem đây là trường học nữa không, dám đánh cả phụ huynh học sinh nữa, tôi ăn nói thế nào với họ đây.

-Nhưng thưa thầy, bọn họ không phải là anh của bạn Phương đâu ạ? – Tôi phản pháo yếu đuối.

-Bằng chứng đâu, em lấy thông tin đó từ đâu chứ hả?

-Phương à...! – Tôi lấy vai Ngọc Phương chỉ mong nhỏ có thể hồi tỉnh lại bởi vì hiện giờ nhỏ lại đứng khúm rúm trong vô thức.

-Đấy, ngày cả trò Phương còn không nói là như vậy, em còn gì để nói nữa không?

-Nhưng thầy... – Tôi đuối lí cùng cực chẳng nghĩ ra được cách nào.

-Thôi được rồi, tôi sẽ dẫn trò Phương đi gặp anh trai, còn em thì hãy chờ bị đuổi học đi. – Ông nhứ mày đi về phía Ngọc Phương.

Kiểu này là mất cả chì lẫn chài rồi, chẳng những không thể giúp nhỏ Phương mà tôi lại còn bị đuổi học nữa, công sức mấy tháng hè ôn thi, công sức bao nhiêu lâu bảo vệ Ngọc Phương giờ đã đổ sông đổ biển, chẳng còn cách nào khác ngoài đứng nhìn nhỏ Phương đi về cái địa ngục trần gian đó, rồi nhỏ sẽ chịu cảnh đầy đọa mẹ ghẻ con chồng đến không còn có thể hồi phục lại nữa...

-Không...! – Tôi bất giác gạt tay ông thầy ra, kéo Ngọc Phương về phía tôi.

-Lại muốn gì nữa đây? – Ông tức tối.

-Ngọc Phương không phải là em của hai người đó, nếu đi về cùng họ chắc chắn Ngọc Phương sẽ bị hành hạ.

-Bằng chứng?

-Em không có, nhưng chắc một điều nhưng thế!- Tôi quả quyết.

-Nói thế thì ai có thể tin em được?

-Em tin bạn ấy...

Giữa cuộc tranh luận nảy lửa với thầy hiệu trưởng mà tôi đang có phần thua thiệt, Lam Ngọc lại xuất hiện một lần nữa, cứu vớt tôi khỏi đồng bùn lầy không lối thoát, đã có lần tôi ví Lam Ngọc như phúc tinh của mình, nhưng đó chỉ là ý nghĩ thôi, còn bây giờ tôi không muốn nghĩ cũng không được...

-Em nói cái gì thế Lam Ngọc, sao lại bao che cho thành viên lớp em?

-Thưa thầy, em không bao che, em chỉ đứng về phía sự thật thôi.

-Ý em là sao, Lam Ngọc?

-Những gì bạn Phong nói nãy giờ hoàn toàn đúng, tuy là bọn em chưa có chứng cứ, nhưng em xin cam đoan với thầy như thế?

Nghe những lời quả quyết hùng hồn của Lam Ngọc, thầy hiệu trưởng có vẻ bị thuyết phục vài phần, chắc là do thái độ quả quyết của nhỏ và uy tín của nhỏ trong đội cờ đỏ nên ông ấy không làm to nữa, liền dịu giọng nhưng vẫn còn một chút rắn đê:

-Thôi được, tôi tạm tin các em lần này, tôi sẽ điều tra để làm sáng tỏ mọi chuyện, còn Phong, nếu thầy còn bắt gặp em đánh nhau trong trường một lần nữa thì đừng trách tại sao lại bị đuổi học nhé?

-Dạ...! – Tôi thất kinh gật đầu cái rụp.

Sau khi bóng thầy hiệu trưởng khuất dần xuống cầu thang tầng 3, tưởng là được thoát nạn thì ngờ đâu Lam Ngọc lại phả ra một câu lạnh băng đến buốt cả sống lưng:

-Ông theo tui vào lớp tính chuyện, nhanh!

Kiểu này không chết cũng trầy vi tróc vảy, vẻ mặt của Lam Ngọc đang rất là hình sự, bây giờ mà còn làm nhỏ giận thêm nữa thì có 10 cái đầu cũng không đủ để nhỏ chặt. Đã vậy mà mấy tụi trong lớp còn nhào nhào lên khi tôi đi ngang, làm bực mình không thể tả được:

-Ê Phong, có chuyện gì vậy?

-Này hai tên đó là ai dzậy Phong?

-Sao ông đánh hai thằng đó dzậy?

Phải nói là đám con gái trong lớp tôi có thể không giỏi việc gì chứ về việc tám thì không có một lớp nào có thể sánh được cả, bởi lẽ 1 người biết thì 36 đứa còn lại bắt sóng còn nhanh hơn cả TV, thu thanh còn nhanh hơn cả máy cát-xét, thậm chí mức độ phù sóng còn lan sang cả mấy lớp kế cận nữa, thật khủng khiếp...

Sau khi đã dẹp loạn được đám con gái ngồi ở bàn chót, tôi, Lam Ngọc, Ngọc Phương và cả Hoàng Mai bắt đầu ngồi đàm đạo, bàn chuyện bình gia...

-Ông hay quá nhì, đã bảo đừng manh động vậy mà vẫn cố chấp? – Nhỏ Ngọc cau có.

-Tính huống đó bất khả kháng mà, tôi có thể làm gì được chứ?

-Thấy ông bị bọn họ dồn ép tôi đã tính chạy ra nói hộ rồi, vậy mà vẫn không kịp với cái tính háp tấp của ông, uầy...

-Ngọc à, không trách Phong được, bạn ấy chỉ muốn bảo vệ Phương thôi...! – Hoàng Mai vừa nói hộ vừa trấn an Ngọc Phương.

-Còn bạn nữa Hoàng Mai, suốt ngày chiều chuộng cái tên ngọc này nên hần mới càng ngày càng cứng đầu đấy.

-Việc này liên quan gì đến mình, Phong có suy nghĩ của bạn ấy mình cảm cần được chắc?

-Nhưng ít ra cũng phải khuyên ngăn hần một câu, để bây giờ thấy hậu quả chưa?

-Mình là bạn gái của Phong, làm sao là việc của mình, bạn không cần phải dạy!

-Thôi đủ rồi...! – Tôi tức tôi cản ngăn cuộc khẩu chiến.

Một mình chuyện của Phương đã đủ mệt rồi, vậy mà các nường còn muốn cãi nhau vì tôi nữa, quả thật chuyện càng ngày càng rắc rối, một thằng nhóc mới học lớp 10 như tôi thì làm sao mà đủ sức giải quyết việc này chứ, chỉ làm đến đâu hay đến đó thôi:

-Phải...! Là tui đã sai, tui háp tấp, tui nóng tính, như vậy bà đã vừa lòng chưa Lam Ngọc. Còn về em Hoàng Mai, em là bạn gái của anh nên có việc gì thì hãy khuyên nhủ anh được chứ? Xin mọi người hãy tập trung vào giải quyết chuyện của Ngọc Phương dùm tui, đây mới là việc quan trọng, ok...!

-Nếu ông đã nói thế thì tôi không muốn nói dông dài nữa? – Nhỏ Ngọc thờ dãi nhìn về phía cửa sổ.

-Em xin lỗi...! – Hoàng Mai cuối gằm vắn về tà áo dài.

Bỗng dưng lúc đó nhỏ Phương lại đặt một tờ giấy ra giữa bàn, trước mọi cặp mắt ngạc nhiên của bọn tôi:

-[Mình xin lỗi mọi người, vì mình mà mọi người gặp bao nhiêu là rắc rối, thôi thì mọi người hãy rút khỏi chuyện này đi, để mình theo bọn họ về nhà là được mà]

-Không được, chuyện đã đến nước này rồi bọn mình không bao giờ bỏ cuộc đâu! – Tôi đập bàn cương quyết.

-Bạn đừng có nói thế Ngọc Phương, tất cả mọi người đã cố gắng vì bạn đến ngày hôm nay, nói bỏ thì không ai nỡ đâu! – Lam Ngọc thoáng nhú mày.

-Mọi người nói đúng đấy, hãy để bọn mình giúp bạn nhé!

-[Đành là vậy nhưng mình thấy mọi người vất vả quá...!]

-Hề hề, cứ yên tâm, ở hiền gặp lành ở ác gặp dữ mà, tất cả mọi chuyện sẽ ổn cả thôi...! – Tôi tự tin chốt câu.

Mặc dù nói là nói thế nhưng chúng tôi chẳng còn cách nào cả, thằng Toàn mất tích đến bây giờ chưa có tin tức gì, mấy mẫu tóc nó vẫn đang giữ, cái chúng tôi nắm được chỉ là những thông tin không bằng chứng, làm gì được bọn họ đây, nhất là khi ông Trung còn tiếp tục nhưng chiêu trò hiểm độc thế này nữa thì chắc chắn bọn tôi sẽ chẳng trụ được bao lâu nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Như tôi đã nói, chuyện của Ngọc Phương đã dần đi đến những hồi kết rồi và ngày thứ 7 hôm nay chính là ngày kết thúc của nó, vừa mới sáng nay lão Trung đã cử hai đàn em của mình đến để bắt Ngọc Phương đi nhưng may mắn là tôi và Lam Ngọc đã kịp thời ngăn cản vụ này, nhưng hậu quả của nó để là tôi đã bị ông hiệu trưởng để mắt đến, giờ đây tôi phải cẩn thận giữ mình trước mặt ông ấy, nếu không thì cả cơ hội bảo vệ Ngọc Phương cũng không có.

Quả đúng như dự đoán, khi đến tiết sinh hoạt lớp thì cô Thanh chủ nhiệm đã kêu đích danh tên tôi đứng dậy để thẩm tra vụ đánh nhau lúc sáng, tuy tôi là học trò cưng của cô Thanh về khoảng anh văn nhưng với vụ việc khá là nghiêm trọng thế này thì có củng cố nào cũng phải xử cho nghiêm minh:

-Phong này, thầy hiệu trưởng đã kể cho cô nghe hết sự việc lúc sáng rồi, cô thất vọng về em lắm đấy!

-Em biết thưa cô...! – Tôi xui xị.

-Cô không dám nói gì về chuyện của Ngọc Phương cả, chỉ là muốn nhắc em về việc đánh nhau trong trường thôi.

-Nhưng tình huống đó là bất đắc dĩ mà cô...!

-Cô không cần biết có bất đắc dĩ hay không, nhưng em đánh nhau ở trong trường là sai rồi đấy! – Cô cương quyết.

-Ừay...! – Tôi đuối lý chẳng nói được gì hơn.

-Còn em nữa Lam Ngọc, phải quản lý lớp chặt hơn nữa có biết không?

-Em rõ, thưa cô...! – Nhỏ Ngọc nghiêm nghị.

-Chúng ta là một đại gia đình, đoàn kết thương yêu nhau là đúng, nhưng không phải vì thế mà bao che cho nhau những việc xấu, các em đã rõ chưa? Đã là lớp chọn thì phải làm gương cho những lớp khác chứ?

-Dạ...! – Cả lớp uể oải đồng thanh.

Cảm giác lúc đó tức lắm các bác ạ, uất ức không thể tả, mình làm một việc tốt đường đường chính chính mà không thể giải thích cho ai được, mà nếu có giải thích cũng chẳng có ai tin lời một đám học sinh loi nhoi lớp 10 nói hết, bởi thế người ta có câu: tình ngay lý gian là như thế này đây.

Cơ mà cũng may một điều là cô Thanh chẳng hỏi gì thêm ngoài việc dẫn dắt chúng tôi phải học hành nghiêm túc cả, dường như cô cũng cảm nhận được chúng tôi có điều gì đó khó nói nên chỉ hỏi qua loa cho có lệ rồi trở lại tiết sinh hoạt bình thường ngay, đúng là hiểu học sinh không ai khác ngoài giáo viên.

Lần này tâm điểm của tiết sinh hoạt này không phải chuyện đánh nhau hồi sáng của tôi mà là vụ mất tích của cu Toàn nhà ta, tính đến nay thì nó đã mất tích được 3 ngày rồi, theo như nội quy thì đã bị hạ một bậc hạnh kiểm vì đã nghỉ học không phép 3 buổi rồi, mà thằng quý đó lại là lớp phó học tập nữa, tội càng thêm tội, nặng càng thêm nặng, thế nhưng làm sao có thể hạ hạnh kiểm một người mất tích 3 ngày được chứ.

Phải nói qua một tý là lớp tôi được chia làm bốn tổ, mỗi dãy là một tổ, bắt đầu từ cửa vào là tổ 1, 2, 3 và 4. Theo như vị trí chỗ ngồi thì Lan là thành viên ở tổ 1, Nhi lùn, Kiều ọ ọ ở tổ 2 cùng với Lam Ngọc, tổ 3 gồm có tôi, Khanh Khờ, Toàn phôn và cả Hoàng Mai nữa, ghét nhất là con nhỏ Tiên vượn ở tổ 4 lúc nào cũng châu chọt bom đều tôi cho bằng được.

Nghe tin thằng Toàn phôn nghỉ học không phép 3 ngày bọn tổ 4 khoái chí lắm, liền lên bảng thông báo ngay, cái này là thi đua theo dõi chéo mà, tổ 1-2 theo dõi nhau, tổ 3-4 theo dõi nhau:

-À bạn Nguyễn Nhật Toàn do nghỉ học không phép 3 buổi nên...

-Ê khoang, không được trừ thẳng Toàn...! – Tôi mở miệng quát to

-Sao lại không hạ hạnh kiểm bạn ấy? 3 ngày không phép rồi đấy! – Nhỏ tổ trưởng tổ 4 kênh kiệu.

-Nó đâu phải nghỉ học không phép đâu, có lí do chính đáng đấy chứ.

-Giấy phép đâu?

-Không có, nhưng...mà...không được trừ...!

-À, bạn Phong trật tự để các tổ trưởng còn chấm điểm thi đua...! – Lam Ngọc nháy mắt ra hiệu cho tôi đừng làm càn nữa.

Thiệt là ám ức đến cùng cực mà, Toàn phôn khi không mất tích rồi còn bị hạ hạnh kiểm oan mạng nữa, rốt cuộc mày đã chết ở cái xó xỉn nào rồi hả Toàn, phải báo mộng cho tao một tiếng để còn biết đường mà kiểm xác của mày chứ...? Ồ, lạy cụ con tức quá nói chơi thôi đừng làm thiệt tội nghiệp thằng nhỏ...!

Sau khi công bố kết quả thi đua lớp, tổ 3 của tôi đương nhiên nằm chiếm chệ ở vị trí...chót bảng, vụ nghỉ học của thằng Toàn đã làm ảnh hưởng lớn đến số điểm của tổ tôi, giả mà nó không mất tích mấy ngày liền thì tệ gì cũng hạng nhì chứ ít, chỉ sợ có tổ 1 của Lan mà tôi, công nhận tổ đó quy tụ toàn học sinh giỏi với lại chăm nữa, tuần nào cũng về nhất hết, tổ tôi tính ra chỉ có thằng Toàn với nhỏ Phương, mà thằng Toàn lại mất tích thì thành ra chỉ có một mình nhỏ Phương gánh cả team thôi, làm sao mà nổi chứ.

Và phần thưởng cho đội về chót là một suất quét lớp nguyên tuần dành cho tất cả các thành viên trong tổ.

“Phân công làm sao thì phân công, miễn lớp sạch sẽ từ đầu tuần đến cuối tuần thì duyệt”, cái nhỏ lớp phó lao động trời đánh đã từng nói thế và cho đến nay vẫn còn được áp dụng, “cán bộ gì vô trách nhiệm” tôi cũng đã từng nói thế và đến giờ vẫn còn bị nhỏ hăm he, hành hạ...

-Các em còn ý kiến gì không? – Cô Thanh chốt chặn.

-Dạ, không...?

-Được rồi, các em về...!

Như mọi khi, vừa dứt câu chốt của bà cô chủ nhiệm là cả lớp ủa ra như ong vỡ tổ, đứa nào đứa nấy phôn ra mặt, vì hôm nay là bữa sinh hoạt cuối tuần rồi mà, được nghỉ hẳn một ngày luôn chứ ít, chưa kể tối thứ 7 không cần phải học bài nữa, hê hê. Nói thật xem, mấy bác có từng ước ngày nào cũng là chiều thứ 7 không, chắc là có rồi chứ gì, học sinh mà lị...

-Anh Phong, từ nay em không dung túng cho anh nữa đâu! – Hoàng Mai nũng nịu, đấm nhẹ vào vai tôi.

-Hả, nói gì?

-Từ nay làm việc gì cũng phải thông qua sự đồng ý của em đó nha...!

-Sặc, thế thì còn gì là tự do nữa?

-Chẳng phải anh đã bảo còn gì, như vậy nè, e hèm...? còn về em Hoàng Mai, em là bạn gái của anh nên có việc gì thì hãy khuyên nhủ anh được chứ?” – Em gần giọng bắt chước điệu bộ của tôi lúc sáng.

-Ừ thì vậy, chỉ là khuyên nhủ thôi...! – Tôi xui xị.

-Nhưng suốt giờ học em đã suy nghĩ lại rồi, khuyên nhủ chỉ bằng hỏi ý kiến trước, thế có hay hơn không? – Em nheo mắt đá xoáy tôi.

-Uầy, tù chung thân...! – Tôi lắc đầu ngao ngán.

-Chồng ngốc hông thương em hở? – Mai tròn xoe mắt.

-Có chứ, sao lại hỏi thế?

-Nên sau này phải hỏi ý kiến em đó nhe, em có gì cũng hỏi ý kiến anh, được chưa?

-Cứ vậy đi...! – Tôi tặc lưỡi tiếc rề tuổi thanh xuân.

Trong dòng người xô bồ của buổi tan trường, thật khó để nhận ra đứa nào trong lớp mình, đứa nào học lớp khác, bởi vì tất cả học sinh đã hòa làm một trở thành một đám trắng to lớn, ngó nghiêng ngó ngửa, ngó ngang, ngó dọc đều chỉ thấy toàn là một màu trắng của đồng phục học sinh, đứa nào tinh mắt lắm mới có thể dòm ra được vài đứa, ít nhất là bạn thân của mình.

Thế nhưng giờ đây thật không khó để nhận ra Ngọc Phương và cả Lam Ngọc đang lúi cúi nói chuyện gần cây bàng ở sân trường, bởi lẽ nếu chỉ có 2 người đứng đó thì tôi sẽ chẳng bao giờ nhìn ra được, nhưng lần này Phương và Ngọc còn đứng nói chuyện với một cặp trung niên nữa và cặp trung niên không ai khác chính là mẹ kế của Ngọc Phương và cả ba ruột của nhỏ.

Phải rồi, ngày hôm nay chính là ngày về của ba nhỏ Phương mà, thảo nào lão Trung lại ra tay vào lúc sáng sớm như vậy, chắc có lẽ muốn cho Ngọc Phương về nhà sớm để ổn định chỗ ở nhưng bị tôi và Lam Ngọc cản trở nên hai người đó phải nhờ đến ba ruột của nhỏ Phương ra mặt, kiểu này thì nhỏ Phương không muốn về cũng không được, nguy...

-Nhanh lên Mai...! – Tôi kéo tay Hoàng Mai chạy đến chỗ nhỏ Phương.

Vừa đến nơi, giọng nhỏ Ngọc đã oang oang lên nghe chắc nịt nhưng có phần miễn cưỡng và thua thiệt:

-Thưa bác, Ngọc Phương không thể về nhà bây giờ được ạ?

-Sao lại không về, Phương là con của bác mà?

-Lí do khó nói lắm...!

-Con nhỏ này nói xạo đấy, dám bắt cóc con gái của của bà à?

-Con xin đính chính lại là không có chuyện bắt cóc gì ở đây cả, chỉ là Ngọc Phương không thể về nhà bây giờ, bạn ấy cũng muốn thế mà.

-Sắc káo à, con Phương lúc tỉnh lúc mê bị tụi bây lừa gạt, cái gì cũng nghe theo.

-Xin cô hãy nói đằng hoàng.

-Tao không biết, đưa con bé ấy cho tụi tao! – Bà ta hầm hờ xông lại chỗ Ngọc Phương

-Cô không được đụng đến Ngọc Phương...! – Tôi lao đến, gạt phăng tay của bà ta ra.

Thấy tôi bất thành linh xuất hiện, bà ta hơi sợ sệt nhưng cũng nép sau chồng mình mà bô bô cái miệng thâm độc:

-Đấy, cái thằng này bắt cóc con gái mình đấy, báo công an bắt nó đi...!

-Này, tôi không có bắt cóc Ngọc Phương, bà ăn nói cho đằng hoàng! – Tôi tức tối gấn giọng.

-Đó thấy chưa, thấy nó mất dạy chưa...?

-Bà từ từ đã, này sao con lại giấu Ngọc Phương của bác vậy! – Ba Phương từ tốn.

-Thưa bác...! – Tôi cứng họng vì nói ra thế nào cũng bị coi là trò đùa.

-Sao...không nói cho bác biết đi...?

-Nó có nói được gì đâu, vì cơ bản là chính nó đã dụ dỗ con gái nhà mình mà...! – Bà ta giờ giọng xảo trá.

-Tôi không...?

-Tốt nhất là con nên nói thật ra đi, bác sẵn sàng bỏ qua chuyện con đã giấu Ngọc Phương mấy ngày qua?

-Thật là khó nói lắm bác à...

-Phải đó bác, vì chưa có chứng cứ nên không tiện nói ra... – Hoàng Mai cũng nhiệt tình nói hộ.

-Các con lúc nào cũng nói có lí do, mà không nói ra được, hỏi xem bác có tin được không, Ngọc Phương là con gái của bác, bác không đón nó về nhà được à?

-Được nhưng mà...!

-Có chuyện gì vậy...?

Đến lúc này thầy hiệu trưởng và cả cô chủ nhiệm cũng có mặt, quả thật là một tình huống tiến thoái lưỡng nan mà, rút lui thì bị coi là bọn lừa gạt, mà nói ra thì không ai tin lại bị quy vào tội vu khống người khác, kiểu nào cũng chết, kiểu nào cũng thiệt thòi, đúng là đám con nít non nớt tụi tôi không thể nào chống lại người lớn được, việc này đã đi quá sức tưởng tượng rồi.

-Thầy với cô làm chứng dùm tôi, cái thằng nhóc này nè, nó dụ dỗ con gái nhà tôi đi mấy ngày liền, xem có thằng con trai nào thế không? – Được nước, bà ta càng lấn tới.

-Có thật vậy không Phong? – Cô Thanh lo lắng nhìn tôi.

-Thật là vậy nhưng không phải là dụ dỗ thừa cô...! – Tôi càng rối trí chẳng biết nói gì.

-Đấy, tôi có nói oan cho nó không, nó đã dẫn con gái tôi đi mấy ngày liền mà...!

-Nhưng tôi không có bắt cóc hay dụ dỗ gì sắc, chỉ là muốn bảo vệ Ngọc Phương... – Nữa chừng nhỏ Ngọc chặn họng tôi lại.

-Bớt nói bậy đi...! – Nhỏ gằn giọng nhắc nhở.

-Bây giờ nói chung là mấy đứa không nói được lí do phải không?

-Dạ...! – Lam Ngọc và Hoàng Mai đáp thay tôi.

-Vậy bác dẫn con gái bác về nhà. Còn chuyện dụ dỗ gì đó bác cũng chẳng muốn hỏi tới nữa.

-Nhưng mà...! – Tôi ảm ức.

-Trò Phong, đây đích thực là ba của Ngọc Phương, trò còn muốn chối cãi sao? – Đến phiên thầy hiệu trưởng lên tiếng.

Đến nước này, chúng tôi đã thua hoàn toàn không còn một cơ hội phản kháng được nữa, sự việc này đã làm chúng tôi thiệt hại quá nhiều rồi, ban đầu là thắng Toàn rồi bây giờ tôi đang đứng trước nguy cơ bị đuổi học, sự việc đã đi quá mức bình thường để đám con nít bọn tôi xen vào rồi, có lẽ chúng tôi nên rút lui tại đây thôi, chắc Ngọc Phương sẽ sống tốt ở nhà của mình mà, ít nhất là cho đến khi ba của nhỏ lại đi công tác...

Thế nên cả 3 chúng tôi đành lặng nhìn Ngọc Phương lủi rủ theo ba mình về nhà mà không khỏi xót lòng, đáng lẽ người tốt như Ngọc Phương phải được hạnh phúc chứ, cơ sao người xấu lại ung dung tự tại mà người tốt phải chịu thiệt thòi như thế sao? Đúng là cuộc đời luôn lắm chuyện bất công, mặc dù tôi đã được ba tôi dạy nhiều về điều này rồi thế nhưng đến nay, tôi mới được tận mắt chứng kiến một sự việc trớ trêu đến thế kia chứ.

Thật là không cam tâm chút nào khi biết được Ngọc Phương sẽ bị mẹ kế đó hành hạ những khi ba của nhỏ không có ở nhà, đúng là một mẹ đàn bà độc từ trong ra ngoài, độc từ lời nói đến hành động, không hiểu sao mà ba của Ngọc Phương lại yêu một người như bà ta được chứ, một con mẹ ác độc nhất tôi từng thấy, ác hơn bà mẹ kế của lọ lem, ác hơn bà hoàng hậu trong bạch tuyết, chẳng còn gì để so sánh với bà ta nữa.

Nghĩ lại thì chúng tôi chẳng còn gì để mà mất nữa rồi, nếu nói ra sự thật thì cùng lắm tôi sẽ bị đuổi học thôi, nhưng bù lại mọi người sẽ biết được bộ mặt thật của bà ấy, nếu không thì chỉ ít cũng phải có một chút nghi ngờ về bà ta chứ, nếu quả đúng như thế thì sự hi sinh của tôi chắc sẽ có ích lắm. Được, tôi sẽ nói, nói hết tất cả bí mật của bà ta cho mọi người biết, dù có tin hay không thì tôi vẫn nói:

-Khoang đã...! – Tôi lớn giọng thu hút sự chú ý.

-Chuyện gì vậy Phong...! – Hoàng Mai lo lắng, thúc nhẹ vào tay tôi

-Dù gì cũng không còn gì để mất, thì con cũng xin nói với bác một bí mật...! – Tôi bắt đầu hướng sự chú ý đến ba của Ngọc Phương.

-Thôi đi đi ông...! – Mẹ kế sợ sệt giục ông chồng đi

-Con muốn nói bí mật gì? – Ba Phương vẫn bình thản nhìn tôi.

Khấp sân trường giờ vẫn còn lác đác những học sinh ra lớp muộn, vì nghe được những tiếng la hét của tôi nên cũng đứng nán lại xung quanh tạo thành một vòng tròn lớn không cách xa chỗ chúng tôi đứng là bao.

-“Tốt, càng nhiều người biết càng hay”

Hít một hơi thật sâu để lấy hết dũng khí, tôi chỉ tay vào mặt mẹ mà hét lớn:

-Bà ta là kẻ lừa đảo...

Vừa dứt câu, tất cả mọi người đều ồ lên đồng loạt làm nhốn nháo cả một góc sân trường, phải vất vả lắm ông thầy hiệu trưởng mới dẹp loạn được cái đám đông đó, thế nhưng vẫn có một vài tên tò mò lén lén đứng coi từ tầng trên xuống, nhưng giờ tôi không quan tâm lắm đến chuyện đó, vẫn bình tâm mà tiếp tục sự nghiệp công tố viên của mình:

-Thôi đi đi ông, thẳng thốt đó khùng rồi...! – Mẹ vẫn chèo kéo chồng mình đi khỏi.

-Khoang đã nào bà, để tôi hỏi thẳng thốt – rồi ông ấy quay sang tôi – con nói rõ hơn xem nào?

-Trong lúc tình cờ đi dạo ở công viên, con bắt gặp bà ta đang đi với một người đàn ông lạ, và người đàn ông đó chính là người yêu của bà ta?

-Rồi sao nữa? – Ông sốt sắng.

-Hai người họ bàn kế chờ cho bác chuyển nhượng một nửa tài sản cho bà ta rồi bà ta sẽ trốn đi cùng với người tình của mình đó!

-Ông đừng có tin lời nó...! – Bà ta mặt mày giờ đã tái nhợt.

-Nào còn gì nữa không? – Ba của Phuong vẫn không để tâm

-Vẫn còn, Ngọc Phuong ở nhà lúc nào cũng bị bà ta đánh đập dã man, bị ép buộc phải sống vất vả trong thư viện của trường, đến khi bác về bà ta mới đến đón bạn Phuong trở lại như ngày hôm nay đây

-Vẫn còn chứ...?

-Còn một thông tin nữa nhưng không chắc! – Tôi đâm chiều.

-Cứ nói...!

-Kiều Linh con của bác và bà ta không phải là con ruột của bác, mà là con của bà ta với gã tình nhân đó...!

-Mày nói láo...! Tao sẽ kiện mày tội vu khống... – Mụ tức tối phản pháo.

-Này bà, nếu như không phải bà làm thì cứ im miệng để tôi hỏi, có tật giat mình sao? – Ba Phuong nhúm mày

-Ồ, em...! – Mụ xui xị lùi ra sau.

Sau những chuyện chấn động như thế cứ tưởng ba của Ngọc Phuong sẽ tức tối lắm chứ, vậy mà trông sắc mặt vẫn bình thản như chưa xảy ra chuyện gì hay sao? Rốt cuộc ông ấy có tin lời tôi nói không?

Như để xác thực lại điều đó, ông ấy lại hỏi tôi:

-Đã hết rồi chứ...?

-Dạ hết rồi...! – Tôi thở phào vì mình đã đóng tròn vai.

Thế nhưng ông ấy lại chốt một câu làm tôi không thể ngờ được:

-Bằng chứng đâu?

-Dạ....! – Tôi cứng họng thực sự.

-Không có bằng chứng phải không? Chúng ta đi thôi...! – Ba Ngọc Phuong lạnh lùng quay lưng đi bỏ lại tôi giờ đây tưởng như đã hóa đá.

Việc quái gì đang xảy ra thế này, ông ta bắt mình nói huyền thuyên muốn rúng cả lưỡi rồi cuối cùng chỉ cốt một câu “bằng chứng đâu?” rồi lạnh lùng bỏ đi như thế sao, thực sự ông ấy đang nghĩ cái gì vậy, không nghĩ ngờ gì về bà vợ kế của mình sao? Không được, tôi phải hỏi cho ra lẽ:

-Bác khoan đi đã...!

-Còn muốn nói gì nữa? – Ông ấy vẫn từ tốn.

-Bác không tin những lời con nói sao?

-Không...

-Nhưng những lời con nói đều là sự thật đó, con thề với bác...

-Thề thốt thì ai chẳng thề được, thề không có chết đâu con à...

-Nhưng bác phải biết suy xét chứ?

-Suy xét việc gì?

-Việc của Ngọc Phuong!

-Chỉ một câu thôi, bằng chứng đâu?

-Con...con...không có...! – Tôi uất nghẹn, rít qua từng kẽ răng.

-Thế thì đừng vu khống người khác một khi chưa có chứng cứ...!

Thế rồi ông ấy vẫn quay lưng bước đi, mặc cho tôi cứ đứng chết trân như trời trồng mà chẳng làm được gì, sao ông vô tâm quá vậy, con gái ông sẽ bị hành hạ đó, tài sản của ông sẽ bị chiếm đoạt đó, ông không quan tâm sao, ông là người cha vô trách nhiệm, một người yêu đương mù quáng, phen này

có bị đuổi học tôi cũng nói, tôi nhất quyết sẽ nói:

-Khoang đi đã...

-Con còn muốn gì nữa đây? Đã giỡn đủ rồi đấy? – Ông ấy dường như cũng mất bình tĩnh.

Con ầm ức đã lên đến đỉnh điểm, tôi đồng dục to miệng:

-Bác là một người cha vô tâm...

-Như thế nào?

-Ngọc Phương bị đánh đập, bị hành hạ dã man, bác đi công tác xa có biết được không, bác có rành bằng những người bạn thân như chúng con không?

-Thế thì sao...?

-Ngọc Phương đã từng khóc, khóc rất nhiều, những nỗi đau khổ đó bạn ấy chỉ để sâu vào tim không muốn cho ai biết cả, nếu con không tình cờ bắt gặp mẹ ta đang hành hạ Ngọc Phương thì con cũng không tin vào điều này đâu. Bác có bao giờ nghĩ nguyên nhân Ngọc Phương không nói không?

-Nguyên nhân ra sao?

-Tất cả chỉ vì mẹ đàn bà này đã chèn ép Ngọc Phương phải rời khỏi nhà đến sống trong một cái thư viện cô đơn lạnh lẽo suốt 3 năm trời, bác có tưởng tượng được cuộc sống lúc đó của Phương như thế nào không? Thế mà bạn ấy không dám nói ra, chỉ vì mong muốn bác được hạnh phúc bên mẹ đàn bà ác độc này thôi.

-Con là gì của Ngọc Phương vậy hả?

-Chỉ...chỉ là bạn bình thường thôi. – Tôi ấp úng.

-Chỉ là bạn bình thường thì đừng có xen vào chuyện của người khác, con có biết những lời nói không bằng chứng như thế có thể phá vỡ hạnh phúc gia đình người của khác không? – Ông ấy đã mất bình tĩnh thực sự.

-Con không quan tâm, bởi vì những lời nói đó hoàn toàn là sự thật, con không bao giờ đi phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác đâu, con là con nhà võ, một lời nói ra không bao giờ hối hận, chỉ ít là đến lúc chết...

-Con chỉ là một thằng nhóc con thôi mà dám to mồm với người lớn, học ở đâu cái thói như thế vậy hả?

-Con không học ở đâu cả? Chỉ tại bác là một người cha vô trách nhiệm, không chăm lo cho con gái nên con cảm thấy bất bình thôi.

-Nhưng lời nói của con chung quy lại thì chỉ là một phía, không bằng không chứng, ai mà tin. Bác cũng có thể nói con dụ dỗ con gái bác đấy, con chịu không?

-Con...! – Tôi dần đuối lý.

-Bây giờ bác hỏi lại một lần nữa, con có bằng chứng để chứng minh cho những lời nói đó không?

-Con không có nhưng xin cam đoan chắc chắn là như thế!

-Vô căn cứ.

-Người cha vô trách nhiệm.

-Con nít ranh.

-Yêu mù quáng...!

-Tất cả mọi người thôi đi...

Giữa bầu không khí căng thẳng của cuộc khẩu chiến long trời lở đất, quý khóc thán sâu, tan nhà nát cửa, một giọng nói quen mà lạ cất lên làm tất cả mọi người dường như chết lặng trong sự kinh ngạc tột độ. Một giọng nói quen mà lạ, lạ vì tất cả mọi người đều chưa nghe giọng nói đó bao giờ cả, còn quen vì người phát ra giọng nói đó chính là Ngọc Phương, lần đầu tiên từ lúc trong phòng y tế đến giờ, tôi mới có thể nghe lại giọng nói của nó một lần nữa, và lần này rõ hơn gấp trăm, gấp nghìn lần...

-Phương...? Con đang nói đấy à...! – Ba em còn chưa tin vào tai mình.

-Phải, con đang nói, con đã nói, con muốn nói vì sự vô tâm của cha...!

-Là như thế nào...!

- Tất cả đúng như bạn Phong đã nói, những lần ba đi công tác, di ấy và cả đứa con riêng đều đánh đập hành hạ con không thương tiếc. Vì muốn mọi chuyện êm xuôi, con phải rời khỏi nhà để sống ở thư viện đã 3 năm rồi, đáng lẽ ra con không muốn nói việc này đâu, nhưng mọi chuyện đã đi quá xa rồi, con không muốn nói cũng không được.

- Vậy tất cả...?

- Là sự thật đó ba...

- Bà...! – Ông tức tối quay sang mẹ mẹ kể.

- Em xin lỗi, chỉ là lúc đầu nó cứ im lìm nên em chỉ kích thích nó để nó nói chuyện thôi mà, ai ngờ nó chịu không được nên mới bỏ nhà ra đi thôi.

- Di quả là một người nói láo trắng trợn, ngay cả tài sản của ba con di cũng muốn chiếm.

- Ê nè, nói cho rõ ràng, di nhận việc đã đánh con, còn việc chiếm tài sản gì đó di không có nhe, cả việc con Kiều Linh không phải con của ba con nữa... tất cả là vu khống!

- Di...! – Ngay cả khi Ngọc Phương đã lên tiếng cũng phải chịu thua.

- Phải đó con, chuyện di ấy đánh con, ba sẽ làm sáng tỏ, còn việc chiếm đoạt tài sản và con riêng gì đó nữa, phải có chứng cứ đã...!

- Hề hề, ai nói không có chứng cứ nào...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lại một giọng nói nữa vang lên, lần này mọi người mới thực sự ngỡ ngàng đến bàng hoàng rồi chuyển sang ngỡ ngàng. Một giọng nói hết sức quen thuộc, quen bởi vì giọng nó đó tôi đã nghe đi nghe lại hàng trăm lần rồi, mỗi khi tôi bị bom đều là xác định có giọng nói đó vang lên, quen bởi vì chủ nhân giọng nói đó không ai khác chính là thằng cô hồn Toàn phòn, người đã mất tích bấy lâu.

- Ê, mày Toàn...! – Tôi há hốc.

- Ủa, đáng lẽ ra tao đến sớm hơn ấy chứ, nhưng mà vừa lên đến lớp thì thấy tụi bây đã tan mất tiêu, ai ngờ tụi tập ở đây đông vui quá hèn?

- Nay, con là ai vậy? – Ba Ngọc Phương nghi hoặc.

- À quên, con xin giới thiệu tụi với bác, con là Nguyễn Nhật Toàn, bạn cùng lớp với Ngọc Phương xinh đẹp đây và được mọi người giao trọng trách thu thập chứng cứ về mẹ mẹ kể này! – Toàn phòn lại giờ trở leo mép

- Sặc xược, đừng có tin lời thằng đó! – Mẹ ta tái xanh mặt.

- Vậy bằng chứng đâu? – Ba Phương vẫn giữ bình tĩnh.

- Đây, mời bác, phiếu xét nghiệm ADN của Kiều Linh và lão tình nhân đó nhá, trùng khớp luôn, cha con hạnh phúc...

- Mày... giấy đó là giả đó...! – Mẹ gân cổ.

- Ô, có chứng nhận hẳn hoi của trung tâm xét nghiệm luôn chứ bộ...! – Toàn phòn vẫn làm trò.

- Kiều Linh không phải là con ruột của tôi sao...! – Ba Phương nhú mày, chất vấn mẹ ta.

- Em...xin lỗi...! – Mẹ ta chẳng biết nói gì hơn.

- Vậy cả việc bà lừa tài sản của tôi?

- Em không có, mấy đứa này nó vu khống đấy...! – Vẫn cãi cùng.

- Ấy, di bớt nóng, để con cho di nghe một đoạn nhạc giải trí nhè – Toàn phòn cười đều mồm chiếc điện thoại trong túi ra.

Khi đoạn nhạc mà thằng Toàn phởn nói cất lên từ chiếc điện thoại của nó, tất thấy mọi người đều chăm chú lắng nghe, duy chỉ có tôi, Lam Ngọc, Hoàng Mai và cả Ngọc Phương mới há hốc mồm kinh ngạc thì đều chưa có đụng đất thôi, bởi lẽ không một ai trong chúng tôi có thể ngờ được, nó lại thông minh đến thế, đoạn nhạc đó chính là:

–“Chùng nào xong vậy em...! Anh chờ sốt ruột thật...!”

–“Anh cứ đợi đi, tuần sau ông già đó công tác về chuyển giao một nửa tài sản cho em rồi thì li dị ngay ấy mà...!”

–“Ừ, làm nhanh nhanh nhé, chúng mình cùng đi nghỉ mát ở nước ngoài...!”

–“Anh chỉ được cái vui vỉnh...! Có biết em khổ cực thế nào với con gái của ông ta không?”

–“Con gái ông ta sao?”

–“Nó như là con câm ấy, suốt ngày cứ lằm lằm lì lì...! Em chỉ giả bộ thân với nó trước mặt ông ta thôi, chứ em ghét nó bỏ xừ...!”

.....”

Vâng thưa quý vị và các bạn, bản nhạc đó không gì khác hơn chính là cuộc đối thoại của bà ta với lão tình nhân giang hồ ngoài công viên hôm nào. Mọi lời nói, mọi giọng điệu, và cả ý đồ lừa gạt tài sản của ba Ngọc Phương nữa, tất cả đã được phơi bày một cách công khai, rành rọt trước bàn dân thiên hạ và cả ba của Ngọc Phương, đã thế mà thằng quý này còn vặn điện thoại max volume làm người ta không muốn nghe cũng không được, phen này vụ án đã đi đến hồi kết rồi...

Sau khi đoạn đối thoại được phát xong, tất cả mọi người đều nín bặt, không ai nói với ai một lời nào cả, bởi lẽ ai cũng chờ người trong cuộc lên tiếng, phán quyết mọi chuyện, người trong cuộc đó chính là ba của Phương, và kẻ đáng chờ phán quyết chính là bà mẹ kế ác độc kia, đã đến lúc cái ác phải bị tiêu trừ rồi...

Hít một hơi thật sâu để trấn an tinh thần, Ba Phương mới mở miệng dịu giọng nhưng vẫn có một chút tức giận phản phát:

–Bà còn gì để nói nữa không?

–Em...

–Sao...?

–Bọn nhóc đó tìm chứng cứ giả đó...

–Chát...

Bà ta chỉ vừa kịp dứt câu là đã bị ba Phương tán cho một bộp tay thấu trời, không thể trách ai được, đến nước này bà ta còn cãi cùn nữa thì ăn tát cũng đáng lắm.

–Uổng công tôi đưa bà về đây, chăm sóc cho bà, nuôi dưỡng con gái cho bà vậy mà bà nhẫn tâm hành hạ con gái tôi hay sao, đã thế còn muốn chiếm đoạt tài sản của tôi nữa à, bà có biết tôi thất vọng thế nào không...hả?

....Chát....

Thế là một cái tát chứa nửa được giáng vào mặt bà ta không khoang nhượng, kết cục cho kẻ ác như thế vẫn còn nhẹ đấy, gặp tôi sẽ không nhẹ như thế đâu...

–Anh...tha lỗi cho em...! – Mẹ ta năn nỉ, van lơn.

–Không tha lỗi gì nữa cả? Hãy để pháp luật quyết định đi...! – Ông ấy từ từ rút chiếc điện thoại trong túi ra bấm số.

Bà ta không được một lời nào cả, chỉ ngồi bệch xuống đất ôm mặt mà khóc lóc tí tê, sụt sướt. Cả thầy hiệu trưởng lẫn cô Thanh đều lác đầu ngao ngán trước tình cảnh khó như xử thế này, bây giờ dù có khóc lóc thống thiết thế nào đi chăng nữa thì cũng đã quá muộn rồi, luật nhân quả là đây, có vay ắc phải có trả, không ai có thể tránh khỏi được, xưa có câu ở hiền gặp lành, ở ác gặp hung mà.

Nhận thấy mình chẳng còn việc gì phải ở đây nữa, nên tôi giục Hoàng Mai ra về, để cho họ tự giải quyết việc nhà của mình, trách nhiệm của bọn con nít chúng tôi đến đây đã hết rồi, bây giờ là để người lớn tự xử lý việc của mình thôi:

–Mình đi thôi Mai.

–Tôi đi nữa...! – Lam Ngọc nói gót.

–Đợi tao với bây! – Toàn phởn sau khi đã giao hết chứng cứ cho ba Phương cũng lóc chóc mà chạy theo sau bọn tôi.

-Các bạn...! – Ngọc Phương cần môi nhìn chúng tôi.

-Phương cứ ở lại đó đi, khi nào giải quyết mọi việc xong thì ra quán nước hôm qua mình uống nhé! – Tôi cười hiền vẫy tay chào nhỏ.

-Um...! – Nhỏ gật đầu cười thật tươi.

Đúng là người tính không bằng trời tính, trong cái rủi lại có cái may, trong họa được phúc, song hi lắm môn, chẳng những mưu kế của mẹ dì ghẻ Ngọc Phương đã bị vạch trần mà trong lúc nguy cấp, nhỏ Phương đã nói được trở lại nữa, thật là chẳng còn gì tốt đẹp hơn, nhân quả đúng là nhân quả mà, như thế thì từ nay về sau bé Phương sẽ không còn bị đánh đập, hành hạ nữa rồi, người tốt phải gặp lành chứ, hê hê.

Cùng ngồi trong quán nước quen thuộc gần mà chúng tôi hay thường đến uống, cả đám hồ hởi tán chuyện với nhau xom như ngày hội vậy, nào là tiếng cười, rồi có cả cốc đầu nữa, tôi chưa bao giờ thấy vui đến thế, nhất là khi mục tiêu của buổi tán chuyện này chính là thằng Toàn phòn, người đã mất tích bấy lâu nay và giờ đây mọi người cần một lời giải thích của nó:

-Gi, tại sao tao nghỉ mấy ngày liền đó hả?

-Ồ, mất tích chẳng nói ai tiếng nào?

-Thì đi xét nghiệm? – Nó chung hững

-Xét nghiệm mấy ngày liền? – Lam Ngọc nhú mày.

-Chứ sao?

-Vậy đám thằng Nam có làm gì mày không?

-Thì có...!

-Đệt cụ mày trả lời đảng hoàng coi, úp úp mở mở tao đám cho vều mồm – Tôi tức tối cốc đầu nó.

-Tụi bây cứ bình tĩnh, để từ từ tao kể đã.

-Rồi, cứ kể...

-Rột...rột...hà..., rồi chuyện là thế này... – Nó chu miệng, hút một hóp nước mía xong cũng bắt đầu kể.

Mọi chuyện có thể bắt đầu từ cái đêm tôi gọi điện cho nó, sau khi kết thúc cuộc gọi với tôi xong, nó bèn dẫn nhỏ Kiều Linh đến chỗ khác để lánh nạn, ai ngờ, chưa kịp nhất mông khỏi băng ghế đá thì đã bị đám thằng Nam tới chặn đường. Trong lúc bí thế, bị dồn ép vào đường cùng thì may sao một tốp công an từ đâu kéo đến, giải vây cho thằng cô hồn này, nhờ đó nó mới được toàn mạng thoát khỏi tay bọn thằng Nam.

Nhưng nghe nó kể xong thì còn mơ hồ quá, thế quái nào nó lại vắng mặt 3 ngày được nhỉ?

-Đệt cụ mày, công an kêu tao lên đồn lấy chứng cứ hết một ngày

-Vậy còn 2 ngày còn lại.

-Thì đi xét nghiệm, trong lúc nguy cấp tao cũng bứt được tóc nhỏ đó chứ bộ.

-Thế sao tao gọi điện cho mày thì không trả lời?

-Bà mày, vào chỗ xét nghiệm chắc người ta cho tao gọi điện thoại à?

-Có vậy mà làm tụi tao lo gần chết, tưởng mày bị tụi nó oánh bẹp dí ở chỗ nào rồi.

-Xời, tao phước lớn mạng lớn mà mày, không chết sớm được đâu, cơ mà... – Đột nhiên nó tặc lưỡi.

-Gi nữa đây...- Lam Ngọc nhú mày.

-Tiền xét nghiệm ADN ngốn hết mấy tháng tiền tiêu vặt rồi, trời ơi là trời...! – Nó giả lả, rống lên mà ôm lấy tôi.

-Đệt, đang ra, bà mày thằng bệnh!

-Chứ hỏng lẽ để tao nhịn đói suốt mấy tháng?

-Thì cùng lắm mỗi ngày tao tài trợ cho mày 1 ổ bánh mì!

-Cái thằng bạc đãi bạn bè...!

-Hay vậy, mỗi sáng Toàn đi với tụi mình vào can-tin ăn sáng cùng nhé...! – Hoàng Mai đề xướng.

-Ồ hay, cái này được à nha...! – Toàn phớn phái chí, vỗ đùi đánh bốp.

-Hay là bà Ngọc cũng đi luôn cho vui...éc... – Tôi đau điếng vì bị Hoàng Mai dẫm bàn giò.

-Thôi, mấy người cứ ăn đi, tôi quen ăn sáng ở nhà rồi...!

-Ồ hề hề...! – Tôi cười câu tài lảng tránh ánh nhìn tóe lửa từ Hoàng Mai.

Phải nói là từ khi “rớt nạng về dinh” rồi, tôi đâm ra sợ vợ tợn, Hoàng Mai mà ho một tiếng thì tôi xếp re ngay không dám hó hé, có lẽ vì cũng ngán cái cảnh bị em giận nên chừa không dám làm căng nữa thành ra mới nhu nhược thế này đây, chắc ngấm vào máu luôn rồi. Cơ mà người ta cũng có câu sợ vợ thì sống lâu, nề vợ thì bớt u sầu, còn để vợ lên...thôi mấy bác tự hiểu, dễ mà nhỉ?

Tán dóc chừng mười phút sau thì có một chiếc xe hơi đen tuyền, lẳng cón đến đậu trước quán nước. Chúng tôi không mấy ngạc nhiên bởi vì ai cũng biết đó chính là xe của ba Phuong và nhỏ Phuong cũng đang ngồi trong đó.

Rút rè bước về phía chúng tôi như ngày đầu tiên đi học, nhỏ Phuong mặt mày cứ lấm lét, cuối gằm xuống đất mà không dám nhìn thẳng về phía chúng tôi, trong cứ như là thí sinh ra ứng thí trước ban giám khảo vậy, nhưng nhìn kĩ lại thì giống nàng dâu ra mắt ông bà già chồng thì đúng hơn. Nói đùa thế thôi nhưng quả thật là nhỏ Phuong đang bẽn lẽn trước chúng tôi thật đấy chứ, phải đợi Lam Ngọc chạy ra kéo vào thì nhỏ Phuong mới có thể an vị cùng với chúng tôi được.

-Nè, bạn bè làm gì mà phải ngượng ngùng vậy? – Tôi nhúm mày khó hiểu.

-Ồ...a...mình...xin...lỗi – Nhỏ nói chậm chậm, có vẻ còn ngượng ngùng.

-Trời, nói gì kì vậy, sao lại phải xin lỗi...! – Hoàng Mai cười hiền.

-Mình...

-Sao, nói anh nghe, ai dzứt cây cà lem của bé rồi hả? – Toàn phớn hóng hót pha trò.

-Cái thằng này, chỗ người ta nói chuyện cứ chọt mỏ vào!

-Ai biết, phải hỏi chứ, để còn chạy đi mua...!

-Đệt cụ thằng này, muốn ăn dép hả?

-Thôi đi hai ông, giỡn hớt mãi, có để cho Ngọc Phuong nói không! – Lam Ngọc khó chịu gắt nhẹ.

-Rồi, hề hề – Hai thằng ngồi xếp re

Nhìn Ngọc Phuong thế thôi nhưng trong lòng ai cũng hiểu hết mà, vừa lúc này do tình huống ép buộc nên nhỏ mới bộc phát khả năng nói trở lại thôi, còn bây giờ khi đối diện với chúng tôi mà không có một tí áp lực nào nên nhỏ vẫn còn ấp úng, chưa quen, nhất thời không thể nói tròn câu được. Thế nên giờ đây ai cũng kiên nhẫn, chờ đợi nhỏ Phuong bập bẹ những câu nói đầu tiên của mình sau 3 năm bị câm lặng:

-Mình...cảm...on...các...bạn...đã...giúp...đỡ...!

-Ô ôi, hay quá, từ đó đến giờ mới nghe được giọng của Ngọc Phuong đó nha! – Hoàng Mai cười xòa nắm lấy hai tay của nhỏ.

-Um...mình...cảm...on...các...bạn...!

-Trời ạ, có gì đâu mà cảm ơn hoài thế, tụi mình ngại lắm đó, bạn bè mà...! – Tôi lắc đầu cười khỏ.

-Vậy...cảm...on...bạn.

-Sặc máu...!

-Thôi, cảm ơn lắm thế, bé Phuong không sao là tụi này vui rồi...! – Toàn phớn làm mặt gian.

-Nè, ông là ai mà gọi người ta bé này bé nọ!-? – Lam Ngọc khó chịu.

-Trời, mấy bà không thấy sao, trong nhóm mình chỉ có Ngọc Phuong là hiền lành, dễ thương nhứt thôi, gọi thế nghe như con gái út trong gia đình ấy mà.

-Ông chịu còn xem Phuong có chịu hay không kia!

-Được...mà...mình...thích...lắm! – Nhỏ cười hiền.

-Vậy từ nay gọi bạn là bé Phuong nha! Ô ôi nghe dễ thương quá! – Hoàng Mai cười tí mắt.

-Minh...còn...muốn...nói...một...chuyện...nữa!

-Sao, khoái cà lem tiệm nào để anh chạy đi mua nha! – Toàn phôn lại pha trò.

-Giờn hả mậy? – Tôi tức tới cốc nó phát rõ đau.

Minh...muốn...mời...các...bạn...đến...nhà...minh...dùng...bữa...tối...nay...!

-Đú...ú...ú...ú! Thiệt hả? – Toàn phôn khoái chí.

-Um...mong...các...bạn...đến...dự...!

-Hi, bạn cứ yên tâm, bọn mình sẽ có mặt đầy đủ mà!

-Vậy, mình...về...chuẩn...bị...nha?

-Ừ, bye bé Phuong nha! – Tôi hăng hái.

Chợt...

-Chà, ngọt lịm ghê ha? – Hoàng Mai thò thè nhưng đầy sát khí.

-Chỉ...chỉ chào xã giao thôi mà!

-Em hông biết, sau này anh không được gọi Phuong bằng bé!

-Rồi rồi, hứa mà! – Tôi nuốt khan

Sau khi chiếc xe hơi 4 chỗ khuất khỏi tầm mắt chúng tôi, cả nhóm lại chuyển sang một mục tiêu mới, dự là mục tiêu đó sẽ không còn mạng để dùng bữa tối nay tại nhà Phuong, kết cục cho một thằng dám động chạm đến con gái:

-Ngọc à, hồi nãy có nhớ Toàn đã nói những gì không?

-Ừm đến xem...hình như là “trong nhóm mình chỉ có Ngọc Phuong là hiền lành, dễ thương nhưt thôi”.

-Vậy suy ra hẳn bảo mình và Ngọc không hiền lành, dễ thương chút nào đấy!

-Sặc, mấy bà đừng có suy diễn lung tung! – Toàn phôn thất kinh lui bước.

-Hôm nay phải tính sổ luôn một thể Toàn ạ, cả cái tội mất tích không thông báo mấy ngày liền nữa! – Lam Ngọc bé ngón tay rôm rốp.

-Éc, khoang đã, bà là lớp trưởng không được lộng quyền!

-Cũng phải, trong trường hợp này tôi có thể trừ điểm ông vì tội nói xấu người thi hành công vụ rồi đấy!..

-Phù, thế còn đỡ...

-Nhưng tôi thích hành động hơn...

-Ê, cái gì...

-Chịu khó làm một nhân của tôi một bữa nhé...

-Phong ơi cứu tao... – Toàn phôn trần trối.

-Chắc, được rồi, tao sẽ giúp mầy lo tiền mua hòm, yên tâm ra đi đi...! – Tôi lắc đầu cười khoái chí.

-Cờ hó Phong, tao sẽ ám mầy...ôe...á...ôi...

6h30 trời chập tối, tôi lại đeo Mai trên chiếc fuhachi cam đen thưở nào đến nhà Phuong. Giờ mới để ý, nhà Ngọc Phuong cũng ở trên đường NHT, cách nhà Lan có 1 cây số thôi, cũng tính đi đến nhà Phuong bằng con đường chạy cắt ngang qua nhà Lan rồi nhưng thôi, nếu Hoàng Mai mà để ý đến việc này chỉ tổ lại lớn chuyện, mắc công em lại bảo “Hay quá ha, nhìn cảnh nhớ người chứ gì?” hoặc tệ hơn “Lưu luyến người xưa phải hông?”. Dù gì cũng dứt khoát rồi, đi ngang nhà Lan làm gì nữa chứ? Chỉ tổ làm tôi... lại thấy vàng vương nữa thôi.

Miền man suy nghĩ thế nào tôi lại cháy hồ qua nhà Ngọc Phương cả một đoạn:

-Nè, anh làm cái gì vậy? – Hoàng Mai vỗ chành chạch vào lưng tôi.

-Hả, gì?

-Chạy hồ rồi kìa, quay lại...

-À...ờ...! – Tôi dừng lại, vòng xe sang lề bên kia.

Thấy tôi đáp lời một cách vô thức, Hoàng Mai bắt đầu thắc mắc:

-Làm gì vậy hả, đang nghĩ đến ai sao?

-Đâu, làm gì có, chắc tại đang mệt!

-Chờ em mà mệt sao, mới cân hôm qua đâu có lên tẹo nào đâu nhỉ?

-Lên ngằm em không biết đâu, đến lúc biết thì em đã thành bà mập rồi!

-Hay cho Phong, giới cho Phong... – Em tức tối véo hông tôi cật lực

-Oái...âm... – Tôi đau điếng, lặc tay lái tông thẳng vào cổng nhà Ngọc Phương, còn lưng tôi hứng trọn cả người Hoàng Mai nặng chịch.

-Hic...ghét anh...! – Hoàng Mai giật dỗi bước xuống xe.

-Áy da...đừng giận, anh hông có ý mà! – Tôi cúi gập chân chống xe rồi chạy đến chỗ em.

-Đau quá, chắc bị chấn động mạnh rồi! – Em meo máo ôm ngực.

-Sao, để anh xem có nặng không?

-Vô duyên, đòi xem cái gì? – Em đỏ mặt

-Thì em nói đau mà!

-Trời ơi, giờ không biết gọi anh là chồng gốc hay chồng xảo huyết đây? – Mai lắc đầu ngao ngán.

Gì thế mấy bác, em Mai bị đau thì tôi xem vết thương ra sao thôi chứ gốc với xảo huyết gì ở đây nhỉ? Khó hiểu thật. Đến cả thằng Toàn sau khi được tôi thuật lại thì nó chỉ cười tít mắt mà xoa đầu tôi thôi chứ chả giải thích cho tẹo nào.

Năn nỉ Hoàng Mai tí tê một lúc thì Toàn phớt lờ trong nhà Ngọc Phương lủ đầu ra khỏi cổng dòm ngó, công nhận thằng này cũng hên thiệt bị nhỏ Ngọc đâm cho vài đâm vào mình vậy mà chưa chết, chắc phải phong thủy này làm thánh hên mới được.

-Xùy xùy, ở đây không có mua dế số, đi chỗ khác chơi! – Nó lại làm mặt đều bầy trò.

-Muốn làm mợ nhân nữa hả Toàn, lát mình bảo Lam Ngọc nhé. – Mai nheo mắt.

-Hề hề, mới hai người vào, hoang nghênh đến chơi!- Nó nuốt khan niềm nở mở cổng.

-Nhà của người ta làm như nhà mày ấy, mà Ngọc Phương đâu rồi?

-Thì Ngọc Phương ở sau bếp nấu nướng cùng với nhỏ lớp từng rồi! Tao ra mở dùm.

-Liệu hồn mày đấy, để nhỏ Ngọc biết mày gọi nó lớp từng chắc nhỏ chặt mày bay đầu.

-Ui xời, sợ gì nhỏ đó!

-Này Toàn, ra mở cổng gì lâu thế hả? – Tiếng nhỏ Ngọc oang oang từ trong nhà.

-Rồi, dzô liền...! – Nó đáp lại lạnh lớt.

-Dzậy mà nói hông sợ hên? – Tôi đá xoáy.

-Thì nhỏ gọi tao trả lời thôi chứ bộ, mà tụi bây vào đi, mắc công tao lại làm mợ nhân chập 2 nữa. – Nó cười khỏ.

Nói chung là thằng Toàn này cũng là một tay sát gái đấy, nhưng chỉ là gái bình thường trở xuống thôi, còn gặp nhỏ nào mà trang bị đầy đủ võ công như Lam Ngọc thì nó cũng phải lắc đầu chào thua, có thể gọi Lam Ngọc là đỉnh của đỉnh rồi, có đại gia cũng chả dám rút. Vậy mà sau này thằng Toàn lại

gặp một nhò còn khùng khiếp hơn cả Lam Ngọc nữa đấy và định mệnh của nó cũng an bài từ đó luôn, kết thúc sự nghiệp của một tay chơi lừng lẫy. Cơ mà phải lo hiện tại trước cái đã...

Vào đến nhà đã thấy ba của Phương ngồi chiếm chỗ trên chiếc sofa đối diện cửa ra vào, gặp tôi và Hoàng Mai, ông ấy cười hiền rồi mời chúng tôi ngồi, duy chỉ có Hoàng Mai là xin phép ra sau bếp để phụ giúp nấu nướng. Giờ đây chỉ có tôi và thằng Toàn cùng ngồi đàm đạo với ông ấy. Chà, không khí cũng căng thẳng lắm đấy, cứ như lần ra mắt với mẹ Hoàng Mai vậy.

Thế rồi ba Phương cũng mở kim khâu bắt đầu cuộc trò chuyện có phần thót tim

-Hai con có về thân với Ngọc Phương nhỉ?

-Dạ, dạ...? – Tôi và thằng Toàn giật mình, gạt đầu cái rụp.

-Cơ mà bạn này thân hơn con đó bác! – Toàn phòn bom đều.

-Chà, vậy chắc con cũng hay giúp đỡ Ngọc Phương lắm nhỉ? – Ông vẫn từ tốn.

-Dạ, cũng có giúp...

-Nó cũng ngồi chung bàn với bạn Phương luôn đó bác! – Toàn phòn lại chăm thêm chút xăng.

-Ngồi chung luôn à, chắc là thân lắm rồi? – Bác cười hiền.

-Hông có đâu bác!

-Ngồi chung mà không thân sao, vậy á hẳn là còn gái bác làm phiền con lắm phải không?

-Dạ hông, Ngọc Phương dễ thương, hiền lành, lại còn hay giúp đỡ con nữa, con làm phiền con gái bác thì đúng hơn!

-Vậy thì hẳn là thân rồi! – Bác vẫn chốt.

-Dạ, thì là vậy... – Tôi cười khổ, chấp nhận thương đau

Đôi lời với thằng Toàn khốn nạn: đến giờ tao vẫn còn nhớ cái vụ bom đều này của mày đấy Toàn, nhờ mày mà ba của Ngọc Phương cứ nghi ngờ tao là bạn trai của nhò miết, tao thì không dám nói là đã có bạn gái rồi, vì sợ ba của Ngọc Phương lại trêu rằng “bác có hỏi về vụ đó đâu mà con thanh minh?” Thế nên mới đành ngậm ngùi cho đến bây giờ luôn đấy, mỗi lần có việc qua nhà Ngọc Phương là cứ y như rằng ba của nhò lại nhìn tao mà dạn dò “Vui chơi lành mạnh nhé mấy đứa!” Mày biết tao quê đến cỡ nào không thằng kia?

Phải nói là thằng quỷ Toàn góp phần hình thành nên tính cách của tôi ngày hôm nay đấy, tuy là vẫn còn chút bản tính năm xưa nhưng cũng có thể gọi là thay đổi toàn diện, vừa thích ngậm gái lại thích bàn chuyện về họ, khốn nạn thằng bạn thân...=.

Trở lại với ngôi nhà thân yêu màu tím hoa sim của Ngọc Phương, các món ăn giờ đây đã được dọn lên bàn thật là linh đình chẳng kém gì mấy bữa tiệc tôi thường ăn ở những nhà hàng bình dân lúc ba tôi được người ta mời và tôi được ăn ké.

Nhìn các món ăn đầy đủ màu sắc đang bày ra trên bàn mà tôi thèm ứa dãi, áy vậy mà Ngọc Phương còn chưa khai tiệc, lại bảo phải đợi thêm một người nữa làm tôi nhìn mấy món ăn trên bàn kiểu như cá treo mà heo nhìn đói vậy, khổ hết sức.

Và rồi...

-A, vào rồi, mình ra đón bạn ấy vào nhé...! – Ngọc Phương nhanh nhẩu, chạy ra mở cổng.

Nhưng các bạn biết không, người mà Ngọc Phương đang dẫn vào không phải ai xa lạ, đó chính là Lan mất biếc, người tôi đã dứt khoát bấy lâu nay. Và nếu để ý kĩ thì mất Hoàng Mai giờ này đang đỏ ké lên những mạch máu, bốc hỏa rồi, bùng bùng giữa giận rồi.

Áo quan, kèn lá, xe rồng chuẩn bị...tiễn đưa linh cửu tôi lên đường...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Chiến trường: Nhà Ngọc Phương.

Các bên tham dự: Lanna, Lam Ngọc, Hoàng Mai.

Sở dĩ tôi phải liệt kê các thông tin trên là vì sắp tới đây một cuộc chiến nảy lửa sẽ diễn ra tại nhà bé Phuong, một cuộc chiến thâm lạnh nhưng đầy đầy mùi thuốc súng, biết lính đi đâu được đây, tôi còn mẹ già con thơ nữa...à nhầm. .tôi còn yêu đời lắm. .!

-Đây bạn ngồi chỗ này! – Bé Phuong vui vẻ mời Lan ngồi cạnh mình.

Thông qua sơ đồ vị trí ngồi cho các bác dễ nắm bắt tình hình chiến sự, bàn ăn nhà Ngọc Phuong là một chiếc bàn ăn hình chữ nhật có 8 chỗ ngồi. ba Phuong là người lớn nên ngồi ở vị trí chủ tọa, phía bên tay phải màn ảnh nhỏ của quý vị là Ngọc Phuong ngồi cạnh ba mình, kế đến là Lan và cuối cùng là Lam Ngọc, còn bên tay trái màn ảnh nhỏ là Hoàng Mai, ngồi cạnh em là tôi và áp chót là Toàn phởn.

Trận chiến bắt đầu...

-À, mình có mang bánh ga tô nè! – Lan lấy một chiếc hộp giấy to đưa cho Phuong.

-Mọi người đang thưởng thức bữa ăn đấy, không thích hợp ăn bây giờ đâu! – Hoàng Mai nổ súng.

-Hi, mình nói ăn bây giờ hồi nào, bánh này là để mọi người tráng miệng đó.

-Vậy à, tại bạn không nói sớm.

-Phuong là chủ nhà mà nhì, đâu phải bạn?

-Này...

-Thôi, Lanna ngồi đi, kéo mọi người đội! – Ngọc Phuong cắt lời xé tan cuộc khẩu chiến.

Hú cả vĩa, mới vào bàn đã có động độ rồi, kiểu này không sớm thì muộn tôi cũng phải ra mặt thôi, vì nếu khẩu chiến tôi tin chắc 100 phần công lực rằng Hoàng Mai sẽ bị thua thiệt, sự việc ở can-tin lần trước đã chứng tỏ điều đó, thế nên giờ đây tôi chỉ chủ trương hòa bình mà khuyên nhủ Hoàng Mai thôi, cơ mà càng cố gắng bao nhiêu, sự việc càng rối bấy nhiêu.

Và rồi bữa ăn cũng được khai màn, tôi chủ trương sẽ lựa những món mà Hoàng Mai nấu để ăn và khen em cốt là làm em thấy vui mà hạ hỏa xuống, vì theo kinh nghiệm thằng cô hồn Toàn truyền dạy là con gái thích được khen lắm, đặc biệt là về nhan sắc và tài nấu ăn, thế nên càng khen càng vui càng khen càng thích và thế là...

-Chà, món bò hầm này ngon ghê... – Tôi tấm tắc.

-Ngon thiệt hả Phong? – Phuong sáng mắt.

-Ừa, ngon lắm luôn.

-Hi, món bò hầm Lanna chỉ mình cách làm đó...

-Phụt... – Tôi thất kinh mém phun cục thịt bò ra ngoài.

-Không ăn tiếp đi Phong? – Hoàng Mai lườm tôi cháy mặt.

-Hề hề, ăn hoài một món cũng chán, để ăn món khác đã...

Lại một phen hú vĩa, suýt tý nữa phoi thấy ngoài đồng rồi, lần sau phải cẩn thận hơn mới được, cứ tưởng chỉ có Hoàng Mai phụ làm bếp thôi ai ngờ còn có Lan trong này nữa, giờ chỉ có nước là rán nhớ những món mà Hoàng Mai đã từng làm cho mình thôi, còn không thì phải hỏi món này của ai làm trước, thế mới toàn thây mà ăn tiệc...

Thế nên y theo kế hoạch, bằng linh cảm của một thằng đã từng thưởng thức nhiều món ăn của bạn gái mình, tôi lựa ngay món bánh mì chấm cari gà...

-Wow, món này ngon tuyệt Mai à!

-Thật vậy sao? – Em chưng hửng.

-Phong có khiếu ẩm thực ghê, món đó cũng là của Lanna chỉ mình làm đó. – Phuong vẫn hồn nhiên.

-Ặc...! – Tôi rán nuốt trôi mẫu bánh mì còn nghẹn ở cổ.

-Phong có vẻ thích mấy món mình chỉ Phuong nhì? – Lan tươi cười.

-À, thì vậy, hic...

Hoàng Mai bây giờ có thể nói là bùng bùng lửa nộ, cứ cầm đầu ăn mà không thèm quan tâm đến tôi nữa, xem ra tình hình chiến sự đang căng thẳng dữ

lắm rồi, bây giờ mỗi lần muốn ăn món gì là phải hỏi trước thôi, sai một li là đi một dặm. . .

-Mai à, món này. . .! – Tôi cười hiền hỏi nguồn gốc của món com chiên Dương Châu.

-Không phải của em. . . – Mai đáp lạnh băng.

“Ây chà, không phải của Hoàng Mai thì mình làm gì đây nhỉ, hông lẽ khen ngon? Ê, không được, khen ngon rồi lỡ món đó là của Lan nữa thì khổ thân mình, tránh voi chẳng xấu mặt nào chi bằng cứ chê một tý chắc cũng không sao, có phải món của Hoàng Mai đâu mà lo. . .”

-Ủây, com này hơi mặn , chắc nhầm muối với bột ngọt rồi. . .

-Thật hờ Phong? – Phương trở mặt.

-À, thì. . .thật. . .!

-Xin lỗi nhé, chắc món ăn của tôi không hợp với khẩu vị của ông! – Lam Ngọc thẳng thừng kéo đĩa com về phía mình.

-Éc. . .!

Lần này phải nói là tôi sốc toàn tập, chẳng những có Mai, Lan mà còn có cả Lam Ngọc tham gia nấu ăn nữa, lần này chộc ngay boss cuối rồi, xác định là không còn mạng về, có Hoàng Mai cũng không thể giúp gì được nữa, chữa cháy ngay thôi. . .

-A, không. . .! Để lại đó đã. . .! – Tôi hốt hoảng kéo đĩa com chiên lại phía mình.

-Món này mặn lắm, ông không ăn được đâu.

-Đâu có, tui thích mấy món mặn như vậy lắm. . .!

-Hừm. . . – Nhỏ nghe thế chẳng cự cãi gì nữa, đành để đĩa com chiên lại đó mà tiếp tục ăn.

-Dẻo mềm nhỉ? – Mai lại lườm tôi.

-Hic, thứ lỗi cho anh, bất khả kháng. . . T_T

Và mọi chuyện cứ thế sẽ diễn ra êm đẹp nếu không có cú châm ngòi chết người của thằng Toàn cô hồn, có thể nói giúp tôi nhiều nhất cũng là nó mà hại tôi nhiều nhất cũng là nó. . .

-Ê, Phong. . .! Thử món chả giò này đi! – Toàn phờn gấp vào chén tôi.

-Giờ đây. . .ừc. . .!

Vừa ngược lên đã thấy 4 cặp mắt của các nưôm nhìn tôi đăm đăm như đang mong đợi, may mà tôi vững tinh thần mới không làm rớt cái chén.

-Ê, mày làm cái quái gì vậy Toàn. . .! – Tôi tỏ vẻ thờ.

-Hề hề, ăn rồi cho nhận xét. . .! Mày cứ làm theo lời của tao, để tao ngồi ngoài quan sát tình hình cái đã.

Chà biết nó nói cái vẹo gì, cơ mà ăn cái đã, cho nhận xét thì cũng dễ thôi nhưng biết món này là của ai đâu, lỡ ăn nhầm món của Lan nữa thì khổ, mà thằng này nói quan sát tình hình là quái gì nhỉ, mưu mô quá, sao cứ nhè tôi ra mà thử nghiệm thế này. . .

Thay kệ, trời đánh còn tránh bữa ăn. . .

-Nhồm. . .ngon. . . – Tôi ngón nguyên cái chả giò vào họng.

-Ngon thiệt sao? – Hoàng Mai lại lườm tôi.

-Ừ, thì. . .!

-Nói. . .

-Ngon. . .ngon. . .

-Hi, em làm đó, anh ăn thêm đi. . .! – Hoàng Mai cười hiền, gấp thêm một cái nữa cho tôi.

Lạy cụ phù hộ, xem ra tôi chưa đến lúc tận mạng, đúng là trời không phụ người có lòng, tôi chỉ muốn thế giới bình yên thôi mà, làm gì phải tiết đường của tôi chứ, hề hề. Đã thế thì chơi tới bến luôn.

-Nhoằm. . .ngon. . .! – Tôi gấp thêm một miếng hột vịt dòn chả cá.

-Ngon thế à? – Đến lượt Lam Ngọc dò hỏi.

-Ồ, ngon chớ...! – Tôi tự tin chốt nhận xét.

-Cám ơn! – Nhỏ vẫn ăn nhưng hai gò má rõ hồng cả lên.

-Hả, là sao?

-Món hột vịt dòn chả cá của Lam Ngọc làm đó! – Hoàng Mai nguyệt dài.

Sặc máu, đúng là nguy hiểm trùng trùng, món nào món này đều hao hao như nhau chả phân biệt ra người nào làm món nào cả, cứ thế này chắc chết tôi mất. Phen này muốn chắc ăn thì tôi đành lựa một món duy nhất là chả giò chiên giòn của Hoàng Mai vậy, tuy là khô khan nhưng đảm bảo mạng về nhà, còn nếu miễn cưỡng ăn mấy món kia thì sẽ chết không chỗ chôn thân ngay.

Thế nhưng tôi đâu có được toại nguyện như vậy, màn gấp đồ ăn của thằng Toàn đã vô tình khơi mào một cuộc chiến ngầm giữa chị em phụ nữ rồi, đó là cuộc chiến xem ai nấu ăn ngon hơn...

-Phong ui, nếm thử món mực xào này xem...! – Ngọc Phương đơn đã.

-Ừa rồi...! – Tôi tiếp nhận ngay, dù gì đó là Ngọc Phương hiền lành mà, không có mưu mô gì đâu.

-Ngon hông Phong!

-Ngon bá cháy con bọ chết luôn...! – Tôi nắm tay bật ngón cái lên.

-Hi, biết ngay mà, Lanna chỉ mình làm đó!

-Phụt...

-Sao thế, Phương làm hông ngon hờ!

-Không, làm gì có, ngon bá cháy mà...

-Ngon bá cháy luôn Phong ha? – Hoàng mai nhìn tôi đay nghiến.

Trong trận chiến này Ngọc Phương và Lan coi như chung một đội, bởi vì hầu như các món mà Ngọc Phương nấu đều do một tay Lan hướng dẫn, thế thì có khác gì Lan đang tham dự một cách gián tiếp đâu, chết mất thôi.

Thế là hết Ngọc Phương xong rồi lại đến...

-Ê, tôi mới tập nấu món này, thử dùm cái... – Lam Ngọc đẩy đĩa cà ri ếch sang tôi.

-..... – Tôi tằm ngâm bên đĩa ếch mà không dám gấp, kể bên tôi là một Hoàng Mai đang tỏa hàn khí lạnh ngắt mà.

-Đang chê đây hả? – Lam Ngọc nhú mày.

-O, không...! Ăn ngay và luôn nè! – Tôi hốt hoảng gấp một miếng lên ăn thử..

Thực ra nhỏ Ngọc nấu cũng ngon lắm đấy, cả món com chiên Dương Châu lẫn cà ri ếch luôn, chỉ là tôi bị ngượng miệng trước Hoàng Mai nên không dám khen thoải hóa thôi, bây giờ tôi mà có phát ngôn nào sai thì có mà thẳng thiên ngay, đâu đâu cũng là kẻ thù...

-Um...cà ri ếch ngon...! – Tôi khen cảm chừng.

-Thế à, cảm ơn ông? – Nhỏ vẫn thản nhiên.

Và rồi người đặc biệt cũng chính thức ra mặt, lợi hại gấp bội lần...

-Phong, thử món này đi...! – Lan gấp một miếng gan ngỗng vào chén tôi.

-À, món này...

-Đó là gan ngỗng đấy, ba mẹ mình đem từ Pháp về, hiếm lắm...

-À, vậy mình...

-Khoang đã nào... – Hoàng Mai nhú mày.

-Có chuyện gì sao? – Lan thẳng thừng.

-Phong hình như không có đòi ăn món nấy...

-À, bạn là Phong hả hay bạn là gì của Phong? Sao lại biết bạn ấy không đòi?

-Mình...

-Thôi, ăn đi mấy đứa, gan ngỗng hiếm lắm đấy, không phải ngỗng ở Việt Nam đâu. – Ba Phương cười xòa gắp từng miếng gan ngỗng cho chúng tôi.

Phù, hú cả vía...! Tưởng chừng tôi đã phải ra mặt giải vây rồi, may là có ba Phương tính ý, giờ đây mỗi người ai cũng đều có một miếng gan ngỗng hết, khỏi người nào cự nự người nào, nếu mà có cự nự thì cũng chẳng dám, một công đôi việc, vẹn cả đôi đường, hê hê:

-Gan ngỗng thấy thế nào mọi người? – Lan tươi cười dò hỏi.

-Ô, tuyệt dzời? – Toàn phòn hí hửng.

-Mình cũng...

-Hèm... – Hoàng Mai gằn giọng.

-À, thì mình ăn tiếp...! – Tôi lại cầm đầu mà nhai nhồm nhoàm miếng gan.

Thực ra tôi thấy miếng gan ngỗng này cũng giống như gan ngỗng ở Việt Nam thôi, chỉ khác ở chỗ là nó béo với to hơn một tý, chắc là do được nuôi dưỡng đầy đủ và đã qua chế biến, đồ Tây cũng như đồ Việt vậy mà. Ấy vậy mà sau này tôi mới biết nó quý cỡ nào, những 1 triệu đồng 1kg đấy, nếu lúc đó tôi biết thì đã ăn những nhón từ từ rồi, đằng này tôi lại ngoạm luôn nguyên một miếng mà nhai khí thế, theo như tôi nhớ phỏng thì miếng đó có giá 200k là ít, giờ nghĩ lại vẫn còn tiếc hùi hụi...

Sau bữa ăn chính là đến món tráng miệng, như các bác đã thấy hồi đầu là Lan đã mang sẵn một chiếc bánh ga tô rồi, dự là tôi sẽ được thưởng thức lại một lần nữa cái hương vị sô cô la mà tôi đã nếm cách đây ít lâu, thú thật là tôi không thể nào quên được cái hương vị đó đâu, vừa đắng lại vừa thơm, dễ đi vào lòng người quá mà, ai có thể quên được chứ...

Thế nhưng trận chiến vẫn tiếp tục diễn ra...

-Phần của bạn đây! – Lan nheo mắt đưa đĩa bánh cho Hoàng Mai.

-À, không...! Mình lúc này ăn hơi no, bạn cứ giữ lấy...!

-Tiếc quá, vậy bạn ăn nhé Phong? – Lan lại chuyển đĩa bánh cho tôi.

-À, mình...

-Phong à, hình như lúc này anh nói là no rồi phải hông? – Em lườm tôi đến lạnh cả người.

-Ồ...anh...

-Hồi này Phong cũng bảo là muốn được thưởng thức bánh ga tô mà nhỉ? – Lan lại cười hiền mà đưa đĩa bánh trước mặt tôi.

-Anh...à...ờ...mình...Phong...

-Trời ơi, hông ai ăn để tui ăn cho, để lâu nó nguội... – Toàn phòn từ đâu chạy đến dặt đĩa bánh trên tay của Lan không quên nháy mắt với tôi.

-Ê, mày ăn rồi, trả lại cho người ta thằng kia! – Như đã hiểu hết thâm thúy trong cú nháy mắt đó, tôi vội lao ra khỏi cửa chạy nhanh theo nó.

Dí...hà....! Cuối cùng cũng thoát được khỏi cuộc nội chiến rồi, Toàn phòn đúng là Toàn phòn, lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc để giải vây cho tôi hết, xin trích dẫn lại câu nói trên cái “giúp tôi nhiều nhất cũng là thằng Toàn mà hại tôi nhiều nhất cũng là thằng Toàn”, lúc bình thường thì nó tìm đủ mọi cách để phá tôi cho bằng được, nhưng lúc cần thì không bao giờ nó khước từ, bạn thân là thế đấy mấy bác.

Và sau khi đã diễn tuồng long tranh hổ đấu loạn xà ngầu với thằng Toàn xong, tôi và nó ngồi bệch ra chiếc xích đu trước sân nhà Ngọc Phương mà thờ phỉ phò như trâu điên, vốn đã yếu sức chạy bền mà nó còn bắt tôi chạy cả chục vòng như thế đấy, vả cả bạn thân...

-Cờ hó, chỉ diễn thôi mà, bắt tao chạy như trâu ấy...học...!

-Ủầy, mày không diễn như thật làm sao mà mấy con nử nó tin mà tha cho mày được.

-Ồ, nghe cũng có lý, cơ mà lúc này tại sao mày lại kêu tao đi nếm thử, lại còn quan sát tình hình gì nữa thế?

-Hê hê, trong lúc mày bị mấy con nử quay như chong chóng thì tao đã thu thập được nhiều điều thú vị lắm đấy!

-Sao, kể tao nghe với!

-Thôi, để khi khác đi, bây giờ mà kể chỉ làm mày bị phân tâm thôi!

-Ech, chẳng khác nào đem tao ra làm vật thí nghiệm để mày nghiên cứu hả?

-Không, mày hấp tấp quá, tao quan sát tình hình chỉ vì mày thôi!

-Mày nói sao, tao chẳng hiểu gì sắc?

-Nói chúng là mày cứ yên tâm đi, khi nào cần nói tao sẽ nói cho mày, không bị thiệt thòi gì đâu mà lo.

-Ủầy, mày cứ điên điên đại đại thế này làm tao lo quá!

-Đệt cụ mày, giờ mày có muốn tao giúp không?

-Ồ, có có...!

-Thế thì lo hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc với em Mai của mày đi!

-Thằng cô hồn, giờ này còn gờn.

-Tao hỏi thiệt, hai tụi bây sống chung nhà có xảy ra việc gì chưa?

-Việc gì là việc gì?

-Có đánh du kích không? – Mặt nó đột nhiên gian bạo

-Du du cái đầu mày! – Tôi điên tiết cốc đầu nó.

-Xíttttt...mịa, sống chung với nhau hơn tháng trời mà chưa xảy ra chuyện gì hả? – Nó ôm đầu tru tréo.

-Chưa, tao còn trong sáng lắm!

-Rồi, chuẩn gay luôn... – Nó lắc đầu ngoa ngán.

-Này thì gay...đứng lại cho tao! – Tôi sung máu rượt nó khắp sân.

Nói gì thì nói ác hản các bác đây cũng thối mác giống thằng Toàn có phải không. Ở chung nhà với Hoàng Mai cũng đã hơn một tháng rồi nói không có chuyện gì chắc các bác sẽ không tin, nhưng thật cũng chỉ là những chuyện vặt vãnh thường ngày thôi. Đại loại như việc tắm lâu quá mức quy định khiến tôi phải chờ dài cổ mới đến lượt mình, rồi còn phải chờ em đi chợ mỗi khi nhà hết đồ ăn nữa, rắc rối nhất là việc phơi đồ, như các bác đã biết rồi đấy, còn gái nhiều đồ lắm, mà địa điểm phơi đồ duy nhất chỉ có ở trên sân thượng thôi, vì thế mỗi lần phơi đồ là tôi lại bị cấm vận lên sân thượng, nếu mà có lỡ chân bước lên sân thượng thì xác định là không toàn thây.

Trở lại với hiện tại, sau khi đã thưởng thức miếng bánh kem ngon lành mà thằng Toàn đã dứt từ tay Lan, phải nói là cái mùi vị ấy vẫn như ngày nào thậm chí có phần ngon hơn trước nữa, đều này chứng tỏ, trình độ làm bánh kem của Lan đã tiến bộ hơn trong hơn 1 tháng qua, quả đúng là con gái có khác, những việc này không ai có thể sánh bằng.

Xong bữa tráng miệng thì ba Phuong gọi tất cả vào nhà để cùng nhau trò chuyện, có thể nói bây giờ nhìn Ngọc Phuong vui hơn bao giờ hết, tính cách trẻ con cang bộp lộ ra rõ nét hơn, khi thì tức tởm đậm chân, khi thì nũng nịu ba mình trong tức cười tợn, đây chắc là tính cách thật có nhò Phuong trước đây rồi, nhìn nó hài hài sao ấy.

-Tất cả đã có mặt đông đủ ở đây rồi, bác cũng xin kể chuyện của mẹ kể Ngọc Phuong cho các con biết, được chứ?

-Dạ... – Cả đám đồng thanh.

Rút một hơi cuối cùng cho tàn hết điếu thuốc, ông bắt đầu câu chuyện về thời trai trẻ của mình...

Lúc bấy giờ, trước khi cưới mẹ của Ngọc Phuong, ông vốn đã có một người bạn gái, đó chính là mẹ kế của Phuong bây giờ, tôi xin phép được gọi bà ta là Hoa. Ba của Phuong và bà Hoa đã cặp với nhau từ rất lâu rồi, nhưng vì gia đình của ba Phuong lúc đó còn nghèo lắm, không có đủ chi phí để đám cưới cũng như chăm lo cho cuộc sống gia đình, thế nên chuyện đám cưới cũng phải bỏ ngỏ.

Và rồi một ngày nọ, ông tình cờ gặp mẹ của Phuong ở bờ sông trong lúc đi câu cá, không biết nảy sinh rắc rối thế nào mà bà “cảm nắng” ông ngay từ lúc đó, cái mà người ta gọi nôm na là tiếng sét ái tình đấy. Cũng phải nói qua là gia đình của mẹ Ngọc Phuong rất giàu, có quyền thế lắm, lầy lừng một thời ở quận 4 đấy.

Kể từ lúc gặp ba của Phuong ngoài bờ sông ấy, mẹ Phuong quyết định nói chuyện này cho gia đình biết, lúc đầu gia đình cũng không chịu đâu, nhưng mà

vì mẹ Phương lúc đó cứ cương quyết nên gia đình cũng nghe theo, thế rồi bên gia đình nhà gái cũng qua bên gia đình nhà trai hỏi cưới, việc này là việc lạ nhất từ trước đến giờ luôn đấy, ai đòi nhà gái lại đi hỏi cưới nhà trai, nhưng việc gì xảy ra thì nó cũng xảy ra thôi.

Khỏi phải nói, khi được hỏi cưới là gia đình của ba Phương đồng ý ngay luôn, nhưng duy chỉ có ba Phương là nhất quyết không đồng ý thôi, bởi lẽ người ông yêu là bà Hoa kia mà. Nhưng các bác biết không, cái thời Việt Nam lúc đó là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó mà, ba Phương nào dám phản kháng lại chứ, đặc biệt là gia đình mẹ Phương rất giàu nữa chứ, nếu quan tác hợp hai người với nhau thì bên đàn trai chắc chắn sẽ khá hơn rất nhiều.

Thế nên ba Phương đành đứt ruột, cắn răng cắn cò mà lấy mẹ của Ngọc Phương, trong khi đó bà Hoa vì hận tình ba Phương đã vứt bỏ mình nên đã đi giang dân với một người đàn ông khác, và đó chính là lão Trung...

Khi bé Phương vừa lên 5 thì mẹ của nó cũng vừa qua đời trong một cơn bạo bệnh, đó cũng là lúc Kiều Linh, đứa con gái của lão Trung và bà Hoa cũng vừa lên 6. Biết được tin mẹ Phương mất, chắc rằng hai người cũng đã bàn tính âm mưu từ đó. Bà Hoa đã đến nhà ba Phương và nói rằng mình đã có con với ba Phương và xin ông được sống tại đó do hoàn cảnh đang khó khăn.

Về ba Phương, phần vì ông vẫn còn một chút tình cảm với bà Hoa, phần vì muốn cho con gái có người chăm sóc những lúc mình đi công tác xa nhà nên ông cũng đã đồng ý cho bà ta chuyển về đây cùng với con gái của bà. Đến đây chắc các bác đã biết điều gì sẽ xảy ra tiếp rồi phải không nào?

Kết thúc câu chuyện, dù biết ba Phương đã kềm nén rất nhiều nhưng từ sâu trong ánh mắt của bác ấy vẫn đỏ kè kè lên, ngấn lệ và có thể vỡ òa bất cứ lúc nào. Bé Phương ngồi kể ba mình không có sức chịu đựng giỏi như thế, nhỏ đã gục vào lòng ba mình mà khóc nức nở từ đoạn mẹ nhỏ mất. Đúng là gia môn bất hạnh, ngay cả đến chúng tôi đây cũng không kiềm được nổi xúc động khi được ông chia sẻ, Hoàng Mai thì hai mắt đỏ hoe lên mà nắm lấy tay tôi, Lam Ngọc thì chỉ ngồi im mà trầm tư suy nghĩ, Toàn phòn mọi thương hiểu động lắm nhưng giờ cũng im re không nói nên lời. Tất cả giờ đây chìm vào một không gian yên tĩnh, buồn bã đến lạnh lùng.

-Cơ mà không sao đâu mấy đứa, dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi mà! – Ba Phương khề dụi mắt gượng cười.

-Dạ phải! – Chúng tôi đồng thanh.

-Bây giờ việc quan trọng nhất của bác là cố gắng dành tất cả thời gian để chăm sóc bé Phương, bù đắp cho nó một cuộc sống tốt hơn, ấm cúng hơn... – Bác cười hiền, vỗ nhẹ lưng bé Phương

-Dạ, việc nên mà! – Tôi tui cười.

-Cũng cảm ơn mấy đứa bấy lâu nay đã giúp đỡ bé Phương nhà bác, nếu được từ nay mong mấy đứa vẫn tiếp tục giúp đỡ nó nhé!

-Dạ, điều đó là chắc cú mà, hê hê! – Toàn phòn chốt chặn.

Đến tầm 8h30 hơn thì chúng tôi xin phép ba Phương ra về, dù gì lúc đó chúng tôi cũng là con nít mà, đâu có đi chơi khuya được, tôi và Hoàng Mai miễn cưỡng có thể ở lại nhưng còn mấy người kia thì phải về sớm, chẳng lẽ 2 tui ở lại một mình thì kì, thế nên đành về chung một thể luôn vậy.

Nhìn cảnh Ngọc Phương bịn rịn tiễn chân chúng tôi mà thấy...nhìn cười hông được.

-Trời ơi, làm gì như tiễn biệt luôn thế này! – Toàn phòn trở mặt.

-Hông biết sao nhưng mình thấy không nỡ! – Nhỏ Phương buồn thui.

-Hay là xin ba Phương cho tui ở lại đây một đêm nha!

-Này thì một đêm... – Tôi tức tối cốc đầu nó.

-Đệt cụ này, làm tao muốn lũng sọ...! – Nó ôm đầu suýt xoa.

-Bỏ tật giỡn nghe con...!

-Thôi hai cái ông này, đêm khuya còn ồn ào! – Lam Ngọc khó chịu.

-Tụi mình về nha Phương... – Lan cười hiền.

-Ê, khoang...! Lúc này thẳng Phong với nhỏ Mai lủi xe dzô...ùm...ùm...

-Lủi xe vào nhà Phương ấy mà...! – Tôi nhanh tay bịt mõm thẳng Toàn lại.

-Vậy các bạn về cẩn thận nha... – Ngọc Phương tươi cười.

-Tạm biệt bé Phương.

Đừng tưởng vậy là xong chuyện đầu nha mấy bác, còn một cửa sinh tử nữa cơ...

Chạy đến gần khu công viên gần nhà thì đột nhiên Hoàng Mai đòi xuống xe, đi đến băng ghế đá mà ngồi bệch xuống với vẻ mặt vô cùng tức tối và khó

chịu, tưởng chừng như sắp phát hỏa đến nơi vậy. Tôi thì chả hiểu gì sắc nhưng cũng ngồi kế bên em hỏi han tình hình:

-Sao dzậy Mai?

-Anh còn hỏi, nghĩ lại xem trong buổi tiệc anh đã làm gì?

-Ồ, thì ăn chứ làm gì?

-Chồng ngốc...!..! Hồng thềm nói chuyện với anh nữa! – Em đang nghiên, vẹo hông tôi cật lực.

-Au...ui...có chuyện gì nữa dzậy?

-Chuyện gì tự hiểu, em hông nhắc nữa!

-Ồ, sao ngang thế?

-Ngang dzậy đó, hông thích thì thôi... – Em đừng đừng bỏ đi.

-Ấy ấy, chờ đã...! Anh giỡn tý mà! – Tôi hốt hoảng kéo tay em lại.

-Ghéttttt..., lúc nào cũng giỡn...! – Em lại tức tối ngồi xuống ghế.

-Là chuyện của Lanna nữa hả?

-Hừ, còn thiếu...

-Vậy Phương...?

-Vẫn còn thiếu...

-Vậy thằng Toàn...?

-Anh dám...

-Thôi mà thôi mà, là Lam Ngọc phải hông?

-Hừm...

-Tình huống bất khả kháng mà Mai!

-Anh cũng phải biết lựa lời mà nói chứ, cứ khen họ mãi, em... – Đột nhiên Mai đỏ mặt.

-Em...ghen? – Tôi dò xét

-Hông thềm?

-Chứ sao?

-Em tức...

-Có khác nhau đâu...?

-Thích vậy...

-Thôi mà, đừng giận nữa ha, chuyện qua rồi mà! – Tôi âu yếm, kéo em vào lòng.

-Chỉ một câu thôi...

-Em không thể nào giận anh lâu được phải hông? – Tôi tiếp lời.

-Ghét... – Mai đỏ ửng mặt ngả vào lòng tôi.

Công viên tối thứ 7 thật là đông vui và nhộn nhịp, đây là dịp cuối tuần mà, ai ai cũng tranh thủ kéo ra công viên để tìm nơi thư giãn hết, bao gồm cả những cặp tình nhân nữa, trông họ cứ tay trong tay rồi cùng trò chuyện với nhau trên băng ghế đá chẳng khác gì chúng tôi hiện giờ vậy. Một không khí thật là yên bình và dâng trào cảm xúc.

Bất giác, em lại ngã người, gối đầu lên đùi như hồi đầu mới quen nhau vậy, mặc dù đã là bạn trai của em rồi nhưng quả thật những tình huống như thế này tôi chưa trải qua nhiều, làm sao mà biết cách ứng xử thế nào chứ, và vì không biết các ứng xử ra sao nên tôi cứ đờ như khúc củi, mặc cho Hoàng Mai

cứ luôn thuyên nói.

-Nè, hồn bay về đâu rồi! – Em ngược mặt lên trêu tôi.

-Ồ, đâu có, tại làm anh nhớ tới lúc đầu...

-Suy tưởng lung tung!

-Ừ thì...hề hề! – Tôi cười câu tài chả biết nói gì.

-Mà anh nè, trả lời thật xem em có mập lên không hả? – Em khẽ cầm tay tôi đặt lên má của mình.

-Làm gì có, vẫn thon gọn mà.

-Um...vậy em yên tâm rồi, lúc này nghe anh nói làm em lo lắm cơ.

-Ồ, lo gì?

-Con gái ai cũng sợ mập hết, anh hông biết sao?

-Mập thì có gì đâu, anh cũng muốn mập nè!

-Anh khác, người ta con gái, mập rồi...ai mà thích nữa?

-Ai cần người ta thích, anh thích được rồi!

-Hứa đó nghe, không được nuốt lời đấy!

-Rồi, ô kê luôn.

-Hi, ghét anh... – Em lại chuyển mình mà nắm chặt lấy tay tôi.

Thế là sự việc của gia đình Ngọc Phương đến đây có thể chấm dứt được rồi, tất cả người xấu đều phải chịu luật nhân quả mà mình đáng phải nhận, mẹ Hoa thì phải chịu mức án 5 năm tù vì tội âm mưu lừa gạt tài sản, ông Trung thì trốn đi biệt tăm mãi cho đến 2 tháng sau mới được phát hiện đang sử dụng chất ma túy dưới chân cầu Phú Mỹ, còn nhờ Kiều Linh được gửi về gia đình ngoại chăm sóc.

Chỉ một câu thôi, tất cả đều có nhân quả báo ứng, ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Diễn văn nghệ...

Ngày qua ngày rồi lại ngày qua ngày, mọi việc cứ diễn ra bình thường như mọi khi, chẳng có diễn biến gì mới mẻ hết. Đã hơn một tháng rồi tôi không nói chuyện với Lan và cũng gần ấy thời gian tôi dành trọn cho Hoàng Mai, những lúc đi chơi, đi căn tin, đi chợ, và cả ghé thăm nhà mẹ em nữa, cứ hễ có mặt tôi là có mặt Hoàng Mai, đến nỗi trong lớp cũng chẳng đứa nào thèm đoái hoài gì đến bọn tôi, cứ như đó là điều hiển nhiên rồi vậy.

Phải, tôi đã hứa với Mai là sẽ hạn chế giao tiếp với Lan thậm chí là Lam Ngọc và cả bé Phuong nữa, tôi đã hứa và đã làm được. Nhưng chung quy lại thì tôi chỉ tự dối lòng mình, nói là hạn chế đó nhưng trong giờ học chẳng hiểu sao tôi lại thăm liếc nhìn Lan, phải nói là nhìn rất lâu cho đến khi giáo viên nhắc nhở tôi mới hoàn hồn lại được, có lẽ chừng ấy thời gian vẫn chưa làm tôi quên được hình bóng của nàng, có lẽ tôi phải cần thêm một ít thời gian nữa mới có thể hoàn toàn quên nàng được.

Thế nhưng người ta có câu “hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”, ý nói những người có duyên với nhau dù có cách xa nhau cỡ nào rồi cũng có ngày gặp lại, còn nếu không có duyên thì còn gần nhau đi chăng nữa cũng không bao giờ được gặp nhau. Không biết là với người khác thì sao nhưng đối với tôi, câu nói đó chuẩn xác 100 phần công lực, thật luôn!

Mọi chuyện xảy ra vào những ngày cuối tháng 10 khi mà cả trường đang nhao nhao lên chuẩn bị kế hoạch chào mừng ngày lễ nhà giáo Việt Nam. Đương nhiên lớp tôi cũng không ngoại lệ, vào giờ sinh hoạt cuối tuần, trong khi cả lớp đang bàn tán xôn xao để chuẩn bị tiết mục dự thi thì tôi...khò...khò...khò...

Như mọi khi tôi sẽ để cái cặp lên bàn làm bình phong, sau đó sẽ đánh một giấc nồng cho đến hết tiết sinh hoạt, lúc đầu Ngọc Phương cũng khó chịu lắm, cứ cần nhằn miết, nhưng lâu dần rồi nhỏ cũng đành chào thua, đầu dễ gì lấy chuyển thăng nhóc cứng đầu như tôi được, từ đó nhỏ đổi thành nghề cảnh giác hộ bất đắc dĩ cho tôi luôn, kiểu như giáo viên mà để ý thì nhỏ kêu tôi dậy ngay, thiệt là sướng hết ý.

Cơ mà tôi ngủ trong giờ sinh hoạt thì cũng có lí do chính đáng đấy, chẳng phải lười biếng gì đâu. Đây này, để tôi phân tích cho...

Thứ nhất, như tôi đã nói ở trên, giờ sinh hoạt là thời gian để các tổ trưởng công bố điểm thi đua cuối tuần cho từng tổ biết và cũng là lúc các cán bộ tổng kết lại một tuần hoạt động của lớp, đương nhiên việc đó chỉ dành cho các tổ trưởng, lớp trưởng Lam Ngọc, lớp phó học tập Toàn phồn, bí thư chi đoàn Lanna và cả con maim lớp phó lao động nữa. Tôi thì chỉ là dân thường trong lớp thôi, mang tiếng là cán sự anh văn chứ ngọ chẳng đến tiết kiểm tra 15 hoặc 45 phút tôi mới được trọng dụng, nên đương nhiên là khò...khò...khò...

Thứ hai, tiết sinh hoạt cuối tuần cũng là lúc giáo viên chủ nhiệm phê bình tình hình học tập của cả lớp, các bác biết đấy, những lời phê bình đó thì chẳng dễ nghe tý nào cả, đại loại như “Cô muốn tụi em tuần sau phải phấn đấu hơn”, còn không thì “lớp chọn gì còn thua cả lớp cơ bản”, tệ hơn nữa thì “em nào tuần sau vi phạm nữa sẽ bị đứng cột cờ”. Nghe đến đó mặt đứa nào đứa nấy khỏi phải nói, nhăn như khi cắn ớt, cơ mà những người chịu trách nhiệm nhiều nhất không ai khác chính là lớp phó học tập Toàn phồn và lớp trưởng Lam Ngọc, tôi thì đứng về phe trung lập, không vi phạm cũng không có thành tích gì nổi trội, nếu có bị đứng cột cờ thì cả lớp đứng cùng chứ có phải riêng tôi đâu, như thế còn vui nữa là đằng khác, thế nên đương nhiên là tôi phải khò...khò...khò...

Thế nhưng chả biết hôm nay là ngày gì mà xui phải biết, đầu tiên là vừa vào lớp đã bị nhỏ Thu lớp phó lao động sặc vào mặt vì tội không trực vệ sinh lớp, kể đến lại bị em Lan khẽ nhắc nhở vì tội không đeo huy hiệu đoàn, cuối cùng vào giờ ra chơi phải ở lại trực bù công cả lưng.

Cứ tưởng đến giờ sinh hoạt là thoát khỏi số kiếp rồi, ai ngờ đang an giấc nồng thì...

-Phong...! – Giọng cô lãnh lút.

-Hả...ủa...ạ...! – Tôi giật người đứng dậy

-Em đồng ý không?

-Gì vậy Phương... – Tôi bối rối kêu nhỏ Phương.

-Phong, em quay lên trả lời đảng hoàng.

Ặc thật, này giờ ngủ nghe có biết trời trăng gì đâu, tự dưng bị cô gọi phát dậy lại còn tham gia cái gì đó nữa chứ, bây giờ mà hỏi lại cô thì chẳng khác gì lay ông tôi ở bụi này, thế nào cũng bị trừ hạnh kiểm vì tội mất tập trung cho xem.

Chết chưa, này giờ đang say giấc nồng có biết cái khi gì đâu mà trả lời, tai hại rồi, tự nhiên bị bà cô hỏi đột xuất thế này có thánh mới trả lời nổi, bây giờ mà hỏi lại cô thì chẳng khác gì lay ông tôi ở bụi này, thế nào cũng bị trừ hạnh kiểm vì tội mất tập trung cho xem.

Ngó xung quanh thì thấy mấy đứa trong lớp đang nhìn tôi với ánh mắt hậm hực, trông chờ, còn em Mai thì đang nhú mồm xem xét thái độ của tôi. Làm sao đây, chắc phải trả lời đại thôi, dù gì bà cô cũng hiền mà, đầu thể nào dòn học sinh vào chỗ thiệt thòi được, chỉ bằng đồng ý cái rụp cho xong, để lâu lại sinh nghi, thế nên:

-Em đồng ý thưa cô, rất là vinh hạnh nữa là đằng khác!

-Ồ...ồ...ồ...! – Cả lớp nhìn tôi trầm trồ.

Phải mất gần 1 phút đồng hồ thì nhỏ Lam Ngọc mới ổn định được cả lớp, ngó thấy xung quanh ai cũng đều nhìn tôi mà cười đều hết, duy chỉ có Hoàng Mai là cau có nhìn tôi rồi quay lên thôi, đã có chuyện gì xảy ra thế này, có ai cho tôi biết với?

-Mày ngon rồi Phong ui, khà khà! – Toàn phồn đá đều tôi.

-Sur phụ nhất rồi nha! – Khanh khờ hùa theo.

-Ặc, chuyện gì vậy? Tao biết gì đâu? – Tôi ngăn người ra.

-Phong, chú ý nghe cô nói kìa? – Ngọc Phương nhú mồm nhưng cũng mím môi nhìn cười.

Sau khi ổn định lớp xong, cô Thanh yêu quý mới trình trọng thông báo cho bàn dân thiên hạ trong lớp biết:

-Được rồi, như vậy chúng ta đã chọn được vai diễn trong tiết mục văn nghệ của lớp, đó chính là Phong và Lanna, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh nào!

-Ồ...ồ...hú...ú...! – cả lớp tung hô như sấm dậy.

Lần này Hoàng Mai chẳng thèm nhìn tôi nữa, cứ khoanh tay quay lên, trong điệu bộ thì đã khó chịu ra mặt. Cái quái gì thế này, ở đâu ra cái vụ song ca vậy trời?

-Ê, chuyện gì đã xảy ra trong lúc tao đang ngủ, hả? – Tôi điên tiết bóp cổ của thằng Toàn mà lắc lia lịa.

-Buồng ra...Ặc...từ từ tao...nói!

-Sao, nói nhanh!

-Mấy hồi bé Phuong kia, tao hết hơi rồi, thằng có hớ, cổ tao chứ có phải khúc mía đâu mà ép lấy nước! – Nó ôm cổ tru tréo.

Thấy nó tàn tạ thế tôi cũng cho qua bèn quay lên hỏi bé Phuong:

-Bỏ tật ngủ nghe chưa! – Nhỏ bêu môi.

-Biết rồi mà, nhưng sự việc thế nào kể Phong nghe với!

-Thôi được rồi, chuyện là vậy nè...

Theo lời kể của nhỏ Phuong thì lớp tôi đang lên kế hoạch chuẩn bị tiết mục biểu diễn vào ngày lễ nhà giáo Việt nam. Mà cũng phải nói qua một chút về truyền thống của trường tôi, cứ mỗi năm đến ngày lễ này là nhà trường lại tổ chức một cuộc thi văn nghệ, mỗi lớp sẽ chọn ra một tiết mục để dự thi, lớp nào có số phiếu bài cao nhất từ khán giả cao nhất sẽ giành giải nhất. Và thế là lớp tôi lại chọn tiết mục song ca, chả hiểu do duyên cớ nào mà mấy tụi trong lớp lại chọn em Lan vì nàng tuy xinh đẹp, nết miều thật đấy nhưng với chất giọng lơ lớ ấy sao mà hát được chứ. Đến lượt tôi thì không ai khác ngoài con nhỏ Tiên vun bom đều với cô rằng “Ô cô ơi, Phong hát hay lắm đó cô”, rồi mấy nhỏ kia cứ bom hùa theo “Phải rồi cô ơi”, “Phong hát hay lắm”, giả mà nó là con trai thì đã bị tôi tọng cho vài quả vào mặt rồi, uầy...

-Vậy các em cho có ý kiến xem tập văn nghệ ở đâu được nào?

-Ở nhà cô được hông cô? – Một nhỏ hóng hớt

-Không được đâu, nhà cô chật lắm, mấy em hãy kiếm nhà nào rộng rãi, đủ chỗ để tập kìa.

-Nhà bạn Lanna nhé cô, rộng rãi, thoải mái lắm!

Thêm một lần nữa tôi lại phải ngậm đắng nuốt cay vào bụng mà đè nén con thịnh nộ của mình xuống, bởi vì lời đề nghị lúc này không ai khác là của con quý Tiên vun, cha chả nhà nó, bộ có thù hằn sâu sắc lắm sao mà nó cứ chơi tôi mãi thế này, diễn chung với Lan đã đành, lại còn tập luôn ở nhà Lan nữa, thế chẳng khác gì treu người Hoàng Mai, chẳng sớm thì muộn tôi cũng chết dưới tay Hoàng Mai thôi.

-Thế tập tại nhà em có được không Lanna?

-Dạ được thưa cô, cứ định giờ trước em sẽ chuẩn bị ạ? – Lan cười tươi.

-Vậy ngày mai các em nào có tên trong danh sách đăng kí thì đến nhà bạn Lanna lúc 8h nhé, những bạn khác muốn đi xem hoặc góp ý đều được.

-Dạ...! – Cả lớp đồng thanh khoái chí.

-Các em còn ý kiến gì không?

-Dạ hông?

-Rồi, các em về?

Thế là cả đám ủa ra như ong vỡ tổ bỏ lại mình tôi cứ ngơ ngáo ngáo trong lớp như một thằng tâm thần thiếu thuốc. Sự việc xảy ra nhanh như chớp khiến tôi chẳng kịp phản ứng gì ngoài ừ ừ vài ba câu tuyệt vọng rồi cắn nín luôn. Toàn phờn với Khanh khờ thấy tôi thế nên bèn hỏi thăm:

-Uầy, sao hôm nay tao xui thế này?

-Xui đầu mày, tập với em Lanna sướng thế còn gì? – Toàn phờn đá xoáy.

-Sướng đâu, còn Hoàng Mai thì sao?

-Thì kệ nó!

-Kệ kệ thằng cha mày, Hoàng Mai là bạn gái tao mà!

-Nhỏ đâu?

Nghe thằng Toàn nhắc tôi mới giật mình, thông thường thì khi ra về Hoàng Mai lúc nào cũng chờ tôi về chung hết, nhưng hôm nay không còn ngồi đáng em ngồi chờ ở bàn đầu nữa, chỉ còn lại chiếc bàn trơn trợt như bao chiếc bàn khác thôi, nhất định là em đang tức giận lắm rồi, bây giờ mà gặp tụi thằng Vũ thì biết tính làm sao đây?

Thế là tôi lao vút đi không kịp để tụi thằng Toàn gọi với một lần nào cả, lại gây chuyện tày trời nữa rồi, đáng lí ra nếu tôi nghe có Lan diễn chung thì phải tìm cách chối ngay chứ, đằng này lại gặt đầu cái rụp còn phang thêm câu “rất là vinh hạnh nữa là đằng khác!”, như thế chẳng khác gì vút bình xăng vào đồng lửa đang cháy, thiệt là khổ mả.

Thế nhưng việc tìm một người giữa biển người bao la gần 2000 học sinh là một việc cực kì khó khăn, bởi lẽ khác màu áo đã khó tìm, đằng này lại toàn một màu trắng là trắng đầu đầu cũng thấy thì làm sao mà tìm được chứ. Thế nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục chạy từ đầu này đến đằng khác cốt chỉ mong tìm Thấy Mai mà xin lỗi với em thôi, tôi đã làm sai mà, đâu thể trách ai được.

Thế nhưng sao một hồi quần thảo khắp sân trường thì đều chưa có lật ngược nó lên để kiểm, tôi cũng chẳng tìm được một chút manh mối nào về Hoàng Mai cả, bây giờ chỉ có hai giả thuyết mà thôi. Một là Hoàng Mai đã về nhà rồi và đang chờ ở nhà để xử tội tôi. Hai là em đang đi lang thang ở đâu đó để tránh mặt tôi. Nếu giả thuyết thứ hai xảy ra thì quá ư là nguy hiểm, bọn thằng Vũ có thể ra tay với em bất cứ lúc nào, nếu thật như thế thì nguy quá, chả biết làm sao nữa đây.

Còn đang loay hoay suy nghĩ về tung tích của Hoàng Mai thì tôi chợt thấy bọn thằng Vũ đang tụ tập trước cửa căn tin làm điều gì mờ ám lắm, giống như đang trêu đùa ai đó vậy. Lúc đầu tôi cũng tính mặc kệ rồi vì việc ai nấy lo, nó không đụng đến tôi thì tôi cũng chẳng thèm xen vào chuyện của nó làm gì cho mệt thân, nhưng đằng này tôi không thể không xen vào, vì người mà tụi nó đang trêu chọc không ai khác chính là Hoàng Mai, em giờ đây đang bị tụi nó ép sát vào góc căn tin chỉ kháng cự một cách yếu ớt.

-Tụi bây tránh ra! – Tôi lao đến gạt phăng tay của thằng Vũ khỏi người em.

-Hê, đang giận nhau đấy à? Làm gì mỗi đứa một nơi thế? – Tên Vũ đá đều.

-Giận thằng cha mày ấy, cút đi...! – Tôi trừng mắt nhìn nó.

-Ok, tao đi! Nhưng hãy nhớ, nếu mà mày sơ hở một chút nào nữa thì coi chừng đấy! – Nó bước lui nhưng không quên đe dọa tôi.

Khi bọn thằng Vũ đã đi xa, khuất khỏi cổng trường thì Hoàng Mai mới bỏ tay khỏi vai tôi vốn là nơi em bám lấy suốt từ lúc tôi đuổi bọn thằng Vũ cho đến giờ:

-Cám ơn! – Em phà ra một câu lạnh băng rồi thằng thừng bước đi.

-Ê, nè! Giận anh hả? – Tôi nắm lấy tay em ghì lại.

-Hoi đâu giận người dung!

-Êc, đừng nói thế anh buồn đấy, lúc này chỉ là lỡ miệng thôi.

-Rất là vinh hạnh nữa là đằng khác mà?

-Hic, hông phải, hồi này chỉ là, uầy... – Tôi gãi đầu bối rối.

-Sao, có điều gì mờ ám không dám nói à?

-Đâu, làm gì có!

-Thế sao không nói?

-Uầy, được rồi, nghe xong đừng giận anh nữa nha...

-Thì cứ nói đi!

Thế là tôi kể hết tường tận vụ việc tôi ngủ trong giờ sinh hoạt cho em biết, dù gì bị giận vì ngủ nhiều con đỡ hơn giận vì ghen, thằng Toàn có nói còn gái mà ghen lên rồi thì thánh cũng chào thua, không ai có thể ngăn cản nổi, nghe thế tôi sợ quéo giò rồi, nên thành thật thú tội thì hơn, chắc cũng chịu vài cái véo hông là xong thôi ấy mà...

Về phần mình, Hoàng Mai sau khi nghe xong câu chuyện của tôi thì sắc mặt có giãn ra một tí nhưng xem ra vẫn còn giận lắm, bằng chứng là khi vừa nghe xong em đã luông tay định véo hông tôi một cái rồi, cũng may là tôi kịp thời phản xạ mà né kịp, tuy nhiên:

-Anh hay lắm, hôm nay dám né nữa à? Nhớ mặt anh đấy! – Mai tức tôi bỏ đi một mạch.

-Ê, khoang muốn néo thì néo đi nè! – Tôi hốt hoảng ghì tay em lại để vào hông mình.

-Có thật muốn em néo hông?

-Thì muốn mà, em hết giận thì sao cũng được hề hề! – Tôi cười cầu tài nhưng đã âm thầm gồng người lên chống chịu từ lâu.

Thế nhưng em lại không véo hông tôi mà sử dụng một tuyệt kĩ khác còn lợi hại hơn gấp trăm lần, có thể gọi tuyệt kĩ này là đỉnh của đỉnh trong giới võ học, một tuyệt kĩ có thể làm mọi cho anh hùng cho dù có mạnh tới đâu cũng phải lụy mình mà chào thua, đó chính là mỹ nhân thần công, bài ôm đại pháp.

Phải, thay vì véo hông, em lại vòng tay mà ôm chăm lấy tôi, tựa đầu vào ngực tôi mà thỏ thẻ:

-Phong à, sau này có xảy ra chuyện gì cũng phải thành thật với em nha?

-Ồ, sao...?

-Vì em sợ bị lừa dối lắm...

Câu nói đó của em...sao tìm tôi đau quá...? Có phải em đã đoán trước việc gì rồi không? Lúc nào tôi cũng ngờ ngợ rằng Mai đã biết chuyện của tôi rồi, nhưng làm sao em có thể biết được chứ, không lẽ linh cảm của con gái sắc bén đến thế sao, đoán được ý nghĩ của người khác luôn à? Tôi có nên nói cho em biết hay không đây, dù gì chuyện này cũng đã ếm nhem khá lâu rồi...

-Phong...!

-Ồ, hả? – Tôi giật mình vì tiếng gọi của Hoàng Mai.

-Bộ nhớ đến ai sao mà thừ người ra vậy?

-Bây không, tại em quá đầy chứ?

-Êm gì dạ? – Em hỏi dồn.

-Thì...ôm...! – Tôi gãi đầu nói bừa.

-Muốn nữa hông?

-Thôi, chết người đấy!

-Yếu... – Em che miệng cười.

Ồ, đệt...! Sao ai cũng chê yếu thế này, lúc trước dạy võ đã bị Lan chê rồi, giờ lại bị thêm Hoàng Mai chê nữa, sao cái số tôi nó xui thế này? Toàn là bị con gái áp đảo không thôi, cơ mà là con trai thì phải giữ thể diện chứ, giá nào cũng phải đáp lại một câu trả lễ:

-Ồ, dzậy đó! Hông thích thì thôi!

-Ô ôi, hôm nay lại còn làm giả nữa kia!

-Phải vậy chứ sao? – Tôi được dịp lên mặt.

-Thôi xuống đi ông tướng, trễ rồi đó, gần tới giờ cơm rồi! – Mai phe phẩy tay trước mặt tôi giống kiểu gọi hồn.

Chợt, từ đằng sau vách căn tin tôi nghe tiếng khút khút cười của một đám con trai, mà tiếng này quen lắm, cái điệu bộ cười “hô hô” nữa chứ, đích thị là nó rồi, cái tụi thẳng Toàn chứ hông ai hết. Đệt cù tụi này dám nghe lén ông hờ, này thì...

-Nghe lén này...cười này... – Tôi chạy vòng ra sau vách đảm cho mỗi thằng vài phát vào ngực.

-Chu choa mẹ oi, giết người...! – Toàn phôn ôm ngực xuýt xoa.

-Tội nghe lén thì đáng lắm!

-Đáng gì, ai bảo hai tụi bây làm chuyện mờ ám giữa thanh thiên bạch nhật làm gì! Êm quá ha Khanh?

-Êm gì dạ?

-Thì...ôm...

-Muốn nữa hông Toàn!

-Thôi, chết người đó!

-Toàn yếu quá à...

Cái tụi cô hồn này dám nhại lại tình huống lúc nãy của hai tụi tôi, làm Hoàng Mai giờ đây phải gọi là đồ mặt toàn tập, chỉ biết đứng sau lưng tôi mà cúi gầm mặt xuống đất.

-Phong à, đại khai sát giới đi! – Hoàng Mai tức tối, thỏ thẻ với tôi.

-Yes, madam...!

Kì này tụi nó không mềm mình thì xấu mặt còn nhà võ quá, hề hề...

-Ê, mày làm gì đó.... – Khanh khò nuốt khan.

-Đại khai sát giới mày ạ! – Tôi bẻ ngón tay cười đều.

-Ê, bình tĩnh bạn hiền...! – Toàn phớn xám mặt.

-Dám chọc ghẹo người yêu của bố mày hả...lên gối này...xuống chõ này...đắm võ mồm này...móc trái này...móc phải này...móc lên này...

-Thằng cò hó, giỡn tý làm ghê thế? – Toàn phớn ôm bụng.

-Nghe lén chưa chết là may rồi!

-Thì tụi tao trợ giúp mày mà, có gì nhỏ Mai hông tha lỗi cho mày thì tụi tao ra quỳ lại năn nỉ hộ! – Khanh khò chống chề.

-Hai bạn hay he, muốn làm một nhân của Lam Ngọc nữa hay gì?

-Hề hề, đầu dấm, thôi tụi này về trước nhe, ở lại vui về! – Toàn phớn với Khanh khò nghi binh chuẩn lẹ.

Quả thật tụi nó nói thế không sai, ngay cái lúc mà Hoàng Mai ôm tôi thì tôi đã cuống cuống lên sợ người ta phát hiện rồi, bị tụi nó thấy thì không sao, lỡ mà bị mấy tụi mỡ nhọn trong trường thấy được thì coi như cả trường biết, mà cả trường biết thì coi như nổi tiếng luôn, thiệt là khổ hết sức mà...=.=!

-Đừng làm gì nữa, về thôi...! – Em giặt tay áo tôi.

-Ờ, về...!

-Mà nè...

-Sao?

-Anh tính diễn chung với Lanna thật sao?

-Thì phải vậy thôi, lỡ đồng ý rồi!

-Cũng tại cái tật ngủ ngày của anh cả đấy! – Em giận dỗi.

-Thôi, từ nay chừa mà...

-Nhớ là diễn cho đảng hoàng đó nhe, không có làm trò gì mờ ám đấy!

-Ờo, làm gì có...Em theo sát rặt ở đây mà...!

-Hi, quên mất ha! – Em nghiêng đầu cười hiền.

Thế đấy các bác ợ, người ta nói người tính không bằng trời tính, trong con ngu mê thế nào tôi lại được điểm phúc diễn cặp chung với Lan trong tiết mục văn nghệ của lớp, thế nhưng đường đến buổi văn nghệ còn dài lắm, những gần 1 tháng nữa cơ. Muốn biểu diễn được đương nhiên là phải tập dợt trước rồi, mà chuyện tập dợt thì hải vô cùng, toàn là những chiêu trò quậy phá của bọn tôi không thôi, chờ xem nhé...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Theo như đã bàn bạc, cứ mỗi tuần chủ nhật và buổi trưa rảnh rỗi không học trái buổi, thì lớp tôi sẽ đến nhà Lan để tập dợt chuẩn bị cho buổi văn nghệ chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam sắp tới đây. Dù đã hứa đi hứa lại rất nhiều lần với Hoàng Mai rồi nhưng trên đường đi em cứ nhắc tới nhắc lui cái điệp khúc về Lan mãi:

-Anh phải tập cho đảng hoàng nghe chưa!

-Biết rồi, khổ lắm! Nãy giờ cả chục lần rồi chứ ít!

-Thì người ta lo...

-Yên tâm đi mà, không có chuyện gì xảy ra đâu!

-Ai chứ, anh thì em không tin nổi!

-E-c, sao lại nói thế!

-Anh còn nhớ cái lần anh vào thư viện cứu Ngọc Phương không hả?

-O, lần đó...

-Chẳng phải anh đã nói dối em là đang ở nhà Toàn sao?

-E-c, nhắc mới nhớ, em chơi chiêu quá đáng!

-Nếu không hỏi thế thì anh làm sao mà khai ra chứ!

-Ủa, hiểu rồi hiểu rồi, diễn đang hoàng luôn! – Tôi xui xị.

Không lâu sau chúng tôi cũng đến trước cổng nhà Lan, phải nói là lâu lắm rồi tôi mới được ghé lại đây, nơi mà trước đó tôi đã có những kỉ niệm đáng nhớ nhất cuộc đời mình. Còn nhớ lần đầu tiên đến đây tôi đã phát rùng mình bởi chiều cao của chiếc cổng, có lẽ phải cao hơn gấp đôi tôi đây, giờ đây khi đứng trước nó và có Hoàng Mai bên cạnh, tôi không cảm thấy sợ nữa, mà thay vào đó là cảm giác nhớ nhung tột cùng...

-Kính...koong...Phong tới rồi đây.... – Tôi nhấn chuông không quên gọi vào chiếc máy liên lạc.

-Ra ngay.... – Nàng gọi đáp.

Thế nhưng chưa kịp hí hửng vì không còn giật mình bởi tiếng chuông nữa thì tôi lại giật mình bởi một mối đe dọa khác còn lớn hơn nhiều:

-Rành quá hen, tới đây nhiều rồi chứ gì! – Mai đứng sau lưng tôi nghe lạnh ngắt.

-Ừc, thì lúc trước dạy võ thôi, chứ đâu có gì đâu! Nếu em thích học thì anh dạy cho

-Thui, thích được Phong bảo vệ hà? – Em háp háp mắt.

-Ủa, thế mới khổ! – Tôi lắc đầu.

-Gì vậy, hông muốn bảo vệ em hở?

-Thì muốn chứ, yếu đuối thế mà!

-Phong nè... – Đột nhiên em nghiêm giọng.

-Sao, có...hùm... – Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì em đã ôm chặt lấy tôi.

-Chào, ơ... – Lan từ trong nhà bước ra nhìn thấy liền đứng chết trân.

-Ủa, Lanna...! Hi, hai tụi mình lúc nào cũng vui đùa vậy hết đó! Bạn không ngại chứ? – Mai nheo mắt.

-Không đâu, mình tôn trọng quyền riêng tư của người khác mà, nhưng đây là cổng nhà mình đây!

-Thì sao?

-Có lẽ máy quay đã quay lại được hết cảnh đó rồi, mình tung lên lớp chắc là hot lắm!

-Lanna, bạn dám...

-Thôi đi, không cãi nhau nữa! – Tôi tức tối gắt nhẹ.

-Thôi được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa mời hai bạn vào nhà! – Lan vẫn bình thản tiếp đón.

Thiệt là, mới sáng vào đã có chuyện xảy ra rồi, khổ thân tôi quá, cứ mỗi lần Hoàng Mai gặp Lan là thế nào cũng có cãi vã, mà nơi tập dợt là ở nhà Lan, cơ hội gặp mặt nhau càng cao, càng xảy ra nhiều chuyện rắc rối, uầy...

Thế nhưng, tôi còn chưa than thân trách phận xong thì lại phải há hốc mồm mà đứng chết trân trước thềm nhà Lan. 1...2...3...4, 40 chục đứa học sinh chẵn, tất cả đều là học sinh lớp tôi giờ đây đang ngồi chắc nít ở thềm nhà Lan và thậm chí là lóc chóc một vài đứa trong nhà!

Đệt..., cái quái gì đang diễn ra thế này? Mọi người đều đi làm việc gì nặng một chút là mấy đứa lại ùng ùng đẩy với nhau ngay, vậy mà giờ có mặt đông đủ chẳng thiếu một ai, tôi có đang nhìn nhầm không vậy?

- Chuyện lạ, chuyện lạ Việt Nam! – Tôi thần thốt.

- Là gì? – Một nhò thắc mắc.

- Thì hôm nay, đông đủ thế?

- Đầu chỉ phải hôm nay, lúc nào tụi này cũng siêng như thế mà.

- Siêng hả, vậy quét lớp nguyên tuần sau nhá! – Nhỏ Thu lớp phó lao động đá xoáy.

- Ê, hề...! Đầu được, việc nào phải ra việc đó chứ! – Nhỏ kia xui tay.

Xi, tôi biết tổng bọn nó đến đây vì lí do gì mà, chẳng qua là hiếu kì nhà của Lan đấy thôi, từ trước đến giờ ai ai trong lớp cũng tò mò về thân thế của Lan hết, con lai mà, lại mắt xanh nữa nên mới được nhiều người theo dõi, khi nghe đến diễn tập ở nhà Lan là đứa nào đứa nấy hồ hởi như ăn tiệc vậy. Cũng có lẽ vì một lí do khác nữa, chắc bọn nó cũng hiếu kì về ba mẹ của Lan đây, không biết ba mẹ nàng như thế nào mà lại sinh ra một cô bé kiêu sa như thế, nhìn mê tôi.

Và rồi lúc bọn tôi đang nháo nhào lên mà bàn chuyện tập dợt, thì một cặp trung niên từ trong nhà Lan đi ra, khỏi phải nói thì ai cũng biết đó là ba mẹ Lan hết. Tà sơ qua tý nhè, ba Lan thì đứng như dự đoán của tôi, là người Việt 100 phần công lực, tướng tá cũng cao ráo lắm, chắc Lan thừa hưởng chiều cao này từ ba mình rồi.

Còn về mẹ Lan, nói sao đây nhỉ, quả thật mang full sắc đẹp của người ngoại quốc, tóc vàng, mắt xanh nhìn hai mẹ con cứ hao hao nhau, dăm mà Lan tóc vàng nữa thì chẳng khác nhau là bao.

Thấy bọn tôi đã tụ tập đông đủ ngoài sân, ba nàng niềm nở:

- Mấy con đến đây tập văn nghệ đó hả?

- Dạ đúng ạ, xin làm phiền nhà bác mấy ngày tới đây! – Lam Ngọc kính cẩn.

- Không sao, cứ thoải mái! – Mẹ Lan cười xòa, vẫn là một giọng lơ lớ còn nặng hơn của Lan.

- Vậy cảm ơn hai bác ạ!

- Không có gì, mấy đứa cứ tập đi, hai bác lên lầu cho thoải mái nhé?

- Dạ, hai bác thông thả!

Sau khi ba mẹ của Lan đã đi lên lầu, cả đám con gái lớp tôi bắt đầu xúm lại bàn tán xôn xao còn hơn cả họp chợ, có câu 4 thằng con trai họp lại thành một cái sông bạc còn 4 nhỏ con gái họp lại thành một cái chợ quả không sai, lần này 36 nhỏ con gái thì thành cái siêu thị luôn rồi.

- Ê, tụi bây, mẹ của Lanna đẹp quá à, tóc vàng mắt xanh nữa kìa!!!

- Ô ui, còn ba Lanna cao ghê, nhìn phong độ ủa!

- Thảo nào Lanna lại đẹp vậy, huhu ganh tị ghê luôn!

Và cứ thế mấy nhỏ cứ lao nhao cả lên, nếu không có nhỏ Lam Ngọc can thiệp thì chắc có lẽ nói tới chiều còn chưa hết:

- Nay, mấy người tới đây diễn tập hay nhiều chuyện!

- Hi, bà Ngọc làm hết cả hồn! – Một nhò cười giả lả.

Sau phần bàn tán về gia đình Lan thì lại đến phần bàn tán về một vấn đề khác, đó là nội dung của tiết mục lớp tôi sẽ biểu diễn. Trước đó lớp tôi cũng đã định ra tiết mục biểu diễn rồi, đó là hát song ca bài “Đám cưới trên đường quê” do tôi và Lan đảm nhận. Nhưng thú thật nếu như hát song ca với Lan thì ngại phải biết, Hoàng Mai lúc nào cũng đăm đăm nhìn tôi thì làm sao mà hát được chứ, chưa kể là trước cả ngàn khán giả mà chỉ có hai tụi tôi thì làm sao mà hát đây, thế nên:

- Nay, đổi kịch bản lại đi, hát song ca thì hơi kì kì. – Tôi gãi đầu cắn răng.

- Gì kỳ mạy, nhìn mặt mày phờn thế mà! – Cô hồn Toàn lại chơi đùa.

-À, Lam Ngọc ơi, có cần mặc nhân hồng nè! – Tôi tức tối gọi với.

-Chắc, có gì đâu, diễn gì cứ diễn đi! – Toàn phớt cời cầu tài lui bước.

-Vậy ý ông muốn sao Phong? – Lam Ngọc thắc mắc.

-À, tui muốn thêm một nhóm minh họa nữa, như thế mới sinh động!

-Ý Phong muốn là dựng thành nhạc cảnh luôn phải hông? – Lan khoái chí.

-Hừ, nhạc cảnh là sao?

-Có nghĩa là tụi mình sẽ diễn cảnh ứng với nền nhạc luôn, vừa hát vừa diễn.

-Nghe cũng hay đấy nhể, vậy ngoài hai nhân vật chính ra thì còn cần những ai nữa?

-Theo mình thì nếu là đám cưới sẽ cần cô dâu, chú rể, đàn trai, đàn gái...- Lan đặt ngón tay lên cằm suy nghĩ.

-À, hiểu ý của bạn rồi, sẽ có một cặp cô dâu chú rể ra diễn cùng với quan viên hai họ, rồi hai bạn sẽ hát nền theo phải không? – Ngọc Phương cười tươi.

-Là thế đấy mấy bạn thấy sao?

-Ồ, được đó, như thế sẽ sinh động hơn – Cả đám nhón nháo lên.

Thế là đã qua phần bàn luận về nội dung tiết mục văn nghệ, giờ là đến phần chọn diễn viên đóng vai cô dâu, chú rể và cả quan viên hai họ nữa, phần này tụi tui dừng hỏi:

-Giờ ai đóng chú rể đây quý vị? – Toàn phớt hóng hót.

-Thì mầy chứ ai, cao ráo bảnh toàn thể mà! – Tôi được dịp bơm đều lại.

-Phải đó, Toàn đóng hợp nhất rồi! – Ngọc Phương hòa vào.

-Chính xác rồi khỏi cần chỉnh – Hoàng Mai hòa theo.

-Ê ê, làm gì lôi tui vào dzậy! – Toàn phớt hốt hoảng.

-Phải đấy, ông đóng là hợp nhất rồi, có ý kiến gì không? – Lam Ngọc nhìn Toàn hăm he.

-Ừc, thì...đóng...T_T

Thế là xong phần tìm chú rể, bây giờ là đến phần cô dâu, hề hề, cái này thì khỏi cần tìm mấy bác ợ, vì vừa biết chú rể là ai thì có người tự nguyện đóng vai cô dâu luôn:

-Mình đóng vai cô dâu cho! – Kiều ẹo xung phong giờ tay.

-Bạn muốn đóng vai cô dâu à? – Lam Ngọc nhún mày.

-Ừa, cô dâu mình đóng hợp nhất luôn đó!

-Không, đừng mà...T_T – Toàn phớt trần trối.

-Chấp nhận số phận đi kìa, con trai mà nhát thế mầy! – Tôi thỏa mãn vì đã hạ nhục được Toàn phớt.

-Phải đó, hề hề, kiều ẹo cũng đẹp mà mầy! – Khanh khờ hòa theo.

-Đẹp đẹp cái búp... – Nó nuốt thương đau chấp nhận.

Khà, thế là xong phần cô dâu chú rể, bây giờ đến chọn người đóng đàn trai đàn gái. Theo như dự định thì sẽ có 4 thằng đóng đàn trai và 4 nhỏ đóng đàn gái.

Phải nói là bên đàn gái tuyển toàn là mỹ nhân thôi, Lam Ngọc này, Ngọc Phương này còn có cả con Thu lớp phó lao động nữa, ban đầu là chọn Nhi lùn rồi, nhưng vì chiều cao không có phép nên phải chọn nhỏ khác thay vào.

Nhưng bên đàn trai thì gặp rắc rối thực sự đấy, bởi lẽ:

-Ặc, có mình tui sao đóng đàn trai – Khanh khờ nhăn mặt

-Hé hé, vậy thôi khỏi dựng nhạc cảnh cũng được, hai người hát song ca là ấm rồi! – Toàn phớt lờ tránh chuyện diễn cặp với nhỏ Kiều.

-Hừm, chuyện này.... – Hoàng Mai trầm ngâm.

-Huyền đề, thiếu người mà!

-À, có rồi... – Tôi búng tay nghe cái chóc.

-Sao cách gì?

-Đề tao kêu thêm tụi thằng Huy nữa, trường bọn nó đâu có tổ chức văn nghệ!

-Phải ha, ý hay đó, gọi thử đi Phong! – Hoàng Mai tươi cười.

Thế là tôi móc điện thoại ra đàm phán với tụi thằng Huy, nói là đám phán bởi vì mấy cái thằng này lười vô đối, đi đá banh thì còn siêng chứ mấy vụ kia có trời sắp cũng chẳng đá động vào:

-Hé lô, lâu quá mới gọi tao vậy?

-Ồ, dạo này hơi bận việc, cơ mà mày rảnh không?

-Đang rảnh đây, đi đá banh hay gì?

-Tiết mục văn nghệ lớp tao thiếu người, mày với thằng Bình, thằng Tú giúp tao một tay

-Hông rảnh mày ơi, bận việc rồi!

-Mò tở mày, vừa nãy mới bảo rảnh!

-Diễn văn nghệ tao làm biếng lắm, với lại tụi tao có biết khi gì đâu?

-Thì cứ nghe theo tụi tao, giúp nha mày?

-Bất khả kháng mày à!

-Ừa, thế thì thôi, tao còn tính giới thiệu cho tụi bây mấy em mướn lắm, để thằng khác vậy.

-Ấy, ấy...! Phong vừa nói gì nè!

-Gi như thằng gay thế mày!

-Mấy em lớp mày mướn như nhỏ ghẹ mày hôm bữa hông?

-Hơn luôn, nhìn mê toi!

-OK, nói địa chỉ tụi tao qua liền!

Khà, thế là kết thúc màn chào kéo khách không gì tuyệt vời hơn, mấy tụi này chỉ có nước sử dụng mỹ nhân kế mới dụ được thôi, cơ mà thấy tội lỗi thật, không biết nó có thu lợi được gì không. Lanna thì tụi nó không thể xâm phạm được rồi, Lam Ngọc thì càng không, Ngọc Phương đừng hòng, họa chăng có nhỏ Thu lớp phó lao động, cơ mà còn khuya tụi nó mới đèo bông tới, chung quy là chẳng có cơ hội nào, thế nhưng cứ lo việc trước mắt đi đã...

-Được lắm thằng cò hó...! – Toàn phớt lờ mất trư tráo.

-Chịu thôi mày ạ, dòng đời nó xô đẩy mà! – Tôi cười đều.

Ngồi chơi ăn bánh, uống nước trà khoảng 20 phút sau tụi thằng Huy cũng linh kinh trước cổng nhà Lan, thiệt là chẳng thể nào tả được cái điệu bộ của tụi nó khi nhìn thấy nắng ra mở cổng, chỉ 3 từ thôi “đơ toàn tập”. Theo chân Lan bước vào nhà mà tụi nó cứ khúm núm, trầm trồ như gặp được tiên nữ không bằng. Chưa hết đâu, khi tụi nó vào nhà thì mới hốt hoảng thật sự, ngó nghiêng ngó dọc toàn là con gái, thằng Bình suýt chút nữa thì chết đứng nếu thằng Huy không kéo đi chỗ khác.

-Ê, lớp của tụi bây đó hả? – Thằng Huy cặp cò tôi và thằng Toàn ra ngoài bàn chuyện.

-Ồ, lớp tao đó, đã hen mày? – Toàn phớt nhướn mày.

-Sướng thế, 3 thằng con trai mà đến 37 đứa con gái, điệu này tụi bây có xấu thì cũng thành hàng hiếm rồi.

-Thôi đi ba, bị áp đảo muốn nghệt thờ luôn chứ sướng! – Tôi bêu môi.

-Gi, 37 đứa con gái mà không sướng á?

-Ec, cứ mỗi lần tỏ tội tao về chót là cứ y như rằng chỉ có tao, thằng Toàn với thằng Khanh quét lớp, còn mấy nhò kia thì chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng thôi, tội tao mà kháng cự thì xác định...

-Cơ mà vẫn sướng mà y, tao để ý con nhò cao cao đó rồi!- Thằng Huy vừa mơ tưởng vừa liếc nhìn nhò Ngọc.

-Ờo, mà y đụng vào nhò đó... ừm... ừm... – Giữa chừng thằng Toàn bịt mõm tôi lại lòi ra chỗ khác.

-Đừng có nói với tội nó làm gì!

-Sao không nói, tội thằng Huy mà đụng vào nhò Ngọc chẳng khác nào chọc giận hổ!

-Cứ kệ, để tội nó ném trái đắng cái đã, thế mới khôn được mà hiểu không?

-Biết rồi, lằng nhằng quá!

-Ê, tội bây nói gì đó! – Huy đỏ hóng hót.

-Hề, hông có gì!

-Này, mấy ông nói gì đó! – Lam Ngọc nhú mày.

-Ó, ờ...! Hông có gì đâu ấy ời! – Huy đỏ ửng bấp trước Lam Ngọc.

-Vô duyên, ai là ấy của ông!

-Ờ thì...

-Mấy ông vào nhanh đi, mọi người đang đợi đây!

-Ờ, ok!

Tội nghiệp thằng ku, nói ra câu nào liền bị nhò Ngọc đập ngay câu đó, thậm chí còn bơ lùn không thèm để ý tới. Quả đúng như tôi tưởng tượng, Lam Ngọc là nhò cứng cựa nhất tôi từng thấy, ngay cả thằng Toàn còn ngần hượng chỉ là tội thằng Huy tép riu này. Theo 12 cung hoàng đạo thì nhò Ngọc thuộc ma kết, mà ma kết lại là những người có vẻ ngoài cứng rắn, bí mật rất thích hợp làm lãnh đạo, thằng nào mà muốn chinh phục cô gái thuộc cung ma kết thì tốn nhiều sinh lực lắm. Nhưng đầu sao tôi cũng chờ xem thằng Huy sẽ có chiêu trò gì đây.

Trở lại với buổi tập dợt, theo như đã phân công thì lớp tôi sẽ tập cho nhà trai, nhà gái trước vì tội thằng Huy chỉ có rãnh vào chủ nhật nên tranh thủ phải tập trước cho tội nó.

Kịch bản như thế này, khi nhạc vừa nổi lên thì cô dâu chú rể từ trong khán đài bước ra tâm tình với nhau, theo sau đó là đàn trai đàn gái linh kinh mâm cỗ rồi mới đến tôi và Lan bước ra hát, quá tuyệt phải không?

Do buổi đầu tập dợt không có chuẩn bị trước nên chúng tôi đành phải mượn mấy cái mâm inox nhà Lan để làm mâm cỗ, khi nào diễn thiết thì thuê hẳn mâm đám cưới luôn, trang phục diễn cũng vậy, cứ mặc đồ bình thường trước, mai mốt sẽ mượn đồ sau.

Cơ mà cái đám con trai tội tôi lúc đó nghịch ngợm vô cùng, mới được Lan phát cho 4 cái mâm inox để cầm thì mấy tội nó đã giỡn hót, đập vào đầu nhau nghe boong boong rồi:

-Hề hề, đầu mày rỗng téch như cái chuông ấy Huy! – Toàn phờn chơi đều.

-Beng...eng...còn đầu mày toàn sắt như cái keng ấy! – Huy đỏ chơi lại.

-Boong...oong...đầu đại ka đúng như cái chuông thật! – Thằng Bình chơi hòa theo, gõ cái mâm vào đầu thằng Huy.

-Beng...eng...mày dám đánh đại ka mày hả?

-Đầu có, thằng Tú nó xúi em đó, này thì xúi...boong... – Thằng Bình gõ chuyển cái mâm vào đầu thằng Tú.

-Ê thằng cờ hó, tao xúi mày hồi nào, boong...! – Nó tức tôi đập lại.

-Cũng tại thằng Khanh hết nè...boong...! – Toàn phờn lại lòi Khanh khờ vào cuộc.

-Bà mày, tao gõ mày hồi nào...boong...

Cả đám cứ thế boong, beng um cả một góc nhà, đến nỗi ba mẹ của Lan phải lên tiếng nhắc nhở thì bọn nó mới yên lặng được. Cơ mà sau cuộc hỗn chiến mâm chào vừa rồi thì mấy cái mâm nhà Lan cũng chẳng còn lạnh lạnh nữa, cái nào cái nấy đều bị móp phần giữa hết, nhìn cứ y như cái chiến vậy:

-Mấy ông hay he, đồ của người ta mà phá phách vậy đó! – Lam Ngọc gằn giọng khó chịu.

-Ồ, xin lỗi! – 4 thằng xếp re.

-Thôi không sao, mấy cái mâm đồ nhà mình ít dùng lắm! – Lan vẫn điềm nhiên tươi cười.

Kì kèo mãi cũng đến lúc tập, người ta thường nói giảng sơn dễ đổi bản tính khó dời ý nói có thể nào đi nữa thì không thể nào thay đổi tính cách một sớm một chiều được, nhất là tụi thằng Huy, tính hám gái của bọn nó đã ngấm vào máu luôn rồi, lúc nào cũng ngấm được, bằng chứng là lúc tập đoạn bước đi từ trong khán đài ra thì chẳng biết địa đến mức nào mà thằng Huy nó vấp chân vào nhau, ngã nhào vào mình thằng Khanh, thằng Bình và thằng Tú cũng lỡ đà mà ngã theo đại ka nó luôn, mâm chảo thì văng tứ tung lên trời rồi rơi xuống đất nghe loảng choảng như mưa đá um cả nhà, mấy nhỏ con gái thấy biến liền la oái oái lên mà chạy toán loạn, tất cả tạo thành một cảnh tượng thật là hùng vĩ mà...

-Ồ, bới người ta...giết người...! – Khanh khờ hết toáng khi bị đám thằng Huy ngã đè lên

Còn đám ngồi ngoài tụi tôi phải nói là cười lăn lộn ra cả sàn nhà, nước mắt nước mũi cứ giàn giụa ra, đau cả bụng.

-Tao thấy tụi bây diễn hài kịch được hơn đó, há há! – Toàn phớn truê đều.

-Bạn của anh vui quá ha? – Hoàng Mai nhìn tôi cười khi làm tôi quê thấy tía.

Dù gì bọn nó cũng là do một tay tôi PR lên mà, tụi nó ra như thế thôi tôi cũng xấu mặt lắm chứ:

-Bọn mày làm quái gì thế? – Tôi gằn giọng.

-Thì tao ngấm chút thôi, ai ngờ... – Huy đô gãi đầu, mặt thâm đến phát tội.

-Được rồi! Mấy bố tập cho đàng hoàng tý, lớp con còn diễn nữa! – Tôi thờ dài trách móc tụi nó.

-Rồi rồi, diễn trước gái sau vậy, hề hề!

Mấy thằng quý đó nói thế thôi chứ tụi nó dễ gì bỏ cuộc, nhất là thằng Huy cứ mỗi lần nghĩ giải lao là nó lại mon men sang ngồi gần nhỏ Lam Ngọc để tán ong tán bướm. Tội nghiệp thằng nhỏ, ngồi gần chị hai 10A4 mà không biết sống chết là gì, cũng may là nhỏ Ngọc biết ý nó là bạn tôi nên không động thủ, chỉ cho thằng Huy bị cứng họng mấy lần thôi, chẳng hạn như:

-Áy oi, áy tên gì đấy, nhà ở đâu?

-Bạn tới để tập dợt hay để điều tra hộ tịch vậy?

-Ồ...??!!

Hay là:

-Áy oi, hay là để tớ đưa áy về nhà nhé?

-Mình không phải con nít, không cần người khác đưa về!

-Éc...??!!

Tệ hơn nữa là:

-Tập xong áy có rảnh không, đi uống nước với tớ nhé?

-Ồ, nước ở đây cả đồng không uống, đòi đi đâu? Lanna oi, cho mình thùng nước...!

-..... – Ngâm ngùi.

Và củ chuối nhất là:

-Áy oi, mấy giờ rồi?

-Ồ, điện thoại của cậu đẹp nhỉ? Màn hình rõ nét không?

-Ừ, mới mua đấy, màn hình cực nét luôn.

-Thế sao không xem giờ lại hỏi mình?

-Sặc máu...!

Ấy thế mà nó chưa chịu bỏ cuộc, lại bảo với tôi rằng gái càng chảnh nó càng khoái và vạch ra kế hoạch cuối cùng bách chiến bách thắng “anh hùng cứu mỹ nhân”, kế hoạch là thế này:

Lúc gần kết thúc buổi tập, thằng Bình bà thắng Tú sẽ xin về trước nhưng thực ra là đi giả trang thành đám côn đồ chặn đường nhỏ Ngọc, lúc ấy thằng Huy sẽ trở tài võ nghệ của mình mà cứu giúp mỹ nhân.

Nghĩ là làm, ngay khi vừa kết thúc buổi tập, thằng Huy lại lẻo đẻo theo sau nhỏ Ngọc như mọi khi và tiếp đó:

-Ê, nhỏ kia! Đứng lại bọn tao biếu. – Tụi thằng Bình, Tú quát tháo

-Bọn bây dám... .

Tuy nhiên Thằng Huy chưa kịp nói hết câu thì đã thấy hai thằng bạn của nó đã nằm bẹp dưới đất chỉ sau vài cú đá của nhỏ Ngọc.

-Bạn quen hai người này sao? – Nhỏ Ngọc nhoen miệng cười.

-Ồ, không! Mình đâu có đi quen với đám lưu manh làm gì! – Thằng Huy lấp bắp, mặt mày đã trắng bệch.

Kể từ lúc đó, nó không còn dám bén mảng đến chỗ nhỏ Ngọc nữa, tiến độ tập dượt cũng vì thế mà được rút ngắn. Cơ mà thấy nhỏ Ngọc thế tôi cũng muốn một lần được ti thí lăm, định bụng lúc nào rảnh rồi sẽ làm thử một trận, vậy mà mãi đến đầu lớp 11 mới có dịp, lại chẳng phải dịp tốt lành gì.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Cũng bàn qua về chuyện nghỉ trưa một tý, các nường trong lớp tôi toàn là thuộc dạng tiểu thư không thôi, diễn một chút lại than mệt, ngồi một chút lại than ê mông, cứ canh đến cận trưa là nháo nhào lên đòi nghỉ trưa về nhà ăn cơm rồi, cơ mà người tập dợt là bọn tôi chứ có phải mấy nhỏ đó đâu mà than này than nọ chứ, thiệt là bực mình.

Em Lan thấy thế cũng đành chào thua liền cho giải tán cả lớp hẹn hết buổi trưa lại vào tập tiếp, tôi với Hoàng Mai vì nhà gần nên chỉ cần về nhà ăn trưa rồi nghỉ ngơi một chút thôi. Cứ tưởng cái nóng như thiêu như đốt là nỗi cực hình lớn nhất đối với chúng tôi khi về nhà, vậy mà vẫn còn có thứ đáng sợ hơn đấy các bác ợ...

Gác chân chống xe bước xuống mở cổng thì tôi mới giật mình tưởng nhớ tới cái lúc mà tôi đưa Mai về nhà em thăm mẹ, lúc đó cổng không khóa chỉ khép hờ, và bữa đó là bữa tôi bị mẹ Mai thăm tra muốn trầy vì tróc vẩy luôn, và giờ đây tôi lại nom nớp lo âu khi cổng nhà của tôi hiện giờ cũng vậy, không khóa, chỉ khép hờ, mà người thứ 2 giữ chìa khóa nhà chỉ có ba tôi...

-Gi vậy Phong? – Hoàng Mai thắc mắc.

-Ừc..., ba anh...về rồi...! – Tôi nuốt khan.

-Về rồi thì sao...? – Em tròn xoe mắt.

-Thì không sao nhưng mà...

-Thôi vào đi anh, em cũng muốn gặp ba anh lắm! – Mai vẫn điềm nhiên, kéo tay tôi vào.

Tính ra tôi đã không gặp ba mình gần 1 năm rồi, ông ấy thì đi theo đoàn võ không còn dạy cố định nữa nên cứ đi hết nơi này đến nơi khác, có dịp về quê nhà là ông về nhà ngay, nhưng không ở được quá 1 ngày, chỉ ghé thăm thôi buổi chiều lại đi tiếp và mỗi lần về như thế ông lại thường không báo trước, nhiều lúc đang ngủ ngáy trong nhà mà ông vào hù phát làm tôi muốn đứng tim...

Lần này ông về, tôi chắc chắn rằng, là để coi tụi tôi sống ra sao thôi...

-Anh làm cái gì như ăn trộm vậy? – Hoàng Mai thắc mắc khi thấy tôi rón rén bước vào nhà.

-Suyt..., nhỏ tiếng thôi...!

-Anh làm em buồn cười quá!

-Suyt.! – Tôi vẫn làm mặt căng thẳng

Và ngộ một điều là sau khi đã kiểm tra cả phòng ngủ lẫn sau bếp nhưng vẫn không thấy ông ở đâu cả, không lẽ ông về từ hồi sáng mà đợi hoài không thấy bọn tôi về nên đã đi tiếp rồi?

Phi lý, nếu thế thì ông cũng phải khóa cổng lại chứ, không lẽ đi mua đồ? Cũng không đúng, sao trên đường về ông không mua luôn mà phải đợi ghé nhà rồi mới đi?? Ôi thôi khó hiểu quá...

-Ủầy, chuyện gì vậy chứ? – Tôi ngồi bệch xuống sofa suy nghĩ

-Ủa, ba anh đâu? – Hoàng Mai nhích lại gần.

-Chả biết nữa, chắc đi đâu đó rồi!

-Làm em này giờ chuẩn bị tinh thần!

-Êc, bộ muốn gặp lắm sao cô nương?

-Muốn sao hông, hi ra mắt phụ huynh mà!

-Sặc, vậy còn cười!

-Bộ anh hông thích hả, hay chán em rồi? – Hoàng Mai ôm cổ tôi xuống.

-Nặng quá, làm gì vậy? – Tôi hốt hoảng

-Trả lời đi!

-Trả lời cái gì?

-Có chán em hông! – Em càng nói càng kéo tôi xuống sát hơn.

-Thì...

-Trả lời, mau!

-Chào cả nhà...ó....!

Giữa tình hình chiến sự đang gay gắt thì hồi ơi, ba tôi từ trong nhà vệ sinh vừa bước ra đã thấy cảnh Mai ghì cổ tôi xuống rồi, vẻ mặt ông hiện giờ như hồn bay đi đâu hết rồi vậy, cứ ngẩn ra chả nói được câu nào. Còn chúng tôi khi vừa thấy ông thì liền hoảng hồn mà bỏ nhau ra, ngồi lại chỉnh tề mà mặt đỏ như gấc.

Phải lâu sau đó thì ông mới trấn tĩnh mà ngồi xuống ghế sofa đối diện chúng tôi, khuôn mặt đã trở lại vẻ uy nghi như thường ngày:

-Người bạn mà con nói đây hả Phong? – Ông ôn tồn.

-Dạ, phải đó ba...

-Sao rồi?

-Đang rất vui về ạ?

-Ý ba nói là sống ra sao rồi, có khó khăn gì không?

-Ồ, dạ hông có! – Tôi hoảng hồn chữa lời.

Ôi trời, ba tôi thường ngày vui vẻ lắm, nếu như lúc này tôi với Hoàng Mai không xảy ra chuyện gì thì chắc giờ đã nói chuyện vui vẻ với nhau rồi, đâu phải hằn học như bây giờ, thiệt là tình, ba tôi mà câu lên rồi thì ông khó chịu lắm, nói chẳng ai nghe đâu...

-Con tên Mai phải không?

-Dạ phải đó ba!

-Ba đang hỏi bạn con, con trả lời làm gì vậy?

-Ờ, thì...chắc...ba cứ hỏi đi ạ!

-Con tên Mai phải không?

-Dạ phải ạ, Huỳnh Hoàng Mai – Em vẫn bình tĩnh.

-Gia đình con thế nào, sao phải chuyển qua nhà Phong?

-Là chỉ vì ba mẹ con bất hòa thôi ạ!

-Thế sao không tìm chỗ ở khác?

-Thưa bác, nhà di con thì không đủ chỗ ạ!

-Qua nhà bạn khác, không được sao? Nhất thiết phải qua nhà Phong à?

-Thưa,...! – Hoàng Mai bắt đầu đuối lý.

-Còn trẻ mà hai đứa nông nổi thế sao, nếu lúc nãy bác không có ở đây thì sẽ ra thế nào nữa nhì?

-Ba ơi, chưa đến mức độ đó đâu, chỉ là giỡn thôi mà! – Tôi thần thốt.

-Giỡn mà đã thế rồi hả? Vậy thiệt là đến mức nào nữa?

-Ủầy, nói chung là không có chuyện gì đâu mà, nếu có thì giờ Mai đã ới lên ới xuống rồi!

-Thằng này ngon, dám nói thế nữa á?

-Anh nói cái gì vậy Phong? – Hoàng Mai mặt mày đỏ ửng lườm tôi.

-Thì...sự thật là thế, ba biết tính con rồi mà...! – Tôi nheo mắt trăn trối trước vị cha già đáng kính của mình.

-Tính mày thì khỏi cần nói tao cũng biết, chỉ là nãy giờ tao thử hai đứa bày thôi!

-Thử...? – Bọn tôi tròn mắt.

-Để xem có tật giật mình hay không đó mà! – Ông cười xòa, trở lại bản tính thật của mình.

-Nãy giờ làm hú hồn, tưởng ba đuổi Mai ra khỏi nhà không à!

-Mày thấy mặt tao ác thế hả con?

-Dạ không hề hề!

-Vậy lúc nãy hai đứa giỡn gì mà vui thế! – Ông bắt đầu đá xoáy.

-Thì giỡn bình thường mà! – Tôi vót vác.

-Tụi bây thiệt là...làm tao nhớ má bấy quá!

-Hi...! – Hoàng Mai che miệng cười châm chọc tôi.

-Mà tới bữa trưa rồi, có gì ăn không? Chiều tao phải đi nữa đấy!

-Dạ để con! – Hoàng Mai nhanh nhẩu chạy vào bếp.

-Để con phụ luôn! – Tôi cũng đứng dậy nói gót.

Thế nhưng khi vừa đi được vài bước thì ông đã gọi phất tôi lại, chỉ để một mình Hoàng Mai vào bếp mà thôi. Giờ đây chỉ còn hai cha con đối diện nhau, ông mới thay đổi sắc mặt mà dịch sang, nói khẽ với tôi:

-Mày chọn bạn kiểu gì vậy Phong?

-Ba nói gì thế, Hoàng Mai rất tốt mà?

-Tao thấy con nhỏ này không được rồi, mày liệu sao thì liệu!

-Nhưng tại sao chứ?

-Tao là ba mày, mấy việc này tao đã từng thấy hết, giờ có nói ra mày cũng không hiểu đâu.

-Không hiểu thật?

-Nói chung là tao có cảm giác con nhỏ sẽ làm gì đó có hại cho mày, nhưng mày khờ quá!

-Ba cứ để con lo, không có gì đâu mà! – Tôi vót vác.

-Tùy mày, mới bây lớn... –Ông về chỗ ngồi, không nói gì thêm.

-Vậy con vào phụ nhỏ nhé?

-Ồ...! – Ông thờ dài.

Lúc đó tôi nào để ý đến lời cảnh báo của ba mình, chỉ biết ông không ngăn cấm tôi là mừng hết lớn rồi. Thế nên đó là lí do sau này tôi phải trả giá đắt đến mức nào, thậm chí nếu không có bạn bè giúp đỡ chắc tôi đã không còn trên cõi đời này nữa rồi, đúng thật tôi còn quá non nớt mà...

-Anh với ba anh nói gì vui thế! – Hoàng Mai vừa sắc đồ ăn vừa hỏi tôi.

-À, thì hỏi về tình hình học tập thôi, không có gì!

-Ừa, mà anh khỏi cần xuống đây phụ đâu, để em được rồi!

-Hê, có gì đâu, từ đó đến giờ chưa tận mắt thấy em làm đồ ăn mà!

-Mà Phong này, dường như ba anh không thích em hả?

-Ồ... ừc...sao em lại hỏi thế? – Tôi giật thót.

-Hi, thì em cảm thấy thế mà!

-Không có đâu, ba anh rất thích em mà!

-Ừa, mong vậy...au...! – Em nhăn mặt, đưa tay lên bóp vai.

-Hơ, gì vậy, mỏi hả? – Tôi luống cuống bóp vai cho em.

-Anh nấu bữa sáng, bữa trưa rồi bữa tối đi thì biết ngay mà!

-Thì anh phụ cho, lúc trước anh cũng tự nấu được nhiều món lắm đó, rau muống xào nè, trứng ốp la nè, thịt kho nè...

-Được rồi, như thế này cũng đỡ mỏi lắm, cảm ơn anh! – Em mỉm cười vẫn xinh như ngày nào.

-Việc gì phải cảm ơn, nếu thích thì ngày nào anh cũng xoa bóp cho nhé!

-Mà nếu ba anh thích em như vậy... – Em đột nhiên trầm ngâm

-Thì sao?

-Cưới luôn đi anh!

-Sặc máu...??!!

-Hi giỡn tý thôi mà, làm gì ghê vậy! – Em nheo mắt.

-Suýt chết...??!

-Đàn ông con trai gì yếu xìu...! – Em bêu môi.

-Uầy....! – Tôi ngậm đắng.

Ít lâu sau, các món ăn đã được dọn lên bàn trong thật là bắt mắt và ngon lành, có thể nói từ ngày Hoàng Mai chuyển về đây thực đơn của tôi phong phú ra hẳn, toàn là những món ngon không thôi, mặc dù những món này không có gì là lạ, tôi cũng có thể nấu được nhưng qua bàn tay chế biến của Hoàng Mai thì nó ngon hơn hẳn, nhìn cứ như là một món mới hoàn toàn vậy.

Ba tôi tuy vẫn còn ác cảm với Hoàng Mai nhưng cũng hài lòng với những món ăn ngon lành trên bàn, và tranh thủ lúc em xuống bếp dọn món khác lên thì ông đã thủ thỉ với tôi:

-Nếu mà không vì nhỏ này xảo huyệt quá thì làm dâu của tao được đấy!

-Ba này, Mai đâu có xảo huyệt gì đâu mà ba nói thế!

-Thôi tao không nói nữa, thường thức đồ ăn cái này ă, có thực mới vực được đạo chứ!

Có thể thấy ba tôi mang một chút gì đó tính cách của thằng Toàn đó là hay đá xoáy, nhưng không quá lộ như nó, dù gì ông cũng là một người cha hết mực tận tụy, điều gì tốt đẹp ông cũng dành cho tôi hết, tuy có đôi lúc ông rất nghiêm khắc, sẵn sàng giáng những đòn roi tóe máu vào mông tôi nhưng những lúc như thế, tôi thấy mắt ông lúc nào cũng đỏ lên như ngân lệ, vì vậy tôi luôn nghe theo lời ông, nhưng duy chỉ có vụ việc của Hoàng Mai lần này là tôi nhất quyết tin vào chính mình thôi...

Cùng ăn cơm với bọn tôi mà ông cứ huyền thuyên đủ chuyện, cũng đã lâu lắm rồi chúng tôi mới được ngồi ăn chung thế này mà, có nhiều chuyện để kể với nhau lắm, ông thì hay kể những chuyện như dạy võ rồi đi hỗ trợ bắt cướp bla bla, rồi đến phiên bọn tôi thì lại kể cho ông chuyện học hành trên lớp nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện của tụi thằng Vũ, kéo lại làm ông lo lắng.

Rồi cũng có nói qua chuyện đi tập dợt văn nghệ của cả lớp:

-Tập văn nghệ à, thế một lát đi liền hay gì? – Ông trầm ngâm

-Dạ, có gì để bọn con xin nghỉ một buổi, chắc là không sao!

-Thôi thôi, cứ tập đi! Dù gì tao cũng không ở lâu được, mà hai đứa tập chung à?

-Dạ không, bạn Phong tập với người khác, con chỉ theo coi thôi!

-Ồ, mày làm diễn viên chính luôn hả Phong?

-Dạ thì chỉ là bắt đắc dĩ thôi, nhưng cũng cố gắng!

-Làm sao thì làm, đúng có làm mất mặt dòng họ được rồi!

-Sặc, chỉ là văn nghệ thôi mà, đâu cần phải đặt cả dòng họ lên vai con chứ!

-Văn nghệ hay gì cũng vậy, chỉ cần mày có mặt trước đám đông thì phải làm rạng danh, biết chưa?

-Dạ... – Tôi xui xị.

Kết thúc buổi ăn, dù muốn dù không thì tôi cũng phải chia tay ông tại đây, chắc có lẽ đến Tết ông mới về nhà trở lại, nhưng được thấy ông mạnh khỏe thế này tôi cũng vui rồi. Giờ thì tôi có thể an tâm mà giải quyết những chuyện còn bẽ bộn trước mắt. Nhưng chỉ một thắc mắc nhỏ thôi, vì sao ông lại nghỉ ngơi Hoàng Mai chứ?

Trở lại với những buổi tập không đâu vào đâu của lớp tôi, từ ngày bị nhỏ Ngọc cho ăn trái đắng tòi giờ thì thằng Huy không còn tò tè theo nhỏ nữa mà chú tâm hơn vào việc tập dợt, những thật ra là chú tâm vào tìm mục tiêu khác ấy chứ, mặc dù cũng có đôi chút lọng cọng nhưng coi như đã ổn rồi, tự tập ở nhà một chút nữa là ô kê con dê.

Đàn trai đàn gái đã duyệt, bây giờ là đến cặp cô dâu chú rể phụ họa Toàn phôn và Kiều ẹo. Chẳng biết mặt thẩm mĩ của thằng Toàn này đến đâu mà cứ chề lên chề xuống con Kiều ẹo, chứ theo nhận xét của tôi thì nhỏ này cũng chẳng tệ là bao. Nếu xếp theo mức độ đẹp của tôi thì đương nhiên Lan đứng nhất rồi, thứ 2 là Hoàng Mai, thứ 3 và thứ tư lần lượt thuộc về Lam Ngọc và Ngọc Phương, nhỏ Kiều ẹo không đứng hạng 5 cũng đứng hạng 6, ấy vậy mà nó lại chề, nói là eo là gì đó rồi còn chưa phải mẫu người nó thích nữa.

Thế nên vừa hô “diễn” là ngày lập tức nhỏ Kiều ẹo chụp phốc lấy tay của thằng Toàn dắt đi tung tăng làm nó xám cả mặt mày, cứ la bài hải lên:

-Ồi sàm sỡ...bớ...giết người cướp sắc!

Nhỏ Kiều sau một lúc ngẩn người ra vì hành động của thằng Toàn thì cũng bắt đầu mếu mếu, hai mắt đỏ hoe như sắp khóc báo hại cả đám phải an ủi nhỏ méo cả lưỡi, còn thằng Toàn thì bị tôi và thằng Khanh bắt lại giáo huấn:

-Phạm nhân Nhật Toàn quỳ xuống nhận tội! – Tôi chiếm chệ ngồi trên chiếc sofa phán xét khi thằng Toàn đã bị cả đám con gái kiềm chặt

-Buông ra, tui vô tội mà... – Toàn phôn vùng vẫy yếu đuối!

-Điều phụ ủa lộn điều dân to gan! Nhân chứng vật chứng rành rành mà còn dám cãi.

-Cãi đâu, tao chỉ tự vệ thôi mà, rõ là giết người cướp sắc!

-Bép...hoang đường, cho nhân chứng thứ nhất ra đối chất! – Tôi vỗ đùi đánh bép bắt chước bao công xử án.

-Dạ thưa quan lớn lúc này con có thấy cái anh này sàm sỡ con gái người ta nè, trừng trị nó đi quan, quý sứ à! – Khanh khò giả giọng nữ chơi đùa.

- Sàm sờ cái đầu mày, thằng cò hó bán đứng tao...

- Alo 1 2 3 4, tất cả im lặng nghe phán! Phạm nhân Toàn phòn tội danh hù dọa, sàm sờ con gái nhà lành thành lập, tuyên án ngũ nữ phanh thây!

- Hà, gì nghe ghê thế! – Nó thất kinh.

- Thi 5 con nữ kéo mày ra đó mà!

- Không, đổi hình phạt đề!

- Vậy đổi thành trăm thủ, người đầu “nữ đầu trăm” đợi lệnh. ...

- Ặc, nữ đầu trăm là gì?

- À, có bạn nữ nào cho mượn cái đùi gối đầu nó lên để chặt không!

- Quan lớn vô duyên, xử quan lớn luôn bây giờ! – Cả bọn nữ tru tréo, phản kháng quyết liệt!

- À dzậy thôi đổi thành mộc nhân hình đề!

- Gì vậy, tao nghe quen quen! – Toàn phòn trở mặt.

- À, đó là dựng thằng Toàn lên làm mộc nhân cho Lam Ngọc ấy mà!

- Ồ, được đó nghe, nhất trí luôn! – Cả đám nhón nháo lên dựng thằng Toàn đứng dậy.

- Cờ hó Phong, lần thứ hai rồi nghe! Mày sẽ phải trả giá... á... ối... óe... – Nó tru tréo

Kết cục của thằng Toàn sau khi xử án xong thì khỏi phải nói, đưa tay cho nhỏ Kiều nắm vô điều kiện, đã thế còn phải chấp nhận những hướng dẫn từ chỉ đạo nghệ thuật Lam Ngọc nữa, nếu trái ý thì cả đám lại bắt làm mộc nhân, đường nào cũng chết, tiến thoái lưỡng nan.

Phải mất gần 2 tuần lễ mới chính đồn được cặp cô dâu chú rể trời đánh này. Kết quả là khi vừa hô “diễn”, có ngay một cặp cô dâu chú rể hạnh phúc nắm tay nhau ra ngoài, mặt cô dâu thì hớn hờ chưa từng thấy cứ như là có cả một núi vàng bên nhà chồng vậy, còn chú rể thì khỏi phải nói, mặt mày mềo xệch như bị ép hôn làm cả lớp một phen cười đau cả bụng, lăn lê bò càng.

Nhưng mà người ta thường nói cười người hôm trước hôm sau người cười, lúc bọn nó tập dợt, tôi cười đủ kiểu từ ôm bụng cười cho đến lăn lộn cười thế nên khi đến lượt tôi và Lan tập thì bọn chúng đều hớn hờ ra mặt, cốt là để chọc bọn tôi cho bằng được mà.

Bằng chứng là lúc bọn tôi mới chạm tay nhau thôi là bọn nó réo ùm lên rồi, lại còn kèm theo câu cảm thán “Ồi, Phong lưu quá!”, làm tôi tức muốn trào máu. Và đây cũng là dịp để thằng Toàn phòn trả thù:

- Ê, cái đoạn này hai tụi bây phải ôm nhau chớ!

- Ôm ôm cái đầu mày! – Tôi phản pháo.

- Hông đúng sao, bài này là miêu tả cặp tình nhân tằm tình với nhau chứ gì, ôm mới hợp chớ, đúng hôn mấy bạn!

- Ồ phải đó ôm đề, ôm đề! – Quần chúng nổi dậy hùa theo thằng quý Toàn.

- Ặc, ôm ôm cái nổi gì?

- Phải đó, đoạn này mình thấy không cần thiết! – Hoàng Mai khó chịu.

- Á... à... á... à... bênh kia – Toàn phòn nhìn Hoàng Mai cười đều.

- Toàn à, có vẻ ông thích làm mộc nhân lắm phải không? – Lam Ngọc đứng sau hăm he.

- Hề, đâu có đâu, chỉ đạo nghệ thuật cứ làm việc tiếp đi ạ! – Nó lui lại ngồi xếp re.

Giải quyết xong phần tử nổi loạn Toàn phòn, tôi và Lan tiếp tục việc tập dợt của mình, nhưng không dám mạnh dạn mà tập nữa bởi vì Hoàng Mai giờ đây đang dò xét từng cử chỉ của tôi, cứ y như rằng hề có hành động nào thân mật quá là bị từ hình ngay vậy, phải nói là xung quanh tôi cơ quan trùng trùng, sơ sẩy một tý là toi ngay.

Nhưng Hoàng Mai và Toàn phòn không phải mối nguy hại gì lớn lao đối với việc tập dợt của tôi và Lan, nỗi lo lắng hàng đầu của tôi đó chính là nhỏ Tiên, không ai khác ngoài nhỏ lúc nào cũng muốn chơi xỏ tôi cả, trong học tập cũng vậy, trong hoạt động lớp cũng vậy, và trong lần tập dợt này cũng không ngoại lệ.

Lúc diễn tập mấy cảnh nắm tay thì nó với đám bạn cứ hú hí cười làm tôi thấy nhồn nhột, không tài nào tập trung được, rõ là muốn phá tôi mà, thế nên tôi tức tối cầu nhậu:

-Này, đừng có dùng cặp mắt đều cán đó nhìn tôi, ngứa lắm, không tập được!

-Eo ôi ngứa à? Hay là có tật giật mình đây nhi! – Nhỏ tiên cười gian.

-Bà có thôi đi không?

-Ồ xời! Hồng đứng thì thôi, làm thấy ghê, không khéo người ta tưởng thiệt!

Mặc dù tôi đã lập ra quy tắc là không đả thương con gái nhưng nhỏ này vẫn cố ý muốn tôi phá vỡ quy tắc đó mà, “được, thích thì chiều!”

-Bà vừa nói gì nói lại xem! – Tôi lăm le nắm đám tròng mắt nhìn nhỏ.

-Ồ...ơ, không...nghe thì thôi, tôi không nói lại đâu! – Nhỏ hoảng sợ lấp bắp.

-Này thì...

-Đừng Phong, hạn người này không đáng nói đâu! – Lan bình tĩnh ngăn tôi lại.

-Bao che nhau hở? – Nhỏ Tiên biểu mô.

-Hừm...! Mình không muốn nói nhiều với bạn, vì cơ bản bạn không hiểu tiếng người là gì!

-Bạn...

-Chỉ duy nhất một câu thôi, ủng hộ thì ở lại, không ủng hộ thì ra ngoài!

-Vậy sao...

-Thôi đủ rồi....! – Nhỏ Lam Ngọc cất tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng.

Giờ đây tất cả ánh mắt đang đổ dồn về nhỏ, chờ đợi phán quyết của vị lớp trưởng đáng kính...

Hít một hơi thật sâu, nhỏ nhìn bao quát xung quanh một lượt rồi nghiêm giọng:

-Được mọi người tín nhiệm làm lớp trưởng, mình luôn muốn các thành viên trong lớp đoàn kết và hòa đồng với nhau. Mấy tuần qua mình rất vui khi thấy các bạn đều có mặt rất đông đủ trong các buổi tập dợt của lớp, chắc chắn mình sẽ thông báo với cô chủ nhiệm để các bạn được khen thưởng, nhưng... – Bỗng nhỏ tròng mắt nhìn Tiên vượn lăm nhỏ giật nảy – Mình cũng sẽ phạt nặng những ai có ý gây rối, làm mất đoàn kết giữa các thành viên trong lớp. Chỉ còn vài ngày nữa là buổi lễ sẽ chính thức diễn ra rồi, thế nên kể từ ngày mai, các bạn nào không ở trong nhóm biểu diễn thì không cần tới nữa.

-Tại sao chứ? – Một nhỏ thắc mắc.

-Những ngày còn lại là thời gian để những bạn phụ trách tiết mục của lớp tập dợt lại lần cuối nên rất cần sự tập trung, hơn nữa lớp mình cứ kéo đông grunn ngụt vào nhà Lanna hoài không thấy ngại sao?

Lam Ngọc vừa dứt lời, cả lớp lại nhao nhao lên bàn tán xôn xao như cái chợ, phản đối có, tán thành có có nhưng chung quy lại thì đa số là tán thành, nên:

-Mình thấy lớp trưởng nói có lý đấy, chúng mình đã làm phiền nhà bạn Lanna nhiều rồi – Một nhỏ đứng ra nói.

-Ừ phải rồi, để cho mấy bạn ấy tự luyện lần cuối đi.

-Phải đó...

Bla...bla...bla

Một loạt các ý kiến đồng tình với phán quyết của nhỏ lớp trưởng làm tôi nhẹ cả người, con giận cũng nguôi lúc nào không hay.

-Được rồi các bạn, dù gì cũng sắp đến giờ về rồi, hôm nay chúng ta về sớm chuẩn bị tinh thần cho buổi lễ sắp tới nhé.

-Ừ được rồi, bye nhá!

-Tập tốt nhé!

-Bye!

Cả lớp vỗ tay bọn tôi rồi dẫn xe ra về không một chút do dự, quả thật càng ngày tôi càng phục khả năng giao tiếp của nhỏ, không hổ danh là lớp trưởng đứng đầu lớp, luôn giải quyết ổn thỏa mọi công việc.

-Cảm ơn lớp trưởng nhé! – Tôi nhìn nhỏ cảm thán.

-Không có gì, nhưng ông từ nay về sau cũng phải biết kiềm chế lại đấy!

-À...ừ, tui biết rồi!

-Vậy tui mình cũng về luôn nhé Lanna!

-Ừ, mấy bạn về cẩn thận nhé, mai nhớ đến sớm để tập đấy! – Nàng mỉm cười vỗ tay!

-Ừ, bye!

Cầm tay Mai đi dạo ở công viên gần nhà, chẳng biết sao tôi cảm thấy tâm trạng mình nặng nề lạ lùng, suốt buổi tôi chỉ nghĩ đến Lan mà tự trách mình quá nóng tính trong tình huống đó, như thế thì chả khác gì tự nhận mình có tình ý với Lan, cơ mà con nhỏ Tiên nó khích tôi trước mà mọi chuyện cũng tại con nhỏ hỗn xược đó mà ra cả.

Sau khi đã đổ hết tội lỗi cho nhỏ Tiên, tôi mới quay sang Hoàng Mai, em ấy vẫn lủi lủi đi bên cạnh tôi, dường như tưởng tôi vẫn còn bức tức nên không dám nói chuyện.

Tiến lên trước một đoạn, tôi quay người đối diện với em rồi mỉm cười thật rạn rờ:

-Nè, làm gì mà buồn thế?

-Tưởng anh còn bức chuyện lúc nãy nên em không dám mở lời! – Mai bối rối.

-Ây dà, anh hào phóng rộng lượng lắm, không chấp nấy chuyện con con đó đâu!

-Um.! – Em vẫn thờ dài, không nói một lời nào.

-O, sao thế? Lại có việc gì nữa à?

-Lúc nãy anh cãi nhau với nhỏ Tiên, em định ra ngăn nhưng Lanna đã mở miệng trước rồi, em cảm thấy mình vô dụng quá!

-Y không đâu! Lúc nãy em mà vào nữa thì anh còn lo hơn thêm đấy, thế nào nhỏ Tiên cũng kiếm cớ nói móc cho coi!

-Thế nếu anh lỡ can dự vào rồi bị nhỏ Tiên kiếm chuyện thì sao? – Em tròn xoe mắt.

-Thì thật nhỏ luôn chứ sao, bỏ tất dám chọc giận bạn gái anh!

-Ui, nhỏ cũng là con gái mà!

-Anh chả xem nhỏ là con gái gì cả! Cứ suốt ngày kiếm chuyện với anh thôi, em cũng cẩn thận đấy, đừng có tiếp xúc nhiều với nhỏ đó!

-Hi.! – Em nhìn tôi cười tươi, ửng hồng đôi gò má.

-Hử, mặt anh bị dính gì á?

-Hông có! – Em cười chum chim.

-Hông có sao cười?

-Chụt...em vui vì anh cũng quan tâm đến em đó! – Hoàng Mai bỗng nhón chân đặt vào má tôi một nụ hôn phớt.

-Ồ...! – Tôi sững người.

-Hi, có người bị hóp hóp!

-Thì...tuyệt chiêu lợi hại thế, sao chịu nổi!

-Yếu quá đi à! – Em chun mũi nũng nịu.

-Thì từ từ, yếu yếu chứ sau này mạnh lên mấy hồi! – Tôi chống chế yếu ớt.

-Mà nè...! – Em bỗng nhiên trầm giọng

-Ồ, gì nữa?

-Ngày mai anh sẽ đi tập một mình với Lanna đó!

-Rồi sao?

-Em sợ...

-Sợ gì...?

-Um.- Em vẫn áp úng không nói.

-Không sao, nói đi mà...!

-Em sợ cái gọi là...phim giả tình thật Phong à...!

Trái tim tôi bỗng nhói lên như bị ai bóp nghẹn, cảm giác bối rối lại dâng trào lên khó chịu vô cùng. Vậy là em vẫn còn nghi ngờ mối quan hệ giữa tôi và Lan hay sao? Tôi đã thôi không còn dạy Lan học võ rồi mà, dạo này lại ít nói chuyện với Lan nữa, sao em vẫn còn nghi hoặc chứ! Không lẽ em đều biết những lần tôi thờ thờ thần thần là đang suy nghĩ về Lan hay sao chứ! Chắc là không đâu, làm sao em lại có khả năng đọc suy nghĩ của người khác được. Dù nghĩ tới Lan những bạn gái của tôi bây giờ là em mà...

-Không đâu, chuyện đó không bao giờ xảy ra đâu! – Tôi kéo em sát lại gần mình.

-Ừ, có lẽ em hơi lo rồi, anh Phong yêu em lắm mà, phải hông?

-À ừ, phải mà...! – Em cười rạn ngời làm tôi bối rối.

-Um. ..em tin anh đấy! – Mai khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai tôi.

Thế là kể từ ngày mai, tôi sẽ tự thân đến nhà Lan để tập dợt văn nghệ và không có Hoàng Mai bên cạnh, điều này tôi không biết là nên vui hay nên buồn đây, chỉ biết rằng ai trong số bọn họ đau thì tôi cũng chẳng vui về gì. Ấu thì cứ làm như thằng Toàn đã nói, tùy cơ ứng biến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

-Đây nè, Phong uống đi, lâu ngày gặp lại mà vẫn còn yếu như xưa! – Lan mỉm cười khẽ đặt tách cappuccino trước mặt tôi.

-Sặc, còn chưa đứng tim chết là may rồi ở đó mà yếu với chả mạnh nữa! – Tôi khẽ nhấc tách cà phê lên mà nốc một ngụm để trấn tĩnh.

Số là theo lời Lam Ngọc thì chỉ có những người phụ trách tiết mục văn nghệ của lớp mới đến nhà Lan tập dợt thôi, thế nên tôi đành phải một mình đến nhà Lan mà không có Hoàng Mai bên cạnh. Chẳng biết thiên thời địa lợi nhân hòa thế nào mà đám đàn trai đàn gái ở nhà tự tập, còn thằng Toàn phờn thì bận công chuyện không đến được, nhỏ Kiều ọ thì khi nghe thằng Toàn không có mặt thì cũng chả thèm tới.

Tổng hợp lại các dự kiện trên thì có thể suy ra được, tôi bây giờ đang ở nhà một mình với Lan theo đúng nghĩa cô nam hòa nữ.

Thế nhưng khi mới vừa vào nhà Lan, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì tôi đã bị Lan dùng mặt nạ hình zombie hù phát muốn xó ra quần, suýt ngất và đó là lí do tại sao giờ đây tôi ngồi co rúm trên ghế sofa mà nhắm nháp tách cà phê nóng.

-Rõ là yếu còn gì! – Nàng bêu môi.

-Cái mặt nạ đó lấy đâu ra mà nhìn khiếp thế?

-À, đó là vật kỉ niệm hồi ở cấp hai Lan tham gia halloween đó!

-Cái này đi đêm là hết sảy! – Tôi cầm chiếc mặt nạ lên ngắm tặc.

-Thích không, Lan tặng Phong đấy!

-Không đâu, Phong nhận món quà này thì không tiện cho lắm! – Tôi dè chừng.

-À, hiểu rồi, yếu chứ gì? – Nàng nheo mắt.

-Thì...yếu... – Tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài chống chế yếu ớt.

Cơ mà nhờ yếu thế mới được thưởng thức lại hương cà phê cappuccino thơm nồng của nàng ấy chứ, phải nói là từ hương vị, màu sắc đến cách trang trí vẫn y như ngày nào, thậm chí tôi còn cảm thấy nó ngon hơn trước nữa, chắc có lẽ lâu nay phải thưởng thức cái vị cà phê không đâu ra đâu do mình tự làm nên đã chai lì vị giác rồi, hôm nay được tách cà phê của nàng đã thông kinh mạch trở lại nên thấy khác hẳn.

-Nè, bình tĩnh lại chưa đó! – Nàng nheo mắt.

-Chưa, còn sợ lắm... – Tôi viện cớ để được thưởng thức tách cà phê của nàng lâu hơn

-Vậy để Lan mở nhạc nghe cho thư giãn nhé!

-Ừ...ờ! – Tôi chỉ gạt đầu qua loa vì âm nhạc đối với tôi chẳng khác nào cây đàn với con trâu.

Thế nhưng khi bản nhạc từ chiếc điện thoại nhỏ nhắn của nàng vừa cất lên, tôi bỗng cảm thấy lòng mình thật xao xuyến, cứ như đã nghe bài hát này ở đâu đó rồi bởi vì giai điệu của nó quá êm đềm, quá xắm xúc cứ khiến trái tim tôi rung động:

“Đường như nắng đã làm má em thêm hồng

Làn mây bay đã yêu tóc em

Trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng

Áo trắng em bây giờ tan trường...”

Khẽ ngắm nhìn Lan vừa đứng đưa chân vừa hát theo điệu nhạc, tôi bỗng thấy nàng đẹp hơn hẳn. Không dám bàn cãi gì thêm về ngoại hình của nàng nữa, bởi vì nó đã quá hoàn hảo trong mắt tôi rồi, ở đây tôi chỉ bàn về tâm hồn của nàng thôi, tôi cảm thấy ở nàng có hai tính cách trái ngược nhau, đó là một Lanna lạnh lùng, trầm tính và một Lanna trẻ trung, hoạt bát.

Cả hai tính cách đó tôi đều thích, đôi khi nàng lạnh lùng để tìm tôi bồi hồi, xao xuyến, đôi khi nàng lại tình nghịch để tìm tôi ấm áp, hạnh phúc. Đối với tôi, tất cả những gì thuộc về nàng đều khiến tôi ngập tràn cảm xúc...

-Hừ...

-Ồ...hả??!!

-Á...Á...!

Lúc tôi còn đang suy nghĩ mông lung thì Lan đã lên ngồi cạnh tôi hừ thêm phát nữa làm tôi giật mình, hắt luôn tách cà phê lên mình Lan, cũng may là cà phê đó đã nguội rồi nên không có gì đáng lo ngại, chỉ có điều là áo quần Lan đã dính bê bết nước cà phê, thậm chí còn dây lên cả tóc nữa, nhìn nàng mà tôi ân hận vô cùng...

-Híc, xin lỗi, Phong không cố ý!

-Hu, làm gì mà phản ứng ghê vậy, mới hừ có tý thôi mà! – Nàng nũng nịu sụt sướt.

-Nói chung là ngàn lần xin lỗi! – Tôi quỳnh quáng kiểm đồ lau vì bây giờ cả bộ sofa cũng dính cà phê tèm lem.

-Thôi, Phong phụ Lan lột áo nệm sofa ra đi, kéo cà phê khô rồi khó giặt lắm!

-Còn Lan thì sao?

-Lan vào tắm tý đã!

-Ừây, rồi Lan cứ tắm đi, để Phong lo cho! – Tôi cười méo xệch

Đoạn rồi Lan hốt hải chạy lên lầu để lại mình tôi hùng hục tách từng chiếc áo gối của bộ sofa ra. Nói thật thì bộ sofa nhà tôi cả năm mới giặt một lần, cũng là để đón tết thôi chứ chả ham hồ giặt là bao, dù có bị dính nước gì thì tôi cũng lấy khăn lau cho khô là xong chứ đâu có kĩ lưỡng như nhà Lan chứ. Cơ mà từ ngày có Hoàng Mai về nhà thì tôi cũng có kĩ một chút đấy, bởi vì em cũng hay hăm he việc làm ghế sofa bị dơ bẩn, nhất là khi tôi ngồi ăn trên ghế. Giờ thì quen rồi, cứ mỗi lần ăn quà vặt phải lúi húi ở dưới bếp xong mới lên ghế sofa ngồi.

Và thế theo lời Lan gọi với lúc đang ở trên lầu thì tôi cho toàn bộ những chiếc đệm bị dính cà phê vào bồn tắm nước nóng. Quả thật nước cà phê sau khi gặp nước nóng đã tan bớt một phần, việc còn lại là chờ kĩ một tý chắc sẽ tan hết thôi, đúng là con gái có khác, những việc này lúc nào cũng rành hết, sau

này chắc tôi cũng phải học một khóa mẹo vặt nội trợ mới được.

Thế nhưng còn đang loay hoay với mấy miếng đệm sofa trong nhà tắm thì bất chợt điện thoại tôi réo vang lên:

-À lô, ai đấy!

-Phong đấy hả?

-Ừa là Lan hả, trong nhà gọi làm gì vậy?

-Lan để quên chai dầu gội trong nhà tắm ở dưới rồi, lấy lên dùm Lan với!

-Chai nào, nhiều quá không biết đường lấy! – Tôi trở mắt nhìn một loạt các mỹ phẩm trước mặt.

-Cái chai có chữ L'Oréal ấy, màu đen...

-Rồi, đợi tý mang lên ngay...

Bất chợt, tôi giật mình nhận ra tình huống lúc này đang khá là nguy hiểm:

Lan đang tắm trong nhà tắm ở phòng nàng, mà quên chai dầu gội thì có nghĩa là còn đang tắm, mà còn đang tắm thì đương nhiên không có mặc gì hết, mà không có mặc gì hết thì...

Chỉ nghĩ đến đó thôi thì mặt tôi đã đỏ bừng, tim bắt đầu đập loạn nhịp cả lên, đôi chân tôi không còn nghe lời mình mình nữa, cứ bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo như thiếu máu, cầm chai dầu gội trên tay mà suýt rớt hết mấy lần, như thế chẳng phải là tôi sẽ đưa chai dầu gội này cho Lan hay sao, đưa tận tay luôn mới ác...ò_ó

Đặt chai dầu gội lên bàn rồi ngồi xuống sofa tầm ngẫm suy nghĩ, tôi không tài nào tưởng tượng được cái cảnh tôi đưa thứ này cho Lan sẽ ra sao. Một là Lan tự thân mình ra lấy, hai là tôi trực tiếp vào nhà tắm đưa cho Lan, mà không đưa lại không được, cứ như phía trước là vực thẳm đằng sau là con hổ vậy ở lại cũng chết mà tiếp tục đi cũng chết, chẳng lẽ lại bịt mắt mà vào phòng Lan?

Thế nhưng, còn chưa kịp suy nghĩ xong thì Lan lại gọi điện hối thúc:

-Phong làm cái gì mà lâu vậy, đem lên cho Lan đi, sắp lạnh chết rồi nè!

-Rồi rồi, đem lên ngay...

-Ừa, nhanh đấy...!

Thay kệ tới đâu thì tới, bất quá thì chịu khó nhắm mắt lại đưa cho Lan thôi, lỡ có đụng nhầm thứ gì thì xin lỗi một tiếng là xong ngay ấy mà, dù gì thì người nước ngoài cũng khá là thoải mái, tự do, cùng lắm là ăn tát thôi, còn không thì ăn luôn nguyên bài “thập bát triệt thủ quyền” rồi nằm viện vài hôm là khỏi ngay ấy mà.

Nói là làm, tôi bắt đầu lê bước lên từng bậc cầu thang rồi tiến đến phòng nàng một cách chậm chạp và có phần rụt rè, sợ sệt:

-Cốc...cốc...cốc...Phong mang chai dầu gội lên này!

-Cửa phòng không khóa, Phong mang vào đi!

“Lại còn cửa phòng không khóa nữa cơ à, sao giống kiểu mời gọi thế này. Kê, vào luôn, tới đâu thì tới.”

Vừa bước vào phòng Lan, mùi hương nước hoa sộc vào mũi tôi thơm phức, hơi lạnh từ chiếc điều hòa phả vào người tôi nghe lạnh ngắt cả thân mình. Nghe nói ở nước ngoài lạnh lắm, chẳng lẽ khí hậu nơi Lan ở lạnh thế này sao, nếu quả thật là vậy thì tôi chẳng ham hố gì ra nước ngoài nữa rồi, có mà chết còng ở bên ấy, chắc là ai sống quen thì mới sống được thôi. Hèn gì, chắc khí hậu ở đây nóng nên Lan mới mặc những bộ đồ thoải mái đây mà.

Công nhận, phòng Lan trang trí đẹp ghê, khắp phòng toàn là màu vàng sẫm của lá vàng mùa thu nhìn ấm cúng lắm, trên kệ sách còn trưng bày thêm mấy chai rượu Tây nữa, nghe đâu ba nàng làm ở công ty sản xuất rượu, thảo nào đồ của nàng lại mạnh đến thế, chắc có lẽ thằng Khanh khờ cũng đành chào thua thôi.

Đang ngắm ngía say sưa mấy chai rượu trên kệ sách thì Lan đột nhiên gọi phất từ đằng sau làm tôi giật mình mém rớt chai rượu:

-Chơi gì hù hoài vậy?

-Ai bảo có người thèm rượu cứ ngắm ngía mấy chai rượu hoài!

-Bậy, thèm đâu mà thèm, tại thấy đẹp quá cầm lên ngắm chút xíu thôi!

-Hi, vậy đưa chai dầu gội cho Lan nào!

-N...n.nè...!

-Gi vậy, sao không quay mặt lại!

-Thì, cứ cầm chai dầu gội đi, h..hỏi làm gì?

Chà là từ hồi bị Lan hù tới giờ tôi chỉ dám đứng quay lưng lại với nàng thôi chứ làm gì dám đứng đối diện với nàng mà nói chuyện chứ, biết đâu nàng không có một mảnh vải trên người thì sao, tuy người nước ngoài coi chuyện này là chuyện thường nhưng tôi là người Việt Nam mà, dễ mang tiếng lắm

-Ê nè, quay mặt lại đây nói chuyện coi! – Nàng tức tối.

-Ec, lấy chai dầu gội vào tắm đê, hỏi hoài!

-Hông thích, giờ quay mặt lại mới vào tắm...

Sặc, trên đời làm gì có con gái bướng bỉnh thế này, lại còn chờ người ta quay mặt lại mới chịu dzô tắm nữa, nghĩa lý gì thế?

-Không quay mặt lại là Lan dùng vũ lực đấy!

-không!

-1....có quay hông?

-Không...!

-2...hỏi lại có quay hông?

-Không bao vờ!

-3...hỏi lại lần cuối!

-Quên đi gái!

-Không quay này! – Nàng lấy hai tay vịn đầu tôi lại.

-Á...Phong không có thấy gì đâu! – Tôi quỳnh quáng che mắt lại.

-Thì ra nãy giờ Phong...hihihi hahaha khặc...khặc!

Chả hiểu sau khi thấy tôi che mắt lại thì Lan chỉ cười, à cười chỉ thôi thì không đúng, mà phải nói là cười hả hê, cười nghiêng ngả, vì nghe giọng cười của Lan thì có vẻ khoái chí lắm. Phải rất lâu sau đó nàng mới nhin cười được mà nói chuyện với tôi được, còn tôi thì vẫn cứ bịt mắt như hiệp sĩ mù vậy:

-Trời ơi, bỏ tay ra dùm cái đi ông nội ơi!

-Sặc, bỏ tay ra rồi lỡ thấy thì sao?

-Thì cứ bỏ tay ra đi, cho nhìn miễn phí đó!

-Éc, con gái con đũa ăn nói kiểu gì thế!

-Thì cứ bỏ tay ra đi mà, không sao đâu!

-Đã bảo là không mà, Phong còn trong sáng lắm đó!

-Không bỏ này! – Nàng kéo hai tay khỏi mắt tôi.

-Ây da, nhỏ này, muốn nhìn chứ gì, chơi luôn... – Tôi tức tối bỏ hai tay khỏi mắt mình.

Thế nhưng trái ngược với những gì tôi tưởng tượng, Lan giờ đây đang khoác một bộ áo choàng tắm kín mít khắp người, muốn tìm chỗ nào hở cũng khó, đã thế còn quấn thêm cái khăn tắm trên đầu nữa, hệt như người Ấn Độ vậy.

Thấy tôi ngó người ra vì tưởng bỏ, nàng nhìn tôi chum chim cười không quên châm chọc tôi mấy câu:

-Sao, nhìn đã chưa? Có giống trong tưởng tượng hông?

-Thì Phong cứ tưởng... – Tôi chẳng biết nói gì ngoài cúi gầm mặt.

- Tưởng là Lan không mặc gì ra ngoài lấy chai dầu gội hả?

-Ừ... ừm!

-Trời ơi, Lan đâu có ngốc đến vậy chứ! – Nàng cười giả lả mà đâm nhẹ vào ngực tôi.

-Ai biết, tưởng người nước ngoài tự do...

-Y, Phong nghĩ vậy là sai lầm đó nhe! Tự do thì tự do, chứ không phải muốn làm gì cũng làm đâu, việc gì cũng phải có chừng mực hết đó!

-Ừ, giờ thì biết rồi!

-Vậy đi ra được chưa, hay đợi Lan tắm xong rồi xuống một thể đây!

-Ặc, ra liền chứ! – Tôi luống cuống đi về phía cửa phòng.

Thế nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa phòng thôi tôi nghe một tiếng lộp cộp phát ra từ phòng nàng. Giật mình xoay lưng lại thì đã thấy nàng đang mò mẫm thứ gì đó dưới sàn, kể đó là chai dầu gội đang tràn ra ngoài vì va đập mạnh:

- Chuyện gì xảy ra vậy? – Tôi hốt hải diu nàng lên giường tiện tay với luôn chai dầu gội còn loang nước.

-Không biết nữa, mắt Lan bỗng mờ đi không nhìn thấy gì hết!

-Bây giờ đã thấy lại chưa! – Tôi bắt gió vào hai thái dương nàng.

-Um... thấy rõ lại rồi, cảm ơn Phong nhé!

-Lên bệnh viện xem đi, tự dung mắt mờ thì không bình thường chút nào!

-Không sao đâu, chắc là do chờ Phong lâu quá nhiễm lạnh đó!

-Ồ, liên quan đến Phong sao?

-Phải rồi, ra ngoài đi, đợi Lan tắm xong đã! – Nàng đẩy lưng tôi ra ngoài.

Quá gấp gáp vì bị nàng đẩy, tôi bước nhảm vào vũng dầu gội ban nãy chưa kịp lau nên trượt chân bật ngửa ra sau kéo theo Lan ngã oạch xuống đất đau điếng.

-Ồ Lan... ối – Vừa kịp mở mắt ra quan sát tình hình xung quanh thì đã bị nàng trùm khăn kín mít vào đầu chẳng thấy được gì nữa.

Sau một hồi quằng quai dưới sàn nhà để thoát khỏi chiếc khăn tắm, tôi cũng trấn tĩnh lại được mà ngồi bệch dưới sàn, cái mông ê ẩm cứ đau nhói lên do cú tiếp đất kinh hồn lúc nãy, đồ rằng nhà Lan không phải sàn gỗ thì cái mông tôi đã đi chàu trời từ lâu rồi, cũng may là chỉ ê ê thôi.

Đột nhiên từ trong nhà tắm phát ra tiếng nước chảy làm tôi ngạc nhiên, nhìn dáo dác xung quanh thì không còn thấy Lan đâu nữa, chẳng lẽ lúc nãy nàng trùm khăn vào đầu tôi rồi chạy tót vào nhà tắm luôn à. Người tôi yêu bất bình thường thế sao?

-Ồ này Lan ư!

-Gi nữa đây, vẫn chưa đi sao? – Tiếng nàng lạnh lót trong phòng tắm

-Lúc nãy làm gì trùm đầu Phong kín mít thế kia, au da... ê mông quá!

-Cho bỏ tạt hậu đậu, Lan mém tý nữa bị Phong đè chết rồi đấy!

-À... ừ... xin lỗi!

-Thôi Phong xuống phòng khách đợi đi, Lan tắm xong rồi xuống tập dợt luôn!

-Ừ, ok! – Tôi lều bều nhấc cái thân tàn phế lên.

Dường như do chấn động mạnh quá hay sao mà cứ mỗi bước xuống cầu thang thì cái mông tôi lại nhói lên đau thấy tía luôn và khi đặt mông ngồi xuống ghế sofa thì còn nhói gấp bội phần. Chẳng lẽ mới ngã chút xíu mà tôi bị ung thư mông rồi sao, kiểu này mà có đứa nào chơi đều đá vào mông tôi phát chắc thắng thiên mệnh.

Cơ mà cũng hên, sao một hồi dùng bài xoa bóp trật đả thì nó đã đỡ đau hẳn, chỉ còn âm ỉ một chút thôi.

Ngồi tựa đầu ra chiếc ghế sofa để thư giãn, tôi chợt giật mình sực nhớ lại tình huống té ngã lúc nãy, dù chỉ trong tí tắc thôi nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ lắm, khi vừa xoay đầu lại thì tôi đã kịp thấy một màu tóc óng vàng lóe lên trước khi nàng ụp cái khăn vào đầu tôi rồi chạy mất dạng vào trong nhà tắm.

Chẳng lẽ tôi lại nhìn nhầm hay sao nhỉ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi lúc này tôi đã thoáng thấy tóc Lan màu vàng, óng luôn. Rồi còn chai dầu gội nữa, nước dầu gội sao lại là màu đen, còn rất dính nữa, lúc này lỡ làm dính một ít vào tay thôi mà đến giờ kì mãi nó vẫn không ra, thế là thế nào nhỉ?

Một lát sau, Lan cũng linh kinh từ trên lầu đi xuống, giờ đây tóc nàng là một màu đen tuyền chứ không như trong tưởng tượng của tôi lúc này nữa, càng nhìn nàng, tôi càng cảm thấy bí ẩn và nghi hoặc, phải chăng nàng đang giấu tôi điều gì đó sao?

Bất giác tôi lại nhớ đến lần tôi và nàng cùng trò chuyện ở khu chợ chiều:

“-Mà đây không phải là điều duy nhất Lan muốn giấu đâu!

-Còn chuyện gì nữa sao?

-Điều mà Lan muốn giấu không tiện nói, đến một lúc nào đó Phong sẽ tự khắc biết thôi.”

Liệu đó có phải là lúc này hay không nhỉ, dù gì tôi cũng chỉ thấy phớt qua thôi, không thấy rõ thật sự, cho dù có thấy rõ thật sự đi chăng nữa tôi cũng chẳng bao giờ dám hỏi nàng về vấn đề đó, nàng đã muốn giấu thì có hỏi thế nào đi chăng nữa cũng chẳng có kết quả, chỉ bằng cứ để sự việc tiếp tục diễn ra vậy.

-Bộ ghế sofa sao rồi? – Nàng nghiêng mái đầu hỏi tôi.

-À, chà sạch rồi đấy, còn đang để trong nhà tắm!

-Hi, cảm ơn Phong nhé!

-Ô xời, chuyện nhỏ, ở nhà bị bắt làm hoài ủa lộn ở nhà làm hoài nên rảnh lắm!

-Ừ, hi...! Vậy mình bắt đầu tập được chưa?

-Ok, tập ngay và luôn!

Thế là tôi tạm gác những mối nghi hoặc về Lan sang một bên, bắt đầu chú tâm vào việc tập dợt cho tiết mục văn nghệ của lớp, và lần này chỉ có tôi và nàng mà thôi.

Cứ tưởng không có người quấy phá thì tiến độ tập dợt sẽ được tăng nhanh, ai ngờ đó chính là trở ngại lớn nhất đối với tôi. Bởi lẽ trong bài hát cần có những cảnh nắm tay, tựa vai, nếu tập mà có người chỉ đạo thì không hề gì, đáng này nhỏ Lam Ngọc lại giao toàn quyền quyết định cho tôi và Lan, hai người mà thực hiện những cảnh ấy thì...

-Phong làm gì lọng cọng vậy?

-Thì tại chưa quen!

-Có bàn tay thôi mà nắm cũng không được sao?

-Sặc...

Còn những lúc tựa vào nhau thì:

-Ui, Lan có bị bệnh truyền nhiễm gì đâu mà Phong cứ dè dặt thế kia?

-Ừay, thì từ từ nó mới quen được!

-Oi, vậy thì chừng nào mới tập xong đây?

-Cứ từ từ rồi cháo nó cũng nhừ!

Vậy đấy, cứ mỗi lần nắm tay hay để nàng tựa vai là tôi liền bị khớp ngay, mặc dù những việc này tôi đã làm cùng Hoàng Mai cả chục lần rồi, nhưng với Lan thì lại là một cảm giác khác, nó bồi hồi và ngập tràn cảm xúc hơn nhiều, nói thẳng ra thì với Hoàng Mai chỉ là cảm giác bảo vệ, chở che, còn với Lan là một cảm giác bồi hồi, ngượng ngùng khó tả, bởi vậy tôi không thể nào giữ bình tĩnh quá lâu trước mặt Lan được.

Thế nhưng sau một hồi vất vả làm quen với vai diễn. tôi cũng có một số thành tựu nhất định, vì bao nhiêu cảm xúc tôi đều dồn nén vào trong người hết rồi nên nhìn bên ngoài tôi rất là tươi tỉnh, nhưng thực sự thì lúc nắm tay Lan tim tôi đập muốn bể lồng ngực, còn lúc để Lan tựa vai thì tôi gần như hóa đá, chịu thôi bản chất thì vẫn là bản chất mà.

Tập chừng được vài giờ thì cũng đến bữa trưa, vừa tính tạm biệt Lan về nhà thì lại có người đến nhấn chuông. Lan sau khi ghé mắt vào màn hình bé tẹo gần cửa bếp thì quay sang nhìn tôi mà cười huyên hoạc:

-Phong sướng rồi nhé, khỏi cần về nhà luôn!

-Ồ, là sao?

-Ra mở cổng đi thì biết ngay.

Tôi thì chả hiểu tạo gì, nhưng cũng nhấc mông khỏi chiếc ghế sofa mà chạy ra ngoài mở cổng.

Vâng, theo lời Lan mở cổng thì biết ngay, nhưng tôi chưa kịp mở cổng thì đã biết luôn rồi, người đó ai khác chính là Hoàng Mai, em giờ đây đang ngồi sau xe của thằng Toàn phòn và theo sau đó là đám diễn viên trong đôi văn nghệ của lớp tôi, không thiếu một ai từ Khanh khờ cho đến tụi thằng Huy.

-Ec, kéo đi trả hội hay gì vậy? – Tôi thất kinh.

-Hỏi thằng Toàn kia, tao đang ngủ ngon lành lại bị cả đám tới gọi cửa! – Khanh khờ ngáp dài như còn say ke.

-Ế, không phải tao, hỏi bé Mai của mày kia! – Toàn phòn hất hàm về phía Mai.

-Vậy là sao?

-Hi, mọi người đâu cần khó chịu vậy chứ, mình thấy càng đông càng vui mà! – Em nheo mắt cười duyên.

-Ừm, đáng lẽ hôm nay nghỉ một buổi ở nhà tự tập nhưng thôi gom lại diễn lần cuối cũng được! – Lam Ngọc thờ hắc tò vè chán nản lắm.

-Còn không ra mở cổng đón anh hai mày vào, đứng đó làm gì? – Toàn phòn lớn giọng lên mặt.

-Từ từ, đập mặt mày giờ! – Tôi lều bều mở cổng.

Ai ngờ đâu Hoàng Mai hôm nay tới nhà Lan chứ lại còn kéo theo nguyên băng luôn, thiệt đúng là oan nghiệt, cảm giác lúc này của tôi chẳng thể nào miêu tả được, cứ như vừa rớt từ trên trời xuống vậy, không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Nhưng mà Hoàng Mai làm sao lại biết tôi tập với Lan một mình nhỉ, thuê thám tử theo dõi tôi chẳng?

Như để giải đáp thắc mắc, vừa vào đến nhà thì thằng Toàn đã kéo tôi ra gốc táo vườn nhà Lan để bàn chuyện rồi:

-Chu choa, con Mai nhà mày lanh lợi khiếp luôn!

-Sao lanh lợi?

-Mới sáng nó đã gọi điện cho tao hỏi thăm tình hình rồi. Khi biết được mày tập một mình thì nó cứ nằng nặc đòi tao chở đi rữ từng đứa một, chịu thua luôn.

-Ủầy, thì tại tụi bây làm biếng nên em nó gọi hộ đấy thôi!

-Mày kém quá, không biết dụng ý của con Mai là gì sao?

-Là gì?

-Phong, vào ăn cơm nè? – Hoàng Mai lãnh lót từ trong nhà.

-Thôi, mày vào ăn cơm đi, nói bây giờ thì mày không tin đâu!

-Gi chứ, tao cũng thông minh lắm chứ bộ!

-...gặp gái cái nó ngu!

-Hạ nhục tao hả mày?

-Sự thật là thế mà, thôi cứ vào ăn cơm đi, mấy việc này tao thấy lúc nào cần thì nói cho mày thôi!

Thế nên chẳng còn cách nào khác, tôi đành lê thân tàn vào nhận hộp cơm quý giá từ Hoàng Mai mà ăn cho đỡ đói lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

-Ủa Phuong cũng ăn com hộp á! – Tôi ngạc nhiên ngồi cạnh bé Phuong.

-Lúc nãy khi vừa nấu com xong chuẩn bị dọn ra ăn thì nhóm của Hoàng Mai đến rủ đi rồi, gấp quá nên bỏ com vào hộp mang theo thôi.

-Ủầy, Hoàng Mai thiệt là...

-Hi, không sao, mấy khi mình được chơi chung với nhiều bạn thế này!

-Ừ, cũng phải! Mà sao Phuong lại xin vào được thư viện của trường cấp 3 vậy?

-Mình quen Cô Chiêu dạy văn lúc học thêm nên xin vào!

-3 năm kết bạn với sách, Phuong không buồn sao?

-Lúc đầu cũng buồn lắm sau này cảm thấy càng thích rồi quen luôn!

-Vậy tiền đâu Phuong xoay sở, còn ăn ngủ nghỉ nữa?

-Phuong làm thêm ở quán com sau trường đấy, còn ăn ngủ nghỉ cũng dễ, cô Chiêu có cho mình một chiếc nệm ngủ cũng êm lắm, hi!

-Vậy mà còn cười được sao, rõ khác người, trước cũng vậy giờ cũng vậy!

-Muốn bị dẫm chân nữa phải hông! – Nhỏ cau có phồng đôi má mუმ mუმ của mình lên.

Có thể nói Ngọc Phuong trước đây và Ngọc Phuong bây giờ chẳng khác nhau là bao, chỉ khác ở chỗ nhỏ bây giờ nhỏ có thể nói chuyện hoạt bát vui đùa cùng với mọi người thay vì chỉ ngồi im một chỗ và viết giấy chuyen cho nhau như trước đây.

Nhờ thế mà đột nhiên bé Phuong nổi tiếng trong trường luôn, phải nói là kể từ cái vụ vạch trần mẹ kế của nhỏ trong trường trước đây, ai cũng tò mò về nhỏ hết, ngày nào cũng có một top vài ba thằng lớp khác đến hỏi han trò chuyện với nhỏ làm tôi nhức mắt vô cùng, đồ rằng nếu tôi là lớp trưởng thì đã tổng thẳng căng mấy thằng đó về lớp hết rồi.

-Ô, bé Phuong đang ăn com đấy à? – Toàn phớn hóng hót ngồi kế bên Ngọc Phuong

-Hi, lúc nãy gấp quá nên mang theo com ăn

-Lúc nãy hông nói để mình vào ăn kế luôn, giờ đói rã ruột rồi nè hay là hai đứa mình ăn chung hộp com đi!

-Ê thằng cô hồn kia, tòm tèm gì đó mày! – Tôi giờ giọng lên ền vì chướng mắt.

-Xùy xùy, lo ăn com đi, đừng nhiều chuyện!

-Hi, nếu Toàn đói thì có thể hỏi Lan đấy!

-Ô, thôi giờ hết đói rồi!

-Hé hé, có thằng tưởng bỏ kia, thôi sít ra để tui tao ăn com! – Tôi cười nắc nẻ chọc quê nó.

-Tao ăn không được thì phá cho hôi luôn – Đoạn rồi gọi nó gọi với – Ớ Mai ơi, thằng Phong nó gọi có việc gì nè.

-Tổ cha mày chơi đùa! – Tôi tru tréo.

Nghe được tiếng gọi của thằng Toàn, Hoàng Mai từ chỗ của Lam Ngọc chạy tất bật đến ngồi cạnh tôi hỏi han:

-Gi vậy Phong, com bị gì hả?

-Ô, đâu có! Ngon mà, hề hề!

-Vậy kêu em lại làm gì!

-Đâu có gì đâu, tại ngồi ăn một mình buồn quá!

-Vậy hen, hay là nãy giờ ngồi nói chuyện với bé Phuong chán rồi mới kêu em?

-Bậy không, anh đang chú tâm ăn com mà, thôi em về chỗ của Lam Ngọc đi, bàn việc quan trọng gì hả?

-Thì bàn về tiết mục thôi, giờ hết rồi ngồi ngắm anh ăn cơm vậy!

-Sặc...!

-Hó hó, chết nha con! – Toàn phờn nhưóng mày cười đều cán.

-Chưa đâu, tao chơi mày sát ván luôn – Rồi tôi gọi lớn – Kiều ơi, thằng Toàn gọi có việc gì nè!

Ngay lập tức, Kiều ẹo đã lao vút tới chỗ của thằng Toàn nhanh như mũi tên làm nó giật mình, tái xanh cả mặt mày:

-Gọi Kiều có chuyện gì dạ?

-Đ..đâu có gì đâu!

-Không có sao kêu?

-Thì...

-Tại nó buồn quá tính kêu bạn qua trò chuyện mà không dám nói đấy, mình thấy tội nên nói hộ!

-Ôi, dấy hả? Sao hông nói sớm, ngồi với Toàn tới chiều luôn cũng được mà!

-Bà nội mày Phong! – Nó lườm tôi tru tréo.

Kết thúc bữa ăn, nhóm bọn tôi cũng quay lại với việc tập luyện. Bây giờ thì nhóm đàn trai đàn gái coi như đã diễn ổn định rồi, còn ku Toàn với nhỏ Kiều ẹo thì có hơi miễn cưỡng một tý nhưng nhờ có sự...đe dọa và hăm he của nhỏ Ngọc thì cũng đã đi vào quỹ đạo. Duy chỉ có tôi và Lan thì có hơi lạng cọng một tý, chính xác hơn thì chỉ có tôi lạng cọng mà thôi.

Và lại tôi còn chưa thuộc được lời bài hát nữa, chẳng bù với Lan tuy là ngoại quốc nhưng đã thuộc lâu lâu rồi, lại còn hát rất hay nữa chứ, chất giọng khi hát so với khi nói của Lan dường như khác một trời một vực luôn, rất cao bổng và rành rọt.

Thế nhưng, khi trời về chiều thì đám con trai chúng tôi bắt đầu đâm nản, việc tập đi tập lại mãi một bài hát thì nhàm chán vô cùng, cảm giác như thể bạn đang cố ngốn một bài sử dài thồn vậy, rất chán, rất oái.

Đám con gái thì đã kéo vào phòng của Lan bày trò, tám chuyện trong ấy rồi

Vì vậy:

-Ô, oáp...! Buồn quá tụi bây ơi! – Tôi ngáp dài trên ghế sofa.

-Tụi tao vui hơn mày chắc! – Đám thằng Huy thì nằm gát giò lên nhau trên sàn nhà.

-Tụi bây có thôi đi không, than vãn mãi làm tao.....chán theo tụi bây luôn! – Chỉ có thằng Toàn bá đạo nhất, trèo lên cây táo nhà Lan mà tru tréo.

-Chứ biết kiếm gì chơi đây, chẳng lẽ lại tập nữa?

-Thôi đi ba, nãy giờ chán chết rồi! – Huy đồ xua tay lia lịa.

-Chặc! Giờ này mà tao ở nhà thì đã đạp xe ra Wonderland ngắm gái rồi! – Toàn phờn chẹp miệng.

-Còn tụi tao thì đã đi đá banh với tụi trong đường 14 rồi, hôm nay hẹn kèo ngon với tụi nó mà bỏ ngang tiếc ghê!

-Ê, tụi mày hôm nay có kèo phải không? – Tôi sáng mắt.

-Ờ tụi ở đường số 14 nó thách đó, mà tao hứa cầm chừng vì tập dợt nè!

-Giờ chẳng còn việc gì nữa thì đi đá banh luôn đi, ở đây chán chết!

-Ý hay đó bây, lâu lâu tao khởi động tý cho khỏe người! – Khanh khờ hưởng ứng.

-Ê, đá banh hà, tao đi với! – Toàn phờn vừa nghe tin thì nhảy tót xuống đất hóng hớt.

-Mà vào nói với tụi con gái một tiếng đi, mắc công lại bảo mình vô trách nhiệm nữa!

-Mày vào nói đi Huy! – Toàn phờn dùng đẩy.

-Đâu được, tao đâu có quen với tụi con gái đó!

-Vậy Mày đi Phong!

-Bây, có Hoàng Mai trong ấy tao khó xin lắm, mày vào đi Toàn!

-Thôi đi cha, còn Lam Ngọc nó chúa ghét tao, vào trong ấy bị làm thịt thì sao?

-Thôi mệt quá, cả đám vào hết đi!

-Ồ, vào thì cùng vào, đừng đẩy làm gì cho mệt!

Thế là cả đám hùng hổ tiến lên phòng của Lan, tôi là người duy nhất biết vị trí phòng của nàng nên được ưu tiên đi đầu nhóm, thế nhưng đó lại là nguyên nhân khiến tôi trở thành miếng mồi ngon cho bọn bạn sau lưng hăm hại đến không thể ngóc đầu dậy.

Số là khi Lan vừa mở cửa phòng thì mẹ cha thằng nào xô tôi phát rõ mạnh làm tôi chúi người về phía trước ôm luôn Lan theo phản xạ rồi tề ngửa vào đám con gái đang ngồi trên giường y như phim hành động thứ thiệt vậy.

Còn chưa kịp định hình được mình đang ở chỗ nào thì đã nghe tiếng nhỏ Kiều oang oang lên rõ lớn: “Đánh chết Phong lưu biến thái đi!” và kéo theo sau đó là một tràng các cú đánh, đâm, đá giáng vào người tôi như trút nước.

Tôi thì chẳng thể nào đánh con gái nên đành còng lưng mà chống đỡ thôi, xét theo nhịp độ thì đến 2 đũa đánh là ít, trong đó tôi biết chắc là có nhỏ Lam Ngọc vì mấy đòn bàn tay mở đặc trưng giáng vào lưng tôi nghe chan chát.

Bị oánh bầm dập như thế cứ tưởng tôi sẽ chôn thân ở nhà Lan thì đột nhiên một thân mình nhỏ nhắn che lấy tôi mà hét lớn: “Mấy bạn đừng đánh Phong nữa, không phải tại bạn ấy đâu!”

Vâng, đó không ai khác ngoài Lan người trong cuộc luôn biết rõ hơn cả:

-Bạn tránh ra đi Lanna, cái tên dê xồm này không có bao che được! – Kiều ọo khó chịu.

-Không phải đâu, lúc nãy mình thấy Phong ấy bị xô vào đây mà!

-Tên dê xồm kia, có thật thế không? – Lam Ngọc lườm tôi tóe lửa.

-Thật...mà, không biết thằng nào xô nữa!

-Ra đây với tôi!

Vội lửa nộ đang bùng cháy trong người, nhỏ Ngọc lao ra ngoài nhanh như cắt khiến cho tụi thằng Huy đang ngồi trước cửa phòng Lan một phen hú vía, chạy toán loạn như bị ma đuổi:

-Này thì chạy! – Lam Ngọc lao tới túm ngay cổ áo của thằng Toàn.

-Còn mày nữa! – Tôi cũng thó ngay cổ tay của thằng Huy.

Do hai thằng đầu đàn đã bị bọn tôi túm được nên thằng Khanh khờ với tụi thằng Bình, thằng Tú chẳng còn cách nào khác đầu thú vô điều kiện. Và giờ đây trùm thâm tra Lam Ngọc lại một lần nữa trở tài:

-Nói, ai đã xô Phong!

-Thằng Huy đó!

-Bây, thằng Toàn đó!

-Đâu có, thằng Khanh chó bộ!

-Tụi bây láo, tao thấy thằng Tú rõ ràng.

-Hồi nào, thằng Bình ấy chứ!

-Sao đổ cho tao?

-Tất cả im hết, 3 người kia lui ra Huy với Toàn ở lại cho tôi...!

-Ồ, sao hai tụi tui!

-Lúc này chỉ có hai người đứng sau Phong thôi, 1 trong hai người tức phải có người làm!

Vừa dứt lời, mặt mày hai thằng đã tái mét cả lên, đứng cụm rùm lại mà nói chẳng nên lời, thấy thế Lam Ngọc chốt chặn luôn không cần hỏi một lời nào

nữa:

-Hai người này xô chứ không ai hết!

-Éc, sao hai người!

-Còn chối nữa hả, nhìn cái điệu bộ kia! Vả lại Lanna đã trình bày cho tôi hết rồi, nãy giờ tôi chỉ thừa thôi!

-Ôe, tha tội cho tui với! – Toàn phờn ôm chăm lấy Lam Ngọc mà khóc thống thiết.

-Bỏ ra, nhanh! – Nhỏ Ngọc tròn mắt quát lớn.

-Không tha không bỏ!

-Này thì không bỏ...

Vừa dứt lời, nhỏ Ngọc đã lòn tay cấu vào sợi gân hai bên nách của thằng Toàn làm nó hoảng hồn bỏ tay ra, tức thì nhỏ đánh vào ngực thằng Toàn một đòn tay mở chát chúa làm nó ngã văng ra sàn nhà nằm thoi thóp:

-Ê, có sao không mậy?

-Phong ơi...! Chắc tao không chịu được lâu nữa đâu! – Toàn phờn le lưỡi trần trối.

-Hừ, rõ đóng kịch, tôi có đánh mạnh đâu mà làm như sắp chết tới nơi.

-Ê, nhỏ kia, đánh thế không chết là may rồi còn xia xối tui nữa! – Toàn phờn ôm ngực tru tréo.

-Thế có muốn chết thật không?

-Ồ thôi, đủ đau rồi hê hê!

-Còn bạn nữa Huy, Toàn phờn là thành phần bất hảo trong lớp nên đừng dây dưa với hắn nhiều, biết chưa?

-Ừ, ờ...!

-Éc, nói kiểu gì thế hả, tui là lớp phó học tập đó!

-Ừ, lớp phó học tập bất hảo!

-Sặc máu...!

Thế là chuyện điều tra thủ phạm xô tôi đã kết thúc nhanh gọn lẹ, nhỏ Ngọc này quả thật không phải là người, Lan đâu có nói gì về người xô đâu, vậy mà nhỏ vẫn làm cho tui thằng Huy phải hú vía mà khai ra tất tần tật luôn.

Còn về thằng Toàn, khi tôi hỏi vì sao phải ôm chăm nhỏ Ngọc để phải bị đánh cho bầm dập cả người thì được nó đáp một câu gọn ơ nhưng đầy thương hiệu Toàn phờn: “Trước sau gì cũng bị nhỏ đánh, ôm phát coi như gỡ vốn vậy!”

Nhưng mà điều làm tôi ngạc nhiên nhất không phải cái cách thẩm vấn của nhỏ Ngọc mà là thái độ của mấy tui con gái khi biết được tui tôi sắp đi đá banh:

-Ê, cho đi theo xem với! – Kiều ọo khoái chí.

-Được đó, mình thích đá banh lắm! – Em Lan cũng tươi tỉnh.

-Xùy xùy, đàn bà con gái đi theo tổ hồng chuyện! – Toàn phờn xua tay.

-Này, khinh thường bọn tôi đấy hở?

-Đâu có, muốn đi cứ đi, hê hê!

-Vậy ok nhé, đi nào! – Chẳng để bọn tôi kịp trả lời, Lan đã đẩy cả đám con trai ra cửa.

Thế nhưng, khi dẫn xe ra khỏi cổng, tôi mới phát giác ra một điều, dường như nãy giờ tôi đã quá chú tâm vào những chuyện khác mà quên băng đi Hoàng Mai, em giờ đây đang đi lủi rủ theo sau xe tôi mà không nói lời nào.

Thấy vậy tôi liền bước đến gần em nhẹ giọng:

-Bé Mai của anh hôm nay bị sao thế?

- Em lại là người đến sau rồi!

- Đến sau gì?

- Thì lúc này đó, chẳng phải Lanna che chắn cho anh còn gì?

- Giận anh hả bé Mai?

- Em không giận, em chỉ thấy mình vô dụng thôi, thấy người mình yêu bị đánh mà không làm gì được!

- Ủa lại nữa rồi, Lanna biết võ mà nên bạn ấy mới gan như thế, còn em chân yếu tay mềm thế này lỡ có bị gì thì sao?

- Thiệt hông đó?

- Thiệt luôn, anh là anh cứng bé Mai lắm nhé! – Tôi khoai chí vẹo má em

- Hừ, lấy đâu ra cái kiểu xưng hô đáng ghét thế không biết! – Em chê môi nguyệt dài nhưng hai gó mà ửng hồng đã phản chủ.

- Ê, hai tụi bây tâm tình xong chưa? Đi lẹ lên kéo trễ! – Toàn phờn câu gắt gọi với.

- Rồi mày, làm như chạy giặc! – Tôi lều bều dắt xe đi.

Lại nói về chuyện đá banh, trong vòng 5 năm trở lại đây thi sân cỏ nhân tạo phát triển rầm rộ về chiều rộng lẫn chiều sâu, số lượng tăng khủng. Chơi bóng trên sân cỏ nhân tạo đang trở thành “mốt” cho dân chơi thể thao bình dân và chúng tôi lúc đó cũng không ngoại lệ.

Nếu như hồi 2 chúng tôi gắn liền với sân cát chỗ quán cà phê bà tư thì lúc cấp 3 chúng tôi toàn chơi sân cỏ nhân tạo. Nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó, sân cỏ nhân tạo nếu được chăm sóc, chải chuốt tốt thì đá rất có chất lượng, còn nếu gặp sân bóng dỏm thì nguy cơ chấn thương sẽ rất cao, nhiều nhất là ở đầu gối do phải chịu lực mạnh với nền đất cứng ở sân bóng.

Tôi lúc đó nào biết đến những tác hại này, chỉ biết bay nhảy rồi đá thôi, nhưng hiện giờ thì đầu gối tôi cũng thấy nhoi nhói mỗi khi vận động mạnh rồi, chắc là sao này phải chừa đá sân cỏ nhân tạo thôi vậy

Trở lại với hiện tại, khi chúng tôi vừa đến nơi thì bọn ở đường 14 đã tụ tập đông đủ trên sân rồi. Nhưng có một điều khó chịu là mấy tụi con trai trong sân cứ nhìn chằm chằm đám con gái lớp tôi như hàng hiếm khiến bọn tôi khó chịu vô cùng, thậm chí có thằng thủ môn bên sân kia do mãi mê ngắm nhìn nên ăn nguyên trái banh vào mặt rồi nằm cù lằn cù lóc luôn.

Chả trách, 5 em đi cùng chúng tôi thì có đến 4 em được xếp vào top mỹ nhân rồi, làm sao mà tụi nó không xiêu được chứ, ấy thế mà thằng Toàn còn chơi đều, chạy đến bá cổ bé Phương như thể cặp bồ với nhau làm mấy thằng trong sân cứ trố mắt ra mà ghen tị, thế nhưng chỉ được vài giây thôi là nó lại lỉnh ngay cú giẫm chân quý khốc thần sầu của Ngọc Phương mà nhảy tung tung lên.

Vào đến sân banh, chúng tôi bắt đầu giao kèo với tụi đường 14:

- Đá thế nào đây?

- Đá bỏ 6, bên nào thua trả tiền sân, ok? – Thằng đội trưởng bên đó đồng ẹt

- Rồi, chơi tụi mày luôn.

Nhóm con trai tụi tôi tổng cộng có 6 thằng vừa đủ bỏ nên việc bây giờ là phải chọn vị trí đá cho phù hợp thì mới có hiệu quả được. Việc này thì thằng Huy đô nó rành nhất nên cả nhóm giao phó cho nó chức đội trưởng kiêm luôn huấn luyện viên vì thằng này đã có bề dày đá banh nhiều vô số kể nên ít nhiều cũng có kinh nghiệm chỉ đạo:

- Tao tính đội mình sẽ đá 2 tiền đạo, mày với thằng Toàn chia ra hai cánh đi, tao thì làm tiền vệ tổ chức cho, có thằng Bình với thằng Tú làm hậu vệ thì chắc rồi, còn mày làm thủ môn được không Khanh?

- Xời, yên tâm! Vị trí sở trường của tao mà mày! – Khanh khò vỗ ngực chắc nịch.

- Rồi ngon, đá cẩn thận là được! Cái tụi đường 14 này cũng gã lắm coi như cho mình ráp đội hình trước vậy! – Đoạn rồi nó quay sang tôi – Mày có mắt banh thì ở trên luôn đi, để tao với thằng Toàn về thủ là được rồi!

- O, sao tao không được về thế?

- Mày sút thì tốt nhưng dẫn bóng kém quá, có vẽ qua nổi thằng nào đâu mà đòi về làm gì, cắm ở trên đó đội banh được rồi!

Nó quả thật nói không sai chút nào, tôi thì sút thì có kĩ thuật đó nhưng chẳng bao giờ dẫn banh ra hờn cả, vẽ banh thì càng không, bắt banh thì còn lóng cọng quả được quả không, thế nên trong mấy lần đá bóng trước, tụi nó toàn để cho tôi làm tiền đạo cắm hoặc dự bị không thôi, tệ hơn nữa là bị đôn xuống làm thủ môn, ăn banh đến ngu người luôn.

Và rồi trận đấu giữa tôi và bọn đường 14 cũng được bắt đầu, đội tôi giành quyền giao bóng trước nên ở những phút đầu tiên có phần chủ động tấn công đội nó, tôi thì theo lời dặn của thằng Huy chỉ cầm ở phần sân bên nó mà ăn cắp hột vịt thôi.

Thằng Huy thì khỏi phải nói về kỹ thuật của nó, tuy tướng tá cao to chứ về thì tốt lắm, khả năng chuyển cũng tốt nữa, làm tiền vệ tổ chức thì quá ư là ngon rồi.

Bằng chứng là khi thằng Bình vừa chuyển banh cho nó thì đã có 1 thằng đội kia đứng lù lù trước mặt nó như bò tượng rồi, ấy thế mà nó vẫn bình chân như vại lách người xô bóng về phía bên phải rồi chạy về phía bên trái theo hình chữ V làm thằng kia cứ đứng ngẩn ra một lúc mới rượt theo được.

Trong một tình huống tương tự có người kèm thì nó lại đánh gót về đằng sau cho thằng Tú rồi chạy lên để thằng Tú bật tường ngược lên cho nó trong sự bất lực của thằng kia, quả đúng là 3 thằng này thường xuyên đá chung nên hiểu ý nhau như một.

Còn Toàn phôn thì sao? Thằng này thì khỏi phải nói rồi, không phải tự nhiên mà thằng Huy cho nó làm tiền đạo đâu, phải nói là thằng quỷ này có tố chất kỹ thuật chẳng kém gì thằng Huy, lại có thêm một ưu điểm là sút tốt và xoáy nữa nữa, nhưng về lực sút thì còn thua tôi một bậc, hề hề khoe khoan tý thôi.

Nhưng điều đặc biệt khiến tôi thấy khiếp nó là về tốc độ chạy, còn nhớ trong lần học thể dục thì nó chạy 100m chỉ với 11 giây thôi còn nhanh hơn cả nhỏ Ngọc nữa, thế nên việc nó tung hoành ngang dọc trong sân cỏ thì không có gì là lạ cả. Khi thì thấy nó ở cánh trái khi thì thấy nó cánh phải, còn nếu mất bóng thì nó lại lao vút về mà phòng ngự nhanh như thỏ vậy.

Vì thế nên tụi đường 14 thì bị thằng Toàn nó quay như dế vậy, phải chạy tới chạy lui theo nó mà chẳng bao giờ đụng được trái banh trừ khi nó sút hỏng, mà việc thằng Toàn sút hỏng thì quả là hiếm thấy, bởi vì thằng cô hồn này đã sút thì quả nào quả nấy chất lừ, xoáy như bông dụn vậy.

Tiểu biểu là tình huống xô kim thằng Huy, sau khi nó qua được một thằng đội đường 14 rồi liền chuyển thẳng xuống cho thằng Toàn giờ đây đang bị kẹp chặt bởi hai thằng đường 14, viễn tưởng nó sẽ chuyển lại cho thằng Huy nhưng không, khi banh gần tới chân nó thì nó bóng xoay người chạy ra đằng sau làm hai thằng đường 14 để banh vọt qua mặt mình mà ngẩn tò te hết một lúc, đến khi hai tụi nó nhận thức được thì thằng Toàn đã có banh và đang lao xuống cấm địa của tụi nó nhanh như cắt.

-Ra bắt banh mau! – Thằng đội trưởng tức tối kêu réo thủ môn đội nó lao ra cản phá.

Thế nhưng cái thằng thủ môn gà mờ đó làm sao mà thắng được thằng Toàn mà anh này chứ, thậm chí lúc này khi tôi sút banh thì cái thằng thủ môn đó còn che mặt mà né sang một bên nữa mà, may mà banh trúng cột dọc nếu không thì tôi đã ghi bàn rồi.

Nhưng với Toàn phôn thì không bao giờ có chuyện đó, khi nó dẫn banh đến đối diện với thủ môn thì liền vùng chân sút làm thằng thủ môn đó hoảng hồn mà bay người về một bên, nhưng thật ra đó chỉ là đòn giả sút của thằng Toàn mà thôi, khi thằng thủ môn đã bay sang thì việc còn lại của nó là đưa banh vào khung thành một cách nhẹ nhàng và tinh cảm.

-1-0 nhe tụi bây! – Toàn phôn hớn hờ đưa một ngón tay lên.

-Đù...ù...ù! Đẳng cấp dữ! – Huy đô khoái chí vỗ vai thằng Toàn lia lịa.

-Mấy bà thấy tui đá chưa? – Nó vỗ ngực nhìn về đám con gái.

-Chuyện thường thôi, ông thử để thua xem có xù đẹp ông không! – Lam Ngọc trừng mắt đe dọa.

-Ừc, thôi đá tiếp đi chúng mày!

-Ê thằng Huy, chuyển banh cho tao ghi bàn coi, thêm quá! – Tôi hớn hờ.

-Mấy cảm trên đó lúc nào cũng bị kèm mà không biết về thì ghi bàn nổi gì! – Toàn phôn bểu môi trêu chọc.

-Mà mày muốn ghi bàn chứ gì? – Huy đô nhủu mày.

-Muốn chứ, lấy le mấy em lớp tao phát!

-Được rồi, làm theo thế này nhá... – Nó chụm đầu cả 5 ngón lại bàn chuyện

-Ồ xời, chuyện đó thì dễ, để xem biểu hiện của thằng Phong thôi!

-Tụi bây yên tâm, có khẩu đại bác ở đây mà mày!

-Ồ, đại bác mà không có người châm ngòi thì cũng tịt à mày!

-Chờ đó đi! Đưa banh cho tao là xong! – Tôi tự tin vỗ ngực.

Thế là 6 thằng bọn tôi liền trở về vị trí của mình mà chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới đây.

Nhưng nói bọn đường 14 là một đội gà thì cần phải xem xét lại, vì tuy không có kỹ thuật tốt như đội tôi nhưng bù lại là bọn này chơi rất rắn, nhiều lúc

bọn nó vào banh cứ như cái máy vậy, hùng hổ lao tới mà chả cần biết đâu là banh đâu là người hết.

Thằng Toàn thì miễn cưỡng có thể né những cú vào banh đó với tốc độ của mình rồi, chỉ có tôi và thằng Huy là bị bọn nó chơi xấu nhất thôi, đặc biệt là tôi, với khả năng về banh kém thì việc bị bọn nó vào banh ác là điều không tránh khỏi.

Như tình huống tôi nhận được đường chuyền từ thằng Huy sau một pha đột ngột tăng tốc của nó, viễn tưởng tôi sẽ thực hiện một cú sút trái phá vào khung thành thì từ đâu hai thằng đường 14 đã đứng lì lù trước mặt tôi và một thằng trong đó lao đến cướp banh như như đầu máy xe lửa.

Hoảng hồn, tôi định chuyền lại cho thằng Huy đã bị thằng còn lại kê chân làm tôi mất đà té lộn nhào trên sân cỏ.

-Tiền đạo như hạch! – Tên đó dẫn banh đi, không quên để lại một câu châm chọc.

Khi đã có banh, tất thấy cả bọn đường 14 đều ồ ạt lao lên như vũ bão, thằng Huy và thằng Toàn thì do mất nhịp nên phải cầm đầu mà lao theo bọn nó. Hai hậu vệ duy nhất giờ này là thằng Bình và thằng Tú thấy biến liền lao lên cản phá. Nhưng chỉ một mình 2 thằng mà đấu với 4 thằng giờ này đang tràn bên phần sân của tôi thì quả là việc vô cùng khó.

Thằng Tú bên cánh phải vừa lao lên cản phá thì tên đó lại bật banh vào giữa cho thằng khác, thằng Bình chạy theo thì bọn nó lại chuyền banh dọc ra biên trái. Bất thành linh, thằng đường 14 ở bên cánh trái căng ngang vào giữa làm 2 hậu vệ đội tôi nhất thời trở tay không kịp mà đành bất lực nhìn banh trôi qua chân mình.

Tên đội trưởng đường 14 giờ này là người duy nhất có thể tiếp cận đường căng ngang tuyệt vĩ đó và dự là nếu nó tận dùng thành công thì đội tôi sẽ bị thủng lưới ngay trong lần chạm banh đầu tiên.

Nhưng như tôi đã nói, chỉ là dự mà thôi, bọn nó quên mất rằng, đội tôi còn có một thủ môn chắc tay đang án ngữ kiên cố trước khung thành và đó không ai khác chính là Khanh khờ, người đã tuyên bố hùng hồn rằng đây là vị trí sở trường của nó.

Như chứng minh cho điều đó, vừa thấy đường căng ngang từ biên trái vào, thì nó đã lao ra ôm gọn trái banh trong sự tiếc nuối xen lẫn ngỡ ngàng của thằng đội trưởng đường 14.

-Lên tụi bây! – Khanh khờ vung tay, ném quả banh bay vút đến chỗ của thằng Toàn giờ đây đang ở vị trí trung tâm của sân do vừa chạy về tham gia phòng thủ lúc này.

-Kèm nó, nhanh! – Thằng đội trưởng phì phèo văng cả nước bọt.

Ngay lập tức, cả 4 thằng đối phương liền lao theo thằng Toàn như 4 mũi tên sẵn sàng ghim vào mình nó. Nhưng việc lấy banh từ chân của thằng Toàn là việc còn khó hơn cả lên trời, nội cái khoảng chạy đua với nó không thì đã mệt nghỉ rồi.

Bỗng thằng Toàn đột nhiên giảm tốc độ lại vừa kịp cho 4 thằng sau lưng nó đuổi tới thì nó lại tăng tốc, dẫn banh về sát góc phải sân. Khi bọn đường 14 đã bu lại nó như cục nam châm rồi thì nó lại đảo chân, chuyền một đường thẳng tắp đến chỗ tôi giờ đây chẳng có một thằng nào kèm cặp, bởi lẽ tên hậu vệ duy nhất còn lại đã kèm thằng Huy mất rồi:

-Của mày đó Phong! – Toàn phớn phét lớn.

Thực hiện theo kế hoạch đã bàn tính lúc này thì thằng Toàn sẽ là cục nam châm, thu hút hết tất cả cầu thủ đội đối phương về nó rồi sẽ bật banh lại cho tôi để dứt điểm trong tình thế không một ai kèm như hiện nay.

-Bóp...vù...! – Tôi vung chân sút banh nhanh như cắt.

Lực sút từ chân cộng với hướng di chuyển của trái banh đến tôi tạo nên một đường banh thẳng tắp như sợi chỉ hướng về khung thành đối phương với tốc độ khiếp vía, tên thủ môn gả mở giờ đây chỉ biết nhắm tịt mắt lại mà đưa hai tay lên đỡ banh vô vọng...

-Vào...ào...ào...ào! – Tôi vui mừng hét lớn ăn mừng bàn thắng vừa ghi được.

-Thấy tao kiến tạo ngon không ku? – Toàn phớn được nước vênh mặt

-Phải nói là thấy anh mày vạch ra kế hoạch ngon không mới đúng! – Huy đô cũng vênh mặt không kém.

-Mấy tụi bây đang ra hết, không có tao thì chắc tụi bây có banh để mà vỗ về à? – Khanh khờ láo táo chạy lên.

-Được rồi được rồi, công sức của cả đội chứ gì!

-Thế thì nghe được! – Khanh khờ gật gù.

-Hú u! Mấy bạn nữ thấy thế nào! – Tôi giờ nắm tay lên hướng về phía đám con gái.

-Hi, Phong vô đối! – Hoàng Mai giờ hai ngón tay lên làm thành hình chữ V chiến thắng.

Con mấy nường kia thì cũng khề cườì đưa tay lên ăn mừng.

-Đột cù, tao ghi bàn thì tại nó chả có phản ứng gì, còn mày ghi bàn sao tại nó hồ hởi thế hả? – Toàn phờn trở mắt ghen tị.

-Điểm khác biệt đấy mày ạ! – Tôi nhướn mày làm mặt đều.

-Ặc, phân biệt đối xử!

-Thôi, ít ra mày cũng được em Kiều cổ vũ còn gì! – Huy đô vỗ vai thắng Toàn an ủi.

-Đột, đừng nhắc nhở đó nữa, tao sợ lắm rồi! – Toàn phờn xám mặt.

-Thôi đá tiếp đi tại bây, đang phiêu mà! – Tôi hăng hái.

-Ok, tiếp luôn!

Và kể từ đó cho đến kết thúc trận đấu, bọn đường 14 dù có vài tình huống nguy hiểm nhưng cũng chả ghi được bàn nào, đã vậy thắng Toàn còn ghi thêm một bàn vào cuối trận đấu từ chấm penalty nữa, tỉ số chung cuộc là 3-0. Một chiến thắng giòn giã cho ngày đầu tiên bọn tôi ráp đội hình. Đây chắc chắn sẽ là một món quà mừng cổ tinh thần cho bọn tôi tiếp tục tập dợt cho tiết mục biểu diễn sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Ngày diễn đã cận kề mà tiết mục lớp tôi vẫn chưa thể nhuận nhien được, về phần hoạt cảnh lẫn diễn xuất đều ổn, mọi thứ rất chuẩn, chỉ có tôi là hay bị vấp khi hát thôi. Có lẽ là do trước đó tôi nghe nhạc nước ngoài quá nhiều nên đối với nhạc quê hương thì tôi chẳng rành gì sắc, thật là đáng hổ thẹn mà.

Vì thế tôi quyết tâm phải học cho thuộc bài hát bằng nhiều cách khác nhau, nghe ngao hát trên đường này, tắm cũng hát, đi dạo cũng hát, lúc ăn cơm thì xỏ tai nghe mà nghe này đến nỗi ngủ mơ cũng hát luôn.

Và kết quả là cái dư âm của bài hát cứ ong ong trong đầu tôi mãi, gián tiếp hại đến cái miệng vô tội. Cứ mỗi lần tôi nói chuyện ra là thế nào cũng lẹo vại từ “cô dâu”, “chú rể” vào thôi, nhờ thế mà bọn trong lớp trong lớp tôi được mấy phen cười nghiêng ngả mỗi khi tôi lên trả bài mà lỡ mồm lẹo lười.

Kì kèo thế nào thì chương trình văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam cuối cùng cũng được diễn ra. Sân trường rộng lớn nơi mà tôi vẫn ngán mỗi khi bị ông thầy thể dục bắt chạy bên giờ đây đã được dựng thành một sân khấu lớn, chỗ ngồi được bố trí chật nít cả sân.

Tất cả học sinh đều ủa về trường đông như trẩy hội vậy, học sinh trường khác cũng có, người ngoài vào cũng có nói chung là đủ loại người tham dự từ già, trẻ, lớn, bé, mà theo tôi thấy thì toàn là những phụ huynh có con phụ trách tiết mục theo cổ vũ là nhiều thôi.

Theo như tôi biết thì cả trường có tổng cộng 50 tiết mục từ 50 lớp khác nhau, theo sắp xếp thì lớp tôi dự thi ở tiết mục số 22, không quá sớm cũng không quá trễ, vừa có thể rút kinh nghiệm từ những lớp trước vừa có thể thám thình tình hình đối phương nữa.

Tiết mục đầu tiên là tiết mục ảo thuật do bọn lớp 10A7 biểu diễn, chả hiểu do là lớp đầu tiên trình diễn hay là bị khóp trước đám đông hay sao mà lớp này đã làm khán giả được một phen cười vỡ bụng.

Số là bọn nó biểu diễn tiết mục biến người từ chỗ này sang chỗ khác. Lúc đầu ảo thuật gia dắt một người vào trong một cái tủ, úm ba la hô xì biến thể là người đó đi ra từ cái tủ kia. Khán giả thấy thế rất là hào hứng nên vỗ tay rôm rốp như sấm dậy vậy, nhưng chừng mười giây sau lại im thin thít, chả ai nói một lời nào nữa, bởi lẽ cái thằng vừa đứng ở tủ bên kia lại lù đi ra ở cái tủ bên đây, thành ra là có hai thằng giống nhau đứng ở hai cái tủ.

Sau một lúc ngó người thì khán giả mới bắt đầu bật cười sần sặc vì mảnh lối dùng anh em song sinh để diễn xiếc, không hên mà gặp cả 3 vị giám khảo đều khoanh tròn vào ô điểm rồi lắc đầu che miệng cười tề nhị.

Đến lớp 12A12 mới hú vía, bọn họ biểu diễn tiết mục mức dân tộc. Lúc đầu thì rất suông sẻ, khán giả thì rất cuốn hút vì lớp bọn họ cũng có nhiều nhóc rất xinh, ngày cả các giám khảo cũng gật gù to về hải lòng, có thể nói tiết mục này có triển vọng về nhất rất cao.

Ấy thế mà ngày cái lúc mấy thằng con trai bung các thôn nữ lên vai thì tự dưng một thằng từ đâu đến đứng dưới khán đài mà quát lớn:

-Mồ mả mày thằng Chiến, bỏ cái tay khỏi đùi gấu tao ngay!

Thế nhưng chả có ai trong đội biểu diễn trả lời nó cả. Tức tối, nó lại tiếp tục quát:

- Tao nói tiếng nữa không bỏ ra tao lên hót mày đây!

- Chỗ lớp tao đang biểu diễn cứ chỗ khác đề! – Và một thằng trong đoàn biểu diễn cũng lên tiếng.

- Khi bố mày, nãy giờ mày lợi dụng gấu tao!

- Mày lợi dụng không được nên tức hay gì!

- Có ngon thì ra sau trường 1-1 mày

- Chơi mày luôn mày, tưởng tao sợ à?

Thế là cái thằng đứng trên khán đài hùng hục bỏ nhỏ con gái xuống rồi chạy theo thằng kia ra sau trường trong sự kinh ngạc của quần chúng khán giả lẫn các vị giám khảo, còn nhỏ con gái kia cũng hót hể mà chạy theo gọi í ới. Các bạn còn lại sau một lúc ngẩn tò tè ra chả biết gì thì cũng bắt đầu trấn tĩnh lại mà biểu diễn tiếp.

Nghe phong thanh đâu sau buổi văn nghệ thì hai cái thằng đó bị đuổi học hết một tuần lễ, còn nhỏ con gái đó đột nhiên nổi tiếng khắp trường luôn, đi đâu cũng bị xì xầm bàn tán là lằng lờ hết. Bây giờ thì chắc nhỏ cũng biết cái cảm giác của tôi khi bị mấy thằng trong trường gọi là Phong lưu rồi, chẳng tốt lành gì sắc.

Cơ mà nhờ thế tôi lại phát hiện được một kiểu gọi bạn gái mới, đó là gấu, chả hiểu sao mà mấy tụi nó gọi bạn gái mình là gấu nhể, nghe cũng hay hay đấy, nhưng mà khi áp dụng nó với Hoàng Mai thì bị em nhéo hông đau muốn lé mắt:

- Cấm anh gọi em là gấu, nghe một lần nữa là chết nghe chưa!

- Ờ, nghe dễ thương mà!

- Không biết, em cấm!

Và thế là từ đó tôi bị cấm khẩu luôn từ gấu cho đến hết mùa noel mới được giải tỏa.

Nhưng mà sau này tôi nghe loang thoáng ý nghĩa của từ gấu là như thế này, gấu là một loài thú có vú rất hung dữ, khi giận lên có thể tát kẻ thù nhỏ đom đóm mất mắt, nghe thì cũng có một số nét tương đồng với mấy bạn nữ đấy, thảo nào...

Thôi, trở lại với buổi văn nghệ, sau tình huống trời đánh thánh vật đó thì mọi chuyện vẫn tiếp tục diễn ra suông sẻ. Ngoài những tiết mục lộng cọng ra thì cũng có những tiết mục cực kì xuất sắc, tiêu biểu như tiết mục đơn ca Bụi phấn của lớp 12A3.

Có thể nói cái chị mà hát bài bụi phấn đó vừa hát hay lại xinh xắn nữa, làm khán giả cứ nhìn mê toi, đặc biệt là thằng Toàn, nếu mà miêu tả như phim hoạt hình thì nãy giờ chắc cặp mắt của nó nổi thành hình trái tim từ lúc nào rồi, xinh quá mà.

- Đẹp ghê mày ạ! – Toàn phồn tơ tưởng.

- Ờ, công nhận! – Tôi tơ tưởng theo.

- Đẹp lắm chứ gì?

- Ờ, đẹp chứ, ủa mà ai thế! – Tôi và Toàn phồn thác mắc.

- Hai người không lo tập mà cứ đùa cợt mãi thế hả? – Lam Ngọc trừng mắt quát tháo.

- Ờ rồi rồi! – Hai thằng tôi giật mình mà quay lại vị trí tập luyện.

Từ nãy đến giờ cũng đã trải qua nhiều tiết mục rồi, chỉ còn 5 tiết mục nữa là đến lượt lớp tôi biểu diễn nên cả nhóm bắt đầu chia đạo cụ cũng như trang phục biểu diễn ra để chuẩn bị. Khỏi phải nói, trang phục của Toàn phồn với nhỏ Kiều là đẹp nhất, cô dâu chú rể mà lì, áo dài khăn đóng chuẩn đám cưới truyền thống luôn, còn quan viên hai họ thì cũng áo dài khăn đóng nhưng không đẹp bằng, chỉ có cặp song ca chính tôi và Lan ăn mặc áo bà ba giản dị thôi.

Do ga lằng nên bọn con trai chúng tôi nhường cho đám con gái thay đồ trước, đám thằng Huy thì ở ngoài tập luyện với mồm cổ thật, còn riêng tôi thì ngồi ngoài vừa nhâm nhai bài hát cho nhuần nhuyễn vừa tưởng tượng hình ảnh Lan xinh tươi trong bộ áo bà ba mộc mạc.

Và rồi đám con gái cũng đi ra với những bộ trang phục đẹp lung linh con cua đình, bé Phương thì khoác trên người bộ áo dài hồng nhợt nhìn dễ thương quá mức quy định, còn Lam Ngọc thì tuy khuôn mặt có hơi lạnh lùng nhưng với một chút trang điểm nhẹ và bộ áo dài hồng giống bé Phương thì trông đẹp ra hẳn, phải nói là nhìn mê toi luôn, làm cả đám con trai bọn tôi hết lời khen ngợi:

- Chẹp, nhỏ này mà không biết võ thì tao đọ luôn rồi! – Toàn phồn chép miệng

- Thôi con gái mà học võ thì tao ngán lắm! – Tôi bều môi lắc đầu.

-Này, ông nói gì tôi đây!

-Ồ, ặc! Thi tui khen bà đẹp mà, hề hề! – Tôi hốt hoảng chữa lời ngay.

-Hừm, tập không lo tập, ăn nói linh ta linh tinh! – Nhỏ nháu mày khó chịu nhưng đôi má đã hồng ửng lên.

Thế nhưng người mà bọn tôi mong chờ nhất vẫn chưa xuất hiện, đó chính là Lan. Ai ai cũng thắc mắc khi nàng mặc áo bà ba thì sẽ như thế nào, chắc sẽ ngộ lắm, nhưng riêng tôi thì nàng đã đẹp sẵn rồi, trang điểm hay mặc những bộ đồ đẹp vào chỉ làm nàng đẹp hơn mà thôi.

-Gi thế này, chỉ có một bộ bà ba thôi mà, làm gì mà lâu dữ? – Toàn phờn nhìn đồng hồ lều bều.

-Con gái người ta phải trang điểm nữa chứ, tao không gấp mày gấp làm gì! – Tôi nháu mày xia xoi nó.

-Mà cũng lâu thật, gần nửa tiếng rồi! – Lam Ngọc cũng sốt sắng.

Và rồi Lan cũng bước ra khỏi phòng thay đồ, nhưng lạ một điều là nàng vẫn chưa thay gì hết, chỉ có khuôn mặt là được trang điểm nhợt nhạt, nhưng chúng tôi không chú tâm đến việc đó lắm bởi vì điều làm chúng tôi chú ý nhất là sắc mặt của Lan hiện giờ đang bối rối đến khó chịu ra mặt, vẻ như đang sắp khóc đến nơi vậy.

Thấy thế chúng tôi liền chạy đến hỏi thăm tình hình:

-Sao vậy Lanna, vẫn chưa thay đồ nữa à?

-Hức, đồ diễn... – Nàng rung giọng kìm nén.

-Sao, nói rõ xem?

-Mất rồi!

-Hả, mất đồ diễn? – Cả đám trố mắt.

-Minh xin lỗi, là tại mình bảo quản không kĩ! – Nàng mím môi bật khóc, đây có lẽ là lần đầu tiên tôi thấy nàng khóc, khóc ầm ức, khóc kìm nén.

-Bạn bình tĩnh nói rõ hơn xem, tại sao lại mất? – Lam Ngọc khề khàng dìu Lan đến băng ghế đá.

-Minh cũng không biết, đồ của mình để trong phòng học, lúc sau thế không thấy nữa!

-Lanna đã kiểm thử hết chưa?

-Đã kiểm hết rồi, hức!

-Được rồi, không sao đâu, không phải lỗi của bạn mà! – Ngọc Phương nhẹ giọng trấn an.

-Nhưng đưa nào lấy mới được chứ? – Tôi tầm ngẫm suy nghĩ.

-Thử nhớ lại xem những ai đã vào phòng học nào? – Huy đô góp ý.

-Lúc này cả chục đưa vào phòng học ấy chứ, nếu có một hai đưa thì dễ rồi! – Toàn phờn bác bỏ ý ngay.

Quả thật, lúc này trước khi buổi văn nghệ bắt đầu thì tất cả lớp tôi đều tập hợp ở trong lớp mình nên rất khó để suy đoán ai đã lấy đồ của Lan lúc đó. Nhưng điều chúng tôi lo nhất là giờ đây biết kiểm đâu ra trang phục để Lan mặc khi biểu diễn chứ, tiệm quần áo chúng tôi mướn đồ cách đây rất xa, có mướn thì cũng không kịp, chưa kể đây đã là bộ bà ba cuối cùng của tiệm đó rồi, bây giờ nếu muốn biểu diễn thì chỉ có nước là mặc đồ bình thường ra diễn thôi, dĩ nhiên là sẽ mất điểm rồi, ngoài cách đó ra thì chẳng còn cách nào khác.

Thế rồi tất cả đều chìm vào trong im lặng, bởi lẽ công sức bấy nhiêu lâu tập luyện giờ đây phải mất theo bộ đồ bà ba xấu số đó, rồi phải nghĩ cách đối diện với tụi còn gái mở nhộn trong lớp nữa, thế nào cũng sẽ cãi nhau vài ba câu thôi.

Nhưng giữa tình huống bế tắc đó, bỗng nhiên trong đầu tôi lại nảy ra một sáng con kiến trên cá tuyết vôi, nhà tôi vẫn còn lưu giữ một bộ áo bà ba vàng nâu, đó là kỉ vật duy nhất mà mẹ tôi đã để lại, và bộ bà ba đó giờ đây đang nằm ở một chỗ trang trọng trong tủ quần áo của tôi, được tôi chính chu dâng hoàng mỗi ngày.

-Ê, được đó nhe, quá xá được luôn! – Toàn phờn khoái chí khi nghe tôi trình bày.

-Nếu được thế thì nhất rồi! – Ngọc Phương cười rạn rở.

-Nhưng đó là kỉ vật mà, liệu có tiện không? – Lan ngập ngừng.

-Ừ, thì là kỉ vật, nhưng dùng cho việc cần thì chắc không sao đâu! – Tôi gãi đầu cười giả lả.

-Vậy thì được rồi, ông mau về nhà lấy đi, kéo trễ! – Lam Ngọc sốt sắn giục tôi.

-Minh đi theo với!

-Ồ, để Phong đi được rồi, Lanna đi theo làm gì?

-Minh cũng muốn úm thử bộ áo tỳ! – Nàng khẽ cười tròn xoe đôi mắt xanh biếc nhìn tôi.

-À, ừ! Thế cũng được! – Tôi nhập tâm bối rối.

Thế rồi tôi và Lan dắt chiếc xe đạp lên ra cổng sau của trường để tránh sự chú ý của bàn dân thiên hạ nói chung và của Hoàng Mai nói riêng. Để em thấy tôi với Lan đi thế này chắc chiến tranh lại xảy ra nữa mất, chi bằng cứ hành động trong im lặng thế này lại hay, nghe cứ như vụng trộm ấy nhỉ?

Chờ Lan trên chiếc xe đạp thân quen ngày nào, tôi bất giác lại nhớ đến cái lần đầu tiên tôi chở nàng về nhà, đó là một buổi trưa hè nóng nực, do xe bị hư nên nàng phải chờ taxi đến đồ mô hôi hột, và nếu tôi không tỉnh cò đi ngang qua thì chắc nàng đã phải chờ đến chiều rồi.

Dường như cảm nhận được sự mơ tưởng của tôi nên nàng khẽ giạt tay áo gọi nhỏ:

-Nè, đang suy nghĩ gì đấy!

-Không, thì...chậc! Thì suy nghĩ bộ áo đó đang để ở đâu thôi ấy mà!

-Trời, chứ Phong không giữ nó à?

-Thì có chứ, hề hề! Mà Lan đã thuộc bài hát chưa? – Tôi cười giả là rồi đánh sang chuyện khác.

-Thuộc rồi, lâu lâu luôn ấy chứ, chỉ lo cho Phong thôi!

-Khỏi lo, hề hề! Thấy bữa hôm trả bài mà toàn lẹo “cô dẫu”, “chú rề” là biết khổ luyện cỡ nào rồi!

-Chà, ghê hen?

-Chứ sao! – Tôi được dịp lên mặt.

Thế nhưng, sau màn trò chuyện đó cả hai lại chìm vào yên lặng, lúc nào cũng thế, cứ mỗi khi trò chuyện với nàng được vài câu thì tôi lại đâm khóp, chẳng biết nói gì nữa. Với tôi, nàng là một cô tiểu thư cao quý, lúc nào tôi cũng muốn được nhìn thấy nàng vui, được nhìn thấy nàng tươi cười rạng ngời như nắng mai, nhưng khổ nỗi càng nghĩ tôi lại càng bí, chẳng biết nói gì để nàng được vui cả. Thế nên tôi chỉ biết đạp xe đi trong sự lặng yên mà thôi.

-Au, au! – Nàng nhăn mặt khi xe đi ngang qua khúc đường đang được sửa chữa gần nhà tôi.

-Sao thế, đau hả?

-Biết rồi còn hỏi, yên xe gì mà hông có đệm, đau mông quá đi! – Nàng hồn nhiên nói ra lí do chẳng ngại ngùng.

-Sặc, con gái con đũa nói thế...

-Thì sự thật là vậy mà, hông phải sao?

-Ừ thì vậy, nhưng đường đang sửa mà, đâu nhanh một sớm một chiều được!

-Vậy Phong cho mượn chút nha! – Nàng bỗng dung trầm giọng

-Ồ, mượn gì?

-Có cho mượn hay không, nói một tiếng!

-Ch..cho chứ!

-Vậy nha...!

Vừa dứt lời, nàng liền vịn hai tay vào hông tôi cứng ngắc làm tôi giật mình suýt lạc tay lái đâm vào cột điện, do thắng quá gấp nên nguyên thân mình của Lan ập vào lưng tôi đến tê người:

-Au..Phong dè xòm, cố ý thắng gấp phải hông! – Nàng ôm ngực nhăn mũi.

-Đ..đâu có, tại Lan làm Phong giật cả mình ấy chứ!

-Người ta có hỏi mượn trước rồi mà, giật mình gì nữa?

-Chỉ hỏi mượn chứ có hỏi mượn cái gì đâu?

-Hông biết, lỗi của Phong đó! – Nàng cau mày phùng má lên.

-Ặc, rồi rồi, lỗi của Phong vậy! Giờ để Phong xem chỗ đau nhé!

-Thấy chưa, rõ dễ xòm!

-Sặc, thì bị đau chỗ nào, người ta xoa bóp để chuộc lỗi cho!

-Á, à! Thì ra Phong cũng bạo ghê nhỉ, còn đòi xoa bóp cơ đấy! – Nàng nhìn tôi cười huyên hoạc.

-Ồ, không phải hả? Nói xem Lan đau chỗ nào?

-Lúc nãy ngực Lan đập vào lưng Phong này, còn đau lắm đó!

-Ồ...!

-Sao, dám xoa bóp không?

-Ờc, con gái con đũa... – Tôi trở mặt.

-Con gái con đũa thế nào hả? – Em nheo mắt xoáy tôi.

-Thì th...thôi, lên xe mau kéo trẻ tiết mục bây giờ! – Tôi lại bối rối đánh trống lảng.

-Thế có cho mượn không?

-Mượn thì mượn!

Và rồi vòng quay của bánh xe đạp trên con đường lồi lõm vẫn cứ tiếp tục, lần này tôi không còn ngỡ ngàng bởi bàn tay của nàng nữa mà thay vào đó là cảm giác bồi hồi, xao xuyến đến rung động con tim. Nhìn thấy bàn tay trắng xinh của nàng mà tôi cứ ao ước được nắm lấy đường đường chính chính một lần, bởi lẽ nếu nắm bình thường thì trong lúc tập dợt tôi đã nắm khá nhiều rồi, nhưng nắm với tư cách là bạn trai của nàng thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ làm được.

Thế nên giờ đây tôi chỉ mong sao con đường lồi lõm này thật dài để tôi có thể được ở bên nàng lâu nhất có thể, chỉ thế thôi cũng đủ để tôi cảm thấy bình yên lắm rồi...

Chừng mười phút sau thì tôi cũng đã có mặt tại nhà mình. Hì hục quét dọn nhà cửa và chuẩn bị nước uống giải khát là công việc của tôi hiện giờ, vì đây là lần đầu tiên Lan đến nhà tôi mà, phải tiếp đón nàng cho nồng hậu chứ.

Có lẽ thấy tôi quá sốt sắng nên Lan cười giả lả mà xoa tay:

-Thôi thôi, làm như Lan người lạ không bằng!

-Ừ, hi! Để Phong lấy nước ngọt ra nhé!

-Ừay, Lan uống nước lọc được rồi, mau lên lấy bộ đồ xuống đi!

-Rồi rồi!

Lật đật chạy lên phòng để lục lại bộ đồ kỉ vật, nó vẫn nằm ở hộp tủ kín nơi được khóa cẩn thận mặc dù chưa chắc trộm sẽ thèm nếu có hấn viếng nhà, dầu vậy nhưng tôi vẫn khóa kĩ, dường như đối với tôi nó là một thứ vô giá và chỉ có bảo quản kĩ càng như thế, tôi mới có thể an tâm được.

Nhẹ nhàng nhấc bộ đồ đưa lên trước mặt, trong lòng tôi lại ngập tràn bao cảm xúc lâng lâng khó tả. Cách đây mấy tháng, ba tôi trước khi đi theo đoàn đã để lại cho tôi cất giữ và tôi đã cất giữ nó cho đến ngày hôm nay, đây chính là kỉ vật duy nhất còn sót lại về mẹ tôi mà tôi có được. Chắc chắn một điều rằng, nếu là một người khác không phải Lan đang cần thì có chết tôi cũng chẳng bao giờ giao nó ra đâu, bởi vì tôi có cảm giác chỉ có nàng mới xứng đáng khoác nó vào người mà thôi...

-Đây là bộ bà ba của mẹ Phong đó sao? – Nàng trịnh trọng nâng nó bằng hai tay.

-Ừ, kỉ vật duy nhất của bà đấy, nó quan trọng với Phong lắm!

-Vậy có tiện không? – Nàng e ngại.

-Không sao đâu, tuy đã cũ nhưng Phong bảo quản tốt lắm không mục rách gì hết, chỉ có điều là màu sắc của nó hơi cổ, chỉ sợ Lan chê thôi!

-Lan làm gì chê chứ, ý Lan muốn hỏi là Phong dám giao kỉ vật của mẹ mình cho Lan hay sao?

-Việc đó thì Phong cũng không biết nữa, chỉ cảm giác là Lan rất hợp với nó thôi!

-Cảm ơn nhé, mon chérie! – Lan cười hiền, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Giữa tình thế nguy hiểm, ngàn cân treo sợi tóc đó, tôi chẳng biết làm gì ngoài ngẩn người để mặc nàng ôm ghì mà chẳng thể nhúc nhích được tẹo nào, toàn thân cứ cứng đờ như khúc gỗ đến nỗi ra một tiếng rành rọt tôi còn chẳng nói được, chỉ ú ớ trong họng như bị bóp cổ vậy.

Chừng vài giây sau đó nàng mới nhẹ nhàng mà bỏ tay khỏi người tôi, trên khóe mắt đã đọng lại một chút lệ nhòa. Nàng nhìn tôi khẽ cười rồi nói với giọng rung rung:

-Xin lỗi nhé, Lan thấy xúc động lắm, không kiềm nén được!

-Không có gì đâu, chuyện bình thường mà!

-Ừ, vì một kỉ vật quan trọng thế này chắc Phong không dễ dàng giao cho một người lạ được nhỉ?

-À, phải, mà lúc này Lan nói cái gì mon chérie nghĩa là gì thế?

-Có gì đâu, chỉ là một câu cảm ơn tiếng Pháp thôi mà, vậy Lan mượn nhà tắm thay thử, được chứ?

-T..tất nhiên rồi! – Tôi nhập tâm bối rối vì đôi mắt xanh biếc đó cứ xoáy sâu vào lòng tôi.

Sau khi Lan đã đóng cánh cửa nhà tắm lại rồi tôi nói thử phào nhẹ nhõm, thì ra Lan cũng có những phút yếu lòng như thế, trước đây tôi cứ tưởng nàng đóng kịch rất hay, rất giỏi, những gì thuộc về nàng đều rất huyền bí, không ai có thể biết được. Nhưng càng ngày tôi càng thấy nàng gần gũi, thân thương biết bao trái ngược với những gì tôi đã tưởng tượng trước đây.

“Em à, em không cần phải xin lỗi chi hết! Anh thích em bởi cái sự vững về của em đó, nếu trải qua tất cả những sự việc hi, nộ, ái, ố mà em có thể bình thản như không có chuyện gì thì chắc em vô cảm mất rồi, đôi khi anh chỉ cần một phút yếu lòng của em thôi thì cũng đã cảm thấy ấm áp rất nhiều...”

-Ú oa! Đẹp quá đi! – Kiểu ọo tám tắc khen ngợi.

-Ôi trời ơi! Yêu mất thôi! – Toàn phôn đờ mắt mê mẩn.

-Có gì đâu mà mọi người! – Em Lan cười giả là nhưng không kèm được vẻ ngượng ngùng trên mặt.

Cũng phải thôi, lúc này khi Lan vừa bước ra khỏi nhà tắm thì tôi suýt ngất vì độ mộc mạc của nàng đấy, nhìn cứ như một cô gái thôn quê thực sự vậy, đã thế nàng còn làm vể e ấp, vắn vể tà áo bà ba nhìn yêu lắm cơ, giá mà Lan mặc bộ bà ba đó từ nhà đến trường thì chắc đã có cả khối thằng chết mê chết mệt rồi, dám xảy ra tai nạn giao thông luôn ấy chứ.

Chỉ còn một tiết mục nữa là đến lượt nhóm tôi biểu diễn rồi, nhóm đàn trai đàn gái thì đang hăng say tập dợt lần cuối, cặp cô dâu chú rể Toàn phôn Kiều ọo thì cũng đã diễn tự nhiên hơn rồi, còn tôi thì đang...run cầm cập như cây sậy vì từ đó giờ chưa có đứng trước đám đông chật kín như thế này lần nào cả, không khéo lúc đang diễn lại lăn đùng ra chết giấc cũng không chừng, làm sao đây?

-Nè Phong, làm gì thế! – Lam đứng sau lưng tôi vỗ vai muốn thót cả tim.

-Hic, run quá! Làm sao để bình tĩnh lại đây!

-Có gì đâu mà run, cũng bình thường mà! – Nàng khẽ cười hiền.

-Uầy, đây là lần đầu tiên Phong lên sân khấu đó, hic!

-Đây nè, uống đi! – Nàng lắc đầu mỉm cười rồi đưa cho tôi một ly nước màu hồng sẫm.

-Ồ, nước gì thế!

-Nước dâu, uống sẽ bình tĩnh hơn đấy! – Nàng cười tình nghịch.

Như chết đói gặp cơm thừa, nghe đến bình tĩnh lại là tôi cầm ly nước tu một lèo hết sạch chẳng còn một giọt.

Khi toàn bộ chỗ nước đó trôi xuống cổ, một luồng hơi nóng bốc lên mặt làm tôi cay xè muốn chảy cả nước mắt, cổ họng tôi cay xé lên làm tôi nhăn mặt quỳnh quáng:

-Ồi, chát quá! Nước gì thế này?

-Hi, rượu vang đó! Lan mang theo để uống mừng lúc biểu diễn xong nhưng thấy Phong cần thì cứ uống trước một ít vậy!

-Sặc, rượu á! Hèn gì...say mất! – Tôi thần thốt.
-Trời! Tỷ rượu đó mà say gì! Đủ ám người thôi! – Nàng cười giả lả đập vai tôi.
-Ồ hé! Thấy trần tình ra hẳn!
-Được rồi, tập trung đi mọi người! Chuẩn bị diễn rồi đó! – Lam Ngọc đập tay đều động.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Và sau đây sẽ là màn dự thi của lớp 10A4 với nhạc cảnh đám cưới trên đường quê...”

-Rộp...rộp...rộp! – Những tràng pháo tay cổ vũ nổi lên từ phía lớp tôi.

Tức thì cặp đôi Toàn phơn và Kiều ọ cùng nắm tay xuất hiện trên sân khấu với bộ áo dài cưới tuyệt đẹp, cùng theo sau đó là đám đàn trai đàn gái linh kinh mắt cổ, tất cả đều mặt mày hồng hồng cứ ý như đang tổ chức đám cưới thiệt vậy.

“Đấy, không uống công tập dợt!” – Tôi cười đắc ý.

-Nhạc lên rồi, mình ra thôi Phong! – Nàng mỉm cười ,chìa tay về phía tôi.

-Ừ, ra nào! – Với sẵn hơi men trong người, tôi nắm tay nàng hồn nhiên hơn bao giờ hết.

Cùng dắt nhau ra sân khấu, biểu hiện đầu tiên của khán giả là:

-Hú...ú...ú! – Khi nhìn vào Lan xinh tươi trong bộ bà ba ki vật của mẹ tôi.

-Úi xời! – Khi nhìn vào tôi béo bệu trong bộ bà ba đen choàng khăn rằn.

Nhưng tôi nào quan tâm đến điều đó nữa, bởi vì giờ đây chúng tôi đang hòa mình vào bài hát, hòa mình vào những giai điệu quê hương đậm đà, sâu lắng...

“Ô ! ô ! sáng hôm nay trên quê hương tôi,

Quê hương xinh xinh quê hương hữu tình,

Quê hương xinh xinh quê hương hòa bình,

Đường nở hoa trắng, xanh, vàng, tím,

Đẹp làm sao bướm bay chập chờn.

Đàn chim non véo von ngọn tre,

Khăn màu son, áo màu vàng,

Oi, bà con đến xem mùa cưới !

Chân hài cong, tay dù hồng.

Lâu thật lâu mới thấy được một ngày vui!”

Lan cất tiếng hát thánh thót, ngân vang và trong trẻo xóa tan đi sự hoài nghi của tôi về giọng hát của nàng. Lan hát hay lại còn rất xinh đẹp, tôi cứ như chìm đắm say mê trước giọng ca thánh thót và vẻ đẹp mỹ miều của nàng. Giờ đây, tôi không còn bối rối, run sợ nữa, hai chúng tôi bắt đầu nắm lấy tay nhau, e ấp nhìn nhau mà cùng ngân lên đoạn điệp khúc cuối cùng cũng bài hát:

“Anh anh ơi ! Người tình tôi ơi !

Anh anh ơi ! Xem người ta họ cưới nhau rồi !

Em em ơi ! Người tình tôi ơi !

Em em ơi ! Chuyện chúng mình đã tính sao chưa ?

Anh anh ơi ! Người tình tôi ơi !

Anh anh ơi ! Xem người ta họ cưới nhau rồi !

Em em ơi ! Người tình tôi ơi !

Em em ơi ! Chuyện chúng mình cũng tính đi thôi.”

Nhạc vừa dứt, cả khán đài liền đứng phát lên, vỗ tay như pháo nổ cùng với những tiếng hò reo í ới của đám bạn trong lớp làm tôi cứ lâng lâng cảm xúc khó tả, nếu như là con gái thì tôi đã có thể bật khóc vì quá vui mừng rồi.

-Thành công rồi Phong ui! – Lan nhìn tôi cười thật tươi.

-Ừ, không ngờ luôn!

-À, còn bộ áo này mình về giặt lại rồi gửi cho Phong nhé!

-Ừ, gửi lúc nào cũng được!

Chào khán giả xong, đi vào sảnh gà thì đã thấy thằng Toàn đang đợi sẵn ở đó với vẻ mặt hớn hớn như mò được vàng, thấy thế tôi liền lao đến cốc cho nó mấy phát cật lực vì vui sướng.

-Dé ha! Đã quá may ơi! Tuyệt cú mèo còn bà bán bánh xèo luôn!

-Mò may Phong, bó thằng điên... ahhhhh! – Nó giãy đành đạch la bài hải lên.

-Không có đàn trai tụi tao may thành công được hờ! – Khanh khờ láu táu giành công.

-Ồ thế à! Chơi may luôn! – Tôi bay đến cốc cho nó mấy phát làm nó ôm đầu chạy lon ton.

-Xong rồi tụi tao về nha kư? – Huy đô vỗ vai tôi.

-Ê, sớm thế may! Ở lại ăn mừng với tụi tao đi!

-Thôi, tao đến vì gái mà chả có ma nào để ý hết, về may à!

-Chắc, tiếc nhỉ? Thôi vậy, bữa nào rủ tao đi đá banh với bọn bây nữa nhe!

-Ok luôn, khi nào lớp tụi bây ăn mừng giải nhất thì mời tao cũng không muộn!

-Chắc giải nhất luôn rồi, hê hê!

-Ồ, bye may!

Tôi nghiệp thằng nhỏ, tốn công tốn sức mà chẳng tán được em nào, chả bù với tôi còn đang lận đận trăm bề đây, thực sự thì tôi cũng muốn được như nó lắm, tự do ngắm gái mà không lo vướng bận gì hết, nhưng mỗi người đều có số phận riêng hết mà, âu thì đành chịu vậy!

Đang suy nghĩ bâng quơ thì bỗng nhiên một bàn tay mạnh mẽ kéo tôi đi sên sệt ra góc sảnh gà nhẹ nhàng... mắng mỏ.

-Này, còn ở đây phê phôn nữa sao?

-O, Ngọc đấy hả? Sao lại mắng tôi!

-Hoàng Mai nhà ông đang lui thủ một mình trong lớp kia kia!

-O, sao lại thế?

-Chả biết, sau khi xem xong tiết mục thì bỏ đi luôn đấy!

-Giờ làm gì đây?

-Còn phải hỏi nữa sao, lượn vào trong đó luôn và ngay! – Nhỏ nói như ra lệnh.

Khẽ bước vào phòng học yên ắng, hình ảnh Mai hiện ra trước mắt tôi bây giờ là một cô gái thần thờ, sầu muộn đang ngồi trên chiếc bàn quen thuộc thường ngày em vẫn ngồi học, hai tay đang líu ríu bám lấy nhau, đôi mắt ưu buồn như có thể vỡ òa bất cứ lúc nào.

Tiến đến bên em một cách nhẹ nhàng, thận trọng, tôi dịu dàng đặt tay lên vai em rồi thì thầm thật nhỏ: “Có chuyện gì vậy Mai?”

Cảm thấy được sự có mặt của tôi, em vội vùn dậy chạy đi nhưng tôi đã kịp nắm tay em lại.

-Mai, em sao vậy! Sao lại chạy đi! – Tôi lo lắng.

-Hức...! – Em vẫn không nói gì, hai vai run run như đang khóc.

-Lại chuyện gì vậy, nói cho anh biết đi!

-Hông có gì...hức...! – Em kìm nén nước mắt.

-Vì Lanna đúng không, có phải em giận về chuyện song ca lúc này!

-Hông phải...!

-Thì tại sao chứ, nói rõ xem nào! – Tôi bắt đầu mất bình tĩnh.

Thế nhưng em vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ mà gục đầu xuống bàn khóc sụt sướt. Tôi thì ghét nhất là con gái khóc dai mà hỏi chẳng chịu trả lời thế nên không thể làm chủ được cảm xúc, tôi quát lớn:

-Ồ, cứ ngồi đó mà khóc đi! Đờ mít ưót!

-Anh đứng lại đó...! – Hoàng Mai bỗng đứng phắt dậy dỗi hờn nhìn tôi.

-Sao, chịu nói rồi à! – Tôi vẫn còn bực trả lời lạnh lùng

-Anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em chưa?

-Cảm nhận thế nào?

-Chiếc áo kỉ vật của mẹ anh để lại, có bao giờ anh cho em đụng đến một lần không?

-Ồ anh...?!

-Không chứ gì, vậy mà hôm nay Lanna đã mặc nó, thậm chí còn mặc nó để biểu diễn nữa, anh có biết là em đau lắm không, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không...chát... – Như không thể kìm nén nổi nữa, em tức tối vung bộp tay quát chúa vào mặt tôi.

Phải, Hoàng Mai nói đúng! Từ trước giờ tôi chưa cho em được đụng vào bộ áo đó một lần nào cả, thế mà giờ đây Lan lại điềm nhiên mặc nó biểu diễn trước hàng ngàn khán giả bao gồm cả em, điều đó đối với em chẳng phải là bất công lắm sao, đã thế trước đó tôi lại đinh ninh rằng chỉ có Lan với xưng đáng mặc nó, như thế thì tôi đã quá ích kỉ rồi, chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân mà quên đi người con gái lúc nào cũng hết mực thương yêu tôi như Mai hay sao?

-X...xin lỗi, em không cố ý! – Em méo máo đưa tay xoa lên mặt tôi.

-Không sao hết, đáng đánh mà! Anh ích kỉ lắm phải không? – Tôi nắm lấy tay em gượng cười.

-Hức...! – Em ôm chầm lấy tôi bật khóc thành tiếng – Em không thể nào giận anh lâu được, anh xấu lắm!

-Ừ, anh là người xấu! Từ nay anh sẽ không thể nữa, tin anh đi!

Em vẫn khóc, ôm tôi thật chặt mà khóc, tôi cảm thấy mình thật tội lỗi, thế nên tôi đã tự hứa với lòng mình từ nay về sau phải thật dứt khoát kìm chế bản thân lại, không được để Hoàng Mai phải bận tâm một lần nào nữa.

Một lúc sau, khi nàng đã bình tĩnh lại, đôi vai đã hết run vì khóc thì tôi mới nhẹ nhàng nơi lòng vòng tay mà buông em ra, thì thầm với em thật khẽ:

-Sao, đã hết giận anh chưa?

-Hừ, nhìn mặt em bộ còn giận sao? – Em nguýt dài quay mặt đi.

-Được rồi, bé Mai theo anh ra ngoài ăn mừng với mọi người nào!

-Chỉ được cái đeo mồm! – Em nhăn mũi nhưng vẫn choàng lấy tay tôi.

Ra tới nơi thì thấy cả lớp đã có mặt đông đủ hết rồi, khỏi phải nói, vừa thấy bọn tôi đi ra thì bọn nó đã là ó rùm ben cả lên:

-Ồ, sư phụ sư mẫu ra rồi! Lạy cụ phù hộ! – Toàn phồn trêu đùa.

-Làm gì tụ tập đông đủ thế này, không ở ngoài kia mà xem nốt chương trình đi chứ? – Tôi trở mặt thần thốt.

-Hồi, thì tụi trong lớp thấy nhóm mình biểu diễn hay quá nên vào đây ăn mừng đấy, tôi cần mà chả được! – Lam Ngọc lắc đầu.

-Lúc nãy tụi ông biểu diễn hay ghê, cứ như thật ấy! Làm mấy người trong ban giám khảo cứ ngỡ người ra mà trầm trồ...bla...bla...bla

Cứ liên tiếp nhưng lời khen như thế càng làm tôi phải nắm chặt lấy tay Hoàng Mai hơn để em có thể an tâm mà một lòng tin tưởng tôi, như cảm nhận được cái siết tay đầy lòng tin đó, em quay sang tôi cười hiền ngụ ý rằng: "Em không sao đâu!"

Chỉ những lúc như thế tôi mới thấy em dễ thương làm sao, khác hẳn với một Hoàng Mai lúc nào cũng đố kị, ghen tuông. Nhưng sự đố kị ghen tuông đó âu cũng xuất phát từ tình yêu dành cho tôi mà thôi, vì nếu em không yêu tôi thì tôi có đi với người con gái khác em cũng chẳng để ý làm gì cho tổn công, thôi thì cứ chấp nhận đó là một tính cách đặc biệt của em vậy, người ta thường nói "khi thương trái ầu cũng tròn, khi ghét trái bồ hòn nó cũng méo" mà

-Sao, có chuyện đó nữa à? – Hoàng Mai ngạc nhiên khi nghe tôi thuật lại chuyện Lan bị mất đồ trên đường về nhà.

-Ừ, chẳng biết ai ác ôn mà đi lấy cắp đồ thế nữa!

-Thế là chắc Lanna bị ai đó ghét rồi!

-Anh thì không nghĩ như thế, bởi vì Lanna đâu có xích mích với ai trong lớp đâu!

-Anh nói cũng đúng, vậy chung quy lại thì em chỉ nghi một người thôi!

-Ài, nói anh nghe xem!

-Chắc là nhỏ Cẩm Tiên đó!

-Con Tiên vượn ấy hả, ừm...cũng có lí đấy chứ! Mà em có chơi thân với nó không?

-Cũng không thân lắm, tại vì cấp 2 học chung lớp thôi, mà hồi cấp 2 nhỏ đang hoàng lắm tự dưng qua hè lại đổi khác!

-Nếu quả thật là con Tiên vượn đó thì ngày mai anh sẽ cho nó biết tay!

-Thui, đừng! Em chỉ nghi thôi mà, kéo lại trách nhảm! Anh thiệt là hung hãn!

-Ừ, hung hãn vậy đó! Có thích không!

-Đồ quý, cứ bắt ép người ta nói! – Em nhăn mũi vỗ thùm thụp vào lưng tôi.

Và thế, tôi đành gác mọi suy nghĩ về Lan sang một bên mà toàn tâm một lòng với Hoàng Mai, bởi vì Hoàng Mai mới chính là bạn gái thực sự của tôi và Lan dù có dây dưa cỡ nào đi chăng nữa thì nàng cũng vẫn là nàng, vẫn là một cô tiểu thư xinh đẹp mỹ miều đã vụt mất khỏi tay tôi, thế nên tôi không nên mơ tưởng quá nhiều nữa, mọi thứ về nàng đã là dĩ vãng rồi, buông lơi thôi...?

Còn nhớ buổi sinh hoạt trường hôm đó đông nườm nượp người và người, có cả những người lớn hiếu kì cũng đứng ngoài cổng mong ngóng vào trong như ở tù thăm nuôi phạm nhân vậy, bởi lẽ buổi sinh hoạt này là để công bố kết quả các tiết mục ở buổi biểu diễn văn nghệ mà, nên nhìn ai cũng hăm hở ra mặt.

Khi thầy hiệu trưởng cầm tờ giấy thông báo kết quả lên, cả trường bỗng im bặt, không có lấy một một tiếng động nào, tất cả đều đang căng thẳng chờ đợi kết quả được công bố:

-Và sau đây thầy xin được công bố kết quả, giải khuyến khích gồm 3 giải thuộc về các lớp...tờ rùng...tờ rùng...tờ rùng...!

-Mẹ bà cái trường! Đang hồi hộp mà còn chơi nhạc kiểu như trong rạp xiếc ấy! – Toàn phồn lều bều.

-Các lớp là 11A2, 11A6 và 12A5!

-Ồ hú! – cả đám học sinh vỗ tay rầm rộ rồi mau chóng trở về trạng thái cũ chờ đợi kết quả tiếp theo.

-Chắc, nghi quá tụi mày ơi! Mất 3 giải khuyến khích rồi! – Khanh khò nhăn mặt.

-Thì cứ từ từ đã mạy! – Tôi tắc lười trầm ngâm.

-Và giải 3 thuộc về lớp...từ rừng...tò rừng...từ rừng...!

-Đệt cụ! Chắc tao đập cái loa trường này quá! – Toàn phôn nghiêng răng tru tréo.

-...10A12 với tiết mục múa dân tộc!

-Trời...! – Cả trường há hốc mồm sùng sốt.

-Hơ...! Kéo nhau ra sau trường đánh nhau mà được giải 3 cơ á? – Toàn phôn trố mắt.

-Eo, người ta múa hay thật mà mầy ông! – Nhỏ Nhi nhăn mũi.

-Chặc! Khán giả mê gái đẹp thì có! – Tôi bểu môi.

-Vậy anh có mê hông?

-Ừ, cũng có...ó...ó...ây...da...! – Chưa kịp nói hết câu thì đã bị Mai véo hông cất lực muốn lé mắt.

-Hứ, Phong lưu háo sắc! – Em nguyệt dài.

-Ặc, em hỏi anh mà!

-Thôi đi hai người, nghe tiếp kết quả đi kìa! – Nhỏ Ngọc nhàu mày khó chịu.

Ông thầy hiệu trưởng vẫn tiếp tục trình trọng thông báo kết quả, và bản nhạc thót tim đó lại một lần nữa được xướng lên, lần này phải 3-4 đứa vịn lại thì thằng Toàn mới thôi ý định nổi loạn đập loa.

-Và giải nhì thuộc về lớp 11A6 với tiết mục đơn ca Nàng sơn ca!

-Ồ...ồ...! – Cả trường đều tỏ vẻ hài lòng vì quả thực con nhỏ trình diễn bài hát đó vừa hát hay lại vừa xinh đẹp, được giải là cái chắc.

-Tiêu thiệt rồi bây oi, giải nhì cũng mất rồi! – Mặt Khanh khò méo xệch.

Không chỉ riêng nó mà tất cả thành viên lớp tôi rất lo lắng, chả ai nói với ai được câu nào nữa cả. Lan vẫn gượng cười mặc dù khuôn mặt đã lộ rõ nét lo âu, lại một lần nữa nàng đã “diễn lỗi”.

-Và sau đây thầy xin được tuyên bố giải nhất của trường mình...tò rừng...tò rừng...tò rừng...!

Lần này thằng Toàn chẳng còn phản ứng gì nữa, mặt nó chảy ra một đồng, thở dài từng cơn. Tôi cũng chẳng còn tâm trí để chú ý đến những việc xung quanh nữa, chỉ biết nhắm mắt lại để chờ đợi kết quả được công bố...

-...Và lớp đoạt giải nhất đó là...10A9...! – Ồ...ồ...ồ! – Cả trường đều rộ lên, bàn tán xôn xao như họp chợ.

-Huây...xong! – Toàn phôn lắc đầu ngao ngán.

-Ồi, giết người không dao! – Khanh khò ngựa cổ lên trời tru tréo.

Không khí cả lớp trở nên âm trầm, yên ắng đến rùng mình, bởi lẽ biết bao công sức bỏ ra cả tháng trời chỉ đổi được công cốc. Lan giờ đã không còn che giấu được cảm xúc của mình nữa, nàng đã cúi gằm mặt xuống, hai tay bấu chặt lấy nhau mà mím môi kìm nén.

Tôi biết nàng thất vọng, buồn bã đến nhường nào bởi vì giờ đây tâm trạng của tôi không khá hơn nàng là bao, lúc này tôi thực sự muốn được ngồi kế bên nàng, an ủi nàng, nhưng kế bên tôi còn có Hoàng Mai, em giờ đây cũng đang nắm chặt lấy tay tôi, âu yếm nhìn tôi như muốn được chia sẻ nỗi buồn, vì thế làm sao tôi có thể đi đâu được chứ?

Nhưng thoáng thấy có một số nhỏ con gái đã ngồi kế bên an ủi nàng nên tôi cũng an tâm mà yên vị cùng Hoàng Mai tại chỗ của mình.

-Không thể như thế được, chắc là có sai sót mà, tiết mục của mình hay như thế mà chả có giải gì sao? – Khanh khò đột nhiên cất tiếng phản búa.

-Ồ phải đó, chắc là nhà trường nhầm lẫn rồi! Lên kiện đề!

-Đúng rồi, hay như thế mà không có giải, đi khiếu nại nhà trường là vừa! – Quần chúng trong lớp nổi dậy theo nó.

-Thôi đi mấy người! Kết quả rành rành ra đó rồi còn kiện tụng với chả khiếu nại gì nữa!

-Nhưng ức lắm, tiết mục của mình hay thế mà!

-Tôi cũng có diễn trong đó bộ tôi không ức hay sao, nhưng ức thì làm được gì? Kết quả đã được công bố hẳn rồi mà phải đành chịu thôi!

Ngay đến cả lớp trưởng đại diện của cả lớp đã nói như thế rồi nên chẳng còn đưa nào ý kiến gì nữa, tất cả lại chìm vào hố sâu của sự tuyệt vọng, tăm tối. Chẳng ai ngờ được, mới dạo nào tiết mục còn được người ta rêu rao khắp nơi rằng sẽ được giải nhất, không nhất thì cũng nhì, mà nếu nhì thì chẳng có tiết mục nào dám lên nhất hết, vậy mà giờ đây đến giải khuyến khích lót lưng còn không có, thiệt là nhục đến không còn một cái lỗ nào mà chui nữa.

-Thôi mà anh, dù gì anh cũng đã làm hết sức rồi! – Hoàng Mai lay vai tôi an ủi.

-Ừ, đành thế chứ thôi biết sao giờ! Thất bại thì hủ hỉ với vợ con vậy!

-Đồ quý, thế mà còn giỡn! – Em nhăn mũi véo nhẹ hông tôi.

Chợt, giọng thầy hiệu trưởng lại vang lên:

-Ồ...xin lỗi các em, giải nhất không phải thuộc về lớp 10A9 mà là...Quang...lại xem số này là số 4 hay 9 mấy vậy...? – Thầy bỗng ngáp ngừng nhờ Thầy Quang dạy hóa đến xem hộ.

Sau khi đã định chính lại mắt gần mấy phút đồng hồ thì thầy hiệu trưởng mới đồng dục tuyên bố:

-À do có sự nhầm lẫn nhỏ nhỏ nên thầy xin tuyên bố lại, giải nhất năm nay thuộc về lớp....10A4 với nhạc cảnh “Đám cưới trên đường quê”...!

-Ồ...ồ...ồ! – Cả trường tộ lên inh ỏi.

-Ê, Ông thầy vừa nói cái gì đấy! – Khanh khờ nuốt khan.

-Lớp mình được giải nhất rồi...! – Toàn phờn há hốc mồm.

-Dzậy là sao tụi bây?

-À...hú...! Giải nhất rồi tụi bây ơi...! – Cả ba thằng tôi hò reo thất thanh.

Như để xác nhận thực lại những gì mình vừa nói, thầy hiệu trưởng trịnh trọng tuyên bố lại một lần nữa:

-Xin lỗi vì lí do nhận dạng chữ số nhầm nên lớp 10A4 mới là lớp đứng nhất, cùng vỗ tay chúc mừng lớp 10A4 nào các em!

Lần này cả trường đều vỗ tay rầm rộ vì ai cũng công nhận là tiết mục của lớp tôi quá xuất sắc, không thể bàn cãi gì thêm.

-Khà khà, vậy mới được chứ! – Toàn phờn khoái chí vỗ đùi đánh bép.

-Đã bảo là bên đàn trai diễn hay thế mà, không được giải mới là chuyện lạ! – Khanh khờ được dịp tán phét.

-Không có bên đàn gái thì được giải chắc! – nhỏ Thu lớp phó lao động bêu môi.

-Thôi nào, lên nhận thưởng đi rồi muốn tranh cãi thế nào cũng được! – Lam Ngọc nghiêm giọng nhưng cũng không giấu được nét vui mừng trên mặt.

-Lớp trưởng đại diện lớp lên nhận đi! – Một đứa phát biểu.

-Không được, ai có công lớn thì người đó lên nhận, Phong hay Lanna lên đi! – Nhỏ nhún vai gòn lộn.

-Hay Lanna lên đi nha, Phong không quen đứng trước đám đông! – Tôi nhìn nàng trần trối.

-Ừm...! Được rồi, để mình lên vậy!

Phải nói là cả trường này được một phen nhìn lòi mắt khi Lan đại diện cả lớp lên nhận giải, nàng đi ngang lớp nào, thì mấy thằng con trai lớp đấy cứ nhào nhào lên như ong vỡ tổ, mặt thì dần thấy rõ, mấy câu đầu nó bàn tán về nàng còn nghe được:

-Ồ...oa, đẹp ghê bây ơi!

-Ôi, tiên nữ mắt xanh!

-Bơ đỳ hot quá!

Nhưng mấy câu sau làm tôi muốn nổi máu xung thiên:

-Ê, hình như em đó có dính dáng đến thằng Phong lưu cùng lớp đó!

-Phải hông mậy, thằng đó làm gì có cửa với Lanna của tao chứ?

-Thì tháng trước còn đồn ầm lên kia!

-Chắc, đúng là hoa lài cấm...!

Đồ rằng không có Hoàng Mai ngăn tôi lại thì có lẽ tôi đã đại khai sát giới mấy thằng cà chớn đó rồi:

-Có phải như thế đâu mà anh cứ sôi máu lên thế!

-Nhưng mà mấy thằng đó..., trời ơi...tức quá đi, chỉ muốn đâm cho mỗi thằng một đâm thôi! – Tôi ngửa cổ tru tréo.

-Thôi mà, bớt giận đi em cho uống sữa!

-Sặc, s...s...sữa gì trong này! – Tôi giật thót.

-Ở đây cả đồng chứ anh nói gì thế? – Em ngây ngô.

-C...cả đồng chứ đâu có uống bậy được!

-Anh nói lạ, sữa để uống chứ để làm gì? Muốn uống bây giờ không em lấy ra cho anh uống!

-Sặc, tại đây hả? – Tôi thất kinh.

-Ngày nào em cũng dành bên người hết đó, nếu anh muốn uống thì để em lấy ra vậy!

-Ôe, đứng mà! Ở đây đông người lắm! – Tôi nhắm mắt thần thót.

-Đông người thì có gì đâu mà sợ? Rốt cuộc anh có uống không đây? – Em cầm bịch sữa tiệt trùng đưa lên trước mặt tôi.

-Ồ, này giờ em nói sữa này hả?

-Chứ anh tưởng sữa nào?

-Thì...hề hề, đâu có gì đâu! – Tôi cười giả lả chữa thẹn.

-Nghĩ lắm nha, chắc Toàn lại truyền cho anh mấy cái tư tưởng bệnh hoạn phải hông?

-Đâu, làm gì có chuyện đó, anh là anh trong sáng lắm nhé!

-Hừ, ai mà tin anh được chứ, vậy anh có uống sữa không đây?

-Thôi em cứ uống đi, sữa thì chỉ có trẻ con uống thôi!

-Vậy anh đang yêu trẻ con đấy!

-Sặc...thôi chịu thua!

-Hi, chóng em là chết nghe chưa chồng ngốc! – Em tựa vào vai tôi cười khi.

Nói gì thì nói, trong mấy tháng qua tôi cũng học hỏi, à không học hỏi thì hơi quá, bị tiêm nhiễm thói hư của thằng Toàn thì đúng hơn. Cứ mỗi lần thấy mấy cô chân dài ăn mặc hở hang thì tôi lại lên nhin, chả biết có tác hại gì không đây, không khéo lại ăn tát như chơi luôn ấy chứ, vậy mà thằng Toàn lại tuyên bố hùng hồn một câu thế này: “con gái ăn mặc hở hang cốt chỉ để con trai ngắm, mình mà không ngắm thì phụ lòng tụi nó!” Chết dở với thằng này.

Trở lại với buổi trao giải ở trường tôi, sau khi Lan mang phần thưởng về rồi thì lớp tôi bắt đầu xôn xao lên bàn luận về phần thưởng nhận được:

-Ôi, cờ lưu niệm đẹp ghê! – Kiều ọo cầm chiếc cờ có thiêu chữ kỉ niệm lên ngắm tặc.

-Gờ phong bì ra coi tiền thưởng nhiều thế, tối nay còn tính vụ ăn mừng nữa! – Khanh khờ lóc chóc.

-Cốp... – Thằng này, tối ngày chỉ biết ăn cho mập thôi! – Toàn phôn cốc đầu Khanh khờ cật lực. – À mà tối nay mình ăn ở chỗ nào thế?

-Cốp...cá mè một lứa này! – Tôi chơi đều cốc đầu nó lại.

-Này, mọi người trật tự đi! – Bổng dung nhỏ Ngọc nghiêm giọng làm cả đám giật thót.

-S...sao, có chuyện gì?

-Không chừa sức tối nay ăn mừng hay sao? – Nhỏ lại nhoeo miệng cười khê.

Tôi, Toàn phôn và Khanh khờ nhìn nhau lăm lét thách xem thằng nào dám cốc đầu nhỏ Ngọc, nhưng xem ra có ăn gan hùm cũng không dám đụng tới bà la sát này, tàn phé như chơi chứ giỡn.

-Vậy 6h tối nay mọi người có mặt ở quán lẩu PV gần trường nhé! – Toàn phôn chốt chặn

-Ồ kê con dêêêêêêê! – Cả lớp đồng thanh hô hào.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Hái hoa học tập...

Quanh đi quẩn lại cũng sắp tới giảng sinh rồi, cơ mà trước khi nghỉ giảng sinh thì học sinh chúng tôi lại phải trải qua một cửa sinh tử ác liệt nữa thì mới an nhàn mà nghỉ ngơi được. Vâng, đó không gì khác hơn là kì thi học kì I đầy phong ba, bão táp.

Quả thật là phong ba bão táp lắm đấy các bác ợ, bởi lẽ ngoài môn anh văn ra thì mấy môn kia tôi học cũng lèng èng lắm. Toán, hóa thì vu vơ 6-7 điểm được, còn môn vật lý thì chịu, càng học càng lú càng học càng dần được 6 điểm là quý lắm rồi.

Trong lớp ai cũng nói tôi sướng vì được ngồi kế Ngọc Phương vốn là một học sinh giỏi toàn diện, nhưng mà mấy ai hiểu cho tôi rằng khi làm bài kiểm tra, các giáo viên cứ chú ý đến tôi và Phương thì làm sao mà tôi dám hỏi bài của nhỏ chứ, nhúc nhích gãi hông một tý là đã bị nhắc nhở rồi hướng chỉ là liếc mắt sang bên. Chưa kể giáo viên phát đề còn phân ra 2-3 đề khác nhau cho học sinh làm, thế nên dù có ngồi chung thì tôi cũng đâu có chép bài của nhỏ được đâu.

Nhưng điều mà tôi lo ngại nhất không phải là kì thi học kì I này, dẫu sao tôi cũng vẫn tự tin là mình sẽ đạt học lực khá thôi, cái mà tôi lo lắng nhất hiện giờ là cuộc thi hái hoa học tập do nhà trường tổ chức sắp tới đây kìa.

Đây, xin trích dẫn nguyên văn thông báo của ông thầy hiệu trưởng đến các lớp cho quý vị đây được rõ hơn nhé:

“Vì muốn học sinh có thể trao dồi kiến thức chuẩn bị cho kì thi học kì I sắp tới đây được tốt hơn, nhà trường sẽ tổ chức cuộc thi hái hoa học tập giữa các lớp cùng khối với nhau vào ngày 15/12/2010. Theo đó mỗi lớp sẽ cử ra 4 thành viên tham gia trả lời tất cả các câu hỏi thuộc tất cả các môn thi học kì I năm nay, nội dung sẽ xoay quanh toàn bộ chương trình học kì một và một phần ở bên ngoài cuộc sống. Điểm tổng kết mà mỗi lớp nhận được sau cuộc thi sẽ được cộng vào điểm thi đua của lớp.

Vì vậy các lớp hãy chuẩn bị thật chu đáo cho cuộc thi hái hoa học tập kì này.

Hiệu trưởng.”

Thế đấy quý vị, tuy nói là hái hoa học tập dành cho tất cả các học sinh của trường nhưng nào biết rằng, tất cả các lớp đều lòi đầu những cán sự bộ môn ra làm tiên phong thôi và lớp tôi là một ví dụ điển hình đây.

Sau khi nhà trường đăng thông báo xong thì vào tiết sinh hoạt cuối tuần, cô chủ nhiệm liền mở ngay một cuộc bình chọn các ứng cử viên tham gia cuộc thi hái hoa học tập. Đương nhiên, lớp phó học tập Toàn phôn là thằng bị lòi đầu trước tiên rồi, kể đến không ai khác hơn là bé Phương siêu xuất sắc của lớp tôi, người có thể một mình cân cả tổ tôi lên hạng nhất lớp đấy, hề hề.

Nhưng 2 vị trí còn lại thì khá là khó khăn, bởi lẽ lớp tôi còn rất nhiều cán sự có thể đảm nhiệm vị trí tiên phong của cả lớp như cán sự Hóa, cán sự Lý, cán sự Địa. ...Nhưng vị trí thì chỉ còn 2 thôi nên quyết định ai sẽ vào đội tuyển thì cần phải suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng chẳng bao lâu thì cả lớp cũng chọn được thí sinh thứ 3 tham dự cuộc thi hái hoa học tập, đó chính là nhỏ Lam Ngọc lớp trưởng nghiêm nghị.

Theo ý kiến chủ quan của tôi thì Lam Ngọc là một sự lựa chọn cực kì chính xác, vì tuy nhỏ học cũng không giỏi hơn Hoàng Mai là bao, nhưng được cái ai cũng biết nhỏ là chỉ huy đội cờ đỏ của trường nên có vài phần nể sợ, và lại nhỏ có ánh nhìn lạnh lùng có thể trấn áp bất kì người nào đứng trước mặt mình, điều này có thể ví như haki trong one piece ấy, hề hề. Thế nên dù không trả lời câu hỏi được thì nhỏ cũng có thể làm cho mấy đứa lớp khác ngán ngẫm mà không dám giơ tay trả lời.

Vậy là người thứ 3 đã được lựa chọn, chỉ còn suất cuối cùng cho người xui xẻo nhất thôi, bởi lẽ vào được đội tuyển của lớp thì chẳng vinh dự gì trong khi phải hì hục học ngày học đêm để nắm bắt được hết kiến thức căn bản chuẩn bị cho cuộc thi lần này cũng như kì thi học kì sắp tới đây.

Nếu như bình thường thì tôi có thể bỏ vài môn ra mà tập trung vào những môn mình yếu kém rồi, thế nhưng đã vào đội tuyển thì phải xác định là sách có

bao nhiêu học hết bấy nhiêu nếu không muốn phải thua thiệt trước lớp khác. Hơn nữa, lớp tôi là 1 trong 5 lớp chọn của khối 10, vì thế mục tiêu kì này của lớp tôi là phải nằm trong top 5 toàn khối, áp lực càng chồng chất áp lực hơn.

Thế nhưng tôi nào đâu ngờ được chính mình phải dấn thân vào công việc nguy hiểm đó, và người khiến tôi phải dấn thân vào đó không ai khác chính là con quý Tiên vườn luôn đối đầu với tôi từ hồi đầu năm đến giờ. Có lần tôi đã nói rằng con nhỏ đó là khắc tinh của tôi quả thật không sai chút nào, nó luôn đem tôi ra để bom đều đủ mọi thứ, mà nó còn là con gái nữa nên tôi chẳng làm gì được ngoài nghiêng răng tức tởm:

-Cô ơi, em thấy bạn Phong là thích hợp nhất đó cô, vì em nghe nói đa số câu hỏi trong cuộc thi là thuộc về môn tiếng anh hết á!

-À, cô cũng có nghe nói, mà Phong là cán sự anh văn của lớp ta phải không nào?

-D...ạ...phải! – Tôi giật thót khi nghe cô Thanh xưng tên.

-Vậy em tham gia vào đội tuyển được chứ?

-Không được cô ơi, ngoài môn anh văn ra mấy môn kia em lèng ềng lắm ạ! – Tôi cắn răng trăn trối.

-Lèng ềng thì đi học thêm, không muốn giúp cả lớp đoạt giải sao? – Nhỏ lườm tôi xía xói.

-Ê, nhin nhiều rồi nhe...

-Thôi Phong...! – Bé Phương nheo mắt ngăn tôi lại.

-Bạn Tiên nói có lí đấy, em chịu khó đi học thêm nhé Phong! Hay là để cô giới thiệu người dạy thêm cho em?

-À thì...được ạ! – Tôi miễn cưỡng chấp nhận.

-Vậy Ngọc Phương chịu khó dạy thêm cho bạn Phong nhé?

-Dạ, không có gì đâu cô!

-Vậy là lớp chúng ta chọn được 4 người cho cuộc thi hái hoa học tập rồi nhé, đó là bạn: Lam Ngọc, Nhật Toàn, Ngọc Phương và Đại Phong, các em thấy đã hợp lí chưa nào?

-Hợp ưưưưưư...! – Cả lớp đồng thanh khoái chí.

-Vậy hôm nay các em về sớm chuẩn bị bài vở ôn thi nhé!

-Dạ.....!

Thế là cả lớp đồng loạt ủa khỏi cửa, mấy khi được cô về sớm như thế nên mặt đứa nào đứa nấy phớn phấy rõ, nói là về nhà sớm ôn bài chứ mấy tụi này sức mấy làm theo, toàn là dân anh chị nước tôi chân mới nhảy không mà, hề hề giống tôi, còn nhớ hồi học cấp 2 thì tôi chuyên môn đội gần thi học kì mới sụt sịt ôn bài, có khi còn cách ngày thi 1-2 ngày mà tôi còn bỏ đi đá banh với tụi thằng Huy luôn mới ác.

Bọn nó thì vui rồi đấy, còn tôi thì rầu muốn khóc luôn đây, bởi lẽ vừa ra đến bàn của Hoàng Mai thì đã bị em day nghiêng đến sạm cả mặt mày:

-Phong ới là Phong, sao anh cứ để em lo hoài thế này hả?

-H...hà, chuyện gì nữa vậy?

-Còn hỏi em nữa, lần này đến lượt Ngọc Phương rồi!

-Ồ là sao?

-Hừ, hết Lanna rồi lại đến Ngọc Phương, sao anh cứ để em lo hoài thế hả... – Hoàng Mai tức tối lòn tay định véo hông tôi.

Nhưng Mai chưa kịp làm điều đó thì đã có một bàn tay từ đâu kéo tôi ra sau một đoạn vừa đủ để tránh khỏi cái véo hông thấu trời đó. Ngớ ngời, tôi quay mặt ra sau thì đã thấy nhỏ Phương cau mày phùng má làm mặt hết sức bức bối nhưng trong phút chốc nhỏ lại chuyển thành khuôn mặt tươi cười, hồn nhiên như trẻ con mà đối chuyện với Hoàng Mai:

-Mình bàn chuyện một tý có ảnh hưởng gì đến hai người không?

-Không có gì! Bạn cứ nói đi! – Hoàng Mai nhứ mày khoanh tay trước ngực.

-Chỉ là chuyện dạy kèm cho Phong thôi

-Thế thì sao?

-Phong sẽ qua nhà mình học thêm từ nay cho đến lúc cuộc thi hái hoa học tập diễn ra!

-Sao phải qua nhà bạn chứ? – Hoàng Mai ngạc nhiên.

-Mình sợ phải đi một mình vào buổi tối mà!

-Buổi tối nữa sao?

-Ừa, mình không rảnh vào buổi chiều, nên phải dạy vào buổi tối, chỉ còn cách đó thôi!

-Thôi được rồi, cứ y như thế đi! – Hoàng Mai thở dài ngán ngẩm.

-Vậy mình về nhé, 6h tối có mặt ở nhà mình bắt đầu từ ngày mai! – Bé Phương cười hiền chào tạm biệt rồi ra về.

Tôi đã từng nói rằng, Ngọc Phương là một cô bé ngây ngô, hoạt bát nên chẳng mảy mòi lòng ai cả. Ngược lại, mọi người trong lớp kể cả các lớp khác đều rất mến mộ nhỏ, vì thế khi nhỏ đề xướng việc dạy thêm ở nhà mình thì Hoàng Mai không thể nào to tiếng, đá xoáy như nói chuyện với Lan được, hơn nữa là mọi lí lẽ của bé Phương đều rất hợp lí.

Quả thật nhỏ không biết đạp xe đạp, tuổi thì chưa đủ để chạy xe máy, vả lại con gái con đưa đi ra ngoài một mình vào buổi tối thì dù có biết võ đến đâu cũng không dám làm liều mà đi hiên ngang ngoài đường, thời buổi bây giờ lắm kẻ gian ác, nó mà cầm ống chích uy hiếp mình giữa đường thì có cho vàng cũng không dám manh động, lạng quạng bị sủa như chơi chứ gì.

Trở lại với hiện tại, sau khi Ngọc Phương đã đi khỏi thì Hoàng Mai lại trầm ngâm không nói gì, chỉ thờ hắc ra một tiếng rồi lẳng lặng bước đi như người vô hồn. Biết được có điều chẳng lành, tôi vội bước dài đến trước một bước vừa đi song song với em vừa âu yếm thì thầm:

-Bé Mai à, lại giận chuyện của Ngọc Phương nữa hả?

-Anh không thấy em thật tội nghiệp hay sao chứ?

-Trời ơi, bé Mai của anh không ăn hiếp người ta thôi chứ tội nghiệp gì?

-Hừ, anh nói như kiểu em là mấy bà tám ngoài chợ lo chuyện bao đồng không bằng, tất cả là vì anh đẩy thôi!

-Nhưng tội nghiệp thế nào nói anh nghe xem?

-Hừm, anh không thấy từ Lanna cho đến Ngọc Phương ai cũng có thể uy hiếp em được sao?

-Cái đó thì hiển nhiên rồi!

-Anh...! – Hoàng Mai tức tối dậm chân lên nên đất ầm ầm.

-Thôi, biết rồi! Bé Mai của anh tội nghiệp nhất phải hông!

-Vậy có hứa với em là tối nhà Ngọc Phương học đàn hoàng không?

-Ô hay, thì anh đi học chứ có đi chơi bởi gì đâu!

-Ai chứ, anh thì em không tin được!

-Ừa, lại cái câu đó! Anh là anh trong sáng với yêu vợ lắm nhé!

-Vô duyên, ai là vợ anh? – Em bỗng dung đỏ mặt.

-Vậy anh đâu phải chồng ngốc của em!

-Hừ, nghi chơi anh luôn!

-Ấy ấy, đừng giận mà vợ ngốc!

-Anh mới là chồng ngốc, em hông có ngốc đâu.

-Vậy vợ thông minh!

-Hông được!

-Vợ cả nhé!

-Chồng điên.

- Vậy gọi là gấu nhe

- Véo hông anh bây giờ.

Suốt từ trường cho đến về nhà, tôi và em cứ tranh luận mãi về vấn đề xưng hô, từ vợ hờ, vợ quý, vợ lanh cho đến vợ hiền, vợ đẹp, vợ xinh ngay cả tiếng gọi dễ thương nhất là “bà xã” em cũng không chịu, để rồi lại chót cách xưng hô bằng 2 từ quá ư là bình dị: “vợ yêu”. Ấu thì nghe cũng được đi, nhưng tôi chỉ nói khi không có ai xung quanh thôi, lỡ mà có người nào nghe thấy được chắc tôi độn thổ chết mất.

Thời lúc đó là thế mà, hề có cặp nào xưng vợ chồng với nhau thì cứ ý như rằng bị cả trường đồn ầm lên như tin giật gân ấy, còn bây giờ thì khỏi nói rồi, trẻ con cấp hai thậm chí là mấp mé cấp 1 thôi cũng đã xưng nhau tình tứ như vợ chồng son ấy, làm tôi nhiều lúc cũng bức xúc lắm chỉ muốn... ganh tị với tụi nhỏ đó thôi, hề hề.

Còn về chuyện thêm ở nhà Phuong, theo như lời nhỏ nói thì cứ 6h giờ mỗi ngày là tôi phải đến nhà nhỏ để mài dùi kinh sử chuẩn bị cho cuộc thi hái hoa học tập chán như còn gián này.

Cũng phải nói qua về chuyện học thêm của tôi ở những năm học vừa qua một tý, thú thật thì tôi chả thích học thêm tý nào, học ở trường còn làm biếng huống hồ gì là đi học thêm, từ đó đến giờ ngoài học thêm để ôn thi tuyển sinh lớp 10 ra thì tôi chẳng học thêm môn nào nữa cả và lần học thêm ở nhà Phuong kì này là lần đầu tiên tôi học một cô giáo vừa trẻ trung vừa xinh đẹp như thế đấy, sướng mê toi luôn.

Nhưng mà hình như Hoàng Mai cũng cảm nhận được những gì tôi nghĩ lúc đó nên trước khi đi học em cứ nhắc đi nhắc lại mãi cái điệp khúc “la cà phở xá trà đá bia hơi” thường ngày:

- Đi thẳng một đường đừng có đi đường vòng đấy!

- Ặc, biết rồi mà!

- À còn nữa, đừng có ghé vào chỗ khác đấy biết chưa?

- Rồi, hứa luôn.

Chả là từ nhà tôi đến nhà Ngọc Phuong có 2 đường, một là đi thẳng đường lộ lớn hai là đi đường tắt băng qua khu nhà biệt thự, đường này gần hơn nhưng ngặt cái là phải đi ngang nhà của Lan, thế nên Hoàng Mai chẳng thể nào để tôi đi đường đó được rồi, đành phải đi đường lộ lớn xa hơn 2 cây số thôi.

Theo tuyến đường đã định, khoảng 6h kém 15 là tôi bắt đầu đạp xe rời khỏi nhà, dù gì từ nhà tôi đến nhà Ngọc Phuong cũng khá xa, chừng 5km. Người ta thì đi xe máy thoáng là tới, tề lăm cũng xe đạp điện, còn tôi thì cứ chạy mãi chiếc fuhachi cho đến hết lớp 11 mới lên đời được xe đạp điện, mà chẳng phải là xe đạp điện chính chủ mới ặc.

Giữa đường gần đến nhà Phuong, tôi chợt thấy một nhỏ con gái đang lấp ló bên lề đường bên kia như có ý định qua đường, khi tôi chạy đến gần thì nhỏ ấy đột nhiên nhảy cẫng lên, vẫy vẫy tay như đang réo gọi ai đó. Lúc đầu tôi cứ tưởng nhỏ đang gọi người khác do trời tối quá không thấy rõ mặt, và lại đèn xe còn đang chiếu vào mặt tôi nữa, thế nhưng đến gần một chút thì tôi mới ngỡ ngàng nhận ra đó là nhỏ Phuong, giờ đây nhỏ đang ở lề đường bên kia vẫy tay để tôi chú ý:

- Đến đúng giờ ghé ha? – Canh lúc không có xe đi ngang, nhỏ chạy một mạch qua chỗ của tôi tíu tít.

- Giờ này sao không ở nhà, ra ngoài đây làm gì vậy?

- Hi, Phuong ra nhà sách bên kia đường mua một số sách tham khảo về ấy mà!

- Ôi, nghe là thấy choáng váng rồi!

- Choáng váng cũng phải chịu thôi, Phuong mua mấy cuốn sách này sẵn tiện giảng cho Phong luôn đó!

- Ếc, không phải chứ!

- E hèm! Phong không nghe câu “Sách là ngọn đèn bất diệt của trí tuệ con người” sao?

- Thôi thôi, vào học hần tính! – Tôi vội đạp xe đi.

- Nè, đồ đáng ghét! – Nhỏ phồng má cau có.

- Gì nữa?

- Để người ta ngoài đường vậy hả?

- Ồ hé, lên xe đi! Ai bảo nhỏ con quá người ta bỏ quên!

-Thấy ghét! – Nhỏ tức tối giậm chân.

-Vậy có muốn lên xe không?

-Không thèm!

-Vậy tự mà đi bộ về nhà nhé! – Tôi trêu đùa rồi dong xe đi.

Cứ tưởng là nhỏ sẽ kêu réo í ới lên mà gọi tôi trở lại để chờ nhỏ đi nhưng không, mọi chuyện hoàn toàn ngược lại, nhỏ cứ lầm lũi bước đi như người vô hồn, thậm chí khi tôi đã đi được một đoạn khá xa mà nhỏ chẳng hề kêu than một tiếng nào hết chỉ lẳng lẳng ôm chồng sách mà bước đi, thi thoảng lại đưa tay lên dụi mắt như đang khóc.

Tự nhiên, tôi cảm thấy bức rức, khó chịu vô cùng. Có lẽ là tôi đã giỡn nhay với nhỏ quá rồi, lúc trước cũng là do tôi giỡn nhay mấy lần mới làm nhỏ khóc đến sưng cả mắt đến như thế. Lần này cứ tưởng sau khi nói chuyện được trở lại, nhỏ sẽ dễ tính đi chứ, nhưng tôi đâu ngờ tính cách của nhỏ vẫn không đổi, vẫn là một cô bé mít ướt, mong manh và mau nước mắt như Ngọc Phương mà tôi từng biết trước đây.

Thế là tôi dắt xe ngược lại chỗ của nhỏ giờ này đang thút thít bước đi. Nhìn thấy tôi đang lẩn lẩn phía trước, nhỏ quay mặt sang chỗ khác mà đi vụt qua cứ như tôi là người vô hình vậy. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành tò tè dắt xe theo sau nhỏ mà xin lỗi rồi rít:

-Ồ Phương à, xin lỗi mà!

-.....!

-Phong hông có ý giỡn nhay đâu!

-.....!

Mặc cho những lời xin lỗi của tôi, nhỏ cứ giận dỗi bước đi thình thịch như muốn tôi nghe được vậy. Cổng nhà của nhỏ đã ở rất gần rồi, nếu để tình trạng cứ tiếp tục diễn ra thì thế nào tôi cũng bị đuổi về mà thôi, chưa kể nếu ba nhỏ biết được con gái mình bị người ta trêu ghẹo đến phát khóc thế kia thì ông sẽ làm gì đây, chắc là báo công an đến bắt tôi mất.

“Ây dà! Không được rồi, phải làm gì đó thôi...”

Nghĩ đoạn tôi bước dài lên phía trước dùng chiếc xe đạp cả khổ của mình quay ngang, án trước lối đi của nhỏ mà xuống nước xin lỗi: “Cho Phong xin lỗi đi mà, chỉ cần Phương tha lỗi thì muốn đánh đập Phong ra sao cũng được hết!”

Vừa dứt lời nhỏ liền giơ cao hai cuốn sách mới mua lên như vẽ muốn đập vào mặt tôi tới nói vậy, chẳng còn cách nào khác tôi đành nhắm mắt để yên cho nhỏ muốn đập sao thì đập, chỉ lo sợ một điều là tôi có còn mạng sau cú đập này của nhỏ không vì hai cuốn sách này cuốn nào cuốn nấy nhìn dày cộm, ngó ón lạnh.

Nhưng nhắm mắt đợi mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì, tôi bèn hí hí một tý ra xem xét, nhưng vừa mở mắt ra thì tôi lại ngỡ ngàng bởi vì giờ đây nhỏ vẫn giơ cao chồng sách nhưng chẳng làm gì khác nữa, hai mắt của nhỏ đã ngấn lệ chảy xuống thành dòng:

-Phong nghĩ Phương hung dữ thế sao, hức? – Nhỏ nín thở kim nén.

-Không, chỉ là Phong muốn chuộc lỗi thôi mà!

-Lúc trước Phương đã từng bị mẹ kế hắt hủi, phải sống cô đơn trong căn nhà mà không có ai bên cạnh thế nên Phương rất sợ cảm giác bị bỏ rơi một mình, vậy mà...hức! – Nhỏ đưa tay dụi đi hàng nước mắt đang chảy dài.

Phải, lẽ ra tôi nên biết đối với những người đã từng có vết thương lòng mà nói thì chỉ cần một chút kích thích nhẹ về hoàn cảnh thôi là đủ để họ nhớ lại vết thương lòng ấy rồi, huống hồ chỉ một cô bé nhạy cảm như Ngọc Phương đây. Tôi đúng là vô dụng chẳng làm việc gì ra hồn mà, lần nào nói chuyện với nhỏ cũng làm cho nhỏ giận hết.

-Thôi nín đi mà, Phong hiểu rồi!

-Phương ghét Phong lắm, hu! – Nhỏ vẫn khóc tức tưởi làm cho người đi đường cứ nhìn tôi như một thằng sỗ Khanh vậy.

-Ừ biết rồi, Phong không bao giờ bỏ rơi Phương nữa đâu mà...?!? – Tôi le lưỡi hứa đại một câu.

Chẳng biết nhỏ Phương cảm thấy thế nào mà nín khóc hẳn, còn tôi thì phải nói là đồ mặt toàn tập, mặt nóng bừng bừng như lửa đốt vì câu nói của mình, nghe cứ như là lời thề non hẹn biển ấy. Sau khi nói xong rồi thì tôi nín bật luôn, chẳng thể nói được câu nào nữa, chỉ chờ phán xét của nhỏ Phương mà thôi.

-Thật hông? – Nhỏ ấp úng hỏi.

-À, th...thật mà!

-Ừa, cảm ơn Phong nha! – Nhỏ cười hiền ửng hồng hai gò má.

-Sao lại cảm ơn chứ? Thôi lên xe đi Phong chờ về nhà cho, còn học thêm nữa mà!

-Hi, phải ha? – Nhỏ lót tót ngồi lên xe.

Và nếu để ý kĩ thì hôm nay nhỏ Phương lại mặc một chiếc váy len cổ cao trắng, dường như sở thích của nhỏ là mặc những loại trang phục bằng len thì phải, khi thì váy len, khi thì áo len. . và có một đặc điểm chung duy nhất là ống tay áo rất dài, phủ xuống luôn cả bàn tay, nhưng đừng tưởng thế là xấu nhé những kiểu áo này rất thích hợp với một cô bé thích nhõng nhẽo đấy, bởi lẽ những động tác đưa tay lên mặt nhìn dễ thương cực luôn, cứ ý như mèo con lau mặt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

-Con chào bác ạ? – Tôi lễ phép thưa ba Phương khi vừa vào nhà.

-Chà, bé Phương nói đi mua sách mà, sao lại có người chờ về thế kia?

-Tỉnh cờ gặp ngoài đường mà ba!

-Trùng hợp nhỉ, con với bé Phương nhà bác có duyên thật!

-Dạ, thực ra thì con đến nhà Phương để học thêm ạ!

-Vi sắp tới đây nhà trường sẽ tổ chức hái hoa học tập nên con kèm bạn Phong một tý thôi! – Nhỏ Phương nói thêm.

-Ừ, thế cũng được! – Bác gật gù.

-Vậy hai tụi còn lên lầu học nhé! – Nhỏ bẽn lẽn.

-Ừ đi đi, vui chơi lành mạnh nhé hai đứa!

-Ba này...! – Nhỏ dậm chân giầy nẩy.

Đấy thấy chưa thấy chưa! Nhờ thằng Toàn cả đấy, mỗi lần đến nhà Ngọc Phương là bác lại nhìn tôi mà cười ý tứ, cứ như tôi với nhỏ đang cặp kè không bằng, nhiều lúc tôi cũng muốn giải thích lắm nhưng lỡ bác đá xoáy lại tôi thì có nước mà độn thổ, bởi thế tôi chỉ biết ậm ừ cho qua chuyện rồi lẩn nhanh lên lầu theo nhỏ Phương luôn, càng ở lâu tôi lại càng rối, mà mỗi lần rối thì tôi lại lờ mờ, tới lúc đó càng nguy hơn.

Nhưng mà kể ra số tôi cũng may mắn thật, quen được 4 cô gái xinh đẹp thì đã được tham quan phòng hết 3 cô rồi, còn lại một cô là Lam Ngọc thì có cho vàng tôi cũng chẳng dám vào, chôn thầy trong đó thì khôn. Và lần tham quan phòng của Ngọc Phương kì này cũng là lần đầu tiên đấy, cũng chẳng biết diễn tả phòng của nhỏ ra sao nữa, nếu phòng của Hoàng Mai là một cung điện thủy tinh với đủ các loại tượng đầy màu sắc thì phòng Lan lại là một khung cảnh mùa thu quý phái, sang trọng với những chai rượu vang xếp ngăn nắp trên kệ.

Nhưng phòng của nhỏ Phương không có một chút đặc điểm nào của 2 người kia cả, phải nói sao đây nhỉ, một thế giới đầy màu sắc của các nhân vật hoạt hình từ doreamon, thủy thủ mặt trăng, conan... cho đến tom và jerry được nhỏ dán hình đầy trong phòng mình nhìn choáng đến phát ngất luôn, lúc mới vào phòng tôi còn tưởng là phòng dành cho trẻ con ấy chứ, gì đâu mà toàn là poster phim hoạt hình không à.

-Mở tập sách ra đi, nhìn gì nữa! – Nhỏ cau mày khó chịu khi thấy vẻ sững sờ của tôi.

-Tập sách gì đâu mở?

-Phong đi học thêm mà không đem theo tập sách gì sao?

-Ờ có, một cuốn tập giấy trắng với cây viết!

-Hơ, học thêm gì mà lười biếng vậy?

-Thì hồi đó giờ học thêm toàn thế mà! – Tôi gãi đầu cười khi.

-Thôi, Phong cứ lấy tập viết ra đi! Kiểu nào cũng phải bồi dưỡng vật lý mà!

-Ồ, sao hay thế?

-Hi, Phương ngồi gần mà sao không biết được chứ!

-Ừa, được rồi! – Tôi uể oải lấy tập viết ra.

-Mấy bữa đầu mình ôn lại lý thuyết trước nhé!

-Sắc ôn lại á, nguyên phần vật lý học kì 1 luôn hả?

-Chứ sao, hải hoa học tập ngoài những câu hỏi bài tập ra còn có những câu lý thuyết nữa mà, hơn nữa là phải nắm vững lý thuyết mới vận dụng vào bài tập được...bla...bla...bla!

-Thôi thôi thôi, hiểu rồi hiểu rồi! Ôn thì ôn, hic! – Tôi thờ dài ngao ngán.

Xét về phương diện kiến thức căn bản thì tôi có thể nắm được đấy nhưng chả hiểu sao ở lớp dạy một đẳng, bài tập về nhà làm một nẻo, không biết đường đầu mà lần. Lại có bữa bài học chỉ có một công thức duy nhất mà bài tập về nhà chẳng áp dụng được tẹo nào, chép bài của nhỏ Phương thì tôi mới ngỡ ngàng ra là những công thức trong bài tập đó phải suy ra từ công thức mở rộng và các công thức liên quan đến những công thức khác, ôi thôi loạn cả óc.

Dường như bé Phương cũng hiểu được vấn đề học vật lý của tôi nên cũng giảng giải rất chi tiết về các công thức tính toán cũng như các công thức mở rộng suy ra từ những công thức cơ bản đó. Ngoài ra nhỏ cũng hệ thống lại cho tôi một số kiến thức trọng tâm của bài học để có thể dễ dàng nắm vững hơn mà làm bài tập.

Kết quả là kết thúc ngày đầu học tại nhà Ngọc Phương thì tôi đã nắm vững được kiến thức cũng như các công thức chính được một tý, dù ít nhưng cũng có thể gọi là bước đầu cho sự thành công mai sau. Cũng nhờ đó mà tôi tự tin trao đổi bài vở với Hoàng Mai hơn bởi cứ mỗi buổi tối học bài chung với nhau thì em lại dò bài tôi cặn kẽ đến mức nghẹt thở, giờ thì khỏe rồi, hể hể:

-Chà, mới học có vài hôm mà tiến bộ ghê ha? – Mai háp háy mắt.

-Chớ sao, mai mốt đừng có gọi anh là chồng ngốc nữa nghe vợ yêu!

-Em đâu nói anh ngốc về khoảng học đâu!

-Chứ về khoảng gì?

-Chút...khoảng này nè! – Em chồm đến hôn nhẹ vào má tôi.

-Ồ...! – Tôi ngẩn người ra như khúc củi.

-Đấy, chồng ngốc của em lúc nào cũng thế mà, hi! – Em cười tít mắt trêu chọc tôi.

Nhưng kiến thức thì vô tận mà sức người chỉ có hạn, với cường độ dạy thêm dày đặc của Ngọc Phương như thế lâu dần tôi cũng đâm ngán, nhiều khi vừa nghe nhỏ giảng bài vừa ngủ gật lúc nào không hay, kết quả là bị nhỏ bắt xòe tay ra để khẽ thước đầu thấy tía luôn.

Trong một lần khác thì tôi cũng đang thiếu thiếu ngủ bỗng cảm thấy nhột nhột ngay mặt nên giật mình tỉnh giấc, nhưng ngó láo lia xung quanh thì chả thấy gì ngoài nhỏ Phương đang đứng nhìn tôi cười rất ư là tinh nghịch:

-Cười gì thế? – Tôi nhiu mày.

-Hi, có gì đâu, học mà ngủ gật mặt mèo!

-Hic, xin lỗi, tại mấy hôm nay ôn bài mệt quá!

-Thôi không sao! Xuống dưới rửa mặt đi rồi lên học tiếp!

Thế là theo lời nhỏ Phương tôi lều bều đi xuống nhà dưới rửa mặt cho tỉnh táo tâm hồn, nhưng mà vừa gặp ba của Phương chưa kịp chào thì bác đã nhìn tôi mà cười khoái chí rồi:

-Hai tụi con chơi vui nhì?

-Ồ, đang học mà bác! – Tôi ngu ngơ.

-Học đây hả, thế chắc là học vẽ rồi!

-Là sao con không hiểu?

-À, thế chắc là con bé Phương của bác nghịch ngợm rồi, con nhìn xem! – Bác hướng tôi vào chiếc tủ TV nơi có gắn một cái gương nhỏ đủ để soi mặt, nhưng hơi ọi:

-Éccccc! Mặt con...ai vẽ thế này! – Tôi sững sốt khi trên mặt mình giờ này chỉ chút nét bút lông, y hệt như con mèo vậy.

-Con bị vẽ lên mặt mà không hay hả, chắc là ngủ gật rồi phải không? – Bác châm chọc đá xoáy.

-Dạ, tại mặt mới quá đầy ạ, con vào nhà vệ sinh rửa mặt nhé bác!

Nói rồi tôi ủa vào nhà vệ sinh vọc nước lên mặt mà kì cọ hết mấy vết bút lông. Thảo nào mà hồi nãy thấy nhột nhột trên mặt, rồi nhỏ còn nhìn mình mà cười gian xảo nữa chứ, đúng là không nên ngủ khi lũ bạn còn thức mà, ức quá.

Nghĩ rồi tôi chạy một mạch lên lầu để tránh ánh nhìn trên chóc của ba nhỏ cũng sẵn tiện chạy lên tính sổ với nhỏ một lần luôn.

-Ngọc Phương...! Quá đáng lắm rồi đó! – Tôi mở cửa phòng hét to.

-Phong rửa mặt xong rồi đó hả?

-Grừ, sao vẽ bậy lên mặt Phong vậy?

-Hồi nào đâu? – Nhỏ nhin cười.

-Còn chối, mới lúc nãy Phong đang ngủ chứ đâu.

-O, Phong ngủ gật đã đời rồi còn đổ thừa cho Phương nữa, hu! – Nhỏ đưa tay dụi mặt làm như đang khóc.

-Sặc, trời ơi! Vừa ăn cướp vừa la làng nè! – Tôi gãi đầu tru tréo.

-Thôi được rồi, Phương xin lỗi mà? Cũng tại Phong ngủ gật chứ bộ! Coi nè rửa mặt gì mà lau chưa khô nữa? – Nhỏ cười mím chỉ lấy khăn giấy lau mặt cho tôi.

Nhìn thấy nụ cười thánh thiện đó, cộng với cử chỉ chăm sóc như thế đột nhiên con tức giận của tôi gần như tan biến đi hết, và lại hôm nay nhỏ Phương còn trang điểm nhẹ nữa nom xinh xắn hơn hẳn ngày thường. Bất giác tôi cảm thấy tim mình đập nhanh lạ lùng, máu bắt đầu dồn lên đầu nhiều hơn khiến cho tôi cứ nóng bừng mặt cả lên, và thế là...

1...2...3...nhập tâm bối rồi.

-À, ờ! Đ...được rồi, Phong tự lau được mà!

-Ừa hi, nhìn Phong ngộ ghê!

-S...sao ngộ?

-Mặt đỏ hết rồi kìa!

-Ồ...a, tại vì hơi mặt nên thế! – Tôi nhắm mắt đắp bừa.

-Thôi vậy ngồi xuống ôn bài tiếp đi!

-Ừ, ờn!

Chả là từ đó đến giờ tôi hơi bị nhạy cảm với những cử chỉ thân mật như nắm tay, hôn, lau mặt, tựa vai...bla...bla...bla nói chung là cứ một nam một nữ gần nhau là tôi bị khớp ngay, cứ như là điểm yếu của mình vậy. Nhưng cũng may tôi với Hoàng Mai là trường hợp ngoại lệ, tuy có hơi bối rối một chút đấy nhưng vẫn ở mức có thể kiềm chế được, còn như bé Phương đây và đặc biệt là Lan thì tôi hoàn toàn gục ngã sau 5 giây đầu tiếp xúc.

Cơ mà cũng còn một trường hợp ngoại lệ nữa đấy, đó không ai khác chính là nhỏ Lam Ngọc, chỉ duy nhất một lần là áo dài của nhỏ bị đứt nút thì tôi mới bối rối khi đi cạnh nhỏ thôi, còn lại hoàn toàn âm tính, cứ như đi cạnh khúc nước đá ấy, lạnh băng, cứng nhắc, thậm chí còn hung dữ nữa, như bữa hôm nhỏ nghe được thẳng Toàn gọi mình là “lốp tung” thì cứ như là một ngọn núi lửa vậy, thì đều chưa có xì khói ra thôi, và nếu không có tại tôi can thiệp thì chắc thẳng Toàn đã bị đá bay từ lầu 3 xuống đất rồi.

Những bữa học lý thuyết của tôi diễn ra sôi nổi thế đấy, còn những bữa làm bài tập thì sao?

Thì cũng nhí nhỏ như thế thôi, thậm chí có phần gây cản hơn nữa cơ. Cũng phải nói qua là từ cái hồi tôi bị vẽ vào mặt trở đi thì cứ mỗi lần học là nhỏ lại mang một ít trái cây lên cho tôi dùng, sướng thì cũng sướng đấy nhưng cũng có cái khổ riêng đấy thôi.

Được ăn ngon thì đương nhiên phải làm bài tập nhiều hơn bình thường. Tôi mà từ chối nhỏ lại xụ mặt mà chu mỏ trách móc: “Chê đồ ăn nhà Phương hả?” thế nên dù có khổ cực mấy tôi cũng rán nuốt thương đau vào lòng mà ăn hết chỗ trái cây đó để rồi phải điên cuồng làm bài tập như một cái máy vậy.

Rồi một hôm học thêm ở nhà nhỏ, như thường ngày cứ qua nửa thời gian học là nhỏ lại đi xuống dưới nhà chuẩn bị trái cây lên tiếp năng lượng cho tôi để làm thêm bài tập. Tôi thì lúc nào cũng vậy, canh lúc nhỏ đi xuống dưới nhà là lại tranh thủ đứng đây vơ vai cho gần gần gần cốt, ngồi lâu cũng tê mông lắm.

Nhưng mà vừa quay mặt sang giường ngủ của nhỏ thì tôi chợt phát hiện ra một cuốn sổ, không phải, nói chính xác hơn nó là cuốn nhật ký vì tôi đã từng thấy nó trước đây rồi, đó chính là cuốn nhật ký của nhỏ Phương, không nhầm vào đâu được.

Tự dưng tôi cảm thấy khá là tò mò về cái cách mà cô bé này nhìn nhận cuộc sống xung quanh, bởi lẽ một người có tâm hồn trẻ con như nhỏ Phương thì cách nhìn nhận cuộc sống sẽ khác đi rất nhiều so với một thằng nhóc đầy chuyện rắc rối như tôi, và lại văn của nhỏ Phương rất cuốn hút bằng chứng là trong những bài làm văn số 1-2-3 vừa qua, bài nào cũng đạt điểm rất cao.

Mà một lí do nữa khiến tôi tò mò về cuốn nhật ký của Ngọc Phương đó là phục vụ cho công việc trả thù, chọc ghẹo nhỏ, bởi lẽ bao ngày đi học thêm thì bấy nhiêu ngày tôi bị đi hết cái này đến cái khác, nhất là lúc ngủ gật bị nhỏ về lên mặt, cái đó tôi còn nhớ dai lắm, bị bề mặt trước ba của nhỏ nữa, thế nên kì này tôi sẽ khai thác triệt để những gì có trong cuốn nhật ký để biến nó thành một thứ vũ khí lợi hại đủ sức uy hiếp nhỏ Phương phải phùng mang trợn má lên mà gãi đành dạch, chắc là thú vị lắm đây hề hề.

Nghĩ là làm, tôi len lén mò đến cuốn nhật ký đang để lộ thiên trên chiếc giường xinh xắn màu hồng phấn của Ngọc Phương.

Mở ra những trang đầu, tôi không thể nào nhịn cười được bởi cách giới thiệu bản thân của nhỏ hết sức là ngây ngô:

“Minh là Trang Nguyễn Ngọc Phương, mình tự hào về cái tên này lắm đó, đi đâu ai cũng nói là tên của mình đẹp, đã vậy họ Trang của mình còn đẹp hơn nữa, hìhì. Ngoài ra mình còn có một biệt danh nữa là “Cua nhĩ” đó, chẳng qua là mình thuộc cung cự giải nên được gọi là cua, nhưng mà tại lùn quá nên bị gọi bằng nhĩ, tổng hợp lại là “Cua nhĩ” hìhì!”

Trời ơi, thì ra con bé này viết nhật ký thế sao? Đọc mà cứ như đang xem truyện thiếu lâm ấy, để đọc thêm vài trang nữa xem:

“...một buổi sáng đẹp trời, mình thức dậy trong đồng sách ngổn ngang ở thư viện! Hừm, lại ngủ quên nữa rồi, mình quyết đọc hết cuốn “chiến tranh và hòa bình” vậy mà chỉ mới đọc được có 2/3 thôi, đêm nay quyết phải đọc hết đã...”

“...Hôm nay là lần đầu tiên mình ăn bánh mì thịt, công nhận là nó ngon ghê luôn hi, chỉ có điều là hơi cay một tý, cũng tại tên đáng ghét đó cả, mình đã không ăn cay được mà tên đó cứ cố tình lừa hết ớt qua phần của mình...”

“...Tự dưng cái tên đáng ghét đó đòi tá túc trong thư viện của mình một buổi, lại còn đem cơm nữa chứ, ghét nhất là cái khoản nhát mồm mình, thiệt là lúc đó mình muốn giẫm cho cái tên đáng ghét đó tàn phế luôn đi...”

Đệt, sao hình tượng của mình trong cuốn nhật ký của nhỏ giống như tên bất lương hiếp đáp con gái nhà lành thế kia, cơ mà cũng có thật đấy chứ, nghĩ lại thì mình cũng bất lương thật, nhưng đâu trách ai được, khắp cả lớp tôi chỉ chọc ghẹo được nhỏ Phương mà thôi còn mấy nường kia có gan mấy cũng không dám đụng, mất mạng như chơi ấy chứ.

Rồi tôi lại đọc tiếp:

“...Tối nay mẹ kể của mình đã đến đây để bắt mình đi, nếu không có tên đáng ghét đó giúp mình thì chắc giờ này mình đã bị đánh toi tã rồi. Thật ra thì dù tên đó có đáng ghét đến đâu mình vẫn không thể nào có ác cảm với hắn được...”

“...Hôm nay mình lại bị một tên côn đồ bắt cóc, may sao mà tên đáng ghét đó lại đến giải cứu cho mình, được nằm trong lòng hắn, không hiểu sao mình cảm thấy ấm áp lắm, cứ muốn trút hết bao nhiêu buồn bực ra ngoài thôi. Thế là mình khóc rống lên, mình cũng biết hắn khó xử với mọi người xung quanh lắm chứ, nhưng cho chừa, ai bảo hắn dám làm mình cảm thấy...thân quen như thế chứ...”

Đọc xong những dòng này, đôi bàn tay của tôi đột nhiên run lên bần bật, tim của tôi không còn giữ được những nhịp đập bình thường nữa, có lẽ tôi đã đọc nhầm, nhưng cũng có lẽ nhỏ đã viết nhầm nhưng ngay giờ phút này chính mắt tôi đã đọc thấy, chính tay tôi đã sờ thấy, cuốn nhật ký này, dòng chữ này, giấy trắng mực xanh, nhầm vào đâu được chứ?

“Bé Phương đang có cảm tình với...”

-Trái cây ngon lành tới rồi nè! – Đột nhiên nhỏ Phương mở cửa vào làm tôi giật bắn, cắt ngang dòng suy nghĩ mà hốt hải giấu ngay cuốn nhật ký đó vào áo của mình.

Thấy tôi len lén lút không đứng thẳng được do giấu cuốn nhật ký vào tong áo, nên nhỏ tò mò hỏi chuyện:

-Gi thế Phong, đau bụng hả?

-Đ...đau có!

-Sao ngồi kiểu kì vậy?

-Hề đâu có gì đâu, à mà có con gì ngoài cửa kia!

Nhỏ ngáy ngớ nhìn theo hường chỉ của tôi nhưng đâu biết rằng đó chỉ là trò đánh lạc hướng để tôi có thể nhanh tay trả lại cuốn nhật kí về vị trí cũ.

-Có gì đâu Phong? – Nhỏ nhiu mày.

-À, chắc tại Phong nhìn nhầm! Thôi để làm bài tập tiếp nhá!

-Ừm. ...!

Dường như vẫn còn một chút nghi hoặc nhỏ nên Ngọc Phương cứ phùng má nhìn tôi nghi hoặc rồi ngó nghiêng lung tung khắp phòng kiểm tra xem có điều gì đó khác lạ không.

Đột nhiên, nhỏ dừng mắt ở chiếc giường nơi đặt cuốn nhật kí rồi lườm tôi sắc lẹm, rồi lại nhìn vào cuốn nhật kí rồi lại lườm tôi, chừng khoảng 2-3 lần như thế thì nhỏ lại nhặt cuốn nhật kí của mình lên xếp vào trong hộp tủ mà mặt mày đỏ lựng, tay chân nhỏ bắt đầu lưu rúu cả lên như đang gặp chuyện gì bối rối lắm.

Biết được có điều chẳng lành, tôi liền cầm đầu vào làm bài tập như điên như dại, nhưng nào đâu đang viết hùng hục thì một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai tôi muốn giật bắn cả tim ra khỏi lồng ngực:

-Phong áp dụng sai công thức rồi nè! – Nhỏ Phương ân cần chỉ bài.

-À, ờ! Để sửa lại!

-Sao làm bài không vậy, ăn tý trái cây đi! – Nhỏ kéo đĩa trái cây lại gần tôi.

-Rồi rồi, ăn ngay!

-Có nóng không, để Phương mở quạt máy lên nhé?

-Không sao? B... bình thường mà, hê! – Tôi đáp ứng.

-Vậy Phong cứ làm bài tiếp đi nhé, Phương sẽ theo dõi đấy!

-Ừ... ừ!

Chẳng hiểu nhỏ đang theo dõi bài tập của tôi hay đang theo dõi tôi nữa, trong lúc làm bài tập thấy ngura ngúra vô cùng, giống như đang bị người ta theo dõi ấy.

Rồi một lúc sau nhỏ đột nhiên lên tiếng dò hỏi:

-Phong nè, cho Phương hỏi một tý được không?

-Ừ, Phương cứ hỏi đi!

-Liệu, một người con trai có bạn gái rồi thì Phương có được quyền thích người đó nữa không?

-Cái này...? – Tôi đăm chiêu.

-Không được à Phong? – Nhỏ sốt sắng.

-Không hẳn là không được! Nhưng mà chuyện nó hơi phức tạp tý!

-Không sao đâu, Phương hiểu nhanh lắm!

-Thì có lẽ là được, chỉ cần Phương không dùng những thủ đoạn xấu để tước đoạt lấy người đó mà dùng tình cảm thật của mình chứng minh cho người đó thấy.

-Chỉ thế thôi sao?

-Ừ, chắc là thế, Phong cũng không rành lắm đâu! Chỉ nghe người ta nói lại thôi!

-Cám ơn Phong nhé!

-Không có gì, cơ mà sao Phương lại hỏi thế?

-Hi, hỏi để biết thôi! – Nhỏ cười hiền.

-Vậy Phong làm bài tập tiếp nhe?

-Ừ, làm đi!

Thế rồi tôi lại cảm cúi làm bài, rồi...tôi lại suy nghĩ những gì với bé Phuong đã nói lúc này.

“Liệu, một người con trai có bạn gái rồi thì Phuong có được quyền thích người đó nữa không?”

Phuong à, lúc đó em đang suy nghĩ những gì trong đầu vậy, có lẽ nào...

__Maxmius__

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tình yêu là một dạng cảm xúc rất mơ hồ và khó đoán, bởi lẽ nó là một thứ gì đó rất mệnh mông, bao la và vô cùng rộng lớn, ở đây tôi sinh phép được gọi nó là một vòng tròn cảm xúc.

Trong vòng tròn cảm xúc đó nó lại chứa các trạng thái cảm xúc khác nhau của con người như: hi, nộ, ái, ố, tham, sân, si.

Nói đến đây chắc cũng sẽ có một vài độc giả thắc mắc 7 dạng cảm xúc đó là gì đúng không nào? Vâng, đó chính là thất tình của con người, có thể hiểu nôm na là như thế này, hi là vui, nộ là giận, ái là yêu, ố là ghét, tham là tham lam, sân là thù oán, si là si mê, đó là những trạng thái cảm xúc mà chúng ta thấy được khi bước vào cái vòng tròn cảm xúc đấy.

Tuy nhiên người ngoài cuộc nhìn vào chắc sẽ không cảm thụ được hết nhưng thứ đó đâu mà chỉ có người trong cuộc mới có thể trải nghiệm một cách chân thực 7 dạng cảm xúc trong cái vòng tròn cảm xúc đó mà thôi.

Sở dĩ tôi phải giải thích một cách dông dài những điều về tình yêu ở trên là vì sắp sửa đây tôi sẽ phải đối mặt với một gánh nặng tình cảm mới, một gánh nặng mà tôi không hề muốn mắc phải, nhưng điều đó lại xảy với tôi, ngay vào lúc này, mặc dù tôi không bị thúc ép gì cả nhưng làm sao tôi có thể bỏ ngo chuyện đó được.

Cũng không biết kể như thế nào với quý độc giả cho dễ hiểu nên tôi sẽ tiếp tục những chuỗi ngày học thêm ở nhà Phuong để quý độc giả có thể từ từ chiêm nghiệm nhé!

Mọi chuyện có thể bắt đầu từ lúc tôi đọc trộm nhật kí của bé Phuong, kể từ lúc đó tính cách của bé Phuong bắt đầu có một sự thay đổi nhỏ nhưng rất rõ rệt.

Nếu như mọi khi, trong lúc học, nhỏ sẽ đi xuống nhà dưới sắc trái cây cho tôi ăn để có sức làm thêm một đồng bài tập nữa, nhưng thay vì làm vậy, giờ đây nhỏ chỉ ngồi một chỗ kể tôi mà hướng dẫn thật tình cách làm bài tập cũng như công thức cần áp dụng.

Đôi khi dường như quá mệt mỏi trong công việc học tập nên nhỏ lại ngủ thiếp đi trên vai của tôi lúc nào không biết, đến khi được hỏi lí do thì nhỏ chỉ dụi mắt cười khì như một chú mèo con hồi lồi thoi.

Nhưng cũng lắm những khi nhỏ ngồi một mình trên bàn học, tay cầm cuốn nhật kí mà mắt nhìn đâu đâu như đang suy nghĩ chuyện gì đó, thỉnh thoảng nhỏ lại cười mỉm chi, rồi thỉnh thoảng nhỏ lại thở dài hết sức nài nề như lâm vào bế tắc.

Tôi thì lúc đó đầu biết gì, chỉ nghĩ rằng đó là cảm xúc nhất thời của một đứa con gái mới lớn mà thôi, vì nhiều khi tôi cũng có xem một số chương trình tư vấn tâm sinh lí trên TV nên cũng có để ý chút đỉnh về mấy chuyện đó. Nhưng con trai mà, chỉ xem qua loa thôi chứ đâu có để ý nhiều đâu, lúc chương trình diễn ra thì tôi chỉ kịp nghe đoạn “Con gái mới lớn thường có những cảm xúc thất thường do biến động tâm sinh lí...” rồi chạy tốt đi đá banh với tụi thằng Huy luôn.

Thế nên giờ đây tôi hoàn toàn mù tịt về những vấn đề này, chỉ biết trở mặt ra mà nhìn những hành động thất thường của nhỏ thôi, à mà cũng có hỏi vài câu ấy chứ, chẳng hạn như:

-Nè, sao ngồi thừ ra đó vậy, mệt hả?

-Hi, hông có gì! Đang suy nghĩ thêm bài tập cho Phong đó!

-Éc...!

Hoặc những lúc nhỏ ngủ gật trên vai tôi:

-Nè, trời sáng rồi dậy đi!

-Hà, trời sáng rồi hả?

-Hề hề, còn ngủ nữa là tới trời sáng thật đó!

-Đồ quý!

-Áu...ú...ú...ú! – Tôi rú lên tê tái bị nhỏ giẫm bàn giò.

Đấy, lúc nắng lúc mưa là thế, khi thì hiền như chú mèo con khi thì dữ như hổ đói, thật là chẳng biết đường đâu mà lần.

À mà còn về vấn đề trang phục nữa chứ, lúc mới vào học thì nhỏ vẫn giản dị trong những bộ áo len tay dài mang đậm chất trẻ con cực kì dễ thương, nhưng dần về sau, nhất là từ ngày tôi đọc trộm nhật kí đến nay thì nhỏ lại đổi một phong cách khác cũng xinh xắn không kém đó chính là những bộ váy xòe màu hồng lợt.

Các quý đọc giả đây nghĩ sao? Riêng tôi thì cảm thấy quá ư là tuyệt vời. Nếu như những bộ áo len làm Ngọc Phương trở nên trẻ con, đáng yêu thì những bộ váy xòe lại tôn lên nét nữ tính, đầm thắm ẩn chứa bên trong con người nhỏ.

Có thể nói Ngọc Phương đã thay đổi 180 độ kể từ khi tôi đọc trộm nhật kí, tôi thì chẳng dám đem những chi tiết được ghi trong đó ra để chọc đâu, bởi lẽ sự thay đổi của nhỏ trong những ngày qua làm tôi hơi run, không biết có bị gì không nữa, lỡ mà nhỏ điên tiết lên lại treo cổ tôi tòn ten trước cửa nhà cũng không chừng? Thôi, nguy hiểm lắm, tốt nhất thì nên giấu kín trong lòng cho đến khi xuống mồ luôn là an toàn nhất.

Nhưng mà như quý đọc giả biết đấy, lửa gần xăng lâu ngày cũng nổ, kim trong bọc lâu ngày cũng mất tiêu, người ta chẳng thể giấu mãi được chuyện gì cả nhất là những chuyện liên quan đến tình cảm, cảm xúc kim nén sâu trái tim con người. Nó được ví như một trái bom nổ chậm, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu chỉ cần một kích thích nhỏ mà thôi.

Có thể lấy trường hợp của tôi và bé Phương ra làm một ví dụ điển hình, đáng lẽ mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp và êm xuôi nếu như tôi không tình cờ đọc trộm nhật kí của nhỏ, nhưng đó chỉ là nếu như thôi bởi vì giờ đây mọi chuyện đã xảy ra rồi, ngòi nổ của quả bom cũng đã được đánh lửa, những việc mà tôi có thể làm giờ đây là chờ đợi quả bom ấy phát nổ và lãnh chịu hết mọi hậu quả mà quả bom ấy mang lại.

Đó là một buổi tối cuối tuần học thêm tại nhà bé Phương, như mọi thường thì nhỏ sẽ cho tôi một đồng bài tập lằng nhằng để giải rồi sau đó nhỏ sẽ chấm điểm từng bài, bài nào được điểm 7-8 trở lên coi như cho qua, còn bài nào từ 6 điểm trở xuống là nhỏ sẽ hướng dẫn lại bài đó rồi cho tôi một bài tương tự để giải.

Thế nhưng số lượng bài tập mà bé Phương soạn thì có hạng mà trình độ tiếp thu của tôi cũng không phải loại thấp, tuy lúc đầu có hơi lọng cọng đấy, nhỏ cho 5 bài thì tôi phải ngồi làm lại đến 4 bài rồi nhưng càng về sau tôi càng tiếp thu mau hơn, số bài tập phải làm lại cũng vơi dần đi, 4 bài, 3 bài rồi 2 bài thậm chí là chỉ sai có 1 bài thôi và lỗi sai đó cũng chỉ là một lỗi nhỏ về đôi đơn vị tính toán.

Thế nên những buổi học ở nhà Phương thường kết thúc rất nhanh, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ thôi là tôi đã hoàn thành xong chỉ tiêu của nhỏ đưa ra rồi, thay vì phải ngốn hết 2 tiếng đồng hồ như trước đây.

Và cứ mỗi khi được nghỉ sớm là tôi lại xuống nhà dưới ngồi tán chuyện với ba của bé Phương, nội dung của những cuộc tán chuyện đó cũng chỉ xoay quanh việc học hành của tôi thôi, nhưng cũng lắm khi tôi bị bác gài hàng về chuyện của bé Phương, kiểu như:

-Hai đứa bắt đầu được bao lâu rồi

-Ừ, đâu có chuyện gì đâu bác! – Tôi hót hải.

-Thì bác hỏi hai đứa như thế này bao lâu thôi mà!

-Hic, làm gì có chuyện đó đâu ba! – Ngọc Phương tiếp lời tôi.

-Ồ, bác hỏi hai đứa học học thế này đã bao lâu rồi, con nghĩ đi đâu thế?

-Ôe, bác đâu có nói rõ ạ!

-Bộ ngoài học ra còn có chuyện khác nữa sao?

-Kh...không ạ, chỉ là học thôi! – Tôi chối già là

Thiệt là tôi cũng ngại nói chuyện với bác lắm nhưng đã học xong rồi, ở lại mãi trong phòng của bé Phương cũng kì, mà xin đi về trước cũng chẳng đáng. Tất cả cũng chỉ tại thằng Toàn cô hồn mà ra, trái bom mà nó quăng cho tôi đến giờ vẫn còn dư âm nặng nề, nhất là khi đối mặt với chất xúc tác là ba của nhỏ đây thì nó càng tái phát khủng khiếp hơn cả trái bom gốc gác vạn lần.

Nhưng khi nghe cái tin sét đánh ngay sau đây thì quý đọc giả sẽ coi tình huống ở trên chẳng là gì cả, bởi lẽ như tiêu đề của nó “tin sét đánh” tức là khi nghe đến tin đó thì toàn thân của quý đọc giả sẽ giật bắn lên như bị sét đánh vậy, cụ thể là như này:

Trong lúc nói chuyện với ba của bé Phương thì ông bỗng rút điện thoại ra nói chuyện với ai đó rồi đi vào nhà với vẻ mặt rất dăm chiêu...

-Xem ra hôm nay không chờ con đi được rồi Phương à!

-Sao thế ba?

-Công ty đột nhiên có việc họp đột xuất nên ba phải đi ngay bây giờ!

-Còn... – Nhỏ cắn môi mặt méo xệch.

-Chắc phải lỡ tuần này rồi con ạ, hay là để tuần sau ba chờ đi bù nhé!

-Hức, sao ba không nói sớm, làm con đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi! – Nhỏ meo máo.

-Thôi ba xin lỗi, con gái ngoan của ba đừng khóc mà, có Phong nhìn kìa xấu lắm!

-Kệ, bắt đền ba, hu!

-À, phải rồi! Phong ơi, giúp bác một việc được không? – Ông bỗng quay sang tôi.

-Dạ, bác cứ nói đi ạ!

-Phiên con chờ bé Phương của bác ra Wonderland Q.7 chơi nhé?

-Kh...không thành vấn đề! – Tôi hơi bất ngờ về địa điểm.

-Vậy còn đi chơi với bạn Phong nhé Phương, ba sẽ cố gắng về sớm vào sáng mai được chứ?

-Um...! – Nhỏ khẽ gật đầu.

-Thế nhé, bác đi đây! Hai đứa nhớ vui chơi lành mạnh đấy!

-Nữa...! – Hai đứa tôi đồng thanh.

-Thôi thôi! Đi đây! – Ông cười khoái chí rồi tiến về phía gara xe.

Sau khi ba Phương đã lái chiếc xe hơi khuất bóng khỏi cổng nhà, tôi mới bèn đi nhẹ nhẹ đến chỗ của nhỏ mà khều vai:

-Nè...!

-Ồ hả...! – Nhỏ giật thót.

-Đi chưa?

-Đi đâu?

-Thì đi chơi chẳng phải ba của Phương đã nói rồi sao?

-Nhưng...

-Còn nhưng gì nữa, đi mau kẻo trời tối thì chơi không được bao nhiêu trò đâu! – Tôi hấp tấp lôi tay nhỏ ra ngoài.

-Khoang đã mà! – Nhỏ giãy nảy.

-Gì nữa?

-Tóc tai, mặt mũi! – Nhỏ bẽn lẽn.

-Trời, đẹp thế này mà còn chưa chịu nữa hả?

-Mới khóc, lem hết rồi!

-Ủầy, ok! Không được quá 30 phút đâu đấy!- Tôi lều bều ngồi xuống ghế sofa.

Đã có lần tôi đã nói với quý đọc giả rằng con gái khi trang điểm là vô thời hạn không nhỉ? Chắc là có rồi đúng không, đó chính là dịp tôi chờ bé Phương muốn rưng cả cổ để đi ăn tối ngay sau khi bọn tôi bị nhốt trên tầng thượng của trường đấy.

Theo như tôi nhớ thì lúc đó mình cũng đã phải chờ nhỏ suốt nửa tiếng đồng hồ chứ chẳng ít, nào là muỗi đốt, nào là gió lạnh ôi thôi đủ thứ, nhưng cũng may hôm nay là tôi được ngồi trên chiếc ghế sofa ấm áp đấy, chứ nếu không là tôi già đành dạch lên đòi đi ngay rồi.

Mà nghĩ cũng buồn cười thật, con gái lớn rồi mà còn đòi ba chờ đi khu vui chơi nữa chứ, đúng là con gái một có khác, chẳng bù với tôi lúc nhỏ xin ba đi thú nhún một tý thôi đã bị ông nẹt cho một chập đến xám cả mặt mày rồi, chỉ biết lùi thui một mình ở công viên mà chơi với đám bạn trong xóm thôi.

Nhưng hồi đó cũng tiểu lắm, giữa nguyên đám con trai tại tôi thì lại xuất hiện thêm một nhỏ con gái siêu mít ướt luôn, tối ngày nhỏ đó cứ bị ăn hiếp suốt...à mà khoan...

“Con gái...mít ướt...bị ăn hiếp... Con gái...mít ướt...bị ăn hiếp...”

Đột nhiên trong đầu tôi lại lóe lên những hình ảnh hết sức quen thuộc...

“Con bé mít ướt...bị ăn hiếp...lời hứa 10 năm...cười nhau...”

“Bé gấu?”

-Phong...!

-Ồ hả? – Tôi giật thót vì tiếng gọi của Ngọc Phương

-Làm gì mà suy nghĩ ghê vậy?

-À thì...! À, đang suy nghĩ nên chơi những trò gì ấy mà!

-O, Phương hum nay được toàn quyền quyết định, Phong không được xen ngang! – Nhỏ phồng má cau có.

-Được rồi, sao cũng được mà!

-Hi, thấy bộ này đẹp hông! – Nhỏ xoay một vòng để khoe bộ váy xòe đang mặc.

-Ồ, thì cũng đẹp!

-Cũng đẹp thôi sao? – Nhỏ buồn thui.

-Ec, tuyệt đẹp luôn!

-Hi, vậy đi chơi thôi! – Nhỏ cười rạn ngời lỏi tôi ra khỏi cửa.

Thực ra thì tôi chả ham hố gì đi khi vui chơi chút nào, như quý đọc giả đã biết rồi đấy, tôi có vẻ như đã già trước tuổi rồi, không thể nào chơi những trò chơi cảm giác mạnh được, đặc biệt là tàu lượn siêu tốc. Còn nhớ lần trước vì muốn cho Hoàng Mai được vui mà tôi phải cắn răng chịu đựng những vòng xoay xoắn tít như những cái lò xo đó để rồi mưa lên mưa xuống hết mấy bận mới hoàn hồn lại được.

Thế nên, sở dĩ hôm nay tôi đi chơi với Ngọc Phương là vì thấy nhỏ có vẻ thất vọng khi không được ba mình dẫn đi, tôi cũng hiểu cảm giác đó lắm, nó ám ức thế nào ấy cứ muốn khóc thét lên thôi. Nếu như người khác thì không hề gì, buồn vài ngày là hết thôi, nhưng với một cô gái mít ướt như bé Phương thì đó lại là một chuyện lớn, lúc nãy tôi mà không nhận lời của ba Phương thì chắc nhỏ đã khóc nhè suốt mướt rồi.

Nhưng kể cũng ngộ, mới vừa nãy nhỏ còn khóc huhu thì giờ đã tỉnh nghịch như trẻ con trên xe của tôi rồi, khi thì khua tay múa chân loạn xạ ngẫu cả lên, còn đập vào lưng tôi mấy cái đầu đinhنگ nữa chứ, nhưng cũng có khi nhỏ cứ qua loa đủ thứ chuyện trên đời làm tôi cứ rối cả lên:

-Phong nè, một lát mua kẹo cho Phương nghe!

-Rồi yên tâm!

-Phong ơi!

-Gì nữa?

-Mua cho Phương một con gấu bông nữa nha!

-Ừ, mua luôn.

-Phong à!

-Gì?

-Sẵn tiện ghé nhà sách để Phương mua thêm vài cuốn nữa nhé!

-Uầy, rồi!

-Phong ơi ơi!

-Trời ơi, cái gì nữa!

-Hi, hông có gì!

-Phụt...sặc máu!

Trẻ con đúng là trẻ con mà, chờ bé Phuong sau xe mà cứ như chờ nguyên cái đại nhạc hội không bằng vậy, miệng mồm lúc nào cũng tíu tít cả lên, chắc có lẽ do lâu quá mới được nói lại nên nhỏ cứ nói suốt như thế, còn nhớ lúc trước nhỏ chỉ chuyên giấy này nọ thôi mà cũng hết mấy chục đôi giấy để trò chuyện rồi đây.

Mà cũng phải công nhận một điều rằng giọng của nhỏ Phuong nghe dễ thương cực luôn, vừa be bé lại vừa bông bông, lại có pha trộn một chút gì đó của Hà Nội nữa, thật đấy, tôi không đùa đâu, lúc mà nhỏ lần đầu tiên nói chuyện trước mặt bà mẹ kể thì 1 phần bất ngờ là do chất giọng hơi Hà thành của nhỏ đấy. Ai đời, cha miền nam, mẹ miền nam, ngay cả mẹ kể cũng là miền nam vậy mà đứa con gái lại lơ lớ giọng bắc. Hồi thì nhỏ cũng chẳng giải thích được, tự dưng lại phát ra âm điệu như thế.

Cơ mà chung quy lại thì nghe cũng hay hay đấy các quý đọc giả ạ, giọng thì không quá gắt như miền bắc nhưng cũng không quá đậm chất như miền nam, chỉ ở mức se se vừa đủ để đỡ lỗ tai thôi, nhỏ Phuong nếu đi thi kể chuyện em nghe thì đoạt giải nhưt là cái chắc, hứa luôn đấy.

-Ê nè, bộ tuần nào ba Phuong cũng dẫn đi chơi hết hả? – Tôi thắc mắc.

-Chứ sao, hồi nhỏ cũng thế mà! Giờ vẫn thích!

-Trẻ con quá chừng, lớn già đầu mà còn đi chơi mấy trò này!

-Kệ người ta, hứ!

-Uầy, bót tính trẻ con lại đi! Không khéo lát người ta lại tưởng anh hai chở em gái đi chơi thú nhún nữa thì khổ.

-Phong đâu! – Nhỏ tức tối đánh một cái chát rồ to vào lưng tôi.

-Xít....à! Trời ơi, oánh gì đau ghê thế! Giỡn tý thôi mà!

-Hông thích Phong nói thế, hông muốn làm em gái của Phong đâu!

-Chứ sao, trẻ con thế mà!

-Vậy, hông trẻ con nữa là được phải hông?

-Ừ, thì...thì chắc vậy! – Tự dưng tôi bối rối.

Thế rồi từ lúc đó cho đến khu vui chơi, nhỏ chẳng qua loa thêm câu nào nữa cả, chỉ lẳng lặng hát thì thầm bài hát nào đó nghe lạ hoắc, thì thoảng lại chu mỏ đầm nhẹ vào vai tôi như hòn dỗi, những lúc đó tôi cũng chẳng biết nói gì ngoài thốt ra 3 tiếng rất ư là phổ thông: “âm đâu hả?”

Và rồi sau khi mua vé vào cổng thì chúng tôi bắt đầu đi dạo quanh khu vui chơi để tìm một trò phù hợp với mình, cơ mà phù hợp với nhỏ chứ tôi đâu có được quyền chọn trò nào chơi đâu, nhiệm vụ của tôi chỉ là trông trẻ thôi mà, thế nên tôi cứ tò tò theo sau nhỏ đi hết chỗ này tới chỗ khác muốn rưng cả chân. Lại có những khi nhỏ đột ngột tăng tốc làm tôi hú vía mà rượt theo như tên bắn, khi đến nơi tôi mới tá hỏa ra là nhỏ chạy theo ông bán kẹo bông gòn, coi nhỏ con vậy chứ chạy cũng gồm ầm ầm.

Nhưng khác với Hoàng Mai hiếu động, nhỏ Phuong không gấp gáp gì chơi những trò chơi cả, nhỏ chỉ đi lang thang trong khu vui chỉ để ngắm nghía từng cảnh vật mà thôi, đôi khi cũng có ra sát sát bìa công viên để ngắm cảnh cây cỏ nữa, vì khu vui chơi Sài Gòn wonderland này trước kia là đồng vắng mà, sau này người ta mới xây dựng nên bề thế như ngày nay đấy.

Mà thất vọng một điều rằng, tuy nằm giữa khu đô thị Phú Mỹ Hưng phồn hoa nhưng cũng không nhiều người đến đây chơi lắm, có lẽ là vì mới khai hoang nên ít người chú ý tới nơi này, nhưng cũng có lẽ vì tin đồn trước đây đã có một người chết khi đi tàu lượn siêu tốc nên người ta cũng dè chừng không muốn đến.

Chắc có lẽ hiện nay nhiều khu vui chơi khác mọc lên đã cạnh tranh quyết liệt với nơi này nên vắng khách cũng phải, ngay cả tôi mà muốn đi chơi thì chỉ muốn đi Đầm Sen hoặc Suối Tiên thôi, chẳng muốn đến đây chút nào cả, nhưng vì đã trót hứa với ba của nhỏ rồi nên cứ mặc nhỏ toàn quyền quyết định vậy. Và lại, một lí do chính đáng khác là nếu đi xe đạp ra Đầm Sen hoặc Suối Tiên bây giờ thì chắc một điều rằng, sáng mai mới tới!

-Kiểm tra nào chơi đi, sao cứ đi tản bộ mãi thế này? – Tôi ngáp dài mệt mỏi.

-Hôm nay tự dưng chỉ muốn đi dạo thế này thôi, Phong có thích hông?

-Ừ, thế cũng được, nếu thích đi dạo như thế thì lần sau bảo Phong chờ cho đi chỗ khác đẹp hơn!

-Chỗ nào vậy?

-“Nhà nghỉ nha em?” -“Cái anh này nhỏ tiếng thôi, người ta nghe thấy thì sao?”

“Kệ họ, mặc mớ gì tới tụi mình”

Tự dưng vừa tỉnh mở miệng ra đáp lời nhỏ Phuong thì một cặp tình nhân ngồi ở băng ghế đá cách chỗ tụi tôi không xa lớn tiếng trò chuyện làm bọn tôi không muốn nghe cũng không được, và thế là mặt mày đưa nào đưa nấy đỏ lừ vì ngượng toàn tập với cặp đôi đó.

Để tránh tình trạng ấy tiếp tục xảy ra nên tôi dẫn nhỏ Phuong ra một góc sáng sủa hơn để bàn chuyện:

-Vậy Phong tính dẫn Phuong đến chỗ nào, đừng nói là... – Nhỏ cuối gằm mặt mắc cỡ.

-Éc, đâu phải chỗ người hai người hồi nãy nói đâu! Chỗ của Phong trong sáng hơn nhiều, ai cũng có thể tới được!

-Là chỗ nào?

-À, cầu Ánh Sao đấy, cũng gần đây thôi nhưng cảnh quan đẹp hơn nhiều, nếu thích thì tuần sau nhờ ba Phuong chở đi chơi một lần đi!

-Lần sau Phong chờ Phuong đi nữa được hông?

-À, việc này...

-Hông được hở? – Nhỏ chu mỏ buồn hiu.

-Ừ, thì chắc là được!

-Hi, vậy mình đi dạo tiếp ha? – Nhỏ lại cười toe toét mà tiếp tục tản bộ.

Nhưng mà dù cho nhỏ Phuong có tình nghịch cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể làm tôi sao lãng được cái ý nghĩ về con bé 10 năm trước, tại sao trong đầu tôi lại chọt lóe lên những kí ức hỗn độn ấy nhỉ, con bé ấy có liên quan gì đến tôi mà tại sao đến bây giờ tôi vẫn còn gọi nhớ đến nhỏ?

Nhưng sẽ vẫn chưa là gì nếu cái tên ấy không vang lên giữa những dòng kí ức đó, cái tên làm tôi suy nghĩ rất nhiều:

“Bé gấu...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sau khi đi dạo muốn rụng cặp giò ở wonderland xong, nhỏ Phuong đột nhiên chẳng chịu về nhà, vẫn nằng nặc đòi tôi chở đi chỗ khác để chơi mặc dù trời đã bắt đầu trở lạnh và lất phất sương rơi.

Sài Gòn về đêm nó năng động lắm, dường như là không ngủ vậy. Thật không khó để tìm một chỗ ăn chơi trên cái mảnh đất phồn hoa đô hội này. Nhưng tôi nói là ăn chơi chứ không phải là vui chơi.

Đúng, tìm một chỗ để ăn chơi, đàn đúm thì Sài Gòn đây không thiếu, nhưng muốn tìm một chỗ để vui chơi lành mạnh thực sự thì chắc có lẽ chỉ có những chỗ thú nhún dành cho trẻ con mới đáp ứng được điều kiện đó mà thôi.

Nhưng quý đọc giả đây đừng phán quyết với Sài Gòn là một nơi ăn chơi trát tán nhé, sai lầm đấy. Không lành mạnh ở đây là giới hạn dành cho trẻ con thôi, bởi lẽ sống trên đây lâu tôi mới nghiệm ra được một điều thế này: “nơi nào có góc khuất, nơi đó có tình nhân”

Sự thật là chuẩn xác trên 90% đấy quý đọc giả ạ, phạm là chỗ nào vắng vẻ có không khí thơ mộng một tý như ở bờ kè, chân cầu, hay dọc bờ sông hoặc thậm chí là công viên vào ban đêm đều có những đôi tình nhân đang say men tình ở đó cả.

Tôi thì cũng chẳng ngại những chỗ đó là mấy đâu, vì lúc trước tôi với Hoàng Mai cũng có tạt ngang mấy lần để hòa nhập với công đồng chung mà, chỉ có điều là dừng ở mức tựa vai với nắm tay thôi chứ không có dữ dội như các bậc đàn anh đàn chị đi trước được.

Vậy quý đọc giả biết điều tôi ngại ở đây là gì không? Chính là Ngọc Phương ngại thơ nhà ta đấy, thử tưởng tượng xem nếu để một cô bé có tính cách trẻ con này nhìn thấy những cảnh tình tứ thì sao nhỉ? Quả thật không tưởng tượng được, nhưng chắc một điều rằng nhỏ sẽ bị tiềm nhiễm những hình ảnh đó và mất đi vẻ ngây thơ, thánh thiện vốn có của mình ngay.

Chưa kể không biết phản ứng của nhỏ thế nào khi nhìn thấy những hình ảnh đó nữa, có thể sẽ hét toáng lên, có thể là vùn chạy đi nhưng cũng có thể là ngất xỉu cái độp tại chỗ luôn vì quá sock, nếu mà xảy ra thật thì tôi cũng chẳng biết nên xử sự thế nào nữa đây, đúng thật là khổ mà.

Vậy nên để tránh tình trạng đó xảy ra dẫn đến hậu quả khôn lường thì tôi đành dẫn nhỏ đến nơi tôi cho là an toàn nhất và lành mạnh nhất cho đến thời điểm hiện tại, đó chính là.....công viên gần nhà tôi ấy mà, hề hề!

Bởi lẽ từ nhỏ đến giờ chơi trong công viên này, tôi hiếm khi thấy cặp tình nhân nào có những hành động thoái hóa lắm, chắc có lẽ là do một phần công viên này đề đèn hơi sáng, nhưng cũng có thể là dân tình ở đây hiền lành, không sung sức như ở những nơi khác nên trông có vẻ ôn hòa và lành mạnh hơn rất nhiều, rất thích hợp để Ngọc Phương đi dạo vòng quanh chán chê mới thôi.

Hôm nay cũng đúng là dịp cuối tuần nên công viên khá là đông người đi dạo cũng như dẫn con đi chơi thú nhún các kiểu, nhìn nhộn nhịp chẳng kém gì mấy khu vui chơi lớn đâu. Hơn nữa, đồ ăn ở đây giá cả rất phải chăng, lại còn rất ngon nữa, nhất là những món ăn vặt như bánh tráng trộn, bột chiên, mì phá lẩu..., nhìn ngon miệng vô cùng, bé Phương thấy thế cũng thích lắm, cứ nằng nặc bắt tôi dẫn đi ăn cho bằng được:

-Phong ui, Phương muốn ăn mì phá lẩu!

-Đi chơi chút đã, chưa gì đã đòi ăn rồi!

-Đi ăn đi mùa! – Nhỏ chu mỏ quắp lấy tay tôi mà làm nũng.

-Éc, thôi thôi! Ăn thì ăn vậy! – Tôi hốt hoảng vì cách làm nũng của nhỏ.

Bí cách tôi đành dẫn nhỏ vào một quán mì phá lẩu gia truyền gần đó mà tôi và Hoàng Mai thường ăn.

Cũng phải nói qua món mì phá lẩu một tý cho quý đọc giả nào chưa biết. Phá lẩu có xuất xứ từ người Tàu, du nhập vào Sài Gòn đã lâu rồi, từ các quán bình dân cho đến cao cấp đều xuất hiện hình ảnh của nó. Thực chất phá lẩu là bao tử và ruột non heo như phổi, gan, tim heo và cả bò nữa, cách chế biến rất giản dị là tẩm ướp gia vị mà trong đó ngũ vị hương là chính.

Cũng có nhiều kiểu chế biến phá lẩu lắm, nhưng kiểu mà tôi thích nhất vẫn là mì phá lẩu thơm lừng, béo ngậy. Những nguyên liệu cần chỉ là một vắt mì tôm, vài ba miếng phá lẩu cùng với yếu tố quan trọng nhất chính là nước lèo nóng hổi vừa thôi ừa ăn. Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để quý đọc giả đây “lẩu không ăn thấy thèm” rồi.

Nhưng mà muốn ăn ở những quán vỉa hè thế này thì trước tiên trang phục của các bạn phải tông xet tông với quán trước đã, bởi lẽ quý đọc giả không thể nào mặc một bộ đồ sang trọng, đắt tiền mà ngồi ở những quán ăn thế được, cho dù được thì cũng kì lắm. Hoàng Mai trước đây rất hiểu ý nên mỗi lần đi ăn em chỉ mặc vào một bộ quần kaki ngắn, áo pull thôi, nom hợp tông với quán lắm.

Nhưng Ngọc Phương thì lại lâm vào một tình thế bất đắc dĩ, bởi lẽ trang phục của nhỏ là bộ váy xòe xinh xắn, có thể dùng để dự tiệc, đi chơi ở những nơi sang trọng các kiểu, còn đối với những quán ăn vệ đường thế này thì chẳng khác nào tâm điểm để người ta chú ý, bàn tán.

Bằng chứng là khi tôi vừa dẫn nhỏ vào quán thôi thì đã có hàng chục con mắt tò mò dán chặt vào thân hình của nhỏ Phương rồi, đã thế bộ váy xòe này lại là kiểu để vai trần nữa chứ, bờ vai trắng toát của nhỏ cứ lộ ra khiến cho mọi cặp mắt không thể nào rời đi được. Tức tối, tôi liền cởi cái áo khoác của mình ra rồi choàng vào người nhỏ Phương để che đi những tia nhìn nham nhở của những người xung quanh.

Thấy tôi có vẻ ngồ ngổ, nhỏ liền hỏi:

-Phương đâu có lạnh đâu mà... .

-Không phải khoác để lạnh, Phương thử nhìn những người xung quanh xem!

Nghe lời tôi, nhỏ nhìn bao quát một vòng xung quanh rồi thủ thỉ:

-Sao ai cũng nhìn hết vậy?

-Ai bảo vào quán bình dân mà mặc đồ sang trọng làm gì, người ta nhìn là phải!

-Nhìn thì có gì đâu, bình thường mà!

-Ủầy, nói chung là Phong thấy ngứa mắt lắm, cứ che lại cho chắc ăn!

-Vậy là Phong..., hi! – Nhỏ bồng đồ ửng mặt cả lên mà cười mỉm.

-Gì thế, ầm đầu nữa hả?

-Hông có, tại đang vui!

-Khác người thật! Tự đứng lại phát cười lên à! – Tôi gãi đầu dằn mặt.

-Kệ người ta, hi! – Nhỏ vẫn cười hồn nhiên.

Sau khi lót dạ tại quán mì phá lẩu xong, chúng tôi lại tiếp tục đi dạo trong công viên thơ mộng vào cuối tuần thứ 7. Càng về đêm, sương càng rơi xuống nhiều, khí trời vì thế mà ngày một lạnh hơn, mặc dù tôi đã cởi áo khoác ra cho bé Phuong mặc rồi nhưng nhỏ cứ run bần bật lên mà co rúm như một chú mèo con mắc lạnh vậy.

Thấy thế tôi cũng tội lỗi lắm, nhưng cứ mỗi lần đề nghị bé Phuong về nhà thì nhỏ cứ chối đây đây rằng mình đây không lạnh đâu, nhưng đến rằng còn đánh bò cạp lên như thế mà không lạnh cái nổi gì chứ, đang là tiết lập đông nữa, không khéo nhỏ bị cảm lại khổ, thế nào cũng bị ba nhỏ mắng vốn thôi.

Vậy nên tôi cứ xuống nước năn nỉ:

-Về đi mà Phuong, trời lạnh rồi!

-Hông về, còn sớm mà, muốn đi chơi!

-Ặc, không về kéo bị cảm đó!

-Kệ!

-Bị cảm rồi Phong sẽ bị ba Phuong la đó!

-Kệ luôn!

-Nhưng nãy giờ toàn đi dạo không mà, chán chết!

-Bộ đi dạo với Phuong làm Phong chán đến thế sao? – Nhỏ đột nhiên chùn giọng.

-Không, à không phải ý đó đâu...

-Vậy tại sao Phong lại nói thế chứ, 1 tuần Phuong mới được đi chơi một lần mà, hức! – Nhỏ meo mào quệt nước mắt.

-Thôi Phong xin lỗi mà, giờ muốn đi chơi tới chừng nào cũng được hết!

-Vậy nha, không được nuốt lời đó! – Nhỏ chu mỏ xụ mặt.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành tiếp tục đi dạo với bé Phuong, nhưng để tránh tình trạng bị cảm lạnh, tôi liền ghé vào một quán nước gần đó mua cho nhỏ một cốc trà chanh nóng uống cho ấm người.

Cầm cốc trà chanh lên mà thổi phù phù, hai má của nhỏ chột đỏ ửng lên những mạch máu li ti do hơi nóng lan tỏa nhìn rất dễ thương. Phải nói một sự thật rằng, tuy bé Phuong không sang trọng, quý phái bằng Lan, không xinh đẹp, mũ miều bằng Hoàng Mai, thậm chí không mũm mĩm hai má giống như Lam Ngọc nhưng đôi lại, nhỏ lại có một tâm hồn hết sức ngây ngô, trẻ con, đôi lúc lại có một chút bất thường xen lẫn sự tinh nghịch, hồn nhiên.

Nhưng tôi xin cam đoan một điều rằng, những ai đi chung với Ngọc Phuong sẽ không bao giờ cảm thấy buồn tẻ đâu, chắc chắn bạn sẽ phải mở miệng ra ít nhất một lần để nói hoặc cười về những vấn đề ngây ngô mà nhỏ đề cập đến cho dù bạn có đang buồn thế nào đi chăng nữa, chỉ cần nhỏ mở lời thì khoảng cách sẽ được xóa tan ngay.

Đó chính là điểm mạnh và nổi bật nhất của ngọc Phuong mà hiếm ai có thể sở hữu được, chưa kể nét đẹp của Ngọc Phuong cũng không phải là thường, nhìn cũng dễ thương lắm đấy chứ, mắt tròn xoe đen tuyền, hai má trắng sữa còn li ti những mạch máu nhỏ và đặc biệt là kiểu tóc mái ngó nhìn rất tinh nghịch, gác cái lại là thân hình của bé Phuong hơi nhỏ nhắn một tý, nhưng thiết nghĩ nếu nhỏ Phuong mà không nhỏ nhắn, xinh xinh thì đâu còn nét trẻ con nữa đâu, thế nên đôi khi chính ngoại hình của bạn sẽ ảnh hưởng đến tính cách của bạn đấy.

Miêu tả về bé Phuong như thế cũng được rồi, lời nói mà, đâu thể diễn tả hết con người thật chứ, thôi thì trở lại với việc đi dạo trong công viên vậy, đi được một lúc thì bỗng dưng có một cô bé tuổi trạc 12-13 gì đó xách một giỏ bông đến mời chúng tôi:

-Anh ơi, mua bông tặng người yêu đi ạ!

-Hơ ơ...! – Tôi ngớ người vì bị cô bé hiểu lầm.

-Anh có mua không? – Cô bé vẫn chờ.

-Ồ, anh không...

-Lấy cho chị một bó hoa nhỏ nhé! – Nhỏ Phuong cười hiền.

-Ồ, Phuong! – Tôi dằn mặt.

-Không có gì đâu mà, vì Phương lúc đó cũng tự mình kiếm tiền giống cô bé này nên đồng cảm thôi!

-Bông của chị đây!

-À, để Phong trả tiền cho! – Tôi nhau nhẫu.

-Gi thế Phong?

-Coi như Phong tặng Phương vậy, hề hề! – Tôi gãi đầu giả lả

-Ừm, cảm ơn Phong! – Nhỏ ôm bó bông cười thật tươi.

Đi dạo mãi thì cũng mỏi chân nên chúng tôi bèn nghỉ mệt tại một băng ghế đá trong công viên. Tôi thì mệt là người mà ngồi xoa bóp cái chân mỏi rệu rồi do cuốc bộ, còn bé Phương vẫn vui vẻ mà ngồi tia hia bó bông lúc này, trong sắc mặt của nhỏ còn hồ hởi lắm, dự là còn có thể cuốc bộ thêm một quãng khá xa nữa đấy, đúng là số khổ thật.

Và rồi những cơn gió lạnh bắt đầu nổi lên, phải nói rằng thời tiết tháng 12 năm nay thật là lạ, rất lạnh, lại còn có mưa nữa chứ, làm cho khí trời đã lạnh nay còn lạnh hơn. Bé Phương dường như chịu lạnh kém nên cứ ngồi co ro một đống mà mặt mày trắng bệch ra như tượng.

Cũng phải, cốc trà chanh lúc này nhỏ đã uống hết từ lâu rồi, giờ chẳng còn thứ gì để chống lạnh nữa nên cảm thấy lạnh trở lại là đúng thôi, nhưng xem chừng nhỏ vẫn còn muốn ở lại nên tôi không dám đề nghị ra về, không khéo nhỏ lại khóc nữa thì dở mệt lắm, vậy nên tôi đành dùng biện pháp tối hậu nhất là:

-À, Phương ơi! Có lạnh không?

-Một chút chút thôi! – Nhỏ vẫn gấn gượng

-Nói thật đi, Phong không có kêu về đâu!

-Ừm, có...!

-Vậy ngồi sát vào Phong này, sẽ ấm hơn đấy! – Tôi mạnh dạn đề nghị.

-Hơ, mình! – Nhỏ hơi kinh ngạc.

-Nếu không tiện thì thôi vậy!

-Không đâu, tiện mà! – Nhỏ bẽn lẽn nhích gần đến tôi.

Không hiểu sao mà lúc đó tôi lại gan đến mức đưa ra một sáng kiến táo bạo như thế nữa, chỉ biết là nếu đề nghị thì nhỏ Phương sẽ cảm thấy rất ấm áp thôi, ngoài ra tôi không còn suy nghĩ nào khác hết:

-Phong này! – Nhỏ đột nhiên cất tiếng.

-Phong có nhớ ngày học đầu tiên chung mình đã bị gì không?

-Hình như là bị nhốt trên tầng thượng phải không?

-Ừa, lúc đó Phong đã làm cho Phương tức điên lên luôn!

-Uầy, chuyện đã qua rồi mà!

-Hông, Phương đâu có truy cứu mấy chuyện đó làm gì, ý Phương nói là chuyện sau đó nữa kìa!

-Thì chúng mình được tụi thằng Toàn cứu!

-Hông, lùì một chút!

-À, Phong phá cửa nhưng nó vẫn trơ trơ!

-Ghét, sao lùì xa thế? – Nhỏ chun mũi giận dỗi.

-Rồi rồi! Là chuyện tụi mình bị mắc mưa phải không?

-Ừa hi! Cũng may là trí óc còn tốt đó!

-Mà sao nhắc chuyện này làm gì?

-Phong không còn nhớ gì sao, lúc đó trời đã mưa...

-Ừ, phải hình như mưa lớn lắm!

-Nhưng Phương thì không thể chịu lạnh giỏi được như Phong thấy hôm nay đây!

-Đúng rồi! Còn nhớ lúc đó Phương đã rung cầm cập lên mà!

-Nhưng cũng chính Phong lúc đó đã che chở cho Phương giống như bây giờ vậy, Phong còn nhớ chứ!

-Ừ, còn...!

-Thực sự thì lúc đó nếu không có Phong chắc Phương sẽ không qua khỏi đâu!

-Phương đừng nói thế, lúc đó Phong làm sao mà thấy chết không cứu được!

-Ừ, nhưng dù sao Phương cũng nợ Phong một lời cảm ơn mà!

-Ồ, cứ tưởng lúc đó Phương chép bài dùm Phong là huê rồi chứ!

-Không đâu, cái đó là vì bữa ăn tối thôi, Phương việc nào ra việc đó mà, hi!

-Ừm, sao cũng được!

Thế là chúng tôi tiếp tục ngồi chiêm ngưỡng những cảnh đẹp trong công viên thơ mộng đêm cuối tuần. nhưng có một điều rằng, chúng tôi không phải là người duy nhất ngồi ở góc khuất này, ngoài chúng tôi ra còn có rất nhiều cặp ngồi ở các băng ghế đá xung quanh mà lúc vào chúng tôi không kịp để ý, vậy nên vô tình tôi và bé Phương đã lâm vào một tình huống hết sức ngại ngùng có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc:

-“Anh à, đừng...” - “Hông sao đâu em, mọi người xung quanh đều thế mà...”

-“Anh kì ghê...” - “Có gì đâu mà, cho anh thơm một cái nào...”

Vâng thưa các độc giả, tuy công viên này đúng là một nơi vui chơi lành mạnh nhất mà tôi biết thiết đó nhưng tôi chưa bao giờ đi hết một vòng công viên để tham quan cả, nhất là ở những góc khuất nhiều cây cối như thế này. Lúc đó chúng tôi nào biết những cặp tình nhân lại thích bóng tối như thế chứ, giờ có nhắc mong ra khỏi băng ghế đá thì cũng kì lắm, thế nào cũng bị để ý cho coi.

Thành ra bây giờ chúng tôi chỉ biết hứng trọn hết toàn bộ những cuộc trò chuyện mà những đôi tình nhân giành cho nhau mà thôi, ngặt cái là không phải trò chuyện thôi đâu, còn kèm theo hành động nữa chứ đúng là “học đi đôi với hành” mà.

Nhìn bên phải thì đã thấy cặp tình nhân nọ choàng tay nhau ôm xà xeo, hứ vớ quay qua bên trái thì lại bắt gặp một cặp khác đang âu yếm hôn nhau làm tôi muốn đỏ cả mặt, ngửa mặt lên trời thì không được rồi, thế nào người ta cũng bảo mình điên cho coi, giờ chỉ còn một hướng duy nhất là cúi mặt xuống đất để không nhìn thấy gì thôi.

Nhưng hồi ơi, khi cúi mặt xuống thì tôi lại bắt gặp một điều còn khủng khiếp hơn cả những cảnh tình tứ nữa, đó không gì khác chính là khuôn mặt xinh xắn, hồng hào của bé Phương giờ đây đang rút sát vào người tôi để tìm hơi ấm.

Thật vậy vừa cúi xuống thì nhỏ cũng vừa ngước lên, mặt đụng mặt, mắt chạm mắt, cộng với những kích thích từ những cặp xung quanh nữa nên chúng tôi không thể nào giữ bình tĩnh quá lâu được, chưa đầy 5s thì tôi và nhỏ đã bối rối mà nhìn đi hướng khác rồi.

Cứ tưởng như thế là đã quá sức chịu đựng rồi nhưng còn chưa hết, gió đêm bắt đầu thổi mạnh hơn kéo theo những hạt sương lạnh buốt thấm vào người chúng tôi nghe sồn cả da gà, tôi biết giờ này bé Phương đang lạnh lắm, tựa vào người tôi mà nhỏ vẫn còn run bần bật kia mà. Cũng phải thôi, từ lúc nhỏ ngồi sát vào tôi đến giờ thì chỉ có nhỏ tựa vào tôi chứ tôi chưa hề đụng vào nhỏ một lần nào cả, chẳng qua là vì chưa chủ động ôm con gái bao giờ với lại tay của tôi đang rung lẩy bẩy lên đây này ôm kiểu gì được.

Nhưng mà trước thời tiết ngày một lạnh thế này mà nhỏ Phương vẫn chưa chịu về nhà thì thôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc sử dụng cách này giờ mình chưa dùng thôi.

“Nam mô, cái này là để giúp người ta khỏi lạnh thôi chứ không có lỗi gì với Hoàng Mai hết, thiện tai thiện tai!”

Cầu khẩn xong, tôi rút rờ choàng tay kéo bé Phương sát vào người mình, lúc đầu khi thấy tôi làm thế nhỏ cũng ngạc nhiên lắm, cứ lăm lăm lét lét nhìn tôi nhưng khi được giải thích thì nhỏ chẳng phản ứng gì nữa, mặc nhiên rút đầu vào lòng tôi hệt như cái lúc bị mắc mưa trên sân thượng 4 tháng trước đây vậy.

Lúc đó, cũng như bây giờ, trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất rằng phải bảo vệ người con gái trước mặt mình cho bằng được, quyết không được để người đó bị tổn thương một chút nào cả, không hiểu sao tôi lại có ý nghĩ đó nhưng nếu bỏ mặc họ nhưng thế tôi cảm thấy rầy rức lắm. Tôi đã từng nghe Hoàng mai nói rằng đó là một cái nghiệt mà tôi mắc phải, nếu muốn thoát khỏi thì tôi phải dứt khoát hơn nữa, nhưng xem ra tôi chẳng thể nào thoát được rồi.

Độ chừng 15-20 phút sau, trời cũng ngưng gió hẳn, cái lạnh vì thế cũng không còn cắt da cắt thịt như trước nữa, nhìn xung quanh thì đã thấy các cặp tình nhân đã về từ lúc nào rồi, chẳng còn một ai. Đáng lí ra thì tôi có thể thấy họ về đấy, nhưng lúc này cảm thấy mệt nên tôi chọn mắt một tý đến bây giờ thì họ mất tăm luôn.

Nhìn đồng hồ thì cũng đã 9h50 rồi, trời cũng đã về khuya, tôi mệt chỉ còn một vài ánh đèn le lói đủ để soi sáng đường đi mà thôi, vừa định vươn vai ngáp dài thì tôi bắt gặp một trờ ngại vô cùng lớn, bé Phương giờ này đã ngủ khò trong lòng tôi từ lúc nào rồi, ngủ say mê luôn chỉ thì điều chưa có mút ngón tay như em bé mà thôi.

Nhưng mà đến khi đánh thức nhỏ thì tôi lại đổi ý, hiếm khi được thấy nhỏ ngủ mê như thế mà, phải kiếm cách gì đó chọc nhỏ trả thù hôm bữa mới được, mà nhìn quanh thì chẳng có thứ gì để quậy phá được cả, viết thì ở trong cặp rồi, mà cái cặp lại gửi ở ngoài chỗ giữ xe, cũng như không.

Bí cách tôi đành vừa nhìn nhỏ vừa suy nghĩ, nhưng càng nhìn tôi lại càng rối, bởi lẽ khi ngủ nhỏ quá ư dễ thương, hai má do được sưởi ấm nên cứ hồng ửng cả lên làm tim tôi cứ đập thình thịch từng con như bị nhồi máu cơ tim vậy. Bất giác, tôi đưa tay lên định véo má nhỏ một cái nhưng may là kịp kèm nên lại được.

Véo má nhỏ lúc này chẳng khác nào tên sờ khanh, lợi dụng con gái mà làm chuyện đồi bại, vậy nên ngoài ngồi yên ra tôi quyết không làm gì nhỏ cả, đây chính là lúc luyện thần kinh thép đấy, qua được vòng này tôi sẽ lên thần luôn, tu thành đắc đạo.

Bỗng nhiên từ phía sau tôi có một tia đèn chiếu thẳng tấp, đó có vẻ như là ánh đèn pin nhưng ánh đèn pin của ai mới được, ai mà giờ này cầm đèn pin đi rọi lung tung trong công viên chứ.

Chợt tôi giật mình: “Chết cha, ông bảo vệ công viên”

Thường thì khi công viên sắp đóng cửa, sẽ có một toán bảo vệ đi lùng sục xem còn người nào” tá túc” trong công viên không để mà đuổi thẳng cẳng ra ngoài, thảo nào mấy cặp kia ra về hết rồi, chỉ còn một mình chúng tôi đơn độc trong công viên mà thôi, bây giờ mà bị mấy ông bảo vệ bắt được thì thế nào cũng bị hỏi tên rồi giao cho trường xử lí thôi, đến nước đó thì tiêu, nổi tiếng luôn ấy chứ, vậy nên chẳng còn cách nào khác, tôi liền bế bé Phương lên trốn khỏi sự truy lùng của mấy ông bảo vệ rồi tìm cách thoát ra ngoài.

Nhưng do trời tối cộng với quá gấp rút nên tôi sơ ý vấp phải thành chắn của bồn hoa mà ngã nhào luôn vào đó.

-Hơ, ức...! – Bé Phương giật mình tỉnh giấc.

-Suyt, nhỏ tiếng thôi! Mấy ông bảo vệ đang tìm chúng mình đó, để bị bắt là nổi tiếng khắp trường luôn đấy!

-Vậy giờ phải làm sao?

-Nằm trong này chờ cho mấy ông đi qua rồi chườn lẹ!

-Ừm...! Nhỏ khẽ gật.

Thế nhưng mấy ông bảo vệ đó dường như nghe được tiếng động lạ lúc này do tôi vấp té nên cứ quanh quẩn ở chỗ này mà chưa chịu đi, thậm chí còn tiến gần hơn đến chỗ chúng tôi ẩn nấp nữa chứ:

-Phong ơi, cúi thấp xuống đi, kẻo bị thấy đấy!

-Kh...không tiện đâu!

-Không sao cả mà, bị thấy còn phiền hơn!

Chà là bây giờ tôi và Ngọc Phương đang kẹt vào một tình thế rất nhạy cảm, nam trên nữ dưới, bây giờ có muốn thay dịch khỏi chỗ cũng không được nữa rồi, mấy ông bảo vệ đang ở gần quá, thế nào cũng sẽ bị phát hiện thôi, nhưng nếu còn giữ nguyên tư thế thì sớm hay muộn cũng sẽ lòi ra vì giờ này tôi đang chồm người khá cao để tránh đụng chạm với Ngọc Phương đang ở bên dưới, nhưng yêu cầu đặt ra là phải cúi thấp người xuống để khỏi bị thấy mà việc này thì bất khả thi:

-Thấy kì kì quá! – Tôi ngượng ngùng.

-Giờ này còn kì kì gì nữa, bị phát hiện là chết đó, cúi xuống đi!

-Thiệt là Phương không để tâm chứ! – Tôi dè chừng.

-Không có gì đâu mà!

-Vậy phong cúi xuống đấy nha!

-Ừa, nhanh đi!

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành hạ người xuống thấp mà mặt kề mặt với nhỏ, đây là lần đầu tiên tôi đối diện gần với nhỏ như thế, cảm giác không thể

nào diễn tả thành lời được, nó chộn rộn, bối rối lắm, nói chung là tôi không thể nào nhìn thẳng mặt của nhỏ một cách bình thường như mọi khi. Nhưng quay sang hai bên thì lại bắt gặp cái cổ trắng ngần của nhỏ, thứ này còn nguy hiểm gấp nhiều lần khuôn mặt nữa ấy chứ.

“Không được nhìn, tuyệt đối không được nhìn, nhìn là mù mắt, nhìn là mất nổi mọt lẹo, nhìn là bị trời đánh” – Tôi nhập tâm nhắm mắt mà tự kỉ ám thị.

-Nè Phong! – Tiếng nhỏ Phương gọi be bé.

-Gì vậy?

-Ông bảo về đi rồi, mau ngồi dậy chạy đi, bộ muốn thế này tới sáng sao?

-Ồ à, đâu có! Đi thôi! – Tôi ngồi phắt dậy dòm ngó tình hình xung quanh rồi kéo nhỏ ngồi dậy theo.

Sau khi chạy bán sống bán chết khỏi cái góc khuất đó thì tôi với Ngọc Phương mới có thể thở phào nhẹ nhõm, à không, thở hộc hộc như trâu điên mới đúng à mà cũng không phải, nhỏ đâu có thở đâu, chỉ có mình tôi thở thôi, nhỏ là chuyên gia chạy 100m mà, lúc này còn chạy vụt lên bỏ lại tôi một đoạn làm tôi hú vía mà chạy vắt giò lên cổ theo luôn ấy chứ.

Vậy mà sau bao nhiêu đó chuyện thì nhỏ vẫn nhìn tôi mà cười hì hì về khoái chí lắm:

-Cười gì, bộ vui lắm hờ...hộc...!

-Hi, từ đó đến giờ mới có bữa đi chơi vui như ngày hôm nay đó!

-Sặc, vậy mà vui! Ấm đầu hả?

-Có muốn tàn phế chân không?

-Ặc, không không! Vui mà hê hê!

-Phong cũng cảm thấy vui hả, hi!

-Về về được chưa cô nương trẻ rồi đó!

-Còn một chuyện nữa Phong à... – Nhỏ đột nhiên ghì tay tôi lại.

-Sao, có chuyện gì...

-Phong đừng quay mặt lại! cứ nhìn về phía trước đi!

-Rồi, nhìn thì nhìn! Còn gì nữa không...ơ...

Vừa dứt lời thì nhỏ đã vòng tay nhẹ nhàng ôm tôi thật nồng ấm. Tôi thì chẳng hiểu việc gì nên cứ ú ớ trong họng chẳng nói được lời nào ngoài đứng chết trân vì quá đỗi kinh ngạc.

Sau một khoảng thời gian đủ lâu, nhỏ mới bắt đầu mở lời:

-Phong à, lúc trước Phong đã từng nói rằng một chàng trai có bạn gái rồi thì Phương cũng có quyền thích phải không?

-Ừ, phải...phải!

-Vậy Phương có được quyền...thích Phong không?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Dân gian khi xưa có câu : “Kẻ ăn không hết, người lần không ra.” tức dùng để ám chỉ những người dư giả về một thứ gì đó mà trong khi những người khác vẫn chưa có được.

Chắc chắn quý đọc giả đây sẽ tự hỏi tại sao tôi lại đưa câu nói này vào đây phải không? Đơn giản thôi, bởi lẽ tình cảnh của tôi hiện nay có khác câu nói

đó là bao đâu, hồi năm cấp 2 tôi chẳng có lấy một mối tình vắt vai thế mà lên cấp 3 vận mệnh xoay chuyển như thế nào mà tôi lại dính vào biết bao nhiêu rắc rối, thậm chí có những lúc tôi tưởng mình sắp chết đến nơi rồi.

Ấy vậy mà người ngoài lại bảo tôi sung sướng, có số đào hoa, phong lưu, nhưng đâu ai biết được rằng, đằng sau cái vẻ hào nhoáng đó là những vô vàng rắc rối khiến tôi có lúc phải điêu đứng và tưởng chừng như buông xuôi tất cả.

Hoàng Mai, em rất tốt, rất chu đáo dịu dàng và là một cô gái đảm đang, lo lắng cho tôi đến từng bữa ăn, từng giấc ngủ, thế nhưng mãi cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể chấp nhận được rằng Hoàng Mai chính là bạn gái của mình, dường như giữa tôi và em vẫn còn một rào chắn vô hình nào đó ngăn cách, nhưng tôi lại không muốn làm em phải đau khổ, tôi vẫn muốn Hoàng Mai sẽ gặp được những điều tốt nhất.

Lanna, nàng là người tôi yêu thương và là người tôi say nắng từ cái nhìn đầu tiên cho đến nay, không thể phủ nhận được rằng Lanna là người có sức ảnh hưởng to lớn nhất đến tôi, có nàng bên cạnh tôi cảm thấy mình phải đường hoàng, chính chắn hơn nữa để không bị nàng chê cười là một thằng con trai trẻ con, sốc nổi.

Thế nhưng với bé Phuong, tôi chẳng biết mình phải làm gì bây giờ nữa với tôi, nhỏ chỉ là một cô bé ngây ngô cần được bảo vệ mà thôi, từ đó đến giờ dù không ít lần tôi cảm thấy rung động trước nhỏ nhưng đó chỉ là những xúc cảm nhất thời của một thằng con trai mới lớn, hoàn toàn không giống cái cảm giác rung rung mà tôi dành cho Lan.

Thế nhưng tại sao vận mệnh lại bắt tôi phải chịu nhiều thử thách đến thế cơ chứ, tất cả những điều tôi muốn chỉ là một cuộc sống bình thường bên người mình yêu thôi mà, thậm chí nếu bị phé bỏ vô công để đổi lại cuộc sống đó thì tôi cũng chẳng ngần ngại mà bằng lòng ngay lập tức.

Nhưng đời là thế, không tốt đẹp và suông sẻ như những giấc mơ mà ta mơ thấy. Cuộc sống thường ngày của tôi đã đủ rắc rối lắm rồi, vậy mà hôm nay Ngọc Phuong đã cho tôi một cú sốc quá lớn, nó lớn đến nỗi đã có lúc tim tôi như muốn ngừng đập ngay tại chỗ.

Còn nhớ khi trời lúc đó lạnh lắm, từng cơn gió lạnh buốt cứ tấp vào bé Phuong khiến nhỏ ôm tôi đã chặt nay lại càng chặt hơn, nhưng điều khiến tôi phải bận tâm lúc này chính là cố gắng suy nghĩ một điều gì đó để trả lời cho bé Phuong, cũng như mở khóa giải phóng hết toàn bộ rắc rối giữa tôi với nhỏ.

Mà quý đọc giả biết không, tình cảnh của tôi bây giờ là bất khả kháng, tôi có thể yêu ai được trong khi Hoàng Mai đang là bạn gái của tôi chứ. Chỉ cần tôi trò chuyện với một cô gái khác thôi thì em đã giãy nảy lên rồi, vậy mà giờ đây bé Phuong nhỏ nhắn đang chờ một câu trả lời thật lòng của tôi, nhưng phải trả lời làm sao đây?

Tôi chỉ sợ một điều rằng, nếu nói ra câu trả lời thì chắc nhỏ sẽ sốc lắm, chưa kể bệnh cũ của nhỏ sẽ lại tái phát khiến nhỏ sẽ phải im lặng một lần nữa, như vậy chẳng phải tôi là tội nhân thiên cổ hay sao?

Nhưng tôi cũng biết một điều rằng, thà đau một lần rồi thôi còn hơn là cứ dây dưa để cả hai cùng khổ. Đúng vậy, tôi là một thằng con trai chả ra gì, hơn nữa xung quanh tôi là biết bao nhiêu hiểm nguy, rắc rối. Nếu Phuong theo tôi, nhỏ sẽ phải chịu khổ thậm chí là gặp nguy hiểm bởi tội thằng Vũ lúc nào cũng hăm he, tìm cách hãm hại tôi cho bằng được.

Phuong là một cô bé ngây ngô, thánh thiện chắc chắn một điều rằng, tôi sẽ chống trả lại bất cứ ai làm ô uế đi sự thánh thiện của nhỏ, nhưng biết làm sao được khi tôi giờ đây lại chính là kẻ đó, thế nên cách tốt nhất là buồn loi để Ngọc phuong để nhỏ có thể tìm được một chỗ dựa vững vàng hơn, rắn chắc hơn.

-Phuong à!

-Phuong đây!— Nhỏ bẽn lễn.

-Phong rất tiếc nhưng bây giờ Phong không thể đáp trả tình cảm của Phuong được!

-Hi, đúng như Phuong dự đoán mà! — Nhỏ đột nhiên cười khi.

-Chuyện gì vậy,tại sao Phuong lại...

-Phong biết không, Phuong đã nhận ra một điều rằng: “yêu một người không nhất thiết chiếm được người đó mà chỉ cần người đó cảm thấy vui là mình đã hạnh phúc lắm rồi”

-Nhưng tại sao...

-Phuong chỉ cho Phong biết tình cảm của mình ra sao thôi, không cần Phong phải đáp lại đâu!

-Phong xin lỗi, nhưng Phong chẳng còn cách nào khác...

-Đã bảo không sao đâu mà, Phong về đi!

-Ồ, sao lại bảo Phong về, Phuong về nhà bằng cách nào chứ?

-Phuong muốn ở lại đây thêm một chút nữa, Phong cứ về đi một lát Phuong sẽ đón taxi về mà!

-Như vậy có được không?

-Được mà, mau về đi kẻo Hoàng Mai lại lo lắng đó!

Bị đánh trúng yếu điểm là Hoàng Mai, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài ngậm ngùi ra về mà chẳng nói lại được một lời nào nữa cả.

Nhưng tại sao, tại sao bé Phuong lại chẳng có một chút phản ứng gì sau khi nghe câu trả lời của tôi chứ, chẳng lẽ đúng như nhỏ nói là chỉ để tôi biết tình cảm của nhỏ thôi sao, nghe khó tin quá, thật khó mà tưởng tượng được một cô bé ngây ngô lại có suy nghĩ táo bạo đến thế.

“Bé Phuong ơi, em có còn là trẻ con ngày nào nữa không...”

Vừa đến chỗ giữ xe, bỗng những hạt nước từ đâu rơi xuống người tôi đến lạnh buốt cả da thịt, ban đầu chỉ vài hạt lấm tấm, một lúc sau thì nặng dần, nặng dần và trở thành một cơn mưa phùn tháng 12.

-Chắc, thời tiết bây giờ khó suy đoán thật, muốn mưa lúc nào là mưa à! – Ông chủ bãi giữ xe càu nhàu dọn đồ vào trong nhà.

Người ta có nói rằng mưa tháng 6 khiến mọi vật trở nên xanh tươi, khiến cho người ta có nhiều cảm xúc. Còn mưa tháng 12 thật lạ, khiến cho lòng cứ man mác buồn làm sao. Nhìn những hạt mưa rơi, tôi lại nghĩ đến số phận của mình hiện giờ và càng thấm thía hơn câu nói của thằng Toàn đã từng nói lúc trước:

“...một lời khuyên chân thành từ bạn bè nhá, đừng có dính dáng đến nhiều đứa con gái!”

“...mày tự trải qua đi rồi biết, chẳng tốt lành gì đâu, trừ khi mày là thằng sáng suốt nếu không thì có mà ở giá con ạ!”

Liệu nếu tôi không sáng suốt thì sẽ phải cô đơn suốt đời thật hay sao?

-Khổ ghê, đã mưa lại còn gió! Ướt hết cả nhà rồi! – Ông chủ bãi lều bều lấy nùi giẻ lau chỗ mưa tạt

Cũng chính tôi đây mặc dù đã đứng nép sát vào trong rồi cũng không tránh khỏi những cơn gió mạnh cứ thổi tạt nước mưa vào người đến ướt cả áo quần.

Bất giác, tôi chợt nghĩ đến Phuong giờ này cũng đang trú tạm ở một chỗ nào đó và đang bị mưa tạt giống như tôi đây, nhưng bé Phuong có bao giờ chịu lạnh được đâu, căn cứ theo tình hình như thế này thì chắc nhỏ đang co rúm vì lạnh rồi, áo khoác thì nhỏ đã trả cho tôi lúc ra về nên trên người nhỏ bây giờ chẳng còn vật dụng gì để tránh lạnh cả.

Vậy nên theo bản năng, tôi chạy vút đi về chỗ cũ nơi mà tôi đã bỏ mặc bé Phuong lúc nãy bất chấp tiếng gọi í ới của ông chủ bãi giữ xe.

Có đảm mưa mới biết nó lạnh cỡ nào, nhất là những cơn mưa tháng 12 thì vô cùng lạnh buốt, cái ướt giá băng của những hạt mưa, cái lạnh thấu xương của những cơn gió cứ hòa hợp vào nhau đánh vào người tôi như những đòn nội công ác liệt chỉ muốn kết liễu đối phương ngay từ những chiêu đầu.

Nhưng chạy đến nơi thì chẳng còn ai nữa ngoài cái cổng công viên lạnh ngắt, xám xịt, tôi đảo mắt tìm xung quanh với hy vọng có thể thấy nhỏ đang trú tạm ở đâu đó, chỉ cần như vậy thôi thì tôi đã mãn nguyện rồi, nhưng giờ đây một manh mối của nhỏ tôi còn chẳng có thì biết kiếm nhỏ ở đâu được.

Bất giác, tôi trông thấy người phụ nữ bán hột vịt lộn đứng gần chỗ trú tôi lúc nãy, chắc chắn rằng bà ấy sẽ biết một ít thông tin gì đó của Phuong vì lúc tôi đi thì bà ta vẫn còn ngồi bán ở đó, chắc rồi!

Nghĩ đoạn, tôi liền chạy đến chỗ trú của bà ấy mà hỏi han như chưa từng được hỏi:

-Di oi di có thấy một cô bé, nhỏ con mặc váy xòe, cái người mà đứng gần di lúc nãy không? Cô bé đó ở đâu rồi, có khóc gì không?

-Từ từ di trả lời đi, mà con có phải là người lúc nãy đi chung với cô bé đó không?

-Dạ, con đây! Cô ấy sao rồi, giờ đang ở đâu ạ?

-Việc này thì di cũng không rành nữa, chỉ biết lúc nãy sao khi con đi rồi thì con bé ấy khóc dữ lắm, thậm chí còn ngồi bịch xuống đất mà khóc luôn, đến khi trời mưa thì con bé ấy lủi thủi đi đâu thì di không rõ.

-Khóc, khóc ư? – Tôi thì thâm trong miệng.

-Sao thế, bộ hai đứa có chuyện gì hả?

-Không có gì đâu, tạm biệt đi? – Tôi vùn chạy đi không để kịp gọi với.

Chạy, chạy và chạy là hành động duy nhất của tôi lúc này, chạy để tránh xa khỏi cơn mưa, chạy để trốn tránh thực tại và chạy để hi vọng có thể đuổi kịp được Ngọc Phuong. Tôi đã mắc một sai lầm chẳng, một khi Ngọc Phuong đã khóc thì chắc phải là một cú sốc lớn lắm, nhưng sự thật là tôi chẳng còn cách nào khác ngoài lựa chọn cái sai lầm đó để đi.

Dù gì thì tôi chỉ là một thằng còn trai bình thường, ngoài việc đánh đấm giỏi ra thì tôi chẳng còn một ưu điểm nào cả, nói đúng hơn thì tôi chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt như bao thằng con trai khác mà thôi, được Hoàng Mai làm bạn gái là phúc đức bao đời tôi để lại rồi, thế nên tôi chẳng cầu mong gì hơn

nữa.

Một cô bé ngây thơ như Ngọc Phương thì nên đi cùng với những thằng cổ tổ chất, điều kiện hơn tôi gấp mấy lần mới xứng đáng, còn tôi thì chỉ riêng Hoàng Mai thôi thì đã không thấy xứng với em rồi, đó là lí do vì sao tôi không thể đáp lại Ngọc Phương trong cái tình cảnh éo le này:

-Phương ơi! Phương đang ở đâu vậy? – Tôi gào thét trong mưa chỉ mong em sẽ lộ diện.

Thế nhưng không có gì ngoài những tiếng lá cây ướt sũng khua nhau nghe xào xạc

-Nếu Phương còn ở đây thì hãy ra gặp mặt Phong đi!

Lần này chắc những tiếng mưa rơi lách tách trả lời tôi mà thôi.

Hết hi vọng thật rồi, từ nay chắc bé Phương sẽ không muốn gặp mặt mình nữa, cô ấy thế nào cũng nghĩ rằng mình là một tên sờ khanh, xấu xa, chiếm đoạt tình cảm của con gái, là kẻ thù của phụ nữ lúc nào cũng đem lại thương đau cho họ, và còn nhiều nhiều điều khác nữa...

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành quay lại chỗ giữ xe mà lết thần tàn như chuột lột về nhà, ngay cả đến ông chủ giữ xe còn phải giật mình khi thấy tôi đi lệt lờ như một cái xác sống vậy, nhìn kinh tởm, dị hợm đến phát sợ.

Nhưng nếu như thế thôi thì vẫn chưa đủ tàn đâu, Sài Gòn hề mưa thì lại ngập, nhất là ở chỗ của tôi một khi đã ngập thì nước lênh lán như biển, đã vậy mà mấy ông lái xe hơi, xe máy các kiểu cứ phóng nhanh vun vút qua làm nước mưa, nước sinh cứ bắn tung tóe vào người tôi như đạn pháo.

Xui hơn nữa là lúc quẹo qua khúc cua về nhà thì tôi lại vấp trúng ngay cái ổ voi chưa kịp sửa nên cả người và xe cứ chúi nhủi xuống mặt đường đầy nước sinh bùn hôi tanh trông phát tởm, trông phát khiếp nhìn muốn nôn cả bữa tối ra ngoài.

Phải khó khăn chặc vặc lắm tôi mới lết cái xe cả khổ của mình về tới nhà được, ấy vậy mà vẫn chưa hết xui đâu, vừa mở cửa nhà ra thì đã thấy Hoàng Mai ngồi chờ ở ghế sofa với vẻ mặt hết sức khó chịu rồi, có vẻ như con giận kiêu nết đã lâu nên gặp tôi là em xả ra ngay không kịp chào hỏi:

-Anh đi học gì giờ này mới về?

Tôi thì chẳng còn hơi sức đâu để mà mở miệng nữa, em vừa hết xong câu đó là tôi ngã bệch ra cả sàn nhà luôn, vừa thở hồng hộc mà mắt cứ mờ trao tráo, thì thoảng tôi cố vuốt nước mưa lăn trên mặt nhưng chả được, tay chân tôi hoàn toàn kiệt sức rồi, bây giờ chẳng thua gì cọng bún thiêu cả.

-Phong, bị gì vậy? Anh ngồi dậy đi! – Hoàng Mai hỏi há lấy cái khăn lau mặt cho tôi.

-M...mệt...quá rồi! Không nói được nữa! – Tôi thiếu thảo trong cơn mê.

-Bị sốt rồi, trời ơi sao lại dầm mưa thế này! – Em sờ trán tôi hốt hoảng.

-Anh...xin...lỗi, anh...về...trễ!

-Giờ này còn xin lỗi gì nữa chứ, Phong cứ nằm đấy đi, để Mai lấy chai dầu gió đã!

-Đừng đi mà, đừng có bỏ anh... – Tôi kéo ghì tay em lại.

-Không được đâu, phải lấy dầu gió xoa cho anh để ấm người đã! Không khéo bệnh lại nặng hơn đó!

-Không cần! Em ở lại đi! – Tôi càng giữ tay em chặt hơn.

Dường như đã bí cách với một tên cứng đầu bị sốt như tôi nên Hoàng Mai đã sử dụng vũ khí cực kì khủng khiếp, đó chính là:

Bé ơi, ngủ đi

Đêm đã khuya rồi

Đề những giấc mơ đẹp

Sẽ luôn bên em

Bé ơi, ngủ ngoan

Trong tiếng ru ời

Vàng trắng, đợi em

Cùng bay vào giấc mơ

À ời, à ời, à à ời...

Vừa hát em vừa lấy chiếc khăn lau đi những chỗ ướt trên người tôi cùng với đó là những cử chỉ vuốt tóc, vuốt luôn cả mi mắt của tôi chùn xuống làm tôi cứ buồn ngủ không thể nào tả được. Giọng hát của em đã hay sẵn rồi, giờ cộng thêm lời hát ru ngủ của “chú bé ngủ ngon nữa” thế nên chẳng thể nào khác được, tôi dần dần, dần dần chìm vào giấc ngủ trong lời ru nhẹ nhàng, êm dịu của Hoàng Mai...

-Phuong ghét Phong lắm, Phong là đồ tồi tệ, đồ nhẫn tâm, đồ vô cảm!

-Phong xin lỗi mà, Phong không thể làm gì khác!

-Đừng có biện hộ cho cái tính xấu của Phong nữa, Phuong chán lắm rồi!

-O, Phuong à!

-Phong đi đi, Phuong không muốn nhìn thấy Phong nữa, biến khỏi mắt của Phuong đi!

-Phuong đừng như thế mà, Phong rồi lắm!

-Uổng công cho Phuong thích Phong bấy lâu nay, giờ chỉ đổi lại là một câu trả lời phủ phàng, từ nay Phuong sẽ rời xa Phong mãi mãi, vĩnh biệt...

-O Phuong...! – Tôi hoảng hồn tỉnh dậy và nhận ra rằng đó chỉ là một cơn ác mộng

Ngoài cửa sổ những tia nắng vàng óe đã chiếu vào phòng tôi như báo hiệu trời đã sáng, khắp người tôi giờ đây ướt đầm mồ hôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng cơ thể của mình đã khỏe hơn nhiều so với ngày hôm qua phải khuy cả chân xuống vì kiệt sức.

Cố gắng chồm người ngồi dậy để thư giãn gân cốt, đột nhiên một chiếc khăn ướt rớt xuống từ trên trán tôi. Cảm chiếc khăn mát lạnh trong tay tôi biết chắc rằng không ai khác ngoài Hoàng Mai đã đắp nó cho tôi rồi, và cũng không cần tìm em đâu xa bởi vì em đang tựa đầu vào cạnh giường tôi mà ngủ ngon lành hết như chú mèo con vậy.

Bất giác tôi bỗng thấy em xinh đẹp vô cùng, vẻ mặt tươi tắn, cổ điển được ánh nắng chiếu rọi làm nó trở nên hồng ửng một cách tự nhiên mà không cần phải trang điểm. Nhưng có một sự thật thế này, từ ngày em làm bạn gái của tôi thì tôi ít khi nào ngắm nhìn em lắm, bởi lúc nào em cũng diện một bộ mặt khó chịu khiến tôi hơi có ác cảm nên dần không chú ý đến nét mặt của em nữa, nhưng cũng có lẽ tôi đã ngắm nhìn em đến chán chê rồi nên cũng không chú ý nhiều như trước.

Vậy mà hôm nay được ngắm nhìn Hoàng Mai say sưa ngủ như thế này lại phát hiện em dễ thương, xinh xắn cực luôn. Bởi thế do quá phấn khích mà tôi đã lòn tay véo má em một cái cho đã thêm, ai ngờ đầu bị em bắt ngay tại trận, thò luôn cái tay véo làm tôi chẳng thể nào phi tán vật chứng được:

-Phong dè dặt, nhân lúc người ta ngủ mà lợi dụng hờ! – Em dụi mắt nũng nịu.

-Th...thì thấy dễ thương quá, véo tý! – Tôi cười giả là chữa thẹn.

-Sao lúc người ta thức đó không véo đi, sao lại canh lúc ngủ, bộ còn có ý đồ gì nữa sao? – Em nhìn tôi cười tủm tỉm.

-Bậy, làm gì có ý đồ nào khác! Véo thế đủ rồi, hê hê!

-Ừ cứ véo lén riết đi, mai một hai má em mà xệ xuống như bà già thì anh rán mà chịu!

-Éc, có đứđó nữa hả?

-Sao lại không, lúc trước em hay nựng má em trai của em thì mẹ cũng có nói thế mà!

-Ừay, con nít khác, người lớn khác!

-Anh nhìn em chỗ nào mà ra người lớn vậy!

-O thì... -Tôi bối rối đến đỏ mặt vì bị em gài hàng.

-Thôi không nói chuyện đó nữa, anh biết chọc ghẹo, đùa giỡn thế này thì chắc cũng thôi rồi nhỉ?

-Ồ hê hê, anh con nhà võ khỏe mạnh mà!

-Chưa hỏi tội anh hôm qua tại sao đầm mưa như thế là hên rồi đấy còn khỏe với mạnh nữa! – Em chu mỏ giận dỗi.

-Eo, anh xin lỗi mà!

-Vậy nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì đi nào?

-Ồ, chuyện gì là chuyện gì?

-Thì chuyện ở nhà Ngọc Phương, hai người rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lăn ra sốt hết thế?

-Sao, Ngọc Phương cũng bị sốt à? – Tôi giật thót.

-Ừa, sáng nay em gọi qua nhà Ngọc Phương hỏi chuyện thì gặp ba của bạn ấy nói là Ngọc Phương đang bị sốt cao lắm, còn định hỏi tội anh đã làm gì bạn ấy đấy!

-Ect, chẳng lẽ hôm qua Phương cũng đã demam mưa cả đêm sao? – Tôi lều bều trong miệng.

-Nói cho em nghe xem, nếu không anh sẽ lãnh hậu quả mọi chuyện đấy, em không can thiệp vào đâu!

Xét tình hình cho thấy sự việc đã đi xa quá mức tưởng tượng của tôi rồi thế nên tôi chẳng biết làm thế nào để giải quyết việc này nữa, để lâu chắc chắn sẽ gặp hậu quả khôn lường như Hoàng Mai đã nói, dù gì thì em cũng là bạn gái của tôi mà, chắc sẽ thông cảm cho tôi thôi.

Vậy nên tôi đành ngồi xuống giường mà kể hết mọi việc giữa tôi và Ngọc Phương cho em biết...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Từng sự việc, từng tình tiết được tôi lần lượt trình bày trước mặt Hoàng Mai làm em đi từ ngạc nhiên này đến ngỡ ngàng khác, từ sưng sốt này đến bàng hoàng khác, có lúc em phải tựa người vào thành giường để khỏi bị choáng váng vì sốc. Nhìn chung là từ này đến giờ khi nghe tôi kể về chuyện của Ngọc Phương thì em chỉ toàn há hốc mồm kinh ngạc mà thôi, bởi lẽ Hoàng Mai không bao giờ ngờ được rằng Ngọc Phương lại có lúc táo bạo đến vậy, ngay cả tôi còn cảm thấy giật mình nữa mà.

Thế rồi sau khi tôi kể hết mọi chuyện cho Hoàng Mai biết thì em vội đứng dậy, hai tay chống hông mà cau mày khó chịu nhìn tôi:

-Anh hay quá rồi nhỉ? Em đã bảo là đừng có qua lại với Lanna và Ngọc Phương mà anh có nghe đâu?

-Nhưng toàn là những tình huống bất đắc dĩ mà, khi thì diễn văn nghệ, khi thì học thêm làm sao anh có thể tránh được chứ

-Nhưng anh cũng phải biết giữ khoảng cách với họ chứ, bây giờ thì gây ra hậu quả rồi đó, tự mà xử lý đi! – Em quay mặt giận dữ.

-Thôi mà, đừng giận nữa! Anh cũng hết cách rồi! – Tôi cúi mặt hối lỗi.

-Ừm, nhưng ít ra anh còn làm được một việc đúng đắn đấy! – Em mỉm cười bụng mặt tôi lên.

-Ồ việc gì?

-Thì anh đã từ chối lời ngỏ của Ngọc Phương rồi, tất cả những gì em cần chỉ bấy nhiêu đó thôi...chụt...

Vừa nói xong, em liền nhẹ nhàng đặt vào môi tôi một nụ hôn thật ấm áp, nụ hôn không quá táo bạo nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được tình cảm của em dành cho mình lớn đến đâu, sự khoan dung của em rộng biết nhường nào và trái tim của em hiện hậu ra sao. Quả thật giờ đây tôi đã càng ngày càng yêu Hoàng Mai hơn so với lúc trước, yêu từ nét đẹp tinh khôi, giọng ca thánh thót cho đến cái tính hay ghen vô cớ của em...

-Nè, nơi lỏng ra một tý đi, người ta đau! – Em giãy nảy vì bị tôi ôm chặt

-À...ừ, xin lỗi! Tại không kiềm nén được cảm xúc!

-Ghe, lại còn cảm xúc nữa cơ! Từ đó đến giờ mới thấy anh chủ động đấy! – Em cười mỉm hồng ửng đôi má.

-Vậy chuyện của Ngọc Phương tính sao đây?

-Anh không cần lo gì hết, chỉ trách bạn ấy đã ngỏ lời với một người đã có bạn gái thôi, không đổ lỗi cho ai được!

-Nhưng Ngọc Phương đang bị bệnh mà!

-Đã có ba bạn ấy chăm sóc rồi, và lại nếu anh đến thăm thì làm sao bạn ấy có thể quên anh được chứ, không khéo khơi lại chuyện cũ thì phiền lắm.

- Vậy giờ anh nên làm gì đây?

- Ở nhà hủ hỉ với vợ con, hi! – Em cười đùa pha trò.

- Ặc, chết dở...! – Tôi giật thót.

- Hi, giỡn thôi! Xuống rửa mặt rồi đi ăn sáng nhé!

- O, bộ không ăn ở nhà sao?

- Hôm nay chủ nhật mà, phải đổi gió một tý chứ, bộ anh muốn em nấu ăn mãi luôn sao?

- Ừ hi, đâu có! Đi ăn cũng được!

- Vậy đi thôi, kéo trễ! – Em tíu tít kéo tay tôi đi.

Địa điểm chúng tôi lựa chọn đó là quán bún riêu của bà tư mập cách công viên khoảng 400m, ở đây bán vừa rẻ lại vừa ngon rất phù hợp với túi tiền của dân lao động nói riêng và bình dân nói chung, vì vậy sáng nào ở đây cũng đông nườm nượp người đến ăn và nếu nhìn kĩ thì cũng không ít thành phần là học sinh trong đó.

Đúng như tôi đã nói, nhập gia thì tùy tục, ăn ở quán bình dân, vệ đường thì không thể nào mặc đồ sang trọng như đi dạ tiệc được, thế nên Hoàng Mai hôm nay lại mặc một bộ quần jean, áo pull trong rất giản dị nhưng không vì thế mà có thể che lấp vẻ đẹp vốn có của em được, bằng chứng là vừa bước vào quán thôi thì đã có hàng chục cặp mắt nhìn em sáng rực như đèn pha vậy.

- Uầy, thấy chưa! Anh sợ đi ăn ở ngoài là thế đó!

- Có sao đâu, bạn gái anh đẹp phải thế thôi!

- Sặc, còn nói vậy nữa, ức chế qua đi! – Tôi ngửa cổ tru tréo.

- Cho anh biết cảm giác ghen của em là như thế nào nhé!

- Rồi rồi, uầy! Thiệt là...! – Tôi gãi đầu bế tắc.

- À mà Phong này!

- Chuyện gì nữa vậy?

- Từ nay về sau anh cũng không cần qua nhà Ngọc Phương học thêm nữa!

- Sao lại không chứ, cuộc thi hái hoa học tập cận kề rồi mà!

- Đã tránh xa Ngọc Phương rồi mà còn đến nhà bạn ấy làm gì

- Vậy còn học thêm thì sao?

- Em dạy cho, tuy không giỏi bằng bạn ấy nhưng cũng đủ để đi thi rồi, chịu hông?

- Ừ thì vậy...!

Và rồi hai đứa tôi cùng thưởng thức tô bún riêu buổi sáng ngon lành trong không khí tràn đầy niềm vui, tiếng cười và cũng không kém phần lãng mạn khi hai đứa gấp thìa qua lại cho nhau nhìn buồn cười chết đi được luôn.

Vậy mà quý đọc giả biết không, dù được Hoàng Mai trấn an như thế nhưng tôi vẫn không tài nào an tâm được, tất cả lỗi đều do tôi mà ra cả, nếu lúc trước tôi không đọc trộm nhật kí của bé Phương thì giờ mọi chuyện đã không rắc rối như ngày hôm nay rồi. Trách nhiệm toàn bộ sự việc này phải thuộc về tôi chứ không phải đổ hết cho bé Phương hiện đang nằm sọt trên giường được.

Nhưng tôi bây giờ có thể làm gì được đây, qua nhà bé Phương chắc, mà Hoàng Mai đã nói rằng nếu tôi đến thăm bây giờ sẽ làm nhỏ khơi lại nỗi đau nữa, chưa kể ba Phương đang tìm tôi tính sổ về việc để con gái của ông ấy lâm bệnh, tôi mà xuất hiện tại nhà của nhỏ giờ này thì chắc một đi không trở lại mất.

Thôi thì cứ để thời gian sẽ chữa lành vết thương lòng cho nhỏ, rồi một ngày nào đó nhỏ sẽ trở lại một bé Phương bình thường ngây ngô như trước kia thôi, không khéo lúc đó đến tôi là ai thì nhỏ cũng chẳng nhận ra luôn ấy chứ, nên cứ ý theo cách đó mà làm vậy, xin lỗi bé Phương nhé...

Thông thường cứ vào chiều chủ nhật hàng tuần thì tôi sẽ đi đá banh với tụi thằng Huy cho giãn gân giãn cốt sau một tuần học mệt nhọc, nhiều khi cũng có

rũ thêm thằng Toàn và Khanh nếu tụi nó rảnh, mà chúng tôi mới học tới lớp 10 à, ngoài học ra còn đi đâu nữa đâu nên cứ mỗi lần rũ là tụi nó đi ngay không cần suy nghĩ.

Và tuần này cũng thế, hôm nay được cái là có Hoàng Mai đi theo chung nữa, cảm giác như bữa nay tôi và Hoàng Mai không thể tách rời ra được vậy, đi đâu cũng có nhau hết nhìn rất ư là tình tứ, trong cứ như là vợ chồng son vậy.

Tạm gạt qua chuyện ấy một tý đã, bởi vì giờ đây hai tụi tôi hết sức là ngạc nhiên khi thấy có mấy chiếc xe đạp lạ đậu trước sân nhà nó, có vẻ như nó đang tiếp khách thì phải, mà cũng không đúng, khách ai lại đi xe đạp, vậy chắc có thể là bạn cũ của nó cũng không chừng.

Đột nhiên tôi chợt thấy một chiếc xe đạp điện rất quen cũng đậu trong sân nhà nó, chiếc xe đạp này, từ kiểu dáng, cho đến màu sắc đều rất giống với chiếc xe đạp mà tôi đã từng thấy trước đây. Phải rồi, không sai vào đâu được, đó chính là chiếc đạp điện màu xám bạc của Lan, còn chiếc đạp điện kẻ bên thì nhìn rất giống chiếc của Lam Ngọc đang chạy, chẳng lẽ hai cô đó đang ở trong nhà thằng Toàn hay sao?

-Ồ Toàn ới! – Tôi đánh bạo cất tiếng gọi.

-Ai đấy! – Tiếng nó vọng ra từ trong nhà.

-Tao Phong nè, ra mở cửa tao vào nào!

-Ồ, đợi tý!

Một lúc sau nó cũng đi dép lẹp xep từ trong nhà ra ngoài mở cổng cho chúng tôi. Hôm nay nhìn nó ăn mặc lịch sự gọn, quần tây áo sơ mi làm như đi xin việc làm ấy. Thấy vậy tôi tò mò hỏi:

-Hôm nay nhà mày có khách hả?

-Ờ, nhỏ Ngọc với Lanna qua nhà tao bàn chuyện tý!

-Thế tụi tao tới có bất tiện gì không?

-Làm gì có, buổi họp chỉ còn thiếu hai tụi bây thôi đó!

-Gì nghe hình sự thế mày! – Tôi dè chừng.

-Cứ vào đi thì biết, có ăn thịt tụi bây đâu mà lo! – Nó đẩy chúng tôi vào trong rồi đóng cổng lại.

Lăm le bước vào trong nhà của thằng Toàn thì đã thấy nhỏ Ngọc và cả Lanna đang ngồi uống nước chờ đó, trông bộ dạng có vẻ căng thẳng lắm, nhất là Lam Ngọc khi thấy tôi bước vào thì cứ như đang gặp kẻ thù vậy, mặt mày cứ sừng sộ cả lên làm tôi nhất thời hú vía mà chững bước, đến khi Hoàng Mai lay vai, tôi mới hoàn hồn mà ngồi xuống ghế.

-Được rồi, nhóm mình cũng đã đầy đủ nên tôi đề nghị là bắt đầu đến thăm bệnh Ngọc Phương đi!

-Sặc, thăm bệnh hả? – Tôi sững sốt.

Gì thế mày, có thăm bệnh không cũng gãy đánh đập lên nữa!

-Nhưng...

-Xin lỗi, mình và Phong không thể đi thăm bệnh Ngọc Phương được! – Hoàng Mai lên tiếng đỡ hộ.

-Lí do gì mà không đi thăm, tất cả là lỗi của Phong, người nên đi thăm nhất cũng chính là cậu ta! – Lam Ngọc quả quyết.

-Phong không có lỗi gì trong này cả, bạn biết gì mà nói!

-Sao lại không? Lanna, nói cho bọn họ nghe đi!

-À, mình nghĩ hai bạn nên bàn tính lại vụ này đi! Ngọc Phương đã kể cho mình nghe hết rồi! – Lan nhẹ nhàng nói khéo.

-Mình không cần biết các bạn đã biết sự thật đến đâu nhưng Phong trong vụ này hoàn toàn không có lỗi gì hết, tất cả chỉ do sự ngây ngô của Ngọc Phương thôi!

-Hoàng Mai, những lời như vậy mà bạn còn nói được sao, đừng có bênh vực Phong quá đáng! – Lam Ngọc điên tiết.

-Mình không có bênh vực gì cả, đó là sự thật! Nếu đổi ngược lại bạn trai của hai người lâm vào tình cảnh như thế thì sẽ giải quyết thế nào đây? Trách rằng “sao anh không đồng ý à?”

-Hoàng Mai này, bạn đừng có nói ngang như thế, sự việc dù đúng dù sai thì Phong cũng là người trong cuộc, dù bạn có là ai đi chăng nữa cũng không được quyền xen vào một khi Phong chưa cho phép, đúng chứ! – Lan vẫn bình thản phân bua.

- Thế em có quyền xen vào không Phong? – Hoàng Mai lườm tôi khó chịu.

- Phong này, đàn ông con trai phải có chủ kiến riêng của mình, không phải lúc nào cũng núp sau bóng con gái đâu...! – Lam Ngọc xuất ngôn lạnh lùng.

- Hê, có chuyện gì đã xảy ra với bé Phương thế! – Toàn phờn ngây ngô.

- Không biết đừng xía vào! – Cả đám hét lớn vào nó làm nó ngồi xếp re ngay tức khắc.

- Thế nào Phong, em có quyền không? – Hoàng Mai vẫn hỏi dồn.

- O, anh...

- Bạn là mẹ của Phong à Hoàng Mai, sao lúc nào cũng bắt cậu ấy phải nghe lời của bạn thế!

- Lam Ngọc, đừng có ý mình là lớp trưởng rồi muốn nói sao thì nói nhé! Như thế là lạm dụng chức quyền đấy! – Mai phản pháo.

- Nực cười chưa, việc này có liên quan gì đến lạm dụng chức quyền nhỉ! Tôi chỉ muốn Phong đến thăm bệnh Ngọc Phương thôi.

- Muốn thăm bệnh hay không là tùy thuộc vào chúng tôi, nếu chúng tôi không muốn thì không ai bắt ép được, hiểu rõ chưa!

- Bạn là Phong à Hoàng Mai, sao bạn có thể tự quyết định dùm Phong được? Đùa chắc!

- Minh không đùa, nhưng...

- Tất cả im hết đi!!!!!!!!!!!!!!! – Tôi bực dọc quát lớn

Căn phòng bỗng trở nên im phăng phắt, mọi tiếng cãi cọ, xia xoi giờ không còn nữa mà thay vào đó là một sự im lặng đến rợn người. Hít một hơi thật sâu, tôi mới trầm giọng nói rõ:

- Phải, đây là lỗi của tôi, là trách nhiệm của tôi phải gánh lấy! Cảm ơn em đã nói hộ cho anh Hoàng Mai, nhưng từ đầu anh đã nói là sẽ chịu trách nhiệm mọi việc do mình gây ra, vì thế em không phải tốn công nói hộ cho anh đâu, anh sẽ hổ thẹn rất nhiều nếu em vẫn làm như thế nữa – Rồi tôi nhìn sang Lam Ngọc – Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này, bà không cần nói nữa, tôi tự biết mình sẽ làm gì.

- Thế thì đi qua nhà Ngọc Phương đi! – Nhỏ vẫn lạnh lùng.

- Không, không ai được phép qua nhà Ngọc Phương hết!

- Tại sao thế Phong? – Hoàng Mai nói khề.

- Tôi sẽ qua nhà Ngọc Phương một mình!

- Sao, ông tính qua nhà Ngọc Phương một mình à?

- Phải, việc do tôi gây ra tôi sẽ tự giải quyết!

- Có khí khái đấy, nói thì phải làm nhé! – Nhỏ nhếch môi.

- Nhưng Phong...

- Anh đã quyết rồi Mai à, không cần dong dài nữa đâu! Bây giờ mọi người về hết đi, còn em hãy ở lại đây chờ anh về được chứ? – Tôi nhìn em nghiêm nghị.

- Nhưng...

- Mai à...

- Ừm, thôi được rồi, cứ làm theo ý anh đi, miễn là đừng có quá lố đấy!

- Vậy mọi người về nhà nghỉ ngơi đi, mọi việc cứ để tôi giải quyết, khi nào có tin tôi sẽ báo!

- Nếu Phong đã nói thế thì bọn mình về đây, không làm phiền bạn nữa! – Lan kúi húi mặc áo khoác vào chuẩn bị ra về.

- Thôi được rồi, bọn này về, liệu hồn mà giải quyết khôn khéo vào! – Lam Ngọc quay đi không quên dọa tôi lần cuối.

Sau khi hai người đó ra về rồi, tôi mới ngồi bệch xuống ghế sofa nhà thằng Toàn mà thở phào nhẹ nhõm, chả biết lúc này tôi ăn gan hùm mật gấu gì mà dám phát ngôn như thế nữa, bây giờ thì hay rồi, phải qua nhà Ngọc Phương một mình giờ này chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết, thiệt là...uầy...!

-Nè, bây giờ tao nói được chưa thế? – Thăng Toàn giờ này mới lên tiếng.

-Ờ, mày muốn nói gì nói đi!

-Này giờ tao nghe tụi bây nói cũng hiểu được chút chút rồi, việc tao muốn biết bây giờ là mày đã làm gì bé Phuong mà khiến nó phát sốt lên như thế!

-Chuyện này...- Tôi liếc nhìn Hoàng Mai.

-Anh bảo toàn quyền quyết định mà! – Em nhún vai gón lớn.

-Ủầy, được rồi! Tao kể thì mày đừng có sốc nha!

-Ồ xời, chuyện gì mà tao chưa từng gặp chớ, kể bỏ mày nghe xem!

Thế là tôi lại kể hết mọi sự việc cho thằng Toàn biết, dù gì thì nó cũng là bạn thân của tôi mà, chắc là không sao đâu, nhưng nếu là thằng Khanh thì còn lâu tôi mới kể. Và rồi khi nghe từng tình tiết một thì nó bắt đầu khản trương lên, đến khi tôi kể tình tiết cuối cùng thì nó đột nhiên nắm lấy cổ áo tôi mà giật lia lịa:

-Trời ơi thằng khờ, mày đồng ý là ngon rồi!

-Tao làm sao mà đồng ý được?

-Sao lại không, gặt đầu cái rụp là ok rồi!

-Ok Toàn nh? – Hoàng Mai Ngồi phía bên kia nhấc khéo.

-Á à, tao quên, hề hề! Xem ra cũng tội nghiệp cho mày nhể, tao đã bảo từ hồi đầu năm rồi mà mày đâu có chịu nghe!

-Mày thấy tao đa số là bất khả kháng mà!

-Đến nước này rồi thì phải qua nhà em nó thôi!

-Bộ qua thiệt hả mày!

-Cốp...chính mày nói với tụi tao giờ lại hỏi hả mày! – Nó cốc đầu tôi cật lực.

-Rồi qua thì qua, thôi tao đi đây, kéo lại trễ!

-Ờ đi thì đi, nhờ khóa cổng lại đấy, tao làm cốc nước đã, lúc này bị tụi bây làm sợ đồ mờ hôi hột.

Thế rồi tôi lều bều dắt xe ra khỏi cổng, Hoàng Mai cũng tò tò đi theo một đoạn coi như tiễn chân tôi lên đường, nhưng sắc mặt của em xem ra vẫn còn khó chịu lắm, hết như thái độ lúc này khi cãi nhau với Lam Ngọc ấy, vậy nên khi thấy sắc mặt đó tôi cũng ngại bắt chuyện với em lắm, không khéo lại bị sặc cho một trận nhớ đời luôn ấy chứ!

-Anh đi nhé!

-Đi đâu thì đi, anh toàn quyền quyết định mà! – Em chu mỏ giận dỗi

-Em đừng nói vậy, mọi chuyện anh làm đều vì em đó!

-Nếu là vì em thì mau chóng giải quyết việc này đi, em không kiên nhẫn được đâu!

-Ừ, biết rồi! Thế anh đi nhé!

-Mà khoan, đưa tai đây em nói cái này!

-Gì thế...chut...

Vừa đưa tai xuống thì em đã chồm lên hôn vào má vào tôi một nụ hôn nhẹ nhưng cũng đủ làm tim tôi tê tái muốn đột quỵ rồi.

-Hi, đây coi như quả động viên tinh thần đó, cố lên!

-À, rồi rồi! Cố thì cố!

Được sự động viên của Hoàng Mai, tôi tự tin hơn bao giờ hết, liền bắt đầu những guồng quay xe đạp của mình hướng đến nhà Ngọc Phuong với khi thế hùng hự ngất trời, có thể nói sức mạnh của tình yêu là không giới hạn, nó có thể khiến một con người từ yếu đuối, nhỏ bé thành một dũng sĩ gan dạ, có thể vượt qua mọi thử thách, và chính tôi đây cũng cảm nhận được như thế, nào dừng sĩ gan dạ tiến lên...

-Con còn qua đây làm gì?

-Ồ dạ, con qua thăm bạn Phương ạ? – Vừa đến nhà Phương đã bị ba em làm cho tắt lửa ngay tức khắc.

-Hôm qua con đã dắt bé Phương của bác đi đâu mà giờ nó lại sốt liệt giường thế kia?

-Con...

-Có phải hai đứa đã xảy ra chuyện gì rồi không?

-Ồ, chuyện gì là chuyện gì ạ?

-Bác là người lớn, đừng có giấu bác nhé! Chắc là chuyện tình cảm rồi phải không?

-Dạ...

-Thừa nhận đi, nếu không do con thì tại sao bé Phương của bác cứ mê sảng gọi tên con thế?

-Dạ, con thừa nhận là chuyện tình cảm nhưng phức tạp lắm ạ, không như bác nghĩ đâu!

-Thế con định giải quyết thế nào đây?

-Dạ vào thăm Phương, rồi tính tiếp ạ! – Tôi bẽn lèn.

-Thôi được rồi,nó ở trong phòng đấy, bệnh tình đã thuyên giảm so với lúc sáng, con tự mà giải quyết. Đúng thật là con nít không nên yêu sớm mà, hừm...! – Ông thờ dài lắc đầu.

Bước vào căn phòng quen thuộc nơi tôi đã có những buổi học thêm đầy niềm vui tại đây, hình bóng của bé Phương hiện lên trước mắt tôi lúc này là một cô bé xanh xao, hốc hác, mặt mày trắng bệch vì vừa trải qua một cơn sốt nặng, vẻ ngây ngô, tinh nghịch như mọi ngày của em không còn nữa mà thay vào đó là nét mặt thiếu sức sống đến xót cả lòng.

Khẽ khàng lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi còn lấm tấm trên mặt em, tôi chắc rằng hôm qua em đã khóc rất nhiều, thậm chí là khóc tức tưởi, bởi lẽ không gì đau bằng việc bị người mình yêu từ chối một cách thẳng thừng như thế, đối với người thường còn chịu không thấu thì làm sao một cô bé mót ướm như Ngọc Phương có thể chịu được chứ.

Sau khi lau đi những giọt mồ hôi trên mặt của em xong, tôi lại tiếp tục lau dùng khăn lau đôi bàn tay bé nhỏ, xinh xắn của em, chính đôi bàn tay này hôm qua đã gọt đi bao nhiêu là nước mắt, cũng chính đôi bàn tay này đã cho tôi biết bao nhiêu kỉ niệm khó phai, từ những lần vỗ vai tinh nghịch cho đến những cái ôm ấm áp trong thời tiết se lạnh mùa đông đầy mưa gió.

Tôi vẫn ngồi đó, ngồi lì một chỗ, công việc duy nhất của tôi hiện giờ chỉ là ngắm nhìn em mà thôi, em vẫn nằm im, có vẻ ngủ rất ngon, tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở của em rất đều đặn. Ngoài Hoàng Mai ra, chưa bao giờ tôi lại đặc biệt quan tâm chăm sóc một cô gái ân cần đến vậy.

Thực sự thì tình cảm của tôi đối với Ngọc Phương không phải là tình yêu, nhưng nó có một cái gì đó khiến tôi lúc nào cũng muốn bảo vệ em hết mình, những gì tôi cần ở em chỉ là được thấy em cười đùa vui vẻ mà thôi, ngoài ra tôi chẳng muốn gì nữa cả...

Bất chợt tôi lại nhìn thấy cuốn nhật kí của em đang để ở đầu giường cạnh gối nằm, chính cuốn nhật kí này là tác nhân khiến Ngọc Phương phải ra nông nổi như thế.

Không, không phải! Chính tôi mà là người trực tiếp làm Ngọc Phương tổn thương mới đúng chứ,nếu như tôi không đọc trộm nhật kí của em thì đâu đến nông nổi như ngày hôm nay. Tất cả chỉ tại tính tò mò khôn kiếp của tôi mà thôi, nó đã làm tôi lâm vào biết bao nhiêu chuyện rắc rối mà đến giờ tôi vẫn chưa thể kiểm soát nó được,thiệt đúng là cái nghiệt mà.

-Phương à, Phong xin lỗi! tất cả cũng chỉ tại Phong mà ra, nếu như Phong không đọc nhật kí thì Phương bây giờ vẫn còn cười đùa vui vẻ rồi nhỉ? Phong thiệt là một tên đê tiện, hạ lưu lắm phải không?

-Hông, Phong hông phải là một tên đê tiện, hạ lưu đâu, mà Phong là một tên đáng ghét...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Trong lúc mà tưởng chừng như bé Phương đang say ngủ giấc nồng thì em lại thức giấc, cất tiếng trả lời tôi như đã thức từ rất lâu rồi, kiểu như đang giả bộ ngủ dậy giờ vậy.

Thấy em đột nhiên thức giấc như thế, tôi cũng giật mình mà lắp bắp:

-Ồ, Phương! Dậy từ lúc nào thế?

-Lâu rồi, từ lúc Phong vào phòng cơ!

-Vậy những gì Phong nói lúc này...

-Nghe hết rồi...

-Phong xin lỗi, tất cả là tại Phong hết!

-Đã bảo là không phải tại Phong mà, chỉ là Phương khờ khạo thôi!

-Không Phương đừng nói thế, thổ lộ tình cảm là quyền tự do của mỗi người mà!

-Vậy Phong không để tâm chứ?

-Không đâu, thấy Phương an toàn thế này thì Phong mừng còn hông hết mà!

-Ừm hi...! – Nhỏ khẽ cười ôm lấy chú gấu bông của mình.

Mặc dù vậy nhưng trong lòng tôi vẫn canh cánh một vấn đề nan giải đó chính là thực sự tình cảm của bé Phương dành cho tôi là tình cảm như thế nào, tại sao em lại có thể gan đến mức thổ lộ trước mặt tôi chứ.

Xét thấy tình cảnh này là cơ hội duy nhất mà tôi có thể hỏi em về chuyện đó, ngoài ra thì không còn cơ hội nào khác nên tôi liền đánh bạo mà thử hỏi với em:

-Phương này, thật ra tình cảm của Phương đối với Phong là như thế nào!

-Sao Phong lại hỏi vậy? – Em ấp úng úp mặt vào gấu bông.

-Chẳng phải Phương muốn cho Phong biết tình cảm của mình sao, đây là cơ hội duy nhất đấy Phương ạ!

-Ừm, thật ra thì Phương cũng không biết miêu tả nó bằng cách nào nữa, chỉ cảm thấy muốn được che chở khi ở bên Phong thôi ngoài ra thì Phương hông biết gì hết...

-À, có phải đó là cảm giác nương tựa, vò vỉnh khi ở bên Phong phải hông?

-Phải đó, Phương cảm thấy nó lạ lắm!

Hà hà, không có gì lạ đâu bé Phương ạ, rốt cuộc thì anh cũng đã tìm ra vấn đề ở nơi em rồi. Đây hoàn toàn không phải là tình yêu gì sắc, đây chỉ là cảm giác nương tựa, dựa dẫm và mền phục của một cô em gái đối với anh trai của mình mà thôi. Đây là việc ai ai cũng có thể biết, tôi dù có mù về tình cảm đến đâu thì cũng không thể nào lẫn lộn hai cảm giác đó được, việc này đã quá rõ rồi, thế thì cách giải quyết sẽ đơn giản thôi:

-Phương à, có phải Phương đang cần một người anh che chở cho Phương đúng không?

-Thực sự thì Phương rất muốn có một ai đó che chở, bảo vệ cho Phương những lúc cần! Việc đó chắc là đòi hỏi hơi quá rồi Phong nhỉ?

-Và Phương muốn sự che chở đó đến từ Phong?

-Ừm, Phương rất muốn, nhưng Hoàng Mai...

-An tâm đi, hãy đưa ngon uto ra nào! – Tôi mỉm cười trêu mếu

-Ồ, việc gì thế?

-Cứ làm theo lời Phong!

-Rồi!

Khi Phương vừa đưa ngón út ra thì tôi cũng dùng ngón út của mình ghé ngón tay với em giống như kiểu giao kèo vậy, nhưng đây không phải là một giao kèo, mà đó chính là:

-Hai tụi mình kết nghĩa nhá!

-Phong nói gì vậy?

-Thì hai tụi mình kết nghĩa anh em, từ nay Phuong sẽ là em gái của Phong, chịu chứ?

-Em gái ư? – Em hơi trầm ngâm

-Nếu Phuong muốn?

-Ừm, hi...! Phuong đồng ý! – Nhỏ mỉm cười ngéo ngón út chặt lấy ngón út của tôi.

-Vậy gọi một tiếng cho nó ngọt xem nào!

-Um...! – Nhỏ ấp úng.

-Nói đi, mạnh dạn lên nào!

-Anh...hai!

-Ừa, đây! Em gái ngoan! – Tôi cười lớn bẹo má em.

-Ahhhhhhh, anh haiiiiiiiii! – Nhỏ reo lớn ôm chặt lấy tôi.

-Éc, đừng có ôm anh như thế chứ! – Tôi hốt hoảng tru tréo.

-Hai đứa làm gì trong phòng mà ồn ào thế...σ...!?!

Ba Phuong vì nghe tiếng động lạ nên đã đi lên kiểm tra, và vô tình ông đã thấy cảnh bé Phuong đang ôm lấy tôi...trên giường!?!

-Sao...bố đã bảo là hai đứa...vui chơi lành mạnh mà! – Ông kinh ngạc lắp bắp.

-Sặc, không phải đâu bác, bé Phuong vừa khỏe bệnh nên vui mừng quá đấy thôi, phải không Phuong?

-Hi, phải đó ba! Hông có gì hết mà! – Em nheo mắt hứng ứng.

-Thật không? – Ông vẫn còn nghi hoặc

-Dạ, thật mà bác, con không có nói dối đâu!

-Ừm, mấy đứa còn đang tuổi ăn, tuổi lớn đừng có làm việc gì quá lố là được rồi, hiểu chưa?

-Dạ, hiểu ạ! – Tôi gật đầu răm rắp.

-Còn Con nữa bé Phuong!

-Gì vậy ba?

-Ba đã bảo là con chưa tới tuổi lấy chồng đấy, đừng có manh động!

-Ba này, có người ta kia! – Nhỏ dậm chân gầy nãy.

-Thế đấy, con mà không nghe lời ba thì đừng trách nhe!

-Biết rồi mà!

-Ừm, hai đứa có chơi gì chơi tiếp đi nha, nhớ là lành mạnh đấy! – Ông vẫn không quên đá xoáy bọn tôi trước khi đi khỏi.

Sau khi mối nguy hiểm đã qua đi, chúng tôi mới hoàn hồn mà lăm lét nhìn nhau, nhưng riêng tôi thì vẫn còn kinh ngạc lắm, chỉ vừa lúc nãy thôi Ngọc Phuong cứ ý như một cô bé con tính nghịch vậy, làm tôi hú vía tưởng như chết đến nơi với ba Phuong rồi đấy chứ?

-Phuong ơi!

-Hà?

-Sau này đừng có nhảy bổ vào người anh như thế nhá!

-Ừa, vui mà!

- Ờc, có ngày anh đứt gân máu chết đấy!

- Anh là con trai sao mà yếu vậy, hờ chút là bệnh rồi!

- Sặc, đến em cũng... – Tôi há hốc kinh ngạc.

“Trời ơi! 3 rồi, 3 người rồi, ban đầu là Lan sau là đến Hoàng Mai bây giờ lại đến bé Phuong nữa, sao ai cũng che tôi yếu hết vậy, thiên lý đâu rồi ahhhh, tôi mà bạo lên thì nói tôi vũ phu, tôi mà hiền quá thì chê tôi yếu, lí lẽ gì thế này, loạn rồi, ahhhhhh...”

- Ô anh bị sao thế? – Bé Phuong tròn xoe mắt khi thấy tôi ngồi ưỡn.

- Ủa, không có gì! Ngồi tự kỉ chút thôi!

- Hi, có anh hai cũng vui phết! – Nhỏ cười híp mắt.

- Thế thì rán mà sống vui vẻ vào, đừng có mít ướt nữa biết chưa bé con?

- Ủa, biết rồi! Anh haiiiii!

Thế là chuyện tình cảm của tôi và bé Phuong có thể chấm dứt tại đây được rồi, chắc hẳn rằng sẽ có một số độc giả cảm thấy thất vọng lắm phải không. Đúng thật là bé Phuong rất tốt, rất ngây ngô và trẻ con nhưng việc tình cảm thì không thể nào dựa vào những tiêu chí đó để đánh giá một cách tập tễnh được. Chỉ có tình cảm từ sâu thẳm trong trái tim của mỗi con người mới là thước đo chuẩn nhất mà thôi, mọi người hãy nhớ lấy nhé...

Thôi...! Tạm gác lại chuyện giữa tôi và Ngọc Phuong đã, vì cơ bản nó cũng đã êm xuôi rồi chẳng còn gì to tát hết, Hoàng Mai tuy có hơi khó chịu một chút về cách giải quyết của tôi nhưng chung quy lại thì em cũng đã gật đầu chấp nhận rồi, thế nên chuyện này không còn gì để bàn tán nữa cả, chuyện quan trọng nhất bây giờ là hướng đến cuộc thi hái hoa học tập đang ở trước mắt đây, một cuộc thi khủng khiếp mà tôi sẽ chẳng bao giờ quên được.

Theo như tiến trình thì cuộc thi cuối cùng cũng diễn ra, may mà tôi đã làm lành với Ngọc Phuong trước nếu không thì chắc đã mất một trụ cột chính trong đội rồi, tôi lúc đó e là sẽ có thảm họa đấy, nhưng giờ thì khỏe rồi, bé Phuong đang ở trong trạng thái tốt nhất, dự là sẽ đẽ bẽp được một số lớp đấy.

Sẵn đây tôi cũng phổ biến sơ qua về nội dung cuộc thi hái hoa học tập cho các bạn nhé!

Như các bạn đã biết rồi đấy, kì thi hái hoa học tập này có đủ tất cả các câu hỏi thuộc tất cả các môn thi học kì I này. Tất cả được chia ra làm hai phần, bài tập và lý thuyết, buổi sáng ngày hôm nay chúng tôi sẽ thi lý thuyết trước, buổi sáng mai sẽ tiếp tục thi bài tập sau đó.

Tất cả các thí sinh khối 10 sẽ tập hợp tại phòng hội trường của trường, mỗi lớp đều được đánh số thứ tự, đến thứ tự lớp nào, 1 trong 4 người nhóm đó sẽ đại diện lên bốc thăm câu hỏi, nếu người đại diện trả lời được sẽ dành trọn 10 điểm, còn để cho đồng đội bổ sung chỉ dành được 8 điểm mà thôi, nhưng nếu nhóm đó không trả lời được thì những nhóm khác có quyền giờ tay bổ sung và nhận được 5 điểm.

Ắc hẳn các bạn cũng đã nắm được nội dung của cuộc thi rồi phải không nào, bây giờ thì bắt đầu thôi...

Lớp đầu tiên lên bốc thăm là lớp 10A5 cũng nằm trong top 5 lớp chọn của khối 10, xem ra bọn nó có vẻ tự tin lắm, nhìn cái thẳng lên bốc thăm thì biết, mặt mày tự tin, sáng láng thấy rõ luôn, xem ra chắc được 10 điểm rồi.

- Mời em đọc câu hỏi!

- À, cấu trúc của khí quyển gồm mấy tầng, đó là những tầng nào!

- Trời...! – Cả đám bên dưới nháo nhào cả lên.

Đó là lẽ dĩ nhiên thôi, bởi vì câu đó quá dễ mà, ngay cả một đứa con nít nếu chịu khó xem chương trình em yêu khoa học thường xuyên thì cũng trả lời được câu này ngay tức khắc liền, nhưng mà tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa, hỏi bé Phuong phát:

- Ê nè, Phuong! Có mấy tầng vậy!

- Cốp... Có thể mà cũng hỏi hà mày! – Toàn phòn xoay qua cốc đầu tôi.

- Tao hỏi Phuong, không có hỏi mày thẳng cò hó! – Tôi ôm đầu tru tréo.

- Thôi nào hai người, tập trung đi, theo như tôi nhớ thì có 5 tầng đó! – Lam Ngọc gắt gỏng

- Phải rồi, 5 tầng đó là: đối lưu, bình lưu, khí quyển giữa, tầng không khí cao và tầng khí quyển ngoài đấy! – Ngọc Phuong kể rành rọt không vấp chữ nào.

- Chà, quả đúng thật là siêu đẳng nha! – Toàn phòn tấm tắc

- Hi, câu hỏi dễ mà! – Em nheo mắt tình nghịch

Nhưng mà mọi người biết không, câu hỏi tưởng chừng như khá đơn giản đó lại làm cái thằng A5 cứ nhăn mặt lên như khi cắn ớt vậy, vẻ mặt sáng láng, tự tin đầu mắt tiêu rồi, ở bên dưới cũng có mấy đứa cười thầm rồi đấy, thiệt đúng là lớp chọn làm câu khó như dễ, câu dễ như khó mà...

-Em có câu trả lời không? – Anh phụ trách cười mình.

-Dạ, em xin nhờ đồng đội bổ sung ạ! – Nó nói xong rồi lẩn về một mạch luôn không dám ở lại lâu vì sợ bàn dân thiên hạ chê cười.

May mắn là lần đồng đội của nó có vẻ thông minh hơn nên trả lời được ngay câu đó và rinh về 8 điểm đầu tiên cho đội, hú hồn thằng nhỏ chưa?

Và rồi đến lượt lớp 10A8 lên bóc thăm câu hỏi, lớp này cũng tếu chả kém A5 đâu, nhất là cái thằng lên bóc thăm nhìn đã thấy sốc đến tận óc rồi, mặc đồ gì mà quần tương như kéo lên đến nách vậy, nhìn ngố vô cùng tận, để xem nó trả lời ra sao:

-Mời em đọc câu hỏi!

-“Em hãy trình bày cấu tạo của tế bào nhân sơ?”

-Rồi, mời em trả lời luôn!

-Dạ em xin trả lời là cấu tạo gồm: nhân tế bào, lưới nội chất, ribôxôm, bộ máy gôngi, ty thể, lục lạp và một số bào quan khác...em xin hết ạ! – Nó chốt câu đồng dạng.

-Á, haha, hỏ hỏ, hé hé! – Nó vừa sút lời thì cả đám trong hội trường cười nghiêng ngả ra như chưa từng được cười vậy.

-Vâng, xin chúc mừng, câu trả lời của em không thể nào...sai hơn được nữa! – Anh phụ trách cũng vui không kém.

-À, em trả lời đúng mà anh, cấu tạo của tế bào nhân thực?

-Câu hỏi là của tế bào nhân sơ mà!

-Ủa, lúc này mới thấy nhân thực mà! – Nó gãi đầu trở mắt.

-Úiiiiiiii! Xuống đê, trả lời sai rồi không được trả lời lại đâu! – Đám đông bên dưới hò reo inh ỏi.

-Chắc là em nhầm lẫn rồi, câu trả lời đã được thốt ra nên em không thể trả lời lại được, mời em về chỗ ngồi để bạn mình bổ sung! – Anh phụ trách vỗ vai an ủi nó nhưng không giấu được nét mặt đang nhìn cười thấy rõ.

Cũng may mắn giống như thằng A5 hồi này là đồng đội của nó đã trả lời thành công nên vớt vát được con 8 về cho đội mình, nếu không thì thằng này đã trở thành tội nhân thiên cổ rồi.

Nhưng ngoài những lớp nhí nhố đó ra thì cũng có một số lớp giành được điểm 10 tối đa đấy, tiêu biểu như lớp A1 đầu tàu khối 10 đây, theo nhận xét của tôi thì bọn chúng là quý hết rồi chứ không phải là người nữa, học hành gì mà cấm đầu cấm cổ tợn luôn và cái thằng lên bóc thăm câu hỏi của lớp nó cũng đeo cặp kính dày cộm như ốc bu vậy:

-“Mệnh đề là gì?” – Nó đọc câu hỏi đồng dạng.

-Mời em trả lời!

-Dạ là: Mệnh đề là một khẳng định đúng hoặc một khẳng định sai. Một câu khẳng định đúng là một mệnh đề đúng. Một câu khẳng định sai là một mệnh đề sai. – Nó mở miệng chốt câu không vấp chữ.

-Chúc mừng đội của em đã được 10 điểm!

-Ồ hú...ú...ú...! – Lớp nó bên dưới reo hò như sấm dậy.

Đúng là lớp đầu tàu có khác, trả lời dứt khoát, nhanh, gọn, lẹ có ngay 10 điểm ngọt sớt, đến thằng Toàn còn phải rùng mình hoảng hốt chỉ là đa số mấy lớp cơ bản khác, kì này xem ra khó ăn mấy thằng đầu tàu đây.

Và tương tự như lớp A1, A2 và A3 cũng giành được điểm số tuyệt đối với câu hỏi mình bóc được, thiệt quả là những lớp lên kéo trên đích thực, lớp nào lớp này đều trả lời tách bạch, gọn lẹ mà không một chút chần chừ, xem ra muốn dẫn đầu cuộc thi thì phải vượt qua 3 lớp này rồi, một việc khá khó khăn đấy, nhưng cũng phải cố gắng xem sao đã...

Sau biết bao nhiêu lớp lên bóc thăm, cuối cùng thì cũng đến lượt lớp tôi lên ứng thí, nhưng việc quan trọng bây giờ là ai sẽ lên bóc thăm mở hàng cho lớp đây:

-Lên đi Toàn, mày lớp phó học tập mà!

-Không được, tao phải đợi đến phút cuối cùng mới lên! Hay bé Phương lên đi nhé! – Nó dùng đẩy qua cho Phương.

-Thui Phương nhất lắm, có ai đó lên trước đi đã, hay là Lam Ngọc nhé!

-Uầy, để tôi đi!

-Khoang khoang, bậy rồi! – Toàn phờn kéo tay nhỏ Ngọc lại.

-Gì thế, tui không lên được hả?

-Lên được, mà chưa phải lúc, Lam Ngọc phải đợi đến lượt thứ 2 hay thứ 3 mới phát huy tác dụng!

-Vậy bây giờ ai lên đây? – Tôi nhủ mầy.

Nhưng chưa nhủ mầy được bao lâu thì tôi lại phải trở mặt ra căng thẳng vì lúc này cả 3 đứa đều nhìn tôi không chớp mắt:

-G..gì thế, làm gì nhìn tui ghê vậy!

-À, mầy lên đi Phong! Số mầy hên mà!

-Không được, tao phải đợi đến phút cuối cùng mới lên! – Tôi bắt chước điệu bộ của thằng Toàn.

-bà mầy, dám bắt chước tao! – Nó cốc đầu tôi phát đau điếng.

-Lớp 10A4, có lên bóc thăm không! – Anh phụ trách khó chịu khi thấy bọn tôi lâu lắc.

-Thôi được rồi, để tôi lên trước! Khỏi phải dùng đũa gì cả! – Lam Ngọc thờ hắc rồi bước mạnh dạn lên bục.

Và câu hỏi nhỏ bóc được là một câu hỏi thuộc lĩnh vực hóa học:

“Kết luận nào sau đây không hoàn toàn đúng?

A- Bán kính nguyên tử giảm dần

B- Nguyên tử khối tăng dần.

C- Tính phi kim tăng dần, tính kim loại giảm dần.

D- Tính bazơ của oxy và hydroxit yếu dần.”

-Em có câu trả lời không?

-Dạ câu trả lời là...! – Nhỏ dăm chiêu suy nghĩ.

-Ê, tao thấy nhỏ Ngọc không xong rồi! – Thằng Toàn khều vai tôi.

-Ặc, nhỏ mà không trả lời được chắc hai tụi mình tiêu đời quá! – Tôi rùn mình phát sợ vì chính hai tụi tôi đã ép nhỏ lên.

-Em có câu trả lời không?

-Ừm, em chọn đáp án B ạ!

-Đáp án B, em chắc chứ?

-Dạ, chắc!

-Đó là đáp án.....chính xác, 10 điểm dành cho đội em!

-Đú...ú...ú...ú, hay quá xa con bà bán chả cá luôn...! – Toàn phờn đập bàn phấn khích.

-Thế là thoát nạn rồi mầy ạ! – Tôi siết vai nó khoái chí.

-Hai người coi kìa! – Bé Phương cười già lả.

Thế là đội tôi cũng đã giành được 10 điểm đầu tiên về cho mình rồi, như vậy là vẫn có cơ hội vượt qua các lớp kèo trên để giành giải nhất cuộc thi, đến lúc đó bọn tôi sẽ cho tụi nó thấy những lớp kèo dưới không phải là bàn đạp để tụi nó dẫm lên đâu.

Và rồi cuộc thi vẫn tiếp tục với vô số câu hỏi được bóc ra, cũng có một số lớp ghi được trọn điểm giống như lớp tôi, nhưng cũng có một số lớp phải nhờ đến sự trợ giúp của động đội mới có thể ăn điểm được, thậm chí còn có một số lớp không trả lời được câu hỏi nữa, xem ra mục đích tụi nó đến đây chắc là giao lưu và học hỏi thôi.

Sau khi xoay tua một vòng lại đến lớp tôi bóc thăm tiếp, kì này thằng Toàn đã đồng dạng bước lên bóc thăm câu hỏi mà chẳng cần ai phải thúc, chèo kéo: “Đề tui lên cho, này giờ háo hức lắm rồi!”

-Mời em đọc câu hỏi!

-“EM hãy trình bày những đặc điểm của chuyển động rơi tự do”

-Chà...! – Cả đám bên dưới bàn tán xôn xao vì câu hỏi này không phải loại dễ ăn.

-Em xin trình bày luôn ạ, có 3 đặc điểm là:

1.Có phương thẳng đứng.

2.Có chiều từ trên xuống

3.Là chuyển động thẳng, nhanh dần đều.

-Ú, tuyệt vời ông mặt trời! – Cả đám lớp tôi reo hò hưởng ứng.

-Qua biểu hiện của khán giả cũng đã biết được kết quả rồi phải không nào? Đó là câu trả lời chính xác!

-À, hứ...ứ...ứ...ứ! – Lại thêm một tràng reo hò ồm ồm cả hội trường.

-Mấy cung thấy anh chưa? – Nó về chỗ đắc chí.

-Nói cung tiếng nữa là có án mạng đấy! – Lam Ngọc lườm nó cháy mắt.

Lại thêm một câu trả lời nữa chúng tôi đạt điểm tuyệt đối, nhưng những lớp kẻo trên cũng cũng cựa không kém. Từ này đến giờ họ chỉ toàn trả lời đúng bon, không sai câu nào cả, nhiều khi còn gờ tay kiểm điểm từ những đội không trả lời được nữa chứ, thiệt quả là quý mà.

Nhưng thôi cứ mặc bọn nó làm gì thì làm, bọn tôi vẫn âm thầm tiếng tới vậy. Lượt trả lời tiếp theo là của bé Phuong, em bóc thăm được một câu giáo dục công dân có nội dung ngắn gọn như sau:

“Phương pháp luận siêu hình là gì?”

Vừa đọc xong câu hỏi thôi thì cả hội trường đã ò lên rùm ben rồi, chả là ở năm lớp 10 nhất là chương trình học kì I thì không gì kinh khủng hơn là môn giáo dục công dân với những vấn đề triết học, phương pháp luận, thế giới quan nhìn muốn chóng cả mặt, ngay khi bé Phuong vừa đọc câu hỏi xong thôi thì mặt đứa nào đứa này đã nhăn như khi cắn ớt rồi.

-Em có trả lời được câu hỏi không?

-Dạ được, Phương pháp luận siêu hình là...bla...bla...bla... – Nhỏ nói ra một lèo nội dung của câu hỏi khiến cho mấy đứa bên dưới cứ gọi là há hốc mồm kinh ngạc chỉ thí đều là chưa chạm đất thôi.

Tôi thì không kinh ngạc mấy đâu, bé Phuong giỏi những môn xã hội hơn những môn tự nhiên mà, mấy câu hỏi cón con này không bao giờ làm khó em được, nên mặc nhiên 10 điểm thuộc về đội của tôi gọn ơ trong sự há hốc của mấy lớp khác.

Từ sáng đến giờ mỗi đội đã trải qua 3 lần bóc câu hỏi rồi, chỉ còn một lần bóc câu hỏi cuối cùng để kết thúc vòng thi lý thuyết mà thôi. Điểm số của đội tôi hiện giờ là 30, đang cách đội dẫn đầu đầu A1 là 15 điểm, và bọn họ đã qua lượt trả lời thứ tư của mình rồi còn đội tôi thì chưa, nên nếu như đội tôi trả lời đúng câu hỏi này thì sẽ rút ngắn khoảng cách lại với lớp nó.

Và người trả lời câu hỏi cuối cùng này không ai khác hơn đó chính là tôi, mặc dù không chắc ăn lắm nhưng đã đến lượt rồi không muốn lên cũng không được:

-Rán lên nha anh hiiiiii! – Bé Phuong nheo mắt động viên tôi.

-Ồ, rán lên nha anh hiiiiii! – Toàn phòn cù nhay nhái lại bé Phuong.

-Dẹp mày đi, đừng có làm tao cụt hứng!

-Lên mau đi, ông mà không trả lời được câu này thì chết với bọn tôi đấy! – Lam Ngọc trừng mắt đe dọa.

Thế rồi tôi anh dũng cất bước ra đi mang theo một sứ mệnh nặng nề trên vai là phải lấy được trọn điểm câu hỏi này, nhưng làm sao được đây, ngoài anh văn ra thì tôi không chắc môn nào cả, họa chăng là chỉ có môn vật lý hơi đỡ đỡ tý thôi.

Kì kèo mãi tôi cũng thò tay bóc lá thăm câu hỏi được ví như định mệnh của cuộc đời mình, lá thăm quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Sau khi mở câu hỏi ra tôi liền thấy tám hình có chụp một người đàn ông đang chạy, cùng với đó là một yêu cầu ngắn gọn:

“Em hãy miêu tả hành động của người đàn ông trong bức hình bằng tiếng anh!”

Dứt câu cả đám lớp tôi hò reo như ông võ tở, bởi lẽ bọn nó ai cũng biết tôi giỏi về môn tiếng anh, và lại còn bắt trúng câu hỏi tiếng anh nữa, chẳng khác nào chuột sa hũ nếp, 10 điểm chắc trong lòng bàn tay.

Ngay cả tôi còn tự tin về mình nữa cơ mà, miêu tả một người đang ông chạy bộ thì có gì là khó khăn đâu, “người đàn ông” là “man” nhưng ở đây lấy ngôi thứ ba nên xưng bằng “he” sẽ hợp lý hơn, còn chạy bộ là “run”, do “he” số ít nên “run” sẽ thêm “s” thành “runs”, vậy người đàn ông chạy bộ là “he runs” quá dễ.

-Đáp án của em là “he runs” ạ!

Nhưng có một điều lạ là ngoài những tiếng hò reo đồng tình của đám bạn thì lại có một ý kiến không đồng tình với đáp án của tôi, đó không ai khác chính là bé Phương, em giờ đây đang lắc đầu, hua tay lia lia như ra hiệu cho tôi rằng đáp án đó không đúng.

Tại sao chứ, đáp án của tôi hoàn toàn chính xác mà “he runs”, về mặt ngữ pháp thì chẳng sai chút nào, động từ số ít thì phải thêm “s”. Còn về mặt nội dung thì quá ư là hợp lý, “he runs” – “ông ta chạy”, chả sai chỗ nào cả, họa chăng là bé Phương đã nhắc sai rồi, đành rằng là nhỏ học rất giỏi ở tất cả các môn nhưng về môn anh văn thì nhỏ vẫn còn thua tôi một tý, thế nên không lí nào mà tôi sai được, chắc chắn là không sai.

-Em đã chót đáp án chưa? – Anh phụ trách hỏi lại.

-Dạ, em xin chót đáp án đó là “he runs”!

-Nếu em đã chót đáp án thì anh xin công bố kết quả, đó là một đáp án...sai!

-Sao...sai á! – Tôi thất kinh.

-Đáp án sai rồi, mời em về chỗ ngồi để đồng đội bổ sung!

Tại sao chứ, đáp án đó sao lại sai được, ngữ pháp nội dung đều đúng mà, ban tổ chức có nhầm lẫn gì không vậy? Không thể nào tôi trả lời sai một câu hỏi dễ như thế được, chắc chắn có nhầm lẫn rồi!

-Mây sao thế Phong, câu hỏi dễ thế mà! – Thăng Toàn trở mắt nhìn tôi.

-Tao trả lời đúng chứ có sai gì!

-Phong, rõ ràng anh đã sai rồi!

-Có gì để mà sai, ngữ pháp, từ vựng anh đều đúng sai đi đâu được!

-Nhóm 10A4 có bổ sung gì không?

-Anh xem em sửa nhé – Rồi nhỏ quay lên đồng dạng – Đáp án là “he is running” ạ!

-Ồ, đây mới là đáp án chính xác, 8 điểm dành cho nhóm 10A4!

-S...sao lại thế! – Tôi bàng hoàng như không tin vào tai mình.

-Phong, anh chấp nhận đi, bức ảnh đó là một người đàn ông đang chạy bộ, chứ không đơn thuần là “he runs” giống như anh nghĩ đâu.

-Em nói đầu óc anh là đơn thuần à?

-Ồ, em...!?!

-Phải, đầu óc anh đơn thuần, anh ngu, anh thua em về mọi mặt, ngay cả môn anh văn anh cũng thua nốt, thế thì 3 người thi một mình đi, tôi vô dụng ở đây

rồi!

-Ê, Phong! Mày bỏ đi đâu thế, anh phụ trách còn chưa tuyên bố kết thúc cuộc thi mà!

-Mặc tao, thi xong rồi tao ở lại đây làm gì! – Tôi gắng giọng bức bối rồi bỏ ra ngoài một mạch.

Từ trước đến nay khi học ở lớp nào tôi đều đứng đầu điểm số anh văn lớp ở lớp đó, với tôi ở môn anh văn không bao giờ có định nghĩa thất bại, càng không bao giờ thất bại trước một cô gái nhỏ điểm hơn mình cả, thế mà hôm nay, trong cuộc thi hái hoa học tập này, trước hàng trăm con người, tôi lại trả lời sai câu hỏi dễ như ăn cháo này một cách nhục nhã, đau đớn.

Quả thật đây là một thảm bại ê chề trong cuộc đời học sinh của tôi mà tôi không thể nào quên được, từng ánh mắt xia xói, từng cừ chi chế giễu từ mấy đứa lớp khác vẫn còn in đậm trong trí óc của tôi cho đến bây giờ, nó như hàng ngàn cây kiếm nhục nhã xuyên thẳng vào tim tôi đến nhói đau, nhói đớn.

Hết rồi, môn mũi nhọn duy nhất giúp tôi có động lực để cố gắng học tập cũng đã tan biến theo mây khói. Đau quá, ức quá, bây giờ tôi phải làm gì đây:

-Chó chết, mày là một thằng vô dụng ahhhhh! – Tôi điên nhặt những cục đá dưới đất mà chọi vào thân cây bàng đến ứa cả nhựa.

Tôi cứ chọi, rồi lại chọi, nén nhưng uất ức, phần nộ vào từng cục đá mà chọi, tôi chẳng thể đếm hết được mình đã chọi bao nhiêu lần vào cái gốc cây đó nữa, chỉ biết được rằng khi tôi mệt là người ngồi bệch xuống đất thì cái thân cây đó đã chi chít lỗ lổ, nhựa từ cây cứ chảy ra thành từng dòng quẩn đặc lại trông như máu.

-Ô, nhục nhã chưa kia! – Một giọng chế giễu cất lên từ sau lưng tôi.

-Tao không có tâm trạng để tiếp tụi mày, biến đi khuất mắt tao, nếu không mày sẽ lãnh đủ đấy Vũ ạ!

-À, nhục nhã đến nỗi không có tâm trạng luôn sao, chắc!

-Mày nói tiếng nữa xem! – Tôi hùng hổ xông lại hấn.

-Dừng lại! – Hai tên đàn em án ngữ trước mặt tôi.

-Hai tụi bây tưởng có thể ngăn cản được tao à?

-Thôi thôi, hôm nay chắc có lẽ mày đã đủ nhục rồi nhỉ? Hẹn ngày mai nhục nữa nhé, hê hê hê! – Nó linh kinh bước đi cùng đám đàn em không quên để lại cho tôi những tiếng cười khinh bỉ.

Tôi lúc đó ức lắm, nhưng cũng phải kìm nén sự bức bối của mình lại vì nếu đánh bọn chúng chẳng khác gì tự hạ nhục bản thân. Cứ đợi đấy, rồi một ngày nào đó tao sẽ hạ nhục mày gấp trăm, gấp nghìn lần nỗi nhục mà tao phải gánh hôm nay đây, cứ chờ đi.

Thế rồi tôi lại ngồi bệch xuống đất mà nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra.

“Chắc bây giờ mọi người đang cười thầm vào cái bản mặt nhục nhã của mình đây, bé Phương, thằng Toàn và cả nhỏ Ngọc nữa, giờ chắc đang hả hê lắm, lúc trên bục bốc thăm tôi còn ngổ hơn cả sặc-lô nữa cơ mà, nào là “he runs” rồi lại “he is running”, mày là cái thá gì chứ Phong, mày tưởng mày học giỏi anh văn lắm sao, mày chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.”

“Kết thúc rồi, từ nay kết thúc rồi, cả một niềm đam mê anh văn giờ chả là gì nữa, chức cán sự anh văn của mày sẽ vào tay của con Tiên vườn đáng ghét kia, nó sẽ chọc quê mày, đay nghiến mày, thậm chí còn xia xói mày trước mặt bao nhiêu người nữa, chẳng còn cơ hội gì nữa sắc”

-À, anh đây rồi! Làm em tìm mãi! – Lại một giọng nói nữa cất lên từ sau lưng của tôi, nhưng lần này giọng nói đó quen thuộc lắm, hẳn là...

-Hoàng Mai đấy à, sao không ở trong hội trường đi, ra đây làm gì thế?

-Ngộ chưa, anh ở đâu em phải ở đó chứ!

-Ê, đừng ngồi xuống đất, dơ dề em đó! – Tôi hốt hoảng khi em dự định lết bộ đầm búp bê trắng tinh của mình xuống đất.

-Nhập gia tùy tục mà – em khẽ cười choàng lấy tay tôi!

-Ừa, em có thấy anh vô dụng lắm không?

-Hi, Phong của em lúc nào cũng tài hoa mà vô dụng gì chứ!

-Thật sao?

-Chỉ ngoại trừ một điều... – Em đột nhiên ngập ngừng

-Nói đi xem nào!

-Thôi, chắc có lẽ em không nên nói, dù gì sự việc cũng đã qua rồi!

-Cứ nói đi, việc gì phải úp úp mở mở thế?

-Um...! Nếu như lúc này anh chịu nghe lời Phương thì không đến nỗi như bây giờ rồi!

-Sao, em cũng cho là anh sai nữa à?

-Ồ, em...!

-Thằng Toàn, Ngọc Phương, Lam Ngọc và cả mọi người xung quanh chê cười anh sai thì không sao cả, nhưng tại sao đến em cũng cho là anh sai vậy?

-Em không cố ý!

-Chính miệng em đã nói ra rồi mà, còn cố ý với không cố ý gì nữa chứ? Em có biết là anh đau đến chừng nào không? Em chả hiểu anh gì cả!

Chẳng hiểu sao khi vừa dứt xong câu đó thì Hoàng Mai đột nhiên khựng lại, chẳng nói được câu nào nữa, đôi mắt của em bắt đầu đỏ kè lên những mạch máu, từng dòng nước mắt bắt đầu tuông ra từ trong khóe mi, chảy dài xuống khuôn mặt thon mịn của em giờ đây đang đỏ ửng lên vì cái nắng nóng nực ban trưa.

-Anh vừa bảo em không hiểu anh ư?

-Đúng em không hiểu anh tí nào cả!.

-Phong, anh nghe cho kĩ đây! Những lúc anh vui, anh thành công ai đã chia sẻ cùng anh?

-Ồ...

-Còn những lúc anh buồn, anh thất bại anh đã đến bên an ủi, sẻ chia nỗi buồn cùng anh?

-Anh...

-Đến khi anh ngã bệnh ai đã thức đêm chăm sóc cho anh?

-Thì...

-Không trả lời được chứ gì? Thật ra ai mới là người không hiểu đối phương đây, là anh hay là em?

-Vẫn là em...! – Tôi chẳng còn cách nào khác ngoài nhắm mắt cái cùng giữ thể diện.

-Phong, anh cứng đầu đến như thế sao? Em chịu thua rồi đấy!

-Em đi đâu thế? – Tôi ngạc nhiên.

-Nếu bây giờ anh chấp nhận lại đây, nắm lấy tay em thì em sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra cả! – Em một tay chìa ra, một tay lau đi hàng nước mắt đang chảy dài.

Tôi lúc đó phân vân lắm, nhưng nghĩ đến danh dự con một thằng con trai đang bị tổn thương thì làm sao có thể chấp nhận được lời đề nghị đó chứ, thế nên trong cơn tức giận tột cùng, tôi đã có một hành động được coi là sai lầm nhất trong cuộc đời mình:

-Không...!

-Anh...sao...?

-Em đi đi...!

-Hức, Phong...anh nhẫn tâm...đến thế sao?

-Anh không sai, anh hoàn toàn không sai!

-Đồ cứng đầu, em sẽ không bao giờ gặp mặt anh nữa, anh đi chết đi! – Em giận dỗi chạy đi.

Tôi vẫn nhìn em, theo dõi từng bước chạy nặng trĩu của em cho đến khi hình bóng đó khuất khỏi tầm mắt tôi qua dãy lớp trắng bạch. Phải chăng tôi đã sai, phải chăng tôi đã quá cứng đầu, nhưng quả thật danh dự của tôi đã bị hạ nhục thậm tệ, người ngoài có thể nói sao cũng được nhưng bị chính người yêu của mình chứng kiến cảnh đó thì còn gì nhục nhã hơn nữa chứ, bây giờ tôi đã phóng lao rồi, chẳng thể nào rút lại được nữa, chỉ ngắc một nỗi rằng, bây giờ tôi sẽ làm gì tiếp theo đây?

Chẳng còn biết đi về đâu, tôi bèn leo lên chiếc xe đạp cà khỗ của mình đạp từng vòng nặng nề trên những con đường quen thuộc cốt chỉ để tìm một nơi

nào đó có thể giải tỏa đi nỗi buồn đang âm thầm gặm nhấm trái tim tôi. Người ta nói nỗi buồn là con quái vật gặm nhấm ghê lắm, chỉ trong một thời gian ngắn không tìm cách tiêu diệt nó thì nó có thể làm trái tim bạn trở nên trống rỗng, vô hồn, không cảm xúc.

Thế nhưng mãi đập trong vô thức thế nào tôi lại trở về căn nhà trước đây tôi đã thường lui tới rất nhiều, nó có một cái cổng rất cao màu trắng, đằng sau cái cổng đó là một bãi cỏ xanh rì với những miếng đan nhỏ dẫn lối vào một căn nhà ống mang đậm kiến trúc phương Tây, và đặc biệt phía sau căn nhà đó còn có một cây táo nhỏ nơi mà trước đây mỗi lần đến nhà này tôi đều tìm tòi xem chùng nào có trái.

Đó không gì khác hơn chính là ngôi nhà thân yêu của Lan, nơi tôi trước đây đã có những tháng vui vẻ dạy võ cho nàng.

“Sao mình lại đến đây nhỉ, rõ ràng là mình muốn đến một nơi nào đó để giải tỏa nỗi buồn mà, chẳng lẽ lại là nơi này sao?”

Nhưng đã lâu rồi tôi không còn nói chuyện với Lan nữa, bây giờ gặp nàng trong tình cảnh này biết nói gì đây, chào nàng xong rồi về sao, nhưng như thế chỉ làm tôi lại thấy lưu luyến hơn thôi, chỉ bằng đã không gặp nhau rồi thì không gặp nhau nữa nếu không tôi lại khơi gợi chuyện xưa mà không tự chủ được mình mất.

-Thì ra Phong ở đây à? – Vừa quay gót dẫn xe đi thì tiếng Lan lại vang lên ở sau lưng.

-Ồ, Lan! Bạn đi đâu vậy!

-Trời thì đi về nhà chứ đâu, mình mới đi chợ về mà! – Nàng cười tươi giờ giờ đồ đi chợ trên tay lên.

-Ừ nhỉ, nhà Lan ở đây mà, haha! – Tôi gãi đầu cười trừ.

-Vậy còn Phong làm gì ở đây?

-À, Phong định đi dạo một chút thôi, giờ chắc phải về rồi!

-Phong này, đã đến đây rồi thì vào nhà Lan nghỉ chân một tý được chứ?

-Nhưng...

-Bộ Phong không nể mặt Lan sao?

-À ừ, được rồi, một chút thôi nhé!

-Biết rồi, vào nhanh thôi! – Nàng lại cười giả lả đẩy vai tôi vào trong.

Hôm nay đúng dịp chủ nhật nên ba mẹ của nàng có mặt đông đủ ở nhà làm tôi mới vào đã phát hoảng lên mà gật đầu, khoanh tay lia lịa còn hơn cả rô bốt. Nhưng xem ra ba mẹ của em cũng không khó mấy, thấy tôi có vẻ rụt rè sợ sệt thì ông bà cũng vui vẻ mà mời tôi ngồi uống nước.

-À Phong ơi! Lan với ba vào trong bếp nấu bữa trưa nhé, rán ở lại dùng chung đây!

-Ồ, dùng bữa trưa à?

-Đã đến đây rồi thì dùng bữa cùng gia đình cô cho vui! – Mẹ em vui vẻ bảo tôi với chất giọng lớ gặt của người Pháp.

-Dạ nếu cô mới thì con xin làm phiền ạ!

-Trời, khách sao làm gì! Cứ xem đây là nhà con đi!

-Dạ dạ!

Giờ đây tôi mới phát hiện ra một điều là tính tình của Lan giống ý như đức mẹ mình luôn, rất phóng khoáng, tự do và hiếu khách, dám em mà tóc vàng nữa thì y như một bản sao chính cống rồi, duy chỉ có ba của nàng là hơi nghiêm nghị một tý thôi, cũng không biết là do khó chịu khi có một thằng con trai vào nhà hay là tính tình sẵn đã như thế nữa, lúc này khi vừa vào đến nhà thôi thì ông đã dò xét tôi muốn đồ cả mồ hôi hột rồi.

Có lẽ vì hiểu được thắc mắc của tôi nên mẹ Lan vui vẻ giải thích:

-À, con đừng để tâm đến những lời nói của bác trai nha, tính tình của ông từ đó đến giờ là thế rồi, tuy có hơi gay gắt một tý nhưng một khi đã thân quen rồi thì thấy ông ấy tốt ngay ấy mà!

-Dạ, không sao đâu cô! Nhưng con còn thắc mắc một điều nữa là...

-Vì sao bác trai đi nấu ăn đây hả?

-Dạ, phải ạ!

-À, thế này! Nói ra chỉ sợ con cười chứ cô chỉ biết nấu món Pháp thôi, còn bác trai thì rất rành nấu món Việt nên cứ xen kẻ một tuần món Pháp, một

tuần món Việt vậy đấy!

-Thế hôm nay là tuần món Việt ạ!

-Phải đó, con Lan nhà cô cũng y như cô vậy, chỉ biết nấu món Pháp thôi, nên ông ấy mới chỉ thêm cho con bé nấu mấy món Việt đấy!

-Hi, gia đình bác vui ghê?

-Ừ, nếu như hai vợ chồng cô không bận việc cả tuần thì chắc còn vui hơn nữa rồi con nhỉ!

-Dạ, hẳn thế rồi!

-Nói chuyện với con vui thật đấy, haha! – Bác cười tươi.

-Dạ cô quá khen rồi!

Hai bác cháu cứ nói chuyện này rồi đến chuyện khác vui như hai người bạn vậy, mãi cho đến khi Lan gọi với từ trong nhà bếp thì hai người mới chịu ngưng mà xuống dưới phụ bụng đồ ăn lên, quả thật gia đình Lan làm tôi có cảm giác như đang sống trong gia đình của mình vậy, vui vẻ, hòa đồng lắm, nhưng ngặt cái là ba của Lan:

-Con là bạn của Lanna à, gặp nhau lúc nào thế!

-Dạ con và Lan học chung nên biết nhau ạ! – Tôi không dám kể cái vụ sút banh vào đầu Lan làm xe đạp của nàng ngã chết cả máy, kể ra có mà bị đuổi thẳng cẳng ra khỏi nhà chứ chẳng chơi

-Sao? Con gọi Lanna là Lan à?

-Dạ, có sao không bác?

-Hay quá Lan nhỉ? – Ông nhìn Lan khó chịu.

-Hi, có gì đâu mà ba? – Nàng cười trừ giả lả.

-Thôi, bỏ qua chuyện đó đi ông! Thăng bé đến đây chơi mà ông cứ hỏi mãi!

-Con gái của tôi quen bạn thế nào thì cũng phải để tôi biết chứ!

-Ông này, thiệt tình! À mà Phong này, lúc trước con có dạy võ cho bé Lan nhà cô à?

-Dạ, phải ạ!

-Cô thích mấy môn thể thao lắm, đặc biệt là võ đó, nhưng sao đột nhiên con không dạy nữa thế, có phải bé Lan nhà cô học không được phải không?

-Dạ hông phải đâu cô, vì con bận quá nên không dạy được ạ!

-À, ra vậy! Khi nào rảnh con qua đây dạy cho cô nhé!

-Bà này, lớn già đầu rồi mà còn đòi hỏi theo con nít làm gì? – Bác trai nhú mày tỏ vẻ khó chịu.

-O, cái ông này! Phải luyện tập thể dục thể thao cho nó khỏe chứ, học võ thì ngoài có sức khỏe ra còn tự vệ được cho bản thân nữa phải không Phong?

-O, dạ...dạ phải ạ!

-À mà con có phải là người hát chung với con Lan nhà cô trong buổi văn nghệ 20-11 phải không?

-Dạ, con đây ạ!

-Thảo nào, hà hà! – Cô cười ý tứ với tôi.

-Mẹ, coi chừng bạn con sợ đó! – Nàng nheo mắt tinh nghịch.

-Hừ, hai mẹ con ngồi ăn nghiêm túc đi, đang có khách mà cứ lộn xộn cả lên! – Ông bực bội gắt nhẹ.

-Rồi rồi, cái ông này hôm nay kì ghê! – Mẹ nàng cười giả lả rồi tiếp tục ăn cơm.

Quả thật là bữa ăn tràn đầy không khí gia đình mà, tôi đã mơ ước một bữa ăn như thế này từ lâu lắm rồi, các thành viên cùng ăn chung với nhau, chia sẻ những gì mình đã thấy với nhau, gấp thức ăn cho nhau, ôi còn nhiều nữa những cử chỉ tình cảm đại loại như thế, lúc đó tôi chỉ ước rằng ngày nào mình cũng được như thế thay vì chỉ ngồi ăn một mình như trước đây, quả là một bữa ăn ấm cúng mà.

Sau khi ăn xong thì ba mẹ của nàng lên lầu để nhường lại khoảng không gian riêng cho chúng tôi trò chuyện, vì theo như tôi biết thì các bậc cha mẹ phương Tây rất chú trọng quyền tự do của con cái mình, họ biết lúc nào nên họp gia đình và lúc nào nên để cho con họ tự do quyết định mọi việc, quả thật là rất tiến bộ:

-Phong thấy thế nào rồi, đã vui lên chưa?

-Ồ, sao Lan lại hỏi thế?

-Lan có đến xem cuộc thi mà!

-Thế Lan đã thấy hết rồi sao?

-Thì có thấy, nhưng không có gì đáng cười cả, ai mà không có lúc sai chứ?

-Ừ, cảm ơn Lan nhé, chắc Phong cứng đầu lắm nhỉ?

-Cái đó là ý kiến riêng của Phong, không ai có quyền chê cười cả, cho dù có bị chê cười thì cứ mặc họ, chỉ cần Phong thấy đúng là được rồi!

-Cảm ơn Lan nhé, từ sáng đến giờ mới chỉ có mình Lan nói thế thôi!

-Hi, thôi có còn đỡ hơn không? Bây giờ vui lại chưa nào!

-Ừm, vui lại rồi...!

-Kể cho Lan nghe đi!

-Ồ, kể chuyện gì nữa?

-Phong đừng giấu Lan, nét mặt của Phong đã nói lên tất cả rồi, chuyện này chắc phải nghiêm trọng lắm nên Phong mới rầu rĩ như thế đúng không?

-Ừ, cũng có!

-Có tiện kể cho Lan nghe không?

-Thôi được rồi, để Phong kể vậy.

Thiệt là không thể nào qua mặt được Lan thứ gì cả, chắc có lẽ tôi là người không chế kém nên mọi cảm xúc cứ biểu lộ ra ngoài hết, nhưng cũng có lẽ Lan là người có thể hiểu thấu tâm tư của người khác nên nhìn phát là biết ngay tôi đang có chuyện buồn phiền. Mà dù muốn dù không thì tôi cũng phải kể sự việc giữa tôi và Mai cho nàng biết thôi, không biết Lan sẽ có biểu hiện gì khi tôi đề cập đến chuyện này đây...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Từng lời lẽ đầy nguyền rủa dành cho Hoàng Mai ban trưa giờ đây được tôi thuật lại một cách rõ ràng và tường tận cho Lan biết vì nàng đã yêu cầu rằng tôi phải kể hết tất cả các tình tiết dù lớn dù nhỏ xảy ra giữa tôi với Hoàng Mai, có thể nàng mới tìm cách mà giúp được.

Tôi thực sự không hiểu một điều rằng, một người con gái có thể chịu được người con trai mà mình thích kể chuyện về người con gái khác sao, thông thường thì người con gái đó sẽ biểu lộ nét khó chịu ra mặt ngay, vậy mà khi nghe tôi kể, nét mặt Lan chưa biến sắc một lần nào cả, có lẽ nào Lan lại không thích tôi? Mấy tháng qua chỉ là do tôi tự tưởng tượng ra thôi sao?

Và rồi sau khi nghe tôi kể xong, nàng thờ dài một tiếng rồi trầm giọng:

-Phong này, tuy trước giờ Lan vẫn tôn trọng ý kiến của người khác bất chấp họ đúng sai, nhưng lần này Phong đã sai thật rồi đấy!

-Sao, Phong sai à?

-Dù đúng hay sai thế nào đi chăng nữa nhưng Phong phải tôn trọng một nguyên tắc rằng không bao giờ quất nạt, nặng tay với con gái!

-Nhưng lúc đó Phong tức giận quá đâu thể nào kìm nén cảm xúc được!

-Thế mới bảo là Phong sai rồi đấy!

-Bây giờ Phong phải làm sao đây!

-Đơn giản thôi, xin lỗi là xong ngay ấy mà!

-Chỉ xin lỗi thôi sao?

-Phong nên nhớ một điều rằng, con gái dù có cứng rắn đến mức nào đi chăng nữa nhưng họ vẫn phải mềm lòng với người mình thích mà thôi.

-Vậy bây giờ Phong phải đi xin lỗi à?

-Ngồi dậy và đi xin lỗi ngay! Càng sớm càng tốt! – Nàng mỉm cười lời tôi dậy.

-Phong đi nhé!

-Rồi cứ đi đi! Kết quả ra sao nhớ báo cho Lan biết đấy!

-Ừ, tạm biệt!

-Tạm biệt Phong, chúc thành công nhé! – Nàng vẫn mỉm cười chào tạm biệt tôi.

Quả thật là từ lúc nghe tôi kể cho đến lúc chào tạm biệt, thái độ của Lan chẳng thay đổi tí nào cả, vẫn vui vẻ chỉ cách cho tôi làm lành Hoàng Mai và vẫn vui vẻ tiễn chân tôi ra về. Có lẽ nào nàng không có cảm giác gì với tôi chứ, tôi đã hoang tưởng trong suốt ngần ấy thời gian học chung với nàng sao?

Nhưng thôi, giờ đây tôi chẳng còn tâm trạng nào để ý nhiều đến chuyện đó nữa, việc duy nhất mà tôi muốn làm lúc này là chạy thật nhanh đến chỗ Hoàng Mai để xin lỗi em, tôi đã quá ấu trĩ trong sự việc lần này rồi, chỉ một kích động nhỏ thôi thì tôi đã thẳng thừng quát mắng Hoàng Mai không thương tiếc.

Đã mấy lần tôi quát mắng Hoàng Mai như thế này rồi nhỉ? Ba lần, bốn lần có lẽ, thế mà em vẫn tha lỗi cho tôi, vậy mà tôi chẳng biết sửa đổi, vẫn nặng lời với em mỗi khi bức tức. Như thế chẳng khác nào tôi coi em như là một cái bao cát không hơn không kém thôi sao?

Không đúng, em chính là bạn gái của tôi, là người con gái tôi đã quyết tâm lựa chọn sau bao chuyện rắc rối xảy đến, vậy nên tôi phải có trách nhiệm đối với em về tất cả mọi mặt, một lời xin lỗi thì không bao giờ đủ với em được, nhưng tôi sẽ làm tất cả để được em tha thứ.

-Mai à! – Tôi bước vào nhà gọi lớn.

Thế nhưng trong nhà hoàn toàn không có lấy một bóng người nào ngoài chính tôi đang đứng lảng vảng một mình trong đó. Cũng phải, lúc này khi tôi vào nhà thì cửa ngoài vẫn còn khóa mà. Nếu Hoàng Mai về nhà rồi thì cửa phải khóa trong mới đúng, vậy là em vẫn chưa về nhà, thế em có thể đi đâu được chứ?

À phải, có thể Hoàng Mai đang muốn tránh mặt tôi nên đã về nhà mẹ của mình rồi, dù gì em cũng đang giận tôi mà, làm sao có thể về nhà tôi ở được cơ chứ, chắc là đang chờ tôi đến xin lỗi rồi rước nàng về dinh đây. Được thôi, kiểu nào lâu lâu cũng phải đến thăm mẹ của em một lần mà, chắc là chắc vác lăm chứ chẳng chơi, vì có thể em sẽ kể cho mẹ của mình biết chuyện hai chúng tôi cãi nhau và mẹ của em thế nào cũng cần nhắc tôi thôi.

Đành chịu vậy, chính tôi gây ra chứ ai vào đây nữa, thà chịu mắng một chút mà người yêu còn tha lỗi chỉ mình chứ sĩ diện quá thì có nước mà ở giá cho đến già luôn chứ gì.

Nhưng khi đến nhà của Hoàng Mai thì tôi mới giật mình khi nghe mẹ của em nói:

-Sao, con tìm Hoàng Mai à?

-Ồ, Hoàng Mai không có ở đây hả cô?

-Không, nó có về thì về cùng con chứ làm gì đến thăm cô một mình, bộ hai đứa có chuyện gì sao?

-Ừm...chuyện khó nói lắm ạ?

-Khó nói cũng không sao, nhưng chung quy là đã xảy ra chuyện gì?

-Dạ, chúng con cãi nhau ạ!

-Trời đất, lại xảy ra chuyện này nữa sao? Rồi nó đã đi đâu?

-Lúc đó tụi con rất giận nên cũng không quan tâm đối phương đã đi đâu nữa ạ, con xin lỗi...! – Tôi cuối đầu trần trối.

-Chắc, rắc rối rồi đây! Con Mai nhà cô một khi nó buồn thì khó mà xác định nó sẽ đi đâu lắm! Mà con cũng sai rồi đấy Phong ạ, tại sao con lại để bé

Mai đi như thế chứ, con đã hứa gì với cô lúc trước nào?

-Còn thành thật xin lỗi, bây giờ con cũng đang lo lắm ạ!

-Thôi bây giờ tạm gác chuyện đó lại đi, việc quan trọng bây giờ là phải tìm cho ra bé Mai đã. Con thử tìm ở nhà bạn bè và nơi nó thường lui tới nhé, đi sẽ qua nhà họ hàng hỏi thử!

-Dạ, con đi ngay!

Theo lời của mẹ em, tôi đã đến tất cả những nơi mà Hoàng Mai thường lui tới nhất để tìm em nhưng chẳng có lấy một tung tích nào cả. Hết cách tôi đành sử dụng phương án cuối cùng là liên lạc với tất cả những người có khả năng em sẽ đến nhà nhất, danh sách đó bao gồm những người bạn thân như: Kiều ọ, Nhi lùn, Toàn phòn, Khanh khờ, Lam Ngọc, Ngọc Phuong, Lanna.

Lanna thì tôi đã ngoại trừ khả năng rồi nên tôi sẽ loại nàng ra đầu tiên, vậy người đầu tiên có khả năng nhất là Kiều ọ và Nhi Lùn:

-Tút...tút...tút...alô Linh Kiều nghe đây! – Nhỏ kiều ọ nhắc máy.

-À, tui Phong đây! Có Hoàng Mai ở nhà bạn không?

-Ồ không! Từ sáng đến giờ Hoàng Mai chưa ghé nhà mình lần nào cả, điện thoại cũng không được đây này, bộ hai bạn có chuyện gì hả?

-Không có gì đâu, nếu không có ở nhà bạn thì thôi vậy...rup...!

Vậy là Kiều ọ cũng đã bị loại khỏi danh sách có khả năng, và cũng tương tự như Kiều ọ, Nhi lùn cũng không biết Hoàng Mai bây giờ đang ở đâu. Hai người có khả năng nhất cũng đã bị loại rồi, phải thử những người khác xem sao:

-Này, từ sáng đến giờ mày mất tích ở đâu thế hả? – Toàn phòn nhủu mày khi thấy tôi đến nhà.

-Thì tao đi giải sầu thôi, lúc sáng bị thế không bực mới là lạ!

-Ủầy, sai có tý mà bực bội gì không biết!

-Thì giờ tao hết bực rồi đây, mà Hoàng Mai sáng giờ có qua nhà mày không?

-Không, làm gì có! Nó không ở nhà mày thì thôi chứ qua nhà tao làm gì? Nó vẫn chưa hết giận mày hả?

-Ặc, sao mày biết?

-Xời, thì lúc sáng tao trông ra cửa sổ thấy tụi bây cãi nhau nè chứ đâu!

-Ủầy, thì như mày thấy rồi đấy! bây giờ chả biết Hoàng Mai ở đâu nữa!

-Thôi, con Mai nó lớn rồi không xảy ra chuyện gì đâu, chắc nó đang ở đâu đó gần khu này thôi chứ chẳng dám đi xa đâu! Mày cứ đi tìm đi tao có gì đi tìm phụ mày cho!

-Ừ, thôi tao đi tìm tiếp đây, cảm ơn mày nhé!

-Đệt, làm như tao là người lạ không bằng còn cảm ơn nữa!

-Vậy thôi tao đi nhé!

-Cút, để yên bố điều tra con Mai!

Cũng như thằng Toàn, Khanh Khờ cũng chả biết tin tức gì của Hoàng Mai cả, vậy là 2 tụi nó đã bị loại khỏi danh sách rồi. Tính đến bây giờ thì chỉ còn có 2 người có khả năng nhất thôi, đó là Lam Ngọc và bé Phuong, nhưng làm sao tôi có thể đến nhà hai nhỏ đây, nhất là khi lúc sáng tôi đã bỏ đi một mạch không nói một lời nào khỏi hội trường, bây giờ lại qua nhà hỏi chuyện Hoàng Mai thì hơi kì.

Và ngặt cái nữa là tôi vẫn chưa biết nhà Lam Ngọc ở đâu cả, đến bọn con gái mò nhón trong cũng chả ai biết, hỏi thì nhỏ không bao giờ trả lời, chỉ phán một câu rằng “biết nhà tôi để làm gì?” và rồi tất cả phải tắt điện về chỗ ngồi.

Bây giờ tạm thời tôi sẽ gác sĩ diện con trai qua một bên mà đến nhà Ngọc Phuong trước vậy, dù gì nhỏ cũng là em gái kết nghĩa của tôi mà, chắc em sẽ không để tâm nhiều đâu, cùng lắm là sặc cho tôi một trận là xong ngay ấy mà, hic...!

Và sau một hồi đứng ngó nghiêng ngó dọc vào nhà em, tôi cũng đánh bạo mà bấm chuông cổng:

-Kính...koong...

-Là Phong đấy à! – Ba em bước ra mở cổng cho tôi.

-Dạ, là con đây! Con đến tìm bạn Phương có chút việc ạ!

-À, đúng lúc lắm! Con vào xem xem nó làm gì mà từ lúc về nhà đến giờ cứ nhốt mình trong phòng hoài, bác gọi mãi mà nó vẫn không chịu ra! Com thì vẫn chưa ăn nữa!

-Dạ, để con lên xem thử!

Ấy chà, điều này chắc là buồn về chuyện bị tôi quát vào mặt lúc sáng nên em mới ngồi trong phòng tự kỉ đây mà. Quả thật là tôi đã gây ra biết bao nhiêu chuyện rắc rối, lại là rắc rối liên quan đến con gái nữa chứ. Thắng Toàn nó nói không sai chút nào, càng đáng đáng đến nhiều đứa con gái càng khổ, nhất là những cô bé hay mít ướt như Ngọc Phương thế này lại khổ gấp trăm lần.

Nhưng tôi đã là anh hai của bé Phương rồi nên cũng phải có một chút trách nhiệm chứ, và lại lỗi cũng là do tôi gây ra mà nên tôi sẽ tự tay mình giải quyết chuyện này dứt khoát, nhanh, gọn lẹ và tách bạch:

-Phương à, mở cửa ra ăn com nè con! – Ba em đứng bên ngoài gọi cửa.

-Không ăn đâu, ba mặc kệ con đi!

-Không ăn thì lấy sức đâu ngày mai thi hả con?

-Con hông thi nữa, chán rồi! Để con một mình!

-Con không ăn cũng không sao, nhưng có người muốn gặp con này!

-Mặc kệ!

-Là Phong muốn gặp con đó, có ra không?

-Hông ra, đừng gạt con!

-À, Phương ơi! Là Phong nè, nói chuyện tý được không? – Tôi rụt rè lên tiếng.

-Hông muốn. hông muốn! Mọi người đi hết đi! – Em giận dữ gắt lớn.

Xem ra tình hình khi tôi đến chẳng khá quan hơn ra bao nên ông thờ dài mà nói với tôi:

-Con thấy đấy! Sáng giờ nó cứ thế, chả biết là gặp chuyện gì trên trường hay ai đã chọc giận nó nữa! Để bác biết được là ai thì không tha cho người đó đâu

-Dạ, chuyện đâu còn có đó bác cứ bình tĩnh ạ! – Tôi giật mình nuốt khan.

-Thế con có cách gì không?

Bỗng dưng ngay lúc đó trong đầu tôi lại nảy ra một sáng kiến tuyệt diệu:

-Bác có chìa khóa phòng của Phương không ạ?

-Ừ có, con tính mở cửa phòng của bé Phương à?

-Dạ phải ạ, đây là cách cuối cùng rồi! Nếu để lâu lại càng rắc rối!

-Ừ được rồi đi theo bác!

Nói xong, ba Phương dẫn tôi lên phòng khách rồi bảo tôi ngồi chờ một tý để bác ấy lục chìa khóa phòng của Phương. Nhưng thú thật là sau khi mở được cửa phòng rồi thì tôi chả biết làm gì tiếp theo nữa cả, ăn nói không khéo thế nào cũng bị mắng là xâm nhập chỗ ở bất hợp pháp cho coi, mà dù sao cũng đã phóng lao rồi thì phải theo lao luôn vậy.

-Chìa khóa phòng bé Phương đây, đi thôi!

-À, bác ơi! Để con lên phòng bé Phương được rồi ạ!

-Có chuyện gì sao?

-Dạ, vào đông người quá bạn ấy sợ! – Tôi lè lưỡi nói đại.

-Hà hà, để bác đoán nhé! Bé Phương nhà bác bị thế này là do con phải không Phong!

-Ừc, dạ con xin lỗi! – Tôi khiếp vía khi bị ba em đoán trúng tim đen.

-Được rồi chìa khóa đây, giải quyết làm sao cho bé Phương chịu ra đây ăn cơm thì bác bỏ qua cho, còn không thì tự hiểu nhé!

-Dạ, Phương sẽ ra ngay thôi ạ! – Tôi gật đầu răm rắp.

Thiệt là tình, tính giấu ba Phương chuyện tôi làm em buồn vậy mà cũng không giấu nổi, kiểu nào cũng chẳng qua mặt người lớn được.

Nhưng thôi, lo chuyện trước mắt cái đã, bây giờ có chìa khóa trong tay rồi thì tôi nên làm gì trước tiên đây nhỉ? Mở cửa phòng em vào một mạch luôn hay sao ta? Nhưng như thế thì hơi thô lỗ. Vậy hỏi thăm em vài câu nếu em không chịu ra thì mới dùng chìa khóa mở cửa vào?

Cách này coi ra có vẻ hợp lý hơn đây, cứ hỏi thăm em vài câu trước đã rồi tính, cứ vậy đi:

-Phương ơi, là anh đây! Mở cửa cho anh đi!

-Anh không muốn gặp mặt em mà, giờ đến đây làm gì?

-Anh xin lỗi mà, lúc sáng là do anh tức giận quá thôi!

-Hông nghe, hông nghe! Anh đi đi!

Các bạn thấy đấy, là do bé Phương không chịu mở cửa nên tôi mới áp dụng cách tối hậu này thôi nhé chứ hông có thích thú gì đột nhập vào phòng con gái đâu. Phải nói trước để có gì sau khi đọc xong tình huống sau đây mới không bị mọi người bảo là dè cụt, biến thái.

Vì khi vừa mở cửa phòng của bé Phương ra chưa kịp nhận biết được điều gì thì đã thấy em ôm đống đồ trên người mà la thất thanh đến chói cả tai:

-Á...á...á...á...đồ biến thái...bốp...! – Cùng với tiếng la của bé Phương là một chiếc cặp nặng chịch đập thẳng vào mặt tôi với độ lực kinh hồn khiến tôi phải bật ngửa ra sau mà đập đầu vào tường đến choáng váng cả mặt mày.

-Có chuyện gì vậy? – Ba em hét hải chạy lên.

-Xít...aaa! Vừa mở cửa phòng thì con đã bị bé Phương đánh úp, đau quá! – Tôi suýt xoa quả đầu giờ đây đã u lên một cục to tổ nái.

-Gi, con gái bác đánh con à?

-Ai biểu Phong vào phòng con chứ...! – Em giận dỗi mở cửa ra.

-Cuối cùng cũng mở cửa rồi hả, ba nhờ Phong lấy chìa khóa vào đây!

-Ghét ba! Còn Phong vào đây, nhanh! – Em đáp lời gòn lộn rồi lúi túi sênh sệt vào phòng y như bao cát chẳng hơn chẳng kém.

Vào phòng xong chỉ kịp nghe tiếng đóng sầm cửa thì tôi đã bị em đẩy ngã ra giường không một chút sức chống cự:

-Nói nhanh, lúc nãy anh đã thấy những gì rồi! – Em cau mày, phùng má dò hỏi tôi.

-Ồ, thấy gì là thấy gì?

-Đừng có xạo, có phải anh đã thấy hết rồi không?

-Thấy hết là thấy sao?

-Phong đáng ghét! Có phải lúc nãy em đang thay đồ thì anh đã thấy hết rồi phải không hả, trả lời mau...bực...!

Em tức tối nắm lấy cổ áo tôi mà giật liên hồi, nào ngờ đâu do vận động quá mạnh mà một cúc áo ngay giữa ngực em bị bung ra làm lộ một “khoảng trời mênh mông mây trắng”.

-Á...á...á...đồ dè cụt...bốp...! – Em thét lớn túm lấy cái gối đập vào mặt tôi phát đau điếng.

-Oái, anh không có ý!

-Đề gối ngay trước mặt, không được bỏ ra!

Bản thân tôi cũng xấu hổ vì hồi nãy đã trót thấy tất cả nên chẳng dám làm trái ý em, đành đề gối trước mặt mà cầu nguyện mọi việc từ nãy đến giờ chỉ là một giấc mơ ban đêm rồi sẽ nhanh chóng qua đi thôi.

Thế nhưng một việc đã xảy ra rành rọt trước mắt thế này rồi thì làm sao là giấc mơ được chứ, mà nếu như đó không phải là mơ thì tôi tiêu đời tới nơi rồi mọi người ơi:

-Phong, đỡ gối ra!

-Thôi, để thế này đi! – Tôi cúm rúm ôm sát gối vào mặt.

-Nếu anh không đỡ thì em sẽ hét lớn lên đó!

-Rồi rồi, đỡ ra ngay! – Tôi hốt hoảng làm theo lời em.

-Bây giờ khai mau, lúc nãy đã thấy gì rồi?

-Không thấy gì thật mà!

-Nói thật em biết đi nào, anh đã thấy gì rồi? Không có làm gì anh đâu! – Em bỗng dừng ngọt giọng.

-Th...thì lúc mở cửa vào không thấy gì hết, nhưng lúc nãy em giật áo anh...

-Rồi sao nữa...?

-Thì thấy rồi!

-Anh đúng là đồ dê cụ mà, hức! – Em giận dỗi đập gối lĩa lĩa vào người tôi.

-Ặc, lúc nãy bảo không đánh mà! Ui da, anh đến để xin lỗi chứ có đến để ăn đòn đâu!

-Cho anh chết, con gái có bấy nhiêu đó mà anh đã thấy hết rồi còn gì?

-Ặc, anh có cố ý đâu, bất khả kháng mà!

-Hồng biết, hức! – Em chu mỏ giận hờn, xoay mặt đi chỗ khác.

-Ủầy, bây giờ em muốn đánh đập anh sao cũng được, miễn sao đừng có báo công an là được rồi, ha!

-Hồng thèm, giận rồi!

-Tha lỗi cho anh đi mà, cả lúc sáng lẫn bây giờ luôn.

-Hồng tha...ột...ột...ột...!

Trong lúc Bé Phương đang cau mày trách móc tôi thì cái bụng phản chủ do nhịn đói của em lại réo lên ồn ột như đang biểu tình đòi được ăn. Bị như thế bé Phương liền đỏ cả mặt mày lên rồi lấy mền trùm kín bít từ đầu tới chân luôn.

-Ê nè, làm gì thế! – Tôi bắt đầu trêu đùa.

-Anh hông cần biết...! – Em nói vọng ra.

-Có tha lỗi cho anh rồi đi xuống nhà ăn cơm không?

-Hông, giận suốt đời luôn!

-Còn cứng đầu là anh dùng vũ lực đấy!

-Thách...

-À, rượu mời không uống muốn uống rượu thuốc sao, được thôi!

Vừa dứt lời tôi liền bế bông bé Phương lên cùng với tấm mền em đang trùm trên người làm em hốt hoảng giãy đành đạch trong lòng tôi:

-Thả em xuống! – Nhỏ vừa giãy vừa đâm thùm thụp vào ngực tôi.

-Hông tha lỗi thì hông thả?

-Thả em xuống mau! – Bé Phương càng giãy mạnh hơn.

-Có tha lỗi cho anh không?

-Hông tha...

-Hông tha thì hông thả...á...á...á! – Chưa kịp dứt câu thì em đã cắn vào ngực tôi phát đau điếng làm tôi phải bỏ em xuống giường mà ôm ngực suýt xoa.

Cú cắn vừa rồi mạnh đến nỗi cả đầu răng còn hằn trên ngực tôi luôn, đau đến không thể tả. Quả thật con gái chỗ nào cũng là vũ khí chết người mà, không thể cù nhây được:

-Au ui, đau quá bé Phương ui!

-Anh chết luôn cũng được! – Em quay đi xem ra vẫn còn giận lắm.

-Thôi mà, cho anh xin lỗi về mọi chuyện nha, lần này không đùa nữa đâu! – Tôi xít lại gần em nói nhỏ.

-Chứ mọi chuyện này giờ anh nói là đùa sao?

-Ừây, thôi đừng lấy nữa! Anh biết lỗi rồi, từ nay không quất em nữa đâu mà!

-Um. . làm từ sáng đến giờ em không ngồi yên được chút nào! Tại anh cả đấy!

-Thôi được rồi, xuống nhà ăn cơm đi!

-Nhưng em vẫn chưa quên cái vụ thay đồ đâu đấy!

-Rồi rồi, ăn cơm đã rồi tính sau!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Nhưng ngay cả đến bé Phương cũng chẳng biết tung tích gì của Hoàng Mai khi được tôi hỏi đến cả, lại còn tỏ ra khá là ngạc nhiên nữa chứ:

-O, Hoàng Mai không đi chung với anh à?

-Thì có một chút tranh cãi nên giờ chẳng biết đã ở đâu rồi!

-Cũng vì tính cứng đầu của anh mà ra cả đấy!

-Ừ thì biết rồi, quan trọng là phải kiếm cho được Hoàng Mai kia!

-Anh thử kiếm ở những nơi khác chưa?

-Đã kiếm rồi, nhà bạn thân cũng như những nơi có thể nhất! Anh còn lập ra một list những nơi có khả năng nữa cơ!

-Và nhà em là một trong những số đó hả?

-Ừ phải rồi!

-Vậy nếu anh không vì kiếm Hoàng Mai thì chắc sẽ không đến đây đâu phải không? – Em cau mày chu mỏ.

-Sặc, làm gì có! Nếu như không kiếm Hoàng Mai thì anh vẫn đến đây xin lỗi em mà!

-Được rồi, thế anh có cần em giúp đỡ gì không?

-Không đâu! Anh tự kiếm được mà! Trong list của anh còn một nơi có khả năng nữa nhưng nơi này xem ra khó kiếm đây!

-Nơi đó là nơi nào để xem em giúp được gì không?

-Cũng có khả năng là Hoàng Mai đến nhà của Lam Ngọc đấy!

-Lam Ngọc hả, thế thì dễ thôi! Em có số điện thoại của bạn ấy nè, biết cả địa chỉ nhà luôn đó!

-Thế thì tốt quá rồi! Cảm ơn bé Phương nhiều, hê hê!

Vậy nên y theo số điện thoại mà bé Phương cung cấp, tôi đánh bạo gọi ngay mà không một chút lưỡng lự, tình thế bây giờ đang hết sức gay go rồi, lưỡng lự phút nào là nguy hiểm phút đó ngay, đây là cơ hội cuối cùng rồi mà:

-Alô, xin hỏi ai đấy! – Tiếng một người phụ nữ lạ trả lời điện thoại khi tôi gọi đến.

-À, có phải số điện thoại của Lam Ngọc không ạ? – Tôi lễ phép hỏi.

-Phải rồi, nhưng cô Ngọc đang bận tập võ, cậu có muốn nhắn gì không tôi sẽ nhắn lại!

-Dạ cảm ơn, di cứ nhắn là có Phong 10A4 cần gấp có chuyện gấp!

-Được rồi, tôi sẽ nhắn lại cho!

-Dạ cảm ơn đi, con cúp máy đây!

Ui cha, ghê thật! Võ công đã cao rồi lại còn đi tập thêm nữa, nhỏ này muốn đi thi Seagames chắc, thảo nào mới 16 tuổi đã đạt đai đen nhị đẳng rồi, quả thật là không tầm thường chút nào, nếu tỷ thí chắc tôi oánh không lại nhỏ mất.

Mà còn cái người phụ nữ trả lời điện thoại đó nữa, theo như cách gọi Lam Ngọc cho thấy thì đây có thể là người làm của nhỏ đây mà. Chà, hông lẽ nhà của nhỏ Ngọc cũng giàu như nhà thằng Toàn nhỉ, có cả người làm nữa cơ, điều này chắc tôi cũng muốn một người làm về nhà để Hoàng Mai đỡ cực nhỉ. Nghe nói đến đã nực cười rồi, ngôi nhà nhỏ còn hơn cái nhà tắm mà thuê người làm chắc nhí nhố lắm.

Nhưng nếu nhỏ Ngọc đang tập võ như thế thì tôi phải đợi hay sao? Chắc, không biết phải đợi đến chừng nào nữa, đang gấp rút mà thế này chắc chết mất. Mà hết cách rồi, ngoài chờ đợi ra thì tôi còn làm gì được, đành ghé vào công viên gần nhà để chờ đợi hồi âm của nhỏ Ngọc thôi.

Công nhận, một mình vào công viên nhìn người ta có đôi có cặp nó buồn man mác thế nào ấy, dẫu là biết mình cũng có một cô bạn gái nhưng mà giờ có biết tung tích ở đâu đâu, và lại đây cũng là lần đầu tiên tôi vào công viên một mình nên trong lòng ít nhiều cũng có chút lạ lẫm và bồn chồn nên không thể nào ngồi yên được, lúc thì cứ xoay nên này, lúc thì cứ xoay bên kia thì thoảng lại lấy điện thoại ra ngắm nghía chờ hồi âm.

Mà lúc đó tôi sài trắng đen chứ đâu phải màn hình màu, nghe nhạc được như bây giờ đâu, thế nên tôi cứ lấy ra bấm phím mở khóa rồi cật vào túi đến hơn cả chục lần, dẫu rằng điện thoại tôi có cài chuông rồi, chỉ cần có tin nhắn hay một cú điện thoại nào đó là nó sẽ réo lên ngay nhưng chả biết vì sao tôi làm lại thế, cứ nao nao thế nào ấy.

Và rồi sự chờ đợi của tôi cũng có hồi đáp khi chuông điện thoại của tôi vang lên báo hiệu một cuộc gọi đến, và số điện thoại đó chính là số điện thoại của Lam Ngọc mà bé Phương đưa cho tôi. không một chút chờ đợi, tôi nghe máy ngay:

-Alô, Phong đây! Là Lam Ngọc phải không?

-Ừ, cứ tưởng ông giận bỏ đi không thèm nói chuyện nữa chứ! – Vừa chào xong thì nhỏ liền ném vào mặt tôi một câu móc họng ngay.

-Ech, thì xin lỗi mà! Tại lúc đó hơi nóng tính quá thôi!

-Hừm... chuyện đó tôi chẳng muốn nhắc tới làm gì! Mà ông kiếm tôi có việc gì đấy!

-À, tui muốn hỏi bà là từ sáng đến giờ có thấy Hoàng Mai ở đâu không?

-Hừm, Hoàng Mai đi đâu thì ông là người rành nhất chứ sao lại hỏi tôi?

-Thì...chắc...chả là đôi bên có cái nhau tý nên giờ chẳng biết Mai ở đâu nữa rồi!

-Cũng tại cái tính háo thắng của ông cả đấy! Nhưng nói chung là tôi chẳng biết tin gì về Hoàng Mai của ông cả đâu!

-Uầy, thì thôi vậy! Cảm ơn bà nhé! – Tôi thất vọng nãy nê

-Mà khoan đã, ông nói là ông và Hoàng Mai giận nhau à?

-Ừ phải!

-Vậy là không gặp nhau từ sáng đến giờ luôn phải không?

-Chính xác!

-Ừm...! Cầu mong là tôi nghe lầm!

-Ồ, có chuyện gì vậy!

-Ông rảnh không, ra quán nước mía gần trường đi, tôi bàn việc này xui!

-Sao không nói chuyện điện thoại luôn, ra quán nước làm gì!

-Ở nhà tôi bàn việc này không tiện lắm, ra quán nước trước đi đã! – Nhỏ đột nhiên nhỏ giọng như đang cố giấu ai chuyện gì đó.

-Ừ, hiểu rồi! Ra ngay đây!

Thế là theo lời Lam Ngọc, tôi lại lê chiếc xe cà tào của mình chạy đến quán nước gần trường, mà như các bạn biết rồi đấy, từ nhà tôi đến trường rất xa, học trái buổi tôi còn ở lại trường ăn cơm nữa kia mà, nhưng Lam Ngọc đã hẹn rồi thì chắc việc này cũng quan trọng lắm nên dù có xa cách mấy tôi cũng phải đến thôi.

Khi đến quán nước đã thấy Lam Ngọc đã ngồi uống nước ở đó rồi. Thấy thế tôi liền chạy ngay vào chủ đề mà không kịp chào hỏi:

-Sao có chuyện gì vậy?

-Từ từ, ông cứ uống nước cho bình tĩnh tý đã!

-Ừay, đang gấp mà!

-Thôi được rồi thế này! Lúc này tôi có qua nhà tên Vũ và có nghe lén được một số thứ!

-Hả sao, bà qua nhà tên Vũ à! Nó không làm gì bà sao?

-Làm gì được tôi, trong khi tôi là em họ của hắn?

-Sặc, em họ? – Tôi há hốc.

-Ừm, Ba của hắn là anh ruột của ba tôi đấy! – Nhỏ chép miệng thở dài!

-Rồi bà đã nghe được những gì?

-Cũng không hẳn là nghe được hết, chỉ cái được cái không thôi! Kiểu như nó đang âm mưu bắt cóc một ai đó!

-Vậy là bà nghi ngờ...

-Đúng, tôi đang nghi ngờ nó đang muốn bắt cóc Hoàng Mai vì tôi cũng có nghe loáng thoáng nó nhắc đến tên đó!

-Hừm...! Vậy phải làm sao đây? Để Hoàng Mai lọt vào tay của nó thì chết mất!

-Ông cũng đừng quá lo lắng! Tại thời điểm tôi nói chuyện điện thoại với ông thì nó vẫn còn trong phòng với mấy đứa đàn em! Chắc Hoàng Mai chưa bị bắt đâu!

-Vậy bây giờ tui phải làm sao đây?

-Chắc phải gấp rút đi tìm Hoàng Mai thôi! Mà ông đã tìm hết chỗ chưa?

-Đã tìm hết rồi! Cả những chỗ có thể nhất nhưng vẫn không có!

-Thế thì khó rồi đây! Thôi bây giờ ông cứ về nhà trước đi! Có tin tức gì tôi sẽ báo cho! Nhớ là có tin gì phải báo cho tôi đấy, đừng manh động.

-Tâm trạng đầu mà về nhà chứ! – Tôi thở dài ngao ngán.

-Nếu cứ tiếp tục long nhong ngoài này như thế thì ông sẽ gục trước khi tìm được Hoàng Mai đấy!

-Vậy tôi phải về nhà thật à?

-Cứ về đi, tối nay tôi sẽ nhờ người qua nhà ông cho đỡ buồn nhé!

-Là ai thế?

-Cứ đến tối thì biết! Còn bây giờ tôi phải về đây, chỉ nhìn được một chút thời gian cho ông thôi!

-Lam Ngọc này...!

-Sao?

-Cám ơn bà nha...!

-Coi như tôi đền ơn cho ông vậy?

-Ồ, đèn on...

Thế nhưng chưa kịp nói hết câu thì nhỏ đã phóng chiếc đạp điện lao vút đi nhanh như cắt để lại cho tôi bao nhiêu là mối nghi vấn khó giải.

“Thực sự thì Lam Ngọc là ai? Có liên quan gì đến bé gấu không?

Tại sao khi đứng gần nhỏ tôi lại thấy quen thuộc đến thế”

Tất cả những câu hỏi trên dù muốn dù không thì tôi cũng sẽ được biết trong nay mai thôi, những biến cố quan trọng nhất trong cuộc đời tôi đã đến rất gần rồi, tôi có thể cảm nhận được sức ép của nó đang tăng dần lên theo thời gian. Và rất có thể trong nay mai nó sẽ xảy ra...

Nhưng vào lúc này đây tôi chẳng thể nào để tâm đến việc gì khác ngoài nghĩ cách tìm cho được Hoàng Mai cả. Bởi vì thằng Vũ cũng đã chính thức ra tay rồi, bây giờ chính là cuộc đua sinh tử giữa tôi và nó, ai trong số bọn tôi tìm được Hoàng Mai trước chính là kẻ chiến thắng.

Mà tôi còn có thể làm được nữa đây, tất cả những gì tôi có thể làm được đều đã làm hết rồi, còn tên Vũ lực lượng của nó rất đông, việc tìm một cô gái đang đi lang thang ngoài đường là một việc không khó, bất kể như thế nào đi chăng nữa nó luôn chiếm phần thắng cao hơn tôi.

Mà nếu nó thắng thì mọi chuyện sẽ kết thúc, Hoàng Mai sẽ bị tụt nó hãm hại, chà đạp đến không dám nhìn mặt ai hết. Càng nghĩ tôi lại càng rối, càng nghĩ tôi lại càng điên tiết muốn cho thằng Vũ đó một trận như tử để nó không còn hại được một ai nữa, nhưng xem ra bây giờ không phải lúc rồi, tôi đã hứa với Lam Ngọc là không manh động cho đến khi nắm bắt được tình hình. Vậy nên chỉ đành ngồi nhà chờ tin tức thôi.

-Ê, Phong có nhà không mày! – Đang ngồi xem TV giết thời gian thì giọng thằng Toàn lại vang lên từ ngoài cổng.

-Ồ, có! Đợi tao chút! – Tôi vội mang dép chạy ra ngoài

Ra đến cổng tôi mới phát hoảng vì sau xe nó có vác theo một thùng bia tổ nái nhìn đến rùng mình:

-Sặc, đem bia tới làm gì thế?

-Ồ, Lam Ngọc sợ mày có chuyện gì nên nhờ tao qua canh chừng nè! Mà canh chừng không thì chán lắm, tao chơi nguyên một thùng bia luôn cho nó máu!

-Éc, ngày mai còn thi tiếp mà uống kiểu này thì có mà nằm nhà!

-Mày cứ lo xa, tao đem theo phòng hờ thôi! Có gì cất tủ lạnh mai một làm chập nữa!

-Èo, chịu thua mày luôn!

-Thế mới là nam nhi mày à! Giờ phụ tao ôm thùng bia vào đi mày, tao dắt xe vào đã!

Vào đến nhà, vừa ngồi xuống ghế xong nó lại lôi ra một bịch nước màu nâu đỏ nhìn quen lắm, nó giống giống...

-Bịch gì thế kia, giống phá lẩu thế?

-Chứ gì nữa, mỗi này nhậu bia là số dzách con ách bít rồi!

-Chà, tao kết bịch phá lẩu rồi đó nghen!

-Biết mặt mày khoái phá lẩu mà, hề hề! – Nó nhướn mày khoái chí.

Thế là hai tụi tôi bắt đầu mở tiệc nhậu 2 người trong một không khí sặc mùi hình sự. Bởi lẽ công việc chính mà thằng Toàn đến đây tìm tôi là để bàn bạc những việc liên quan đến Hoàng Mai và những hành động của thằng Vũ trong thời gian qua:

-Vậy là theo như nhỏ Ngọc nói thì thằng Vũ nó tính bắt Hoàng Mai của mày à?

-Ừ, nhỏ chỉ nghe lén được loáng thoáng thôi nên không chắc! mà tao đoán với bản tính của thằng Vũ thì không loại trừ trường hợp này!

-Ừ, tao cũng cảm thấy thế! Mà lạ cái là mấy tháng nay tao chả thấy nó có hành động gì cả!

-Có khi nào nó biết mày cử người theo dõi nó không?

-Èo, làm gì có chuyện đó! Tao mướn thám tử theo dõi chứ chẳng chơi!

-Đù, chi mạnh thế! Nó cũng là một thằng oắc thôi mà!

-Nhà tao ngoài người làm ra thì tao còn thằng đàn em nào đâu! Mày tưởng tao đại ca giang hồ chắc?

- Thế mà lúc đầu tao cứ tưởng mày trùm một con phở nào đó có cả chục đàn em cơ.

- Trí tưởng tượng mày phong phú thế, tao từ Đà Lạt về đây có cái đánh!

- Mà vậy là thằng vũ nó không có hành động gì à?

- Không, nó vẫn sinh hoạt bình thường! Chỉ lạ ở chỗ là nó thường xuyên họp mặt đàn em lắm!

- Nó đại ca trong trường thì họp mặt đàn em cũng đúng thôi.

- Thôi cụng ly cái đi mày!

- Ồ cụng!

Nốc hết nửa ly bia, tôi bắt đầu tầm ngẫm suy nghĩ về chuyện của thằng Vũ, nếu nó không có hành động gì thì sao lại họp mặt đàn em nhỉ. Nhưng mà sao khi liên kết tất cả các chuỗi dữ kiện lại thì tôi mới ngộ ra một điều quá ư là đơn giản nhưng không phải ai cũng nghĩ tới:

- À há, tao nghĩ ra rồi! – Tôi vỗ đùi reo lớn.

- À, tao còn một chuyện chưa nói! – Toàn phòn đang uống cũng đề ly cái cạch xuống bàn mà reo lớn.

- Mày nói trước đi, chưa nói chuyện gì?

- Cái con Cẩm Tiên ấy cũng là người của thằng Vũ đó! Mày nên tránh xa nó ra!

- Trời, thảo nào nó cứ tìm cách hại tao cho bằng được! không chừng cái vụ mất đồ ngày 20-11 cũng là do nó lấy đó!

- Tao thì chắc chắn là thế rồi, con mày nghĩ ra được cái gì?

- Mày nên chuyển hướng theo dõi đàn em của nó đi!

- À, tao hiểu ý mày! Có thể nó không hành động mà kêu người hành động thay phải không?

- Chính nó, dù gì thì nó cũng là đại ca mà! Dễ gì tự tay làm lấy trong khi có cả chục thằng đàn em!

- Ủ, mày nói cũng có lý! Thôi nâng cốc tiếp đi mày! Đêm nay tao xin ba má ngủ lại nhà mày luôn rồi!

- Ặc, giường tao đã chật còn tổng thêm mày nữa!

- Thì mày qua phòng con Mai mà ngủ!

- Hoàng Mai khóa cửa phòng rồi! Mỗi lần ra ngoài là thế đấy! Đêm nay cố mà ngủ nhé con, tao ngủ mớ quơ tay trúng mặt mày rán chịu!

- Đệt cụ! Thôi lỡ rồi, hôm nay phải ép mày nhậu sin, có thể mày mới không ngủ mớ được!

- Sặc, ép tao uống tao chém!

Cứ thế hai tụi tôi cứ uống cho đến khi no căng tràn cái bụng và hai con mắt bắt đầu sụp xuống mới thôi. Nhìn lại thì tổng cộng hai thằng đã ngốn hết 16 lon bia tất cả, quả là một số lượng không tồi, nhưng thua xa so với tưu lượng của tụi bây giờ. Có thể nói tụi bây giờ nhậu cứng khừ rồi, cũng nhờ công của thằng quý Toàn mà ra cả, nhất là cái hồi năm lớp 11 thì tuần nào có cũng mon men thùng bia qua nhà tôi hết, đôi khi còn kéo thêm Khanh khờ với đám thằng Huy nữa chứ.

Nhưng lí do chính mà tôi uống bia đó chính là muốn tạm thời quên đi chuyện mất tích của Hoàng mai mà bình tĩnh hơn một tý thôi, bởi vì còn nghĩ đến em giờ nào thì tôi lại lo lắng giờ đó. Mà hình như càng uống tôi càng không thể quên đi được, những hình ảnh của Hoàng Mai với đôi mắt ướt lệ cứ lần lần quán trong đầu tôi mãi, làm cả đêm hôm đó mãi đến tận 2-3h sáng tôi mới có thể chợp mắt được, quả là một đêm dài đằng đẳng...

Sáng hôm sau, trong lúc những đứa học sinh khác đang tích cực ôn lại kiến thức cũ chuẩn bị cho phần thi bài tập thì tôi lại ngồi co ro một đồng trong lớp mà không ngừng nghĩ về Hoàng Mai.

Tính đến nay thì Hoàng Mai đã mất tích gần một ngày rồi, từ sáng đến giờ hết mẹ em rồi lại đến nhò Nhi lùn và Kiều ẹo hỏi thăm tôi về chuyện của em làm tôi đã áp lực nay lại càng cảm thấy áp lực gấp bội. Nếu Hoàng Mai thực sự bị bọn thằng Vũ hay một nhóm người nào đó bắt cóc thì trách nhiệm hoàn toàn là do tôi mà ra, đến lúc đó chắc tôi phải chết để tạ tội mất.

- Vẫn chưa tìm được Hoàng Mai nữa sao? – Lan bước đến gần tôi lo lắng.

- Chưa, mà sao Lan biết được Hoàng Mai mất tích vậy?

- Thi Ngọc nói cho mình biết, thôi Phong có gắng bình tĩnh lên đi, có thể mới vững tinh thần tìm Hoàng Mai được!

-Ừ, Phong sẽ cố gắng mà! Bây giờ Phong muốn yên tĩnh một tý, Lan ra ngoài nói chuyện với mọi người đi!

-Ừm, đừng buồn nha Phong! – Nàng bước đi vẫn ngoảnh đầu lại động viên tôi

Tôi lúc đó chỉ biết gượng cười cho nàng cảm thấy an tâm thôi chứ trong lòng tôi ngổn ngang lắm, nào là chuyện của Hoàng Mai, nào là chuyện của tụi thằng Vũ, làm sao tôi có thể không lo lắng được. Đến bây giờ tôi mới nhận ra một điều rằng Hoàng Mai đã chiếm một phần không nhỏ trong trái tim của tôi rồi, có khi nào tôi đã thực sự yêu em mất rồi không? Sau bao tháng ngày gắn bó với nhau?

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì Lam Ngọc lững thững bước vào căn nhà:

-Này, gần tới giờ thi rồi, còn đứng đó nữa! Mau ôn bài đi!

-Ủa, tui còn tâm trạng gì đâu mà ôn!

-Tôi đã bảo là không có chuyện gì đâu! Ông cứ yên tâm mà thi đi!

-Ừ, thì đánh vậy!

-Mà khoan! Ông đưa điện thoại tôi giữ cho!

-O, điện thoại thì mạnh ai nấy giữ chứ!

-Quy định là không cho đem điện thoại vào hội trường mà, ngày hôm qua Hoàng Mai giữ dùm ông còn hôm nay thì sao?

-Thì tôi nhờ ai đó giữ giúp cũng được!

-Vậy cứ đưa cho tôi giữ! Máy người kia cũng tôi giữ hộ mà!

-Ủa, bà cũng vào thi, vậy thì gửi cho ai?

-Tôi gửi phòng giáo viên, nơi đó là an toàn nhất rồi còn gì?

-Uời, rồi nhờ bà vậy! – Tôi lều bều móc điện thoại ra.

Thế nhưng chưa kịp trao tay cho Lam Ngọc thì chuông điện thoại lại réo vang lên báo hiệu một cuộc gọi đến:

-Chà, ai điện mà số lạ hoắc thế này! Bà chờ tui tý!

-Thôi đừng nghe máy! Cứ đưa cho tôi!

-O, người ta gọi thì tui phải nghe chứ!

-Đó chỉ là những số vớ vẩn thôi, ông khỏi cần nghe!

-Sao bà biết đó là số vớ vẩn, lỡ Hoàng Mai dùng số khác điện cho tui thì sao?

-Không đâu mà, ông cứ đưa tôi đi! – Nhỏ giờ tay chớp lấy điện thoại của tôi.

-Này bà Ngọc, trả tui cái điện thoại! – Tôi sốt sắn khi chuông điện thoại vẫn reo.

-Nghe lời tôi đi, không có chuyện gì đâu!

-Bà này ngộ thật, đừng trách tui nhé...bật! – Tôi lao đến, giật nhanh chiếc điện thoại trên tay của nhỏ.

Do cú giật nhanh như chớp nên làm nhỏ mất đà té xuống đất. Tập sách vì thế mà văng ra bên ngoài gần như toàn bộ.

-O, xin lỗi! – Tôi vội ngồi xuống nhặt sách lên hộ nhỏ.

-Không sao đâu, ông đưa điện thoại, tôi giữ! – Nhỏ vẫn kiên trì mặc dù đầu gối đã bị trầy ứa máu.

-Không được, đây là điện thoại của tôi, tôi có quyền làm gì thì làm chứ...!

-Nhưng...ring...ring...ring... – Nhỏ vừa cất lời thì tiếng chuông điện thoại của tôi lại vang lên.

-Được rồi, bây giờ tui nghe máy xong sẽ đưa bà giữ ngay, được chứ!

-Không, đừng mà! – Nhỏ nín tay tôi lại.

-Này, nếu bà còn làm như thế nữa thì tôi sẽ không coi bà là bạn nữa đâu!

-Phong nghe tôi đi mà, đừng bao giờ trả lời điện thoại!

-Ừa, nghe điện thoại có chết chóc ai đâu, bà làm quá rồi! thôi để yên cho tui nghe điện thoại đã.

-Đừng, hức...!

-Ồ, bà...sao...!

Ngay cái lúc mà tôi chuẩn bị nghe điện thoại thì Lam Ngọc đã chồm lên, ôm ghì lấy tôi. Ôm sát lắm, chặt lắm, tôi tưởng chừng như không thể cử động được. Chiếc điện thoại vì thế mà rơi ra khỏi tay của tôi. Nhưng giờ đây tôi chẳng còn quan tâm đến việc đó nữa, bởi vì tôi không thể nào ngờ rằng Lam Ngọc lại hành động như thế.

Một Lam Ngọc thường ngày nghiêm nghị, lạnh lùng lại đang ôm trọn tôi vào lòng mình mà khóc thút thít: “Đừng, đừng nghe máy, hức!”

Và rồi tôi lại cảm nhận được cái mùi hương nước hoa đó, một mùi hương quen thuộc mà mỗi lần tiếp xúc với Lam Ngọc tôi mới cảm nhận được. Chính mùi hương này đã khơi gợi lại cho tôi biết bao nhiêu kỉ ức đã bị lãng quên từ rất lâu, rất xa xưa.

Và giờ đây, khi được cảm nhận rõ mùi hương nước hoa như thế này thì tôi đã hoàn toàn nhớ ra mọi chuyện. Đây chính là mùi nước hoa lily, mùi nước hoa đã in sâu trong tâm trí của tôi từ thuở bé.

Ngay lập tức, trong trí óc của tôi bắt đầu tái hiện lại những kỉ ức non nớt, bông bột thuở bé, cái thuở tôi còn là một thằng nhóc mới tập tành học võ ngổ ngáo và tinh nghịch, cái thuở mà lần đầu tiên tôi gặp Bé Gấu...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chuyện đã xảy ra cách đây 10 năm rồi khi tôi còn là một thằng nhóc ngổ ngáo, trẻ trâu không sợ trời không sợ đất. Lúc ấy tôi chỉ mới được học vài thế võ cơ bản của ba tôi thôi nhưng đã háo chiến muốn đi tỉ thí với đám bạn rồi, tuổi con nít mà, bông bột lắm.

Có lẽ vì thế nên lúc đó tôi rất ít bạn, còn kẻ địch thì vô số. Hầu hết những kẻ địch của tôi là những thằng thường xuyên bị tôi đem ra làm mộc nhân. Bọn nó đâm ghét và muốn đánh tôi cho bằng được, trong số đó còn có cả 5 thằng mặt ngựa hay gây hấn với tôi nữa.

Mà bọn nó chỉ dừng lại ở việc muốn đánh thôi chứ không dám làm gì tôi đâu, vì ba tôi lúc đó ai cũng biết tiếng là một võ sư giỏi mà, đụng vào tôi thì tất nhiên ba tôi sẽ ra mặt ngay. Bọn trẻ trong xóm vì thế cũng e dè và chẳng muốn chơi với tôi nữa, đâm ra ít bạn là điều hiển nhiên.

Vào một buổi sáng như bao buổi sáng khác, tôi khoái chí nũng nịu với ba để đòi đi thú nhún cho bằng được. Mà như các bạn đã biết rồi đấy, ba tôi vào những năm trước đây rất nghiêm khắc, đặc biệt là trong chuyện dạy dỗ con cái. Ông lúc nào cũng bắt tôi ở nhà, luyện võ, học hành, thỉnh thoảng chỉ cho đi chơi ở công viên gần nhà thôi chứ không bao giờ được đi xa, và ngay cả chuyện thú nhún cũng thế:

-Ba, dẫn con đi chơi thú nhún đi!

-Không được, ba bận rồi, ra công viên chơi đi! Lớn rồi còn chơi thú nhún!

-Hu, con thích mà!

-Ba bảo không là không! Còn đòi nữa ba đét cho một roi vào mông bây giờ! – Ông sùng sộ quát nạt.

Vậy nên vẫn như mọi khi, tôi lại mon men ra ngoài công viên gần nhà để kiểm tra tiêu khiển những lúc rảnh rỗi.

Bỗng nhiên, tôi chợt nhìn thấy từ đằng xa mấy thằng nhóc trong xóm tôi đang bu quanh một băng ghế đá gần gốc cây đa. Trông tụi nó có vẻ phờ phạc, cứ như đang trêu chọc một ai đó vậy. Thật là tội nghiệp cho đứa nào lọt vào tầm ngắm của tụi nó. Tôi thì chả lạ gì mấy chuyện này, bởi vì ngày nào cũng có một đứa bị chọc mà, hể có đứa nào bị ba mẹ la, bị phát hiện đái dầm, khóc nhè là ngay lập tức bị lôi ra làm đề tài bàn tán ngay.

Đáng lẽ ra thì tôi sẽ bỏ qua chuyện đó mà đi chỗ khác ngay vì đám trẻ con trong xóm không ưa tôi chút nào hết, lại gần tụi nó kéo sinh chuyện lại mệt. Thế nhưng từ trong đám đông đột lại phát ra tiếng khóc của một đứa con gái khiến tôi giật mình mà ngoảnh đầu lại tò mò.

-Hu hu...!

-Lêu, đồ con gái khóc nhè!

-Ê, nhà mày ở đâu! Sao không trả lời đi, khóc mãi thế?

Thấy thế tôi cũng tò mò mà đi lại chỗ của tụi nó xem có chuyện gì, vì khu này rất ít con gái mà chủ yếu toàn là ở nhà thôi chứ không có đi long nhong ở ngoài như đám con trai tụi tui đâu.

Và sau một hồi luông lách từng dòng người, tôi cũng vào được trung tâm của đám đông. Đó là một đứa con gái trạc tuổi bọn tôi, nhỏ đang mặc một cái váy trắng sữa phủ từ vai xuống gối và đặc biệt là trên tay nhỏ còn ôm một con gấu bông nữa. Có lẽ vì thế mà nhỏ mới bị nhiều người chọc đến vậy.

Nhưng với lí do thế này thì tôi cũng chẳng xen vào làm gì. Lúc đó con gái đối với tôi thì chưa có định nghĩa gì cả, tất cả chỉ là một đám loi nhoi, cùng xóm trong mắt tôi mà thôi.

Mà có vẻ như bọn trẻ xóm tôi thì đã bựa bẩm sinh từ lúc nhỏ hay sao ấy, nhỏ càng cố chống cự, tụi nó càng lấn tới. Và đỉnh điểm là cái thằng nhóc trưởng nhóm mặt ngựa trong xóm tôi hiện tại canh lúc con nhỏ sơ xuất đã giật lấy con gấu bông trong tay của nhỏ.

Bị mất gấu bông, nhỏ chẳng biết làm gì hơn là chạy theo cái thằng đó nhằm lấy lại con gấu bông bị tụt đoạt một cách oan ức. Nhưng con bé 6 tuổi yếu đuối này thì làm sao có thể chống lại một thằng nhóc 10 tuổi với thể hình được cho là to nhất trong đám đó chứ? Vậy nên chỉ sau một cú hất tay nhẹ của thằng đó thì con bé đã ngã oạch ra đất mà khóc rú lên rồi.

-Hé hé, ê con mít ướt! Có ngon thì lại đây mà lấy con gấu bông nè!

-Hức, trả đây! – Nhỏ ầm ứ trong nước mắt.

-Lêu, đồ cái thứ mít ướt! – Thằng đó khoai chí, vênh cái mặt mo lên mà chọc con nhỏ.

-Ê, thằng kia! Trả con gấu bông cho nhỏ đi!

-Ồ, thằng Phong đó hả? Lại muốn kiếm chuyện gì đây?

Đúng, chính tôi! Vì ghét phải thấy cảnh gần chục đứa con trai ăn hiếp một nhỏ con gái như thế nên tôi đã đánh bạo đứng ra giải vây cho nhỏ. Mà nói là giải vây cho nó hùng hổ vậy chứ thực ra thì 1 mình tôi không thể nào đánh lại gần chục thằng bọn nó đâu, chỉ tìm cách làm sao cho bọn nó thoái lui thôi:

-À, ý tao là tụi mày đừng có giao du với bọn con gái làm gì?

-Vì sao?

-Tao nghe ba tao nói bọn gái ghê lắm cơ, có thể lấy đi trái tim của bọn con trai tụi mình đó! Mày thử tưởng tượng coi mày không có tim sẽ như thế nào? – Tôi bèn sử dụng tiếng tăm của ba mình ra mà làm cứu cánh.

-Thì...thiệt hông mày?

-Sao hông, ba tao nói thế mà! Tụi bây càng dây dưa nhiều với tụi con gái càng mất tim sớm đó! – Tôi được nước chém thêm chút gió.

-Gi ghê thế! Giờ sao mày?

-Thì tụi bây tránh xa nó ra, những đồ vật gì nhỏ cầm qua thì tụi bây không được đụng tới!

-Ờ hiểu rồi! Trả mày con gấu nè đồ mít ướt! Bo xì không chơi với mày nữa! – Thằng mặt ngựa nghe lời tôi rầm rập mà nghỉ chơi con nhỏ kia ra.

Quả thật là tôi không thể ngờ được cách của tôi lại hiệu nghiệm ngoài sức tưởng tượng đến thế. Đến nỗi lúc đầu khi bịa ra chuyện này thì tôi cứ tưởng bọn nó sẽ chọc tôi đến chết nhục luôn ấy chứ, vậy mà thành công mỹ mãn luôn. Thành ra tôi chỉ tốn một chút nước bọt mà giải tán cả gần chục thằng cùng một lúc. Tôi lúc đó cũng bá đạo ấy chứ!

Và rồi sau khi tụi nhóc đó đi khỏi, tôi mới mon men lại gần con nhỏ đó hỏi han tình hình:

-Nè, bạn gì đó ơi! Có sao không?

Lắc.

-Có bị trầy xước gì không?

Lắc.

-Vậy mình tên là Phong, còn bạn?

-Um... – Nhỏ chỉ ngước lên nhìn tôi rồi chỉ vào con gấu!

-Ồ, ý bạn là gì?

-Um... – Nhỏ vẫn cương quyết chỉ vào con gấu.

-Hừm, mình hỏi tên của bạn mà, đâu phải hỏi bạn thích gì đâu!

-M...mình tên bé gấu! – Nhỏ ấp úng.

-Sao, bé gấu hả?

-Mọi người trong nhà gọi mình thế!

-Vậy mình cũng gọi bạn là bé gấu luôn ha?

-Ừa...!

-Vậy nhà bạn ở đâu, để mình đưa bạn về! Kéo lại gấp mấy túi hồi nãy nữa đó!

-Nhà mình gần ông chú dạy võ ở trong xóm này nè, nghe nói cũng nổi tiếng lắm!

-Ồ, phải nhà bạn là căn biệt thự 3 tầng màu cam nhạt không?

-Ừa, đúng đó! Sao bạn biết hay vậy?

-Xời, ba của mình là ông chú dạy võ mà bạn nói nè!

-Oa, vậy bạn là hàng xóm của mình hả?

-Hề hề, chắc vậy rồi!

Đúng thật là tôi và nhỏ đã là hàng xóm của nhau từ hồi nhỏ rồi các bạn ạ, nhưng tôi không thể nào biết được nhỏ là hàng xóm của tôi lâu đến thế đâu. Cũng một phần là tôi rất ít quan tâm đến những nhà kế bên, cũng một phần là vì mỗi lần ra ngoài nhỏ đều được ba chở đi bằng chiếc xe hơi màu trắng kính đen thui nên chả thấy được gì. Vì thế, mãi đến bây giờ nhỏ ra ngoài một mình thì tôi mới biết được đấy. Đúng là xa tận chơi trời gần ngay trước mắt mà.

Đến phiên bé gấu sau khi biết được tôi là hàng xóm thì:

-Nè, qua nhà mình chơi hông?

-Qua nhà bạn chơi gì?

-Hi, nhiều trò lắm! Đảm bảo chỉ có vui thôi!

-Ừa, cũng được – Nghe lời chào kéo của bé gấu, tôi liền đi ngay không do dự.

Tính ra từ nhỏ đến lớn thì đây là lần đầu tiên tôi đến nhà của một nhỏ con gái đó. Tạm thời bỏ qua vẻ đồ sộ của ngôi biệt thự đi. Bỏ qua người bố và mẹ của nhỏ luôn. Vì hai yếu tố này cũng không có gì quan trọng mấy, nhà to cao, đẹp, sang thì quá rõ ràng rồi. Bố mẹ hơi nghiêm túc nhưng của chỉ hỏi qua loa về lịch của tôi rồi cho qua ngay.

Như tôi đã nói ở trên, đây là lần đầu tiên trong đời tôi được vào phòng con gái. Cũng không phải là con gái bình thường mà là một cô bé tiểu thư con nhà giàu thứ thiệt mới ác. Nhìn xa hoa lộng lẫy ghê hồn, chẳng bù với căn phòng cà tàn của tôi lúc đó chỉ đáng là nhà vệ sinh của phòng này thôi.

Còn một điều lạ nữa là hình như nhỏ này có sở thích sưu tầm gấu bông thì phải, đâu đâu trong phòng nhỏ cũng toàn là gấu bông với đủ loại, đủ kích cỡ khác nhau. Con to nhất còn to hơn cả nhỏ nữa, nhìn cứ như cửa hàng gấu bông vậy. Quả là con gái nhà giàu sướng thật.

Đã thế phòng của bé gấu còn nức mùi nước hoa nữa cơ, nó rất giống với mùi nước hoa trên người nhỏ. Chắc đây cũng là một sở thích của nhỏ đấy mà. Mặc dù lúc đó tôi còn nhỏ, không thể cảm thụ được nhiều nhưng cũng đủ để cảm nhận được độ thơm đến mức mũi của loại nước hoa đó rồi.

-Hít...hà...! Thơm thiệt! – Tôi hít một hơi thật sâu để lùa hết mùi thơm vào mũi.

-Hi, bạn cũng thích mùi hoa lily nữa hả!

-Ừ, tại thấy nó thơm quá!

-Hi, thôi mình chơi trò chơi đi!

-Chơi trò gì thế?

-Chơi trò chơi vợ chồng đi!

E hèm, tôi xin đính chính trò chơi vợ chồng ở đây là hai bọn tôi sẽ đóng giả vợ chồng rồi sử dụng các đồ chơi nhựa mini như: bếp ga, tủ lạnh, bàn ăn, ghế, tô, chén, đĩa... làm công cụ để diễn chứ hông phải trò chơi vợ chồng của người lớn đâu nghen. Phải nói trước để các bạn đây đừng tưởng tượng quá xa mà nghi oan cho tuổi thơ của tôi. Mới có 6 tuổi mà biết khi gì đâu. Và cũng chính vì chẳng biết tạo nào về trò chơi này nên tôi cứ lóng ngóng để nhỏ giải thích mãi:

-Đây nè, bạn phải giả bộ đi làm về rồi mở cửa phòng ra, mình sẽ nấu ăn chờ bạn về, hiểu chưa?

-À, ờ! Hiểu rồi!

Thật ra thì tôi chẳng thích cái trò chơi này tạo nào, cứ ngồi lì một chỗ rồi giả bộ làm vợ chồng với nhau rồi phải giả ăn những cái chén nhựa mà nhỏ gọi là đồ ăn để tròn vai nữa chứ, nhìn chả thực tế chút nào. Suốt buổi chơi mà tôi cứ ngáp lên ngáp xuống miết, cứ đi ra rồi đi vào giả bộ đi làm rồi tan sở hết gần chục bạn làm tôi nản chẳng muốn đi tạo nào nữa hết.

-Ủa, thôi nghỉ một chút đi! Chán quá! – Tôi nằm bẹp lên giường của nhỏ.

-O, chưa gì đòi ngủ sớm rồi hà chồng! – Nhỏ vẫn xưng hô với tôi như thế.

-Ừ, mệt rồi! Nghỉ chút chơi tiếp!

-Vợ cũng mệt rồi, thôi nghỉ chút vậy!

An tâm là được nhỏ cho phép nghỉ ngơi, tôi chớp mắt với ý định làm một giấc cho khỏe người rồi tiếp tục chơi tiếp. Vậy mà đột nhiên tôi cảm nhận được một vật gì đó nặng nịch vừa được đặt xuống giường kế chỗ tôi nằm. Vật này nó mềm mềm, và lại còn tỏa ra hơi ấm, lại còn rất thơm nữa mùi hoa lily chứ đâu.

Cơ mà sao nó giống giống

-Ếc, bạn làm gì thế bé gấu! – Tôi thần thốt khi bé gấu giờ đây đang nằm kế bên tôi.

-Thì đi ngủ, chồng mệt rồi mà! Ngủ đi mai có sức để đi làm!

-Trời! Có vụ này nữa hả?

-Phong hông thích chơi trò này hả?

-Đâu có rất thích mà bé gấu!

Thì ra nãy giờ nhỏ vẫn tưởng tôi đang giả bộ, chứ không hề biết tôi đang mệt thật và chính vì thế nhỏ đã leo lên giường nằm kế bên tôi luôn, đúng thật là oan nghiệt mà. Nhỏ này có vẻ hơi mít ướt, nếu tôi nghỉ chơi bây giờ thì chắc nhỏ sẽ khóc rống lên mất. Mà dù sao cũng lỡ rồi, nằm chung cũng đâu có gì đâu, tôi lúc đó còn nhỏ nên cũng không để tâm mấy, chỉ thấy phiền khi có người nằm kế bên thôi vậy nên tôi vẫn chớp mắt trong khi nhỏ nằm kế mình:

-Phong này, bạn có nhiều bạn hông? – Nhỏ đột nhiên hỏi tôi

-Ừ, cũng không nhiều lắm, khoảng vài đứa thôi!

-Thế còn đỡ hơn mình rồi! Mình từ nhỏ đến lớn không có ai bầu bạn hết, chỉ có chơi với dì vú của mình thôi! Sáng nay mình tính ra ngoài công viên chơi với mấy bạn nhưng nào ngờ họ lại chọc mình

-Thôi không sao, ít bạn cũng đâu thành vấn đề, nếu thích thì Phong là bạn của bé gấu mãi luôn được hông?

-Hi, cảm ơn Phong nha!

-Có gì đâu, Phong cũng có thêm bạn mà!

-Ừa, mình vui lắm!

- Mà nếu bạn thích chơi cùng với bọn con trai thì để ngày mai mình dẫn cho đi ha?

-Có được không?

-Được chứ, đi với Phong thì không ai dám chọc bé gấu đâu!

-Hi, cảm ơn!

Và cứ thế chúng tôi vẫn tiếp tục chơi trò vợ chồng cho đến khi gần xế trưa dì vú của nhỏ lên gọi nhỏ xuống ăn mới thôi. Tôi thì cũng xin phép về nhà luôn, kể ra chơi từ sáng giờ cũng dài.

Nhưng vừa về tới nhà thì:

-Thằng Phong! Mày đi đâu từ sáng tới giờ mới về? – Ba tôi hùng hổ cầm cây roi trong tay.

-Dạ, con đi qua nhà hàng xóm ạ!

-Mày đừng láo, nhà kế bên giàu có thể làm gì cho mày vào?

-Con quen được một bạn trong đó nên bạn ấy mời con vào chơi mà ba!

-Thiệt chứ hả, tao ghét nói dối lắm nghe!

-Thiệt luôn mà ba!

-Ừm, thế cũng được! Đừng giao du với mấy đứa hư hỏng thì tao chả đánh mày đâu!

-Dạ, cảm ơn ba!

-Mày ăn cơm chưa? Chắc đói rồi chứ gì?

-Dạ...!

-Ừm, vào lấy cơm đi! Tao nấu sẵn rồi đó!

-Dạ, cảm ơn ba! – Tôi quần quýt chạy ù vào trong bếp.

Phù, hú vía thật! Cứ tưởng là sẽ bị ăn đòn đến nơi rồi ai ngờ đâu ba tôi hôm nay hiền lành đã tha lỗi cho tôi ngay liền tức khắc. Tâm trạng của tôi lúc đó phải nói là vui sướng tột độ luôn, vừa có bạn mới lại vừa có cơm lót dạ sướng gì bằng thời con nít chứ, hề hề!

Nhưng cái giá phải trả nó lớn lắm cơ, sáng hôm sau khi tôi còn đang say giấc nồng thì chất giọng ồn ồn của ba tôi lại vang lên, phá tan giấc mơ đẹp mà tôi đang mơ: "Phong, dậy đi mày! Bạn kiếm kia!"

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành lều bều mà vác cái thân yếu xiu như cọng bún thiếu ra mở cửa phòng:

-Gì vậy ba?

-Con bé hàng xóm kiếm mày kia, xuống nhanh đi!

-Dạ...oáp! – Tôi lại ngáp dài lê thân tàn vào nhà vệ sinh.

Sau khi chải chuốt, chỉnh chú quần áo chỉnh tề xong, tôi vội chạy tọt ngay xuống nhà gặp nhỏ:

-Ủầy, làm gì qua nhà mình sớm thế?

-Thì Phong hôm qua nói sẽ dẫn mình đi chơi mà!

-À rồi, chờ Phong đi lấy nón đã!

-Ừ, hi! – Nhỏ mỉm cười rạng rỡ.

Chả hiểu sao dẫn con nhỏ đi tới công viên mà người ta nhìn tôi quá trời luôn. Bọn trẻ cũng nhìn, người lớn cũng nhìn, người già cũng nhìn. Chắc có lẽ là do nhỏ hôm nay diện bộ đầm với chiếc nón rộng vành trông dễ thương nên đi đâu ai cũng để ý hết. Tôi lúc đó còn khù khờ về chuyện này lắm đâu có biết gì đâu, thấy người ta nhìn mình cứ tưởng quần bị thùng đáy hay đạp nhầm cái gì đó nên cứ nhìn xuống dưới mãi, bảo hại tôi bị nhỏ cười quê thấy tía luôn.

Và hai chúng tôi tiếp tục đi, chẳng mấy chốc cũng đã đến công viên nơi mà bọn con nít chúng tôi lúc đó hay tụ tập lại chơi những trò chơi vào buổi sáng và đôi khi có cả buổi chiều nữa. Tất cả đều phụ thuộc vào thằng nhóc cầm đầu bọn trẻ trong xóm, đó chính là cái thằng giựt gấu bông của bé gấu hôm qua và cũng chính là cái thằng mặt ngựa hay đối đầu với tôi sau này.

Vừa đến nơi thì cũng đúng lúc bọn nó đang bẽ trắng bẽ đen phân chia người chơi và người bị. Thấy thế, tôi liền kéo tay bé gấu chạy đến chỗ bọn nó ngay:

-Chờ xí, cho bọn tao chơi với!

-Gì đây? Mày chơi thì được còn con nhỏ này là sao? – Thằng cầm đầu nhú mày.

-Thì nhỏ là bạn tao, cho nhỏ chơi chung có sao đâu!

-Mày không sợ bị mất tim hả, sao dám chơi với con gái? – Bọn nó trở mặt ngay ngò.

-À nhỏ nói không muốn lấy tim của tao nên tao mới chơi chung với nhỏ đó! – Tôi vẫn dùng chiêu của dụ khị bọn nó.

-Vậy bạn gì đó oi, tui tui cho bạn chơi thì bạn đừng lấy tim của tui tui nha! – Thắng cầm đầu mặt lăm la lăm lét nói với nhỏ.

-O, mình có biết lấy tim gì đâu? – Bé gấu tròn xoe mắt ngạc nhiên.

-À, nhỏ nói như thế có nghĩa là không có lấy tim tui bây đó! – Tôi vội chặn lời của nhỏ lại phòng khi bị phát hiện.

Thế là cả bọn chấp nhận cho nhỏ chơi chung. Công nhận bọn con nít chúng tôi lúc đó ngây ngô lắm, nói gì hiểu đó chứ đâu có như con nít bây giờ nói 1 hiểu 10 đâu. Bây giờ nhớ lại thời trẻ trâu lúc xưa quả thật là tôi không thể nào nhịn cười được, nó ngô ngồ thế nào ấy, con gái xinh đẹp đi kề bên mình thế kia mà không có cảm giác gì thì đúng là ngây ngô thật.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Mà thôi, trở lại với chuyện của tôi cái đã, trò chơi mà chúng tôi chơi sẽ là trò “ken cứu”. Chắc sẽ có một vài bạn không biết đâu phải không? Để tôi giải thích nhé!

Đây là một trò chơi dân gian tồn tại đã lâu rồi, cả đám sẽ tiến hành bẻ trắng bẻ đen để chọn ra 1 thắng bị và cả đám còn lại sẽ là con mồi. Thắng bị này sẽ rượt những con mồi khác nhằm bắt được một đứa để thay cho vị trí người bị của mình. Trong quá trình rượt, những con mồi nếu thấy kiệt sức và có nguy cơ bị thắng bị bắt phải thì có thể đưa ngón trỏ lên miệng hô : “ken!” và giữ nguyên tư thế đó cho đến khi chờ thắng khác đến chạm vào mình để “cứu”. Trong lúc “ken” thắng bị không có quyền bắt con mồi đó và phải rượt những con mồi khác, nếu tất cả các con mồi đều “ken” thì coi như thắng người bị thắng. Tất cả con mồi sẽ bẻ trắng bẻ đen lại để chọn ra thắng người bị khác.

Sơ lược luật chơi thế cũng được rồi phải không nào, bây giờ bắt đầu chơi thôi. Thắng người bị lần này không ai khác đó chính là thằng nhóc cầm đầu. Nhưng hình như thằng này nó để ý bé gấu rồi hay sao ấy, vừa bắt đầu thôi thì nó đã rượt bé gấu mãi làm cho nhỏ chạy muốn đứt hơi và bắt buộc phải “ken” để chờ người khác “cứu”.

Tương như thế thì tôi sẽ có dịp trở tài cứu người của mình ra, ai ngờ đâu thằng quỷ đó lại cứ đi vòng vòng ngay chỗ bé gấu “ken” làm chúng tôi muốn cứu cũng chả được. Tôi biết mấy thằng kia cũng bức xúc lắm, nhưng vì là thắng cầm đầu nên không thằng nào dám hó hé. Nhưng tôi thì khác, lúc trước tôi nổi tiếng là thằng không sợ trời không sợ đất, cái thằng cầm đầu đó là thá gì chứ?

Thế nên, tức mình tôi quát lớn vào mặt nó:

-Ê thằng kia, có chơi không? Sao mày giữ người ken hoài thế?

-Tao thích, mày không muốn chơi thì có quyền nghỉ!

-Nghỉ thì nghỉ! Về thôi bé gấu!

-Ê, tao nói mày nghỉ! Chứ bé gấu đang “ken” không có quyền nghỉ giữa chừng!

-Thằng láo cá! Giờ mày muốn thế nào?

-Thì một là mày chơi tiếp, hai là mày về một mình, bé gấu sẽ ở lại chơi với tui tao!

-Hức, Phong...! – Bé gấu lúc này đã mếu mếu.

-Mày thấy bé gấu đã khóc rồi không? Cho nhỏ về đi!

-Hông đấy, làm gì tao, hề hề!

-Này thì hông...bóp...! – Tôi điên tiết nhặt cành cây dưới đất lên phang vào đầu nó rồi nắm lấy tay bé gấu lao vút đi!

-Bắt nó lại cho tao! – Tեն cầm đầu ồm đầu hết lớn.

Mặc cho cả đám con nít rượt theo sau, bọn tôi vẫn cầm đầu cầm cổ chạy như chưa từng được chạy. Đã đụng đến thằng cầm đầu đó rồi thì nếu bị bắt chỉ có một đường là bị oánh bẹp dí thôi, nên giá nào cũng phải chạy, có chết cũng phải chạy.

Nhưng xui xẻo thế nào mà bé gấu lại vấp phải cục đá trên đường ngã oạch ra cả nền đất, đầu gối của nhỏ do va chạm mạnh nên đã ứa máu loang ra nhiều kinh khủng.

-Hức, đau quá!- Nhỏ ôm gối mếu máo.

-Rán lên đi bé gấu! Con một chút nữa là về đến nhà rồi!

-Minh hông chạy nổi nữa, đau!

-Có đi bộ được không, mình điu!

May sao nhỏ vẫn còn có thể đi bộ được, nhưng đám nhóc đã đuổi đến sát đít rồi, đi bộ thì xác định là sẽ bị bắt ngay. Vậy nên tôi đã có một quyết định táo bạo:

-Bé gấu chạy trước đi, mình sẽ ở lại cản đường tụi nó!

-Nhưng bạn sẽ bị tụi nó đánh đó!

-Yên tâm, mình biết võ mà! Bọn nó không làm gì được mình đâu!

-Vậy mình đi trước nhờ người giúp nha! Cố gắng lên!

-Ừ, cứ đi đi!

Khi nhỏ vừa quay gót bước đi cũng là lúc bọn nhóc trong xóm cũng vừa đuổi tới. Thằng cầm đầu do bị tôi phang cây vào đầu nên máu giờ đã loang xuống đến trán, nhưng nó vẫn hùng hổ cầm khúc cây vừa nãy chỉ vào mặt tôi quát lớn:

-Thằng chó, mày dám đánh đại ca xóm này à!

-Thì đã sao! Mày chả là cái thá gì với tao cả!

-Mày ngon, tụi bây đâu lên đánh nó cho tao, tao sẽ trả cho mày gấp mười lần cú phang lúc nãy!

Nó vừa dứt lời thì cả đám đã lao đến đánh đấm tôi tui bị đến không kịp trở tay. Lúc đó tôi chỉ mới học vào chiêu võ võ lòng nên chả làm được gì ngoài chống đỡ yếu ớt rồi cuối gập người xuống đất đưa lưng cho tụi nó đánh.

Chẳng những tụi nó đánh, đá, đập mà còn có cả đập cây vào lưng của tôi nữa, tôi thừa biết những đòn cây đó là của thằng nhóc cầm đầu. Nó thể sẽ trả cho tôi gấp mười lần rồi nên những đòn đó không có gì là lạ cả. Nhưng quả thật là đau lắm, từng đòn đánh, từng cú đập nó giáng vào tôi đau đến kinh hồn chứ huống hồ chỉ là khúc cây to dùng đó.

Cơ thể tôi bắt đầu tê dại và dần không còn cảm giác nữa, ngó xung quanh thì thấy bọn nó vẫn đánh tôi cật lực nhưng cảm giác đau đã không còn nữa rồi, phải chăng tôi sắp chết?

Bỗng dung từ đâu, một giọng nói ồm ồm quen thuộc cất lên giải vây cho tôi: “Ê, tụi bây làm cái gì đó! Dừng tay lại!”. Ngay lập tức, cảm giác cả chục nắm đấm, cả chục cú đập giáng vào lưng tôi không còn nữa, mà chỉ còn lại là những tiếng dép chạy thình thịch đến rung cả nền đất mà thôi:

-Mày sao rồi Phong?

-Ba, là ba đó hả? – Tôi thôi thóp.

-Tao nè, con nhỏ hàng xóm nói mày đang bị đánh nên tao mới chạy ra đây đó!

-Thế thì tốt rồi, con một quá... – Yên tâm vì mọi chuyện đã ổn, tôi dần cảm thấy mệt mỏi và chìm vào vô thức.

Giật mình tỉnh giấc, tôi phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng trắng toát, xung quanh tôi có rất nhiều giường và người nằm trên đó. Khung cảnh này rất quen, tôi đã thấy nó trên TV cả trăm lần rồi, đây đích thị là bệnh viện, và tôi đang nằm trên một chiếc giường bệnh trong số 6 chiếc giường trong căn phòng này.

Cố gắng gượng tay để với lấy ly nước đặt trên bàn, tôi bỗng giật thót mà rú lên bởi vì khi cử động toàn thân tôi đau không thể tả. cảm giác này cứ như có cả nghìn tấn đặt lên người bạn vậy, ê ăm, đau nhói đến không thể cử động được.

-Mày tỉnh rồi đó hả? – Ba tôi đang ngủ kế bên nghe tiếng rú của tôi mà tỉnh giấc:

-Con nằm đây được bao lâu rồi?

-Gần một ngày rồi! Mà làm cái gì mà chúng nó đánh mày thế!

-Dạ, con cứu con bé hàng xóm ạ!

-Thiệt tình, mới bây lớn đã gái gú, đánh nhau! Tao chả hiểu tụi bây luôn!

-Tại bọn nó kiếm chuyện trước mà ba!

-Ừ, kì này về tao mắng vốn ba má tụi nó hết! Tao mà không đến sớm chắc mày chết ở đó luôn rồi!

-Vết thương con có nặng hông ba, còn đi lại được hông vậy?

-Mày chỉ bị thương bên ngoài thôi, chịu khó nằm vài ngày là được rồi!

-Còn con bé hàng xóm sao rồi?

-Tối hôm qua nó với ba nó có đến thăm, nhưng lúc đó mày còn ngủ nên họ nói sẽ quay lại sau!

-Thế thì tốt rồi!

-Tốt cái đầu mày! Suýt chết còn lo cho người ta! – Ông nhủ mày gắt nhẹ.

-Mà con đói quá, có gì ăn hông ba!

-Ồ, mày nghỉ chút đi, tao đi mua cho mày tô cháo!

Thế rồi tôi lại chợp mắt tiếp tục nghỉ ngơi để lấy lại sức cho đến khi một giọng nói quen thuộc cất lên:

-Phong ơi, Phong! Bạn còn thức không?

-Ồ, ai vậy! – Tôi lều bều tỉnh giấc.

-Bé gấu nè, bạn khỏe chưa!

-Um, cũng còn đau chút chút!

Vâng, đó chính là bé gấu, nhỏ đã đến thăm tôi lúc tôi còn đang thiêu thiêu ngủ. Chẳng biết việc đó có phép thuật đến đâu mà khi thấy nhỏ đến thăm thế này, tôi cảm thấy vui lắm và nhất là cảm nhận được rằng vết thương đã đỡ đau hẳn, không còn nhói lên như lúc này nữa. Tôi lúc đó chẳng biết cảm giác này là sao, chỉ biết được như thế này là mừng rồi chứ tôi lúc đó sợ đau cực.

-Ba bạn có mua cháo nè! – Nhỏ giờ tô cháo trước mặt tôi.

-Ừa, mà ba mình đâu rồi?

-Ông ấy đang nói chuyện với ba mình bên ngoài ấy, mình xin phép vào đây thăm bạn xiu! Nè ăn đi, mình đút cho!

-Thôi không sao, mình tự ăn được!

-Bạn cứ nằm đi, để mình chăm sóc bạn cho! Bị như thế hông có được cử động nhiều.

-Uầy, được rồi! – Tôi xui xị để nhỏ đút từng muỗng cháo.

Nhưng hình như trong ánh mắt của nhỏ đang ẩn chứa một thứ gì đó mà tôi thấy nó cứ lóng lánh mãi, như thể nhỏ đang khóc vậy.

Phải, y thế! Đường như nhỏ đang khóc. Cứ mỗi muỗng cháo nhỏ đút cho tôi thì từng giọt nước mắt của nhỏ lại chảy dài, lăn trên hai gò má mím mím của nhỏ. Tôi biết nhỏ rất mót ướt nhưng chưa bao giờ nhỏ lại khóc theo kiểu này cả, có vẻ như nhỏ đang có chuyện buồn lắm không thể nói cho ai biết vậy.

Thấy thế tôi đánh bạo hỏi nhỏ:

-Bộ bé gấu gặp chuyện gì buồn hả?

-Hông có đâu, tại bụi bay vào mắt đó!

-Đừng có giấu Phong mà, bé gấu bị ai ăn hiếp, nói Phong Phong đánh nó cho!

-Hông có ai ăn hiếp hết!

-Vậy sao bé gấu khóc?

-Hức....! – Nhỏ cố kìm nén.

-Nói đi, không sao đâu!

-Oa...bé gấu sắp chuyển nhà rồi...! – Nhỏ vỗ òa gục mặt xuống giường.

-Sao lại chuyển nhà...chứ! – Tôi kinh ngạc không tin vào tai mình.

-Ba bé gấu nói ở đây toàn là những thành phần hư hỏng nên không cho bé gấu ở đây nữa, hức!

-Không sao đâu, chuyển nhà thì sẽ có bạn mới mà! – Tôi cố gắng dần lòng mình xuống mà an ủi nhỏ.

-Nhưng bé gấu hông muốn xa Phong!

-Chấp nhận đi bé gấu ơi, chơi chung với Phong bé gấu sẽ bị lây nhiễm thói xấu đó! Chuyển đến nơi khác bé gấu sẽ có tương lai hơn.

-Hông chịu đâu, huhu! – Nhỏ vẫn gục mặt.

Và rồi ba của nhỏ đi vào giục nhỏ ra về:

-Về thôi bé gấu! Trễ rồi, chúng ta còn thu xếp đồ nữa!

-Hông muốn đi đâu mà! – Nhỏ lú lú bám lấy thành giường.

-Đi đi bé gấu, không được mít ướt nữa! – Tôi trấn an.

-Hức, ngày mai bé gấu đi rồi, Phong nhớ đến tiễn bé gấu nha! – Nhỏ mếu máo.

-Rồi, Phong hứa ngày mai sẽ đến tiễn bé gấu mà!

-Phong nhớ giữ gìn sức khỏe đó! – Ra đến cửa nhỏ vẫn ngoảnh đầu lại dặn dò tôi.

Tôi lúc đó ngoài gật đầu để nhỏ an tâm ra thì chẳng biết làm gì nữa cả, ba của nhỏ đã quyết thì một thằng con nít như tôi có thể làm gì chứ. Chỉ còn cách mỉm cười để nhỏ ra đi thôi. Và ngày mai tôi cũng sẽ không đi tiễn nhỏ đâu, chắc gì ngày mai tôi sẽ lành thương mà đi tiễn nhỏ chứ, và lại nếu tiễn rồi liệu nhỏ có còn đủ can đảm để xa tôi không, thôi thì dứt khoát một lần để nhỏ mãi mãi quên tôi mà sống thôi, thời gian sẽ chữa lành mọi thứ mà.

Rồi cái ngày mà bé gấu phải lên đường chuyển nhà cũng đã đến, cho đến lúc này vết thương tôi cũng đã lành hẳn, có thể cử động tay chân như bình thường được rồi, chỉ phân vân một điều là liệu tôi có quyết định sai khi không đến tiễn bé gấu không. Chắc nhỏ sẽ khóc nhiều lắm khi không thấy tôi đến tiễn, nhưng nếu tôi đến tiễn thì chắc nhỏ sẽ khóc nhiều hơn, thôi đành vậy.

-Nè, mày khỏe rồi không đi tiễn con nhỏ hàng xóm lần cuối hả mợ? – Ba tôi nhìn đồng hồ rồi hỏi tôi.

-Thôi, nhỏ thấy con thế nào cũng khóc lu bu lu boia nữa mệt lắm!

-Tao nghe con bé đó nói mày là người bạn thân đầu tiên của nó mà, ít nhiều gì cũng đến chào người ta một tiếng chứ mợ?

-Chán lắm, con mà đến rồi chắc nhỏ hông muốn đi nữa, tới chừng đó lại mệt.

-Tùy mày, ở lại đây nghỉ cũng được!

Thế nên tôi đành kéo tấm mền phủ lên người rồi tiếp tục suy nghĩ về quyết định của mình. Đột nhiên trong tấm mền rút ra một mảnh giấy nhỏ được xếp lại cẩn thận trông như một lá thư vậy. Với bản tính tò mò, tôi liền lật ra xem ngay:

“Gửi Phong!

Minh hông viết được nhiều chữ nên mình phải nhờ ba mình viết đó! Phong ơi, ngày mai bạn nhất định phải tới nha! Minh muốn tặng bạn một món quà cuối cùng trước khi chuyển nhà. Nhớ là hãy đến đó, bé gấu hứa sẽ hông khóc nhè đâu!”

Bản thân, ngỡ ngàng, kinh ngạc là cảm giác của tôi lúc này khi đọc xong lá thư đó, từng dòng chữ cứ như xoáy sâu vào trong tim tôi vậy. Chẳng lẽ nhỏ đã đoán ra trước được rằng tôi sẽ không đến tiễn nhỏ hay sao. Mà cho dù có thế nào đi chăng nữa thì nhỏ đã thuyết phục tôi hoàn toàn rồi, lời lẽ chân thành, giản dị mộc mạc như thế thì làm sao tôi có thể đứng dưng vô cảm được.

Vì lẽ đó, tôi liền tức tốc leo xuống giường mà chạy đến chỗ ba tôi giục lấy giục để đến nỗi không thờ ra hơi:

-Ba ơi ba, chờ con đến nhà bé gấu đi!

-Ý mày nói là con nhỏ hàng xóm đó hả?

-Dạ! Nhanh lên đi ba kéo trễ!

-Rồi rồi, đợi tao uống hóp nước đã!

Thế là cả hai cha con tụi tôi bắt đầu lái xe phi như bay trên đường để kịp đến nhà bé gấu tiền chân nhỏ, ấy vậy mà tôi còn chưa thấy đủ:

-Nhanh lên nữa ba!

-Hết ga rồi, đường này đông người quá, chạy nhanh nguy hiểm lắm!

Tâm trạng của tôi lúc này phải nói là nóng như lửa đốt, ngồi trên xe mà tôi không thể nào yên vị được, cứ nhích sang trái rồi nhích sang phải trông xem có đến nơi chưa.

Quả thực đây là lần đầu tiên tôi khẩn trương đến như thế, toàn bộ trí óc của tôi đều dồn vào bé gấu cả rồi. Việc mà tôi muốn nhất bây giờ là phải nhanh chóng đến cho kịp giờ chuyển nhà của bé gấu, nếu trễ thì tôi sẽ ân hận suốt đời mất. Không thể nào trễ được, nhất định tôi sẽ đến kịp, nhất định!

Chẳng mấy chốc, với tốc độ nhanh như thế, tôi cũng đến nhà nhỏ. Thế nhưng, có lẽ tôi đã đến muộn mất rồi, cổng nhà của nhỏ đã đóng, khóa ngoài. Khấp ngỏi nhà toát ra một màu buồn xám xịt đến lạnh người. Phải, tôi đã đến trễ, trễ rồi, bé gấu đã đi mất...

-Hùm...! – Tôi ngồi bệch trước cổng nhà nhỏ trầm tư.

-Trễ rồi thì thôi, có gì đâu mà buồn, nam nhi mà vậy! – ba tôi lại gần trấn an.

-Phải chi con quyết đoán một chút là đâu có thành ra thế này đâu! – Tôi thờ dãi ngao ngán.

-Thôi, than thở làm gì nữa! vào nhà đi tao nấu cơm cho ăn! Chắc đói rồi chứ gì?

Tôi muốn hỏi các bạn một điều rằng, các bạn có tin vào kì tích không? Các bạn có tin vào điều kì diệu có thể xảy ra trên đời này không? Nếu không tin thì cũng không hề gì cả, vì nó rất hiếm, nhiều khi cả đời của bạn còn chưa gặp được một lần. Nhưng nếu bạn tin thì tôi xin chúc mừng bạn bởi vì dấu hiếm nhưng nó vẫn xảy ra, chính tôi đây đã chứng kiến nó xảy ra đến tận 2 lần. Đây chính là lần đầu tiên tôi chứng kiến kì tích đó, một kì tích không tưởng.

-Ê, đó có phải xe của ông hàng xóm, ba của con nhỏ bạn mày không? – Ba của tôi đột nhiên nhú mày nhìn về phía sau lưng tôi.

Tôi bất giác nhìn theo và thực sự đó chính xác là chiếc xe của ba bé gấu, giờ đây nó đang từ từ lăn bánh đến gần chúng tôi.

Và rồi nó dừng lại ở gần cổng nhà, tôi nín thở chờ đợi người đầu tiên bước ra từ chiếc xe đó, và đó chính là...

-A, bé gấu.....! – Tôi phấn khởi reo lớn.

-Hơ, Phong...! – Bé gấu trở mặt khi thấy tôi trước mặt.

-Phong đến để tiễn bé gấu nè...!

-Phong, hức...! – Nhỏ meo máo chạy lại phía tôi.

-Rồi Phong đến tiễn rồi mà đừng khóc nữa!

-Cứ tưởng Phong không đến nữa cơ!

-Mà sao bé gấu lại trở về nhà vậy?

-Ba mình quên một món đồ nên quay trở lại lấy...!

-Đúng là kì diệu thật đấy!

-À mà còn quà của Phong nè! – Nhỏ rút trong túi của mình ra một con gấu bông.

-O, đây chẳng phải là con gấu bông yêu quý của bé gấu sao?

-Ừ, mình quý nhất là con gấu bông này nên mình sẽ nhờ bạn giữ giúp nó cho mình, khi nào gặp lại hãy trả nó lại cho mình nhé!

-Ừ, mình hiểu rồi! Mình sẽ giữ nó cẩn thận không cho ai đụng vào hết!

-Ừm, hi! Cảm ơn Phong!

Và rồi ba của bé gấu lại cất tiếng gọi nhỏ chuẩn bị lên đường:

-Bé gấu à, đi thôi con!

-Chờ con một tý – Rồi nhỏ mếu máo quay sang tôi – Hức, Phong nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Đừng xin sự đánh nhau với người ta nữa, không có bé gấu ở đây hông ai đút cháo cho Phong đâu!

-Ừ Phong biết rồi! Mà bé gấu cũng phải hứa với Phong sau này phải mạnh mẽ lên, không được mít ướt nữa nghe chưa, có võ giống Phong thì càng tốt!

-Um, Bé gấu hứa sẽ không bao giờ mít ướt nữa đâu! Mai một gặp lại bé gấu sẽ múa võ cho Phong coi!

-Ừ nhớ giữ lời hứa đấy, bảo trọng nhé!

-Chắc chắn bé gấu sẽ làm được, tạm biệt!

Thế nhưng sau khi đi được một đoạn, bé gấu bỗng nhiên khựng lại rồi quay đầu về phía tôi:

-Phong ơi! Phong có thể hứa với bé gấu một việc nữa được hông?

-Rồi cứ nói, Phong sẽ thực hiện!

-Sau này nếu có gặp lại, chúng mình cưới nhau nha!

-Ồ, cưới hả?

-Được không? – Nhỏ tròn xoe mắt hi vọng.

-Được, Phong hứa! Sau này nếu có gặp lại Phong sẽ cưới bé gấu làm vợ! Chắc chắn luôn!

-Hi, thế thì bé gấu miễn nguyện rồi! Tạm biệt Phong nha!

-Ừ, tạm biệt...!

Thế rồi chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh. Lần này nó sẽ đi mãi, không quay trở về nữa. Mặc dù rằng tôi không biết nó đi về đâu, đến chốn nào nhưng tôi biết được bé gấu sẽ rất vui khi chuyển đến một chỗ ở mới, nơi đó sẽ khởi đầu bao ước mơ, bao khát vọng của nhỏ và chắc chắn nhỏ sẽ có thật nhiều bạn mới, những người bạn sẽ cùng sát cánh bên nhỏ trong suốt những năm tháng học trò vui tươi và nhộn nhịp.

Còn riêng tôi sau khi chiếc xe đã khuất khỏi tầm mắt rồi, tôi mới lần thẩn mà bước vào nhà. Ừ thì lần thẩn là lẽ dĩ nhiên thôi, khi chia tay một ai đó làm sao mà vui được chứ. Nhưng lần chia tay này tôi không tiếc nuối điều gì cả, ít ra tôi đã kịp hồi tâm chuyển ý mà đến tiễn chân nhỏ đi, âu cũng là một cuộc chia tay tốt đẹp, viên mãn trong cuộc đời của tôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

-Bé gấu...bà là bé gấu phải không? – Tôi bần thần như không tin vào mắt mình.

-Đến bây giờ ông mới nhận ra sao? – Nhỏ cười khê buồm lông tôi ra.

-Không thể nào tin được, 10 năm rồi...!

-Tôi cũng không thể nào tin được nhưng đây vẫn là sự thật đấy thôi!

-Không ngờ bé gấu mít ướt năm xưa lại là Lam Ngọc lạnh lùng, nghiêm nghị như bây giờ!

-Tất cả vì lời hứa năm xưa với ông đấy! – Nhỏ thoáng xụ mặt làm cho đôi má đã múm mím lại trở nên múm mím hơn.

-Ừm, tôi xin lỗi! Vì tôi mà bà mới ra thế này!

-Thôi gác chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ hãy đưa điện thoại cho tôi, nhé!

-Bà vẫn giữ ý định đó sao?

-Hãy nghe tôi đi Phong, tôi chỉ muốn tốt cho ông thôi, bé gấu không làm hại Phong đâu!

-Thôi được rồi, tôi đói quá, bà có thể ra can-tin mua dùm tôi ổ bánh mì được không?

-Ừ, được rồi! Nhưng ông đưa điện thoại cho tôi giữ trước được chứ?

-Uầy, của bà đây! – Tôi khế khằng đặt chiếc điện thoại yêu quý của mình vào tay nhỏ.

-Ừm, có thể chứ! Một phần bánh mì đặc biệt luôn nhé! – Nhỏ nheo mắt mỉm cười.

Phải nói là lần đầu tiên kể từ khi gặp Lam Ngọc đến giờ tôi mới thấy nhỏ cười nhiều đến vậy. Thiệt tình là tôi chẳng biết nói sao nữa chỉ biết rằng nhỏ cười rất đẹp, đẹp lắm, có thể sánh ngang với nụ cười thiên thần của Hoàng Mai đấy. Chắc tại vì đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lam Ngọc cười nên mới có cảm giác như vậy, nhưng cũng có lẽ là nhỏ đẹp thật. Với nụ cười và đôi má múm mím nhìn muốn vẹo thế kia thì mấy ai có thể cưỡng lại được chứ nhỉ?

Nhưng cho dù có xảy ra việc gì đi chăng nữa tôi vẫn không thể nào quên đi mục đích chính của mình được, đó chính là tìm cho ra ai đã gọi điện cho tôi và gọi để làm gì. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao tôi nhờ Lam Ngọc đi mua bánh mì giúp, bởi vì nhờ thế tôi mới có thời gian để điều tra mà không bị nhỏ phát hiện.

Thế nên khi Lam Ngọc vừa đi ra khỏi cửa thì tôi liền chạy ngay đến chỗ của thằng Toàn đang ngồi nghe nhạc với chiếc điện thoại của mình mà hỏi dồn:

-Ê Toàn! Cho tao mượn điện thoại xí!

-Hừ, điện thoại mày đâu! Tao đang nghe nhạc mà!

-Uầy, cấp bách lắm! Đưa tao mượn đi!

-Rồi nè thằng cô hồn! Làm tao cụt cả hứng! – Nó lêu bêu đưa điện thoại cho tôi.

Có được điện thoại trong tay, tôi liền nhấn ngay số điện thoại vừa nảy đã gọi cho tôi để hỏi thăm danh tính của người đó. Vì trước khi đưa điện thoại cho Lam Ngọc, tôi đã kịp nhớ được số điện thoại ấy và giờ đây chính là lúc để tôi làm sáng tỏ mọi chuyện...

-Tút...tút...tút...! – Tiếng chuông đầu dây bên kia vang lên báo hiệu cuộc gọi của tôi đã đến điện thoại của người đó.

-Alô! Là ai đấy! – Một giọng đàn ông ồn ồn trả lời máy.

-Có phải ông là người lúc nãy gọi cho tôi không?

-À mày là Phong có phải không?

-Đúng, chính tôi đây!

-Hề hề, vậy tao xin trình trọng báo cho mày biết một việc! Hoàng Mai bây giờ đang nằm trong tay tao, muốn nó được thả khôn hồn thì hãy đến khu giải tỏa quận 4 đi!

-Khoang đã, làm sao tôi biết ông có nói thật không chứ?

-Chờ đấy! – Rồi bần đi một lúc sau đó một giọng nói quen thuộc lại cất lên – Thả tôi ra! Không được đụng vào tôi!

-Alô, có phải Hoàng Mai không? – Tôi giật thót khi nghe giọng em cất lên.

-Hức Phong! Anh không được lên đây, họ lừa anh đấy...

-Im đi con nhãi! – Giọng người đàn ông ồn ồn đó cất lên cắt ngang lời của em – Đấy, mày nghe chưa nhóc con, nếu không đến ngay bây giờ thì đừng hòng gặp lại Hoàng Mai của mày nữa!

-Được, tôi sẽ đến! Chờ đó đi!

Lần này coi như xong rồi, cuối cùng Hoàng Mai cũng đã bị bắt cóc. Thật không thể nào ngờ được việc đó lại xảy ra ngay vào lúc này. Tại sao những người đó lại muốn nhắm đến Hoàng Mai kia chứ, Hoàng Mai là vô tội mà, đáng lẽ một cô bé xinh xắn, dễ thương như em phải sống một cuộc sống hạnh phúc, đầy nhung lụa mới đúng chứ không phải suốt ngày bị dày vò như thế này.

Nhưng dẫu sao sự việc cũng đã diễn ra rồi thì tôi có thể làm gì được đây, bây giờ chỉ còn cách làm theo lời bọn chúng thôi, chỉ ít thì Hoàng Mai vẫn bình yên vô sự, như thế tôi cũng đã an tâm một phần rồi. Chỉ bức tức một điều rằng tại sao Lam Ngọc lại giấu tôi điều này chứ, rõ ràng là Hoàng Mai đã bị

bất cóc, thế mà nhỏ vẫn nằng nặc đòi lấy điện thoại tôi cho bằng được, rốt cuộc nhỏ đã biết được chuyện gì?

-Ê, làm gì mà trầm tư thế này!- Toàn phờn nhìn tôi nghi hoặc.

-Không có gì đâu, chắc tao phải đi vắng một chút rồi!

-Sắp thi hái hoa học rồi mà còn đi đâu nữa?

-Nói chung chuyện này quan trọng lắm, không đi là không được!

Vừa lúc đấy Lam Ngọc cũng từ bên ngoài vào, thấy tôi sốt sắng như muốn bay ra khỏi lớp nên nhỏ chạy lại gần hỏi ngay:

-Đi đâu thế Phong?

-Đi làm việc phải làm! – Nhìn thấy Lam Ngọc, tôi liền nhớ đến việc nhỏ đòi giữ điện thoại của mình mà nổi nóng lên.

-Là việc gì? – Nhỏ tròn mắt nín tay tôi lại.

-Đi cứu Hoàng Mai!

-Sao, đi cứu Hoàng Mai? Bộ ông... – Nhỏ thất thần.

-Ấc hử bà thất vọng lắm khi tôi biết điều này phải không?

-Không đâu Phong...

-Tại sao, tại sao bà lại giấu tôi chuyện này! Tôi là người ngoài à hay là kẻ vô dụng không đáng để biết! – Tôi nắm chắc hai bả vai của Lam Ngọc mà hét lớn.

-Tôi chỉ muốn tốt cho ông thôi, nếu ông đi họ sẽ bắt luôn cả ông!

-Đủ rồi đừng có lừa tôi nữa! Sau những gì bà làm cho tôi thì tôi có thể tin bà lần nữa sao!

-Phong, nghe lời tôi một lần đi! Đừng cố chấp nữa!

-Bà tránh đường cho tôi đi, nhanh!

Thế nhưng mặc cho những lần tôi quát mắng, nhỏ vẫn đứng trơ trơ trước mặt tôi không hề di dịch. Tôi lúc đó trong lòng nóng như lửa đốt chỉ muốn cứu Hoàng Mai càng nhanh càng tốt nên không thể nào bình tĩnh được nữa liền chỉ thẳng vào mặt nhỏ mà quát lớn:

-Bà mà không tránh ra thì tôi và bà sẽ không còn là bạn chi hết, cả bé gấu tôi cũng quên nốt, vút...!

Vừa dứt câu, hai tròng mắt của nhỏ liền đánh lại và dần trở nên vô hồn, xa xăm. Nhịp thở của nhỏ cũng tăng dằng lên qua nhịp vai rung rung truyền đến cánh tay của tôi. Chỉ thoáng chốc sau đó những hàng nước mắt bắt đầu chảy dài khỏi đôi mắt giờ đây đang ngấn lệ của nhỏ, Lam Ngọc đang khóc?

Khi tôi kinh ngạc buông hai tay khỏi vai của Lam Ngọc thì cũng là lúc nhỏ đổ sụp hoàn toàn xuống nền đất. Nhìn nhỏ giờ đây chẳng khác nào một cái xác vô hồn cả. Tôi chưa bao giờ thấy Lam Ngọc biểu hiện như thế, phải chăng tôi đã quá nặng lời rồi sao, chẳng lẽ bé gấu vẫn còn in sâu trong tâm trí Lam Ngọc đến như vậy?

Tôi còn nhớ Lan đã từng nói rằng không nên nặng lời, quát nạt con gái với mọi hình thức. Mà đằng này tôi lại nhẫn tâm đem chuyện xa xưa ra dọa nhỏ cho bằng được, như thế chẳng khác nào tôi là một tên bỉ ổi, không xem nhỏ ra gì sao?

Hoàng Mai đã giận tôi vì cái tính bồng bột, háo thắng này rồi nên tôi không thể mất thêm một ai vì nó nữa cả. Vậy nên theo bản năng của một thằng con trai máu bảo, tôi liền ôm thật chặt Lam Ngọc vào lòng mình, để nhỏ có thể cảm nhận được hơi ấm từ chính cơ thể của tôi và để nhỏ có thể cảm nhận được đôi bờ vai rắn chắc này không bao giờ ruồng bỏ nhỏ như những gì mà nhỏ đã nghe lúc này.

Cũng chính vì cái ôm này đã làm cả chục đứa học sinh bu quanh lớp tôi đông như ong vỡ tổ. Có lẽ bọn chúng thấy tò mò vì sao Lam Ngọc lại khóc như thế và tại sao tôi lại ôm nhỏ thân thiết đến vậy. Nhưng may sao giữa tình huống tiến thoái lưỡng nan ấy thì thằng Toàn đã nhanh trí đóng sầm tất cả các cửa lại rồi chạy ra ngoài canh cửa chính ý như một vệ sĩ thứ thiệt vậy:

-Tao ra ngoài dẹp loạn, chừng nào xong thì gõ cửa ba cái nghe chưa?

-Ừ, tao biết rồi! – Tôi nhìn nó cảm thán.

Vì lẽ đó nên giờ đây chỉ còn mỗi mình tôi và Lam Ngọc ngồi trong lớp mà thôi. Và cũng vì thế tôi mới có can đảm mà nói ra những lời thật lòng sâu trong trái tim mình:

-Ngọc à, cho Phong xin lỗi! Phong không có ý nói những lời đó đâu!

Khóc thút thít.

-Phong thật lòng xin lỗi đấy! Chỉ vì lúc này quá sốt sắng mà thôi.

Vẫn khóc.

-Đừng khóc nữa mà, Phong đau lòng lắm!

Càng khóc lớn.

Lần này thì hết cách thật rồi, dù có năn nỉ ỉ oai cỡ nào thì nhỏ vẫn khóc, thậm chí còn khóc lớn hơn nữa chứ. Mặc dù tôi đã từng thấy rất nhiều cảnh con gái khóc như thế này rồi nhưng chưa bao giờ tôi lại thấy một đứa con gái khóc dai đến vậy.

Những cô gái thường thì không nói làm gì nhưng một cô gái kiên cường, lạnh lùng như Lam Ngọc mà còn phải bật khóc thì ắt hẳn phải là cú sốc tâm lý lớn lắm, và nguyên nhân của cú sốc tâm lý đó chính là tôi đây. Nhưng khổ nỗi tôi đã dùng đủ mọi cách rồi mà nhỏ vẫn chưa nín khóc, chắc có lẽ tôi chưa xoa trúng nguyên nhân, vậy nguyên nhân đó là gì?

Nhớ lại những câu nói lúc này, tôi chợt nhận ra câu nói chủ chốt đã làm Lam Ngọc bật khóc, đó chính là: “...cả bé gấu tôi cũng quên nốt, vút...” Đây có lẽ là nguyên nhân khiến nhỏ phải sốc đến phát ngất. Thiệt tình thì tôi không thể ngờ rằng, Lam Ngọc vẫn còn coi trọng những sự việc năm xưa đến vậy, điều này khiến tôi cảm thấy thật áy náy và tội lỗi khi nhẫn tâm quên hết những gì năm xưa chúng tôi đã gây dựng. Và giờ đây tôi sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình bằng mọi giá...

Hít một hơi thật sâu, tôi khẽ siết chặt vòng tay vào Lam Ngọc hơn rồi nhẹ nhàng thì thầm vào đôi tai xinh xắn của nhỏ: “Bé gấu à, đừng có mít ướt nữa nha! Phong sẽ mãi bảo vệ bé gấu mà! Không bao giờ bỏ rơi bé gấu đâu!”

Ngay vào lúc đó tôi chợt cảm nhận được rằng Lam Ngọc dường như cũng từ từ ôm đáp trả tôi. Những tiếng nấc do khóc lúc này bây giờ đã không còn nữa mà thay vào đó là những hơi thở điều hòa nhẹ nhàng phả vào lòng tôi ấm áp vô cùng.

Đi lên một chiếc bàn học gần đó, tôi nhẹ nhàng vén mái tóc ướt đầm mồ hôi của nhỏ qua một bên mà thở thê:

-Sao rồi, đã bình tĩnh lại chưa?

-Ừm... , không sao đâu! Cảm ơn Phong!

-Ngọc à, đừng cảm ơn như thế Phong áy náy lắm! Mọi chuyện đều do Phong mà ra cả!

-Không có gì đâu! Nhưng Phong ơi, hãy nghe Ngọc một lần này đi, hãy nghe bé gấu đi, đừng có đi đến chỗ của bọn nó!

Nghe xong tôi chỉ thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai của Lam Ngọc mà nói với giọng chắc nịch:

-Ngọc à, Phong biết Ngọc đang lo lắng cho Phong! Nhưng bây giờ nếu Phong không đến thì Hoàng Mai sẽ bị bọn họ làm khó dễ mất!

-Lỡ như bọn họ dụ Phong đến thì sao?

-Không thử thì không biết được đâu! Hãy ủng hộ Phong, bé gấu nhé!

-Chịu! Phong vẫn cứng đầu như ngày nào! – Nhỏ lắc đầu cười khê.

Cuối cùng thì chuyện của nhỏ Ngọc cũng đã được giải quyết êm xuôi rồi. Quả thật là tôi không thể ngờ rằng một con người lạnh lùng, cương quyết như Lam Ngọc mà cũng có lúc phải yếu đuối, mỏng manh đến vậy. Ấu thì cũng do tôi, việc gì không làm lại lỗi quá khứ của người khác ra mà xia xói, mắng nhiếc. Cũng may là tôi đã cảnh tỉnh sớm nên không để sự việc trở nên nghiêm trọng như của Hoàng Mai, nếu không thì mọi việc đã trở nên rắc rối hơn rồi.

Theo lời thằng Toàn đã nói lúc này, tôi gõ vào cửa 3 cái để ra hiệu cho nó. Tức tốc vừa gõ xong thì cánh cửa đã mở toan, hé lộ bao nhiêu cặp mắt tò mò của đám học sinh lớp khác dán chặt vào chúng tôi. Thì ra từ này đến giờ bọn nó vẫn chưa chịu đi, vẫn tò mò ở lại đây để hóng hót tin tức từ tôi và Lam Ngọc. Phải mất hết 15 phút đồng hồ thì tụi nó mới chịu giải tán đi và trả lại không gian cho tụi tôi bàn chuyện:

-Hai người sau này có làm chuyện gì thì ra hotel hay mượn nhà nghỉ đi! Không khéo mai lại nổi tiếng khắp trường luôn bây giờ – Toàn phờn lều lều nói như đùa.

-Toàn này! Lâu rồi không được làm mộc nhân phải không! – Lam Ngọc bẻ tay rom rốp lườm nó.

-Ồ, hề hề! Thôi hông giỡn nữa! Mà lúc này mày nói đi đâu thế Phong?

-Tao đi cứu Hoàng Mai! Gấp lắm rồi!

-Ồ là sao, Hoàng Mai bị gì mà phải cứu? – Nó dần mặt

-Chuyện dài dòng lắm, mày cứ hỏi Lam Ngọc ấy, tao phải đi đây!

-Phong này...! – Vừa định quay đi thì Lam Ngọc gọi với.

-Còn chuyện gì nữa không?

-Nhớ cẩn thận đấy! Có gì thì phải báo tin nghe chưa?

-Yên tâm đi! Không có chuyện gì đâu! – Tôi mỉm cười tự tin rồi lao vút đi.

Thật ra thì tôi chỉ gượng cười để Lam Ngọc yên tâm mà cho tôi đi thôi chứ trong lòng ra đi này tôi không chắc là mình có về được hay không. Tình thế của tôi bây giờ như cá nằm trên thớt rồi đi thì tôi sẽ gặp nguy hiểm còn không đi thì Hoàng Mai sẽ gặp nguy hiểm. Thôi thì tôi thả dần thân vào nguy hiểm còn hơn là thấy em bị bọn chúng dày vò, chà đạp.

Nhưng tôi không thể nào biết được ai đã đứng đằng sau vụ này, giọng của thằng Vũ đâu có ồn ồn như người trung niên như thế. Nếu như tôi phát đoán không lầm thì người đàn ông đã nói chuyện với tôi ác hẳn phải trên 40 tuổi rồi, vậy ông ta là ai, sao lại bắt cóc Hoàng Mai chứ, ông ta với Hoàng Mai có mối quan hệ gì mới được, lại còn biết tên của tôi nữa, quả thật là càng nghĩ càng khó hiểu.

Những bất chấp ông ta có là ai đi chăng nữa thì tôi vẫn phải đến gặp vì Hoàng Mai vẫn còn nằm trong tay ông ấy, tôi không thể nào làm trái của ông ta được, bọn giang hồ bây giờ bạo lắm nói là làm ngay chứ không nán ná câu giờ như hồi xưa nữa. Vậy nên tôi lại tiếp tục gồng chân mà đạp chiếc xe đạp của mình đến khu giải tỏa quận 4 như đã hẹn trước.

Đó là một khu ổ chuột dành cho dân ăn chơi hút chích trước đây nhưng sắp được giải tỏa đi để xây thành Trường tiểu học Xóm Chiếu rồi. Và cho đến ngày nay thì ngôi trường đó đã được hoàn thiện và đi vào hoạt động cách đây không lâu. Nhưng vào lúc đó thì nó vẫn còn là một đồng đồ nát, hoang toàn chỉ thấp thoáng một vài ngôi nhà còn đứng vững sau khi giải tỏa đợt đầu mà thôi.

Và rồi sau khi đến nơi hẹn, tôi liền lấy điện thoại ra gọi cho ông ta bàn tiếp việc cần làm.

-Alô, tôi đến rồi! bây giờ làm gì nữa đây?

-Tốt, đúng giờ lắm đấy! Bây giờ mày đi đến phía trước 100m rồi quẹo phải sẽ thấy một căn nhà nhỏ! Đi vào căn nhà ấy đi!

Lần theo chỉ dẫn của ông ta, tôi đi đến một căn nhà nhỏ mái tôn đã rỉ sét do mưa nắng lâu ngày. Nhìn sơ lược thì trông nó cũ kỹ, hoang tàn lắm, chắc đã bị bỏ hoang lâu năm rồi nên mới ra thế này đây. Cảm tưởng như chỉ cần động nhẹ một chút thôi thì ngôi nhà này sẽ đổ sập bất cứ lúc nào vậy, chẳng lẽ ông ta muốn lừa tôi vào đây rồi giết sập căn nhà cho tôi chết luôn hay sao. Mà dù có ra sao đi chăng nữa thì tôi vẫn phải bước vào thôi.

Không gian trong ngôi nhà cũng hoang tàn không kém gì ở ngoài, và lại nó còn tối tăm và ẩm thấp nữa. Nhưng khi tôi chưa kịp quan sát hết không gian trong ngôi nhà thì một bóng đen từ sau lao đến tôi nhanh như tên bắn:

-Vụt... – Tôi hoảng hồn dịch người sang bên, né đi cú đâm nhanh như cắt của nó nhắm vào thẳng vào mặt mình.

Và liên tiếp sau đó là những cú đâm liên hoàn nhắm thẳng vào tôi với mục đích hạ sát mục tiêu chỉ trong một nốt nhạc. Những đòn đánh của hắn trên lý thuyết thì có thể hạ nóc ao một mục tiêu đấy, nhưng mới điều kiện là mục tiêu đó đứng yên cơ. Còn tôi thì không dại gì để yên cho nó đánh rồi.

Ngay khi nó xuất quyền ra thì tôi liền hạ tấn, dùng tịch pháp đỡ lấy nắm đấm của nó gọn vào trong lòng bàn tay mình rồi dần thẳng nắm đấm vào ngay vào chân thủy của nó:

-Chách... – Nó cung tay còn lại đỡ đòn.

Nhưng Trần gia quyền không chỉ dừng lại ở đó, khi bị nó đỡ đòn thì tôi liền lật ngược cánh tay của nó lên rồi mổ một đòn khóp ngón giữa ngay vào khóp khuỷu tay của nó.

Bị vô hiệu hóa một cánh tay, nó giờ đây như còn chim gãy cánh không còn một chút phòng vệ nào hết. Tôi được lợi thế liền dùng tam tông quyền tổng vào bụng nó liên tiếp 3 đấm rồi thuận tay tổng thêm cho nó một đòn song kích vào bụng và ngực làm nó bật lùi hết mấy bước mà ôm ngực thở phì phò.

Nó giờ đây đã bị tôi công phá vùng bụng và ngực liên hồi nên chắc đã thấm đòn rồi không gượng nổi được bao lâu nữa. Bây giờ thì tôi tự tin là có thể hạ nóc ao nó trong vòng một chiêu duy nhất mà thôi. Thế nhưng vừa định lao đến kết thúc nó thì giọng nói ồn ồn mà tôi đã nghe trong điện thoại lại vang lên: “Đứng yên đó!”

Đưa mắt về phía phát ra tiếng nói, tôi liền thấy một người đàn ông khá cao nhưng do đã dùng mặt nạ che mặt lại rồi nên tôi không nhận diện được khuôn mặt, chỉ biết rằng người mà ông ta đang kề dao vào cổ uy hiếp đó chính là Hoàng Mai, em quả thực đang bị ông ta bắt cóc:

-Ông là ai, sao lại bắt cóc Hoàng Mai?

-Mày không cần biết, những gì bây giờ mày cần làm là nghe theo lời tao, rõ chứ!

-Vậy bây giờ ông muốn tôi phải làm gì?

-Đơn giản thôi, lúc này mày đã đánh người của tao bầm dập thế rồi nên bây giờ mày phải đền bù cho nó đấy!

-Sao...bốp... – Tôi chưa kịp mở miệng thì đã bị tên lúc này đâm móc vào mặt một cú đau đến thấu trời.

Chưa hết, vừa lấy lại thể tấn thì nó lại tiếp tục tọng vào bụng của tôi thêm vài cú đâm mạnh như trời giáng nữa khiến tôi choáng váng suýt ngã gục. Nhưng cái gì cũng phải có giới hạn của nó, tôi không thể nào để yên cho người khác đánh mình mãi được. Cho nên ngay cú đâm tiếp theo, tôi nhanh tay túm chặt lấy cổ tay của nó mà gần giọng:

-Đủ rồi!

-Mày thấy thằng Phong đền bù cho mày như thế đủ chưa? – Lão đeo mặt nạ bên kia héch môi.

-Vẫn chưa ạ, đang đánh liên mạch thì nó lại làm cụt hứng!

-Mày nghe chưa Phong! Đàn em của tao cụt hứng rồi, mày phải chịu trách nhiệm đấy!

-Được, muốn đánh thì cứ đánh! - tôi gồng người tích tụ toàn bộ khí lực vào những vùng trọng yếu nhằm giảm lực đánh tới đa có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Mặc dù đã gồng cứng người chịu trận nhưng tôi vẫn không thể nào không thấy đau được. Từng cú đâm, từng cú đá tấp vào người tôi đều có độ lực kinh hồn, cứ như nó dồn toàn bộ sức lực vào tôi vậy, đau không thể tả.

Hoàng Mai đứng ngoài này giờ đã chứng được kiến tất cả nên cũng không chịu nổi cái cảnh như thế mà hét lớn lên trong nước mắt:

-Mấy người thôi đi, đừng đánh anh Phong nữa!

-Cái thế loại háo thắng như thằng nhóc này thì có bị đánh chết cũng chưa bỏ tật đâu! – Lão nhếch môi.

-Xin ông đẩy tha cho Phong đi mà! – Hoàng Mai xuống nước nài nỉ.

-Mai, em không cần van xin cái loại người như lão ta đâu! Những đòn đánh như thế này thì làm gì được anh chứ...ục...! – Tôi cố nén giọng chịu đựng trong khi tên kia vẫn đánh tới tấp vào tôi.

-À, thằng này ngon, được! Chúng mày ra hết đây cho tao!

Lão vừa dứt lời thì một đám cỡ khoảng 3-4 thằng từ sau nhà ủa ra nhanh như cắt, trông thằng nào thằng nấy mặt mày còn non lắm, dường như trạc tuổi tôi thì phải, bây giờ mới để ý là ngoài lão kia ra thì bọn đàn em của lão chả có ai lớn tuổi cả, hình như vẫn đang trong độ tuổi đi học đấy, chẳng biết lão kiểm lũ đàn em này bằng cách nào nữa.

Nhưng dù cho chúng có là ai đi chăng nữa thì với số đông lên đến 4-5 thằng như thế thì đánh trâu con chết chứ hướng chi là người nhưng tôi đây. Vì vậy, trong những đợt đánh đầu tiên của 5 thằng đó thôi thì tôi đã đau đến nỗi đom đóm mắt chỉ thì đều không có thở huyết ra thôi.

Bọn nó cứ đánh, rồi lại đánh, thi thoảng lại chêm thêm những cú đạp đau điếng hơn khiến tôi phải khụy chân xuống đất mà cắn răng chịu đựng. Đây cũng chính là khung cảnh 10 năm trước tôi đã từng trải qua, cái khung cảnh mà chính bản thân của tôi đã từng cảm nghiệm. Đó là cảm giác bị đánh hội đồng, nó đau lắm, ức lắm nhưng bạn chẳng thể nào phản kháng được.

Thế rồi sau khi đánh tôi lăn lê, bò cang hết gượng dậy nổi, bọn chúng mới đứng dân ra mà cười hả hê thách thức. Đến lúc này thì lão kia mới linh kinh bước về phía tôi, giờ đây tôi đã hoàn toàn kiệt sức rồi, không còn khả năng chống cự nữa nên mặc nhiên để lão túm lấy tóc của mình mà ngược đầu lên:

-Sao hà? Mấy đòn đánh này có làm gì được mày không?

-Đã...ngứa lắm! – Tôi cố gắng rít ra từng lời trước mặt lão.

-Mày đúng là cứng đầu thật đấy! Nhưng tạm thời hôm nay là đủ rồi! Trói thằng này lại rồi nhốt chung với còn nhỏ này đi!

-Này, tôi đã đến đây rồi sao ông không thả Hoàng Mai ra đi!

Vừa nói xong thì cả lão lẫn đám đàn em đều phá ra cười sảng khoái, đến một lúc lâu sau đó lão tao mới quệt nước mắt mà nói:

-Sao mày ngu thế? Tao kêu mày đến đây thôi chứ có bảo thả con nhãi này ra lúc nào đâu!

-Ông...

-Nếu mục đích của tao chỉ để đánh mày thì tao chỉ cần sai người đến xử mày là xong chứ cần gì phải dày công bắt con nhãi này làm gì chứ? Cái tao muốn là tiền, tiền đây mày có biết không?

-Lão độc ác! – Tôi nghiêng răng gằn giọng.

-Mày tưởng mày ngon lắm sao thành oách, nếu mày không có giá trị thì tao đã giết oách mày rồi ở đó mà to mồm!

-Rồi có ngày ông sẽ bị quả báo đấy, chờ đi!

-Ờ tao sẽ chống mắt lên chờ xem, còn bây giờ thì ngoan ngoãn vào kho nhé! Tụi bây đâu, trói nó lại đi, trói thật chắc vào!

Y theo lời của lão, 4 thằng trong số đó tiến đến dùng 4 sợi dây rút trói tay tôi vòng ra đằng sau y theo kiểu của Hoàng Mai rồi áp giải tôi và em vào một cái kho chứa nhỏ nằm sau lưng căn nhà.

Cái kho này tối tăm, ẩm thấp lắm, nếu không có những lỗ thủng trên mái nhà để nắng rọi vào thì chắc chúng tôi cũng chả thấy mặt nhau đâu. Hơn thế nữa, xung quanh chỗ chúng tôi ngồi toàn là sắt vụn, bê tông, mảnh tôn nằm ngổn ngang y như bãi chiến trường vậy, nhìn âm u rùng rợn đến lạnh cả sống lưng, thì thoảng lại vang lên những tiếng chút chút của lũ chuột hoang nữa chứ. Tôi chắc rằng không chỉ có lũ chuột hoang ở đây thôi đâu mà có thể còn có rắn rít và một số côn trùng khác nữa nhưng tôi không muốn Hoàng Mai sợ nên không đề cập tới.

Mà nhắc đến Hoàng Mai thì tôi lại thấy xót đến nhói tim, em giờ đây nhìn xanh lăm, hai gò má trắng bệch đi hẳn chứ không còn hồng hào như lúc trước nữa, ngay cả chiếc đầm búp bê trắng tinh của em giờ đã bị vấy bẩn hết cả phần gấu áo rồi. Chắc có lẽ do em bị nhốt ở đây một mình vào hôm trước nên mới ra nông nổi thế này đây, nhìn thương lắm, đã vậy còn lo săn sóc cho tôi nữa:

-Anh có sao không! Có bị đau chỗ nào không?

-Không sao đâu! Anh nghỉ một tý là khỏe lại ngay thôi! Có em mới đáng lo đấy, nhìn em kia mặt mũi xanh xao hết rồi!

-Thì mấy ngày nay chỉ toàn ăn bánh mì họ đưa thôi mà!

-Anh xin lỗi, tất cả là lỗi của anh! – Tôi âu yếm nhích lại gần em.

-Anh biết tính của em rồi còn gì! Có giận anh lâu được đâu! – Em nhăn mũi giận dỗi nhưng vẫn tựa đầu vào vai tôi.

Trong cái không khí u ám, tĩnh mịch nơi nhà kho lạnh lẽo, tôi như được sưởi ấm lại bởi tình yêu ấm áp của Hoàng Mai dành cho mình. Dù có thế nào đi chăng nữa tôi vẫn không phủ nhận được rằng Hoàng Mai đang ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong trái tim tôi. Vì tuy em hay ghen đó và đôi lúc cũng rất ương bướng nữa nhưng tất cả đều xuất phát từ tình yêu em dành cho tôi mà thôi. Bởi lẽ có yêu thì mới có ghen chứ, ngay cả tôi nếu thấy em đi cùng thằng con trai khác cũng tức lắm chứ chẳng chơi.

Vì vậy, đây là lí do khiến tôi ngày càng yêu em nhiều hơn, và thậm chí yêu hơn cả bản thân mình nữa...

-Mai này, giả như anh không bị trói tay nhỉ?

-Để làm gì? – Em tròn mắt.

-Bây giờ tự dưng anh muốn ôm em vào lòng cơ, thương quá!

-Ôi, có phải là Phong “yếu” đuối của em hông vậy! – Em cười khúc khích chọc quê tôi.

-Thiệt, hông đùa! – Tôi vờ làm mặt nghiêm.

-Quyết tâm chưa kìa, nè ôm được thì ôm đi, thách anh đấy! – Em tựa sát vào người tôi thách thức vì biết tôi đang bị trói tay.

-Đừng có thách anh kéo hậu quả khôn lường đấy!

-Vẫn thách đấy, làm gì nào...!

-Này thì...chút...! – Tôi chồm lên hôn nhẹ vào má em.

Sau nụ hôn thì đôi bên gần như chết lặng, Hoàng Mai thì tròn xoe đôi mắt đen tuyền của mình lên mà nhìn tôi, còn tôi thì ngưng toàn tập vì quá sung mà làm liều. Nhưng vẫn còn một lí do khác mà tôi và Hoàng Mai phải dừng người như vậy là vì đây là lần đầu tiên... tôi chủ động hôn em.

Phải, còn nhớ trước kia tôi hoàn toàn lâm vào thế bị động, mỗi cái ôm, mỗi cái tựa đầu và những nụ hôn đều xuất phát từ Hoàng Mai, em luôn là người chủ động tất cả trong tất cả mọi chuyện về tình cảm. Nhưng giờ đây khi làm theo lời trái tim mách bảo thì tôi lại giết mình mà hồi tưởng lại những gì mình đã làm. Quả thật là tôi đã tiến được một bước dài trong chuyện tình cảm rồi, bây giờ tôi nên buồn hay nên vui đây?

-Phong... có phải anh vừa hôn em không? – Hoàng Mai cúi mặt bẽn lẽn.

-Chắc là vậy rồi...! – Tôi cũng bẽn lẽn không kém.

-Hi, thì ra chồng của em cũng hông ngốc mấy!

-Anh nói anh ngốc lúc nào đâu?

-Giờ thì em hơi tin rồi đó!

-Ồ, hơi tin là sao?

-Thì vẫn còn một chút xiu hông tin!

-Ặc, đòi gì nữa chứ!

-Xem ra anh cũng chẳng tiến bộ được bao nhiêu chồng ngốc ạ! – Em khẽ cười rồi tựa đầu vào vai tôi.

Lần này thì tôi chịu thua sát ván rồi, ngay cả khi chủ động hôn em thì tôi vẫn không thể thoát khỏi cái mác chồng ngốc được. Chả hiểu Hoàng Mai đang nghĩ gì nữa, tôi đã cố gắng đến thế này rồi cơ mà. Ít ra cũng phải động viên vài câu như “Anh hôm nay bạo ghê” hay “Em hạnh phúc lắm” chứ, kiểu này thì làm sao tôi có can đảm hôn lần nữa đây, uầy. Mà thôi cũng chẳng sao, dù gì thì em cũng đã tựa đầu vào vai tôi rồi, có thể xem đây như một niềm an ủi nhỏ nhỏ làm lòng tôi ấm lại giữa không khí âm u, lạnh lẽo nơi kho chứa bỏ hoang này.

-À Mai này, sao em lại bị bắt vậy! Em có biết lão bắt cóc em là ai không?

-Nói ra chỉ sợ anh không tin!

-Em cứ nói đi, không sao hết!

-Vào ngày hôm qua khi em giận anh xong rồi thì cũng chẳng biết đi đâu, thế nên em đành chạy về nhà của mình.

-Nhà chính của em đó hả?

-Ừa, về đến nhà thấy cổng không khóa nên em tưởng là mẹ đang ở trong đó, nào ngờ... – Em đột nhiên chùng giọng, gục mặt vào vai tôi.

-Đó là ba em phải không? – Tôi cũng đã đoán được phần nào.

-Hức, em vừa vào nhà đã thấy ông ấy lực lợ lung tung. Em bí thế định chạy ra ngoài nhưng ông ấy đã kịp níu tay em lại...

-Rồi ông ấy mang em sang đây à?

-Ừm, sau khi ba em trói em lại rồi thì liền gọi điện thoại cho đám người này đến mang em tới đây ngay trong đêm.

-Ông ta quả là mất nhân tính! Dù không phải con gái mình thì cũng không nên làm vậy chứ?

-Anh biết không, trải qua một đêm trong cái nhà kho tối tăm này em sợ lắm, đâu đâu cũng là tiếng động kì lạ cả. Đêm đó em chẳng ngủ được gì, chỉ khi trời mờ sáng em mới chợp mắt được một tý thôi.

Nghe những lời em kể tôi thấy xót lắm, vì tôi mà em mới ra nông nỗi như thế mà. Tôi biết cảm giác phải một mình trong cái nhà kho âm u này thì không dễ chịu gì, nhất là về đêm khi rần rít, côn trùng bắt đầu hoạt động thì nó còn ghê rợn hơn nữa, một cô gái yếu đuối, mong manh như Hoàng Mai làm sao có thể chịu được chứ. Vậy nên tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để bù đắp cho em.

-Mai à, em ngủ cho lại sức đi!

-Ngủ à?

-Ừ, nhìn mặt em bây giờ trông mệt mỏi lắm, rán ngủ lấy lại sức đi! Đêm đến chúng mình cũng nghĩ cách thoát khỏi đây, được chứ?

-Nhưng ngủ ở đâu bây giờ?

-Gối đầu lên đùi anh này, ngủ cho ngon giấc!

-Chỉ sợ anh bị tê chân thôi!

-Không sao, con nhà võ biết điều khí không sợ những việc đó!

-Vậy em ngủ nha, có gì nhớ kêu em đấy! – Em khéo léo hất đuôi tóc của mình qua một bên rồi nhẹ nhàng gối đầu lên đùi tôi.

Chỉ trong thoáng chốc hơi thở của em đã bắt đầu điều hòa chứng tỏ em đã vào giấc ngủ rồi. Điều này cho thấy em đang mệt mỏi đến mức nào, và lại tôi có nghe thoáng qua rằng, mỗi bữa họ chỉ cho em một ổ bánh mì nhỏ và một cốc nước để cầm hơi thôi, như thế chẳng khác nào như ở tù cả, thậm chí còn tệ hơn cả tù nhân nữa, họ còn có thể ăn cơm trắng này em chỉ ăn bánh mì thôi làm sao mà chịu được chứ. Chỉ mới không gặp một ngày thôi đã thấy em tiêu tụy hẳn đi rồi, lẽ như tình trạng này kéo dài thì em sẽ ra sao đây, bọn họ thật là ác nhân mà.

Chợt thấy những lọn tóc mai phủ dính lên gò má của nhọt nhọt của em, tôi muốn vén nó lên lắm nhưng hai tay của tôi giờ đây đã bị trói chặt rồi, muốn nhứt nhứt còn không được huống chi là làm những việc khác. Nhưng khi nhìn thấy điệu bộ để ngón tay cái gần miệng như đang mút tay của Hoàng Mai thì tôi biết rằng em đang ngủ rất ngon. Bởi lẽ trong những lần cùng em thức đêm học bài trước đây thì tôi đã đôi lần bắt gặp hình ảnh này mỗi khi em ngủ gật. Quả thật là trông dễ thương lắm, lại còn hiem nữa chẳng mấy khi thấy được lúc con gái đang ngủ đâu, thật đúng là tôi đã tu mấy kiếp rồi...

Và cứ thế, Hoàng Mai vẫn gối đầu lên đùi tôi mà ngủ ngon lành cho đến khi trời chập tối. Trong lúc tôi đang suy nghĩ cách thoát khỏi đây thì cửa nhà kho mở toang, cùng với đó ba của Mai và là 2 thằng đệ tử linh kinh từ ngoài bước vào, thấy thế tôi liền đánh thức Hoàng Mai dậy:

-Mai à, dậy đi em!

-Hơ, có chuyện gì vậy! – Em dụi mắt tỉnh giấc.

-Đến giờ ăn rồi, phần ăn của hai tụi bây đây! – Ông ta nhếch môi đặt hai ổ bánh mì với một cốc sữa nhỏ trước mặt tôi.

-Này, ăn như thế làm sao mà chịu nổi! – Tôi phản kháng.

-Tao không cần biết, tui bây chia sao thì chia!

-Này, mấy người trói tụi tôi như thế làm sao mà ăn chứ!

Xét thấy lời nói của tôi có lý nên ông ta lều bều:

-Thả trói cho con nhỏ Mai ra thôi, còn mày vẫn phải trói!

-Sao chứ, sao không mở trói cho Phong! – Hoàng Mai tròn mắt.

-Hừ, thằng nhóc này ma lạnh lắm, thả nó ra mắc công lại gây chuyện! Cứ để con nhỏ vừa ăn vừa dứt cho nó là được rồi!

-Này sao ông ngang ngược thế chứ! – Tôi bất bình.

-Đây là địa bàn của tao, tao muốn làm gì thì làm! Tụi bây liệu mà ăn nhanh vào, 10 phút sao tao sẽ trói lại đây! – Ông ta gắt gỏng rồi bước ra khỏi cửa chỉ để lại 2 tên đàn em canh gác bọn tôi.

Mặc dù bất bình trước cách hành xử của ông ta lắm nhưng chúng tôi hiện giờ như cá nằm trên thớt rồi nên chẳng còn cách nào khác ngoài làm theo lời ông ta nói. Dù gì hiện giờ việc cần nhất là phải ăn để lấy sức nghĩ cách thoát khỏi đây mà, nếu chúng tôi chống đối thì chỉ thiệt thôi cho mình thôi. Vậy nên dù có ảm ức đến đâu thì Hoàng Mai vẫn chịu khó dứt từng mẩu bánh mì cho tôi.

May sao, nhờ tôi gồng mình nuốt hết chỗ bánh mì đó mà Hoàng Mai mới có thời gian ăn phần của mình được. Khi em ăn xong thì cũng đúng lúc ông ta vào trói em lại. Quả thật là tôi chưa thấy người cha nào tệ bạc với con cái đến như thế. Đành rằng Hoàng Mai là con riêng của ông ấy nhưng cũng không thể nào đối xử với em như thế được, và lại chỉ vì thất bại trong làm ăn mà ông ta nhân tâm đồ hết mọi trách nhiệm lên đầu con gái mình, trên đời này còn có công lí không chứ?

Nhưng thôi tạm gạt qua những chuyện ấy đi vì trọng tâm lúc này là phải nghĩ cách thoát khỏi cái nhà kho tăm tối này cơ. Mà phải nói một điều rằng sau khi ăn no thì đầu óc cũng minh mẫn ra hẳn, suy nghĩ có cảm hứng hơn thấy rõ. Và vì thế nên tôi mới nghĩ ra một cách đào tẩu bá đạo chợ gạo nhất từ đó đến giờ luôn:

-Nè Mai, cuối người về phía trước một chút đi!

-Để làm gì vậy! – Em thắc mắc nhưng cũng làm theo.

Đến chừng tôi thực hiện cách đào tẩu của mình thì Hoàng Mai mới đỏ mặt mà rít lên be be:

-Anh Phong, làm gì vậy kì quá!

-Thì cách đào tẩu của anh đó!

-Hic, đào tẩu gì ngộ vậy...?

Chà là tôi đã thực hiện kế hoạch dùng miệng cắn đứt sợi dây rút đang trói chặt tay của Hoàng Mai ra. Bởi vì theo tôi nhận xét sợi dây rút này làm bằng

nhựa nên tương đối dễ cắn, và lại loại dây rút đang trôi Hoàng Mai là loại dây bán nhỏ, chỉ cần chịu khó gặm nhấm một tý là nó đứt ra ngay thôi.

Nhưng ngặt nỗi khi tôi cúi xuống sau lưng Hoàng Mai để cắn sợi dây thì em lại mắc cở mà giãy nảy lung tung làm tôi suýt tý nữa đi luôn nguyên hàm răng rồi:

-Kì quá đi! – Em cuối gặm mặt xấu hổ.

-Ặc, hết cách rồi! Muốn thoát ra được chỉ còn cách này thôi! Rán chịu khó đi mà vợ yêu!

-Thui được rồi! Đoàng đoàng đó nha!

-Thì cần dây thôi chứ có làm gì đâu?

-Anh biết được anh sẽ làm gì chứ?

Ặc, ai chứ anh là anh trong sáng lắm nhé!

-Ai chứ anh thì em hông tin được!

-Sặc, đến nước này rồi còn nói vậy nữa!

Đang đùa giỡn ngon lành thì một tên đàn em ở bên ngoài quát vào: “Tụi bây có im chưa? Còn đũa nào hó hé một tiếng nữa đừng trách sao tụi tao ác nhé!”

Thế nên tụi tôi lại im lặng mà thực hiện kế hoạch đã được định trước của mình. Nhưng kế hoạch nói là nói thế thôi chứ đến khi làm tôi mới biết là nó khó cỡ nào. Sợi dây rút mà trước đó tôi cho là dễ cắn đứt không ngờ lại cứng gấp mấy lần tôi tưởng tượng. Ngoài ra, do sợi dây đó cứ thắt chặt vào cánh tay của Hoàng Mai nên tôi khó có thể ngấm trọn sợi dây được mà phải chuyển sang nghiêng cạnh bên của sợi dây nơi không tiếp xúc với cánh tay của em.

Nhưng quả thật là khó lắm các bạn ạ, chỉ mới gặm được chừng 5 phút thôi thì hàm răng của tôi đã mỏi nhừ, tê dại đi rồi. Thế mà sợi dây chỉ mới bị xước một chút ít thôi, xem ra những nỗ lực của tôi từ nãy đến giờ chẳng khác nào công dã tràng.

Nản chí tôi dựa hẳn vào tường thở dài:

-Không khả thi chút nào! Gặm mãi mà nó mới xước một chút thôi!

-Cố gắng lên Phong, hay là để em thử với sợi dây của anh nhé!

-Không được đâu! Sợi dây trôi anh to bản hơn sợi của em nhiều!

-Dù gì thì cũng không được bỏ cuộc, còn nước còn tát mà!

Nhìn thấy đôi mắt đầy quyết tâm của Hoàng Mai, tôi như được tiếp thêm sức mạnh và nghị lực để tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình. Vì ngay đến cả Hoàng Mai còn kiên cường đến như thế mà lí nào tôi có thể làm em thất vọng được. Vậy nên với một trăm phần công lực hiện có của mình, tôi ra sức nghiêng thật chặt cộng dây đó với tất cả sức bình sinh của cơ và răng. Tôi tin rằng không có việc gì là không làm được cả, có công mài sắt có ngày sẽ nên kim thôi.

Nhất định tôi sẽ đưa Hoàng Mai thoát được khỏi đây...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Lại một buổi sáng nữa bắt đầu khi những tia nắng ban mai chiếu xuyên qua những lỗ hổng trên trần nhà rọi thẳng xuống mặt tôi đến lóa cả mắt. Tôi bực dọc xoay người để tránh những ánh nắng đó thì chợt phát hiện ra một điều động trời rằng mình không đơn thuần đang nằm trên nền đất.

Vậy tôi đang gối đầu trên vật gì mới được chứ? Theo tôi cảm nhận được nãy giờ thì nó mềm mềm, ẩm ẩm, lại còn rất mịn màng nữa, đây đích thị là da người rồi. Nhưng ở đây ngoài tôi ra thì còn có ai nữa nhì? Và rồi sau khi cảm nhận được mùi nước hoa quen thuộc mà hằng ngày tôi đều ngửi thấy thì chắc chắn một trăm phần công lực rằng đó chính là Hoàng Mai, em giờ đây đang tựa lưng vào tường mà ngủ ngon lành để mặc cho cặp đùi mềm mại của mình làm gối nằm cho tôi.

Ngó thấy hai cánh tay giờ đây đang tự do buông xuống của Hoàng Mai thì tôi mới sực nhớ ra sự việc đêm hôm trước. Nhờ có sự động viên của Hoàng Mai và những nỗ lực không biết mệt mỏi của tôi thì cuối cùng sợi dây đang trói em cũng đã bị cắt đứt qua đó giải phóng hai tay của em khỏi sự ràn buộc khó chịu từ hôm trước đến giờ.

Nhìn sợi dây bị cắt đứt ở dưới đất sát chỗ em ngồi thì tôi mới nhớ ra được đêm qua rằng mình đã hoạt động hết công suất như thế nào, đã có lúc tôi tưởng nó sắp gãy mất khi tôi cố nghiêng thật mạnh sợi dây. Giờ đây sau khi trải qua một đêm nghỉ ngơi rồi thì nó vẫn còn nhức lăm, cứ mỗi lần cử động miệng là nó lại nhói lên đau như bị ai đâm phải, kiểu này chắc hết ăn gì được mất.

Và rồi tôi cố gắng ngồi dậy để giảm áp lực lên chiếc đùi bé bỏng của em nhưng rồi sao lại làm em giật mình thức giấc:

-Anh dậy rồi đó à? – Em chu mỏ dụi mắt.

-Ừ, anh ngủ quên mất, em có bị tê chân không?

-Không có đâu, hôm qua anh ngủ dưới đất, thấy tội quá nên cho mượn đó, mai mốt nhớ trả phí! – Em nheo mắt tinh nghịch.

-Êc, trả thế nào đây?

-Phải quan tâm, chăm sóc em nhiều hơn!

-Ồ hề hề, cái này là điều dĩ nhiên rồi! Sau khi thoát khỏi đây anh dẫn em đi làm giấy đăng kí kết hôn luôn!

-Dám không? Hay chỉ nói suông?

-Anh là anh gan lắm nhé! Chỉ sợ không đủ tuổi người ta không cho thôi!

-Nếu không cho thì có thể đến trước mặt mẹ em mà đăng kí! Chỉ cần mẹ em biết là được rồi!

-Ồ, việc này cần phải suy nghĩ lại, hề hề!

-Hừ, chồng ngốc dám nói không dám làm! – Em xoay người giận dỗi

-Êc, cái gì cũng phải từ từ chứ! Chưa gì hết mà!

-Nhưng mà Phong này, hình như trời đã sáng rồi, chúng ta có thoát được khỏi đây không?

Nghe em nói tôi mới chợt phát hiện ra trời đã sáng từ lúc nào rồi, những tia nắng chiếu từ lỗ hổng trên trần nhà đã vàng rực cả lên, sáng chói. Đêm qua sau khi cắt đứt sợi dây cho Hoàng Mai xong thì tôi đã ngủ quên lúc nào không hay. Giờ đây khi mặt trời đã tỏa ánh nắng vàng chói đến như thế rồi thì làm sao thoát được nữa chứ. Không khéo nếu như họ phát hiện ra sợi dây trói của Hoàng Mai đã bị cắt đứt thì thế nào em cũng bị trói lại thôi.

Ngó thấy trên mặt đất vẫn còn sót lại một sợi dây rút chưa bị cắt, tôi liền bảo Hoàng Mai ngay:

-Mai ơi, em lấy sợi dây rút còn nguyên trên mặt đất đó tự trói mình lại đi!

-Sao vậy, mới thoát ra được mà?

-Trói hơi hơi cho có thôi, để tránh bị bọn chúng phát hiện ra đó mà! Anh có cách khác thoát khỏi đây rồi!

-Cách thế nào?

-Em lại gần đây anh nói nhỏ cho!

Khi em nhích lại gần thì tôi bắt đầu trình bày kế hoạch đào tẩu của mình. Đây cũng chỉ là kế hoạch tôi mới nghĩ ra tất thì thôi nhưng xem ra cũng hợp lí lắm, chỉ có điều là sau khi nghe tôi trình bày kế hoạch xong rồi thì em bỗng xụ mặt buồn thiu:

-Hừm, sao thế? Tự nhiên buồn ngay vậy?

-Phong này, hứa với em một việc nha?

-Việc gì nói đi vợ yêu!

-Khi thực hiện kế hoạch thì anh đừng đánh nặng tay ba em quá nha!

-Ừ, anh biết rồi mà! Em yên tâm! Còn bây giờ nói lòng dây trói của anh ra một tý đi

Đúng thật là Hoàng Mai vẫn còn thương ba mình lắm, đến nỗi khi ba em nhẫn tâm bắt cóc em thì em vẫn còn lo cho ông ấy nữa cơ mà. Lão già này đúng là không biết tốt xấu gì cả, có con gái ngoan hiền như thế mà không biết trân trọng lại còn dụ dỗ, kiểm tra từ chính con mình nữa chứ. Cứ cho đó là con riêng của vợ mình đi, nhưng Hoàng Mai có làm gì nên tội đâu, tại sao ba em lại nhẫn tâm đến như vậy nhỉ? Trên đời này quả thật có quá nhiều loại người

mà...

Một lúc lâu sau khi chúng tôi bàn kế hoạch xong thì đám đàn em của ông ta bước vào, dựng hai chúng tôi dậy rồi áp giải đi:

-Này, mấy người đưa chúng tôi đi đâu thế?

-Đi trao đổi hàng!

-Là sao?

-Có người chịu bỏ tiền ra chuộc chúng mày rồi, sướng nhé!

-Là ai mới được chứ?

-Tao không biết, tốt nhất là tụi bây không nên nói nhiều, kéo hại thân thì bọn tao không chịu trách nhiệm đâu!

Thực ra thì tôi thừa biết là ai sẽ đến chuộc bọn tôi rồi, nhưng vì muốn đánh lạc hướng nên tôi mới cố ý hỏi để bọn chúng không chú ý đến sợi dây trói của Hoàng Mai thôi. Bị chúng phát hiện giờ này coi như bao công sức đổ sông đổ bể hết.

Mà mọi người có nghĩ ra là ai sẽ đến chuộc bọn tôi không? Chắc chắn sẽ có một số người đoán được rồi đúng không nào. Đương nhiên người đến chuộc bọn tôi không ai khác là mẹ của Hoàng Mai rồi, vì mục đích bắt cóc Hoàng Mai của ba em chỉ có thể thôi mà.

Bởi vậy mục đích của tôi hiện giờ là ngăn chặn âm mưu bắt cóc tổng tiền của ông ấy, lẽ dĩ nhiên tôi sẽ không bây giờ để ông ta có được một xu nào cả. Người xấu sẽ không bao giờ có kết cục tốt và ông ta cũng không là ngoại lệ.

Nhưng ngặt một nỗi tôi đã lỡ hứa với Hoàng Mai là sẽ không nặng tay với ba em rồi. Như thế thì kế hoạch của tôi sẽ tiến hành khó khăn hơn rất nhiều, chưa kể nguy cơ thất bại của nó sẽ rất cao. Vậy nên tôi chỉ gạt đầu hứa tạm với Hoàng Mai cho em an tâm thôi còn khi thực hiện kế hoạch tôi sẽ sử dụng hết sức của mình, có thể cơ hội thành công mới cao được. Tôi muốn mọi hành động trong kế hoạch của tôi phải thật chuẩn xác đến từng milimét và không được có bất cứ sai sót chí mệnh nào trong này cả.

Vậy nên chúng tôi vẫn cứ giả vờ bị bọn chúng áp giải đến chỗ trao đổi mà không một chút kháng cự. Rồi thế nào bọn chúng cũng sẽ bất ngờ với đòn hồi mã thương của tôi thôi.

Và rồi sau khi đi được chừng 50m đến ngôi nhà cũ kĩ nơi mà tôi đã đánh nhau với tên đàn em của lão ngày hôm qua, bọn chúng mới đề chúng tôi quỳ xuống đất trước mặt lão giờ đây đang ngồi chiếm chỗ trên chiếc ghế dựa bằng gỗ, chân gác lên đùi nhíp nhíp trông rất thư thái và đều đặn.

Nhìn thấy chúng tôi, lão nhếch mép trêu đùa:

-Thế nào đêm qua ngủ ngon chứ hả, có bị quấy rầy gì không?

-Hừ, nhờ ông nên hôm qua bọn tôi ngủ ngon lắm, chả gặp trở ngại gì cả!

-Mày vẫn láo như ngày nào nhỉ? Nhìn mặt mày bây giờ tao muốn đấm cho một quả vào mặt lắm đấy!

-Ba à, suy nghĩ lại đi, đừng làm việc xấu nữa! – Hoàng Mai nhẹ giọng khuyên ngăn

-Mày im! Không có mày thì tao làm gì phải khổ như bây giờ chứ!

-Ba à!...

-Không được gọi tao là ba nghe rõ chưa! Còn kêu thêm một tiếng nào đừng trách tao ác!

-Hừc,...! – Em cuối đầu kim nén tiếng khóc.

-Hoàng Mai cũng không cần người cha tệ bạc như ông đâu mà làm cao! Chẳng qua là vì Mai muốn tốt cho ông thôi, ngay bây giờ ông rút lui thì còn kịp đấy!

-Nực cười chưa! Ở bên ngoài 2 thằng canh gác, ở đây 3 thằng áp giải tụi bây! Có tin gì là tụi tao biết ngay, chả sợ bố con thằng nào!

-Ông nhớ câu nói đấy nhé, đừng có hối hận đấy!

-Hề hề, con Mai theo một thằng hoang tưởng như mày quả thật là bất hạnh đấy nhóc con ạ!

-Ít ra Hoàng Mai vẫn sống vui vẻ, còn đỡ hơn phải sống với một người cha mất nhân tính như ông!

-Mày láo...chát... – Lão điên tiết giáng cho tôi một bạt tay cực mạnh.

-Phong, anh có sao không vậy? – Hoàng Mai toan vùng hai tay ra đỡ tôi nhưng tôi đã kịp ngăn cản.

-Đừng Mai, rán nhịn đi! Cơ hội sống còn đây!

-Em sợ mình chịu không nổi mất!

-Đừng lo, vết thương này nhằm nhò gì!

-Hừm, bọn nhóc con này lắm lời thật, chả lẽ tao bịt mồm hay tui bây lại nhĩ?

-Muốn thì cứ làm, đừng bày trò!

-Mịa nó, chọc tức tao chắc! Hôm nay mà không trao đổi hàng thì mày bị tao đánh ác rồi đấy!

Nói xong thì lão lò dò móc điện thoại trong túi quần ra, đi sang chỗ khác trả lời cuộc gọi trông có vẻ thần bí lắm. Rồi một lát sau quay lại, lão bắt đầu đốc thúc đàn em của mình dựng hai tụi tòi dậy phui lại quần áo cho chỉnh tề rồi đặt xuống 2 chiếc ghế cạnh bên.

Như thế thì tôi cũng đủ hiểu nội dung cuộc gọi đó là gì rồi, chắc có lẽ người đến chuộc chúng tôi đã tới nơi nên lão mới chỉnh đốn chúng tôi lại cho đàng hoàng mới không bị mất giá đây mà. Cứ đợi đây, rồi lão sẽ phải trả giá thôi.

Và quả thật, chừng mười phút sau thì cái người đến chuộc chúng tôi cũng lép lép bước vào nhà. Đó không ai khác chính là mẹ em đang kẹ ôm chặt chiếc vali vào người mình. Xem ra đây là chiếc vali đựng tiền rồi, mặc dù tôi không biết số tiền trong đó là bao nhiêu nhưng nhìn cái cách mà mẹ em ôm chiếc va li đi nặng trĩu là tôi biết số tiền đó không phải là nhỏ.

Chắc chắn để có được số tiền này có lẽ mẹ em đã gom hết tiền bạc trong nhà và thậm chí đi vay mượn từ bên ngoài nữa. Càng nghĩ lại càng tức cái lão già ác nhân đó, lão có biết là gia cảnh nhà Hoàng Mai đang khó khăn lắm rồi không mà còn làm như thế nữa. Nhất định tôi sẽ không tha cho ông ta đâu.

Và rồi theo sau mẹ của Hoàng Mai là một người mà tôi không bao giờ ngờ tới được. Người đó là một người con gái, cao cao, có đôi má múm mím. Vâng! Đích thị đó chính là Lam Ngọc! Thật không ngờ rằng em cũng theo mẹ Hoàng Mai đến đây. Mặc dù tôi không biết lí do em đến đây làm gì và tại sao lại biết mẹ của Hoàng Mai nhưng tôi chắc chắn một điều rằng em có lẽ đang giận tôi lắm.

Phải! Tôi đã không nghe lời em mà cứ nhất quyết đến đây, tôi đã thất hứa với em rằng mình sẽ trở về. Tất cả những điều đó được thể hiện qua cái nhìn đầy dỗi hờn của em và cái thờ dãi đầy náo nức theo sau đó khi em bắt gặp tôi.

“Nhưng Ngọc à em biết không? Nếu anh lúc đó không đến cứu Hoàng Mai thì bọn chúng sẽ còn làm những điều tồi tệ hơn nữa! Người cha của Mai đã mất hết bản tính rồi, ông ta có thể làm bất cứ thứ gì để đạt được mục đích của mình. Vì thế hãy hiểu cho anh Ngọc nhé...”

Và sau khi mẹ Hoàng Mai và Lam Ngọc đã bước vào nhà, lão ta mới kẹ nệ đứng lên mà nhoèn miệng dò hỏi:

-Đã đem đủ số tiền tao yêu cầu chưa?

-Đủ hết rồi, hãy trả 2 tụi nhỏ cho chúng tôi đi! – Mẹ em giờ chiếc vali ra với đây áp tiền trong ấy.

-Khà khà! Được thôi! Đây chiếc vali qua đây đi!

-Không được, hãy giao 2 người ra trước đi!

-Thế bây giờ bà muốn lãnh người hay là lãnh xác? – Lão móc con dao trong túi quần ra kẻ cồ Hoàng Mai.

-Được rồi! Chúng tôi sẽ làm theo! – Mẹ em thận trọng đẩy chiếc vali sang phía lão.

-Có thể chứ! – Lão cúi người toang nhạt chiếc vali lên.

Đây rồi, cơ hội lật ngược thế cờ đã đến, không còn cơ hội nào tốt hơn nữa cả. Khi lão vừa cúi xuống nhặt chiếc vali thì tôi dùng hết sức đẩy Hoàng Mai qua phía bên kia rồi đá tung chiếc vali văng thẳng vào góc tường.

Chứng kiến chiếc vali đựng tiền vụt bay khỏi tầm tay của mình, lão điên tiết lao đến tấn công tôi một cách điên cuồng với con dao trên tay. Vì lão có vũ khí nên tôi dè chừng không thể xông vào được. Nhưng lão cứ theo đà đó tấn công tôi tới tấp gây khó khăn cho tôi trong việc đỡ đòn.

Và rồi...

-Sụt... – Trong lúc đỡ đòn, tôi bất cẩn đã bị lão chém trúng cánh tay trái.

-Sao hà thằng nhóc...!

-Chưa xong đâu! – Tôi trợn mắt rít qua từng kẻ răng.

Lợi dụng lúc lão sơ hở, tôi thò lấy cánh tay của lão bẻ quặt rồi mỗ một đòn khóp ngón tay vào cổ tay của lão làm con dao rơi xuống sàn nhà. Liền đó tôi dấn thẳng ba dậm vào ngực giữa chân thủy của lão rồi dùng song kích quyền tống lão bật ngược ra sau vài mét.

-Khốn nạn, bắt thằng đó lại cho tao! – Lão ôm bụng thét lớn.

Vừa dứt câu, cả 3 tên đàn em liền xông đến chỗ tôi nhanh như cắt. Nhưng giờ đây một tay tôi đã bị thương và đang rướm máu rồi không thể làm gì hơn ngoài né đòn và chống đỡ yếu ớt cả.

Và rồi đột nhiên một tên đàn em trong đó liền bay lên tung cước về phía tôi với tốc độ kinh hồn. Như mọi thường thì tôi có thể đưa hai tay lên đỡ đòn rồi nhưng hiện giờ một tay của tôi đang bị thương thì làm sao có thể thực hiện được điều đó chứ.

Vậy nên, tôi chỉ đành đưa một tay còn lại lên đỡ đòn vô vọng mà thôi, thế nào nó cũng sẽ bị gãy hoặc là trật khớp gì đó. Nhưng may sao trong tình cảnh nghiệt ngã đó thì một bóng đen đã lao đến từ sau lưng tôi tung cước đá triệt đi đòn chân của tên kia làm nó mất đà lui về sau mấy bước.

Cái bóng đen đó chính là Lam Ngọc, cuối cùng thì em cũng đã xuất chiêu rồi...

-Cánh tay của Phong có sao không? Để Ngọc xem nào!

-Không sao cả đâu, vết thương ngoài da ấy mà!

-Trời sâu như thế mà bảo vết thương ngoài da! – Rồi em quay sang Hoàng Mai – Mai, bạn có băng băng hoặc mảnh vải dài không?

-Minh không có!

-Đành vậy...xoẹt...! – Nhỏ lượm con dao dưới đất lên cắt đi 2 ống tay áo sơ mi của mình rồi bảo Hoàng Mai – bạn, lại đây băng vết thương cho Phong đi, tôi đi đối phó với bọn chúng.

Y theo lời Lam Ngọc, Hoàng Mai tức tốc chạy đến đón lấy hai ống tay áo của em rồi tỉ mỉ băng bó vết thương cho tôi. Nhìn hai ống tay áo giờ đây đã thấm đẫm màu máu, tôi càng quyết tâm phải kết thúc chuyện này cho bằng được để những chuyện không hay sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Thế nên khi Hoàng Mai vừa băng xong thì tôi đã vùng dậy ngay:

-Phong, vết thương mới băng đó, không thể động mạnh được! – Hoàng Mai gọi với theo.

-Không có gì đâu! Thà đổ một chút máu mà mọi chuyện kết thúc! Cứ tin ở anh đi! – Tôi mỉm cười tự tin lao đến chỗ của Lam Ngọc.

Do bị áp chế số đông 3 đánh 1 nên em chỉ đỡ đòn rồi lùi ra xa chứ không thể nào áp sát tấn công tụi nó được. Hiểu được tình cảnh đó tôi liền sấn tới dùng liên hoàn tam quyền làm bất ngờ một tên trong số đó rồi nhanh tay thố chặt lấy hai tay của nó:

-Ngọc, lên đi! – Tôi thét lớn ra hiệu.

-Cúi xuống...! – Em lao đến thét lớn.

Khi tôi vừa hụp đầu xuống thì Lam Ngọc cũng vừa xoay hông tung một cú đá bằng gót chân vào ngay mặt của tên đó làm nó choáng váng đổ gục ngay tại chỗ.

Hai tên còn lại thấy nguy liền xông vào tôi một lượt nhằm lấy số đông uy hiếp đối phương. Nhưng khi vừa xông đến thì Lam Ngọc cũng đã kịp có mặt tại đó và giáng ngay một đòn tay mở vào ngực một tên làm nó bật lùi mấy bước. Tên còn lại vì bất ngờ nên chỉ kịp đánh trả Lam Ngọc một đòn rồi bị em dùng đòn uchi uke gạt tay qua một bên mà đâm một đòn mạnh vào ngay chân thủy làm nó gục không kịp ngáp.

Bất ngờ từ đằng sau, tên bị đánh úp vào ngực lúc nãy toang vung tay đánh lên em. Thấy thế, tôi liền lao đến đánh bật tay của nó ra rồi sử “tứ chỉ” vào 4 vùng trọng yếu phía trước làm nó ôm bụng phỏng ngự. Liền đó tôi nắm lấy hai vai của nó mà xuất sát chiêu xuyên phá cước đạp xoắn thẳng vào bụng khiến nó vắng xa hết mấy mét rồi gục luôn tại chỗ.

Xong xuôi rồi, tất cả kẻ địch đã bị hạ gục, mặc dù gặp một chút ít khó khăn nhưng chung quy lại thì kế hoạch của tôi đã thành công rồi. Cả Hoàng Mai lẫn chiếc vali tiền đều được an toàn mà không bị mất mát gì, duy chỉ có cánh tay của tôi là bị thương chút đỉnh thôi. Quả thật là lúc bàn tính kế hoạch tôi không hề lường trước được lão lại có vũ khí nên mới gặp khó khăn đây mà.

Nhưng nhắc đến lão thì cả tôi lẫn Lam Ngọc đều giật mình vì lão đã không còn ở chỗ lúc nãy nữa. Bất giác xoay người ra sau theo linh tính mách bảo, thì đúng thật là lão bây giờ đang kẻ dao uy hiếp Hoàng Mai, còn mẹ em bây giờ đang nằm sõng soài dưới đất, trên mặt vẫn còn vết tích do bị đánh.

-Sao mà... – Tôi thất thần.

-Hề hề, nhất đẳng huyền đai không bằng dao phay chém lên đâu! Tụi bây làm sao mà qua mặt được tao chứ?

-Vậy bây giờ ông muốn gì đây?

-Đơn giản thôi, mày trói con nhỏ đó lại cho tao! – Lão chỉ ngay mặt Lam Ngọc.

-Nhưng dây trói chỗ nào chứ?

-Mày lấy miếng vải đang băng vết thương của mày kia!

-Này, ông đừng có quá đáng! – Lam Ngọc gần giọng.

-Giờ tụi bây có làm không, nếu không làm thì đổi mạng với con Mai đi!

-Được, tôi làm!

Thế nên tôi đành cắn răng đưa cánh tay cho Lam Ngọc cời từng lớp băng vết thương ra. Do chỉ mới băng bó thủ công nên bây giờ cời đến đâu, vết thương ứa máu đến đấy, đau không thể tả. Lam Ngọc vì mở băng quần cho tôi nên bàn tay em cũng đã dính bê bết máu. Nhưng dù cho có dính máu đến đâu thì tôi vẫn nhận ra rằng, cánh tay của Lam Ngọc đang đổ mồ hôi rất nhiều, nói đúng hơn là khắp người của em đang đổ mồ hôi đầm đìa. Từng giọt từng giọt mồ hôi cứ lăn dài trên má em ướt đầm như tắm, có phải em đang rung?

Đúng, em đang rung, em đang rất hoảng loạn khi thấy máu cứ ứa ra khỏi cánh tay của tôi. Có đôi lúc một thất nút nhỏ của dải băng mà mọi người chỉ cần kéo ra một tý là đã tháo được rồi ấy thế mà em với đôi bàn tay rung rẩy của mình phải chặc vặc lắm mới tháo ra được.

Thấy vẻ bối rối của Lam Ngọc như thế, tôi cũng cố gượng một nụ cười trấn an:

-Không sao đâu, Ngọc cứ nhanh tay đại đi!

-Phong có đau không, máu nhiều quá!

-Không hề đâu, con nhà võ mà!

-Này, chúng mày có nhanh lên không hả? – Lão sốt sắng gắt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Cuối cùng thì tôi cũng đã trói xong Lam Ngọc. Nhưng đổi lại là cánh tay của tôi giờ đây nhuộm một màu đỏ ối từ chỗ vết thương trở xuống, tuy máu đã khô và đã ngừng chảy rồi nhưng nó vẫn còn mỏng lắm, chỉ cần cử động mạnh một tý thôi là máu sẽ chảy lại ngay.

Và rồi khi tôi thực hiện xong yêu cầu của lão thì lão tiếp tục ra thêm một yêu cầu khác nữa, và lần này là một yêu cầu tàn khốc:

-Mày, nằm sấp xuống, ngửa cánh tay lên cho tao!

-Để làm gì chứ?

-Không hỏi nhiều, cứ làm đi!

Không còn cách nào khác tôi đành làm theo lời yêu cầu của lão. Nhưng các bạn có biết tiếp theo sau đó lão đã làm gì không? Chắc có lẽ mọi người sẽ đoán là bỏ trốn cùng với số tiền đúng chứ?

Nhưng đó là một đáp án sai hoàn toàn, lão chẳng những không bỏ trốn mà còn thực hiện một hành động còn tàn bạo hơn đó chính là dẫm lên cánh tay bị thương của tôi. Vốn dĩ nó đã lành lại rồi nhưng một cú đập kinh hồn của lão đã làm mọi thứ trở về số 0 thậm chí còn âm nữa. Sau cú đập đó cánh tay của tôi gần như tê dại. Từng bó cơ, từng sợi thịt cứ co giật liên hồi khiến cho cảm giác đau trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết. Máu bắt đầu ứa ra trở lại loang ra cả một vùng xung quanh vết thương.

Thấy tôi quàng quại, đau đớn dưới nền nhà với cánh tay rướm máu, Lam Ngọc tức tốc trườn đầu gối đến chỗ tôi rồi dùng 2 đùi kẹp cánh tay của tôi lại cố gắng cầm máu:

-Phong, cố lên! Rán chịu đau một tý đi!

-Ahhh, đau quá...! – Tôi rít nhỏ kìm nén đến đổ mồ hôi hột.

-Hức, cố lên đi anh! – Hoàng Mai cũng ứa nước mắt lo lắng nhìn tôi.

-Hề hề, đó là hình phạt cho cái tội dám chống đối với tao đấy! Còn bây giờ thì bye nhé mấy đứa! – Lão hát Hoàng Mai sang một bên rồi ôm chiếc va li

tiền chạy thẳng ra ngoài.

Kết thúc rồi ư? Cả kế hoạch của tôi lẫn chuyện bắt cóc Hoàng Mai? Nhưng đây không phải là một kết thúc có hậu mà rõ ràng đó là một kết thúc cực kì tồi tệ. Kế hoạch của tôi đã hoạt động hoàn hảo ấy thế mà chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì tôi đã phải trả giá bằng cả tinh thần lẫn thể xác.

Tôi cảm thấy sốc lắm, chỉ một chút xíu nữa thôi thì tôi đã thành công rồi ấy thế mà vẫn không thoát khỏi số phận nghiệt ngã đã an bài. Và cho đến khi Hoàng Mai đã lộ mọ mõi trời cho Lam Ngọc và băng bó lại vết thương cho tôi rồi thì tôi vẫn chẳng thể nào gượng dậy nổi. Con đau nhói ở cánh tay lẫn cú sốc về tinh thần đã đánh gục tôi hoàn toàn rồi, chịu thua thôi...

-Phong, anh ngồi dậy đi! Mọi chuyện đã qua rồi mà! – Hoàng Mai ân cần đỡ tôi dậy.

-Kế hoạch đang tiến triển tốt thế mà! – Tôi tức tối đâm tay xuống đất.

-Lỗi tất cả là tại cô, cô không bảo vệ được Hoàng Mai! – Mẹ em nhích lại gần chúng tôi sau khi đã được sơ cứu.

-Không phải đâu cô ơi, lão ta to con thế mà!

-Ừm...!

Thế rồi tất cả lại chìm vào im lặng, mỗi người đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình, ngay cả tôi cũng không ngoại lệ. Bởi lẽ tôi đâu ngờ rằng lão lại nhân lúc bọn tôi đang đối phó với lũ đàn em của lão mà đến uy hiếp Hoàng Mai kia chứ, đúng là trên đời này lắm chuyện xảy ra mà, cho dù mình có sắp đặt hoàn hảo đến mức nào rồi cũng có kẻ hở để người khác lợi dụng mà thôi.

Và rồi, trong lúc mọi người đang chìm vào im lặng thì một bóng người từ ngoài cửa từ từ bước vào. Bóng người này cao cao, hơi gầy một tý trông quen lắm, nhất định tôi đã gặp qua ở đâu đó rồi. Cố gắng mở to mắt nhìn kĩ hơn một chút xíu thì tôi mới kinh ngạc mà há hốc mồm khi bóng người đó chính là thằng Toàn.

-Sao mày lại ở đây? – Tôi sững sờ.

-Thì đến để giúp mọi người mà!

-Nếu đến để giúp thì đã qua muộn rồi đấy, ông ta đã chạy mất rồi! – Lam Ngọc cáu gắt.

-Ủầy, mọi người bình tĩnh đã! Bây giờ cứ đứng lên trước đi rồi đi ra ngoài với tui – Rồi nó chạy đến bên mẹ Hoàng Mai - Để con đỡ cô nhé!

Đến lúc này thì mọi người cũng chỉ còn cách làm theo lời nó thôi, dù gì cũng phải đi về mà, đâu thể ở lì trong cái khu giải tỏa mãi được. Thế nhưng vừa nới gót bước theo nó ra ngoài cửa thôi thì tôi và cả những người khác đã phải sững sờ khi trước mặt chúng tôi bây giờ chính là lão già đó và lão bây giờ đang bị còng tay bởi những chú công an đang hiện diện trên khắp khu giải tỏa này, cả 2 thằng đàn em của lão canh cửa ở ngoài cũng không thể thoát khỏi số phận giống như đại ca của mình.

-Ch...chuyện gì thế này? – Tôi há hốc.

-Thì tao nói là giúp mọi người rồi mà, thắc mắc gì nữa?

-Nhưng...

-Nhưng nhưng cái mẹ, ít ra nếu muốn tới một mình thì cũng nên báo cho công an mai phục ở ngoài chứ!

-Bây giờ ông đang dạy đời tôi đấy à Toàn! – Em Ngọc lườm nó chấy mắt.

-Ồ, hề hề! Đâu có gì đâu, chỉ là nhắc nhở thôi mà!

-Phải đấy! Sẵn đây cô cũng cảm ơn mấy đứa đã nhiệt tình giúp đỡ bé Mai nhà cô, thiệt là cô chẳng biết phải đền đáp kiểu gì nữa!

-À, cô đừng nói thế tội con ngại lắm! Sở thích của con là hay giúp người mà! – Toàn phớt lờ được dịp tán phét.

-Ê, coi chừng...! – Bỗng dưng từ bên phía mấy chú công an phát ra tiếng hét lớn.

Ngay lập tức chúng tôi đều quay ra sau lưng theo phản xạ tự nhiên và hoảng hồn khi thấy lão đang lao đến chúng tôi nhanh như tên bắn với đôi tay bị còng:

-Chúng mày chết đi, dám phá đám tao à...?

-Mọi người coi chừng...! – Tôi hét lớn cảnh báo.

Trong cái giây phút nghẹt thở đó thì từ đâu một vệt đen vút ngang mặt tôi nhanh như chớp đến độ tôi chỉ kịp nghe tiếng gió cắt thì đã thấy lão bật ngựa ra sau mấy mét rồi.

Sau một lúc trấn tĩnh tinh thần thì tôi mới biết được nó là một đòn chân, chính xác hơn là một đòn đá tổng ngang ngay cầm của đối phương với độ lực và tốc độ khiếp vía. Nhưng là ai đã tung đòn này ra mới được?

Hoàng Mai và mẹ em thì không thể rồi, hai người không có tý võ tự vệ nào hết mà. Vậy chỉ còn lại Lam Ngọc mà thôi, nhưng lúc này em đang đứng bên cạnh tôi thì khi tung đòn lí nào mà tôi không nhận ra được chứ. Nếu Lam Ngọc cũng không phải thì chỉ còn 1 người duy nhất thôi, đó chính là thằng Toàn, và xét lại tình huống lúc này thì chỉ có thằng Toàn là đứng sau lưng tôi thôi, có lẽ vì vậy nên tôi chỉ cảm nhận được hơi gió chứ không thấy hình đâu hết.

Mà ngặt một nỗi rằng thằng quỷ Toàn này có biết cóc khô gì về võ đâu, và lại trông nó ốm yếu thế kia thì làm sao mà đá một đòn cao đến vậy được chứ.

Vậy nên đó là lý do mà cả tôi lẫn Lam Ngọc đều thắc mắc về nguồn gốc đòn đá của thằng cô hồn này:

-Mày học ở đâu ra cái kiểu đá đấy vậy?

-Ờ thì tao xem trên TV thấy hay nên tập thôi!

-Có thật không, tôi nghi ngờ lắm! – Lam Ngọc nhú mày nghi hoặc.

-Bậy không! Nghi gì mà nghi, tui thời gian chơi còn không có hướng chỉ là võ vè này kia!

-Nhưng rõ ràng cú đá lúc này không phải từ một người học võ phong trào đâu Toàn ạ!

-Ủầy, đã bảo là tui xem trên TV rồi kiêng trì rèn luyện thôi mà! Chứ ngoài đòn đó ra tui có biết khi gì nữa đâu!

-Thôi được rồi, tạm tin ông lần này! Nhưng để tôi biết được ông đang giấu chuyện gì đó mờ ám thì...đừng trách! – Đến 2 chữ cuối Lam Ngọc cố gắng giọng làm thằng Toàn sợ khiếp vía tái xanh mặt mày.

Thế rồi khi lão ta đã bị hạ gục thì mấy chú công an mới chạy đến hỏi han tình hình:

-Mấy con có sao không! Bọn chú tất trách quá!

-Dạ không sao đâu chú, nhờ thế mới biết bạn của tui con giỏi cỡ nào! – Lam Ngọc vừa tiếp chuyện vừa đá đều thằng Toàn.

-Vậy tui con theo bọn chú về đồn để hợp tác điều tra nhé!

-Dạ, không thành vấn đề ạ!

Vậy là chuyện bắt cóc Hoàng Mai đến đây coi như đã kết thúc rồi. Qua sự việc lần này tôi đã rút ra nhiều bài học đáng quý dành cho mình đó là dù chuyện có lớn hay bé thì cũng không nên quát nạt con gái và điều quan trọng nhất là phải trân trọng những gì mình đang có, đừng để khi nó mất đi thì mình mới trân trọng thì lúc đó đã quá muộn màng rồi.

Còn về ba của Mai, đương nhiên là phải ở tù vì tội bắt cóc tổng tiền rồi nhưng quan trọng nhất đó chính là đám đàn em của lão. Đúng như tôi nghi ngờ ở lúc ban đầu, đó chính là đám đàn em của thằng Vũ, điều này do đích thân Lam Ngọc xác nhận với tôi như thế. Vậy là trong vụ việc lần này thì thằng Vũ cũng có những tay vào rồi, tiếc rằng không thể vạch tội được nó mà thôi. Nhưng hãy chờ đấy, cuộc chiến giữa tôi và thằng Vũ đang tiến dần đến hồi kết rồi, thắng thua sẽ phân định rõ ràng chỉ trong nay mai mà thôi.

Nhưng trước khi kết thúc chương này thì tôi cũng muốn các bạn biết sơ qua về thành tích học tập của của nhóm tôi một tý. Đó là lúc chúng tôi bước vào kì thi học kì 1 sắp tới đây. Nhưng trước đó tôi cũng đã bị cả lớp và cô giáo sặc cho một trận vì tội dám tự ý bỏ đi khi đang thi hái hoa học tập và kết cục là cả lớp tôi chỉ đứng hạng áp chót chung cuộc toàn trường thôi, một kết cục thảm hại trong lịch sử các các lớp chọn của trường. Quả là không còn gì nhục hơn.

Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua đi vì chẳng ai còn tâm trí để mà lo đến những chuyện đó nữa, tất cả giờ đây đều chú tâm vào kì thi học kì 1 hết rồi. Còn nhớ kì thi học kì 1 lúc đó cũng khá là sôi nổi, ít nhất là đối với đám chơi chơi mới lên cấp 3 như bọn tôi.

Và vì danh sách thí sinh dự thi được xếp theo thứ tự abc nên lớp tôi gần như chia ra ở các phòng khác nhau hết. Không biết bọn bạn tôi có được thi chung với ai cùng lớp không chứ riêng tôi, được thi chung với bé Phương cũng là một thuận lợi khá lớn rồi, bởi lẽ tên của tôi và bé Phương có cùng vần chữ P mà lị, hề hề.

Nhưng đừng tưởng thế là ngon đâu nhé, chỉ là cùng phòng thi hỏi bài trước khi thi được thôi chứ trong khi thi thì có thánh mới dám hó hé trước những giám thị mắt lúc nào cũng ngó lơ lia như cú vọ như thế được. Nên trong kì thi lần này đa phần tự sức tôi là nhiều.

Rồi ngày thi đầu tiên cũng bắt đầu, trong ngày thi hôm nay tôi thi 2 môn Ngữ văn và Sinh học. Sinh học thì tôi cũng bình dân thôi nhưng có Ngữ văn là hơi ệ một tý khi vừa mới bắt đầu câu 1 thôi đã đập vào mặt tôi câu: “Nêu những đặc điểm về nghệ thuật của văn học Việt Nam từ thế kỉ X đến hết thế kỉ XIX?” mà lại là câu 2 điểm mới ác. Nhưng may sao khi câu 2 là một câu hỏi dễ giúp tôi gỡ lại được 1 điểm đáng quý từ tay từ thần.

Đến phần làm văn, khi đọc qua câu hỏi thì trông cũng khá là dễ dàng: “Cảm nhận của anh (chị) về bài thơ “Nhàn” của Nguyễn Bỉnh khiêm?” Nhưng ngặt một nỗi là tôi quên khuấy đi bài thơ đó ra sao rồi, chỉ nhớ mang máng một mai, một cuộc hay xềng gì đó thôi.

Bí cách tôi đành lên lên hỏi thẳng ngồi trước:

-À, bạn ơi! Có nhớ bài thơ “Nhàn” không?

-Mình cũng không nhớ nữa?

Rồi tôi lại cuống cuống mà hỏi thẳng đằng sau nhưng đáp án nhận được còn bá đạo hơn: “Mịa nó, trong đề cương có cho câu này đâu!”

Chết dở! Ngày đầu tiên gì mà xui thật, ngồi ngay hai 2 thẳng chả biết gì, cơ mà mình có hơn gì tụi nó đâu. Ngó thấy Ngọc Phương đang cầm đầu cầm cổ làm bài như cái máy mà tôi lạnh cả sống lưng. Giá như tôi giỏi Văn được 1 phần 10 em thì hay biết mấy, ít ra còn nhớ được bài thơ để mà chém, đằng này lại chả nhớ được tẹo nào.

May sao tưởng chừng như đã thất bại ở câu làm văn thì tôi bắt gặp ngay một cô nàng ngồi ngay phía bên phải của tôi. Cô này cũng đang làm câu làm văn, mà hình như viết được một nửa trang giấy rồi, mà viết được một nửa trang như vậy tức là thuộc bài, mà thuộc bài thì tức là thuộc bài thơ. Ấu trời ơi, cứu tinh đây rồi.

Chẳng một chút ngại ngùng, tôi vội the the kêu nhỏ ngay:

-Bạn ơi, có thuộc bài thơ Nhàn không chỉ mình với!

-Ừ có thuộc, bạn chờ mình tí! – Nói rồi nhỏ xé một mảnh giấy nhỏ chép hết nguyên bài thơ rồi đưa cho tôi.

Cầm mảnh giấy trong tay tôi sung sướng muốn ứa nước mắt, mảnh giấy này giờ đây có cả núi vàng tôi cũng không muốn đổi. Và mặc nhiên nhờ có nhỏ mà tôi đã hoàn thành câu số 3 của mình một cách trọn vẹn (tuy là chém). Chung quy thì tôi cũng đã mãn nguyện vào ngày thi đầu tiên rồi.

Bước sang ngày thứ 2, môn thi gồm có Toán và sử. Toán thì tôi chẳng lo gì, cũng là một môn tôi học khá trong lớp nên bài làm cũng không đến nỗi tệ. Duy chỉ có sử là hơi ế cũng như bài ngữ văn hôm trước thôi. nhưng dù sao môn sử cũng nhẹ hơn môn văn nhiều nên tôi cũng không quá khó khăn đến nỗi phải nhờ người khác trợ giúp. Nói chung thì ngày thi thứ 2 này tạm thời gọi là ổn.

Còn ngày thứ 3 thì sao? Với sự có mặt của môn anh văn vào ngày thứ 3 này thì không lí nào tôi không làm được chứ, hoàn hảo nữa là đằng khác. Nhưng sẽ hoàn hảo hơn khi bỏ bớt môn lý ra khỏi ngày thi hôm nay bởi vì chính nó đã làm cho niềm vui sướng ở môn anh văn của tôi giảm đi một nửa với những câu hỏi còn khó hơn lên trời mà tôi chưa bao giờ thấy lần nào. Thế nên lý... lại.

Chắc kể đến đây thì mọi người cũng đã mừng tượng ra được toàn cảnh thi học kì 1 của tôi rồi phải không nào. Nhưng vẫn còn thấy thiếu thiếu nữa phải không? Chắc là tôi chưa kể những biểu hiện của mấy đứa trong nhóm của tôi sau khi thi xong phải không nào? Để tôi kể sơ qua nhé.

Tạm thời tôi bỏ qua bé Phụng ty bởi vì ngày nào sau thi xong em cũng đều bước ra khỏi lớp với bộ mặt tươi tỉnh đến rùng mình, như thế cũng đủ hiểu kết quả ra sao rồi. Còn về phía những người khác.

Đầu tiên là thằng Khanh khờ. Thằng quỷ này thuộc loại học lực trung bình trong lớp nên lúc nào mặt cũng xụ ra một đồng là điều hiển nhiên, duy chỉ có một môn mà nó mỉm cười được khi thi xong đó là môn thể dục mà thôi.

Còn về Hoàng Mai, theo nhận xét riêng của tôi thì em cũng là một học sinh giỏi, và đặc biệt giỏi đều ở tất cả các môn nhưng so với thằng Toàn thì Hoàng Mai vẫn còn thua vài bậc nhưng so với tôi thì Hoàng Mai có lẽ hơn tôi gần chục bậc. Điều đó giải thích vì sao mà Hoàng Mai đa phần là cười tươi sau khi ra khỏi phòng thi mặc dù đôi khi cũng hơi buồn buồn. Nhưng theo cảm giác của tôi thì cô nàng chắc chỉ muốn vì bài làm không được kết quả không như mong đợi thôi chứ chả có bài nào lụi giống như tôi đâu.

Tiếp theo là đến Lam Ngọc. À mà thôi đi, lúc nào em cũng ra khỏi phòng thi với bộ mặt lạnh như băng thế kia thì có thánh mới đoán nổi là lụi hay trúng. Mà theo như tôi quan sát thì Lam Ngọc học cũng khá lắm, có thể xếp vào loại học sinh khá giỏi đấy chỉ có điều là còn thua Hoàng Mai một xiu thôi. Nhưng đối với dân nhà võ thì thành tích ấy cũng là đáng nể rồi.

Kế tiếp là đến Lan và thằng Toàn. Sở dĩ tôi xếp hai người này vào chung một nhóm là vì theo cảm tính của tôi thì hai người này học cũng không chênh lệch nhau là bao. Thế nên sau khi thi xong thì mặt hai người này nhìn phom phỏm là điều hiển nhiên.

Và theo như trí nhớ của tôi lúc đó kết hợp với gọi điện hỏi thăm thì cũng đã tra ra điểm tổng kết học kì một năm đó cho mọi người coi rồi. cụ thể đây:

-Khanh khờ : 5.5, học lực trung bình.

-Lam Ngọc: 8.0 học lực khá, không chế môn gì thì tôi không rõ.

-Hoàng Mai: 8.2 học lực giỏi.

-Lanna: 8.5 giỏi.

-Toàn phom: 8.6 giỏi.

-Và đương kim quán quân cho đến hôm nay đó chính là: Ngọc Phương với số điểm cực khủng 9.1, một số điểm mà bất kì thằng học lớp chọn nào cũng

phải ngao ngán

Đúng là một kết quả không tồi phải không nào duy chỉ có tôi với số điểm 7.9 là chả bằng ai cả, chắc có lẽ là hơn được thằng Khanh khờ , uầy thiệt là buồn quá đi mà.

Nhưng nghĩ lại thì cũng chả sao cả, miễn sao đừng bị khổng chế là đủ rồi. Và lại nếu để tâm thì còn tinh thần đâu mà ăn noel nữa chứ, sắp tới noel rồi mà. Bỏ hết thôi, thả ga nào...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

“Jingle bells, jingle bells

Jingle all the way...”

Cứ mỗi năm khi đi ngoài đường hoặc nghe ai đó phát bài hát này thì trong lòng tôi lại lâng lâng một cảm xúc gì đó khó tả lắm. Bởi lẽ khi nghe được những bài hát như thế này thì chắc rằng không khí giáng sinh đã tràn ngập khắp muôn nơi rồi.

Và ở Sài Gòn cũng vậy, khi mùa giáng sinh đang cận kề thì trên những con đường lớn như Nguyễn Tất Thành chạy ngang qua Bến Nhà Rồng ở Quận 4, người ta đã làm những cây thông noel bằng đèn điện rải rác ở hai bên lề đường và trước cửa những tòa nhà lớn rồi.

Đến đêm khi người ta bật đèn lên thì trông nó lộng lẫy, lung linh vô cùng. Có lẽ vì thế nên nơi này thu hút rất nhiều người nước ngoài đến đây, đâu đâu cũng thấy, đâu đâu cũng gặp.

Nhưng cái mà tôi khoái nhất đó chính là những cô nàng teen nước ngoài khoác vào mình bộ váy noel trông xinh lắm cơ, nhìn đúng chất noel phương Tây luôn. Quả là khu nước ngoài có khác, từ trang trí đến cảnh quang đều toát lên không khí noel ngập tràn, nhìn là muốn nôn đến noel rồi.

Nhưng đừng tưởng chỉ ở những nơi nhiều người nước ngoài mới tổ chức linh đình thế nhé. Một số nơi ở Sài Gòn cũng tổ chức linh đình không thua kém đâu. Và...lớp tôi cũng thế...

Ngay bữa 24 tây tôi với Hoàng Mai vừa vào lớp thôi thì đã thấy một cảnh tượng hết sức hùng vĩ rồi. Đó là hơn chục đứa con gái trong lớp vây kín chỗ ngồi của thằng Toàn, còn thằng cô hồn đó thì cứ gọi là thoăn thoắt tay thu tiền, rồi thỉnh thoảng lại ghi cái gì đó vào cuốn sổ trước mặt trong y như là thư kí vậy.

Rồi đột nhiên nó lại ngửa mặt lên nói to:

-Tui nhắc lại một lần nữa nhe! Tối nay ai tham dự buổi đi chơi noel của hội FA lớp 10A4 thì nhanh tay lại bàn của tui đăng kí ghi danh rồi nộp phí đi chơi! Đặc biệt trong lúc đi chơi có hao hực ngân sách thì Toàn đây xin chịu mọi phí phát sinh luôn!

Nó vừa dứt lời thì cả đám con gái trong lớp lại hò lên đồng tình với nó.

Xem ra thì các nữ FA trong lớp tôi cũng nhiều bọn, đến hơn chục đứa chứ ít. Cũng một phần là do lớp tôi âm thịnh dương suy nên sĩ số nữ FA trong lớp mới nhiều đến thế, còn nhỏ nào mà có bạn trai rồi thì chắc chia ra làm hai trường hợp:

Một là nó đã có bạn trai từ trước đó rồi nên không tham gia.

Hai là tụi nó được mấy thằng con trai lớp khác đến tán tỉnh nên đồng ý luôn.

Nhưng lí do thứ hai thì không khả thi lắm vì Lam Ngọc lớp tôi nổi tiếng là thiết diện sát thủ. Bất kì thằng con trai nào muốn vào lớp tôi thì phải trải qua “vòng phỏng vấn” của Lam Ngọc mới được qua cửa. Nhưng hiếm có thằng con trai nào có thể đối diện với Lam Ngọc quá 5 giây đâu, thậm chí vừa mới gặp thôi thì đã chạy mất dép rồi. Bởi lẽ nhỏ là chỉ huy đội cờ đỏ của trường mà, đụng vào thì chỉ có đường chết. Vậy nên nhờ vào hồng phúc của Lam Ngọc mà cả đám con gái lớp tôi FA hết 2/3 lớp rồi.

Cho nên nhìn thấy cảnh tượng ngộ nghĩnh như thế thì tôi cười rệu rạ mà đùa với Hoàng Mai:

-Em đi không, mình đăng kí hai suất với thằng Toàn nha?

-Thui cái đó để anh đi thì hơn, em hông đi đâu! – Em nhăn mũi trêu tôi.

-Hề hề, để tới hai chúng mình đi riêng chứ gì?

-Em nói thật đó Phong ơi, anh đăng kí đi!

Nghe Hoàng Mai nói thế tôi bỗng giật thót mà đặt em xuống chỗ ngồi:

-Sao vậy? Lại tự dưng buồn ngang nữa rồi!

-Um, Phong à! Tôi nay em không thể đi chơi với anh được rồi!

-Ồ, có chuyện gì vậy?

-Tôi nay em phải đi lễ nhà thờ với mẹ và em của em!

-Uầy, không đi không được sao?

-Không được! Đây là truyền thống của gia đình em rồi! Cứ Noel hằng năm thì phải vào nhà thờ làm lễ!

-Trời ơi, công bằng ở nơi đâu! – Tôi ngửa cổ tru tréo.

-Thôi mà chồng ngốc! Em cũng buồn lắm chứ bộ!

-Nhưng biết làm gì bây giờ, chẳng lẽ phải ở nhà xem TV như mấy năm trước sao?

-Um, anh cứ đăng kí hội của Toàn cho vui! Em hứa cố gắng về sớm mà!

-Nhưng hội của nó là hội FA mà, vào thì kì lắm!

-Đi mà, nghe lời em đi, nha nha nha!

-Rồi rồi! Tham gia thì tham gia vậy! – Tôi lều bều ôm cặp về chỗ ngồi.

Phải nói là tâm trạng của tôi lúc này cực kì tồi tệ. Người ta có bạn gái để những dịp lễ lộc có thể cùng nắm tay đi chơi, hâm nóng lại tình cảm... bla bla bla. Còn tôi cũng có bạn gái như ai kia nhưng tại sao lại phải chịu khổ thế này kia chứ. Mỗi một năm có dịp Noel để đi chơi với nhau mà đành dọa nào em lại đi lễ nhà thờ chó. Ít ra cũng phải nói cho tôi một tiếng để chuẩn bị tinh thần. Tự nhiên trong lúc tôi đang mơ về khung cảnh Noel băng ghế đá hai người thơ mộng như thế mà em lại cho tôi rớt thảm thế này thì chết rồi.

Thấy tôi nằm dài ườn trên bàn, bé Phuong liền thắc mắc:

-Nè, tới nay được đi chơi mà trông anh ủ rũ vậy?

-Chính vì thế mới ủ rũ ấy chứ?

-Là sao?

-Thì tới nay Hoàng Mai đi lễ nhà thờ rồi, không đi chơi được, buồn!

-Ừm, kể ra cũng tội nhỉ? – Em gật gù.

Nhưng chỉ khoảng một vài giây sau đó thôi thì sắc mặt của bé Phuong lại xoay chuyển 180 độ:

-Phải rồi, anh tham gia hội FA 10A4 tới nay đi!

-A sặc!

-Sao, có gì bất tiện à?

-Khi nãy Hoàng Mai cũng nói thế!

-Đúng rồi, lời khuyên đúng đắn mà! Đêm Noel vui thế ở nhà làm gì! Em cũng tham gia nữa nè?

-Èo ềo, để suy nghĩ lại đã!

-Không cần phải suy nghĩ gì hết! Đăng kí ngay và luôn, hi!

Thế là chả cần tôi phải mở miệng, Ngọc Phuong đã quay xuống đăng kí dùm tôi một suất với thằng Toàn phần giờ này đang thống kê lại số người sau khi tất cả đã đăng kí xong.

Nghe tôi đăng kí, nó ngạc nhiên:

-Đủ! Mà cũng đăng kí hội nữa hả?

-Hoàng Mai tối nay phải đi lễ nhà thờ nên mình đăng kí dùm Phong đó!

-À, ra vậy! Nể tình mày bạn thân tao nên tao cho free một suất đấy!

-Thiệt hả mày?

-Có bạn gái mà không được đi chơi thầy cũng tội nên tao đặc xá cho đấy!

-Ok bạn hiền!

-Ê, tao cũng bạn thân mà sao không cho tao free mày! – Khanh khờ lóc chóc.

-Mày hả, FA lâu năm tao không tính phí thêm thì mày cho mày rồi!

-Ặc chơi gì kì! Thế còn Ngọc Phương sao mày cũng cho free đấy?

-Cái đó khác, bộ mày là con gái hả, hỏi nhiều!

-Nhưng...

-Nhưng nhưng cái mẹ! Học bài sử đi mày, hôm nay mày không trả bài được thì gạch tên mày khỏi danh sách luôn!

Nghe thằng Toàn đe dọa thế, thằng Khanh chẳng biết làm gì hơn ngoài cầm đầu vào bài sử dày hơn 4 trang giấy trước mặt. Trông mặt nó thảm còn hơn là bị dượt hội nữa, bị đích thân lớp phó học tập đe như thế mà không sợ sao được, thiệt là tội cho thằng nhỏ mà, hề hề!

Nhưng tôi cũng không hiểu một điều rằng vì sao thằng cô hồn Toàn này lại không lấy phí của bé Phương nhỉ, ga lăng chẳng? Không đúng, cả lớp này toàn là con gái, nếu nó ga lăng thì phải ga lăng hết với đám con gái luôn mới đúng, đằng này chỉ có mỗi bé Phương được ưu ái thôi. Hay là...hề hề, phải rồi. Trông mặt thằng này gian lắm, hẳn là có tình ý gì với bé Phương đây mà.

Trong gần 1 tháng qua thì tôi đã để ý kĩ thấy thằng cô hồn này hay tán chuyện với bé Phương lắm. Đặc biệt là vào giờ ra chơi thì thỉnh thoảng nó lại rủ bé Phương đi uống nước nữa, nhìn ứa gan không thể tả. Mặc dù biết là không được xen vào chuyện tình cảm của người khác nhưng trông nó với bé Phương chả hợp tý nào. Người thì quá ngoan hiền, người thì quá phá phách. Thiệt là không thể nào tìm được mối liên hệ giữa hai người này cả.

Mà thôi gát qua bên đi, suy nghĩ mệt óc lắm. Tôi chỉ khoái chuyện gì đó minh bạch rõ ràng mà thôi.

Như chuyện của thằng Khanh khờ với nhỏ Kiều ẹo nè, minh bạch quá trời quá đất luôn. Chả biết thằng Khanh khờ nó khờ thiệt hay khờ giả nữa. Chỉ trong một thời gian ngắn thôi thì nó đã làm cho nhỏ Kiều ẹo không còn đeo theo thằng Toàn nữa mà chuyển sang nói chuyện với nó rồi. Đúng là bá đạo nhất chợ gạo luôn mà!

Đến khoảng 6h tối, tôi bắt đầu lọ mọ chuẩn bị quần áo để đi chơi cùng hội FA của thằng Toàn. Nhưng trước đó tôi cũng phải chờ Hoàng Mai qua nhà em trước để em đi lễ nhà thờ cùng mẹ và em của mình, việc này thì tôi đã bàn với em hồi chiều lúc tan học rồi.

Nhưng nhìn Hoàng Mai trong bộ đầm trắng muốt khoác ngoài một chiếc áo lông màu đen thế này tôi lại cảm thấy tiếc hùi hùi như thằng bé làm rớt cây cà lem dưới đất vậy

Bởi lẽ mặc như thế này em trở nên quá đẹp đi. Cái lạnh của đêm Noel làm hai má em cứ ửng hồng lên như được đánh phấn vậy. Đã thế đôi môi của em lại được phủ lên một lớp son hồng mỏng trông tựa như những cánh hoa anh đào vào mùa nở ở Nhật, nhìn xinh xắn lắm cơ. Không được nắm tay một người đẹp như thế này đi chơi thì cuộc đời của tôi coi như chết một nửa rồi, uống gì đâu!

Thấy tôi lơ lơ như thằng mất hồn, Hoàng Mai liền che miệng cười khẽ:

-Nè, nhìn thì cũng nhìn vừa vừa thôi! Tính phí đó nhe!

Tôi liền giật thót người tỉnh mộng:

-O, sặc! Tính gì!

-Chán anh ghê! 4 tháng rồi lần nào nhìn em cũng ngờ ngợ như mới gặp vậy!

-Thì lần nào mặc đồ mới vào trông em cứ như người khác như thế không ngờ sao được!

-Mà có đẹp hông!

Tôi cười khi trả lời:

-Xời! Hồng đẹp sao làm mắt hồn Phong này được!

Sau câu nói đó thì vẻ giận dữ trên mặt Hoàng Mai đã biến mất hoàn toàn. Ngay cả cảm giác tiếc nuối của tôi cũng tan biến theo vẻ đẹp thuần khiết, tinh khôi kia mất rồi.

Chắc chính nhờ thế tôi mới thắng giò mà đèo Hoàng Mai đến nhà em được. Chứ bình thường thì tôi đã đạp một cách uể oải tới đó rồi, không khéo lại bị Hoàng Mai véo cho một cái vì tội lè mề luôn ấy chứ.

Ngoài đường, xe cộ đã bắt đầu đông dần. Trên những tuyến đường lớn bây giờ đã tràn ngập những xe và xe. Xe hơi có, xe máy có, đạp điện có và xe đạp bình dân như tôi cũng có. Tất cả đã hòa vào làm một tạo nên một khối lớn dòng dưới đỏ xò về những khu vui chơi giải trí, nhà thờ, quán ăn các kiểu.

Noel cũng là dịp để các cặp tình nhân tặng quà cho nhau mà, thế nên đi đến đâu tôi cũng bắt gặp được những cặp đôi đang nắm nắm tay nhau, trao quà cho nhau và thậm chí là ôm hôn nhau nữa. Trông họ hạnh phúc lắm!

Cũng phải thôi, giữa cái không khí se lạnh của mùa noel năm nay, được ôm người mình yêu vào lòng, cảm nhận được hơi ấm của họ thì còn gì hạnh phúc hơn nữa chứ.

Hoàng Mai dường như cũng nhận biết được điều đó nên đã chủ động vòng tay ôm tôi thật chặt. Cái ôm đó chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở của em đang phả vào lưng tôi từng đợt từng đợt ấm nóng.

Do đang gồng lưng đạp xe nên tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài dùng tay mình đặt lên đôi bàn tay mềm mại, ấm áp của em giờ đây đang khế siết chặt lấy tôi mỗi khi có những cơn gió lạnh thổi ngang.

-Lưng của anh ấm ghê!

Hoàng Mai bỗng cất tiếng xua tan đi khoảng lặng giữa hai đứa.

-Mà em có giận anh hông?

-Giận gì cơ?

-Noel mà anh quên mua quà rồi!

-Tưởng chuyện gì chứ, quà thì em có rồi!

Nói đoạn em nhẹ siết chặt vòng tay rồi dụi đầu vào lưng tôi:

-Quà noel của em nè, ắm lắm!

-Ừ! Nếu em thích thì dùng cả đời cũng được!

-Điều đó là đương nhiên rồi chồng ngốc ạ!

Em khế cắn yêu vào lưng tôi làm tôi giật mình suýt lạc tay lái nhưng may mà vẫn còn kìm lại được.

Và rồi cổng nhà em cũng hiện ra trước mặt. Điều đó có nghĩa rằng đã đến lúc tôi phải tạm xa em đêm nay rồi. Mặc dù tiếc lắm nhưng tôi cũng đành gượng một nụ cười tiễn chân em trở về ngôi nhà thân yêu của mình.

Còn nhớ cách đây không lâu, trước khi vào ngôi nhà này em phải rón rén đến gần xem cổng nhà có khóa không và nó đang khóa trong hay khóa ngoài. Nếu khóa trong, thế nào em cũng nấp sau lưng tôi mà từng bước một đi vào nhà.

Nhưng giờ đây khi mỗi nguy hiểm từ ba em không còn nữa, tôi có thể cảm nhận được sự tự tin trong từng bước chân của em tiến vào nhà.

Đây ác hản là lần đầu tiên Hoàng Mai bước vào nhà một cách thoải mái như thế. Nhìn cung cách đi tung tăng của em thôi thì tôi cũng đủ biết được em đang vui sướng cỡ nào rồi.

Thôi thì em vui thì tôi cũng vui, chỉ là không được gặp em đêm nay thôi mà chắc sẽ không buồn lắm đâu, vui lên nào!

Khi tôi chuẩn bị đạp xe đi thì Hoàng Mai đột nhiên gọi với, hỏi hà chạy đến chỗ tôi:

-Anh Phong, chờ tý đã!

Tội vội gạt chống xe rồi chạy đến đón em:

-Sao vậy, còn quên đồ hà?

-Em chưa tặng quà giáng sinh cho anh mà!

-Ui, không cần đâu!

-Sao hông! Lúc nãy anh tặng em tấm lưng ấm áp rồi còn gì, bây giờ đến em tặng lại nè.

Nói rồi em kiễng gót quàng tay lên cổ tôi nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn thật thắm thiết.

Lúc đầu tôi còn ngỡ ngàng đẩy vai em ra nhưng sau đó khi tôi bắt đầu cảm nhận được những luồng điện từ đôi môi mềm mại của Hoàng Mai lan truyền khắp cơ thể của mình thì theo bản năng tôi đã ôm đáp trả em, trao lại cho em nụ hôn bằng chính tình cảm thật của mình.

Cái siết tay ấm áp cộng với nụ hôn ngọt ngào của Hoàng Mai làm cơ thể tôi như đang tan chảy ra giống cục nước đá đặt trên lò điện vậy.

Những cơn gió lạnh mùa đông giờ đây không còn làm tôi cảm thấy lạnh nữa mà trái lại nó càng khiến tôi khấn khít với Hoàng Mai hơn bao giờ hết. Gió càng lạnh tôi càng ôm em chặt hơn và em cũng siết chặt vòng tay sát vào tôi hơn.

Ngoài đường, những ánh đèn màu chớp tắt trên những cây thông Noel đã được bật lên, những chú người tuyết bằng nhựa có cánh tay làm bằng vải dù phát phơ mỗi khi có gió như đang tô điểm thêm màu sắc cho nụ hôn ngọt ngào, say đắm giữa tôi và Hoàng Mai.

Đến một lúc lâu sau em mới khẽ khàng đẩy vai tôi ra, kết thúc nụ hôn ngọt ngào nhất từ đó đến giờ tôi có được.

-Quà đã tặng rồi đó, hông được buồn nữa nha! Em sẽ cố gắng về sớm nấu thật nhiều món ngon cho anh được chưa?

Em bấu lấy vai tôi, khẽ mỉm cười hứa hẹn.

Được tiếp sức bởi món quà Noel của Hoàng Mai, những buồn bực, lo âu trong lòng tôi bỗng dưng tan biến đi hết. Giờ đây tôi hoàn toàn có thể vững tâm xa em tối nay rồi. Chắc chắn tôi sẽ chơi Tết ga với tụi thằng Toàn mà không phải vương bận một điều gì cả. Surong!

Tạm biệt Hoàng Mai xong, tôi dong thẳng xe đến chỗ tập trung mà thằng Toàn đã định trước ở lớp. Đó là siêu thị LotteMart nằm trên đường Nguyễn Hữu Thọ.

Khi đến nơi, bọn nó có vẻ như đã tập trung đầy đủ cả rồi, Khanh khờ vẫn rù rì với Kiều ẹo như mọi khi, một số thì lót dép ngồi trên thành bồn hoa tán chuyện với nhau, một số thì ngồi bấm điện thoại giải trí còn một số bá đạo hơn khi rượt đuổi nhau trên thềm siêu thị nhìn cứ y như lũ tinh tinh vậy.

Thấy tôi linh kinh đạp xe đạp đi đến, bọn nó chỉ thực hiện một cử chỉ duy nhất đó là há hốc mồm kinh ngạc, số khác thì ngạc nhiên đến đổi thốt lên một tiếng “há” không tự chủ rồi quay sang bàn tán xôn xao um cả lên.

Chỉ đến khi thằng Toàn đứng lên giải thích nguyên nhân thì bọn nó mới trở lại với công việc hiện tại của mình đó là...tám.

Nhưng chẳng im lặng được bao lâu thì bọn nó lại phải tiếp tục trở mắt ngạc nhiên khi một người nữa lù lù chiếc đạp điện chạy đến. Phải đợi một ít phút 3 lần thì tôi mới dám khẳng định rằng người đó là Lam Ngọc. Nhỏ đã đăng kí hội FA của thằng Toàn ư?

Như để trả lời dùm cho câu hỏi của tôi, thằng Toàn liền đứng dậy nêu ra lý do mà Lam Ngọc tham gia vào hội này y như tôi lúc nãy:

-À, xin mọi người đừng quá ngạc nhiên! Vì lớp trường rất quan tâm đến lớp nên đã đăng kí tham gia hội của mình để hòa đồng cũng với mọi người ấy mà!

Nghe thằng Toàn giải thích, một số nhỏ bụm miệng cười, một số ít khác lại xì xầm với nhau về lý do của Lam Ngọc:

-Ui xời, lớp trường cũng đang ế thôi chứ có hơn gì tụi mình đâu!

-Ồ, còn bày đặt lý do thương lớp nữa, cứ nhận đại đi có chết ai đâu

Có vẻ như Lam Ngọc đã nghe được những lời bàn tán đó nên em liền nhoèn miệng đe một câu tóe lửa:

-Tôi còn nắm danh sách những ai không đeo huy hiệu đoàn tuần qua! Chắc phải nộp lại cho cô Thanh thôi!

-Há, chuyện gì kì vậy?

-Hừm, mấy người đến để vui chơi hay đến để bàn tán chuyện người khác?

-Ồ hi! Đương nhiên là đến để vui chơi rồi, bà Ngọc này nóng tính ghê!

Được một số nhỏ ngọt giọng năn nỉ, Lam Ngọc chẳng biết làm gì hơn ngoài thờ hắc ra một tiếng rồi đi về chỗ của thằng Toàn đang cầm cuốn sổ điểm danh những ai có mặt.

Thoáng thấy có sự xuất hiện của tôi cạnh thằng Toàn, ánh mắt của Lam Ngọc chợt lóe lên ánh nhìn kinh ngạc rồi nhanh chóng trở lại bình thường chỉ trong 1 tích tắc.

Hôm nay Lam Ngọc không mặc kiểu quần jeans áo sơ mi tay dài như thường ngày nữa, thay vào đó là một chiếc quần kaki màu cà phê sữa phối với

chiếc áo bull mỏng màu vàng nhạt và đặc biệt là đôi giày bột vải trẻ trung, cá tính làm Lam Ngọc đã duyên dáng nay lại duyên dáng gấp bội phần.

Sau khi xem qua danh sách thành viên của thằng Toàn xong, Lam Ngọc liền nhủ mày đến ngồi gần tôi:

-Phong sao lại ở đây?

-Ồ thì đi chơi ké!

-Hoàng Mai đâu?

-Đi lễ nhà thờ với mẹ rồi!

-Hùm ra vậy! Chứ Phong đòi nào mà tham gia hội FA này nhỉ?

Em rung rinh đôi má mủm mím của mình trên đầu tôi.

Trong làn gió lạnh của tiết trời Noel, mái tóc suông dài của Lam Ngọc cứ phất phơ nhẹ nhàng tựa như những chiếc đuôi dài thòn của những con điều bay thẳng tắp trong gió.

Mùi hương hoa lily quen thuộc được những cơn gió cuốn vào mũi tôi từng dòng từng dòng đến mát lạnh cả người. Chẳng biết mùi hương đó có sức cuốn hút gì không nhưng đã khiến tôi phải nhoài người đón lấy từng dòng hương thơm thanh dịu tỏa ra từ mái tóc xõa dài buông hững hờ của em.

Bất giác Lam Ngọc quay mặt về phía tôi làm cho bao nhiêu hình ảnh thơ mộng lơ lửng trên đầu tôi vỡ tan thành từng mảnh, cuốn tôi trở về thực tại đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng, đầy nghi hoặc của em.

-Cẩn thận khoảng cách đây!

Lam Ngọc trầm giọng khi giờ đây mặt của tôi và mặt em chỉ cách nhau chừng 1 gang tay.

Do lúc nãy quá say đắm trong mùi hương lily nên tôi đã nhích gần đến Lam Ngọc lúc nào không hay, đến khi phát hiện ra thì tôi đã sít sát vào em quá rồi. Sát đến nỗi tôi có thể cảm nhận được từng hơi ấm tỏa ra từ cơ thể Lam Ngọc.

Thấy mình quá can rờ tôi vội nhích ra ngay, chờ đợi sự giận dữ của Lam Ngọc trút lên mình.

Nhưng chờ mãi chẳng thấy một dấu hiệu gì chứng tỏ Lam Ngọc đang chuẩn bị “làm thật” tôi cả. Em vẫn bình thường như chưa hề xảy ra chuyện gì, có vẻ như Lam Ngọc chẳng để tâm đến sự đụng chạm của tôi lúc nãy.

Thi thoảng em lại khẽ vén những lọn tóc mai bị những cơn gió lạnh hững hờ cuốn bay phấp phới lên vành tai rồi dùng đầu ngón chân theo giai điệu bài hát Jingle bell được phát từ siêu thị LotteMart ngay sau lưng.

-Nhìn nãy giờ đủ chưa?

Lam Ngọc bỗng dừng mở lời nhưng mắt vẫn hướng về phía đám con gái trước mặt như thể có mắt ở hai bên trán vậy.

-À ơ...x...xin lỗi! Tại hôm nay nhìn Ngọc lạ quá!

-Lạ ở chỗ nào? – Em quay mặt lại nhìn tôi, lấy tay vò vò trên hai gò má mủm mím của mình – Mặt Ngọc bị dính gì à?

-Đâu có!

-Vậy sao lạ?

Trước ánh mắt lạnh băng và thái độ cương quyết của Lam Ngọc, tôi không thể nào trụ vững quá 5 giây được. Khi bị em hỏi dồn, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài nói huyt tẹt ra những suy nghĩ trong đầu mình:

-Thì hôm nay Ngọc ăn mặc thế này...

-Thế này là thế nào?

-Đẹp...quá, nhìn khác mọi thường!

Tôi lí nhí trong cổ họng rồi cúi mặt đi chỗ khác. Đồ rằng mặt tôi giờ này còn nóng hơn cái lò sưởi nữa.

Biết sao được, trước mặt những cô gái sắc sảo, xinh đẹp thế kia thì tôi ít khi nào có thể giấu được chuyện gì lắm. Một là tôi tự khai ra hai là bị họ nhìn thấu tim, kiểu nào cũng chẳng thoát được, khổ gì đâu!

Lam Ngọc sao khi nghe tôi nói những lời đó trên mặt em bỗng hiện lên một màu gạch cua đặc trưng. Đôi bàn tay em bắt đầu đan vào nhau lộ rõ vẻ bối rối. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lam Ngọc như vậy. Và tôi cũng đã phát hiện ra một điều rằng, con gái dù có lạnh lùng, cương quyết đến đâu

thì cũng là con gái, họ vẫn biết mắc cỡ đấy chứ!

Nhưng sau câu nói đó thì tôi và em chẳng biết nói gì với nhau cả. Đôi bên cứ ấp úng, ngượng ngùng làm cho không khí trở nên căng thẳng lạ.

Mãi đến một lúc sau đó khi tôi trở nên bình tĩnh hơn thì mới dám mở lời trò chuyện với em:

-Mà Ngọc cũng tham gia hội của thằng Toàn hả?

Chắc có lẽ tôi hỏi thừa nhưng em cũng khẽ cười trả lời:

-Buổi tối không có gì làm đi chơi cho vui thôi!

Và đó cũng là câu nói cuối cùng trong cuộc trò chuyện giữa tôi và Lam Ngọc bởi vì thằng Toàn đã bắt đầu hô hào tập trung tất cả các thành viên lại khi thấy mọi người đã có mặt đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Trong số 20 thành viên có mặt trong hội của thằng Toàn, ngoài những nhỏ bình dân ra cũng có một số thành phần cốt cán trong ban cán sự lớp như bé Phuong tân cán sự môn văn, Lam Ngọc lớp trưởng và đặc biệt còn có nhỏ Thu lớp phó lao động nữa. Đa số là con gái ham vui, nghe mùi đi chơi là lật đật đăng ký ngay.

Nhưng tôi cũng phải phục sự hào phóng của thằng Toàn nữa. Dẫn 17 đứa con gái đi theo thì xác định đến quán nào sạch quán đó. Ấy thế mà nó vẫn niềm nở nêu ra hàng loạt địa điểm ăn để bọn con gái lựa chọn. Theo như tôi biết thì những địa điểm đó không phải là những quán cóc bình dân ngoài lề đường đâu, những nơi nó nêu ra bao gồm cả một số nhà hàng đắt tiền nữa đấy, thiệt báỉ phục!

Sau khi bàn qua tính lại thì cả đám cũng chọn được một quán ăn có thể gọi là ưng ý nhất. Nhưng quán ăn đó không nằm trong danh sách mà thằng Toàn đưa ra, nó xuất phát từ một cô bé đã từng làm việc tại đó lâu năm.

Không ai khác hơn đó chính là bé Phuong siêu dễ thương và quán ăn mà em đề nghị chính là quán Alice nằm ngay sau trường của chúng tôi học.

Quán Alice theo tôi nhận xét thì đó là quán được nhất rồi, đồ ăn ở đó bán rất rẻ nhưng lại rất ngon, cách phục vụ của nhân viên tại đó thì khỏi chê, rất lịch sự và hiếu khách. Đó là lí do vì sao khi Ngọc Phuong vừa đề nghị đến quán Alice là tôi bỏ ngay một phiếu tán thành luôn không cần phải suy nghĩ. Ngay sau đó các nưòm còn lại cũng đồng ý theo vì có lẽ đã ăn ở quán đó ít nhất một lần nên mới đồng loạt bỏ phiếu như thế.

Địa điểm đã được chốt chặn, bây giờ là phần chuẩn bị phương tiện di chuyển đến đó.

Theo như thằng Toàn phân tích thì cả nhóm có 20 đứa và 15 chiếc xe đạp, trong đó có 1 chiếc xe đạp điện của Lam Ngọc. Mà quán Alice có diện tích sân tương đối nhỏ nên phải hạn chế càng nhiều xe càng tốt.

Gửi bớt xe là cách duy nhất để giảm số lượng xe vào lúc này. Theo đó nhóm tôi sẽ gửi 5 chiếc xe đạp dư thừa vào bãi giữ xe ở gần siêu thị. 20 người sẽ đạp trên 10 chiếc xe đạp còn lại theo đội hình 2 người 1 xe.

Như thế vừa giảm được số lượng xe lại vừa có thể tạo nên một không khí Noel vui vẻ khi không một ai phải đạp xe một cách cô đơn, lẻ loi cả vì bây giờ ai cũng có cặp hết rồi còn gì 2 người 1 xe mà. Đúng là tại dàn xếp của thằng Toàn này lên bậc thánh rồi, ghê thật!

Nhưng Lam Ngọc lại không tán thành với việc gửi xe đó, bởi lẽ:

-Nè, tôi chạy xe đạp điện mà, cũng phải gửi sao?

-Ừa, bà phải cùng vui với mọi người một chút chứ!

Toàn phôn lều bều làm Lam Ngọc càng thắc mắc. Em khoanh hai tay trước ngực mà nhiu mày:

-Cùng vui thế nào?

-Thì bà thấy đấy, ở đây ai cũng đi xe đạp hết có mình bà đi xe đạp điện, chẳng lẽ bà đi trước bỏ tui lại sao?

-Hừm, vậy nên tôi phải giữ xe à?

-Đều đó là lẽ dĩ nhiên!

Lam Ngọc bỗng nhìn một lượt hết những gương mặt trong nhóm rồi nhoẻn miệng:

-Vậy ai sẽ chờ tôi?

Câu hỏi tưởng chừng như chỉ cần một cái giờ tay tình nguyện thôi thì sẽ được giải quyết ngay tức xoẹt thẻ mà chả có nhỏ nào dám làm điều đó. Lại còn dùng đẩy nhau nữa chứ. Nhỏ này dùng sang nhỏ kia, nhỏ kia dùng sang nhỏ nọ, mặt mày nhỏ nào nhỏ nấy đều xanh như tàu lá chuối, ví rằng Lam Ngọc là hàng cấm chỉ cần chất em lên xe thôi là bị quy vào tội tử hình vậy, nhìn buồn cười tợn!

Thế rồi đến lượt thằng Khanh khờ bị dùng đẩy trách nhiệm, nhưng nó đã có một bình phong vô cùng lợi hại:

-Tui chờ Linh Kiều rồi, không chờ bà Ngọc được đâu!

-Ồ...ồ...ồ!

Nó vừa dứt câu thì cả đám đều đồng thanh ồ lên um cả một siêu thị nhưng rồi chẳng mấy chốc sau tất cả lại quay về vấn đề hiện tại mà tìm cách thoái thác.

Và lần này nạn nhân chính là thằng Toàn phòn:

-Nè, Toàn chờ Lam Ngọc đi đi! Chủ xị mà!

Toàn phòn nghe hung tin liền xua tay chối ngay:

-Đâu được! Tui cũng bận mà!

-Bận gì?

-Ừ thì...

Nửa chừng nó gãi đầu ấp úng làm cho mấy nhỏ con gái càng đổ thao nước trách nhiệm lên đầu của nó nhiều hơn. Vậy mà nó vẫn không ướt bởi vì nó cũng đã tìm được bình phong cho mình:

-A...tui bận chờ Ngọc Phương rồi! Không thể chờ Lam Ngọc được! – Rồi nó đá mắt với Ngọc Phương – Phải không Phương?

-Um, phải! Lúc này Toàn chờ mình đến đây nên mình muốn nhờ Toàn chờ nốt!

Vốn được mọi người yêu quý nên khi bé Phương vừa mở miệng ra, chẳng ai dùng đẩy bất cứ thứ gì vào thằng Toàn nữa. Nhưng thật không may rằng, nạn nhân tiếp theo đó chính là tôi.

Thứ nhất, tôi đi một mình, không chờ ai, không vương bận bất cứ thứ gì. Thứ hai, theo như tui nó nhận xét thì tôi là người thân với Lam Ngọc nhất, tiếp xúc nhiều với Lam Ngọc nhất và là người duy nhất nói chuyện với Lam Ngọc mà không bị em day nghiến.

Vậy nên:

-Ông chờ lớp trưởng đi nha!

Bọn nó khoái chí dùng tất cả trách nhiệm lên đầu tôi rồi co giò đạp xe 1 mạch cứ y như rằng ở lại chút nào là bị tôi bắt thay thế ngay vậy.

Thiệt tình là từ đó đến giờ tôi mới thấy con gái lại sợ con gái đến thế. Suy cho cùng thì Lam Ngọc chỉ làm tròn trách nhiệm của mình thôi. Đôi lúc em còn bao che cho học sinh lớp mình nữa mà. Như lúc này đây rõ ràng là những học sinh không đồng phục của lớp tôi rất nhiều, hầu như nhỏ nào cũng không đeo huy hiệu đoàn khi đi học, ấy thế mà có đứa nào bị trừ hạnh kiểm đâu. Vậy mà giờ đây khi Lam Ngọc cần người chờ nhỏ nào nhỏ nấy đều cố lảng tránh, thiệt là bất bình quá mà!

Nhưng cái ý nghĩ đó nhanh chóng bị cuốn theo những cơn gió mùa đông lạnh lẽo, xuyên qua những con đường tấp nập xe cộ nối đuôi nhau theo ánh nhìn xa xăm của Lam Ngọc.

Trước khoảng sân bao la đông nịt người qua lại của siêu thị đêm giáng sinh, thật không khó để nhận ra em trong màu áo vàng tươi đặc trưng của hoa mai ngày Tết.

Có lẽ vì em đang đứng gần tôi nhưng cũng có lẽ ở nơi em toát ra một thứ gì đó rất cuốn hút khiến tôi không thể nào rời mắt được, xinh đáo để!

Nhưng rồi cái sự nhìn lên của tôi cuối cùng bị Lam Ngọc phát hiện. Em quay sang tôi với cặp mắt hình viên đạn:

-Đã đi được chưa? Hay còn muốn ngắm nữa?

Giật thót bởi câu nói nửa úp nửa mở của Lam Ngọc, tôi chẳng biết nói gì hơn ngoài một câu trả lời cộc lốc:

-Ồ, đi!

Lam Ngọc thở phà, lắc đầu nhìn tôi rồi nhanh nhẹn leo lên xe thoăn thắt như một chú sóc.

Suốt quãng đường từ siêu thị Lotte đến cổng sau trường học khoảng gần hai cây số, tôi và Lam Ngọc cứ lặng thinh mỗi người đều làm công việc riêng của mình. Tôi thì gồng người đạp xe hòng bắt kịp đám thằng Toàn, còn em cứ nhìn xa xăm ở đâu đó, hai tay khoanh trước ngực để giữ ấm khỏi những cơn gió lạnh đang tung từng luồng hàn khí rít qua thân thể hai đứa tôi.

Cũng nhờ có những cơn gió đó, tôi mới có cơ bắt chuyện với Lam Ngọc:

-Ngọc có cảm thấy lạnh không?

-Hơi hơi! – Em nói với giọng run run.

-Sao lúc này không mang theo áo ấm?

-Chỉ có áo khoác mỏng để che nắng thôi, không có áo ấm!

Câu trả lời của em khiến tôi hết sức ngạc nhiên bởi phàm là con gái thì sẽ có rất nhiều loại áo mới đúng, làm gì có việc chỉ có mỗi áo khoác thôi chứ.

Thế nên tôi quyết định hỏi sâu hơn:

-Vậy từ đó giờ Ngọc không ra ngoài trời lạnh lần nào à?

-Không! Vì để thực hiện lời hứa cứ hễ thời gian rảnh là Ngọc đi học võ, mà học võ rồi mồ hôi ra nhiều, nóng nực cần áo ấm để làm gì chứ?

Dù biết Lam Ngọc chỉ cố giải thích cho lí do mình không có áo ấm nhưng tôi không thể nào tránh khỏi cảm giác áy náy, hổ thẹn được. Em nói rằng em thực hiện lời hứa, đi học võ, chẳng phải đó là lời hứa của em với tôi năm xưa hay sao. Hứa rằng em sẽ có võ giống tôi, em sẽ mạnh mẽ, kiên cường và không bao giờ khóc.

Dường như nhìn thấu được tâm can của tôi (không biết là lần thứ mấy rồi) Lam Ngọc bỗng trầm giọng như thể không còn là giọng của em nữa:

-Thấm thoát đã 10 năm trôi qua rồi Phong nhỉ?

-Ừ... ừm, nhanh thật!

-Lời khi xưa Ngọc đã hoàn thành rồi, còn Phong chắc không bao giờ hoàn thành được phải không?

Từng lời nói của Lam Ngọc tựa như những con dao ghim sâu vào trong tim tôi đau đến tê tái. Lúc đó tôi chỉ ậm ừ, chẳng biết nói gì hơn. Trong lòng tôi giờ này đang rối như tơ vò, làm sao có thể đáp lời em được.

Khi xưa thơ bé tôi đã hứa rằng sẽ lấy em làm vợ khi hai đứa gặp lại. Nào đâu chưa đến 10 năm thì tôi đã quên đi lời hứa đó rồi, thậm chí còn quên luôn cả em nữa chứ. Nếu như không có mùi nước hoa đó thì không biết đến chừng nào tôi mới có thể nhớ ra em được đây.

Mà lí do để tôi quên nhanh như thế là vì lúc trước tôi chỉ xem những lời hứa đó chỉ là những lời giao kèo của con nít với nhau mà thôi. Chúng sẽ mau chóng tan biến như những viên kẹo bạc hà tôi thường ăn lúc nhỏ.

Thế mà Lam Ngọc lại xem nó như mục đích sống của mình. Em luôn luôn phấn đấu để đạt được nó như một lời thề non hẹn biển của một đôi trái gái sắp chia lìa nhau.

Không thể hoàn toàn trách Lam Ngọc được, chỉ vì tôi quá vô tâm xem lời hứa tựa như những chiếc lông có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào. Còn Lam Ngọc thì tất nhiên rất coi trọng những lời hứa đó rồi, nếu không thì em sẽ không bao giờ chịu đựng những vất vả, thử thách đó để được như hôm nay đây.

Lương tâm cắn rứt đã trở thành động lực để tôi mở miệng hỏi lỗi trước Lam Ngọc một cách đầy chân thành:

-Phong xin lỗi! Giá như Phong nhận ra được Ngọc sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không tiến triển đến ngày hôm nay đâu!

Nghe xong lời trần tình của tôi, em chỉ phì cười rồi đáp lời:

-Nếu có giá như thì chưa chắc mọi chuyện sẽ diễn ra như lời hứa đâu Phong à!

-Vì sao?

-Vì tình cảm của con người xuất phát từ trong trái tim, không xuất phát từ những lời hứa! Bây giờ nếu Phong thực hiện lời hứa thì Phong có cam tâm không?

Quá bất ngờ vì câu hỏi của em, lại một lần nữa tôi chìm vào khoảng lặng tốt cùng.

Đúng tình cảm phải xuất phát từ trong tim. Nhưng tôi cũng cảm nhận được vẻ như Lam Ngọc đang trách móc tôi đã thay đổi, đã không còn là Phong ngày xưa nữa và quan trọng nhất là em đang ám chỉ rằng trong trái tim tôi chưa bao giờ có hình bóng của em.

Rồi đột nhiên Lam Ngọc cười lớn, vỗ vai tôi bồm bộp:

-Thôi đừng khẩn trương như thế! Nãy giờ Ngọc chỉ đùa một tý thôi mà!

-Ô, đùa...?

-Ừ chỉ là đùa thôi! Ai mà để tâm đến lời hứa trẻ con đấy chứ!

-À, ừ! Chắc vậy rồi!

Kể từ lúc đó tôi cũng nhận ra một điểm yếu của Lam Ngọc là em diễn rất dở. Có vẻ một người ngay thẳng, trung thực như Lam Ngọc thì khái niệm kịch đối với em cứ như mặt trời với mặt trăng vậy, không bao giờ có thể kết hợp với nhau được.

Bởi vì trong cái vỗ vai của Lam Ngọc, tôi đã cảm nhận được ít nhiều sự bối rối trong đó. Và ngay trong giọng nói của em cũng ẩn chứa những giọt lệ u sầu khiến nó cứ run lên, nhào thành từng tiếng ngong nghệu đặc trưng của người đang khóc.

Có lẽ em đã cố kìm nén rất nhiều mới nói được những câu bông đùa như vậy...

Chẳng bao lâu chúng tôi cũng đến nơi. Tủi thằng Toàn thì đã ổn định chỗ ngồi trong quán tự lúc nào rồi chỉ chờ chúng tôi đến cho đủ danh sách thôi.

Xét thấy mọi người đã có mặt đông đủ, nó bắt đầu trưng cầu dân ý:

-Mọi người muốn ăn món gì nào?

Lập tức, một loạt các món ăn được đưa ra với đủ loại hương vị từ các nườm sành ăn cho đến các cô nghiệp dư nhìn menu mà góp vui cho thêm phần inh ỏi.

Sau một hồi trưng cầu chẳng tìm được món nào nhất trí, thằng Toàn liền chuyển thành chế độ độc tài tự đưa ra món ăn cho cả nhóm:

-Ở đây có 20 người chia ra 5 người ăn một nồi lẩu đi! Vậy kêu 4 nồi lẩu hải sản nhe? Có ai ý kiến gì không?

Phần vì nó là chủ xị cầm tiền, phần vì nó gọi món ăn quá hợp lí nên chẳng đứa nào tranh cãi về món ăn nữa cả. Thằng Toàn đúng là chuyên gia ăn chơi thứ thiệt, chuyện gì về ăn chơi nó đều có thể quán xuyến được, độ này mà mai một nó làm quản trị kinh doanh là số dzách luôn nè, ghê thật!

Chừng nửa tiếng sau, 4 nồi lẩu nghi ngút khói đã được bày trước mặt chúng tôi nhìn gọi miệng không thể nào tả được. Cứ mỗi lần thấy bọt nước lèo nổ bong bóc trong nồi lẩu là tôi chẳng thể nào kìm được nước bọt cứ ứa ra đầy miệng. Cảm tưởng như chỉ cần tôi vừa mở miệng ra thôi thì nước bọt sẽ trào ra ngập cả quán vậy, ngon kinh hồn!

-Kính thưa quý vị và các bạn. Tôi Nguyễn Nhật Toàn với tư cách là chủ xị của hội FA 10A4 xin tuyên bố khai mạc buổi party đêm Noel năm nay...

Chẳng để chúng tôi phải chờ đợi lâu, thằng Toàn đã đứng lên đồng đặc khai mạc buổi tiệc với sự hô hào nhiệt tình bọn con gái lẫn cả bọn con trai chúng tôi.

Theo như phân chia lúc nãy là một nồi 5 người. Tôi, thằng Toàn, Khanh khờ, Lam Ngọc, bé Phương dùng chung một nồi lẩu.

Quả thật là bé Phương chọn quán này không sai chút nào, nước lẩu chua chua, ngọt ngọt ngon đáo để. Đã thế còn có thể xin bún thêm miễn phí nữa. Thảo nào quán này hôm nay lại đông như thế. Chúng tôi mà không đến sớm thì chắc đã không còn chỗ ngồi rồi. Hôm nay quán đông nườm nượp, chật nít người, còn một số đang nằng nã ở ngoài không chịu đi nữa. Dường như đang chờ một nhóm nào đó vừa ăn xong là bọn họ lao vào liền vậy, tội ghê!

-Chep, bé Phương là số 1 luôn!

Thằng Toàn vừa chep miệng vừa tấm tắc khen bé Phương.

-Sao lại khen mình?

-Chọn quán ngon như thế mà, kiểu này kêu thêm một nồi lẩu nữa vẫn còn thềm đó!

-Hi, có gì đâu mà! Mọi người vui là được rồi!

Bé Phương vẫn vậy, lúc nào cũng nghĩ cho mọi người hết. Thảo nào tất cả con gái trong lớp đều yêu thích bé Phương đến thế. Đi đâu cũng rủ em theo, ríu rần bé Phương cứ như là biểu tượng của lớp 10A4 vậy. Đương nhiên là biểu tượng hòa bình của 10A4 rồi, còn biểu tượng địa ngục chẳng ai có thể so bì với Lam Ngọc được cả.

Mà nhắc đến Lam Ngọc thì này giờ mới để ý, em có vẻ trầm, chỉ lo ăn phần của mình ít khi tham gia nói chuyện chung cùng với mọi người lắm. Tôi biết tính em lạnh lùng, nghiêm nghị nhưng một khi đã tham gia vào nhóm rồi thì phải nhập gia tùy tục chứ, đâu có lững lờ như thế được.

-Lam Ngọc này, tích cực hoạt động với mọi người đi!

Tôi xoay qua em nói nhỏ.

-Không quen, Ngọc không thích đông người!

-Đăng kí vào hội rồi thì phải cùng vui chứ?

-Lúc đầu Toàn bảo mình đăng kí đi chơi, cứ tưởng là ít người nên Ngọc cũng đăng kí cho vui! Ai ngờ đâu đông người thế này, không thích!

Như để miêu tả thêm cảm nghĩ của mình, Lam Ngọc nhìn một lượt đám con gái xung quanh rồi nhăn mũi lắc đầu.

Với lí lẽ như thế thì tôi đành chào thua. Ai chứ cô bé Ngọc này cứng đầu lắm. Đã bao lần tôi khuyên em như thế này, thế kia trong lớp mà em có bao giờ chịu sửa đổi đâu. Nên mặc nhiên tôi cứ để em làm theo ý thích của mình. Đúng là giang sơn để đổi, bản tính khó dời!

Thường thức nổi lâu chừng được mười phút sau thì thằng Khanh khờ lại làm một động tác hết sức quen thuộc mà tôi đã thấy nó làm nhiều lần vào những bữa tiệc trước đó. Đó là thò tay xuống dưới bàn, lôi lên một chai nước ngọt có màu đục đục kèm theo là một khuôn mặt gian xảo không thể nào tả được. Mỗi lần như thế là cái mặt của tôi lại nhăn lên, giật bực bực theo những sợi gân bởi lẽ đó chính là rượu.

Lần nào cũng vậy, cứ hễ có tiệc tùng là có mặt nó mà hễ có mặt nó là có nhậu nhẹt. Và lúc nào cũng lấy lí do: “Tiệc tùng mà không có rượu bia thì còn gì là tiệc tùng?” Nên chả đứa nào có thể từ chối được cả.

Nhưng hôm nay đột nhiên nó giảm số lượng người nhậu nhẹt xuống hẳn. Chắc có lẽ do thấy đông người quá, phần vì toàn là con gái nên nó cũng ngại phải năn nỉ từng đứa uống theo kiểu bắt ép nên qui mô nhậu nhẹt chỉ được khoanh vùng trong bàn của tôi mà thôi!

Nhưng kế hoạch này đã sớm bị Lam Ngọc phản đối:

-Không được! Tôi không uống rượu đâu!

-Thôi nào bà Ngọc! Noel mà xã đi!

-Không, tôi không thích!

Em vẫn lắc đầu ngoay ngoay từ chối uống rượu cho đến khi tôi mở miệng thuyết phục:

-Ngọc này, lâu lâu mới có một lần mà! Cứ vui chơi đi!

-Không được là không được!

-Sao lại không được?

-Vi...

Em đột nhiên nhỏ giọng làm tôi phải ghé sát tai để thu âm thanh tốt hơn:

-Sao nào nói đi!

-Vi...Ngọc không biết uống rượu!

Lời trần tình nho nhỏ của Lam Ngọc đã khiến tôi suýt phì cười vì độ ngây ngô của em của em trong chuyện nhậu nhẹt. Quả thật Lam Ngọc chưa bao giờ nhậu. Vào tiệc sinh nhật 4 tháng trước của Hoàng Mai em chỉ nhấp môi một ly rồi từ đó cự tuyệt không uống nữa. Ấy là lúc đông người. Còn giờ đây khi quy mô đã được thu nhỏ xuống còn 5 người thì tần suất uống rượu đương nhiên sẽ tăng gấp nhiều lần rồi. Đó là điều Lam Ngọc e sợ từ này đến giờ, buồn cười ghê!

-Thôi không sao, nếu như uống nguyên ly không được thì uống nửa ly được không?

Tôi kể tai hỏi khẽ Lam Ngọc.

-Ừm, chắc là được, để xem sao!

Và thế là Lam Ngọc cũng đã đồng ý tham gia vào tiệc nhậu của riêng bàn tôi. Hình thức rượu sẽ được phân chia như thế này. Thằng Khanh và thằng Toàn do độ mạnh nên uống nguyên ly. Lam Ngọc, bé Phương sẽ uống nửa ly vì là con gái. À còn tôi nữa, chúng nó sợ tôi nhậu say rồi quậy lung tung nên chỉ cho tôi uống nửa thôi.

Cuộc nhậu bắt đầu...

Vẫn y như lúc trước, từng ly rượu được chuyển xoay vòng theo thứ tự kim đồng hồ đến mỗi người trong nhóm. Đến lượt người nào sắc mặt người đó cứ gọi là nhẵn như khi cần ốt. Cũng không hẳn là hầu hết đâu chỉ có bé Phuong với Lam Ngọc là biểu hiện như thế thôi. Còn hai thằng ôn Toàn phòn với Khanh khờ thì uống như cái máy vậy. Chỉ có mình tôi là trung lập uống không quá nhanh, cũng không quá chậm.

Còn mấy nường ở bàn khác tuy không uống nhưng được cái miệng khích tướng rất hiểm độc. Như lúc bé Phuong vừa uống xong ly rượu bọn nó đã la ó lên rằng bé Phuong chưa long đèn (còn một lớp rượu mỏng dưới đáy ly) rồi bắt em phải uống lại nữa chứ. Nếu không có thằng Toàn gỡ rối thì chắc em đã uống thật!

Bữa tiệc tối noel cứ trôi hết món này đến món khác. Khi thì ngập tràn mùi than khói với món thịt xiên nướng. Khi thì ngào ngạt mùi thơm với món hủ tiếu xào thịt bò. Chung quy thì tối hôm nay thằng Toàn đã giữ lời hứa của mình, cho chúng tôi ăn nhậu tới bến mà không kêu ca một lời nào cả.

Tôi biết 20 người, trừ tôi và bé Phuong ra thì còn 18 người, mỗi người đóng 50 nghìn, tổng cộng lại là 900 nghìn. Số tiền đó sẽ không bao giờ đủ cho từng này món chúng tôi ăn nào là lẩu hải sản, thịt xiên nướng, hủ tiếu xào thịt bò... mỗi món lại kêu đến 4-5 phần. Riêng lẩu hải sản 130 nghìn một nồi, 4 nồi đã ngốn hết 520 nghìn chứ chẳng chơi.

Bình sinh ra tôi rất ghét mấy thằng nhà giàu làm phách nhưng thằng Toàn là một dạng khác. Nó rất hòa đồng với mọi người, đặc biệt với khiếu hài hước bẩm sinh của mình thì tôi chắc chắn đến hơn 50% những thành viên nữ trong lớp đã bị đồ đốn trước nó rồi, sát gái thứ thiệt là đây!

Đến khoảng 10h đêm, đường phố đã bắt đầu thưa người qua lại. Những ánh đèn pha mỗi một đang tìm nơi nghỉ ngơi sau cuộc vui vô bờ bến. Những bàn tay cũng đã rệu rã không còn nắm chặt nhau trong đêm noel nữa.

Giờ này là lúc mọi người trở về mái ấm của mình để được thưởng thức đêm noel trọn vẹn trong không khí gia đình. Còn không thì chắc đã tập trung ở nhà thờ để làm lễ hết rồi. Cảm tưởng rằng noel chỉ bắt đầu sau 10h đêm vậy, một không khí lạnh lẽo, tĩnh mịch trên đường phố. Nó có thể làm cho bất cứ ai lạc quan nhất cũng phải man mác buồn về một thứ gì đó không xác định.

10h cũng là lúc nhóm tôi chia tay nhau sau cuộc vui hả hê đầy tiếng cười. Và tôi chắc một điều rằng nếu chưa hết bình rượu mà thằng Khanh mang theo thì có chết tại nó cũng chẳng đòi về.

Khanh khờ, Toàn phòn xem ra vẫn còn tỉnh táo lắm, bé Phuong thì hơi ngà ngà một chút nhưng còn đi lại bình thường được. Duy chỉ có Lam Ngọc là bước chân hơi liêu xiêu, mặt mày đã đỏ gầy như quả dâu vào mùa, xem ra đã hơi thấm rượu rồi.

Bất chợt Lam Ngọc bụm miệng, lao đến bên chiếc thùng rác nôn ra từng đợt từng đợt trông đến phát sợ.

Thấy thế, bọn con gái liền chạy đến kê dép diu em ngồi xuống xoa dầu, bắt gió hệt như đang bị trúng gió vậy.

Tôi lúc đó cũng lo cho Lam Ngọc lắm, nhưng vì em là con gái nên tôi không tiện chăm sóc, chỉ biết đứng ngoài cùng thằng Toàn và thằng Khanh quan sát tình hình qua cử chỉ của tụi con gái mà thôi.

Chừng một lúc sau, tụi con gái diu Lam Ngọc đến chỗ tôi nét mặt có vẻ hoang mang lắm:

-Tại ông đó Toàn, tự dưng ép Lam Ngọc uống quá làm gì?

-Ờ, ai mà biết Lam Ngọc uống kém thế đâu.

Xét thấy nét mặt tội nghiệp của thằng Toàn, bọn con gái chẳng biết làm gì hơn ngoài lắc đầu chịu trận rồi nhăn nhó mặt:

-Bây giờ ai chở Lam Ngọc về đi, tụi này chẳng ai biết nhà của Lam Ngọc cả.

-Bọn tôi cũng đâu ai biết nhà đâu! – Khanh khờ nhún vai.

Chợt bé Phuong nhìn tôi reo lên:

-À phải rồi, có Phong biết nhà Lam Ngọc này!

-Ờ, Phuong cũng biết mà! – Tôi hốt hoảng.

-Nhưng Phuong không có xe! Phong giúp Lam Ngọc một lần này đi!

Quả thật, lúc trước khi hỏi bé Phuong số điện thoại nhà Lam Ngọc, em đã cho tôi luôn cả địa chỉ nhà. Ngay cái hôm tôi ở công viên đợi điện thoại, nếu như Lam Ngọc không hỏi âm lại cho tôi thì chắc tôi đã đến nhà của em theo địa chỉ để kiểm rồi.

Giờ đây khi nhìn những ánh mắt hi vọng của tụi con gái lẫn đám con trai trông về phía tôi. Làm sao có thể từ chối được đây, khổ gì đâu!

Chương 61

Nhà Lam Ngọc nằm ở đường Hàm Nghi gần Bến Nhà Rồng thuộc quận 4 cách quán Alice khoảng 6km. Thường thì với khoảng 20 phút đi bằng xe đạp thì tôi đã có thể đi đến đó rồi nhưng Lam Ngọc bây giờ đang say vật vờ thế thì làm sao có thể chở em đi đường hoàng được.

Công việc đầu tiên mà tôi phải thực hiện đó là cố gắng đèo em trở về chỗ giữ xe ban đầu mà chúng tôi đã gửi. Nghe thì dễ nhưng đến lúc làm mới khó.

Lam Ngọc dường như đã say khướt rồi, không còn tự chủ được bản thân nữa, thi thoảng em lại ngã người qua bên trái, rồi lại ngã qua bên phải làm tôi chẳng thể nào đạp nhanh được.

Nghĩ cũng lạ, lúc rời bàn tiệc em vẫn còn rất tỉnh táo thế mà vừa ra đến trước cửa quán sắc mặt của em đã thay đổi hẳn, nhìn cứ như là quả đầu tây bị chích thuốc để ép chín đỏ vậy.

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lúc lâu, tôi mới để ý đến một chi tiết vô cùng quan trọng. Đó là khi kết thúc bữa tiệc nhậu, Lam Ngọc có bảo khát nước, ngạc nhiên là trà đá trên bàn đã bị uống hết rồi, chỉ còn 1 ly Pepsi đơn độc thôi.

Thế là chẳng nói chẳng rằng, Lam Ngọc liền cầm ly Pepsi đó lên nốc một hơi hết sạch chẳng còn một giọt. Tôi tin chắc rằng đó là nguyên nhân dẫn đến lí do say khướt của em.

Bởi lẽ trong nước ngọt có các bọt khí CO₂, khi vào cơ thể nó giúp bao tử hấp thụ thực phẩm nhanh hơn. Vì lẽ đó khi trong người có rượu rồi, uống thêm nước ngọt vào sẽ làm rượu nhanh hấp thụ vào cơ thể hơn, con người sẽ dễ say hơn lúc thường. Đó chính là lí do làm Lam Ngọc say mềm như bây giờ. Khó gì đâu!

Lặn lội vất vả, trèo đèo lội suối, vượt thác xuống ghềnh, cuối cùng tôi cũng đã đưa Lam Ngọc về đến chỗ giữ xe an toàn.

Tạm thời để chiếc xe đạp của mình ở gần đó. Tôi khoác vai dìu Lam Ngọc vào bãi giữ xe tìm xe của em. Vừa vào đến bãi thì đã bắt gặp ngay ánh mắt xía xói của bà chủ bãi. Trông cách nhìn của bà thì cứ y như rằng tôi và Lam Ngọc là một cặp ăn chơi đàn đúm, vũ trường sàn nhảy mới về vậy, nhìn chả có thiện cảm tẹo nào.

Lúc sau tôi cũng loay hoay với chiếc đạp điện của em ra khỏi cổng. Nhưng giờ đây tôi lại đối mặt với một thử thách mới, đó là chở Lam Ngọc về nhà bằng xe gì.

Tôi đang có hai xe, một là chiếc xe đạp cà tăn của tôi, hai là chiếc xe đạp điện của Lam Ngọc.

Nếu như tôi chở em về bằng chiếc xe cà tăn của mình, tôi có thể về nhà sớm, nằm đắp mền mở quạt ủ ấm trong đêm Noel giá lạnh. Thế thì chiếc xe đạp điện của Lam Ngọc phải giữ ở chỗ nào đây, người ta đâu có cho giữ qua đêm.

Còn nếu tôi miễn cưỡng chở Lam Ngọc đi bằng chiếc xe đạp điện của em thì tôi sẽ phải gửi tạm xe của mình vào bãi, chở em về nhà rồi lội bộ 5km đến bãi giữ xe để lấy xe. Như thế sẽ cực cho tôi hơn rất nhiều nhưng đổi lại Lam Ngọc sẽ không phải lặn lội đường xa đến lấy xe nữa.

Cuối cùng tôi cũng lựa chọn phương án tối ưu nhất cho cả em và tôi đó là phương án thứ 2.

Xét cho cùng Lam Ngọc là con gái, tôi cũng không nỡ để em phải đi bộ để lấy xe vào ngày hôm sau. Và lại nếu tôi chọn phương án 1, tôi cũng phải chạy xe đạp của em về nhà. Chỉ bằng tôi cứ dùng xe của em chở em về trước, rồi tôi cuộc bộ về sau cũng được. Dù gì đêm Noel năm nay tôi cũng rảnh mà, về nhà cũng chỉ có một mình thôi, cứ thế mà làm!

Tuy là đi xe đạp điện nhưng tôi cũng chẳng thể đi nhanh hơn xe đạp thường là bao. Lam Ngọc đang say khướt có thể rớt khỏi xe bất cứ lúc nào. Và lại đây cũng là lần đầu tôi chạy xe đạp điện. Cảm giác như đang lái một chiếc xe tay ga thực thụ vậy, vừa phiêu lại vừa sợ!

Nhưng nói Lam Ngọc say khướt không nhận biết được chuyện gì thì mọi người đã hoàn toàn sai lầm rồi. Lam Ngọc tuy say đấy nhưng vẫn còn đủ ý thức để biết được chuyện gì đang xảy ra với mình.

Và chuyện tôi đèo em về nhà đương nhiên em cũng ngờ ngợ ra được.

-Xe của Phong đâu rồi!

Em nói với một chất giọng nhừa nhựa như những gã bợm nhậu thực thụ.

-Xe Phong gửi ở bãi xe rồi, chốc về lấy sau!

-Phong về bằng xe gì?

-Đi bộ giảm eo!

Nghe tôi nói, em liền nghiêm giọng:

-Không được đâu, đêm khuya rồi còn đi bộ nữa!

-Hề gì đâu, đàn ông con trai mà!

-Như thế thì phiền Phong quá!

-Không phiền, không phiền! Ngọc cứ ngồi yên, kéo té bây giờ!

Có lẽ vì ngại để tôi vừa chạy xe vừa vịnh mình như thế nên Lam Ngọc lại thỏ thẻ:

-Phong không cần phải giữ Ngọc đâu!

-Không giữ lơ té thì sao?

-Không té đâu mà, cứ yên tâm mà lái đi!

Nghe thế tôi cũng chẳng làm trái ý em làm gì, bắt đầu nhích ga để tăng tốc bù lại chặng đường lè mè từ nãy đến giờ.

Nhưng cái cách Lam Ngọc giữ thăng bằng trên xe mới khiến tôi hốt hoảng. Đó là một cách vừa quen lại vừa lạ. Quen vì Hoàng Mai đã thực hiện cách đó với tôi cả chục lần rồi, lạ vì đây là lần đầu tiên Lam Ngọc thực hiện cách này đối với tôi.

Ngay cái lúc tôi vừa nhích ga thì em đã vòng tay ôm hông tôi sát rạt như thể nếu buông tôi một giây nào thì em sẽ bị rớt khỏi xe ngay vậy. Vì tuy Lam Ngọc còn tỉnh nhưng thực ra là em đang say, những biểu hiện vừa rồi chỉ là hồi quan phản chiếu Lam Ngọc giúp tôi có thể lái xe dễ dàng hơn thôi. Khi Lam Ngọc đã ôm tôi cứng ngắc, em lại trở về trạng thái ban đầu của mình đó là...say bết nhè.

Thì thoảng em lại nấc lên từng cơn như những gã sâu rượu. Cứ mỗi lần như thế, cơ thể em lại càng ép sát vào tôi hơn. Những lúc đó tôi cả người tôi nóng bừng chỉ muốn nỏ tung vào khoảng không như những cây pháo hoa đã châm ngòi chỉ chờ chờ mồi lửa bén đến gốc mà thôi.

Tôi không thể phủ nhận được rằng Lam Ngọc rất duyên dáng. Nét đẹp của em không phụ thuộc vào gương mặt ưu tư với hai gò má múm mím mà chỉ phụ thuộc vào vóc dáng cao ráo với thân hình nẩy nở do nhiều năm luyện võ đem lại.

Cũng giống như những người học võ khác, tay của em tuy có hơi thô và ráp do phải đánh đấm suốt ngày nhưng không vì thế mà nó mất đi vẻ nữ tính như bao người con gái khác. Có lẽ em đã phải chăm sóc nó rất nhiều với những loại kem dưỡng da nên mới được mịn màng như thế. Điều đó có thể cho thấy vì lời hứa năm xưa mà em phải hi sinh đi 1 phần con gái trong mình như thế nào, buồn thật!

Thoác cái cũng đã đến nhà của Lam Ngọc. Ấn tượng đầu tiên của tôi về ngôi nhà của em là một ngôi nhà 2 tầng màu trắng có kiến trúc rất hiện đại. Mặc dù nhìn không được rõ lắm nhưng hình như có một kiến trúc nhỏ hình mái vòm ở bên phải ngôi nhà, trông như một căn phòng riêng vậy, nhìn ngộ lắm!

Đi xuống Lam Ngọc đến gần cánh cổng, tôi nhấn chuông để nhờ người nhà ra đón em.

Chừng chốc lát sau có một người phụ nữ trung niên lật đật ra mở cổng. Dường như phát hiện người con gái tôi đang đi là Lam Ngọc nên người phụ nữ đó liền vội vàng mở cổng ngay:

-Ôi trời, cô Ngọc bị sao vậy?

-Dạ bọn con mở tiệc Noel! Nên có uống rượu chút đình ạ!

Tôi lí nhí trong họng như thể mọi chuyện xảy ra với Lam Ngọc là do tôi mà ra vậy.

Nghe tôi nói, người phụ nữ đó chỉ thờ hắc ra rồi nhẹ giọng:

-Thôi được rồi, để đi đưa Lam Ngọc cho, con dắt xe vào sân nhà giúp đi đi.

Đến đây nhiệm vụ của tôi có thể nói là hoàn thành rồi, chẳng còn lí do gì để tôi phải ở đây nữa nên sau khi đẩy xe vào sân xong tôi cũng xin phép người phụ nữ đó (có lẽ là dì của Lam Ngọc) ra về.

Chắc dì vú của em không nhận ra tôi là ai đâu, đã 10 năm trôi qua rồi cơ mà, riêng tôi khi vừa gặp người phụ nữ đó thì tôi đã nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Vẫn khuôn mặt phúc hậu với giọng nói pha lẫn một chút miền Trung, thật không thể tin được dì ấy đã làm ở nhà Lam Ngọc 10 năm rồi, chưa kể khoảng thời gian trước đó tôi chưa gặp dì. Chắc giờ dì cũng đã quá 50. Mặc dù tôi không biết Lam Ngọc đối với dì ra sao nhưng tôi biết chắc dì vẫn còn thương yêu em lắm, qua nét mặt lo lắng của dì là tôi có thể cảm nhận được ngay.

Người ta thường nói thức đêm mới biết đêm dài, đằng này tôi chẳng những thức mà còn cuốc bộ vào ban đêm nữa. Đồng hồ giờ này đã điểm đến con số 11 rồi, tức là đã 11h đêm. Ở miền quê cứ khoảng vào tối là đã có thể thấy những ánh sao rải rác khắp nơi trên bầu trời. Còn ở thành phố, khó lắm

mới có thể ngắm sao một cách trọn vẹn thế bởi lẽ những ánh sao đó đã bị những ánh đèn đường, đèn pha, đèn rọi lấn át đi hết ánh sáng, chỉ khi nào những ánh đèn đó tắt đi thì những ngôi sao mới dám thoát khỏi chỗ ẩn nấp của mình mà tỏa sáng trong đêm để rồi mai lại vụt tắt theo ánh mặt trời thức dậy.

Ngoài đường, những con phố đã thưa thớt người qua lại, chỉ có những quán ăn nằm dọc tuyến đường Tôn Đức Thắng là còn náu lại những thực khách ham vui mà thôi. Còn những tín đồ thiên chúa như Hoàng Mai chắc giờ đã yên vị trong nhà thờ làm “lễ vọng” đêm Noel rồi.

Theo lịch thì ngày lễ Noel được cử hành chính thức vào ngày 25 tháng 12 nhưng thường thì người ta đã mừng từ tối ngày 24 tháng 12 rồi. Lễ chính thức ngày 25 được gọi là “lễ chính ngày”, còn lễ đêm 24 gọi là “lễ vọng” và thường thu hút nhiều người tham dự hơn.

Nhưng cũng lắm những khi tôi bất gặp một số đôi tình nhân đang âu yếm nhau trên những băng ghế đá dọc đường đi. Và cứ mỗi lần thế tôi lại bị họ xia xói với những tia nhìn khó chịu pha lẫn một chút bức bối như thể bạn đang liếm láp cây cà lem mà có một người cứ nhìn bạn chăm chăm vậy, bức gì đâu!

Thực ra thì tôi cũng muốn một lần được thưởng thức không khí Noel trong nhà thờ lắm chứ. Nhưng ngặt nỗi tôi có biết đọc kinh gì đâu, lỡ người ta đọc kinh mà mình cứ im ru rú như gà mắc thun thì thế nào cũng bị phát hiện thôi. Tôi chừng đó lợi bất cập hại, nguy hiểm vô cùng.

Nhưng khi đi ngang nhà thờ Xóm Chiếu thấy những đứa trẻ đang nô đùa ở bên ngoài cùng với đó là rất nhiều người đứng trước cửa nhà thờ tham gia làm lễ thì tôi cũng đã tự tin hơn một chút rồi. Do là lúc này tôi cứ tưởng làm lễ là phải vào nhà thờ ngồi đọc kinh nên hơi nhát, giờ thì khác rồi, xem ra tôi có thể vào nhà thờ tham quan không khí làm lễ Giáng sinh mà không bị người ta phát hiện ngoài đạo, sướng!

Bước vào nhà thờ, Toà tháp chuông cao lêu nhêu trước cửa là điểm làm tôi chú ý nhất. Vừa đi tôi vừa đảo mắt ngắm nhìn mọi cảnh vật xung quanh với một vẻ thích thú không gì có thể bì được. Cứ như hai lúa lần đầu tiên lên thành phố vậy, nhìn lạ lắm vô cùng!

Theo như tôi biết Nhà thờ Xóm Chiếu là một nhà thờ thú vị có từ thời Notre Dame Basilica. Xung quanh nhà thờ là các bức tượng, miếu, nhà nguyện, làm cho nhà thờ trở thành một nơi dừng chân lý tưởng cho mọi nhu cầu tinh thần về Thiên Chúa Giáo. Giáo dân tập trung ở đây hàng ngày vào 4h45 sáng và 5h30 chiều, và 6 lần vào ngày chủ nhật, riêng “lễ vọng” đêm 24/12 này được nhà thờ tổ chức rất long trọng và có rất nhiều giáo dân đến dự.

Đang loay hoay tìm cách chen chân vào bên trong nhà thờ thì giọng một cô gái phát ra từ sau lưng tôi:

-À, bạn gì ơi! Mua socola ủng hộ nhà thờ nhé?

Tôi quay lại theo phản xạ và cũng giật thót người theo phản xạ khi người con gái đó chính là Lan. Nàng đang mời tôi mua socola?

-L..L..Lan hả?

Tôi trở mặt kinh ngạc chẳng biết nói thế nào. Và Lan cũng kinh ngạc chẳng kém gì tôi:

-Phong? Sao Phong lại đến đây?

-À! Phong đến nhà thờ để tham quan chút ấy mà!

-Tham quan?

-Ừ, tại từ đó giờ chưa ăn Noel ở nhà thờ lần nào, nên hề hề...

Tôi gãi đầu cười ngang che đi nỗi vui mừng tột độ của mình khi không thể nào ngờ được mình lại gặp Lan ở một chỗ như thế này. Có câu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, đây có phải là do tội và Lan có duyên không hay đây chỉ là một sự tình cờ nghìn năm có một. Nhưng dù có là gì đi chăng nữa thì gặp nàng ở đây quả là một điều quá may mắn đối với tôi rồi.

Cùng nàng ngồi trên băng ghế đá đặt trước sân nhà thờ. Trong lòng tôi thấp thỏm biết bao nhiêu cảm xúc khó tả tựa như những ngọn nến cháy lung linh trên những cây cột hàng rào xung quanh nhà thờ.

Bọn trẻ vẫn vui đùa hồn nhiên trước sân cứ như mua Noel này là để dành riêng cho bọn nó tụ tập chơi đùa vậy. Thú thật tôi cũng muốn hóa nhỏ để được vui đùa cùng chúng lắm. Như thế tôi mới có thể nhìn trộm Lan qua những lần dắt bóng chạy ngang qua nàng. Bởi một điều hết sức buồn cười, nếu là con gái khác thì tôi thích nói chuyện trực tiếp hơn, nhưng riêng đối với Lan, tôi chỉ thích ngắm nhìn nàng từ xa mà thôi.

Đã nhiều lần tôi nói rằng Lan có đến hai tính cách. Một là tính cách trẻ con, hoạt bát, tự do. Hai là tính cách lạnh lùng, sắc xảo, khép kín. Tôi biết khi ở gần tôi Lan không bao giờ bộc lộ tính cách thứ nhất của mình ra như lúc mới quen cả. Dường như kể từ lúc tôi quen với Hoàng Mai, Lan đã tự bảo vệ mình bằng tính cách thứ hai thông minh và sắc xảo. Chỉ những khi tôi không có mặt thì Lan mới trở về tính cách thật của mình mà thôi. Và đó là lí do vì sao tôi thích lên nhìn nàng như vậy.

-Nè, nhìn ra xa cho đỡ mỏi mắt đi! Nhìn gần mãi bị cận đó!

Lần nào cũng vậy, cứ hề tôi nhìn lên là lại bị nàng bắt gặp. Những lần đó nếu như trước đây tôi có thể đã bị nàng tọng cho một quả vào bụng hoặc tạt hơn là cù lét tra khảo rồi. Nhưng lần này chỉ là một lời nhắc khéo đầy sắc xảo từ một cô gái đã mất đi vẻ hoạt bát khi xưa mà thôi.

-Lan ở nhà thờ làm gì vậy?

Tôi buột miệng hỏi nàng để cả hai không chìm vào khoảng lặng quá lâu.

-Lan đến để giúp nhà thờ bán socola đó!

-Bộ Lan hay đến nhà thờ này lắm sao?

-Ừ, ngày thường thì cứ mỗi tuần chủ nhật Lan lại đến đây!

Rồi đột nhiên Lan đặt giỏ socola lên trước mặt tôi niềm nở:

-Hay là Phong mua một thanh nhé! Không nhiều tiền đâu, chủ yếu là để lấy danh sách cầu phúc thôi!

-Là sao?

-Những ai mua socola sẽ được Lan ghi tên lại, sau khi bán hết mình sẽ được cho Cha sứ cầu phúc cho họ!

Nhìn những thanh socola ngon lành được bọc giấy bạc nằm yên vị trong chiếc giỏ may của Lan như mời gọi, tôi không thể nào kìm lại cảm giác thèm thường của mình trước sự cám dỗ đầy uy lực đó được.

Giả như đó là những thanh socola được bày bán trong những cửa hàng bánh kẹo thì tôi có thể cưỡng lại nó rồi. Đằng này do chính tay của Lan làm (chắc 100 phần công lực luôn), lại còn là món tôi khoái nhất nữa chứ. Cho nên tôi đã gục ngay từ lần gặp đầu tiên và không thể nào không mua giúp nàng được.

-Bán cho Phong 10 thanh socola đi!

Tôi định mua số lượng lớn để giúp nàng mau bán hết hàng cũng vừa để ăn dần trong đêm đông nhưng Lan đã nhanh chóng dập tắt dự định đó:

-Không được đâu, mỗi người chỉ mua một thanh thôi!

-Ồ tiếc vậy! Phong còn định mua hết nữa cơ!

-Không được, socola này bán ra là để cầu phúc cho người có duyên mà!

-Chắc! Vậy lấy cho Phong một thanh! – Tôi chép miệng tiếc rẻ số socola còn đầy vụn trong giỏ – Mà từ nãy giờ Lan đã bán cho ai chưa?

-Vẫn chưa, Phong là người đầu tiên mua đó! – Rồi nàng rút trong người ra một cuốn sổ nhỏ – Phong ghi tên mình vào trong cuốn sổ này đi!

Theo chỉ dẫn của Lan, tôi cầm bút ghi tên của mình vào cuốn sổ. Nhưng có một điều lạ là trong danh sách người mua socola đã có một người tên Dương Ngọc Lan được ghi trước đó rồi, sao Lan lại bảo tôi là người đầu tiên được.

Thắc mắc tôi liền hỏi Lan ngay và được nàng tươi cười giải đáp:

-Tên của Lan đó!

-Ừa, chẳng phải Lan tên là Lanna hả?

-Đó là tên do ba Lan đặt trong khai sinh! Còn tên này do bên nội Lan đặt để dễ gọi trong gia đình ấy mà!

Ôi, Dương Ngọc Lan! Cái tên nghe kiêu sa, mỹ miều quá. Tên bình thường đã đẹp, tên tiếng Việt còn đẹp gấp trăm lần. Nghe nó cứ tựa tựa nữ tướng Hoa Mộc Lan thời xưa ấy nhỉ?

-Vậy từ nay Phong gọi Lan bằng Ngọc Lan luôn nha?

-Ừa, sau này cứ gọi thế! Nhưng đừng cho ai biết đấy!

Nàng nở nụ cười tươi rói tựa như ánh ban mai trong đêm lạnh đáp lời tôi.

Cảm giác được gọi tên riêng của một người nào đó rất đặc biệt các bạn ạ. Nó không giống như cảm giác ta gọi tên của những thằng bạn trong lớp, cũng không giống như những biệt danh mà ta hay dùng để gọi những đứa bạn thân. Nó tựa như lời hẹn ước giữa hai người với nhau rằng chỉ có mình mình mới biết tên bạn, chỉ có mình bạn mới biết tên tôi và chỉ có hai chúng ta mới biết tên của nhau thôi, lãng mạn gì đâu!

Ngồi chơi với tôi một hồi Ngọc Lan bắt đầu nhắc mình khỏi băng ghế đá toang rồi khỏi chỗ ngồi. Thấy thế tôi ngạc nhiên:

-Lan đi đâu vậy?

-Lan phải đi bán hết số socola này trước 12h! Phong cứ ngồi đó ngắm cảnh đi! Xong việc Lan sẽ trở lại!

Chẳng để tôi kịp gọi với, Ngọc Lan đã nhanh chân chạy ra trước cổng chào mời từng người đi ngang cũng như đi vào nhà thờ làm lễ.

Giờ tôi mới để ý Ngọc Lan đang mặc một bộ váy Noel đỏ ói y hệt như những cô nàng teen ngoại quốc mà tôi đã từng gặp ở khu nước ngoài gần Bến Nhà Rồng. Nhưng ở nàng lại có một số điểm khác so với bọn họ.

Nếu như nhìn vào những nàng teen nước ngoài tôi chỉ thấy ở họ toát ra một không khí hào nhoáng của Noel phương Tây mà thôi. Tuy nhiên đối với Ngọc Lan, tôi có thể cảm nhận được đồng thời cả 2 dòng máu đang chảy trong người nàng. Một dòng máu cổ kính, mộc mạc tràn đầy màu sắc dân tộc và một dòng máu thanh cao, phóng khoáng nhưng rất quý phái đậm chất phương Tây, yêu quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Càng về đêm, tiết trời càng chuyển lạnh! Những hạt sương bé tí đã bắt đầu rơi lất phất trên những ngọn đèn đường soi rõ từng hạt rơi phủ xuống những đôi vai mỗi một, những mái đầu lắt lừ mong mỗi một tiếng chuông nhà thờ đêm Noel được vang lên.

Tôi tự nhận mình là người chịu lạnh giỏi nhưng cũng đã cảm thấy hơi tê người vì đã thấm sương hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Nửa tiếng đồng hồ cũng là ngần ấy thời gian Ngọc Lan đứng bán socola trước cổng nhà thờ. Tôi biết Ngọc Lan có thể chịu được lạnh do quen với khí hậu phương Tây nhưng điều mà tôi lo sợ nhất đó chính là những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt thon gọn, thanh tú của nàng.

Từ nãy đến giờ nàng đã mời chào không biết bao nhiêu người, thế mà chỉ được chừng có 10 người mua socola mà thôi. Ngồi trên băng ghế đá nhưng lòng tôi nóng như lửa đốt. Phần vì thấy tội cho nàng, phần vì thấy uống công nàng đã bỏ ra làm những thanh socola ngon như thế mà không ai thèm đá động vào.

Nét mặt lạc quan, hồ hởi của Lan đã tan biến đi theo những hạt sương rơi là chả trên mặt đất. Thay vào đó là một điệu buồn pha lẫn một chút thất vọng phảng phất trên nét mặt ưu tư mỗi khi nàng lau đi những giọt mồ hôi đang hừng hờ bám trên trán như thể đó là địa bàn riêng của bọn chúng vậy, tội gì đâu!

Bỗng dưng Lan bước loạng choạng và phải một người đi đường khiến cho giỏ socola rớt vương vãi trên mặt đất. Người đó sau khi va phải Lan liền bỏ đi một mạch để lại một mình nàng lơ mơ với đồng socola đang bày biện lung tung trên đường. Thậm chí còn có vài người cố tình nhặt những thanh socola đó dúi vào túi quần rồi lưng lửng bỏ đi chẳng nói câu nào, đó chẳng phải là hồi của hay sao chứ?

Nhưng người làm tôi ngạc nhiên nhất đó là Ngọc Lan, Nhớ không nhầm thì nàng không bị cận, viễn cũng không, mù thì càng không phải. Vậy tại sao nàng lại dùng tay mò mẫm dưới đất để tìm những thanh socola y như người khiếm thị thế kia?

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng không thể ngồi yên nhìn Ngọc Lan nhặt nhạnh từng thanh socola ngoài đường như thế được. Nàng đang mặc váy nên việc cúi xuống nhặt socola là điều bất tiện vô cùng. Chưa kể những cặp mắt nham nhở từ những thằng mặt ngựa ăn chơi lêu lổng đang chiếu những tia nhìn thèm muốn vào Ngọc Lan mỗi khi nàng ngồi xuống nhặt socola.

Nhanh như cắt tôi liền chạy đến đỡ nàng đến băng ghế đá ngay:

-Lan bị sao vậy?

-Không biết nữa! Tự dưng mọi thứ mờ đi làm Lan không nhìn thấy đường nên va phải người khác!

-Sao giống như lúc diễn văn nghệ vậy?

-Lan không rõ! Vài tuần là nó lại tái phát 1 lần!

-Thế thì nghiêm trọng đấy! Lên bệnh viện khám đi!

-Không sao đâu! Đạo này Lan ăn hơi ít nên bị xuống máu ấy mà!

Nói rồi Lan lại đứng lên vẻ như muốn đến chỗ những thanh socola để nhặt tiếp. Nhưng với hiện trạng bây giờ thì làm sao tôi có thể để nàng làm những việc nặng nhọc đó như thế được.

Lúc này nàng chỉ mới ngồi xuống thôi thì đã có chục cặp mắt tâm tía, dòm ngó. Nếu nàng còn tiếp tục nữa thì chuyện gì đã xảy ra đây? Có lần trong lúc nàng bán socola đã có một số thằng đến tán tỉnh, gọi chuyện làm nàng rất khó xử

Điều đó càng làm tôi muốn giúp Lan bán socola hơn và đó là lí do vì sao tôi níu tay nàng lại:

-Đề Phong giúp một tay cho!

-Phiền Phong quá, Lan tự bán được mà, không nặng nhọc gì!

-Nhìn thấy Lan bán socola một mình bị người ta dòm ngó thế này Phong lo lắm!

Từng câu nói được tôi thốt ra một cách tự nhiên không tự chủ khiến cho hai gò má của Lan thoáng ửng hồng trong đêm đông se lạnh. Chẳng biết tôi có đang hoang tưởng hay không khi thấy Lan khẽ cười với tôi bằng nụ cười đã làm trái tim tôi loạn nhịp ngay lần đầu gặp nàng 4 tháng trước. Lúc đó tôi đã đá trái banh trứng đầu nàng và được nàng tặng lại một cú đập lộn cổ xuống ao dù rằng nàng đã mỉm cười với tôi vài phút trước.

Lúc đầu tôi cũng chẳng biết Lan đồ mặt về việc gì nhưng khi nghiệm lại câu nói của mình lúc này, tôi mới ngờ ngờ ra rằng ý nghĩa sâu hàm của nó quá nhạy cảm. Đó cứ như một lời nhắc nhở của một cậu con trai đối với người con gái mình yêu thương, cái mà người ta gọi nôm na là ghen!

Thấy tôi có vẻ ngờ nghệch, Lan nheo mắt cười tùm tùm

-Thôi được rồi! Nếu vậy thì Lan phải đứng bán chung với Phong!

-Ồ, là sao!

-Thì Phong cứ chào hàng mọi người! Lan tình nguyện làm cục mồi dẫn khách cho!

Câu nói bông đùa của nàng làm cả hai bật cười khanh khách xóa tan đi những ngượng ngùng, những bức tường vô hình ngăn cách chúng tôi bấy lâu nay. Đã gần 1 tháng rồi chúng tôi mới nói chuyện với nhau lâu đến vậy. Còn nhớ thời gian trước, nếu như không phải đi cùng với Hoàng Mai thì bài vở chồng chất khiến tôi không thể nào tiếp chuyện với Lan quá 5 phút được, hầu như khi vừa tiếp chuyện với nàng là sẽ có một việc gì đó lôi kéo tôi rời khỏi nàng ngay.

Giờ đây mặc dù trong đầu tôi liên tục nhắc nhở mình không nên quá gần gũi với Ngọc Lan mà quên đi bạn gái của mình là Hoàng Mai nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị nhắc bóng lên rồi cho vào một góc trong tim tôi tựa như những thanh socola tôi đang nhặt vào giỏ của Lan.

Đã nhiều lần lí trí cứ khiến tôi phải xa cách Ngọc Lan. Ngay lúc đó trái tim lại kéo tôi lại gần nàng hơn, như thế chẳng phải trái tim đã chiếc thắng lí trí rồi sao? Người ta thường nói hãy làm theo lời trái tim mách bảo, vậy tôi đã làm đúng hay sai?

Nhưng dù là đúng hay sai thì tôi cũng đã hứa sẽ giúp nàng rồi, tôi không thể nào thất hứa được. Trong cuộc đời tôi đã thất hứa rất nhiều lần, tôi không muốn mình phải trở thành kẻ thất hứa một lần nào nữa. Một Lam Ngọc lạnh lùng đã quá đủ rồi! Tôi sẽ không bao giờ để Lam Ngọc thứ hai xuất hiện đâu!

Sau khi nhặt nhanh, lau chùi từng thanh socola bị đánh rớt, tổng cộng lại vẫn còn 30 thanh chưa được bán. Chắc chắn đây sẽ là một đêm dài đối với tôi nhưng tôi cũng biết rằng mình không cô đơn, vẫn có một cô gái mặc váy Noel tình nguyện song hành cùng tôi. Đây ắc hẳn là cô gái mà ông già Noel đã sai xuống trần giúp đỡ tôi rồi, hạnh phúc ghê!

Theo như đã sắp xếp với Ngọc Lan, tôi phụ trách phần cầm giỏ với đưa hàng, còn nàng lo phần mời gọi với giao tiếp. Đó vốn là thế mạnh của con gái mà, cho nên phải phát huy tối đa, và lại Ngọc Lan có ngoại hình rất ưa nhìn, cộng với đôi mắt xanh dương óng ánh của nàng thì ai có thể cưỡng lại được chứ, tôi còn chết mê đây mà!

Kế hoạch cứ thế phát huy mặc cho ngoài trời sương đã rơi dày hơn tên những ngọn đèn đường. Những dải ruy băng được treo từ đỉnh tháp chuông nhà thờ xuống công cảng trở nên lấp lánh hơn khi những hạt sương phủ lên chúng tựa như những lớp kim sa màu bạc sáng lên qua ánh đèn dây chớp tắt liên hồi.

Mới lúc đầu tôi và Lan đứng bán, chẳng ai thèm để mắt đến chúng tôi cả. Dần về sau khi người ta đã phát hiện ra cô gái Noel đứng đằng sau tôi có vẻ đẹp tuyệt vời thì ngay lập tức số lượng người mua tăng vọt đáng kể. Lúc trước khi Lan đứng bán một mình, số lượng người ghé qua cũng nhiều đấy nhưng chủ yếu là đi ngang để chiêm ngưỡng nhan sắc của Ngọc Lan thôi.

Còn bây giờ khi tôi đã đứng án ngữ trước mặt nàng, ai muốn xem phải lại gần mà muốn lại gần phải mua socola. Cứ thế từng thanh socola được bán đi trong sự hồ hởi của tôi và Lan. Một thanh rồi hai thanh, số lượng socola cứ vui dần đi theo từng phút. Cuốn sổ ghi chép tên người mua cũng đã dày đặc chữ hơn. Tay Lan cứ phải gọi là thoăn thoắt ghi như cái máy mới kịp được tốc độ người mua như thế.

Chẳng mấy chốc sau số socola ấy cũng đã được bán sạch sành sanh chẳng còn một thoi. Trong lòng tôi vừa cảm thấy vui mà cũng vừa cảm thấy buồn. Vui vì cuối cùng mình cũng đã giúp được Ngọc Lan bán hết socola. Buồn vì đây là những thanh socola ban phúc, thế mà người ta chỉ mua vì muốn ngắm nàng, như thế chẳng phải là sai mục đích rồi sao.

Có lẽ nàng cũng cùng tâm trạng với tôi nên sắc mặt đã lộ rõ vẻ thất vọng. Nàng cầm cuốn sổ tên trên tay mà thờ dãi:

-Mình có nên trao cuốn sổ này lại cho Cha không?

-Lan cứ trao đi! Dù gì họ cũng đã mua, coi như có một chút lòng thành rồi!

-Ừm, vậy Phong đợi ở đây chút nhé!

Nói rồi nàng quay bước chạy vào phía trong nhà thờ hết như những bước chạy nàng thường dùng mỗi lần học võ trước đây. Chiếc nón noel cũng đung đưa lên xuống theo nhịp chạy của nàng làm cho dáng chạy ấy khắc sâu vào trong tâm trí của tôi, sâu hơn bao giờ hết!

Bất giác tôi lại nhớ đến những kỉ niệm dạy võ cho nàng trước đây. Vì muốn tăng cường thể lực cho Ngọc Lan nên tôi đã bắt nàng phải chạy vòng công viên mỗi lần kết thúc buổi tập.

Lúc đó tôi đã nghe Ngọc Lan nói rằng nàng thường tập chạy bộ hồi còn ở Pháp nên tôi đã tự tin cho nàng chạy đến 2-3 vòng quanh công viên coi như thử lực trước

Những buổi đầu Ngọc Lan tỏ ra rất xuất sắc, luôn luôn hoàn thành vòng chạy sớm hơn thời gian dự định khiến tôi rất hài lòng.

Nhưng những buổi sau, đặc biệt là từ lúc tôi hứa đến nhà nàng dạy võ mỗi ngày thì những bước chạy của Lan dường như chậm dần theo từng buổi. Thời gian hoàn thành vòng chạy không còn nhanh như lúc trước nữa, có vẻ như nàng đang ý lại việc tôi đến nhà nàng dạy võ thường xuyên nên không cần tập nhiều thì phải?

Thực ra thì không phải đâu mọi người ạ! Lan không phải là tuýp người lười biếng trong học tập và thể thao như tôi nghĩ lúc đó. Sở dĩ nàng chạy chậm dần theo thời gian là vì trong những lần chạy trước đó nàng đã sợ ý làm trật chân nên không thể chạy nhanh như mọi thường được.

Hơn thế nữa, nàng sợ rằng nếu như nói ra nguyên do này tôi sẽ cho nàng tạm nghỉ một thời gian nên đã giấu nhẹm bất chấp đau đớn dồn dập trên mỗi bước chạy của mình.

Và nếu như tôi không sốt sắng đi tìm nàng vì thấy quá thời gian dự định thì chắc còn lâu tôi mới phát hiện ra chuyện Ngọc Lan bị trật chân và đang ngồi kìm nén cơn đau ở một băng ghế đá trong công viên.

Lần đó báo hại tôi ngày nào cũng phải mang chai thuốc trật đả của cha tôi sang nhà Ngọc Lan để nắn khớp cho nàng mau lành.

Những lần như thế nàng chỉ cười khi rồi nói già là:

-Biết có dịch vụ nắn khớp như vậy thì Lan khỏi nén đau rồi!

Câu nói bông đùa của nàng lúc đó thoáng làm trái tim tôi nghẹn ngào trong hơi thở hỗn hển của những rung động đầu đời tuổi mới lớn, thật là thơ mộng làm sao!

-Nè, làm gì mà mơ mộng ghê vậy! Lớn rồi ông già noel không cho quà đâu!

Đang suy nghĩ xa xăm thì Lan bỗng từ đằng sau vỗ vai tôi làm cho biết bao nhiêu cơn ron thần kinh giật bắn lên hết như những cây pháo bông được châm ngòi nổ đi đoàn trên trời. Chỉ khác một điều là sau khi bị Lan hù phát thì tôi suýt la toáng lên mà tàu hỏa nhập ma tại chỗ. Nếu tôi mà không có thần kinh thép thì chắc phải nhập viện lúc đó rồi.

-Lan nộp danh sách chưa?

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, nhún vai trả lời:

-Nộp rồi, thôi thì cứ để cho chúa phán xét họ xem có được ban phúc không đã. Đến lúc đó ai thật lòng, ai giả dối sẽ biết hết thôi!

-Ừ, có lý đấy! – Tôi bật ngón cái lên gật gù – Mà bây giờ Lan có đi đâu nữa không hay là về nhà?

Nghe tôi hỏi, nàng bỗng thở dài, nét mặt có vẻ chùn xuống một tý rồi nhanh chóng trở về trạng thái vui vẻ như mọi khi để đáp lời tôi:

-Lan muốn ở ngoài một tý! Chốc về!

Lúc đầu tôi cũng chẳng nghi ngờ gì về nét mặt cũng Ngọc Lan nên khi nghe nàng nói thế tôi cũng đành nhìn nàng vẫn còn ham chơi, chưa muốn về nhà sớm. Vậy nên tôi cũng tạo điều kiện cho nàng biết thêm văn hóa Việt Nam một tý thông qua việc ăn khuya:

-Nè, Lan đói không, mình đi ăn khuya đi!

-Ăn khuya hả? Ở đâu?

-Ngay sát chỗ nhà thờ luôn nè!

-Ừa được đó! Lan đói này giờ rồi, đi liền đi!

Lan vẫn vậy, chẳng ngại ngần những việc tôi cho là tế nhị của con gái. Vì thế có đôi lúc tôi lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan vì lối sống tự do, phóng khoáng này của nàng. Nhưng chung quy lại thì tôi vẫn thích kiểu con gái như vậy, không gò bó, không khuôn mẫu, luôn luôn hướng ngoại, vui vẻ với mọi người.

Lại bàn về chuyện ăn khuya, ý định của tôi là muốn dẫn nàng đi ăn những món thuần Việt Nam để cho nàng biết Việt Nam có những món ăn ngon đến

cỡ nào và cũng là cơ hội để tôi biết thêm về những món ăn vặt của Sài Gòn nữa.

Thú thật thì tuy tôi là dân Sài Gòn chính gốc Triều nhưng vẫn chưa được thưởng thức hết những món ăn chơi ở đây đâu. Một phần là vì tôi chẳng mấy khi ăn ở ngoài đường, phần vì tôi là con trai nên rất ít khi ăn vặt nên suốt từ năm cấp 2 tới giờ tôi chỉ trung thành với món mì phá lẩu béo ngậy của mình mà thôi.

Cũng phải nói về nói bán những món ăn chơi này một chút đã. Nếu là dân Sài Gòn thì bạn không thể nào không biết Chợ 200 được.

Chợ 200 là một khu chợ sầm uất, nằm lọt thỏm trong đoạn đường Tôn Thất Thuyết thuộc quận 4. Khu chợ này nổi tiếng là một nơi buôn bán đồ ăn vặt lớn ở Sài Gòn. Chỉ trong một đoạn đường dài hơn 100m thôi đã có hàng chục hàng ăn nằm dọc hai bên đường chỉ rộng khoảng 5m, cảm tưởng như chỉ cần một chiếc xe máy xi lốp hoặc hết xăng là cả đoạn đường đấy sẽ kẹt hàng giờ liền ngay.

Sở dĩ chợ 200 nổi tiếng như vậy không chỉ vì mặt hàng chuyên môn của nó là đồ ăn vặt thôi đâu mà nó còn bán rất ngon và rẻ nữa. Nếu tôi không ngại xa, làm biếng đạp xe đến đây thì chắc ngày nào tôi cũng đến đây xoi một tô phá lẩu là ít.

Nhắc đến món phá lẩu, tôi lại muốn giới thiệu nó ngay với Ngọc Lan vì đây là món tôi am hiểu tường tận nhất và có nghiên cứu sâu nhất từ trước tới nay trong công trình nghiên cứu món ăn chơi của mình.

Thế nên tôi chẳng ngại ngần gì mà dẫn nàng sang chợ 200 ngay vì khu chợ đó chỉ cách nhà thờ Xóm Chiếu khoảng vài chục mét rẽ phải mà thôi.

Chợ 200 hôm nay phải nói là đông nườm nượp người, chỉ đi bộ thôi thì đã không có đường đi rồi huống chi là những người đi xe máy đang nhích từng chút một trên đoạn đường ở khu chợ sầm uất này.

Dù đông người là thế nhưng nét đẹp của Ngọc Lan không thể nào bị lấn át được. Đôi mắt lắt lờn khuôn mặt thon mịn của nàng cũng với bộ áo váy noel làm nàng nổi bật hơn tất cả những người xung quanh khiến họ phải ngoái nhìn nàng ít nhất 1 lần mỗi khi đi ngang đến nơi nàng phải lấy chiếc kính đen đeo vào mắt cho đỡ bị chú ý, thiệt là khổ mà!

Cùng nàng ngồi trong một hàng ăn vặt ở giữa đoạn đường trong khu chợ đường 200, tôi lớn giọng gọi ngay hai tô phá lẩu cùng 2 ổ bánh mì một cách hùng hổ. Bởi lẽ đông người thế này mà kêu bé tý thì tới ngày mai cũng chưa đến lượt mình ăn được.

Thấy vẻ thích thú của Ngọc Lan, tôi liền nhướn đôi mày sành đời của mình lên mà dò hỏi nàng ngay:

-Sao, thấy khu chợ này thế nào?

-Hay thật đó! Từ đó giờ Lan mới thấy khu chợ như thế này!

Nàng hồ hồ nhìn ngắm cảnh người tấp nập chiền òe, nướng thịt bùng bùng lửa xung quanh mà tíu tít cả lên rồi lại cúi gằm đến hỏi tôi:

-Mà Phong lúc nãy vừa gọi món gì vậy, nghe lạ quá!

-À, đó là món phá lẩu! Món ăn của người Hoa khi xưa đấy! Nó du nhập vào Sài Gòn có lẽ hơn trăm năm rồi!

-Món đó có gì?

-Để xem, có thể là lòng heo, lòng bò có cả tim nữa! Tẩm ngũ vị hương vào chiên vàng rồi luộc mềm với nước dừa, ngon lắm đấy! – Tôi gật gù.

Chẳng để bọn tôi phải đợi lâu, bà chủ quán bung ra ngay 2 tô phá lẩu hùng hựt khói cùng với 2 ổ bánh mì làm tôi phải gọi là thèm nhò dãi vì độ quyến rũ của nó, đồ rằng có cho cả núi vàng tôi cũng không đòi nữa, nhìn thèm quá, đang đói nữa chứ!

-Món này ăn thế nào!

Ngọc Lan tròn xoe đôi mắt xanh biếc nhìn tôi.

-À, Lan cứ thưởng thức nó như thưởng thức bánh mì với trứng ốp la vậy! Xé ra chấm nước dùng rồi gấp vài miếng phá lẩu bỏ vào mồm, ngon bá cháy con bọ chó luôn!

Làm theo lời tôi, nàng tí mí xé một miếng bánh mì nhỏ chấm vào nước dùng rồi nhẹ nhàng đưa lên miệng:

-Wow, ngon! – Nàng nhắm tịt mắt réo lên.

-Thấy chưa đã bảo mà! Phong này mà giới thiệu thì chỉ có món ngon thôi!

-Chà, Phong có vẻ sành ăn ghê ta!

-Kinh nghiệm ăn vặt ở Sài Gòn đấy mà! – Tôi vuốt cằm gật gù.

Rồi nàng cầm ổ bánh mì đưa lên đưa xuống ngắm như chưa từng gặp bao giờ:

-Bánh mì ở Việt Nam cũng ngộ ghê!

-Hừm, ngộ thế nào? – Tôi ngạc nhiên.

-Ở Pháp cũng có bánh mì nữa đấy, nhưng dài hơn rất nhiều, nó gọi là Baguette!

-À, hình như Phong cũng có thấy qua trên TV! Chưa gặp ở ngoài bao giờ!

Nghe tôi nói, Ngọc Lan cười tươi rồi vỗ vai tôi bôm bốp:

-Hê, để mai mời Lan cho Phong biết mùi vị của nó thế nào!

Sau món bánh mì phá lẩu, bọn tôi còn ăn được thêm món bánh rán trộn sữa. Tất nhiên tôi cũng phục cái bụng vô hạn của nàng rồi, tuy ăn nhiều nhưng chả thấy mập bao giờ cả. Đường như phàm là con gái thì mỗi người lại có một bí quyết riêng để làm đẹp, giữ dáng vậy, xinh đáo để!

Nhưng có một điều từ lúc bán socola xong đến giờ tôi vẫn còn thắc mắc. Đó là vì sao nàng không về nhà?

Lúc này vì còn sớm nên tôi cứ cho rằng nàng muốn đi đó đây khám phá Sài Gòn nhưng khi ăn khuya xong đồng hồ cũng đã chỉ đến phút thứ 45 của 11h rồi, tức bây giờ đã 11h45. Tôi biết ở Phương Tây người ta thường đón Noel cùng gia đình, và tôi càng biết rằng gia đình của nàng cũng không là ngoại lệ. Vậy vì cớ nào chứ?

Tranh thủ lúc nàng gỡ bỏ cặp kính khỏi mặt cho vào túi xách, tôi lần la hỏi ngay:

-Lan này, bây giờ còn chưa về nhà nữa à?

-Ừm, Lan muốn đi chơi chút nữa, còn sớm mà!

-Nói cho Phong biết đi, nhà Lan đã xảy ra chuyện gì à?

-Đâu có gì đâu! Thì Noel nên đi chơi thôi!

Thế nhưng trái lại với những lời nói vô tư đó là vẻ buồn bã pha lẫn một chút thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt thon nhỏ, xinh xắn của nàng. Giờ thì tôi chắc chắn một điều rằng nàng đang giấu tôi chuyện gì đó và có thể đó chính là lý do nàng không muốn về nhà.

Vậy nên tôi càng hỏi dồn:

-Lan nói thật cho Phong biết đi! Tại sao giờ này Lan vẫn ở lại đây chứ! Phong tuy mù về văn hóa phương Tây nhưng ít nhất cũng biết được rằng đêm Noel là đêm tụ họp gia đình, không thể nào vắng mặt được!

Nghe tôi nói, nàng chỉ thờ dài. Hai tay khoanh trước ngực nhìn lên bầu trời như thể đang suy tư chuyện gì đó rồi nhẹ nhàng quay sang tôi trầm giọng:

-Họ bây giờ có ở nhà đâu mà về...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Theo như lời của Ngọc Lan kể, ba mẹ nàng bị trễ chuyến bay từ Pháp về Việt Nam nên ít nhất phải 6h sáng họ mới về đến đây được. Do đó nàng không muốn phải ở nhà một mình nên đã đến nhà thờ để phụ giúp những chuyện vặt vãnh qua mau khoảng thời gian cô đơn sắp tới này.

Tôi biết Noel đối với các nước Phương Tây là một ngày lễ rất quan trọng không kém gì Tết dương lịch. Ở nước họ Noel được tổ chức rất linh đình nữa cơ mà. Nếu như những ngày này mà bạn phải ở nhà một mình thì chẳng khác nào Tết âm lịch mà không có ai bên cạnh bạn. Ấy hẳn bạn sẽ rất cô đơn khi xung quanh mình chỉ là 4 bức tường lạnh lẽo không sức sống.

Khi nghe Lan kể lại chuyện của ba mẹ mình, trên khuôn mặt thon nhỏ, xinh xắn của nàng không tránh khỏi những nét ưu buồn bủa vây cứ như đây là địa bàn của chúng vậy. Đôi môi chúm chím của nàng đôi lúc cũng mím lại như đang kìm nén một cảm xúc rất nào đó rất đối lập. Và nhất là đôi mắt xanh biếc mà tôi mê mẩn giờ đây đã nhuộm một màu buồn bã không còn sáng lung linh như lúc trước nữa, nhìn nàng mà tôi cảm thấy trái tim mình như ai bóp nghẹn, xót lắm!

Bất giác một luồng điện truyền từ não tôi xuống cánh tay khiến cho nó mất tự chủ nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ nhắn của Ngọc Lan làm nàng chợt giật

thốt.

Trong khoảnh khắc đó cả tôi và Lan đều nhìn nhau chăm chăm chẳng ai nói được một lời nào. Tay tôi vẫn còn nắm chặt lấy tay nàng như thể nó là một cục nam châm siêu dính chặt. Cổ họng tôi bây giờ đã khô đến tận miệng khiến cho những nỗ lực nuốt khan của tôi gần như vô vọng.

Hôm nay có phải tôi đã quá bạo gan rồi không? Lúc đầu là cả gan vào nhà thờ trong khi chẳng biết đọc kinh gì, sau đó lại tiếp chuyện với Ngọc Lan và giúp nàng bán socola, cuối cùng là tự tiện nắm tay nàng như thế này.

Tất cả những việc trên tôi đều làm theo lời trái tim mách bảo, liệu nó có đúng không trong khi Hoàng Mai giờ đây có lẽ cũng đang hướng về tôi ở một nhà thờ nào đó?

Nhưng vào ngay cái thời điểm tay tôi đang bao trọn lấy bàn tay ấm áp, nhỏ bé của Ngọc Lan tôi chẳng còn biết suy nghĩ gì nữa cả. Đầu óc tôi như đang quay cuồng khiến cho những dòng máu trong người tôi đổ dồn lên mặt làm nó cứ nóng bừng bừng lên tựa như chiếc bánh bao mới ra lò nghi ngút khói.

Đến một lúc lâu sau, cũng không biết là bao lâu nữa kể từ khi chúng tôi và Lan nhìn nhau, hai tay chúng tôi vẫn nắm chặt. Tôi giờ này có lẽ đã bình tĩnh hơn khi tim không còn đập nhanh như lúc đầu nữa. Duy có chi điều là tôi chẳng còn dám nhìn mặt Lan vì quá xấu hổ. Lúc đó tôi xấu hổ đến nỗi không dám rút tay mình ra khỏi tay nàng nữa cơ mà, đối với tôi lúc đó cử động là một thứ gì đó xa xỉ lắm.

Tôi nhắm tịt mắt chờ đợi một phản ứng đáp trả từ Ngọc Lan. Có thể là một lời nhắc khéo, một câu nói chua ngoa hoặc thậm chí là một cái bạt tay chát chúa cho hành vi lỗ mãng của tôi.

Nhưng trái lại với những gì tôi đã dự đoán, nàng không nhắc khéo, cũng không buông lời chua ngoa mà chỉ có hành động. Nhưng kể cả khi hành động cũng không phải là cái bạt tay chát chúa như tôi đã từng nghĩ. Thay vào đó Ngọc Lan lại ngấp ngừng tựa đầu vào vai tôi như một phản xạ có điều kiện với cái nắm tay ban nãy.

Lúc này không chỉ riêng khuôn mặt mà cả người tôi đã nóng bừng đến mức muốn phát hỏa. Tim tôi giờ đây đập có lẽ còn đập nhanh hơn cả nhịp bass trong mấy bài nhạc sàn nữa. Nói chung bây giờ cơ thể tôi gần như hóa đá bởi cử chỉ này của Ngọc Lan mất rồi.

Cái lạnh của mùa đông giờ không còn tôi cảm thấy tê cóng nữa mà nó càng khiến tôi cảm thấy ấm áp hơn khi Ngọc Lan đang tựa đầu vào vai tôi chỉ duy nhất trong đêm nay. Đó có thể là một đặc ân mà ông già Noel tặng cho tôi trong đêm Noel này, nhưng cũng có thể là chính Ngọc Lan cũng không biết mình đang làm gì giống như tôi bất giác nắm tay nàng lúc nãy.

Nhưng dù có ra sao đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng đã diễn ra rồi. Nắm tay thì cũng đã nắm tay, tựa vai thì cũng đã tựa vai. Đây chẳng phải là ao ước bấy lâu nay của tôi hay sao, được nắm tay, kề vai với người mình yêu trong đêm đông giá lạnh, tôi còn đòi hỏi gì hơn nữa đây chứ?

Thế nên tôi chỉ lặng thinh cùng Ngọc Lan hòa nhịp với tiếng chuông giờ đây đã bắt đầu được đóng lên vào đúng 12h tại nhà thờ Xóm Chiếu. Tiếng chuông ngân lên từng âm, từng âm vang vọng khắp mọi nơi làm trái tim tôi như cùng hòa nhịp với nó.

Chẳng biết Lan có cảm nhận được như tôi không khi nàng chỉ nhắm nghiền mắt, tựa đầu vào vai tôi mà thờ đều đặn như cô công chúa ngủ trong rừng chờ được hoàng tử đánh thức. Đồ rằng nếu như Ngọc Lan là nàng công chúa của tôi thật thì tôi đã hôn đánh thức nàng rồi, về mặt ấy, đôi môi nhìn xao xuyến quá, trái tim tôi như đang tan chảy vì nó, ấm áp làm sao!

Khi tháp chuông nhà thờ vang lên những âm điệu cuối cùng thì cũng là lúc tôi và Lan trở về thực tại với biết bao nhiêu bức tường vô hình ngăn cách. Vừa qua tôi và Lan đã bị những tiếng chuông dẫn dắt qua rất nhiều cung đàn cảm xúc khác nhau mà lần đầu tiên trong đời tôi có được và ắc hẳn nàng cũng thế.

Giờ đây khi từng dòng người rũ rượi ra về với những khuôn mặt mệt mỏi pha lẫn vẻ hồ hởi khi vừa làm xong Lễ Vọng tại nhà thờ đi ngang qua chỗ chúng tôi thì cũng là lúc tôi cảm nhận được bàn tay của Ngọc Lan đã không còn ở chỗ tôi nữa. Nàng đã tỉnh dậy hoàn toàn sau khi thiếp đi một giấc trên vai tôi (có lẽ vậy) trong tiếng chuông ngân vang chào đón đêm Noel.

-Lại một mùa giáng sinh đã đến rồi! Phong giáng sinh vui vẻ nhé!

Nàng quay sang tôi nheo mắt cười hiền làm tôi suýt nữa nhồi máu cơ tim vì nụ cười huyền hoặc ấy. May sao tôi cũng cố trấn tĩnh được mà đáp lời lại nàng:

-Ừ, ừ! Giáng sinh vui vẻ!

Phải, lại một mùa giáng sinh nữa đã đến rồi! Một mùa giáng sinh an lành và hạnh phúc dành cho mỗi con người trên thế giới này. Và cho cả riêng tôi và Lan nữa.

Tôi vẫn còn nhớ lắm cái hơi ấm nơi bàn tay nhỏ nhắn của nàng khi lần đầu tôi nắm phải. Nhưng giờ đây Lan về như chẳng còn nhớ đến cái nắm tay lúc nãy nữa (hoặc nàng đang giả vờ không biết) nên tôi cũng không muốn đề cập đến nó làm gì cho thêm rắc rối. Cứ để nó vào một ngăn bí mật trong tim tôi và chỉ có tôi mới mở được mà thôi, như thế sẽ tốt cho cả hai hơn, đúng không?

Lễ vọng đêm Noel cuối cùng cũng đã được khép lại tựa như cánh cổng nhà thờ giờ đây đã được đóng chặt để trả về cho người dân ở đây cuộc sống bình thường mà vốn dĩ nó đã có. Đường phố chỉ mới vài chục phút trước đây còn đông ngẹt người qua lại đến nỗi không có chỗ để thờ thể mà chỉ trong phút chốc nó đã trở thành một con đường vắng tanh thi thoảng chỉ có vài con mèo hoang chạy qua chạy lại tạo nên một khung cảnh tĩnh mịch, lạnh lẽo.

Tôi và Lan vẫn đứng đó chờ đợi một cách vô thức. Mà đứng hơn chỉ có Ngọc Lan đứng đó mà thôi còn tôi thì đang đấu tranh tư tưởng dằn vặt giữa việc về nhà và ở lại với nàng nên cũng chẳng thể nào cất bước được.

Có lẽ là nàng đã đọc được suy nghĩ của tôi (chắc là lần thứ mấy chục) nên vội mở lời gượng gạo:

-Thôi Phong về đi! Trễ rồi, chắc Hoàng Mai đang chờ ở nhà đấy!

Câu nói của Ngọc Lan như một mũi tên bắn trúng ngay tim đen nên tôi chẳng thể nào phản biện một lời nào nữa cả, chỉ biết ú ớ trong miệng một ngôn ngữ gì đó đến tôi còn không xác định được.

-Về đi, còn đứng đây làm gì nữa! Lan cũng sắp...về rồi!

Ngọc Lan nói dồn hồi thức tôi ra về nhưng trong ánh mắt của nàng dường như có một sự gì đó ẩn chứa khiến nó đỏ lên nhưng tôi vẫn không thể nào nói thành lời được nên đành lăm lăm chào tạm biệt nàng ra về với đầy những xung đột đấu tranh tư tưởng trong đầu.

Ngoài mặt tôi muốn trở về nhà làm một giấc với chăn ấm nệm êm quạt máy mờ và cốt là muốn biết xem Hoàng Mai có trở về nhà như em đã hứa với tôi lúc trước không. Nhưng trong đầu của tôi lại muốn ở lại cùng với Ngọc Lan để nàng đỡ cảm thấy cô đơn, buồn tủi hơn trong đêm Noel lạnh lẽo.

Bở lẽ tôi đã từng trải qua cảm giác những ngày lễ mà không có người thân bên cạnh rồi nên tôi rất thấu hiểu cho hoàn cảnh của nàng và càng muốn những thứ tốt nhất dành cho nàng hơn.

Người ta thường nói hãy để con tìm thay lí trí dẫn đường cho bạn đi trong những lúc rối ren, mất phương hướng. Giờ đây có thể ví việc quay trở về nhà tôi là lí trí, còn ở lại cùng với Ngọc Lan là con tim.

Tôi coi như đã mất phương hướng hoàn toàn rồi, không biết đi hay ở, về hay nán lại. Nên ước hẩn mọi người biết tôi đã chọn phương án gì rồi phải không nào?

“Hãy để con tim chỉ lối cho bạn, bạn sẽ tìm ra con đường đi đúng hướng cho mình!”

Thế nên đi được một đoạn tôi quyết định quay gót không về nhà mình nữa. Đêm nay tôi sẽ dành trọn cho Lan, dù không biết có giúp được nàng chuyện gì không nhưng chỉ cần thấy nàng vẫn bình an vô sự không xảy ra chuyện gì thì tôi cũng yên tâm rồi. Bây giờ bỏ mặc nàng mà về như thế này thì tôi chẳng phải là tôi nữa.

Khi trở lại khu đường gần nhà thờ, tôi mở to hết mắt ra mà nhìn đảo đác xung quanh vì tôi không chắc rằng Lan có còn ở đây hay không hay là đã đi đến một nơi nào khác. Bởi lẽ ở đây rất tĩnh lặng sau khi người ta đã về hết, để giết thời gian ở đây thì không phải là biện pháp tối ưu.

Quả thật đúng như tôi dự đoán. Sau một hồi lặng lẽ quan sát, tôi đã rút ra một kết luận nơi đây hoàn toàn chẳng còn một bóng người nào nữa. Mọi người đã về hết và cả Lan chắc cũng đã về nhà hoặc đi đến chỗ khác rồi.

Tôi quay về, trong lòng đầy cảm xúc nuối tiếc. Giá như lúc nãy tôi quyết đoán hơn thì giờ có thể đã song bước cùng Lan trên quãng đường dài phía trước rồi, đâu phải thất thủ quay về như bây giờ.

Thế nhưng khi vừa định quay đi thì tôi bỗng nghe một tiếng khóc thút thít của một cô gái vọng từ đằng xa. Lúc đầu tôi cứ ngỡ rằng ai đó giả ma quỷ để唬 tôi, mà cũng có thể là ma quỷ thật nên tôi hơi e dè toang bỏ đi để tránh gặp chuyện không hay.

Nhưng sau một lúc nghe ngóng, tôi cảm nhận được đây không phải là tiếng khóc đùa từ một cá nhân nào đó mà nó nghe như tiếng khóc thật của một cô gái (có thể đang gặp chuyện gì đó rất buồn) phát ra từ khoảng không xung quanh nhà thờ.

Bước từng bước lảo đảo theo tiếng khóc, cổng nhà thờ càng hiện rõ trước mắt tôi cũng như người đã phát ra tiếng khóc đó. Trước mắt tôi là một cô gái mặc váy Noel đỏ có mái tóc xoăn đen tuyền và khi nhìn kĩ vào khuôn mặt của cô gái đó điều đầu tiên mà tôi thấy được đó chính là đôi mắt xanh biếc chẳng thể lảm vào đâu được, đó là Ngọc Lan!

Tức thì tôi liền chạy đến vịn chặt hai vai của nàng hỏi thăm ríu rít:

-Chuyện gì vậy? Sao Lan lại khóc?

Phát hiện ra sự có mặt của tôi, nàng vội vàng lau đi hàng nước mắt rồi gượng cười đáp lời:

-Có gì đâu, bụi bay vào mắt đấy, Lan dụi mãi mà không hết!

-Đừng giấu Phong, có phải Lan đang khóc về chuyện của ba mẹ mình phải không?

-Không...đầu 6h sáng họ sẽ về thôi mà, cũng không...lâu lắm!

Câu trả lời gượng gạo của Ngọc Lan không thể nào qua mặt tôi được. Dù nàng có diễn hay đến đâu đi chăng nữa thì trong ánh mắt nàng vẫn không thể giấu nổi những phiền muộn, những áng mây buồn đang phủ lên một màu xám xịt rồi từng giọt mưa lệ chảy dài xuống đôi gò má giờ đây đã ướt đẫm của nàng.

Tôi bất giác đưa tay lên gạt đi giọt nước mắt sắp sửa chảy xuống má Ngọc Lan. Nhờ thế tôi có thể cảm nhận được đôi má nàng giờ đây lạnh đến mức nào. Có thể nàng không cảm nhận được nhưng tay tôi giờ đây có cảm giác như đang bị đóng băng vậy, lạnh vô cùng!

-Lan à, đừng giấu Phong nữa! Xin Lan đừng diễn trước mặt Phong nữa! Cái vở bọc đó không cần vào lúc này đâu!

Tôi hạ thật nhẹ giọng cố chỉ để Lan tin tưởng tôi mà thổ lộ hết tâm sự của mình. Tôi không muốn chỉ vì cái vở bọc đó mà nàng phải chịu áp lực qua suốt đêm Noel này.

Và rồi những nỗ lực của tôi cũng đã được đền đáp khi Lan đã để những giọt nước mắt chảy xuống một cách tự nhiên hơn, không gượng gạo, phàm kịch như lúc nãy nữa.

Nàng bỗng áp hai tay vào ngực tôi thổ lộ từng câu nghẹn ngào:

-Cho Lan... mượn!

Lần này tôi không còn ngu ngơ như lúc trước nữa. Tôi biết nàng mượn gì, không cần phải nói ra. Thứ mà nàng cần lúc này là một bờ vai vững chắc sẵn sàng hứng chịu mọi sự u uất, một vòng tay ấm áp sưởi ấm trái tim nàng khỏi cô đơn giá lạnh.

Theo như bản năng mách bảo tôi ôm chặt lấy Ngọc Lan chẳng hề ngại ngần. Nàng như một chú mèo con co rúm vào lòng tôi rất sát. Giờ đây tôi đã cảm nhận được ngực áo của mình đã ướt đầm những giọt nước mắt ấm nóng.

Ngọc Lan đã khóc trong lòng tôi rất lâu, cơ thể nàng cứ rung lên bần bật trong lúc khóc làm tôi càng thấy thương nàng nhiều hơn.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Ngọc Lan phơi bày toàn bộ cảm xúc của mình ra như thế. Hóa ra diễn viên dù giỏi đến cỡ nào cũng không thể diễn tròn vai khi tâm trạng bị cảm xúc lấn át được. Nàng vẫn là con người mà, đã là con người thì phải có cảm xúc thôi.

Ngoài trời, những hạt sương vẫn lất phất rơi trên mái đầu hai chúng tôi nhẹ như mưa phùn. Những cơn mưa hoang đã rời khỏi đây từ lúc nào để lại cho nơi này vẻ hoang vắng, tĩnh mịch đến rợn người. Đồ rằng không vì ôm Ngọc Lan thì có cho vàng tôi cũng không dám nán lại lâu vì cái không khí u ám của nó.

Chừng một lúc lâu sau tôi dịu dàng ra chỗ sáng hơn để tiện việc nói chuyện. Lan giờ này đã tỉnh táo hơn so với lúc mới gặp nàng ở cổng nhà thờ. Vẻ ưu buồn ở nơi nàng không còn phảng phất như lúc nãy nữa.

Nàng bắt đầu kể cho tôi nghe về chuyện của ba mẹ mình:

-Mỗi năm cứ vào dịp Noel cho đến Tết dương lịch ba mẹ Lan đều ở nhà để chung vui cùng Lan. Vậy mà năm nay họ lại bị trễ chuyến bay, Lan cảm thấy hụt hẫng lắm, chẳng biết làm thế nào mau khoảng thời gian cô đơn này hết!

Ngọc Lan vừa kể vừa vịn vào chiếc mũ Noel giờ đây đã được nàng cởi xuống làm hiện rõ thêm khuôn mặt thon thon pha lẫn một chút buồn bã đượm trên đôi mắt màu xanh biếc đã bao lần khiến tôi mê mẩn.

Khẽ khàng kéo chiếc cổ áo của mình lên cao để tránh lạnh, tôi lại hỏi nàng:

-Khi Noel, gia đình Lan tổ chức như thế nào?

-Cũng bình thường thôi! Nấu vài món Noel truyền thống rồi cùng nhau ăn mừng!

-Có quà tặng gì không?

-Có chứ, rất nhiều là đằng khác! – Nàng nheo mắt tinh nghịch.

Nhưng đó chỉ là những hình ảnh lung linh sắc màu trong tâm trí của Lan những mùa Noel về trước mà thôi. Còn bây giờ nàng đang đứng trước nguy cơ “mất trắng” mùa Noel năm nay do trễ nải chuyến bay của ba mẹ mình.

Thấy nàng như thế tôi cũng chẳng đành lòng. Mỗi năm được chỉ có một dịp mà cũng không thể cùng tổ chức với gia đình thì quả là một điều mất mát lớn.

Tôi đã mất mẹ từ nhỏ, còn ba tôi thì đi theo đoàn chẳng biết khi nào mới về nên có đôi khi Tết đến tôi cũng chẳng được gặp ba mình trong khi người người, nhà nhà đều quay quần bên nhau hạnh phúc biết bao.

Hơn ai hết tôi có thể cảm nhận được cảm giác uất ức đó nặng nề như thế nào. Ngay cái Tết đầu tiên không được ăn cùng với ba tôi, tôi đã khóc rất nhiều, trùm chăn nằm trên giường mà khóc. Cảm giác lúc đó khó chịu đến muốn hét lên thật to, để cho nước mắt trào hết ra ngoài cùng với sự buồn bực của mình nhưng rốt cuộc chỉ có thể khóc thầm mà chẳng làm được gì.

Lan là một cô bé thánh thiện, hòa đồng. Tôi sẽ sẽ làm tất cả để đổi lại được nụ cười xinh xắn đó. Tt nhất là trong đêm Noel này, tôi sẽ chẳng để nàng phải cô đơn trên đường về như nàng đã dự định. Tôi sẽ ở bên nàng suốt đêm Noel này nếu nàng muốn.

Vậy nên đó chính là lý do tôi đánh bạo hỏi nàng:

- Vậy một lát Lan có dự định gì không?

- Chắc là về nhà ngủ một giấc thôi!

- Thế...

Lời nói bỗng dừng bị chặn ở cổ họng khiến tôi cứ ấp úng trước mặt nàng không nói nên lời. Mãi cho đến khi Lan hỏi lần thứ 2 tôi mới hoàn hồn đáp lại:

- À... ờ, vậy là Lan sẽ ở nhà một mình tối nay phải không?

-Ừa, ngoài ra Lan còn làm gì được đây?

- Vậy... cho Phong cùng tổ chức tiệc Noel tại nhà Lan nha!

Tôi nhắm mắt lấy hết dũng khí mà bật ra những lời nói bị nghẹn ở cổ họng ra ngoài một cách táo bạo và có chút sợ sệt.

Nghe tôi nói dường như nàng vẫn còn chưa tin nên chỉ nhún mày bông đùa với tôi:

- Phong đang nói chơi đó phải không?

- Không, Phong không nói chơi! Phong muốn tổ chức tiệc Noel với Lan mà, dĩ nhiên là nếu Lan muốn!

Lần này Ngọc Lan có vẻ như đã tin tưởng lời nói của tôi. Nàng liên tục mím môi kìm nén cảm xúc nhưng sắc mặt đã lộ rõ nét hồ hởi, vui tươi vốn có.

Để chắc rằng mình không nghe lầm nàng lại hỏi tôi một lần nữa, một cách rất thận trọng:

- Phong sẽ thức suốt đêm nay sao?

- Đương nhiên, Phong sẽ thức đến khi nào Lan còn thức! Sẽ vui đến khi nào Lan còn vui và sẽ ăn mừng Noel đến khi nào Lan còn đủ sức!

Tôi nhìn Lan trêu mến bọc bạch hết tâm tư của mình cho nàng biết để nàng không phải hỏi thêm một lần nào nữa, chỉ duy nhất một lần này mà thôi.

- Chụt...!

Nào ngờ khi vừa nói xong, Ngọc Lan đã dí sát mặt nàng vào tôi, đặt đôi môi nhỏ xinh của nàng lên má tôi mà trao cho tôi một nụ hôn phớt. Tuy nụ hôn rất nhẹ, chỉ khẽ chạm vào má tôi nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được làn môi mềm mại của Lan đã chạm đến đâu trên má tôi rồi.

Tức thì sắc mặt của tôi từ tái bạch do gió lạnh đã chuyển sang đỏ bừng, nóng hổi. Nếu ví cái đầu của tôi như cái đầu tàu xe lửa thì đã đến lúc hụp còi tu tu xì khói ra cả hai lỗ tai rồi, phún kích gì đâu!

Lan dường như cũng có đôi chút xấu hổ nên nàng ngượng ngùng cười giả lả:

- Hề, xin lỗi nhe tại mình vui quá!

- Đâu có gì đâu! Vui mà hề hề! – Tôi cũng chả biết làm gì ngoài cười giả lả theo nàng.

Rồi Ngọc Lan bỗng đập vai tôi nói tròng:

- Đi chưa?

- Đi đâu?

- Hotel!

- Sặc!

- Chứ hồi nãy Phong bảo thức suốt đêm để làm gì!

- À, à! Tại quên!

Lại một lần nữa tôi cười giả lả chữa thẹn vì cái tính hay địa gái của mình. Cứ mỗi lần đẩy Lan lại tìm mọi cách gài hàng tôi cho bằng được để cười hả hê chọc quê tôi.

Đã lâu lắm rồi tôi mới bị nàng gài hàng như vậy. Chắc cũng đã gần 3 tháng rồi. Hôm nay bị nàng gài như thế ngoài mặt tôi què thấy tía nhưng trong lòng tôi vui lắm vì ắc hẳn nàng đã đối với tôi như lúc trước nên mới có chuyện chọc ghẹo như thế chứ không hình thành lớp vỏ bọc lạnh lùng trước mặt tôi như mấy lần gần đây nữa.

Thế là tôi với Ngọc Lan cùng cuộc bộ đến chỗ giữ xe của tôi ở gần siêu thị Lotte. Trời giờ này đã khuya, qua 12h rồi còn gì. Bà chủ bãi giữ xe cứ như

muốn ăn tươi nuốt sống tôi tới nơi ấy. Cộng thêm có sự xuất hiện của Ngọc Lan càng làm bà ta hiểu lầm tôi bội phần. Chắc rằng bà ấy đang nghĩ tôi là một thằng đào hoa lúc thì đi với cô này lúc thì đi với bé kia đây mà.

Nhưng thôi, nghĩ lại thì cả năm trời không biết tôi có đến bãi giữ xe đó lần nào không mà sợ bị người ta hiểu lầm. Cho dù có thế thì tôi chắc gì đã gặp lại bà ta. Thay kệ, muốn hiểu lầm thì cho hiểu lầm, chết thằng Tây nào chứ, hê hê!

Đèo Ngọc Lan đến gần nhà nàng, chợt thấy rất nhiều hàng đồ lưu niệm cùng với hàng thủ công mỹ nghệ rất tinh xảo nằm dọc bên đường, tôi sực nhớ ra một điều khiến tôi phải dừng xe lại.

-Gi vậy Phong?

Ngọc Lan nhìn tôi thắc mắc.

-Phong có việc phải dừng ở đây một chút, Lan đạp xe của Phong về nhà trước đi!

-Việc gì mà nghiêm trọng ghê vậy?

-Khó nói lắm, bây giờ Lan cứ về nhà trước, Phong sẽ về theo ngay thôi!

Thấy sắc mặt chuẩn thanh niên nghiêm túc của tôi, Ngọc Lan chẳng biết làm gì hơn ngoài dặn dò vài câu cẩn thận rồi đạp xe đi thẳng về hướng nhà mình.

Thật ra thì cũng chả có gì nghiêm trọng cả đâu. Số là khi nhìn những quầy hàng đồ trang sức đó tôi lại chợt nghĩ đến quà noel dành cho Lan.

Theo đúng như truyền thống Phương Tây mà tôi xem trên TV thì cứ đến đêm noel mọi người trong gia đình sẽ tặng cho nhau những món quà thay cho lời chúc an lành đêm giáng sinh. Và nếu theo đúng phong tục đó thì đương nhiên Lan sẽ được tặng quà từ cha mẹ mình, nhưng phải đợi đến 6h sáng mới được tặng quà thì không khí noel đã mất đi một nửa rồi. Đó chính là lí do vì sao tôi dừng lại tại đây để mua quà tặng cho nàng.

Nhưng việc chọn quà cũng không phải dễ dàng gì. Tôi có biết Lan thích quà gì đâu mà mua chứ.

Thiết nghĩ:

“-Hay là mình mua tặng nàng chai dầu gội như ngày Nhà giáo mình vẫn thường tặng nhỉ?

-Không được, nhà Lan có cả đồng dầu gội rồi! Vả lại lan có phải giáo viên đâu!

-Hay là mình tặng nàng cây bút máy!

-Không không, giờ người ta sai viết bi rồi ai lại sai viết máy nữa!

-Cột tóc chẳng?

-Không!

-Vòng đeo tay?

-Chẳng hợp!

-Giày thể thao?

-Loại nốt”

Chọn đi chọn lại chẳng được món nào vừa ý, vừa định toang bỏ đi thì đột nhiên một vật sáng lóe lên trong ánh đèn đập vào mắt tôi khiến tôi phải chú ý mà ngoảnh đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Đó là một sợi dây chuyền có hình bông tuyết màu bạc, trên mặt dây chuyền có đính thêm những hạt cườm tựa như những viên kim cương làm nó sáng lấp lánh dưới ánh đèn rọi trực diện. Chắc chắn rằng Ngọc Lan sẽ rất thích sợi dây chuyền này.

Nhưng không phải nói mua là mua ngay được bởi vì giá của sợi dây chuyền này cao hơn tôi dự tính rất nhiều. Nó đến tận 150 nghìn cho cả mặt lẫn dây trong khi tôi chỉ còn vụn vụn 120 nghìn trong người. Dù có trả giá với chủ quầy thế nào cũng chỉ hạ được có 10 nghìn tức là vẫn còn 140 nghìn tất thảy.

Quả thật là tôi muốn mua nó lắm nhưng giá của nó quá cao so với khả năng của tôi. Chọn món khác rẻ hơn thì không được bởi lẽ ngoài món đó ra tôi chẳng chọn được món nào khác vừa ý để làm quà noel tặng cho Lan cả.

Thế nên:

-Vậy con có mua không?

Người chủ quầy dò hỏi khi thấy tôi có vẻ ngập ngừng lục bóp tiền.

-Chú ơi bớt cho con tý nữa đi, con còn có 120 nghìn thôi!

-Không được đâu, chú bớt sát giá rồi! 120 nghìn là chú lỗ đấy, đáng lẽ ra hàng này không bán đâu!

-Sao vậy chú?

Tôi liếc môi thắc mắc và được chủ quầy giải thích:

-Vì đây là mặt dây chuyền bị thiếu! Trọn bộ của nó là một dây chuyền bông tuyết và một dây chuyền hình vòng tròn bao lấy bông tuyết đó!

-Vậy còn mặt dây chuyền kia đâu?

-Con của bác do không biết nên lỡ bán rồi, hai sợi dây chuyền này chỉ bán theo cặp thôi, nào ngờ lại khuyết hết một dây giờ bác chỉ để trưng bày cho đẹp, thấy con thích nên bác mới bán rẻ thế thôi!

Nghe đến đây thì tôi đã hoàn toàn hết lí do để xin chú bán rẻ rồi. Đành ngậm ngùi quay sang quầy hàng khác để tìm một món vừa túi tiền với mình hơn mà thôi.

Nhưng khi vừa toang làm thế thì một giọng lơ lớ từ sau lưng tôi vang lên khiến tôi phải giật thót:

-Bạn này còn thiếu bao nhiêu để con bù giúp ạ!

Xoay lưng lại thì đã thấy Lan đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Nàng vẫn mặc bộ váy noel đó, và cả chiếc xe đạp của tôi dựng ở đằng sau nữa. Tổng hợp lại mọi việc thì có thể nói rằng Ngọc Lan vẫn chưa về nhà, nàng chắc đã vòng lại đây để xem tôi làm gì và ra mặt giúp tôi mua sợi dây chuyền bông tuyết.

Thấy tôi có vẻ ngỡ ngàng khi gặp nàng ở đây, Ngọc Lan liền chủ động cúi 20 nghìn vào tay tôi nói nhỏ:

-Dù không biết Phong mua để làm gì nhưng thấy Phong cần nó đến vậy thì cứ lấy ít tiền của mình! Không sao cả!

-Nhưng lấy thế này...

-Thì cứ xem như Lan cho mượn đi, chừng nào trả cũng được, không lãi suất luôn!

Nàng vỗ vai tôi chắc nịch làm tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài cầm lấy số tiền của nàng cho mượn mà bù vào số tiền sẵn có để mua sợi dây chuyền bông tuyết.

Ông chủ quầy gói nó vào một chiếc hộp gỗ rồi trao tận tay cho tôi cẩn thận như một báu vật thực thụ.

Cầm chiếc hộp trong tay, trong lòng tôi khơi dậy biết bao nhiêu cảm xúc dâng trào. Bởi lẽ chỉ một chút nữa thôi tôi sẽ tặng nó cho nàng. Một món quà giáng sinh đúng nghĩa giáng sinh.

Về như còn chưa biết mục đích tôi mua món quà này nên Lan vẫn tròn mắt tíu tít:

-Phong có khiếu chọn thật đó, sợi dây này tinh xảo lắm!

-Cũng đâu có gì đâu!

-Mà Phong mua sợi dây này để tặng ai à?

-Ừa, phải!

-Chắc người được tặng sợi dây này vui lắm đấy!

-Phong cũng hi vọng vậy! Lan nhỉ?

Nói rồi tôi đưa chiếc hộp lên trước mặt Ngọc Lan làm nàng rất đỗi ngạc nhiên:

-Phong, thế là nghĩa gì?

-Thực ra Phong muốn tạo cho Lan một sự bất ngờ bằng cách lên mua tặng quà cho Lan nhưng cuối cùng thì cũng phải nhờ Lan mới có được món quà này! Xin lỗi nhé!

Nhận lấy món quà, Ngọc Lan chột che miệng bật khóc. Lúc đó tôi cứ tưởng nàng đang giận tôi về việc đã giấu nàng chuyện mua quà nên tôi cứ xin lỗi riu rít làm mấy người xung quanh bắt đầu chú ý đến chúng tôi.

Mãi đến một lúc sau Lan mới nín khóc mà nghẹn giọng nói với tôi:

-Không, Phong đâu có lỗi gì đâu mà xin!

-Tại sao Lan Khóc vậy?

-Tại Lan xúc động quá đó thôi!

-Ồ, có gì đâu mà xúc động?

Thế nhưng nàng chẳng giải thích, chỉ khẽ cốc vào đầu tôi mà nheo mắt tinh nghịch:

-Chuyện của con gái, không cần biết!

Đúng thật là con gái đôi khi rất bí ẩn các bạn ạ! Nhiều lúc thấy họ cười đó nhưng lại bỗng dưng khóc bất đắc kì từ chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Rồi những lúc họ đang khóc ngon trón lại đâm ra cười làm tôi chẳng hiểu được tạo nào chỉ biết gãi đầu chào thua.

Nhưng đầu sao quà giáng sinh tôi cũng đã tặng nàng rồi. Qua những biểu hiện cho thấy nàng rất vui khi nhận được món quà đó. Nhờ đó tôi mới không cảm thấy tiếc số tiền 120 nghìn bỏ ra để mua quà tặng nàng bởi vì số tiền đó cũng là số tiền cuối cùng trong tháng này của tôi, qua đêm này xác định là nhịn tiền vật đến cuối tháng rồi, nhưng vui!

Bước vào ngôi nhà của Ngọc Lan, một cảm giác thân thương bỗng dưng tràn ngập trong lòng tôi nghẹn ngào đến không thể tả. Đã lâu rồi tôi không được ngồi thoải mái như thế này trong nhà của nàng. Giờ đây được nằm thẳng giò như thế tôi cảm thấy lâng lâng như đang trên chín tầng mây vậy. Sáng khoái vô cùng!

Ngó thấy Lan đang loay hoay chuẩn bị đồ ăn trong bếp, tôi vội bật dậy chạy ngay vào bếp để phụ nàng:

-Lan đang làm món gì vậy? Để Phong phụ cho!

-Vài món giáng sinh truyền thống mà nhà Lan vẫn hay làm thôi! Phong không biết đâu!

-Ày chà, phải để Phong phụ một tý gì đó chứ! Nếu không làm mà ăn thì ngại chết!

Tôi gãi đầu nhìn dáo dác xung quanh bếp nhằm kiếm một việc gì đó để làm góp công với nàng

Nhưng khổ nỗi tìm mãi mà chẳng thấy việc gì cả. Ngoài chỗ của Lan đang nấu ăn ra thì toàn bộ căn bếp sạch bong không chút vết bẩn dù là nhỏ nhất để tôi chà rửa.

Thấy tôi có vẻ ngao ngáo, nàng liền đẩy lưng đuổi tôi ra khỏi bếp ngay:

-Thôi, biết Phong tích cực rồi! Ra ngoài xem TV đi, nấu ăn một chốc là xong ngay ấy mà!

Như một kẻ bị hất hủi, tôi lều bều lê cái thân tàn ra khỏi bếp mà ngồi ục ịch xuống sofa tự kỉ với chiếc TV màn hình phẳng nhà nàng. Cảm giác lúc đó chán ghê lắm, Lan đang nấu ăn cật lực trong bếp mà tôi ngồi ngoài này chơi không phụ được gì cứ như kẻ ăn không ngồi rồi vậy.

Nhưng sở dĩ tôi muốn giúp Lan là vì còn mục đích khác cơ. Tôi vốn không phải là người thức khuya giỏi, dù cho có muộn cách mấy cứ 12h là tôi bắt đầu ngáp lên ngáp xuống. Đồng hồ bây giờ đã chỉ 1h kém 15 tức là đã 12h45, giờ này nếu như là bình thường thì tôi đã ngủ ngon lành trên giường rồi.

Không được giúp Lan, tôi lâm vào tình trạng gật gù do buồn ngủ trầm trọng. Dù cho có thử đủ mọi cách nhưng tôi vẫn không thể nào gượng nổi được. Hai con mắt cứ như chiếc cửa cuốn ở các nhà kho cứ luôn chực chờ kéo sụp xuống bất cứ lúc nào chỉ cần tôi sơ sẩy một khoảnh khắc nào đó.

-Phong, dậy!

Tiếng Lan réo lên bên tai làm tôi giật mình tỉnh giấc. Tòil ngoài người tỉnh dậy thì thấy đồng hồ đã chỉ đến 1h30 sáng. Lan giờ này không còn mặc chiếc váy Noel như lúc nãy nữa mà đã đổi thành một bộ áo pull trắng, quần sóc jean được xoắn lên cao, độ bá đạo chẳng thua gì bộ “thoải mái”.

Thấy tôi còn lóng ngóng, nàng lại đập vai tôi mà trách móc:

-Giận Phong luôn đấy! Ngủ gì mà say thế không biết!

-Hic, lúc này bảo Lan để cho Phong phụ mà! Hồng có việc gì làm nên nó uể oải muốn ngủ ngay!

Nghe vậy nàng thoảng nhăn mũi rồi thờ hắc ra:

-Hừm, thôi được rồi! Đi rửa mặt đi! Đồ ăn đã bày ra hết rồi đấy!

Bước ra khỏi nhà tắm với bộ dạng đầy phong độ sau khi rửa mặt. Tôi sáng khoái ngồi xuống bàn và bị lóa mắt bởi rất nhiều món ăn được Lan bày biện trên đó. Nhìn là biết ngay đây không phải là món ăn Việt. Bởi lẽ tôi đã nghe mẹ nàng nói rằng Lan chỉ biết nấu món Pháp, nàng vẫn đang học ba mình nấu món Việt mà, như thế cũng quá là tài năng rồi!

Có một điều tôi không ngờ tới rằng trước khi bắt đầu bữa tiệc Lan lại làm một động tác rất quen thuộc mà thằng Khanh khờ đã làm nhiều lần trong các bữa tiệc trước. Đó là cúi xuống gầm bàn, lôi lên một chai nước đã được thủ sẵn từ lúc nào chẳng biết.

Nếu như là thằng Khanh khờ thì tôi sẽ đoán được ngay đó là chai rượu nhà nó tự nấu với độ cồn vừa đủ cho cho tụi tôi lai rai vài xị. Còn đối với Lan, nhà nàng cũng bán rượu đấy, nói đúng hơn là sản xuất rượu.

Nhưng Lan thì khác với thằng Khanh khờ ở một điểm. Thằng Khanh khờ là rượu chính gốc nhà nòi, còn nhà nàng là rượu ngoại 100 phần công lực.

Và đương nhiên, chai nước mà Lan lôi từ gầm bàn lên cũng là rượu ngoại chính gốc rồi. Thứ mà tôi ngán ngẩm nhất từ trước đến giờ.

-Ec, r...rượu nữa hả?

Tôi nhìn chai Vang đỏ lù lù trước mặt Lan mà không khỏi rùng mình.

Chừng thấy vẻ sợ sệt của tôi, Ngọc Lan cười giả lả:

-Hè, Phong không cần phải khấn trương! Rượu này để nhấp môi trong lúc ăn thôi, không uống nhiều đâu, chừng 2-3 ly hà!

-Ec, 2-3 ly cũng đủ chết rồi!

-Nhưng Phong nói sẽ ăn mừng noel theo Phong cách phương Tây mà, không như thế thì làm sao ăn mừng đây?

-Uầy thì...

-Chẳng lẽ Phong không chiêu Lan được sao?

Nàng chun mũi nũng nịu khiến tôi chẳng tài nào từ chối được. Kết quả là tôi đành phải chấp nhận uống thứ rượu ngoại siêu mạnh này.

Nhưng may sao những món ăn của Lan làm rất ngon, nó khiến tôi quên ngay cái cảm giác chát chúa sau khi uống rượu mang lại. Thay vào đó là một mùi vị thơm ngọt của món bò hầm kiểu Pháp. Hương vị béo bở của món gan ngỗng xào. Hoặc là một hương thơm nhẹ của món bò bít tết tiêu hầm. Và còn nhiều món nữa mà tôi không thể nhớ tên nổi. Chỉ biết là nó rất ngon mà thôi!

Gần kết thúc bữa tiệc Ngọc Lan bỗng mang lên một chiếc đĩa to, trong đó có chứa một vật tựa như khúc cây đen xì, bên trên có hình ông già noel và vô số hạt nhỏ màu trắng tựa như tuyết vậy.

Thấy có vẻ kì lạ, tôi liền hỏi nàng theo kiểu bông đùa:

-Hừm, truyền thống nhà Lan có cây củi này nữa sao?

-Cốp...!

Vừa kịp nói xong thì tôi đã bị Lan cốc ngay một quả đầu đinh vào đầu muốn tóe nước mắt.

Nàng nhìn tôi với vẻ mặt cau có mà thà giọng giận dữ:

-Phong nhìn sao mà ra cây củi vậy? Đây là bánh khúc cây đó!

-Hừm, bánh khúc cây là bánh thế nào!

-Cũng giống như bánh kem bình thường thôi nhưng được trang trí giống như khúc cây vậy!

-Ồ, hiểu rồi! Tại Lan làm giống khúc cây thật nên Phong mới tưởng thế, hề hề!

Tôi gãi đầu cười chừa thẹn vì cái tội sồn xác cù nhay của mình.

Nhưng chưa cười được bao lâu thì tôi lại phải miễn cưỡng cầm ly rượu vang hồng sẵn lên mà cụng Ly với nàng bởi lẽ đến cả ăn bánh kem Ngọc Lan còn

bắt tôi phải nhắm nhĩ rượu cho đúng nguyên tắc, thiệt khổ gì đâu!

Thường thức xong cái bánh kem đó, tôi và nàng cùng rũ nhau lên sân thượng ngắm phong cảnh Sài Gòn quá nửa đêm.

Tuy nói Sài Gòn là một thành phố không ngủ nhưng thật ra nó cũng có khoảng lặng của riêng mình đấy. Quá nửa đêm Sài Gòn như một cô gái e thẹn rút mình sau màn đêm tĩnh mịch chỉ để lại những ngọn đèn xanh, đỏ chớp tắt liên hồi từ những tòa cao ốc tựa như những hạt cườm lấp lánh được đính trên mái tóc suông dài của cô gái đó.

Nói rõ ràng hơn, Sài Gòn quá nửa đêm chỉ còn lại phần xác là những tòa nhà được người ta bật sáng liên tục suốt đêm. Còn phần hồn tức là những con người làm nên sức sống cho thành phố thì đã chìm vào giấc ngủ tự khi nào rồi. Họ chẳng chỉ có những người công nhân dọn rác đường phố, những hàng hủ tiếu gõ với những tiếng lóc cóc đặc trưng là còn bầu bạn mãi với màn đêm mà thôi.

Cầm ly Vang trong tay, Ngọc Lan nhắm nháp từng ngụm rượu trên ban công hết như một cô gái sành điệu tư tưởng về một nơi nào đó trong khoảng không mênh mông, đến tối.

Tôi biết nàng đang nghĩ gì. Hướng của nàng đang đứng là hướng đi đến sân bay Tân Sơn Nhất, nơi mà ba mẹ nàng sẽ về trong rạng sáng hôm nay.

Dù biết mình đã giúp Ngọc Lan có một đêm Noel vui vẻ nhưng tôi vẫn không thể nào ngăn được những cảm xúc ưu buồn cứ chiếm lấy nàng mỗi khi nàng nghĩ về ba mẹ của mình.

Trong suốt đêm nay Lan vẫn thế, dù cho có cười vui đến mức nào đôi mắt của nàng vẫn không thể giấu nổi những cảm xúc đượm buồn toát ra từ trong trái tim nhỏ bé, yếu ớt của mình.

Thật tình tôi muốn giúp Lan qua mau đêm nay lắm, nhưng nghĩ mãi tôi chẳng biết làm gì ngoài nói chuyện vài câu vu vơ với nàng cả. Đã có những lúc nàng nhắc khéo tôi về những câu hỏi đã được tôi hỏi đi hỏi lại nhiều lần khiến tôi phải ngượng đến chín mặt.

Vì nguyên nhân đó, tôi đã đứng cạnh nàng rất lâu trên ban công mà chẳng nói được một lời nào. Hai đứa tôi tuy đứng gần nhưng cảm tưởng như có một bức tường vô hình mang tên khoảng lặng ngăn cách hai chúng tôi đến gần nhau.

Chai rượu Vang đặt trên chiếc bàn gỗ sồi cạnh nàng cứ vui dần đi qua những lần rót đầy ly của Lan. Nàng cứ rót rồi lại uống không biết bao nhiêu lần. Về như đây là phương tiện duy nhất giúp nàng vượt qua nỗi buồn đang từng bước chiếm lấy trái tim.

Nhưng rõ ràng việc gì cũng có hai mặt của nó. Rượu vang tuy là tốt nhưng uống nhiều lại gây tác dụng rất xấu. Tính đến thời điểm hiện tại, Ngọc Lan đã nốc hết nửa bình rượu vang mà nàng mang theo lên tầng thượng.

Sau khi uống hết từng ấy rượu, nàng đã bắt đầu có những cơn ho bất chợt như bị cảm lạnh. Sau đó là những lần nhăn mặt, bóp trán vì cơn đau đầu đau đầu hành hạ.

Nhìn nàng bây giờ tôi thấy thương lắm, nhưng với thân phận là một người bạn bình thường tôi chỉ biết đứng ngoài khuyên ngăn nàng mà thôi:

-Lan này, đừng uống nhiều quá không tốt đâu!

-Không sao, chúng được làm từ nho mà! Làm sao mà say được!

-Biết thế nhưng uống nhiều quá sẽ gây hại cho sức khỏe đấy, Lan có thấy Lan ho này giờ không. Đã bao lần Lan nhăn mặt vì đau đầu rồi?

Nghe nói nói thế nàng chẳng những không đồng tình mà còn cầm chai rượu lên toang nốc hết 1 lần.

Có lẽ nàng đã làm thật nếu như tôi không ngăn lại:

-Lan làm cái gì vậy? Điên sao?

-Trà chai rượu đây cho Lan! Lan vẫn còn muốn uống mà!

-Không được là không được! Lan muốn trở thành sâu rượu à?

-Là gì thì mặc kệ, Phong là gì của Lan mà ngăn cản chứ?

Câu nói đó khiến tôi hơi sượng lại vì đồ mặt nhưng đã đến nước này, tôi không can thiệp vào là không được:

-Phong không là gì cả nhưng trách nhiệm của Phong là như vậy!

-Phong thì biết việc gì chứ?

-Sao lại không, có phải Lan đang buồn về chuyện ba mẹ mình không?

Nghe tôi hỏi, nàng chỉ cười khẩy rồi đáp một lời lạnh băng:

-Đó chỉ là phần nổi của tảng băng thôi Phong ạ!

-Nhưng...

-Phong thua rồi, đưa chai rượu cho Lan.

Nói rồi nàng thẳng tay giật lấy chai rượu trong tay tôi.

Thiết nghĩ nếu như để nàng phải trở thành con sâu rượu bê bết thế này gặp ba mẹ mình vào ngày mai, nàng sẽ phải ăn nói sao đây. Cho dù là ba mẹ nàng cho phép nàng uống rượu đi, nhưng thấy con gái mình say mềm nằm trong nhà thế này hỏi thử bậc phụ huynh nào chịu cho được chứ. Nhất là ba của nàng lúc nào cũng hăm he nàng về những chuyện ý tứ những lần tôi đến nhà lúc trước. Khi thấy nàng như vậy ba nàng sẽ ra sao đây?

Thế nên đó chính là động lực khiến tôi lấy hết can đảm của mình giật lại chai rượu ở trong tay Lan mà hùng hổ:

-Nếu Lan muốn uống rượu? Phong sẽ uống với Lan!

Vừa dứt câu tôi nhắm mắt, tu một lèo hết sạch nửa chai rượu vang cầm trên tay khiến cho Lan trở mắt ngạc nhiên chẳng nói được một lời.

Về phần tôi, sau khi nốc hết gần ấy rượu, hơi nóng bắt đầu tỏa ra khắp mặt tôi, sau đó là đến cổ rồi lan sang toàn thân mình tựa như có ai đổ một thùng nước ấm lên người tôi vậy, bức rức vô cùng!

Mọi thứ xung quanh tôi bắt đầu quay cuồng, lao đảo theo từng nhịp bước trên đôi chân giờ đây đã mất dần sức của tôi. Đồ rằng tôi mà không tựa lưng vào ban công thì chắc rằng đã nằm sống soài dưới đất vì sốc hơi men của rượu rồi.

Người ta thường nói, khi uống rượu vào thì mình sẽ nói ra những lời thật lòng nhất, câu nói đó trong trường hợp của tôi là đúng hoàn toàn.

Nốc nửa bình vào người tôi dường như có thêm dũng khí mà nắm chặt hai bả vai của Ngọc Lan thò thè:

-Phong biết Lan đang buồn về chuyện gì, biết rất rõ là đằng khác! Nhưng Phong còn đang vướng bận rất nhiều việc, chẳng thể nào làm như ý mình muốn được Lan biết chứ?

-Phong có vẻ say rồi đấy!

-Phong không say, giờ đây điều Phong muốn nói với Lan nhất là một lời xin lỗi chân thành cho những gì mà Lan đã phải chịu đựng!

-Đừng mà Phong...!

Nàng vùng vai toang thoát khỏi tôi nhưng tôi lại càng nắm chặt hơn. Lần này tôi lấy hết can đảm ra mà chốt một câu cuối cùng:

-Hãy nghe Phong nói đây! Cho dù Lan có ra sao đi chăng nữa, Phong vẫn quan tâm tới Lan, vẫn luôn hướng về Lan và mãi mãi không bao giờ rời xa Lan...

Từng câu, từng lời tôi nói với Lan vang vọng rõ trong đêm vắng xuyên qua những tán lá xum xuê của cây táo cạnh nhà xòa xuống những vách tường nghe vọng lại từng câu một.

Tôi đã nói! Phải, tôi đã nói những lời sâu thẳm trong trái tim mình trong cơn say. Và giờ đây tôi sẵn sàng hứng chịu mọi hậu quả mà nó đem lại, từ Lan...

Nhưng trái lại với những dự đoán của tôi rằng nàng sẽ xả một tràn những lời chua ngoa vào mặt tôi vì tội sỗ sàng, thô lỗ hoặc tệ hơn là một cái bộp tay trời giáng vào mặt.

Lan đã không làm những điều đó, những điều mà một cô gái sẽ làm để tự bảo vệ mình trước một tên say mềm như tôi.

Thay vào đó, nàng nhẹ nhàng quàng tay sau cổ tôi, kéo ghì lại. Khẽ rướng đôi môi đỏ mọng của mình như chờ đợi một sự đáp trả ngọt ngào từ phía đối diện.

Với sẵn hơi men trong người, tôi không ngần ngại việc gì cả. Tất cả những hình ảnh của Hoàng Mai trong đầu tôi lúc đó chỉ là những hình ảnh mờ ảo, xoay vòng vòng tựa như những gì tôi thấy trước mắt.

Cho nên ngay khi Ngọc Lan thực hiện những hành động đó với tôi. Tôi cũng bạo gan kéo sát chiếc eo thon nhỏ của nàng gần lại mình, đáp trả cho nàng một nụ hôn thâm thiết nhất của tôi.

Nhưng khi đôi môi của tôi gần kề sát với đôi môi của nàng một dòng hơi rượu từ cuống họng bốc lên mũi tôi cay xè sau đó lan sang những bộ phận khác trên mặt làm tôi cảm thấy tôi tắm mặt này, đất trời như rung chuyển trong đôi mắt đầy hơi men của tôi.

Tay chân của tôi bỗng nhiên lao đảo, không còn đủ sức bám víu lấy thân hình của Ngọc Lan nữa. Tôi dần dần mất đi ý thức trong tiếng gọi í ới của nàng, từng chút từng chút một.

Tôi đã say.....

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Một buổi sáng an lành và không kém phần lạnh rung sau đêm Noel lại đến với tôi. Đang thiêu thiêu giấc nồng thì một giọng hát cao vút vang lên làm tôi chợt tỉnh giấc.

Đáng lí ra nếu như giọng hát đó không có gì đặc biệt thì tôi đã cuộn chăn nướng tiếp rồi, trời lạnh muốn rét run luôn mà. Đằng này giọng hát đó xuất phát từ bên trên tôi, lại còn đang hát bài *Đám cưới trên đường quê* mà tôi đã từng hát nữa chứ.

Chợt nhớ lại hôm qua mình đã ở lại nhà của Ngọc Lan không hề về nhà nên tôi bỗng giật thót tỉnh giấc hẳn.

Hiện giờ tôi đang nằm trên chiếc sofa, đắp một tấm chăn dày cộm ấm áp nhưng quan trọng là chiếc gối tôi dùng để kê đầu không giống những chiếc gối bình thường. Nó mềm mại, mịn màng y chang da người, lại còn rất thơm nữa. Mà cái cảm giác mịn mịn này quen lắm, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi.

Vừa định tìm hiểu thêm thì bỗng giọng hát ấy tắt đi, thay vào đó là một giọng nói lạnh băng cả sống lưng:

- Phong, gối đầu lên thì được! Làm những việc khác thì đừng trách!

Tôi giật mình bật dậy vì giọng nói lạnh băng đó là của Ngọc Lan. Thì ra nãy giờ tôi đang gối đầu lên đùi của nàng mà không hề hay biết.

- Phong nằm nãy giờ bao lâu rồi!

- Chỉ mới 5-10 phút thôi! Lan cũng mới thức dậy mà! Thấy Phong nằm co ro tội nghiệp nên cho mượn đó.

- L...Lan mới thức dậy! Vậy từ tôi qua tới giờ Phong ngủ với...

Tôi đây nàng nhăn mũi chỉ vào trán tôi:

- Đương nhiên là ngủ một mình rồi, hôm qua say Phong bết nê! Lan không lời xuống đây chắc Phong bị cảm lạnh trên sân thượng rồi đấy!

- Ô, Phong lên sân thượng làm gì?

- Sao... Phong không nhớ hôm qua đã làm gì à? – Lan bỗng ngập ngừng hỏi tôi.

Nhưng nhăn mặt bóp trán một lúc lâu, tôi vẫn chẳng thể nào nhớ ra được mình đã làm gì trên sân thượng cả.

- Chịu, cùng lắm Phong chỉ nhớ đã cùng Lan lên sân thượng ngắm cảnh thôi, còn chuyện gì xảy ra tiếp thì mờ mờ ảo ảo quá, không nhớ nổi

Nghe đến đây, nét mặt của Lan bỗng chuyển sắc. Sự vui tươi trên gương mặt của nàng không còn nữa, nó đã bị chiếm lấy bởi những nét ưu buồn lan tỏa.

Ngạc nhiên vì những biểu hiện của Ngọc Lan tôi liền quay sang nàng nhỏ nhẹ:

- Sao thế Lan, tự dưng buồn nữa rồi!

- Không có gì đâu, tại bài nhạc buồn quá làm Lan buồn theo đấy! – Vừa nói nàng vừa rút tai phone ra khỏi tai.

Nhưng ngay cả khi tháo tai phone ra, Ngọc Lan cũng không vui hơn là bao. Những nét buồn vẫn phảng phất đâu đó trên gương mặt thon nhỏ của nàng.

Vì chẳng biết nguyên do nỗi buồn bất chợt của Lan, tôi đành phải làm bù nhìn bất đắc dĩ mặc cho nàng ngồi thừ ra đó bầm bầm chiếc điện thoại bằng những ngón tay nhỏ nhắn của mình mà chẳng nói được lời nào an ủi.

Phải nói thật là cố gắng dằn lòng tôi mới nặng ra một câu nói để tiếp chuyện với nàng nhưng khổ nỗi nó lại cộc lốc, chẳng ăn nhập gì với những suy nghĩ trong đầu tôi cả:

- Mấy giờ rồi Lan?

- Ừm, 8h rồi!

Nghe nàng nói, tôi giật mình nhìn lại đồng hồ. Quả thật bây giờ đã 8h hơn rồi. Chợt nhớ về những gì nàng nói tối qua, giờ này chắc là ba mẹ của nàng đã về.

Để cho chắc hơn và cũng để có cơ hội tiếp chuyện với nàng, tôi bèn hỏi lại:

-Vậy ba mẹ của Lan đã về chưa?

-Họ về rồi!

-Họ đang ở đâu để Phong vào chào hỏi đã!

-Thui khỏi cũng được, ba mẹ Lan mệt nên ngủ rồi! – Nàng vội bỏ chiếc điện thoại xuống khẽ cười – Phong ăn sáng chưa, hay là ở lại ăn sáng nhé?

Lúc đó tôi cũng muốn ở lại ăn sáng lắm nhưng nghĩ lại bây giờ đã trễ. Hoàng Mai có thể đã về nhà rồi nên tôi không dám ở lâu. Dù gì tôi cũng rất muốn gặp mặt Hoàng Mai, đã 1 đêm không gặp em rồi mà. Có thể giờ này em đang mong ngóng tôi lắm. Càng nghĩ tôi lại càng nôn nao muốn về.

-Giờ trễ rồi, Phong phải về nhà đã! Hẹn dịp khác nhé!

Tôi ngập ngừng nói với Lan như một chú bé lễ phép, kính cẩn với chủ nhà.

-Phong về à? – Nàng bỗng thở dài rồi tươi cười chỉ sau phút chốc – Ừm...thời Noel này thế là đủ rồi! Dù sao cũng cảm ơn Phong về tất cả nhé!

-Không có gì! Vui là chính mà! Thôi Phong về đây! Tạm biệt!

Chừng khi tôi chuẩn bị dắt xe ra khỏi cổng thì Ngọc Lan lại gọi với phía sau làm tôi dựng chống xe ngơ ngác:

-Có chuyện gì vậy Lan?

-Hi, hôm qua Phong đã tặng quà Noel cho Lan rồi, đến lượt Lan tặng quà lại cho Phong chứ!

Nói rồi nàng đưa một chậu hoa được giấu sau lưng nãy giờ lên trước mặt tôi mỉm cười rất ư là rạng rỡ. Cảm tưởng như nó còn chói lóa hơn cả ánh mặt trời nữa đấy!

-Đây là hoa gì vậy, nhìn đẹp quá!

Tôi liếc mắt nhìn chậu hoa màu vàng sặc sỡ mà không khỏi trầm trồ vì nét đẹp của nó.

-Đây là hoa lan vàng, chậu hoa Lan quý nhất đó!

-Ồ không được đâu! Chậu hoa quý nhất của Lan mà!

-Không sao, ai chứ Phong thì Lan tin sẽ chăm sóc chậu hoa tốt mà! – Nàng khẽ cười lung linh như hoa – Phong giữ gìn cẩn thận nhé!

Nhận lấy chậu hoa từ trong tay Ngọc Lan, tôi có thể cảm nhận được độ nặng của chậu cũng như độ nặng của trách nhiệm đang đè nặng lên tay tôi.

Chậu hoa thật đẹp, thật lung linh, nó vàng rực đến nao nức lòng. Chẳng trách đây là chậu hoa Lan thích nhất. Nhớ những lần đến nhà Lan dạy võ lúc trước, lần nào Lan cũng chăm sóc tỉ mỉ chậu hoa rồi mới đi ra công viên học võ được.

Có những khi nàng còn đòi ôm theo chậu hoa ra công viên nữa cơ. Nhưng may sao tôi thuyết phục được nàng mới thôi cái ý định ấy, thật khổ gì đâu!

Ôm chậu hoa một cách cẩn thận. Tôi từ biệt Lan để trở về căn nhà yêu quý của mình.

Được một đoạn tôi linh tính như có ai đó đang theo dõi nên lên nhìn về phía cánh cổng trắng cao vút. Chợt thấy Ngọc Lan vẫn còn đang đứng đó, tựa lưng vào cổng mà nhìn theo tôi. Trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác bồi hồi đến xao xuyến con tim.

Nhưng tôi đã đi, đã cất bước khỏi căn nhà thân yêu đó rồi, không thể nào trở lại được nữa. Và lại nếu quay về thì tôi sẽ nói gì với nàng đây, “Chúc Lan buổi sáng vui vẻ “ chẳng?

Cùng lúc đó những luồng tư tưởng trong đầu tôi cũng hòa với ý định ấy:

“Mày nên bỏ qua cách ý định đó đi Phong ạ. Mày với Lan không thể nào đến với nhau đâu! Người mà mày cần thương yêu nhất bây giờ là Hoàng Mai đấy có biết không?

Mày thử nghĩ đi, trong 4 tháng qua ai đã chăm sóc cho mày, ai đã nấu cơm cho mày ăn, ai đã thức đêm trông chừng những lúc mày bị bệnh. Cả những khi mày gặp chuyện buồn ai đã cùng mày sang sẻ nỗi buồn đó.

Rồi cái lúc Hoàng Mai bị bắt cóc, em cũng sẵn sàng dẹp lòng tự trọng qua một bên mà tha thứ cho cái tánh nóng nảy của mày. Thử nghĩ xem bây giờ ai

là người xứng đáng để yêu hơn?”

Với những ý nghĩ như thế, tôi càng gồng người đạp xe nhanh hơn bất chấp đường phố bây giờ đã đông người qua lại.

Sau một hồi đạp vất vả, tôi cũng đứng trước cổng nhà mình. Trải qua một đêm nó vẫn không hề thay đổi gì. Vẫn cũ kĩ, hoen gỉ và đen thui lì lợm như từ trước đến giờ.

Nhưng có một điểm khác giữa chiếc cổng khi tôi rời khỏi nhà ngày hôm qua và cái chiếc cổng bây giờ đang án ngữ trước mặt tôi.

Đó là chiếc ổ khóa....

Nếu như ngày hôm qua khi tôi ra khỏi nhà cùng Hoàng Mai thì chiếc cổng đó do chính tay tôi khóa ngoài. Còn bây giờ chiếc ổ khóa đó lại đang khóa ở phía trong cánh cổng. Tôi biết không một tên trộm nào rảnh rỗi đến mức khóa trong cổng khi vào trộm cả. Vậy là có người đang ở trong nhà tôi?

Trong đầu tôi lúc này chỉ nghĩ đến hai người mà thôi. Một là ba tôi lúc nào cũng âm thầm về nhà để tạo bất ngờ cho tôi. Hai là người bạn gái xinh đẹp, đảm đang của tôi, Hoàng Mai.

Đặt chiếc chậu hoa ở gần cửa sổ. Tôi rón rén mở cửa nhà ra để tìm hiểu xem liệu đó là ai trong hai người trên.

Nhưng khi vừa mở cửa, tôi chẳng cần tìm đâu xa xôi. Người đó hiện mặc một chiếc đầm trắng tinh đang ngồi tựa đầu trên chiếc bàn ăn ở phía bếp, đứng hơn là ngủ tựa đầu trên đó. Còn trên bàn ăn bày biện đủ các món ngon mà tôi rất thích.

Không thể nhầm lẫn vào đâu được, đây chính là Hoàng Mai rồi. Em đang gục đầu ngủ trên bàn ăn. Và trên chiếc bàn đó toàn là những món mà em nấu để chờ tôi về!!!

Một cảm giác hối hận tự dung tràn ngập trong lòng tôi đến day dứt. Tôi lặng lẽ đi đến chỗ của em để được ngắm em kĩ hơn trong mắt mình.

Sắc mặt của Hoàng Mai bây giờ nhợt nhạt quá, cứ như đang bị bệnh nặng vậy. Thấy thế, tôi liền đi lên lầu lấy chiếc chăn xuống cho em đắp. Nhưng vừa quay gót thì xui thay tôi quơ tay trúng ngay cái cốc nhựa đang nằm trên bàn làm nó rơi xuống đất nảy lên nảy xuống mà phát ra một hồi những tiếng chát chúa đến nhức tai.

Hoàng Mai vì tiếng động đó nên giật mình tỉnh giấc, dụi mắt nói với giọng như đứt hơi:

-Hơ, anh về rồi đó à?

-À, ừ! Anh về trễ quá nên ngủ ở nhà thằng Toàn! – Tôi ngập ngừng vì sợ nàng hỏi tới nên đánh sang chuyện khác. – Em về lúc nào vậy?

-Em về từ tối qua! Nhưng anh về trễ quá, đồ ăn nguội hết rồi!

Nàng xụ mặt, tựa cằm lên hai cánh tay nhìn những món đồ ăn trên bàn giờ này đã lạnh tanh, mất hết sức hấp dẫn vốn có của nó.

Chắc chắn 1 điều rằng, để làm được những món này không phải đơn thuần vài chục phút là làm được. Tôi còn nhớ món chả chưng đang nằm trên bàn kia nàng phải chưng đến gần 1 tiếng đồng hồ mới hoàn thiện được. Vậy mà chỉ vì chờ tôi món chả chưng đó đã trở thành một món ăn ương lạnh, lạnh như không khí buổi sáng hiện giờ vậy.

Nhìn nét mặt buồn thiu như sắp khóc của Hoàng Mai, tôi có thể cảm nhận được em ấy đang rất thất vọng vì những món ăn đó giờ đã trở thành đồ thừa không còn ngon nữa. Ác hử nàng đã dành rất nhiều thời gian để làm những món này cho tôi, vậy mà...

-Anh xin lỗi, anh đã không về sớm!

Tôi nhích ghế sát vào Hoàng Mai nhẹ nhàng kéo em vào lòng mình âu yếm như bù đắp lại tất cả những giá lạnh mà em đã phải chịu đựng suốt đêm Noel cô đơn hôm qua.

Nhưng khi Hoàng Mai vừa rút sát vào lòng tôi thì một luồng hơi nóng tỏa ra từ cơ thể của nàng làm tôi chợt giật thót.

Theo bản năng, tôi đưa tay lên trán nàng ướm nhiệt độ thì quả thật đúng như tôi dự đoán, em đang bị sốt.

Khẽ khàng sờ em dậy, tôi lo lắng quệt đi những giọt mồ hôi đang đua nhau chảy xuống trên trán em:

-Sao vậy Mai, hôm qua em ngủ ở đây luôn à?

-Hôm qua em nấu xong thì thấy mệt nên tựa đầu lên bàn nghỉ một tý, vừa tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi...khục...khục...!

Những câu nói của Hoàng Mai kèm theo cả những cái ho sặc sụa khiến lòng tôi chua xót vô cùng.

Giá như hôm qua tôi về thẳng nhà luôn thì mọi chuyện đâu đến nông nổi thế này. Em đã nói sẽ về sớm để nấu ăn cho tôi mà. Từ trước đến giờ Hoàng Mai luôn giữ lời hứa, thế mà tôi lại phớt lờ điều đó để đi long ngong ngoài đường.

Giờ đây nhìn Hoàng đang Mai yếu ớt, lặt lủ trong lòng của tôi. Tôi bỗng cảm thấy thương em da diết

Sắc mặt hồng hào, với làn môi đỏ hồng không còn nữa, mà thay vào đó đó mà một khuôn mặt trắng bệch với làn môi tái nhợt đi vì lạnh.

Phải, nàng đang cảm thấy lạnh trong khi cả cơ thể như nóng ran như đang rực cháy.

Không thể để tình trạng này kéo dài lâu. Tôi liền bế Hoàng Mai lên phòng em. Mở toang cửa sổ để phòng thoáng mát

Liền đó đó tôi rót nước ấm trong bình thủy ra cái thau để chườm khăn cho em. Bởi một lẽ dĩ nhiên, chườm khăn lạnh không thể giúp người bệnh hạ nhiệt được, chỉ có chườm khăn ấm mới giúp các mạch máu giãn nở mà thoát nhiệt tốt hơn mà thôi.

Sau khi cho Hoàng Mai uống thuốc hạ sốt với nước đường, tôi liên tục chườm khăn, theo dõi nàng trong suốt khoảng thời gian đó.

Hoàng Mai đối với tôi lúc này chẳng khác nào quả trứng mỏng manh cần được chăm sóc nhẹ nhàng, từ tế. Mẹ em đã giao em cho tôi rồi thì tôi cũng phải có trách nhiệm chăm sóc, bảo vệ em chứ.

Thế nên tôi đã túc trực bên cạnh nàng trong suốt buổi sáng cho đến tận buổi chiều không rời bước.

Cho đến xế chiều thì bệnh tình của Hoàng Mai đã có chút thuyên giảm. Hơi thở đã đều đặn hơn trước, sắc mặt của em cũng đã hồng hào hơn nên tôi tạm thời yên tâm mà ra khỏi phòng em, xuống bếp nấu cho em một nồi cháo để hồi sức.

Về khoảng nấu nướng tôi không nhận mình nấu ngon nhưng cũng tự hào vì mình biết được một số lượng khá khá các món. Đặc biệt là từ khi Hoàng Mai chuyển về đây thì số lượng đó lại tăng lên chút đỉnh nhờ tài học lớn của mình.

Vì vậy việc nấu món cháo đối với tôi cũng chẳng khó khăn gì, họa chăng là việc sắc một ít thịt băm vào nồi cho hấp dẫn là hơi khó làm tý thôi. Từ đó giờ tôi quen sắc thịt to rồi mà, hôm nay phải băm nhỏ thịt ra khiến tôi không quen đôi chút.

Loay hoay một hồi tôi cũng chế biến xong nồi cháo thơm lừng của mình và tự tin đem nó đến cho Hoàng Mai hồi sức. Chắc em sẽ rất vui khi thấy tôi tự tay làm đồ ăn cho em thế này, phát khóc luôn cũng không chừng, hề hề!

Và thế tôi hí hửng bung tô cháo vào phòng Hoàng Mai với một tâm trạng cực kì hồ hởi. Đồ rằng nếu mà tôi mọc cánh thì có lẽ đã bay tít lên trời từ lâu rồi, sướng gì đâu!

Nhưng khi đẩy cánh cửa vào phòng Hoàng Mai, tôi bỗng ngạc nhiên vì trong phòng không có ai cả. Hoàng Mai đã đi đâu mất chỉ để lại chiếc giường với tấm chăn được gấp lại gọn gàng nằm trên ấy.

Lật lật để cháo xuống bàn, tôi ngó dáo dác 1 vòng xung quanh căn phòng của Hoàng Mai nhưng chẳng thấy tung tích gì cả.

Vừa toang quay ra khỏi phòng để tìm em thì bỗng từ đằng sau một ai đó lao đến ôm chầm lấy tôi sát rạt.

Sau một lúc định thần lại thì tôi mới nhận ra đó là Hoàng Mai. Không biết từ lúc nào em đã lên ra sau lưng để ôm tôi nữa. Nhưng phải nói là cái ôm của em ấm áp lắm, tôi như đang lâng lâng trên 9 tầng mây vậy. Nếu em không mở lời kéo tôi trở về thực tại chắc hẳn tôi đã bay đi đâu luôn rồi:

-Bất được anh rồi nha, không được bỏ em lại một mình nữa!

-Ô, em thức từ khi nào vậy?

-Em thức từ lúc anh rời khỏi phòng kìa! Cho anh bắt ngờ đó...khục...!

Đang nói nữa chùng Hoàng Mai lại bị cắt lời bởi những cơn ho sặc sụa khiến em phải che miệng mà ho lên từng tiếng khó khăn. Những cơn ho cứ dồn đến liên tục như pháo nổ vậy.

Vội vàng dìu Hoàng Mai lên giường, tôi vội lấy cốc nước trên bàn đưa em uống giảm ho rồi bung tô cháo thổi nhẹ cho bớt nóng:

-Em vẫn còn sốt mà, ăn cháo đi rồi uống thuốc!

-Cháo anh nấu đó hả?

-Ừ, học lớn của em đấy thử đi!

Nhưng Hoàng Mai lại đẩy tay tôi ra:

-Để em tự ăn được rồi, đâu phải con nít đâu!

-Không được, bị bệnh thì phải để anh chăm sóc chứ! Lỡ em cảm muốn không nổi lại đổ đầy ra giường thì rắc rối lắm!

-Hừm, anh chỉ được cái vẽ chuyện!

Hoàng Mai khi mới khoanh tay trước ngực mà quay mặt đi chỗ khác vờ như đang giận dỗi.

Biết ý, tôi ngồi sít sát lại em, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của em âu yếm:

-Lúc trước anh bệnh em cũng chăm sóc cho anh mà, giờ để anh chăm sóc lại cho em nha, vợ yêu!

-Tùy, muốn làm gì thì làm! –Em đỏ mặt ngáp ngừng.

Chỉ những lúc này tôi mới thấy Hoàng Mai dễ thương đến nhường nào. Gương mặt thanh tú của em đã sẵn đẹp. Nay lại được tô điểm thêm nét hồng do e thẹn lại càng làm nó trở nên lung linh, mê hoặc hơn cả. Cùng với đó là chiếc răng khểnh luôn xuất hiện theo nụ cười xinh tươi tựa như thiên thần của em. Chính nụ cười này đã khiến tôi phải điều đứng mỗi khi bắt gặp. Quả thật Hoàng Mai là cô gái có nụ cười đẹp nhất tôi từng gặp từ đó cho đến tận bây giờ, thương gì đâu!

Sau khi uống thuốc hạ sốt Hoàng Mai đã bắt đầu buồn ngủ do tác dụng phụ. Nhưng kể cả những lúc như thế này, Hoàng mai vẫn không muốn rời xa tôi một phút nào hết, cứ hề tôi nhắc mong lên định lấy thứ gì đó trên bàn thì em lại nhăn mũi nũng nịu:

-Lại muốn bỏ em trong phòng một mình à?

-Đâu có, anh vẫn ở lại đây mà!

-Hông được đi đâu nghe chưa?

-Ừay, rồi!

Dường như còn thấy vẻ miễn cưỡng của tôi, Hoàng Mai khẽ khàng ngồi dậy, tựa đầu vào vai tôi mà thỏ thẻ:

-Tối hôm qua ở nhà một mình em buồn lắm! Xung quanh chỉ là 4 bức tường lạnh lẽo khiến em rất sợ đó anh biết không?

-Ừ, anh biết mà!

-Những lúc em vui vẻ, bình thường anh có thể đi đâu tùy thích! Nhưng những lúc em buồn, em yếu đuối nhất hãy ở bên cạnh em, em sợ cảm giác bị bỏ lại một mình lắm, nha anh!

Từng lời thủ thỉ của Hoàng Mai với tôi nghe da diết đến nhói lòng. Em không cần tôi quá quan tâm em những lúc bình thường, em chỉ cần tôi bên cạnh những lúc yếu đuối mà thôi.

Người ta thường nói, con gái chỉ yếu đuối trước mặt người con trai mình thích. Như thế chẳng phải Hoàng Mai yêu tôi rất nhiều hay sao.

Nhìn nét mặt hiền hòa của em đang thiu thiu trong lòng tôi. Cảm giác như có một trách nhiệm nặng nề đang đặt lên vai tôi lúc này vậy. Một trách nhiệm bảo vệ Hoàng Mai khỏi những tên xấu, một trách nhiệm giữ mãi nụ cười thiên thần trên môi em.

Khẽ thom vào má em một cái thật nhẹ, tôi cam đoan như thế bằng cả sinh mạng của mình:

-Ừ, từ nay anh sẽ ở bên em những lúc em cần! Không chỉ thế, những lúc bình thường anh vẫn sẽ ở bên em! Không bao giờ bỏ rơi em đâu!

Nghe được những lời cam đoan của tôi, Hoàng Mai càng rút sát vào người tôi hơn như thể trong tim tôi có một cái lò sưởi luôn luôn sưởi ấm những người đến gần nó vậy.

Không chỉ em được sưởi ấm mà còn có cả tôi được em sưởi ấm lấy nữa. Làn da mịn màng ấm dịu cùng với hương hoa ngào ngạt tỏa ra từ cơ thể của em khiến tôi như bay bổng vào trong 1 khoảng không nào đó không thể xác định được. Nhưng tôi biết rằng, khoảng không đó rất êm ái và dịu êm tựa như cả người em lúc này vậy.

Đột nhiên em bỗng lạnh giọng hỏi tôi một câu đã hỏi từ ban sáng:

-Tối qua anh đã đi đâu em quên mất rồi?

Giật thót bởi câu hỏi của Hoàng Mai, tôi lưỡng lự giữa hai câu trả lời lúc này đang thay nhau xâm chiếm lấy khối óc của tôi.

Một đằng là sẽ trả lời thật cho em biết những gì tôi qua đã làm tại nhà Ngọc Lan Một đằng là sẽ dối gạt em rằng tôi đã ở nhà một thằng bạn nào đó như tôi đã từng vào lúc sáng.

Thật ra tôi cũng muốn nói thật cho em biết những gì tôi đã làm tối qua lắm nhưng nhìn sắc mặt đang hạnh phúc của Hoàng Mai thế này tôi không tài nào nói được. Sợ rằng khi nói ra em sẽ sốc mà bệnh trở nặng mất.

Vậy nên tôi đã chọn cách thứ 2, nói dối em:

-Anh đã nói lúc sáng rồi mà, anh về trễ nên ngủ ở nhà thằng Toàn!

Tự dưng Hoàng Mai bỗng rơi nước mắt khi nghe tôi trả lời làm tôi hốt hoảng mà đỡ dành:

-Gi thế Mai, sao khóc vậy?

-Không...không có gì đâu, bụi nó bay vào đây! Anh đóng cửa sổ dùm em đi!

Làm theo lời của em tôi rời giường, khép kín hai cánh cửa sổ lại làm căn phòng trở nên tối mịt, âm u đến lạnh người:

-Tôi quá hay anh mở một cánh cửa sổ ra nhé!

-Không đâu, sáng quá em chói mắt lắm!

Nhưng khi trở lại chỗ cũ để ngồi cạnh em, Hoàng Mai bỗng trầm giọng mà nhìn vu vơ ở một nơi nào đó:

-Anh đi nghỉ đi!

-Ồ sao vậy?

-Um, sáng giờ chắc anh cũng đã chăm sóc em mệt rồi! Em cũng cần nghỉ một lát đã!

-Chẳng phải...?

Nhưng Hoàng Mai chặn lời tôi ngay:

-Lúc này em bình thường mà, chưa đến lúc yếu đuối đâu! Bạn gái anh đâu dễ gục ngã chứ!

Đình ninh những lời nói của em là sự thật, tôi lui bước đi đến cánh cửa phòng của em:

-Vậy em nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe nhé!

-Hi, biết mà!

Chẳng còn lời nào để nói nữa tôi đành dẫn lòng bước khỏi căn phòng thân yêu đó. Và nghĩ một cách ngây ngô rằng Hoàng Mai chỉ đang mệt và muốn nghỉ ngơi một cách yên tĩnh mà không hề biết trước rằng, một biến cố lớn đang sắp xảy đến với tôi, rất gần...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Sau sự kiện đó, Hoàng Mai ngày một trở nên đổi khác.

Những món ăn của em nấu không còn ngon như trước nữa dù nó không thay đổi là bao nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sự thay đổi nhỏ đấy.

Rồi có những khi ngồi sau xe tôi, chẳng biết em làm gì mà gọi đến cả chục tiếng em mới trả lời một cách gượng gạo rằng mình đang học bài.

Nhưng những sự việc trên tôi cũng chẳng quan tâm lắm vì con người mà. Phải có lúc này lúc khác chứ. Nhất là đối với một cô gái bí ẩn như Hoàng Mai thì việc đó không còn là lạ đối với tôi nữa. Những chuỗi ngày kì lạ khi ở chung với Hoàng Mai đã trở thành một phần trong cuộc sống thường nhật của tôi rồi.

Chỉ có điều nó quá khác với những gì tôi đã thấy trước đây. Cảm giác như Hoàng Mai đang cố lảng tránh tôi. Nhưng phải vì lí do gì đó mới được chứ. Tôi tin chắc rằng kể từ sau Noel, tôi chẳng làm việc gì cho em bận cả, ngày nào tôi cũng dành hầu hết thời gian của mình bên em. Vậy mà vì sao em lại lảng tránh tôi, yêu thương em như thế chưa đủ sao?

Và sự việc cứ tiếp tục diễn ra một cách âm thầm như thế cho đến khi chúng tôi được nghỉ Tết Tây.

Đó là một buổi sáng đẹp trời vào ngày đầu tiên của năm mới. Tôi và Hoàng Mai đang chuẩn bị đồ đạc để về thăm nhà mẹ em như đã bàn tính lúc trước. Nói là chuẩn bị đồ đạc thôi chứ tôi cũng chẳng làm gì ngoài vụn vào trong người một bộ đồ cho lịch sự để đến nhà em thôi.

Nhưng Hoàng Mai, em đang chuẩn bị đồ với nghĩa đen thực sự.

Em đã thức dậy từ sáng sớm thu xếp tất cả đồ đạc trong phòng mình vào vali rồi để ra trước phòng trong sự ngỡ ngàng của tôi.

-Em làm gì vậy Mai, sao xếp đồ vào vali hết vậy?

Tôi lật đật chạy đến trở mắt.

-Em quên nói với anh! Em muốn qua nhà mẹ ở khoảng 1 tuần!

-Ở 1 tuần à?

-Ừm, bấy lâu nay sống xa mẹ em nhớ lắm!

Chứng thấy cái mặt phờng ra như cái bánh bao chiều của tôi, Hoàng Mai khẽ cười nói đơn:

-Em chỉ ở một tuần thôi không hề gì đâu! Nếu anh muốn thì qua rước em đi học cũng được!

Nghe thế tôi cũng ấm lòng mà tạm chấp nhận những điều kiện mà Hoàng Mai đưa ra. Tuy không ở cùng với em 1 tuần nhưng được chở em hằng ngày cũng tốt rồi. Hoàng Mai vẫn chưa về nhà chồng mà, tôi đâu thể giữ em ở nhà tôi mãi được, vậy nên tôi đành phụ em một tay dọn số đồ còn lại vào vali rồi nhanh chóng rời khỏi nhà.

Dọc đường đi, có lẽ vì phải ôm chiếc vali to tổ nài, cũng có lẽ vì chẳng có gì để nói nên tôi và Hoàng Mai chẳng ai nói với ai một lời nào hết. Riêng tôi mặc dù dùng sức đạp xe rất mệt nhưng lúc nào cũng hi vọng em sẽ nói với tôi một lời nào đó để phá vỡ bức tường im lặng mấy ngày qua giữa hai chúng tôi.

Nhưng mong ước vẫn mãi là ước mong. Kể từ lúc đấy cho đến khi tôi đặt chân trước cửa nhà em tuyệt nhiên vẫn không có một lời nào được nói ra cả.

-A, chị hai! Anh Phong!

Thằng Tuấn em trai của Hoàng Mai vừa thấy chúng tôi vào nhà đã reo lên inh ỏi làm mẹ em từ trong phòng cũng lật đật chạy ra:

-Con về thăm mẹ đấy à Mai?

-Hu, con đâu xa mẹ lâu được đâu!

Như để phụ họa cho câu nói đó, em liền chạy đến ôm chầm lấy mẹ mình âu yếm:

-Con nhớ mẹ lắm đó!

-Con bé này, mới không gặp có mấy tuần mà làm nũng với mẹ rồi!

Dù nói thế nhưng bà cũng cười xòa mà ôm lấy con gái cưng của mình thăm thiết, thiết là cảm động!

Thấy tôi đứng lù lù ở đấy. Mẹ em liền chuyển mục tiêu sang tôi bông đùa nhưng đầy cất có:

-Mấy tuần nay con đối với còn gái cô thế nào vậy?

-Hơ, vẫn bình thường mà cô, đ...đâu có gì đặc biệt!

-Sao con gái cô mập ra một chút thế này!

-M...mập thì chắc là ăn nhiều đấy cô!

Chẳng biết mô tê gì, cả hai người đều cười rũ rượi để mặt tôi tên tò như thằng nhóc mới rớt cây cà lem xuống đất mà chưa kịp liếm phát nào, sượng vô cùng!

Nhưng may sao mẹ em lại chủ động gỡ rối cho tôi:

-Hai con ăn trưa chưa! Nếu chưa thì hai đứa vào hâm nồi cá kho trong bếp đun mẹ đi, mẹ mắc bận công việc trong phòng tý!

Nghe vậy tôi hí hửng trong lòng vì được mẹ em tạo điều kiện để được gần gũi Hoàng Mai.

Ấy thế mà khi vừa định quay sang em bông đùa vài câu thì nhận ngay câu nói lạnh băng:

-Anh ngồi sô pha chơi với bé Tuấn đi, để em đi hâm!

Cả người tôi lúc này như chết cứng theo hàn khí tỏa ra từ câu nói đó. Nếu như không có thằng Tuấn lấy tôi rủ chơi cùng thì chắc tôi đã chết đứng tại chỗ nhìn Hoàng Mai thẳng thừng quay gót vào bếp rồi.

Suốt buổi hôm đó mặc dù tâm trí tôi có đôi phần bị phân tán vào những trò chơi trẻ con của thằng Tuấn nhưng tôi vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ về những biểu hiện của Hoàng Mai được. Nó quá khác thường, quá lạ lẫm. Tôi chưa từng thấy Hoàng Mai cư xử như thế này với ai một lần nào cả, thậm chí là với người lạ.

Vì sao chứ? Tôi có lỗi gì chẳng, đã làm em giận chẳng?

Không hề, suốt từ Noel cho đến nay tôi vẫn chưa một lần nào làm em buồn cả. Vậy thì nguyên nhân là do đâu chứ. Chẳng lẽ là do tôi quá quan tâm em khiến em chán chường tôi sao.

Không thể nào, chính em đã nói tôi nên quan tâm em nhiều hơn mà. Vậy là vì lý do gì?

Cứ thế tôi lại suy nghĩ. Lúc nào cũng suy nghĩ. Suy nghĩ mọi lúc mọi nơi. Ngay cả lúc ăn cơm cùng mẹ nàng tôi cũng suy nghĩ.

Mỗi lần liếc sang nét mặt hàn băng, lạnh lùng của Hoàng Mai tôi lại thêm nặng lòng với những suy nghĩ trong đầu mình.

Vì vậy bữa đó tôi ăn cơm rất ít, ít đến nỗi mẹ Hoàng Mai còn phải ngạc nhiên khi những món bà nấu mà tôi chẳng tỏ ra thèm thuồng ăn ngấu nghiến như trước:

-Sao con ăn ít vậy, cô nấu không ngon hả?

-Không đâu cô, tại con hơi bị đầy bụng nên ăn không được nhiều ạ!

Vì không muốn làm mẹ Hoàng Mai phiền lòng, tôi đành tự lừa dối bản thân rằng món cá kho đó rất ngon mặc dù tôi chẳng nhớ nổi nó có mùi vị như thế nào khi ăn lúc này. Tất cả tâm trí của tôi đều dồn vào Hoàng Mai cả rồi. Bây giờ dù có ăn cao lương mỹ vị thế nào tôi cũng chẳng thấy ngon.

Đến xế trưa, thằng Tuấn đã ngủ khò trên chiếc ghế sofa sau khi chơi trò vật lộn với tôi lúc này. Còn tôi mắt vẫn mở trao tráo chẳng tài nào ngủ được. Trong đầu tôi lúc này chỉ toàn là những hình ảnh hàn băng giá lạnh của Hoàng Mai lúc sáng đang xoay vòng trên trần nhà theo những cánh quạt trần đang xóa từng ngọn gió mát lạnh xuống thân thể ỉu xiu của tôi.

Mãi đến một lúc lâu sau tôi mới dỗ mình vào giấc ngủ được. Nhưng chỉ mới vừa thiêu thiêu đôi mắt mệt mỏi tôi lại bị một bóng người đến ngồi kế bên đánh thức.

Cố gắng dụi mắt cho phai hết những cơn buồn ngủ còn đọng lại. Tôi chợt giật thót khi biết được, bóng người đó chính là Mai.

Bộ đầm hồng lợt ban sáng bây giờ đã được thay bởi một bộ đầm khác nhưng là màu kem sữa nhìn xinh xắn như ngày nào.

Nhưng cái làm tôi giật thót là việc Hoàng Mai chủ động đánh thức tôi. Và trên hết là việc chủ động nói chuyện với tôi:

-Anh còn thức không Phong!

-À...anh đây!

-Đi chơi với em nhá!

Bị giật thót bởi lời đề nghị của em, tôi như tỉnh giấc hẳn.

Nhưng để chắc rằng mình không nghe lầm, tôi lại hỏi em một lần nữa:

-Em vừa nói đi đâu?

-Em nói là anh có đi chơi với em không, chồng ngốc!

Được nghe những lời nói oanh vàng của Hoàng Mai, tôi cảm giác như một dòng năng lượng nào đó bắn ra từ trong tim tôi chạy rần rần trong cơ thể đến sáng khoái cả người.

Trong lòng tôi lúc này tràn ngập một cảm xúc lâng lâng, dạt dào khó tả. Tôi không biết phải diễn tả cảm xúc đó như thế nào nhưng quả thật nó rất rất là vui sướng. Vui đến nỗi tôi cứ như muốn bay vọt lên trời xanh trời nở trung như những trận pháo hoa sắc sỡ vậy, sướng gì đâu.

Và với lời đề nghị như thế tôi không thể nào không đồng ý được. Gật đầu rập rập luôn là đằng khác ấy chứ, vui quá mà!

Vậy nên điểm đến đầu tiên của chúng tôi là bến Bạch Đằng, một địa điểm nằm gần Bến Nhà Rồng.

Tuy đây là nơi nổi tiếng với nhà hàng Cá nhưng tôi có tiền bạc gì đâu mà leo lên cái nhà hàng sang trọng ấy. Nên chỉ đi dạo dọc tuyến đường đầy cây cỏ thôi. Và lại tôi đã có Hoàng Mai cạnh bên rồi nên chẳng cần đi đâu khác, chẳng cần làm gì khác. Chỉ cần đi sánh vai cùng em thôi thì tôi cũng đã mãn nguyện rồi.

-Nè, em xin lỗi nha!

Hoàng Mai bỗng đứng sững lại trữu mắt nhìn tôi đầy cảm xúc.

-Ồ, xin lỗi về việc gì?

-Mấy ngày nay em đã lạnh nhạt với anh đó!

Nghe được những lời này, tâm trạng tôi như mở cờ nên liền đặt em xuống băng ghế đá nhẹ giọng:

-Không có gì đâu em! Anh chỉ lo em còn giận chuyện hồi Noel thôi!

-hông có đâu, anh biết tính của em mà! Mấy ngày nay em thấy trong lòng hơi bức rức nên vậy thôi!

Hoàng Mai khẽ nắm lấy tay tôi như để sưởi ấm trái tim giá lạnh đã bị em làm đóng băng xuống mấy ngày qua.

Những cảm xúc thân thương trong lòng tôi lại 1 lần nữa được nằng khơi dậy dâng trào. Tôi cố không thể hiện tình cảm ở chốn đông người nhưng khi nhìn vào nụ cười rạng thiên thần rạng ngời thể kia, những cảm xúc thiết tha gần gũi cứ thôi thúc tôi cưỡng lại lí trí của mình.

Và hoàn toàn không tự chủ, tôi cúi xuống hôn lên má em.

Đó là một nụ hôn phớt rất khẽ nhưng cũng đủ để Hoàng Mai nhận biết được chuyện gì đã xảy ra mà tròn mắt nhìn tôi một cách đầy kinh ngạc.

Trong khi tôi còn đang tự nguyên rủa mình vì tội sấn sát thì Hoàng Mai bỗng buộc miệng mắng yêu:

-Lại lợi dụng, hư quá!

Mặt nóng ran, sượng ngắt. Tôi định bỏ tay em ra quay mặt đi chỗ khác nhưng Hoàng Mai đã chộp lấy mặt của tôi, ghì lại với giọng dỗ dành:

-Em có nói không thích hồi nào đâu!

Đến gần tới, những ngọn gió lùa thổi từng đám mây đen sít lại gần nhau tạo thành một dãy mây đen kín mít cả bầu trời xanh thẳm. Khí trời đã bắt đầu chuyển lạnh theo những cơn gió thổi tấp vào chúng tôi mát lạnh đến rung người.

Trời đang chuyển mưa...

Dù những cơn mưa trái mùa thế này đã không còn xa lạ với dân Sài Gòn nữa nhưng mỗi lần xuất hiện nó lại tạo nên một cảm giác xao xuyến lòng người đến vô vàng. Hơn thế nữa những rắc rối mà nó để lại chẳng dễ chịu chút nào cả, bởi lẽ mưa xuống thì ướt. Mà ngộ lắm các bạn ạ, phàm khi ta thủ sẵn áo mưa thì trời hầu như khô ráo, còn khi ta quên mang thì lúc nào cũng mưa lớn, nghịch lí là thế đấy!

Cho nên với thời tiết thế này, tôi chẳng thể nào tiếp tục chuyện đi chơi được nên vội đề nghị với Hoàng Mai:

-Trời sắp mưa rồi đó, về thôi em!!

-Vẫn chưa mà, hay mình nán lại một chút nhé!

Xét thấy những áng mây kia vẫn chưa hội tụ đủ để có thể tạo thành những cơn mưa lớn nên tôi chép miệng tiếp tục buổi đi chơi với đầy sự hoan hỉ trong lòng.

Lần này chúng tôi đến cầu Ánh Sao ở Phú Mỹ Hưng, vì vào buổi tối chẳng nơi nào đẹp bằng nơi này cả.

Cầu Ánh Sao vào ban ngày cũng chỉ là một cây cầu bình thường thôi, nhưng vào ban đêm, khi hàng trăm bóng đèn lấp dọc chiều dài của cầu được người ta bật sáng, nó liền trở thành một cây cầu sáng lung linh trong màn đêm tối mịt.

Nhìn từ xa, cầu Ánh Sao giống như một dãy thiên hà lấp lánh nối 2 bờ vũ trụ huyền ảo, đầy sắc màu lung linh trong ánh nhìn của những người ngắm nhìn nó.

Vì đây là nơi dành riêng cho người đi bộ nên không một chiếc xe nào được bén mảng vào đây cả. Đó là lí do vì sao đa số những người thích chạy bộ, những gia đình yêu sự yên tĩnh, những người nước ngoài và trên hết là những cặp tình nhân đều chọn nơi này làm điểm đến riêng tư cho mình.

Tay trong tay cùng Hoàng Mai đi dạo trên cầu, cảm xúc lâng lâng bay bổng ban sáng vẫn chưa thuyền giảm. Trái lại nó còn dâng trào, ngập tràn trong cơ thể tôi đến sững tê người.

Lén nhìn gương mặt thanh tú, rạng ngời nắng mai của em. Cảm giác như màn đêm xung quanh tôi đã tan biến đi hết. Cả đất trời này cứ như chỉ dành riêng cho tôi và em vậy.

Có lẽ vì phát hiện tôi lén nhìn nãy giờ nên Hoàng Mai khẽ cúi mặt mắng yêu:

-Phong háo sắc, lại muốn hôn nữa phải hông?

-Ừc, đâu có! Tại...

-Tại sao?

-Tại...đẹp...!

Những lúc tôi như thế em chỉ lắc đầu cười khi rồi tựa sát vào người mà gục đầu lên vai. Và cũng trong những lúc thế này tôi mới có thể ngửi được mùi thơm phảng phất trên mái tóc suông mượt của em.

Có lẽ vì tôi chưa biết hết mùi hương của từng loại dầu gội cũng không thể biết được loại dầu gội mà Hoàng Mai dùng. Chỉ biết rằng nó rất thơm, rất dịu êm, tôi có thể ngửi mãi suốt cả ngày mà không chán đấy, tin không?

Nghỉ chân trên ngọn đồi nhân tạo gần khu cầu Ánh Sao, tôi và Hoàng Mai mở hộp bánh tráng trộn vừa mới mua ra mà thưởng thức coi như món lót dạ vì tôi chẳng mang theo tiền nhiều để ăn tối.

Dù cũng là 1 trong những món khoái khẩu của tôi nhưng tôi chẳng thể nào để Hoàng Mai đói được. Vẫn phải buộc miệng thốt ra một tiếng no để Hoàng Mai an tâm thưởng thức một cách trọn vẹn hộp bánh tráng.

Nhưng dù cho tôi có cố kìm nén thế nào cũng không thể thắng nổi cơ thể mình được. Đang nhập tâm nhìn đói thì bụng tôi đột nhiên réo vang lên làm cho Hoàng Mai đang ăn cũng phải tròn mắt kinh ngạc để rồi giận dỗi nhéo tôi một phát đau điếng:

-Chồng ngốc, ai bảo anh nhìn cho em hả?

-Thì anh không đói mà!

-Còn giấu nữa! Ăn hết cho em!

Hoàng Mai thẳng thừng chìa nửa hộp bánh tráng ra trước mặt tôi nhăn mũi.

-Em cứ ăn đi! Anh no mà!!

-Hông được! Anh phải ăn hết! Em sẽ ngồi coi anh ăn đó!

Chẳng thế nào làm khác, tôi đành nhận lấy hộp bánh tráng từ tay em mà ăn một cách miễn cưỡng mặc dù trong lòng đang rất vui sướng vì cuối cùng chiếc bụng đói meo của mình cũng được an ủi bằng chút ít thức ăn đấy, để chịu gì đâu!

Đến gần 9h, những hạt mưa đã bắt đầu rơi lất phất trên đỉnh đầu chúng tôi.

Vội vã nắm tay Hoàng Mai về chỗ giữ xe, tôi và em cùng tung tăng chạy một cách hồn nhiên như trẻ thơ trên cầu Ánh Sao để cho kịp với cơn mưa đang đến gần trước mắt.

Nhưng cuối cùng, chỉ vừa xuống đến chân cầu, cơn mưa đã tóm gọn chúng tôi trong làn nước rét rung, giá lạnh. Mặc dù cả hai chúng tôi đều ướt sũng vì mưa bị tạt nhưng vẫn quyết định bước chậm rãi trên đường để gọi là thưởng thức cảnh vật đêm mưa trong khi những người khác đang chạy bán sống bán chết tìm chỗ trú thân.

Hoàng Mai giờ đã nép gọn trong vòng tay che chở của tôi dù chính em là người đã khởi sướng ý kiến ngắm cảnh này.

Thấy em đang co ro như một chú mèo con nhiễm lạnh, tôi chợt mở miệng trêu đùa:

-Xem ai đang rung cầm cập kia!

-Hừ, hông che cho người ta còn nói!

-Ồ, ai đề ra ý kiến này vậy ta!

-Ghét...!

Em giậm chân huỳnh huých xuống đất mà bỏ đi một mạch làm tôi phải cuống cuồng chạy theo:

-Ủầy, đừng giậm mà vọt yêu!

-Hông thèm...!

-Thôi mà, lại đây kéo lạnh đó!

-Hừ!

Hoàng Mai giận dỗi quay đi nhưng vẫn nhích sát vào người tôi khi tôi kéo nhẹ em vào lòng.

-Phong nè, em lại quên anh đã đi đâu vào đêm noel rồi!

-Đương nhiên là qua nhà thằng Toàn rồi!

Bị phân tâm bởi cái lạnh và mưa, tôi đáp gờn lộn mà không kịp nghĩ. Chỉ biết rằng sau khi nghe tôi trả lời, Hoàng Mai bỗng xụ mặt như cái lần tôi trả lời em lúc trước, không biết em có khóc như đứng lần trước hay không vì tôi không biết được những hạt nước trên mặt em là nước mắt hay mưa...

Một cách nhanh chóng, Hoàng Mai lại trở về trạng thái bình thường mà tiếp tục hỏi tôi:

-Nếu vắng em rồi, anh có buồn không?

-Đương nhiên là buồn rồi, em là cuộc sống của anh mà.

-Phong ơi, xin anh đừng buồn khi không có em bên cạnh nha...

-Vì sao...

Chưa tròn câu, Hoàng Mai đã chồm lên hôn vào môi tôi một nụ hôn thắm thiết.

Nụ hôn đó rất chặt, rất sát, cảm tưởng như cả hai đứa tôi lâu rồi không gặp vậy. Lần này tôi không còn ngỡ vì những nụ hôn đột ngột của em như lúc trước nữa.

Tôi đã vòng tay ôm em, hôn trả lại em nụ hôn đó. Một nụ hôn ngọt ngào, cháy bỏng. Một nụ hôn mãnh liệt, sâu đậm. Nó lấn át đi cái lạnh mà những hạt mưa đem lại.

Một nụ hôn trong mưa...

Rất lâu sau đó chúng tôi mới trở về hiện tại trong màn mưa vẫn dày đặc từ trên trời rơi xuống như trút nước. Hai đứa tôi giờ này đã ướt mem, lạnh buốt nhưng vẫn không thể nào rời tay nhau được.

Nhưng rồi chuyện gì đến nó cũng sẽ đến.

Hoàng Mai bỗng nhìn tôi với đôi mắt ưu buồn, xa xăm như vô hồn khiến tôi phải giật thót. Nhưng vẫn không thể nào bù với câu nói vẫn còn vang vọng trong tâm trí tôi cho đến bây giờ được:

-Minh...chia tay nha anh!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Tôi vẫn còn nhớ cái đêm u tối đó, một đêm mưa to như trút nước.

Viễn tưởng tôi và Hoàng Mai sẽ mãi mãi là của nhau sau những gì chúng tôi đã trải qua nhưng không. Cuộc đời không bao giờ suông sẽ như ta tưởng, mong ước vẫn chỉ là ước mong.

Trong đêm ấy, Hoàng Mai đã thẳng thừng nói lời chia tay với tôi. Những lời nói của em tựa như tiếng sét chát chúa trên bầu trời đen ngòm đánh vào tai tôi đến choáng váng cả mặt mày.

Phải khó khăn lắm tôi mới nhả được những thứ đang nghẹn ứ trong cổ họng của mình ra để gượng lời nói với em:

-Tại sao vậy Mai...chúng ta...đang rất tốt mà...!

Nghe tôi nói, em chỉ cười khẩy rồi nhìn thẳng vào mặt tôi tuông ra những lời nói chua ngoa như oán hờn bấy lâu nay:

-Tại sao ư? Vì cơ bản anh không thực sự yêu em!

-Không...thế nào, anh yêu em mà!

-Anh yêu em? Được, vậy em hỏi anh lúc trước, sau khi anh rời khỏi nhà của Lanna, anh không về lại qua nhà của Ngọc Phương, còn nói dối em là qua nhà bạn nữa, vì sao?

-Anh...

-Rồi lúc diễn văn nghệ chiếc áo kỉ vật của mẹ anh, đến em anh còn chưa cho đựng vào vậy mà anh lại đem nó cho Lanna mặc, anh có xem em ra gì không?

-Nhưng...

-Những chuyện ấy qua rồi em cũng đã tha thứ cho anh! Nhưng cho đến Noel năm nay, anh đã làm em thất vọng hoàn toàn!

-Sao chứ...?

-Thực chất, anh không ở nhà Toàn như anh đã nói. Em đã gọi điện cho Nhi, bạn ấy nói rằng tiệc đã kết thúc lúc 10h tối, vậy từ 10h tối cho đến sáng nay anh đã đi đâu chứ?

-Anh...đi...à

-Đến giờ này anh còn muốn dối gạt em sao! Em đã cho anh rất nhiều cơ hội để trả lời rồi nhưng anh vẫn thế, chẳng thay đổi chút nào! Bởi lẽ anh có bao giờ yêu em thật lòng đâu. ...

....Chát....

Như thế nhưng cảm phần đã dồn nén tự bao giờ, vừa dứt câu Hoàng Mai liền vùng tay tát vào mặt tôi một bạt tay đau điếng. Nhưng cái tát đó không bao giờ bị được nỗi đau đang giày xéo trái tim tôi lúc này.

Phải, từ đó đến giờ tôi đã dối gạt em rất nhiều. Từ việc giúp đỡ bé Phương, cho đến việc đi chơi Noel năm nay chẳng lần nào mà tôi không nói dối em cả. Thật lòng mà nói tôi không muốn dối gạt em đâu nhưng mỗi lần đối diện với khuôn mặt thánh thiện ấy tôi chẳng thể nào nói thật được, sợ rằng em sẽ buồn, sẽ giận tôi và tôi phải tốn rất nhiều thời gian mới dỗ dành em được.

Nhưng dù biện cho mình một lí do như thế, tôi cũng chẳng thể nào thỏa mãn nổi. Dường như đó không phải là lí do duy nhất tôi nói dối em. Thế chẳng lẽ tôi đã không em yêu thật lòng như em đã nói hay sao?

-Không, không thể nào! Anh vẫn yêu em mà!

Tôi lớn giọng tột độ như thể đang cãi lại chính bản thân của mình. Nhưng Hoàng Mai vẫn bình thản:

-Vậy em hỏi anh một lần cuối! Tối Noel qua anh đã đi đâu?

-Anh...đến nhà...Lanna!

-Anh đã làm gì ở đó?

-Anh chỉ ăn Noel cùng rồi ra về thôi!

Đến đây Hoàng Mai bỗng lắc đầu bước lui về sau như thể tôi là một tên xấu xa nhất thế gian vậy:

-Phong, hết rồi! Đến bây giờ anh vẫn còn dối gạt em!

-Anh, dối gạt em chuyện gì chứ!

-Không ư! Lúc ban sáng hôm đó anh về, người anh toàn là mùi nước hoa con gái, lại còn đem chậu Lan về nữa! Ngay từ đầu anh đâu có yêu em, anh chỉ vì trách nhiệm muốn bảo vệ cho em thôi phải không?

Đến đây tôi chẳng còn có thể biện minh được một lời nào nữa. Những lí lẽ của Hoàng Mai quá xác đáng.

Tôi đã từng nói rằng, con gái có giác quan thứ 6 là hoàn toàn đúng. Hoàng Mai bằng một cách nào đó đã cảm nhận được tôi không thực sự yêu em ấy. Nhưng đó chỉ là lúc trước, còn bây giờ khi em đã chiếm một phần không nhỏ trong trái tim tôi rồi, có sao sự việc lại diễn biến đến mức này cơ chứ.

Thế rồi...Hoàng Mai từ từ bước đi, để lại cho tôi những lời nói chưa xót đến nhói lòng:

-Phong, vì anh em đã thay đổi rất nhiều từ cách ăn mặc cho đến tính cách! Nhưng anh không bao giờ chịu hiểu cho em cả! Vậy...kể từ ngày mai em sẽ không còn là Hoàng Mai bé bỏng, hiền dịu của anh nữa! Hãy quên em đi, hãy cắt em vào một chiếc tủ khóa nào đó mà không một loại khoá nào có thể mở được!

-Mai à em đừng đi! – Tôi với giọng yếu ớt.

-Anh vẫn còn non nớt trong tình yêu lắm, anh vẫn chưa thể định hình được tình yêu là gì đâu! Em biết em không phải là người duy nhất yêu anh. Nhưng em chỉ khuyên anh một điều, trước khi yêu ai, anh phải hiểu được tình yêu là gì trước đã, nếu không anh chỉ khiến người đó đau hơn mà thôi...

-Đừng bỏ rơi anh mà...

-Những lời em muốn nói với anh đã hết rồi, làm theo hay không là tùy anh! Tạm biệt Phong, người em đã từng yêu rất nhiều...

Khi tiếng nói của Hoàng Mai vừa dứt thì cũng là lúc hình bóng của em trong cơn mưa không còn nữa chỉ để lại một mình tôi sấm hối trước bức tường mưa dày đặc, tầm tã trong đêm tối u buồn, náo ruột

Hoàng Mai đã xa tôi thật rồi, người con gái lúc nào cũng thương yêu tôi. Chỉ vì tôi non nớt trong tình yêu mà đã để vuột mất em trong tầm tay. Chỉ cách đây ít tiếng tôi và em còn tay trong tay vui vẻ biết chừng nào vậy mà bây giờ lại mỗi đứa một nơi.

Còn có thể nói gì được đây ngoài hai chữ kết thúc? Tôi với em thậm chí đã tính đến chuyện sau này của hai đứa như một lời hẹn ước cho tương lai tươi đẹp trước mắt...

Mưa vẫn rơi là tả trên con đường nhựa giờ này đã ướt sũng vì thấm nước. Từng cơn gió cứ rít vào người tôi lạnh đến cắt da cắt thịt nhưng dù gió có lạnh đến đâu cũng không thể bì được với trái tim đã bị đóng băng của tôi lúc này.

Tôi có thể cảm nhận được nó giá lạnh, đau buốt đến dường nào. Trái tim của tôi nó thoi thóp, đập một cách yếu ớt trong lồng ngực như đang mất dần sự sống theo chủ nhân của nó giờ đây đang tàn tạ dần theo từng gót chân lạnh lùng của Hoàng Mai.

Phải khó khăn lắm tôi mới nhắc mình lên lê từng bước độc hành về bãi giữ xe được. Tôi phờ phệt đến nỗi ông chủ bãi phải bắt tôi đưa thẻ xe ra trước mới được vào lấy xe. Trông sắc mặt của ông ta nhìn tôi cứ y như rằng tôi là một thằng bụi đời vô gia cư vậy, miệt thị, đẩy về xem thường.

Nhưng lúc đấy tôi đã hoàn toàn mất tự chủ rồi, mọi hành động của tôi chỉ là do bản năng thôi thúc khiến tôi phải làm thôi. Lí trí của tôi hiện giờ đã tạm chết theo lời nói cay đắng của Hoàng Mai mất rồi. Không một lời nói nào hiện giờ có thể đâm xuyên tai tôi cả. Vậy nên tôi cứ đập trong màn mưa riệu rã bỏ mặc tiếng gọi í ới của ông chủ bãi phía sau lưng...

Tôi cứ gồng người đập, rồi lại đập, chẳng biết tôi đã đập bao xa, đập bao lâu. Tôi chỉ biết được khi dừng lại tôi đã hoàn toàn kiệt sức. Mồ hôi hòa với nước mưa chảy vào miệng tôi nghe mặn chát. Lúc đó tôi chỉ muốn gào thét thật to cho vơi hết nỗi buồn bực đang lấp đầy khoảng trống trong trái tim tôi.

Nhưng tôi thật vô dụng, đến mở miệng la thật to tôi còn chẳng làm được. Khấp người bây giờ tê rần, mất hết sức lực. Và quan trọng hơn hết là tinh thần của tôi bây giờ đã hoàn toàn suy sụp.

Những hình ảnh của Hoàng Mai vẫn còn in hằn trong tâm trí của tôi rõ như ban ngày. Ánh mắt ấy, đôi môi ấy và cả nụ cười thiên thần của em nữa tôi chẳng thể nào quên được. Nhưng tôi đã mất tất cả rồi, có thể làm gì được đây chứ, chỉ biết ôm nỗi đau ngồi khóc than trong đêm mưa lạnh lẽo mà thôi.

Chợt...một tia sáng nhỏ chiếu thẳng vào mắt tôi. Nhìn theo tia sáng ấy tôi phát hiện một mảnh gương vỡ đang nhô ra từ trong đồng rác kế bên cây cột điện.

Tức thì những ý nghĩ tiêu cực lại xâm chiếm lấy khối óc vô hồn đang ngày một tàn lụi của tôi.

Tôi liệu rằng, nếu như tôi chết đi mọi chuyện có chuyển biến tốt hơn không? Bây giờ tôi đã mất tất cả, ngay cả người con gái tôi yêu nhất cũng đã ra đi. Tôi còn lại gì đây ngoài cái thể xác vô dụng mà đến tôi còn cảm thấy chán nản?

Tôi run rẩy lôi mảnh gương từ trong đồng rác ấy ra. Mảnh gương khá vừa tay, rất sắc, cảm tưởng như nó vỡ ra là để phục vụ cho mục đích hiện giờ của tôi vậy.

Chậm rãi đưa mảnh gương kề gần cổ tay, tôi tự hỏi một vết cắt có làm tôi thanh thản hay không? Chắc là có, bởi vì khi chết đi rồi tôi sẽ không cảm thấy việc gì nữa. Nỗi buồn, tức giận, đau đớn, thất vọng, những thứ làm con người đau khổ tất cả tôi đều không thể cảm nhận được nữa. Vậy chắc là thanh thản rồi, chỉ cần một vết cắt thôi. Mà có thể làm được mà Phong, một vết cắt này sẽ chẳng cảm thấy gì nữa, làm đi nào...

-Ê Phong, mày làm gì thế?

Tôi nhắm mắt, toan khứa mạnh một đường thì từ đâu một giọng nói quen thuộc vang lên khiến tôi giật thót, đánh rơi mảnh kính xuống đất vỡ tan tành.

-Mày làm gì ngồi trước cổng nhà tao vậy?

Giọng nói đó lại vang lên và lần này với nỗ lực rướng cao đôi mắt của mình lên, tôi nhận ra được đó là thằng Toàn. Và nơi tôi ngồi này giờ là trước cổng nhà nó.

-Mày làm gì vậy, sao lại ngồi ngoài này? – Nó cố gắng sóc người tôi đứng dậy. – Sao lại ra nông nổi thế này vậy?

Đến lúc này, nỗi uất ức trong lòng tôi như vỡ òa. Tôi bấu chặt lấy hai vai nó mà khóc rống lên uất nghẹn như một đứa bé:

-Hoàng Mai...ức...chia tay tao rồi...!

-Sao, Hoàng Mai... chia tay... này

-Phải, mới... vừa này!

Nó nhìn một lượt không gian xung quanh rồi choàng vai, đi tới đến cổng:

-Trời mưa rồi, vào nhà trước đã!

Mặc vào bộ đồ khô ráo nó đưa cho tôi. Không khí xung quanh tôi bỗng dưng ấm lại rất nhiều nhưng vẫn không thể nào xoa dịu nỗi đau đang âm ỉ trong trái tim tôi được. Nhìn đâu tôi cũng thấy hình ảnh của Hoàng Mai, nhắm mắt lại hình ảnh của em lại hiện ra rõ hơn khiến tôi không thể nào quên em 1 phút nào được

-Đây, này uống đi cho tỉnh táo!

Toàn phôn đặt tách cà phê nóng hồi nghi ngút khói trước mặt tôi rồi nhiu mày dò hỏi:

-Hoàng Mai thật là đã chia tay với mày rồi à?

-Không thấy tao ra nông nổi thế này sao còn hỏi nữa?

-Đáng lí ra mày phải vui lên làm gì mặt một đồng thế kia?

-Vui cái nổi gì chứ, bây giờ tao đã mất hết tất cả rồi!

Chừng như không tin được vào những lời nói của tôi nên nó giả giọng nghi hoặc nửa bóng đùa:

-Này Phong, mày đừng nói là đã yêu con Mai thiệt nhé!

-Sao lại đừng nói! Tao yêu Hoàng Mai thật mà!

-Vậy còn Lanna thì sao?

-Tao...

-Mày thế nào, lúc trước người mày yêu là Lanna kia mà!

-Nhưng... tao đã mất cảm giác rồi...!

-Mày nói gì nói lại tao nghe?

-Tao... mất cảm giác với Lanna rồi!

Nghe đến đây nó liền giận dữ quát vào mặt tôi lớn tiếng:

-Mày điên rồi Phong ơi! Tại sao lại lậm vào con Mai như vậy!

-Chẳng phải ngay từ đầu mày đã bảo tao như thế sao, rằng tao phải cách li những người con gái khác ra mà thân mật với Hoàng Mai đấy!

-Mày hiểu sai ý tao rồi! Tao bảo mày chỉ giả bộ thân mật thôi, tao đâu có bảo mày làm thật chứ!

-Nhưng việc tao yêu Hoàng Mai là thật!

Thằng Toàn tức điên đập tay xuống bàn nghe rõ lớn mà gằn giọng với tôi:

-Ngay từ đầu mày đã tự làm theo ý của mày, bây giờ còn đổ thừa cho tao nữa sao! Hoàng Mai đã tẩy nào mày rồi! Tẩy đến nỗi cả Lanna còn bay mất khỏi cái đầu rỗng tuếch của mày!

-Mày không được nói xấu Hoàng Mai như thế! Em là cô gái tốt, lúc nào cũng chăm sóc cho tao!

-Tóm lại bây giờ Hoàng Mai đã chia tay mày rồi, mày đã tự do rồi! Kiếm người con gái mà mày thực sự thích đi!

-Không cần đâu, biết kiếm ai khi người tao thích là Hoàng Mai chứ!

Đến lúc này thằng Toàn đã nổi giận tột độ. Nó nhìn tôi với cặp mắt long sòng sọc lớn tiếng:

-Uổng công tao đã chi cả núi tiền giúp mày bấy lâu nay, thế mà chỉ một câu nói không cần là mày phui đi tất cả sao?

-Về việc đó tao cảm ơn mày, trong thời gian qua mày đã giúp tao rất nhiều! Nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng. Bây giờ người tao thích chỉ có

Hoàng Mai mà thôi, mày phải nghĩ cho tao chứ!

Con giận của thằng Toàn lúc này xem chừng đã sắp phun trào tới nơi nhưng nó vẫn nén hơi, hít thật sâu vào trán giọng:

-Thôi được rồi, mày nghe cho kĩ đây! Nếu mày con xem tao là bạn, hãy nghe lời tao, gạt Hoàng Mai sang một bên đi, nó không phải là đứa con gái bình thường đâu! Còn nếu mày muốn tự làm theo ý của mày, thì tao không bao giờ can dự vào chuyện của mày nữa, từ nay coi như tao chưa biết gì về mày!

Chưa bao giờ tôi thấy thằng Toàn biểu hiện như thế, một hình ảnh Toàn phớt lờ, tức điên khác hoàn toàn với nó nghịch ngợm, quậy phá lúc thường. Có thể lí giải được rằng kế hoạch giúp tôi của nó đến đây đã thành công rồi, tôi chỉ cần tiếp cận với người con gái mình thích là hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng biết làm sao đây, tôi đã yêu Hoàng Mai mất rồi. Những người con gái khác trong mắt tôi bây giờ chẳng làm tôi thấy rung động nữa. Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của nó nhưng từ nay tôi sẽ phải tự lực cánh sinh thôi. Tôi sẽ tự mình kiểm soát cuộc sống của mình, sẽ không phải dựa dẫm vào bất cứ ai nữa.

Với ý nghĩ như vậy, tôi nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt nó:

-Toàn, tao rất biết ơn sự giúp đỡ của mày trong thời gian qua, nhưng có lẽ tao phải nợ mày thôi Toàn ạ. Tao không thể nhờ mày giúp đỡ hoài được. Tao sẽ tự quyết định con đường cho mình. Món nợ này vào một dịp nào đó tao sẽ trả!

-Mày chắc chứ?

-Tao chắc chắn về quyết định của mình! – Tôi nhìn những hạt mưa cuối cùng rơi bên ngoài cửa sổ nói chắc nịch. – Từ nay tao sẽ không làm phiền mày nữa, cảm ơn về tất cả!

Khi gần ra khỏi cổng nhà, thằng Toàn lại lên tiếng nói với:

-Mày muốn chọn con đường dài để đi sao?

-Với tao không có con đường dài gì cả! Chỉ có một con đường độc đạo trước mặt thôi!

-Nếu mày muốn thì tao không ép mày nữa! Đi làm điều mày muốn đi!

Nói rồi nó quay đi, bước lên cầu thang một cách lạnh lùng.

Đó là thằng bạn thân nhất của tôi từ trước đến nay. Sẵn sàng giúp đỡ tôi trong mọi tình huống. Cùng vào sinh ra tử với tôi bao phen. Luôn luôn quăng bom tôi như một thẳng đờ hơi. Nhưng những lúc tôi cần kíp, tôi gặp khó khăn cần sự giúp đỡ nó không bao giờ từ chối.

Mặc dù tôi rất tiếc khi mất đi một người bạn thân như nó nhưng tôi đã quyết định rồi, không thể nói hai lời được. Và lại tôi muốn tự quyết định lối đi cho bản thân mình mà, không thể nào dựa dẫm vào nó quá nhiều như trước đây nữa.

Nó là nó còn tôi là tôi, nó không thể nào hiểu được cảm giác của tôi lúc này được. Nó chỉ là một người ngoài nhìn sự việc với cặp mắt khách quan thôi. Nó đâu biết rằng trong tim tôi giờ đây ai là người quan trọng nhất chứ.

Thiết nghĩ, nếu nó là tôi bây giờ nó cũng sẽ làm thế thôi. Dù gì nó là một thằng đang FA kìa mà, có giỏi cách mấy thì những chuyện như thế này nó vẫn không thể nào hiểu hết được.

Chỉ có tôi, người đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió với Hoàng Mai mới có thể hiểu được tường tận cảm giác đó. Một cảm giác bị bỏ rơi, một cảm giác bị ruồng bỏ. Nhưng tôi sẽ sớm chứng tỏ cho Hoàng Mai thấy được, tình yêu của tôi dành cho em lần này là thật và mãi mãi như thế.

Tôi nhất định sẽ làm được...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Tít...tít...tít! Tít...tít...tít...!

Một ngày mới lại bắt đầu khi tiếng chuông báo thức được tôi cài vào điện thoại réo vang lên giữa không gian yên tĩnh của buổi sáng tinh mơ.

-Hoàng Mai à, để anh ngủ tý đừng đùa nữa!

Tôi buột miệng gắt nhẹ vì cứ mỗi buổi sáng Hoàng Mai lại lên vào phòng tôi canh cho đến khi chuông điện thoại reo lên rồi dí sát vào tai tôi đến điên hờn.

Nhưng mãi đến một lúc lâu sau, khi tiếng chuông báo thức đã tàn thì cũng là lúc tôi nhận ra rằng Hoàng Mai đã không còn ở đây nữa. Em đã chia tay tôi vào tối hôm trước, một buổi tối định mệnh với biết bao nhiêu biến cố xảy đến.

Không có em, ngôi nhà của tôi trở nên lạnh lẽo, trống vắng vô cùng.

Căn Phòng của em trước đây đã từng là một căn phòng lộng lẫy với đủ các loại tượng thủy tinh lung linh sắc màu. Nhưng giờ đây nó chỉ là một căn phòng trống không, giường đây, nệm đây, bàn học đây nhưng người đã không còn. Văng bóng em rồi căn phòng trở nên tiêu điều, quạnh hiu đến chạnh lòng.

Xuống đến khu bếp, những hình ảnh của Hoàng Mai trong đầu tôi lại hiện ra càng rõ nét. Đây là nơi em thường lui tới nhất với những món ăn tuyệt hảo khiến trái tim tôi rung động bao phen. Nhưng bây giờ những nồi nấu xoong chảo được em xếp gọn gàng vào tủ qua càng khiến trái tim tôi đau buốt.

Nhớ hôm trước em đã quét dọn nhà cửa, lau chùi nhà tắm, dọn dẹp phòng ốc rất gọn gàng rồi sau đó mới lên phòng thu xếp đồ đạc vào hành lí. Như thế chẳng phải là em đã dự tính trước cho việc ra đi này rồi sao. Chỉ tại cái tính hay mềm lòng của tôi nên mới xảy ra có sự như vậy thôi.

Càng nghĩ tôi lại càng căm hận bản thân, muốn giết quách nó đi cho xong. Nhưng khi nhớ lại lần tự tử ngày hôm qua, tôi chợt cảm thấy rung mình. Nếu như hôm qua thằng Toàn đến trễ hơn một tý thì giờ chắc tôi đã không còn đứng ở đây mà tơ tưởng về Hoàng Mai thế này đâu.

Cho nên đã sống thì phải có mục đích và mục đích hiện giờ của tôi chính là khiến Hoàng Mai trở về bên tôi. Mặc dù tương lai vẫn còn mù mịt lắm nhưng tôi tin chắc tôi sẽ thành công bởi vì bằng một linh cảm nào đó, tôi có thể cảm nhận được, Hoàng Mai vẫn còn yêu tôi... rất nhiều!

Nắng ảm ngả bóng trên mái trường đỏ ao...

Tôi bước vào lớp với tâm trạng cực kì hồ hởi rằng từ đây tôi đã là một thằng con trai thực thụ sẵn sàng kua một đứa con gái nào mình thích. Và mục tiêu kì này của tôi chính là Hoàng Mai, người con gái tôi yêu nhất lúc này.

Phải nói là tôi sáng khoái đến mức vừa vào đến chỗ thôi đã vẹo má bé Phương ngay một cái cho đã thèm khiến em nhăn mũi giận dữ:

-Anh hai này...kì quá à!

-Hề hề, tâm trạng đang vui mà!

Nghe vậy thằng Toàn ngồi sau lạnh giọng lên với tôi:

-Làm gì thì làm, đừng có luyên lự tới bé Phương của tao!

-Toàn...

Ngọc Phương đỏ mặt giẫy nảy cả lên khi nghe thằng Toàn nói thế. Nhưng tôi vẫn còn chiến tranh lạnh với nó nên chẳng quan tâm lắm đến những biểu hiện của bé Phương lúc này.

Nhìn thằng Toàn, tôi nhếch môi:

-Mày yên tâm, tự tao sẽ giải quyết không nhờ vả ai cả!

Có lẽ vì thấy sự khác thường trong cách nói chuyện của hai tụi tôi nên bé Phương tò vò lo lắng:

-Hai người sao vậy, xảy ra chuyện gì à?

-Hồng có gì đâu bé Phương ui, có người thích tự lực, tự cường ấy mà!

Toàn phờn vẹo mũi bông đùa với Ngọc Phương nhưng lời nói của nó sắc lẹm như dao cạo luôn nhắm vào tôi.

Nhưng có một chuyện khác còn khiến tôi phải quan tâm hơn là những lời nói móc câu của thằng Toàn.

Đó chính là sự xuất hiện của Hoàng Mai sau đêm chia tay ướt át ngày hôm qua.

Khi Hoàng Mai bước vào lớp không chỉ có mấy nhỏ con gái mà còn cả tôi đều hết sức ngỡ ngàng vì hình ảnh của Hoàng Mai lúc này quá lạ lẫm so với em mọi thường.

Mái tóc thè suông mượt giờ đã không còn nữa, thay vào đó là kiểu tóc búi cao chừa vài lọn tóc liti buông hững hờ xuống chiếc cổ trắng ngần.

Chiếc cặp đen em ôm trước ngực cũng không còn, giờ đây đã được thay vào một chiếc ba lô con cóc cách điệu màu hồng lợt trông rất teen, rất trẻ trung.

Và quan trọng hơn hết đó là khuôn mặt thanh tú của em giờ đây được tô điểm thêm chiếc kính cận thời trang làm nó đã đẹp, này lại càng rạng ngời hơn gấp 10 lần.

Nhìn chung Hoàng Mai giờ đã thay đổi 180 độ so với Hoàng Mai trước kia đến nỗi tôi chẳng thể nhận ra được nếu như không được mấy nhỏ con gái trong lớp thông báo. Và nếu như tôi gặp em trên đường thế này, chắc gì tôi đã nhận ra em chứ?

Về như Hoàng Mai biết được tôi đang lên nhìn em nên em khẽ ngược lên nhìn tôi, mỉm cười một nụ cười huyễn hoặc, lạnh lùng rồi tiến về phía chỗ ngồi một cách bình thản khiến bao người kinh ngạc.

Còn về phần tôi, bị ma lực của nụ cười ấy đánh trúng tôi chẳng thể nào nói được nên lời, thậm chí toàn thân còn chẳng thể cử động được. Như thể tôi đã bị Hoàng Mai cho hóa đá bởi nụ cười ấy vậy.

Ngỡ ngàng, kinh ngạc, sửng sốt là cảm giác của tôi lúc này. Tôi chẳng thể nào ngờ được chỉ qua một đêm Hoàng Mai lại thay đổi nhiều đến thế. Cứ như là một người khác hoàn toàn vậy.

Và nếu như không có Ngọc Phương lay tôi tỉnh mộng, chắc tôi đã bị Hoàng Mai cuốn lên 9 tầng mây luôn rồi:

-Anh hai, làm gì mà bản thân vậy?

-Đâu, tại hơi mệt trong người tý!

Ấy thế mà vẫn chưa chịu thôi, Ngọc Phương sau đó lại hỏi tôi một tràng các câu hỏi vì sao khiến tôi phải đi từ khó chịu này, đến ức chế khác:

-Mà Hoàng Mai sao lại thay đổi nhiều vậy?

-Anh không biết!

-Sao hai người lại không đi chung?

-À thì...

-Hai người xảy ra chuyện gì rồi sao?

-không, nhưng...

Bla...bla...bla.....

Đến nỗi tôi chẳng thể nào kìm nén được mà lớn giọng khó chịu với em:

-Đủ rồi, hỏi hoài...! Tự mà tìm hiểu!

-U, em xin lỗi...

Ngọc Phương giật thót đánh rơi cây viết xuống bàn vì bị tôi lớn giọng làm thẳng Toàn ngồi sau liền đứng bật dậy túm cổ áo tôi lôi lên:

-Tao đã bảo mày đừng có làm luyên lụy tới bé Phương rồi mày không hiểu à?

Tức thì mấy đứa con gái trong lớp đều nhìn hai tụi tôi mà ồ lên khoái chí:

-Ồ ồ, coi kìa! Có một vụ đánh ghen vừa xảy ra!

-Hồng phải đâu, Phong và Toàn đang giành giật trái tim của Ngọc Phương đó!

-Trùi ui, Ngọc Phương coi vậy mà ghê quá xá ta, chiếm lấy trái tim hai chàng trai lớp mình rồi!

-Bla...bla...bla...

Cả lớp lúc này coi bộ còn nhao hơn cái lần đăng kí đi Noel của thằng Toàn đợt trước nữa. Nhìn chẳng thua gì họp chợ cả. Tôi, thằng Toàn, Ngọc Phương lúc này phải nói là ngơ ngác toàn tập trước thái độ của tụi con gái trong lớp, quá loi choi, quá lóc cóc.

May sao lúc đó có Lam Ngọc đứng lên giữ trật tự cho lớp mới không xảy ra chuyện nguyên đám con gái bu lại tụi tôi phỏng vấn dò hỏi. Nếu không thì chắc Ngọc Phương phải khóc thét lên ấy chứ, thế nào cũng có chuyện rắc rối xảy đến thôi.

Sau khi ổn thỏa mọi chuyện, cả 3 chúng tôi liền ổn định chỗ ngồi tiếp tục cuộc tranh luận lúc này. Tôi đương nhiên sẽ không bao giờ lôi Ngọc Phương vào vụ này nên cương quyết phản kháng ngay:

-Toàn, về việc lúc này là do tao hơi khó chịu một tý nên lỡ lớn tiếng với Ngọc Phương thôi! Mày đừng làm quá như thế!

-Hừm, tao hi vọng mọi chuyện sẽ như mày nói!

-Hai người xảy ra chuyện gì vậy! Còn anh nữa Phong, sao anh với Hoàng Mai lại biểu hiện khác thường thế!

Ngọc Phương lúc này cũng thấy những biểu hiện khác thường từ tôi nên cố dò hỏi cho tường tận mọi chuyện.

Nhưng tuyệt nhiên là tôi không thể nào cho em biết được rồi. Một cô bé ngây thơ như em thì tốt nhất nên đứng ngoài lề việc này và sống một cuộc sống bình thường thôi:

-Không có chuyện gì đâu Phương! Anh bình thường mà! Đừng quá lo lắng!

-Thật chứ, em cứ thấy sao sao ấy!

-Không có gì đâu mà! – Tôi cười hiền tạo cho em sự an tâm nhất.

-Um, vậy được rồi! Nhớ là có chuyện gì phải nói cho em biết đấy!

Thằng Toàn lúc đó chỉ ngồi im quan sát mọi chuyện. Thấy có vẻ ổn thỏa nên nó không động thủ nữa, bèn lấy cuốn sách ra mà ôn bài cho tiết học đầu tiên sắp tới đây như bao đứa học sinh khác.

Mọi chuyện vẫn cứ diễn ra bình thường cho đến giờ ra chơi.

Lúc này, tôi đang suy tính cách bắt chuyện với Hoàng Mai một cách tự nhiên nhất. Bởi lẽ từ trước đến giờ tôi chưa lần nào chủ động bắt chuyện với em cả. Cứ đến giờ ra chơi là tự động em lại xuống chỗ tôi lỗi đi can tin thôi.

Nhưng giờ đây cái kỉ niệm ấy đã không còn nữa, chỉ bỏ lại mình tôi nơi đây lạc lõng, cô đơn với những chiếc bàn ghế trống không, lạnh lẽo. Biết làm sao được chứ, chỉ vì tôi đã không thành thật với em cơ mà. Giả như câu trả lời của tôi khác đi thì chắc tình hình bây giờ cũng đã khác. Số trời...!

Đắn đo suy nghĩ một lúc lâu, tôi cũng đánh bạo bước lên bàn đầu bắt chuyện với Hoàng Mai.

Thực ra thì tôi cũng chẳng can đảm mấy đâu, với lại tôi còn mặt mũi nào mà bàn với Hoàng Mai những chuyện nhạy cảm ấy giữa thanh thiên bạch nhật thế này chứ. Cái tôi muốn bây giờ là từng bước tiếp cận với em và kết thân lại từ đầu giống như lúc mới gặp nhau. Từ đó Hoàng Mai sẽ dần có thiện cảm với tôi và....hề hề...! Khỏi phải nói, cưa đồ luôn!

Nhưng đó chỉ là lí thuyết suông bởi vì bây giờ tôi đang rung như cây sậy sau lưng Hoàng Mai mà chả biết bắt chuyện kiểu gì cho hợp lẽ.

Nếu như giọng gao quá sẽ bị phát hiện ngay có ý đồ. Nhưng nếu như bạo dạn quá thì bị cho là thô lỗ.

Chợt liếc thấy cuốn tập toán để trên bàn, tôi liền nhớ ngay đến một lô các bài tập toán tiết trước mà ông thầy cho tụi tôi về nhà làm. Vậy nên với lí do nhờ giảng bài hộ, tôi “hùng dũng” như con chuột nhắt rón rén đến chỗ ngồi của Hoàng Mai “ngọc mồm” lí nhí:

-À, Mai ơi!

-Phong đấy à, kiểm mình có chuyện gì?

Đáp lại tôi là một giọng lạnh băng, cục lốc khiến tôi hơi sững bước vì em đã thay đổi cách xưng hô. Nhưng tôi liền nuốt khan lấy lại bình tĩnh ngay sau đó.

-À...ờ...! Mai giúp hộ mình giải mấy bài tập toán thầy cho lúc nãy nhé!

Nghe tôi nói, mắt em tròn xoe nhìn sơ cuốn tập trên tay tôi rồi chuyển nhanh thành hình viên đạn khi nhìn tôi:

-Phong đang đùa với Mai đấy à! Kế bên Phong là Ngọc Phương, sau lưng Phong là Toàn! Mai muốn chỉ còn chưa đến lượt đấy!

-À việc này...

-Này Phương ơi! Phong có một số bài tập cần bạn giúp nè, bạn chỉ hộ bạn ấy nhé!

Chưa kịp đề tôi giải bày, Hoàng Mai đã quay xuống, lớn giọng gọi Ngọc Phương làm em và cả thằng Toàn đang ngồi ôn bài phía dưới đều nghech mặt nhìn tôi.

Bí quá chẳng biết làm gì hơn, tôi đành gãi đầu cười giả là chữa thẹn:

-Ờ hề hề, tại Phong quên mất! Vậy Phong về chỗ làm bài nha!

Đương nhiên tôi chẳng dám nằng nã ở đó lâu. Phần vì đã bị Hoàng Mai chơi một vố què què, phần vì cả chục cặp mắt đang nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc. Nếu ở lại chắc sẽ bị đám con gái trong lớp đồn thổi này nọ. Rắc rối lại chồng rắc rối.

Nhưng về chỗ rồi tôi cũng có được yên thân đâu. Vừa ngồi xuống chưa kịp nóng ghế tôi đã bị Ngọc Phương tra khảo đến tái xanh mặt mày:

-Anh nói đi! Anh với Hoàng Mai đã xảy ra chuyện gì rồi!

-Không có chuyện gì đâu!

-Không có chuyện gì thì tại sao Hoàng Mai lại đối xử với anh như vậy!

-Thì chắc tại Hoàng Mai hơi buồn bực!

-Về chuyện gì?

-À thì...

Tôi toan đưa tay lên gỡ đầu theo thói quen thì Ngọc Phương đã nắm lấy tay tôi. Đôi mắt em khẩn khoản nhìn tôi như đang cầu xin một việc gì đó khiến tôi dợn cả sống lưng:

-Phong, nếu anh còn xem em là em gái của anh thì hãy nói cho em biết anh đã gặp chuyện gì đi!

Từng lời nói của Ngọc Phương êm dịu như rót mật vào tai khiến tôi không tài nào giấu em được.

Ngó thấy thằng Toàn vẫn đang cắm đầu vào cuốn tập dày cộm chẳng có một biểu hiện nào cho thấy nó phản đối tôi nói chuyện với Ngọc Phương cả nên tôi quyết định nói cho Ngọc Phương biết chuyện này.

Vì nghĩ lại tôi cũng chẳng có gì để giấu giếm Ngọc Phương cả. Em là em gái kết nghĩa của tôi mà. Có những lần buồn bực em đều giải bày tâm sự với tôi. Vậy tại sao những lúc tôi gặp những chuyện như vậy lại không nói cho em biết được chứ.

Cho nên, tôi đã đem hết những tâm sự trong lòng mình kể cho Ngọc Phương biết.

Sau khi nghe tôi kể, sắc mặt của em không khỏi bàng hoàng lo lắng. Em nhìn tôi với ánh mắt còn khẩn khoản hơn cả ánh mắt lúc này khi em nắm tay tôi nữa:

-Phong, anh đừng buồn nha! Em hiểu tâm trạng bây giờ của anh mà!

-Không hề gì đâu bé oi, anh đang tìm cách để Hoàng Mai quay trở về đây!

-Ừa, thế thì cố lên nha! Anh hai em giỏi lắm mà!

Cùng lúc này thằng Toàn bỗng chen miệng vào mặc dù mắt còn dán vào cuốn tập:

-Kìa gái kiêu ngổ thế đến Tết nó còn chưa ưng!

-Kệ tao, không liên quan đến mày! – Tôi bực dọc phản pháo.

Có vẻ như sực nhớ ra điều gì đó, Ngọc Phương liền tròn mắt hỏi tôi:

-À, phải rồi! Sao hai người hôm nay lại cư xử khác hẳn mọi thường vậy?

-Thì cũng vì chuyện này mà anh với nó mới gây nhau thôi!

-Cũng chỉ vì mày cứng đầu đấy Phong ạ!

-Mày nói ai cứng đầu?

Tôi điên tiết toan đứng dậy tương vào mặt nó một quả nhưng Ngọc Phương ở đó đã ngăn tôi lại nếu không thì chắc đã có đổ máu rồi.

-Chuyện có như thế mà hai người cũng cãi nhau được sao?

Ngọc Phương nháu mày nhìn bọn tôi tỏ vẻ không hài lòng.

-Tại nó cứng đầu đấy Phương ạ, không phải tại Toàn đâu!

-Tao bảo là tao tự quyết định mọi chuyện rồi nhá, không cần thằng khốn như mày xen vào!

-Thôi đủ rồi, cả hai người dừng lạiiiiiiiii. .>O

Chừng như đã quá bực bội về việc cãi nhau của hai tụi tôi nên Ngọc Phương tức mình hét lớn vang dội làm cả lớp lại thêm một phen ồ lên như sấm dậy

ngành trù:

- Ừ ời, coi Ngọc Phương kia! Hai bên tranh giành quyết liệt quá nên bị ức chế đó!

- Ghê quá đi à! Tường Ngọc Phương hiền lành ai ngờ. . . hí hí!

- Cái này gọi là giả hiền khiên đồ hiệu nè!

- Tất cả ngồi im để tôi kiểm tra đồng phục!

Đúng lúc đó Lam Ngọc bỗng bật dậy lớn giọng làm cả đám con gái mặt cắt không còn một giọt máu. Nhưng tôi biết Lam Ngọc đang cố ý giả vờ cho chúng tôi chứ không bao giờ rảnh rỗi đi làm mấy chuyện này cả, lần này là lần thứ hai rồi kia mà.

Nhưng gác chuyện ấy qua một bên đi bởi vì giờ đây Ngọc Phương lại ra cho tôi và thằng Toàn một điều kiện làm cả 2 phải giật thót:

- Bây giờ hai người phải bắt tay nhau làm hòa!

- Sao cơ, làm hòa với thằng cứng đầu này á!

- Anh không làm hòa với thằng bép xép này đâu!

Nhưng nào đâu dễ thuyết phục được Ngọc Phương:

- Hông biết! Hai người mà không làm hòa thì đừng nhìn mặt tui nữa!

Vậy nên chẳng còn cách nào khác, tôi đành miễn cưỡng bắt tay làm hòa với thằng cô hồn đó. Nhưng bắt tay theo kiểu. . .giác đầu!

- Từ nay hai thằng mình hòa. . .grahhh ha! – Nó gồng sức bóp chặt bàn tay của tôi.

- Ờ hòa thì hòa, thế càng. . .grahhh tốt! – Tôi cũng gồng sức trả đũa.

Bé Phương ngồi ngoài chẳng biết hai tụi tôi đang làm gì nên cứ cười híp mắt cả lên mà tíu tít:

- Đấy, phải làm hòa chứ! Bạn bè đâu thể cãi nhau mãi được!

Và hai tụi tôi dự là sẽ còn độ lực cho đến khi kiệt sức nếu như không có tiếng trống trường vang lên báo hiệu giờ ra chơi kết thúc. Tôi và nó bỏ tay nhau ra mà tê rần cả lên vì nhức nhối. Nhưng mặt thằng nào thắng nấy đều rất tỉnh chứng tỏ như ta đây chưa hề hấn gì vậy, trẻ trâu gớm ăn!

Giờ ra về nắng sân trường vàng rực. . .

Theo như thói quen lúc trước, tôi sẽ đến chỗ của Hoàng Mai dắt tay em ra về tình tứ trước sự trầm trộ ngưỡng mộ của bao cặp mắt xung quanh.

Nhưng cũng chính vì thói quen đó mà lúc này tôi suýt chạy đến chỗ của Hoàng Mai để thực hiện. Cũng may là tâm trí của tôi còn chưa lậm quá sâu nên vẫn còn lí trí để rục tay lại khi vừa toan nắm lấy tay em.

- Ồ, hôm nay Phong không đi chung với Hoàng Mai hả ta!

- Phải đó, mọi thường hay đi chung lắm mà, sao hôm nay đường ai nấy đi rồi!

Tiếng của mấy nhỏ con gái lại nhao nhao lên khi lần đầu tiên thấy tôi và Hoàng Mai đi riêng.

Lúc đó bỗng dung Ngọc Phương chạy đến choàng lấy tay tôi nũng nịu:

- Anh Phong. . .! Hôm nay anh hứa dẫn em đi chơi rồi đó nghen!

- Ồ, hả. . .

Chưa kịp hỏi, Ngọc Phương lại chồm lên kề sát tai tôi thò thè:

- Dẫn theo em đi, nếu không lại bị bọn họ bàn tán đó!

Như một ánh sáng lóe lên trong đầu tôi, tôi bạo gan nắm lấy tay Ngọc Phương mặt niêm nở hết sức:

- Ồ quên! Hôm nay hứa dẫn bé Phương đi chơi mà!

- Đi đi anh! Kéo trễ đó! – Bé Phương phụ họa thêm.

Thế là tôi nắm tay Ngọc Phương dung dăng dung dẻ khắp hành lang cho đến khi khuất mặt đám con gái sau dãy cầu thang tầng trệt.

Tỉnh ra thì Ngọc Phương đã cứu tôi một mạng trông thấy. Nếu tôi còn cò ke ở đây lâu thì chắc đã bị bọn con gái làm lộ chuyện mất rồi cũng nên.

Nhưng đổi lại tôi phải vào căn tin ngồi với em một buổi vì đường nhà em và tôi ngược nhau. Nếu như về bây giờ thì sẽ bị phát hiện đóng kịch, vậy nên đã đóng thì phải đóng cho trót. Vào căn tin ngồi cũng tốt bàn ghế sạch sẽ, nước uống tận nơi.

Chỉ có điều là thằng cô hồn Toàn cũng có mặt ở đây, ngồi chung với tôi và bé Phương như kì đà cản mũi vậy. Nó đã tò tò theo tụi tôi từ hồi bé Phương dắt tay tôi đi. Có vẻ như nó đang ghen thì phải.

Mà ngắm nghĩ lại thấy tôi giống kì đà cản mũi thì đúng hơn. Suốt buổi ngồi trong căn tin nó với bé Phương cứ nói chuyện cười đùa, thì thoảng còn làm vài cử chỉ thân mật như véo má cốc đầu khiến tôi chẳng thể nào ngồi tự nhiên được. Cảm giác lúc này y như người thừa vậy, khó chịu vô cùng!

Ngó thấy bên ngoài đã thừa thớt học sinh ra về. Tôi bèn quai cặp lên vai ra về theo, vì giờ này chắc tụi con gái lớp tôi cũng chẳng còn nữa, ở lại chỉ thêm tủi thân với hai người này thôi.

Vừa quai cặp lên thì Ngọc Phương đã gọi với:

-Anh về đây hả Phong?

-Ừ, giờ chắc tụi con gái về rồi! Nên anh về luôn!

-Thế thì đợi em với!

Vừa nói Ngọc Phương vừa thu dọn cặp sách rồi lót tót chạy ra cửa theo tôi và đương nhiên thằng Toàn cũng chạy theo sau đó.

-Đi chi gấp vậy, sao không đợi em!

-Hai người đang vui thế không dám làm phiền!

-À, có người đang tủi thân!

Toàn phòn chia cái mặt đều cán của nó ra trước mặt tôi trêu chọc làm tôi tức tối phản pháo:

-Không nhờ tao thì mày đến được với Phương à!

-Giờ đây, đang kể công đây hử!

-Ừ, tao kể đấy! làm gì tao nào!

-Hai người khoang đã, nhìn xem bên dãy trường kia có phải là Hoàng Mai không?

Ngọc Phương bỗng dừng nghiêm giọng nhìn về phía dãy phòng học đối diện căn tin cách đây không xa.

Theo tia nhìn của em. Tôi hốt hoảng khi Hoàng Mai giờ đây đang bị một đám người dồn vào góc tường trêu chọc. Và đám người đó không ai khác hơn chính là thằng vũ cùng 2 thằng đàn em của nó.

Biết ngay là chuyện này thế nào cũng xảy ra mà, nhưng không ngờ là nó đến sớm như vậy. Chỉ mới giờ ra về không có tụi tôi đi cùng thôi là em đã bị tụi nó trêu ghẹo rồi. Đường như thằng Vũ này đang theo dõi Hoàng Mai từng phút một hay sao ấy.

Và chẳng ngần ngại, Ngọc Phương liền kéo tay thằng Toàn chạy đến chỗ của Hoàng Mai hòng giải thoát cho em nhưng nó bỗng nhiên đứng sựng lại làm Ngọc Phương tròn mắt:

-Giờ vậy, sao Toàn không đi cứu Hoàng Mai đi!

-Việc này phải bảo thằng Phong, nó không cứu thì Toàn đi cứu làm gì chứ?

Nghe thằng Toàn nói, Ngọc Phương liền chuyển hết tia nhìn sang tôi với nét mặt đầy hi vọng toát ra trên mặt khiến tôi lưỡng lự phân vân.

Bởi lẽ, tôi và em đã chia tay rồi kia mà, đã còn là gì của nhau nữa đâu chứ. Chắc tụi thằng Vũ cũng đã biết việc này nên tụi nó mới lộng hành như thế. Bây giờ tôi đến giải vây cho em bằng tư cách gì đây, đến lúc đó chắc bị tụi nó chọc quê hơn cả tụi con gái chứ chẳng chơi.

Nhưng ngó thấy tình cảnh éo le hiện giờ của Hoàng Mai cộng với khuôn mặt khắc khoải, mong đợi của Ngọc Phương, tôi bắt đầu lung lay ý định.

Trong khi Hoàng Mai đang bị thằng Vũ áp sát, Ngọc Phương vẫn cứ giục tôi từng giây một như tiếng còi báo động ở trạm cứu hỏa hụ vào trong tâm trí tôi đến nhức nhối:

-Đi đi anh, Hoàng Mai đang bị người ta ức hiếp kia!

-Anh...!

-Còn lưỡng lự nữa, đi đi, mau!

Ngọc Phương đẩy mạnh tôi đến trước làm toàn bộ trị óc tôi trở về hiện tại với tình cảnh Hoàng Mai đang bị bọn thằng Vũ quấy rối.

Ngó thấy bọn nó sắp đưa tay lên nựng mặt em, tôi chẳng thể nào để yên được nữa, liền lao đến tọng một quả trời giáng vào mặt thằng Vũ làm nó chói với bước lui.

Hai thằng đàn em nó giật thót khi đại ca mình bị đánh nên cũng bước lùi lại đỡ lấy nó.

-Thằng khốn! Đánh lên tao à!

-Đây là hậu quả xứng đáng dành cho mày đây!

-Hừ, một thằng đang FA như mày không có tư cách nói với tao về mấy chuyện đó!

Giật thót bởi cú chốt câu đầy uy lực của nó. Tôi cũng bước bất động như hóa đá vì bị đánh trúng điểm yếu.

Dù đã dự trù trước chuyện này nhưng tôi vẫn không khỏi sốc khi nghe chính miệng nó nói như thế. Nhưng may sao thằng Toàn và bé Phương từ sau chạy đến giải vây:

-Tụi tao lấy tư cách là bạn của Hoàng Mai đấy, được không?

-Thêm hai đứa nhiều chuyện này nữa à!

-Nếu mấy người không đi thì tui sẽ báo cho thầy hiệu trưởng đó!

-Tụi bây được lắm! Chưa xong đâu Phong! Mày không thể bảo vệ Hoàng Mai mãi được đâu!

Nó nhếch môi cười đều cán với tôi rồi lững thững bước đi cùng hai thằng đàn em của mình ra khỏi cổng trường. Đến khi bóng dáng tụi nó khuất khỏi ngã quẹo trước cổng, Hoàng Mai mới thở phào, bẽn lèn cảm ơn chúng tôi:

-Cảm ơn nhé!

-Không cần cảm ơn tụi này đâu! Người bạn cần cảm ơn nè!

Vừa nói, Ngọc Phương vừa đẩy tôi ra trước mặt Hoàng Mai khiến tôi sượng đến cứng người.

-Cám ơn bạn nha Phong!

Em khẽ cười duyên lộ rõ chiếc răng khểnh nhưng câu nói của em đã làm tôi như chết đứng tại chỗ đấy. Phải rồi, tôi chia tay em rồi kia mà...

Cứ thế Hoàng Mai gật đầu chào tạm biệt rồi quay gót ra về trong sự bất lực tột cùng của tôi. Biết nói gì đây chứ? “Thượng lộ bình an” sao?

Không, điều đó là không thể. Tôi với Hoàng Mai đã chấm dứt rồi, có nều kéo em cũng chẳng được lợi ích gì.

Bây giờ mong muốn duy nhất của tôi chính là được thấy Hoàng Mai mọi ngày đều đi học an toàn không có sự quấy rối của thằng Vũ kia. Tuy nhiên muốn làm được việc này chỉ có một cách duy nhất:

-Anh Phong! Làm gì mà đứng trảm ngâm ghê vậy!

-Anh đang suy nghĩ cách!

-Cách gì...!

-Hạ gục thằng Vũ...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Nhìn thấy cảnh Hoàng Mai bị thằng Vũ trêu chọc thế này, tôi chẳng thể nào ngồi yên được. Chỉ cần bọn tôi noi lòng một chút thôi là tụi nó lại mò đến giờ trò quấy rối.

Nếu việc này còn kéo dài người thiệt thòi nhất chính là Hoàng Mai chứ không ai hết. Em là trung tâm của mọi việc, là mục tiêu mà tụi thằng Vũ nhắm tới.

Vì vậy muốn Hoàng Mai được bình yên sống một cuộc sống như bao cô nữ sinh khác thì cách duy nhất là hạ gục thằng Vũ. Làm cho nó một vố lớn để nó không còn phách lối, ngang tàn, trêu chọc người khác nữa.

Kế hoạch thì tôi đã nắm trong tay, nhưng có thực hiện thành công không thì tôi không dám chắc. Vì theo kế hoạch tôi sẽ vào tận lớp của thằng Vũ khiêu khích nó làm cho nó nổi máu đánh nhau với tôi, trong lúc đó sẽ có một người quay lại toàn bộ quá trình đánh nhau đấy. Nếu thành công tôi sẽ thó được đăng cấn của nó, khiến nó không thể tự tung tự tác nữa.

Mà nếu nó bị dính bẫy, cũng đồng nghĩa với việc tôi bị luyên lụy theo. Nhưng không sao cả, chỉ cần vô hiệu hóa được nó là đủ để tôi chấp nhận hi sinh rồi.

Về như cảm nhận được mức độ nguy hiểm của kế hoạch bé Phương đã kịch liệt ngăn cản kể từ lúc mới nghe:

-Không được đâu! Làm thế anh sẽ bị lây theo đó!

-Không sao, nó nhà giàu rất sợ mấy vụ lùm xùm này, chỉ cần khôn khéo một tý là sẽ tóm cổ được nó ngay!

-Nhưng...

-Khỏi cần lo cho cái thằng đấy! Nó muốn thì để nó làm!

Thằng Toàn thờ phỉ khoanh hai tay trước ngực buông giọng thách thức.

-Nhưng nếu anh Phong khiêu khích tên Vũ thì ai quay lại clip đây!

-Chuyện này...-Tôi lúng túng.

Quả thật tôi chưa tính đến việc ai sẽ quay clip và sẽ mượn máy quay của ai. Bối đơn thuần tôi cứ nghĩ khiêu khích được thằng Vũ đánh nhau là đã thành công rồi, nhưng giờ đây khi được Ngọc phương hỏi đến tôi mới vỡ lẽ ra rằng kế hoạch của mình còn quá nhiều thiếu sót, nhất là về nhân lực.

Xét cho cùng người nghĩ ra kế hoạch là tôi, người thực hiện kế hoạch cũng chỉ có mình tôi. Đơn thân độc mã không ai giúp đỡ làm sao kế hoạch có thể thành công cho được chứ. Phải khó khăn lắm tôi mới nghĩ được cách đó ngoài nó ra tôi chẳng còn cách nào khác để chặn đứng thằng Vũ cả. Chẳng lẽ hết cách thật sao chứ?

Thấy vẻ thất thiêu như thằng mất hồn của tôi, Ngọc Phương khẽ giật tay thằng Toàn nhẹ giọng:

-Toàn, giúp anh Phong một tay đi!

-Ồ, sao tự nhiên bảo Toàn phải giúp nó chứ?

-Cứ giúp đi, một lần thôi!

-Cho dù như thế thì để xem nó đồng ý không đã! Nó không chịu thì Toàn cũng chẳng giúp được!

Thằng Toàn nhếch môi, xĩa móc vào tôi lúc này đang đứng như trời trồng vì cảm thấy xấu hổ khi thấy Ngọc Phương năn nỉ cho mình.

Nghe thằng Toàn nói, Ngọc Phương liền chuyển mục tiêu sang tôi:

-Anh Phong, Toàn chịu giúp anh rồi kia! Đồng ý đi!

-Anh...

-Chẳng phải anh muốn giúp Hoàng Mai sao, cơ hội đó!

Ngọc Phương vẫn kiên trì thuyết phục tôi chấp nhận sự giúp đỡ của thằng Toàn.

Thiết nghĩ bây giờ tôi chẳng còn cách nào để hạ gục thằng Vũ ngoài cách trên nữa cả. Kéo dài thì sự việc lại thêm rắc rối với Hoàng Mai.

Dù sao thằng Toàn cũng từng là bạn thân của tôi, chắc chắn nó sẽ chẳng làm hại tôi đâu. Nhưng bây giờ nếu dễ dàng chấp nhận sự giúp đỡ của nó thì tôi còn thể diện nào nữa chứ. Tôi và nó đang chiến tranh lạnh mà. Và lại lúc trước tôi đã nói sẽ không cần ai giúp đỡ giờ đây lại phải nhờ nó giúp như thế tôi còn mặt mũi nào chứ.

Tuy nhiên, nếu tôi từ chối sự giúp đỡ thì Hoàng Mai sẽ bị thằng Vũ quấy rối dài dài. Chỉ bằng chịu mất mặt một thời gian mà thằng Vũ không còn quấy rối được ai nữa, thế cũng xứng đáng để chấp nhận.

Nghĩ vậy tôi gượng gạo quay mặt về phía nó:

-Tao...chấp nhận...!

-Nói giề...! – Toàn phòn vênh lỗ tai đều cán.

-Tao chấp nhận!

-Chấp nhận giề...!

Đồ rằng tôi mà không đang chịu sự giúp đỡ của nó thì chắc cái đầu của nó đã sưng vài cục rồi chứ ít. Nhìn mặt cứ muốn cốc cho mấy cái bỏ ghét. Nhưng giờ chẳng biết làm gì khác ngoài để nó trên đầu cho đã đòi thôi.

-Tao chán nhận sự giúp đỡ của mày, làm ơn!

Nghe đến đây nó cười lớn rồi bỗng dưng bước đến chìa tay ra trước mặt tôi:

-Phong, dù không biết cái đầu rỗng tuếch của mày đang nghĩ gì nhưng một khi mày cần sự giúp đỡ thì tao sẵn sàng giúp!

-Mày...

-Cũng chả biết nói sao, mày vì Hoàng Mai mà phải xuống nước như thế này thì tao cũng không ép buộc mày làm chi nữa! Lần này tao sẽ giúp mày!

-Thật sao? – Tôi kinh ngạc.

-Ừa, làm bạn với mày một thật đấy! Nhưng trót là bạn thân rồi nên đành vậy!

-Cảm ơn mày!!!

Tôi sướng rơn bóp tay nó cực mạnh làm nó ôm tay giãy đành đạch:

-Tia mày thằng cò hó...grahhh...!

Vậy là nhờ có Ngọc Phương tôi và thằng Toàn đã bình thường lại với nhau. Đúng là con trai thì chẳng thù dai được. Mới cãi nhau long trời lở đất đó trong phút chốc lại bắt tay làm hòa cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Tính ra thì số tôi chưa phải là nhỏ lắm. Mất đi bạn gái chứ chưa từng mất một thằng bạn thân nào cả. Cứ y như kế hoạch đã vạch ra kiểu này thế nào tôi và thằng Toàn cũng làm cho thằng Vũ cảm hòng luôn cho xem, hề hề.

Ngày hôm sau vào giờ ra chơi, theo kế hoạch tôi hùng dũng bước về lớp của thằng Vũ hùng khiêu khích nó đánh nhau với tôi. Đương nhiên là hẹn nó ở một nơi nào đó chứ không thể đánh trong trường được.

Thứ nhất, nếu đánh nhau trong trường thằng Vũ sẽ nhát mà không dám đánh với tôi.

Thứ hai, đánh nhau trong trường thì khó có thể kéo dài lâu đủ để quay clip được.

Kế hoạch là như thế đấy nhưng đến khi thực hiện thì thấy nó khó kinh khủng,

Việc tôi sợ nhất là vào lớp để khêu khích thằng cô hồn đó. Chẳng khác nào vào hang cọp cả, chưa kể bọn trong lớp nó cũng không phải loại vừa. Toàn con ông cháu cha trong đấy nếu lỡ có gì chắc tôi không trở về được mất.

Mà nghĩ lại kế hoạch đã vạch ra rồi, không làm thì uổng phí những gì mình đã cố gắng sao. Thôi thì liều một lần cho nó đáng đời trai cái đã rồi có gì tính tiếp vậy.

Đang lăm le ngay gần cửa lớp của nó, bỗng có tiếng người phát ra phía sau lưng tôi cộng với cái vỗ vai mạnh làm tôi suýt đứng tim xui tại chỗ vì giật thót.

Sau một lúc hoàn hồn, tôi mới nhận ra người đó chính là Lam Ngọc. Em giờ đây đang ôm một chồng giấy (chắc là về phát cho lớp).

Thấy bản mặt lăm léc của tôi, em liền gặng hỏi:

-Giờ đây, tính đi ăn trộm à?

-Đâu, đang tính đi căn tin!

-Cẩn tin hướng kia! Hướng này đi nhà vệ sinh mà!

-À, thì đi vệ sinh xong thì đi cẩn tin!

Chùng như vẫn còn nghi ngờ Lam Ngọc nhủ mày, chiếu tia nhìn bén như dao cạo sắc lẹm vào tôi:

-Thật chứ, có dối gạt gì không?

-Thật...thật mà! Dối làm gì đâu chứ! – Rồi tôi đánh sang chuyện khác ngay lập tức – Mà Ngọc đang ôm chồng giấy gì đấy!

-À, đây là chồng giấy tuyên truyền Ngọc đem về phát cho lớp đấy! Phong có lấy không?

-Ừay, khỏi khỏi! Ngọc vào phát cho lớp đi, rồi để một tờ ở bàn Phong được rồi!

Tôi luyện thuyên đẩy vai Lam Ngọc vào lớp để tránh đêm dài lăm mòng.

Dù vẫn còn nghi ngờ lắm, thi thoảng khi đang đi em còn quay lại lườm tôi nữa cơ nhưng rốt cuộc em cũng phải vào lớp làm nhiệm vụ của mình thôi. Em cũng là con gái mà, đâu thể nhìn tôi mãi được chứ, gớm ăn chưa!

Và rồi sau một lúc lưỡng lự, tôi cũng quyết chí đi vào lớp của thằng Vũ.

Có thể nói lớp của nó là tập hợp những đứa con ông cháu cha, ăn không ngồi rồi suốt ngày ăn chơi lêu lổng chả lo học hành gì. Nhưng nếu nhìn từ bên ngoài vào thì ít ai biết được bản chất thật của cái lớp này lắm.

Ngoài mặt lớp của tụi nó là một lớp chọn giống như lớp của tôi vậy, thậm chí còn được ưu tiên cao hơn lớp A1 nữa. Nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy mức độ sa đọa của đám học sinh này như thế nào.

Vừa bước vào lớp thôi tôi đã thấy cả chục thằng con trai đang giỡn hớt, tung giấy vụn xả rác khắp cả lớp và ngoài hành lang. Còn đám con gái có vài nhỏ thì lấy gương chải chuốt trang điểm, có một số thì ăn quà vặt bánh mứt rồi vứt ngay ra cửa sổ, thậm chí còn một vài đứa bấm điện thoại đeo phone nghe nhạc nữa. Thiệt là chẳng ra thể thống gì.

Thấy tôi bước vào lớp, bọn chúng nhìn tôi kinh ngạc nửa miệt thị như thể có một sinh vật lạ đang đứng trước mặt tụi nó vậy. Đồ rằng không vì kế hoạch thi chắc tôi đã tọng cho mỗi đứa đám bô tức rồi cũng nên. Nhưng nghĩ lại bây giờ mà bị mấy chục đứa trong lớp nó dí thì có mười cái mạng cũng không đủ.

Cho nên tôi điềm nhiên thực hiện đúng kế hoạch đã định sẵn của mình, lớn tiếng gọi tên thằng Vũ để nó lộ mặt:

-Thằng Vũ đâu, ra đây!

Tức thì từ phía dãy dưới bàn học, thằng Vũ thần nhiên dứt hai tay vào túi quần đi lên cùng với hai thằng đàn em của nó:

-À, hôm nay dám vào tận lớp kiếm tao cơ đấy!

-Tao kiếm mày để khiêu chiến đấy...!

Tôi trợn mắt chỉ thẳng vào mặt thằng Vũ làm cả nó và mấy đứa trong lớp không khỏi kinh ngạc. Nhưng chỉ một thoáng sau thằng Vũ cũng lấy lại bình tĩnh cười nửa miệng với tôi:

-Mày nghĩ tao là trẻ con à Phong! Mày thừa biết tao không đánh lại mày mà!

-Ngày mai 8h sáng ở bãi cát quận 7! Tao đợi mày ở đó, muốn đem bao nhiêu thằng đến cũng được, tao chấp tất! Không đến là con chó cụp đuôi!

Tôi mạnh mẽ khiêu khích làm mặt của Thằng Vũ khểnh lại nhưng một cách nhanh chóng nó lại trở về trạng thái cũ:

-Đánh với mày tao được lợi ích gì!

-Mày muốn Hoàng Mai chứ gì! Nếu mày không đánh thắng tao vào ngày mai, thì đừng có hòng đụng vào một cọng tóc của em ấy!

-Vậy có nghĩa là nếu tao thắng mày, mày sẽ để tao tùy ý với Hoàng Mai phải không!

Thoáng lưỡng lự với câu hỏi của nó, tôi vẫn cam kết chắc nịch:

-Đúng, nếu thắng được tao, mày sẽ có tất cả! Nhưng nếu thua mày cũng phải chấp nhận điều kiện không được trêu chọc Hoàng Mai nữa, chấp nhận chứ!

Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của nó tưởng chừng như sắp tắt thở tới nơi vậy. Còn về thằng Vũ sau khi nghe rõ hết những điều kiện nó khểnh nhủ mày suy nghĩ, nhưng không lâu sau đó nó đã đưa ra câu trả lời cuối cùng:

-Được, tao chấp nhận!

Phải nói là trong lòng tôi lúc này vui sướng như mở cờ nhưng vẫn phải kìm nén lại để làm mặt thanh niên nghiêm túc mà chốt câu:

-Được, vậy ngày mai 8h ở địa điểm đã nêu!

Ra khỏi lớp của thằng Vũ với bộ mặt hớn hờ như nhặt được vàng, tôi cười tít mắt đến nỗi chẳng thấy mối nguy hiểm đang sờ sờ trước mắt và thế là:

-Oạch. . .au da!

Tôi đụng trúng ngay một thứ mềm thơm nức mũi làm tôi mất đà bật ngửa ra cả nền đất.

Lồm cồm ngồi dậy, tôi sững người như hồn tiêu phách tán khi nhận ra được thứ mềm mềm đó chính là Lam Ngọc. Em đang đứng sững sững trước mặt tôi mà nhú mày nhưng không kém phần đỏ mặt:

-Phong vui tít mắt luôn nhĩ?

-Ừa, Ngọc hả! Sao đứng ở đây chi vậy! Về lớp thôi!

Tuy nhiên khi định chuẩn lẹ về lớp thì bị em thó ngay cổ áo giật phắt lại:

-Chạy đâu, giải thích ngay cho Ngọc nào!

-Ồ, giải thích chuyện gì?

-Còn giấu nữa hả? Lúc nãy Phong vào lớp của tên Vũ, Ngọc đã thấy hết rồi!

Tôi giật thót khi nghe Lam Ngọc nói. Chắc là lúc nãy do hiểu kì về hành động của tôi nên em đã lén theo dõi tôi đây mà. Bây giờ thì chẳng chối đi đâu được nữa, em đã chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh tôi khêu khích thằng Vũ rồi có giấu cũng chẳng đặng.

Vậy nên tôi và em cùng ngồi trên băng ghế đá trước lớp để bàn chuyện. Vì chẳng có gì để giấu nữa nên tôi kể cho em hết mọi chuyện kể từ lúc Hoàng Mai chia tay tôi cho đến lúc vạch ra kế hoạch này.

Thoạt đầu, Lam Ngọc hơi ngạc nhiên khi nghe đến đoạn Hoàng Mai chia tay tôi. Nhưng khi đến đoạn tôi đề ra kế hoạch hạ gục thằng Vũ thì em mới thực sự kích động.

Em nhìn thẳng vào mắt tôi nghiêm nghị:

-Không được, như thế quá nguy hiểm!

-Không nguy hiểm đâu! Chỉ là đánh đấm thôi mà!

-Phong không biết Vũ là loại người thế nào sao! Không bao giờ có chuyện nó đơn thân độc mã đánh với Phong đâu!

-Nhưng lời khiêu chiến đã chốt hạ rồi, không thể rút lại được! Và lại đây cũng là một phần của kế hoạch mà!

-Dù thế nào cũng không ổn đâu! Hay Ngọc giúp Phong nhé!

-Không được, như thế sẽ phá vỡ kế hoạch!

-Nhưng thấy Phong thế này Ngọc...

Đột nhiên em thoáng đỏ mặt không nói nữa làm tôi nhất thời tò mò mà hỏi tới:

-Ngọc sao...?

-Thì...thấy tức chứ sao! Chỉ được ngồi ngoài không được đánh!

-A sặc! Nhưng như Phong đã nói rồi đấy, không tham gia không được đâu!

Về như Lam Ngọc còn chưa chấp nhận chuyện này, em khoanh tay trước ngực, mặt hướng lên bầu trời xa xăm không một áng mây như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Thấy vậy tôi cũng không đành lòng để em lo, nhưng nghĩ lại thì nếu Lam Ngọc tham dự vào chuyện này, người khó xử nhất chính là em.

Theo như tôi biết, em là em họ của thằng Vũ! Đánh anh họ của mình xem ra không được hay cho lắm. đành rằng em đã giúp tôi đánh thằng Vũ một lần lúc tôi bị hai tên song sát đe dọa. Chắc lúc đó Lam Ngọc cũng khó xử lắm.

Cho nên tôi đã quyết chí tự mình làm việc này, không thể luyên lụy ai nữa cả, một mình thằng Toàn giúp tôi đã quá đủ rồi.

Tôi nắm chặt hai vai của Lam Ngọc quay về phía mình khẽ nói:

-Ngọc à, Phong biết Ngọc đang lo lắng nhưng đây là việc cuối cùng mà Phong có thể làm được cho Hoàng Mai! Hãy để Phong tự làm nó, như thế Phong sẽ không áy náy với chính bản thân mình, Ngọc biết chứ!

-Nhưng...

-Được không, bé gấu?

Nghe đến hai từ cuối hai gò má em chợt ửng hồng. Đôi mắt em trở nên long lanh tựa như hai giọt nước đang rung rinh giữa cơn gió êm dịu thổi từng luồng mát lạnh vào người tôi.

Em cuối gằm mặt, màu gạch cua trên má em hiện rõ hơn bao giờ hết. Em nói với tôi bằng một giọng lí nhí mà phải vận hết công lực dừ lắm tôi mới có thể nghe được. Nhưng bởi vì lần đầu tiên thấy em như thế nên tôi hứng chí trêu đùa:

-Vậy...Phong cố lên!

-Hả, sao?

-Ngọc nói...Phong cố lên.

-Sao, chẳng nghe!

-Phong...cố lên!

-Nói gì, nói lại coi!

Dường như tức điên, Lam Ngọc thét lớn thẳng vào mặt tôi muốn bay cả hồn phách:

-Ngọc nói Phong cố lên...ên...ên...ên, nghe rõ chưa!

Ngay lập tức những cặp mắt từ mấy đứa học sinh xung quanh chĩa thẳng vào chúng tôi như bão đạn.

Ban đầu bọn nó chỉ muốn biết xem ai đã phát ra tiếng thét kinh hồn đó. Nhưng khi biết được người đó chính là Lam Ngọc và ngồi kế bên là tôi thì bọn chúng bắt đầu chề cái mặt đều cán ra mà xía móc:

-Úi chà, Lam Ngọc-Đại Phong A4! Tin hot à nha!

-Đù...ù...! Lại còn công khai cổ vũ nhau nữa cơ!

-Chết...chết...chết! Chỉ huy cờ đỏ say tình rồi!

Và nếu như tôi không kịp thời ngăn Lam Ngọc lại thì chắc có án mạng xảy ra trong trường rồi. Ngó thấy cặp mắt long sòng sọc của Lam Ngọc mà tôi phát rùng mình. Kiểu này mà thẳng nào yếu yếu để em chặt phát chắc one hit luôn chứ chẳng chơi.

May sao tụi nó biết điều nên chuồng lệ trước cơn thịnh nộ bùng lên rực lửa của Lam Ngọc. Nếu còn ở lại thì không biết tôi còn có thể giữ em được bao lâu nữa. Quả thật là Lam Ngọc mạnh kinh hồn, dù cố sức cỡ nào cũng có vài lần suýt vụt tay khỏi người em. Đúng như người ta vẫn thường nói hoa hồng có gai, người đẹp khó gần mà.

Khi sự việc qua đi, Lam Ngọc dần bình tĩnh trở lại nhưng tôi vẫn không dám buông em ra. Sợ rằng đây chỉ là động thái đánh lạc hướng của em nhằm thoát khỏi tôi để đi xử mấy đứa lúc này.

Mà lạ một chỗ, thường thì người học võ cơ thể sẽ rất rắn chắc do bắp thịt phát triển. Nhưng với Lam Ngọc lại khác, do hiện giờ đang ghi em lại nên tôi có thể cảm nhận được cơ thể em rất mềm mại, giống y chang bao người con gái khác, thậm chí là hơn luôn ấy chứ.

Nhưng phàm là cái gì đẹp đều có cái giá của nó và tôi đã phải trả giá đắt cho sự sở sàng này.

-Phong, này giờ ôm đã nhì?

Em bỗng dung lên tiếng sau một lúc trấn tĩnh.

-Ặc, đâu! Tại muốn ghi Ngọc lại thôi mà!

-Ghi hay ôm?

-Gh...ghi!

Tôi giật giật hồn bởi cặp mắt sắc lẹm như dao thái của Lam Ngọc lúc này.

-Mà sao lúc này Phong cản Ngọc làm gì, để Ngọc thanh toán hết cái đám nhiều chuyện ấy cho rồi!

-Ừc, chỉ huy cò đồ mà, làm thế không phải cho lắm!

-Cũng tại Phong hết! Làm Ngọc phải hét lớn như thế! Giờ thì hay rồi đó!

Em thờ phỉ, khoan tay quay mặt đi chỗ khác làm về giận dỗi.

Bất chợt một hình ảnh thân thương của Hoàng Mai ùa về làm tôi cảm thấy xao xuyến.

Trước đây những lần em giận dỗi, em cũng làm như thế. Cứ mỗi lần như vậy tôi chỉ cần dỗ dành đôi ba câu là em lại cười tươi mà sà vào lòng tôi như chú mèo con ngoan ngoãn ngay.

Bỗng dung trong tiềm thức vô giác, tôi lại nói ra câu nói dùng để dỗ dành Hoàng Mai trước đây:

-Thôi, đừng giận nữa, anh thương!

Ngay tức khắc, Lam Ngọc liền quay đầu lại nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên tột cùng. Cùng lúc đó tôi như cứng họng bởi câu nói do chính miệng mình phát ra.

Tay tôi rung cầm cập, cổ họng tôi khô khốc như đất hạn thiếu mưa mấy năm liền.

Phải rất lâu sau đó cổ họng tôi mới được trơn tru qua những lần nuốt khan liên tục. Tôi cố gượng lời nói như gà mắc thun:

-À, ý Phong nói là...Ngọc đừng giận nữa! Không ai thương đâu!

-Ừm...thôi được rồi! Vào lớp đi, gần hết giờ ra chơi rồi đó!

Lam Ngọc nói, quay mặt về một phía cố tránh nhìn vào mắt tôi.

Tùng tùng...tùng...

Rồi tiếng trống trường quen thuộc cũng vang lên, vì là lớp trưởng nên em vội vã vào trước điều động lớp để lại cho tôi là những hình ảnh thơ mộng, trữ tình của đời học sinh.

Tà áo dài phấp phới mỗi bước chạy Mái tóc thề tung xỏa ngang bay Và cả hương hoa thơm dịu ấy nữa...

Liệu tôi có còn được gặp khung cảnh thế này nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Sáng hôm sau khi những hạt sương long lanh còn đọng lại trên những chiếc lá chưa kịp rơi xuống đất. Ánh mặt trời còn đang ngủ yên chưa kịp tỉnh giấc để tỏa sáng khắp muôn nơi. Tôi và thằng Toàn đã đến bãi cát từ rất sớm để chuẩn bị những khâu cuối cùng cho trận chiến cuối cùng ngày hôm nay.

Theo kế hoạch, thằng Toàn là người chịu trách nhiệm quay phim lại những cảnh đánh nhau của thằng Vũ. Về khoảng máy quay thì khỏi lo, nó đã có máy quay từ lâu rồi. Nhưng nếu có máy quay không mà không kiếm được chỗ thuận tiện để quay thì coi như phé.

Bởi lẽ thằng Vũ là một thằng rất giang xảo, biết có người quay phim nó sẽ e dè mà thoái lui ngay. Vì vậy tôi phải bố trí thằng Toàn đứng ở một góc khuất nào đó thật kín để không bị phát hiện.

Nhưng việc này coi bộ không dễ chút nào, bãi cát quận 7 chỉ là một khu đất trống chưa được qui hoạch để xây dựng nên bọn nhỏ ở đây thường dùng làm sân đá banh. Mà sân đá banh thì làm gì có chỗ để nấp chứ.

Nhưng may sau ngoảnh đi ngoảnh lại, tụi tôi phát hiện ra ở góc sân có một cây si trông cũng khá cao và um tùm. Ngay lập tức, một ý tưởng trong đầu tôi chợt lóe lên. Tôi gọi thằng Toàn lại, bảo nó trèo lên ngọn cây cầm máy.

Và quả thực từ dưới nhìn lên chỉ thấy toàn lá và lá. Tuy nhiên với góc độ của nó chia máy xuống thì có thể thấy bao quát toàn khu vực sân cát này, chỉ

cần phóng to tầm nhìn trong máy một chút thôi là sẽ thấy rõ ngay vị trí tôi đang đứng.

Vậy là coi như xong giai đoạn 2 của kế hoạch. Chỉ còn giai đoạn cuối là chiến với thằng Vũ một phen sống mái mà thôi.

Đó là khi trời sáng rõ. Mặt trời đã nhô cao tít trên ngọn cây si nơi tôi tựa lưng vào nghỉ một sau khi sắp đặt tất cả mọi việc đầu vào đầy theo kế hoạch.

Tỉnh giấc bởi tiếng xe máy đang chạy đến gần, tôi gọi tỉnh thằng Toàn giờ này cũng đang nghỉ một trên ngọn cây si um tùm lá.

Tiếng xe đó chính là của tụi thằng vũ.

Đúng như tôi dự đoán, nó không hề đi một mình. Tổng cộng có đến 2 xe, một xe chở nó và 1 thằng đàn em và 1 xe chở 2 thằng còn lại.

Dừng chống xe tắt máy, nó và 3 thằng kia linh kinh đi đến chỗ của tôi với vẻ mặt đầy thách thức.

Thấy tôi một mình một ngựa, nó cười đều cán nhếch mép:

-Hề hề, giữa đúng lời hứa nhì?

-Chỉ có mày không giữ đúng thôi!

-Hề hề, chẳng phải hôm qua mày nói tao muốn dẫn bao nhiêu thằng cũng được sao! Tao dẫn theo có 2 thằng là thương tình mày rồi đấy!

Nghe những lời của nó, tôi hì mũi xuống tấn thách thức:

-Đừng nói nhiều, giải quyết nhanh gọn lẹ đi!

-Hề, được thôi! Cho mày cọ sát với thằng đệ này của tao trước, nó karate đai nâu đấy! Từ từ mà thương thức.

Nói rồi nó bước lui để cho cái thằng đai nâu mà nó nói ấy bước lên đối diện với tôi. Thằng đó nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi bĩu môi:

-Ôm yếu thế, chịu được mấy đấm đấy!

-Không chịu được một đấm nào cả!

-Sao thế, chịu thua à?

-Vì cơ bản mày sẽ chẳng bao giờ đấm được tao đâu...

Vừa nói tôi vừa lao vút tới tung đấm trực diện ngay mặt làm nó giật mình đưa tay lên đỡ đòn. Liền đó tôi tung đấm bằng tay còn lại tạo thành một tràn các đòn đánh nhắm thẳng vào nó.

Chiếm được ưu thế, tôi tiếp tục đòn đánh liên hoàn của mình làm nó gồng mình đỡ đòn theo bản năng.

Trong một khoảnh khắc, tôi biến hóa đòn đánh thẳng vào mặt thành đòn đánh móc từ dưới lên làm nó lúng túng lỉnh ngay một đòn đấm móc vào ngực, tiện tay tôi móc thẳng đòn đó lên cầm hất nó loạng choạng bước lùi về sau suýt khụy chân.

Sau khi lãnh đòn đánh của tôi, nó hơi lật lờ nhưng cũng nhanh chóng trụ vững. Sau đó nó lấy tay quệt máu từ môi chảy xuống, mắt từ từ long lên sòng sọc.

-Thằng khốn chơi đánh lén à?

-Đó không phải đánh lén mà là đánh nhanh!

-Mày đang chọc tao điên đấy, trả giá đi thằng oác!

Nói rồi nó hì hục phi đến tôi, tung một loạt các kĩ thuật đấm chuyên dụng trong karate thượng đẳng có, trung đẳng có, hạ đẳng có. Tình thế của tôi lúc này chẳng khác nào lúc này, bị đối thủ dồn ép phải đỡ đòn liên tục.

Nhưng tôi khác với nó, trong những tình huống như thế này, Trần gia quyền mới phát huy hết ưu thế của mình.

Mỗi đòn đánh của nó, tôi đều hóa giải sang hướng khác. Nó càng dùng nhiều lực, càng lãng phí nhiều lực.

Không lâu sau đó, tôi cảm nhận được tốc độ ra đòn của nó đã chậm lại đáng kể và nó đang có ý định lùi về thủ thế. Đây cũng chính là lúc tôi phản công.

Khi nó vừa rút tay về, tôi liền thò lấy cổ tay của nó định bụng kéo về phía mình để chấn một chỗ vào mặt nó.

Nhưng một cách bất ngờ, nó xoắn cổ tay một vòng khiến tình thế đổi ngược thành nó nắm lấy cổ tay tôi. Chưa dừng lại ở đó, nó xoay người hất hông vật ngã tôi xuống đất đau điếng.

Chỉ kịp hoàn hồn, tôi đã phát giật mình bởi nắm đấm đang dần thẳng từ trên xuống mặt mình với tốc độ cực cao.

Trong tích tắc tôi dịch đầu né cú đấm đó chỉ trong gang tấc. Uy lực của nó mạnh đến nỗi hơi gió chạm đất làm cát bụi bay mịt mù che phủ cả tầm mắt.

Nhưng dù có bị khuất tầm nhìn, tôi vẫn nhận ra được ý định xuất chiêu của nó. Sau cú đấm hụt vừa rồi nó liền cung tay lên tiếp tục dần thêm một cú nữa nhằm vào tôi.

Không để ý định đó thành công, tôi kéo ghì tay nó lại thật mạnh, bật chỏ hướng thẳng vào mặt nó một đòn hiểm hóc rồi dùng chân đạp nó bật ngửa ra sau hết mấy bước.

Lợi dụng lúc nó chưa kịp xoay sở tình hình, tôi bật nhanh dậy lao đến nắm lấy cổ tay nó bẻ quặt ra đằng sau rồi lên gối tống thẳng vào ngực nó một đòn nặng khiến nó suýt há hốc mồm.

Gọi là suýt bởi vì khi chưa kịp há hốc, tôi đã bật khớp ngón giữa lên chỉ thẳng vào chấn thủy nó 1 chỉ xuyên son làm nó chỉ biết trợn mắt nghiêng răng nhìn tôi uất ức rồi từ từ khụy chân ngã oạch xuống đất ôm bụng quằn quại.

Thấy cảnh đó thằng Vũ tức điên, hò hét hai thằng còn lại bay vào tấn công tôi.

Vừa định đánh trả hai thằng đó tôi chợt nhớ đến cú điện thoại gọi đến tôi vào tối qua, cú điện thoại đến từ Lam Ngọc:

-Alô, Phong nghe máy đây, chuyện gì thế Ngọc?

-Ngày mai Phong đã quyết định đấu với thằng Vũ phải không?

-Ừ, phải! Ngọc cứ ở nhà đi, Phong tự lo mà!

-Ngày mai...Phong già vờ thua đi...!

Vì thế đây là lý do tôi cũng người lại không tiếp tục tấn công mà lui thủ thế.

Lúc đầu hai thằng đó còn e dè, tưởng tôi đang suy tính việc gì đó nên không dám lấn tới. Nhưng lúc sau, thấy tôi có vẻ thoái lui thủ thế thì bọn chúng mới lần lần lên tấn công. Ban đầu là những đòn gió, thăm dò đối phương nên thu đòn về rất nhanh. Đến sau chúng bắt đầu tấn công sâu, nhắm thẳng vào những yếu điểm của tôi mà đánh.

Lúc bình thường, tôi có thể né những đòn đánh ấy một cách dễ dàng nhưng vì phải giả vờ thua nên tôi đành để bọn nó thực hiện được ý đồ của mình.

Bọn nó đánh vào ngực vào bụng, rồi có những cú táng cực mạnh vào mặt tôi nữa.

Đến chừng một lúc sau, phần vì đã thăm dò, phần vì phải giả vờ bị đánh gục nên tôi đã ngã quỵ xuống đất, thở hồng hộc nhưng mắt vẫn còn nhìn trừng trừng ác ôn đó.

Phần thằng vũ, có lẽ nó tưởng tôi đã gục ngã thật nên liền ra hiệu cho hai thằng kia đứng nép ra để nó lù lù bước đến.

Nhìn vẻ thâm hại của tôi, nó cười nhếch mép rất khoái trá:

-Hề hề, tưởng mày siêu cỡ nào! Ai ngờ cũng là thằng tép riêu thôi!

-Thằng chơi khôn nạn, mày thử đánh một mình tao xem!

-Nếu mày muốn thì tao chiều...!

Vừa nói nó vừa tấn vào mặt tôi một bạt tay cực mạnh khiến tôi ngã ra nền đất, choáng váng:

-Hề hề, nếu mày muốn thì còn tiếp đây!

Nó xách đầu tôi lên, đấm liên tục mấy cú vào bụng tôi. Rồi liền đó đạp một đạp cực mạnh làm tôi bật ngửa ra sân cát nằm sõng soài.

-Thấy sao, muốn tiếp không oác con? – Nó cười đều vuốt cằm.

Tính đến thời điểm hiện tại, kế hoạch của tôi đã thành công mỹ mãn rồi, chắc thằng Toàn giờ này đã quay được những thước phim cần thiết cho kế hoạch. Đó là nhờ kế hoạch tuyệt vời của Lam Ngọc tối qua:

-Tại sao phải giả vờ thua?

-Đương nhiên nếu Phong đã quyết định liều để đánh nhau với thằng Vũ thì phải liều cho đáng.

-Phong vẫn chưa hiểu!

- Theo như bản tính của thằng Vũ, nó sẽ chẳng bao giờ đến một mình đâu, ít nhất cũng sẽ dẫn 2-3 người theo!

- Vậy Phong sẽ đánh bay hết bọn chúng?

- Không chừng như thế, nếu Phong đánh bại hết bọn chúng rồi mới đánh nhau với thằng Vũ thì thuyết phục đâu. Nó có thể nói Phong gây chuyện với nó trước đây! Đến lúc đó hại nhiều hơn là lợi!

- Vậy Phong phải giả thua à!

- Ừ, Phong có thể đánh bại 1-2 thằng gì đó rồi để mấy thằng còn lại đánh bại! Đến lúc đó thằng Vũ nhất cây thế nào cũng ra khỏi cái mai rùa để đánh Phong thôi!

Quả thật như Lam Ngọc nói, sau khi tôi đã bị hạ gục nó liền ra tay trả đũa tôi ngay. Nó đánh tôi như thể bao oán hận đã dồn nén bấy lâu nay vậy. Đánh đến nỗi toàn thân tôi đau nhức không thể gượng lên được.

Thấy tôi đã kiệt sức vì bị đánh toi tã, nó ngồi xổm trước mặt tôi nắm tóc dựng đầu tôi dậy:

- Sao, còn mạnh mẽ võ Trần Gia gì đó của mày vô địch không hả?

- Tao thua, muốn xử gì thì xử!

- Khả khả, biết điều đấy! Từ nay mày đừng bén mảng vào Hoàng Mai nữa nhé!

Khoang đã...!

Khi nó vừa quay đi cùng đám đàn em, tôi vội gọi với.

- Trước khi rời xa Hoàng mai tao muốn hỏi?

- Hỏi gì nào?

- Có phải mày đã hợp tác với ba Hoàng Mai bắt cóc em?

- Hà hà, thấy mày thâm hại như thế tao cũng cho mày biết! Tao đã hợp tác cùng thằng cha đó bắt cóc Hoàng Mai nhưng số nó hên quá thế mà cũng thoát được!

- Vậy còn những vụ trước?

- Sao, vụ diễn văn nghệ à!

- Có phải mày đã cắt áo của Lanna không?

- À, việc đó thì tao đương nhiên không làm! Con Cẩm Tiên đã làm hộ tao rồi! Nó cũng là cánh tay đắc lực của tao đấy, hê hê!

- Thì ra mọi việc đều do bàn tay bẩn thỉu của mày làm à?

- Đúng, ai bảo mày dám dấn Hoàng Mai với tao! Đó là cái giá phải trả cho mày đấy, há há há!

Kết thúc! Đến lúc này thì kế hoạch của tôi đã hoàn toàn kết thúc rồi, phim có giọng nói xác thực cũng có. Tôi tin chắc máy quay của thằng Toàn cũng đã thu được những gì này giờ thằng Vũ đã nói, một kế hoạch đại thành công!

Nhìn mặt nó với cặp mắt tràn đầy tự tin, tôi ngồi dậy cười giòn như bắp:

- Hê hê, chúc mừng mày đã sắp bẫy!

- Sao...?

- Toàn, kế hoạch thành công rồi, xuống chào khán giả nào!

Vừa dứt câu, thằng Toàn đã nhảy từ trên cây xuống, ôm theo cái máy quay mà đưa tay lên làm hình chữ ok:

- Tốt, mấy chú diễn xuất sắc lắm! Dự là liên quan phim của hội đồng kỉ luật nhà trường sẽ tuyên dương mấy chú đấy!

- Tụi bây...! – Thằng vũ tròn mắt.

- Hê hê, mày đã dính bẫy rồi Vũ ạ, từ nãy đến giờ tụi tao đã quay lại quá trình mày đánh thằng Phong! Ngay cả những lời thú nhận chủ mưu của mày tao cũng đã ghi lại hết!

-Khốn nạn, lũ chó dám chơi tao à!

-Đơn giản thôi! Mày chơi hèn hạ, tui tao chơi đẹp với mày làm gì?

-Mịa, tóm cổ thằng đó cho tao! Đập nát cái máy quay đó!

Lập tức một thằng trong số đó lao đến thằng Toàn toan cướp lấy cái máy quay đó làm tôi hoàn hồn thét lớn:

-Toàn, chạy đi! Không được để mất cái máy quay!

Tôi hốt hoảng là bởi vì thằng Toàn chỉ là một thằng công tử cao rảo được một chút bánh toan còn ngoài ra nó chẳng biết tý vô gì cả. Nếu như bây giờ bị thằng kia tấn công thì chắc chắn nó bép đi và đương nhiên cái máy quay đó cũng bị thủ tiêu ngay tức khắc.

Tôi đã sai lầm khi nói ra kế hoạch của mình với thằng Vũ quá sớm mà không quan sát tình hình hiện tại.

Tôi bây giờ đã bị thương rồi, chẳng thể nào đủ sức để ngăn cản thằng đó cướp máy quay cả, chỉ biết nhìn thằng đó lao đến thằng Toàn trong vô vọng. Bao toan tính của tôi chẳng lẽ kết thúc tại đây sao?

Viễn tưởng thằng Toàn sẽ chạy đi để bảo vệ chiếc máy quay nhưng không, nó vẫn đứng đó. Lúc đầu tôi cứ nghĩ nó sợ đến nỗi chôn chân ở đấy không chạy được nhưng khi thấy nó rút chân phải về phía sau tôi mới kinh ngạc mà tròn mắt nhìn nó.

Bởi vì động tác nó làm rất giống...Lam Ngọc lúc chuẩn bị xuất cước!

Và đúng thật là như vậy, khi thằng kia chạy đến gần nó. Thằng Toàn đã xoay hông, tung một cú đá bằng mu bàn chân cực mạnh ngay vào mặt thằng kia.

Chưa hết, thằng đó chỉ kịp loạng choạng bước lui đã bị thằng Toàn tung tiếp một cú đá hậu bằng lòng bàn chân trái khiến nó mất đà té nhào ra đất cát bụi văng tứ tung.

Thằng Vũ lúc này phải nói là kinh ngạc toàn tập. Nó chẳng thể nào ngờ được một thằng công tử bột như thằng Toàn lại có thể dễ dàng hạ gục 1 thằng đàn em của nó chỉ trong vài cước pháp.

Như thể giải thích cho sự kinh ngạc của tôi và thằng Vũ lúc này, thằng Toàn khẽ phui bụi bám trên chiếc máy quay rồi cười nửa miệng:

-Xin lỗi đã giấu mọi người lâu nay nhé! Thật ra thì tui cũng chẳng muốn động thủ đâu nhưng vì thằng kia nó cứ lao đến!

-Mày biết vô thật à Toàn?

-À, anh taekwondo đai đen nhất đẳng rồi em ạ!

Nó cười đều bông đùa nhưng cặp mắt sắc lẹm của nó lúc nào cũng hướng về phía thằng Vũ làm nó sợ rung cả giò.

Bằng một giọng run lấy bầy, thằng Vũ ra lệnh cho thằng đàn em còn lại lao đến tấn công thằng Toàn.

Với đà tiến của thằng đó, Toàn phờn tung cú đập trực diện làm nó thoái lui rồi liền tiếp tung ra những cước pháp nhanh, mạnh khiến đối phương không kịp trở tay.

Kết quả là thằng đó bị Toàn phờn dồn ép phải đỡ đòn liên tục, vừa lui vừa đỡ hết sức khó khăn.

Bất chợt đòn đá của thằng Toàn vừa gần đến đối phương lại biến hóa thành đòn gió hù kẻ địch phải cung tay đỡ đòn, liền đó nó liền tục đảo chân làm cho thằng kia không biết đòn nào là đòn thật, đòn nào là đòn giả để né tránh.

Nhưng đòn thật không đến từ bất cứ một đòn đá nào mà lại đến từ một đòn tay của thằng Toàn. Ngay sau khi làm đối phương hoa mắt bởi hàng loạt các đòn đá giả, nó liền vung tay dấn thẳng một nắm vào mặt thằng kia làm nó lật lủ vì mất phương hướng.

Nhận thấy cơ hội kết thúc đối phương đã đến gần, thằng Toàn lui về búng chân xoay người 720 độ sau đó tung ra một cú đá với độ lực khủng khiếp đến nỗi thằng kia sau khi bị trúng đòn ngay mặt gần như là bay theo hướng đá của thằng Toàn vài phân trước khi ngã oạch ra đất mất hồn trắng dã.

Thằng Vũ lúc này xem chừng đã hồn bay phách lạc, nó run rẩy nhìn thằng đàn em cuối cùng của mình ngã gục xuống đất mà không thể nói được một lời nào cả. Nó từ từ lui bước, nhanh dần rồi đột ngột quay đầu bỏ chạy về chỗ để xe.

Nhưng khi vừa kịp quay đầu, tôi đã đoán được hướng chạy của nó liền xoạc chân gạt nó té nhào ra đất.

-Thằng khốn, mày muốn gì đây?

Nó lồm cồm bò dậy tròn mắt nhìn tôi nhưng cũng e dè không kém.

-Một trận đấu solo giữa tao với mày!

-Mày biết tao đánh không lại mày, và lại đánh với mày tao được lợi gì?

-Bây giờ tao đang bị thương, sức lực không còn nhiều! Nếu mày đánh với tao, tao sẽ trả cuộn băng vừa quay cho mày!

-Dựa vào đâu tao tin mày?

-Mày nghĩ xem, bây giờ mày chỉ còn một mình! Nếu như không chấp nhận cá cược này, mày cũng chẳng rời khỏi đây được đâu!

Nghe xong, nó nắm chặt nắm đấm lườm tôi với cặp mắt tràn đầy lửa nộ. Nó từ từ tiến lại phía tôi, hạ thấp người thủ thế như chuẩn bị đánh nhau.

Hiểu được ý định của nó, tôi cũng xuống tấn, vào thế thủ chuẩn bị tiếp đòn của đối phương.

Dù là biết võ, nhưng cơ thể tôi giờ này đã đau nhức, tê rần cả lên do bị đánh lúc này. Nhất là vùng bụng của tôi bây giờ đau không thể tả. Việc này sẽ khiến cho lực ra đòn của tôi giảm thiểu đi rất nhiều do không thể vận hông xuất chiêu cũng như né đòn linh hoạt được.

Vì thế khi thằng Vũ lao vào tôi, nó liên tung mấy đòn đấm ngay vào bụng khiến tôi phải rất khó khăn mới xoay sở né đòn được. Cứ mỗi lần như thế, phần hông và bụng tôi lại đau nhói lên, khó thở không thể tả.

Biết được điểm yếu đó của tôi, nó càng lấn tới, cứ nhắm vào bụng tôi mà đánh.

Thế rồi trong lúc bất cẩn, tôi đã bị nó xô một đấm ngay vào bụng đau đến hoa cả mắt. Tôi điên tiết thò lấy tay nó, quạt một đòn bằng mu bàn tay vào mặt khiến nó mất đà loạng choạng.

Được thế tôi bồi thêm vài cú đấm vào ngực và bụng rồi đạp nó văng ra cả nền đất đầy cát bụi.

-Sao rồi, còn đánh được chứ hả?

Nghe tôi khiêu khích, nó lật lờ dùng dẫy lấy tay quệt cát khỏi mặt rồi tiếp tục lao đến tấn công tôi như trâu hút.

Người ta thường nói, con người bị ép vào đường cùng sẽ trở nên mạnh mẽ vô cùng. Điều đó quả không sai vào lúc này. Thằng Vũ bây giờ nhìn như một con thú dữ sẵn sàng vồ lấy tôi bất cứ lúc nào, nhìn trông mắt nó đỏ ngầu lên mà tôi phát rùng mình.

Nhưng người ta cũng có câu bản cùng sinh đạo tặc. Nó đã không thể tấn công tôi đồng nghĩa với việc nó sẽ bị tôi đưa ra hội đồng kỷ luật. Vì thế khi lao đến nó đã sử dụng một chiêu hèn hạ để hạ gục tôi. Nó rút sau lưng ra một cái ống tuýp bằng sắt vung thẳng vào mặt tôi nghe rõ tiếng gió cắt.

Bất ngờ vì chiêu hèn hạ của nó, tôi chỉ biết cung tay lên đỡ đòn bảo vệ mặt. Nó vung ống tuýp vào tay tôi nghe như nhói, các bắp thịt ở nơi đó cứ có giật liên hồi làm tôi đau đớn ngã bịch xuống đất.

Trong cơn mê mẩn lẫn bụi mù cản bớt tầm nhìn, tôi chỉ thấy một cái bóng đen đang vung một vật gì đó dài dài lên cao như đang chuẩn bị ra đòn. Tôi dám chắc đó là thằng Vũ, nó đang giơ cây ống tuýp lên định kết thúc tôi trong một đòn đánh.

Cơ thể tôi bây giờ đau nhức đến nỗi chẳng thể cử động được. Chẳng lẽ tôi phải thất bại ở đây sao, tôi đã cố gắng, chịu đựng rất nhiều mới thực hiện thành công kế hoạch. Nếu thua nó bây giờ tôi sẽ mất tất cả. Nhưng tôi hoàn toàn kiệt sức rồi, chẳng thể làm được gì nữa.

Nghĩ đến cảnh tôi phải thua một thằng lưu manh, xảo trá như thằng Vũ lại càng làm tôi điên tiết.

Bất chợt, nhìn nắm cát tôi đang vò trong tay, một ý nghĩ lại lóe lên trong đầu tôi.

Thiết nghĩ nó đã chơi bẩn với mình thì mình cũng chẳng cần chơi đẹp với nó. Nghĩ vậy khi thằng Vũ định vung tuýp, tôi bóc một nắm cát quăng thẳng vào mặt nó.

Bị cát vào mắt, nó ôm mặt gào lên điên dại, buông hẳn cây ống tuýp rơi xuống đất.

Lợi dụng thời cơ đó, tôi cố sức vùng dậy, vận hết sức lực bình sinh trong người xô thẳng một đòn khớp tay vào ngay chân thủy của nó cộng với một tiếng hét xuyên thẳng màng nhĩ.

Phải, tôi đã hét, lần đầu tiên khi xuất chiêu tôi mà tôi hét lên nhưng nếu không hét tôi chẳng thể nào vận hết lực được, cường độ của tiếng hét cũng là cường độ lực tôi đánh vào thằng Vũ lúc này, rất lớn rất mạnh.

Thế rồi tôi khụy xuống, cảm giác cơ thể đang rã rời từng thớ cơ. Tuy nhiên tôi không lo lắng, vì thằng Vũ đã gục ngã trước tôi không lâu, trước khi nằm xuống nó còn trừng mắt nhìn tôi như thể vẫn chưa phục nhưng hơn ai hết tôi hiểu nó đã kiệt sức như tôi hoàn toàn rồi, có muốn cử động cũng chẳng được nữa/

Thấy cuộc chiến đã kết thúc, thằng Toàn liền hối hả chạy đến đỡ lấy tôi:

-Sao rồi kù, trọng thương còn muốn đi solo hả?

-Solo tíu cung! Lúc này tao sắp bị thằng vũ đánh chết còn không bay vào cứu!

-Cứu gì, chẳng phải mày đánh thắng nó rồi đấy sao?

-Thắng bà mày, lỡ nó đánh chết tao luôn rồi sao!

-Thì tao trả thù cho mày! Thấp cho mày nén hương!

-Thấp thấp cái búa! Tao chưa tính đến chuyện mày giấu tao chuyện mày biết võ là hên rồi đấy!

-Ủầy, cái này gọi là ếm hàng đánh lạc hướng địch! Chưa gì mày tung ra đội hình mạnh trước thì đối phương bắt bài hết sao chứ!

Tôi vừa định hỏi thêm tí xú về trình độ nhất đẳng huyền đai của nó thì tiếng thằng Vũ lại vang vọng lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của bọn tôi. Nhưng đó không phải tiếng nói với giọng điệu đều căn hay hách dịch đặc trưng của thằng Vũ mà là một tiếng than, một tiếng rên trong vô vọng:

-Mai...Mai ơi! Mai...!

Thấy lạ, tôi liền bảo thằng Toàn dìu tôi lại chỗ của nó dò xét.

Thằng Vũ bây giờ nhìn thảm hại, tàn tạ đến phát tội. Áo quần bê bết, khắp người đầy vết bầm. Có lẽ cũng giống tôi bây giờ, mình mẩy đau buốt, tay chân tê dại đi vì đau đớn.

Nghe bước chân tôi bước đến, nó rướn cặp mắt giờ đây đã sưng húp lên gần giọng:

-Tụi bây đã thắng rồi, giờ còn muốn gì ở tao nữa?

-Tao hỏi mày, mày có thích Hoàng Mai không?

-Tại sao lại không chứ, nếu không thích thì tao cố gắng mấy tháng nay để làm gì?

-Cố gắng hại tụi tao à!

-Phải, vì chỉ có cách đó mới khiến Hoàng mai rời xa mày, mày là nguyên nhân của mọi việc!

-Mày sai rồi Vũ...!

Tôi nhìn vào mặt nó thét lớn.

-Tao sai à, tao đã làm gì sai?

-Sai ở cái cách mày chiếm lấy tình cảm của Hoàng Mai đấy! Mày đã sai kể từ lúc đánh thuốc ngủ Hoàng Mai rồi.

-Sao mày biết...!

-Hoàng Mai đã chia sẻ với tao từ hồi mới đầu kia! Nói tóm lại, mày càng có những hành động như thế Hoàng Mai càng ghê tởm mày, mày sẽ không bao giờ có được Hoàng Mai đâu!

-Tao...bây giờ tao phải làm gì chứ?

Nói đoạn tôi bước đến chìa tay ra trước mặt thằng Vũ khiến nó không khỏi kinh ngạc cứ trân mắt nhìn tôi như thể bàn tay tôi đang tẩm thuốc độc vậy.

Nhìn nó tôi cười khẩy:

-Sao, không còn đủ sức để gượng dậy à?

Nghe vậy nó nắm lấy tay tôi, cố sức ngồi dậy, mắt nhìn tôi tỏ vẻ nghi hoặc:

-Mày làm thế là ý gì?

-Như mày đã biết bây giờ tao đã chia tay với Hoàng Mai rồi, chắc chắn sẽ không còn cơ hội trở lại nữa! Tao không muốn vì ngu muội mà mày đánh mất người yêu giống như tao!

-Ý mày...!

-Phải, nếu mày thực sự yêu Hoàng Mai, thì hãy từ bỏ những thủ đoạn bẩn thỉu đi, hãy làm những điều tốt đẹp nhất cho em ấy bằng chính đôi tay, chính trái tim của mày kìa!

Dường như vẫn còn chưa thấu hiểu, nó nhìn tôi với vẻ mặt ngu ngơ:

- Có thật là dùng những cách như thế tao sẽ nói chuyện được với Hoàng Mai không?

- Tất nhiên mày phải biết cách ăn nói và tỏ ra tử tế với con gái tý đã! Cái này thì tao không giúp được, tự mày làm lấy thôi!

- Tao hiểu rồi! Có lẽ từ đó đến giờ tao đã sai thật!

Thấy vậy tôi bảo thằng Toàn tháo chiếc thẻ nhớ trong máy quay ra đưa cho thằng Vũ làm nó hết sức ngạc nhiên:

- Mày đưa tao cái này làm gì?

- Nếu mày chịu sửa đổi tao cũng không muốn bắt ép mày làm gì, cứ cầm lấy, đem vứt hay đem đốt tùy mày!

Xong chuyện, tôi và thằng Toàn quay đi, trở về nơi để xe của bọn tôi lúc sáng. Tuy nhiên được nửa đường bỗng thằng Vũ gọi với:

- Chờ đã!

- Chuyện gì nữa?

- C...ca...cảm ơn!

Lúc đó tôi suýt phá lên cười vì biểu hiện của thằng Vũ. Thì ra nó cũng không hẳn là xấu, chỉ là do nhận thức về tình yêu còn quá kém cỏi với bản tánh háo thắng của một thằng công tử nhà giàu sẵn có nên nó mới trở thành con người như thế.

Nhưng nói đến nhận thức trong tình yêu, tôi cũng chẳng khác thằng Vũ là bao, chỉ có điều tính cách của tôi không háo thắng như nó. Có lẽ Hoàng Mai đã nói đúng, trước khi yêu một ai đó tôi phải hiểu được tình yêu là gì trước đã, nếu không chỉ làm những người tôi yêu đau hơn mà thôi.

Cảm ơn em nhé Hoàng Mai, anh sẽ mãi nhớ bài học này, mãi mãi không quên...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Hằng năm cứ mỗi độ xuân về những cánh én bắt đầu chao nghiêng trên bầu trời xanh thẳm. Tia nắng mặt trời cũng trở nên ấm áp hơn khiến lòng người cảm thấy khoan thai, man mác.

Trên khắp những con đường lớn trong thành phố, từng dòng người đã bắt đầu tấp nập mua sắm để chuẩn bị cho một cái tết sung túc, tràn đầy bên gia đình thân yêu của mình.

Bên cạnh đó cũng có không ít những người tha phương đang ngày đêm tất bật chuẩn bị về tết để về quê sum họp, đón Tết cùng với gia đình sau một năm phải chia cách.

Ngay cả cảnh vật ngày tết cũng đã đổi khác rất nhiều. Nếu như Nguyễn Huệ ngày thường chỉ là một con đường như bao con đường khác trong thành phố thì khi xuân đến, nó lại trở thành một con đường đầy hoa, lung linh sắc màu bởi những bức tượng, cho đến những cây cầu gỗ được trang trí tại đây. Tất cả đã tạo nên một con đường hoa sắc sỡ, tràn đầy sức xuân trong lòng thành phố Sài Gòn phồn hoa, đô hội.

Có thể nói không khí tết đã lan truyền khắp nơi trên khắp những con phố và đến cả những ngõ hẻm thưa vắng. Đâu đâu ta cũng có thể dễ dàng thấy được những câu liên đô chọi được treo trước cửa nhà với những nội dung như “Cung chúc tân xuân”, “vạn sự như ý”, “phát tài phát lộc” và còn một lố những câu liên khác. Những câu liên ấy dường như cũng khiến sắc xuân trở nên tươi vui, đầm ấm hơn đến với mọi người, mọi nhà, mọi trái tim.

Ngay cả đối với học sinh chúng tôi cũng vậy, từ 20 tháng chạp trở đi bọn tôi đã bắt đầu nhao nhao lên đón tết. cũng chả trách, vào những ngày này cứ đi ngang nhà nào nhà đó lại phát lên mấy bài nhạc xuân, nghe nôn không thể nào tả được.

Đã thế mấy nhóc con gái lại đem bánh mứt vào lớp ăn nữa chứ, nào là mứt dừa, mứt sen, mứt bí, mứt dâu nhất là hạt dưa, hạt hướng dương. Mỗi lần tụi nó cứ nghe chạch chạch lại nôn đến Tết gì đâu.

Và trong ngày hôm nay, ngày học cuối cùng của bọn tôi trước khi chia tay nhau nghỉ Tết. Các giáo viên nhà ta rất hiểu tâm lý học sinh nên tiết nào tiết nấy đều nghỉ trống quơ. Mà nghỉ tiết thì chẳng lẽ ngồi im một chỗ. Vậy nên mấy tụi con gái cứ mặc sức lòi bao nhiêu là đồ ăn vặt ra ngồi gặm hết món này đến món khác nhìn choáng cả mặt mày.

Còn về phía con trai chúng tôi, vì số ít nên chẳng làm gì khác hơn ngồi thù lù một đồng như mấy thằng vô công rồi nghề ngoài phố chợ. Họa chăng là có thằng cô hồn Toàn nó cứ đeo miết lấy bé Phương không rời, và mặc nhiên trong giờ trống tiết này nó vẫn ngồi nói chuyện luyên thuyên với em trông cực kì thân thiết.

Tôi bây giờ đã là một thằng FA thực thụ rồi nên chỉ biết chống cằm nhìn bọn nó cứ quẩn quýt lấy nhau mà không khỏi gato, buồn tui. Ngay cả thằng quý Khanh khờ nó cũng tối ngày tíu tít với nhỏ Kiều ẹo làm chỉ có mình tôi ngồi rú rú tại chỗ ngáp lên ngáp xuống cứ y như thằng nghiện thiếu thuốc vậy.

Cả lớp bây giờ nhộn nhịp kinh hồn, cả Hoàng Mai với chiếc kính cận đặc trưng cũng tham gia ngày hội ăn uống cùng với những nhỏ con gái khác thay vì ngồi một chỗ học bài như trước đây. Chắc có lẽ đây là con người thật của em như em đã nói lúc trước. Trẻ trung, năng động, hòa đồng và không kém phần người lớn. Con mèo con ngầy nào giờ đã trưởng thành rồi, không còn dựa dẫm vào bất cứ ai nữa. Thôi thì mong sao em sẽ tìm được một tình yêu khác xứng đáng hơn tôi vậy, chuyện cũng đã qua rồi mà.

Nhưng kể ra, ngồi một mình không làm gì thế này cũng chán lắm, trong lớp ai cũng vui hết mà. Ngắc cái biết nói chuyện với ai bây giờ, đùa nào đùa nấy đều có bạn để vui đùa hết rồi, chỉ có mình tôi ngồi lủi thủi ở đây thôi.

Chợt, tôi bỗng nhớ ra một người tôi có thể nói chuyện được. Đó chính là Lam Ngọc.

Đúng vậy, lúc nào lớp trống tiết hay tổ chức một sự kiện gì đó đông người em lại thu mình vào một góc cuối lớp để lặng lẽ quan sát mọi thành viên trong lớp mình. Những lúc như thế em lại xỏ chiếc tai phone trắng tinh vào để nghe một bài hát nào đó, cũng có thể là một câu truyện nào đó trên radio rồi khoanh tay trước ngực tựa lưng vào tường nghiền ngẫm.

Nhưng cũng vì Lam Ngọc đã dễ tính hơn lúc trước nên tôi mới dám nghĩ tới ý định đó chứ giống như lúc đầu mới gặp em thì có cho tiền tôi cũng chẳng dám lại gần.

Nghĩ vậy nên tôi lần mò đến chỗ của Lam Ngọc ngồi như mọi khi. Em giờ này vẫn ngồi chỗ cũ, vẫn đeo tai phone như lúc trước. Mặt đang hướng về một điểm nào đó trong không trung. Thi thoảng em lại hểnh môi làm cho đôi má múm mím trắng hồng bỗng trở nên thu hút một cách lạ lùng.

Dường như cảm nhận được sự có mặt của tôi từ sau lưng này giờ, em tháo 1 bên tai phone ra nhẹ giọng nhưng đầy băng khí:

-Muốn nhìn thì lên đây ngồi mà nhìn, nhìn trộm làm gì?

Giật thót bởi hàn băng của câu nói, tôi cười giả lả chữa thẹn:

-Đâu, tại thấy Ngọc ngồi suy tư quá nên không dám làm phiền!

-Đang nghe nhạc chẳng lẽ lại cười như điên sao?

-Ồ hen, hề hề!

-Còn đứng đó, bây giờ có muốn ngồi không?

Em nhíu mày nhìn tôi nghi hoặc làm tôi hoảng hồn ngồi ngay vào chỗ kế em không kịp suy nghĩ.

Mà tôi đang thắc mắc một điều. Có phải con gái nào cũng có hương thơm hay không hay chỉ có con gái đẹp mà thôi. Ngồi cạnh Lam Ngọc, cái hương hoa ấy lại thoảng thoảng trong mũi tôi nghe đến mê mẩn hồn. Nó như một làn gió mát thổi bay tâm hồn tôi trôi dạt về một miền đất xa xăm không người sinh sống. Ở đó chỉ có tôi và em, hai đứa ngồi kế bên nhau trong mùi hương lily đó.

-Không chơi cùng bọn họ sao?

Giờ này Lam Ngọc đã gỡ hẳn tai phone ra đặt trên bàn quay sang tôi khẽ cười bắt chuyện.

-À, Phong không thích ồn ào cho lắm! Sao Ngọc cũng thế đấy!

-Thì cũng không thích ồn ào cho lắm!

-Mà Ngọc này, sao không chịu hòa đồng với mọi người đi! Cứ tách biệt mình ra vậy, đừng khuôn khổ quá!

Em chỉ cười khẩy, xoay xoay cây viết giữa các ngón tay rồi lắc đầu thờ dãi:

-Phong nghĩ Ngọc muốn mình thế này lắm sao, nhưng Ngọc đã quen khổ khế với mình từ lúc nhỏ rồi, muốn thay đổi một sớm một chiều không được đâu!

Lúc đó tự dưng tôi cảm thấy cồn cào. Trong lòng tôi lạo xạo như có một con chuột chuột đang đào hang trong đấy. Có thể em đang ám chỉ tôi hoặc cũng có thể do nguyên nhân khác nhưng rõ ràng lí do chính khiến em phải tự thay đổi mình vẫn là tôi.

Mười năm một lời hứa, em đã giữ đúng lời hứa của mình với tôi. Trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn, không khóc nhè nữa. Nhưng đánh đổi lại là cả tuổi thơ của em luôn gắn liền với võ phục, với những chiếc đai, và cả những bao cát, những mộc nhân cứng ngắc nữa.

Tôi biết để từ một cô bé yếu đuối suốt ngày chỉ biết mít ướt trở thành một cô gái lạnh lùng, mạnh mẽ như ngày hôm thì không phải một ngày một đêm là có thể thay đổi liền được. Chắc hẳn em đã rất cố gắng mới có thể giữ vững được lời hứa đó.

Còn tôi thì sao, một thằng con trai vô tình. Tôi đã quên đi lời hứa đó chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí có thể rằng tôi đã quên hẳn lời hứa đó đi khi vừa chia tay với bé gấu.

Phải chăng tôi đã quá vô tâm? Bé gấu xem ra rất quý trọng lời hứa đó, còn tôi thì không?

Nhìn mái tóc dài được kẹp mái bằng một chiếc kẹp màu bạc lung linh của Lam Ngọc, tôi chợt nghĩ thoáng đến lời hứa năm đó:

“- Sau này nếu có gặp lại, chúng mình cưới nhau nha!”

Tự hỏi, liệu đây có phải lúc để tôi thực hiện lời hứa đó không?

-Phong này, làm gì cũng được bỏ tay Ngọc ra đi, người ta nhìn đấy!

Đang ngao du trong cái mớ suy nghĩ hỗn độn. Tôi chợt giật mình vì lời nói của Lam Ngọc. Nhìn theo tay cánh tay, tôi tá hỏa tâm tình vì này giờ mình đang nắm lấy tay của em không hề hay biết. Thảo nào trong lúc suy nghĩ bàn tay tôi lại có cảm giác ấm ấm.

Tôi vội buông tay của Lam Ngọc cười gượng gạo:

-O, hi! Xin lỗi nhé tại Phong nhập tâm quá đấy thôi!

-Nhập tâm gì mà gian xảo thế, nếu là người khác thì ăn tát rồi đấy!

Lam Ngọc khẽ rút tay về nói trách móc nhưng trên má em đã hiện rõ những sắc hồng ửng nhìn xinh cực.

Nhưng sau câu nói đó tôi chợt đâm khộp, chẳng biết nói với em lời nào nữa. Vốn luyến trong ngân hàng câu nói để dành khi tiếp chuyện với con gái tôi đều sai hết sạch hoặc là đã sai trước đó rồi nên tôi chỉ biết nhìn em cười hèn hếch rồi quay lên nhìn tụi kia đại náo lớp học mà chẳng biết chuyện gì để nói tiếp.

Nhưng bí chuyện cũng chỉ là một phần nguyên nhân thôi. Cái chính khiến tôi phải lắp bắp trước Lam Ngọc là vì ngồi cạnh em, tôi cảm thấy rung thế nào ấy. Kể từ lúc bắt chuyện với Lam Ngọc đến giờ, tôi luôn cố tránh nhìn thẳng vào mắt em khi nói chuyện. Dường như ở Lam Ngọc có một thứ gì đó khiến tôi thấy hồi hộp, bản thân khó tả.

Ngồi cạnh em mà tay tôi cứ run bần bật cả lên. Có đôi lúc nó còn quơ quàng lung tung như cái vớ ớ nắm tay Lam Ngọc lúc này nữa. Tim tôi thì khỏi nói, trông múa lân nó như thế nào thì tim tôi bây giờ đập như thế đấy, dám áp cái micrô vào tim tôi nó phát ra như tiếng trống luôn ấy chứ.

Vậy nên tình cảnh tôi bây giờ là vừa nuốt khan ừng ực, vừa suy nghĩ chuyện để nói với Lam Ngọc. Nhưng dù có cớ nào tôi cũng chẳng nặng ra nổi một câu phù hợp, kiểu như:

-À, Ngọc đói không?

-Ăn sáng rồi!

Hoặc này:

-Ngọc ăn kẹo không?

-Không?

Hoặc củ chuối thế này:

-Áo dài đẹp ha?

-Bốn tháng trước sao không thấy khen?

Những lần như thế tôi muốn đập đầu vào tường chết cho đỡ nhức. Gì đâu mà nhát gái quá, đến nói một câu ra hồn cũng chẳng dặng. Chỉ biết nhìn em xoay xoay cây viết mà lòng ngậm ngùi như cá lủi kho tiêu.

Ngồi nằng nã một hồi lâu cũng đến giờ vào tiết. Tiết kế tiếp là tiết của thầy lý khó tính. Tôi biết chắc với tính cách đó ông thầy sẽ không bao giờ cho bọn tôi nghỉ tiết như các cô khác. Vậy nên khi vừa đánh trống là bọn nó liền quay về chỗ ngồi ngay. Cả tôi cũng thế.

Dù luyến tiếc giây phút ngồi kế Lam Ngọc lắm nhưng tôi cũng phải nhấc mông lên đi về chỗ ngồi của mình trong sự tiếc nuối cùng cực. Giá như nó kéo dài lâu tý thì hay biết mấy.

Tôi đứng lên, rụt rè tạm biệt Lam Ngọc em cũng thoáng ngập ngừng gật đầu, đôi mắt em long lên dường như đang muốn nói một điều gì đó.

Rồi khi tôi bước đi, Lam Ngọc bỗng dừng gọi với, em rụt rè khoanh tay trước ngực, mắt nhìn đầu đầu mà ngập ngừng:

-À, Phong... này!

-Hừm, sao có gì nói đi sắp vào học rồi đây!

-Tết này Phong...um...có đi chơi với ai không?

-Tết à! Ngọc biết rồi đó, chắc lại ở nhà xem TV thâu đêm như mọi năm!

-Vậy Phong...à...đi đón giao thừa với Ngọc nhé!

-Hả?

-À thì có nghĩa là Ngọc tính đi xem pháo bông ở Bến Nhà Rồng, nhưng đi một mình thì buồn, nếu Phong có muốn đi cùng thì đi!

Việc này mọi người thấy thế nào? Được một cô gái xinh tươi như hoa hên đi xem pháo hoa đêm giao thừa thì còn gì lãng mạn bằng nữa. Và lại đây là Lam Ngọc, người có hẹn ước với tôi lúc trước, nếu như đi xem pháo bông với em vào đêm giao thừa, chắc chắn sẽ có một số biến cố xảy ra đây.

Nếu như là tôi của hiện nay thì chắc 100 phần công lực tôi sẽ gạt đầu cái rụp ngay. Nhưng chẳng biết tôi lúc đó thế nào tự nhiên lại nổi máu lưỡng lự, mèo chề mỡ béo nên cứ ưỡn ờ như gà mắc thóc:

-À, chuyện này Phong cũng không hứa chắc được! Không biết lúc đó có rảnh không đã!

-Không sao...Phong có số của Ngọc mà phải không...um...vậy có gì đến lúc đó gọi cho Ngọc nha!

-Ừ...ừ, Phong sẽ gọi!

-Vậy thôi, Ngọc về chỗ đây!

Em đi cắt ngang mặt tôi để lại bao tiếc nuối ê chề mà không có một bức tường nào có thể giúp tôi sám hối được. Tôi tự hỏi lúc đó tôi bị lên cơn chẳng? Hoặc là bị đũa nào đó yểm bùa đến nỗi chẳng thể gạt đầu đồng ý được.

Ngay lúc đó chỉ cần tôi chịu gạt đầu một phát thôi thì tình hình giữa tôi và lam Ngọc đã chuyển biến khác rồi. Nhiều khi em sẽ cười vui với tôi luôn chứ không phải làm mặt lạnh vẻ chỗ ngồi như thế đâu.

Nhưng dù sao cũng may, trước giao thừa tôi vẫn còn cơ hội. Đến lúc đó tôi chỉ cần gọi cho em một tiếng thôi thì cũng đã thành công vang dội rồi. Chắc chắn tôi sẽ có một đêm thật tuyệt vời luôn cho coi.

Nghĩ bụng là thế, nhưng chẳng ai nói trước được việc gì cả. Ngay cái lúc tan học tôi đang đi long nhong ở hành lang với tâm trạng cực kì hồ hởi do được em Ngọc mời nên cứ cười hênh hênh đến tít cả mắt.

Chẳng may thế nào tôi lại đạp nhầm vào gót giày của nhỏ con gái phía trước khiến nhỏ lảo nhào vào tình huống người đi mà giày ở lại. Người chúi nhủi về trước mà giày vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Tuy nhiên chẳng mất bao lâu tôi để nhận ra ngay người đó là Ngọc Lan. Hoàng hốt tôi liền mang chiếc giày đến chỗ Ngọc Lan xin lỗi rồi rút:

-O, Phong xin lỗi! Lúc này lo suy nghĩ không để ý!

-Àu, Phong suy nghĩ gì mà ghê vậy, làm Lan suýt trật chân rồi!

-Ờ thì...!

Thấy tôi có vẻ bí đường bối rối, nàng khẽ cười hấp háy đôi mắt xanh biếc:

-Còn đứng đó, trả giày lại cho người ta đi!

-Ồ quên, hề hề!

Tôi chỉ lo cười chữa then mà quên hẳn đi mình đang làm gì. Cho nên tôi vừa cười vừa ngồi xuống mang giày vào cho nàng theo bản năng mà chẳng biết chính mình đang làm việc đó.

Nàng đương nhiên chỉ biết nhìn tôi mang giày vào trong sự kinh ngạc tột độ. Đôi mắt nàng cứ tròn xoe lên nhìn tôi như thể đây là một ai khác chứ không phải là tôi vậy.

Ngay cả chính tôi, sau khi mang giày cho nàng xong cũng chẳng biết mình vừa mới làm gì. Có thể đây là do tôi không chú ý, hoặc đây là ước muốn thực sự trong tiềm thức của tôi. Một ước muốn chăm sóc cho nàng chăng?

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa tôi vẫn phải đối mặt với những lời trêu đùa nửa đùa nửa thật của nàng:

-Phong, lúc này Phong... làm gì vậy? Lan khó hiểu?

-À thì, chắc...! Phong cũng chẳng biết!

Tôi gãi đầu cùng cực ấp úng trước nụ cười huyền hoặc của nàng mà chẳng biết nói một lời nào nữa. May cho tôi là Ngọc Lan không phải loại người thích cù nhay nên cũng cười khi không nói đến, nếu không thì chắc tôi đã chết ngộp trong biển bối rối rồi.

Cùng trò chuyện với Ngọc Lan dọc hàng lang trên đường về. Phải nói là rất lâu lắm rồi tôi mới được dịp nói chuyện đàng hoàng với nàng như thế. Gần một tháng rồi chứ ít gì nữa. bây giờ nhìn nàng tôi bỗng cảm thấy hơi lạ lắm.

Không phải là nàng đổi khác về ngoại hình hay trang phục. Sự đổi khác đó có lẽ là ở phía cách nhìn của tôi. Nếu như khoảng 1 tháng trước đây, nàng là người con gái tôi ngưỡng mộ nhất và luôn luôn là người con gái đẹp nhất trong lòng tôi.

Giờ đây dường như tình cảm của tôi dành cho Ngọc Lan không như trước nữa. Đối với tôi nàng bây giờ vẫn đẹp, vẫn là một cô gái da trắng mắt xanh như ban trước. Nhưng cái thứ tình cảm mà tôi chắc chắn dành dùm với với Ngọc Lan bấy lâu nay đã tan theo mây khói cùng với đêm chia tay với Hoàng Mai rồi.

Bây giờ chính là lúc để tôi xác định lại tình cảm của mình. Rằng tôi yêu ai, ai yêu tôi, tôi thực sự cần ai và quan trọng nhất là bài học của Hoàng Mai dành cho tôi... tình yêu là gì?

Cho nên đi cạnh Ngọc Lan, theo như tôi lúc trước sẽ cố nghĩ ra một lô những chuyện để tán gẫu với nàng, nhưng bây giờ thì tôi chỉ biết lặng thinh sánh đôi cùng nàng trên con đường hành lang kéo dài đến tận sân trường đầy nắng.

Có đôi lúc tôi cũng muốn bắt chuyện lắm, ngặt nỗi tôi chẳng nghĩ ra được chuyện gì cả.

Tôi và Lan cứ đi cho đến lúc chia tay ở gần cổng trường:

-Hôm nay Lan giữ xe ở ngoài nên về trước nha!

-Ừ, ừm... tạm biệt Lan!

-Minh về đây...!

-Ừ Lan về!

-Minh về thật đó!

-Ừ về...?

-Minh về luôn đó nha!

-Ừa, thì Lan về mà!

Về như quá bức bối bởi cái mặt ngây ngô của tôi. Ngọc Lan nhíu mày cốc vào đầu tôi một phát muốn tóc nước mắt:

-Phong chết bầm! Tức quá đi à!

-Ồ, Phong có làm gì đâu!

-Có đi không?

-Đ...đi...đâu!

-Nhà nghỉ, khách sạn, phòng trọ cái gì cũng được!

-Phụt...!

-Thì đi xem bắn pháo hoa vào đêm giao thừa, chịu hông!

-À việc này...!

Không đợi tôi suy nghĩ, nàng tọng vào mặt tôi luôn một câu chốt hện nghe rùng mình:

-Chưa suy nghĩ vội! Từ đây đến giao thừa có đi thì điện một tiếng đó, để Lan còn chờ!

-Ừ... ừa! Phong hiểu rồi!

-Hi hi, vậy nha! Lan về trước đây!

Nàng nghe rằng cười khi rồi chạy đi bỏ lại tôi hụt hẫng như vừa từ trên trời rơi xuống. Có lẽ Lan đã luyện một loại võ công tên là câu hồn đại pháp hoặc là một thứ đại loại như thế nên sau khi vừa nghe xong câu chốt đó, tôi dường như hồn tiêu phách lạc lên 9 tầng mây cao vút rồi lao nhanh xuống mặt đất nghe cái oạch đầu đến tê tái cả người.

Nếu như tôi không lầm thì vừa nãy Lan đã mời tôi đi xem pháo hoa giao thừa. Chắc chắn là như thế.

Lúc này tôi trong lòng tôi cảm thấy rạo rực cả lên. Không thể ngờ rằng Ngọc Lan lại chủ động mời tôi đi xem pháo hoa. Đồ rằng có đề văn nào cho câu “Em hãy nêu cảm nghĩ của mình về một lần được bạn gái mời đi chơi” chắc là tôi viết đến cả 1 đôi giấy chữ ít.

Thử nghĩ xem nếu vào dịp giao thừa tôi sánh vai cùng một cô nàng da trắng, mắt xanh, chân dài, dáng thon mượt như Ngọc Lan thì có biết bao nhiêu thăng gato nào. Đương nhiên là nhiều không đếm xuể rồi. Chỉ nghĩ đến thôi đã sướng tê người huống chi là xảy ra thật.

Nhưng những mơ mộng của tôi sớm tan biến khi tôi chợt sực nhớ ra một điều là Lam Ngọc đã mời tôi đi xem pháo hoa trước đó.

Với tình cảnh hiện tại tôi chỉ được chọn một mà thôi. Hoặc là Lam Ngọc lạnh lùng với đôi má múm mím hoặc là Ngọc Lan duyên dáng với cặp mắt xanh hút hồn người thưởng thức.

Trước đây tôi chưa bao giờ phải lâm vào tình huống như thế cả. Thậm chí là kiếm một em để rủ đi chơi còn không có chứ huống chi là cùng một lúc hai người như bữa nay. Trời ơi đau đầu gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Đang suy nghĩ vu vơ về lời mời của Ngọc Lan và Lam Ngọc, đột nhiên từ đâu một giọng con gái cất lên nghe rõ to:

-Anh Phong...! Em ở đây nè!

Tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh nhưng chẳng có ai quen cả. Rồi giọng nói đó lại cất lên nữa:

-Em ngoài cổng nè, anh không thấy hả?

Càng ngạc nhiên hơn khi trông về phía cổng trường chỉ là một con bé loắc choắc vung vẩy tay thu hút sự chú ý của tôi. Trông mặt nhỏ này cũng thấy quen quen nhưng thực sự thì tôi cũng chẳng nhớ đây là ai nữa.

Thiết nghĩ chắc nhỏ này đang làm tôi với ai đó cũng giống tôi tên Phong hoặc nhận vợ thấy sang bắt quàng làm họ mặc dù tôi chẳng giàu có tẹo nào.

Thấy lí do thứ nhất có lí hơn nên tôi đành lờ con bé đi không chú ý đến nữa. Nhưng khi tôi dắt xe đạp ngang qua mặt con bé thì nó liền chạy theo ghi cái ghi đồng xe lại:

-Anh hông nhận ra em hả?

-Em là ai?

-Trời, em là Diễm Linh, hồi nhỏ hay chơi với anh nè!

Đến giờ thì tôi mới tá hỏa ra con bé này chính là bé Linh (Lúc trước tôi hay gọi nó như thế). Nó năm nay 14 tuổi là con của chú Tư Chúc kẻ bên nhà nội tôi. Lúc trước mỗi khi về quê nó hay sang nhà tôi rủ đi chơi lắm. Bây giờ lại gặp nó ở đây nên tôi nhất thời không ngờ được.

Cũng vì thế mà giờ nó lại nhăn mặt chu mỏ giận dữ:

-Giận anh lun! Mới có 2 năm không gặp mà quên em rồi!

-Bậy, đâu có! Tại em lạ quá anh hông nhận ra!

-Thiệt chứ hả?

-Thiệt mà, anh không đùa!

Quả thật là như vậy đấy mọi người ạ. Chỉ mới 2 năm thôi mà con bé đã thay đổi đến chóng mặt. Lúc trước nó chỉ là một con bé tóc ngắn có nước da bánh mật suốt ngày chỉ long nhong khắp nơi cùng với mấy đứa nhỏ trong xóm. Nhưng giờ đây khi bước sang tuổi 14 cái tuổi người ta gọi là tuổi trở mã thì nó lại thay đổi 180 độ trở thành một cô thiếu nữ tóc đuôi gà với khuôn mặt ưa nhìn. Hơn thế nữa, làn da bánh mật của nó đã sáng hơn hẳn, không còn nhem nhúa như trước. Chẳng trách tôi không thể nào nhận ra nó trong thời gian ngắn được.

Nhưng vì sao nó lại ở đây trước cổng trường tôi lại là một thắc mắc lớn. Nó chắc cũng cảm nhận được thắc mắc của tôi nên vội mở miệng giải thích:

-Ba anh chưa nói với anh hả! Em với chị em lên đây ăn Tết ở nhờ nhà anh nửa tháng đó! Biết anh học trường này nên em xuống xe ở đây chờ anh nè!

-Sặc, có việc này nữa hả?

-Thôi em đói rồi, mình về ăn trưa đi anh!

Con bé ngồi lên xe sau giục tôi chẳng kịp suy nghĩ làm tôi muốn tìm chỗ nào đó thư giãn ngày cuối cùng trước khi nghỉ Tết cũng chả được.

Kết cục là tôi phải đeo con bé suốt đoạn đường về nhà. Mà nó ngồi im thì tôi cũng chẳng phiền hà gì. Đằng này nó lại tíu tít cả lên. Đi đến đâu nó đều chỉ chỗ luyện thuyền đến đó, nhất là khi đi ngang mấy hàng ăn vặt thì nó lại càng khoái chí.

-Anh, bò né là gì vậy?

-À là thịt bò người ta chiên lên ăn cùng với trứng và bánh mì!

-Vậy còn bò phá lẩu!

-Thì là lòng bò hầm với nước dừa!

-Bột chiên thì sao anh!

-Thì bột người ta cắt thành khối nhỏ chiên với hột gà!

-Hột gà nướng nữa kia

-Người ta bỏ gia vị vào trong trứng gà rồi nướng lên ăn với rau răm!

Nghe tôi kể đến đâu con bé nuốt khan đến đó. Trong mặt khoái trá đến phát tợn. Tôi cũng muốn mua cho con bé một vài món để cho nó biết vị lắm nhưng nghĩ lại gần tới giờ cơm rồi mắc công nó lại bỏ bữa cơm thì mệt.

Nghe nó nó luyện thuyền một hồi tôi lại đâm mệt không trả lời nữa nhưng nó vẫn cứ luyện thuyền. Tôi bắt đầu suy nghĩ đến những lời nó nói. Bé Linh vì muốn ăn Tết trên này nên đã cùng chị nó lên ở nhờ nhà tôi mấy ngày Tết. Nó thì chẳng sao có nó thì cũng vui nhà vui cửa, nhưng điều tôi lo nhất là chị của nó.

Nói thật với mọi người biết chứ từ hồi nhỏ đến bây giờ tôi với nó Nhung (tên của chị nó) chưa bao giờ hạp khẩu nhau một lúc nào cả. Cứ gặp mặt là tìm cách troll nhau cho bằng được. Nhớ mấy lần tôi về quê bị nó chọc cho tức điên mà giờ vẫn còn thấy ám ức. Tôi không phải là người kiểm chuyện trước đây, con nó Nhung là người kiểm chuyện trước đây, nhiều khi bị nó hại mà tôi cứ muốn khóc thét vì chẳng làm được gì nó.

Đến giờ sau 2 năm cách biệt cứ tưởng là thoát khỏi cái ách chọc phá của nó Nhung rồi ai ngờ lại tái ngộ trên Sài Gòn này, ngay vào nhà tôi mới ác. Chẳng biết mọi chuyện thế nào đây. Thú thật là tôi chẳng muốn về nhà chút nào hết. Cứ nhìn thấy cái mặt cộng với lợn tóc đuôi ngựa bướm bình của nó thì tôi lại nổi máu.

Mà biết sao được, nhà tôi dù có xa cách mấy thì đạp vẫn tới nơi thôi, chưa kể Bé Linh lại giục tôi đạp nhanh về nhà ăn cơm nữa làm sao tôi có thể câu giờ được. Thế nên chỉ trong phút chốc, tôi lại đứng trước cánh cổng màu đen quen thuộc nhà mình.

Vừa xuống xe con bé đã oang oang lên gọi cổng:

-Chị hai, chú Ba ơi! Con với anh Phong về rồi nè!

-Ừa, ba anh cũng về rồi à?

-Dạ, chú ba nói sợ lúc tụi em đến mà anh đi học chưa về nên chú ba về sớm đợi cửa?

Chưa kịp hỏi thêm thì có tiếng dép lẹp lẹp từ trong nhà bước ra. Đó chính là ba tôi, vẫn bộ mặt ngầu ngầu làm tôi sợ chết khiếp:

-Mày về rồi à, vào nhà đi gần tới bữa trưa rồi!

-Ba sao không nói chuyện Nhỏ nhưng với bé Linh lên nhà mình vậy?

-Lúc đầu tao cũng tính điện cho mày nhưng nghĩ lại sợ mày về không kịp bắt hai tui nó đợi nên tao xin đoàn nghỉ một buổi về đây!

-Ủi, chán ba quá!

-Chán chán cái đầu mày, vào lẹ tao đói là cho mày ăn roi bây giờ!

Nghe ông nạt như thế tôi đâm rùng mình bước vội vào nhà cùng với bé Linh lót tót theo sau.

Vào đến nhà tôi đã nghe loáng thoáng tiếng xào nấu phát ra từ dưới bếp. Ngay lập tức trong tâm trí của tôi lại hiện lên những hình ảnh của Hoàng Mai trước đây. Căn bếp đó chính là nơi để Hoàng Mai trở tằm nấu ăn của mình cùng với biết bao cao lương mỹ vị được em chế biến. Nhưng giờ nó đã trở thành một kí ức xa xỉ trong trái tim của tôi rồi. Những lúc bắt gặp những hình ảnh thân thương như thế tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài đứng cười khẽ một mình mà thôi.

-Ê thằng mắc dịch này, còn đứng đó nữa, mau vào phụ cái Nhung một tay đi!

Ba tôi hét lớn làm tôi giật mình hồn tiêu phách tán cuốn phăng vào bếp cùng với mở suy nghĩ hỗn độn trong đầu.

Hình ảnh đầu tiên của nhỏ Nhung xuất hiện trước mắt tôi vẫn là cái lợn tóc đuôi ngựa được cột cao bướm bình, đặc điểm duy nhất mà tôi thấy ấn tượng nhất ở nhỏ. Xem ra nhỏ chẳng thay đổi là bao, họa chăng là cái đuôi tóc đó được cột cao thêm một chút nữa làm nhỏ đã bướm bình nay làm càng bướm bình hơn.

-À, Nhung ơi!

-Choáng...oảng...

Tôi chỉ vừa kịp thốt ra một tiếng gọi tên nhỏ thôi thì nhỏ đã duyet tay làm rớt cái đĩa xuống đất nghe choảng đến điếc cả tai.

Nhỏ cúi xuống vừa nhặt chỗ đĩa vỡ vừa cầu nhàu tôi:

-Đồ quý, vào không nói trước tự nhiên kêu tên người ta giật cả mình!

-Ặc, tui cố ý đâu! Thôi để tui nhặt miếng dùm cho!

-Không cần! – Nhỏ hất tay tôi ra làm tôi mất đà suýt té.

Cùng lúc đó ba tôi với bé Linh chạy vào thấy miếng vỡ tứ tung trên mặt đất nên trợn mắt nghiêm trọng:

-Có chuyện gì vậy, sao miếng tùm lum dưới đất thế!

-Bạn Phong đó chú! Bạn ấy hù con rớt cả đĩa!

Nghe thế ông quay sang tôi hăm he:

-Phải không Phong? Tao bảo mày vào phụ cái Nhung mà!

-Nhưng con chỉ gọi tên bạn ấy thôi mà ba, ai biết bạn ấy giật mình đâu!

-Tao không biết, mày mau xin lỗi cái Nhung đi rồi hốt đồng miếng đó vào!

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành làm theo lời ông, xin lỗi con nhỏ Nhung trong sự uất ức cùng cực. Giờ mà có cái bao cát trước mặt thì chắc tôi đã đâm thủng nó luôn vì tức tối rồi. Gì đâu mà mới gặp lại thôi đã chơi tôi một vỏ quá tay thế này thì chẳng có thiện ý chút nào cả.

Thông qua những gì nhỏ Nhung đối với tôi bây giờ thì chắc mọi người cũng đã hình dung ra tôi với nhỏ Nhung đã đối đầu thế nào vào lúc trước rồi phải không. Tôi với nhỏ hồi còn dưới quê như nước với lửa, chẳng thể nào nói chuyện đằng hoàng quá 3 câu được, thế nào cũng có vài câu xia xoi vào lời nói thôi.

Nhưng thường thì tôi không phải là người khơi mào cuộc chiến trước. Đa số những vụ chọc nhau toàn là nhỏ Nhung bày trò. Và tôi luôn là nạn nhân của những trò quậy phá đó. Ngắc một nỗi là tôi chẳng muốn đánh con gái nên chỉ tìm cách trả đũa lại những trò quậy phá đó thôi, phiền bà cố!

Vào giờ ăn ba tôi cứ nói chuyện với con nhỏ Nhung làm tôi hơi khó chịu nhưng cũng rán vờn lỏ tai lên nghe bởi vì cái tính tôi cũng khá nhiều chuyện:

-Con lên đây đến chừng nào?

-Dạ chắc là đến mừng 4 con về, cũng hông dám ở lâu đâu ạ!

-Không sao, con cứ ở đây tùy thích! Dù gì mai mốt cũng chuyển lên đây học mà!

-Phải đó, em muốn ở đây lâu hơn cơ! Nhìn chỗ nào cũng đẹp hết á! Chiều anh Phong chở em đi chơi nha!

-Ồ, rồi rồi!

Nó vùi vùi làm tôi không thể nào không không đồng ý được. Sẵn tiện đã mở miệng, tôi bèn hỏi luôn:

-Mà Nhung chuyển lên đây học hả?

-Ừm, sang năm 11 tui chuyển lên đây học! Có việc gì không?

-À, không có gì! Hỏi để biết thôi hề hề!

Bỗng dung ba tôi lạnh giọng chen vào:

-Mày thì nên biết nhiều hơn đó, cái Nhung năm sau chuyển vào đây học sẽ ở nhà mình một thời gian! Tới lúc đó thì lo mà biết!

-Phụt...

Đang ngón một họng cơm nghe hung tin tôi liền giật thót nuốt phun hết ra ngoài. May mà có con bé Linh nó vuốt lưng với đưa cốc nước cho nếu không thì chắc đã nằm phòng máy lạnh trong bệnh viện rồi.

-Mày làm cái gì ghê thế, cái Nhung nó chỉ ở một thời gian để tìm nhà trọ thôi chứ có ở luôn đâu!

Ba tôi hơi nhúm mày khi thấy tôi lật lờ như thằng nghiện sau khi vừa khỏi bị hóc cơm.

-Nhưng trai gái mà ba!

-Tao không biết, tao lỡ hứa với chú Tư Chúc mày rồi, rán chịu đi con!

-Bộ Phong ghét mình lắm sao mà không cho mình ở ké vậy hả?

Đã thế con nhỏ Nhung còn phang thêm mấy câu vào nữa làm tôi uất nghẹn hết biết đường trả lời. Nếu nói không ghét thì phải cho nhỏ ở nhờ, còn nếu nói ghét thì chắc chắn sẽ lĩnh nguyên cái cốc tóe lửa của ba tôi. Đường nào cũng chết, đường nào cũng tàn, tiền thoái lưỡng nan.

Sẵn dịp ba tôi lại hỏi tới vụ của Hoàng Mai:

-Cái con nhỏ bữa hôm ở chung nhà với mày đâu rồi Phong!

-Dạ, à...

-Đừng nói nó đang siêu âm trên bệnh viện nghe con!

Nghe thế tôi liền giật thót chới đây đây:

-Đâu có ba, tại gia đình bạn ấy ổn rồi nên bạn ấy xin về đó thôi!

Ba tôi cũng chẳng làm căng, sau khi nghe xong liền ăn cơm tiếp, chỉ có con bé Linh tò mò lại hỏi tới:

-Chị nào ở chung với anh Phong vậy!

-À bạn anh, tại gia đình khó khăn nên ở nhờ nhà anh một thời gian!

Đến đây bỗng nhỏ Nhung chen vào:

-Hai người ở chung luôn à?

-Ồ, thì vậy!

-Bạn kia có đẹp không?

-Đẹp chứ!

Rồi nhỏ quay sang ba tôi:

-Chú lên bệnh viện xem thử đi ạ, không chừng bạn ấy đang ở chỗ siêu âm!

-Ê ê bà kia! Nói bậy bạ gì vậy?

-Con trai mấy người làm gì bỏ qua mấy vụ đó!

-Đừng có quơ đũa cả nắm à ghen, tui là tui đang hoảng hốt đó!

Nhỏ chỉ khẽ cười rồi cắm đầu ăn cơm tiếp. Ngoài những trò khi trong lúc ăn của con bé Linh ra thì những diễn biến chính của bữa cơm trưa chỉ có bấy nhiêu thôi.

Tổng hợp lại thì tôi biết con nhỏ Nhung với em nhỏ là Diễm Linh lên đây đón Tết ở nhà tôi để làm quen không khí nhộn nhịp ở Sài Gòn trước khi chuyển lên đây học vào năm lớp 11. Mà tính tôi với con này khác nhau nên chắc nếu ở chung với nhau thế này thì thế nào cũng có cựa cãi xảy ra thôi, không sớm thì muộn, không nhanh thì trễ! Biết sau được đây, ba tôi đã ủy thác thế này rồi thì đành chịu vậy.

Sau bữa cơm đó ba tôi lại trở về bên đoàn. Ông dự định sẽ đi làm suốt tết để tăng thu nhập vì trong những ngày này có nhiều nơi muốn lân sư rồng về múa để rước lộc cầu phú quý. Thù lao cho mỗi một lần múa như thế tăng cao hơn bình thường thậm chí là gấp 2 gấp 3 lần vì thế có rất nhiều đoàn lân sư rồng hoạt động xuyên suốt Tết, đoàn lân sư của ba tôi cũng không là ngoại lệ. Vì lí do đó đương nhiên ba tôi sẽ vắng mặt suốt Tết và thay vào đó là sự có mặt của chị em nhỏ Nhung vào dịp tết này, chán bà có!

Vào đầu giờ chiều theo yêu cầu của bé Linh tôi dẫn nó ra ngoài công viên Hồ bán nguyệt để thưởng ngoạn không khí tập nập của đường phố ngày tết và tất nhiên nhỏ Nhung cũng đi theo vì lí do hết sức buồn cười:

-Tui phải đi theo em tui vì không biết ông sẽ làm gì với nó!

Công viên hồ bán nguyệt cách nhà tôi khoảng 4km, nằm trong một khu thắng cảnh đẹp mắt ở Phú Mỹ Hưng. Đương nhiên với tên gọi của nó, công viên này nằm gần hồ Bán Nguyệt lung linh với ánh đèn được bật sáng trải khắp bờ hồ.

Ngạc cái tôi chỉ có một xe đạp mà phải chở đến 2 người vì thế tôi đành phải gồng hết nội công trong người ra mà đạp như điên như dại mới mong đến công viên mau được. Lúc đầu nhỏ Nhung đòi ngồi giữa để ngăn cách con bé Linh thân với tôi nhưng một lúc sau thấy con bé Linh cứ loắc choắc chỉ chỗ này chỉ chỗ khác trên xe nên chúng tôi phải cho nó ngồi giữa để đề phòng tình trạng bé Linh rớt giữa đường, khổ!

Đến gần công viên, tôi bỗng ngập ngừng không bước nữa. Bởi vì muốn qua công viên hồ Bán Nguyệt phải đi qua cầu Ánh Sao. Đó chính là nơi tôi và Hoàng Mai chia tay cách đây không lâu. Nhìn từ hồ bán nguyệt, cầu Ánh Sao mong manh như sợi chỉ, lúc xanh lúc hồng vắt ngang mặt nước. Bây giờ gấp lại trong lòng rồi chợt dấy lên biết bao cảm xúc khó tả, những hình ảnh của Hoàng Mai lại ùa về đến ngập tràn.

Trong khoảnh khắc, bài học của Hoàng Mai lại vang lên trong đầu tôi: "Trước khi yêu ai, anh phải hiểu được tình yêu là gì trước đã nếu không anh chỉ khiến người đó đau hơn mà thôi"

Vậy thực sự tình yêu là gì? Mình đang yêu ai?

-Anh Phong...nè...anh có nghe em nói hông!

Giọng của con bé Linh cất lên làm tôi tỉnh mộng quay về thế giới hiện tại với nhỏ Nhung và con bé Linh đang nhìn mình chăm chăm như động vật quý hiếm.

Biết đang bị nghi ngờ, tôi liền cười hề hếch chữa thẹn:

-Hề hề, có gì đâu! Tại đau bụng giữa đường!

-Ghê, đừng có đi gần tui đây! Mắc công thả bom lại đồ thừa!

-Hừ ai thèm đi gần bà, mơ à!

Nhỏ Nhung chỉ hừ mũi rồi tiếp tục bước đi thưởng ngoạn cảnh đẹp, tôi và bé Linh vẫn lẻo đẻo theo sau như bảo vệ riêng của nhỏ vậy. Mà kể cũng ngộ, con bé Linh này đã xa tôi 2 năm rồi, đáng lẽ ra khi gặp lại nó cũng phải tỏ ra e dè một chút mới đúng chứ đâu phải đeo dính tôi như bây giờ đâu.

Nhung nghĩ lại thì có người đi cùng tán phét, lanh chanh lóc chóc thế này cũng vui. Và lại cũng đỡ làm tôi cảm thấy tủi thân khi nhìn mấy cặp đôi khác âu yếm bên nhau. Vì bé Linh giờ đây cũng tạm gọi là có chút nhan sắc nếu không muốn gọi là ưa nhìn. Đôi khi đi ngang mấy thằng FA nó cũng nhìn bé Linh với cặp mắt thèm thuồng vô số kẻ làm tôi cũng hạnh diện lây.

Tuy nhiên chuyến đi của chúng tôi sẽ tốt đẹp biết bao nếu như con nhỏ Nhung không gặp chuyện khiến tất cả đều mất vui hẳn

Ấy là lúc Nhỏ Nhung đi được hơn nửa chiều dài cầu Ánh Sao. Nhỏ bỗng nhiên nhăn mặt lục tìm thứ gì đó trong túi rồi dáo dác tìm kiếm xung quanh về như sắp khóc đến nơi vậy. Thấy lạ, tôi và bé Linh chạy đến hỏi:

-Gi thế, tụi tiên bà đau bụng rồi à!

-Không đùa, tui mất cái bóp tiền rồi!

Vừa nghe, con bé Linh đã nhảy đong đong lên chạy đến chỗ chị:

-Trời, chị hai kiểm kê chưa, xem có rớt chỗ nào không?

-Chị kiểm kê rồi, lúc ở chân cầu bên kia còn mà, giờ mất tiêu rồi, bực thật!

Quan sát một hồi lâu tôi cũng đã mừng rỡ được một vài sự việc trong đầu mình. Để cho chắc hơn nên bèn quay sang hỏi nhỏ Nhung:

-Này, bà hồi nãy có lạng vào chỗ đông người không!

-Ừ có! Đông mới vui chứ!

-Rồi có ai đụng chạm gì bà không!

-Không... – Rồi nhỏ nghĩ ngợi một lúc lâu – À...hình như có!

-Uầy, có hay không?

-Có, lúc nãy đang đi đến gần giữa cầu thì có một người đến hỏi tui đường đi!

-Rồi sao nữa?

-Cái tự nhiên có người đụng nhầm vào tui từ sau lưng!

Đến đây tôi đã chắc mẩm sự việc 90% rồi, nhưng để cho chắc hơn tôi hỏi thêm một câu nữa:

-Vậy bóp tiền bà để túi sau à!

-Ừ, phải rồi! Thì tui thường để vậy mà! Có gì sai à?

-Ừm...!

Thấy tôi trầm ngâm không nói gì. Hai chị em tỏ vẻ bực mình giục tôi nói ngay. Riêng con bé Linh còn cố chọc lét phá tôi nữa. Thế nên tôi đành nói sự thật cho hai chị em biết:

-Uầy thì bà bị móc túi rồi đó!

-Hả, móc túi!

-Ồ, chắc cái bọn hỏi đường với đụng vào bà lúc nãy là cùng một băng đấy! Bà bị bọn chúng dụ rồi!

-Không thể nào! Cái người hỏi đường lịch sự lắm mà!

-Bọn móc túi bây giờ là vậy đó, dùng thủ đoạn làm phân tâm mấy người nhẹ dạ, mất cảnh giác rồi ra tay móc túi, giờ ra đường không tin bất cứ người lạ nào được đâu!

Bỗng tự nhiên nhỏ dùng dùng nổi giận với tôi:

-Giờ ông bảo tui là nhẹ dạ, mất cảnh giác chứ gì?

-Ồ, đâu có, tui đang giải thích cho bà mà!

-Đừng có ngại biện với tui, tui biết ông đâu nghĩ tốt lành gì cho tui đâu, tui bị thế này ông khoái lắm chứ gì?

-Ồ, cái bà này! Tui nghĩ thế hồi nào! Ê nè...

Chưa kịp gọi với, nhỏ đã bỏ chạy một mạch xuống đầu cầu bên kia làm tôi với bé Linh chạy theo muốn bỏ hơi tai.

Dừng lại bên một băng ghế đá, nhỏ Nhung ôm mặt khóc tức tưởi làm tôi nhất thời bối rối chẳng biết làm gì ngoài để cho bé Linh an ủi chị của nó.

Thiệt là, nhỏ từ dưới quê mới lên chân ướt chân ráo, chưa hiểu cuộc sống phức tạp trên Sài Gòn phồn hoa, đô hội. Tôi chỉ muốn cho nhỏ Nhung hiểu rõ cái nhân tình thế thái trên này thôi mà, làm gì nhỏ khóc như thế chứ.

Thôi cũng chẳng trách, tự nhiên mất một số tiền lớn cộng với việc bị tôi dạy dỗ như thế chắc nhỏ cũng ảm ức lắm. Bao đời bắt rắn này lại bị rắn cắn không thấy bực tức sao được. Nếu tôi cả chồn chọc nhỏ thêm mấy câu chắc nhỏ bỏ nhà ra đi luôn ấy chứ. Nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh cũ nơi chia tay thế này tôi cũng mũi lòng mà không đá động gì đến nhỏ nữa. Cứ để nhỏ khóc một hồi sẽ nín thôi, thời gian sẽ chữa lành tất cả mà.

Cảm nhận được những cơn gió lạnh khẽ luồn vào thân thể, tôi sọt hai tay vào túi quần nhìn ngắm bao quát cảnh vật xung quanh như thể mình là một người từng trải đang nhìn ngắm cảnh vật với con mắt già đời vậy.

Như thế là nhỏ Nhung và em nhỏ sẽ ở nhà tôi đến hết Tết. Từ nay về sau khi đi đâu chơi tôi cũng phải dẫn hai chị em rắc rối này đi theo mình, thiệt là

một mà!

Chợt, tôi bỗng giật thót khi nghĩ đến Ngọc Lan và Lam Ngọc. Nếu như đi chơi với 2 chị em nhỏ thế này làm sao tôi đi xem pháo hoa với họ được đây...?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Viễn tưởng tôi sẽ được du hí khắp nơi cùng Ngọc Lan hoặc Lam Ngọc vào đêm giao thừa để được hưởng cái không khí nhộn nhịp ngày Tết thế mà ngờ đâu hai chị em nhỏ Nhung lại lên Sài Gòn đón Tết đúng ngay cái dịp quan trọng thế này mới hả.

Mà đã cùng hai chị em nhỏ đi chơi Tết thì việc hẹn Ngọc Lan hay Lam Ngọc đi chơi chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thứ nhất là mất đi tính riêng tư của buổi đi chơi giữa hai người, thứ hai là thế nào cũng bị con bé Linh hỏi này nọ hoặc không thì chị nó nhỏ Nhung cũng xia xối vài câu cho coi.

Đứng trước nguy cơ bị mất trắng buổi hẹn vì hai chị em nhà này. Tôi liên tục phải gãi đầu bức tóc để tìm cho ra được một cách toàn vẹn vừa dẫn hai chị em nhỏ đi chơi mà vừa hẹn được một trong hai cô kia ngắm pháo hoa đón Tết.

Nhưng để cân bằng được hai việc đó thì không phải là dễ. Kiểu nào thì cũng sẽ có xung đột xảy ra thôi. Đến lúc đó tôi chính là người lãnh chịu hết mọi hậu quả chứ không ai vào đây cả. Cứ tưởng tượng bàn tay nỡ nà của Lam Ngọc chặt vào cổ tôi phát là đâm rùng mình rồi hoảng chí là mấy cô nàng khác.

Hết cách tôi đành tìm đến sự giúp đỡ của người bạn thân của mình, Nguyễn Nhật Toàn bí danh Toàn phòn. Thắng cô hồn này nhìn đều đều thế chứ ranh khôn lắm. Cái đầu của nó chứa biết bao nhiêu là kế hoạch gian xảo trong ấy. Nên nếu nhờ nó giúp thì chắc là sẽ thành công.

Vì vậy sau khi ăn trưa xong, nhân lúc hai chị em đang ngồi xem TV tôi liền vọt xe đạp ra khỏi cổng hướng thẳng đến nhà của thắng Toàn. Nhưng chỉ vừa mới xoay vòng cái pê đan để lấy đà thì giọng bé Linh đã í ới từ trong nhà vọng ra:

-Anh Phong!!! Chờ em với!

Thoáng chốc sau lại nghe tiếng chân bình bịch của con bé:

-Anh đi đâu thế, cho em theo!

Cái mặt của tôi lúc này phải nói là sượng ngắc cùng với đó là tiếng thở dài vô vọng khi con bé Linh đã đứng sừng sững ngay đầu xe của tôi kèm theo vẻ mặt hết sức hồ hởi:

-Anh lên đi chơi đó hả, không cho em theo là xấu lắm!

-Ech, anh đâu có đi chơi, anh đi có chút việc thôi!

-Đi đâu vậy! Giờ nghỉ tết rồi mà! Còn công việc sao?

-À thì...

Cũng vừa lúc đó nhỏ Nhung cũng từ trong nhà lình kình bước ra:

-Phong đi đâu kìa người ta em đòi đi theo làm gì?

-Nhưng ở nhà buồn lắm em muốn đi chơi!

-Linh à, em nghe lời chị em đi! Anh đi chút về ngay!

Nhưng Diễm Linh là con bé thuộc dạng cứng đầu nhất tôi từng gặp, một khi nó đã quyết chuyện gì thì có trời sập cũng chẳng bỏ cuộc. Nó dậm chân xuống đất gãy này:

-Hu hu, hông biết! Anh với chị ăn hiếp em! Em giận...

Xem ra tính cách của con bé Linh vẫn không đổi gì sau gần 2 năm không gặp. Nó vẫn là một cô bé ham chơi, nghịch ngợm và cực kì cứng đầu trong lót một cô thiếu nữ tuổi 14. Không được sự đồng ý của tôi và nhỏ Nhung con bé liền ăn vạ ngay trước cổng nhà tôi khiến cho bao nhiêu cặp mắt tò mò của

mọi người xung quanh để ý đến. Trong số đó có cả bọn mặt ngựa hay đối đầu với tôi nữa, bây giờ để tại nó kiểm chuyện này nọ thì lại mệt.

Cho nên tôi thở dài lều bều:

-Thôi, muốn đi thì đi! Không có được quậy nghe chưa!

-Dạ, nghe rõ, hi hi!

Còn nhỏ Nhung thì chẳng cần ngăn gì nữa, chỉ hừ một tiếng rõ to rồi bỏ một mạch vào nhà không quên để lại cho tôi một lời hăm dọa:

-Bé Linh mà có bị gì thì đừng trách vì sao ngón tay có móng nhé!

Tôi thoáng rung mình gọn cả sóng lưng. Chỉ dám ậm ừ vài tiếng rồi vội leo tót lên chiếc xe đạp chở con bé Linh dong thẳng ra khỏi cổng. Tôi đạp nhanh đến mức bé Linh ngồi sau còn phải ghi sất lấy hông tôi mà rú lên sợ hãi. Tưởng rằng đang có một đàn bò tót đang đuổi theo sau lưng tôi vậy.

Kể ra chọc con bé Linh cũng vui. Ngoài cái tính nghịch ngợm ra thì nó cũng nhất gan chán. Nhất là mấy chuyện về ma quỷ càng làm nó dựng tóc gáy. Nhớ hồi còn ở dưới quê bà tôi hay kể chuyện ma lắm. Cứ tầm khoảng 7-8h là bà tôi lại ngồi trên giường kể chuyện cho bọn tôi nghe. Và đương nhiên lần nào cũng có mặt con bé Linh ở đó. Có hôm trời mưa nó cũng lợi sang.

Mà mỗi khi nghe xong rồi con bé đâu có dám về một mình. Mặc dù là hàng xóm nhưng nhà của chú Tư chúc ba con Linh lại cách nhà nội tôi một vườn ca cao, muốn sang thì phải leo rào đi tắt qua vườn ca cao đó. Ngắc nỏi vườn ca cao đó lại rất âm u vào buổi tối. Tất nhiên tôi phải đưa nó sang bên kia xong rồi mới được phép quay về. những lần như thế chỉ muốn cóc đầu nó phát cho đỡ bực thôi.

Nghĩ lại thì thấy vui vui, chợt tự hỏi trong thời gian qua con bé có qua nhà nội tôi nghe kể truyện không, và nhất là có ai đưa nó về khi nó sang nhà nội tôi hay không. Tôi cũng phì cười vì chính mình quá lo cho con bé, nếu không có tôi thì chắc nó cũng nhờ chị nó hoặc thằng Mậu dẫn về thôi, thằng Mậu thích nó cực mà.

Hôm nay là một ngày ngày nắng đẹp, nắng vàng hoe chiếu xuống đường làm nó trở nên óng ả và có phần oi bức. Trên bầu trời, gió cứ thổi từng luồng mây lớn che đi ánh mặt trời rồi nhanh chóng thôi nó bay đi để trả lại những tia nắng chói chang của buổi ban trưa làm cho cảnh vật cứ thoáng chốc nắng rồi lại tắt thay đổi liên tục trong con mắt đòi thường.

Cổng nhà thằng Toàn đã hiện ra trước mắt tôi rõ ràng mồn một. Nhà thằng Toàn cũng thuộc dạng có thể được gọi là biệt thự. Xét ra thì nó cũng chẳng thua Ngọc Lan là bao, chỉ có đều nhỏ hơn một tý thôi nhưng vẫn lớn gấp mấy lần nhà tôi đấy.

Dừng xe trước cổng nhà nó, tôi bấm chuông cổng rồi bảo con bé Linh leo xuống để bớt sức nặng đè lên chân chống nhưng nó vẫn cứ ở trên yên xe không chịu xuống. Hơi bực bội, tôi cầu nhàu con bé:

-Nè, xuống đi, gây chống xe anh giờ!

-Em hông xuống được!

-Ồ, sao lại không xuống! Hông biết đi sao?

-Dép em...rơi mất rồi!

Giật mình nhìn lại đôi bàn chân của nó giờ đây đang trần như nhộng gác lên chỗ gác chân xe tôi. Thiệt là bực mình, lớn rồi mà ngồi xe cứ như con nít, có giữ đôi dép cũng chẳng đáng bấy giờ ra nóng nồm thế này chẳng lẽ phải bắt tôi công nó vào nhà như phục vụ sao chứ. Nhất thời không kiềm nén, tôi gắt gỏng nó với giọng bực bội:

-Em đấy, lớn rồi mà ngồi xe cũng không xong! Sau này anh không dẫn em đi chơi nữa đâu, phiền chết đi được!

Con bé thoáng giật mình trưng mắt nhìn tôi rồi khẽ cuối đầu nghẹn giọng như sắp khóc:

-Hức, không phải tại em!

-Chứ vì sao?

-Lúc nãy anh chạy nhanh quá, em không kịp giữ dép lại...

Mặt con bé lúc này nhìn tôi đến xót lòng. Nó thậm chí còn chẳng dám ngược lên nhìn tôi. Chỉ cúi gằm mặt vùn về chiếc lá mai làm nó nhàu nát, méo mó như bàn mặt tôi lúc này. Nhìn đôi môi nhỏ xíu của nó mấp máy theo những tiếng nấc, lòng tôi chợt cảm thấy áy náy, rạo rục. Một cảm xúc khó tả lại dâng lên trong lòng tôi, nó khiến cả người tôi nóng ran lên, cổ họng trở nên khô khốc. Đột nhiên tôi muốn ôm nó cực?

-Ê, kiếm tao có việc gì đó mà?

Tự nhiên tiếng thằng Toàn vang lên sát bên làm tôi hú vía suýt hét toáng lên, tim vẫn còn đập thình thịch. Một lúc sau trấn tĩnh tôi nhá nắm đấm:

-Thằng cô hồn, làm tao giật cả mình.

-Ai bảo mày không để ý! Mà mày kiểm tao có việc gì! Dẫn theo ai nữa đây!

-À đây là em gái tao đó!

-Hông phải em gái...

Chưa gì con bé đã chặn họng khiến cả tôi lẫn thằng Toàn đều trở mắt nhìn nó. Biết mình bị hố, nó lại cúi gằm mặt vờ về tiếp chiếc lá mai giờ này đã bấy nhầy như bã thuốc. Thằng Toàn cũng không để tâm, chỉ khề nhếch môi rồi tiếp tục hỏi tôi:

-Sao, này mày nói gì!

-Con bé này... – Ngó thấy bé Linh đang ngược lên nhìn tôi, tôi vội sửa lời – À, nó là em của bạn tao!

Giờ thì con bé mới chịu ngồi yên không cự nự gì nữa. Chỉ có mình tôi là thắc mắc tại sao con bé không cho tôi giới thiệu nó là em gái tôi mà thôi. Đúng thật con gái rất ư là khó hiểu cho dù ở bất kì độ tuổi nào. Ngay cả con bé Linh mọi thường rất hiểu động nhưng giờ đây lại ngồi ru rú trên xe tôi y như con mèo sợ rét co rúm trong chăn vậy.

Mà dù sao bé Linh bị mất dép cũng là do lỗi của tôi. Theo lẽ tôi nên xin lỗi con bé mới phải. Nhưng giờ xin lỗi trước mặt thằng Toàn thì hơi kì, thế nào cũng bị thằng quý đó chọc cho tức điên lên thôi nên tôi đành dùng hành động thay cho lời xin lỗi.

Tôi quay sang thằng Toàn:

-Ê, Toàn! Dắt xe vào dùm tao với!

Khi thằng Toàn đã vịn ghi đông xe, tôi khẽ cúi người xuống, hướng lưng về con bé Linh:

-Nè, em leo lên lưng anh đi, đi chân trần sẽ đau chân đấy!

-Anh công em hở?

-Ừa, chứ hông lẽ bắt em phải đi bộ vào nhà sao?

Nghe đến đây dường như mọi khúc mắt của con bé đã được gỡ bỏ. Nó niềm nở nhảy phóc lên lưng tôi nhanh như sóc làm tôi thì đều muốn chúm nhui tới trước, nếu không có thằng Toàn mau nắn vịn lại thì chắc giờ rãng môi lẫn lộn rồi cũng nên.

Toàn phòn đẩy cổng dắt chiếc xe tôi vào trước. Còn tôi thì công bé Linh đi ở phía sau. Ngồi trên lưng tôi, con bé cứ tíu tít đủ thứ chuyện đến nỗi khi tôi nhắc nhở nó vẫn ngậm nga ca khúc nào đó chứ không chịu im lặng hẳn.

Nhưng lí do chính để tôi nhắc nhở nó về chuyện nghịch ngợm là vì nó đã là một cô thiếu nữ 14 tuổi rồi, không còn bé nữa. Nay đã có da có thịt và xinh đẹp hơn lúc trước. Ngồi trên lưng tôi mà nó cứ rụt rịt qua lại như thế có sát thép cũng tan chảy chứ đừng nói là một thằng đại gái như tôi.

Cho nên suốt đoạn đường vào nhà thằng Toàn tìm tôi cứ đập liên hồi như trống ngũ liên. Đồ rằng con bé cứ nhúng nhảy trên lưng tôi như thế chắc chắn sẽ có một vụ án mạng xảy ra mà nguyên nhân chính là bị nhồi máu cơ tim dẫn đến tử ọ giữa đường.

Mà cho dù có nghịch ngợm cỡ nào nó cũng chỉ là một cô bé 14 tuổi sức lực có hạn. Quậy phá bay nhảy từ sáng đến giờ nó cũng biết mệt chứ không phải quậy liên miên như thế hoài được. Nó bắt đầu một lừ bám víu hai cánh tay vào cổ tôi. Chiếc cằm nhỏ xíu của nó tựa hẳn lên vai tôi nên cứ mỗi lần nó thở, từng luồng hơi ấm nóng lại phả vào má tôi đến xao xuyến.

Không lâu sau đó nó áp úng:

-Em xin lỗi anh Phong nha, chắc anh công em mệt lắm!

-Không sao, bé Linh nhẹ thế mà không hề gì!

-Thiệt là anh hông giận em hả, vụ mất dép đó!

-Không hề, đó là lỗi của anh mà!

Lúc đó cảm giác như nó đang cười khúc khích, nghe từng luồng hơi thở dồn dập của nó tôi đoán thế. Chắc là nó vui vì tôi không giận nó hoặc là vì một lí do khác mà tôi chẳng thể nào hiểu được. Con gái mà, có ai hiểu con gái bao giờ đâu chứ, chỉ biết nó đã bây giờ đã là một cô bé xinh đẹp, dễ thương hay cột tóc đuôi gà và vô cùng tinh nghịch thôi.

Đến thêm nhà thằng Toàn, tôi cúi người thả nó xuống nhưng đột nhiên trên má tôi lại có cảm giác tê rần, ấm nóng và vô cùng khoan khoái. Tôi trở mắt nhìn con bé với đầy sự ngạc nhiên và nghi hoặc. Có phải nó vừa làm gì tôi chăng?

Nhưng con bé vẫn tỏ ra tỉnh bơ, nó nhìn tôi cười nhe răng tinh nghịch mà chẳng có một chút dấu hiệu gì gọi là bất thường cả. Tôi cam đoan 100 phần công lực rằng má tôi vừa bị một vật gì đó chạm phải, nó âm âm, mềm mềm và có đôi chút ẩm ướt. Ngạc một nỗi nó chạm vào tôi nhanh quá, chỉ phớt

qua thôi nên tôi chẳng biết nó là cái gì. Hỏi con bé Linh thì nó cười tủm tỉm chẳng nói.

Trong nhà tiếng thằng Toàn đã đã vang lên giục bọn tôi vào nên tôi cũng chẳng suy nghĩ gì thêm nữa. Đành dắt con bé Linh vào nhà trong sự khó hiểu tột độ mà mãi đến 2 năm sau tôi mới nhận ra. Một quãng thời gian dài đằng đằng...

Do có con bé Linh đi theo nên tôi với thằng Toàn không thể nào bàn chuyện trong phòng nó như mọi khi được. Tôi với nó dọn ra ngoài phòng khách nơi đủ rộng để con bé Linh thỏa sức vui đùa, nghịch ngợm đủ thứ đồ trong nhà thằng Toàn mà không làm phiền đến bọn tôi khi đang bàn chuyện.

Trong lúc con bé đang nằm trên ghế sofa đọc quyển thám tử Conan vừa mượn từ tủ sách nhà thằng Toàn, tôi với nó kéo ra sau bàn luận:

-Giđây này, nhìn mặt cứ như đi dự hụi, lại còn dẫn con bé kia theo nữa!

-Ủầy, nó là em của con bạn tao! Giờ hai đứa đang ở chung nhà tao ấy!

-Khoang, hai đứa nó ở chung nhà mày!

-Ồ!

-Nhỏ chị đẹp không?

-Cũng cỡ nhỏ em

Nghe đến đây mặt nó nghiêm nghị:

-Chúc mừng mày, congratulation!

-Chúc gì chúc mừng?

-Được 2 em đẹp thế còn gì, chị em nữa chứ!

-Này thì chúc...

Tôi điên tiết cốc cho nó một cú nhá lửa làm nó ôm đầu nhảy đơng đơng:

-Tĩa này, không phải thì thôi cốc tao muốn lũng sọ!

-Tao đang lo nhức óc luôn đây này còn giỡn!

-Mày lo gì, bị 2 em ăn hiếp mày à!

-Không, chuyện là 2 đứa này ăn tết ở nhà tao!

-Rồi thế nào nữa?

-Mà Lam Ngọc với Lanna vừa mời tao đi xem pháo hoa đêm giao thừa!

-Đù, sướng thế! Rồi mày chọn bé nào, chọn bé Lanna đi cho nó hot!

-Ủầy, mày không hiểu sao? Toàn bộ ngày tết này tao phải chờ hai chị em con bé đi chơi, làm sao mà hẹn với bọn họ được?

-Vậy mày nhờ tao việc gì?

-Thì giúp tao vừa hẹn với 1 trong 2 em được mà vẫn dắt được 2 chị em kia đi chơi!

-Ồ, mày tham thế, tính bắt cá bằng lưới luôn à!

-Không, tao chỉ muốn hẹn với 1 người thôi, mày giúp được thì giúp!

Nghe vậy thằng Toàn tựa vào thành bếp trầm ngâm. Da trán của nó nhăn lên thấy rõ. Điều này cho thấy nó đang rất tập trung để suy nghĩ cách cho tôi. Còn tôi thì chẳng biết làm gì hơn ngoài im lặng nhìn nó nghĩ cách. Từ đó đến nay việc gì tôi cũng nhờ vào nó, gặp chuyện gì tôi cũng nhờ nó giải quyết. Nếu không có nó chắc tôi không có được như ngày hôm nay. Ngoài nó ra tôi không còn biết nhờ ai giúp nữa, thằng Toàn đối với tôi lúc này là một người bạn thân, một chiếc phao cứu sinh và là vị cứu tinh của tôi những lúc nguy cấp. Tôi bây giờ vẫn chưa tự lo cho mình được nên đành nhờ nó giúp thôi.

Suy nghĩ một lúc lâu, cặp mắt của nó bỗng sáng rỡ lên. Nó búng tay cái chốc rồi nhìn tôi khoái chí:

-Mày muốn thử vận mệnh chứ?

- Là thế nào?

- Vào ngày giao thừa, mày hẹn cả Lam Ngọc và Lanna cho tao!

- Sặc, mày muốn tao bị phanh thây à?

- Ủầy, kế hoạch là vậy nè...

Bản tính kế hoạch đầu vào đó, tôi với thằng Toàn linh kinh bước ra ngoài như chưa hề nói với nhau câu nào phòng khi còn bé Linh thắc mắc. Vừa định giục nó ra về, tôi như tá hỏa khi bây giờ nằm trên chiếc ghế sofa vẫn là con bé, nó vẫn cầm cuốn Conan ban nãy nhưng ngủ mất tiêu rồi...?

Thằng Toàn lúc này nhìn tôi lắc đầu cười như thể nói rằng con bé em mày vô tư ghê nhỉ, ở nhà hai thằng con trai mà nó vẫn ngủ khò như thế, thậm chí còn há cả mồm ra mà ngủ. Đồ rằng có cái lỗ ở giữa nhà thằng Toàn thì tôi đã chui vào đó trốn từ lâu rồi, sượng mặt không gì bằng.

Khẽ lấy cuốn Conan trong tay bé Linh, thằng Toàn ra hiệu cho tôi đánh thức con bé dậy vì ba mẹ nó cũng gần về đến nhà nếu thấy cảnh này lại phiền mắt công tương bọn tôi định làm gì con bé cũng không chừng.

Vậy nên tôi lay mặt con bé :

- Dậy, đến giờ về rồi!

- Um... cho ngủ thêm chút nữa điiii...!

Nhỏ mớ ngủ gật phất tay tôi ra rồi lăn sang bên kia ngủ tiếp. Tức tôi tôi vả nhẹ vào mặt nó:

- Con bé này, dậy mau! Dậy còn đi về nữa, nhà người ta chứ có phải nhà mình đâu!

- O, anh Phong hở? Em buồn ngủ quá à... ơ... ơáp

Con bé ngoác mồm ngáp vô tư làm cho thằng Toàn chỉ biết nhún vai rồi lật đật đi cất cuốn truyện. Còn tôi thì cố sức kéo nó dứt khỏi chiếc ghế sofa như lột miếng băng keo siêu dính đang bám chặt không buông vậy. Phải khó khăn lắm tôi mới vựt nó dậy được:

- Ủầy, thiệt tình! Qua nhà người ta còn ngủ khò nữa, hết nói nổi!

- Nhưng thói quen của em mà!

- Sao không nói sớm, anh ngại chết được!

- Nói rồi anh có cho em đi cùng đâu!

Nhìn mặt con bé bây giờ vừa thương vừa bức. Chắc có lẽ nó cũng không muốn giấu tôi mấy chuyện này đâu nhưng sợ nói ra rồi tôi không cho đi. Dù sao nó cũng còn là con nít mà, đầu hiểu chuyện gì đâu chứ. Nó cũng đã thức dậy rồi thì thôi, không cầu nhàu làm gì nữa, về nhà sớm kéo chị nó lại hẳn học tôi thì mệt.

Tạm biệt thằng Toàn tôi đeo con bé về nhà với y đoạn đường cũ nhưng chỉ khác cái là bây giờ con bé đang trong tình trạng buồn ngủ toàn tập. Ngồi sau xe tôi mà nó cứ gật gù lát lại nghiêng qua bên trái, lát lại nghiêng qua bên phải có khi còn suýt bật ngựa ra phía sau nếu không kịp vịn tôi lại nữa. Với tình trạng thế này tôi không tài nào chở con bé về được. Đoạn đường còn đến 4 cây số nữa mà nó cứ gả gật thế này thì có ngày cũng té nhào xuống đường thôi.

Nhìn đồng hồ bây giờ cũng còn sớm, chỉ mới hơn 4h chiều trời vẫn còn nắng gắt. Cho nên tôi mua một hộp bột chiên cho con bé rồi ghé vào một quán cà phê trong một con phố nhỏ. Ở đó tôi chọn một vị trí gần cửa sổ, nơi có thể nhìn thấy cảnh xe nhộn nhịp ở Sài Gòn lúc chiều dần tà để thưởng cái vị cà phê cappuccino quen thuộc.

Không biết từ bao giờ tôi đã nghiện món nước này rồi, tôi nghiện cái đắng béo của nó, nhưng chắc là tôi ghiền vị đắng của cà phê hơn. Nó khiến tôi cảm thấy đời còn lắm trái ngang, cay đắng mà một đời người không bao giờ lường trước được.

Tôi tựa lưng vào chiếc ghế đệm, nhắm nghiền mắt để có thể cảm nhận rõ hơn cái vị đắng của cà phê lẫn trong từng vị ngọt của bột kem mang lại. Nhưng rõ ràng dù cà phê của quán này làm có ngon đến đâu cũng không thể ngon bằng cái vị cappuccino của một người con gái mà tôi đã từng thường thức được. Cái vị cà phê đó nó không lẫn vào nhau mà xuất hiện lần lượt, khi thưởng thức bạn sẽ cảm nhận cái vị béo ngọt đầu tiên rồi chuyển dần sang đắng chát nhưng một lúc sao nó lại chuyển sang ngọt thanh. Tôi cũng không biết chắc mình có thực sự nghiện cái vị cà phê đó không hay đơn thuần tôi đã nghiện cô bé pha cà phê ấy rồi...

- Anh Phong? Anh có ngủ không đó!

Tiếng con bé Linh vang lên làm tôi chột bưng tỉnh, nó giờ hộp bột chiên còn gần nửa lên:

- Nè, anh ăn chung với em đi!

-Sao em không ăn hết đi, anh mua cho em mà!

-Thui, gần tới giờ cơm rồi, anh ăn phụ đi!

Hết cách tôi đành mở hộp bột chiên ra ăn phụ con bé. Nhưng có mỗi một đôi đũa vớt thì làm sao mà gấp đồ ăn được. Vừa định thò tay bóc thì con bé đã đập nhẹ vào tay tôi:

-Hông được ăn bóc!

-Ồ, lúc trước em cũng thế mà!

-Lúc trước khác bây giờ khác, mình người lớn rồi phải lịch sự nơi công cộng tỵ.

Con bé tỏ vẻ người lớn nhìn tôi cười khi mặc dù ở nhà nó ăn bóc còn nhiều hơn tôi nữa. Nhìn nó tôi nhúm mày:

-Chứ giờ ăn bằng gì đây, có đôi đũa mà em cầm rồi!

-Thì đó, há họng ra!

-Hả?

-Em bảo anh há họng ra em gấp cho!

-Ặc, thế kì lắm! Đưa đũa đây anh cầm!

-Hông cho! Há họng ra mau!

-Uầy, kì lắm mà!

-Bây giờ có há ra hông!

Nhìn vẻ mặt cương quyết của con bé cộng với bản tính cứng đầu sẵn có của nó tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài thực hiện mệnh lệnh đã được niêm yết.

-Há họng to ra nè, ồm. ...!

Chẳng những dứt, nó còn làm kiểu như đang dứt cho trẻ con vậy. Mà cái mồm nó đâu có nói nhỏ được, cứ oan oác lên làm mấy người xung quanh nhìn tôi kinh ngạc rồi che miệng cười tủm tỉm làm tôi nhiều lúc quê thấy tía. Mấy cặp đôi khác còn nhìn tôi để phân bua nữa, kiểu như:

-Kìa anh, thanh niên bây giờ ngọt ngào hơn chúng mình rồi đó!

-Ừa, để bữa nào chúng mình cũng vậy nha?

Thiệt là những lúc đó tôi muốn độn thổ cho xong nhưng nhìn con bé đang khoái chí thế này tôi cũng chẳng muốn làm gián đoạn. Cũng may là số bánh còn lại trong hộp không nhiều nên chỉ gấp vài gấp là hết sạch.

-Xem nè, anh Phong ngoan ghê, hết sạch bột chiên luôn!

Con bé gio chiếc hộp không lên khoe mẽ rồi chu mỏ hút ly nước cam tỏ vẻ thích thú lắm. Còn riêng tôi thì vẫn bình thường, duy chỉ có cái bụng là hơi no tý xiu nhưng vẫn còn đủ chỗ để ăn cơm chiều được.

Sau khi ăn xong hộp bột chiên, tôi lại ngã người nhìn con bé Linh vô tư hút nước cam rồi suy nghĩ đến kế hoạch của thằng Toàn, định mệnh sẽ xếp tôi với ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Thực ra kế hoạch của thằng Toàn không phải thần thánh gì. Nó phụ thuộc vào ngoại cảnh rất nhiều và quan trọng nhất là độ may mắn và duyên số của tôi nữa. Bởi lẽ tìm một người trong biển người bao la còn khó hơn là mò kim đáy biển. Chắc gì tôi đã tìm được người nào?

Mà thôi, tạm gát qua một bên đã bởi vì kế hoạch đó đến tận đêm mới thực hiện lận. Bây giờ mới có sáng 30 tháng chạp thôi. Và chúng tôi đang chuẩn bị những bước dọn dẹp cuối cùng để chuẩn bị đón tết.

Nói là dọn dẹp chứ cũng chả có gì nhiều để làm cả. Quét bỏ hống mạt nhện này, lau kính chùi rửa lọ hương này, lau lại sàn nhà cho sạch nữa. Những việc này thường thì tôi với ba tôi lúc trước chia nhau mà làm. Nhưng bây giờ có 2 chị em nhỏ. Nhưng phụ cũng đỡ một chút vì con gái vốn rất giỏi những việc quét dọn, lau chùi này và lại ở quê họ cũng thường phụ nội tôi dọn nhà đón tết.

Tự nhiên nghĩ đến nội lòng tôi chợt cảm thấy chạnh lòng. Không biết năm nay có ai đó phụ nội tôi dọn dẹp nhà cửa hay không. Nội tôi ở chung với vợ chồng mẹ hai, mà hai người này thường xuyên vắng nhà do đi làm ăn xa. Năm nay cầu mong họ sẽ về sớm để phụ nội tôi, vì nội tôi cũng già rồi, không còn nhiều sức nữa, mong sao thằng Mậu với thằng Khánh ở dưới quê biết đường mà giúp, tôi đến hè mới có thể về quê được.

Dọn dẹp một hồi nhỏ. Nhưng bỗng reo lên:

- Ý chết, quên nữa!

- Gì thế, làm giật cả mình?

- Ông nhìn xem còn thiếu gì không?

Tuy nhiên nhìn một lượt xung quanh nhà, ngoài mọi thứ đã trở nên sạch sẽ láng bóng ra tôi chẳng thấy thiếu thứ gì cả. Tôi lại thắc mắc:

- O, thiếu gì đâu?

- Trời ơi, ông lợt trông há? Thiếu mâm ngũ quả đó!

Nghe nhỏ nói tôi mới để ý ra nhà mình thiếu mâm ngũ quả thật. Thông thường thì việc này do ba tôi phụ trách nhưng năm nay không có ông nên tôi nhất thời quên mất. Bây giờ nhìn lại tôi mới thấy nhà mình thiếu sức xuân hẳn khi không có mâm ngũ quả. Tôi quay sang nhỏ. Nhưng dò hỏi:

- Giờ sao, đi mua hay gì?

- Ông này hỏi lạ, không có mâm ngũ quả đương nhiên phải đi mua rồi, đi mau đi kẻo người ta nghỉ bán!

- Nhưng tui đâu biết mua trái gì?

- Trời đất, ông có phải người Việt không vậy?

- Đó giờ có mua lần nào đâu?

- Thiết tình, thôi chờ tui ra chợ đi, tui mua cho!

Nghe thấy đi ra ngoài con bé Linh ở sau nhà lót tót chạy ra:

- Cho em đi với!

- Hồng được, em ở lại trông nhà đi! Chưa quét ván nhện trong phòng mình nữa kia!

- Hu, em hông biết cho em đi với!

- Chị nói không là không, còn cầu nhau nữa là tối nay khỏi cho đi chơi tết!

Nghe chị mình đe thế nó không dám làm gì nữa. Chỉ phụng phịu ngồi phịch lên ghế rồi ôm lấy cái gối bật TV lên xem. Nhỏ. Nhưng có lẽ đang bực tức lắm, nhỏ bước đến giật cái gối trong tay bé Linh ra quất mắng:

- Nè, có nghe lời chị không? Chị bảo đi vào phòng quét ván nhện, em ở đây xem TV là ý gì đây?

Con bé không trả lời, chỉ cắm đầu xem TV chẳng thèm để tâm đến những lời chị nó nói. Tức quá chị nó toan vơ lấy cây chổi cạnh bên để đánh con bé nhưng thôi đã kịp ngăn lại. Tuy nhiên nhỏ. Nhưng vẫn mắng chửi con bé:

- Nè, li vừa vừa thôi! Mới lên thành phố có mấy hôm mà tỏ thái độ ngang bướng rồi à, có tin tao nói với mẹ cho mày về quê không há?

Có lẽ vì chịu ảm ức đã lâu nên con bé không ngồi im nữa, nó đứng dậy trừng mắt nhìn chị nó:

- Chị thì nghĩ tốt lành gì cho em chứ, ở quê cũng vậy ở trên đây cũng vậy, có lần nào chị cho em được tự do đi chơi không?

- Hôm nay mày dám cãi lại chị mày ư, có đưa em nào hỗn như mày không?

- Em không hỗn, em không cãi chị là em đang nói lí với chị thôi!

-Mày quá lấm rồi, không đánh là không được mà!

Chị nó tức giận vơ lấy cây chổi lông gà toan đánh nó nhưng tôi đã kịp thời ngăn lại. Con bé Linh chỉ hừ một cái rồi chạy vào trong phòng đóng cửa cái sầm nghe rõ to. Chị nó tính đuổi theo nhưng tôi đã kéo lại, đặt nhỏ ngồi xuống ghế:

-Bà bình tĩnh đã, nó chỉ là trẻ con thôi mà!

-Trẻ con thì trẻ con, bộ có quyền hỗn vậy sao?

-Thì nó chỉ muốn đi chơi thôi, chứ có ý gì khác đâu!

-Giờ ông thấy tui có lí hay nó có lí, nói!

Nhỏ đột nhiên trừng mắt nhìn tôi muốn tõe lửa. Tôi hốt hoảng gật đầu lịa lịa ngay:

-Ừc, bà có lí, hề hề!

-Hừm, có thể chứ! – Rồi nhỏ thừng lững đứng lên – Đi chợ thôi!

Tôi lúc đó chẳng biết làm gì hơn ngoài trách bản thân quá đen đui, sống cùng với hai cái của nợ trong nhà thế này không tàn cũng phế. Nhưng trót đã được sự ủy thác của ba tôi rồi thì rán chờ cho qua tết để được giải phóng vậy, chán bà cố!

Chợ cận tết cũng không có gì nhiều ngoài rau cái còn tồn được mấy bà rán bán hết để kiếm thêm chút tiền về ăn tết. Vì là trái cây còn tồn lại nên lựa ra một quả còn tươi hơi khó, nhưng việc lựa ngũ quả loại gì còn khó hơn. Nhỏ thì đương nhiên lựa theo ý nhỏ:

-Măng cầu, dưa, đu đủ, xoài, sung thành cầu dưa đu đủ sài sung nhé!

-Không hay lắm, mần cầu, quất, dưa , đu đủ, trái sung nhé!

-Thành gì?

-Cầu quất vừa đủ sung!

-Này thì đủ sung!

Nhỏ nghiêng rặng tọng vào bụng tôi một quả trời giáng đau đến nỗi suýt té vào hàng chè đậu làm bà kia ôm nôi chè la thất thanh. Cũng may là bà đó không khó tính, tôi chỉ xin lỗi vài câu rồi cho đi ngay, nếu gặp mấy thằng bóc vác chắc thế nào cũng có chuyện rồi, khổ gì đâu!

Đi chợ xong bọn tôi lại trở về nhà. Nhưng vấn đề bây giờ còn khổ hơn nhiều so với lúc cãi nhau ban nãy. Con bé Linh đã khóa phòng cứng ngắc, có gọi cửa cỡ nào nó cũng không chịu mở. Còn nhỏ Nhung thì xem ra đã tức điên, nhỏ tìm đủ mọi cách để mở cửa cho bằng được từ đập cửa, gọi tên cho đến tông cửa, thậm chí nhỏ đã tính leo ban công vào phòng mặc dù đang là tầng 2. Đúng là con gái quê chuyên gia mấy việc này, tôi mà không kịp can thì chắc nhỏ đã leo thật.

Để tránh tình trạng kéo dài lâu, ảnh hưởng đến tình chị em và cả buổi đi chơi tối nay. Tôi bèn đề nghị một cách nhỏ nhẹ với nhỏ Nhung:

-Bà này, đề tui vào phòng nói với con bé cho!

-Sao ông nói được, mà ông cũng có vào phòng được đâu mà nói!

-Nếu tui vào phòng được bà phải bình tĩnh ở ngoài đây nghe chưa?

Nhỏ nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới tỏ vẻ dăm chiêu lăm, nhưng suy nghĩ một lúc lâu sau nhỏ cũng đồng ý:

-Thôi được rồi, tui xuống phòng khách chờ! Ông làm gì làm đi, tui mệt lấm rồi!

Nhỏ Nhung vừa đi xuống cầu thang, tôi liền móc trong túi quần ra một chùm chiếc khóa. Đây vốn toàn bộ là chiếc khóa nhà tôi từ chìa khóa cổng, chiếc khóa cửa, chìa khóa phòng ngay cả chìa khóa nhà vệ sinh cũng có, và tất nhiên chìa khóa phòng 2 chị em nhỏ tôi cũng có nốt.

Lặng lẽ tra chìa khóa vào ổ, tôi hí hí cánh cửa phòng để ngó mắt vào trong. Trong phòng 2 chị em nhỏ lúc này vẫn bình thường chẳng có gì khác lạ cả, họa chăng là trên giường giờ này đang có nguyên một cục bông lớn. Nhìn sơ tôi biết chắc là con bé Linh đang trùm mền trong đấy. Thế nên tôi khẽ khàng ngồi xuống giường lay lay cục bông đó:

-Bé Linh à, em còn thức không, anh Phong nè!

Đáp lại tôi chỉ có tiếng nấc nghẹn ư ư như đang khóc.

-Em con thức phải không, gỡ mền ra nói chuyện với anh này!

Lúc này tiếng khóc đã to hơn nó dồn dập như trống ngũ liên.

Nó đã không trả lời nên tôi bạo gan gỡ mền nó ra xem xét vì không chừng nó buồn quá rồi nghĩ quẩn lại nguy. Vừa lật tấm mền ra đúng như tôi dự đoán, con bé đang nằm sấp khóc tức tưởi trên gối. Bình sinh tôi sợ nhất là lúc con gái khóc nên chẳng biết làm gì ngoài lấy tay khiêu khiêu vai nó. Nhưng xem ra chả được lợi ích gì khi càng khiêu nó càng khóc lớn.

Bí quá tôi ngoặc miệng đồ dành con bé:

- Bé Linh à, anh Phong nè! Nếu em có nghe anh nói thì ngồi dậy nói với anh vài câu đi, hoặc khóc với anh đã rồi nói sau cũng được.

Cứ tưởng nó sẽ bỏ ngoài tai những lời đó mà tiếp tục khóc nữa nhưng tôi đã lầm. Nó từ đại bản doanh là chiếc gối bỗng chồm lên đóng quân ngay tại ngực áo của tôi khóc thảm thiết. Chỉ trong phút chốc ngực áo của tôi đã ướt mem, chèm chẹp vì nước mắt của con bé. Nhìn con bé bây giờ tôi thấy tội vô cùng, tóc tai cứ bết vào nhau trông chẳng nghịch ngợm như lúc trước nữa.

Tôi vừa gỡ những cọng tóc còn dính trên trán của con bé vừa an ủi:

- Thôi, nín đi rồi kể cho anh nghe tại sao em khóc nào!

Cảm giác của tôi bây giờ cứ như là ông bụt hiện lên mỗi khi có ai đó đang khóc rồi nói một câu kinh điển: “Tại sao con khóc...!” vậy, buồn cười không thể tả được. Nhưng giờ đang trót an ủi con bé nên tôi phải cố nặn bộ mặt cực kì nghiêm túc ra chịu đựng con lũ nước mắt đang tràn về miền Trung ngực áo của tôi với lưu lượng cực khủng khiếp.

May sao khóc một hồi nó cũng bắt đầu thấy mệt, chỉ còn nấc lên vài tiếng lưu luyến rồi dừng hẳn. Tôi nhẹ nhàng đẩy nó ra nhìn vào mắt nó cười hiền:

- Nín rồi phải không, kể cho anh nghe xem tại sao em khóc nào?

Con bé gượng gạo, sụt sịt vài tiếng rồi cũng bắt đầu nói:

- Thi chị hai em ấy, lúc nào cũng bảo em làm việc này làm việc kia không cho em tự do gì hết!

- Ủ thì em cũng còn nhỏ mà, nên nghe lời chị đi!

- Anh hông biết đâu, nhiều khi em muốn đi chơi mà chị cứ gặn hỏi đi đâu, đi với ai, chừng nào về làm em bức lắm kìa!

- Chị em thương em mới làm thế đó mà!

- Em hông thích kiểu thương đó đâu, em muốn được tự do đi đây đó thôi!

Biết không thể nào lay chuyển được con bé cứng đầu này, tôi vội lấy hộp phô mai que vừa mua ở chợ đưa cho con bé để dỗ dành nó. Vừa thấy đồ ăn, mắt nó sáng rỡ lên chộp lấy cái hộp:

- Oa, cảm ơn anh!

- Chậc, ăn từ từ, rót vụn xuống giường bây giờ!

Nhìn thấy con bé thế này tôi cũng tội. Tuổi của nó là tuổi ăn chơi, chưa lo nghĩ nhiều mà chị nó lại quản thúc chặt quá đôi khi cũng làm nó cảm thấy ức chế, nhất là chuyện đi chơi với bạn bè mà bị hỏi han này nọ cũng nhạy cảm lắm.

Nhìn nó tôi dò hỏi:

- Bộ em thích đi đây đó lắm à?

- Thích chứ, ước mơ của em là đi du lịch khắp nơi đó!

- Ui chà, ghê nhỉ? Hông có tiền thì sao?

- Thi đi làm thêm, em sẽ vừa học vừa làm để kiếm tiền rồi đến hè đi du lịch đó!

Tôi suýt bật cười vì dự định của nó nhưng suy nghĩ lại thì tôi lại thấy ước mơ của nó rất chính chắn và rất thực tế. Không phải đứa con nít 14 tuổi nào cũng suy nghĩ thấu đáo như nó. Thật không thể nào ngờ một con bé 14 tuổi ăn chưa no lo chưa tới như con bé Linh lại có một ước mơ đứng đắn đến vậy.

Tôi phì cười khẽ cốc yêu lên đầu nó:

- Ủa, lo xin lỗi chị hai đi rồi hẳn mơ ước!

- Em hông xin lỗi đâu, chị hai có lỗi mà!

-Thôi được rồi, ít nhất cũng phải ra khỏi phòng đi, chị hai em đang giận lắm đó!

-Kệ chị!

-Hông ra anh hông cho đi chơi giao thừa đêm nay đâu à ghen!

-A, anh ăn hiếp em!

-Thôi thôi ra đi, trong phòng hoài hại sức khỏe lắm!

Năn nỉ gây lười một hồi nhỏ cũng chịu ra khỏi phòng xuống đến nhà dưới gặp chị nó nhưng là núp sau lưng tôi. Kể ra nó cũng sợ chị mình lắm, nhìn cái mặt lấm lét khi núp sau lưng tôi của nó mà tôi chẳng nhịn được cười. Con bé Linh dường như cũng biết tôi đang cười nó nên cứ véo lấy hông tôi đau thấy tía.

Gặp chị nó đang xem TV dưới nhà, tôi lắp lự:

-À, con bé Linh chịu ra khỏi phòng rồi, tui hoàn thành nhiệm vụ nhà!

-Bảo nó phải xin lỗi tui đi!

Tuy nhiên con bé Linh vẫn giữ lập trường của mình, nó phòng má:

-Em hông có lỗi, em hông xin lỗi đâu!

-Còn cứng đầu à?

Nhỏ toan đứng dậy nhưng tôi vội chạy đến can:

-Thôi thôi, chị em với nhau mà!

-Tui không có nhỏ em cứng đầu thế!

-Em cũng hông có người chị hà khắc thế!

-Hứ!

Tôi ở giữa đường nhiên lãnh đạm hết. Hai chị em mà cứ như trẻ con, có việc nhỏ thế cũng cãi nhau um trời lở đất. Cũng may là bọn họ chỉ ở nhà tôi đến hết tết này thôi, nếu mà ở luôn thì chắc tôi phải chuyển viện sớm rồi. Ở chung với hai người này có ngày cũng tăng xông máu bắt đắc kì tử mà ngủm cù đèo mất, gớm ăn hai chị em!

Đến tối khi trời đã bắt đầu phủ một màn sương se lạnh xuống những con phố xuân khiến cho nó trở nên huyền ảo, thần bí. Những ánh đèn lung linh dường như cũng tô điểm thêm cho sự huyền ảo đó bằng cách chớp tắt liên hồi trên những biển bảng rôn, những bảng hiệu quảng cáo và hơn hết là những ánh đèn màu sáng rực rỡ trải dài trên con đường hoa Nguyễn Huệ ngày tết.

Đường hoa Nguyễn Huệ tập trung đủ rất nhiều loại hoa đẹp từ Đà Lạt và Cao Lãnh được trang trí kèm mới những chiếc cầu ô thước làm bằng tre, những chiếc xe kéo bằng gỗ và cả đài phun nước luân phiên đổi màu dưới ánh đèn rực rỡ đủ màu sắc trong cảnh đêm sắc sỡ tràn đầy sự tươi vui của mùa xuân đang tràn về.

Đến đây từ rất sớm, chỉ khoảng 10h hơn là tôi với 2 chị em nhỏ Nhung đã có mặt ở đây để chờ thằng Toàn, Ngọc Lan và cả Lam Ngọc nữa. Phải nói một câu là tôi can đảm lắm mới dám mời hai người đó đến cùng một lúc thế này. Chẳng biết sẽ có việc gì xảy ra không khi Lam Ngọc lúc nào cũng hăm he cái máy chém trên bàn tay và Ngọc Lan vẫn luôn là thiết thủ sát thủ khi có món nghề cốc đầu tóa nước mắt.

Vào tầm này đường hoa đã trở nên đông đúc, chật nít người tham quan chụp ảnh, dạo mát. Không khí cũng nhộn nhịp hẳn lên tí lệ thuận với số người có mặt tại đây vào giờ này. Cảm tưởng như chỉ cần sơ ý không quan sát một tý thôi là chúng tôi sẽ lạc nhau ngay vậy. Đông gì phát sợ!

Hai chị em nhỏ Nhung giờ này vẫn đang chiến tranh lạnh nên mặc nhiên không thể nhau đứng chung với nhau được và cũng mặc nhiên tôi là người đứng giữa làm làn ranh phân định chí tuyến bắt đắc dĩ của hai chị em họ. Con bé Linh giờ này đang say sưa với hộp cá viên tôi mua lúc nãy, còn nhỏ Nhung thì mặt hầm hầm như bị dợt hụi. Hai bên chí tuyến như nước với lửa làm tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài đứng đực mặt ra như bù nhìn cầm giữa đồng trống.

Lát sau thằng Toàn cũng đến, đương nhiên là có cả bé Phuong nữa, giờ này thì tôi đã chắc mẩm 90 phần công lực rằng bé Phuong đang cặp bồ với thằng Toàn rồi, nhìn cung cách của em tíu tít bên thằng Toàn lúc vừa mới đến thì tôi đã nhận ra ngay. Tuy nhiên tôi cũng chẳng ngạc nhiên gì vì lúc trước người luôn bên bé Phuong khi em buồn chỉ có một mình thằng Toàn và cũng chỉ có một mình nó với trình độ đai đen nhất đẳng taekwondo mới có thể đánh bật những đối thủ nặng kí từ lớp khác đến tán tỉnh ong bướm bé Phuong.

Chung quy lại thì việc bé Phuong cặp bồ với thằng Toàn là môn đăng hộ đối đến từng cọng lông chân khỏi bàn cãi. Cũng nhờ bé Phuong mà thằng Toàn cũng bớt quậy với đi chọc phá con gái lớp khác, hẳn vì bé Phuong cũng không phải loại người hiền từ gì khi thấy người mình thích vo ve bên cô nàng khác, lạng quạng là anh Toàn nhà ta lại bị ăn dấm chân thần công đến róm nước mắt ngay ấy chứ.

Khi nó đến, tôi vui cười giới thiệu hai chị em cho bọn họ biết:

-À giới thiệu cho Toàn với Phương biết nhé, đây là Nhung bạn mình ở dưới quê bằng tuổi, còn đây là Linh em gái của Nhung năm nay 14 tuổi.

-Chà, chắc em gái này con nhớ anh chứ hả, hôm bữa mới tới nhà anh đọc truyện nè!

Thằng Toàn cười hiền tán chuyện với con nhỏ và con bé cũng nhận ra ngay thằng Toàn, người đã cho nó mượn quyển truyện đọc say sưa đến phát ngủ lăn ra ghế. Duy chỉ có con nhỏ Nhung là hơi cáu gắt nên chỉ cười ậm ừ rồi đứng khoanh tay nhử mày nhìn con bé Linh quần quýt bên thằng Toàn và bé Phương một cách đầy khó chịu.

Về như gặp được tri kỉ nên con bé Linh càng quần quýt bên Ngọc Phương hơn sau khi hai người đã nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Con thằng Toàn thì kéo tôi ra một góc bàn vẽ kế hoạch:

-Sao, mày đã mời hai em đó chưa?

-Mời rồi làm theo kế hoạch của mày cả đấy chả biết có bị gì không?

-Úi xời, mày chỉ khéo lo! Kế hoạch của tao chắc mắ là đêm nay mày sẽ cùng ngắm pháo hoa với 1 trong 4 em này, không sai vào đâu được!

-Ê, tao chỉ cần Lan với Ngọc thôi, tại sao phải thêm Nhung với Linh nữa, mày tính biến tao thành thằng đa tình hay sao?

-Mày phải làm thế bởi vì hoàn cảnh bắt mày làm thế, mày thử nghĩ lại xem?

-Ủầy thì...

-Ủầy ầy tía cung, hai nhỏ đó đến rồi kia!

Thằng Toàn đẩy lưng tôi về phía trước, nơi có Ngọc Lan đang lỉnh kỉnh bước đến, phía sau đó không xa là Lam Ngọc với vẻ mặt khó chịu khi thấy cả đám chúng tôi đang đứng tại đây và đương nhiên em cũng không thể nào không thấy Ngọc Lan đang đi trước mình được, vừa đến nơi em đã nhử mày tỏ vẻ khó chịu:

-Gì đây Phong!

-À thì đi xem pháo hoa...

-Sao...

Vừa lúc đó Ngọc Lan đã giả lả chen vào:

-Thôi Ngọc không sao đâu!

-Như thế mà không sao à?

-Hi hi, bởi vì những kẻ đùa giỡn với tình cảm của con gái sẽ không có kết cục tốt!

Nàng nói khề lườm tôi một tia nhìn sắc lẹm làm tôi như hóa đá ngay tại chỗ, cứng đơ toàn thân không nhúc nhích được. Mãi đến khi có thằng Toàn nói hộ tôi mới gột rửa cái lố xi măng cứng ngắc đang bám trên người:

-Hề hề, mấy bà làm gì mà căng thẳng vậy? Tết là ngày để người ta tụ họp với nhau đón tết, như thế này là đúng rồi, có sai gì đâu?

Ngọc Lan như không quan tâm đến lời nói của thằng Toàn, nàng quay sang Lam Ngọc nhưng mục tiêu lại là nó:

-Ngọc này, dường như mình cảm nhận được hơi hám của ông Toàn trong vụ này đó!

-Thế thật hả, vậy thì mình khỏi cần mua mợc nhân rồi!

Thằng quý Toàn phòn vừa nghe đã lui về sau lưng bé Phương mặt mảy tái xanh không còn một chút máu bỏ lại mình tôi đứng trước hai bà la sát như đang chuẩn bị hành hình. Cũng hên là lúc đó bé Linh đã xuất hiện giải vây:

-Ủa anh Phong, đây là ai thế?

-À...đ...đây là hai bạn của anh, chị cao cao này là Lam Ngọc, còn chị mắt xanh này là Lanna.

Vừa thấy cặp mắt xanh biếc của Ngọc Lan, con bé đã reo lên:

-Oa, chị này mắt đẹp quá à, chị là người lai hả?

-À hi, phải rồi em!

Rồi nó quay sang Lam Ngọc:

-Ui, còn chị này cao ghê, em muốn được như chị lắm á!

-Ừ, thì em phải tập thể dục nhiều lên!

Nhân lúc con bé đang làm đánh lạc hướng Lan và Ngọc, tôi từ từ lùi về gặp thằng Toàn lúc này vẫn đang nép sau lưng bé Phương bàn chuyện:

-Sao mà, để lâu tao thấy không ổn?

-Thì thực hiện kế hoạch ngay và luôn!

-Ngay bây giờ à? Còn sớm chán!

Tôi nhìn đồng hồ bây giờ mới điểm đến 10h30, nhưng thằng Toàn đã bác bỏ ngay:

-Mày chắc là kiếm được một người trong thời gian ngắn giữa biển người bao la như thế không?

-À...

-Cứ cho là mày kiếm được sớm đi, thì cũng còn ời thời gian để đi chung với nhau mà, chứ có bắt buộc mày phải dẫn đi xem pháo hoa liền đâu?

-Vậy làm gì à?

-Chứ sao nữa? Lẹ mà, tao giờ đi một mình lại đó bị ăn thịt ngay!

Thế là theo kế hoạch, tôi với thằng Toàn lại chỗ đám con gái thông báo:

-À, mấy bạn nghe rõ đây, bây giờ chúng ta sẽ tự quản nhé!

-Tự quản là sao vậy? – Bé Linh lóc chóc lên tiếng.

-À thì tự quản có nghĩa là tụi mình bây giờ chia nhau ra đi tham quan đường hoa, một chốc gần 12h thì tụ họp lại đây xem pháo hoa, được không?

-Vậy tự quản thế nào?

-Hề hề, theo mình để tự quản cho tốt với đảm bảo việc tham quan chợ hoa đầy đủ thì phải chia nhau ra từng người một đi!

-Thế tui lạc thì sao? – Nhỏ nhưng nhứ mày.

-Nếu sợ lạc thì bạn có thể đi dạo gần đây! Tất cả có ok không?

Tuy nhiên, không một ai trả lời ngoài con bé Linh nhiệt liệt hưởng ứng giơ cả hai tay. Đến khi tôi mở lời thì mới có tiếng đáp trả:

-À mọi người thấy thế nào, tự quản cũng không khó mấy nhỉ?

-Hừm, khó thì không khó...

-Vậy nghe, tui với bé Phương và thằng Phong đi trước đây, hẹn gặp lại...

Vừa nói thằng Toàn đã kéo bé Phương với tôi lao vút đi hòa lẫn vào đám đông trước mặt làm đám con gái chưa kịp gọi với thì chúng tôi đã mất dạng từ lúc nào. Chạy đến đầu đường hoa, thằng Toàn mới chịu dừng, nói giờ ngón cái lên cổ vũ:

-Chúc mày thành công nhen!

-Ê khoan, giờ tao phải làm gì?

Nó bỗng dừng mặt hầm hầm dí sát vào tai tôi:

-Liệu hồn mày kiếm được một em trong đêm nay, tao không giúp mày được nữa! Hôm nay tao sẽ chính thức ngỏ lời với bé Phương, mày tự mà lo lấy mình đi!

Rồi mặt nó trở về nét vui vẻ bình thường chào tạm biệt tôi:

-Vậy nghe, chúc may mắn!

-Hi, chúc anh Phong may mắn nha!

Con bé Phương cũng cười chào tạm biệt tôi, về như thằng Toàn cũng đã cho em biết kế hoạch của nó rồi.

Bây giờ thì chỉ có một mình tôi đơn thân độc mã đi tìm định mệnh của mình thôi. Rồi tôi sẽ tìm được ai đây, giữa dòng người nhộn nhịp đông đúc thế này. Ngọc Lan, Lam Ngọc hoặc bé Linh hoặc thậm chí là nhỏ Nhung, tôi chẳng biết được là ai cả. Thôi thì cứ trông chờ vào số phận sắp đặt vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Trong đêm 30 tết, vì lâm vào tình cảnh khó khăn phải chọn ra một người để đi chơi xuân với mình, tôi đã nhờ vào sự giúp đỡ của thằng Toàn và đương nhiên nó đã giúp đỡ tôi tận tình với cái kế hoạch đi tìm định mệnh của nó.

Theo kế hoạch tôi sẽ mời luôn Ngọc Lan và Lam Ngọc đến đường hoa Nguyễn Huệ, sau đó cả nhóm sẽ tách nhau ra để tôi có thể tìm được một người con gái trong biển người bao la vô cùng nhộn nhịp ngày tết này. Nghe có vẻ phi lý khi tin vào định mệnh như thế nhưng tôi luôn quan niệm trong đầu rằng hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Người có duyên ắt sẽ gặp nhau tôi vẫn tin và sẽ luôn tin như thế.

Tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã đi lang thang trong đường hoa được 20 phút đồng hồ rồi, chân cũng đã bắt đầu mỏi và có dấu hiệu muốn biểu tình đòi nghỉ mệt. Nhưng nhìn biển người bao la thế này và khi nghĩ đến một cô gái nào đó đang đợi tôi trong ấy, tôi không thể nào dừng được. Tôi vẫn phải đi lang thang trong biển người nhộn nhịp đó.

Đường hoa năm nay công nhận cũng đông thật. Chỉ mới gần 1h thôi đã tấp nập người đi tham quan, chụp hình lưu niệm các kiểu, nước ngoài có người Việt có tất cả hòa làm một làm không khí Tết trở nên rộn rã hẳn.

Dọc đường đi thật không khó để tìm thấy một cặp tình nhân nào đó đang âu yếm nắm tay bên nhau. Nhìn họ tôi cảm thấy thật tủi thân, đây đúng là cảm giác của một thằng FA thực thụ. Họ cứ nắm tay, chốc chốc lại trao cho nhau những nụ hôn phớt lăm tôi lại chợt nhớ đến những kỉ niệm với Hoàng Mai trước đây.

Lúc trước những dịp đi chơi thế này luôn là cơ hội để tôi và Hoàng Mai thể hiện tình cảm với nhau. Nhưng thường thì Hoàng Mai luôn là người chủ động trước, do đó em luôn cứ chê tôi yếu này yếu nọ, những lúc đó tôi chỉ biết cười khi chữa thẹn. Bây giờ thì tôi chẳng còn bị em chê nữa rồi thậm chí muốn bị chê cũng chẳng còn được, bởi vì Hoàng Mai đã còn bên tôi nữa đâu, này giờ là do tôi nhớ lại những kỉ niệm trước đây giữa tôi và em thôi, thời gian cứ trôi và tôi vẫn cứ hoài niệm.

Dạo được một hồi tôi cũng cảm thấy khát nước. Mua một chai Pepsi của mấy người bán dạo trong đường hoa, tôi xà gần vào dây hoa lan bên vệ đường vừa đi vừa ngắm một cách thích thú. Công nhận ngày tết bán nước mắc dễ sợ gần như gấp đôi ngày thường, chỉ mua một chai nước thôi mà tôi tiếc đứt ruột. Nhưng biết sao được, mệt với khát quá thì sao mà đi tìm kiếm cái định mệnh quái quỷ mà thằng Toàn đã đề ra đây.

Một chốc sau ở đằng xa xa, tôi thấy có một đám người bu rất đông, chắc là bạn bè họp mặt hay gì đó cứ la ó rùm ben cả lên. Nhưng khi đến gần một tý, tôi có thể nghe rõ được họ đang cổ vũ một ai đó. Gần một tý nữa, tiếng cổ vũ đó càng rõ hơn và tôi có thể nghe rõ đó là một tràng liên hoàn những tiếng “hôn đi” thật náo nhiệt. Về như có ai đó đang cầu hôn hay tỏ tình gì ở đây thì phải. Cũng có thể là thằng Toàn lắm, nó vừa này mới nói với tôi là sẽ ngỏ lời với bé Phương đêm nay mà. Kể ra hai đứa đó cũng đẹp đôi, chỉ có bé Phương mới trị nổi thằng Toàn này thôi.

Tự nhiên tôi lại cảm thấy mùi lòng, không muốn chen chân vào xem nữa. Thứ nhất là thấy hai tụi nó thế tôi lại thấy tủi thân, thứ hai là tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm định mệnh mà, gặp tụi nó bây giờ mắc công lại bị cản nhắc cho nhức đầu thêm. Thế nên tôi cứ tiếp tục đi cho đến khi lại bắt gặp một đám đông khác.

Lần này không có tiếng ho reo, cổ vũ hôn nhau gì hết chỉ có tiếng riu rít xin xỏ mà thôi. Nhưng không phải xin xỏ tiền bạc, hay làm hộ thứ gì cả. Đó là tiếng xin chụp hình kè. Phải, những người đó đang vây quanh một ai đó để xin chụp kè. Nam có, nữ có, trẻ có, thanh niên có nhưng mặc nhiên không có người già. Chắc đây là một ca sĩ trẻ nổi tiếng nào đó được người ta tình cờ bắt gặp cũng nên, chợ hoa này đẹp thế mà.

Tôi cũng tò mò lắm, bèn chen chân vào xem tý đây là ai mà mọi người lại xin chụp hình kè nhiều đến vậy. Chen một hồi, tôi cũng vào đến trung tâm. Nhưng điều làm tôi cảm thấy bất ngờ nhất đó là người xin chụp kè không phải là ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng nào cả. Đó chỉ là một cô gái bình thường như bao cô gái khác. Chỉ đặc biệt ở chỗ cô gái đó là con lai, lai Pháp. Đó chính là... là...

Tôi thật không thể nào dám nghĩ rằng người con gái đang đứng trước mặt tôi đây là Lan. Lúc này mới gặp do gặp quá tôi chẳng để ý được cách ăn mặc của nàng. Bây giờ khi có thời gian nhìn kĩ tôi mới thấy nàng quá ư là đẹp đi. Hôm nay nàng diện một chiếc váy voan màu trắng có điểm một vài họa tiết hình lá tre nhìn xinh không thể tả. Đã vậy nàng còn khoác thêm một chiếc áo khoác vest với nhấn thêm một đôi giày cao gót nữa, nhìn Tây dữ thần ền!

Dường như cũng có chút phiền toái vì các cu cậu cứ đòi chụp hình, nàng hơi nhăn mặt lên một tý khi hết cái máy ảnh này lại đến cái máy ảnh khác cứ nhá đèn vào mặt mình đến chói mắt. Có vẻ phát hiện ra sự có mặt của tôi trong đám đông nên nàng vội chạy đến bá vai tôi cười hèn hèn với đám người

kia:

-Hi, bạn mình đến gọi đi rồi, mọi người thông cảm nha!

-Sao thế, ở lại chụp vài bộ nữa đi!

-Hồng được, hi hi! Chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Nói xong nàng cặp cổ tôi đi một mạch không để đám người kia kịp rượt theo.

Thú thật là được nàng cặp cổ như thế tôi sướng tê cả người. Đầu óc cứ lâng lâng như đang ở trên tiên cảnh khi mùi thơm từ nàng cứ sộc vào mũi tôi như thuốc nghiện, ngất ngây không thể tả. Tim tôi cứ đập rộn cả lên còn hơn là chạy 4-5 vòng sân trường. Chung quy là tôi lại say nắng nàng nữa rồi...

Được một quãng cũng khá xa, nàng mới dừng lại nghỉ mệt. Mà nàng thì có mệt gì đâu chứ, ngày nào cũng tập chạy bộ hết, chỉ có mình tôi chạy muốn bỏ hơi tai, quãng hơi chân mới theo kịp nhịp chạy của nàng thôi. Thiệt tình bây giờ là tôi khát nước dữ lắm luôn nhưng chai pepsi lúc này đã bị tôi làm rớt mất trên đường chạy rồi. Tôi còn chưa uống tới nửa chai nữa, tiếc gì đâu!

Ngồi bệt trên vỉa hè để nghỉ chân, tôi nhìn dáo dác xung quanh để kiếm một hàng nước bán rong nào đó để chữa lửa nhưng nhìn muốn lòi cả mắt ra mà chẳng có lấy một bóng hàng rong nào. Mọi thường thì không mời mà tôi còn bây giờ cần mời mà chả thấy ma nào tới.

Nhìn Ngọc Lan rút chai nước từ trong túi xách ra chu chiếc mỏ bé xú của mình uống mà tôi thấy thèm cực. Cơ mà mọi người đừng nghĩ bậy, tôi thèm là thèm nước uống chứ không phải thèm cái khác đâu nhen. Có lẽ nàng cũng thấy tôi chết khát từ này giờ nên cười đung đỉnh đưa chai nước cho tôi:

-Nè, uống y!

-Nước của Lan mà, không tiện lắm!

-Giờ muốn chủ động hay bị động?

Nàng nẹt tôi một hơi làm tôi điếng hồn chớp lấy chai nước không kịp suy nghĩ.

Nhưng khi nhìn chai nước tôi chợt khựng lại không dám uống. Ngọc Lan vừa mới uống nước từ chai này, còn chưa kịp đóng nắp, nếu tôi cũng uống nước từ chai này chẳng phải tôi và nàng đã gián tiếp hôn môi hay sao. Chắc là việc này chỉ có mình tôi mới nghĩ đến nhưng quả thật mỗi khi tôi nhìn vào chai nước thì lại nghĩ ngay đến đôi môi chúm chím nhỏ xinh như hoa của Ngọc Lan. Những lần đó, tim tôi lại loạn nhịp.

Uống vào từng ngụm nước, cơ thể tôi cảm thấy khoan khoái, mọi mệt mỏi dường như tan biến đi hết. Chắc có lẽ là do tôi quá khát nhưng cũng có lẽ là do nước này của Ngọc Lan đưa nên tôi cảm thấy nó tuyệt vời vô cùng. Nó ngon hơn cả chai pepsi tôi uống lúc này và cảm tưởng như đó là nước uống ngon nhất mà tôi đã từng thưởng thức vậy. Tất nhiên là phải xếp sau cappuccino rồi, hề hề!

Nhưng ngồi một lúc lâu sau tôi vẫn thấy Ngọc Lan đứng cạnh mình, nàng cứ đứng đấy không chịu ngồi xuống cùng làm tôi nhất thời cảm thấy ngại ngùng mà không dám quay sang nàng.

Bối lẽ Ngọc Lan đang mặc váy lại đứng cạnh tôi, cặp chân dài sọc của nàng cứ dán chặt vào mắt tôi không thể nào rời được. Vì lí do đó nên tôi cứ nhìn vu vơ đi chỗ khác chứ không dám ngước lên nói chuyện với nàng. Nhìn đối diện đã muốn chết rồi, bây giờ mà ngước lên thì có mà đứt gân não sớm.

Cho nên tôi gượng lời nói khéo với nàng:

-À, Lan này! Sao không ngồi xuống đi

-Phong vô tình hay cố ý không biết vậy? Biết Lan mặc thế này mà còn kêu ngồi xuống

Nàng nhàu mày nhìn tôi nửa nghi hoặc cứ như tôi là tên biến thái vậy. Tôi hốt hoảng ngồi dậy chống chế ngay:

-Ừc, không phải! Tại sợ Lan mỏi chân!

-Mà chẳng lẽ Phong đi đường hoa này chỉ để ngồi đây sao?

Nghe nàng nói tôi mới chợt nhớ ra rằng tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ đêm nay của mình rồi. Tôi đã tìm được cô gái mình cần trong dòng người bao la như biển lớn. Phải chăng định mệnh đã sắp đặt Ngọc Lan cho tôi đêm nay? Nàng có phải là cô gái định mệnh của tôi hay không? Nhưng dù có giá nào đi chăng nữa, đêm nay chắc chắn tôi và nàng sẽ cùng ở bên nhau, cùng sánh vai bên nhau và cùng nhau thưởng thức buổi tiệc pháo hoa đêm giao thừa đẹp như trong mơ này.

Tự nhiên khi nghĩ tới điều đó, tôi chợt đâm khóp. Biết bao vốn liếng trong ngân hàng câu hỏi của tôi gần như hết sạch. Lí do lớn nhất khiến tôi như thế là vì đêm nay nàng quá đẹp. Trong mắt tôi nàng lúc nào cũng đẹp. Mái tóc xoăn bồng bênh đen tuyền, đôi chân thon gọn cao vút và nhất là đôi mắt xanh biếc của nàng làm tôi như chết mê. Cứ mỗi lần nó hấp háy, tôi lại lâng lâng như đang ở chốn tiên cảnh, trái tim tôi không thể nào đập đúng nhịp được.

Nhất thời bối rối, tôi không thể nào nghĩ ra câu hay hơn nên chỉ vờ vo như gà mắc thóc:

-À, bây giờ mình làm gì đây nhệ?

-Đây chẳng phải giờ tự quản sao, mọi người tỏa ra đi chơi hết rồi!

-Ồ mình quên hề hề!

-Mà Phong kì ghê, sao nghĩ ra giờ tự quản làm gì để mọi người chia ra hết vậy, Lan này giờ khó khăn lắm mới gặp được Phong đó

-À, hi, vui mà!

-Lan thấy chán lắm, đông người mới vui chứ! Thôi, mình đi tìm mấy người kia đi kéo muộn.

-Đừng...

Tôi bắt giác níu tay Lan lại làm nàng nhìn tôi với đôi mắt tròn xoe xanh biếc như xoáy vào tim.

Phải khó khăn lắm tôi mới phun ra được trái ấp úng đang nghẹn ở cổ họng để đánh bạo nói với nàng:

-Phong...à muốn...ùm...

-Sao Phong nói đi!

Nàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

-Phong muốn...à...chỉ hai tụi mình...đi dạo thôi!

Sau khi nói xong tim tôi như muốn rút ra ngoài. Thậm chí tôi còn không dám ngược lên nhìn mặt nàng bởi vì tôi sợ nàng sẽ từ chối, nàng sẽ cho là tôi nham nhở khi đề nghị như thế. Rồi nàng sẽ bỏ đi để tìm những người khác. Để lại mình tôi ở đây trong sự tiếc nuối, xấu hổ tột cùng không gì sánh bằng.

Nhưng, điều đó đã không xảy ra. Ngọc Lan hoàn toàn không làm những gì như tôi đã nghĩ. Trái lại, nàng đã mỉm cười với tôi, đôi mắt xanh biếc của nàng bỗng bừng trở lên long lanh tựa như những hạt nước. Nàng khẽ siết chặt lấy tay tôi, đôi môi nhỏ xiu của nàng chợt nhoẻn lên tươi tắn:

-Ừa, hi! Mình cũng không thích đi dạo nhiều người!

-Ồ há?

-Ngốc, ý Lan nói là Lan cũng thích đi hai người đó!

Nàng cười tủm tỉm cốc đầu tôi. Nàng cốc rất nhẹ nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được cú cốc đó. Nó không đau, thậm chí cũng chẳng mạnh gì, cái cảm giác mà tôi cảm nhận được cũng không phải là cảm giác nhức nhối mà đó là cảm giác vui sướng, cảm giác hạnh phúc ngập tràn. Nó lâng lâng đến nỗi cả thân thể tôi như có một luồng điện chạy rần rần đến tận tủy.

Đột nhiên nàng bỗng nhìn thẳng vào mắt tôi như tra khảo

-Nè, có đi không hay muốn ở lì đây vậy?

-Ồ há, đi đâu?

-Trời ơi, thì đi dạo đường hoa, còn đứng đây đến chừng nào!

-Ồ hén, quên!

Nhưng tôi chưa kịp cười giả lả thì nàng đã dắt tôi đi, luồn qua từng đám người đông nghịt làm họ nhìn bọn tôi đến trố mắt. Sở dĩ bọn họ nhìn tôi như vậy là vì Ngọc Lan đang nắm tay tôi. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang níu tôi đi, xuyên qua những dòng người hiếu kì đang nhìn tôi với ánh mắt hăm hực ý rằng: "Thằng nhóc con như mày chưa đủ tuổi để đi với một người đẹp thế kia đâu, mau bỏ tay ra bọn tao chường mắt lắm!"

Nhưng bỏ ngoài tai những ý nghĩ đó, tôi vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc Lan. Theo nàng đến bất cứ nơi đâu nàng muốn. Chỉ cần nàng vui thì tôi cũng vui, chỉ cần nàng thích thì tôi cũng thích. Và tôi cứ mãi mê nhìn ngắm vẻ đẹp của nàng cho đến khi tình mộng thì đám người trong đường hoa đã ở đằng sau lưng bọn tôi rồi.

Nhìn nàng tôi thắc mắc:

-Ừa, Lan dẫn Phong đi đâu vậy!

-thì đi dạo đó!

-Sao không dạo ở đường hoa?

-Ở đây đông người khó chịu lắm, chẳng phải Phong muốn chỉ 2 người đi dạo thôi sao?

Đôi mắt của nàng hấp háy lên làm trái tim tôi muốn rụng rời. Cổ họng cứ như khô khốc chẳng hớ hê được câu nào hết. Tôi lại bắt đầu nhập tâm bối rối, tay cứ gãi đầu liên tục để tìm câu nói nào đó bắt chuyện. May thay, ngó thấy hàng bánh tráng trộn ở gần chân cầu Khánh Hội, mắt tôi chợt lóe lên. Tôi cười tươi quay sang nàng:

-Nè, Lan đã ăn tối chưa?

-À, Lan ăn rồi!

-Cũng không sao đâu, Lan biết ăn bánh tráng trộn hông?

-Có nghe nhưng chưa ăn bao giờ?

-Để phong dẫn Lan đi ăn hen?

Không để Ngọc Lan kịp nói thêm lời nào, tôi đã dẫn nàng chạy ngay đến hàng bánh tráng đó gọi liền 2 bịch. Bánh tráng trộn Sài Gòn thì đương nhiên là ngon số dzách rồi. Tinh hoa ẩm thực via hè mà. Đây cũng là một điểm thu hút du khách nước ngoài đấy, bởi lẽ tôi rất thường thấy một du khách nào đó cầm bịch bánh tráng trên tay ăn ngấu nghiến trông rất khoái chí.

Cùng như Ngọc Lan lúc này, nàng nhìn bịch bánh mới vừa trộn xong với vẻ thích thú pha lẫn nét tò mò lộ rõ ra mặt. Gắp thử một ít lên ăn, nàng cười khi hấp háy đôi mắt:

-Ui, ngon ghê!

-Phải vậy chứ, đặc sản Sài Thành đó ghen!

-Chỉ giỏi dèo miệng!

Nàng tươi cười chum chim đôi môi nhỏ xinh của mình gấp từng đũa bánh tráng.

Nhưng khi nhìn lại đồng hồ bây giờ đã 11h30, tức là đã gần đến lúc bắn pháo hóa đêm giao thừa và cũng là thời điểm chúng tôi phải trở về nơi tập hợp lúc trước kết thúc thời gian tự quán. Đột nhiên tôi lại thấy tiếc hùi hụi

Tôi và Lan nhìn nhau không ai nói câu nào. Vì trong lòng mỗi đứa đều biết đã đến lúc phải quay trở về. Thời gian để hai đứa bên nhau đã hết. Tôi và Lan chỉ mới đi dạo được một chút thôi thì đã không còn nhiều thời gian nữa. Đúng như người ta thường nói, phàm là cách gì mình thích, mình say mê thì khi thưởng thức nó ta thường cảm thấy thời gian trôi qua quá mau, nó chỉ thoáng qua như một giấc ngủ và bây giờ chúng tôi phải thức giấc quay về với hiện tại của mình.

-Đến giờ tập hợp rồi đó Phong?

Nàng cắn môi nhìn tôi dò xét.

Nhưng nếu bây giờ về lúc này thì chẳng phải biết bao nhiêu công sức tôi bỏ ra đều tan theo mây khói hay sao. Tôi đã tìm được nàng ngày hôm nay. Nàng là cô gái định mệnh của tôi đêm này. Không dễ gì để tìm được một người giữa biển người bao la như thế. Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội đêm nay được, một năm chỉ có một lần thôi, không chắc sau này sẽ có cơ hội lần 2 nữa.

Cho nên tôi đã bạo gan nắm chặt tay nàng:

-Chúng ta sẽ không đi đâu hết!

-Là sao?

-Đêm nay chỉ hai tụi mình ngắm pháo hoa thôi!

Nhìn vào trong đáy mắt của Ngọc Lan, tôi có thể thấy nó đang long lên như đang ẩn chứa nhưng hạt nước tinh khiết từ sâu thẳm trong trái tim. Tôi không biết nó là nước mắt hay là do bụi bay vào mắt nàng. Nhưng khi nàng cất tiếng trả lời tôi, tôi đã suýt khóc:

-Ừa, Lan cũng định như vậy?

Cầu Khánh Hội về đêm nó thật lung linh, thật huyền ảo. Nếu chọn một góc nhìn lí tưởng trên cầu, bạn có thể thấy được cả bến Nhà Rồng từ đó. Kết hợp hai thứ đó lại ta sẽ được một khung cảnh tuyệt vời để du khách tham quan, chụp ảnh.

Trong đêm hôm nay, đêm giao thừa bước sang năm mới. Cầu Khánh Hội trở nên nhộn nhịp hẳn lên. Biết bao nhiêu con người đều tụ họp về đây, ngồi đông nghịt trên cầu trai có, gái có, người già có trẻ, nhỏ có. Tất cả tạo thành một cảnh tượng hết sức thú vị dưới con mắt những người nước ngoài, lẫn cả nhưng người mới đến đây lần đầu tiên.

Tôi thì không ngạc nhiên là bao vì năm nào tôi cũng đều đến đây xem pháo hóa hết, cả tết Tây lẫn tết Việt. Chỉ có Lan, về như đây là lần đầu tiên nàng

đón tết ở đây nên có đôi phần kinh ngạc và thích thú. Thấy vậy tôi ngoác miệng cười đùa:

-Sao, bên Pháp không đông được như thế này hở?

-Cũng đông, nhưng mà ngồi sếp lóp thế này thì Lan thấy lần đầu đó, hi hi!

Sấn dịp tôi lại hỏi thêm:

-Vậy Lúc trước còn bên đó Lan thường đón năm mới ở đâu?

-Thường thì gia đình Lan tập hợp ở gần tháp Eiffel để xem pháo hoa cùng với họ hàng bên đó!

-Chà, nghe sướng nhỉ? Còn bên này?

-Bên này thì chỉ ngồi quay quần bên nhau ăn tiệc trên sân thượng rồi ngắm pháo hoa luôn! Công nhận là hôm nay nhìn đông vui ghê đó!

Quả thật năm nào cũng vậy, cứ đến 30 tết là cả cầu Khánh hội đông nít người coi bắn pháo bông. Có người còn lột cả áo, dép, bìa cát tông ra để ngồi hóng nĩa nhìn cứ như dân tị nạn vậy. Cũng vì lí do đó nên tôi và Lan đi suốt từ đầu cầu này sang đầu cầu bên kia mà chẳng có lấy một chỗ ngồi nào gọi là đẳng hoàng cả. May sao khi trở lại giữa cầu thì có một toáng người có thể là người trong gia đình, họ dọn dẹp chỗ rồi đi sang đầu cầu bên kia. Thấy thế bọn tôi liền chen vào ngay chỗ đó.

Nhưng chiếm được chỗ là một chuyện, sử dụng chỗ đó ra sao lại là một chuyện khác. Tôi là con trai đương nhiên ngồi xuống đứng lên rất dễ dàng, duy chỉ có Lan mặc váy nên nàng cứ đứng ậm ừ không ngồi xuống được. Cũng tại mấy thằng con trai xung quanh đang để ý kĩ quá nên nàng muốn ngồi xếp bằng xuống cũng bất tiện. Thế mà hên sao trong cái khó ló cái khôn, tự dưng trong đầu tôi lóe ra một sáng kiến:

-Nè Lan, cởi áo khoác ra đi

-Ồ, chi vậy?

-Cởi áo khoác ra quần vào hông thì có thể ngồi xuống rồi!

Nét mặt Ngọc Lan bỗng trở nên hồ hởi. Nàng làm theo lời tôi cởi chiếc áo khoác ra rồi che đi phần gấu váy, kê chiếc giày tôi cho mượn rồi ngồi bệch xuống đất trong sự tiếc nuối hùi hụi của bọn con trai xung quanh. Chắc nó thù tôi lắm, nhìn ánh mắt sắc lẹm bọn nó chiếu vào tôi này giờ cũng đủ hiểu. Mà thế là đúng thời, Ngọc Lan đâu phải hàng hóa để bọn chúng địa chứ, muốn địa phải bước qua xác tôi cái đã. Cơ mà bị mấy chục thằng nó dí thì chắc có 10 cái mạng cũng không đủ chết đâu.

Nói là vậy nhưng nếu tôi không nhìn sang phía của bọn chúng thì tôi chắc không chịu đựng được mất. Ngồi xuống rồi nhưng Ngọc Lan vẫn cột áo khoác che váy nên mặc nhiên đôi vai trắng ngần của nàng được để lộ ra qua làn váy voan mỏng sát vai.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Mặt tôi lúc này đỏ hừng hực như cái bếp lò. Giờ này lấy miếng bánh trắng để lên mặt tôi không khéo nó chín luôn ấy chứ. Làn da trắng phổng phao của nàng cứ dán chặt vào mặt tôi không rời được. Cứ mỗi lần xoay sang nàng là tôi lại bối rối chẳng thể nào cất lời được, vốn luyện câu chữ cứ thế mà bay hết sạch.

Mãi cho đến một lúc lâu sau, có lẽ vì thấy tôi quá căng thẳng nên nàng rút trong túi ra chiếc tai nghe cắm vào điện thoại rồi đưa tôi một bên:

-Nè, nghe nhạc đi, làm gì mà căng thẳng vậy?

-Hi, tại hôm nay thấy Lan...

-Lan sao?

-Thì...

Tôi bỗng ngượng miệng không mở lời được, cổ họng tôi như có trái chanh vướng ở đó nghẹn ứ không thể tả. Nhưng Ngọc Lan đã trở về tính cách khi xưa của mình, nghịch ngợm, táo bạo và tự do như trẻ con. Nàng chụp lấy mặt của tôi kéo về phía nàng, tròn xoe đôi mắt xanh biếc của mình nhìn thẳng vào mắt tôi:

-Nói, Lan thế nào?

-Ưc thì...

-Nói mau!

Trước thế lực áp đảo kinh hồn của Ngọc Lan, tôi chịu thua ngay tức khắc. Cũng nhờ đó tôi mới nhả được trái chanh đang nghẹn ứ ở cổ ra nói ấp úng:

-Thì nhìn Lan...

-Sao?

-G...gọi...

-Gọi gì?

Sắc mặt nàng bỗng trở nên nghiêm trọng, càng dí sát mặt vào tôi hơn làm tôi sợ khiếp vía:

-Thì...g...gỡ...gọi...

-Gọi thế nào?

-G...gọi...cảm!

Nghe đến đó mặt nàng bỗng dần ra, nhưng hai má lại nổi lên một màu gạch cua đặc trưng:

-Đồ dẽo miệng! Gọi cảm chỗ nào đâu!

-Thì...hai vai đó!

Nghe tôi nói, nàng nhìn lại hai vai của mình rồi chu mỏ cốc đầu tôi:

-A, thì ra nhìn lên này giờ!

-Đâu, thì tại Lan hỏi Phong mới nói!

-Hông tin...đồ háo sắc!

-Ặc, có cớ ý đâu!

-Hông tin là hông tin!

Nàng phồng má chu mỏ hếch mặt với tôi.

Đến giờ này tôi đã bắt đầu cởi mở hơn và sẵn sàng trêu đùa lại nàng nếu cần thiết. Bị nàng trêu thế này, cộng với máu hão thắng sẵn có trong người, tôi đánh bạo áp dụng lại cách tra khảo của Ngọc Lan lúc này. Thò tay chụp lấy mặt nàng kéo sát lại mặt tôi. Nhưng vừa kề sát mặt nàng, máu bạo gan trong người tôi tự dưng bốc hơi hết tẹo. Bởi lẽ nhìn gần mặt nàng, nó quá ư là dễ thương, đầu tôi như muốn nổ tung ra khi thấy mặt nàng kề gần đến vậy.

Tôi run rẩy định bỏ tay khỏi mặt nàng nhưng Ngọc Lan đã ghì tay tôi lại, khẽ rướn đôi môi xinh xắn của mình về phía tôi. Từng hơi thở ấm nóng, từng tia mắt nàng trao cho tôi khiến trái tim tôi gần như ngưng đập. Nhưng nó cũng đồng thời làm bản năng của một thằng con trai trỗi dậy trong tôi. Bây giờ tôi lại thấy Lan trở nên thân thương làm sao. Ánh mắt nàng như chào đón, đôi môi nàng như mời gọi. Nhất thời không thể kiềm chế được, tôi từ từ nhắm mắt hướng đôi môi của mình đến đôi môi đỏ thắm đang chờ đợi của nàng...

-Bụp.

Một tiếng nổ lớn vang lên cùng với đó là những tia sáng lóe trên bầu trời.

-Bụp, bụp...

-Ô, có pháo bông rồi kìa!

Một loạt những tiếng nổ khác vang lên kèm theo là những tiếng người la ó vang rộng cả một khu vực.

Đang chuẩn bị môi kề môi với Ngọc Lan thì bọn tôi đã bị tiếng pháo bông đó làm giật mình buông nhau ra. Mọi người giờ đây đã đứng dậy cả lên, có một số ít còn cống nhau cho nhìn thấy rõ nữa.

Đã bắt đầu giờ bắn pháo bông rồi.

Từng đợt pháo bông cứ thi nhau bay lên trời cao rồi nổ đồng loạt tạo nên những mảng màu tung tóe sáng rực rỡ trên bầu trời đêm giao thừa. Cứ mỗi đợt pháo bông lớn mọi người lại hò reo lên làm không khí trở nên rộn ràng hẳn. Thậm chí có một số người còn đem theo kèn cổ động để thổi mỗi khi đám đông hò reo lên, thật là một không khí thật là háo hức.

Nhưng chỉ có tôi, người đã bỏ lỡ cơ hội được chạm vào đôi môi bé xinh của Ngọc Lan là không thể hòa nhập nổi. Tiếc nuối, què độ, sượng ngắc, nản thấy tía là tâm trạng của tôi lúc này. Chỉ cần một chút xíu nữa thôi là tôi đã hoàn toàn thực hiện được ý muốn của mình rồi vậy mà cái đám pháo bông chết tiệt đang nhảy nhót tung tăng trên bầu trời kia lại phá đám tôi không thương tiếc.

Mà nghĩ lại thì vừa nãy tôi cũng gan thật, dám chớp lấy mắt của Ngọc Lan dí sát mặt mình, lại suýt hôn môi với nàng nữa chứ, làm như là ai nhập tôi ấy. Nếu lúc nãy không có đợt pháo bông này không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa đây, nghĩ đến đã nóng ran cả người rồi.

Mãi mê nghĩ đến những việc đó tôi bỗng giật thót khi tay mình cảm thấy âm ẩm. Về như có ai đó đang nắm tay tôi vậy.

Khẽ nuốt khan đánh bạo nhìn xuống thì tôi suýt thảng thien khi người nắm tay tôi lúc này chính là Lan. Nàng vừa nắm tay tôi vừa ngược nhìn lên bầu trời nơi có những cụm pháo bông đang lóe lên từng đợt rực rỡ trước mặt chúng tôi.

Có thể tôi đang mơ hoặc do tôi đang hoang tưởng nhưng vào giờ phút này, ngay đêm 30 tết tôi và Lan đang nắm tay nhau cùng thưởng thức pháo hoa chào đón năm mới trong biển người tập nập nhộn nhịp trên cầu Khánh Hội, một cây cầu lung linh bắc ngang Bến Nhà Rồng thơ mộng và trữ tình.

Trong khoảnh khắc đó, tôi cứ mong sao nó kéo dài mãi để tôi và nàng sẽ mãi bên nhau như thế này. Không lo nghĩ, không vướng bận và không bị bất cứ thứ gì chi phối cả. Chỉ có tôi và nàng, giữa biển người bao la. Tay trong tay, cùng hướng về những chùm pháo hoa tươi tắn đang khoe sắc trên bầu trời xuân thì như đang hướng về một tương lai tươi sáng, rạng rỡ trước mắt.

Nhưng chẳng có thứ gì là tồn tại mãi mãi cả, mọi thứ đều có điểm kết thúc của nó.

Pháo hoa đêm giao thừa dù đẹp nhưng nó chỉ tồn tại vồn vện trong 15 phút đồng hồ, và đó cũng là khoảng thời gian tôi và Lan được gần gũi với nhau. Chỉ 15 phút đồng hồ mà tất cả gần như ngưng đọng.

Bây giờ thì hết rồi. Tiếng còi tàu cất lên báo hiệu màn pháo hoa tung bùng đêm giao thừa kết thúc. Lúc này Ngọc Lan đã khẽ rút tay về làm tôi cảm thấy luyến tiếc vô vàng. Nhưng bù vào đó nàng quay sang tôi khẽ mỉm cười tươi như hoa:

-Chúc mừng năm mới nha Phong!

-Ừa...à...chúc mừng năm mới!

Rồi nàng móc trong chiếc túi xách của mình ra một phong bao lì xì đỏ đưa cho tôi:

-Nè, lì xì đầu năm của Phong đó!

-Ồ, lì xì?

-Hông phải sao? Theo như Lan đọc trên báo thì ngày đầu năm người ta thường lì xì cho nhau mà!

-Thì thế nhưng Phong không có gì để lì xì lại cho Lan hết!

Tuy nhiên nàng vẫn cười khi dúm chiếc bao phong vào tay tôi:

-Hông sao hết, Lan có rồi! Chúc phong năm mới dồi dào sức khỏe nha!

-Hà, Phong chưa lì xì mà! Sao Lan có?

-Thì...Lan đã có...Phong bao lì xì rồi?

Bất chấp Ngọc Lan có giải thích như thế nào tôi vẫn chẳng thể hiểu được nàng đang nói gì. Mặt tôi cứ gầy ra như tượng trong khi nàng cứ nhìn tôi cười xinh như hoa. Cơ mà sao cũng được, miễn Lan vui thì tôi cũng vui cứ tiêu chí đó mà tiến tới vậy, suy nghĩ nhiều chỉ tổ hại não thêm.

Màn bắn pháo hoa vừa kết thúc thì cũng là lúc từng dòng người rủ nhau ra về. Trông mặt ai cũng phờ phẹt cả nhưng cũng đều lộ rõ nét hồ hởi vui tươi.

Mấy đứa con nít thì có một số đã ngủ từ lúc nào, chúng ngủ ngon lành trên lưng ba mẹ chúng, số ít khác thì đi gật gù như xác sống. Nhưng cũng có một số vẫn còn tỉnh táo, nô đùa với nhau như đánh giặc.

Còn những thanh niên như chúng tôi đây thường đi từng tốp. Có cả nam lẫn nữ cười nói, vui đùa với nhau đúng chất ngày tết. Nhưng cũng có những trường hợp ngoại lệ đi long nhong một mình kiểu FA và một số khác đi từng cặp giống như tôi và Lan lúc này.

Từ đỉnh cầu nhìn xuống dòng người ra về ồ ạt như kiến đàn đông như ong vỡ tổ. Khắp nơi đều là người với người đông nghẹt cả lối đi. Đồ rằng chỉ cần lơ đãng một chút thôi thì ta sẽ lạc nhau ngay vậy. Phải khó khăn lắm tôi với Lan mới xuống được tới chân cầu gần đường hoa Nguyễn Huệ nơi tôi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của thằng Toàn giao cho mình.

Rẽ vào đứng nép trên một vỉa hè ở bên Bạch Đằng để ngắm nhìn dòng người ra về. Ngọc Lan bỗng mở lời:

-Minh đi xem pháo bông xong rồi, Phong có muốn tìm mọi người không?

Tôi khẽ nhìn nàng rồi lại nhìn về phía con đường đông nghịt người qua lại với tâm trạng cực kì rối rắm. Chắc giờ bọn thằng Toàn đang kiếm tôi và Lan ở khắp nơi. Nhưng nếu bây giờ ra về thế này tôi tiếc lắm. Không phải lần nào cũng được gần gũi với Ngọc Lan đến vậy. Quả thật trong lòng tôi lúc này rất muốn tiếp tục chuyến du xuân đầu năm cùng với Ngọc Lan, cho nàng biết không khí tết ở Việt Nam thế nào và còn nhiều điều khác nữa.

Tôi lại khẽ nhìn nàng, lần này Ngọc Lan mỉm cười đáp trả làm tâm trí tôi trở nên thư thả hơn rất nhiều. Nó trực tiếp ảnh hưởng đến quyết định của tôi vào chính đêm nay.

Vừa nghĩ, tôi vừa móc điện thoại trong túi ra gọi cho thằng Toàn:

-Alô, tao nè Toàn! Bên chỗ mày sao rồi?

-Chỗ tao hả? Bé Phương đồng ý rồi mày ạ, tao có gấu rồi nhé!

-Gấu tíu cưng, tao hỏi mấy cô kia kìa!

-Ờ thì đang chờ mày với một tâm trạng cực kì bức tức!

Nghe thế tôi hốt hoảng nuốt khan:

-Thế giờ sao mày, lỡ tao về bị mấy nhò đó phanh thây chết!

-Ô, ai biết mày! Tự nhiên dắt con người ta đi suốt đêm giờ lại hỏi tao!

-Ặc, phũ thế thằng kia!

Đến đây tự dưng nó nghiêm giọng:

-Tao nói thật, những việc này đáng lẽ mày phải tự mày quyết định mới đúng, thấy mày tội thế tao mới giúp thôi! Mày phải tập cách sống tự lập đi, như lúc trước mày đã từng nghĩ ra kế hoạch hạ gục thằng Vũ ấy, nếu cần tao chỉ giúp mày trong vòng tao có thể!

Ngẫm nghĩ lại những lời nói của nó, tôi cảm thấy nó quá thực rất đúng. Từ trước giờ tôi chỉ toàn trông chờ vào sự giúp đỡ của nó. Chẳng có việc gì là tôi tự nghĩ cách ngoại việc hạ gục thằng Vũ cả. Nếu cứ tiếp tục thế này tôi sẽ càng ngày càng dựa dẫm vào nó mất. Đã đến lúc tôi tự quyết định đường đi cho mình rồi.

Hít thở một hơi thật sâu, tôi tự tin nói với thằng Toàn:

-Toàn à, đêm nay tao quyết định overnight, mày giúp tao nhé!

-Đù...ù...ù...ù..., ngon! Thế mày muốn tao giúp gì nào?

-Mày đưa hai chị em nhỏ Nhung về nhà tao dùm nhé!

-Úi xời, tưởng chuyện gì! Mày cứ yên tâm vui vẻ với nhò Lanna tối nay đi nhen! Mọi việc cứ để anh lo!

Yên tâm bỏ chiếc điện thoại của mình vào túi. Tôi quay sang Lan với gương mặt cực kì hồ hởi:

-Lan buồn ngủ chưa?

-Hi, vẫn chưa?

Nghe vậy tôi càng tự tin hỏi tiếp:

-Vậy Lan có muốn cùng Phong đi lễ chùa đầu năm không, đêm nay?

-Phong không cần hỏi Lan những việc này!

-Ô, sao?

-Đêm nay tới bên mà, hi hi!

Quả thật là...chẳng còn gì vui sướng hơn khi nghe câu trả lời như thế. Trong lòng tôi cứ lâng lâng một cảm giác khó tả, nó chộn rộn bức rức đến sướng tê người. Cảm giác đó cứ khiến tôi chỉ biết nhìn nàng cười hên hếch như thằng điên trong khi Ngọc Lan vẫn nhìn tôi với cặp mắt tròn xoe xanh biếc.

Phải rất lâu sau đó nàng mới khẽ cốc đầu tôi chấm dứt tràn cười hênh hệt từ nãy đến giờ:

-Nè, giờ muốn đi lễ chùa hay muốn cười mãi đây!

-Ồ hề hề, thì đi lễ chùa!

Ngôi chùa chúng tôi chọn là chùa Bửu Quang nằm trên đường Trần Xuân Soạn ngay sát bờ sông kênh Tẻ. Dọc tuyến đường đi đến chùa vẫn còn khá là đông người dập diu đi dạo trên đường. Chắc họ cũng giống như bọn tôi đi lễ chùa đầu năm cầu bình an cho năm mới, hoặc có thể là những người thích đi chơi khuya muốn giành cả đêm này để vui thú cùng với chúng bạn mừng năm mới đã đến.

Vừa vào đến cổng bọn tôi đã thấy một không khí nhộn nhịp của những người đi lễ chùa đầu năm. Họ đứng đông nghẹt cả trong lẫn ngoài cổng đến nỗi phải luôn lách ghê gớm lắm bọn tôi mới chen vào được đại sảnh. Nhìn Lan giờ này xen chừng rất ngỡ ngàng và ngạc nhiên, thấy vậy tôi cười đùa:

-Lan chưa đến chùa bao giờ hả?

-Chưa bao giờ, hi hi!

-Vậy theo Phong!

Tôi dẫn Ngọc Lan luồn qua đám đông trước mặt đến chỗ thấp hương rút một ít nhang chia cho nàng:

-Nè, Lan đốt lên đi!

Nhưng kể cả khi được tôi hướng dẫn đốt nhang, nàng vẫn chưa biết phải làm gì tiếp theo cứ nhìn tôi đăm đăm như cần được hướng dẫn. Thế nên tôi dẫn nàng đến chính điện nơi có một bức tượng phật lớn:

-Nè, Lan cầm chỗ nhang này đưa ra trước mặt thành tâm thầm cầu ước một điều gì đó rồi cắm vào bát hương ở đằng kia!

-À, giống cầu nguyện trong nhà thờ phải hông! Việc này Lan biết nè, hi!

Và cả hai chúng tôi cùng nhau thấp nhang cầu ước đầu năm mới.

Tôi thì vẫn như mọi năm đều cầu cho mình dồi dào sức khỏe để được vui chơi hết mình cùng đám bạn và quan trọng hơn là học hành đừng có bê bết quá kéo ba tôi biết được lại làm cho một trận nhừ tử thì khỏi bay nhảy luôn. Nhưng năm nay đặc biệt ở chỗ tôi phải cầu thêm tình duyên nữa. Cứ đứng khấn vái rằng năm nay đừng gặp quá nhiều trắc trở trong tình yêu, nếu không chắc tôi có mà bị giảm thọ chết mất.

Còn về phía Lan, xem ra em nhập tâm khấn vái lắm. Đến nỗi khi tôi cầm nhang xong rồi em vẫn còn đứng đó cầu khấn. Mãi đến một lúc sau có vẻ cảm nhận được sự nhìn lên của tôi nên nàng mở mắt trao tráo lờm tôi muốn cháy mặt:

-Phong háo sắc, chỗ người ta đang cầu nguyện cũng nhìn lên!

-Ồ đâu! Tại thấy Lan cầu khấn lâu quá nên Phong tò mò! Mà Lan cầu gì mà nhập tâm ghê vậy?

-Ồ, Phong vô duyên! Người ta cầu gì cũng phải cho Phong biết hay sao?

Ngọc Lan đỏ ửng mặt nhăn mũi cốc đầu tôi một phát muốn tóa nước mắt.

Sau khi cầu khấn ở chính điện xong. Chúng tôi qua gian bên xin xăm.

Đáng lẽ tôi cũng không muốn xin xăm đâu. Đối với tôi vào chùa cầu khấn là đủ thành tâm rồi, trời có mắt nhất định sẽ phù hộ, chứ xin mấy cái xăm này lỡ nhầm xăm xấu mất công lại mất vui đầu năm nữa. Nhưng thấy Ngọc Lan có vẻ thích thú nên tôi tạt vào cho nàng thử vận may vậy, biết đâu nàng lại xin được xăm tốt.

Thành tâm lắc hộp xăm một hồi, cũng rút được một cây xăm xuống đất. Ngọc Lan cầm thẻ xăm tíu tít kéo tôi quỳ xuống miếng đệm ra lệnh:

-Lan xin xong rồi đó, đến lượt của Phong!

-Sặc, thôi Phong không xin đâu, mệt lắm!

-Sao lại không xin?

-Nói chung là hông muốn mà!

Đột nhiên Ngọc Lan chu mỏ giận dữ:

-Nhớ mặt Phong nha, dất con gái người ta đi nguyên đêm giờ lại nói thế hả?

-Éc, Phong có làm gì đâu chơi?

-Giờ có xin hay không?

Thấy nét mặt Ngọc Lan cương quyết quá tôi chẳng thể nào kháng cự được, đành nhắm mắt lắc xăm qua loa cho nàng đỡ cần nhần. Nhưng lắc mãi vẫn chẳng có que xăm nào rớt xuống tôi bắt đầu mất kiên nhẫn, định bỏ hộp xăm xuống thì Ngọc Lan lại gần giọng:

-Phong...! Chưa thành tâm phải không?

-Đâu, thành tâm lắm chứ nhưng lắc mãi chẳng rớt xuống cây que nào!

-Vậy Phong thử câu về việc gì đó xem, học hành chẳng hạn?

-Để thử xem!

Rồi tôi làm theo lời nàng cầm hộp xăm lên lắc tiếp. Nhưng không phải xin về học hành mà là về tình duyên. Quả thật, một lúc sau cũng có que xăm rớt xuống. Chưa kịp đọc que xăm đó là gì thì Ngọc Lan đã hớn hờ dắt tôi đến bàn giải xăm kể đó làm tôi suýt lộn cổ.

Đặt que xăm của mình lên bàn, Ngọc Lan tròn xoe mắt nghe lời của thầy giải xăm giảng giải:

-Đây là xăm số 36 xăm trung! “Nhân tiền bệnh tụng bất tu ưu, Thập địa tư tài tấn khả cầu. Cáp tự viên hầu kim tỏa thoát, Tự qui sơn động khứ lai du.”

-Thế nghĩa là gì vậy thầy?

-Que này là tượng Vượn, Khi Xô Xích, phạm việc gì cũng trước cay đắng, sau ngọt bùi.

-Dạ, con hiểu rồi! Cảm ơn thầy!

Nàng tươi cười đón nhận lấy giấy xăm rồi đứng lên kéo tay tôi ngồi xuống ghế. Giờ là đến lượt xăm của tôi. Thú thật là tôi cũng hồi hộp lắm, lần đầu tiên xin xăm mà. Rồi khi nghe thầy giải xăm giải thích, tôi suýt chói với:

-Đây là que số 74, que hạ. “Hộc phi hoàn tự nhập lung trung, Dục tướng phiên thân khước bất thông. Nam, bắc, đông, tây đô hiểm nạn, Thử gian vô xú kiến thương khung.”

-Sặc, có sao không thầy?

-Que này xấu lắm, phạm là làm việc gì cũng lành ít dữ nhiều! Nếu không biết khôn khéo xoay chuyển sẽ rất dễ bị nguy hiểm đến bản thân.

Nghe đến đây tôi bỗng xuống tinh thần chẳng thể nào cất lời được. Tay chân tôi cứ run rẩy cả lên. Que xăm đầu năm đã báo hiệu điềm xấu cho tôi rồi, quá rõ ràng là đáng khác. Phạm là làm việc gì điều lành ít dữ nhiều. Vừa nãy tôi đã xin cầu tình duyên, thế chẳng phải tôi sẽ gặp trắc trở hay sao?

Chưa kịp để tôi suy nghĩ thêm, Ngọc Lan đã kéo tôi ra bên ngoài đại sảnh đặt tôi xuống băng ghế đá an ủi:

-Thôi nào Phong! Như Phong đã nói đấy, que xăm chưa chắc đúng mà!

-Nhưng thà là không xin! Bây giờ xin rồi, mới đầu năm đã xin được que hạ thế là sao mà ăn tết vui đây!

-Lan xin lỗi mà, lỗi là tại Lan hết, được chưa?

-Ừa, Phong không trách Lan đâu! Chỉ trách số mình quá đen đui thôi!

Rồi nàng khẽ thở dài cốc yêu vào đầu tôi:

-Phong ngốc, bây giờ Lan sẽ chịu trách nhiệm về việc này được chưa?

-Chịu trách nhiệm như thế nào chứ?

-Từ đây cho đến hết tết nếu Phong có cần việc gì cứ gọi cho Lan. Lan sẽ đến chỗ Phong ngay tức khắc luôn, chịu hông?

-Ừa thế cũng được, hề hề!

Tôi bỗng chuyển sắc mặt từ xám xịt sang vui tươi hồ hởi chỉ trong phút chốc làm Ngọc Lan nhú mày phồng má:

-Hừ, đồ đòi hỏi!

-Ô, ai bảo làm Phong buồn! Lan đã hứa rồi nhé không được nuốt lời!

-Rồi, ghét quá đi!

Nhưng chúng tôi không phải là người đi chơi đêm giỏi. Đồng hồ bây giờ đã điểm đến 3h sáng. Sắc mặt đứa nào đứa nấy đều đã phờ phạt cả. Thậm chí có đôi lúc Lan che miệng ngáp thể hiện vẻ mệt mỏi vô cùng. Cả tôi cũng vậy, đi dạo xung quanh chùa mà hai mắt tôi cứ dúi lại với nhau như cánh sứa sập kéo xuống báo hiệu giờ đóng cửa đã đến.

Cho nên tôi ngáp ngán ngán dài nói với Lan:

-Hơ...oáp! Lan mệt chưa!

-Ừm,...Lan cũng mệt rồi!

-Vậy giờ mình về nhà, hôm nào rảnh sẽ đi chơi tiếp!

-Ừa, vậy cũng được! Tạm biệt Phong nha!

Do nhà Lan ngược chiều với nhà tôi cộng với việc hôm nay nàng đi xe đạp điện nên nàng ra về trước. Trước khi vội ga chạy đi nàng quay lại mỉm cười dặn dò tôi:

-Cái bao lì xì Lan tặng Phong ấy, Phong đừng mở ra sớm nha, khi nào buồn tuyệt vọng nhất Phong mới được mở ra đó!

-Ừa, Phong biết rồi!

-Còn nữa! Phong cũng đừng để tâm đến những quẻ bói đó nữa, nó không đúng đâu!

-Rồi, biết mà!

-Vậy Lan về nha, tạm biệt Phong!

-Ừa, Tạm biệt Lan!

Rồi Ngọc Lan vội ga chạy đi, tôi cứ tiếc nuối dõi theo bóng nàng cho đến khi nàng khuất hẳn trong đám đông giờ vẫn còn nhao nhao trên đường.

Có thể Ngọc Lan đã đúng, những quẻ bói đó hoàn toàn chỉ là những câu chữ vô tri vô giác không giá trị. Nhưng cũng có thể quẻ bói đó mới là thứ dự đoán chính xác. Căn cứ vào những thử thách, trắc trở tôi đã gặp từ đầu năm học đến giờ tôi cũng phần nào tin vào nó. Nếu nó đúng thật thì từ nay về sau tôi sẽ khó lòng mà ngồi yên được trong cái chuỗi ngày vất vả trước mắt rồi.

Nhưng dù sau tôi cũng đã toại nguyện vì đêm nay đã được gần gũi với Ngọc Lan đến thế. Cầm bao lì xì trong tay, trong đầu tôi bỗng xuất hiện rất nhiều câu hỏi rằng nàng có lì xì khi nào, nàng đã cầu khẩn việc gì và...khi nào tôi mới được mở bao lì xì này đây...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Mệt mỏi, uể oải, tê liệt và không một chút sức sống là trạng thái hiện giờ của tôi.

Tối qua sau khi đi lễ chùa cùng với Ngọc Lan xong, tôi phóng nhanh về nhà với tốc độ cực kì điên cuồng. Vì sao ư, bởi một lẽ dĩ nhiên nếu càng ở ngoài lâu thì càng chết với hai chị em con nhỏ. Tôi đã bỏ rơi hai chị em nhỏ (coi như thế) ở đường hoa để đi chung với Ngọc Lan mà. Cũng may là có thằng Toàn đưa về dùm, nếu không chắc phải lên đồn công an tìm trẻ lạc rồi.

Cũng may thêm cái nữa là tối qua khi lên mở cổng vào nhà, tôi không bị hai chị em nhỏ phát hiện. Chắc ở quê thường ngủ sớm nên lúc đó hai chị em nhỏ đã ngủ mất xác rồi. Có vậy tôi mới nằm chiêm chệ được trên giường như sáng nay thế này đây.

Mà công nhận thức khuya mệt mỏi thật, 4h sáng về đến nhà nằm phịch xuống giường là ngủ ngay không cần ngáp. Cho đến sáng nay không biết đã ngủ bao nhiêu lâu rồi mà đầu óc tôi cứ mụ mị, quay cuồng như uống cà lít rượu vậy, mệt mỏi không thể tả.

Vừa định đưa tay lên che miệng ngáp thì tôi cảm giác như nó đang bị kẹt ở chỗ nào ấy, nặng chịch, ảm hình, đầy mùi thơm nhưng cực kì mềm mại.

Thiết nghĩ đang ngủ mà ngáp làm gì cho mệt nên tôi xoay người ôm cái gối ôm thân yêu mà miết miết mài mặt mình vào đó nường tiếp. Nhưng chỉ vừa mới làm thế, tôi liền cảm nhận được cái gối ôm nó đang rung lên bần bật trong lòng tôi. Và lại theo tôi cảm nhận, nó cũng chẳng phải cái gối ôm mọi khi tôi từng ôm.

Cái gối lúc trước nó tròn lẳn, hình trụ và rất mát lạnh chứ không phải mềm mại, âm ẩm lại còn rất thơm như bây giờ.

“Ấc hẳn có vấn đề, chắc chắn là thế rồi. Phải nghiên cứu xem sao.”

Nghĩ thế tôi vừa nhắm nghìn mắt vừa khám phá khắp nơi trên chiếc gối. Nó lạ ở chỗ chiếc gối bình thường thì phẳng lì còn đằng này nó nhấp nhô y như đồi núi nhưng không cứng, lại còn rất mềm nữa chứ. Thế nhưng vừa định khám phá thêm thì đột nhiên cánh tay tôi đau nhói như bị ai cắn, chính xác là tôi bị cắn rồi. Chẳng những thế mà còn bị nghiền đau đến chảy nước mắt nữa.

Đau điếng, tôi ngồi phắt dậy vuốt xoa cánh tay giờ này đã hiện rõ dấu răng chi chít, đau muốn ứa máu. Tôi tức tối gắt nhẹ cái đồng chắn mềm đang thù lù trước mặt:

-Ê nè, thằng nào đó! Dám cắn tao à?

Tuy nhiên cái đồng đó chẳng trả lời, chỉ run lên bần bật như cái máy phát điện làm tôi nổi máu quất lớn hơn:

-Mày là đứa nào, sao vào phòng tao? Lại còn nằm trên giường tao nữa?

Đến lúc này cái đồng đó đã phát ra tiếng, nhưng mà là tiếng khóc. Tôi có thể nghe rõ được đây là tiếng khóc của con gái.

Thấy thế tôi nuốt khan tiếng lại gần xem xét.

Càng mò lại gần, tiếng khóc càng rõ. Sực nhớ lại con bé Linh và chị nó đang chiến tranh lạnh và tôi cũng đã từng nghe nó nói là sẽ không ngủ chung với chị nó nữa nên tôi giật bắn người rung lay bầy. Nếu thật là như thế thì tôi quá đến giờ con bé Linh ác hẳn là đã ngủ trong phòng tôi. Và cái gối ôm tôi ôm tôi qua đến giờ chính là nó.

Càng nghĩ tôi càng rung người khi sự thật trước mắt. Lúc trước cũng đã có một vụ như thế và nạn nhân của việc đó là Hoàng Mai, nhưng Hoàng Mai lúc đó đã gần như là bạn gái của tôi rồi nên tôi không lo lắng như bây giờ. Còn con bé Linh thì khác, nếu có bề gì xảy ra với nó chắc chú Tư Chúc xé xác tôi ra mất, chưa kể nếu lớn chuyện hơn nữa chú ấy có thể bắt tôi cưới con bé Linh luôn cũng không chừng, đến lúc đó là đời tàn rồi.

Nghĩ thế nên tôi lật đặt đến chỗ của con bé từ từ kéo tấm chăn đang phủ trên người nó xuống.

Khi lớp chăn được kéo xuống hoàn toàn tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm, bởi vì giờ đây quần áo của con bé vẫn còn y nguyên, không rách rưới. Tôi chỉ sợ thói quen ngủ mở của tôi làm hại đến con bé thôi, giờ thì không nguy hiểm gì rồi.

Nhưng lúc này tôi lại đối mặt với một rắc rối khác. Con bé cứ úp mặt khóc sụt sùi trên giường không ngừng, tôi lay cỡ nào cũng không chịu trả lời. Bí quá tôi đành áp dụng cách dỗ dành Hoàng Mai lúc trước với con bé.

Tôi đánh bạo kéo con bé vào lòng mình, vỗ về nhẹ vào vai nó rồi thủ thỉ:

-Anh xin lỗi, bé Linh đừng khóc nữa mà!

-Hức, tại anh đó! Tôi qua ngủ vẫn bình thường, tự nhiên sáng nay lại...hức...

-Ừay, anh đâu có biết em qua phòng anh ngủ đâu! Anh cứ tưởng em...

-Tưởng gì...?

Nó ngước mặt lên chủ mỗ nhìn tôi.

-Thì anh tưởng là...cái gối ôm!

-Ahh, chết đi!

Nó phồng má lấy gối đập vào người tôi phình phịch đến nỗi tôi mắt đã ngã lặn ra giường kéo theo con bé cũng mắt đã ngã theo tôi.

Chưa kịp hoàn hồn, nhỏ Nhung từ đâu mở cửa phòng bước vào. Trông thấy cảnh con bé Linh đang nằm đè lên tôi, mắt nhỏ long sòng sọc lên quát tháo:

-Hai người làm cái gì vậy hả, buông ra mau!

-Êc, hông có như bà nghĩ đâu bình tĩnh!

-Phải đó chị!

Về như nhỏ chưa hề nghe chúng tôi nói tiếng nào, vẫn đứng đờ đờ bước đến như con gấu chuẩn bị vồ mồi. Chẳng còn cách nào khác tôi lao đến chộp lấy cổ tay nhỏ Nhung không chế rồi đè sấp xuống giường để nhỏ bình tĩnh.

-Bà nghe tui nói nè, tui với em bà có làm gì đâu mà phản ứng dữ vậy?

-Chứ lúc này tui thấy là gì?

-Tại lúc tui với em bà chơi đập gối với nhau, tui lỡ té kéo theo nó thôi!

-Vậy tối quá hai người ngủ chung à?

-Bây, tui vừa vào phòng đã thấy con bé Linh trên giường nên ngủ dưới sàn đó! – Rồi tui quay sang con bé – Phải hông em?

-Dạ phải ạ! – Nó đáp gồn lộn.

Con nhỏ Nhung chừng như vẫn chưa tin tưởng lắm nhưng một lúc sau nhỏ cũng thờ đều:

-Được rồi, thả tui ra đi!

-Bà không được tấn công tui tui đó nhen!

-Rồi mà!

Nghe vậy nên tui chep miệng buông tay nhỏ ra. Nhỏ đứng lên sửa lại quần áo rồi lườm cả hai chúng tui:

-Liệu hồn ông đấy! Con Linh có bề gì thì đừng trách!

-Hà hà, hai người hết giận rồi hả?

Đột nhiên hai chị em nhỏ trừng mắt nhìn tui tóa tia lửa điện:

-Hông bao giờ!

Rồi nhỏ chị đóng cửa cái rầm bỏ xuống nhà dưới không quên để lại mấy lời như tát nước vào mặt:

-Đồ ăn sáng tui dọn rồi đấy, ăn hay không thì tùy!

Còn nhỏ em thì ngồi phịch lên giường, phồng má nhú mày:

-Đừng hông!

Tôi ở giữa chẳng biết nên theo ai, bênh ai, phản ai nên cứ đứng như trời trồng chẳng nói năng được câu nào. Một lúc sau hoàn hồn, tôi mới rón rén bước ra khỏi phòng để tránh chuyện thị phi nhưng vừa nắm tay vịn cửa con bé Linh liền lườm mắt nhìn tôi muốn thấu tim:

-Giờ anh bên em hay bênh chị em?

-Ừc, thì...

-Sao?

-Thì bênh em, hề hề!

Rồi đột nhiên nó nhích lại gần tôi nũng nịu:

-Hi hi, anh dẫn em đi ăn sáng ha?

-Sặc, có đồ ăn sáng chị em làm kìa!

-Hông, anh nghĩ xem giờ em ăn được sao?

-Nhưng mừng 1 ai mà bán đồ ăn chứ?

-Hui, anh Phong biết cách mà! Dẫn em đi ăn đi, em hông đòi lì xì!

-Ủầy thì...

-Đi mòa...

Thấy vẻ mặt nũng nịu của con bé tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài xui xị đồng ý lời đề nghị của nó. Nhưng trước khi chở nó đi tôi cũng phải xuống nhà dưới ăn sáng để nói chuyện với nhỏ Nhung nữa, dù sao nhỏ cũng lớn rồi nên chắc sẽ dễ nói chuyện hơn. Ngoài ra cũng giúp nhỏ một miếng ăn để ăn hết số đồ ăn sáng nhỏ làm nữa, bởi vì nhỏ chắc chắn không chỉ làm 1 phần cho riêng mình đâu.

Thế nên tôi để con bé Linh ngồi chơi trong phòng rồi rón rén đi xuống tầng dưới để gặp mặt nhỏ Nhung. Nhỏ giờ này đang ăn sáng ở dưới lầu, vẻ mặt

xem chừng bức bối lắm. Thấy tôi thập thò bước xuống, nhỏ cất lời nhưng mắt vẫn hướng về bàn ăn:

-Chỉ có mình ông à?

-À, ờ! Con bé Linh bảo không muốn ăn!

-Hừm, kệ nó! Cái tính cứng đầu không bỏ!

-Mà hình như bà cũng hơi khát khe với con bé quá rồi đấy!

Đột nhiên nhỏ bỏ đĩa xuống bàn trừng mắt nhìn tôi như kẻ thù:

-Ông cũng cho là thế nữa hả? Nó còn nhỏ, cứ cưng chiều nó quá thế nào cũng hư!

-Ừây, rồi rồi! Tôi biết mà, nhưng bà cũng cho nó tự do tý, chẳng hạn như đi chung với tôi!

Lúc này nhỏ phản ứng dữ dội hơn:

-Đi chung với ông tôi mới lo đó! Chẳng biết ông dẫn nó đi đâu nữa!

-Sặc, bà cứ nói quá! Tôi chứ có phải thằng nào dè xòm đâu!

-Hừm, dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh!

Nghe vậy tôi chẳng dám nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ăn hết 1 tô rươi mì gói luôn phần của con bé Linh bỏ bữa. Nếu mà tiếp tục nói sợ là nhỏ Nhung sẽ không cho tôi dẫn con bé Linh đi ăn sáng mất. Đến lúc đó thì nguy cho con bé rồi. Và lại tôi cũng sợ nhỏ nhắc tới chuyện hôm qua tôi bỏ hai chị em nhỏ đi xem pháo bông nữa, bị nhỏ truy tố thì mệt lắm.

Lúc sau, trong khi nhỏ Nhung đang ngồi xem TV thì tôi rón rén dẫn con bé Linh đi ra ngoài ăn sáng. Tuy nhiên vừa ra tới cửa, nhỏ Nhung đã cất giọng:

-Đạo này thân thiết với Phong quá nhỉ?

-Chuyện của em, không liên quan đến chị!

Con bé Linh tức tôi phản pháo.

-Ừ, muốn làm gì thì làm! Có xảy ra chuyện gì thì tự mà chịu trách nhiệm lấy!

-Xì, hông thêm đâu! Có anh Phong rồi, phải hông anh?

-À, phải phải!

Nhỏ Nhung chỉ khẽ nhếch mép rồi chú tâm vào xem Tv tiếp chẳng thêm để ý bọn tôi làm gì nữa. Tôi cũng muốn ở lại giải thích cho nhỏ Nhung hiểu lắm, chỉ sợ nhỏ hiểu lầm tôi với con bé Linh nhưng vì con bé cứ giục tôi đi nên tôi đành bất đắc dĩ dắt xe đèo con bé đi tìm chỗ ăn sáng cho xong nhiệm vụ sáng này.

Đường phố mừng 1 đúng như người ta nói, vắng như chùa bà Đanh, quanh đi quẩn lại chỉ có vài chiếc xe chạy trên đường. Máy hàng ăn thì tẻ hơn nữa, đóng cửa im lìm như di dân, thậm chí có vài quán còn treo biển nghỉ tết khi chúng tôi chỉ mới có ý định ghé vào. Chung quy lại là hôm nay là ngày kị, chẳng có ai đi ra ngoài và cũng chẳng có ai bán đồ gì cả.

Thế nên tôi chỉ biết nhìn con bé Linh lác đầu:

-Thôi, về nhà nấu mì gói ăn đi! Hôm này hông ai bán gì đâu!

-Hông đâu, em chán mì gói lắm! Ăn nhiều nổi mụn!

-Vậy chứ anh biết kiếm đâu ra hàng ăn đây?

-Hi, anh Phong biết cách mà!

Thật tình thì tôi cũng chẳng muốn làm con bé thất vọng nhưng quả thật đi cả vòng quận 7 rồi chả có ai bán một thứ gì để ăn cả. Họa chăng chỉ có mấy người bán phong bao lì xì đầu năm thôi.

Móc trong túi ra một chiếc bao lì xì đỏ ói mà Ngọc Lan đã lì xì cho tôi vào đêm qua, tôi chợt nhớ lại lời nàng đã an ủi tôi khi tôi gieo được quẻ xấu đầu năm rằng tôi có gặp việc gì cứ gọi cho nàng, nàng sẽ đến giúp tôi ngay tức khắc. Vậy chẳng lẽ bây giờ tôi phải gọi cho Lan về việc này sao, ngại chết đi được luôn ấy chứ nhưng lỡ hứa dẫn con bé đi ăn rồi, phải thực hiện thôi.

Nghĩ vậy nên tôi móc điện thoại ra lều bều gọi cho nàng:

-Hallo, Phong đây à! Mới đầu năm đã có việc cần giúp rồi sao?

Giọng nàng cất lên trong trẻo đầy vui tươi nhưng vẫn lơ lửng giọng ngoại quốc.

-À việc là thế này, Lan biết bé Linh em của Nhung chứ?

-Ồ, biết! Có gì hông?

-Chuyện cũng không có gì quan trọng lắm! Phong muốn hỏi là nhà Lan còn đồ ăn sáng hông!

-Đồ ăn sáng à, Lan vẫn đang nấu đây!

Nghe thế tôi liền hồ hởi nhờ nàng giúp ngay:

-À vậy Lan nấu cho bé Linh một phần nữa nhé! Phong chờ nó qua ngay!

-Ừa, sao vậy? Bộ ở nhà Phong không nấu đồ ăn sáng sao?

-Ừ thì có! Chuyện cũng khó nói ở đây lắm! Đợi Phong quá bên ấy rồi nói luôn thế được không?

-Tưởng gì, chuyện này thì được! Nhớ qua sớm đây!

Nàng vui vẻ chào tạm biệt rồi cúp máy. Riêng tôi giờ này quê mặt vô cùng, tự nhiên ở nhà có ăn không ăn lại xách mông qua nhà người khách ăn chực mới hả. Mà có phải ai xa lạ đâu, nhà Ngọc Lan hẳn hỏi luôn ấy chứ. Thiệt quê chẳng để đâu hết. Nhìn con bé Linh giờ tôi muốn cốc đầu nó cho bỏ ghét nhưng thấy nó cứ ôm bụng than đói như đòi nợ thế này tôi cũng chẳng đành lòng, bèn dắt xe đèo con bé đến nhà Ngọc Lan y theo những gì đã bàn trong điện thoại.

Sáng mùng 1 hôm nay là một ngày nắng đẹp, nó làm con người ta cảm thấy khoan khoái, ấm áp. Nắng chiếu xuống những tòa nhà, góc phố và cả những con đường, nhuộm cho chúng một màu vàng chói đến chói mắt. Ngôi nhà kiểu ống của Ngọc Lan cũng được những tia nắng chiếu rọi làm cho nó trở nên lung linh, huyền ảo tựa như những lâu đài trong truyện cổ tích nơi có một cô công chúa lúc nào cũng đợi chàng hoàng tử của lòng mình đến đón.

Tính ra thì cũng đã gần 3 tháng rồi tôi không qua nhà của Ngọc Lan, hình như là kể từ lúc Hoàng Mai bị bắt cóc thì phải. Giờ nhìn lại nhà của nàng cảm thấy lạ hoắc. Chắc có lẽ nhà nàng vừa mới sơn phết lại nên tôi thấy lạ cũng không chừng. Nhưng là một nét lạ của sự đổi mới, một nét lạ của những yêu thương và cũng có thể là một nét lạ của những xúc cảm mới mẻ.

Dừng xe trước cổng nhà Lan, tôi bấm chuông rồi vẫy tay vào chiếc camera kẻ bên trước khi quay sang trả lời câu hỏi con bé Linh:

-Nhà ai vậy anh, nhìn lớn ghê!

-Hề hề, một chốc em sẽ biết!

Lát sau Ngọc Lan cũng xuất hiện với tiếng dép lẹp xep đặc trưng nhưng lần này vừa nhìn thấy nàng tôi lại nóng bừng mặt. Chẳng phải Ngọc Lan trang điểm quá ư là đẹp khiến tôi cảm thấy xao xuyến, nàng vẫn để mặt mộc. Tôi đỏ bừng là vì giờ đây nàng lại khoác lên mình bộ “thoải mái” lúc trước. Nó làm tôi như muốn hóa đá ngay tại chỗ nếu như con bé Linh không mừng mừng quýnh chạy đến chỗ của nàng che đi hình ảnh đó:

-Oa, chị mát xanh! Chị sống ở đây hả?

-Ừa, nhà chị ở đây mà! Nhưng em đừng gọi chị là mát xanh nữa, nghe kì lắm! Gọi chị bằng Lanna nhé!

-Dạ, chị Lanna! Tên đẹp ghê luôn!

Rồi nàng mỉm cười quay sang tôi:

-Phong dẫn bé Linh vào đi, bữa ăn chuẩn bị rồi đó!

-Hả, chị Lanna làm bữa ăn cho em hả?

Con bé nghe đến ăn bỗng tíu tít lên như chim xỏ lồng lăm tôi phải tức tối cốc đầu nó:

-Con bé này, yên lặng mà vào nhà thôi! Làm anh quê quá đi!

-Ồ, chị Lanna chuẩn bị cho em thiệt chứ bộ! -Còn nói nữa!

-Thôi thôi, có gì đâu mà cãi nhau! Vào nhà lẹ đi kéo đồ ăn nguội!

Ngọc Lan cười giả lả đẩy lưng tôi và con bé vào nhà.

Nội thất trong nhà Lan hiện giờ tuy có thay đổi đôi chút khi chiếc bàn gỗ ở chỗ phòng khách không còn nữa mà thay vào đó là chiếc bàn mây vàng sẫm nhìn rất hợp với bộ sofa bao quanh nó. Và còn rất nhiều thay đổi khác nữa nhưng tôi chẳng thấy lạ chút nào cả. Trái lại tôi cảm thấy càng thân thiết với ngôi nhà này hơn bao giờ hết. Cho nên lúc đi xuống bếp tôi cứ nhìn hết chỗ này đến chỗ khác mặc cho con bé Linh cứ đeo miết lấy Ngọc Lan như sam chẳng rời một phút.

Lúc sau căn bếp to đùng của Ngọc Lan cũng hiện ra trước mắt tôi với chiếc bàn ăn bằng thủy tinh được điêu khắc hết sức tinh xảo. Trên đó có một cái nồi cỡ vừa, và thứ ở trong cái nồi đó chính là đồ ăn sáng cho cả nàng và bé Linh.

Con bé xem ra háo hức lắm, nó cứ chỉ chỏ cái nồi mà luyên thuyên như con lật đật:

-Ui, đồ gì vậy chị? Nghe mùi thơm phức à!

-Hi, em chú ý nhá!

Ngọc Lan cười tươi giờ nấp vung ra. Sau làn khói cuộn cuộn bốc lên như núi lửa là một món ăn rất đỗi quen thuộc, đó chính là món súp cua do chính tay Ngọc Lan chế biến. Nghe thì có vẻ bình thường vì súp chỉ cần khéo tay một tý là chế biến được ngay nhưng với tài nghệ chế biến món Pháp của Ngọc Lan tôi chắc chắn nó sẽ mang một hương vị khác hẳn với món súp bình thường.

Bằng chứng là khi con bé Linh húp xong một muỗng súp nó liền tấm tắc khen nức nở:

-Chộ ui, súp chị Lanna làm ngon quá đi mất!

-Hi, bình thường mà em! Chị còn cảm thấy nó chưa được ưng ý lắm!

-Ngon rùi chị, chị hai em nấu hông bằng chị đâu!

-Ui, em đừng so sánh vậy kẻo chị em nghe được thì buồn đó!

-Hông sao đâu, chị em bây giờ chắc nằm ở nhà coi TV rồi, làm gì mà biết được chứ!

-Hi, dù sao cũng không hay cho lắm

Bất chấp Ngọc Lan có khách sáo cỡ nào nhưng con bé Linh vẫn vậy, vẫn vô tư như chưa hề xảy ra chuyện gì. Lại thân nhiên nói xấu chị mình trước mặt người khác đến nỗi Ngọc Lan cũng phải ngượng dùm cho con bé. Thiệt là hết nói nổi!

Khi con bé Linh còn đang thưởng thức say mê nồi súp của Ngọc Lan chế biến, nàng bỗng đứng dậy nhẹ nhàng đến chỗ tôi khều vai:

-Ra đây nói chuyện với Lan một chút nào!

Tôi chỉ ngờ ngợ ra mục đích của nàng thôi nên cũng tò tò đi theo nàng như đang bị xô dây dắt mũi. Đến gần góc khuất cầu thang, nàng dựa hẳn vào thành tường rồi khoanh tay trước ngực:

-Kể cho Lan nghe chuyện của bé Linh đi!

-À, chuyện này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hai chị em họ...

Tôi kể một lèo chuyện của hai chị em con nhỏ Nhưng cho Ngọc Lan biết từ lúc hai người gây nhau cho đến khi chiến tranh lạnh bỏ bữa ăn sáng như hôm nay. Nghe đến đâu, trán nàng nhăn đến đó, đôi môi của nàng cứ cong cong lên như đang suy nghĩ chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Sau khi nghe xong nàng nàng gật gù vô vai tôi:

-Um, cách giải quyết thì có rồi đấy nhưng Phong phải bỏ ra công sức hơi nhiều!

-Ồ, làm gì liên quan đến Phong?

-Liên quan sao không, Phong ở chung với họ nên dễ nói chuyện hơn!

-Ủa thì...

-Giờ có muốn giúp họ không?

-Thì có!

-Được rồi, cách thế này nè...

Nàng kể sát đôi môi nhỏ xinh của mình vào sát tai tôi, trình bày rõ ràng kế hoạch mà nàng nghĩ ra cho tôi biết.

Giờ đây tôi đã hoàn toàn nắm rõ kế hoạch của Ngọc Lan rồi, chỉ cần vài bước thiện hiền là hai chị em con nhỏ Nhưng sẽ hiểu nhau ngay thôi. Nhưng

trước tiên phải lo về phía con bé Linh trước đã.

Tôi với Lan vừa bàn luận xong kế hoạch thì con bé đã lù lù nhảy ra làm cả tôi lẫn nàng đều giật mình:

-Hừ, bắt quả tang hai người tâm sự hèn hò ở đây nghen!

-Nói bậy anh cóc cho phát giờ!

-Ai bảo bỏ em ra đây nói chuyện riêng chứ, em nói mọi người biết luôn cho coi!

-Ê, ê! Cấm nghe chưa!

-Lêu, đồ anh bắt được em đó!

Con bé cù nhay chạy lên nhà trên không quên quay đầu lại trêu chọc tôi. Đáng lẽ tôi đã đuổi theo nó rồi nhưng Ngọc Lan đã níu vai cản tôi lại:

-Thôi, trẻ con mà biết gì đâu chứ!

-Nhưng lỡ nó nói với tụi kia thì sao?

-Bộ Phong hông muốn thế à?

-Hả?

Tôi trở mặt tròn miệng bởi câu hỏi câu nàng, nghe cứ như sét đánh vào tai ấy. Đồ rằng nếu nàng không vỗ vai tôi tỉnh mộng thì chắc tôi đã ú ớ ở đó đến sáng hôm sau luôn rồi, thốt tìm gì đâu!

Quay trở lại với con bé Linh, sau khi thuyết phục nó gãy lưỡi rằng tôi không cóc đầu nó, nó mới chịu ngồi yên trên chiếc ghế sofa pha nha Lan để cho bọn tôi hỏi chuyện. Việc đó cũng chính là một phần trong kế hoạch mà Ngọc Lan đã vạch ra. Trực tiếp thăm dò cảm nhận từng người.

Khẽ cười một nụ cười xinh như đoá hoa, Ngọc Lan dò hỏi con bé:

-Nè, sao em giận chị em vậy?

-Ủa chị cũng biết nữa hả?

-Ủa, anh Phong vừa kể cho chị!

Vừa nghe nàng nói, con bé chu mỏ nhéo vào hông tôi kèm theo đó là một ánh mắt sắc lẹm như dao ý rằng anh là đồ nhiều chuyện, sao lại đem chuyện này kể cho chị Lanna biết. Hiểu ý nó nên tôi trả lời nó bằng cách thúc nhẹ vào tay nó rồi nhường mắt về phía Ngọc Lan ý rằng cứ trả lời không sao cả.

Nhíu mày nhăn trán một hồi nó cũng trả lời:

-Thì chị em lúc nào cũng bắt em ở nhà không cho em đi đâu chơi hết!

-Chắc chị em vì lo cho em đấy thôi!

-Em biết chứ, nhưng chị ấy cũng phải biết nghĩ cho em. Em lớn rồi, đã biết tự suy nghĩ về việc làm của mình, chứ đâu phải thích gì là làm nấy đâu!

-Chung quy lại là em chỉ giận chị hai về việc không cho em được tự do phải không?

-Dạ, đó có thể nào thì em cũng là em chị ấy mà...

Con bé xụ mặt trầm giọng thấy có vẻ buồn lắm. Tôi đoán nó cũng không giận chị hai nó nhiều đâu, chỉ hơi cáu về việc không cho nó được tự do thôi. Ngoài ra con bé xem ra vẫn còn thương chị nó lắm. Lúc nhỏ nó cũng đeo chị nó miết mà sao lại ghét được. Chỉ có điều mấy lời tình cảm với một cô bé 14 tuổi còn khó nói lắm, ngay cả tôi cũng còn ngượng miệng khi nói với ba mình huống chi là con bé Linh.

Hiểu được tình cảnh đó, Ngọc Lan nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh con bé vỗ về

-Chị hiểu rồi, bây giờ em theo anh Phong về nhà đi! Chị tin không lâu sau chị em sẽ hiểu!

-Thiệt hông chị!

-Chị chắc thế mà, hi hi!

Ngọc Lan nở nụ cười rạn rờ xoa dịu mọi nỗi lo của con bé làm nó trở nên tươi tỉnh hơn so với lúc kể chuyện của mình cho nàng nghe. Dù thế nhưng tôi vẫn không biết chắc kế hoạch của nàng có thành công hay không. Mọi việc bây giờ phải tùy thuộc nhiều vào nhỏ Nhung, nếu nhỏ thấu hiểu việc này thì

mọi khúc mắt mới có thể được gỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Trở về ngôi nhà thân yêu của mình sau buổi ăn sáng đặc sắc ở nhà Ngọc Lan. Tôi vẫn để con bé trong phòng mình phòng khi hai chị em lại xảy ra xít mít phá vỡ kế hoạch vốn đáng tiến triển rất tốt này.

Để con bé trong phòng với quyền đờrêmon của tôi mua đã lâu. Tôi lật đặt đi xuống nhà dưới nơi con nhỏ Nhung vẫn đang xem TV với vẻ mặt quạu quọ không kém gì ban sáng. Khẽ ngồi xuống gần chỗ nhỏ, tôi mở lời:

-À, bà Nhung này!

-Gi, nói đi! Tui đang bực đừng có kiếm chuyện với tui!

-À thì về chuyện con bé Linh ấy?

-Nó sao, ông làm gì nó rồi à?

Nhỏ đột nhiên sốt sắng trừng mắt làm tôi muốn bay hết hồn vía.

-Không phải! Con bé Linh ấy, lúc nãy tui dẫn nó qua nhà bạn tui chơi, cái cô mắt xanh hôm qua ấy chắc bà biết mà phải không?

-Ừm, rồi sao nữa?

-Thì tại đó con bé đã nói ra hết những gì trong lòng nó về bà rồi!

Đột nhiên nhỏ nắm lấy cổ áo tôi mắt long lên:

-Sao, nó nói những gì?

-Ặc, bà buông ra đã, tui chết ngộp bây giờ?

-Rồi đấy ông nói đi!

-Đấy, bà nghe cho kĩ nhé!

Tôi móc chiếc điện thoại mượn của Ngọc Lan ra phát lại đoạn thu âm theo lời nàng đã chỉ.

Đoạn thu âm đó chính là những lời con bé Linh đã nói với chúng tôi lúc còn ở nhà Ngọc Lan. Theo kế hoạch nàng sẽ tìm cách để bé Linh nói ra hết tâm sự của mình còn tôi ngồi kế bên chỉ việc thu âm lại những gì con bé nói thôi. Và việc cho nhỏ Nhung biết được những tâm sự của con bé cũng là phần cuối của kế hoạch này. Tất cả tùy thuộc vào nhỏ.

Nghe xong hết đoạn thu âm đó, nhỏ Nhung không nói lời nào, Chỉ lẳng lặng đứng lên đi về phía cầu thang hướng về phòng của tôi. Thấy vậy tôi liền chạy theo nhưng nhỏ đã ngăn cản:

-Không được, ông ở ngoài đi!

-Ồ, mà bà làm gì mới được chứ!

-Chuyện con gái với nhau ông vào xem làm gì?

-Vậy...

-Vậy thì phải ở ngoài chứ gì?

Nhỏ nói xong bỏ vào phòng tôi một mạch chẳng kịp để tôi kêu réo thêm tiếng nào nữa cả.

Trải qua 5 phút rồi 10 phút, căn phòng của tôi vẫn im ắng, không có bất kì dấu hiệu xô sát nào. Nghe bên ngoài có vẻ êm đềm nhưng không biết trong

phòng đã có chuyện gì xảy ra rồi, Khéo con nhỏ Nhung tức quá bóp cổ bé Linh hoặc lấy gối đè vào mặt cho nó nghẹt thở chẳng hạn. Nghĩ đến đã rùng mình rồi. Ai chứ con nhỏ Nhung thì có thể lắm, trông nhỏ cứ khùng khùng điên điên thế nào ấy.

Nghĩ thế tôi càng lo lắng cho bé Linh hơn, không biết giờ này nó thế nào trong đó rồi. Tự dưng bây giờ tôi muốn vào trong ấy xem thế nào quá. Nhưng nhỏ Nhung lúc này đã khóa trong rồi thì phải. Chẳng lẽ phải tông cửa vào hay sao? Như thế không hay cho lắm. Nhưng nghĩ đến sự an nguy của con bé Linh tôi chợt thấy không yên tâm.

Thế nên tôi thật lười, lấy đà với ý định tông cửa vào cứu con bé.

Được một quãng cũng khá xa, tôi dừng lại lấy trớn rồi lao đến cánh cửa như đầu máy hơi nước hụ khói.

Nào đâu khi lao đến gần, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Và đứng trước cánh cửa đó là con nhỏ Nhung, phía sau còn có con bé Linh đang trở mặt nhìn tôi không nói được một lời. Bởi vì giờ này tôi đang lao đến họ như tên bắn và không có cách nào dừng lại được vì đã chạy quá trớn.

-Oạch...!

Tôi lao vào con nhỏ Nhung với tốc độ kinh hồn. Con bé Linh ở đằng sau cũng bị sức cộng của tôi làm cho bật lùi ngã ra bệt ra giường. Còn tôi thì mất đà ôm chặt lấy con nhỏ Nhung lăn cù mèo ra cả sàn nhà. Trong lúc nguy cấp đó tôi liền nhướn tới che lấy đầu của nhỏ tránh bị va đập mạnh do cú cộng của tôi lúc này.

Nhưng hành động đó vô tình lại trở thành mối nguy hiểm khôn lường đối với tôi khi sự việc qua đi và con nhỏ Nhung dần bình tĩnh trở lại. Bởi vì giờ đây tôi và nhỏ đang trong tình thế nam dưới nữ trên, mặt đối mặt, môi gần kề môi.

Hốt hoảng con nhỏ đỏ mặt hét toáng lên rồi đẩy tôi lăn cù nhèo quá một bên:

-Á, đồ dê cụ!

Chưa hết nhỏ còn lấy gối trên giường đập vào người tôi liên miên:

-Chết đi, đồ biến thái, đồ dê xồm, đồ bệnh hoạn, đồ vũ phu!

May sao còn bé Linh đã ngăn chị nó lại. Nếu không chắc giờ tôi đã ra bãi tha ma vì trận liên hoàn gối của nhỏ Nhung mất rồi.

Tôi lêu bêu bò lên giường ngồi thờ:

-Hộc, tui đỡ cho bà khỏi bị thương bà con oánh tui nữa!

-Đờ kiểu gì! Thấy ông chỉ lợi dụng thì có! Cái khoảng ông xông vào phòng thôi cũng đủ để biết rồi!

-Đâu có, tui thấy phòng yên ắng quá nên sợ có xảy ra chuyện gì ấy chứ!

-Chuyện gì là chuyện gì? Tui làm sao mà hại em mình được! Ông cứ nói linh tinh!

Nghe nhỏ nói tôi liền trở mặt:

-Sao, hai người làm lành rồi à!

-Hùm, từ lâu rồi! Bộ ông muốn chị em tui bất hòa à?

-Hi hi, phải đó! Em với chị em làm lành rồi nè!

Con bé Linh phụ họa thêm bằng cách bấu lấy cổ chị nó cười khi với tôi.

Đến giờ này tôi mới vỡ lẽ ra từ nãy đến giờ mình đã bị hố hàng. Chẳng những nhỏ Nhung không làm hại em mình mà còn chủ động đi làm lành với con bé nữa. Quả đúng là không thể ngờ được việc gì cả. Tình cảm gia đình quả là mãnh liệt thật.

Con bé Linh bây giờ cứ đeo lấy chị mình tíu tít:

-He he, từ nay chị phải cho em tự do đi chơi đó!

-Ừm, tự do thì cũng phải có giờ giấc đàng hoàng đấy!

-Dạ, em biết rồi!

Nhưng đột nhiên hai chị em con nhỏ lại chuyển mục tiêu sang tôi:

-Mà còn ông Phong nữa! Giờ mới tính đến chuyện của ông đây!

-Ồ, chuyện gì?

-Ngày hôm qua dám bỏ tui tui để đi xem pháo bông một mình à?

-Ặc, thì tại bữa đó mắc công chuyện!

-Mắc công chuyện gì, cả ông và cô mắt xanh kia nữa!

Rồi con bé Linh lại hùng thêm tý xăng:

-Phải đó chị, anh Phong với chị mắt xanh kia thân lắm đó!

-Suyt! Khẽ thôi con bé này!

-Hùm, hết chối rồi chứ gì? Giờ thì tính sao đây Phong!

-Ờ thì hề hề, cho tui xin lỗi vậy!

-Một lời xin lỗi mà xong việc thì người ta không cần cảnh sát làm gì rồi!

-Ừc, bà tính làm gì đấy!

Tôi trợn mắt nuốt khan khi nhỏ Nhung lù lù tiến về tôi với chiếc gối ôm to tổ nái trên tay.

Tôi nhìn về phía con bé Linh để cầu cứu nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu tinh nghịch cộng với ánh mắt hờ hững của con bé dành cho tôi cứ y như rằng tội lỗi là do tôi gây ra thì tôi phải tự gánh lấy vậy.

Nhưng cuối cùng tôi phải lãnh nguyên chiêu liên hoàn gối ôm của nhỏ Nhung một lần nữa làm tôi ê ẩm nằm lăn ra giường thì con nhỏ Nhung mới chịu thu chiêu vút chiếc gối vào mặt tôi đau điếng.

Chung quy lại thì tôi cũng chẳng để tâm mấy đến việc bị ăn đòn, tôi cũng đã lường trước được việc này rồi, không sớm thì muộn mà. Cái quan trọng là hai chị em họ lại làm lành rồi. Cách của Ngọc Lan đã thành công ngoài mong đợi, thông quá đó cũng làm tôi thoát khỏi cảnh bị xâu xé bởi con thịnh nộ của hai chị em nhà này, đúng là một công đôi chuyện, sướng gì đâu!

Kể từ đó, không khí tết cũng trôi qua bớt âm ỉ hơn khi hai chị em nhỏ cứ thi nhau chọc ghẹo tôi hết lần này đến lần khác khiến tôi như phát điên. Nhưng cái cốt là chính vì việc đó tôi chẳng thể nào hẹn Ngọc Lan đi chơi được. Cứ mỗi lần ra ngoài là con bé Linh lại đòi theo cho bằng được. Lúc trước thì chị nó còn cần bây giờ thì tự do rồi nên chẳng ai ngăn cản con bé nữa vì thế nên tôi chẳng biết làm gì hơn là ở nhà chờ đỡ tốn công sức đèo hai chị em đi chơi, vừa mệt lại vừa chán.

Nhưng may mắn thế nào ngày mùng 3, cái ngày để đi thăm nhà thầy cô giáo cũ thì tụi thằng Huy lại gọi cho tôi hẹn đi thăm nhà cô chủ nhiệm hồi lớp 9. Cô đó tuy khó tính nhưng rất quan tâm đến lớp nên cũng ít nhiều tạo thiện cảm cho cả lớp bọn tôi lúc đó.

Được thằng Huy hẹn tôi vui như mở cờ khi có cơ đi chơi mà hai chị em nhỏ Nhung không thể đòi đi theo được. Bởi lẽ vào nhà cô chủ nhiệm cũ mà hai người họ còn đòi đi theo nữa thì tôi chịu, chẳng còn gì để nói nữa. Nên mặc nhiên vào sáng mùng 3 tôi ung dung chỉnh chu bộ quần áo mới mua dịp tết để thỏa chí tung hoành ngoài đường phố nhộn nhịp.

Tuy nhiên vừa mới dắt chiếc xe ra khỏi cổng con bé Linh lại tò tò phía sau:

-Anh...cho tui em đi với!

-Trời, anh đi thăm nhà cô chủ nhiệm cũ chứ có đi chơi đâu!

-Nhưng ở nhà mãi em buồn! Lên đây để xem đường phố nó như thế nào mà anh bắt hai chị em em cứ ở nhà mãi!

Tự nhiên khi nghe con bé nói cộng với vẻ mặt chu mỏ của nó tôi lại thấy mùi lòng. Mấy ngày qua, ngoài dẫn hai chị em họ đi xem pháo bông vào đêm giao thừa thì mặc nhiên tôi chẳng dẫn đi đâu nữa cả. Chỉ có con bé Linh là tôi có dẫn đi qua nhà Ngọc Lan hồi mùng 1 thôi nhưng nhà Ngọc Lan cũng gần chứ không có xa như nhà cô chủ nhiệm tôi sắp đi thăm. Và lại đường đến nhà cô chủ nhiệm đi qua rất nhiều cảnh đẹp, chắc chắn hai chị em sẽ thích nhưng chẳng lẽ lại bắt tôi đèo cùng một lúc hai người nữa sao, thế chỉ có đường chết. Mà để hai chị em ở nhà thì chẳng yên lòng.

Bí quá, tôi lại đành nhờ đến sự trợ giúp của đồng bọn và lần này là tụi thằng Huy:

-Àlô, tao Phong nè! Mày đi chưa Huy?

-Ờ chưa! Tao còn đang ở nhà đợi thằng Bình với thằng Tú.

-Vậy mày một lát ghé nhà tao được không?

-Chỉ thế, nhà mày ngược đường đi của tao mà, làm biếng lắm!

Tôi liền tắc giọng thở dài:

-Thì mày cứ qua nhà tao đi, nhớ là phải dư một chỗ ngồi trên xe nha!

-Giữ nhà! bắt tao qua nhà mày rồi bắt tao chở người khác nữa à?

-Có gì đâu, không chừng mày sẽ thích đấy!

-Vậy à? Cứ chờ đấy để tao qua, không có gì là chết với tao!

Lát sau cũng nghe tiếng thắng xe ken két của tụi nó ở ngoài cổng. Tôi giục hai chị em con Nhung giờ này đã sửa soạn quần áo tươm tất ra cổng gặp tụi thằng Huy. Vừa thấy hai chị em con nhỏ, thằng Huy đã trở mặt nhìn rồi lật đật kéo tôi ra cổng:

-Đầu ra hai con nhỏ đẹp thế mày?

-Bạn tao dưới quê mới lên là hai chị em, tao tính nhờ mày chở hộ tao một đứa tới nhà cô chủ nhiệm chơi!

-Sặc, tới nhà cô chủ nhiệm mà dẫn hai đứa này theo bị phát hiện thì sao?

-Ờo, chắc không đâu! Lâu rồi không gặp lại cô chắc cô không nhớ là ai đâu!

Tự nhiên hai mắt nó sáng rỡ lên:

-Hề hề, vậy tao chở con chị nghen, xinh phết!

-Tùy mày, không biết nhỏ đó có đồng ý hay không thôi

Rồi tôi quay sang hai chị em nhỏ Nhung:

-À, bà Nhung này! Bà sang xe của thằng bạn tui ngồi nhé, nó tên Huy!

-Ông không chở à?

-Hề, bà thông cảm! Tui tuổi già sức yếu chỉ chở nổi con bé Linh thôi!

-Hừm, cũng được! Nhưng mà đi đâu đấy!

Tôi đây đột nhiên thằng Huy chen vào, cắt lời của tôi:

-Hề hề, đi dạo quanh quận 1! Ngày tết chỗ đó vui lắm!

-Chẳng phải mày...

Tôi chưa kịp nói hết câu lại bị nó chặn miệng, lời sên sệt ra cổng:

-Nè, tao nói cho mày nghe! Hiếm khi có cơ hội đi chơi với gái thế này thì phải biết tận dụng chứ!

-Vậy mày khỏi đi thăm nhà cô luôn hả?

-Thì việc đó thì để tao kêu thằng Bình với thằng Tú gửi lời thăm cho bà cô hộ tao, dù gì hai tụi nó cũng đâu có đi chung với mình!

-Sặc, mày chơi ác thế! Sao không cho hai tụi nó đi cùng!

Nó phì cười rồi kè sát vào tai tôi:

-Hai tụi nó đang mê con Thúy với con Huyền ở lớp cũ, nên thế nào cũng phải họp lớp để gặp thôi!

-Đại ca kiểu gì chuyện gì cũng biết thế mày!

-Thì đã là đại ca thì phải quán xuyến luôn mấy chuyện này chứ! Giờ mày có đi không?

-Nè, hai người đang nói gì thế hả? Giờ đi đâu?

Đang bàn tán thăm lạng con nhỏ Nhung với em nó từ đâu xuất hiện sau lưng tụi tôi làm cả hai thằng giật mình suýt phóng lên cây ngồi. Trong lúc cấp bách quá tôi đành nói đại địa điểm y theo lời thằng Huy đã nói luôn:

-Ồ hề! Thì đi vòng quanh quận 1 chơi!

-Thật à?

-Thì thật, ưc!

-Hê hê, vui quá! Lại được đi chơi rồi!

Con bé Linh nghe vậy liền mừng quýnh lên ôm lấy chị mình, trực tiếp giải cứu bọn tôi khỏi sự tra khảo ghê gớm của con nhỏ Nhung, gôm ăn thật!

Theo đó, thằng Bình và thằng Tú thì đến nhà cô chủ nhiệm của cửa tụi tôi chúc tết còn tụi tôi sẽ đi dạo một vòng quanh quận 1 để cho hai chị em nhỏ Nhung mãn nhãn với những cảnh đẹp ngất ngây tại đây.

Đề thưởng thức những cảnh đẹp đó, chúng tôi không thể không đến công viên Tao Đàn. Ngày thường công viên sẵn đã đẹp với những thảm cỏ, những đồi đất nhân tạo và cả những tán đá to lớn được bố trí khắp trong công viên. Khi đến tết nó được nhuộm thêm những màu sắc rực rỡ của hoa tươi, những bức tượng gỗ đầy màu sắc và vô vàng những cây cảnh được dân chơi cây chính hiệu mang đến đây trưng bày.

Đâu đi ta cũng thấy những hoa là hoa ngợp cả lối đi. Đồ rằng nếu như không có đường hoa Nguyễn Huệ thì công viên Tao Đàn chắc chắn là địa điểm đứng nhất về độ lung linh trong ngày tết rồi. Chẳng còn nơi nào đẹp hơn nữa cả. Những bông hoa sắc sỡ cứ dán chặt vào mắt tôi không rời được, thậm chí tôi còn có thể ngửi được cả mùi hương thoang thoảng của chúng nữa. Nhưng tôi chỉ sợ rằng mùi hương này là mùi nước hoa của hai chị em nhỏ Nhung thôi, bởi lúc này tôi thấy hai chị em sứt nhiều vô số kể. Cơ mà thơm!

Công viên sáng này cũng không phải là ít người, nhưng cũng không quá đông. Nó đủ để khiến người ta cảm thấy cái không khí nhộn nhịp của ngày xuân. Hai chị em nhỏ Nhung tỏ vẻ thích thú lắm, đặc biệt là con bé cứ chạy hết chỗ này đến chỗ khác để nhìn ngắm vẻ đẹp tuyệt mỹ của những bông hoa khoe sắc. Còn nhỏ Nhung thì không lộ rõ như nhỏ em nhưng cũng nhìn khá là chăm chú vào những bức tượng gỗ và những bồn hoa đầy màu sắc một cách đầy thích thú.

Nhưng người tôi chú ý nhất lúc này lại là thằng Huy đó, lúc đi dạo nó cứ nhìn con nhỏ Nhung mà vuốt cằm gât gù. Đồ rằng thằng này đã nhắm mục tiêu vào nhỏ rồi. Nó còn hỏi tôi thế này nữa:

-Ê mày Phong, con nhỏ Nhung ở trên này đến chừng nào?

-Chắc là qua tết lại về?

-Tiếc thế nhè? Mà nó có bồ chưa?

-Mày đừng lo, sang năm 11 nó lên đây học đấy! Nhưng tao không biết chắc nó có bồ hay chưa thôi!

Tự nhiên thằng Huy nhìn tôi với gương mặt khá ó:

-Ê, hay mày hỏi dùm tao nha!

-Sặc, chuyện của mày thì mày tự giải quyết chứ!

-Thì mày thân hơn tao mà, giúp tao phát đi!

-Làm biếng quá mày ơi!

-Chẳng lẽ mày không giúp huynh đệ của mày được à?

-Lại giờ giọng đó ra nữa!

-Giờ mày có giúp không?

-Ừay, rồi mày! Mệt thân!

Đến đây nó cười khì vỗ vai tôi bồm bộp tỏ vẻ khoái chí lắm. Nhưng chẳng biết thằng này đeo nhỏ Nhung được bao lâu thôi. Với tính khí của nhỏ này chắc thằng Huy chết sớm chứ đeo nổi gì được. Tội nhỏ còn phá cho tan tác hồn vía chứ huống chi là nai tơ như thằng Huy đây, chắc khỏi thấy xác.

Nhưng dạo một hồi con nhỏ Nhung bỗng ré lên sững sốt:

-Con bé Linh đâu rồi?

Giật thót, tôi nhìn đảo đảo xung quanh nhưng mặc nhiên chẳng thấy bóng dáng con bé đâu cả. nãy giờ bọn tôi chỉ lo để ý đến nhỏ Nhung nên quên hẳn đi việc trông chừng con bé Linh, hậu quả là bây giờ bọn tôi đã lạc mất nó. Có thể kiếm con bé ở đâu được đây giữa cái công viên rộng lớn đông nít người này.

Nhỏ Nhung xem chừng lo lắng ra mặt, nhỏ cứ chạy hết đầu này đến đầu khác để kiếm em mình nhưng kết quả chỉ toàn là người với người đông ngùn ngụt. Khẽ vỗ vai nhỏ Nhung, tôi cố gắng trấn an nhỏ:

-Thôi, bà cứ đợi ở đây đi! Tui với thằng Huy đi tìm hộ cho!

-Nhưng tui hông có an tâm được!

-Chắc, thôi thì bà đi chung với thằng Huy tìm ở gần rạp chiếu phim đi! Tui đi tìm ở chỗ tập thể dục!

Nghe tôi phân công người đầu tiên đồng ý là thằng Huy, phôn ra mặt luôn ấy chứ nhưng chắc là nó cố giữ vẻ bình thản nên cái mặt nó giờ nôm như bị bôn. Còn con nhỏ Nhung sau một hồi lưỡng lự cũng đồng ý với cách phân chia này của tôi. Thế nên bọn tôi nhanh chóng chia ra hai hướng để tìm cho được con bé.

Địa điểm tìm kiếm của tôi là ở sân tập thể dục trong công viên. Nó cũng như các nơi khác ở đây, đều rất đông và nhộn nhịp. Để kiếm được một người ở đây là rất khó, hầu như tỉ lệ tìm thấy là rất thấp nếu như không muốn nói là bằng không khi cứ ít phút lại có thêm nhiều người đổ về công viên ngày một đông hơn.

Tôi cứ tìm mãi, tìm mãi cho đến khi tôi sững lại khi bắt gặp trong đám đông một hình ảnh rất đỗi quen thuộc. Đó là một cô gái có vóc dáng khá cao và cân đối. Cô gái đó mặc một chiếc đầm màu đỏ cao đến gối, lại điểm thêm một đôi sandal cao gót nữa nhìn rất ư là xinh đẹp. Và nếu như tôi không nhìn thấy đôi má múm mím nhìn muốn véo đó, chắc tôi sẽ không bao giờ nhận ra được cô gái đó chính là Lam Ngọc.

Chắc là tôi nhìn lầm hoặc là do tôi đã tưởng tượng thoái hóa nhưng ngay giờ phút này, sừng sững trước mắt tôi là một Lam Ngọc hoàn toàn khác với Lam Ngọc thường ngày. Một Lam Ngọc đậm thắm, dịu dàng với làn tóc thề xõa dài đến gần thắt lưng mà mọi thường em vẫn búi cao trên đầu. Nói chung bây giờ tôi kinh ngạc lắm, từ đôi mắt đến trái tim như bị cuốn theo em vậy, xinh xắn không thể tả được.

Thế nên tôi nhón lên gọi em:

-Ngọc ơi, Phong nè!

Tuy nhiên khi vừa phát hiện ra sự có mặt của tôi, Lam Ngọc bỗng hốt hoảng quay đi. Tôi ngạc nhiên lắm, định đuổi theo em nhưng đã đụng nhầm một người đứng trước mặt nên loạng choạng suýt té. Khi ngược lên thì chẳng còn thấy bóng dáng Lam Ngọc đâu nữa, em đã hòa vào dòng người đông tấp nập ở công viên mất rồi.

Tôi tiếc nuối quay về chỗ người tôi đã đụng lúc này để xin lỗi nhưng lại gặp một điều bất ngờ khác. Người tôi đã đụng chính là con bé Linh. Nó bây giờ đang ngồi bệt dưới đất, ôm cái đầu gối đã rướm máu do bị té oạch xuống đất lúc nãy, mặt con bé meo lên như muốn khóc.

Tôi vội đỡ con bé đến băng đá gần đó vừa xem xét vết thương vừa dỗ dành nó:

-Thôi, anh xin lỗi! Anh không có ý đụng em mà!

-Hức, còn nói hông có ý nữa! Lúc nãy em thấy anh nên chạy lại, anh ngờ anh lại nổi máu tông em!

-Hic, anh đã nói hông có ý mà! Tại anh đang chú ý mấy bông hoa trước mặt, tính chạy đến xem thôi!

Nhưng con bé không nói gì, nó chỉ ôm vết thương ở gối mà nước mắt bây giờ đã chảy thành dòng. Thấy nó bị thế này tôi xót lắm, mọi việc cũng do tôi mà ra cả. Vết thương ở đầu gối của con bé không phải là nặng, nhưng máu cứ ứa ra mãi, loan cả một vệt dài xuống hơn đầu gối.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành dùng chiếc nón kết đang đội trên đầu của mình chặm máu giúp con bé. Thấy thế nó tròn mắt:

-Anh làm gì vậy?

-Gi cũng được, phải cầm máu đã!

-Nhưng nón anh mà!

-Kệ, mua nón khác chẳng tốn bao nhiêu đâu!

Con bé nghe xong liền mím môi, mặt xụ xuống như đang hối lỗi:

-Em xin lỗi! Chỉ tại cái tật ham chơi của em!

-Đâu, tại anh không đề ý mới đụng trúng em đấy thôi!

-Nhưng em tự ý bỏ đi trước mà!

-Thôi thì bây giờ thế này, anh em mình cùng có lỗi thì huề nha!

Đến đây sắc mặt con bé bỗng tươi tắn hơn. Đôi mắt của nó ngày một híp lại do cười quá trốn thợ mộc. Xem ra thì con bé đã bình tĩnh trở lại, không còn khóc lóc nữa. Nên tôi thở phào móc điện thoại gọi cho thằng Huy:

- Tao Phong nè, mày còn đi chung với con Nhung không?

-Ờ còn, vẫn đang kiếm đây!

-Khỏi kiếm nữa, tao tìm thấy rồi! Tao với con bé đang ngồi ở băng ghế đá chỗ khu thể dục ấy!

-Vậy hả, tụi tao qua liền!

Cất điện thoại vào túi, tôi quay sang con bé cười hiền:

-Xong rồi đấy! Bây giờ chỉ việc chờ hai người kia đến gặp thôi! Nghi ngơi cảm máu đi!

-Được rồi, em tự lo được mà!

Trong lúc chờ đợi tụi thằng Huy tới, tôi ngả người ra băng ghế hít một hơi thật sâu mùi hương hoa rồi nhắm nghiền mắt định làm một giấc nghỉ ngắn để lại sức cho những việc đã qua.

Bất chợt, trong lúc chìm vào giấc ngủ tôi cảm nhận được bờ vai mình như có ai đó đang tựa vào. Nó thực lắm, chứ không phải những cảm giác do hoang tưởng gây ra. Ngay cả hơi ấm của nó tôi còn cảm nhận được, nó rất thơm, rất nặng.

Nhưng vào lúc đó, trong đầu tôi còn đang mải mê theo đuổi những suy nghĩ riêng nên chẳng còn để tâm nhiều nữa, những suy nghĩ về hành động bỏ chạy của Lam Ngọc. Có phải là do em ngưng ngủn khi gặp tôi, hay là do em đang gặp việc gì đó hoặc cũng có thể em thực sự muốn tránh mặt tôi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

-Nè, lẹ lên! Người ta sắp tới đón rồi đấy!

Tôi lều bều nhắc nhở hai chị em con nhỏ Nhung mau chóng thu xếp đồ đạc. Bây giờ đã là mừng 9 rồi, đã đến lúc hai chị em nhỏ trở về quê tiếp tục việc học của mình. Nhưng họ y như nhưng cô gái khác, đều chuẩn bị đồ đạc lâu ời là lâu. Từ nãy đến giờ đã hơn nửa tiếng rồi mà hai chị em vẫn chưa ra khỏi phòng. Lúc nãy nhà xe đã gọi điện thông báo họ sẽ đến rước sớm mà kiểu này thì chắc bị họ mắng vốn mất thôi.

Chừng ít lâu sau đó, sau khi tôi gọi khan cả cổ thì hai chị em mới chịu lò mò đi xuống. Cả hai đều nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm đầy dao kéo như muốn giết tôi tới nơi:

-Hừ, chỗ con gái người ta chuẩn bị đồ cứ kêu réo om sòm!

-Ủầy thì xe đồ chuẩn bị tới rồi, mắc công để người ta chờ nữa!

Bỗng con bé Linh nhăn mũi:

-Hu, bộ anh muốn đuổi tụi em à?

-Đâu, thì chắc...!

-Chắc vậy chứ gì, ông đâu nghĩ tốt lành gì cho tụi tui!

-Bậy, làm gì có chuyện đó! Nếu không mấy ngày qua tui dẫn hai người đi chơi làm gì chứ!

Nhỏ Nhung nghe thế khẽ chep miệng rồi nói vu vơ:

-Thôi được rồi! Tạm tin ông lần này vậy!

Cũng vừa lúc đó tiếng xe dừng ở ngoài cổng cộng với tiếng kèn vang lên inh ỏi làm bọn tôi chợt giật mình.

Xe khách đón hai chị em đã tới nơi.

Tôi tắt bật xách hộ va li túi xách của hai chị em ra ngoài xe. Còn nhỏ Nhung chỉ việc ngồi trên xe chắc hành lí do tôi đưa lên thôi. Mà công nhận đồ của hai chị em cũng nhiều thật. Lên đây chơi có nửa tháng mà tưởng như gom lên để ở suốt nguyên năm vậy, va li nào va li nấy nặng chịch, to đùng. Mấy người

đi chung xe nhìn còn hãi. Nhưng sau khi đã xếp xong hành lý, trên chỗ ngồi chỉ có một mình nhỏ Nhung, còn con bé Linh thì chẳng thấy đâu cả. Nhớ lại lúc dọn hành lý con bé vẫn còn trong nhà nên tôi hồi hải chạy vào.

Vừa đến nơi thì thấy con bé đã chạy tót từ cầu thang xuống, sắc mặt có vẻ lấm lét. Nhưng quan trọng hơn là hình như nó đang giấu thứ gì đó trong áo, tôi cũng không chắc lắm nhưng thấy điệu bộ khom lưng, tay ôm khur khur vào người như thế tôi cũng sinh nghi nên bèn chặn con bé lại hỏi:

-Nè, làm gì hót hải vậy? Đang giấu thứ gì đó?

-Đâu có đâu, em bỏ quên đồ nên chạy lên phòng lấy thôi!

-Có thiệt không, sao thấy lấm la lấm lét thế này?

-Thiệt mà! Anh cứ đa nghi!

Cũng vừa lúc đó tiếng tài xế xe giục chúng tôi sửa soạn đồ lên đường đã vang lên bên ngoài cổng làm tôi chẳng có thời gian để hỏi con bé nữa nên đành dắt nó ra ngoài để lên xe. Nhưng cứ mỗi bước chân tôi lại cảm thấy càng nặng. Nguyên nhân không phải do tôi lười biếng đến nỗi không nhấc chân lên được, đó là do con bé Linh.

Càng đi nó càng chậm bước, mặt của nó cứ cúi xuống đất trông chẳng nhìn rõ nữa. Thấy lạ nên tôi quay lại:

-Nè đi mau đi, người ta giục tới nơi rồi!

Tuy nhiên nó chẳng nói gì, chỉ khẽ nắc lên từng con hồi hải. Một tay nó siết chặt lấy tay tôi, một tay nó đưa lên quệt đi quệt lại một thứ gì đó trên mặt.

Tôi cũng tò mò lắm, nên cúi xuống ngược lên mặt nó. Chỉ mới vừa ngược lên, những giọt nước ấm nóng đã rơi trên mặt tôi. Nó nhỏ giọt cứ y như một chiếc vòi nước bị hư vãn. Nhưng không tốn bao lâu để tôi nhận ra được, đó là nước mắt của bé Linh.

Con bé đang khóc trước mặt tôi, chắc nó đã kiềm nén rất nhiều mới không bật thành tiếng. Nhìn con bé bây giờ tôi thấy thương lắm, cứ muốn ôm nó vào lòng để dỗ dành nhưng lý trí đã kịp ghì tôi lại khỏi ý muốn táo bạo đó và đòi lại chỉ là một câu hỏi gượng gạo:

-Này, bé Linh! Em đang...khóc đấy à?

Con bé chẳng nói gì, cứ tiếp tục khóc trong khi lòng tôi cứ nóng dần lên như lửa đốt.

-Nè, vì sao em khóc vậy?

Tôi kiên nhẫn hỏi nó thêm một câu nữa nhưng tình hình vẫn thế, con bé vẫn cúi mặt khóc dù cho tôi có gặng hỏi bao nhiêu câu.

Bên ngoài người ta đang giục như chạy giặc, còn con bé cứ đứng khóc mãi nên tôi cũng hơi bực. Thế nên tôi thở hắt ra rồi gất nhẹ với con bé:

-Hùm, nếu em không nói vì sao thì anh chẳng còn kiên nhẫn nữa đâu! Tự tay anh sẽ lôi em ra xe đấy!

-Đồ ác độc!

Đến đây con bé bỗng dưng trừng mắt nhìn tôi như đang oán hận một điều gì đó. Nó nghiêng răng để không bật thành tiếng khóc nhưng hai hàng nước mắt nó cứ chảy dài xuống má.

-Anh ác lắm anh biết không?

-Anh sao?

-Đã hai năm rồi em mới gặp lại anh, lên đây chơi mới hơn nửa tháng đã phải về quê! Anh có nghĩ đến cảm giác của em không?

-Anh...

-Hai năm trước mỗi khi về quê anh đều chơi chung với em, nhưng khi em lên đây sao anh lại có ý lẩn tránh em vậy?

-Việc này...

Quả thật trong hơn nửa tháng qua, mặc dầu tôi luôn chiều theo ý con bé đi chơi với nó nhưng chưa một lần nào tôi để nó choàng tay, bá vai hay ôm cổ cả. Chẳng phải tôi ghét bỏ gì nó mà là vì nó đã lớn. So với 2 năm trước đây nó đã lớn thực sự, không còn là một cô bé nhem nhuot bần sinh nữa. Nên mặc nhiên những đụng chạm da thịt với con bé cứ khiến tôi thấy đỏ mặt, tim đập liên hồi. Thử hỏi như thế thì làm sao tôi có thể gần gũi với con bé được đây.

Vì vậy, trước đôi mắt đen loáy của con bé, tôi chẳng thể nào nói ra lý do đó được. Chỉ biết im lìm như khúc gỗ trụ sau đám cháy rừng dữ dội đi ngang.

Con bé vẫn nhìn tôi, lời nói của nó càng trở nên chua chát:

-Sao, anh còn gì để nói không! Sự thật là anh đang ghét bỏ em?

-Em đừng nói nữa Diễm Linh, không phải như thế đâu!

-Chứ anh đã làm gì trong suốt hơn nửa tháng qua, lần tránh em?

-Đừng bắt anh phải nói ra sự thật mà!

-Anh thì có gì để nói chứ, toàn bộ sự thật chỉ có thế! Anh đang ghét...

Chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, tôi đánh bạo ôm con bé vào lòng khi con bé còn chưa dứt câu. Lúc đầu con bé giãy giụa, cắn tôi đau lắm. Nhưng về sau có vẻ nó đã kiệt sức nên dần buông xuôi, khóc thút thít ướt cả ngực áo tôi.

Thấy nó có vẻ đã trấn tĩnh, tôi mới nhẹ giọng thủ thủ vào tai nó:

-Thực sự thì anh chẳng ghét bỏ gì em cả, mà là vì em đã lớn rồi bé Linh à?

Vừa nghe con bé đã ngược lên nhìn tôi kinh ngạc. Tôi cười nhẹ trấn an rồi tiếp tục nói:

-Em biết không, trong hai năm qua em đã thay đổi khá nhiều. Em không còn là một cô bé mặt mày tèm lem tuốt luốt như hồi trước nữa, em bây giờ đã là một cô gái rất xinh đẹp! – Rồi tôi mỉm cười xoa đầu nó – Chính vì thế nên anh mới ngại tiếp xúc với em đó bé Linh à!

Nghe đến đây nó chẳng nói gì cả. Vẫn tiếp tục cúi mặt xuống đất nhưng đã không còn tiếng khóc thút thít nữa, thay vào đó là những lời nói lí nhí mà phải chịu khó lắng tai mới có thể nghe được từ con bé.

-Thực sự thì sau 2 năm em đã cố gắng thay đổi để anh cảm thấy vui nhưng xem ra chỉ là công cốc rồi! Chẳng những thế anh lại còn e dè với em nữa!

-Không em chẳng có gì sai cả bé Linh à! Chỉ là tại anh quá nhạy cảm với mấy chuyện này thôi!

-Vậy anh không ghét bỏ em à?

-Không bao giờ và chưa hề nghĩ đến chuyện đó, em khéo lo thôi!

Đột nhiên con bé thay đổi sắc mặt 180 độ. Từ khuôn mặt u sầu, không một chút sức sống khi nãy trở thành một cô bé cực kì dễ thương với đôi môi bé xúx lúc nào cũng cong cong lên bướm bính.

Tiếng bác tài ngày một to hơn khi con bé vẫn chưa chịu lên xe. Lúc này con bé đã vui hẳn ra, hai má của nó ửng hồng lên tựa như có ai đó vừa mới đánh phấn cho nó vậy.

Nó nhìn đồng hồ rồi cười duyên với tôi một nụ cười tuyệt đẹp:

-Cũng đến lúc em phải về quê rồi! Nếu hè này anh có về chắc sẽ không được gặp em đâu!

-Ồ sao thế? Em đi đâu à?

-Đi đến một nơi mà sau này anh không phải e dè em nữa! Hãy đợi em anh nhé!

-Hả...là sao?

Nó chỉ nháy mắt cười tinh nghịch với tôi rồi lót tót chạy ra khỏi cổng trèo lên xe nhanh như một con sóc chẳng để tôi kịp gọi vói. Bây giờ tôi chỉ biết đứng nhìn chiếc xe từ từ chuyển bánh rồi khỏi cổng nhà tôi ngày một xa hơn.

Ngờ đâu lúc gần quay vào nhà thì con bé đã lú đần ra khỏi cửa sổ xe vẫy tay với tôi. Trên tay nó còn cầm theo một chiếc nón kết màu đen. Cái nón đó chẳng thể làm lần đi đâu được, nó là cái nón tôi dùng để cầm máu vết thương của con bé Linh, vì màu đen nên tôi tiếc của giữ lại để dùng cho đến hôm nay.

Chẳng lẽ nó lén lút, thập thò khi nãy là để lấy cái nón này sao. Tôi thật là chẳng hiểu gì cả. Nhưng ngay sau đó thắc mắc của tôi đã được nhanh chóng giải quyết khi con bé lấy cái nón đó đội vào đầu mình rồi giơ đôi bàn tay xinh xắn của mình lên làm những cử chỉ đầy ngụ ý.

Sau khi chiếc xe khuất sau con đường tấp nập, tôi mới bước vào nhà với tâm trạng cực kì khó tả. Nó chẳng vui, cũng chẳng buồn lại có một thứ gì đó khiến tôi cảm thấy bức rức. Nhưng chung quy lại thì khi tôi tiến chân hai chị em con nhỏ Nhung, cũng không buồn là bao, hè sẽ gặp lại mà. Còn những cử chỉ mà con bé Linh đã ra dấu với tôi, tôi xin giữ bí mật, đến một lúc nào đó, mọi việc sẽ tự khắc rõ.

Và đó cũng là những diễn biến cuối trong những ngày tết mà tôi đã trải qua. Nó không vô vị như những năm trước, nó cũng không quá sôi nổi như đi chung với đám thằng Huy. Ở chung với hai chị em họ một thời gian tôi cảm thấy mình như sống trong một gia đình, một không khí gia đình thực sự mà tôi chưa từng biết đến. Chắc chắn tôi sẽ nhớ mãi cảm giác này, một cảm giác thật tuyệt vời.

Sau chuyện của hai chị em nhỏ Nhung, cứ tưởng tôi sẽ lại được sống những chuỗi ngày bình yên trong cuộc đời học sinh của mình nhưng ai ngờ lại xuất

hiện thêm một rắc rối khác. Rắc rối này liên quan trực tiếp đến tôi và còn liên quan đến cả Lam Ngọc nữa.

Khi những ngày tết quá đi, chúng tôi bắt đầu đi học lại. Trông mặt ai cũng đều ỏe oải như đang luyến tiếc một kì nghỉ tết trôi qua quá mau mặc dù nó kéo dài đến hơn nửa tháng. Đường như cái dư âm của ngày tết còn chưa gột sạch hết trên người tụi nó nên khi vào lớp, tôi lại được nghe tiếng cấn hột đưa lách chách, mùi mứt thơm nức mũi và cả những cuộc trò chuyện về những ngày nghỉ tết của tụi con gái vang lên oang oang cả lớp.

Thằng Toàn với bé Phương giờ này đã đổi chỗ ngồi chung với nhau, còn thằng Khanh khờ mặc nhiên bị tổng lên ngồi chung với tôi. Trông vẻ mặt của nó thăm đến phát tội, thằng Toàn là nguồn sống của nó trong những cuộc kiểm tra mà. Giờ đây nó được tổng lên ngồi chung với tôi thì lấy gì mà làm ăn nữa. Còn tôi thì vẫn như mọi khi, vẫn điềm nhiên ngồi tựa lưng vào ghế, mắt nhìn đăm đăm về hai điểm trước mặt.

Một là Ngọc Lan với nét mặt lúc nào cũng hồ hồ, vui tươi thu hút rất nhiều người đến tán chuyện cùng nàng.

Thứ hai cũng là người tôi quan tâm nhất, Lam Ngọc. Người lúc nào lạnh lùng, quyết đoán và vô cùng bí ẩn. Chính vì tính cách này nên trong lớp rất ít người có thiện cảm với em và đôi khi em còn bị họ ghét bỏ.

Tôi chẳng lạ gì tính cách của Lam Ngọc nữa, tất cả là vì lời hứa với tôi năm xưa mà. Tôi chỉ không ngờ nó lại khắc sâu vào tâm trí của em đến vậy. Thậm chí em đã hi sinh một phần tuổi thơ của mình vì nó.

Mặc dù như vậy nhưng mỗi khi ở bên Lam Ngọc tôi chẳng có cảm giác sợ sệt nào cả. Bên em tôi cảm thấy rất gần gũi và thân thương. Một phần chắc là vì hương hoa lily của em, nhưng quan trọng nhất em chính là bé gấu mít ướt năm nào. Tuy với tính cách khùng khiếp như thế nhưng tôi biết bản chất của Lam Ngọc không phải như vậy. Tôi có thể cảm nhận được em là một người ngoài cứng trong mềm. Ẩn chứa bên trong lớp vỏ bọc rắn chắc vẫn là một bé gấu mít ướt, rất dễ bị tổn thương.

Thế nhưng tôi vẫn không thể nào lí giải được hành động của em vào sáng nay khi gặp tôi. Lúc đó tôi tình cờ gặp em ngoài hành lang khi đang trên đường đi vào lớp. Tôi hồ hồ chào em nhưng đáp lại em chẳng hề tâm đến tôi, còn cố ý bước nhanh để bỏ xa tôi nữa. Lúc đó tôi cảm thấy hụt hẫng lắm, nhưng vẫn phải cố trấn an mình vì một lí do hư vô nào đó tôi chẳng biết được.

Cho đến khi vào lớp, tôi lại tìm cách tiếp cận em một lần nữa. Lần này tôi áp dụng cách tiếp cận của thằng Toàn là mang tập lên hỏi bài em. Nhưng lại một lần nữa tôi đã bị em gạt phăng không thương tiếc bằng cách giao lại trọng trách đó cho con nhỏ kế bên chẳng quen biết gì. Kết cục là nó tọng cho tôi nguyên một bài sơ về bài tập mà tôi định hỏi làm đầu tôi cứ như nổ tung.

Mãi cho đến giờ ra về, vừa định rượt theo Lam Ngọc thì một cánh tay từ đằng sau đã ghì cổ tôi lại suýt té:

-Nè, làm gì hót ha hót hải thế?

-Ố Lan...?

Vừa quay đầu lại đôi mắt xanh biếc của Ngọc Lan đã hiện ra trước mắt tôi, kèm với đó là một nụ cười đẹp như thiên thần khiến tôi như chết mệt.

-Nè, nhìn vừa vừa thôi! Kéo hồn bay đi là mình không chịu trách nhiệm đâu!

-À ừm xin lỗi! Mà Lan kêu Phong có việc gì vậy?

-Hi, cũng hông có gì! Tính rừ Phong tối nay đi dạo tỳ ấy mà!

-Tối nay hả, bộ có việc gì sao?

Tự nhiên nàng đỏ mặt cóc đầu tôi:

-Ồ vô duyên, bộ có việc mới rừ đi dạo được hả?

-Ờ hông, hề hề! Vậy tối nay mấy giờ được?

-Um, khoảng 6h đi! Nhớ mua dùm mình một bó hoa hồng nha!

-Hừm, hoa hồng nữa sao?

Tôi lại ăn thêm cái cóc của nàng:

-Ồ, vô duyên! Người ta kêu mua thì mua đi! Có phải kêu Phong đi chết đâu!

-Ủầy rồi rồi!

-Hi hi, vậy tối nay gặp lại nha! Xe Lan đang để ở ngoài, gặp lại Phong sau!

Nàng neho mắt chạy đi để lại trong lòng tôi biết bao sự khó hiểu. Vì sao nàng lại rừ tôi đi dạo tối nay, vì sao nàng lại nhờ tôi mua cả hoa hồng nữa. Tất cả những thắc mắc đó có lẽ đến tối tôi mới biết được nếu không tình cờ gặp thằng Toàn với bé Phương đang ngồi uống nước ở một quán gần trường.

Hai tụi người đó bây giờ hạnh phúc lắm, đi đâu cũng kè kè bên nhau. Thân đến độ xin Lam Ngọc đổi chỗ ngồi luôn cơ mà. Chung quy lại thì sự kết hợp của hai người này về khách quan lẫn chủ quan đều mang lại những điều thú vị cho cả tôi và những đứa khác.

Về chủ quan, đương nhiên hai người này yêu nhau thật nên vấn đề có hạnh phúc hay không thì khỏi phải bàn cãi. Thấy sắc mặt lúc nào cũng vui tươi của bé Phuong cũng đủ hiểu rồi. Mấy thằng lớp khác cũng chẳng dám tò mò tòm tem bé Phuong nữa. Về khách quan, thằng Toàn là lớp phó học học tập của lớp, còn bé Phuong coi như giỏi toàn diện. Hai người này mà phối hợp thì đủ sức ăn đứt mấy thằng A1 là cái chắc.

Quay trở lại với việc tình cờ gặp hai người đó. Tôi dắt xe vào quán rồi tự gọi cho mình một ly nước mía tán chuyện:

-Hai người dạo này vui nhể? Chỉ tội cho cái thân già này!

-Nhìn mặt mày thăm thẽ thằng kia? Bị dợt hụi à?

-Dợt dợt tí cung! Đang rầu về cái vụ Lam Ngọc nè! Hai người có thấy nhỏ có gì khác lạ không?

Tuy nhiên câu trả lời của hai đứa y như nhau:

-Chẳng thấy gì, vẫn bình thường mà mày!

-Phải đó, hồi sáng em vẫn còn hỏi chuyện bạn ấy xin đổi chỗ được mà!

-Ừa, lạ vậy! Sao Lam Ngọc lại tránh mặt anh?

-Chắc tại anh làm bạn ấy giận chuyện gì đó chẳng?

-Đâu, từ hôm tết giờ anh đâu có gặp mặt nhỏ!

-Ê, hay là mày làm gì con Ngọc rồi?

Đến đây thằng Toàn bị lỉnh ngay hai chiêu, một là cái cốc đầu của tôi, hai là dầm bàn giò thần công của bé Phuong làm nó la oai oái, giãy đành đạch.

-Au da, hông phải thì thôi!

-Hứ, ai bảo Toàn ăn nói lỉnh tinh! Để Phuong hỏi anh Phong một chút đã! – Rồi em quay sang tôi – Vậy Ngọc cư xử như vậy với anh từ lúc nào?

-Anh cũng không biết, tết này anh không có gặp Ngọc! Chắc là từ vụ giao thừa!

Nghe đến đây đột nhiên mắt bé Phuong to ra. Em nhìn tôi đầy kinh ngạc:

-Sao, từ hôm đó đến giờ anh mới gặp Ngọc à?

-Ừ, tết anh lo đi với Lanna mà!

-Vậy thì chả trách vì sao Ngọc lại đối xử với anh thế! Anh biết không, khi Ngọc biết tin anh đi xem pháo bông với Lanna bạn ấy giận lắm đấy!

-Hả giận thật sao?

-Em cũng không chắc nhưng xét về thái độ lẫn sắc mặt của bạn ấy thì em đoán chắc là như vậy, suốt cả buổi chẳng nói năng câu nào cả!

Đến đây thằng Toàn liền chen vào với một bộ mặt cực kì nghiêm túc:

-Xin phép hỏi một câu nhen! Mày ấy Phong, mày xác định là mày yêu ai trong 2 nhỏ kia?

-Hả, sao mày...

-Đơn giản thôi, cái tật quan tâm người khác của mày rất dễ bị người ta hiểu lầm là mày có tình ý với người ta, vì vậy nếu mày yêu một cô gái nào đó thì mày bớt quan tâm đến những cô gái khác đi!

-Ý mày là...?

Nó chu mỏ hút ngụm nước mía rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

-Mày đã chọn yêu ai rồi thì cứ mặc những đứa con gái khác trước đã, khi nào thành chuyện rồi giải quyết sau, hiểu chưa?

-Vậy mày kêu tao bỏ mặt Lam Ngọc á?

-Tất nhiên nếu người mày thích là Lanna!

Câu hỏi của nó khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi cứ trầm ngâm nhìn vào ly nước đục ngầu, lạnh ngắt mà tưởng tượng nó y như cảm giác trong lòng tôi lúc này. Một cảm giác thật khó chịu khi những ý nghĩa cứ thay phiên nhau xâm chiếm lấy trí óc của tôi lạo xạo như ta khoáy nước đá. Có lẽ thằng Toàn đã đúng, tôi không nên tiếp cận quá nhiều cô gái cùng một lúc, như thế sẽ chẳng được lợi ích gì cả. Nhưng nếu như làm theo lời của nó tôi sẽ phải bỏ mặc Lam Ngọc hay sao. Thiệt tình là tôi chẳng muốn làm thế chút nào cả.

Và rồi thằng Toàn lại cắt lời cắt đi dòng suy nghĩ của tôi:

-Thôi dẹp chuyện qua một bên đi! Tôi nay mày đã hẹn được ai đi chơi chưa?

-Ồ, đi chơi gì?

-Cái thằng này, mày giả khờ hay ngu thiệt dzậy! Hôm nay là ngày mầy mày không biết hả?

-Ồ, tao không có xem lịch!

Đến lúc này bé Phương cũng cười xòa chen vào:

-Anh trai ngốc oi, hôm nay là ngày 14-2, valentine đó!

-Sặc, hôm nay valentine á!

-Chứ gì, tao với bé Phương tối nay sẽ đi chơi này! Còn mày thì sao?

-À...vừa lúc này Lanna mới rủ tao đi!

Nghe thế thằng Toàn khoái chí đập vai tôi:

-Mày nhất rồi nhé, có con gái chủ động rủ luôn! Tới bên đi em dzai!

-Nhưng còn Lam Ngọc?

-Kệ đi, chừng nào thành sự rồi thì giải quyết sau! Vậy nhé tao chở bé Phương về trước đây, mày có về cùng không?

-Mày cứ đi trước đi, để tao ngồi ở nghỉ chút đã!

Thằng Toàn không nói gì, chỉ khề đập vai tôi động viên rồi nhanh chóng ra xe cùng với bé Phương.

Giờ đây chỉ còn mình tôi đối diện với cái mở suy nghĩ hỗn độn trong đầu mình. Thì ra Ngọc Lan đã rủ tôi đi chơi valentine tối nay. Thảo nào nàng còn dặn dò tôi mua hoa hồng nữa. Chẳng phải như thế đã quá rõ ràng rồi sao. Nhưng tôi chưa chuẩn bị tinh thần gì cả, biết phải đối mặt với nàng thế nào đây. Còn Lam Ngọc nữa, chẳng lẽ tôi bỏ mặt em thật sao.

Trong thâm tâm tôi thật tình chẳng muốn ai bị tổn thương hết. Nhưng trong tình hình thế này, nhất định sẽ có một người phải đau. Người đó sẽ là ai đây?

Buổi tối hôm đó trời khá lạnh, những cơn gió heo hút cứ thổi hù hụ mang theo từng hơi ẩm hơi nước tấp vào người đến lạnh run. Xem ra trời đang chuyển mưa, một cơn mưa trái mùa tháng 2. Có lẽ lời thỉnh cầu của những đứa độc thân đã hiệu nghiệm, một cơn mưa ngay vào ngày lễ valentine để chấm dứt tất cả những niềm vui của các cặp đôi trong tối nay. Nhưng bọn họ không biết rằng nếu không đi chơi ở ngoài các cặp đôi còn một lũ những nơi khác để đi chứ không nhất thiết phải đi chơi ở ngoài trời.

Dù sao thì tôi cũng phải tìm mua một thứ quan trọng nhất trong ngày lễ hôm nay trước khi trời mưa đã, đó là hoa hồng.

Ngày lễ tình nhân đúng như tên gọi của nó, là ngày lễ dành cho các cặp tình nhân trao nhau những lời yêu thương, những cử chỉ chăm sóc và những món quà ý nghĩa nhất đối với họ. Trong đó hoa hồng là một món quà không thể thiếu. Nó tượng trưng cho một tình yêu đắm say, mãnh liệt của các cặp đôi dành cho nhau. Và đó cũng có thể là lí do Ngọc Lan nhờ tôi mua hoa hồng mang đến.

Nói về khoảng mua đồ thì tôi cũng không rành lắm, nhất là về việc mua hoa quả trái cây tôi chẳng thể nào lựa được những quả tươi cả. Đến việc mua hoa hồng cũng vậy, nhìn một lũ những quầy hàng bán hoa nằm liên kề nhau ở chợ Tân Mỹ mà tôi muốn lóa cả mắt.

Ghé đại vào một quầy bán hoa, tôi dò hỏi:

-À, hoa hồng này bán sao vậy cô?

-Cái đó 15k một bông dzậy con!

-Có loại nào rẻ hơn không cô?

-Loại đó là rẻ nhất rồi, nhưng chất lượng bông không đẹp đâu!

Nhìn những cánh hoa rung rinh giọt nước dưới ánh sáng tôi cảm thấy muốn mua ngay lắm. Nhưng giá thì đắt quá tôi chẳng thể nào kham nổi, với giá

thành như thế muốn mua một bó chắc tốn đến 2-3 trăm nghìn là ít. Nếu không mua thì valentine sao còn ý nghĩa gì nữa. Mà mua rồi thì chẳng còn tiền đâu đi chơi với Ngọc Lan. Hôm nay tôi mang chi vụn vụn 300k thôi, thường thì với 300k này tôi có thể ăn hơn 1 tuần đấy. Thôi thì cứ mua vậy, ngày lễ một năm chỉ có một lần thôi mà, và lại người tôi tặng là Ngọc Lan chứ có phải ai khác đâu mà xót của chứ.

Nghĩ vậy nên tôi cho gói liền 10 cành thành một bó để tặng nàng. Cộng thêm chút phụ phí gói bông, tôi đã có một bó hồng đẹp lung linh để tặng Ngọc Lan rồi. Cần thận để bó bông lên rô xe, tôi khẩn trương chạy đến nhà Ngọc Lan để nhanh chóng đón nàng vì xem chừng trời đã có dấu hiệu đổ mưa, những hạt nước cứ rơi lất phất trên tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Nhưng chẳng bao lâu, khi tôi còn chưa chạy được nửa đoạn đường đến nhà Ngọc Lan thì trời đã phủ giăng một màn mưa dày đặc, lạnh ngắt. Tôi bình thường thì có thể đội mưa sang nhà nàng rồi, nhưng hôm nay tôi còn phải bảo vệ bó bông khỏi bị tổn hại nữa, nó có bề gì thì chắc tôi chẳng sống nổi.

Ghé vào một mái nhà để trú mưa, tôi co cụm run bần bật vì gió cứ thổi những hạt nước tấp vào người tôi như vũ bão. Những cặp đôi đứng trú cạnh tôi cũng vậy, họ cứ lều bều trong khi răng đánh cầm cập vào nhau:

-Khốn thiệt, mưa ngày nào không mưa lại mưa ngay ngày này!

-Cũng tại mấy thằng cầu mưa cả đấy!

Trong lòng tôi bây giờ cũng thăm thẳm ẻo cho mấy thằng đó chết ở xó nào đi để không phá đám cái ngày trọng đại của tôi như bây giờ nữa, nghĩ đến đã tức điên cả người lên rồi. Nội phải giữ bó bông để nó không bị nhàu nát đã là một chuyện khó.

Số lượng người vào trú mưa ngày một đông, chỗ ngày càng chật. Chúng tôi phải đứng sát vào nhau mới mong có đủ chỗ cho cả một đám người trú mưa dưới mái nhà nhỏ hẹp.

Bất giác tôi nghe đâu đó một hương hoa rất quen thuộc. Nó không phải hương hoa chung chung của tụi con gái. Hương nước hoa này rất đặc trưng cho một người con gái tôi đã quen cách đây từ rất lâu. Quả thật không lẫn vào đâu được, đó là hương lily mà Lam Ngọc vẫn hay dùng.

Tôi chợt giật thót nhìn đảo dác xung quanh theo phản xạ nhưng chẳng thấy em ở đâu cả. Chắc có thể tôi tự tưởng tượng ra nhưng hương hoa này nó thật lắm. Từng dòng hương cứ sọc vào mũi tôi ngây ngất không thể tả. Nhưng bây giờ tôi chẳng nhìn thấy em ở đâu cả, một phần là do người quá đông trong cái mái hiên chật chội này, một phần là vì tôi đang đứng ở gần rìa nên muốn nhìn sang bên kia cũng quá là khó khăn.

May sao lại thêm một cặp đôi nữa chạy vào trú mưa nên nhất thời làm đám đông lộn xộn tán nhau ra. Tôi giờ này có thể thấy xuyên qua phần mái hiên bên kia một cách rõ ràng nhất.

Chợt, tôi như chết lặng người khi nhìn thấy ở ngoài rìa phần mái bên kia một cô gái mặc áo sơ mi trắng có đôi má rất mũm mĩm. Vì chỗ không còn đủ nên cô ta đã bị đung một phần ra phía ngoài làm những hạt mưa cứ rơi hừng hờ trên vai ướt cả áo. Tuy nhiên dù cho những hạt mưa ấy có rơi ướt cả một bên vai thậm chí là vài giọt còn lăn trên má, cô ta vẫn giữ một sắc mặt không đổi, một sắc mặt u sầu đến vô hồn.

không thể giữ bình tĩnh được nữa, tôi bước xuyên qua màn mưa mặc cho mọi người vẫn nhìn tôi như một thằng điên rồ không hơn không kém, ngay cả bó bông cũng đã bị thấm nước khiến nó trở nên sậm dần không còn đẹp như trước. Nhưng tôi không quan tâm đến điều đó, điều tôi quan tâm nhất lúc này đó chính là cô gái đang trú mưa ngoài rìa kia.

Bước đến chỗ cô ta trong màn mưa dày đặc, tôi lớn giọng như một tên côn đồ:

-Lam Ngọc, sao không vào trong? Lại đứng ngoài này hứng chịu một mình chứ?

Thấy tôi em nhất thời kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

-Nếu Ngọc không nhường thì ai sẽ làm điều đó đây, ai có thể chấp nhận hi sinh chứ?

-Ồ, Ngọc đang nói gì vậy, Phong không hiểu?

-Từ nay tốt nhất Phong đừng nói chuyện với Ngọc nữa, sẽ không tốt cho cả hai đâu!

-Tại sao?

Trước câu hỏi của tôi, Lam Ngọc chỉ khẽ cười tiếp tục bước đến chiếc xe đạp điện đã ướt mem của mình.

-Khoan đã, tại sao lại không trả lời?

-Câu trả lời ư? Nó nằm ở trái tim Phong đây!

Đột nhiên tôi cảm giác như trái tim mình như có ai đó đang bóp nghẹn. Câu nói của em như một mũi tên xuyên thẳng vào tim tôi đau nhói. Nó đau đến nỗi tôi chẳng thể nào thở được. Miệng tôi trở nên cứng đờ như hóa đá chỉ biết lặng nhìn em bước đi mà không thể nói một lời. Tôi thực ra rất muốn ngăn em lại nhưng từ sâu thẳm trong tâm trí tôi lúc nào cũng có một sợi dây cứ trói buộc tôi khỏi những điều mình muốn.

Hay là như thằng Toàn đã nói tôi cứ mặc những người con gái khác để đến với người mình yêu?

Không, tôi không muốn như thế. Tôi muốn mọi người xung quanh tôi đều vui vẻ, hạnh phúc. Tôi chẳng muốn một ai phải đau buồn cả. Lam Ngọc là cô gái xem như thân nhất với tôi lúc này. Mọi việc thường ngày em luôn là người giúp đỡ tôi mặc dù hai chúng tôi khác tổ. Ngay cả vị trí bàn học cũng khác. Vậy có sao tôi phải bỏ mặc em trong lúc cần kíp như thế này chứ. Nếu tôi làm vậy, chẳng khác nào một tên vô cảm.

Tôi không thể cho phép mình làm thế, tôi sẽ tự mình cắt đứt sợi dây ràn buộc này. Tâm trí là của tôi, tôi có quyền chi phối nó chứ không thể nào để nó chi phối tôi mãi như thế được.

Tôi bắt đầu vùng chạy, tôi chạy đến chiếc xe đạp của mình. Đặt bó hoa trong rổ xe, tôi bắt đầu đạp điên cuồng hết sức có thể. Mưa gió cứ tấp vào mặt tôi lạnh ngắt, đau rát cả người. Bó hoa bây giờ đã dập một phần do gió mạnh và mưa roi nhưng tôi chẳng còn quan tâm nữa. Tôi muốn gặp Lam Ngọc, điều duy nhất tôi muốn là được gặp em, sau đó thế nào tôi chẳng cần biết, tôi muốn gặp em...

-Ngọc ơi, chờ với...

Tôi hét lên trong màn mưa chỉ mong cái bóng áo trắng trước mặt có thể nghe thấy. Nhưng tất cả chỉ là những cố gắng vô vọng, tôi càng cố cái bóng đó càng bỏ xa tôi. Bất chấp tôi có gào thét cỡ nào nó vẫn mờ dần trong màn mưa tầm tã. Thế nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc, tôi vẫn đạp mặc dù chẳng biết kết quả sẽ đi về đâu. Tôi chỉ biết nếu đạp càng nhanh tôi sẽ có cơ hội đuổi kịp Lam Ngọc. Chỉ có thế, đó là tất cả động lực để tôi cố gắng đạp, tôi sẽ đạp cho đến khi nào được gặp em.

-Bắc...

Trong lúc đang đạp điên cuồng, chiếc xe tôi dường như ngăn phải vật gì đó khiến nó chao đảo ngã lăn lóc ra đường. Tôi cũng chẳng khá hơn là bao khi ngăn phải vật đó đầu tôi đập vào ghi đông xe đạp mạnh đến choáng váng cả mặt.

Giờ này tôi đã hoàn toàn kiệt sức. Tôi nằm vật ra đường mắt vẫn hướng về phía cái bóng trắng đó đầy sự tuyệt vọng. Tôi muốn đứng lên tiếp tục đuổi theo em nhưng tôi đã đi đến giới hạn của cơ thể mình rồi. Tôi chẳng thể nào gượng dậy được nữa. Tôi cứ nhìn, rồi lại nhìn, tôi muốn đứng lên, tôi muốn dựng lại chiếc xe đó, tôi muốn đuổi theo em. Nhưng cơ thể đã kiệt sức, tôi tuyệt vọng, tôi đau đớn, tôi khóc...

Phải tôi đã khóc, khóc cho cái sự vô dụng của mình. Thường ngày tôi đánh với người ta ầm ầm vẫn không sao. Thế mà chỉ mới té xe, tôi đã không gượng dậy được. Phải chăng tôi quá yếu đuối, tôi quá mềm lòng mới dẫn đến tình cảnh hôm nay. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa Lam Ngọc đã đi rồi, tôi chẳng còn thấy em ở đâu nữa cả. Đầu óc tôi quay cuồng, cơ thể tôi đau đớn, tôi muốn nhắm mắt, tôi muốn ngủ...

Đột nhiên, trong cơn mơ màng tôi cảm giác được đầu mình đang tựa vào một vật gì đó rất mềm, rất ấm. Đúng hơn là cả cơ thể tôi bây giờ đang được bao bọc với một thứ gì đó rất ấm áp. Ngoài trời mưa cứ đổ nhưng tôi chẳng còn cảm thấy lạnh nữa. Chỉ có điều tôi chẳng biết đó là gì, ông tiên đến giúp tôi chăng? Chắc là không, bây giờ làm gì có tiên nữa. Hay là tôi đã chết, người ta thường nói chết rồi sẽ không còn cảm thấy gì nữa? Nhưng tại sao tôi lại ngửi được, tôi cảm thấy rất rõ, đó là mùi nước hoa, một hương hoa quen thuộc.

-Ngọc, là Ngọc đó hả?

Tôi bắt giác gọi tên nàng khi hình bóng của nàng hiện ra trước mắt tôi trong màn mưa mờ ảo.

-Có phải Ngọc Không?

-Đừng, Phong đừng nói gì cả? Hãy nhắm mắt lại đi!

Nàng dạn dĩ ôm tôi vào lòng với vòng tay đủ để tôi cảm nhận được sự ấm áp toát ra từ cơ thể nàng.

Từ này đến giờ có lẽ tôi đã được nàng ôm như thế rất lâu. Chắc là từ lúc tôi cảm nhận được một sự ấm áp lạ lùng trong cái lạnh thấu xương. Nhưng dù sao đi chăng nữa, nàng đã quay lại, nàng đã quay trở lại để giúp tôi. Nếu không phải sự thật thế, từ này giờ chỗ tôi nằm là mặt đất ướt sũng chứ không phải trong lòng Lam Ngọc như lúc này. Nó khác lắm, khác từ nhiệt độ đến cảm giác, tôi thậm chí có thể nghe được từng nhịp tim nóng hổi của nàng, rất rõ, rất nhẹ.

Tuy nhiên, khi tôi định cựa đầu để nhìn lên mặt nàng thì đã bị nàng ngăn lại. Nàng đưa tay vịn chặt vào trán tôi:

Đừng cử động, trán của Phong chảy máu nhiều lắm!

Trán tôi chảy máu ư? Chắc là do đập vào ghi đông lúc nãy. Nhưng tôi chẳng hề cảm thấy đau gì cả, có lẽ do quá vui mừng khi Lam Ngọc trở lại nên tôi

đã quên cảm giác đau mắt rồi. Bây giờ khi nghe nàng nói như thế, tôi mới cảm thấy đau dần dần lên. Nhưng tôi không lo lắng, bởi vì đã có Lam Ngọc kề bên. Nàng ôm tôi rất chắc, bàn tay nàng đang che lấy vết thương của tôi, lâu lâu lại khẽ xoa dịu nó khiến tôi chẳng thể nào cảm thấy đau được

Nhẹ nhàng dìu tôi lại một mái hiên gần đó để tránh cơn mưa. Nàng bỗng quay gót bước đi làm tôi chợt giật mình ghì tay nàng lại:

-Đừng đi...

-Ngốc, Ngọc đi dẫn xe lại đây mà!

-Đừng chạy nữa nha, Phong không còn sức đuổi theo đâu!

-Lại ngốc, Phong thế này ai lại chạy làm gì?

Yên tâm rồi tay khỏi Lam Ngọc, tôi dõi mắt theo từng hành động của nàng lúc dẫn hai chiếc xe đến chỗ mái hiên trong cơn mưa. Lúc đó tôi cũng muốn chạy ra phụ nàng một tay lắm nhưng vì toàn thân đã kiệt sức nên chẳng thể nào gượng dậy được nữa. Tôi càng cố, càng để Lam Ngọc phải lo cho tôi hơn:

-Áy, đã bảo ngồi yên không có cử động mà! Vết thương lại hở ra bây giờ!

-Xin lỗi, Phong làm phiền Ngọc quá rồi!

-Hừm, đừng nói vậy! Phong...không có lỗi gì đâu! Chỉ...tại Ngọc thôi...

Nàng đan hai tay lại áp úng nhìn đi chỗ khác.

Tôi biết một người lạnh lùng, ít nói như Lam Ngọc không phải là người biểu lộ tình cảm tốt. Ma kết có thể quyết đoán, có tài lãnh đạo nhưng chẳng bao giờ biểu lộ tình cảm bằng lời nói cả. Nhưng đôi lại nàng dùng hành động để biểu lộ thay cho lời nói. Có thể người khác không quen với việc này nhưng đối với tôi, nó còn hơn gấp trăm lần những lời hỏi thăm vô ích.

Ngoài trời mưa đã ngớt đi chút đỉnh nhưng vẫn còn nặng hạt. Những hạt mưa cứ rơi hũng hờ từ mái hiên xuống đất, bắn tung tóe đi khắp nơi lên quần, lên áo, thậm chí còn văng lên cả khuôn mặt phờ phẹt của tôi làm tôi phải liên tục đưa tay lên vuốt mặt.

Lam Ngọc giờ đang ngồi dựa tường nhìn về phía con đường xa xăm trước mặt. Dường như những hạt nước chẳng thể nào làm phiền em được. Chúng cứ thi nhau lăn dài trên má em xuống đến tận cổ. Cả người Lam Ngọc bây giờ ướt sũng chẳng thua gì tôi. Chiếc áo sơ mi mỏng toang của em không thể nào ngăn cản nổi những hạt nước mưa ngoan cố làm lộ ra những thứ bên trong lớp áo. Cứ mỗi lần như thế, tôi lại đỏ mặt quay đi chỗ khác nhưng lúc sau lại tò mò liếc nhìn em theo bản năng của một thằng con trai dụ dỗ.

Nhưng việc đó sớm lọt vào đôi mắt thần thánh của Lam Ngọc. Ngay khi tôi vừa định trộm nhìn thì đã đụng ngay mặt nàng đang nhìn tôi chăm chăm

-Hay quá ha? Đúng là con trai!

-Ồ, Phong xin lỗi!

-Hừm, nếu biết nhìn trộm như thế chắc là đã khỏe lại rồi chứ gì?

Chẳng biết Lam Ngọc có ý đó không nhưng khi nghe nàng nói vậy tôi đột nhiên nắm lấy tay nàng sợ sệt:

-Đừng đi mà, Phong còn chưa khỏe!

-Ngốc, Ngọc nói đi hồi nào chứ?

-À, ừ! Nhìn mặt Ngọc vậy, chẳng ai đoán biết được chuyện gì cả?

Nghe thế Lam Ngọc tự dưng quay sang tôi:

-Bộ tính của Ngọc khó gần lắm sao?

-Không...không phải là khó gần mà là hơi khiến người khác sợ thôi!

-Sợ?

-Ừ, có thể nói như thế! Chắc là tại tính lạnh lùng của Ngọc đấy!

Thế nhưng nàng chỉ khẽ cười suýt xoa đôi bàn tay của mình cho đỡ lạnh:

-Biết sao được, từ nhỏ đến lớn đã thế!

Lại một cảm giác áy náy dâng lên trong lòng tôi. Mặc dù nàng không trực tiếp nói nhưng tôi có thể hiểu được ngụ ý câu nói của nàng rằng từ nhỏ nàng đã

phải thực hiện lời hứa đến nỗi đánh mất tính cách thật của mình.

Cũng đúng, tất cả là do tôi. Đáng lẽ Lam Ngọc sẽ như bao cô gái khác, biết nô đùa, biết ăn mặc, biết làm dáng thậm chí là cả nhõng nhẽo chứ không phải lạnh lùng, nguyên tắc như bây giờ. Có phải tôi đang trách lầm không, có phải tôi vô tâm lắm không? Nếu được hỏi câu này với tất cả mọi người, chắc chắn câu trả lời là có. Bởi một lý do đơn giản thôi, Lam Ngọc vì ai mà ra như vậy? Đó là vì tôi.

Bây giờ tôi áy náy đến nỗi chẳng dám nói với nàng câu nào cả, cứ lén nhìn nàng rồi lại nhìn màn mưa trước mặt. Trong lòng cảm thấy bối rối vô cùng. Nó giống như ta thả một cuộn chỉ lẩn trong phòng, chỉ sẽ bung ra, vương khắp nơi, ta sẽ chẳng biết đường nào mà gỡ.

Khẽ khàng vuốt hết nước trên mái tóc của mình, Lam Ngọc chột mồm hỏi:

-Phong này! Phong còn nhớ con gấu lúc bé Ngọc thường ôm không?

-À, vẫn còn! Vì nó Ngọc mới có biệt danh là bé gấu đúng chứ?

Câu nói bông đùa của tôi bất ngờ làm nàng mỉm cười nhưng chỉ chốc sau lại trở về trạng thái bình thường:

-Lúc trước, Ngọc đã trao nó cho Phong! Vậy bây giờ Phong còn giữ chứ?

-Ồ, Phong...

Tôi bỗng sượng người không nói được. Lại có một trái chanh nào đó đang nghẹn ở cuốn họng của tôi. Nó khiến tôi cảm thấy thật chua xót. Trái tim tôi lại như bị nàng bóp chặt, thở không ra hơi. Bởi vì bây giờ hình hài con gấu ấy ra sao tôi còn chưa nhớ, huống chi là cất nó ở đâu. Kể từ khi tạm biệt Lam Ngọc, ngày nào tôi cũng lấy ra ngắm nhưng càng ngày tôi càng dần quên nó cho đến bây giờ tôi chẳng còn nhớ nổi đã cất nó ở đâu nữa, không chừng đã bị chuột gặm gián tha đi mất rồi cũng nên.

Nhưng cái chính là giờ đây tôi phải trả lời như thế nào với Lam Ngọc chứ. Trong đôi mắt mong ngóng của nàng nhìn vào tôi khi hỏi về con gấu cũng đủ hiểu nó quan trọng với nàng thế nào rồi.

Vậy nên tôi đã quyết định nói dối:

-À, con gấu bông ấy giờ đang ở nhà Phong, nếu muốn hôm nào Phong sẽ mang lên!

-Thôi, không cần đâu! Ngọc chỉ cần biết nó vẫn còn tồn tại là được rồi!

Nàng đột nhiên nở nụ cười rạn rờ làm tôi làm nhất bối rối chẳng dám nhìn vào mặt nàng.

Rồi sẽ ra sao nếu nàng phát hiện tôi đã nói dối nàng đây, rằng con gấu bây giờ đã không còn nữa. Nhưng chắc chắn một điều rằng Lam Ngọc sẽ không bao giờ vui khi biết được điều đó.

Gần nửa tiếng kể từ khi chúng tôi trú mưa trong cái mái hiên nhỏ hẹp này. Những hạt mưa đã dần ngớt dần nhưng những cơn gió cứ tiếp tục thổi làm chúng vô tư bay vào người chúng tôi nghe lạnh ngắt.

Tôi giờ này đã phục hồi một phần sức nên đã có thể cử động như bình thường. Còn Lam Ngọc có lẽ bây giờ đã thấm lạnh, nàng ngồi có rúm một góc trong mái hiên mà rung lên bần bật đến nỗi tôi còn có thể cảm nhận được. Sắc mặt của nàng trông phờ phẹt quá, cứ ý như tôi lúc nãy. Nếu tiếp tục kéo dài tình trạng này, thế nào cũng sẽ có người ngã bệnh. Nghĩ chẳng còn cách nào khác, tôi vội cởi áo ra làm Lam Ngọc nhất thời giật mình:

-Phong... làm gì vậy?

-À Phong định vắt áo cho khô, nếu cứ để nó ướt mãi sẽ không chịu nổi đâu!

Nhìn sắc mặt ngưng ngưng, đơ ao của Lam Ngọc tôi suýt phải bật cười nhưng phải cố gắng trấn tĩnh lại để làm mặt nghiêm túc:

-Ngọc này! Ngọc có lạnh không?

-Ngọc không... hơ... xì...!

-Còn nói không nữa, lạnh ra mặt rồi kìa!

-Nhưng biết làm cách nào để hết lạnh đây, mưa gió thế mà!

Bỗng dưng nàng nhìn tôi rồi lại nhìn chiếc áo tôi đang vắt. Đôi má múm mím của nàng lại nổi lên một màu hồng ửng. Nàng tức tối nhéo hông tôi:

-Đồ biến thái

-Au da..., sau nhéo Phong vậy?

-Thì vắt áo đó...

Lúc đầu tôi còn chưa hiểu hết ngụ ý câu nói của nàng nên cứ ngây mặt ra khi thấy Lam Ngọc tức tối như thế nhưng nghiệm lại một lúc lâu tôi mới tá hỏa khi chợt hiểu ra dụng ý của nàng. Vì nếu nàng cởi áo ra vắt giống tôi thì chắc chắn sẽ không còn thứ gì che thân cả. Nếu quả thật như thế thì đến tôi còn phải nhập viện chứ huống chi là người khác thấy cảnh đó.

Cố gắng trấn tĩnh, tôi vội chữa lời:

-Không không! Ngọc không cần phải làm cách đó đâu!

-Nhưng nếu không làm cách đó chắc mình sẽ ngã bệnh mất nhỉ? Vả lại mưa thế này chắc cũng không có ai ra đường đâu!

Nàng cúi xuống nhìn lại chiếc áo ướt sũng của mình thì thán như đang nói với tôi. Rồi nàng nhẹ nhàng đưa tay lên cởi chiếc cúc áo đầu tiên trên cổ, sau đó đến ức, và thêm một chiếc gần ngực.

Tôi hoàn toàn choáng váng khi nhìn thấy những hình ảnh trước mắt mình. Đây có phải là Lam Ngọc tôi từng biết hay không. Bởi lẽ trước mắt tôi là một Lam Ngọc vô hồn, đôi mắt của em nhìn xa xăm đến thấu tận địa ngục, miệng thì cứ lẩm bẩm một điều gì đó không thể nghe rõ được.

Nhưng tôi là một thằng con trai có lí trí, đây chắc chắn không phải là tính cách của Lam Ngọc, dù em có dạn dĩ cách mấy cũng không thể nào cởi áo trước mặt tôi được.

Hốt hoảng tôi vội chạy lại ngăn nàng khi chiếc nút ở vùng ngực chuẩn bị được cởi bỏ:

-Này Ngọc, Ngọc đang làm cái gì vậy hả?

Nghe thấy tôi, nàng liền ngược lên trần mắt nhìn một cách vô hồn. Nhưng không lâu sau đó mắt nàng dần trở lại như bình thường. Đến khi nó hoàn toàn khôi phục lại hẳn, nàng mới nhìn tôi bằng một ánh nhìn khác, một ánh nhìn đầy sự lúng túng:

-Hơ, biến thái...chát...

Vừa tỉnh táo, Lam Ngọc đã vỗ một bộp tay trời giáng vào mặt tôi muốn vỡ hàm.

-Au, cái gì vậy Ngọc? Sao lại tát Phong vậy?

Tôi loạng choạng ngồi dậy, một bên má đã sưng phù lên do cú tát lúc nãy.

-Còn nói nữa, Phong...đã cởi áo của Ngọc đúng không?

-Làm gì có chuyện đó, Ngọc tự cởi mà!

-Sao? Ngọc tự cởi?

-Phải đó, lúc nãy Ngọc đột nhiên hành động kì quái, rồi lại còn lẩm bẩm cái gì đó nữa! Tiếp theo sau là tự cởi nút áo mình đấy, nếu Phong không ngăn lại sẽ chẳng biết mọi việc như thế nào rồi!

Nghe tôi trình bày, sắc mặt của nàng tối xầm lại. Nàng ngồi thụp xuống mái hiên, nheo trán một cách đầy mệt mỏi. Thấy thế tôi vội chạy lại bắt gió trán cho nàng:

-Gì vậy Ngọc, nhức đầu à?

-Không...có gì đâu! Chỉ hơi mệt chút thôi!

-Vậy thì ngồi nghỉ một chút đã, để Phong bắt gió cho! Gì chứ việc này Phong số 1 nhé, con nhà đông y mà!

-Ngọc xin lỗi...-Nàng khẽ lí nhí

-Về việc gì?

-Lúc nãy đã tát Phong đó, chắc là đau lắm phải không?

-Ui, không có gì? Hiểu lầm mà! Nhưng sao lúc nãy Ngọc cư xử ngộ vậy?

Tuy nhiên, đáp lại tôi chỉ là những cái lắc đầu kèm theo đó là tiếng thở dài đến sầu lòng. Tôi chẳng thiết hỏi nàng nữa. Tôi thừa biết tính cách của nàng ra sao, khi nào cần nói nàng sẽ nói, khi nào không muốn nói nàng sẽ chẳng bao giờ nói một lời. Tôi tôn trọng quyết định của nàng, với tôi mỗi người đều có một bí mật mà chẳng bao giờ muốn người ta biết, vậy có sao tôi phải hỏi tới? Cho nên tôi cứ lẳng lặng bắt gió cho nàng.

Những hạt mưa ngoan cố cuối cũng ngớt hẳn chấm dứt một ngày lễ valentine đầy mưa gió. Tiết trời có vẻ thoáng mát hơn sau cơn mưa, nó mang lại cho con người một không khí mát mẻ, đầy sức sống. Ngoài đường từng dòng người đã bắt đầu đổ ra đường để tiếp tục cuộc vui đã bị cơn mưa cắt ngang lúc nãy. Những cặp tình nhân cũng đã xuất hiện dập dìu trên đường đi ngang mặt chúng tôi.

Điều này cũng báo hiệu với tôi một điều rằng đã đến lúc tôi phải rời khỏi chỗ này để đến nơi hẹn cùng với Ngọc Lan. Về như đã biết trước được điều đó, Lam Ngọc gạt tay không để tôi bắt giở cho nàng nữa:

-Phong này, đã tạnh mưa rồi đấy! Đi đi!

-Ngọc...

-Phong không cần phải hỏi nhiều, Ngọc biết mà! Cứ đi đi, không sao cả?

-Ngọc chắc chứ?

-Chắc mà, Ngọc vừa được đại phu đây chữa bệnh chắc sẽ khỏi thôi!

Nàng mở miệng bông đùa một cách giỡn gao nhưng nó cũng đã an ủi tôi rất nhiều.

Chợt nhìn thấy bó hoa hồng tôi mua lúc nãy vẫn còn yên vị trong rổ xe, tôi thoáng nhìn nàng rồi nhớ lại thời khắc lúc nãy. Ngay cái lúc nàng dẫn hai chiếc xe của tụi tôi vào rồi chạy ra ngoài ấy loay hoay tìm một thứ gì đó, chẳng lẽ là bó hoa này sao. Như thế nàng đã bắt chấp mưa gió nhất giúp tôi bó hoa này rồi.

Tự nhiên một ý nghĩ lại lóe lên trong đầu tôi. Ngay lập tức tôi cầm bó hoa đi đến trước mặt Lam Ngọc:

-Ngọc này, Phong tặng bó hoa này cho Ngọc nhé!

-Sao? Bó hoa này...chẳng phải?

-Không sao trắng gì cả, Phong đã quyết định rồi! Hãy nhận nhé, mặc dù nó có hơi bị dập một xú!

Nhẹ nhàng đón bó hoa trong tay, đôi má mím mím của nàng lại ửng hồng lên tựa như màu sắc của hoa hồng lúc này, vừa xinh tươi, lại vừa quyến rũ. Trên môi nàng khẽ hé một nụ cười rạn rở, nụ cười đó như một búp hoa nhô lên khỏi mặt đất lạnh lẽo, âm u, nó xóa tan vẻ ngoài lạnh lùng mà nàng vốn có.

Nhìn biểu hiện của Lam Ngọc như thế, tôi chẳng thấy hối hận tí nào cả. Tôi tin mình đã quyết định đúng và mãi mãi sẽ như thế.

-Vậy Phong tìm bó bông khác ở đâu?

Nàng bỗng nhìn tôi dò xét.

-Không sao cả, Phong sẽ có cách! Chúc Ngọc buổi tối vui vẻ nhé!

-Ừa, Phong...cũng vậy...nhé!

Lại một lần nữa Lam Ngọc tỏ vẻ giỡn gao trước mặt tôi. Để thể hiện bằng lời nói như thế, ắc hẳn nàng đã phải cố rất nhiều, nếu không muốn dùng hành động thay thế để chứng minh. Ấu thì ngày mưa hôm nay không phải là một ngày xui xẻo đối với tôi. Mà ngược lại, tôi thầm cảm ơn cơn mưa tối nay đã khiến tôi và Lam Ngọc gặp nhau, để tôi và nàng tạm thời xóa bỏ mọi khúc mắc trong lòng từ bấy lâu nay. Một cơn mưa định mệnh...

Tôi đến nhà Lan với bộ dạng ướt như chuột lột. Hoa hồng không có, quà thì càng không. Vừa thấy tôi Ngọc Lan đã chạy ủa ra:

-Gi vậy Phong, bị mắc mưa à?

-Ừ, Phong xin lỗi! Đáng lí ra còn có hoa hồng nữa nhưng nó bị dập hết rồi!

-Ồi trời, giờ này còn lo những việc đó nữa, thôi mau vào nhà đi, Lan kiếm khăn khô cho Phong lau!

Tự nhiên trong lòng tôi lại thấy hồ thẹn khi được Ngọc Lan lo lắng như thế. Nếu là người khác chắc nãy giờ tôi đã bị ăn chửi rồi chứ không phải ngồi ghế sofa cầm khăn lau như thế này.

Sau một lúc lọ mọ trong bếp, nàng mang ra cho tôi một tách cà phê, đúng hơn đó chính là tách cappuccino, loại thức uống mà tôi chỉ thích chính tay Ngọc Lan làm.

Nàng khẽ khàng đặt trước mặt tôi tươi cười:

-Của Phong đây, uống đi cho đỡ lạnh!

-Ừ, xin lỗi Lan nhé! Phiền Lan quá!

-Không sao đâu, Lan mới có lỗi chứ, tự nhiên khi không lại mời Phong đi dạo làm chi để Phong bị mắc mưa thế này

-Không, dù gì đây cũng là ngày...va...à...

Tự nhiên cổ họng tôi nghẹn ứ, không nói nên lời.

Thấy thế, Ngọc Lan thắc mắc:

-Ngày gì?

-Thì ngày...va...

-Gì cơ?

-Valen...

-Rõ hơn đi

-Valen...à...

-Nói!

-Valentine...ực...

Khó khăn lắm tôi mới bật ra được câu nói đó, câu nói mà thường ngày tôi chỉ cần chưa đến 1 giây để phát âm.

Ngọc Lan bỗng ửng hồng đôi má, khóe môi của nàng chợt nhoẻn lên thật rạng rỡ, nó làm tim tôi muốn rung động, nhảy phóc ra khỏi lồng ngực.

Nàng nhìn tôi cười hiền:

-Hôm nay không đi dạo được rồi Phong nhỉ?

-Ừ, xin lỗi!

-Hi, cần gì phải xin lỗi chứ! Thay vì đi dạo hôm nay Phong ở nhà Lan ăn tối nhé!

-Nhà Lan sao?

-O, chứ Phong muốn đi đâu?

-À không, không có gì! Vậy để Phong phụ Lan một tay nhé!

-Ừa, cũng được, hi hi!

Và thế tôi theo Lan vào căn bếp nhà nàng, phụ nàng chế biến tất cả những món ăn mà tối nay bọn tôi sẽ thưởng thức.

Xem ra hôm nay chưa hẳn là một ngày xui xẻo đối với tôi, dù sao mọi việc đã trở về quỹ đạo vốn có của nó. Tuy nhiên Ngọc Lan sẽ không bao giờ biết được trước khi đến nhà nàng tôi đã đi đâu, làm gì. Mãi mãi không bao giờ biết được...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Chẳng có hôm nào như hôm nay, lớp tôi hăng hái hẳn ra, trông mặt đứa nào đứa nấy phớn phấy rõ. Thậm chí còn có vài đứa giờ tay xung phong tham gia nữa. Tất cả tạo thành một bầu không khí vô cùng nhộn nhịp, bát nháo.

Chả là hôm nay lớp chúng tôi họp lại để bàn về kế hoạch cắm trại ngày 26/3 do trường tổ chức. Mà mấy nường trong lớp thì ngại nói, bàn tán rất ư là sôi nổi, tranh cãi hết sức quyết liệt nhưng đến khi chọn ra người để tham gia thì chẳng có lấy ma nào xung phong. Những người mà tôi nói nãy giờ hăng hái tham gia chỉ là những người trong ban cán sự lớp mà thôi. Lúc thì thằng Toàn giờ tay, lúc thì Lam Ngọc giờ tay đến Ngọc Lan còn phải giờ tay tham gia nữa. Vì nếu những người đó không giờ tay xung phong thì có mấy ai chịu làm đâu, khổ là thế.

Tuy nhiên cô Thanh không phải là người dễ qua mặt. Cô thừa biết cái tính lười biếng của học sinh mình. Thế nên cứ mỗi môn thi có mặt ban cán sự là cô

lại kéo thêm vài đũa có tổ chất vào. Mà cô Thanh cũng chẳng phải nhọc công lựa chọn làm chi cho mệt. Theo như thông tin mật Lam Ngọc nói cho tôi thì nàng đã làm sẵn một bảng phân công thành viên tham gia trò chơi đũa cho cô cả rồi, việc của cô chỉ là xướng tên tại nó lên mà thôi.

Và thế, từng đũa từng đũa được cô đọc tên lên trong danh sách tham gia trò chơi làm tại nó cứ tối xăm mặt mày lại y như xuống địa ngục vậy.

Nhưng đó không phải nỗi lo lớn của lớp.

Những đũa làm biếng còn có cách làm nó phải vâng lệnh. Còn về việc sĩ số nam của lớp tôi quá ít mới là nỗi lo đáng quan ngại. Bởi lẽ nếu lực lượng nam không đông sẽ rất khó khăn trong khâu dựng trại cũng như tham gia các trò chơi cần nhiều thể lực. Chẳng hạn như môn kéo co, quy định trò chơi phải 5 nam 5 nữ, nhưng lớp tôi chỉ có 3 nam thì làm sao có thể tham gia được. Vô hình chung thì coi như lớp tôi phải chịu thiệt thòi về cái khoản thiếu người đó rồi.

Trong tình cảnh khó khăn thế, bỗng dưng thằng Toàn giơ tay lên góp ý:

-Cô ơi, lớp mình có nhờ người tham gia hộ được không ạ?

-À, hình như là được! Thầy hiệu trưởng có nói với lớp mình là nếu thấy không đủ lực lượng thì có thể nhờ người ngoài cũng phải trong độ tuổi của chúng ta.

Vừa nghe, cả lớp lại nhao nhao cả lên. Nhưng đa số là những ý kiến bất mãn về điều kiện thầy đưa ra là phải bằng tuổi với chúng tôi. Vì nếu như thế chúng tôi phải tìm một học sinh bằng tuổi mình, nhưng họ cũng phải cắm trại nữa chứ đâu phải chỉ có riêng trường tôi. Việc đó coi như bất khả thi.

Lớp tôi lại một lần nữa chìm vào im lặng. Còn thằng Toàn thì vẫn nhăn trán suy nghĩ, xem chừng nó vẫn chưa bỏ cuộc. Tôi biết nó là một thằng đầy mưu mẹo, cái đầu của nó không biết chưa bao nhiêu kẻ sách trong ấy từ tán gái, giải vây, cho đến giúp đỡ tôi nó điều tự nghĩ cách. Nó cũng thông minh như Ngọc Lan nhưng xem chừng năng cũng phải chào thua trước cái đầu quỷ quyệt như thằng Toàn.

Còn nhớ lúc trước vào giờ ra chơi lớp tôi thường tổ chức chơi ca rô, tôi thì thường thắng đa số mấy nhỏ con gái trong lớp, ngày cả Lam Ngọc, bé Phương còn phải chơi thua tôi về khoảng này. Nhưng tôi lại chẳng bao giờ thắng nổi Ngọc Lan, từng nước đi của em nước nào cũng là nước tối hậu. Cứ tưởng nàng đã là người chơi carô giỏi nhất lớp rồi thì thằng Toàn này lại nhảy vào. Kỹ thuật chơi của nó phải gọi là thượng đẳng, nó không trực tiếp dồn Ngọc Lan vào thế bí phải chống đỡ mà từ từ vạch ra một cái bẫy để nàng mắc phải. Dù có cân trọng đến đâu Ngọc Lan vẫn chẳng thể nào thoát khỏi cái bẫy của nó.

Cho nên nếu thằng Toàn không nghĩ ra được cách nào thì làm sao tôi lại nghĩ ra được, thậm chí cả lớp cũng chẳng ai nghĩ ra được.

Chừng một lúc sau thằng Toàn đột nhiên đập bàn, đứng phắt dậy tỏ vẻ rất khoái chí:

-Cô ơi, có cách rồi!

-Cách gì thế em?

-Dạ, em có một đám bạn chừng ba người bằng tuổi nhau, họ giờ đang rảnh lắm ạ!

-Thế thì hay quá, em khẩn trương đi hỏi 3 người đó dùm cô nhé!

-Dạ, không thành vấn đề!

Rồi cô đứng lên thông báo đồng ý cho cả lớp:

-Hôm nay việc phân công tham gia trò chơi coi như đã hoàn tất, chỉ còn trông vào 3 người bạn của Nhật Toàn thôi, nếu được chúng ta sẽ đăng kí thêm môn kéo co nữa là ổn thỏa. Mấy em còn ý kiến gì không?

-Dạ không?

-Được rồi, các em về!

Lần này thì quả đúng là tôi phục thằng Toàn thật, dù tính huống có khó cách mấy nó cũng nghĩ ra cách giải quyết triệt để. Nhưng chỉ có điều là 3 người bạn của nó là thằng nào, ngay cả tôi cũng chưa biết. Nó mới chuyển từ Đà Lạt về, chẳng lẽ là bạn của nó từ Đà Lạt xuống chơi sao, như thế hơi phi lý, 26/3 người ta không cắm trại thì vẫn tiếp tục học chứ đâu có anh rảnh rang xuống Sài Gòn làm gì.

Bí cách tôi bèn quay sang thằng Toàn khi nó đang dọn dẹp đồ chuẩn bị ra về:

-Ê này, 3 thằng bạn của mày là ai thế, tao có quen không?

-Trời, thì thằng Huy chứ ai? Mày hỏi lạ!

-Sặc, rồi mày có hỏi nó chưa mà tuyên bố ghê vậy?

-Chưa như mà chắc mấy thằng đó thế nào cũng đồng ý thôi, nếu không thì tao cũng có cách dự phòng mà!

-Dự phòng thế nào?

Tuy nhiên nó chẳng nói, chỉ giục tôi:

-Thôi, mày đi theo tao qua bàn chuyện với hai nhỏ Lanna với Lam Ngọc cái đã

-Gi, liên quan đến hai người đó nữa?

-Thì cứ đi, tao có bảo mày đi chết đâu!

Nó kéo tôi cùng với bé Phương đi đến bàn đầu nơi Ngọc Lan và Lam Ngọc đang thảo luận chuyện cấm trại với nhau.

-Nè, hai bà thảo luận xong chưa?

-Cũng gần xong rồi, việc còn lại là tùy vào ông đấy!

-Việc đó thì khỏi lo!

-Nhưng lớp mình có 3 nam, ông tính thế nào?

-Thì như lúc này tui nói đó, tui sẽ đi hỏi 3 thằng bạn của tui! Nếu nó đồng ý thì ngọt!

-Vậy thì ông hỏi mau đi, cuối tuần nay là nộp danh sách cho trường rồi!

-Ủầy, còn phải nhờ vào sự giúp đỡ của hai người nữa!

Vừa nghe, cả Lan và Ngọc đều trở mặt:

-Việc gì thế, nghe có vẻ nghiêm trọng nhĩ?

-Hề hề, cũng hông có gì! Chỉ là chiều nay hai bà làm ơn kiểm bộ nào gọi cảm mặc vào theo tui với thằng Phong qua nhà thằng Huy bàn chuyện.

-Chách...

Nó chỉ vừa kịp nói xong thì Lam Ngọc đã nổi đóa cung tay định đâm vào ngực của nó một cái. May sao nhờ vào phản xạ mà nó né được:

-Gi thế bà Ngọc, sao tự nhiên đánh tui?

-Phải đó Ngọc à, chuyện gì cũng phải bình tĩnh!

Bé Phương cũng chen vào đứng giữa hai người.

-Hừ, như thế mà bình tĩnh gì! Tự nhiên kêu tôi với Ngọc Lan ăn mặc hở hang sang nhà người ta là sao? Định làm tú ông à?

-Không phải, bà hiểu lầm rồi! Đó chỉ là phương án dự phòng thôi!

-Là như thế nào?

-Thôi được rồi, tui chỉ nói một lần thôi đó nghe, mọi người nghe kỹ đây...

Cuối cùng thì sao một lúc suy nghĩ Lam Ngọc cũng đồng ý thực hiện theo kế hoạch dự phòng của thằng Toàn. Còn Ngọc Lan thì khỏi phải thuyết phục gì, ngày thường nàng vẫn mặc thế, thậm chí nếu ở một mình tôi chẳng biết nàng sẽ mặc gì nữa.

Nhưng có vẻ Lam Ngọc vẫn còn khó chịu lắm. Đi chung dọc hành lang mà trán nàng nhăn cứ như khi cắn ớt. Đồ rằng thằng nào mà lại gần nàng lúc này có nước bị phanh xác chứ chẳng chơi. Mà lỡ kéo Lam Ngọc vào việc này rồi bỏ mặc cũng chẳng đáng nên tôi lăm lét đến gần nàng bắt chuyện:

-À Ngọc này, nếu không thích thì Ngọc không tham gia cũng được, một mình Lanna chắc được rồi mà!

-Hừm, không sao! Đã hứa thì phải làm, và lại việc này cũng không phải quá đáng gì!

-Chắc chứ hả?

-Phong đang nghi ngờ Ngọc đấy à?

-Thôi thôi, có chuyện đó cũng cãi nhau nữa, hề hề!

Ngọc Lan cười xòa chen vào giữa hai chúng tôi.

Lúc này sau khi bàn chuyện xong thằng Toàn với bé Phương đã xin về trước để lại tôi với hai người con gái như thế này. Cái thằng khốn đó nó cố tình chơi tôi mà, biết lắm vào tình cảnh như thế này tôi sẽ bị nốc ao bất cứ lúc nào. Cho nên từ này đến giờ tôi cứ e dè đi sau hai người đó cho đến khi bắt chuyện với Lam Ngọc thì tất cả đã nhập cuộc.

-Dù gì tụi mình cũng đâu cần phải mặc hở hàng đâu, chỉ tìm bộ nào mặc cho dễ thương là được!

Ngọc Lan nheo mắt tán chuyện với Lam Ngọc.

-Ừ, thế mình mới tham gia chứ như cha Toàn nói lúc này thì đã bỏ về từ lúc nào rồi!

-Hè hè, bạn nguyên tắc quá đấy thôi, tự do hơn chút đi nào!

-Không được! Tính của mình đã thế từ lúc nhỏ, không thể thay đổi một sớm một chiều được!

Lam Ngọc vừa nói vừa lườm tôi muốn cháy mặt, vẻ như nàng đang ám chỉ tôi đã gây ra chuyện này cho nàng vậy.

Thế nhưng Ngọc Lan vẫn cười khi đánh sang chuyện khác:

-Mà nhà Ngọc có bộ đầm nào không, vai trần thì càng tốt!

-Có...à không, không có bộ nào cả!

-Hi hi, vậy qua nhà mình đi, mình cho bạn thử vài bộ! Săn ăn trưa ở nhà mình luôn!

-Thế có tiện không?

-Gi chứ, chỉ cần Ngọc đồng ý là tiện nốt! Tạm biệt Phong nhé, Minh với Ngọc đi trước đây, lát gặp lại!

Nàng cầm tay Lam Ngọc kéo đi chẳng để Ngọc kịp nói lời nào cả. Vẻ như Ngọc Lan rất thích thú việc Lam Ngọc mặc những bộ đồ dễ thương. Ấy hẳn nàng cũng tò mò giống tôi, xem xem Lam Ngọc khoác lên mình những bộ ấy sẽ như thế nào.

Còn tôi thì cứ chưng hửng, đột nhiên hai người con gái trước mặt tôi bỏ đi hết tẹo cũng cảm thấy quê quê. Người ngoài nhìn vào đám tường tôi dè gãi bị cách mặt lắm cho nên Ngọc Lan với Lam Ngọc đi rồi tôi cũng nhanh chân ra bãi lấy xe về nhà nốt.

Kể từ khi hai chị em nhỏ Nhung về quê, tôi lại bắt đầu sống những chuỗi ngày như trước đây. Một mình, từ túc, tự lập, tự mình nấu tự mình ăn. Tuy có hơi buồn tẻ xúu khi không có ai trò chuyện những lúc rảnh rỗi nhưng bù vào đó tôi lại có một khối thời gian để suy nghĩ về những chuyện đã qua, những chuyện ở hiện tại và cả những chuyện ở trước mắt nữa.

Chỉ mới vài tháng trước đây thôi, ngôi nhà của tôi còn là một tổ ấm gia đình khi có sự hiện diện của Hoàng Mai. Em luôn là niềm vui nhỏ nhoi của tôi mỗi khi gặp chuyện gì đó buồn lòng. Từng tiếng đóng cửa, mở cửa, những tiếng xào nấu của em vẫn còn oang oang ở trong tâm trí của cho đến tận bây giờ. Nhưng nó đã không còn làm tôi cảm thấy day dứt nữa, nó đơn thuần chỉ là một kỉ niệm đẹp được được tôi lâu lâu lấy ra chùi rửa để nó không bị lãng quên theo thời gian.

Sau đó, ngôi nhà của tôi lại rờ thành một cái gánh xiếc khi hai chị em nhỏ Nhung chuyển đến. Những trò quậy phá của bé Linh và cả những lần móc câu của nhỏ Nhung là tôi gần như phát điên, không ngày nào tôi được yên thân với hai chị em nhà này cả. Nhưng tôi không phủ nhận rằng khoảng thời gian hai chị em chuyển đến đây là khoảng thời gian vui nhất từ trước đến giờ tôi có được. Chỉ là nói hơi quá đáng đến nỗi tôi phải nổi đóa lên thôi, còn lại mọi việc đều tốt.

Tự dưng tôi lại nghĩ đến con bé Linh và cả những cử chỉ nó đã ra hiệu cho tôi khi ở trên xe nữa. Nó làm tôi phải suy nghĩ rất nhiều. Đúng là con bé đã lớn thật. Thậm chí nó còn lớn hơn tất cả những đứa bạn cùng trang lứa như nó. Chỉ mới 14 tuổi thôi con bé đã biết mục đích của nó phải làm gì, chẳng bù với tôi lúc nào cũng chỉ thấy một màu đen tối trước mặt. Ấu thì ai cũng có cái số của người đó, cứ tiếp tục sống thôi vậy.

Sau khi chén no nê 4 chén com với nôi thịt kho tự làm, tôi mệt mỏi nằm vật ra ghế sofa định bụng làm một giấc trưa cho sáng khoái tinh thần. Nào đâu vừa nhắm mắt thì đã nghe tiếng thằng Toàn oang oang ngoài cổng:

-Phong đâu rồi ra mở cổng tao vào nào!

-Ồ chờ chút!

Tôi lều bều vác cái thân tàn mỏi mệt ra mở cổng cho nó. Nhưng trưa nay nó đi chỉ có một mình, không chở bé Phương theo như mọi thường. Tôi chắc rằng thằng này đang sợ nếu dẫn bé Phương theo thì phải cho em vào kế hoạch luôn, như thế thì thằng quỷ này làm sao chịu được. Ranh mãnh gì đâu!

-Khà, trời gì nóng như thiêu ầy!

Nó nằm bệt ra sàn gạch cho đỡ nực khi vừa nốc xong cốc nước lạnh tôi mới đưa.

-Thì tao có khác gì mày, này giờ chắc uống cả lít nước nước rồi đấy!

-Mà mấy nhỏ kia có tới chưa, gần 2h rồi!

-Chưa, con gái mà làm sao đến nhanh được!

Rồi đột nhiên nó ngồi bật dậy:

-Ê, lát qua nhà thằng Huy xong đi bơi không mày?

-Bơi á?

-Ồ, nóng thế này mà giờ về nhà chắc thành cái lò luyện đan quá!

-Nghe cũng được, nhưng biết mấy nhỏ con gái có chịu không?

-Chịu liền chứ gì, nóng nực thế mà!

-Để coi sao đã!

Chừng nửa tiếng sau cũng có tiếng thắng xe ở ngoài cổng. Tôi với thằng Toàn lật đật ra đón ngay vì tiếng xe đó là của Ngọc Lan và Lam Ngọc. Phải nói là tôi với thằng Toàn đã hóng Lam Ngọc từ lâu lắm rồi, xem xem nàng mặc đồ nữ tính sẽ như thế nào. Vậy mà khi gặp hai người họ, bọn tôi vẫn không khỏi bàng hoàng và chới với khi họ tháo bỏ chiếc váy che nắng lẫn áo khoác.

Ngọc Lan hôm nay có phần táo bạo hơn khi mặc một chiếc quần sóc jean ngang đùi phối với áo voan sát vai phơi ra cặp chân dài miên man và đôi vai trắng ngần nhìn gọi cảm vô cùng tận.

Còn Lam Ngọc, nàng không táo bạo như Ngọc Lan nhưng nhìn rất ư là quyến rũ với bộ váy voan vai trần cộng thêm đôi san đan cao gót nữa làm nàng đã cao này lại cao hững hờ đến nỗi tôi với thằng Toàn chả dám đứng gần. Mặc dù thằng Toàn cao hơn tôi nhưng khi so nó với Lam Ngọc thì còn thua gần một cái đầu với cái đôi san đan ấy.

-Nè, hai tui mình có đẹp hông mà nhìn dữ thế?

-Ui trùi, số dzách rồi! Kiểu này thằng nào mà không đồ thằng đó là bê đê chắc cú luôn!

-Hừ, nói quá lời rồi đấy! Mà mặc mấy bộ này vương vãi quá đi mất!

Lam Ngọc nhăn mặt sửa đi sửa lại chiếc váy làm Ngọc Lan cười xòa vỗ vai nàng:

-Thôi đẹp rồi sửa làm gì nữa! Lúc đầu là thế đấy, dần sẽ quen thôi!

-Phải đó hề hề, đẹp mà!

-Hừ!

Thằng Toàn vừa xu nịnh vài câu thì Lam Ngọc đã lờm nó muốn tót lửa. Thấy vậy nên tôi mở lời can ngăn:

-Được rồi, hai người vào nhà uống tí nước đi!

-Ra đây là nhà Phong đó à?

-À, hình như Lam Ngọc chưa đến nhà mình lần nào phải không?

-Phải đó, cũng nhờ có Lanna thôi

-Hề hề, vậy mời hai người theo thằng Toàn vào nhà tham quan, mình ở đây đóng cổng cho!

-Hi, vậy làm phiền Phong nhá!

Nói rồi nàng cùng Ngọc Lan thung thủng vào nhà cùng với thằng Toàn. Nhưng người làm tôi chú ý nhất vẫn là Lam Ngọc. Bộ váy nàng đang mặc hiện giờ làm tôi liên tưởng đến bộ váy hồng nàng mặc hôm mừng 3 tết khi tôi bắt gặp nàng ở công viên Tao Đàn. Nàng hôm đó và nàng bây giờ đều đậm thắm, dịu dàng như nhau. Chỉ khác ở một chỗ hôm nay tôi được tận mắt thấy nàng mặc như thế còn hôm đó tôi chỉ thoáng thấy từ đằng xa mà thôi. Quả đúng là một nét đẹp thật tuyệt vời.

-Nè, bị trời trông rồi hả? Sao đứng mãi vậy?

-Ố Ngọc...?

Tôi giật thót khi Lam Ngọc giờ đây đang đứng trước mặt tôi sừng sững. Nàng nhử mày nhìn tôi làm đôi má trở nên mím mím đến nỗi có thể thấy rõ cả

những mạch máu bé li ti.

Cố gắng trấn tĩnh tôi đáp lời nàng:

-Hồng có gì, chỉ tại đang nghĩ...à...

-Nghĩ gì?

-Thì...

-Thì thế nào...?

Nàng vừa nhìn tôi vừa bẻ tay rôm rốp làm tôi sợ khiếp vía lỗ miệng:

-Thì đang nghĩ tới Ngọc...

-Hơ, nghĩ cái gì? – Nàng càng áp sát.

-Thì hôm nay...

-Hôm nay sao?

-Đẹp quá...

-Hừ, đồ dè dỏ mồm!

Nàng quay sang chỗ khác che đi đôi má đã ứng hồng không biết là do nắng gắt hay là do việc gì khác nhưng dù gì nó cũng dễ thương cực.

Để tránh cảm giác ngượng ngùng tôi vội đánh sang chuyện khác:

-À Ngọc ra đây có việc gì vậy?

-Ngọc ra đây lấy áo khoác vào, thấy Phong đứng ngây ra nên Ngọc thắc mắc!

-Hê hê, giờ gì biết rồi! vào nhà thôi!

-Hừm, quả là kì lạ!

Nàng nhìn tôi nghi hoặc nhưng cũng bước theo tôi vào nhà vì không có bằng cứ gì để bắt bẻ. Vậy mà trời xui đất khiến cỡ nào trong lúc tán chuyện lại khiến tôi buột miệng nói ra câu hỏi tôi thắc mắc bấy lâu nay:

-À, cái bữa mừng 3 ở công viên Tao Đàn phải Ngọc không?

-Ồ, mừng 3 hả...

Đột nhiên nàng ấp úng không nói nên lời. Mãi một lúc sau mới bình tĩnh trở lại:

-À, tại bữa đó áo Ngọc bị ướt nên mượn bộ đầm của mẹ mặc đấy!

-Thảo nào, lúc đó Phong cứ tưởng nhìn nhầm hóa ra là Ngọc thật! Nhưng mà tại sao Ngọc lại chạy?

-Tại lúc đó có việc gấp nên không kịp chào Phong!

Trước câu trả lời tự tin của Lam Ngọc, tôi chẳng thể nào bắt lỗi được điểm gì nên đành ngậm ngùi cùng nàng bước vào nhà với đầy sự thắc mắc. Nhưng điều đó nhanh chóng bị tôi cho qua một bên khi vừa vào nhà đã thấy thằng Toàn cô hồn đang cho Ngọc Lan xem mấy tấm hình hồi còn nhỏ của tôi.

Tức tối tôi vội chạy đến giật phắt lại sẵn tiện cốc cho nó một cái nhá lửa:

-Cái thằng này, tao bảo mày dẫn đi tham quan chứ có phải xem ảnh tao đâu!

-Ui da, cái thằng! Thì mày dặn tao là dẫn đi tham quan phải không?

-Ồ đương nhiên!

-Đó, đi tham quan thì phải tìm hiểu lịch sử của nơi này chứ!

-Lịch lịch tíia cưng...!

Tôi nổi máu định cốc cho nó thêm mấy cái nhưng Ngọc Lan đã kịp ngăn lại:

-Thôi mà, có gì đâu mà giận!

-Hic, hình hài nhỏ của Phong mà!

-Cũng dễ thương chứ bộ, nhất là tấm này nè!

Ngọc Lan cười đùa giờ tấm hình đang cầm trên tay lên làm Lam Ngọc cũng phải chú ý.

Nhưng hơi oi tấm hình đó chẳng phải hình đang hoàng gì mà là tấm hình tôi cời trường tắm mưa chẳng biết chụp từ thời cổ lũy nào, tôi trong hình còn bé tí chưa đến 5 tuổi. Vậy mà Ngọc Lan chẳng ngượng ngùng gì, lại còn nhìn bức ảnh vừa cười nữa chứ. Còn Lam Ngọc thì đỡ hơn một tý khi em chỉ cười mỉm, nhưng bù vào đó là những cái lắc đầu đầy sự trêu chọc. Con gái thời nay sao vậy trời, nhìn thấy hình vậy ko mắc cỡ mà còn khoái chí nữa, thiệt là hết nói nổi.

-Trời ơi là trời, trả đây cho tui mấy cô!

-Hui, cho mình xin tấm này nhé, hi hi!

Ngọc Lan cười tươi phe phẩy tấm hình:

-Thôi, tấm đó có gì đâu mà lấy! Nếu muốn mình đưa tấm khác nè!

-Hông thích, thích tấm này hà!

-Uầy, giờ có trả hông đây hay đợi Phong dùng vũ lực!

-Muốn lấy chứ gì, đó...nè...lấy đi!

-Ặc...

Thực ra tôi cũng muốn lấy lắm nhưng Ngọc Lan đã nhét tấm hình vào trong chiếc áo của nàng rồi làm sao mà lấy đây. Cho dù tôi có bạo gan lấy thiệt thì cũng mang tội dè xòm mà thôi.

Bí cách tôi đành xui xị chấp nhận thương đau:

-Thôi, muốn lấy thì lấy đi, đừng có rêu rao với người khác đấy!

-Hi hi, cái đấy thì khỏi lo! Mình là mình kín miệng lắm nhé!

-Uầy rồi!

-Ui cái thằng, người ta xin có tấm hình về làm kỉ niệm cũng ki bo!

Toàn phờn ngoặc miệng trêu đùa tôi.

-Tô bà mầy! Tại mầy cả đấy, đứng lại tao thẳng cô hồn!

Tôi tức tới rượt nó chạy như điên ra đến tận ngoài đường.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Thực ra việc nhờ Lan với Ngọc mặc đồ thể này cũng chỉ là kế hoạch dự phòng của thằng Toàn mà thôi. Cái cốt là để ngắm Lam Ngọc xem như thế nào chứ chắc gì phải dùng kế hoạch đó với tụi thằng Huy. Nhưng mà cũng chưa chắc ăn là mời tụi nó đi liền được bởi vì trường của tụi nó cũng tổ chức cắm trại giống bọn tôi cho nên cứ dự phòng trước cho mọi chuyện đã.

Đường đến nhà của thằng Huy cũng không xa mấy, nhưng qua nhiều khúc cua nên bọn tôi cũng đâm ngán. Hôm nay đáng lẽ ra bọn nó phải đi học ấy chứ nhưng mà vừa nãy lúc tôi gọi thì nó bảo là nó cúp học đi chơi điện tử, cũng may là tôi dặn nó ở nhà chờ bọn tôi đến chứ nếu không thì coi như công

cốc rồi.

Chừng gần 10 phút đi bằng xe đạp, bọn tôi cũng đến trước cổng nhà nó. Tôi ngoặc miệng quát lớn:

-Ồi Huy ơi, tụi tao tới rồi nè!

-Ồ, chờ tý!

Chốc sau đã nghe tiếng dép lẹp xẹp của nó:

-Tụi bây làm gì mà qua nhà tao đông vậy?

-Hề hề, thì nhờ chút chuyện ấy mà! Vào nhà đi hần nói!

Tôi cười hiểm đây lưng nó vào nhà.

Nhà của thằng Huy thì không có ghế sofa, chỉ có cái bàn xếp tròn dùng để tiếp khách nên bọn tôi ngồi quay quần bên cái bàn đó nói chuyện với nó:

-Đây, hôm nay tụi tao tới nhờ mày một xúu việc thôi!

-Việc gì nói đi, tao còn có kèo chơi điện tử nữa!

-Rồi, vào đề luôn! Tụi tao tính nhờ mày với thằng Bình, thằng Tú phụ lớp tao tham gia hội trại kì này!

-Ê bớt giỡn! Tao vừa định trốn hội trại trường tao giờ gặp tụi mày nữa

Tôi vẫn tiếp tục thuyết phục:

-Thì giúp bọn tao một cái, mày biết lớp tao ít nam mà, hội diễn viên nghệ tụi bây đã giúp một lần rồi còn gì?

-Thì cái đó khác, cái này khác!

-Cái đó khác sao, cũng là giúp chứ gì?

-Lần đó tại tao bị mày lôi kéo thôi!

-Túm lại là không chịu giúp chứ gì?

-Thì vậy đó! Mày kiếm người khác đi!

-Được, mày...

-Hi hi, để mình nói với bạn Huy một chút nào!

Đột nhiên Ngọc Lan chen vào giữa hai chúng tôi cười xòa.

-Bạn Huy lúc trước cùng tập văn nghệ ở nhà mình đúng không?

-À ờ, tui đây!

-Chuyện cũng không có gì khó khăn đâu mà, bạn giúp lớp mình một tý thôi, bảo đảm bạn sẽ thích ngay.

-Uầy, có gì đâu mà thích chứ?

Rồi nàng gác tay lên vai nó nhích lại gần:

-Có chứ sao không? Bộ Huy hông thấy sao?

-Ồ ó, thấy gì...?

-Thì đó...

Nàng neho mắt cười duyên làm thằng Huy muốn rụng rời.

Xem chừng thì thằng này đã bị ngấm thuốc mê của Ngọc Lan mất rồi. Tôi ngồi ngoài còn chịu không nổi đây hướng chỉ là thằng Huy tay mơ này, đúng là tài diễn kịch của Ngọc Lan có thừa. Còn nhớ hồi đầu năm nàng cũng từng làm tôi suýt chết bao phen bởi cái biệt tài này. Giờ thì thằng Huy là nạn nhân tiếp theo của nàng. Biết sao được, lớp tôi cần nhân lực mà, chỉ còn cách ngồi nhìn thằng Huy bị chèo kéo từ từ thôi.

-Hi, vậy bạn giúp lớp mình một tay nhé

-Đề tui suy nghĩ lại đã!

-Cần gì phải suy nghĩ chứ, sự lựa chọn đúng đắn mà – Rồi nàng quay sang Lam Ngọc – À, Ngọc ơi, đưa mình cuốn sổ ghi danh đi!

-Tui nói đợi tý đã!

Thằng Huy bối rối đứng trúng tay của Ngọc Lan làm cuốn sổ rớt xuống đất. Viễn tưởng nàng sẽ nổi trận lôi đình với thằng này vì cái tật cái lời người đẹp thế mà ai ngờ nàng lại mỉm cười như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Rồi Ngọc Lan bỗng đứng đứng lên, khom người xuống nhặt cuốn sổ làm cổ áo nàng chùn xuống lộ ra thoáng thấp vùng “thiên đường chết” làm cả tôi, thằng Huy lẫn thằng Toàn đều trở mặt sững sốt trước độ bạo của nàng. Quả đúng là một cái bẫy đầy sự cám dỗ.

-Xong rồi, cũng may là chẳng bị dơ gì! Ghi tên họ của bạn vào đi, sẵn ghi luôn 2 bạn kia nữa nhá!

-À ờ, rồi rồi!

Trước sự quyến rũ của Ngọc Lan, thằng Huy chẳng biết làm gì hơn ngoài gật đầu răm rắp. Vì cơ bản trình độ li đòn của thằng này còn rất kém, chẳng chịu trâu được bao lâu. Nhưng cũng chẳng trách nó được, đến thằng Toàn còn suýt bị điều đứng với Ngọc Lan trong tình huống lúc này mà huống chi là thằng Huy non nớt này.

Thế là đã xong việc ghi danh trại sinh cho cả lớp. Với số lượng nam như thế này, lớp tôi dư sức tham dự môn kéo co với đủ lực lượng hùng hậu mà không cần phải kiêng nể lớp nào. Ngoài ra việc dựng trại sẽ nhẹ đi chút đỉnh khi có thêm 3 thằng nam vào nữa để san sẻ việc cưa cây, khuôn vác đồ, và lật vật các thứ khác, khỏe gì đâu!

Ra đến ngoài đầu đường cách nhà thằng Huy không xa, thằng Toàn bắt đầu ba hoa:

-Hề hề, thấy kế hoạch dự trù của tui chưa, vỗ tay cái nào!

-Xừ, hình như tôi thấy ông suốt buổi đâu có nói tiếng nào đâu Toàn!

-Ồ, cái đấy gọi là ẩn danh quan sát trận địa đấy! Bởi vì mọi người làm quá tốt nên tui đâu có cần ra mặt hen!

Nó nhướn mày gác tay lên vai của Ngọc Lan nhưng nhanh chóng bị nàng thúc một cú vào hông muốn ná thờ:

-Còn nói, Toàn chỉ ngồi chơi chẳng nói gì! Có biết mình phải cực nhọc lắm không?

-Thôi thôi, tui biết rồi! Công của mọi người hết chứ gì! Cơ mà hề hề Lanna lúc này nhìn gọi cảm ghê luôn ấy nhỉ!

-Hừm, gương mặt chết đi được ấy chứ! Thôi không nhắc đến nữa, bây giờ đi đâu nữa đây!

Chỉ chờ có thế, thằng Toàn vào đề luôn không cần giới thiệu:

-Trời nóng thế này thì đi bơi đi! Thấy sao Lanna?

-Ô, mình thấy cũng hay đó! Còn Ngọc có đi không?

-Thôi, mình không đi đâu!

Ngay lập tức cả bọn tôi đều ngạc nhiên:

-Ừa, sao thế! Tưởng một người yêu thể thao như bà phải thích cái này chứ!

-Nói chung là không thích bơi!

-Thôi mà Ngọc, đi chung với bọn mình cho vui!

-Thôi, không được mà!

Thấy hai người kia năn nỉ quá tôi cũng chen mồm vào giúp một tay:

-À Ngọc này, lâu lâu có một lần mà, đi với nhóm đi!

-Việc này...

-Việc cái gì hông biết, đi thôi chần chờ gì – Rồi tôi nhá mắt sang hai người kia – Có lớp trưởng Lam Ngọc đi mới vui phải hông mọi người!

-Ừa, phải đó! Đi nào...!

Trước áp lực từ số đông, dù vẫn còn miễn cưỡng lắm nhưng nàng vẫn phải gật đầu đồng ý lời đề nghị của chúng tôi ngay.

Thật thì tôi cũng tò mò lắm. Như thằng Toàn đã nói, một người dáng hình thể thao như Lam Ngọc thế này thì tại sao lại chẳng muốn đi bơi cơ chứ. Do ngại ngại việc mặc đồ bơi chẳng? Nghe cũng có lí lắm, vì đó giờ Lam Ngọc đâu có mặc mấy loại đồ hở hang này lần nào đâu, toàn style áo sơ mi quần jean không mà. Thôi thì kệ vậy, dù gì nàng cũng đồng ý đi bơi rồi, cứ chờ xem thể nào đã.

Hồ bơi chúng tôi chọn là hồ bơi Vân Đồn, nằm ở quận 4 chắc chỗ bọn tôi không xa, chỉ tầm 4-5km qua cầu kênh Tè là đến. Đặc điểm của hồ bơi này là khắp hồ đều sâu 2m, nên rất thích hợp để bơi rèn luyện thể lực dành cho người lớn. Lúc trước tôi cũng có đến đây mấy lần nhưng vì bận quá cũng bỏ hẳn.

Mà thật ra tôi biết ý của thằng Toàn rủ đi bơi chẳng phải tốt lành gì. Tránh nóng cũng là một phần đấy nhưng chủ yếu là để ngắm hai nàng mặc đồ bơi thể nào thôi. Tôi dư sức biết dụng ý của nó mà. Nhưng thú thật thì tôi cũng tò mò lắm, cùng là con trai với nhau cả nên mấy vụ này tôi cũng có chút hứng thú. Cho nên bọn tôi thay quần bơi xong liền đứng khởi động tay chân để chờ bên nữ ra, cũng để ra oai với mấy đứa con gái khác nữa.

Mà chỉ nói thể thôi chứ ra oai được khi gì đâu. Tuy là dân học võ nhưng tôi chỉ chú trọng tới tốc độ và sự linh hoạt nên hầu như ít chú ý đến phần thể lực và thể hình nên nhìn tôi cứ như cò hương vậy. Còn thằng Toàn thì đỡ hơn một tí, chắc là do học theo khuôn khổ của taekwondo nên nó có vẻ khỏe khoắn lắm, cơ nào ra cơ nấy chất nịch. Nhưng nói về thể hình thì chắc chỉ có thằng Huy là trùm trong đám bọn tôi, chẳng những cao mà nó còn to con nữa, đó là kết quả bao năm khuôn vác đồ cộng với đá banh, đánh nhau trường kì nên biệt danh Huy đô mới hình thành từ đó.

Chừng chốc sau, Ngọc Lan cũng từ từ bước ra từ phòng thay đồ. Cả tôi lẫn thằng Toàn đều phải giật thót vì cái thân hình quyến rũ của nàng lúc này. Quá là táo bạo, quá là bốc lửa. Nếu như nàng không quấn cái khăn ngang hông thì tôi chắc rằng đã có ới thằng chết ngộp ở đây chứ không riêng gì tôi với thằng Toàn đâu.

-Chậc, 80!

Thằng Toàn bỗng vuốt cằm gật gù.

-Gi mà 80 mậy!

-Vòng 1 của con Lanna!

-Sặc, thằng bệnh hoạn!

-Bệnh hoạn gì, cái này gọi là phân tích sắc đẹp! Tao nhìn là ra ngay con số liền!

-Ừi, gì chứ cái này tao thấy sao sao ấy!

-Mày gay hả mày, phải có tý đầu óc quan sát chứ!

-Vậy bé Phương bao nhiêu?

Tự nhiên nó gật gù mặt tỏ vẻ rất gian xảo:

-84 mậy ạ!

-Sặc, thằng này bệnh hoạn quá mức quy định rồi!

-Gi mà 80, 84 thế?

Đột nhiên Ngọc Lan xuất hiện làm cả hai chúng tôi hú vía.

-Đâu, hề hề! Tui với thằng Phong đang cá cái cô kia sinh năm bao nhiêu ấy mà!

-Thiệt chứ! – Nàng nhíu mày.

-Thiệt luôn, chứ ngoài cái đó ra hai tui tui đâu có nói gì nữa đâu, ực!

Nghe vậy Ngọc Lan không truy cứu nữa, bèn hỏi sang chuyện khác:

-Mà hai người có thấy Lam Ngọc ở đâu không?

-Ừa, bộ hai người không đi chung với nhau hả?

-Có chứ nhưng khác phòng!

-Vậy chắc là chưa ra đấy thôi! Hóng thiệt

-Hóng gì?

Ngọc Lan bỗng hỏi các có khiến thằng Toàn lại một lần nữa giật thót:

-Ừc, thì ý Toàn nói là sốt ruột thiệt, tới giờ này chưa ra!

-Ừm, để chờ tý xem sao! Chắc Ngọc chưa quen mặc đồ bơi!

-Thế Lanna quen rồi hả?

-Hi, lúc trước mỗi tuần mình đều đi bơi một lần mà!

Vừa lúc đó, Lam Ngọc cũng từ từ bước ra làm tất cả mọi ánh mắt đều chú ý đến nàng.

Không phải nàng mặc đồ quá sắc sỡ gì, chỉ là một bộ đồ bơi bình thường được quần khăn ngang hông. Người ta chú ý đến Ngọc là vì vẻ mặt của nàng khi xuất hiện rất ư chi là rụt rè, bẽn lẽn. Trông nàng bây giờ cứ y như chú mèo lạc đến một nơi nào đó rất xa lạ. Hai tay nàng khoanh gượng gao trước ngực như đang cố sức chống chọi với một thứ gì đó khắc nghiệt lắm.

Nhưng với thằng Toàn lại khác, thứ khiến nó nhìn nàng sưng sốt chẳng phải là cung cách e thẹn đó.

Nó trở mặt bởi vì:

-Má ơi, 87!

-Mày nói cái gì Toàn?

-Con Ngọc...87!

-Tía mày, giờ còn để ý mấy cái đó nữa!

Tôi tức điên cốc đầu nó một cái rồi đau làm nó ôm đầu giãnh đành đập ăn vạ:

-Khi bố mày Phong, không nhìn thì để bố nhìn!

-O, cái thằng này lì! Lam Ngọc mà biết được thế nào cũng...

-Cũng sao...?

Lại một lần nữa hai thằng tôi bỗng giật thót người khi Lam Ngọc giờ đây đang nhíu mày ngồi giữa hai bọn tôi với vẻ mặt cực kì sát thủ:

-Vừa nãy tôi có nghe 87 gì đấy, thế là thế nào?

-Ừc thì hề hề hai thằng mình chơi đoán năm sinh! Phải hông mày Toàn.

-Ồ phải phải, nhò kia sinh năm 87 mà cao to quá hề hề, nhìn khủng thiệt! Phải hông Phong!

-Phải tía cưng, đẹp dùm tao một cái! Lộ chuyện là hai thằng ngừi nhan như chơi đẩy con ạ!

Tôi nghiêng răng kẻ sát lỗ tai nó gần giọng tức tối.

-Giờ đây! Hai người nhìn gian quá, chắc đang âm mưu chuyện gì đấy hả?

-Phải đó, lúc nãy khi mình đến, họ con nói 80 này 80 nọ, chẳng biết là gì!

Ngọc Lan sẵn dịp hùng thêm tý xăng vào ngọn lửa đang bùng lên dữ dội của Lam Ngọc. May sao thằng này cũng nảy ra diệu kế thoát thân. Nó kéo tay tôi lao xuống hồ làm nước bắn tung tóe:

-Thôi, mình bơi đi! Chứ bàn chuyện hoài nóng bức lắm!

-Hi, phải đó chờ mình với!

Ngọc Lan cũng háo hức tháo khăn chui xuống hồ một phát cực đẹp.

-Ú chà, nhảy đẹp! 10 điểm nghen! – Toàn phớn khoái chí.

-Hi hi, đi bơi nhiều nên quen ấy mà!

- Thế có muốn bơi đua không, ai dai sức bơi lâu nhất là thắng!

- Hi, được đó! Môn nào chứ môn này mình không thua Toàn đâu!

Rồi Ngọc Lan quay sang tôi:

- Phong tham gia chứ?

- Ồ hề hề, chắc là được! Hồi đó cũng có lợi sông lợi suối nên cũng rành chút chút!

Nhưng tôi đã lầm to. Điểm yếu chết người của tôi là thể lực mà muốn bơi theo nguyên tắc của thằng Toàn thì phải cần thể lực rất nhiều. Bằng chứng là khi tôi vừa bơi đến đầu hồ bên kia rồi quay trở lại đến giữa hồ thì đã bắt đầu thấm mệt, tay chân mỏi nhừ, thở không ra hơi.

Ấy thế mà hai người kia vẫn còn sức bơi hùng hục như canô làm tôi nhìn phát đã rùng mình.

Ngọc Lan thì khỏi nói rồi, chắc đã được học bơi từ nhỏ nên kỹ thuật bơi của nàng rất chuẩn, rất đẹp, vừa không tốn sức lại vừa rulong tới được một khoảng khá xa. Đồ rằng nàng có chấp tôi bơi trước 1/3 chặn đường cũng chẳng ăn nôi, kinh khủng gì đâu!

Còn thằng Toàn lại khác, kỹ thuật bơi của thằng này cũng không phải tài giỏi gì. Cái mà nó chiếm ưu thế so với Lan chính là thể lực. Theo như tôi được biết, môi trường học taekwondo rất khuôn phép và rất chú trọng thể chất. Chỉ cần lơ là tập luyện thôi thì đã ăn no đòn rồi huống chi là những việc vi phạm khác. Cho nên nếu xét về cuộc thi kì này, tôi dám cá người chiếm ưu thế hơn chính là thằng Toàn. Nhưng cứ chờ kết quả xem sao đã.

Nhưng khi quan sát hai người này bơi thi với nhau tôi đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Giật mình chợt nhớ ra, tôi mới phát giác rằng này giờ Lam Ngọc vẫn chưa xuống nước. Nàng còn ngồi trên thành hồ nhìn chúng với vẻ mặt hết sức đăm chiêu và buồn bã. Có đôi lúc nàng cho hai chân mình xuống nước, nhưng rồi lại rút lên nhanh chóng sau đó.

Tôi tò mò lắm, nên bèn bơi đến gần chỗ nàng ngồi dò hỏi:

- Ngọc này, sao không xuống đi! Mọi người đang bơi vui mà!

- Có phải hồ này sâu 2m phải không?

- Ừa, hồ người lớn mà!

- Vậy thôi... Ngọc không bơi đâu!

Ngạc nhiên, tôi trở mặt:

- Ồ, sao thế! Xuống đi chứ!

- Ngọc nói là không xuống mà!

- Vì sao...?

- Vì...

Nàng đột nhiên ngưng đoạn, hai bàn tay bắt đầu đan lại với nhau.

- Sao thế, nói đi!

- Vì Ngọc...

- Không sao, cứ nói!

- Ngọc... không biết bơi!!!

Nàng nhắm mắt, mím môi làm cho hai gò má cứ phùng ra đỏ lựng.

Khi nghe được lí do này. Hàng tá câu hỏi lại xuất hiện trong đầu tôi. Đáng lí ra một người năng động như Lam Ngọc phải rành mấy môn thể thao như thế này chứ. Nhưng trăm nghĩ không bằng một hỏi, tôi bèn thực thi ngay:

- Sao Ngọc lại không biết bơi?

- Việc này cần phải hỏi sao, tất cả là vì...

Nàng bỗng nghẹn giọng không nói nữa.

- Vì sao, khó nói lắm à?

- 10 năm tập võ thì có gì để nói đâu chứ!

Bất giác, tôi nhìn nàng, nàng cũng nhìn tôi, hai đứa cứ nhìn nhau mãi chẳng nói được lời nào. Nhưng rồi những cảm giác áy náy bắt đầu xâm chiếm, ngăn không cho tôi nhìn nàng nữa. Tôi quay đi, nhìn về phía thẳng Toàn và Ngọc Lan bây giờ vẫn còn bơi đùa với nhau. Tự dưng trong lòng tôi lại nảy sinh một ý định táo bạo.

Khẽ quay về nhìn Lam Ngọc vẫn còn đang dùng tay khua liu liu làn nước mát lạnh, tôi đánh bạo:

- Ngọc này...

- Hờ?

- Để Phong dạy Ngọc bơi nhé?

- Dạy bơi ư?

- Ủ, nếu Ngọc muốn Phong sẽ dạy Ngọc mỗi tuần chủ nhật!

Nàng nhìn tôi rồi khẽ nhìn về làn nước mát lạnh đang trôi lặng lẽ dưới chân mà không nói gì. Tôi đã nói hết ý của mình rồi nên không biết nói thêm câu nào nữa cả, chỉ biết nhìn nàng với ánh mắt trông đợi một câu trả lời vang lên từ đôi môi xinh xắn kia.

Thế rồi sau một lúc đứng đưa đôi chân thon dài, nàng cũng áp ứng mở lời:

- Thế... học bơi có khó không?

- Hề hề, không khó đâu! Nhưng Ngọc phải kiên trì chút xíu và không được bỏ cuộc!

- Cái đấy thì Ngọc làm được! Thế chừng nào mới bắt đầu?

Tôi nhìn một lượt hồ nước xung quanh rồi quay lại:

- Học ngay bây giờ đi! Hồ đang vắng người mà!

- Được không đấy?

- Được mà, Ngọc xuống đây Phong hướng dẫn từ từ cho!

Lam Ngọc rụt rè trượt từ từ xuống hồ nước mát lạnh. Có lẽ vì chưa biết được độ sâu của hồ nên khi vừa nhảy xuống nàng đã hụt chân chìm sâu xuống dưới đáy. Tôi hốt hoảng lặn xuống kéo nàng lên trấn tĩnh:

- Ngọc có sao không?

- Ngọc không học bơi nữa đâu cho Ngọc lên đi!

Nàng níu vai tôi cứng ngắc trong sắc mặt sợ hãi lắm. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nàng sợ sệt như vậy nhưng thiết nghĩ còn người ta khi bị đẩy vào tình cảnh nguy cấp như thế này ai mà chẳng sợ. Thế nên tôi nghiêm mặt trấn an:

- Đừng sợ, lúc này Ngọc nói là sẽ không bỏ cuộc rồi mà! Cố gắng lên!

- Nhưng nước sâu quá!

- Không sao, bây giờ Phong đưa Ngọc lại thành hồ để Ngọc tập làm quen với nước trước nhé!

- Ừm...

Tôi đưa nàng đến thành hồ, cho nàng tập nín thở dưới nước để quen với áp lực trước khi học bơi. Điều này khá quan trọng vì khi bơi nước sẽ tác động trực tiếp đến việc thở cho nên phải làm quen dần để ta không bị đuối sức trong quá trình bơi.

Lúc đầu Lam Ngọc chỉ nín thở được vài giây rồi ngoi lên thở hổn hển, trông mặt nàng muốn bỏ cuộc lắm nhưng vẫn tiếp tục cố gắng luyện tập. Đến một lúc sau cô về nàng đã quen dần nên thời gian nín thở đã lâu hơn được một ít và không còn bị hốt hoảng khi ngoi lên nữa. Thấy vậy tôi liền chuyển sang bài học tiếp theo:

- Được rồi, việc làm quen coi như đã ổn! Bây giờ đến phần kỹ thuật bơi nhé!

- Phần đó như thế nào?

- Hề hề, cũng không khó lắm! Ngọc chỉ cần vịn vào thành hồ rồi đạp chân cho thân nổi lên thôi, nếu đúng kỹ thuật sẽ nổi dễ dàng mà không cần dùng

quá nhiều sức.

-Ừm, để Ngọc thử!

Nói rồi nàng làm theo lời tôi, dùng tay vịn vào thành hồ mà ra sức đạp chân. Nhưng chưa đầy 10 giây, nàng đã buông lỏng không đạp nữa.

-Gì vậy?

-Nặng chân quá, như thế này còn hơn chạy bộ nữa!

-Phải rán thôi, lúc đầu học nó thế mà!

Nhưng tôi chưa kịp nói thêm thì nàng đã hướng sự chú ý của mình về phía sau lưng tôi. Theo bản năng tôi quay về sau thì cả Ngọc Lan lẫn thằng Toàn đã ở sờ sờ phía sau từ lúc nào. Cả hai đang nhìn tôi với đôi mắt hết sức ngạc nhiên cứ y như người ngoài hành tinh đang đứng trước mặt họ vậy.

Trước tình huống cực kì nhạy cảm đó, tôi buộc miệng tìm đường lui ngay:

-À, hai người thi xong rồi đó à? Ai thắng vậy?

-Vẫn chưa, đang bơi đột nhiên không thấy mày nữa nên mới dạt vào đây đấy!

-Sao Phong lại bỏ thi giữa chừng vậy?

-Ừay, mọi người bình tĩnh nào để Phong giải thích đã! Tại Phong không có sức bơi nên chịu thua từ sớm, và lại Lam Ngọc...

Tôi bỗng ngưng ngưng nhìn về phía nàng. Như hiểu được ý, Lam Ngọc khẽ gật đầu để tôi kể tiếp sự việc.

-...Lam Ngọc không biết bơi nên Phong chỉ muốn dạy bạn ấy bơi thôi!

-Thật chứ Ngọc?

-Thật, mình chưa nói dối bao giờ!

Lam Ngọc lúng túng đáp lời. Chắc nàng ngưng ngưng lắm, ai đời bí mật của mình lại để nhiều người biết được chứ. Nhưng nếu không nói ra chúng tôi sẽ bị nghi ngờ ngay lúc đó hậu quả sẽ càng khó lường hơn. Thôi thì đành tạ tội với nàng sau vậy, còn giờ thì phải lo việc triều chính trước đã.

Khi nghe Lam Ngọc không biết bơi, mặt thằng Toàn liền phớn ra:

-À, thì ra bà này cũng...hề hề!

-Cũng sao, hử?

-Hông có gì hề hề, không biết bơi à?

-Ông đang mỉa mai tôi đấy à Toàn?

Lam Ngọc tức điên nhắm nhe nắm đấm trước mặt thằng Toàn, nhưng thằng quý này xem ra chẳng si nhê:

-Gi, muốn dùng tui làm mộc nhân à, ra đây mà dùng!

Nó có ý bơi ra xa để khiêu khích Lam Ngọc vì cơ bản điểm yếu của nàng là không thể bơi được.

Nhưng mặc cho hai người đó cứ chọc ghẹo nhau. Sau khi nhìn xung quanh một hồi, tôi chợt phát hoảng khi chẳng thấy Ngọc Lan ở đâu cả. Nàng chỉ vừa mới ở đây, nếu đã lên khỏi hồ đáng lí ra tôi phải biết.

Đột nhiên linh tính mách bảo tôi nhìn thẳng xuống đáy hồ. Qua làn nước xanh lơ, tôi đã thấy nàng. Phải, tôi đã thấy Ngọc Lan đang bất tỉnh ở dưới đó. Chẳng thể chần chừ, tôi vội lao mình xuống đáy hồ lạnh ngắt, dùng hết sức bình sinh của mình lôi Ngọc Lan lên nhanh nhất có thể.

-Hai người phụ tui kéo Lanna lên bờ, nhanh!

Tôi găm gục gọi thằng Toàn và Lam Ngọc như ra lệnh. Hai người đó có vẻ sững sốt lắm, nhưng cũng vội leo lên bờ kéo Ngọc Lan lên hộ tôi.

-Con Lanna bị gì thế mày?

-Tao không biết, lúc tao phát hiện thì Lanna đã chìm dưới đáy hồ rồi!

-Để tôi xem!

Lam Ngọc áp tai mình vào mũi của Ngọc Lan dò xét. Nhưng không lâu sau đó nàng liền biến sắc:

-Ngưng thờ rồi?

-Cái gì?

-Lanna ngưng thờ rồi! mấy cậu tránh ra một bên đi!

Lam Ngọc đẩy hai tụi tôi ra một bên rồi cuối xuống tiến hành hô hấp nhân tạo cho Ngọc Lan. Trông sắc mặt của Lan giờ đây tím tái quá, nó làm lòng tôi nóng như lửa đốt nhưng chẳng thể nào làm được gì ngoài ngồi nhìn Lam Ngọc đang từng bước giành lại sự sống cho nàng.

Và rồi thần may mắn cũng đã mỉm cười. Sau một lúc được hô hấp nhân tạo, Ngọc Lan đã dần hồi tỉnh. Nàng ho sặc sụa từng ngụm nước trong miệng ra ngoài nhìn phát tội.

Lam Ngọc vội đỡ nàng ngồi dậy nhẹ nhàng vỗ lưng:

-Sao rồi, có thấy không khỏe chỗ nào không?

-Ừm, không có gì! Cảm ơn Ngọc nhé!

-Hừm, mình chỉ góp một chút công thôi, người mà bạn phải cảm ơn là Phong đấy! Chính Phong đã phát hiện ra bạn!

Vừa nghe, Ngọc Lan liền khẽ nhìn tôi, đôi mắt xanh của nàng lại một lần nữa khoét sâu vào tim tôi đến rung động. Đôi môi nhỏ xinh của nàng khẽ cong lên thật dễ thương:

-Cảm ơn Phong nhé!

-U, không có gì! Nhưng sao Lanna lại đuổi nước vậy?

-Chuyện này..., cho mình giữ bí mật được không?

Nàng ấp úng không nói khiến chúng tôi dù tò mò lắm cũng phải gác chuyện ấy sang một bên.

Và buổi đi bơi hôm ấy đành phải kết thúc trong một không khí vô cùng nặng nề. Nếu lúc nãy tôi phát hiện ra chậm một tý chắc là đã không còn nhìn thấy nàng nữa rồi. Nhưng dù sao đi chăng nữa một thiên thần mắt xanh như nàng không thể nào gặp chuyện gì được, chắc chắn là như thế...chỉ ít là như thế...cho đến một lúc nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Tổng cộng chúng tôi có một tuần để chuẩn bị cho buổi cắm trại. Thoạt đầu nghe có vẻ khá ngắn nhưng so với công việc mà chúng tôi phải làm trong khoảng thời gian này thì cứ như dài đằng đẵng. Bởi lẽ chúng tôi chẳng làm việc gì ngoài luyện tập các trò chơi, cũng như các tiết mục cho buổi cắm trại này.

Thật vậy, nơi chúng tôi cắm trại là vườn Ông Mười ở quận 9. Nơi này thì đã có sẵn lều trại để cắm rồi, không cần chúng tôi phải cưa cây, chuẩn bị trại gì cho phiền phức cả. Mà cho dù có muốn chặt cây dựng trại cũng chẳng được. Thành phố thì làm gì có cây để chặt chứ, chặt bậy bạ bị công an dẫn lên phường như chơi.

Nhưng thay vào đó, hạng mục trang trí trại được đẩy lên cao nhất. Lớp nào lớp nấy đều muốn trại mình phải là trại đẹp nhất, lộng lẫy nhất, hoành tráng nhất. Hạng mục này không phải do đám con trai bọn tôi phụ trách mà là do Nhi Lùn, Kiều ọ và có cả...Hoàng Mai nữa. Tôi không cần biết là ai trong nhóm này, nhưng miễn là có Hoàng Mai tham gia, tôi chắc chắn nhóm đó sẽ không bao giờ thua kém bất kì nhóm nào cả

Nhưng nếu để mỗi nhóm tự thân luyện tập thì chẳng bao giờ có kết quả tốt được. Thế nên cả lớp tôi đều nhất quán sẽ tập trung tại một nơi nào đó rộng rãi sau mỗi buổi học để mỗi nhóm có thể tự luyện tập và sửa lỗi cho nhau nếu cần thiết.

Vấn đề lớn ở đây là bọn tôi sẽ đến nơi nào để luyện tập. Vì lần diễn văn nghệ lúc trước bọn tôi đã mượn nhà của Ngọc Lan rồi, không thể làm phiền nàng mãi được. Yêu cầu đặt ra ở đây là một ngôi nhà không cần khang trang nhưng phải có sân đủ rộng để bọn tôi luyện tập, bày binh bố trận các kiểu.

Sau khi xem xét gia cảnh từng người trong lớp, bọn tôi đã lọc ra được một số các ứng cử viên như: Lam Ngọc, Khanh Khờ, Thu lớp phó lao động và cả

Toàn phôn nữa.

Mà người đầu tiên loại bị loại khỏi danh sách chính là Lam Ngọc. Bởi lẽ theo như tôi biết toàn bộ phần sân trước nhà nàng là nền xi măng, nếu như phải luyện tập ở đó thế nào cũng bị thương tích, ảnh hưởng đến kết quả thi đua. Nhà Khanh khờ thì sân hơi nhỏ, và lại nhà nó nấu rượu thường xuyên, chắc sẽ không tiện. Còn nhỏ Thu lớp phó thì nhà quá khó tính, không muốn đông người đến nhà.

Xét đi xét lại, chỉ còn nhà thằng Toàn là lí tưởng nhất. Phần sân trước tuy không phải là nền cỏ hoàn toàn nhưng đỡ nguy hiểm hơn so với nơi khác. Và lại sân nhà thằng quý này rộng vô cùng, đủ chỗ cho cả đám kéo co của tôi và cả những nhóm tiết mục khác nữa thế nên địa điểm luyện tập không đâu khác chính là nhà nó.

Cơ mà trong lúc sinh hoạt lớp:

-Ê, tự nhiên cái chọn nhà tui vậy hả?

Toàn phôn trở mặt khi cả lớp quyết định đến nhà nó.

-Chứ còn nhà nào nữa đâu, chẳng lẽ cái ổ chuột nhà tao hử?

-Biết thế nhưng cũng phải coi xoay sở thế nào chứ kéo tới ngàn ngút tao chẳng kịp chuẩn bị gì?

-Toàn à, chiều lớp chút đi, vì lợi ích chung mà!

Bé Phương cũng thút tay nó nũng nịu.

-Ủầy thôi được rồi! Lợi ích thì lợi ích vậy.

-Hì, Toàn là nhất rồi!

Thế cho nên lớp tôi quyết định là sẽ luyện tập các tiết mục ở nhà nó vào mỗi buổi chiều tan học như lần diễn văn nghệ lúc trước. Xem ra tôi cũng chẳng khá hơn thằng Toàn là bao, ngoài tham dự kéo co tôi còn phải mua một số vật tư cần dùng cho các tiết mục nữa. Số là tôi được cả lớp phân công việc này vì đặc điểm nơi ở gần chợ, và lại nhà tôi gần sát bên cái siêu thị lottemart nên ai cũng dùng đẩy hết việc mua đồ cho tôi.

Nhưng số tôi không phải siêu nhẹ đến mức phải vác cái thân ra chợ mua đồ một mình. Cô Thanh đã đặc biệt cử thủ quỹ kiêm luôn lớp trưởng Lam Ngọc đi chung với tôi mua đồ cũng như trả giá các kiểu vì tôi là con trai mà, trả giá với người ta thì hơi kì. Và lại tôi cũng không có khiếu chọn đồ như đã nói lúc trước, cho tôi đi một mình kéo lại hư bột hư đường tiền mất mà đồ chẳng mua được gì.

Mà ngặt một nỗi, tôi quên dặn Lam Ngọc khu chợ gần nhà tôi đến 4h chiều mới bắt đầu bày bán. Cho nên chỉ mới xế trưa khi tôi còn đang say giấc nồng trên ghế sofa thì Lam ngọc đã đến nhấn chuông cổng inh ỏi.

Chẳng còn cách nào khác, tôi phải lều bều cái thân tàn ra mở cổng cho nàng:

-Oáp, Ngọc vào nhà ngồi chơi đi, chợ tới 4h mới mở cửa lận!

-Thế thì mình đi siêu thị trước!

-Ủầy, làm biếng lắm! để chiều đi chợ rồi sắm ghế luôn!

-Chậc, lại làm biếng rồi!

-Đi mà Ngọc, Phong buồn ngủ lắm! Hôm qua giờ thức khuya xem đá banh mà.

-Hừm, được rồi! Thiệt tình!

Nàng khẽ nhún mày nhìn tôi một lượt rồi miễn cưỡng dắt xe vào sân:

Hôm nay tôi hơi thất vọng khi nàng lại mặc áo sơ mi khoác ngoài áo thun như mọi thường. Trông chẳng còn nét nữ tính như lúc qua nhà thằng Huy nữa. Tôi là tôi muốn góp ý về cách ăn mặc lắm, nhưng nghĩ lại ăn mặc như thế nào là quyền của người khác nên tôi cũng không muốn đụng đến chi cho mich lòng. Cho nên vừa dẫn nàng vào nhà, tôi liền bay lên chiếc sofa tiếp tục chuyển du hành vào mơ của mình.

-Dậy mau, có Ngọc ở đây mà còn ngủ à?

Nàng tức tới đập tôi dậy khi thấy tôi nằm ngủ như chết.

-Thì Phong buồn ngủ mà! Ngọc cứ mở TV xem hay làm gì đó đi!

-Đâu được, nhà của Phong chứ có phải nhà của Ngọc đâu!

-Cứ coi như nhà của chung đi!

-Nhà chung...?

-À không, ý Phong là Ngọc cứ tự nhiên như nhà mình đi!

Ý thức được những gì mình vừa nói. Tôi vội bật dậy chữa lời ngay.

-Thiệt tình, mà nhà Phong có nước không? Oi bức quá!

-Ồ trong tủ lạnh sau bếp có mấy chai nước ướp lạnh ấy, Ngọc cứ lấy tự nhiên!

-Hừm, đồ lười biếng!

Nàng nhăn mũi nhìn tôi rồi bước ra sau bếp. Đến một lúc lâu sau lại nghe tiếng nàng vang lên nhưng với giọng pha một chút hốt hoảng.

-Trong tủ lạnh là nước gì vậy? Sau mùi vị kì quá!

-Nước bình thường mà đâu có gì đâu!

-Sao nó có vị cay cay, lại còn nóng bừng nữa!

Đột nhiên tôi giật thót cả người. Một loạt những ý nghĩ lại xuất hiện trong đầu tôi.

Tự nhiên trong tủ lạnh của tôi lại có thứ nước cay cay. Đồ giờ tôi đâu có uống nước gì ngoài mấy chai nước khoáng thủ sẵn trong tủ lạnh đâu. Nhưng sau khi vẫn óc suy nghĩ một hồi, tôi mới chợt nhớ ra vài tuần trước đây ba tôi có ghé thăm nhà cũng với một số bạn đồng môn để mở tiệc nhậu, sau đó chỗ rượu còn thừa được tôi đổ vào chai nước khoáng để cất trong tủ lạnh. Có thể Lam Ngọc đã uống nhầm chai rượu đó.

“Nếu như thế thì nguy rồi...”

Tôi vội bật dậy, chạy ngay vào trong bếp xem xét tình hình.

Vào đến nơi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi là Lam Ngọc giờ đang ngồi bệt xuống đất mặt mũi đỏ kè. Kế bên nàng là chai rượu giờ chỉ còn một nửa. Ấc hửn nàng đã nốc được nửa chai trước khi nhận ra đó là rượu.

Tôi vội vàng chạy đến đỡ nàng dậy:

-Ngọc sao rồi, có thấy mệt mỏi gì không?

-Hơ, đó là nước gì vậy! Sao càng lúc càng chóng mặt thế này!

-Phong xin lỗi, đó là chai rượu Phong sơ ý để trong ấy!

-Hức, đồ bất cẩn...

Nàng vung tay lên định đánh tôi nhưng chắc đã không còn sức nữa nên chỉ chạm nhẹ nắm đấm lên ngực tôi rồi buông lỏng hẳn.

Theo như tôi biết từ lượng của Lam Ngọc rất kém. Còn nhớ tiệc Noel năm rồi chỉ uống được vài ly là nàng đã gục lên gục xuống, đằng này lại nốc luôn nửa chai thì có thánh mới tỉnh nổi. Cho nên chẳng còn cách nào khác, tôi đành dìu nàng đến ghế sofa rồi lật đặt chạy vào bếp pha nước chanh cho nàng uống.

Cũng may, lục lọi trong tủ lạnh một lúc lâu tôi cũng kiếm được một trái chanh còn sót lại. Nhà con trai mà, tôi đâu dự trữ nhiều mấy thứ đó, tìm được một trái là quý rồi. Tuy nhiên khi tôi vừa lên tới phòng khách Lam Ngọc đã ngủ lim dim trên ghế sofa mất tiêu.

Tôi vội đặt ly nước chanh xuống bàn vực nàng dậy:

-Ngọc, dậy đi! Uống nước chanh cho tỉnh nè!

-Ừm, buồn ngủ quá!

-Buồn ngủ cũng phải rần, dậy!

Nhưng tôi có vực cỡ nào nàng vẫn nằm ì như một đồng thệ ngủ. Nếu cứ để mãi như thế có ngày mai nàng vẫn chưa tỉnh. Chẳng lẽ để nàng ngủ ở nhà tôi sao, như thế đâu có được chứ. Cho nên tôi bất đắc dĩ lôi nàng dậy, để nàng tựa vào vai mình rồi dứt từng muỗng nước chanh vào đôi môi đỏ mọng của nàng.

-Khục...

Cỗ lẽ vì quá khẩn trương nên tôi dứt cho nàng hơi nhanh khiến nàng phải sặc sụa nước chanh văng vào cả áo tôi ướt mem. Nhưng tôi vẫn kiên nhẫn dứt

cho nàng từng muỗng một cho đến khi ly nước chanh hết hoàn toàn.

Đến giờ phút này mặt mày của Lam Ngọc đã đỏ lựng cả lên, nóng bừng. Xem ra tác dụng của rượu hơi mạnh. Cũng chả trách, đồng nghiệp của ba tôi có một số người quê ở Bình Định nên rượu Bầu Đá xuất hiện trong bàn nhậu không phải là lạ. Mà rượu Bầu Đá thì khỏi phải nói, mạnh số dzách. Tôi uống một ly đã muốn dội ngược chứ huống chi là Lam Ngọc đây nốc gần nửa chai.

Để nàng nghỉ ngơi trên ghế sofa, tôi vội đi tắm vì cái áo của tôi lúc này cơ bản đã ướt mem vì nước chanh rồi, lại còn có cả mùi rượu nữa.

Xem ra Lam Ngọc chẳng những có điểm yếu, mà còn rất nhiều là đáng khác. Nào là không biết bơi, nào là không uống rượu được, lại còn gặp khó khăn với việc bày tỏ cảm xúc nữa. Liệu có phải đây là kết quả của việc giữ lời hứa với tôi không? Nếu thật là như thế thì chắc tôi phải ăn năn đến nửa đời còn lại mất, hại con gái người ta ra nông nổi thế này cơ mà.

Nhưng chỉ kịp nghĩ tới đó, một vấn đề khác lại xuất hiện khiến tôi phải vò đầu bứt tóc tìm cách giải quyết. Bởi lẽ lúc này khi vào nhà tắm tôi đã sợ ý quên mang đồ để thay nên giờ tôi đang đứng trong nhà tắm mà xung quanh chẳng có lấy một bộ dính da ngoài chiếc khăn tắm đang treo khiêu khích trên móc.

Cách duy nhất để giải quyết tình hình lúc này là chạy lên phòng tôi ở lầu trên để lấy đồ thay nhưng vị trí cầu thang với phòng khách khá gần nhau nếu như không muốn nói là sát bên. Điều đó đồng nghĩa với việc muốn đi lên cầu thang tôi phải chạy ngang qua phòng khách cũng là chạy ngang qua chỗ của Lam Ngọc nằm nghỉ. Nàng đang ngủ thì không sao nhưng nếu nàng đã thức rồi chắc tôi có nước độn thổ mới hết nhục.

Nhìn lại bộ quần áo cũ đã được tôi bỏ vào thao giặt, chẳng còn cách nào khác, tôi đành lấy cái khăn tắm quấn vào hông rồi hé cửa ra xem xét tình hình xung quanh.

Sau khi quan sát một hồi và chắc chắn là không có động tĩnh gì, tôi mới bắt đầu lấy trón mở tung cửa phóng một mạch hướng về phía cầu thang với tốc độ kinh hồn. Nhưng hồi ơi khi vừa ra khỏi căn bếp, một bóng đen từ đâu xuất hiện giữa đường chạy làm tôi hoảng hồn đâm sầm vào cái bóng đen đó lẫn cù mèo hết mấy vòng.

Một lúc sau tôi mới lồm cồm bò dậy cả người bây giờ ê ẩm như vừa đánh nhau mấy hiệp xong. Nhưng chỉ vừa mới định thần, tôi lại tiếp tục sững sờ khi cái bóng lúc nãy tôi đụng trúng chính là Lam Ngọc. Nàng giờ này đang nằm sõng soài trên sàn nhà đầu tóc bung ra rũ rượi chẳng nhìn rõ mặt nữa.

Tôi muốn lại xem nàng ra sao lắm, ngặt một nỗi tôi chỉ tò mò có cái khăn tắm trên người làm sao dám lại gần nàng chứ. Kéo chẳng hỏi thăm được gì lại bị ăn đấm cho như từ thì khổ. Nhưng đứng mãi một lúc lâu, nàng chẳng có biểu hiện gì chứng tỏ là đang tỉnh dậy cả. Nàng vẫn nằm bất động ở đó, không cử động, không sức sống.

Cảm thấy bất an, tôi từ từ tiến đến gần nàng một cách thận trọng từng bước một.

Khi đến đủ gần, tôi khẽ lay mặt nàng nhưng đáp lại chỉ có những lọn tóc rung rinh theo nhịp lắc của tôi.

-Ngọc, có sao không?

Tôi sốt sắng lay nàng mạnh hơn nhưng kết quả vẫn y hệt.

Lúc này tôi đã bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Đôi bàn tay tôi cứ rung lên mỗi khi chạm vào khuôn mặt mềm mại của nàng, cổ họng tôi trở nên khô khốc mỗi khi gọi nàng dậy.

Lam Ngọc đã hoàn toàn bất tỉnh.

Tôi cuống cuống bế sóc nàng dậy, đặt nàng xuống chiếc sofa ở phòng khách mà tìm mọi cách làm nàng hồi tỉnh. Lúc này do tôi gấp rút nên đã lao đi với tốc độ rất cao, chắc cú tông đó mạnh lắm, người thường chưa chắc đã chịu được huống chi là một người đang say rượu như nàng.

Nhưng bất chấp mọi cách từ bắt gió, chườm khăn ướt cho đến vãi mặt lấy mạnh nàng vẫn không tỉnh dậy được. Tôi lúc này đã rối trí cùng cực, tôi cứ ôm chặt nàng vào lòng một cách vô vọng trong khi nàng vẫn nhắm nghiền mắt như đang ngủ. Nếu Lam Ngọc có mệnh hệ gì chắc tôi chẳng thể nào tha thứ cho mình mất. Tất cả là tại tôi lười biếng, ham ngủ nên Lam Ngọc mới ra nông nổi thế. Bây giờ tôi phải làm thế nào để nàng tỉnh lại đây?

Đột nhiên trong lúc tuyệt vọng cùng cực, ngực tôi như có một thứ gì đó ấm áp đặt lên, nó di chuyển một cách gượng gạo vòng quanh rồi dừng lại ngay ở giữa ngực. Đó... chính là bàn tay mềm mại của Lam Ngọc, tôi không thể làm gì được, nàng đã hồi tỉnh, nàng đã tỉnh lại và bàn tay của nàng giờ này đang đặt trên ngực tôi, rụt rụt và ngượng ngùng.

Nàng mở mắt ngược lên nhìn tôi với giọng yếu ớt:

-Sao lại cời trần ôm Ngọc vậy?

-Ơ xin lỗi, tại Phong gấp quá chưa kịp thay đồ! Nhưng dù sao cũng tạ ơn trời phật Ngọc đã tỉnh rồi!

-Cơ thể Ngọc...đau quá!

-Phong không cố ý mà! Cho Phong xin lỗi nhé, cả việc để Ngọc uống nhầm chai rượu lúc nãy nữa!

-Không sao đâu, không có gì đâu!

Nàng mỉm môi áp ứng.

Lúc đầu tôi còn tưởng nàng đang mệt nên mới có những biểu hiện như thế nhưng không tốn bao lâu để tôi nhận biết được đó chính là do tôi. Từ nãy đến giờ tôi đã ôm nàng vào lòng chẳng biết bao lâu rồi, đã vậy tôi còn đang cời trần nữa, chiếc khăn tắm chỉ che được vón vện từ hông trở xuống. Nếu như đứa con gái nào mà không ngưng ngừng trong tình huống này hẳn phải có tinh thần thép mới như thế. Nhưng xem ra Lam Ngọc vẫn chưa luyện đến mức đó, nàng vẫn ngưng ngừng không dám nhìn tôi từ nãy đến giờ. Ngay cả tôi cũng vậy, kể từ khi biết được nguyên nhân, tim tôi bắt đầu đập mạnh, từ đó đến giờ ngoài Hoàng Mai ra tôi chẳng bao giờ cời trần trước bất cứ đứa con gái nào cả. Hôm nay tôi chỉ quần độc mỗi một chiếc khăn tắm, lại còn ôm cả Lam Ngọc nữa, thử hỏi tôi làm sao không có cảm giác chứ?

Vậy nên sau một lúc bối rối, tôi cũng lựa lời thoái lui:

-À, Ngọc khát không, để Phong đi lấy ít nước nhé!

Nhưng khi tôi vừa định nhô dậy, một bàn tay nào đó đã ghi lấy tay tôi.

Đó vẫn là tay của Lam Ngọc. Tuy nhiên trái với hành động của bàn tay, nàng chỉ e thẹn quay đi, đôi má của nàng giờ đây hiện lên một màu hồng ửng mê người. Bỗng dưng tôi thấy nàng xinh cực, cả đôi môi đỏ hồng lẫn hai gò má ửng hồng ấy cứ khoáy sâu vào tim tôi đến bối rối.

Lam Ngọc luôn là người dùng hành động thay cho lời nói, đối với nàng những lời nói hoa mỹ hoàn toàn không có một chút giá trị. Chỉ có những hành động thiết thực mới có thể đem lại sự chân thật nhất trong tâm trí của nàng. Đối với tôi cũng thế, tôi tôn trọng những hành động thiết thực hơn cả trăm nghìn lời giả tạo. Nhưng với hành động của Lam Ngọc lúc này, tôi có hơi bối rối.

Bàn tay nàng vẫn giữ chặt lấy tay tôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được nó đang run lên, ướt đầm với những giọt mồ hôi đang lăn dài trên đó. Tôi hiểu, tôi quá hiểu là đang khác, tất cả những gì nàng muốn nói, tất cả những gì nàng muốn bộc bạch, tôi đều hiểu.

Tôi khẽ nắm lấy bàn tay đó của Lam Ngọc, thì thầm vào tai nàng một cách nhẹ nhàng:

-Phong sẽ ở đây...

Ngay lập tức, nàng buông lỏng bàn tay mình ra. Khóe môi có hơi nhoen lên với đôi má lúc nào cũng hồng mừm mừm.

Tôi lại thò thè với nàng:

-Còn mệt không?

Gật.

-Ngủ đi, ngủ để lại sức!

Lắc đầu.

-Đừng lo, Phong không đi đâu hết!

Chỉ vừa nghe thế, sắc mặt của nàng liền giãn ra. Đôi mắt nàng bắt đầu khép lại, thế chỗ cho những giấc mơ tình tươm, đẹp đẽ trước mắt. Nó thật êm đềm, thật ấm áp. Nó ru nàng vào giấc ngủ dịu êm, nơi chỉ có nàng và những cảm xúc mong manh, bóng bẩy ngự trị.

Tôi cũng vậy, với lấy cái gối để kê lưng cho đỡ mỏi, tôi lại tiếp tục giấc ngủ trưa của mình. Một giấc ngủ trước đây tôi chưa bao giờ có được và chưa bao giờ dám nghĩ tới. Đây có thể là mơ nhưng tôi chắc chắn là không nhìn lầm. Lam Ngọc đang nằm gọn lôn trong lòng tôi, nàng đang ngủ và vẫn sẽ thế. Kể cả tôi...

Buổi trưa hôm đó qua thật mau. Chỉ mới thoáng chốc thôi những tia nắng gay gắt đã không còn nữa, thay vào đó là những tia nắng yếu ớt, già nua của buổi hoàng hôn chuẩn bị khuất sau những toà nhà cao ốc, những ngôi nhà nhiều tầng mọc sạt nhau trên cái đất Sài Gòn đất chật người đông này.

Tôi tỉnh dậy với tinh thần hết sức uể oải, dự là nếu tiếp tục nướng nữa chắc đến tối tôi còn chưa thức giấc.

Cố gắng ngồi dậy để rũ bỏ cơn buồn ngủ vẫn còn đeo bám trên người. Tôi vươn vai, bẻ khớp cho Toàn bộ cơ thể tỉnh hẳn. Nhưng tôi chỉ thực sự tỉnh giấc khi Lam Ngọc giờ này chẳng còn bên cạnh tôi nữa.

Vội vàng lục một bộ quần áo trong tủ đồ để thay, tôi vội vã chạy đi tìm nàng với tâm trạng cực kì hoang mang. Có phải vì nàng đã lỡ thấy gì đó trong lúc tôi ngủ nên mới bỏ đi như thế không? Hay còn điều gì kinh hoàng hơn thế nữa. Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn phải kiếm nàng cho bằng được. Xe của nàng còn trước sân, chắc chắn nàng chỉ ở đâu đó hoặc ra ngoài mua đồ chứ không bao giờ bỏ về như vậy.

Đột nhiên từ trên sân thượng vọng xuống những âm thanh nghe bịch bịch như tiếng đánh nhau.

Tôi lại hốt hải chạy lên tầng thượng để xem xét tình hình.

Sân thượng vốn là nơi để tôi tập võ với đủ cái công cụ tập từ bao cát, mộc nhân, thậm chí đệm cho đến trường côn. Vừa rồi những tiếng đánh ấy nghe rất chắc, rất mạnh, không phải là người có học võ thì không bao giờ đánh ra lực mạnh như thế.

Quả thật, khi vừa chạy lên Lam Ngọc đang đánh vào bao cát hết sức mãnh liệt. Từng đòn đá, từng đòn tay nàng xuất ra đòn nào đòn nấy chắc nịch, dứt khoát mãnh mẽ vô cùng. Nhìn nàng đánh mà tôi cứ sợ cái bao cát nhà tôi sẽ vỡ bất cứ lúc nào vậy.

Được một hồi tôi mới đi đến hỏi thăm nàng nhưng chỉ vừa đến gần, nàng đã xoay người tung một cú đá nhắm vào mặt tôi nhanh như cắt. Tôi giật thót đưa tay lên đỡ đòn thì bị kinh lực của đá ấy hất về sau một đoạn ngắn.

Chưa hết, khi tôi còn chưa kịp định thần thì nàng lại lao đến tung tiếp một cú đá thẳng về tôi như một mũi tên. Lần này đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên tôi phóng nhanh sang một bên né đòn rồi vùng tay với ý định không chể nhàn lại.

Chưa kịp thực hiện ý đồ đó, khi vừa đáp chân xuống đất, nàng lại xoay người tung tiếp một cú đá từ chân còn lại làm tôi giật mình linh nguyên đòn đá đó vào mặt ngã oạch xuống đất đau điếng.

Đến giờ phút này tôi đã chịu thua hoàn toàn. Nàng xuất chiêu quá nhanh, quá mạnh, biến hóa khôn lường làm tôi chẳng biết đường nào mà chống đỡ. Giờ thì tôi đã hoàn toàn công nhận trình độ đại diện đẳng cấp của Lam Ngọc rồi. Đứng là uy lực kinh hồn.

- Có sao không?

Nàng chia tay ra trước mặt tôi cười tủm tỉm.

- Uầy, tự nhiên lao đến đánh Phong làm giật cả mình!

Tôi vịn lấy tay nàng vực dậy.

- Chúng tôi Phong còn chưa chú tâm luyện tập, mức độ phản xạ chưa tinh tường!

- Trời, đá mạnh như Ngọc ai mà đỡ nổi, kiểu này cây còn gãy chứ huống chi là xương!

- Bởi thế Phong phải luyện tập nhiều hơn đấy, kéo mai mốt lại nhờ Ngọc bảo vệ lại!

- Hề hề, chắc phải thế quá!

Rồi kể từ câu đó tôi đột nhiên đâm khóps chẳng biết nói gì nữa. Chẳng là tôi vừa nghĩ đến chuyện lúc trưa tôi ôm nàng. Giờ này nàng lại đứng trước mặt tôi, nhất thời bối rối tôi không biết phải làm gì ngoài đứng ngây người ra như hóa đá. Nhưng trái lại với khuôn mặt nghịch ngợm của tôi. Lam Ngọc tỏ ra như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn vô tư tung những nắm đấm chắc nịch vào bao cát.

Thấy có điều khó hiểu, tôi bèn đánh bạo hỏi nàng:

- Ngọc ơi!

- Sao, muốn tỉ thí nữa hả?

- Không phải, Phong muốn nói là cái vụ hồi trưa ấy, cho Phong xin lỗi nhé!

- Việc đó à, không hề gì?

Về như Lam Ngọc vẫn chưa hiểu được dụng ý của tôi cho nên tôi lại tiếp tục gọi chuyện:

- À cái lúc mà Phong với Ngọc Ngọc trên ghế sofa ấy!

- Có việc đó nữa sao?

- Ồ, Ngọc nói gì vậy?

- Thì chẳng phải Phong đã đụng trúng Ngọc rồi diu lên ghế đó thôi sao?

Tôi đã bấn loạn hoàn toàn. Vì sao Lam Ngọc lại không nhớ gì về lúc tôi ôm nàng trên phòng chứ. Có phải nàng mắc cỡ nên giả ngây không biết gì hay sao? Chắc là không đâu, về mặt của nàng xem ra rất ngạc nhiên khi tôi nhắc đến việc đó, cứ như là lần đầu tiên nghe vậy? kì lạ vô cùng.

Đột nhiên nàng nhìn chằm chằm vào tôi:

- Phong này, nhắc mới nhớ lúc Ngọc thức dậy sao Phong lại cời trần nằm trên kế Ngọc vậy hả? Có ý đồ gì đấy?

- Ồ sặc, việc này...

- Thế nào, chẳng lẽ Phong lại muốn...

-Ồ không không, Phong không có ý gì đâu! Chỉ tại lúc đó thấy Ngọc còn yếu nên ngồi canh một tý, ai ngờ lại ngủ quên!

Nghe được lí do đó, Lam Ngọc chẳng nói gì nữa. Nàng đi về phía bao cát nhặt chiếc áo khoác sơ mi của mình lên rồi quay đầu lại:

-Giờ đi được rồi đó, nhanh kéo trẻ đấy!

-Đi đâu?

-Trời, Phong hỏi lạ nhì! Đi chợ chứ đi đâu!

-À quên, để Phong xuống dắt xe!

Tôi ngây người đi xuống tầng dưới với một cảm giác cực kì khó hiểu. Tại sao Lam Ngọc lại chẳng nhớ gì về việc lúc trưa chứ. Chính mắt tôi đã thấy, chính tay tôi đã ôm nàng vào lòng, hơi ấm ấy, ánh mắt ấy tôi vẫn còn nhớ như in làm sao tôi có thể tưởng làm được. Thế thì tại sao chứ?

Bất chợt tôi lại nhớ đến lúc trú mưa cùng nàng ở mái hiên, lúc đó nàng cũng biểu hiện rất lạ trước khi giáng cho tôi một bạt tay đau thấu trời và chẳng nhớ gì sau đó. Có phải hai việc này liên quan với nhau không, nếu liên quan thì nguyên nhân của nó là gì? Thật thì tôi chẳng thể nào biết được, chắc phải chờ một ngày nào đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Chợ chiều quận 7 ngoài rau cải, thịt cá ra cũng chẳng có gì nhiều. Nhưng được cái ở đây bán rẻ hơn trong siêu thị nên mục tiêu đầu tiên phải tạt sang chợ này trước. Nhưng ở chợ thì mọi người đã biết, đã mua thì phải trả giá, mà về cái khoản trả giá thì tôi không rành cho lắm. Cho nên nhiệm vụ chính của tôi khi đi cùng Lam Ngọc chỉ là phụ xách đồ cho nàng thôi, nhiệm vụ muốn thuê của đàn ông ấy mà.

Sau khi dạo một vòng chợ chiều, tôi với Lam Ngọc tạt vào một tiệm tạp hóa gần đó để mua một số vật dụng dùng cho việc dựng trại.

-Cô ơi, dây dù này bao nhiêu một thước?

Lam Ngọc lựa một sợi dây dù hỏi giá.

-Cái này loại tốt 10 nghìn/thước con.

-Lấy con 6 nghìn thôi cô!

-Không được, thế cô lỗ chết!

-Phải đó Ngọc!

Tôi cũng thúc tay nàng nhấn nhé.

Tuy nhiên nàng vẫn phớt lờ lời nói của tôi tiếp tục trả giá:

-6 nghìn đi cô ơi, nhà con dùng loại này hoài mà!

-7 nghìn giá chót đấy, xuống nữa cô không bán đâu!

-Vậy lấy con 10 thước nha cô!

-Ừ đợi cô gói nhé!

Rời khỏi tiệm tạp hóa, tôi lại lẻo đẻo theo sau Lam Ngọc như người hầu nhưng cái sự thắc mắc của tôi về vụ trả giá lúc nãy còn chưa hết. Sao lại lại ép giá người ta nhì, buôn bán kiếm lời mà chứ đầu phải lừa gạt gì.

Về như hiểu được sự thắc mắc của tôi, nàng quay sang gắt nhẹ:

-Phong đấy, suốt tý nữa làm hư bột hư đường!

-Ồ sao?

-Thì cái vụ dây dù lúc nãy, Ngọc đang trả giá mà lại chen vào!

-Thì... tại Phong thấy sợi dây đó cũng có mắc đầu mà trả giá!

Nàng nhăn mặt cốc đầu tôi phát đau điếng:

-Hừ, bởi thế con trai đi mua đồ thế nào cũng bị chặt chém mà! Sợi dây đó chỉ có 5 nghìn một thước thôi mà họ hét giá đến 10 nghìn đấy!

-Trời, ghê vậy?

-Thế ra từ đó giờ Phong mua đồ ở đây không trả giá món nào à?

-Thì thế, mua đại về nhà nấu chứ có thời gian đâu mà trả giá!

Nghe đến đây nàng nhún mày thờ hắc ra nhìn tôi rồi chẹp miệng:

-Thế hôm nay Phong có mua gì về nấu không?

-Chắc để ngày mai, giờ đang bận mua đồ mà!

-Muốn nấu món gì để Ngọc dẫn cho đi mua kéo họ lại chặt chém nữa!

-Thôi không cần đâu, làm phiền Ngọc quá!

Lần này tôi lại lĩnh thêm cái cốc đầu của nàng:

-Giờ đang ở chợ thì đi mua luôn, còn đợi đến chừng nào?

-Ồ... ừc! Đi...!

-Mà khoan đã, nhà Phong có chà bông không?

-Có

-Cà rốt, lap xường, tôm thịt có hết chứ?

-Mấy thứ kia có hết chỉ trừ tôm thịt thôi!

-Vậy đi mua tôm đi!

-Mà Ngọc tính làm món gì?

Bị hỏi bất ngờ, Lam Ngọc hai má đỏ ửng, ấp úng:

-Thì... món lúc trước Phong đã từng chê ở nhà Ngọc Phương đấy!

Lại một lần nữa Lam Ngọc khiến tôi phải lục tục cả cái mớ kí ức được cất vào trong hộp tủ trí nhớ để lần cho được cái lúc ở nhà Ngọc Phương mà nàng nói. May thay, kí ức đó không quá khó để tìm bởi lẽ cái lần ăn tiệc ở nhà Ngọc Phương đều hội tụ đông đủ các bên tham chiến khiến tôi bị quay như đê đá.

Ở lần đó, tôi còn nhớ rất rõ cái món Lam Ngọc nấu bổ sung vào bữa tiệc là cơm chiên Dương Châu. Mặc dù lúc đó tôi chê dở nhưng quả thật là nàng nấu món đấy rất ngon. Trông nàng chẳng có một nét gì giống với những cô tiểu thư nhà giàu khác chỉ biết ăn không ngồi rồi điện thoại sáng trưa cả. Đúng thật là rất hoàn hảo!

Sau khi mua tôm và một số vật dụng cần thiết ở chợ chiều, bọn tôi liền chạy qua bên siêu thị lotte để mua bổ sung thêm vài món mà chợ không có bán nữa. Những món đồ kì này đa phần là những món đồ trang trí. Trại thì người ta đã cung cấp sẵn rồi, bọn tôi chỉ cần dựng lên thôi và việc mua dây dù cũng là dự phòng khi vật liệu dựng trại không đủ cung ứng.

Ghé vào hàng bán đồ trang trí, bọn tôi bắt đầu công cuộc lựa chọn những món đồ trang trí đẹp trong số hàng nghìn món ở đây. Nhưng chắc là tôi coi để tham khảo cho vui thôi chứ mấy việc chọn đồ này tôi là trùm tịt đường, lựa mãi chẳng được cái nào ra hồn cả.

Kiểu như:

-Ngọc ơi, cái dây ruy băng này thế nào?

-Cắm trại ai lại cột ruy băng?

Hoặc là:

-Ngọc à, hai câu liên này hay nè!

-Hừ, làm trại hè chứ có phải trại xuân đầu mà treo liên!

Nhọ nòi nhất là:

-Ngọc ui, món này chắc chắn ok luôn nè!

-Gi vậy, ngôi sao vàng đó treo lên cây thông Noel thì được chứ cắm trại treo ở đâu bây giờ?

-Ồ ha?

-Thôi Phong đi sát với Ngọc dùm đi, cứ quậy phá mãi!

Tự nhiên với công góp ý từ nãy đến giờ, tôi được nàng gắn mác kẻ phá phách không thương tiếc cứ như tôi là trẻ con nghịch ngợm vậy. Chỉ tại tôi không có khiếu chọn đồ đấy thôi, nếu không cũng giúp được khá nhiều việc rồi chứ đâu phải chỉ xách những đồ linh tinh này dùm nàng thôi đâu.

Mà cũng may là Lam Ngọc còn thương tình cho tôi góp ý vài món:

-Phong này, chắc mua mấy hũ kim tuyến dùng trang trí bảng trại được nhỉ?

-À, nhìn cũng đẹp, mua kim tuyến màu bạc hoặc vàng ấy!

-Nếu vậy chắc phải mua thêm vài thước dây kim tuyến nữa, Phong theo Ngọc qua đây!

Nàng dẫn tôi đến quầy bán dây kim tuyến lựa chọn.

Cả buổi hôm đó tôi với nàng mua được rất nhiều đồ trang trí. Dự là đến kì hội trại này trại chúng tôi sẽ lấp lánh nhất bọn. Tuy nhiên cũng phải dè chừng trại của mấy đứa A1, A2... vì bọn chúng cũng không phải tụi tay mơ. Vừa lúc này đây khi đang đi mua đồ với Lam Ngọc tôi đã gặp bọn A1 với lớp trưởng của bọn nó đi dạo ở khu này, chắc cũng đi mua đồ trang trí giống bọn tôi. Đúng là đối thủ nặng kí!

Trời bây giờ đã sắp tối. Những tia nắng yếu ớt cuối cùng cũng đã tắt hẳn sau đường chân trời rộng lớn để nhường lại ngôi vị ngự trị của mình cho màn đêm nhộn nhịp trên đất Sài Thành. Ngoài đường xe cộ đã bắt đầu đông dần bởi những công nhân viên chức tan sở, những tốp học sinh mỗi một sau ngày học dài đằng đẵng và thấp thoáng trong đó còn có người người khuất thực ngồi trên hè đường mong chờ một sự giúp đỡ từ ai đó.

Không khí xô bồ ở Sài Gòn là thế, nó hào hoa, bóng bẩy nhưng bên cạnh đó cũng không ít những góc khuất đang ngay đêm lo kể sinh nhai cho mình. Tôi tự hỏi tương lai của mình về sau sẽ như thế nào, làm việc gì và người bạn đời của mình sẽ là ai trong số những thân xung quanh tôi. Tôi tự thấy mình là một ông cụt non trong lốt một thằng choai choai tuổi 16 chẳng biết nhân tình thế thái là gì. Phải chăng do thiếu hơi ấm của mẹ từ nhỏ đã khiến tôi thành ra như thế này không? Nhưng dù sao tôi cũng đã lớn, đã tự biết lo cho mình thì không được kêu ca phàn nàn gì nữa, chỉ biết sống tới đâu hay tới đó thôi.

Trở về ngôi nhà thân yêu của mình sau một buổi mua sắm mệt lử, tôi vừa định đặt mông xuống ghế sofa thì đã bị Lam Ngọc đập dậy:

-Nè, còn làm biếng nữa, vào phụ Ngọc một tay đi!

-O, cho Phong nghỉ tý, này giờ đi chợ mệt quá, lại còn đói nữa!

-Hừm, thôi được rồi!

Nàng thở hắt ra một tiếng rồi xách đồ vào bếp.

Lúc đầu tôi còn huênh hoan lắm. Được ngồi coi TV thả ga chẳng ai làm phiền gì, nhưng khi nghe như tiếng dụng cụ trong bếp, trái tim tôi như có ai đó đang bóp nghẹn. Tiếng dao sắc vào thớt, tiếng nước chảy vào chảo, tiếng thìa lật khua vào chảo nghe leng cheng...những âm thanh đó tôi chẳng thể nào quên được. Tôi còn nhớ lúc trước Hoàng Mai đã từng nói:

“Khi anh thấy người con gái nào bỏ thì giờ nấu ăn cho anh thì anh hãy quý trọng họ, bởi lẽ họ không bao giờ nấu ăn cho người họ không có tình cảm đâu!”

Lam Ngọc đang nấu ăn vất vả trong bếp mà tôi lại ngồi ngoài này nhõn nhõn xem TV. Sao tôi lại làm như thế nhỉ, chỉ vì ý muốn của bản thân. Tôi đúng là một thằng con trai tồi tệ, nếu như bây giờ tôi không vào phụ giúp nàng thì có đánh tôi cũng không ăn nổi món của nàng được, vì cơ bản tôi không có tư cách ăn nó.

Nghĩ vậy nên tôi chạy ủa vào bếp xông xáo:

-Ngọc ơi, có gì để Phong phụ không?

-Mới nãy nói còn mệt mà, sao không nằm ngoài đây xem TV đi!

Nàng huyt dài trách móc.

-Ừ hi, giờ thì hết mệt rồi, cho Phong phụ nhé!

-Hừ, leo mép! Thôi được rồi, sắc chỗ lạp xưởng này thành hình hạt lựu đi!

-Yes, madam!

Tôi khoái chỉ làm theo lời nàng răm rắp. Thế là tôi sẽ được ăn món chính tay nàng nấu mà không cần phải áy náy rồi, chỉ nghĩ đến đó thôi đã sáng khoái tinh thần, làm việc như máy. Chỉ thoáng chốc đã sắc xong chỗ lạp xưởng.

-Ngọc ơi, xong rồi nè!

-Nhanh nhì, chắc hôm nay trời mưa quá!

-Hề hề, người đẹp nấu ăn thì phải khác chứ!

-Xi, lột vỏ dùm Ngọc chỗ tôm này này đi! Cứ đứng đó ba hoa!

Nàng nhăn mũi để che đi vẻ e thẹn nhưng hai gò má ửng hồng đã làm lộ rõ tất cả.

Có thể nàng lạnh lùng, có thể nàng nguyên tắc nhưng nàng vẫn là con gái. Cũng biết vui biết buồn và còn biết cả mắc cỡ nữa. Nhìn nàng thế này tôi thấy gần gũi vô cùng, những cảm giác thân thương cứ chiếm lấy trái tim tôi đập từng nhịp một. Thật sự thì tôi muốn gọi nàng bằng bé gấu lắm nhưng những lần như thế tôi cứ sợ những chuyện xưa lại ủa về khiến nàng không vui nên tôi vội bỏ ý định ấy ngay, không dám nghĩ đến.

Loay hoay một hồi, món com chiên dương châu cũng đã hoàn tất. Viễn tưởng nàng sẽ ở lại ăn cùng tôi nhưng khi đặt đĩa com xuống bàn, nàng vội mặc áo khoác bước ra cửa khiến tôi ngạc nhiên:

-Ngọc đi đâu thế?

-Đi về, trời tối rồi! Ngọc còn chưa ăn com!

-Sao không đây ăn com luôn rồi về, một đĩa lớn thế này sao Phong ăn hết!

-Nhưng không tiện cho lắm...

Nàng cong cớn đôi môi nhỏ nhắn của mình suy tư.

-Không sao, có gì đâu mà bất tiện!

-Thật thế chứ?

-Thật, mau vào bàn đi kéo đồ ăn nguội đấy!

Nghe vậy nàng khẽ cười, lấy chiếc điện thoại trong túi ra bấm số rồi áp vào tai:

-Vú đây à, hôm nay con ở nhà bạn ăn tối một lát sẽ về, vú khỏi cần đợi com...à dạ, bạn cùng lớp mà đâu có gì đâu, cậu ta là người hay chơi chung với con lúc nhỏ đó...thôi mà vú, người ta đang ăn com bất tiện lắm...thôi rồi, một vú ghê!

Rồi đột nhiên nàng cầm điện thoại đưa cho tôi:

-Nè, Phong rừ Ngọc ở lại thì Phong phải có tỷ trách nhiệm đi!

-Hả..., trách nhiệm gì?

-Nói chuyện với dì vú của Ngọc, lúc trước Phong cũng từng gặp đó!

-Úc, dì vú có hiền không vậy! Lỡ...

-Không sao, cứ nói đi! Nhanh kéo đồ ăn nguội!

Nàng đốc thúc, tôi cũng chẳng dám cãi lời bèn áp cái điện thoại điện địa ngục vào tai mà cầu nguyện lâm râm:

-A...alô, con bạn của Ngọc đây ạ!

-Con là cậu nhóc lúc trước hay chơi với cô chủ phải không?

-Dạ, ưc!

-Không phải khăn trương như thế đâu! Di cũng không quá khó khăn nhưng hãy cẩn thận, cô chủ có đôi lúc thất thường, nếu cậu hiểu hãy giúp đỡ cô ấy!

-Là sao ạ, con không hiểu?

-Chuyện đó nói qua điện thoại khó lắm, khi nào gặp di sẽ nói rõ hơn! Thôi hai đứa ăn ngon miệng đi!

-Ồ, dạ! tạm biệt di!

Khi tôi vừa cúp máy, Lam Ngọc liền tròn mắt dò hỏi:

-Sao, di vú mình hỏi Phong gì vậy?

-Đâu có gì, chỉ dặn là phải quan tâm cô chủ nhỏ nhiều hơn thôi!

Nghe vậy nàng đỏ ửng đôi má nhẵn mịn:

-Thôi đừng gọi Ngọc bằng tên đó, một mình di vú gọi là một lăm rồi!

-Dạ, nghe rõ thưa cô chủ!

-Đã bảo mà cứ gọi, đám cho phát bậy giờ!

-Rồi, không gọi nữa, hề hề!

Tôi cười khi bắt đầu thưởng thức món cơm chiên do Lam Ngọc nấu.

Có thể nói món cơm chiên lần này so với lần trước ở nhà Ngọc Phương đã có tiến bộ rõ rệt. Theo như lúc trước thì nó đúng thật là có hơi mặn một tý, còn bây giờ thì khỏi chê. Màu sắc, mùi vị lẫn cách trình bày đều khá tốt, cứ tưởng như đang ăn món cơm này ở nhà hàng sang trọng vậy, mà thậm chí còn ngon hơn thế nữa chứ, làm tôi cứ cảm đầu ăn miết mà chẳng kịp lấy hơi.

Đến nỗi lam Ngọc phải cười tủm tỉm nhắc nhở:

-Nè, ăn chậm chậm thôi, nghẹn bây giờ!

-Hề hề, Ngọc nấu ngon mà sao cưỡng lại được!

-Hừm, bớt lẻo mép đi! Muốn giống như ông Toàn hay sao?

-Thiệt chứ bộ, dóc chết liền!

-Thôi ăn đi, thè thốt không nên!

Bữa ăn đó cứ tiếp tục cho đến khi đĩa cơm chiên to đùng trên bàn hết sạch. Mà Lam Ngọc thì chẳng ăn gì nhiều, đa số đã vào bụng tôi hết rồi, ngon quá xá mà. Nhưng bữa tối kết thúc cũng là lúc Lam Ngọc phải quay trở về nhà của mình. Tôi cũng tiếc lắm, có vẻ như tôi đã quen với hương hoa lily của nàng mất tiêu rồi, nếu vắng nó tôi chắc sẽ rất nhớ. Dù biết là hôm sau sẽ gặp lại nhưng có mấy khi được riêng với nàng như thế này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi đã là gì của nàng đâu mà bắt nàng phải ở nhà tôi chứ. Thú thật là hiện giờ tôi vẫn chưa xác định được tình cảm của mình như thế nào. Yêu ai, ghét ai, thương ai tôi còn chưa biết thì làm sao tôi có thể làm tổn thương nàng được.

Tất cả chỉ tại tôi do dự không dứt khoát. Đối với cả Lam Ngọc và Ngọc Lan tôi đều có một cảm xúc gì đó khó tả lắm, có lẽ chính vì thế tôi mới không thể phân biệt được đâu là tình cảm của mình. Có thể nói Hoàng Mai đã mở ra cho tôi những cơ hội mới nhưng cũng đồng thời biến chúng thành những thử thách thực sự đối với tôi. Chẳng biết từ đây về sau tương lai của tôi sẽ đi về đâu đây, khổ gì đâu!

Tôi xách hộ Lam Ngọc những món đồ trang trí mà tôi với nàng đã mua lúc chiều ra khỏi cổng.

Đến đây, tôi mở lời chào biệt một cách miễn cưỡng:

-Tạm biệt Ngọc nhé, cảm ơn vì bữa ăn!

-Không có gì đâu! – Nhưng rồi nàng chợt khựng lại – Mà Phong nói Ngọc sau khi bắt tỉnh rồi còn xảy ra chuyện gì khác à?

-Việc này...

-Không tự nhiên khi không mà Phong cời trần nằm kế Ngọc đâu nhỉ?

Đột nhiên nàng nhắc đến vụ lúc chiều làm tôi nhất thời bối rối chẳng biết đáp lại như thế nào. Nhưng nhìn vẻ mặt mong đợi của Lam Ngọc, tôi chẳng muốn giấu diếm nàng việc chi.

-Nếu Phong nói Phong đã ôm Ngọc vào lúc trưa thì sao?

-.....!?

-Ôm và...ngủ?

Có vẻ nàng ngạc nhiên lắm khi đôi mắt nàng cứ tròn xoe cả lên, nhưng không lâu sau đó nó trở nên ướt át và có phần e lệ như chính chủ nhân của nó lúc này.

-Ừm, nếu sự việc có thật như Phong nói thì hãy cất nó vào đâu đó đi nhé!

-Ồ, là sao?

-Phong không cần biết đâu! Thôi, Ngọc về đây, tạm biệt Phong nhé!

-Ồ này...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì bóng dáng Lam Ngọc đã khuất sau con đường với ánh đèn le lói trước mặt.

Nàng đi để lại cho tôi biết bao nhiêu mối nghi vấn chưa được làm sáng tỏ. Vì sao Lam Ngọc lại cư xử lạ vào lúc chiều như vậy, cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau và còn rất nhiều câu hỏi vì sao về nàng nữa mà tôi chẳng thể nào nói hết được. Nhưng lúc đó đầu óc tôi suy nghĩ đơn thuần lắm, chỉ nghĩ đó là cảm xúc của một cô gái tuổi mới lớn còn lẩn lộn nên cũng không quan tâm nhiều.

Sau khi Lam Ngọc ra về, tôi cũng vào nhà lôi lại đống bài cũ dài lằng ngoằng để chuẩn bị cho những tiết học ngày mai. Nhưng chắc là học để đối phó thôi, vì các giáo viên đều biết bọn tôi đang chuẩn bị cho việc cấm trại nên cũng không tra bài gì sắc. Nhưng riêng ông thầy Lí thì vẫn giữ nguyên tắc luật bất li thân của mình, hôm nào có mặt, hôm đó có đũa bị kêu lên tra bài. Cũng may là ngày mai không có môn nào quan trọng cả cho nên học được một lúc tôi bắt đầu bị cơn buồn ngủ lôi kéo.

Đúng là lúc trưa tôi có ngủ trưa đấy, nhưng chả thấm thía là bao, cộng với vụ của Lam Ngọc nữa thì sao tôi có thể ngủ ngon được. Cho nên ngồi học mà tôi cứ ngáp lên ngáp xuống mấy bận, đôi mắt cứ trĩu xuống nặng kinh hồn như hai quả tạ chẳng làm tôi học vào chữ nào cả. Nhưng học được một lúc chuông điện thoại tôi bỗng réo vang lên làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Đó là số của Ngọc Lan gọi đến...

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động gọi cho tôi, chắc là chuyện gì quan trọng lắm, nên tôi vừa bắt máy đã vào đề ngay:

-Phong đây, có việc gì vậy?

-Bộ có việc gì mới gọi cho Phong được sao?

-À, không! Lan Muốn gọi lúc nào cũng được mà!

-Hi, tối nay rảnh rồi không có việc gì làm nên muốn gọi cho một ai đó để tâm sự chút thôi!

-Hề hề, vậy Lan gọi đúng người rồi! Phong là Phong giỏi mấy việc này lắm nhé!

-Xi, tán phét! Thế tại sao mỗi lần đi chung với Lan Phong đều im lặng đi đằng sau không vậy?

-Ặc thì...

Tôi bị nàng gài hàng không nói được câu nào nhưng may sao lại nảy ra ý tưởng trả lời đúng lúc:

-À Phong theo sau làm vệ sĩ ấy mà, không thấy đi trong trường ai cũng nhìn đều Lan hết sao?

-Chỉ giỏi mồm mép, thế tính ra Phong cũng quan tâm tới những người để ý Lan nhỉ?

-Éc, tại...à...

Lần này thì tôi đã bí đường thật chẳng biết dùng câu gì để đáp lời nữa. Có lẽ Ngọc Lan đã biết tôi đang túng quẫn nên khẽ cười khi giải vây:

-Hi hi, thôi tha cho Phong lần này! Hôm nay Lan gọi cho Phong là muốn nhờ Phong một việc thôi!

-Việc gì, Lan thử nói ra xem?

-Phong còn nhớ lúc đầu năm khi xe đạp của Lan bị hư thì Lan đã đến trường bằng cách nào không?

-Đương nhiên là nhớ rồi, một tay Phong chở cả mà hề hề!

Đột nhiên nàng nhỏ giọng thỏ thẻ:

-Vậy ngày mai Phong chở Lan đi học một bữa được không? Xe của Lan đem sửa bình rồi!

-Ồ, tưởng việc gì chứ việc đó không thành vấn đề!

-Hi, vậy Lan cảm ơn Phong trước nha! Mà giờ Phong có rảnh thật không?

-Có chứ, việc gì nữa à?

-Không phải, trò chuyện với Lan chút nữa đi, đang ở trong phòng buồn quá à!

-Hề hề, tuân lệnh tiểu thư!

Và tôi với nàng tiếp tục chuyện phím với nhau đến tận 10h đêm. Nhưng chắc là nếu tôi không cáo lỗi xin ngủ trước thì còn lâu cuộc trò chuyện mới kết thúc.

Hôm nay là một ngày khá thú vị đối với tôi. Từ Lam Ngọc cho đến Ngọc Lan đâu đâu cũng đều là bất ngờ cả. Đặc biệt là Ngọc Lan, ngày mai tôi sẽ chở nàng đi học bằng chính chiếc xe đạp của mình, điều mà tôi đã từng làm hồi đầu năm khi mới quen nàng. Giờ đây cảm giác đó lại sống dậy một lần nữa, liệu nó có giống lúc đầu tôi gặp nàng không, hay sẽ xảy ra một biến cố nào đó nhỉ?

Nhưng chỉ nghĩ đến đó, khối óc tôi đã bị cơn buồn ngủ xâm chiếm hoàn toàn. Đôi mắt tôi khép dần, khép dần cho đến khi nhắm hẳn, tôi đã chìm vào giấc ngủ. . .

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Tỉnh ra thì cũng đã gần 5 tháng rồi tôi mới được chở Ngọc Lan đi học như thế này. Cảm giác lâng lâng, chộn rộn vẫn y như ngày nào. Bởi thế tôi thức từ rất sớm, có lẽ lần đầu tiên kể từ khi chia tay Hoàng Mai tôi mới dậy sớm như thế. Phần vì chuẩn bị đồ ăn sáng, phần vì phải chỉnh chu cho nó lịch sự để đến nhà nàng nữa. Chẳng hiểu sao tôi phải làm vậy nhưng trong lòng tôi cứ muốn làm vậy, thế nên tôi phải làm vậy, hề hề!

Dân Sài Gòn thức dậy từ rất sớm, có lẽ 4-5h hơn là họ đã đi đập diều trên đường để bắt đầu công việc cho ngày mới của mình rồi. Cũng có một số các lão niên tập dưỡng sinh ở công viên và một số ít chạy bộ dọc lề đường để rèn luyện sức khỏe. Tôi cũng muốn chạy bộ tập thể dục vào buổi sáng lắm nhưng cái tính chạy lười chắc đã ăn vào máu rồi chẳng thể nào thay đổi được. Cứ nghĩ đến cảnh phải dậy thật sớm vào buổi sáng là tôi đã ngán tận cổ, chẳng gì cực hình bằng việc phải nhắc mình khỏi chiếc giường êm ái để chạy cời cời trên đường cả, thế nên đầu lại hoàn đấy.

Khi những tia nắng đầu tiên của buổi bình minh chiếu rọi những ngôi nhà trọc trời trên thành phố năng động cũng là lúc tôi đứng trước cổng nhà nàng. Nó vẫn cao lêu nhêu như ngày nào, thậm chí có phần to lớn hơn trước. Nhưng chắc là tôi tưởng tượng nó thể thôi chứ mỗi lần đến đây cùng với mấy đứa trong lớp, bọn nó vẫn thấy bình thường, chẳng đứa nào sợ sệt giống tôi cả. Chắc có lẽ với dân nhà giàu như bọn nó thì chuyện đây là bình thường, còn đối với tôi nó là một thứ cực kì xa xỉ cũng nên.

Một lúc sau khi tôi bấm chuông, Ngọc Lan cũng nhẹ nhàng bước ra với bộ áo dài trắng tinh tươm như ngày nào. Những tà áo dài cứ là lướt, phấp phới dưới chân nàng hết như những cánh chim quân quýt lấy chủ nhân xinh đẹp của mình. Nhìn nàng giờ này cứ y như một thiên thần đang bay liu diu về phía tôi, rất lung linh, rất huyền ảo, trái tim tôi chắc đã tan chảy từ lúc nào rồi.

-Nè, tỉnh mộng lại đi, nhìn hoài người ta ngại!

Nàng kho kho ngón tay vào trán tôi cười mím.

-Hề hề, xin lỗi! Lan như thế này thì ai mà không mất hồn!

-Cứ thích nói quá lên không à!

-Thiệt luôn chứ bộ!

-Thui, đi học đi kéo trễ!

Nàng cười giả là để che đi nét thẹn thù đáng yêu trên gương mặt mình.

Tôi đã từng nói con gái đáng yêu nhất là khi họ e thẹn chưa nết. Chắc là chưa đâu, nhưng quả thật là như vậy. Khi ngượng ngùng hai gò má của nàng cứ đỏ ửng lên, đôi môi nàng chum chím lại nhìn dễ thương không thể tả. Chờ nàng bằng chiếc xe cà tằm này tôi thấy kì cục vô cùng, cứ như không tương xứng vậy. Nhìn về mặt mọi người lườm tôi muốn tóa lửa cũng đủ hiểu.

-Au, Phong chạy từ từ thui!

Nàng nhăn mũi suốt xoa khi tôi vô ý chạy nhanh quá những gờ giảm tốc làm chiếc xe cứ sóc bần bật.

-Phong xin lỗi! Nhưng mấy cái gờ giảm tốc ở đây làm cao lắm, chạy nhanh hay chậm cũng thế à!

-Vậy Phong cho mượn...nha?

Nàng bỗng ấp úng không nói tròn câu nhưng tôi hoàn toàn có thể hiểu được dụng ý của nàng muốn gì. Ở vài lần trước đây Ngọc Lan đã từng hỏi tôi như thế, những lần đó tôi cứ bị nàng làm hốt hoảng hết lần này đến lần khác vì ngây ngô không hiểu ý. Nhưng lần này đã khác, từng cử chỉ, từng lời nói của nàng khiến tôi không muốn hiểu cũng không được. Cho nên khi nghe nàng hỏi vậy, trong lòng tôi bỗng rạo rực lên một cảm giác rất lạ, nó cứ dồn nén vào tim tôi làm nó đập rất nhanh, rất mạnh.

Chẳng thể nói được lời nào, tôi chỉ gật đầu đồng ý như đang mắc nghẹn thứ gì ở cổ.

Nhưng chỉ cần có thế, chỉ cần một cử chỉ nhỏ của tôi thôi, ngay lập tức tôi liền cảm nhận được một vòng tay ấm áp đang vòng lấy hông tôi thật khẽ, thật nhẹ. Chỉ cần cuối xuống, tôi đã thấy ngay bàn tay trắng nõn nà ấy, từng ngón từng ngón đan vào nhau một cách lúu rú, ngượng ngùng

Bàn tay Ngọc Lan rất đẹp, tôi có thể cam đoan như thế, chúng bé xiu, nhỏ nhắn nhưng lại rất ấm áp. Nhìn chúng tôi cứ muốn nắm lấy cho bằng được nhưng lí trí luôn luôn chiến thắng khi bản năng có ý định làm thế. Đối với tôi, nàng giống như một kho báu mà tôi chẳng muốn ai đụng đến thậm chí ngay cả chính tôi. Bởi lẽ tôi sợ bàn tay nhơ nhuot của tôi sẽ làm nàng ô uế mất. Mà chắc tôi đã nói quá rồi, đối với mọi người Ngọc Lan cũng như bao người khác thôi, nhưng trong mắt tôi nàng là một người đặc biệt như thế và luôn luôn như thế.

Được nàng vòng tay như thế này có ước cả đời cũng chẳng được. Nàng áp vào lưng tôi rất sát, đến nỗi tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở ấm nóng của nàng phả vào lưng tôi đến tê tái. Lúc này tôi cảm thấy hạnh phúc lắm, chẳng biết vì sao tôi lại có cảm giác như thế nhưng rõ ràng nó xuất phát từ trong trái tim tôi chứ không phải cảm giác chộn rộn nhất thời.

Xung quanh người ta cứ nhìn bọn tôi với cặp mắt dò kị nhưng tôi cũng không quan tâm. Đối với tôi lúc này Ngọc Lan là tất cả. Chỉ cần nàng còn ngồi trên yên xe của tôi, tôi có thể đổi mặt với tất cả, đồ kị, dèm pha, chế giễu, ganh tị tôi đều không quan tâm đến. Tôi chỉ cần có nàng và chỉ nàng mà thôi.

-Phong à...

Nàng bỗng nhiên cất giọng ngọt trầm như tiếng đàn.

-Có chuyện gì vậy?

-Chỉ là Lan...

-Thế nào?

-Um...Lan...!

Thấy nàng có vẻ ấp úng, tôi bỗng dưng nắm tay nàng theo bản năng mà chẳng biết chính mình vừa làm gì. Đến khi nhận ra, bàn tay tôi đã miết chặt vào bàn tay nàng mất rồi. Nó càng làm trái tim tôi tăng công suất đập lên gấp bội phần. Phải khó khăn lắm tôi mới mở miệng được một câu hoàn chỉnh:

-Vừa...nãy Lan định nói gì với Phong...vậy?

-Lan định nói là...

-Cứ nói đi...

-Ừm, thực sự thì...Lan thích...

-Ê, vào trường nhanh lên! Có một số việc cần sinh hoạt gấp đây!

Đang hồi hộp chờ lời nói của Ngọc Lan thì từ đâu thẳng cô hồn Toàn lao xe lên cùng với bé Phương ngồi sau hô hào cất ngang không khí lãng mạn vừa rồi. Tôi trở về hiện tại với biết bao nỗi hựt hần mà thẳng Toàn mang đến, vòng tay ấm áp của Ngọc Lan cũng không còn nữa, nàng đã rút tay về từ lúc nào, nói chung tất cả đã bị thẳng Toàn phòn phá bình chỉ chưa đầy 5 giây.

Tức tối, tôi với tay cốc đầu nó phát đau điếng:

-Thằng cò hó, làm giật cả mình!

-Êc, gì thế mày? Tự nhiên trút giận lên tao đầu tao!

-Còn nói nữa...

-Thui thui, hai cái người này không cãi không được mà!

Ngọc Lan cười giả lả ngắt khéo cuộc cãi nhau giữa hai tụi tôi.

-Hừ, bực cả mình!

-Mà hôm nay xe Lanna đâu rồi?

Bé Phương tròn mắt ngạc nhiên:

-Ừ, xe hôm qua bị hư bình rồi, đang thay bình mới chưa kịp!

-Thảo nào thấy mặt thằng Phong phờ phắc!

Thằng Toàn lại che vào vó vẽ mặt cực kì đều cán.

-Cái thằng này chắc thích tập thể dục buổi sáng nhỉ?

-Thôi không giỡn nữa, vào lớp nhanh đi tao sinh hoạt một số việc quan trọng đây!

-Uầy rồi, rõ chán!

Tôi lều bều đạp theo sau xe nó mà không khỏi tò mò những gì Ngọc Lan định nói với tôi hồi nãy. Giá mà thằng khi Toàn phờ phắc không xuất hiện ngay đúng lúc thì mọi chuyện đã rõ rồi chứ đâu phải thắc mắc, gãi đầu cùng cực như bây giờ. Nhưng tôi vốn là một thằng cứng đầu, phàm là những việc không rõ ràng tôi ức chế lắm, nên khi thằng Toàn chạy trước bọn tôi một đoạn, tôi tranh thủ hỏi lại Ngọc Lan ngay:

-À, Lan này! Lúc nãy Lan định nói gì đấy?

-Hông có gì đâu!

-Lúc nãy Phong nhớ rõ Lan nói thích gì mà!

-Lan nói thích hội trại đó!

-Ồ là sao?

-Sao sao gì, đạp nhanh lên đi Toàn bỏ xa mình rồi kìa!

Nàng chu mỏ đập lưng tôi không nhắc đến chuyện đó nữa.

Và cũng vì lý do ấy, tôi dần quên đi nhưng biểu hiện khác thường của nàng trong sự việc hôm nay. Liệu nếu thằng Toàn không đến, sự việc gì sẽ xảy ra đây nhỉ? Tôi cũng không tưởng tượng được, chỉ biết cứ để tự nhiên rồi điều gì đến nó sẽ đến thôi, dục tốc bất đạt mà. Nhưng chắc chắn một điều rằng sự xuất hiện của thằng Toàn đã vô tình hướng tôi đi vào một ngã rẽ khác trong cuộc đời mình, một ngã rẽ không biết trước.

-Rồi, mọi người tập trung tý nào!

Thằng Toàn hô hào đều động mọi người trong lớp.

-Gì thế lớp phó?

-Cũng không có gì quan trọng! Chả là hôm nay cây chùm ruột nhà tui nó sai quả...

-Ế gì chùm ruột hả, trúi ui thềm ghê...

Thằng Toàn chưa nói hết câu, tụi con gái đã nháo nhào xúm lại nó như kiến đàn làm thằng này phải quát lớn hết cỡ mới dẹp yên được đám đông:

-Thôi thôi nghe tui nói hết đã mấy cô nương!

-Sao nói đi, chùm ruột nhiều không?

-Từ từ nghe này! Cây chùm ruột nhà tui thì sai quả đấy! Biết thế nào mấy bà tới thì nó không còn một trái đâu nên tui chỉ dặn trước là buổi trưa đến nhà

tui đừng có chen lấn leo cây, tui hái xuống cho mà ăn, uầy...!

- Thế thì con gì bằng, lựa chọn nhà Toàn làm nơi luyện tập là đúng rồi phải không mọi người?

-Ồ, phải đó, quá đúng luôn ấy chứ!

Trông vẻ mặt của thằng Toàn lúc này tội thê thảm. Nó biết khi tụi con gái đến nhà cây chùm ruột của nó sẽ không được toàn thay nên nó tự nguyện hi sinh trước đồ phải bị mấy nhỏ con gái xâu xé, đến lúc đó e là cây chùm ruột của nó sơ xác luôn chứ đừng nói là chẳng còn một trái, tội nghiệp gì đâu!

Các tiết học vẫn trôi qua bình thường cho đến giờ ra chơi.

Thông thường vào giờ này tôi có thói quen ngủ ngày, cứ hể ra chơi là tôi lại nằm gục mặt lên bàn ngủ ngon lành. Bởi giờ tôi đâu còn đi căn tin như mọi thường với Hoàng Mai nữa đâu, lúc trước có em ngày nào tôi cũng chờ đến giờ ra chơi để được cùng em du hí đến căn tin thơ mộng, còn bây giờ tôi chẳng muốn có giờ ra chơi nữa, nó chỉ làm tôi đâm chán và ghét thêm thôi.

Như mọi khi, tôi vẫn đang nằm ngủ trên bàn say sưa. Từ đâu có một bàn tay đập vào vai tôi liên hồi gọi dậy. Tôi lều bều nhướng cặp mắt mệt mỏi lên đáp lời nhưng chỉ trong phút chốc tôi phải dụi đi dụi lại nhiều lần vì người đứng trước mặt tôi chính là Ngọc Lan.

Tôi quýnh quáng chào hỏi nàng:

-Ồ, gọi Phong có chuyện gì vậy?

-Hi hi, cũng hông có gì quan trọng! Mà Phong có rảnh không đã!

-Trời, chuyện đó còn phải hỏi! Phong lúc nào cũng rảnh!

-Hi, vậy đi với Lan tới văn phòng đoàn chút nha!

Vừa nghe tôi thắc mắc:

-Ủa có chuyện gì vậy?

-Chỉ là nhờ Phong một chút việc thôi, không nặng nhọc gì!

-Ồ, vậy cũng được! Dù sao cũng chưa bao giờ đến đó, nay khám phá xem sao?

-Hi hi, Phong sẽ phải e dè nơi đó đấy!

-Ố, là sao?

-Đi đi rồi biết!

Chưa kịp để tôi hỏi thêm, nàng đã kéo tôi đi cời cời giữa hành lang làm bao nhiêu cặp mắt ghen tị của mấy thằng lớp khác sáng lóe lên mỗi lần bọn tôi đi qua. Nhưng tôi cũng chẳng lấy gì làm để tâm, việc mà tôi tập trung vào lúc này là về chuyện của Ngọc Lan. Bởi khi đến văn phòng đoàn, Ngọc Lan bỗng khựng lại. Nàng nhìn thê thê vào bên trong phòng như thể có gì đó rất ghê rợn trong ấy.

Đến một hồi tôi mới khều vai nàng thắc mắc:

-Sao không vào đi, Lan nói có việc mà!

-Nhưng chỉ có mình anh bí thư đoàn trường trong ấy thôi!

-Thì có gì đâu, văn phòng đoàn thì đương nhiên phải có bí thư đoàn trường rồi!

Nàng bỗng thở dài xoắn hai tay áo mình lên rồi dặn dò:

-Phong cứ đứng ngoài này xem nhé, có gì vào cứu Lan ngay đó biết chưa?

-Gi mà ghê vậy?

-Cứ xem đi, nhưng đừng quá kích động nha!

Mặc cho tôi ngẩn tò te ngoài cửa chẳng biết gì, Ngọc Lan rụt rè tiến vào văn phòng đoàn từng bước một như đang khám phá một nơi nào rất huyền bí.

Thấy Ngọc Lan vào, tên bí thư đang ngồi trên ghế liền đứng phắt dậy, chạy đến chỗ của nàng ngay:

-À, cuối cùng em cũng đến rồi! Có khát nước không anh rót nước cho!

-Dạ không ạ, em đem danh sách tiết mục lớp em cho anh đây!

-Rồi, cực khổ cho em quá nhỉ? Ngồi chơi nghỉ mệt xíu đi em!

-Dạ thui, em còn việc nên phải về ngay ạ!

Nhưng khi Ngọc Lan vừa định quay đi, tên bí thư đó liền bước đến chắn ngang cửa ra vào khiến tôi phải lui về một đoạn để tránh bị phát hiện:

-Hi, có việc gì mà quan trọng hơn cả nói chuyện với anh nữa sao?

-Dạ em về sinh hoạt với lớp một số nội dung!

-Cái đó để mai một mốt còn được mà!

-Um, dạ còn đi với bạn nữa!

Nghe thế tên này bỗng tiến sát đến em:

-Thế bạn đó của em là trai hay gái!

-Dạ là trai...

-Nếu thế thì không cần phải gấp đâu, ở lại nói chuyện với anh chút nhé!

Vừa nói tên đó liền vòng tay ra sau eo nàng kéo ghì lại phía hắn.

-Một cô gái xinh đẹp như em thì nên theo anh, anh sẽ cho em mọi quyền hạn em muốn!

-Không...em không cần mấy thứ đó đâu!

-Thế em muốn gì nào, anh đáp ứng cho!

Càng nói tên đó càng áp sát vào mặt nàng, gần đến nỗi Ngọc Lan phải rút đầu về sau tránh né.

-Em có bạn trai rồi anh đừng làm thế!

-Bạn trai em là ai, nó được như anh không, hử?

Hắn đưa tay lên nựng cằm em với bộ mặt cực kì đều cán.

Giờ thì tôi đã biết vì sao Ngọc Lan sợ vào văn phòng đoàn một mình rồi. Nguyên nhân chính là cái thằng dê xòm này đây. Từ nãy đến giờ tôi đứng ngoài đã thấy tất cả, máu nóng đã dâng đến đầu khi thằng này cứ liên tục có những cử chỉ quá lộ với nàng. Thảo nào Ngọc Lan lúc nãy cứ dạn dò tôi phải cứu nàng là vì thế.

Ngay lập tức tôi dùng dùng xông vào, kéo phăng Ngọc Lan ra khỏi tay nó, mắt long lên sòng sọc:

-Này, anh đang làm gì vậy hả?

-Ê, cậu là ai, sao tự nhiên vào đây? Cậu có biết là bọn tôi đang họp không?

-Họp họp cái mế, giờ trò dê xòm con gái người ta thì có!

-Bằng chứng đâu, tôi đã làm gì nào?

-Lanna, vạch mặt thằng bí thư dê xòm này ra đi!

Tôi trừng mắt nhìn thằng đó với bộ vó chuẩn bị đánh nhau đến nơi.

Nhưng chẳng thể nào ngờ được, Ngọc Lan lại nhẹ lời với thằng đó cứ y như bị sai khiến vậy:

-Anh bí thư đang giảng những tình huống cứu thương khi bị tai nạn cho mình đấy Phong!

-Ồ gì vậy Lanna, lúc nãy chẳng phải...

-A đừng...

Chưa nói hết câu Ngọc Lan đã ôm chặt lấy tôi rất chặt. Cả thân hình nóng bỏng của nàng cứ ép sát vào người tôi chẳng thể nói một lời nào.

Tên bí thư giờ này đã há hốc hoàn toàn khi chứng kiến những gì xảy đang trước mặt hắn. Đến chừng một lúc sau, khi cơn thịnh nộ của tôi đã bị cả thân hình của Ngọc Lan lờ đi hết, nàng mới bắt đầu nín thở vòng tay tựa vào lồng tôi mà khẽ nói với thằng bí thư:

-Em xin lỗi chưa giới thiệu với anh, đây là bạn trai em! Chắc tại bạn ấy hiểu lầm nên mới sỗ sàng như thế à, anh chúc cao đừng chấp nhất bọn em nhé!

Bị nàng dồn vào thế bí, thằng bí thư đó chẳng còn cách nào khác ngoài nở nụ cười miễn cưỡng nhưng ánh mắt lại tóe lên tia lửa ganh tị khủng khiếp:

-Ồ hề hề! Không có gì đâu, không biết không có tội nhưng từ đây về sau nhớ dặn bạn em phải quan sát kỹ đấy biết chưa, mấy thằng tuổi choai choai háo thắng lắm!

-Anh nói ai...

-À thôi, bọn em đi nhá, tạm biệt anh!

Lại một lần nữa Ngọc Lan chen lời, cắt ngang câu nói của tôi. Và kết quả là bọn tôi phải rời khỏi văn phòng đoàn với tâm trạng cực kì ức chế. Giá mà không có Ngọc Lan ở đây với căn phòng nhỏ hẹp như vậy thì chắc thằng đó đã ăn mấy đám của tôi rồi, nhìn cái mặt nó khó ưa vô cùng.

Về như biết được sự ức chế đó, Ngọc Lan khẽ cốc yêu vào trán tôi:

-Nè, làm gì mà mặt hầm hầm dứa, giận Lan đấy à?

-Hông phải, đang bực vì không dám cho thằng đó vài đám thôi!

-Phong đừng làm vậy, anh đó là bí thư đoàn trường đấy, không nên gây hấn!

-Nhưng nếu cứ để vậy thì nó lại tiếp tục quấy rối Lan thì sao!

-Um, thì chắc lại nhờ Phong hoặc Lam Ngọc đi chung thôi, mấy lần trước mình toàn đi với Lam Ngọc cả mà! Hôm nay bạn ấy bận mất tiu.

Nàng cắn môi đáp lời tôi một cách miễn cưỡng.

-Nhưng dù sao cũng phải cẩn thận, Phong là phong thầy thằng này không phải loại thường đâu!

-Biết rồi mà ông cụ non, có khát không hôm nay Lan đãi châu nước coi như cảm ơn!

-Thôi thế ngại chết!

-Giờ muốn uống rượu phạt hay rượu thuốc!

Nàng nhăn mũi lờn tôi dăm dăm.

-Ừc rồi, đãi thì đãi vậy!

-Hi, ngoan thế mới được chứ, đi thôi!

Nàng lại kéo tay tôi đi về phía căn tin giữa bao nhiêu cặp mắt thù địch.

Căn tin lúc nào cũng thế, cứ hễ ra chơi là đông nghìn nghịt. Phải khó khăn lắm bọn tôi mới tìm được một chỗ lí tưởng để an tọa ngồi uống nước. Ấy thế mà vào đây rồi vẫn chưa hết rắc rối, bởi lẽ xung quanh em những thằng con trai cứ ngó dăm dăm, không chớp mắt. Về như bọn con trai trong trường này ai cũng biết Ngọc Lan cả. Chắc là từ cái vụ nàng lên nhận thưởng văn nghệ cho lớp nên mới được nhiều người biết đến thế. Quả là quyết định sai lầm khi cho nàng đại diện lên nhận giải mà, để giờ nàng phải gặp nhiều rắc rối thế này đây.

-Phong uống gì để Lan gọi luôn?

-À một li cà phê sữa đi!

-Trùi, ghiền cà phê rồi à!

-Hề hề, uống để đỡ thèm cappuccino của Lan thôi!

Nghe thế nàng tròn mắt:

-Ồ, sao Phong không nói để Lan đem lên mỗi ngày cho Phong!

-Thôi mắc công lại làm phiền Lan lắm, và lại uống cappuccino phải chọn nơi thật yên tĩnh mới thấm vị được!

-Ghe, biết thưởng thức dữ ta? Hay chiều này Phong ghé nhà Lan đi, Lan cho uống thả ga!

-Thôi, thế ngại chết!

-Có sau đâu, dù gì hôm nay Phong cũng chờ Lan về nhà mà, hi hi!

-Chà, nếu vậy Phong phải về nhà mình thay đồ trước mới chờ Lan về nhà được nhỉ?

-Như thế cũng không hề gì, coi như chờ Lan đi du lịch đi, chịu hông?

-Hề hề, sao cũng được, vì tiêu thư cả!

Ngồi cùng nàng uống nước, à không! Phải nói là ngồi ngắm nàng uống nước mới đúng. Vì cơ bản từ lúc bùng ly cà phê ra ngồi uống tôi giờ tôi chỉ toàn tâm tía gương mặt xinh xắn của nàng không thôi, nó quá ư là dễ thương kia mà. Và cả cái đôi môi be bé ấy nữa, nhìn nàng chu miệng hút nước mà trái tim tôi chẳng thể nào ngồi yên được, nó cứ nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực như muốn thoát ra ngoài vậy, nhìn xinh cực.

Nhưng rồi cái sự dòm lén của tôi cũng bị Ngọc Lan phát hiện. Nàng thò tay cốc đầu tôi phát đau điếng mà nhăn mũi:

-Hừ, cái tật xấu không bỏ! Muốn nhìn mình cho nhìn trực tiếp luôn nè!

-Ừc, nhưng nhìn trực tiếp nó hông có cảm giác!

-Sao lại hông có, Phong thử nhìn gần lại coi!

Nàng kề sát mặt mình vào tôi làm tôi hốt hoảng giật lùi:

-Éc, thế này vỡ tim mà chết mất!

-Thấy chưa, đâu phải là hông có cảm giác mà là quá nhiều cảm giác đến nỗi Phong không chịu được đấy thôi!

-Đâu, tại sát quá Phong giật mình!

-Ui, chung quy là là yếu chứ gì!

-Thì...

-Thì sao?

-Thì vậy...., ủay!

Tôi khổ sở chấp nhận thương đau bởi cái mác “yếu” mà Ngọc Lan vừa gán cho tôi. Nhưng biết làm sao được, con gái ngộ lắm, mình hiền thì họ bảo mình yếu, mà mình bạo dạn thì họ bảo mình dè xòm, thế là thế nào chứ? Thôi thì thả bị chê còn hơn là bị gán mác dè xòm, vì yếu yếu chứ có thể mạnh lên mấy hồi còn dè xòm thì có ngày bị chúng oánh cho bẹp dí chứ chẳng đùa.

Và buổi học hôm đó chỉ có thế. Ngoài việc giúp Ngọc Lan khỏi cái thằng bí thư dè xòm kia thì chẳng còn việc gì quan trọng nữa. Nhưng linh tính cứ mách bảo tôi rằng sự việc sẽ không đơn giản như vậy. Ở đời mất thăng bí thư khi bị bọn tôi qua mặt lúc này, nó toát lên vẻ căm thù rất khủng khiếp. Chắc chắn sự việc sẽ không dừng lại ở đó, nhưng tôi chẳng biết khi nào nó sẽ xảy ra thôi, cứ tốt nhất là nên đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Trở lại với ngôi nhà thân yêu của Ngọc Lan. Theo đúng kế hoạch, tôi đeo nàng về nhà mình đợi tôi thay đồ xong rồi vọt sang nhà nàng cùng ăn trưa và nghỉ ngơi ở đó.

Buổi trưa ở nhà Lan cũng không quá đặc biệt vì theo như tôi biết, người nước ngoài, đặc biệt là người Pháp không chú trọng đến việc ăn trưa. Họ hoàn toàn trái ngược lại với thói quen của người Việt Nam là ăn sáng ít, ăn trưa nhiều. Cho nên buổi ăn trưa tôi chỉ ăn theo nàng vài lát bánh san quit thôi.

Mà công nhận là tuy ăn ít nhưng xem ra không thiếu chất chút nào, từng miếng bánh san quit hình tam giác chứa đầy thịt bít tết, sà lách, bơ, cà chua nhìn ngon kinh khủng. Đến nỗi mới ăn được 2 miếng đã no căng bụng, không muốn ăn nữa. Thảo nào họ lại phát triển to con như thế.

Nhưng món chính tôi chờ đợi nhất vẫn là tách cappuccino do chính tay nàng pha chế. Nó thơm lắm, nàng chỉ pha chế trong bếp mà đã bay ra đến tận phòng khách chỗ tôi đang ngồi, làm tôi phải rạo rức chạy vào bếp tìm chỗ cà phê nàng đang chế biến:

-Chùi ui, làm nhanh lên Lan ui, chắc chịu hông được quá!

-Gi mà làm thấy ghê quá đi, chẳng phải lan đã chỉ Phong cách pha rồi sao?

-Thì biết pha nhưng mà chẳng hiểu sao không ngon được như của Lan, và lại Phong cũng chẳng biết trang trí mặt cà phê nữa, cứ mỗi lần pha xong nhìn nó cứ hỗn độn thế nào ấy!

-Được rồi, thua Phong luôn! Nhìn Lan pha nè!

Nàng đánh bọt ly sữa kem trên tay rồi rót vào tách cà phê đen một cách thuần thục như một thói quen hằng ngày. Đôi tay nỏn nà của nàng rót qua lại tách cà phê để tạo hình theo ý muốn, và chẳng mấy chốc sau tách cappuccino tuyệt hảo có hình chiếc lá đã được bày ra trước mắt tôi gọn gàng và dứt khoát. Tách còn lại được nàng dùng kỹ thuật y chang như thế để tạo thành hình chú cá chép xinh xắn chỉ sau vài động tác rót kem.

Tôi chỉ biết há hốc nhìn nàng phô bày kỹ thuật pha chế của mình mà chẳng thể nói lên được lời nào. Quá tuyệt đỉnh, quá điêu luyện! Thậm chí nàng có thể mở quán nếu muốn và chắc chắn quán đấy sẽ rất đông khách. Cà phê đã ngon, người pha cũng đẹp thế này có chết cũng phải thử một lần.

-Đây, thưa quý ngài khó tính!

Nàng đặt tách cà phê xuống bàn treu đùa.

-Hà...! Thơm nức mũi! Kiểu này chắc nghiện luôn rồi!

-Lo mà học cách pha chế cho ngon đi!

-Rồi mà, khả khả! Ngày nào cũng được tách thế này thì còn gì bằng!

-Thiệt tình, nịnh quá rồi đó ông tướng ơi!

Nàng cười giả lả để che đi vẻ ngượng ngùng nhưng có vẻ mọi thứ đã lộ rõ qua hai gò má ửng hồng.

-Mà Lan này, Lan học làm mấy món Tây này từ đâu vậy?

-Hi hi, món ăn thì Lan học từ mẹ còn những món ăn tráng miệng hay thức uống thì lan học từ lớp nữ công của trường đó!

-Ui cha, học gì nhiều vậy?

-Thế là ít rồi, em Lan còn...à hông có gì!

Đột nhiên nàng khựng lại, đôi chân mày khẽ nhíu lên khó chịu.

Thấy thế tôi lại thắc mắc:

-Ủa, Lan nói em gì đấy?

-À không, chỉ là lúc còn bên ấy có một số học sinh nhỏ tuổi hơn mình học nhiều môn lắm cơ!

-Ồ, ra vậy! Chắc ở đó vui lắm hả?

-Hi, cũng vui! Nhưng về đây có lẽ vui hơn gấp mấy lần!

-Chuẩn! Không gì bằng quê hương mà! – Tôi nắm tay bật ngón cái gật gù. – Thế ở bên đó có ai nói gì Lan không?

-Nói gì là nói gì cơ?

Nàng tròn mắt ngây ngô chưa hiểu ý câu hỏi.

-Là nhìn Lan mạng nét Việt Nam thế này bạn bè có nói gì không?

-Hi, có mà ít thôi, chủ yếu là hỏi đất nước mình ra sao chứ ít khi quan tâm đến những chuyện khác lắm!

-Ủa, mấy tụi nó không thấy lạ khi có học sinh Việt hả?

-Hoàn toàn không, ở trường có rất nhiều học sinh quốc tịch khác nhau! Mình chỉ là một trong số đó thôi!

-Chỉ ít cũng phải chú ý tới Lan một chút chứ nhỉ?

Nghe xong nàng cười khi đập vai tôi:

-Hi hi, Lan biết ý của Phong là gì rồi! Có thì cũng có đấy nhưng Lan chỉ lo học không quan tâm gì đến đâu!

-Ấy chà, nghe hơi phũ phàng nhỉ?

-Phong nghĩ sao cũng được nhưng Lan sẽ cứ phũ phàng như thế cho đến khi tìm được người mình yêu!

Đột nhiên nàng nhìn tôi mỉm cười khiến bao mạch máu trong trái tim tôi muốn nổ tung.

Đã bao lần tôi suýt phải đổ vì nụ cười huyền hoặc như thế này. Nàng không cần phải cười thật tươi, thậm chí cũng không cần phải mở miệng. Chỉ cần một cử chỉ nhoèn môi nghiêng má đầu thôi cũng đủ làm tim ai phải xao xuyến hướng chỉ là cặp mắt xanh biếc kia cứ như xoáy sâu vào tim.

-Nè Phong, hồn bay đi đâu nữa rồi!

Nàng phe phẩy tay trước mặt tôi như gọi hồn.

-Ô, hê hê! Tại cà phê nó đang thấm nên gây người ra ấy mà!

-Ui xạo! Thấy mặt đại gái rõ luôn kìa!

-Sặc, làm gì có!

-Thiệt hông, sao nãy cứ nhìn Lan chăm chăm thế?

-Thì...à...Phong đang ngắm người đẹp! Phải rồi, người đẹp ngay trước mắt Phong đây mà!

-Xi, gì cũng nói được! – Nàng chu mỏ nguyệt dài – Mà hình như tới giờ qua nhà Toàn rồi đó Phong!

Nghe nàng nói tôi mới nhìn lại đồng hồ, bây giờ đã là 1h trưa. Chắc có lẽ bên nhà thằng Toàn đã đến đông đủ nên tôi với nàng lật đật thu xếp ly tách trên bàn chuẩn bị đồng xe qua nhà nó.

Nếu so ra thì nhà thằng Toàn có vẻ xa hơn nhà Ngọc Lan một ít, nhưng tương đối dễ tìm bởi vì cô hồn này ở gần Phú Mỹ Hưng, khu đô thị giàu bậc nhất Sài Gòn. Nội cái khoản sân nhà của nó không cũng gần bằng khuôn viên nhà tôi rồi. Thế mà thằng này lại chọn trường tôi để học thay vì mấy trường quốc tế khác. Chẳng biết nó nghĩ gì nữa, cơ mà nếu nó đi học trường quốc tế thì làm sao gặp tôi được chứ, nếu không có nó chắc tôi thân tàn ma dại từ lúc nào rồi.

Buổi trưa hôm nay nắng vẫn gắt như mọi khi, từng tia nắng cháy da cháy thịt cứ chiếu thẳng vào hai cánh tay trần của tôi nóng ran như nướng thịt. Đáng lẽ ra hồi lúc ở nhà thay đồ tôi đã tính mang áo khoác theo rồi, nhưng vì gấp rút quá nên chẳng nhớ đến nữa, vừa thay đồ xong là đồng xe chờ Ngọc Lan về nhà nàng luôn. Làm giờ đây tôi phải chịu cái nóng như thiêu như đốt thế này.

-Phong có nóng không hay mình tìm chỗ nào nghỉ đi!

-Thôi không sao đâu, con trai mà mấy chuyện này bình thường!

-Nhấn mặt thế kia mà không nóng gì, Lan có kem chống nắng nè, xoa không Lan đưa cho!

-Ừ, con trai sao xoa mấy kem đó được!

-Hừ, kem chống nắng chứ có phải kem dưỡng da đâu!

-Rồi xoa thì xoa vậy!

-Hi, ngoan thế chứ! Đưa hai tay ra Lan bóp kem lên rồi xoa đều là xong ngay ấy mà!

Và theo lời nàng, bọn tôi dừng lại tại một bóng cây râm bên đường. Ngọc Lan rút trong túi xách nhỏ ra một tuýp kem nhỏ bóp vào hai cánh tay tôi. Lúc đầu tôi còn ngại vì người đi đường cứ nhìn vào tôi như thằng bê đê chính hiệu. Cũng may là có Ngọc Lan kế bên nên hầu hết điều bị cuốn tia nhìn theo nàng.

Sau khi thoa xong, tôi thấy mát da hẳn ra, nó âm ẩm chứ không còn khô khốc như lúc nãy nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy khoan khoái.

-Ừ chà, hiệu nghiệm thiệt nghen

-Hi hi, đã bảo mà, kem này hàng xách tay đó!

-Thảo nào lại tốt thế, à mà thôi, Lan lên xe đi, kéo trễ lại bọn mấy đứa trong lớp cầu nhau nữa!

-Ừa, rồi!

Đạp xe đèo ngang một lúc lâu, bọn tôi cũng tới nhà thằng Toàn.

Chỉ vừa dẫn xe đến cổng thôi, tôi đã nghe tiếng nhộn nhịp cả một góc sân nhà nó. Chắc chắn đây là tiếng của mấy nường trong lớp tôi chứ không ai vào đây cả. Nào là cười đùa, nào là thét lớn còn cả chửi nhau âm ỉ nữa. Thiệt là chẳng làm đi đâu được với mấy đứa con gái này.

Khi bọn tôi vừa nhấn chuông cổng, cả đám con gái đã chạy ùa ra chào đón niềm nở như gặp sếp lớn. Nhưng đây có vẻ là sự hiếu kì đối với hai người vào trễ thì đúng hơn. Bằng chứng là mấy nhỏ đó vừa xúm lại chỗ tôi thôi thì đã hỏi han rồi rít như chạy giặc:

-Trùi ui, hai người đi đâu mà chở nhau thế này?

-Phải đó, còn đi trễ nữa?

-Hông chỉ thế thôi đâu, hình như hồi sáng hai người này còn chở nhau nữa nè!

-Ui, ghé chưa kìa! Phong thế mà cũng...hi hi!

-Mấy người đến đây để tập hay để nhiều chuyện!

May sao Lam Ngọc đã xuất hiện giải vây cho bọn tôi khỏi nanh vuốt dai dẳng của bọn con gái, Nếu không chắc đã bị bọn họ hỏi cho hết biết đường trả lời luôn rồi.

-Hai người làm gì mà lên trễ vậy, cả nhóm bắt đầu được nửa tiếng rồi đấy

Lam Ngọc nhíu mày cần nhân.

-Hi, tụi mình xin lỗi! Giữa đường gặp chút chuyện nên lên trễ!

-Hùm, mấy buổi sau nhớ đi đúng giờ đấy! Cả đội kéo co chỉ thiếu mình 2 người thôi!

-Hi, rồi mà!

Bỏ qua phần sân nhà phía trước nơi tụi con gái vẫn tụ tập bàn chuyện hội trại với nhau, bọn tôi tiến thêm vài bước để vào phần thềm nhà của thằng Toàn nơi nó và những người trong đội kéo co kê cả tụi thằng Huy đang ngồi độ một sợi dân thừng to bản.

-Ê, không lo luyện tập mà ngồi chơi dây hủ tụi mày?

Tôi chống nạnh ra oai.

-À, cái thằng cờ hó vào trễ mà còn thích làm cán bộ này! Anh em đâu, dựng hình!

Thằng Huy vừa nói, cả đám liền xông vào kiểm tay kiểm chân tôi, còn nó thì dùng dây thừng trói tôi gọn ơ chỉ trong vài nốt nhạc. Kết cục là tôi nằm vật vã dưới sàn nhà toàn thân mình bị trói cả chục vòng như đòn bánh tét.

Hốt hoảng, tôi la ó thất thanh:

-Thả tao ra tụi mày! Chơi gì kì dzậy?

-Mày vào trễ còn lớn giọng hủ mày? Bậy đâu, dựng hình tiếp!

Và thế là cả đám xúm lại cù lét tôi đến chảy nước mắt nước mũi tèm lem. Còn miệng cứ há hốc mãi chẳng thể nào khép lại được, lúc đó tôi cứ tưởng mình cười đến sái cả quai hàm luôn ấy chứ. Nhưng may sao tụi nó cũng biết lượng chừng mà tha cho tôi:

-Bỏ cái tật làm cán bộ ghen con!

Và sau màn chào hỏi không ra gì đó, buổi luyện tập cũng chính thức bắt đầu.

Theo như đã phân công, nhóm trang trí trại, nhóm thi nấu ăn và một số nhóm khác di chuyển vào trong thềm nhà của thằng Toàn để thảo luận chuyên môn. Còn nhóm thi kéo co của bọn tôi di chuyển ra sân để luyện tập bố trí đội hình cho phù hợp.

Tổng cộng mỗi lớp cử ra 10 thí sinh để tham gia phần thi kéo co. Trong đó phải có 5 nam và 5 nữ từ mỗi lớp. Như thế chiếu theo thể lực và thể hình, chúng tôi bắt đầu dĩ phải cho thằng Khanh khờ vào đội hình dự bị, bởi lẽ 5 nam tôi và thằng Toàn đều có võ trong người, còn đám thằng Huy tuy không có võ như phần thể lực vượt trội đã bù vào đó.

Còn về bên nữ, sau khi cân nhắc và sàng lọc kĩ càng theo tổ chất, bọn tôi cũng chọn ra được 5 phù hợp bao gồm: Ngọc Lan, Lam Ngọc, Thu lớp phó lao động, Tiên vườn và một nhỏ trong lớp khác.

Nói về Tiên vườn một tý, sớ dĩ bọn tôi tin chọn nó là vì bây giờ nó đã không còn làm mấy việc phá bình bọn tôi nữa. Lúc trước nó phá bọn tôi theo lệnh của thằng Vũ, nhưng thằng Vũ giờ không còn phá phách lung tung nữa nên nhờ Tiên vườn vì thế đã trở lại bản chất thật của mình dù rằng cũng có hơi ngang bướng.

Nhưng nếu phân chia đội hình không thì cũng chưa hiệu quả lắm, chúng tôi cần phải có đối thủ để luyện tập. Ngắc một nỗi xung quanh chỉ toàn con gái chân yếu tay mềm thế này kéo phát chắt lật cả đội. Cho nên chúng tôi lại ngồi bàn luận cách luyện tập:

-Giờ tính sao, phải kiếm chỗ luyện tập thôi!

-Mà biết kiếm chỗ nào giờ, quán sợi dây dzô cây cột nhà mà nhé Toàn?

-Bố thằng điên, sập nhà thì chết cả lũ!

-Chứ ở đâu đây!

-Nè mọi người nghe mình nói đã!

Ngọc Lan giờ tay lên tiếng.

-Sao, ý Lanna thế nào?

-Minh nghĩa là ở chỗ của Huy chắc có nhiều bạn mà phải không?

-À ờ, đúng đúng!

Rồi nàng búng tay cái chóc:

-Thế hay là mình đến khu của Huy để nhờ người luyện tập đi! Bạn thấy sao?

-Vậy có nghĩa là nhờ mấy thằng trong xóm mình để thi kéo co với tụi nó hả?

-Đương nhiên rồi, mọi người thấy thế nào?

-Ừm, nghe cũng có lý đấy!

Lam Ngọc cũng gật gù tán thành ý tưởng của Ngọc Lan.

-Vậy bây giờ tụi mình tạm thời sắp xếp đội hình đi rồi ra coi mấy nhóc kia chuẩn bị tiết mục đến đâu rồi!

-Ừa, đi xem xem!

Hiện giờ tổng cộng có khoảng 5-6 nhóm luyện tập đang ở nhà thằng Toàn có thể kể đến như nhóm trang trí trại, nhóm thi nấu ăn, nhóm cắm hoa trang trí, nhóm chạy xe đạp chậm, nhóm giải mật thư và một số nhóm phụ khác.

Nhìn bao quát một phần sân thì chỉ có nhóm chạy xe đạp chậm là chưa ra luyện tập thôi. Bởi lẽ nhóm này do Toàn phôn với bé Phương phụ trách, mà Toàn phôn thì mắc luyện tập kéo co nên việc đó hai đứa sẽ luyện tập riêng sau. Mà tụi nó cần gì luyện tập chứ, ngày nào mà nó chẳng chở bé Phương đi học. Cho nên cứ mặc định như vậy không cần lo đến.

Còn nhóm trang trí trại với nấu ăn. Sớ dĩ tôi nhập hai môn này là vì Hoàng Mai làm nhóm trưởng ở cả hai môn. Em là người được cô Thanh giao phó phụ trách vì hoa tay trang trí lẫn khả năng nấu ăn điều luyện của mình. Chắc chắn em sẽ không làm cả lớp thất vọng đâu, tôi tin là như thế, khoảng thời gian ở cùng với em đã đủ chứng minh tất cả rồi.

Nhưng đến đây luyện tập không phải là mục đích chính của tụi con gái hôm nay. Những gì bọn họ nhắm tới là những chùm ruột đang treo mình lủng lẳng trên những cành cây cao tít ở nhà thằng Toàn kia. Suốt buổi hết đứa này đến đứa khác cứ ngoáy đầu ra sau nhìn cây chùm ruột đó với đầy nét thèm thường trên mặt. Nhưng vì phải bàn luận kế hoạch cho từng môn thi nên đứa nào cũng rần rần nhin cả.

Đến độ chừng gần xế chiều khi kế hoạch đã được bàn đầu vào đó cộng với con thèm thường đã dần lên đến đầu nên mấy đứa con gái bắt đầu nháo nhào lên và nạt nham không ai khác chính là Toàn phôn chủ cây:

-Toàn ơi, tụi mình đói ừi, có gì ăn hông?

-Phải đó, cây chùm ruột đang sai quá kia!

-Hái y, hái y! Nhìn thèm ghê luôn!

-Hông hái là hông được đâu à ghen!

Thằng Toàn lúc này chỉ biết cười khỏ, lật đặt lấy cây xào hái chùm ruột trong nhà ra phục vụ cho những cái miệng không đầy này.

Lúc đầu nhu cầu tiêu thụ còn ít, thằng Toàn con rảnh tay chống cây xào xuống đất nhìn bọn con gái nhăm nhí mấy trái chùm ruột với đĩa muối ớt to đùng. Nhưng lúc sau, khi nhu cầu tiêu thụ tăng lên, nó bắt đầu giật chùm ruột tới mặt tới mày như người ở. Có lúc phải nhướn cho thật cao để giật mấy đùm trên đọt xuống.

Trong khi thằng Toàn mải giật chùm ruột như thế, những cái miệng không đầy này càng chứng tỏ công năng của mình hơn khi cứ tiêu thụ hết chùm này đến chùm khác. Đến nỗi thằng Toàn phải xoắn tay áo, ống quần leo lên cây hái những chùm tít trên cao xuống để đáp ứng cho mấy nhỏ ma đói kia.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hái chụp ruột của mình, thằng Toàn cô hồn mới nằm tựa hân vào cột nhà lấy hơi lên cứ y như đang trần trời:

- Bà nó, mệt như trâu!

- Chịu khó đi em, nhà có đồ vật vật nó khổ thế đấy!

- Chịu chịu tía cưng, lúc này không phụ tao con đứng lơ ngơ ở đó!

- Ai biết, thấy mày hí hục làm thế tao sợ giành công với mày!

- Hi, thui! Miễn sao mọi người vui vẻ là được rồi mà!

Bé Phương vỗ vai thằng Toàn an ủi.

- Mà Phương nè, Phương có thích chùm ruột không?

- Thích thì cũng thích nhưng họ ăn hết rồi!

- Hề hề, ai bảo thế!

Từ trong vạt áo của mình, nó lôi ra 2 đùm chùm ruột to tổ nái đã được giấu sẵn từ khi nào làm bé Phương tròn mắt ngạc nhiên:

- Trời, đâu ra vậy nè!

- Hề hề, cái này gọi là ím hàng đó, không thì bị tiêu thụ hết rồi!

- Ui, nhìn thêm ghê luôn! Mọi người lại ăn chung đi!

Tuy bé Phương mời thế nhưng cả đám ai cũng dè chừng chưa dám ăn. Bởi lẽ tôi ít khi ăn mấy cái món chua lè thế này, còn Lam Ngọc thì ăn được vài trái rồi nhăn mặt lắc đầu. Nhưng Ngọc Lan lại thiên về một lĩnh vực khác:

- Trái này là chùm ruột hả?

- Ủa, Lanna chưa biết trái này à?

- Ủa, hi hi! Đó giờ chưa ăn lần nào cả?

Nghe thế mặt thằng Toàn liền phớn lên, nó lấy một trái chùm ruột chấm ít muối ớt rồi bảo nàng:

- Đây, bỏ nguyên trái vào họng nhai tích cực vào, ngon bá cháy con bọ chó luôn!

- Để mình thử!

Ngọc Lan cầm trái chùm ruột trên tay ngấm đi ngấm lại một lượt rồi bắt đầu bỏ vào miệng ăn y theo lời của thằng Toàn. Nhưng mới nhai được vài lần, nàng đã nhăn mặt híp mắt lại vì độ chua của nó. Mãi đến một lúc sau, nàng mới mở giọng run run như còn dư âm:

- Trời ơi cái gì thế này, chua quá đi!

- Chua gì đâu chơi, con gái thích ăn món này lắm đó!

- Chịu, hi hi chua quá!

Nàng lắc đầu cười giả lả.

Cho nên chỉ có bé Phương, nhỏ Thu lớp phó là ăn được món chùm ruột này thôi. Kết luận là chẳng khác. Nhìn bọn họ cứ chấm rồi ăn, chấm rồi ăn từng trái một mà sồn cả da gà. Cứ nghĩ chỉ cần cắn vào một miếng thôi đã chua đến nhăn mặt rồi làm sao tôi có thể ăn được hết số chùm ruột đó chứ.

Vậy mà hồi hộp thay, chỉ trong hơn 10 phút ngắn ngủi, hai đùm chùm ruột mà thằng Toàn đưa cho bé Phương đã sạch bách không còn một trái. Tôi, Ngọc Lan và cả Lam Ngọc đều sững sờ với tốc độ ăn kinh hồn như thế. Chỉ nghĩ đến thôi mà đã thấy chua miệng rồi.

Thế nên Ngọc Lan mới trêu đùa bé Phuong:

-Chà, dạo này thấy bé Phuong thèm chua ghê hen?

-Đâu có đâu, hôm nay mới ăn đó chứ bộ!

-Thiệt hông đấy, mấy bữa nay thấy ăn cóc, xoài, chùm ruột nhiều lắm nghen!

-Toàn à!

Bé Phuong chu mỏ thúc tay thẳng Toàn cầu mong một sự tiếp ứng. Nhưng trái lại, thẳng này lại chơi ba gai:

-Áy chết, bé Phuong nhẹ nhẹ thôi! Mới có hai tháng hà!

-Toàn...!!!?

-Thôi, lại đây ngồi với anh này, kéo lại động đến cục cưng của anh nữa!

-Toàn...đi chết đi!

Bé Phuong giận dỗi dẫm vào chân thẳng Toàn một phát tót lửa rồi bỏ vào nhà một mạch không thèm để tâm đến nó đang ôm giò lẫn long lóc như khúc củi. Mãi đến một lúc sau, thẳng này mới đi cà nhắc vào trong nhà nơi bé Phuong đang ngồi phát hỏa như lò lửa để năn nỉ ỉ oỉ với con bé.

Tội nghiệp, cái miệng hại cái thân. Thẳng này về như chưa hiểu được hết tính cách trẻ con của bé Phuong nên mới phạm trọng tội như thế. Kiểu này chắc năn nỉ đến gãy lưỡi chứ chẳng chơi đâu, có lần tôi bị bé Phuong giận cũng phải trầy vì tóc vậy mới được tha tội đấy. Phen này thì thẳng Toàn chắc phải banh xác rồi.

Nhưng nào đâu ngờ, thẳng cô hồn này chỉ vào nói với bé Phuong chưa đầy 5 phút mà bé Phuong đã cười chúm chím ngã vào lòng nó rồi. Tôi chẳng thể nào tin vào mắt mình nữa, thật là siêu phàm, cái thẳng cô hồn này. Nó đánh bùa mê thuốc lú gì bé Phuong thế này, thật chẳng hiểu được.

-Ê, mày nói cái gì với bé Phuong vậy!

Tôi nghếch mặt ngạc nhiên.

-Hề hề, có gì đâu! Đây là bí kiếp của tao, không truyền bá rộng rãi được! – Rồi nó bước ra thêm nhà to giọng – Nào nào mọi người nghe tôi nói đây!

-Gi đấy Toàn?

-Hôm nay luyện tập, sắp xếp đội hình như thế này coi như đã ổn! Mai mốt mọi người cứ y như lịch luyện tập mà đến nhà mình nhé, bây giờ mọi người có thể ra về được rồi!

-Hề hề, chỉ chờ câu này thôi đó! Tụi này cũng mệt rồi bye mai gặp lại nhá!

-Ừa, bye mai gặp lại!

Thế là cả đám con gái kéo nhau chào tạm biệt rồi dong xe rời khỏi nhà thẳng Toàn, để lại một bãi chiến trường toàn vãi vụn, ruy băng, giấy màu và có cả mấy chén muối ớt nữa.

Tuy nhiên, khi chúng tôi định phụ nó dọn dẹp thì:

-Ủa, không cần đâu! Gom lại một chỗ rồi chốc nữa người làm ra dọn ngay ấy mà!

-Thế bây giờ làm gì nào?

-Thì đương nhiên chạy qua xóm của thẳng thẳng Huy luyện kéo co rồi!

-Eo ơi, Phuong thấy hông an tâm tí nào!

-Hề hề, không có gì phải sợ cả! Xóm đó anh em bằng hữu của nó cả, phải không mạy?

Nó như róng mảy nhìn thẳng Huy cười tự tin.

-Ờ, anh em của tui cả đấy mọi người không cần sợ! Chỉ là luyện tập kéo co thôi mà!

-Thế bây giờ đi luôn phải không để tôi còn thu dọn đồ đạc nữa!

-Ừ, thì khăn trương đi rồi qua xóm nó, kéo trẻ trời lận đấy!

Thế là cả nhóm bọn tôi thu xếp vật dụng tư trang để chuẩn bị cho cuộc luyện tập gây gât ở xóm của thằng Huy. Đây chắc chắn sẽ không dễ dàng chút nào vì xóm của nó toàn là những thằng trâu bò thực thụ, đám phát chết tươi không kịp trăn trối. Đối với bọn nó những việc kéo co thể này chỉ cần một cái kéo giật về cũng đủ làm bọn tôi chới với rồi. Nhưng thôi, biết đâu sức mạnh đoàn kết sẽ thắng sao, mọi chuyện đều có thể xảy ra mà...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Đa số mấy thằng sống trong xóm của Huy đều là đàn em của anh nó. Nhưng Huy đô cũng coi như là cầm đầu băng đó rồi nên tụi trong xóm cũng gọi nó bằng đại ca luôn. Mà gọi thì gọi vậy thôi nhưng thằng Huy không được phép dẫn quá nhiều đàn em khi không được anh nó cho phép. Và lại nó chỉ được dắt những thằng mới gia nhập băng để học hỏi chứ còn mấy thằng cốt cán của anh nó thì chưa được quyền đụng đến. Cho nên đi cạnh nó chỉ có mấy thằng choai choai mới lớn như thằng Bình và thằng Tú thôi.

Chúng tôi đến chỗ của nó vào đầu giờ chiều. Thường thì giờ này mấy đứa trong xóm nó đã ra ngoài sân cát đá banh cả rồi. Cho nên chúng tôi ra thằng sân banh luôn không vào xóm nữa. Phần đông dân ở đây toàn là dân lao động, học sinh nghèo nên ít đứa nào có tiền đá sân nhân tạo lắm, chỉ có độc nhất cái sân cát ở đây để đá banh mỗi buổi chiều thôi.

Đó cũng chính là cái sân tôi với đám thằng Huy đá banh lúc trước. Nơi mà tôi đã đá trái banh văng vào đầu Ngọc Lan khi em đang chạy trên đường. Giờ thì nó đã được mấy đứa ở đây giăng lưới che chắn rồi nhưng tôi vẫn mãi nhớ đến cái kỉ niệm ấy, trên đường đi tôi cứ cười miết làm Ngọc Lan thắc mắc:

-Nè, làm gì mà cười vui vậy?

-Hi, thì nhớ đến cái lúc mà Phong đá banh trúng đầu Lan ấy mà!

-Trùi, vậy mà còn cười vui được! Chắc lúc đó Phong hả hê lắm phải không?

-Đâu có, tại thấy vui ấy mà!

Chắc chắn là thế rồi, vì nếu tôi không đá trái banh vào đầu nàng thì nàng đã không ngã xe, tôi đã không chạy đến dìu nàng và nàng đã không xô tôi xuống ao. Tất cả mọi việc dường như đã có sập đặt trước. Chắc có lẽ đó là định mệnh, một định mệnh khiến tôi phải lận đận hết lần này đến lần khác.

Đột nhiên Ngọc Lan nhẹ giọng:

-Mà nếu không xảy ra việc đó thì tụi mình chưa chắc đã gặp nhau Phong nhỉ?

-À...ừ, phải rồi!

-Mà Phong này, nếu bây giờ Phong biết có một người đang thích Phong thì sao?

-Thích Phong ư, chắc là hạnh diện lắm! Mà người đó là ai vậy?

Nghe tôi hỏi, nàng cắn môi ngập ngừng, hai gò má nàng bỗng ửng hồng lên như vừa được thoa phấn:

-Um...người đó là...

-Là ai?

-Đó là...

-Ê, hai người đi nhanh cái! Làm gì chậm như rùa bò thế?

Đang lảng lảng cảm giác, tôi bỗng rớt oạch xuống đất đau tê tái bởi tiếng gọi của thằng cò hồn Toàn.

Tức tởm, tôi chạy đến cốc cho nó phát rõ đau:

-Bà nậu mày, làm tao giật cả mình!

-Gì nữa, cái thằng này nghiện cốc đầu rồi à, hồi sáng cũng vậy!

-Tao vậy đó, thích là cốc à!

-Ồ, bố cái thằng điên loạn!

-Thôi đi mấy ba, giữ thể diện dùm tao cái!

Thằng Huy nhú mày chẹp miệng. Về như nó đang thấy xấu hổ trước đàn em nó.

Cũng đúng, đường đường là bậc đại ca xóm mả, làm sao có mấy thằng bạn choai choai như tụi tôi được. Thế nên tôi với thằng Toàn biết ý liền làm mặt nghiêm túc ra mà nhìn bọn đá banh xung quanh. Làm thế trông cũng ngầu phết, chỉ thí đều còn thiếu cặp kính đen vào nữa thì y như hộ pháp.

Mà thật ra bọn tôi chỉ làm cho có thôi chứ mấy thằng đó đâu có chú ý tới bọn tôi. Người bọn nó chú ý là mấy nường xin đẹp đi cùng với chúng tôi kia. Ngọc Lan, Lam Ngọc, bé Phương ai ai cũng xinh đẹp mĩ miều như thể sắt thép còn phải tan chảy chứ huống chi là mấy thằng ngây ngô này. Nôm bộ dạng hồng hót của tụi nó mà tôi suýt phải bật cười, chắc có lẽ chưa tiếp xúc với con gái nhiều nên đâm lạ là phải.

Và rồi thằng Huy bước ra giữa sân cát hồ hào:

-Uê, uê! Tụi bây nghe đây!

-Gì thế đại ca!

-Hôm nay có đám bạn của tao đến đây luyện tập, tui bây giúp đỡ nhá!

-Giúp thế nào đây?

-Thì làm đối thủ kéo co với bọn tao thôi!

-Thế có phần thưởng gì không vậy?

-Phần thưởng gì?

Thằng Huy ngạc nhiên.

-Thì là phần thưởng cho đội thắng đấy ạ, tụi em đá banh ở đây không ăn tiền cũng phải bao nước, đại ca biết mà!

-Uầy, luyện tập mà phần thưởng gì?

-Luyện tập thì phải làm thiệt nó mới xứng, mà làm thiệt phải có phần thưởng nó mới có động lực chứ!

-Uầy, rồi thua thì bao châu nước được chưa!

-Hề hề, có thể chứ đại ca!

Theo đó thằng Huy chọn ra mười người phù hợp trong số tụi nó để kéo co với bọn tôi. Nhìn chung thì mấy đứa nó chọn toàn là mấy thằng lết đệt, ốm nhách thậm chí có vài thằng nhí trong đội làm tôi phải nhú mồm.

-Gì dặng ba, chọn toàn mấy thằng si cả que cho bọn tao thế này!

-Si đầu mày, thử kéo với bọn nó thì biết! Không chừng tụi nó còn mạnh hơn bọn mày đấy!

-Gì nghe ghê thế mày! Bọn này mà mạnh hơn tụi tao hả?

-Ờ, tao đoán là thế! Nhưng để xem sao đã!

Thằng Huy gật gù cứ y như mấy nhà phân tích quân sự không hơn không kém.

Chúng tôi bắt đầu sắp xếp đội hình theo sự hướng dẫn của Huy đó. Theo cách của nó hàng nam và hàng nữ sẽ đứng sole với nhau cứ một nam lại đến một nữ. Và nó là người đứng sau cùng để làm trụ do có thể hình to cao. Đây cũng là cách sắp xếp truyền thống mà những lần cắm trại trước đây tôi cũng đã từng thực hiện trong đội.

Sau khi sắp xếp đầu vào đấy, chúng tôi bắt đầu nghênh chiến với bên kia. Khi thằng phụ trách vai trọng tài vừa ra hiệu lệnh bắt đầu, tất cả bọn tôi đồng loạt kéo về phía sau thật mạnh.

Nhưng chưa kịp nhích được một khoảng nào, tụi bên kia đã kéo bọn tôi ngã nhào ra bãi cát.

-Thắng rồi đại ca ơi, dẫn tụi em đi uống nước đi!

Bọn bên kia hô hoán khi kéo thắng bọn tôi.

-Chưa mà mày, mới kéo có một lần mà đi uống nước gì?

-Chứ đại ca muốn kéo mấy lần?

-Thì kéo 3 lần đi! Lúc đó cũng vừa mệt!

-Vậy hen, bên đại ca thua một lần rồi đó, thua lần nữa coi như thua luôn!

-Rồi mày, nói nhiều quá!

Thằng Huy xem chừng đang bức, nên tụi đàn em không dám nói nữa.

Lần này rút kinh nghiệm với lần kéo trước. Bọn tôi không đứng sole nam nữ nữa, mà cho hàng nữ đứng trước làm động lực kéo về, còn hàng nam bọn tôi sẽ giữ trụ vững cho hàng nữ phía trên.

-2...3...kéo!

Khi thằng trọng tài vừa hô khẩu hiệu, bọn tôi lại bung hết sức kéo căng sợi dây về phía mình.

Lần này chúng tôi đã dịch được một đoạn ngắn, có thể nói là chiếm ưu thế đôi chút. Nhưng chỉ đôi chút thôi vì ngầy lậ tức, bọn nó đã ghi lại được mạch kéo của chúng tôi, bắt đầu dùng lực kéo ngược về phía mình.

Chúng tôi đang đứng trên nền cát nên chân trụ cứ lún xuống cát tạo thành một rãnh dài theo đường kéo của tụi nó. Thằng Huy xem chừng đang phát điên, nó nghiêng rặng, mắt trợn đỏ lên mà ra sức kéo như một con bò điên thực thụ. Nhưng chỉ với sức của nó không thì chẳng thể gánh cho cả đội. Chỉ sau vài giây chống chịu ngắn ngủi, bọn tôi cũng đành chịu thua để bọn nó kéo ngã oạch xuống đất một lần nữa.

-Uầy, tụi bây thiệt tình!

Thằng Huy nhìn bọn tôi lắc đầu.

-Hề hề, bọn em thắng rồi nha đại ca! Giờ đi uống nước chưa?

-Rồi đi thì đi, mệt!

Nó hậm hực, bỏ tò tò ra quán trước. Chắc giờ nó quê lắm, đại ca mà phải chịu thua đàn em thế này thì thằng nào mà chẳng quê. Ngay cả bọn tôi cũng vậy, kéo không được cũng bức trong lòng lắm, nhưng nghĩ lại thì toàn đội hình tôi chỉ có 5 nam, nên sức lực thua kém đôi bên kia cũng là điều tất nhiên, chỉ có điều là thua sớm quá thấy cũng muối mặt lắm. Chắc phải cố gắng hơn.

Chúng tôi ghé vào một quán nước mía kế bên sân cát để nghỉ mệt cũng như chùi rửa cả kí cát trên người do mấy lần té xuống cát lúc nãy. Bây giờ mấy thằng đàn em của nó mới lộ rõ bộ mặt dễ giải ra khi thằng nào cũng đòi giành vị trí ngồi gần mấy nường xinh đẹp trong nhóm tôi cả.

Ngọc Lan thì khỏi phải bàn, nàng được mấy thằng này chú ý nhất bởi cặp mắt xanh biếc lúc nào cũng hút hồn người thưởng thức. Ngồi quanh nàng, mấy thằng này cứ hỏi hết cái này đến cái khác kiểu mấy câu như bạn tên gì, sống ở đâu, người lai hả, đẹp quá đi làm Ngọc Lan nhất thời bối rối nên chỉ ậm ừ không trả lời linh hoạt như mọi thường được.

Về phía Lam Ngọc, có vẻ như với tia nhìn sắc lém của mình chẳng thằng nào dám đến gần em cả. Cứ hễ có thằng nào muốn tò mò đến gần nàng là lại bị đánh bật bởi ánh nhìn sắc như dao đó. Nên suốt cả buổi nàng chỉ ngồi thưởng thức ly nước mía mà không nói tiếng nào.

Nhưng với bé Phương lại khác, em cũng được rất nhiều thằng chú ý. Hết thằng này lại đến thằng khác bắt chuyện với em cứ như đang phỏng vấn diễn viên vậy. Thế mà thằng Toàn vẫn ngồi im thin thít uống nước mía chẳng có động thái nào can ngăn mấy thằng đó cả. Thắc mắc tôi kêu vai thằng Toàn:

-Ê, bé Phương bị mấy thằng đó tò mò tèm kìa, sao mày vẫn ngồi im vậy?

-Hề hề, tao đang xem tuồng mà mày nói gì vậy?

-Ý mày là sao?

-Uầy, thì cứ ngồi im xem giống tao đi, nhớ đừng cười!

Chẳng hiểu gì sắc, nhưng tôi vẫn hướng về nơi bé Phương và mấy thằng choai choai đang trò chuyện với nhau ở phía đối diện:

-Bạn Phương nè, bạn học chung với đại ca tụi mình hả?

-Hi hi, hông có! Mình học chung với bạn ngồi đối diện kia kìa!

Bé Phương cười tủm tỉm chỉ về hướng của thằng Toàn.

-Ủa vậy bạn học ở đâu?

-Mình học ở LTT!

-À, vậy là chung với thằng Phong rồi! Thế bạn có hay đi chơi không?

-Có chứ, đi nhiều lắm!

-Thế bạn thường đi chơi với ai?

-Cái bạn ngồi đó đó!

Bé Phuong lại cười tủm tỉm chỉ về hướng của thằng Toàn.

-Bạn có về thân với bạn đó ghê ta?

-Ừa, thân chứ!

-Thế đi đâu cũng đi với thằng đó hết hả?

-Ừa, gần như thế đó!

Những lời nói lấp lửng của bé Phuong lại làm mấy thằng này thêm thắc mắc. Tụi nó vẫn có hói mặc dù trong lòng chắc đã sinh nghi:

-Vậy trong lớp nó có ngồi chung với bạn không?

-Có chứ, hìhì!

-Vậy có thường nói chuyện với bạn không?

-Có, nhều lắm!

-Phuong ơi, lại đây uống nước nè!

Bọn nó chưa kịp hỏi thêm thì thằng Toàn đã gọi với cắt ngang cuộc nói chuyện.

Bé Phuong lật đật đứng dậy trong sự tiếc nuối hùi hùi của bọn nó. Nhưng chẳng bao lâu bọn này lại trở mắt khi bé Phuong chuyển sang ngồi cạnh thằng Toàn với những cử chỉ vô cùng thân mật và tình nghịch.

Giờ thì chắc chắn bọn nó đã biết bé Phuong là gì của thằng Toàn rồi nhưng biết làm gì được ngoài ngó nghiêng 2 đũa này với cặp mắt khó chịu đâu. Cho nên bọn nó lại chuyển mục tiêu sang nhỏ Thu lớp phó lao động. Vì nhỏ này nếu tính ra cũng không phải là xấu, nếu muốn một cô bạn gái trên mặt bằng chung thì đây chính là sự lựa chọn đúng đắn. Tuy nhiên nhỏ này ở trong nhóm kéo co thì cũng không phải dễ ăn:

-À, bạn gì đó ời? Bạn tên gì đấy?

-Thu.

-Bạn học ở đâu?

-Chung với mấy người kia!

-Thế...

-Thế thế cái gì, tui đang uống nước có gì lát nói chuyện nhé!

Nhỏ Thu gằn một câu làm mấy thằng này xanh mặt không dám tiếp chuyện nữa.

Nếu so ra thì nhỏ Thu này có một số nét tương đồng với Lam Ngọc, nhưng chắc là giống về khoảng ghét con trai thôi. Còn bình thường nhỏ này vẫn vui đùa cùng với mấy nhỏ con gái trong lớp như bao nhỏ khác. Nhưng nội cái khoảng ghét con trai cũng đủ để nhỏ này bị mấy thằng con trai liệt vào sổ đen rồi.

Sau khi uống nước xong, chúng tôi vác cái thân tàn ra về do tâm lý thua cuộc lúc này. Trên đường về, thằng Toàn cứ tặc lưỡi:

-Chậc, phải chi theo cách sắp xếp của tao thì không đến nỗi thua vậy đâu!

-Thôi đừng có chém gió nữa cha nội ời!

-Chém chém cái mế, cách này hồi trước lớp tao chơi hoài, vô địch 2 năm liền đó mày!

-Đù, cách thế nào? Bày xem

Tuy nhiên cho chỉ tắc lưỡi:

-Chắc, thì ngày mai qua xóm của thằng Huy đi tao chỉ cho!

-Ồ, vậy giờ mọi người về hen!

-Ừ, tạm biệt!

Kết thúc buổi luyện tập kéo co đầu tiên. Bọn tôi thua thảm hại, phần là do chưa sắp xếp được đội hình ưng ý, phần là không đủ sức để kéo lại mấy thằng trâu bò ở xóm của thằng Huy. Nhưng theo lời của thằng Toàn nói thì nó đã có cách sắp xếp khác hiệu quả hơn nên chúng tôi chỉ còn biết trong chờ vào nó thôi.

Chỉ còn khoảng vài ngày nữa là buổi cắm trại sẽ được mở màn. Các môn thi được lớp chúng tôi đăng kí có vẻ đang trong tiến trình luyện tập tốt. Có thể đến môn cắm hoa của Hoàng Mai, vừa rồi nhóm của em có cắm thử một chậu cho cả lớp xem. Phải nói rằng chậu hoa đó rất đẹp, ngay cả cô Thanh còn phải tấm tắc khen ngợi. Đúng là Hoàng Mai có khác, luôn luôn tinh tế trong những việc như thế này.

Còn về môn chạy xe đạp chậm của Toàn phần với bé Phương thì sao? Đương nhiên là tụi nó vừa chơi vừa tập, bởi mỗi khi chờ bé Phương về gần đến nhà, nó lại giảm tốc độ, cố sức đạp chậm nhất có thể. Qua đó hai đứa vừa có thời gian luyện tập, lại vừa có thời gian vui đùa hạnh phúc. Ngay cả đến tôi còn phải ganh tị với hai tụi nó. Chẳng bù với mình giờ chỉ có cái thân tàn không ai thích.

À còn một môn thi nữa tôi vẫn chưa nhắc đến nhiều là môn giải mật thư. Môn này thì hội trại nào cũng có. Nhưng độ hot của nó so với mấy môn khác thì chẳng bằng bởi lẽ khi chơi giải mật thư phải chấp nhận nhiều thử thách của ban tổ chức đưa ra như thổi bột, chống đẩy, nhảy lò cò, chạy bộ, leo cây, vượt rào. Lúc trước tôi cũng có chơi một lần, và nản luôn từ đó không dám tham gia lần nào nữa. Cho nên môn này chỉ toàn mấy nhỏ con gái ham vui thi cho có thôi chứ muốn dứt giải thì không phải dễ.

Mà thôi, trở lại với chuyện luyện tập thì kéo co cái đã. Theo như đã bàn bạc thì sau khi ngồi chém gió ở nhà thằng Toàn cùng với mấy đứa trong lớp xong, chúng tôi lại qua chỗ của thằng Huy để luyện tập chuẩn bị cho phần thi kéo co sắp tới này. Bởi lẽ nghe cô Thanh sinh hoạt là phần thưởng của cuộc thi này khá lớn, nếu thắng thì chắc sẽ đủ cho cả lớp một chậu tung bừng khói lửa, cho nên mục tiêu hàng đầu của lớp tôi chính là môn này.

Hôm nay theo sự sắp xếp của thằng Toàn, Huy đô vẫn đứng ở cuối để trụ vững cho cả đội tiếp theo sau đó là hàng nữ ở giữa để điều tiết nhịp kéo, và đứng đầu dây là hàng nam chúng tôi với vai trò trâu tót dây cho bằng được.

Nhưng đó chưa phải là toàn bộ những gì thằng Toàn đã bày cho chúng tôi. Nó còn bảo khi kéo, chúng tôi phải hô kéo đồng loạt để dồn sức cùng một lượt tránh tình trạng không đồng bộ người này kéo, người kia dừng gây mất sức mà sức kéo không hiệu quả.

-2...3...kéo!

Khi thằng trọng tài vừa hô, bọn tôi liền kéo theo kế hoạch của thằng Toàn vừa trình bày. Quả thật nó rất hiệu quả, với sức kéo đồng loạt của bọn tôi mấy thằng kia phải co mình chống đỡ từng lượt kéo đồng loạt mạnh như trâu nước. Nhưng việc gì cũng có hai mặt của nó, sức kéo mạnh đồng nghĩa với việc phải vận sức nhiều. Chẳng bao lâu bọn tôi đã bắt đầu có những dấu hiệu xuống sức, tay chân phải đầu rệu rã.

Nhưng may sao với những nỗ lực cuối cùng, bọn tôi cũng đã kéo chiến thắng mấy thằng trong xóm của thằng Huy một cách đầy thuyết phục.

Tâm trạng của bọn tôi hiện giờ phải nói là vui như ngày hội, mừng như lượm được vàng. Cả đám cứ nhảy cẫng lên như đám con nít đến nỗi thằng Huy phải phẩy phẩy tay:

-Thôi đi mấy sư phụ, mới thắng được có một trận.

-Hề hề, phải biết hưởng thụ cuộc sống nhất thời chứ mày!

-Nhưng còn phải thắng một ván nữa đây tụi bây con sức không, tao lấy hơi lên rồi

Nghe thằng Huy nói tôi mới để ý, bây giờ mặt mày bọn tôi ai cũng phờ phẹt cả. Ngay cả Ngọc Lan thường ngày chạy nhảy dữ dằn cũng phải chống hông cúi gập người thở hổn hển, những giọt mồ hôi cứ lăn dài trên má.

-Cách cũng Toàn khá hiệu nghiệm đấy, nhưng mau mất sức quá!

Lam Ngọc quệt mồ hôi trên trán nhăn mặt.

-Ủầy, thì cái gì cũng phải có cái giá của nó mà! Cái này là dồn nhieu sức trong thời gian ngắn thì phải mệt thôi!

-Kiểu này kéo xong được với một đội chắc phải nghỉ cả ngày!

-Làm gì đến mức đó, nửa tiếng là cùng!

-Như thế thì không kịp cho lượt kéo sau đâu!

-Nè đại ca, mới thắng được có 1 trận mà! Kéo lượt tiếp đi!

Thằng trọng tài nhăn mặt hồi thúc.

-Uầy nghe rồi! – Nó lều bều cất lời – Kéo tiếp đi tụi bây, ăn thua gì cũng là luyện tập mà!

-Tao mới tay rồi, kéo nữa chắc sút ra luôn quá!

-Cố chút đi tụi mày, làm như chết rồi ấy!

Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành vác thân tàn đứng dậy cùng bọn đàn em thằng Huy kéo co tiếp. Nhưng như đã nói từ đầu, sức lực của bọn tôi đã cạn kiệt cả rồi, chẳng còn tí nào để duy trì thể cân bằng với tụi nó cả. Thằng trọng tài vừa mới hô, bọn chúng đã kéo cả đội tôi lật nhào cù mèo như đám mèo con. Kết quả cũng tương tự như thế với lượt kéo thứ 3 quyết định với hậu quả còn nặng nề hơn khi tôi cắm đầu xuống đất ngậm một miếng đất cát.

Và tỉ số chung cuộc giữa bọn tôi và đội nó là 3-1. Tuy là có tiến bộ so với lần trước nhưng nếu áp dụng cách của thằng toàn cũng không phải là thượng sách. Vì cách này tốn rất nhiều sức lực mà đội tôi thì không có thể mạnh về yếu tố đó. Cho nên nếu sử dụng cách này, bọn tôi chỉ đến được vòng tứ kết hoặc bán kết là kiệt sức rồi, chẳng thể nào giành ngôi vô địch được.

Yêu cầu đặt ra bây giờ là phải tìm được một cách nào đó vừa đạt hiệu quả cao mà không tốn quá nhiều lực cùng một lúc. Vì nếu dàn trải lực ra thì bọn tôi có thể theo kịp nhịp độ đó dễ dàng hơn là bung sức cùng một lúc. Nhưng xem ra yêu cầu này khá khó bởi lẽ trong nhóm tôi nhắm chừng chưa có ai có nhiều kinh nghiệm kéo co cả, tất cả chỉ là những vận động viên nghiệp dư mà thôi.

Tuy nhiên, niềm hi vọng của nhóm tôi lại được nhen nhóm lên khi bọn tôi ngồi uống nước mía ngoài quán.

Trong lúc bọn tôi đắm chiều suy nghĩ cách kéo co hiệu quả thì Ngọc Lan lại hút nước một cách thân nhiên:

-Làm gì mọi người căng thẳng vậy?

-Thì lo tìm cách kéo co tốt đó!

-Chẳng phải nhóm mình đã áp dụng thành công cách của toàn sao?

-Nhưng cách đó tốn sức nhiều quá, vừa rồi Lanna cũng thấy nhóm mình thua mà!

Tôi lắc đầu ngao ngán.

-Trời, mọi người không chịu nói sớm, mình chỉ cho một cách kéo hiệu quả!

-Ui, sao Lanna không nói sớm, làm bọn này ngồi suy nghĩ cả buổi?

-Hi hi, mình đâu có biết mọi người lại suy nghĩ chuyện này, cứ tưởng buồn vì thua cơ!

-Hic, trời ạ! Vậy cách của Lanna như thế nào?

-Hi hi, là như thế này nè!

Ngọc Lan tỉ mỉ trình bày cách kéo cho tất cả bọn tôi. Đến chừng một lúc sau, khi cả nhóm đã nắm bắt được kĩ thuật đó rồi thằng Huy lại háo chiến:

-Ê, tụi bây! Đấu với nhóm anh mày nữa không?

-Đấu nữa hả đại ca, thế thì tụi em không khách sáo đâu!

-Mày điên rồi hả Huy, tụi tao vừa mới kéo xong còn chưa hồi sức!

Tôi trở mắt nhăn nhó với nó.

-Thì cứ kéo đi, cách của Lanna bảo có tốn nhiều sức đâu!

-Giờ chắc nhóm mình còn sức cho mày!

-Thôi hông sao đâu, để xem thế nào đã!

Ngọc Lan cười giả là hút hết ly nước mía để lấy sức.

Qua đó bọn tôi lại đấu một trận đấu mới với tụi nó. Nhưng giờ này bọn tôi đã mệt lử rồi, chưa chắc sẽ làm được gì. Nhưng sẽ rán xem cách của Ngọc Lan như thế nào, không chừng lại hiệu nghiệm.

Và rồi khi thăng trọng tài ra hiệu, tất cả bọn tôi đều đồng loạt ngã người về sau đứng nghiêng so với mặt đất. Theo hiệu lệnh của Ngọc Lan, chúng tôi ghi dợt sợi dây cùng một lúc. Cứ mỗi lần ghi sứt, chúng tôi lại tiến về sau được một bước và cứ thế từng bước từng bước cho đến khi cả bọn ngã oạch mông xuống đất cũng là lúc cả đội giành được chiến thắng tuyệt đối mặc cho cái bọn đàn em bên kia cứ chống hông thở từng đợt một nhọc.

Cách của ngọc Lan quá hiệu nghiệm. Bởi lẽ chúng tôi còn nhận được sự trợ lực từ chính trọng lượng chơ thể của mình cộng với nhịp giạt về từ từ động loạt khiến cho đội bên kia khó có thể lật kèo khi mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo.

-Cách này hay thật đó nhà, vừa ít tốn sức lại vừa kéo mạnh!

Nhỏ Thu hớn hờ cười lớn.

-Hi hi, cách này hồi trước mình với lớp mình đã từng áp dụng, thấy hay hay nên bày cho mọi người ấy mà!

-Thế mà không bày sớm, để cả nhóm phải kéo theo ông Huy với ông Toàn đến mệt là người!

-Hừm, bà chê tui tui chứ gì?

Toàn phờn lăm mặt bắt cần đòi nhìn con Thu.

-Thôi thôi, được rồi mọi người! Vậy là từ nay áp dụng cách này nhé!

-Nhất chí luôn, hê hê!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Ngoài những giờ luyện tập nhọc nhằn, tôi cũng có cuộc sống thường ngày chứ không phải là không. Những lúc nhàn rỗi không làm gì, thói quen của tôi thường là nằm sô pha xem TV, còn nếu có tiếng năng đi mua bánh nằm gặm thì coi như bữa đồ khô ăn cơm.

Một ngày thường đối với tôi khá tẻ nhạt. Sáng đi học. Trưa về ăn cơm ngủ trưa. Tối ăn cơm, học bài, đi ngủ. Nếu như trước đây có Hoàng Mai bên cạnh, nàng thường nằng nặc đòi tôi chờ về nhà để nấu nướng cho có không khí gia đình. Còn bây giờ nếu có tập thể dục trái buổi tôi thường nhịn bữa trưa hoặc ra quán cơm sau trường làm một bụng no nề rồi lên trường tiếp tục tập luyện.

Hôm nay là ngày thứ 6, tức là ngày mai sẽ cấm trại vì thế các môn học hôm nay khá nhàn rỗi khi các giáo viên biết ý không trả bài. Nhưng không biết vì sao càng gần đến ngày cấm trại tôi lại càng cảm thấy trống trải. Đó không phải chỉ xảy ra với trường hợp này không mà còn những ngày lễ khác từ khi Hoàng Mai chia tay với tôi nữa. Vào những ngày đó cứ hễ nhìn thấy cặp đôi nào đi tung tăng trên đường trong lòng tôi lại xuất hiện cảm giác đó, đây có phải là cảm giác ghen tỵ không, nhưng tôi biết là nó không để chịu chút nào.

Kết thúc một ngày học tẻ nhạt, tôi đi vật vờ như xác sống trên hành lang với tâm trạng uể oải như vừa mới tập luyện một môn gì đó rất nặng nhọc xong. Hôm nay dự định của tôi về nhà sẽ làm một giấc dài cho đến chiều rồi chạy ra ngoài công viên làm một tô mì phá lấu cho vững bụng và tiếp tục ngồi xem TV cho đến đêm.

Nhưng xem ra kế hoạch của tôi sẽ khó mà thực hiện được khi Ngọc Lan từ đang sau vổ vai tôi:

-Nè, làm gì đi lang thang một mình vậy?

-Thằng Khanh chuẩn về trước, thằng Toàn đi với bé Phuong, trong lớp ít thân với mấy đứa con gái, đi với ai bây giờ?

-Hi, nghe tội nghiệp ghê chưa? Thế đi với Lan được hông nè!

-Hê hê, gì chứ cái này làm sao mà từ chối được.

Và thế tôi đi dọc hành lang với nàng nói chuyện toàn những thứ trên trời dưới đất mà chẳng nhận ra rằng cái cảm giác trống trải đó đã hoàn toàn biến mất từ lúc nào. Ngọc Lan xuất hiện đã lấp đầy cái khoảng trống đó trong tim tôi. Thật không thể phủ nhận rằng, nàng đến bây giờ vẫn còn quan trọng với tôi rất nhiều.

Nhưng cuộc trò chuyện của bọn tôi nhanh chóng bị gián đoạn bởi một vị khách không mời:

-Chào Lanna, em lại đi với bạn trai mình à?

Vâng đó chính là thằng bí thư đoàn trường, đang đi dọc hành lang chúng tôi lại gặp hắn đang đứng hóng gió ở trước cửa văn phòng đoàn với bộ dạng rất chi là hách dịch.

-Trông hai đứa vui nhỉ?

-Dạ, phải vui chứ anh!

-Lanna này, ngày mai em ở lại trường khoảng một tiếng được không?

-Ồ, để làm gì vậy anh?

-Cũng không có gì, chỉ là để phụ trách phần thiết bị cho việc cắm trại thôi!

-Thế là ngày mai em phải ở trường lại trường khoảng 1 tiếng ạ?

-Tất nhiên, người bên đoàn mà em!

Nghe hắn nói, mi mắt tôi cứ giật bắn bắn như chuẩn bị gặp chuyện gì xấu. Ngọc Lan là bí thư chi đoàn lớp, việc phụ trách phần thiết bị này ắc hẳn là sẽ có mặt nàng. Nhưng rõ ràng thằng bí thư này biết Ngọc Lan là con gái, tại sao phải để nàng làm những việc nặng nhọc kia chứ. Nhất định là có vấn đề trong này, chứ không phải đơn thuần là chuẩn bị thiết bị không đâu.

-À, anh bí thư ơi! Về mấy việc phụ trách này để em làm cho ạ!

-Em làm? – Nó hơi ngạc nhiên nhưng rồi bình thân trở lại – Hề hề, cũng được thôi, nhưng anh nói trước là nặng nhọc lắm đấy!

-Không sao đâu ạ, nếu nặng nhọc thì Lanna chắc sẽ khó làm hơn cả em nữa đấy! Cứ để em đi thay lời xảy ra chuyện gì anh nhỉ?

-Ồ, nếu được thế thì tốt! Thôi hai đứa đi thông thả nhá, ngày mai nhớ đến trường sớm!

Nói rồi thằng bí thư bỏ vào văn phòng đoàn với điệu bộ rất nham hiểm. Chắc chắn có điều gì đó rất mờ ám trong vụ việc này, chỉ là tôi nhất thời chẳng thể hiểu ra nổi. Nhưng để phòng vẫn hơn.

-Xin lỗi Phong nha, lại làm phiền đến Phong rồi!

Ngọc Lan xụ mặt vắn về tà áo.

-Không phiền gì đâu! Nếu để Lan đi với thằng bí thư này Phong mới lo đấy, chẳng biết thằng này sẽ làm gì?

-Vậy ngày mai Phong tính thật sao?

-Ừ thì vậy, dù gì nó cũng là bí thư mà! Phải nhịn chứ!

-Hi, ngốc!

Nàng khẽ cười cốc yêu vào đầu tôi.

-Mà Phong nè, chiều nay gia đình Lan có làm tiệc nướng ngoài trời! Phong có đến được không?

-Tiệc nướng ngoài trời hả?

-Ừa, trước đây gia đình Lan thường tổ chức như thế vào cuối tuần! Thế Phong có đi được không?

-À, tất nhiên rồi! Lúc nào Phong cũng rảnh mà!

-Hi, vậy chiều nay 2h sang nhà Lan nhé, sẽ rất vui đấy!

-Ừa, chắc chắn mà!

-Hi, vậy về thôi!

Tạm biệt nàng ở cổng trường. Tôi chạy xe về nhà với tâm trạng cực kì phơi phới. Lần đầu tiên tôi được tham gia một buổi tiệc nướng ngoài trời, và lại còn ở nhà của Ngọc Lan nữa. Chắc chắn sẽ có sự hiện diện của ba mẹ nàng. Có khi nào nàng tận dụng việc này để ra mắt tôi với ba mẹ nàng không nhỉ. Chắc không đâu tôi chưa là gì với nàng mà, nhưng đây sẽ là một cơ hội để tôi chứng tỏ tài năng của mình đấy, chứ không ngo ngáo như lần gặp trước đâu.

Sau khi tắm rửa gọn gàng sạch sẽ, tôi vắn vào người bộ quần áo mình cho là ưng ý nhất rồi dong xe thẳng đến nhà Ngọc Lan.

Buổi trưa hôm nay nắng khá dịu, không oi bức như mấy ngày qua. Dường như ông trời cũng biết chiều lòng người khi hôm nay là ngày tôi đến nhà Ngọc Lan ăn tiệc. Những cơn mây cứ quẩn quít lấy mặt trời làm cho cảnh vật trở nên mát mẻ hơn hẳn.

Có lẽ mặt tôi sẽ phờn như thế cho đến tận nhà Ngọc Lan nếu như không gặp hai cô cậu Toàn phờn và bé Phương trên đường đi:

-Ồ Phong, mày đến nhà Lanna dự tiệc nướng à?

-Ồ, sao mày biết?

-Thì Lanna cũng mời tụi tao chứ đâu?

-Ủầy, ra vậy?

-À, thì ra có thằng tương bợ, hể hể!

Toàn phờn vênh cái mặt đều cái của nó lên.

-Tương gì, thì thấy tụi bây chạy cời cời trên đường nên tao hỏi thôi!

-Ờ ờ, anh biết! Chắc, anh em không mà!

-Cút, cái thằng cờ hó này!

Tôi nghiêng răng treo treo đầm một phát rồi mạnh vào bắp tay của nó làm thằng này la oái oái mém leo lên cũng với bé Phương.

-Cái thằng cô hồn, bé Phương có mệnh hệ gì bố liều mạng với mày!

-Tao thách, có ngon rượt theo tao!

-Á, thách tao à?

Vừa nói nó xuống líp xe rồi co giò đạp hí hục rượt theo tôi.

Nhưng xem ra chở bé Phương với trọng lượng không phải là nhẹ, nó dần mất sức khi còn chưa đuổi kịp được tôi.

Tức tối nó quát tháo:

-Cô hồn, đứng lại cho bố!

-Có ngon thì lên đây mà bắt tao dê!

Tôi quay đầu ra sau trêu nó nhưng vừa quay đầu lại, một người đi đường lù lù ngay trước mặt làm tôi hốt hoảng lạc tay lái tông thẳng vào cổng nhà gần đó nghe rổ to. Cả người và xe đều lăn long lóc dưới chân cổng với cảnh tượng cực kì thảm.

Tôi lêu bêu ngồi dậy với cái mông giờ đây nhức nhối và trên tay đầy những vết trầy xước do va chạm.

Ngay lập tức thằng Toàn với bé Phương chạy đến đỡ tôi:

-Chết dờ chưa ku, ai bảo mày đạp nhanh quá!

-Mịa, còn xỉa xối tao nữa!

-Thui, hai người đừng có cãi nhau nữa, không thấy hậu quả sao?

Bé Phương chu mỏ can ngăn hai tụi tôi.

Cùng lúc đó chủ nhân của cái cổng trắng cao lêu nghêu cũng bước ra với bộ dạng cực kì ngạc nhiên, đó chính là Ngọc Lan, chiếc cổng tôi đâm vào cũng chính là cổng nhà nàng:

-Mọi người làm gì trước cổng nhà mình nghe ầm ầm vậy?

-Hề hề, hông có gì đâu! Có người tính làm siêu nhân phá cổng ý mà!

-Siêu siêu cái mế, đau muốn chết đây này!

-Ủa Phong bị gì trầy trụa khắp người vậy?

-Đó, hai người này giỡn nhau nên Phong mới lạc tay tông xe vào cổng nhà Lanna đấy!

Bé Phương phòng má châm thêm xăng vào lửa.

-Trời đất, sao không nói sớm, để vậy kéo nhiễm trùng đó, theo mình vào nhà băng lại cho!

Ngọc Lan hối hả dắt tay tôi vào nhà chẳng kịp để tôi nói tiếng nào, chỉ biết khi quay đầu lại đã thấy thằng Toàn nhướn mày nhìn tôi với ngón tay cái được bật lên biểu tượng cho sự thành công mỹ mãn.

Tôi biết ý của thằng này là gì. Nó nghĩ tôi sẽ được Ngọc Lan chăm sóc băng bó vết thương tận tình đây mà, tuy nhiên đó lại là sự thật. Sau khi kể rõ mọi chuyện cho ba mẹ của mình biết về vết thương của tôi, nàng lại dẫn tôi ra sau bếp lấy chiếc hộp cứu thương trong tủ ra:

-Phong đưa hai tay ra đi, để Lan bôi thuốc cho!

-Êc, thế kì lắm, để Phong tự bôi!

-Ui, đang bị thương mà còn ngượng kia! Tay Phong dính bụi dơ thế sẽ nhiễm trùng đấy!

-Trời, đó giờ Phong cũng đâu cần thoa mấy loại thuốc này mà vẫn sống nhăn đấy thôi!

-Đó là do Phong chưa nhiễm phải loại vi trùng độc đó thôi! Hồi Lan học cấp 2 có đứa bạn bị té trầy gối mà còn lấy tay không chùi máu, Phong biết kết cục của bạn đó ra sao không?

-Chắc là vết thương lâu lành thôi chứ gì?

-Phải đi rửa chân đấy!

-Sặc! Gì ghê vậy?

-Vi thế để Lan xoa cho, đàn ông còn trai có gì đâu mà ngại!

-Uầy rồi vậy!

Chẳng còn cách nào hơn, tôi đành chìa hai cánh tay trầy trụa của mình cho nàng xoa thuốc. Cảm giác cũng không tệ lắm khi vừa ngắm nhìn bàn tay nhỏ nhắn của nàng, vừa ngắm nhìn khuôn mặt thon gọn của nàng đang tỉ mỉ tra thuốc từng vết trầy của tôi. Tự dưng tôi muốn nắm tay nàng cực. Mỗi lần tưởng tượng cái bàn tay nhỏ nhắn đó nắm gọn trong lòng bàn tay tôi, tôi chẳng thể nào bình tĩnh được, trái tim tôi như đang loạn nhịp. Và Ngọc Lan dường như đã biết được điều đó. Nàng ngừng lên cười huyền hoặc làm tôi cảm giác như có một luồng điện đang chạy rần rần khắp người.

Rồi nàng lại cúi mặt áp ứng:

-Phong à, Lan...có đẹp không?

-À...có chứ!

-Thế...Phong có thích...không?

-Phong... – Tôi bỗng dấm chiêu – có, tất nhiên rồi!

Đột nhiên nàng lại ngước lên nhìn tôi với đôi má ửng hồng như vừa được đánh phấn:

-Phong thích thật chứ?

-Thì thật, ai cũng thế mà!

-Là sao? Phong vừa nói gì?

-Thì nét đẹp của Lan đấy, ai nhìn vào mà không thích!

-Hơ, đồ ngốc....!

-Ái da...áá...

Nàng phòng má dí mạnh bông băng có tẩm cồn sát trùng vào vết thương làm tôi trợn mắt la thát thanh trực tiếp làm kinh động đến thằng Toàn và bé Phương làm hai tụi nó hớn hải chạy vào:

-Cái gì mà la lối om xòm vậy?

-Hi hi, hông có gì đâu! Chỉ là mình sát trùng vết thương cho Phong mà bạn ấy chịu đau kém quá!

-Xời, đúng là cái thằng đàn bà, có thể cũng la oai oái làm bố giặt cả mình!

-Nhưng tao...

-Thôi hai người mang mấy cái bếp nướng này ra phụ ba mẹ mình đi, mình băng bó xong vết thương cho Phong rồi ra nướng cùng mọi người!

Ngọc Lan vội vàng cắt lời tôi kèm theo một vẻ lạnh lùng thật khủng khiếp. Đồ rằng tôi không phải đưa cánh tay cho nàng băng bó thì có cho vàng cũng không dám ngồi gần Ngọc Lan lúc này. Quá cau có, quá lạnh lùng.

-Băng xong rồi đấy! Ra ngoài ngồi im một chỗ đừng có cử động nhiều!

Nàng hần học cắt hộp cứu thương vào trong tủ.

-Lan...sao thế, tự nhiên...

-Thích vậy... , ra ngoài đi chỗ Lan chuẩn bị đồ nướng!

Nàng thẳng thừng đuổi khéo tôi ra ngoài không thương tiếc.

Như thế là thế nào vậy, tự nhiên Ngọc Lan lại trở mặt 180 độ thành người nóng tính, gắt gỏng trước mặt tôi. Thật chẳng thể nào hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Suốt buổi tôi chỉ ngồi ru rú ở băng ghế đá trước cửa nhà nàng nhìn cảnh mọi người tắt bật nấu nướng ở ngoài sân mà chẳng nói được câu nào. Bởi lẽ khi ba mẹ nàng thấy tôi bị thương như thế cũng chẳng buồn nhờ tôi việc gì cho dù tôi rất hăng hái trợ giúp. Kết quả là tôi phải ngồi ở đây như người thừa trong buổi tiệc.

Đến chừng một lúc sau, khi thằng Toàn đã làm xong công việc bùng bê than của mình, nó mới vào ngồi cùng tôi tán chuyện:

-Ê, làm gì mà con Lanna nó bơ mày vậy?

-Sao mày biết?

-Sời, nhìn cái điệu bộ tức tối của nó là tao biết tổng thể nào cũng do mày!

-Ờo, mày đừng đổ cho tao, tao có biết khi gì đâu!

-Chứ mày làm gì mà nhỏ Lanna nó ra thế?

-Ai biết, thôi thì tao kể cho mày nghe việc lúc nãy vậy!

Tôi thờ dãi thuật lại sự việc đã xảy ra lúc nãy giữa tôi và Ngọc Lan cho nó biết. Chỉ vừa mới nghe xong, nó cốc đầu tôi cật lực:

-Bố thằng ngu này!

-Sao mày cốc đầu tao?

-Nhỏ Lan nó gợi ý cho mày rõ ràng rành mạch ra như thế rồi còn ngu ngơ à?

-Rõ ràng như thế nào, tao có biết gì đâu?

Rồi nó chép miệng tặc lưỡi:

-Chậc, thôi mấy chuyện này mày tự biết thì hơn, tao chỉ bày cho mày cách làm lành thôi!

-Cách như thế nào?

-Đây mày nghe cho kĩ...

Và sau khi tôi nắm vững cách làm lành của thằng Toàn trong tay, tôi bắt đầu lễ từng bước khó nhọc về phía của Ngọc Lan giờ này đang nướng thịt cùng với bé Phương hết sức vui vẻ.

Vừa thấy tôi lộ mọ đi lại, nàng bỗng chuyển sắc:

-Gi vậy, mình đã bảo là ngồi ghế đi mà!

-À, mình có chuyện muốn nói riêng với Lanna tý!

-Chuyện gì mà không nói chung được vậy?

-Thì là chuyện riêng mà!

Bé Phương nghe thế liền tìm cách thoái lui, đi đến băng ghế đá ngồi cùng với thằng Toàn để lại Ngọc Lan đối diện với tôi mặt đối mặt.

Chẳng biết là cách của thằng Toàn có hiệu nghiệm không nhưng tôi cũng bắt đầu thực hiện:

-À Lan này! Cái việc lúc nãy ấy!

-Việc gì?

-Thì cái việc Lan hỏi có thích không đấy!

Bỗng dung sắc mặt nàng căng lên:

-Sao, việc ấy thế nào?

-Phong hiểu mà!

-Hử?

-Phong hiểu tất cả mà, nhưng Phong không thể trả lời ngay được!

-Phong hiểu...?!

-Ừa, Phong hiểu chứ!

-Thật không?

-Thật mà...!

Đến đây, mặt nàng đã giãn ra, không còn cau có như lúc nãy nhưng vẫn còn giữ 1 chút lạnh lùng:

-Thôi được rồi, Phong về băng ghế ngồi đi! Chốc nướng xong thì vào ăn chung!

-À ừ, Phong đi nhá!

-Ừ, đi đi!

Trở về băng ghế với tâm trạng cực kì mông lung, thằng Toàn lại quay sang bàn chuyện với tôi:

-Sao rồi mày? Thành công không?

-Ai biết, thấy Lanna kêu tao về chỗ thôi chứ không có gì!

-Thế nó còn giận mày không?

-Cũng không biết, nhưng không còn hằn học như lúc nãy!

Tự nhiên nó đập vai tôi cười hớn hở:

-Thế là thành công rồi còn gì, mày nhất rồi nhá!

-Thành công gì tao không hiểu?

-Hề hề, thì mày cứ như bình thường đi! Rồi sẽ thấy!

Mặc dù chẳng hiểu nó nói gì nhưng tôi cũng không hỏi thêm, chỉ biết làm theo những gì nó nói với hi vọng Ngọc Lan sẽ hết giận tôi mà thôi.

Đến khi nướng thịt xong, ba mẹ nàng bắt đầu chia phần ăn cho chúng tôi. Tôi được chia khá là nhiều thịt bò nướng cùng với vài cây thịt xiên que nhìn ngon không thể tả. Nhưng khi vừa định ăn thì Ngọc Lan lại ngăn cản:

-Nè, bị thương thế này thì đừng có ăn thịt bò!

-Thế ăn gì bây giờ?

-Đây, lấy chỗ thịt xiên que của Lan đi!

Nàng chuyển số thịt bò nướng qua đĩa của nàng rồi, để phần thịt xiên que qua đĩa của tôi.

-Cảm ơn Lan nha!

-Hông có chi, chi cần Phong hiểu là được!

-Hà?

-Hi hi, hông có gì! Thôi ra ngoài ăn chung với mọi người cho vui!

Nàng kéo tay tôi ra ngoài cùng thưởng thức buổi tiệc thịt nướng ngoài trời tuyệt vời trong không khí gia đình vô cùng vui nhộn nhịp và thú vị.

Viễn tưởng tôi sẽ mãi sống những chuỗi ngày yên bình đó nhưng không, chẳng có gì là tồn tại mãi mãi cả. Nhất là dạo gần đây lại xuất hiện thằng bí thư lúc nào tòm tèm nhan sắc của Ngọc Lan làm tôi chẳng thể nào yên tâm được.

Đó là lí do vì sao tôi nhận thay Ngọc Lan công việc phụ trách thiết bị cho buổi cắm trại của trường này. Nói thật thì tôi chẳng mừng tượng được công việc đó ra sao nữa, chắc là phụ bung mấy cái thiết bị như loa, tượng bác, khiêng ghế hoặc đại loại vậy. Nhưng chắc là không chỉ có thế đâu.

Ngày cắm trại rồi cũng đến, tôi vào trường từ rất sớm, khi cảnh vật xung quanh vẫn còn mờ ảo thì tôi đã có mặt ở trường. Tôi muốn đến sớm để có thể quan sát tình hình xung quanh trước khi thằng bí thư có thể giờ trò gì đó độc địa nhằm vào tôi, cũng như Ngọc Lan. Nhưng xem ra có lẽ tôi đã hơi lo xa hoặc thằng bí thư đã chuẩn bị từ trước đó nên khi đến trường tôi chỉ thấy mấy đứa học sinh vào sớm khác mà chẳng thấy động tĩnh gì khả nghi.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đi đến bằng ghế đá đối diện văn phòng đoàn chờ cho cái thằng bí thư ấy vào phân công công việc.

Hôm nay công nhận là đông thật, chỉ sau khi tôi vào trường có mười mấy phút thì sân trường đã bắt đầu nhộn nhịp những người với người đông nghịt. Đa số là mấy đứa lớp 10 mới vào trường còn hăng hái tham gia hoạch động vì lẽ đây là lần đầu tiên bọn nó tham gia vào kì hội trại ở trường cấp 3 cho nên mới sung mãn và lãng xãng như thế. Đến cả lớp tôi cũng vậy, thật không khó để nhận ra mấy đứa con gái lớp tôi trong đám người đông nghịt ở sân trường như thế này, cứ nhoi cả đám lên như lũ khi.

Nhưng khi tôi vừa định ngồi dậy tìm thằng bí thư, một bóng người tình cờ bước ngang mặt tôi:

-Ồ, Phong đó à!

-Ừa, Ngọc...

Không sai, đó chính là Lam Ngọc. Hôm nay nàng vận bộ đồ màu xanh dương truyền thống của đoàn thanh niên nhìn rất chừng chặc. Nàng nhìn tôi một cách ngạc nhiên:

-Sao Phong lại ngồi trước văn phòng đoàn?

-À, Phong đang chờ thằng bí thư tới để phân công công việc phụ trách thiết bị!

-Có chuyện đó nữa à?

-Có chứ, việc này đáng lẽ ra là do Lanna làm, nhưng Ngọc biết đấy, thằng bí thư này nhìn mặt dê lắm, Phong không an tâm!

-Vậy là Phong nhận công việc này là vì Lanna à?

-À, chính xác là thế!

Nghe xong, gương mặt của nàng có phần trĩu xuống. Nhưng nàng lại khẽ nhíu mày:

-Nhưng Ngọc lại khó hiểu một điều!

-Chuyện gì thế?

-Ngọc cũng nằm trong đoàn, tại sao mấy chuyện này Ngọc lại không biết?

-Phong cũng không rõ chắc phải hỏi thằng bí thư đó mới biết được!

Và không để chúng tôi phải chờ đợi lâu, ngồi đợi một hồi thằng bí thư cũng linh linh đi tới với bộ mặt đều cán như mọi khi:

-Ồ, ồ! Có cả Lam Ngọc nữa à?

-Anh giao công việc gì mà đến cả em cũng không biết vậy?

Lam Ngọc nhíu mày thắc mắc:

-À, việc này nặng nhọc, dành cho con trai nên gọi em không tiện!

- Thế sao anh lại gọi Lanna ạ?

- À, anh cần người kiểm kê số thiết bị đoàn mang theo đây mà!

- Vậy tại sao anh còn gọi Phong?

- Hề hề, là vì bây giờ đã có em phụ trách công việc rồi!

- Là sao?

- Thì bây giờ em sẽ phụ trách việc kiểm kê thiết bị dùm anh, còn Phong thì vẫn phụ anh khiêng thiết bị, được chứ!

Tôi với Lam Ngọc giờ này đều nhìn nhau chẳng nói được lời nào. Cả hai đều bán tín bán nghi lời nói của thằng bí thư này. Nhưng đã trót thì phải trót, tôi đã hứa phụ trách thiết bị thì tôi phải làm theo. Còn Lam Ngọc đã được nó phân công kiểm kê thiết bị cũng phải đi theo luôn không bàn cãi. Kết cục là tôi với Lam Ngọc phải đi theo nó đến phòng thiết bị thực hiện công việc của mình.

Nhưng lạ ở chỗ theo như nó nói, ở phòng thiết bị sẽ có rất đông các bí thư chi đoàn lớp mới đứng, đằng này trong phòng thiết bị vắng hoe, chỉ toàn đồ đạc dụng cụ chất thành đống.

Thắc mắc tôi quay sang hỏi nó:

- Sao không có ai vậy anh?

- À, tại họ chưa tới đó, để anh ra đón họ vào đã, mấy em chờ trong này nhé!

Nói rồi thằng bí thư vội vã chạy ra ngoài như đang gấp chuyện gì đó.

Bây giờ trong phòng thiết bị chật hẹp, chỉ có mình tôi với Lam Ngọc. Cảm giác ngượng ngùng lại kéo về làm tôi lúng búng:

- À... Ngọc này!

- Gì vậy?

- Đạo... này có đi bơi không?

- Không có người dạy, bơi kiểu gì chứ?

- Vậy chủ nhật ngày mai sau khi cắm trại xong đi bơi với Phong nhé!

- Có thật không hay chỉ nói suông cho có đây?

- Thật mà, hứa luôn!

- Ủa...

Nàng chỉ ừ một tiếng nhưng đôi má ửng hồng cộng với chiếc môi nhoen cười đã thay mặt nàng đáp lại tất cả. Phải nói làm sao đây nhỉ, nhưng những lúc như thế này mới là lúc đẹp nhất của Lam Ngọc, phải chỉ ngày nào nàng cũng như thế thì chắc đã có cả khối thằng đồ chứ không phải khiếp sợ như bây giờ.

- Phong, lúc này có khóa cửa không?

Bỗng dung nàng hốt hoảng lớn giọng.

- Không có, khi thằng bí thư ra nó còn mở mà!

- Chết rồi, mắc bẫy rồi!

Lam Ngọc đột ngột lao đến cánh cửa dùng chân đạp thật mạnh vào nó nhưng cánh cửa vẫn kiên cố, không hề suy chuyển.

Tức tối, nàng dộng vào cửa ầm ầm

- Chết thật, sao lại mắc bẫy dễ dàng thế này!

- Gì thế Ngọc?

- Còn gì nữa, chúng ta bị thằng bí thư đó nhốt trong này rồi! Nói đúng hơn là chúng ta đã bị nó lừa rồi!

Bất chấp Lam Ngọc có đập cửa như thế nào, ngay tại thời điểm đó, trong đầu tôi chỉ lo nghĩ cho một người, đó chính là Ngọc Lan...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Chúng tôi đã hoàn toàn mắc vào bẫy của thằng bí thư khốn nạn kia. Cả hai bây giờ đều mắc kẹt trong phòng thiết bị mà chẳng tìm thấy một lối thoát nào ngoài cánh cửa chính bị đóng cứng ngắc cả.

Cửa chính phòng thiết bị được nhà trường cho làm rất kiên cố vì phòng thiết bị ngoài mấy vật dụng cũ kĩ được chất thành đống ra, còn chứa nhiều đồ dụng đặc giá của trường nên được làm cửa bằng thép rất chắc. Sức lực của người thường chẳng thể nào phá được nó, trừ khi là siêu nhân hoặc đại loại thế. Cho nên từ nãy đến giờ những nỗ lực tông cửa của tôi và Lam Ngọc đều trở thành công cốc, cánh cửa vẫn không suy chuyển mặc cho cả đôi vai tôi đã run lên vì đau. Đồi đoán Lam Ngọc cũng đau như tôi, nhưng nét mặt nàng vẫn nghiêm nghị không bộc lộ ra.

Chẳng thể nào tin được bọn tôi lại bị thằng bí thư cho vào rọ dễ dàng đến như thế. Tôi đã cảnh giác nó, đề phòng nó từng chút một nhưng cuối cùng vẫn bị mắc bẫy.

Theo như tôi đoán, chiếc bẫy này đáng lẽ nó đã giăng ra cho Ngọc Lan để nó có thể vòn bắt với nàng trong này nhưng do tôi đã thay thế nàng nên nó đã xoay chuyển kế hoạch nhốt tôi lại để có cơ hội gần gũi với nàng trong lúc cấm trại.

Đó là một kế hoạch khá hoàn hảo khi nó còn thành công mỹ mãn ngoài dự kiến với việc nhốt luôn cả Lam Ngọc theo cùng. Vì theo như tôi biết, Lam Ngọc cũng là một chướng ngại vật khiến nó không thể tiếp cận Ngọc Lan được, bây giờ hai chướng ngại vật đó đã bị vô hiệu hóa thì sự an toàn của Ngọc Lan đã đến mức báo động.

Mà biết làm gì trong khi bọn tôi còn chưa lo cho mình được, cánh cửa vẫn sừng sững ở đấy, trong khi lối ra chỉ có một. Tông cửa, gọi lớn bọn tôi đều thử nhưng không có cách nào hiệu quả. Về như tất cả học sinh trường này đã đi đến điểm cấm trại hết rồi thì phải. Lúc này tôi vẫn còn nghe tiếng cười đùa âm vang đến đây nhưng bây giờ mặc nhiên không còn một tiếng động gì ngoài tiếng thở dài vô vọng của Lam Ngọc:

- Chịu, không còn cách nào thoát ra được!

- Ủa, thiệt tình! Không biết bây giờ Lanna ra sao rồi nữa!

- Bị nhốt trong đây mà Phong còn lo cho Lanna sao?

Nàng bỗng dừng trầm giọng.

- À, tại vì thằng bí thư nó nhắm vào Lanna mà, không lo sao được chứ!

- Ừm, ra vậy!

Nàng xụ mặt nhìn về khoảng không trước mặt.

Tôi cũng chẳng biết nói gì ngoài dùng tay chống cằm suy nghĩ cách thoát khỏi đây.

Không gian bên trong phòng thiết bị không phải là lớn, nó chỉ to bằng một lớp học nhưng vì chứa quá nhiều thiết bị cũ không còn sai nên đồ vật ở đây chất thành đống cao lều ngều gần đến trần nhà. Cảm giác như chỉ cần đụng mạnh vào mấy đống đồ này thôi là nó sẽ đổ như lâu đài cát trên biển vậy.

Nhưng chẳng suy nghĩ được bao lâu, tôi lại đi vào ngõ cụt. nhìn sang Lam Ngọc giờ này đang ngồi co gối, dùng tay vẽ nguệch ngoạc hình gì đó dưới sàn, tìm tôi tự nhiên đập thình thịch. Đáng ngồi này quá quen thuộc đối với tôi, nó chính là đáng ngồi lúc bé Lam Ngọc thường ngồi mỗi khi nàng gặp chuyện buồn. Cứ mỗi lần như thế, tôi lại nhích đến gần nàng, hỏi han, an ủi.

Nhưng đó là chuyện lúc bé không biết gì, còn bây giờ tôi cũng muốn như thế lắm, nhưng mỗi khi dự định làm thế, trái tim của tôi bỗng dừng lại đập thình thịch như trống trận làm tôi chỉ dám nhìn những cử chỉ đáng yêu đó của nàng mà tiếc hùi hụi. Chỉ cần một hành động nhích đến gần nàng thôi nhưng đối với tôi là cả một vấn đề phải suy nghĩ.

Và rồi sau khi im lặng được một lúc lâu, Lam Ngọc cũng mở lời ấp úng:

- Phong này, lúc nhỏ ấy, Phong đã quên lời hứa từ khi nào vậy?

- Ô, việc này!

-Không cần phải ngại gì đâu, chuyện đã qua rồi mà!

-Ừm, Phong cũng không nhớ rõ, chắc là khoảng 2-3 tuần gì đó!

Nghе xong nàng chỉ cười, nhưng về mặt có vẻ sầu đời:

-Hi, đúng là con trai!

-Ngọc đừng nghĩ vậy, vì lúc đó còn nhỏ quá nên Phong không thể nhớ nổi thôi!

-Thế nếu Phong nhớ, Phong có thực hiện lời hứa không?

Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi quả quyết. Từ sâu trong đáy mắt nàng tôi có thể thấy ngọn lửa tức giận đang cháy bùng bùng trong ấy. Nếu như thường ngày bắt gặp Lam Ngọc với bộ dạng như thế, chắc chắn tôi sẽ bỏ đi ngay để tránh việc rắc rối, nhưng bây giờ tôi đang đối diện với nàng mặt đối mặt, mắt nhìn mắt. Hơn thế nữa, tự nhiên tôi lại không muốn chạy trốn, tôi muốn nói, tôi cần nói, và tôi sẽ nói.

Tôi bạo gan cầm chắc tay nàng:

-Có!

-Sao...??!!

-Phong nói, Phong sẽ thực hiện lời hứa nếu lúc đó còn nhớ!

-Sao lại có thể chứ?

Nàng quay rút tay về quay mặt đi nhưng tôi đã kịp ghi lại:

-Ngọc không tin Phong à?

-Tin nhưng chứng minh xem!

Nàng lạnh lùng căng mắt nhìn tôi.

-Thế Ngọc muốn Phong chứng minh thế nào!

-Phong nói nếu Phong nhớ thì Phong sẽ thực hiện lời hứa phải không, vậy bây giờ nhớ rồi, thực hiện đi!

-Việc này...chưa...đủ tuổi mà...!

Tôi có chút ấp úng.

-Chưa đủ tuổi? Được. Hôn Ngọc đi!

-Hả?

-Ngọc bảo hôn Ngọc đi, nếu Phong thực hiện lời hứa thì trước sau gì cũng cưới Ngọc mà! Hôn vợ mình đi!

-Ch...chuyện...này...!

-Không được chứ gì? Thế thì đừng có hứa suông!

-Được...!

Vừa nói tôi vừa chộp lấy mặt nàng dí sát vào mình, nhưng khi định đặt nụ hôn vào đôi môi đỏ hồng kia, đột nhiên tôi chững lại.

Không phải là vì gương mặt nàng quá xinh đẹp khiến tôi chẳng dám hôn mà là vì trong lòng tôi như có một vật cản vô hình nào đó khiến tôi chẳng thể nào thực hiện ý muốn được. Tôi và nàng cứ như hai nam châm cùng chiều, cứ mỗi lần kề sát vào lại bị đẩy ra. Cho nên tôi chỉ dừng lại ở việc ôm lấy mặt nàng, chạm vào đôi má mím mím của nàng mà chẳng làm được gì hơn.

Như đã chờ đợi quá lâu, nàng thẳng thừng vùng mình khỏi bàn tay tôi:

-Đủ rồi, đừng cố gắng nữa!

-Không phải đâu!

-Ngọc hiểu, không cần miễn cưỡng như thế đâu!

-Không phải vậy mà!

-Buông ra...!

Nàng tức tối gạt phăng bàn tay tôi khỏi nàng nhưng vì tôi giữ quá chặt nên khi nàng gạt ra đã làm mình mất đà bật ngửa về sau, nơi có hàng tá những dụng cụ, thiết bị chất thành đống. Nếu như nàng thực sự ngã vào đó, nàng sẽ bị những dụng cụ đó đè đến hàng lớp lớp. Chỉ tưởng tượng đến cảnh đó thôi, tôi đã không khỏi rùng mình.

Thế nên chẳng thể suy nghĩ lâu, tôi lao đến ôm chặt lấy nàng, cùng nàng ngã vào đống dụng cụ đó một cú thật mạnh đến nỗi tôi cứ tưởng xương mình đã gãy đến nơi khi lưng tôi đụng trúng cây sào nhảy cao đang chắn ngang bên dưới. Nhưng đó chưa phải là việc tồi tệ nhất.

Dụng cụ ở đây được chất thành đống kề sát nhau nên khi chồng dụng cụ này đổ sẽ kéo theo chồng dụng cụ kế bên tạo thành hiệu ứng domino ngã chồng lên nhau. Tôi và Lam Ngọc đang nằm dưới đống dụng cụ ngổn ngang, xung quanh là những chồng dụng cụ khác đang ngã đổ vào chúng tôi theo dây chuyền như núi lở.

Tôi lúc này chỉ biết ôm chặt Lam Ngọc mà che chắn cho nàng khỏi sự nặng trĩu khiếp của những đống dụng cụ rơi xuống. Có lúc tôi còn cảm nhận được những quả tạ ném còn lăn qua lưng tôi một cách lạnh lùng, nếu nó không lăn mà rơi thẳng vào lưng tôi chắc tôi đã vỡ xương ngay từ lúc đó, thậm chí cũng chẳng còn mạng để nhận biết được sự việc xung quanh.

Tôi nhắm mắt chống chịu cho đến khi mọi thứ xung quanh tôi dần.

-Phong ơi, Phong..., dậy đi mà...đừng chết...tỉnh dậy đi!

Tôi hồi tỉnh trong tiếng gọi yếu ớt của Lam Ngọc. Lưng tôi đau nhói như có cả tấn đá đang đè lên, xung quanh tối đen như mực chỉ thấy một vài tia sáng le lói ở tít đằng xa. Tôi tự hỏi mình có phải đang ở địa ngục và đang chịu nhục hình núi đè hay không nhưng rõ ràng nó không hề dễ chịu chút nào nhất là khi bên dưới tôi có một thứ gì đó rất to lớn đang chèn vào mặt tôi rất khó thở.

Nhưng nếu thực sự là tôi đang chịu hình phạt nào đó dưới địa ngục thì đây quả là một hình phạt quá nhẹ. Bởi lẽ thứ đang ở bên dưới tôi rất mềm mại, rất ấm áp lại còn phảng phất hương thơm nữa. Tôi chắc sẽ đánh một giấc nồng nếu như không nhận ra hương thơm đó, nó chính là hương lily và thứ này giờ ở bên dưới tôi chính là Lam Ngọc. Tôi đang nằm đè lên nàng sau khi đã dùng toàn bộ cơ thể của mình gánh chịu sức nặng của toàn bộ dụng cụ phía trên.

Tôi mở mắt thờ dốt:

-Chúng ta chưa chết sao?

-Chưa đâu, chỉ bị đè bên dưới thôi, cũng may phía trên chúng ta là những tấm đệm lót nhảy cao cũ, nếu không thì nguy rồi!

-Phiu, cứ tưởng chết tới nơi rồi chứ!

-Hừ...ừc...Phong...đừng thờ ơ mạnh quá!

Nàng bỗng dừng đỏ mặt, thều thào không ra hơi.

-Sao thế, Ngọc không khỏe chỗ nào à?

-Nhìn chỗ...Phong đang tựa đầu vào đi!

Nghe nàng nói, tôi mới nhìn xuống và phát hiện ra một sự thật động trời mà tôi không hề biết. Từ nãy đến giờ cái nơi tôi nói đã chèn vào mặt tôi muốn nghẹt thở đó chính là toàn bộ vòng 1 của Lam Ngọc. Thảo nào nó lại mềm mềm, ấm ấm đến thế. Phen này chắc Lam Ngọc sẽ giết tôi mất.

Tôi hốt hoảng nhồm dậy, dịch người lên trên để tránh chỗ đó nhưng chân tôi như vướng phải một vật gì đó rất sắc làm tôi đau điếng, ngã vào người của Lam Ngọc gào thét thất thanh.

-Gì vậy Phong?

-Không biết, chân Phong đau quá...ahhh!

-Đừng có cử động lung tung, chúng ta không biết ở phía trên còn những vật nặng nào nữa đâu!

-Nhưng nằm thế này...ahhh!

Bỗng dung nàng ôm đầu tôi vào lòng, dịu dàng xoa bàn tay mềm mại của mình lên mái tóc tôi:

-Phong không cần phải làm gì cả, Ngọc không để tâm đâu, hãy thư giãn đi...

Giọng nói trong trẻo như ru ngủ của nàng, cộng với hương hoa thoang thoảng làm tôi dần bình tĩnh trở lại. Tuy nhiên một bên chân của tôi vẫn còn đau âm

ì khi vật sắc đó vẫn còn đang móc vào chân tôi đau đến tê dại.

Tôi gắng gượng nói với nàng:

-Ngọc ơi, Ngọc nhìn đùm xem chân Phong bị thứ gì ngán phải vậy?

-Ừa, từ từ nhé! Để Ngọc xem đã!

Nàng dịch đầu sang một bên quan sát phía dưới. Sau một lúc nhìn tỉ mỉ, nàng mới thều thào:

-Tôi quá Ngọc cũng không thấy rõ, hình như là cái giá treo sào nhảy cao đấy!

-Chắc, chắc là xuyên qua thịt rồi mới đau thế này đây!

-Phong đừng quá lo lắng, sẽ không sao đâu!

-Hồi, sao lại lâm vào cảnh này chứ!

Tự nhiên nàng trầm giọng như hỏi lỗi:

-Xin lỗi, mọi chuyện là lỗi do Ngọc, có phải Ngọc cứng đầu quá không?

-Không đâu, Ngọc làm thế là đúng mà! Phong đã thất hứa với Ngọc, Phong mới là người có lỗi!

-Con nít hứa với nhau mà, không trách Phong được!

-Dù sao nó vẫn là một lời hứa chứ!

-Thôi được rồi, hai đứa mình cùng có lỗi được chưa?

-Ừa, hề hề! Cũng được!

Lúc đó, vật cản vô hình giữa hai chúng tôi đột nhiên biến mất. Tôi lại cảm thấy thân thiết với nàng vô cùng. Lam Ngọc rất ít khi cười, nhưng nụ cười của em lại đẹp mê hồn. Nó không quá rạn rờ như Ngọc Lan, lại không đậm thắm như Hoàng Mai, mà có một chút đượm buồn chen vào làm bất kì ai nhìn thấy đều bị cuốn theo nụ cười huyền hoặc đó.

Nhưng cũng giống như Ngọc Lan, cái sự nhìn lên của tôi rồi cũng bị Lam Ngọc phát hiện:

-Phong, đừng nhìn Ngọc như vậy, ngại lắm!

-À, ừ! Xin lỗi! Nhưng những lúc Ngọc cười thế này, trông đẹp lắm!

-Thật chứ?

-Thật mà, Phong không nói dối chỉ để Ngọc vui đâu!

Nàng chỉ khẽ cười, đôi má nàng bỗng hồng hồng lên như vừa được ai đánh phấn.

Nhưng thú thật bị kẹt với Lam Ngọc trong tình huống như thế này nếu nói không có cảm giác gì chắc là tôi đang dối lòng hoặc là bê đê chính hiệu. Nhất là khi đang nằm trên vùng thiên đường của nàng như thế này, cảm giác đó lại tăng lên gấp bội. Hầu như tất cả các giác quan của tôi từ thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác đều bị kích thích. Nó khiến trái tim tôi đập liên hồi như trống ngũ liên, đến nỗi cả Lam Ngọc cũng cảm nhận được:

-Phong đang khấn trương đó à?

-Đâu có đâu, tại hơi mệt!

-Đừng giấu, Ngọc biết Phong đang khấn trương vì việc gì mà!

-À... ừm... xin lỗi!

Tự nhiên nàng vẫn cười:

-Gì đâu mà xin lỗi, lỗi là do Ngọc ấy chứ?

-Ồ, Ngọc làm gì có lỗi!

-Chẳng phải vì nó mà...Phong ngọc thờ đó sao?

-A...sắc...!

Mặt tôi dần thối ra trong khi Lam Ngọc vẫn cười tươi như hoa.

Chẳng biết Lam Ngọc đã đổi tính hay là chỉ có hai người nàng mới dễ tính như thế nhưng đến cả việc này nàng cũng đùa được chứng tỏ trong lòng nàng ắc hẳn đang rất vui hoặc đang rất thoải mái. Nhưng với ngoại cỡ 87 như thế này quả đúng là siêu khủng như lời thằng Toàn đã nói, chẳng còn chút oxi nào để thở!

Rồi đột nhiên nàng xuống giọng trầm tĩnh:

-Phong biết việc làm đầu tiên khi chuyển đến nhà mới của Ngọc là gì không?

-Chắc là đi tham quan xung quanh nhà hả?

-Không phải đâu, mà là hỏi ba mình chỗ học võ đó!

-À...thế ba của Ngọc đồng ý cho Ngọc học võ sao?

-Lúc đầu thì không cho, nhưng Ngọc cứ nằng nặc đòi học nên ba cũng chiều! Có phải Ngọc ngốc lắm không?

-Không...không đâu! Chính đáng mà!

-Thế Phong có muốn biết quá trình học võ của Ngọc như thế nào không?

-Ừ, muốn chứ! Để xem đại đen nhị đẳng đã học như thế nào!

Nàng phì cười khẽ vuốt mái tóc của mình:

-Lúc đó vì Ngọc là còn gái nên khi mới vào học bị nhìn đứa con trai chọc lăm! Có đứa còn trêu ác giấu đai của Ngọc nữa cơ!

-Thế Ngọc có mách thầy không?

-Không, Ngọc lúc đó sợ thầy lắm nên không dám mách!

Tôi bỗng sững sờ:

-Trời, thế tại nó bắt nạt Ngọc hoài sao?

-Làm gì có chuyện Ngọc bị bắt nạt chứ, Ngọc đã hứa là sẽ mạnh mẽ lên rồi kia mà!

-Vậy Ngọc đã làm gì?

-Choảng tay đôi với tại nó!

-Sắc, rồi ai ăn!

-Tại nó!

-Ec, thế chẳng khác nào bị bắt nạt nặng hơn!

-Không đâu, Ngọc bị đánh đau, tại nó cũng chẳng cười nổi!

Nghe đến đây tôi khoái chí cười đùa:

-Chà, đánh nhau cũng gồm nhì! Thế mà lúc đó lại sợ bị bắt nạt cơ đấy!

-Hi, rồi trải qua bao nhiêu bài tập rèn luyện cực khổ như chạy bền, chống đẩy, xoay chân cộng với việc lúc nào cũng đánh nhau với tại đồng môn nên Ngọc dần rèn được tính cách như ngày hôm nay đấy!

-Vất vả cho Ngọc quá nhỉ?

Đột nhiên nàng chớp lấy khuôn mặt tôi khẽ cười:

-Nhưng nếu tính cho đến bây giờ thì Ngọc chẳng thấy nó lãng phí chút nào cả Phong ạ!

-Vì sao vậy?

-Lúc Phong và Hoàng Mai bị tên Vũ uy hiếp Ngọc đã đến ứng cứu và ngay cả lúc Hoàng Mai bị bắt cóc nữa! Nếu như lúc trước không học võ làm sao

có thể giúp Phong đây?

-À, ừ! Nghĩ cũng đúng thật! tất cả đều nhờ bé gấu hết mà, hề hề!

Rồi bỗng dưng nàng vuốt mặt tôi, thần sắc bỗng biến đổi thất thường:

-Phong à, với Phong bé gấu không tính toán chi hết cả đâu, chỉ cần Phong vui và còn nhớ đến lời hứa đó!

-Phong đương nhiên là nhớ rồi, nhưng...

Lam Ngọc đặt ngón tay lên môi tôi ngăn không cho nói nữa, rồi nàng ôm mặt tôi thủ thi:

-Chỉ cần Phong nhớ là được! Bé gấu không mong gì hơn đâu...

-Ngọc à, đừng ôm chặt quá! Phong ngại!

Tôi khẽ vùng nhích khỏi vòng tay của Lam Ngọc vì nàng đang ôm chặt tôi sát vào ngực mình.

Nhưng càng vùng, nàng càng siết chặt:

-Bộ Phong không thích sao?

-Đừng như thế mà Ngọc, kì lắm!

-Nó dành cho Phong cả đấy!

-Đừng...!

Lần trú mưa ở mái hiên, lần uống rượu say ở nhà tôi và cả lần này nữa, tất cả đều có những điểm chung là Lam Ngọc đang chìm trong một trạng thái gì đó khá thất thường. Ngay cả di vù của nàng cũng đã từng dẫn tôi phải coi chừng sự thất thường của Lam Ngọc. Phải chăng nàng đang bị một vấn đề gì đó?

Nhưng vào lúc này tôi chẳng thể suy nghĩ nhiều, Lam Ngọc đang không tự chủ mình, nếu tôi còn tiếp tục để nàng làm như thế, chẳng khác nào lợi dụng việc này thừa nước đục thả câu. Mà ngặt nỗi tôi chẳng thể cử động được, chân phải của tôi đang bị cái giá treo sào ngăn phải, mỗi lần cử động là mỗi lần đau, đau đến thấu tim cứ như cắt da cắt thịt.

Nhưng nếu để Lam Ngọc như thế này, chắc chắn thiệt thòi sẽ về phần nàng bởi lẽ tôi cũng là con trai, cũng có những ham muốn lúc bị kích thích mà Lam Ngọc cứ dồn ép thế này dù chầy chỏi cách mấy tôi e rằng sẽ chẳng chịu đựng được bao lâu. Cho nên ngay khi Lam Ngọc vừa bung 1 nút cúc áo đầu tiên, tôi liền cầm lấy tay nàng gắt lớn:

-Đủ rồi, thôi ngay đi!

-Gì vậy Phong, sao lại lớn tiếng với bé gấu vậy?

-Vì cơ bản đây không phải là Lam Ngọc mà Phong quen biết, trở lại đi...ahhhhhhh!

Tôi hét lớn dùng hết sức bình sinh của mình gượng dậy khỏi đồng dụng cụ đang đè trên người bất chấp cái giá treo kia có làm chân tôi tê dại đến đâu. Xung quanh tôi đồ đạc cứ rơi ngổn ngang như núi lở, cứ mỗi lần ngoi lên một chút, từng đồng dụng cụ cứ thi nhau rơi xuống đất nghe loảng choảng đến đình tai nhức óc. Thậm chí thấp thoáng dưới chân tôi có cả những cục tạ rơi lổn cổn nứt cả sàn nhà.

Tôi vẫn ôm Lam Ngọc, mặc cho những biểu hiện thất thường của nàng. Trong tâm trí tôi, dù nàng có thay đổi đến đâu đi chăng nữa, thì nàng vẫn là nàng. Vẫn là bé gấu nhõng nhẽo năm nào và cần được một ai đó bảo vệ khỏi những nguy hiểm lúc nào cũng chực chờ xung quanh.

Tôi ôm nàng vào lòng, gồng hết sức bình sinh của mình, chống chân cố nhô mình lên khỏi đồng dụng cụ bên trên. Lúc đầu còn khá nặng, tôi gần như sụp xuống khi chuẩn bị gồng mình, nhưng dần dần, số dụng cụ đó trôi đi khỏi lưng tôi làm áp lực nhẹ dần, nhẹ dần cho đến khi tôi không còn cảm thấy sức nặng nữa. Tôi dùng hết sức lực cuối cùng của mình, bật một phát thật mạnh lên trên. Tôi chẳng biết mình đã bật cao đến đâu nhưng khi mở mắt ra, tôi chỉ nhìn thấy bên dưới toàn là đồng dụng cụ đang nằm ngổn ngang như chiến trường.

“Tao đã chiến thắng bọn mày rồi, lũ khốn!”

Tôi liếc nhìn một lượt bọn chúng, những đồng dụng cụ dưới sàn nhà như thể đó chính là đối thủ thực sự của tôi vậy. Nói thể không sai chút nào cả, chính bọn chúng đã đè bẹp tôi cùng với Lam Ngọc, chính bọn chúng đã khiến tôi phải khổ sở đến như thế và cũng chính bọn chúng đã khiến cho Lam Ngọc phải ra nông nổi thế này. Vượt qua được bọn chúng, cảm giác như tôi đã vượt qua được một đối thủ nặng ký vậy. Rất hạnh diện, rất tự hào.

Tuy nhiên, chiếc chân đau chẳng thể trụ cho tôi đứng lâu được. Tôi khụy xuống miếng đệm lót nhảy cao cũng với Lam Ngọc giờ này đang mê man trong lòng tôi chẳng biết tự khi nào. Có lẽ chân tôi đã bị gãy mất rồi, ngay chỗ bị ngăn sừng phù đau phát khiếp. Nhưng ít ra chúng tôi đã thoát được cảnh bị đè bẹp dưới đồng thiết bị, so với chiếc chân gãy này việc đó chẳng là gì cả.

-Ngọc ơi, tỉnh lại đi! Ngọc...

Tôi lấy mặt nàng đánh thức.

-Um... , chuyện gì thế này! Chúng ta thoát rồi sao?

-Chỉ là thoát khỏi đồng dụng cụ thôi, chưa thoát khỏi phòng thiết bị!

-Ừm, Phong làm cách nào vậy? Lúc này tự nhiên đang kể với Phong, Ngọc lại ngủ quên! Thiết tình...!

Nàng xoa đầu bóp trán như vừa trải qua cơn đau đầu khủng khiếp.

Tôi không biết nàng đang bị chứng gì, nhưng nếu bây giờ hỏi nàng, có hỏi đến mai nàng cũng chẳng nhớ ra đâu. Chỉ còn cách là trực tiếp đến hỏi di vụ của nàng thì mọi chuyện sẽ rõ. Di vụ cũng nói khi nào tôi đến sẽ kể mà. Chắc tôi sẽ lựa một buổi rảnh rỗi nào đó, hông có Ngọc ở nhà để hỏi thôi.

Suy nghĩ vẫn vơ là vậy bởi vì chúng tôi phải nhanh chóng ra khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt. Nếu ở lâu, sự an toàn của Ngọc Lan sẽ bị đe dọa. Nhất là khi đối thủ của chúng tôi kì này lại là thằng bí thư đoàn trường với đủ mọi quyền hành trong tay chỉ dưới hiệu trưởng, và lại nó còn rất mưu mô khi lừa cả tôi và Lam Ngọc vào phòng thiết bị này. Đó là lí do vì sao chúng tôi phải thoát khỏi nơi đây.

-Bây giờ chúng ta ra khỏi đây bằng cách nào?

-Để xem đã nào?

Nàng nhìn bao quát xung quanh căn phòng nơi chứa những thiết bị ngổn ngang. Rồi đột nhiên nàng bước đến gần những tấm rèm phủ khổ cộc cộc vào đó, còn vén chúng lên xem nữa.

Chừng chốc sau nàng lại réo vang lên:

-Có rồi Phong ơi, xem này!

-Chuyện gì vậy?

-Nhìn cho kỹ nè!

Nàng vung tay giật mạnh tấm rèm xuống đất. Đằng sau tấm rèm dày cộm như bức tường đó hóa ra lại là một lớp kính trong suốt, thứ mà bọn tôi nhìn vào vẫn phản chiếu lại hình ảnh của chính mình. Đây chính là kính một chiều, thảo nào bọn tôi lại chẳng để ý đến nó.

Nhưng Lam Ngọc đã sớm nhận ra được rắc rối mà tôi đang mắc phải:

-Chân Phong... sao sưng to vậy?

-Không sao đâu, chắc là do kiến cắn đấy!

-Làm gì có vụ kiến cắn mà sưng như thế, Ngọc có học võ nên đây chắc chắn không phải như Phong nói đâu! Chân Phong bị cái giá treo kia ngán gây rồi à?

-Ừm, cũng không biết nữa! Chắc là gây thật rồi, nó đau lắm!

-Thôi Phong cứ chờ ở đây, đợi Ngọc một lát nhé!

-Ngọc đi đâu vậy?

-Phá cửa kính!

-Sặc, thật à?

-Lối ra chỉ có một thôi, không còn cách nào khác đâu!

Nói rồi nàng đứng lên, nhặt một quả tạ tròn gần đó cười tự tin:

-Đó giờ Phong có tập đẩy tạ chưa?

-Vẫn chưa, hình như lên 11 mới học!

-Thế thì xem cho kĩ nhé!

Rồi nàng để quả tạ vào cổ, gồng tay khom người cứ y như một vận động viên thực thụ. Bất chợt nàng dịch người nhanh về phía trước bung hết sức đẩy quả tạ một cách chớp nhoáng. Quả tạ đi nhanh đến nỗi tôi chỉ thấy một vệt dài màu đen lao đến khung cửa kính với tốc độ kinh hồn.

-Choảng...

Cửa kính vỡ tan tành, rớt xuống đất nghe đến chói cả tai. Tiếng động lớn đến nỗi tôi phải bật tai lại nếu không muốn bị chúng làm thủng màng nhĩ.

Ngắm nhìn Lam Ngọc với vẻ mặt tự tin nhìn về phía cửa kính lúc này, tôi lại cảm thấy tràn đầy sức sống. Lại một lần nữa nàng đã cứu tôi, vớt tôi dậy khỏi những khó khăn trước mắt. Nàng vẫn là nàng, vẫn là một Lam Ngọc tự tin, lạnh lùng và quyết đoán.

Cửa kính đã được phá vỡ, cũng như kế hoạch nhốt hai tội của thằng bí thư kia. Rồi nó sẽ trả giá cho tất cả những gì mà nó đã gây ra.

“Hãy chờ đây thằng khốn, cho dù có khô máu tao vẫn chơi với mày đến cùng...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Nhưng nếu thoát ra khỏi phòng thiết bị thì chúng tôi chỉ mới thành công một nửa. Bởi lẽ nơi cắm trại của chúng tôi rất xa, tít đến tận Thủ Đức. Nhắm tính từ đây đến đó mất khoảng 20 cây số là ít. Đi bằng xe đạp thì có mai mới tới. Lam Ngọc có một chiếc đạp điện nhưng đã để ở nhà rồi nên chúng tôi đành gọi taxi đi đến đó để tiện kiệm tối đa thời gian nhất. Thế nhưng đó vẫn chưa phải là rắc rối lớn nhất của chúng tôi.

Toàn bộ cổng trường trước sau đều đã bị khóa lại, nếu muốn thoát ra ngoài gọi taxi thì phải leo cổng nhảy ra. Mà chân tôi bị đau như thế này, đến đi đã rất khó khăn rồi huống chi phải leo lên những thanh cổng cao vút đó.

Tuy nhiên Lam Ngọc đã rất quả quyết:

-Phong lên đây Ngọc công cho!

-O, như thế kỳ lắm, ai lại để con gái công chứ!

-Giờ này mà con ngại gì nữa, thế Phong không lo cho Lanna sao?

-O...ùm...đành vậy?

Chẳng thể làm gì hơn, tôi đành leo lên lưng Lam Ngọc để nàng công.

Đây ắc hẳn là lần đầu tiên tôi được một người con gái công như vậy. Cảm giác thật lạ, nó cứ lâng lâng, chộn rộn trong lòng chẳng thể nào tả được. Nhưng tôi phải thừa nhận rằng, tấm lưng của Lam Ngọc rất ấm, cả bờ vai của nàng cũng thế. Còn mái tóc của nàng thì khỏi phải nói, thơm tho, mượt mà lại còn rất thơm nữa, nếu như có được ở trên lưng nàng như thế này cả đời, tôi cũng bằng lòng.

-Giờ sao đây, cổng cao quá, chắc Ngọc không công Phong leo nổi đâu!

Nàng nhăn mặt khi nhìn thấy chiếc cổng sau cao vút.

-Ech, cần gì phải công Phong leo lên chứ, mình đi đường tắt đi!

-Đường tắt hả?

-Phải, Ngọc đi lối này nè!

Men theo bờ tường cổng sau, chúng tôi đến một khúc tường cũ kĩ đã bị rêu bám xanh lờn khuất sau dãy phòng học dành cho lớp 12. Gần thêm một chút, chúng tôi lại thấy một tấm tôn dựng thẳng vào tường.

Tôi bảo Lam Ngọc thả tôi xuống:

-Ngọc nhấc tấm tôn đó ra đi!

-Rồi, đợi tý!

Lam Ngọc xoắn tay áo cao hơn lúc nãy, dùng sức khiêng tấm tôn ra khỏi nơi ngự trị của nó từ nãy giờ. Núp sau tấm tôn đó, có một lỗ hổng khá lớn bằng cánh cửa, thông thẳng ra một hẻm nhỏ nằm sát tường chúng tôi.

Việc đó làm Lam Ngọc tròn xoe mắt ngạc nhiên:

-Gi vậy, ở đây có chỗ ra à?

-Chỗ này vốn là nơi ra vào của mấy cô chú lao công trường mình nhưng tụi Phong tình cờ biết được nên sử dụng nơi đây làm lối ra vào luôn!

-À, thảo nào chẳng điều tra ra được những học sinh cúp tiết, thì ra là do Phong bày đầu hả?

-Bây, Phong cũng được bạn bè chỉ lại thôi, chưa sử dụng lối này lần nào mà!

-Phong có biết đang nói chuyện với đội trưởng đội cờ đỏ hay không? Phên này thì tóm cả bọn cúp tiết nhé!

Nàng hấp háy đôi mắt đen tuyền trêu đùa tôi.

-Thôi thôi, cho Phong xin đi! Gia tài học sinh người ta có chỗ trú thân mà tóm kiểu này cho nước chết!

-Hi hi, nói thì nói vậy thôi Ngọc cũng là học sinh mà!

Tự nhiên thấy Lam Ngọc cười đùa thế này, tôi cảm thấy rạo rực vô cùng. Trước đây tôi thường hay tự hỏi, liệu những người lạnh lùng khi cười họ sẽ như thế nào. Và giờ đây tôi đã được chứng kiến. Nó còn đẹp hơn cả những người hay cười thường xuyên. Ở nàng có một sức hút ghê gớm lắm. Những ai đối diện với nàng một là khiếp hãi bởi ánh nhìn như viên đạn, hai là bị cuốn hút bởi nụ cười đẹp huyền hoặc như tiên của nàng. Nhưng chắc là khiếp hãi nhiều hơn bởi vì chẳng khi nào nàng cười với bất cứ ai cả, ngoại trừ một số trường hợp như thế này thì mặc nhiên nàng chẳng cười một tiếng nào cho dù xung quanh có nhộn nhịp đến đâu, Lam Ngọc thì vẫn là Lam Ngọc thôi.

Thoát ra khỏi nhà tù bất đắc dĩ, chúng tôi gọi ngay một chiếc taxi để đến điểm cắm trại nhanh nhất có thể.

Vườn ông Mươi có thể được coi là một khu du lịch sinh thái rộng lớn, ở đó có một bãi sân rất rộng chuyên dùng để cắm trại picnic các kiểu. Xung quanh bãi sân đó, có vô vàng các loại cây mọc bao quanh tạo thành một quần thể cảnh quan thiên nhiên hết sức nên thơ, trữ tình đủ làm xao xuyến bất cứ ai đến đây. Nhưng trước tiên muốn đến vườn ông Mươi, ta phải bắt đò đi ngang qua Sông Gò Công rộng lớn, nơi khá là nhũn nhũn sa bồi đắp.

-Lên nào, chỉ còn một đoạn nữa thôi!

Lam Ngọc lại diu tôi lên lưng mình khi đò đã đến bờ bên kia.

Từ lúc rời khỏi xe taxi đến giờ nàng vẫn cồng tôi mà chẳng hề than vãn tí nào. Nhìn những giọt mồ hôi lăn dài trên má nàng mà tôi thấy thương ghê gớm. Tấm lưng nàng giờ đây đã ướt mèm vì mồ hôi. Tôi có thể cảm nhận được, nó còn thấm qua cả áo tôi nóng hổi. Với người ngoài có thể đó là một việc rất dơ bẩn, nhưng đối với tôi, đó có thể xem như chia sẻ gánh nặng cùng nàng, bởi những giọt mồ hôi đó đều đổ vì tôi cả.

Lam Ngọc cồng tôi chạy thật nhanh đến khu trại của cán bộ đoàn, nơi thằng bí thư đang tá túc trong đấy.

Đáng lẽ ra nàng sẽ không cồng tôi đến đó đâu, vì tôi cứ nằng nặc đòi qua đó với lời hứa sẽ không làm gì quá trớn nàng mới chấp nhận như thế. Nhưng tôi đã nói là sẽ làm, tôi thế sẽ đắm vào mặt thằng bí thư ấy một quả thì tôi sẽ thực hiện cho dù hậu quả có xấu đến mức nào.

Vừa vào trong ngôi trại, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là cảnh thằng bí thư đó đang ngồi dung dề với Ngọc Lan. Quả đúng y như tôi dự đoán rằng hẳn sẽ giờ trò gì đó với nàng, trông sắc mặt Ngọc Lan lúc này khá khó chịu, nên tôi liền nhảy phóc khỏi lưng Lam Ngọc bằng một chân, lao đến vùng đắm vào mặt nó. Nhưng vì không kiểm soát được nhịp lao đến nên tôi đâm trượt xuống bụng làm nó quăng quại la thất thanh:

-Ahhh, có thằng du côn đánh tôi này! Bớ người ta!

Ngay lập tức, mấy đứa bí thư chi đoàn của những lớp khác chạy vào đông như kiến, có cả những đứa dân thường nhiều chuyện nữa.

Tôi thì chẳng quan tâm, đông như thế tôi mới làm nó xấu mặt được:

-Mọi người xem đây, thằng bí thư đoàn trường này nhốt tôi với bạn này vào phòng thiết bị đấy. Tôi suýt tý nữa đã chết trong đó rồi, cũng may mới bị gãy chân thôi!

Vừa nghe, bọn nó đã lao xao lên kê bàn ra người tính vào om cả khu trại.

Thằng bí thư chẳng phải loại thường, nó cần trả ngay:

-Này, cậu đừng có vu oan cho tôi nhé! Tôi lừa cậu lúc nào? Cậu là trẻ mẫu giáo dễ bị lừa đến thế à?

-Đồ khôn...mày...

-Dừng lại ngay...

Tôi định vỗ nó thêm một đấm nhưng Lam Ngọc đã ngăn cản.

-Gi vậy, để Phong trừng trị nó đã!

-Đủ rồi đấy Phong, mọi người giờ này nhìn Phong chẳng khác gì kẻ điên sinh sự đâu, về trại lớp mình trước đi!

-Không đời nào, Ngọc tranh ra đi! Phong phải cho thằng bí thư này một bài học thích đáng đã.

Rồi tôi quay sang lườm nó:

-Mày đã hại tao ra nông nổi thế này, hôm nay đừng có hồng mà chối tội. . .

-Chát. . .

Lần này không phải Lam Ngọc ngăn cản tôi, mà đó chính là Ngọc Lan. Ngay khi tôi định vung tay, nàng đã tát vào mặt tôi một cú tởm trời. Tôi hoàn toàn mất hồn sau cú tát đó. Tôi nhìn nàng, nàng nhìn tôi. Nhưng trong ánh mắt của ngọc Lan, tôi có thể thấy một thứ gì đó đang rung rung chực chờ bùng nổ.

Nàng mím môi nói như quát vào mặt tôi:

-Mình đã dặn Phong bao nhiêu lần rồi, lúc nào cũng phải bình tĩnh giải quyết sự việc hết mà! Phong cứ như trâu điên thế kia có giải quyết được việc gì không? Há?

-Phong. . .

-Đi đi, ra khỏi nơi này đi! Đừng có làm phiền người khác nữa!

-Nhưng. . .

-Không nhưng nhị gì hết, đi là đi!

Cuối cùng tôi cũng phải làm theo lời của nàng, lùi thui đi và nhấc ra khỏi khu trại cán bộ đoàn với sự giúp đỡ của Lam Ngọc. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Ngọc Lan nổi cơn thịnh nộ như thế. Tôi đã làm gì sai chẳng, mọi việc tôi làm đều vì nàng cả mà. Cái tát ấy không đau lắm nhưng nó đã làm trái tim tôi đau đến ứa máu. Chẳng lẽ nàng đã thích tên bí thư đó rồi à, tên đó là một tên đồi bại mà làm sao Ngọc Lan có thể thích nó được chứ, thật vô lý! Nhưng cái tát của Ngọc Lan là sự thật, 5 ngón tay vẫn còn đỏ hồng in trên má tôi rất buốt.

Tôi về khu trại của lớp mình trong sự tò mò và hiếu kì của những đứa xung quanh và cả những đứa trong lớp tôi. Cũng may sao có thằng Toàn phôn và Khanh khờ ở đó đã giúp tôi giải tán bớt đám đông, nếu không thì chắc tôi lại gặp thêm một phiền toái mới rồi.

Vừa vào trại, tôi đã nằm vật vã ra miếng bọt lớt với tâm trạng cực kì tồi tệ. Chiếc chân đau cộng với cái tát chát chúa của Ngọc Lan đã làm tôi bị đánh gục hoàn toàn. Tôi cứ nằm đó, chẳng nói được điều gì, trong đầu chỉ toàn những suy nghĩ tiêu cực đến nỗi tôi cứ tưởng có cả đám mây đen vây quanh tôi xám xịt.

Lam Ngọc đã ra ngoài đến trại y tế để tìm người chữa trị chiếc chân cho tôi nên giờ đây chỉ còn thằng Toàn và Khanh khờ ngồi cạnh tôi hỏi han, an ủi:

-Đã xảy ra chuyện gì vậy, tao chưa thấy mày tá toi đến thế đấy!

-Dài dòng lắm mày ạ nhưng chung quy lại là do thằng bí thư đoàn trường đấy!

-Sao, mày đụng đến thằng bí thư đoàn trường ấy à?

-Nó là gì mà tao phải sợ nó chứ?

Thằng Toàn thở dài với bộ mặt cực kì chán nản:

-Mày có biết thân thế của nó ra sao không?

-Nhưng thế nào, cùng lắm là con nhà giàu phá phách chứ gì?

-Hơn nữa đấy, nó tên là Nghĩa, cha của nó là hiệu trưởng của trường này, quyền hành nó nắm trong tay chỉ đứng sau cha của nó. Nói tóm lại mày không nên động chạm đến nó!

-Nếu vậy thì đứng nhìn nó tòm tèm Lanna à?

Đột nhiên thằng Toàn kinh ngạc:

-Sao mày vừa nói gì?

-Nó đang có ý xấu với Lanna, tao ngăn cản nó nên mới bị như thế này! Giờ tao phải làm sao đây?

-Chà, nghiêm trọng thế cơ à? Căng đây!

Toàn phởn chống cằm đắm chiều.

-Thôi, tạm thời mày cứ tịnh dưỡng vết thương đi, Lan-na cứ để tao với con Ngọc dòm chừng cho, thằng bí thư đó không làm quá được đâu!

-Chẳng còn cách nào à Toàn!

-Ừây, cách tạm thời là vậy! Để từ từ tao suy nghĩ đã, nó không phải tay mơ đâu!

Nhìn vẻ mặt suy tư của thằng Toàn lúc này tôi chắc rằng nó đang gặp một vấn đề nan giải nhất từ đó đến giờ. Kìa gái, hạ gục một thằng con nhà giàu vô dụng như thằng Vũ thì chẳng là gì với thằng Toàn cả, nhưng đằng này lại là con trai của thầy hiệu trưởng, và lại nó còn rất mưu mô xảo quyệt, khó gấp mấy lần thằng Vũ thế kia nên không thể hạ gục nó trong một sớm một chiều được.

Chừng chốc sau Lam Ngọc cũng dẫn cô y tá đến, tất đều cả ra khỏi trại để cô y tá có đủ khoảng không chữa trị chiếc chân cho tôi. Theo như cô y tá nói, chân phải tôi đã bị gãy, cần lên bệnh viện để bó bột, nhưng tôi đã xin ở lại đến hết thời gian cấm trại vì tôi chẳng biết được trong thời gian tôi không có ở đây thằng Nghia sẽ làm gì Ngọc Lan nữa, và lại chỗ gãy cũng không phải là nặng, chỉ ít tôi cũng không cảm thấy đau mấy khi đi lại nên cứ để thế đã.

Sau khi bó nẹp đầu vào đó, tôi lại nằm trong trại như thể một bệnh nhân bị liệt nửa người chẳng thể vận động được. Những suy nghĩ vẫn vơ lại nhảy nhót trong đầu tôi như những con bướm đêm cứ bay chập chòn qua lại trước mắt. Cái tát của Ngọc Lan bây giờ không còn đau nữa nhưng nó đã đi căn vào tim và cả mắt tôi rồi. Tim tôi cứ đập, mắt tôi bắt đầu rĩ ra những giọt nước cay xè.

Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi khóc vì một người con gái kể từ lúc chia tay Hoàng Mai đến giờ. Những lời nói chua ngoa và cả cái tát này nữa, nó làm tôi cảm thấy thật đau đớn và bất hạnh. Bên ngoài người ta đã bắt đầu tổ chức những trò chơi để các thí sinh tham gia, Toàn phởn, bé Phụng, Khanh khờ và cả những đứa con gái khác đều rời khỏi trại để đi xem hoặc tham gia hết rồi, chỉ còn mình tôi trong trại này với một nhiệm vụ trông chừng đồ đạc bất đắc dĩ.

Không gian xung quanh tôi đầy ắp những tiếng cười nói vọng vào nhưng mặc nhiên chẳng có ai bên cạnh tôi cả. bạn bè thì vẫn là bạn bè, bạn thân cũng vậy, chẳng có ai có thể bên ta mãi được, có một lúc nào đó ta sẽ phải tự mình vượt qua khó khăn trước mắt. Đó chính là những thử thách giúp ta trưởng thành hơn trên đường đời phía trước đây chông gai.

Nhưng thử thách vẫn là thử thách, nếu như nói không đau thì tôi đang tự dối chính mình. Cái cảm giác bị bỏ rơi nó khó chịu ghê gớm lắm, nó giày xéo trái tim tôi thành từng mảnh nhỏ bay trong khoảng không đen tối không lối thoát.

Những giọt nước mắt vẫn cứ ứa ra khỏi đôi mắt lơ lơ mờ mờ của tôi, đã bao lần tôi muốn thiếp đi nhưng cái cảm giác bức rức chẳng thể nào để tôi yên thân. Tôi cứ nhắm mắt rồi lại mở, mở mắt rồi lại nhắm không biết bao nhiêu lần, mỗi lần thế những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má nghe lạnh lẽo, cô đơn vô cùng.

Tôi tỉnh giấc khi cảm giác đầu mình như tựa vào một vật gì đó khá mềm mại. Nó chẳng phải là gối bởi nó có cả hơi ấm lẫn hương thơm phảng phất. Nhưng chỉ khi hàng nước mắt tôi được một bàn tay nào đó quệt đi, tôi mới biết được mình đang gặp chuyện gì:

-Con trai mà khóc, xấu hổ quá đi!

Ngọc Lan khẽ cười lau đi những giọt nước mắt còn vẫn vương trên đôi má nóng hổi của tôi.

-O, Lan... về rồi đó à?

-Suýt khê thôi, kéo mọi người biết được lại tò mò vào trại thì chúng mình chẳng còn được riêng tư thế này đâu!

-Ừ... ừm...

Tôi trầm ngâm thờ dãi nhưng hành động đó đã lọt vào mắt của Ngọc Lan. Nàng nhẹ nhàng vuốt má tôi với bàn tay nhỏ xinh của mình:

-Còn đau không, lúc nãy Lan đã hơi nặng tay rồi!

-Không sao đâu, lỗi tại Phong cả mà! Tại Phong làm gì mà cán mũi thôi!

-Đừng giận Lan nha! Lan không có ý tát Phong đâu nếu như không làm thế Lan e là Phong không thể nào bước ra khỏi trại của tên bí thư được!

-Thế ra Lan không giận Phong sao?

Nàng nhấn mũi cốc yêu vào đầu tôi:

-Ngốc, Lan lấy cớ gì để giận chứ!

-Thế Phong yên tâm rồi, từ nãy giờ cứ tưởng Lan giận không thèm nói chuyện với Phong nữa!

-Hi, thế chân của Phong sao rồi!

-Cũng không có gì, chỉ là gãy bình thường thôi, 3-4 tuần sẽ khỏi ngay ấy mà! Chỉ có điều phải kiên cử đủ thứ!

-Xem ra Lan đã làm luyện lỵ đến Phong rồi nhỉ?

Nàng đột nhiên trầm giọng làm tôi hốt hoảng:

-Không có đâu, đây là tai nạn ngoài ý muốn thôi mà!

-Lan đã quyết rồi Phong ạ! Phong đừng tham gia vào chuyện này nữa!

-Sao thế, mọi việc vẫn bình thường mà!

-Bình thường làm sao được! Chỉ mới mấy ngày thôi Phong đã bị tên bí thư hại đến gãy chân, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy đến nữa đây? Lan lo lắm, Lan không muốn Phong phải chịu khổ nữa!

-Không sao cả đâu, Phong chịu được mà và lại nếu không có Phong ai sẽ giúp Lan chứ?

Tuy nhiên nàng chỉ lắc đầu cười vô hồn:

-Tự tay Lan sẽ giải quyết việc này, Phong không cần phải giúp chỉ nữa hết! Lan đã làm phiền Phong với mọi người quá nhiều rồi!

-Không được đâu, nguy hiểm lắm! Để Phong giúp Lan đi!

-Phong lo cho chiếc chân của mình trước đi đã, có lẽ từ nay Lan sẽ hạn chế gặp mọi người đấy, có gì Phong nói giúp mình một tiếng nhé!

-Không được, một mình Lan không làm gì được thằng bí thư đâu!

-Thôi, Phong nghỉ cho khỏe đi! Tạm biệt Phong nhé, Lan phải về trại cán bộ đoàn đây!

-Lan, đợi đã!

Tôi định vùng dậy đuổi theo nàng nhưng chiếc chân đau đã khiến tôi chùng bước, tôi chỉ biết gọi lớn tên nàng trong vô vọng mà không một lời hồi đáp.

“Chả lẽ chuyện phải đến nước này hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

-Gi thế này? Nằm mơ à?

Thằng Toàn hốt hải chạy vào khi nghe tôi gọi lớn:

-Không phải, lúc này Lanna có vào trong trại mình! Nhưng đi về trại cán bộ đoàn rồi!

-Vào trong trại hử, thế đã nói gì với mày!

-Lanna nói sẽ tự tay giải quyết chuyện của thằng Nghĩa, không muốn luyện lỵ tụi mình!

Toàn phớn nghe xong liền dăm chiêu nhử mày:

-Chà, một đây! Tao còn tính nhờ Lanna làm tay trong, bây giờ thì coi như mất đối tác rồi!

-Thế tính làm sao đây?

-Mày đừng làm tao rối! Bây giờ phải tìm một đối tác khác đã!

-Đổi tác nào cơ!

-Tao tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, thôi thì đợi đến khi chân mày lành lại cũng chưa muộn đâu!

-Lâu đến thế cơ à?

-Đổi với mấy thằng xảo huyệt như thằng bí thư, phải tính cách lâu dài với nó, nếu không sẽ chẳng có tác dụng gì!

-Đành vậy, uầy xi...!

Rồi nó đập vai tôi động viên:

-Thôi, gát quá một bên đi mày! Có muốn đi tham quan một vòng hội trại không tui tao diu cho mà đi!

-Ừ, nằm trong đây mãi cũng chán!

-Hề hề, cũng biết chán cơ đấy! Tao cứ tưởng mày thích sống ẩn dật cơ!

-Ấn ần cái đầu mày, diu bố đi tham quan, nhanh!

-Từ từ, tao đập gãy cẳng còn lại của mày luôn giờ!

Quan cảnh buổi hội trại hôm nay khá là nhộn nhịp khi các trại sinh cùng tranh tài trong các môn thi đấu được ban tổ chức đưa ra sáng nay bao gồm: trang trí trại, nấu ăn và chạy xe đạp chậm.

Về phần trang trí trại thì do nhóm Hoàng Mai phụ trách, trong lúc này tất cả đều phải hạn chế ra vào trại để tránh ảnh hưởng đến việc trang trí của nhóm nên hầu như mấy nường lớp tôi đều tò đi khắp nơi cả, chỉ trừ có tôi lúc này nằm vật vã trong trại như chết rồi nếu không có Ngọc Lan đến cạnh động viên.

Có thể mô tả cách trang trí trại của lớp tôi như sau:

Nhóm Hoàng Mai đã phác thảo ý tưởng trang trí trại lấy cảm hứng từ đồng quê thiên nhiên bát ngát. Qua đó một lớp cỏ lúa giả làm bằng bìa cát tông tô được dựng lên xung quanh trại vẽ nên một khung cảnh đồng lúa trổ vàng. Trên trại được đính một ít rom rạ, cỏ khô làm người ta liên tưởng đến những đồng rom vàng rực được chất thành đống mỗi khi người ta tuốt lúa xong, hình ảnh mà khi xưa ở quê tôi đã từng thấy. Nhưng thứ mà tôi tâm đắc về nhóm Hoàng Mai nhất chính là cổng trại, nó được trang trí nhìn không khác gì cổng làng thời xưa, hai bên đầu cổng còn được treo thêm hai chiếc nón lá nhìn ăn điểm vô cùng.

Tôi chắc chắn phần trang trí trại kì này lớp tôi không bao giờ điểm thấp được. Đẹp đến thế cơ mà. Duyệt!

Về môn nấu ăn thì vẫn chưa đến giờ, theo như ban tổ chức thông báo thì phải sau phần trang trí trại mới diễn ra cuộc thi nấu ăn. Nhóm của Hoàng Mai đã tính rất kĩ nên mới đảm nhận hai môn thi như thế. Và lại nếu như nhóm của Hoàng Mai không đảm nhận thì thật khó để chọn ra bất cứ ai trong lớp có thể tham gia môn này bởi Lanna tuy nấu món ăn ngon thật đấy nhưng nằng là bí thư chi đoàn, cũng nằm trong ban tổ chức nên không tham gia được, còn Lam Ngọc theo như tôi biết nàng chỉ nấu được món cơm chiên dương châu thì phải. Với món đó thì vẫn chưa thể nắm giải nhất được, cho nên Hoàng Mai lúc nào cũng là sự lựa chọn đúng đắn cho các môn thi đòi hỏi sự khéo tay cực độ.

Còn về môn chạy xe đạp chậm, có lẽ thằng Toàn và bé Phương đã luyện tập quá đủ, bọn nó thậm chí còn cười đùa với nhau mà nhìn bọn kia cố gắng ghìm cho chiếc xe đạp chạy thật chậm nhất có thể. Ấy thế mà vẫn có cặp chống chân ngay từ vạch xuất phát. Còn khá hơn chút đỉnh thì đèn gần giữa đường đua, cũng có một vài trường hợp về đến đích nhưng là về chót bàn chứ chẳng khi nào có đội đi một lèo về đích cả. Chắc mấy đội này cũng chẳng luyện tập gì, môn chạy xe đạp chậm nếu so với các môn khác thì giải thưởng à khá thấp, nên không lớp nào có hứng thú với nó là một điều tất nhiên, tâm lí chơi cho vui là chính mà.

Tuy nhiên thằng Toàn với bé Phương có vẻ nghiêm túc khi đến lượt bọn nó tham gia:

-Mày ở đây ngồi đợi bọn tao thi xong nghe mày, nhớ cố vũ nhiệt tình chứ đừng có đi đâu bậy bạ lạc tao không rảnh kiếm mày đâu!

-Cút, làm như tao con nít vậy! Thi cho thua đề!

-Hề hề, bố mày biết đạp xe đạp từ khi mày mới sinh đấy!

-Phẳng nhanh cho bố nghỉ ngơi, thi thi thi đại đi!

Rồi bọn nó cũng đi đến chỗ thi đấu dành cho môn chạy xe đạp chậm. Do đảm bảo tính khách quan nên ban tổ chức chỉ cho thi sinh đạp xe đạp do ban tổ chức cung cấp nên tôi hơi lo cho tụi nó không biết có đạp quen hay không thôi, vì xe của thằng Toàn thuộc dạng xe leo núi, có cả líp số nữa, nên dễ điều chỉnh khi có người ngồi sau, còn xe này là loại xe martin thường nên có đôi phần khó đi hơn xe chính chủ của nó.

Và rồi khẩu lệnh của trọng tài cũng vang lên báo hiệu giờ thi đấu bắt đầu. Cả đám thí sinh lúi rúi leo lên xe cố gắng giữ cho chân không đụng đất đồng thời phải cố cho xe nhích càng chậm càng tốt mà không làm người ngồi phía sau ngã xuống đất.

Điều này bé Phuong đã làm khá tốt khi ôm ghì lấy lưng của thằng Toàn không một chút ngần ngại. Bởi lẽ bám vào yên xe khó có thể giữ thăng bằng được, chỉ có cách như thế mới giúp giữ thăng bằng tốt thôi. Nhưng cách này có vẻ khá là hại mắt đối với những đứa xung quanh. Bằng chứng là bé Phuong chỉ mới làm thế đã có một cặp chống chân ngay xuống đất loạng choạng suýt té. Có lẽ bọn nó cũng hù hồn bởi cặp đôi Toàn-phòn-bé Phuong này. Tôi cũng có đôi chút ngạc nhiên khi bé Phuong từ ngày quen với thằng Toàn đã bạo dạn ra hẳn, khác với vẻ mặt nhút nhát lúc xưa. Đây có thể được gọi là vợ chồng quen hơi chăng?

Mặc dù là thế nhưng tôi không phủ nhận rằng cách này không hiệu quả chút nào, quá hiệu quả là đằng khác ấy chứ. Từ lúc xuất phát đến giờ thằng Toàn vẫn chưa lao đảo phát nào, vẫn chậm chạp tiến về đích trong khi mấy bọn kia cứ ngã nhào hết cặp này đến cặp khác, còn nếu không ngã thì đi quá nhanh, bỏ xa cặp Toàn-phòn đến một đoạn dài, cho dù có cố gắng giữ thăng bằng đến đâu cũng chẳng có cơ hội nào để bọn nó giữ nhịp được cả.

Phần thi kết thúc khi bánh xe của thằng Toàn phòn chạm vạch đích, bé Phuong vui sướng nhảy tót xuống xe bầu chặt lấy cổ của thằng Toàn quíu quýt làm cả thi sinh lẫn trọng tài đều nhìn bọn nó với cặp mắt sững sốt như vừa mới từ hành tinh khác xuống.

-Mày thấy chưa thằng tó, bố mày bảo thắng là thắng mà!

Nó chạy đến chỗ tôi cốc đầu liên hồi như thiếu nợ nó từ đời nào.

-Dang ra thằng bệnh, không biết đau à mày!

-Hề hề, ai bảo mày trù ẻo làm gì! Thấy hậu quả chưa?

-Hùm, điên loạn!

Tôi chê cái mặt bất cần đời ra nhìn nó. Dù vậy nhưng tôi vẫn mừng thầm cho tụi nó trong lòng vì nếu tụi nó thắng lớp tôi cũng được hưởng phước lấy từ số tiền thưởng bọn nó có được, chắc cũng được nổi lâu chứ ít. Như thế cũng đáng bỏ công ra để cổ vũ đấy chứ!

Còn lại là môn thi nấu ăn, sau khi kết thúc phần trang trí trại, nhóm của Hoàng Mai vội vã chạy sang khu đất trống phía sau lán trại cán bộ đoàn để tham gia phần thi quan trọng này. Nhìn cả nhóm hối hả chuẩn bị nguyên liệu, dụng cụ nấu ăn mà tôi muốn giúp ghê gớm lắm, nhưng vì chiếc chân đau nên tôi chẳng giúp được gì ngoài đứng nhìn thằng Khanh khờ lằng xằng giúp đầu này đầu nọ.

Mà có lẽ dù tôi lâu bọn thằng Toàn cũng thấy mệt, nó đỡ tôi lại gốc cây gần chỗ thi nấu ăn của lớp rồi chạy đi cùng thằng Khanh khờ giúp nhóm Hoàng Mai một tay. Tôi định bụng sẽ ngã người ra gốc cây đó đánh một giấc cho đã để lấy lại sức cho vụ phòng thiết bị vừa rồi, nó đã ngốn của tôi khá là nhiều sức lực nhất là lúc gượng dậy từ đồng thiết bị. Tuy nhiên, chỉ chớp mắt được một lát tôi lại bừng tỉnh vì một giọng nói quen thuộc:

-Sáng sớm mà đã nằm dài ườn ra ghế, chắc tôi thức khuya lắm phải không?

Ngửa mặt lên, tôi đã thấy Hoàng Mai đang tắt bật bầy đồng nôi nôi, bếp lửa ra sân. Nét mặt em vẫn xinh tươi như ngày nào và có phần lung linh hơn trước.

Tôi bối rối bật dậy trả lời ngay:

-À, tại lúc tối xem đá banh ấy mà!

-Không phải liên quan đến bí thư Nghĩa sao?

-Ồ, việc này Mai cũng có nghe nữa sao?

-Cũng có chút ít thôi, nhưng sự việc là thế nào?

-Um...chà, việc này...

Tôi thoáng có chút ngập ngừng.

-Nếu Phong ngại thì thôi vậy, Mai không ép đâu!

-Không không, cũng chẳng có gì để giấu cả, mọi chuyện là thế này...

Tôi kể cho Hoàng Mai biết toàn bộ sự việc về thằng Nghĩa từ lúc lần đầu chạm mặt với nó cho đến khi cãi nhau trong trại. Nét mặt em chẳng tỏ ra ngạc nhiên tí nào, lại còn gật gù như chuyện này quá đời bình thường rồi vậy.

Sau khi tôi kể xong, em cười mỉm nhẹ giọng:

-Bây giờ Phong cứ nghỉ ngơi cho lành chân đi, vì thời gian sắp tới sẽ rất vất vả đấy!

-Ồ, vất vả là thế nào?

Tuy nhiên chẳng kịp trả lời, bọn thằng Toàn với Khanh khờ đã ôm đồng nguyên liệu chế biến món ăn tối cắt ngang cuộc nói chuyện giữa tôi và Hoàng Mai.

Đây có thể là lần đầu tiên sau gần 2 tháng tôi mới nói chuyện hân hoi với em như vậy, cảm giác nó chộn rộn không thể tả được. Nhưng đối với tôi, mọi chuyện đã qua, tôi không còn để tâm gì nhiều nữa nhưng chỉ thắc mắc những lời nói của Hoàng Mai nó quá mập mờ, “thời gian sắp tới sẽ vất vả” là thế nào nhỉ? Về những việc này tôi còn non nớt quá chẳng suy nghĩ được lâu. Có đôi lúc tôi tự hỏi mình có phải là loại người hữu dụng vô mưu như trong Tam Quốc Chí thường nhắc đến không, về đánh đấm tôi chẳng ngần việc chi nhưng về khoảng suy nghĩ, tôi lại chẳng bao giờ tận dụng được cái đầu của mình cả.

Đúng như những gì Ngọc Lan đã nói, nếu tôi cứ sồn xác như trâu điên thế này, chỉ tổ hại thân chứ không thể nào giải quyết được bất cứ việc gì ngoài việc phá hoại nó làm tình hình càng thêm nghiêm trọng. Chắc có lẽ tôi phải làm theo lời chúng bạn đã chỉ, gán sức tịnh dưỡng chân cho đến khi nó lành hẳn rồi mới nghĩ đến chuyện chống lại thằng Nghĩa khốn nạn kia, thôi thì đành vậy!

Lượn một vòng khu cắm trại cũng đến bữa trưa, tôi trở về trại của lớp xịt một ít cồn xoa bóp vào chỗ gãy để giảm đau theo lời dặn của cô y tá. Vừa lúc này đám loi nhoi lớp tôi cũng về trại sau một buổi sáng quần thảo, khám phá cả khu vườn rộng thênh thang nơi cắm trại, kèm theo đó là cả một đồng xoài bộn nó mang về làm tôi trở cá mắt:

-Gi đâu xoài nhiều thế?

-Ồ khu đất đằng sau nhà ông Mười đó, có cả một vườn xoài luôn!

-Ech, hái trộm há mấy bà?

-Gi mà hái trộm, tui tui nhờ bọn con trai bên A5 hái giúp đó!

-Thế có khác gì nhau?

-Hừ, khác sao không? Ông không ăn thì thôi tui tui ăn, chân bị gãy thì lo mà tịnh dưỡng đi!

Bọn nó điem nhiên gạt tôi qua một bên thường thức gần chục trái xoài được lấy ra từ chiếc ba lô to đùng. Nhưng chẳng được bao lâu, Lam Ngọc đã xuất hiện với bộ mặt thiết diện sát thủ như ngày nào:

-À, ăn cấp xoài đấy hả, thảo nào lúc nãy cứ lăm la lăm lét với tui con trai A5! Để xem... 5 điem hạnh kiểm nhá?

-Ui, bà Ngọc! Cùng lớp với nhau không mà nặng tay vậy? Tha cho bọn tui lần này đi, có gì cho bà ăn xoài kè!

-Hừm, tui cho qua lần này, nhưng tui không ăn xoài đâu! Đến giờ com rồi, ai không ăn thì nhin!

Vừa nói, nàng vừa cùng nhỏ Thu lớp phó lao động xách một chõng hộp com vào trại làm cho tui con gái sững sốt bỏ đồng xoài qua một bên:

-Trời, tới giờ com rồi hên, sao hông nói sớm làm tui tui phải ăn mấy trái xoài chua lè này, hê hê!

-Hừ, mấy bà đấy! Hùa theo bọn con trai A5 cấp ăn xoài làm gì lỡ bị phát hiện thì biết nói làm sao đây!

-Tui tui biết lỗi rồi mà, Lam Ngọc tốt bụng lượng thứ cho hen!

Bọn con gái ai ai cũng rề rà năn nỉ ỉ oai Lam Ngọc làm nàng không muốn bỏ qua cũng không được, chỉ biết làm mặt hầm hầm chia từng hộp com cho những cái miệng ăn vật không đấy ấy.

Tôi vì tránh đụng chạm chỗ gãy do những trò đùa của bọn khi con ấy nên lảng lảng cầm hộp com nhích ra gốc cây gần trại để thưởng thức cho qua con đôi lòng. Ngồi ăn một mình thế này cảm giác nó khó chịu lắm, nhất là khi nhìn thấy ai cũng cười nói vui vẻ ngồi ăn chung với nhau làm tôi lại thấy tim mình như bị ai bóp nghẹt.

Thằng Toàn không rảnh ngồi ăn chung với tôi vì nó còn có bé Phuong để hủ hỉ, cả Khanh khờ cũng vậy, nó tối ngày đeo lấy nhỏ Kiều ẹo không ngừng nên ngồi ăn với tôi là một việc bất khả thi xét về cả khách quan lẫn chủ quan. Cho nên giờ đây chỉ có mình tôi một góc nói này với chiếc chân thỉnh thoảng lại nhói lên mỗi khi cử động mạnh. Tôi tự hỏi mình có quyết định sai không khi không chịu lên bệnh viện để bó bột, vì ở nơi này tôi có biết thằng bí thư sẽ làm gì Ngọc Lan đâu mà ngăn cản tui nó chứ, cho dù có biết được thì tôi sẽ làm gì nó với chiếc chân gãy này đây, đến đứng tôi còn chưa vững thì làm sao có thể bảo vệ Ngọc Lan được.

Càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy mình vô dụng và cái danh xưng hữu dụng vô mưu kia càng hợp với tôi hơn. Tự dưng tôi chẳng muốn ăn nữa mà chỉ muốn làm một giấc thật dài để tạm thoát khỏi cái thế giới phiền muộn này, cái thế giới đã làm tôi phải điên đảo bao phen bởi những thử thách nó mang lại.

Nhưng khi định chợp mắt, tôi bỗng cảm nhận được một hơi ấm phất ra gần sát bên tôi, kèm theo đó là một hương hoa quen thuộc đã khắc vào trong tâm trí tôi từ rất lâu, hương hoa lily...

-Bộ định bỏ mớ com hay sao?

Vừa mở mắt ra, Lam Ngọc đã ngồi cạnh tôi từ lúc nào. Nàng nở nụ cười khề làm bao phiền muộn trong lòng tôi chợt tan biến.

-Đâu có, tại hồi sáng mệt quá nên buồn ngủ thôi!

- Ăn hết đi rồi ngủ, kéo lại mắt sức đấy! Còn ở lại đây cả ngày hôm sau mà!

- Ngọc này! Có phải Phong vô dụng lắm không?

- Sao lại hỏi thế chứ?

- Bởi lẽ Phong chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết mọi chuyện hoàn toàn không chịu động não một chút nào cả?

Nàng ngẫm nghĩ suy tư một lúc rồi đắm nhẹ vào vai tôi:

- Đúng thật Phong là kẻ cứng đầu nhất Ngọc từng gặp đấy!

- Ủa, chắc là vô dụng thật!

- Gì thế? Ngọc vẫn chưa nói hết mà, ai cũng có ưu nhược điểm của mình cả, Phong đừng tự trách mình như thế vì chí ít nó cũng đã cứu Ngọc mấy lần rồi mà!

- Có thật là Phong không vô dụng chứ?

- Với Ngọc là thế và sẽ luôn luôn như thế, nhưng chủ yếu là Phong có tin tưởng mình không thôi!

Nàng nhìn tôi với cặp mắt sắc xảo, tự tin và quyết đoán khiến tôi có chút bối rối nhưng không vì thế mà tôi đánh mất đi câu trả lời vốn có của mình:

- Phong tin, Phong tin mình không vô dụng! Phong sẽ chứng minh cho thằng bí thư đó thấy bằng mọi giá!

- Hi hi, có khí phách lắm đó! Tôi nay Ngọc rảnh, có muốn đi dạo không một vòng không?

- Dạo à, chân Phong không tiện đâu!

- Không sao mà, có gì để Ngọc đi cho, đêm nay có nhiều tiết mục hay mà ở trong tại hoài thì phí lắm!

- Ủ, hi! Cảm ơn Ngọc!

- Xi, cứ làm như người xa lạ ấy!

Nàng cười xoa đập vai tôi bôm bốp.

Chẳng biết từ lúc nào mà tôi lại thân với Lam Ngọc đến thế, tôi phải công nhận rằng khi Lam Ngọc cười đùa thế này, sức lôi cuốn của nàng dường như tăng lên gấp bội và nó khiến những người cùng nói chuyện với nàng phải cười theo không ngớt. Đây có lẽ là tài năng dị biệt của nàng hoặc vốn sẵn có đã thế. Nhưng rõ ràng, một Lam Ngọc vui vẻ lúc nào cũng chiếm được nhiều thiện cảm hơn một Lam Ngọc lạnh lùng, cương quyết của thường ngày. Tôi chỉ ước sao nàng sẽ mãi mãi như thế thôi.

Chiều tà, những tia nắng ngả vàng rót trên ngọn bàng nhót làm những chiếc lá đã vàng này lại nhuộm thêm một màu vàng mờ cháy rực cả cây.

Đây khoảng thời gian các trò chơi quan trọng được diễn ra vì khi trời đã mát mẻ hơn hẳn, rất thích hợp với các hoạt động thể chất. Và tất nhiên trò kéo co sẽ chính thức mở màn cùng với các trò chơi khác như chuyển nước bằng tay, đi tìm mật thư, đẩy gậy.

Về phần kéo co, lớp tôi có hơi thua thiệt khi tôi không thể tham gia được vì gãy chân, nên thằng Khanh khờ sẽ vào kéo thay cho tôi. Nhưng thằng này chưa tập với nhóm lần nào tôi cũng không biết nó có kéo được không vì tướng tá thằng này khá mập, chứ không đô con như thằng Huy, chẳng biết có kéo ra mô tê gì không nữa.

Kết quả bốc thăm cho biết nhóm tôi kéo ở lượt thứ 3 tức là sẽ có hai cặp kéo trước lớp chúng tôi. Đây cũng có thể là một cơ hội cho bọn tôi thăm dò đối thủ, vì lúc tập luyện bọn tôi chỉ tập với tụi trong xóm thằng Huy chứ chưa có cọ sát với lớp nào cả, chưa biết bọn nó kéo như thế nào, thôi thì cứ chờ xem.

Cặp kéo đầu tiên là cuộc so tài giữa lớp 10A5 với lớp 10A7.

Lớp tôi cũng có một chút giao hữu với tụi A5 khi số lượng con trai lớp nó khá nhiều, đã có một số lần lớp nó đề nghị giao lưu với lớp tôi trong tiết sinh hoạt ngoài giờ nhưng đã bị Lam Ngọc gạt phăng ngay, chỉ dám sinh hoạt ngoài giờ theo kiểu ngoài giờ thôi, tức là lén lút đấy. Vì tụi con gái lớp tôi cũng khá là hám trai, với lại lớp tôi cũng không nhiều nam nên qua lớp khác giao lưu cũng là điều hiển nhiên.

Sau một lúc khởi động chuẩn bị tinh thần, bọn nó cũng vào vị trí thi đấu. Trông mặt đứa nào đứa nấy căng ra thấy rõ.

Và rồi trọng tài cũng phát còi ra hiệu cuộc thi bắt đầu, tất cả bọn nó đều hít hực kéo như điên như dại trong tiếng hò reo cổ vũ của đám bạn xung quanh.

Lớp tôi đương nhiên là cổ vũ cho tụi A5 rồi, nhưng đa số là con gái lớp tôi thôi. Còn đám thằng Huy với thằng Toàn đang ngồi chung với tôi mà phê bình về cuộc thi đấu:

-Ê này, nhìn đám A7 toàn là mấy đứa nhỏ con, kiểu nào mà A5 chả thắng!

-Nhìn mấy tụi A5 kia, kéo gì như đám đàn bà ấy!

-Mà tụi con gái lớp mình cổ vũ cho tụi nó nhiệt tình quá!

-Thôi kệ đi, cứ xem đã!

Đến giờ phút này tụi A7 đã có dấu hiệu xuống sức, bọn nó kéo chậm đi hẳn, không còn hăng hái như lúc đầu, mà tụi A5 cũng không khá gì hơn, có đứa còn té lên xuống mấy bận. Nhưng kết quả đã quá rõ ràng, tụi A5 chiếm ưu thế hơn cả. Chỉ sau một lúc giằng co, bên A7 đành buông xuôi nhường lại chiến thắng cho A5 một cách thuyết phục.

Không cần phải nói, vừa thắng xong cả đám con trai hò reo như nhật còn được vàng, còn cả đám con gái cứ quần quít, bầu vai bá cổ nhau nhảy cẫng lên hết như đám con gái lớp tôi.

Chung quy lại thì bọn tôi đã thấy cách kéo của mấy tụi này rồi, cũng là cách kéo truyền thống dùng sức kéo ghì lại phía sau không đồng loạt thôi. Nhưng đây chỉ mới là cặp đầu đầu, chưa phản ánh hết kỹ thuật của bọn lớp khác. Vẫn là câu đó, chờ xem vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

-Cặp đầu tiếp theo là cặp đầu giữa lớp 10A4 và lớp 10A1, xin mời hai lớp vào vị trí!

Chỉ thoáng chốc sau cũng đến lượt lớp tôi thi đấu. Đối thủ đầu tiên chính là lớp A1 đầu đàn. Theo như thông tin của thắng Toàn nắm được và qua quan sát thực tế, lớp A1 cũng thuộc hàng thể hình khủng trong khối mười khi thắng nào thắng nấy xấp xỉ Huy đồ, người to con nhất nhóm tôi.

Nhưng thể hình chỉ là một yếu tố góp phần chiếm ưu thế trong kéo co thôi, ngoài ra còn phải có kỹ thuật kéo và cả độ hiểu ý giữa các thành viên nữa. Điều đó chúng tôi đã được mài dũa trong những lần đầu với tụi trong xóm của thắng Huy nên chẳng lo ngại bất cứ đối thủ nào cả. Nhưng đó là khi còn đủ đội hình chính thức, đằng này tôi bị thương, thắng Khanh khờ vào thế, tất nhiên sức kéo cả đội sẽ giảm sút rõ rệt khi thắng Khanh khờ chưa tập với đội một lần nào cả. Bây giờ chỉ mong sao nó có thể hiểu được những kỹ thuật mà cả nhóm trình bày cho nó từ nãy đến giờ thôi.

Cả hai lớp bắt đầu vào vị trí của mình. Huy đồ vẫn là người đứng chốt hàng trụ cứng cho cả đội, hàng nữ ở giữa phụ trách điều tiết dây và đầu dây là thắng Toàn phòn cùng với Khanh khờ làm trụ đầu.

-Kéo...

Khi trọng tài vừa dứt khẩu lệnh, cả thấy bọn nó đều ngã người về sau y như cách Ngọc Lan đã bày. Dần dần, nhịp kéo đều đặn của bọn nó khiến cho tụi lớp A1 phải khốn đốn chống đỡ không thể nhích lui được chút nào. Nhưng thắng trụ chốt của lớp A1 không phải là loại tầm thường, nó phải gấp rưỡi thắng Huy đồ, mập ụt ịt như thắng Khanh khờ. Nhiệm vụ của nó trong nhóm chỉ việc đứng đấy, bám dây cho chắc để trụ lại cho đội của nó. Với thể hình như thế, bọn tôi muốn thắng cũng không phải dễ. Sau một hồi bị chiếm ưu thế, đội nó đã dần lấy lại nhịp độ mà đưa đoạn dây trở về mức đều cho cả hai đội.

Ắc hẳn mọi người đều hiểu tâm lý của người đứng ngoài như tôi, rất nôn nóng, rất sốt ruột. Nhìn cảnh đội mình đang khó khăn trước bọn thể hình cao to như thế tôi cứ ước phải chi chân mình không gãy thì đã có thể hợp lực cùng cả đội kéo phăng bọn kia ngã lăn cù mèo rồi, nhưng bây giờ tôi chỉ biết đứng ngoài cùng với đám con gái trong lớp cổ vũ tụi nó mà thôi.

Tương chừng như lớp tôi sẽ chẳng chịu được bao lâu khi thắng to con ở cuối nhóm kia cứ liên tục gây sức ép bằng việc ghì sợi dây rồi thả cứ như đang câu cá khiến cả đội lớp tôi bị nó quay như chong chóng. Ấy vậy mà trời xui đất khiến thế nào, thắng Khanh khờ đột nhiên hét lớn:

-Ráng lên tụi bây, kéo theo tao nè...2...3...đzô...2...3...đzô

Lúc đầu cả bọn cứ tưởng nó giỡn khi khẩu hiệu nó hô chẳng khác nào đang cụng ly nhậu. Nhưng khi thấy sự quyết tâm của nó trong từng đợt kéo, cả nhóm bắt đầu thực hiện theo. Những giọt mồ hôi đã lăn dài trên má từng người trong nhóm, nhưng không vì thế mà cả nhóm buông xuôi tất cả, tất cả đều cố gắng vì một chiến thắng danh dự cho cả lớp.

-Đội chiến thắng là lớp 10A4....

Khi trọng tài phát cờ lệnh báo kết quả. Tụi nó như chẳng tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, tụi lớp A1 đã bị nhóm tôi kéo cho lăn cù mèo ra đất.

Chỉ khi bọn con gái lớp tôi chạy đến nhúng nhảy ăn mừng, tụi nó mới biết mình đã chiến thắng.

Phải, lớp tôi đã chiến thắng, thắng một cách hết sức thuyết phục tụi A1 to cao, thắng trong sự hãnh diện và đầy khí thế. Nôm mặt người nào người nấy đều rệu rã cả nhưng vẫn không thể nào che được nét rạng ngời trên mặt. Tất cả đang trong một tâm trạng hết sức vui sướng, có thể nói là cực độ.

-Tụi bây thấy anh mày chưa, đứa nào nói dự bị là không ăn được đâu!?

Khanh khò hớn hờ vỗ ngực trước cả đám chúng tôi.

Cũng phải, lúc này nó không hét lớn chỉ đạo thì chắc cả bọn đã bị sa lầy vào sức hút của bọn A1 cả rồi. Nói chung là lớp tôi thắng được cũng là nhờ một phần công lớn của nó.

Thắng Toàn lúc này thì khỏi nói, được bé Phương chăm lo từ miếng nước cho đến khăn lau sườn tê tái. Còn tụi thắng Huy đã học được cách tự túc khi chạy ủa ra xô nước đá của lớp tu một lèo hết mấy ca. Riêng Lam Ngọc thì có vẻ như đã nhờ mấy đứa con gái giữ chai nước giùm, sau khi kéo xong là chạy ra lấy nước uống ngay. Duy chỉ có một người vẫn còn đứng thờ đốc, mồ hôi đầm đìa không có nước uống chính là Ngọc Lan. Giữa biển người ăn mừng, nàng vẫn chống tay đứng thờ đốc nhìn về một khoảng xa xăm nào đó trước mặt.

-Nè, mày lại đưa nước cho con Lanna đi, cơ hội ghi điểm nhé con giai!

Thắng Toàn chia chai nước lạnh ra trước mặt tôi đá mày.

-Nhưng chân tao đau thế này mà!

-Còn đi được không?

-Thì còn nhưng mà hơi đau tí thôi!

-Trời, vậy mới ghi điểm được với nàng chứ! Mày chịu đau để đưa nước thì ai mà chẳng xiu lòng!

Dù còn lưỡng lự nhưng tôi vẫn cầm lấy chai nước, rón rén đi về phía nàng với tâm trạng cực kì rối bời.

Nhưng khi tôi còn chưa suy nghĩ ra điều gì để nói với nàng thì thắng bí thư Nghĩa từ đâu lình kình đi đến đưa cho nàng chai nước với vẻ mặt hết sức đều cán.

Nó cười nói, nó lau mồ hôi cho nàng, nó dìu nàng xuống băng ghế. Tất cả những hành động đó tôi đều thấy, tôi đã chứng kiến tất cả nhưng tôi chẳng thể nào làm gì ngoài lặng nhìn Ngọc Lan dần sa vào bàn tay nhơ nhuot của nó.

Trong lòng tôi cảm thấy đau đốn lăm, tim tôi cứ như vỡ ra thành từng mảnh bay trong khoảng không vô vọng. Khóe mắt tôi đột nhiên cay xè, mồ nhễ đi trong màn nước mắt nóng hổi. Tôi từ từ lui bước, lui khỏi nghịch cảnh đau khổ trước mắt, tôi chẳng muốn nhìn thấy nó một lần nào nữa cả. Nhưng vừa lùi được vài bước, tôi như đụng phải một vật cản phía sau:

-Đừng yếu đuối thế, mày muốn trả thù nó không?

-Mày à Toàn, mày nghĩ ra cách hạ gục nó rồi sao?

-Vẫn chưa, không sớm như vậy đâu! Nhưng cách chọc phá nó thì có đấy!

-Chọc phá nó à?

-Đương nhiên, nếu mày muốn! Nhưng phải đợi đến đêm đã, đảm bảo mày sẽ hả dạ!

-Cám ơn mày nhé!

-Bỏ cái câu ấy đi, tao cũng ghét nó từ đó giờ rồi, nay có kèo thì chơi nó một vỏ vậy, hể hể!

Chẳng biết kế hoạch nó ra sao nhưng với vẻ mặt tự tin của nó, tôi đã an tâm phần nào. Nhất là với thằng bí thư khốn nạn kia, tối nay tôi sẽ tận mắt thấy nó bị vùi dập trong kế hoạch chọc phá của thắng Toàn, đương nhiên là phải thành công mới nghĩ đến chuyện đó được. Nhưng tôi có một cảm giác rằng kế hoạch này sẽ thành công trót lọt, chí ít là có thắng Toàn tham gia thì cứ tạm thời tin như vậy.

Nếu như buổi sáng là thời gian để các trại sinh tất bật chuẩn bị lều trại, nấu nướng. Buổi chiều để tổ chức các trò chơi vận động thể chất thì buổi tối lại là khoảng thời gian các trại sinh giao lưu, gắn kết với nhau sau một ngày hoạt động mệt mỏi, nói dễ hiểu hơn buổi tối từ 7h đến 10h chính là khoảng thời gian tự do để các thành viên của các lớp có thể hiểu nhau hơn qua việc đi dạo, giao lưu, chơi trò chơi nhỏ với nhau trước khi cùng nhau quay quần bên ngọn lửa trại sáng bừng.

Mang tiếng là cắm trại nhưng tôi ít khi nào ở trong trại lắm, hầu hết thời gian tôi đều ngồi thư giãn ở gốc cây bàn gần trại. Bởi lẽ buổi trưa nắng rọi vào tấm bạt che nóng hừng hực, ở trong trại như cái lò luyện đan. Còn buổi tối là giờ tự do, ở trong trại một mình cũng buồn lắm, thà ngồi ở ngoài gốc cây ngắm cảnh người đi lại còn có lí hơn.

Nhưng chả khi nào tôi được như ý muốn của mình. Phàm là đang tập trung vào một vấn đề gì đó là ngay lập tức sẽ có người đến làm gián đoạn. Và lần này cũng vậy, nhưng không đến nỗi nào khi đó chính là Lam Ngọc, nhưng chiếc áo đoàn không còn nữa mà thay vào đó là một chiếc áo pull vàng đơn giản làm tôi khá ngạc nhiên.

Dường như biết được điều thắc mắc của tôi, nàng mỉm cười:

-Trại sinh ai cũng đi tắm thay đồ cả rồi, Phong còn ngồi đây sao?

-Hừ, đây có chỗ tắm rửa à?

-Có chứ, riêng cho cả nam lẫn nữ luôn! Cả ngày không tắm chịu sao nổi!

-Ày chà, chân vậy tắm thế nào đây?

Tôi nấn chân thờ dài.

-Phong khỏi tắm cũng được, cả ngày hôm nay đâu có vận động nhiều đâu, nên chắc là không sao!

-Ừa, thế cũng được!

Rồi nàng tròn mắt nhìn tôi:

-Sao còn ngồi đây?

-O, gì nữa?

-Ngọc đã bảo tối nay đi dạo vòng quanh khu cắm trại mà còn hỏi lạ nữa!

-Ồ hén, quên! Hề hề! Nhưng mà đi bằng cách nào đây, để Ngọc cổng không tiện lắm, đi thì cũng không được!

-Chuyện đó Phong đừng lo, Ngọc mới xin được cái này từ cô y tế nè!

Nói đoạn nàng rút từ dưới tấm bạt ra một cặp nạn chống đưa cho tôi:

-Đây, có cái này thì khỏi lo gì hết, đi lại thoải mái!

-Chống cái này đi hả, có kì không?

-Kì gì, ai cũng biết Phong bị gãy chân mà, vả lại...

Nàng bỗng ngập ngừng với đôi má hồng ửng.

-Hừ, vả lại sao?

-Thì có Ngọc ở đây, ai dám trêu chọc Phong chứ?

Kết thúc câu nói, tôi nhìn nàng, nàng nhìn tôi, cả hai đều ngượng ngùng chẳng nói được câu nào. Và có lẽ sẽ như thế mãi nếu tôi không nhớ ra việc hai đứa còn phải đi dạo tối nay. Đúng là thi thoảng Lam Ngọc lại có những câu nói bá đạo mà đến tôi chẳng thể nào tưởng tượng được. Nhưng chung quy lại thì tôi thích Lam Ngọc như thế này hơn, nhất là đôi má hồng hồng đỏ nhìn xinh cực, cứ muốn véo cho một cái thôi.

Nhưng kể ra thì chống cặp nạn này đi lung tung trong khu cắm trại cũng có đôi chút ức chế. Cứ mỗi lần đi ngang trại nào, là mấy đứa trong trại đó cứ nhìn tôi với ánh mắt lạ lẫm cứ như tôi từ hành tinh nào rớt xuống vậy. Đôi lúc tôi muốn khờ cho mỗi đứa một cây nạn lắm nhưng nghĩ lại bị cả trăm đứa đi thì có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Do cắm trại toàn trường nên số lượng trại ở đây khá lớn, các trại ở đây nằm sang sát nhau nên các lớp cứ thế giao lưu lực lượng thoải mái qua việc tổ chức tiệc tùng bánh mứt, hoặc thậm chí còn có đứa mang đàn theo hát tập thể nhìn xom tụ lắm. Thời của tôi chẳng nào mà biết một chút tài lẻ như đánh đàn, thổi sáo hoặc hát hay thôi là con gái thích mê. Nhưng với Lam Ngọc thì khác, ở nàng không có chút cảm giác nào gọi là ngưỡng mộ những thằng đó, chỉ có chút thắc mắc thôi:

-Chắc, mấy người đó học bao lâu rồi mà đánh đàn tốt thế nhỉ?

-Hừm, bộ Ngọc cũng học à?

-Không, chỉ tính học thôi, tại dạo này thời gian rảnh rỗi cũng nhiều!

-Bộ không học võ nữa sao?

-Cũng có chứ nhưng không còn học dồn để thi lên đại nữa!

-Ừa, sao thế? Tính giải nghệ hử?

Nàng phì cười đâm nhẹ vào ngực tôi:

-Ở đây người ta không có dạy lên tam đẳng, muốn thi qua Nhật thi, Phong có muốn không?

-Èo, thôi! Gì chứ học ở đây còn làm biếng hướng chi qua Nhật!

-Thế đấy, nên nhì đẳng được rồi, với lại học cao hơn cũng chẳng để làm gì!

-Ừ...ừm...công nhận!

Rồi nàng đập vai tôi:

-Thôi đi tiếp đi, kéo trễ! Còn đi xem đốt lửa trại nữa đó!

-À rồi, đi ngay đây!

Buổi tối, ngoài những lớp giao lưu với nhau ra, còn có một số lớp ăn tối muộn. Cũng là do tụi nó đặt cơm trễ nên khi đến giờ phát cơm, ban tổ chức ưu tiên cho những lớp đặt cơm trước sau đó mới đến lượt tụi nó đi nhận. Trông mấy lớp đó ngồi sắp lớp ăn cơm chẳng khác gì người tỵ nạn, cơ mà lớp tôi khi ăn cơm cũng thế thôi nhưng lúc đó là giờ ăn cơm tập thể nên chẳng hề gì, còn này là cá biệt mà, nên nhìn ngồ ngổ lắm, cũng có gì đó tội tội nữa. Nhưng tôi chỉ dám nhìn thôi chứ cười thì còn lâu.

Cá biệt là vậy, còn đa số là đi long ngong qua các lán trại khác trêu đùa, ngắm gái, quậy phá kiểu như bắt một thằng tẹt hai chân nó ra gốc cây chứ chẳng đứa nào chịu ngồi yên. Thứ ba học trò mà, có muốn vắn kiểu quậy quả thời học sinh mà có đứa nào không từng trải chứ. Cho nên quãng thời gian cấp 3 chắc có lẽ là quãng thời gian vui nhất trong cuộc đời học sinh có được, cho nên những ai trong quãng thời gian này rần rần trọng nhé!

Đi một hồi, bọn tôi lại đến khu đất sau nhà ông Mười. Và hình ảnh chúng tôi thấy được lại là đám ăn cấp xoài gồm liên hiệp nam nữ A4, A5 đang hí hoáy trèo cây, đứa ôm xoài, đứa đứng chỉ.

Gặp bọn tôi, cả đám tái xanh mặt mày:

-Ủi, bà Ngọc! Đi đâu vậy, hề hề...ực...!

-Lại ăn cấp nữa hử, tôi nói bao nhiêu lần rồi?

-Híc, xoài keo ngon mà bà Ngọc, hái có vài trái hông sao đâu!

-Hừm, sáng cũng nói thế, chiều cũng nói thế, tối cũng nói thế, ngày nào cũng nói thế chẳng phải là hết xoài của người ta luôn sao?

-Thôi mà bà Ngọc, cho bà một trái với bít muối ớt nè! Dẫn ông Phong ra chỗ nào đó ngắm cảnh, thưởng thức đi! Đừng trù tui tui tội nghiệp!

Vừa nói, bọn nó vừa dúi trái xoài với bít muối vào tay Lam Ngọc làm nàng không muốn nhận cũng không được. Với việc cả đám van xin, nài nỉ như thế, nàng đành miễn cưỡng chấp thuận mà bỏ qua cho tụi nó, tiếp tục buổi đi dạo vòng quanh khu cắm trại tối nay.

Mà lạ lắm, đi dạo với Lam Ngọc dường như tôi cảm thấy thời gian trôi qua khá mau. Mới lúc nào cả khu cắm trại còn sáng trưng những đèn là đèn, mà chỉ thoáng chốc sau tất cả đã chìm vào bóng tối của màn đêm tĩnh mịch vì các trại sinh đã không còn trong trại nữa. Bây giờ đã là 10h hơn, đã đến lúc thấp lén ngọn lửa trại sáng bừng, việc mà bất cứ trại sinh nào cũng muốn được chứng kiến.

Tuy nhiên chiếc chân đau không cho phép tôi có thể len lỏi vào trong đám đông để thưởng thức lửa trại được, nhìn thấy đám đông trước mắt, tôi nhăn mặt:

-Thôi Ngọc vào xem lửa trại đi, Phong ngồi ngoài này xem cũng được!

-Sao thế, lửa trại vui mà!

-Chân đau thế này không vào được đâu, có thằng nào chơi ác đâm vào chân có nước tàn phế!

-Thế thôi, Ngọc đi cùng Phong!

Tôi sững sờ nhìn nàng:

-Ặc, không được đâu, Ngọc cứ xem đi! Phong kiểm chỗ nào ngồi là được rồi mà!

-Lời của lớp trưởng cấm cự, cự là 10 điểm hạnh kiểm!

-Ừc, rồi!

Tôi nuốt khan gât đầu lia lịa nhưng trong lòng thực sự rất biết ơn Lam Ngọc. Không khi nào một người vì người khác mà tự bỏ sở thích của mình. Lam Ngọc đã vì tôi mà không chen vào xem lửa trại. Tôi rất cảm kích điều đó và sẽ rất lâu sau mới quên được mọi chuyện ngày hôm nay. Trong một khung cảnh thiên nhiên trữ tình, tôi và nàng cùng ngồi trên một gốc cây đã bị đốn nhẵn nhụi. Ngoài trời sương cứ rơi đến ướt cả vai nhưng tôi và nàng vẫn cứ ngồi thưởng ngoạn ngọn lửa trại sáng bùng xuyên qua từng lớp người chen chút vào xem:

-Ngọc ăn không, ăn chờ đỡ buồn miệng?

Tôi chìa trái xoài lúc nãy tụi con gái đưa ra cho nàng.

-Đâu có dao gì đâu mà gọt!

-Xời, cần gì gọt chứ, Ngọc coi nè!

Nói đoạn, tôi trút bột muối ớt vào tay rồi ngoạm một miếng xoài to dùng chấm vào chỗ muối ớt đó ăn ngon lành làm Lam Ngọc trố mắt:

-Ăn thế này hả, có sao không đấy?

-Ừ, không hề gì! Lúc dưới quê Phong ăn kiểu này hoài vẫn sống nhăn răng đấy thôi, đừng lo!

Lam Ngọc cầm trái xoài lên, ngắm ngía một lúc lâu với nét mặt dè chừng nhưng không lâu sao đó nàng cũng đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ rồi chấm với chỗ muối ớt trên tay tôi:

-Cũng ngon quá chứ?

Nàng cười híp mắt tằm tắc, chắc là vì độ chua của xoài hoặc là thấy vui vì cách ăn mới của tôi, nhưng rõ ràng lúc này nàng đang rất hớn hờ. Nó gián tiếp làm tâm trạng của tôi vui lây khi thấy nụ cười rạn rờ trên khuôn mặt của nàng như vậy. Nó vui đến nỗi tôi chẳng hề cảm nhận được bàn tay của tôi đang đặt trên thứ gì. Đến một lúc sau, tôi mới dần trở về hiện tại và chợt nhận ra, thứ ảm ảm, mềm mại mà bàn tay tôi đang đặt lên chính là tay của Lam Ngọc. Thảo nào từ nãy đến giờ nàng cứ cúi mặt xuống đất mà hai gò má đỏ lựng.

Tôi vội nhấc tay lên áp úng:

-À, Ngọc ăn xoài tiếp đi còn nhiều mà!

-Um...ừ từ đã...

Rồi từ đó đột nhiên tôi đâm khộp chẳng nói được lời nào nữa. Cái cảm giác mềm mại, ảm ảm đó vẫn còn lẩn vẩn trong lòng bàn tay của tôi rõ mồn một. Nó chạy dọc cánh tay, lan khắp cơ thể tôi như luồng điện triệu vôn làm tim tôi đập nhanh đến mức có thể cảm nhận được nó ngay cả ở ngoài lồng ngực.

Nhưng sẽ chẳng là gì nếu như trong lúc đang bối rối, tôi bỗng cảm nhận được một bàn tay ảm ảm đang nhẹ nhàng đặt lên ngực tôi làm nó như đập nhanh hơn cả triệu lần. Bàn tay đó là của Lam Ngọc, ngoài nàng ra còn ai ngồi cạnh tôi nữa chứ.

Bất giác tôi quay lên nhìn nàng, Lam Ngọc lúc này đang nhìn tôi với gương mặt đẹp huyền hoặc khiến tất cả các giác quan của tôi đều hướng về nàng:

-Tim Phong đập nhanh quá hả?

-Ừ...ừm...nó đập hơi nhanh!

-Vì Ngọc phải không?

-Ch...chắc là vậy đó!

Đột nhiên nàng khẽ nắm lấy tay tôi, bàn tay bé nhỏ của nàng nằm gọn trên bàn tay thô ráp của tôi một cách lú lú. Chưa hết bàng hoàng vì hành động này, Lam Ngọc lại thỏ thẻ:

-Phong này, lúc sáng có phải Phong đã nói rằng nếu như nhớ, Phong sẽ thực hiện lời hứa phải không?

-Ừ, ờ phải...Phong...đã nói thế!

-Ngọc...không cần Phong phải thực hiện hoàn toàn, Ngọc chỉ cần...

-Ngọc cần gì?

-Ngọc chỉ cần...chúng ta bắt đầu từ chỗ thấp nhất thôi...!

-Tức là sao?

-Tức là...tụi mình bắt đầu...yêu nhau nha...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Trong cảnh đêm huyền ảo đầy sương rơi của buổi cấm trại, lửa trại đang sáng bùng bùng. Tôi và nàng, nàng và tôi ở cái góc gây nhẩn nhai này. Tôi như cảm giác được một điều gì đó sắp xảy đến với mình. Không biết nó là thảm họa hay là chuyện vui nhưng khi Lam Ngọc nắm lấy bàn tay tôi, tất cả suy nghĩ của tôi đều bay hết, nó đã bay theo những lời thò thè của nàng:

-Ngọc chỉ cần...chúng ta bắt đầu từ chỗ thấp nhất thôi...!

-Tức là sao?

-Tức là...tụi mình bắt đầu...

“-Nào các bạn, hãy cũng nắm tay nhau đi vòng quanh lửa trại đi...”

“-Hú...ú...!”

Chưa kịp nghe hết câu nói của Lam Ngọc, từ phía bên chỗ đốt lửa trại đã vang lên những tiếng hô hào sôi động lẫn át đi cả tiếng nói của nàng. Tôi chẳng nghe được về sau nàng đã nói gì cả, chỉ nhìn khẩu hình miệng thì không thể nào đoán được nàng đã nói gì.

Mặt dần thối, tay gãi đầu, tôi gượng gạo hỏi lại:

-Ngọc vừa nói gì vậy?

-Phong...chưa nghe sao?

-Lúc này ồn quá không nghe được gì

Đột nhiên gương mặt tỉnh khời của nàng bỗng chùng xuống nhường chỗ cho những áng mây đen buồn bã bao phủ:

-Không, lúc này Ngọc chỉ nói tụi mình chắc là bắt đầu thấy buồn ngủ rồi?

-À, còn sớm mà! Ở lại xem lửa trại chút rồi về ngủ!

-Trại nữ có chung với trại nam đâu mà về cùng chứ?

-Vậy Ngọc ngủ về sao?

-Ừ, Ngọc mệt rồi! buổi tối còn phải đi trực khu trại nữ nữa, Phong có về luôn không hay là tự về?

-Ừm...Ngọc về ngủ trước đi, Phong muốn ở lại chút nữa!

Lam Ngọc quay đi, chẳng một lời chào hỏi. Tôi đã thoáng thấy ánh mắt nàng đang đong đầy một thứ gì đó rất buồn khổ. Tôi không biết nguyên nhân là gì, bắt nguồn từ đâu nên tôi chẳng thể nào nói được với nàng một lời an ủi gì cả, chỉ biết ngồi nhìn Lam Ngọc lẻ từng bước nặng trĩu dần chìm sâu vào màn đêm trước mặt với một tâm trạng cực kì tồi tệ.

Có phải tôi đã sai gì chăng? Lúc này nàng còn mới cười đùa với tôi mà, sau câu nói đó tại sao lại đâm buồn ngang chứ, con gái quả thật là khó hiểu. Khi ta chắc chắn đã hiểu hết tâm tư của một cô gái nhưng thật ra ta chẳng biết gì vì phần ta biết chỉ là bề nổi của tảng băng. Ở họ có quá là nhiều bí ẩn mà ta chẳng thể nào biết hết được cho dù có tốn cả đời tìm hiểu.

Tôi vẫn ngồi đó, nhìn ngọn lửa trại sáng bùng mà suy tư cả buổi tối, trong lòng tôi cứ thấp thỏm như ngọn lửa, cháy mãi không yên. Tôi chống cằm, tôi thờ dãi, đôi mắt tôi lơ đãng nhìn về hướng ngọn lửa kia cho đến lúc nó lụi dần, nó chỉ còn khói và đoàn người lũ lượt ra về. Tôi chẳng hiểu sao mình lại làm thế, nhưng tâm trạng tôi rồi bời, tôi chẳng biết làm gì hơn. Khói cứ bốc lên và tôi vẫn cứ ngồi đấy...

-Dậy mà con tó...ngủ như chết...!

Tôi lơ mơ tỉnh dậy trong tiếng gọi như chạy giặc của thằng Toàn.

Vừa nãy tôi cũng đã quyết định về trại ngủ, đó là khi tôi đã quá bí đường trong lúc suy nghĩ và chẳng biết làm gì hơn ngoài đi về trại lớp mình nương thân. Ấy thế mà chẳng ngủ được bao lâu, lại bị thằng Toàn cô hồn đánh thức, tôi ngồi dậy lè nhè như say rượu:

-Gi thế mày, để tao ngủ tý đã!

-Cái thằng, giờ muốn ngủ hay muốn đi trả thù?

-Gi, giờ đi trả thù thằng Nghĩa à?

Tôi giật mình tỉnh cả ngủ.

-Chưa, mày có đói không, tao với tụi thằng Huy định kiếm cái gì đó ăn nè, đói quá mày ạ!

-Tao có đem mấy gói mì nè, làm bữa 1 tô đi!

Khanh khò lóc chóc lòi mấy gói trong ba lô ra.

-Đú, đi cấm trại mà còn đem theo mì nữa à, thảo nào mập như heo!

-Giờ tụi bây có ăn không, hay để bỏ ăn một mình!

-Ế hề hề, anh giỡn mà chú cứ xoắn cả lên, để mấy gói mì lại đây!

Toàn phòn cười xòa hốt hết đồng mì của thằng Khanh khò về phía mình phòng khi nó đổi ý. Nhưng có mì là một chuyện, ăn mì thế nào lại là một chuyện khác. Bởi lẽ muốn ăn mì gói thì phải có nước sôi, tô, muông, đũa các kiểu mà đang cấm trại thì làm sao có mấy thứ đó. Cho nên bọn tôi đã chọn cách ăn bình dân là bóp vụn gói mì ra rồi đổ bột nếm vào ăn khô cho qua cơn đói.

Ăn uống kham khổ thế nhưng vẫn phải công nhận rằng lâu lâu ăn kiểu thế này ngon cực, nhất là mấy mẩu mì to bỏ vào miệng nhai rôm rốp cộng với vị bột nếm làm sừng tê cả đầu lưỡi. Chỉ ngặt một nỗi ăn thế này khát nước kinh hồn lắm, chỉ vừa ăn xong thôi là cả đám đã nháo nhào lên tìm nước uống rồi. Khó nỗi cái thùng nước của lớp mấy nhỏ con cái đã xách qua bên trại của tụi nó nên chúng tôi giờ đây chẳng khác nào đang lạc giữa sa mạc thiếu nước, khát ghê gớm.

-Ê, có thằng nào có nước không vậy?

-Làm gì có, bọn con gái xách qua trại chúng nó hết rồi!

-Èo, giờ chẳng lẽ quá bên đó đòi lại hay sao?

-Có điên mới vác xác qua đó, nó đập cho hết đường về!

-Chứ giờ kiếm nước ở đâu, húng sưng chắc?

Đột nhiên thằng Khanh đứng lên vỗ ngực:

-Thôi để bỏ đi xin, ở đây mãi có mà chết khát!

-Mày xin đâu đấy, có được không!

-Chắc được, nhưng để coi sao đã!

Vừa nói nó vừa vớ lấy cái nồi lúc sáng nhóm nấu ăn của Hoàng Mai dùng để nấu canh chạy đi một mạch, mát hút trong đêm tối.

Cả tôi lẫn mấy thằng khác đều trở mắt trước hành động siêng đột xuất của nó. Ấc hử bọn nó cũng như tôi, không chắc thằng quý này sẽ xin nước được. Đêm tối rồi, ai còn thức để nó đi xin nữa. Mà cho dù còn có người thức thì cơ hội để thằng này xin được thấp lắm. Tự dưng có người lạ hoặc đến xin nước của bạn, bạn có đồng ý không? Nếu là tôi thì chắc là không, lỡ nó lấy nước làm chuyện gì đó thì sao mà biết được, an toàn thì hơn.

Ấy thế mà một lúc sau, bọn tôi lại suýt hú vía với thằng quý này một lần nữa khi nó ục ục xách cách nồi nước về thờ hỏn hển:

-Nước...nước tới đây...mệt...vã...!

-Mày lấy nước đâu nhiều thế, đầy vung cả nồi!

Toàn phòn nhíu mày nhìn cái nồi đầy ắp nước.

-Có thì uống đi, còn bày đặt mèo chê mỡ béo nữa!

Cả bọn đều bán tín bán nghi về nguồn gốc của số nước thằng Khanh khò đem về nhưng do cơn khát cứ thúc giục nên cả thằng nào còn suy nghĩ gì nữa, thằng Huy là người khai cuộc khi bưng cái nồi nước nên dốc ừng ực như chết khát từ đời nào:

-Kệ mịa nó đi, chết bỏ!

Sau màn mở đầu của thằng Huy, mấy thằng khác cũng uống theo. Lần lượt là thằng Bình, thằng Tú cho đến Toàn phòn cũng nhắm mắt chu mỏ hí hục uống chỗ nước đó. Tôi vì có cảm giác không an tâm nên cứ ậm ừ không dám mò đến làm thằng Huy nhử mày:

-Gi thế mày, chết khát ra mặt còn chê hử?

-Không phải chê nhưng nhìn cứ dọn dọn trong người thế nào ấy!

-Mặt xác mày dọn thế éo nào cũng được, bọn tao đã uống thì mày cũng phải uống, có chết thì chết chung! Bình, Tú đâu vạch họng nó ra cho tao!

Vừa nói, hai thằng đàn em nó lân la đi đến làm tôi khiếp vía:

-Ế thôi thôi! Uống thì uống!

Và chẳng thế nào làm khác, tôi đành dốc cái nồi nước lên miệng tu ừng ực một cách miễn cưỡng mà chẳng để ý nó có mùi vị gì. Nhưng đến một lúc sau, khi hoàn hồn lại thì cái vị nước đó lại len lỏi trong miệng tôi rõ mông mốt. Mùi vị này quá là quen thuộc đi, cái mùi mà mỗi khi đi bơi tôi đều cảm nhận được, nó chỉ khác là cái mùi ở hồ bơi nó nồng hơn thôi, nhưng xét về tổng thể nó giống y khuôn đúc. Chẳng khác đi đâu được, đây là nước máy chứ gì nữa!

-Hê, nước này là nước máy hả mày?

Tôi sững sốt.

-Ồ, nước máy đó! Tao có lấy nước sông cho tụi bây uống đâu!

-Ý tao không phải chê nước mà là thắc mắc nguồn gốc của nước kia!

-Ý mày hỏi nguồn gốc của nước máy này hả?

-Ồ, khu cắm trại này làm gì có nước máy!

Nó thần thiết chẹp miệng:

-Chắc hỏi chiều mày không đi tắm nên không biết, chứ thằng Toàn với tụi thằng Huy đều biết nè!

Tự nhiên thằng Toàn trở mặt:

-Ê, ý mày...chẳng lẽ mày lấy ở...

-Thì đó, chỉ có nhà tắm mới có nước máy cho tụi bây uống chứ còn chỗ nào nữa?

-Ừc...thằng cờ hó...! Lấy nước ở cái chỗ đó không nói cho tụi tao biết trước hử?

Thằng Huy ôm bụng tái xanh cả mặt.

-Tụi bây làm như thuốc độc không bằng! mấy năm nay tao toàn uống nước máy có bị gì đâu!

-Ừa, thà là không biết chỗ lấy nước, chứ giờ biết rồi tao muốn nôn quá mày ơi...!

Toàn phòn dờ dảnh mặt nằm oạch xuống đất.

-Ờo, tụi bây làm như tao muốn lể! Tao cũng uống vậy, có chết đâu mà lo! Có gì tao chịu trách nhiệm!

Thấy thằng Khanh có vẻ bức nên chả thằng nào muốn chọc nữa, dù là nước máy nhưng cũng là công sức nó bụng về mà, thằng nào dám chê bai quá đâu, chỉ chọc theo kiểu bạn thân thôi chứ trong lòng cũng thấy man mát vì con khát đã được dập tắt đúng lúc cần thiết.

Giờ mới là lúc bàn vào chuyện chính thức của tối nay:

-Rồi tụi bây ngồi sít lại đây bỏ bàn chuyện!

Toàn phòn đập tay bôm bốp gom chúng tôi lại:

-Theo như tao biết thằng bí thư hôm nay nó đi trực đêm bên khu trại cán bộ đoàn, tụi mình chỉ việc mai phục chờ nó đến gần là hốt liền, rõ chưa?

-Nhưng mai phục bằng cái gì, kiếm cây đập nó hả, để tao kiếm cho!

-Ấy, tụi bây đừng làm quá nó chết! tao có cách này hay hơn nè!

Nói đoạn nó lấy trong ba lô ra một bịch ni lon đen to đùng. Trong đó có vô số những chiếc bong bóng cỡ nhỏ chứa toàn nước và một bịch chứa loại bột gì đó trắng tinh làm bọn tôi thắc mắc:

-Bong bóng nước thì bọn tao biết, còn bịch trắng này là gì thế mày, thuốc phiện à?

-Phiện phiện cái mẹ, bột mì đó! Hồi trưa tụi phụ trách trò chơi lớn còn dư nên tao xin về!

-Xin làm gì? Mang theo vương vius?

-Xời, tui bây chẳng biết gì hết! Đây bố chỉ cho, lúc mai phục tụi bây cầm chỗ bong bóng nước này chọi vào mặt nó, rồi tao hất chỗ bột này vào người nó là có ngay người tuyết rồi, hể hể!

-Ý chà, ý hay vậy? Khỏi cần đánh nó mà khiến nó cảm thấy bức tức! Duyệt nghen!

-Ok hết chưa, rồi thì lên đường tụi bây!

Nhưng lại một vấn đề khác xuất hiện, chân tôi đang bị gầy chẳng thể nào đi chung với tụi nó được. Qua đó tôi chẳng thể nào chứng kiến cảnh thảm hại của thằng bí thư kia. Thằng Toàn cũng hiểu được điều đó, nó gọi thằng Huy:

-À mày cao to công thằng Phong đi, có gì chạy cho lẹ, để thằng Bình với Tú giúp tao được rồi!

-Ủầy, thế chán chết! tao đang ngứa tay muốn đánh đám mà!

-Đánh đám cái đầu mày, chỉ chọc phá cho bỏ ghét thôi, đừng có gây chuyện lớn!

-Rồi rồi, cồng thì cồng vậy!

Kế hoạch cuối cùng cũng được tiến hành. Cả bọn rón rén đi ra khỏi trại để phòng bị người khác chú ý, nhất là mấy bọn tuần tra đêm. Trời giờ này đã khuya, khoảng 1-2h là ít, nếu ban sáng trời oi bức với những tia nắng như thiêu đốt làn da thì vào đêm, những hạt sương rơi xuống lại khiến con người ta rung cảm cấp khi được nó bao phủ. Bây giờ bọn các lớp khác đã ngủ, chỉ có mình chúng tôi lúi cuí như tụi trộm gà ban đêm.

Cứ tưởng sẽ chẳng ai phát hiện ra chúng tôi đang bí mật hành động như thế này, ấy thế mà khi đi ngang qua khu trại nữ sinh, bọn tôi như điếng hồn khi một tiếng nói phát ra từ sau lưng và ánh đèn pin rọi chói lóa vào mình:

-Mấy người là ai thế, sao lại qua khu vực trại nữ, có ý gì à?

-O, ó! Tụi mình chỉ đi kiểm đồ ăn thôi... ủa... mà sao giọng nghe quen vậy!

-Hừm, nghe giọng mấy người sao quen thế? Xoay mặt lại!

Khi bọn tôi quay ra sau, tất thấy cả bọn đều giật mình trước cảnh tượng mình nhìn thấy được, đến nỗi bọn tôi còn chẳng nhắc chân lên chạy nổi. Nếu như đây là một loại quái vật hoặc ma cô gì đó chắc bọn tôi có thể đã tháo chạy được, đằng này người đó chính là Lam Ngọc. Nàng giờ này đang cầm đèn pin xĩa thẳng vào chúng tôi thì làm sao có thằng nào dám chạy chứ, có thể nói là bị bắt trọn cả ổ.

-Mấy người làm gì mò qua đây đêm khuya thế hả, không sợ bị bắt à?

Nàng gắt nhỏ nhưng cũng đủ làm chúng tôi rùng mình.

-Hic, chuyện khó nói lắm bà Ngọc ơi, nhưng không đi là không được!

-Không nói thì tôi không có bỏ qua đâu, mà còn lập biên bản cả bọn đấy!

-Ấy chà, rồi nói thì nói vậy!

Chẳng còn cách nào khác, bọn tôi đành tìm một góc khuất gần đó ngồi xuống trình bày mọi chuyện cho Lam Ngọc biết. Ban đầu tôi còn nghe thằng Toàn trình bày kế hoạch nhưng về sau, thắc mắc của tôi lúc tối lại kéo sự chú ý của tôi hướng về Lam Ngọc. Về mặt của nàng giờ này vẫn như mọi thường, lúc nào cũng lạnh với đôi mày lúc nào cũng cau có.

Bất chợt nàng quay sang lườm tôi với đôi mắt hàn khí khiến tôi lạnh cả sống lưng phải quay đi chỗ khác không dám nhìn nữa. Thực sự thì tôi chẳng hiểu Lam Ngọc đã giận tôi về việc gì, chỉ biết là sau cái vụ đốt lửa trại hôm tối là nàng mới bắt đầu như thế thôi, khổ gì đâu!

Sau khi thằng Toàn trình bày tường tận kế hoạch cho Lam Ngọc biết. Nàng liếc cau mày cau nhăn nhăn với bọn tôi:

-Mấy ông gan thế, bộ không sợ bị nó phát hiện sao?

-Ừ, chết bỏ! Và lại tui cũng bức nó lắm rồi, nay vì thằng Phong nên tụi tôi chơi một vỏ cho đã đòi!

Lam Ngọc khẽ lườm tôi rồi lại quay sang thẳng Toàn:

-Kế hoạch nghe cũng được đấy, nhưng nếu mấy ông muốn đi thì phải có 1 điều kiện!

-Sao, điều kiện gì?

-Mấy ông phải cho tôi đi theo!

Vừa nghe, cả đám liền tá hỏa:

-Gi, bà đi theo nữa hả, chỉ vậy trời?

-Tôi phải đi theo xem mấy ông thực hiện kế hoạch thế nào!

-Thì đã trình bày rõ ràng rồi đó chị hai!

-Giờ sao? Muốn cả đám bị lập biên bản hay muốn êm xui đi chọc phá!

Cho nên bọn tôi chẳng còn cách nào khác ngoài chấp nhận điều kiện của Lam Ngọc đưa ra. Mà ác ôn thay, cái thẳng Toàn cô hồn lại nảy ra một ý định quá ư là táo bạo. Nó quay sang nhờ Lam Ngọc cộng hộ tôi dùm để thẳng Huy có thể giúp nó một tay trong việc chọc phá thẳng Huy. Nhưng như mọi người biết rồi đấy, Lam Ngọc có vẻ như đang phốt lò tôi, từ nãy đến giờ nàng đâu thèm đá động gì đến tôi đâu, nên nghe thẳng Toàn sắp xếp thế tôi hoang mang lắm. Nó không phải là cố ý sắp vậy bởi lẽ nó đâu có biết giữa tôi và Lam Ngọc đang xảy ra chuyện gì đâu, nhưng vô hình chung nó đã làm tôi lâm vào tình cảnh khá khó xử.

Lam Ngọc khi được giao cho nhiệm vụ, nàng chẳng thèm nhìn tôi, chỉ lặng lẽ ngồi thụp xuống đất:

-Leo lên đi!

Bị giọng nói hàn băng đó sai khiến tôi tuân theo răm rắp chẳng một chút hó hé.

Suốt đoạn đường đến nơi thực hiện kế hoạch, nàng mặc nhiên chẳng nói với tôi một câu nào, vẫn im thin thít mà cổng tôi suốt đoạn đường dài. Chẳng những thế mà còn phải thụp xuống mỗi khi có động tĩnh lạ.

Nhìn những giọt mồ hôi lăn dài trên gò má mím mím của Lam Ngọc, tôi cảm thấy bức rức lắm, chỉ muốn làm một điều gì đó cho nàng nhưng sợ nàng sẽ từ chối thẳng thừng. Tôi hiểu tính khí của nàng như thế nào mà, phàm là đang tức giận một điều gì đó gương mặt sẽ toát ra một luồng hàn khí rất đáng sợ khiến cho những ai muốn đến gần đều phải cân nhắc.

Suy đi nghĩ lại một lúc lâu cuối cùng tôi cũng bạo gan bắt chuyện với nàng:

-Ngọc này!

-Gi?

-Sao tối nay Ngọc...ki kị?

-Kì gì, chưa thấy thế này bao giờ à?

-Không phải, mà là...

-Thôi, im lặng đi! Đang thực hiện kế hoạch đừng có nói nhiều!

Nàng gắt một tiếng làm bao nhiêu vốn liếng từ ngữ đang chuẩn bị từ nãy đến giờ bay hết rảo, chỉ còn lại cái xác không hồn đã bị nàng gắt cho hồn tiêu phách tán khiến tôi chẳng thể nào mở lời được nữa.

Đúng thật là như tôi đã dự đoán, khi Lam Ngọc đã nổi cơn thịnh nộ thì đừng hòng ai có thể nói chuyện với nàng được, kể cả tôi. Nhưng lúc này nàng vẫn trò chuyện bình thường với tụi thẳng Toàn mà, sao xoay qua tôi lại nổi cáu lên thế kia chứ, hay là mọi chuyện đều do tôi cả. Bây giờ tôi chẳng còn biết làm gì ngoài im lặng trên tấm lưng ấm áp của nàng mà tiếp tục dõi theo tiến trình kế hoạch của thẳng Toàn đang thực hiện.

Chúng tôi dừng lại ở vùng giáp ranh giữa khu trại cán bộ đoàn và khu trại dành cho nữ sinh, vì nơi này theo như lời của Lam Ngọc là nơi thẳng Nghĩa có thể đi trực năng qua. Và lại nơi này khá là nhiều cây cao và bụi lùm tọt, ngay cả ánh đèn le lói còn chưa chiếu tới nơi này, tất cả tạo nên một vùng giáp ranh âm u, tối đen như mực rất thích hợp cho các cặp đôi tâm tình ở đây, chính vì thế mà tổ trực đêm rất dễ tầm đến vùng này phòng trường hợp gia tăng dân số.

Sau một lúc quan sát địa hình tường tận, thẳng Toàn cũng mở ba lô của mình ra chia từng trái bong bóng nước cho thẳng Huy và hai thẳng đàn em nó đồng thời cũng phân công cả 3 núp ở sau gốc cây và bụi lùm để tiện cho việc mai phục, còn nó thì leo lên một cây bần gần để tiện cho việc liên lạc, dò thám tình hình xung quanh cũng như tung vũ khí bí mật vào thẳng Nghĩa khôn nạn ấy. Riêng tôi và Lam Ngọc nấp ở một bụi cây đằng xa, để tránh tầm đạn của tụi thẳng Huy và để bọn nó không bị vướng tay khi thực hiện kế hoạch quan trọng này.

Bàn tính là thế nhưng cho đến giờ phút này, tức là đã gần 20 phút kể từ khi sắp xếp đội hình, chúng tôi vẫn chưa thấy một chút động tĩnh gì từ thằng Nghĩa cả. Trời càng vào khuya, sương xuống càng lạnh. Chỉ nấp ở trong bụi lùm thối mà tôi đã ắc xì lên xuống mấy bận hướng chỉ là thằng Toàn đang mai phục trên cây kia chắc có nước chết còng.

Tôi lại nhìn về phía Lam Ngọc, nàng vẫn như thế, vẫn chẳng nói chuyện với tôi câu nào. Nhưng vì bản năng thúc đẩy, tôi lại đành bạo bắt chuyện với nàng một lần nữa:

-Ngọc có lạnh không?

-Không, lo mà theo dõi kẻ hoạch đi!

-Có phải vì chuyện lúc đốt lửa trại mà Ngọc giận Phong không?

Đột nhiên nàng quay sang tôi lạnh giọng:

-không phải việc của Phong, im lặng theo dõi đi!

-Nhưng...

Khi tôi còn chưa nói hết câu Lam Ngọc bỗng dưng đẩy tôi ngã ngửa xuống đất, tôi định hỏi lại thì nàng đã bịt miệng tôi khẽ suốt:

-Yên lặng đi, thằng Nghĩa tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Hướng theo ánh nhìn của nàng, tôi suýt giật mình vì thằng Nghĩa giờ này đang ngay sau lưng chúng tôi. Nó không đi từ hướng của tụi thằng Huy mà xuất hiện từ hướng ngược lại làm chúng tôi suýt bị phát hiện nếu Lam Ngọc không kịp thời đẩy tôi nằm sát xuống đất tránh đi tầm dò thám của nó.

Nhưng tránh được thằng Nghĩa, tôi lại vướng vào một vấn đề khác. Lam Ngọc do đẩy tôi xuống đất nên cũng phải ngã theo để tránh cùng với tôi. Ngắc một nổi, nàng lại ngã ngay vào người tôi. Bây giờ tôi với nàng đang mặt kề mặt với nhau mà chẳng thể nào nhút nhút được, thằng Nghĩa đang đứng gần chúng tôi, chỉ cần một cử động nhỏ thôi chúng tôi sẽ bị phát hiện ngay. Cho nên chúng tôi phải giữ nguyên tư thế cho đến khi nó di chuyển đến chỗ của tụi thằng Toàn mai phục sẵn.

Lam Ngọc vì tránh tiếp xúc với tôi nên nàng phải chống tay nhấc cơ thể của mình lên, nhưng do phải chống tay quá lâu, đôi tay nàng đang rung lẩy bẩy, về mặt nàng nôm khó chịu lắm, suốt quãng thời gian chống tay nàng phải cắn răng mà gồng sức cho đôi tay ngày càng mỏi mệt nên những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán nàng ngày một nhiều.

Nhìn Lam Ngọc như thế tôi cảm thấy xót lắm, nếu như lúc này tôi để ý đến tình hình xung quanh hơn chắc đã không lâm vào tình trạng như thế này. Cho nên trong vô thức, tôi đã không làm chủ được bản thân, chồm lên ôm sát nàng vào lòng mình theo cảm tính.

Lam Ngọc lúc đầu tỏ vẻ sững sốt lắm, nàng vội đẩy tôi ra nhưng tôi cứ ôm ghì lấy nàng không buông. Như đã hết cách, khi Lam Ngọc định vùng tay đánh tôi, tôi đã kịp thở thè vào tai nàng:

-Xin lỗi nhưng Phong không muốn Ngọc phải chịu đựng bất cứ thứ gì cả!

Vừa dứt câu, Lam Ngọc không còn vùng vẫy nữa, nàng hạ nắm đấm xuống yên vị trong lòng của tôi như một chú mèo con ngoan ngoãn. Không biết lúc đó có phải là tác dụng của việc ăn mì sòng hay không mà tôi lại cả gan đến thế, chỉ biết nàng không đánh tôi thì tôi đã cảm tạ trời đất rồi. Nhưng bị kẹt trong tình thế giống y như lúc sáng thế này quả thật là tôi chẳng thể nào chịu thấu. Lúc sáng do bị kẹt dưới đồng dụng cụ kia nên tôi chẳng thể cảm giác được gì nhiều. Còn bây giờ không áp lực, cơ thể hoàn toàn thoải mái tôi mới cảm nhận rõ cái thứ gọi là chọn rộn đang di chuyển khắp cơ thể tôi.

Hơi thở ấm nóng của nàng, cơ thể mát lạnh của nàng và cả cái khuôn mặt mium mium kia nữa. Nó cứ lằng lằng trong tâm trí của tôi chẳng thể nào dứt bỏ được. Trái tim tôi dường như đập nhanh hơn bao giờ hết. Chẳng biết Lam Ngọc có nghe nó đập không khi nàng trực tiếp tiếp từa đầu vào ngực tôi rất sát.

Nhưng tất cả cảm giác bỗng chợt bay đi khi nàng ngược mặt lên thở thè:

-Phong này...?

-Hở?

-Phong có...

-Hót nó...

Lam Ngọc còn chưa kịp nói hết câu, giọng thằng Toàn đã vang lên kèm theo đó là những tiếng bộp bộp rào rào của bóng nước vỡ tung. Kế hoạch của thằng Toàn đã được thực hiện, thằng Nghĩa đang phải hứng chịu những cơn mưa bóng nước như thác đổ xuống đầu mà chẳng thể phản kháng được gì ngoài chửi rủa đơng đơng:

-Thằng nào đấy...au da...lạnh quá...khôn nạn bọn chó...

Để kết thúc màn trả thù có một không hai này, thằng Toàn lạnh lùng trút bột bột mì xuống đầu thằng Nghĩa làm nó chẳng khác nào một hình nhân tuyết thực thụ đang quơ quàng xung quanh vì mất phương hướng. Lợi dụng cơ hội đó, thằng Toàn nhảy tót xuống đất kéo cả đám chạy đi trong tâm trạng chẳng thể nào hào hứng hơn được. Tội quái nhìn thằng Nghĩa, tôi hà hê lắm, tôi biết kế hoạch của thằng Toàn thế nào cũng thành công và giờ này tôi đang được hưởng thụ thành quả đó, một thành quả hết sức tuyệt vời.

-Được rồi mọi người, dừng tại đây đi!

Đang chạy ngon trớn về trại, Lam Ngọc đột nhiên ngừng lại thả tôi xuống làm cả đám thắc mắc:

-Gi thế bà Ngọc, sao không chạy nữa?

-Tôi phải trở lại chỗ của thằng Nghĩa đã, theo phân công tôi đang trực đêm ở đó, đương nhiên tôi phải có mặt rồi!

-Ừ, vậy cảm ơn bà nhiều nha bọn tui về trước đây, sáng mai gặp lại!

-Ừ, tạm biệt!

Nàng quay đi, để lại cho tôi bao nhiêu nỗi tiếc nuối, phải chi trên đoạn đường chạy đó, hoặc là trong lúc chờ thằng Nghĩa tôi mở lời với nàng sớm hơn, chắc nàng đã không lạnh lùng thế này đâu.

Giữa lúc đó tự nhiên trong lòng tôi có một thứ gì đó cứ rạo rực, thôi thúc tôi phải mở lời cho bằng được.

Và, tôi đã làm theo bản năng mách bảo:

-Ngọc ơi!

-....?!

Ngay lập tức, nàng quay lại nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên. Biết mình đã bị hố, tôi gượng gạo cố nặn một câu nói ra chữa thẹn cái tội sồn sác của mình. Nhưng nặn hoài nặn mãi chẳng được câu nào ngoài câu nói kinh điển nhất mọi thời đại:

-Tạm...tạm biệt nha...!

Trong tưởng tượng của tôi, nàng chắc chắn sẽ lườm tôi cháy mặt rồi quay đi không đáp lại một lời nào. Nhưng thực tế thì lại trái ngược hoàn toàn, nghe tôi nói thế nàng chỉ khẽ cười rồi lắc đầu quay đi:

-Đồ khùng...!

Tấy thấy cả đám chúng tôi như ngây ra vì cử chỉ cực kì dễ thương đó.

Quả đúng như tôi đã nói, Lam Ngọc không cần làm gì nhiều, nàng chỉ cần cười thôi, chỉ một nụ cười mà khiến cho tất cả những người đối diện phải khốn đốn bao phen. Giờ thì điều đó đã được xác thực, tất cả chúng tôi đều ngu người cả ra kể cả thằng Toàn chày cối nhất.

Tức thì nó quay sang tôi tròn mắt:

-Lúc này hai tụi bây đã làm gì thế hả?

-Thì nằm chờ xem tụi bây chọc phá thằng nghĩa?

-Giế, nằm chờ...?

-Hông lẽ đứng lên cho thằng Nghĩa nó phát hiện hả?

-Rồi tụi bây có làm gì nữa không?

-Thì...ôm?!

Đột nhiên nó nhảy lên cốc tôi một phát đau điếng:

-Dị dặt mày kể ra cho tường tận coi! Cứ cà dặt cà dặt một tí!

-Có gì đâu mà kể, tụi tao thấy thằng Nghĩa đi đến thì nằm xuống nắp đi thôi, trong lúc nắp vì bắt đắc dĩ phải ôm, chứ có gì đâu?

-Ồ, tưởng gì cái thằng yếu sinh lí!

Cả đám trẻ môi lác đầu.

-Yếu yếu cái đầu tụi bây, tao là tao trong sáng lắm nhé!

-Bắt lực nói đại đi mày ơi, bạn bè không?

-Cút hết cho bố!

Tôi nhảy cả nhấc bỏ thẳng về trại chẳng thèm nói với tụi nó tiếng nào. Nếu như mọi thường thì chắc tôi đã tả xung hữu đột cái bọn khi gió này rồi, ức không thể tả. Nằm vào trại mà đầu tôi cứ như bùng bùng lửa, nóng không chịu nổi. Đồ rằng có cái xô nước ở ngay cạnh là tôi đã xối cả xô cho hạ hỏa rồi, tức ghê gớm.

Nhưng đột nhiên chuông điện thoại tôi bỗng vang lên tin tức báo hiệu một tin nhắn mới. Tôi móc điện thoại trong túi ra với với đầy sự nghi hoặc. Bây giờ ai còn thức để nhắn tin cho tôi đây? Một là tổng đài với hàng lô những tin nhắn quảng cáo, hai là một ai đó vẫn chưa ngủ đang muốn nhắn tin với tôi?

Tò mò chi bằng tận mắt, tôi móc điện thoại xem xét ngay. Nhưng thật không thể ngờ rằng đó lại là số của Lam Ngọc.

Tôi hồi hộp mở tin nhắn với tâm trạng náo nức lạ lùng:

-[Đã về trại chưa, hay còn la cà chỗ nào đấy?]

Tôi phì cười vì tin nhắn dí dỏm của Lam Ngọc nhưng sau đó tôi bỗng cảm thấy thoải mái hơn mà trả lời tin nhắn của nàng:

-[Đã về rồi, đang chờ tin nhắn của Ngọc đó!]

-[Đừng xạo, chắc là đang ngủ chứ gì?]

-[Đâu có, Phong đâu dễ ngủ vậy, chi chuẩn bị thôi? Mà thằng Nghĩa ra sao rồi?]

-[Hi hi, nó bây giờ đang trong nhà tắm ấy, lúc này vui lắm, ai ai cũng bụng miệng nhìn nó cười cả! Ngọc có chụp lại để ngày mai cho Phong coi]

-[Ừ, hi! Cảm ơn Ngọc! Mà chuyện núp thằng Nghĩa lúc này, cho Phong xin lỗi nha, chỉ là bắt đắc dĩ thôi!]

-[Không có gì đâu, Ngọc hiểu mà! Nhưng lúc này ấy, lúc Phong ôm Ngọc ấy...]

-[Lúc đó ra sao?]

-[Đàn ông con trai gì mà yếu xìu, mới có chút tim đã đập thành thịch! Thôi Ngọc hết ca trực rồi, đi ngủ đây, Phong ngủ ngon nhá!]

Đọc tin nhắn của nàng mà tôi há mồm chẳng làm được gì ngoài nhìn dòng tin nhắn vẫn còn sáng lóe trên màn hình mà không khỏi sốc tim.

Đây là người con gái thứ 3, chính xác là thế và cũng là lần thứ 3 tôi bị chê yếu. Không ai khác lần này lại là Lam Ngọc. Sao ông trời lại bắt công đến thế kia chứ. Tôi nhúng nhường không muốn gây thêm rắc rối lại khiến tôi bị gán cái mác “yếu” là sao. Thật là bất công, nhìn dòng tin nhắn mà tôi cứ ngậm ngùi khóc thầm trong lòng. Biết đến bao giờ mới thoát khỏi cái mác này đây.

Nhưng sau tin nhắn đó, tâm trạng tôi bỗng nhiên tốt hơn. Mọi ám ức buồn bực trong lòng tôi đều tan biến đi hết. Lam Ngọc chẳng còn giận tôi nữa, vì nếu giận thì làm sao có thể trêu đùa với tôi như mấy dòng tin nhắn lúc này được. Cho nên với tâm trạng hồ hởi đó, tôi dần cảm thấy thoải mái hơn và đôi mắt dần buông xuống để khép lại một đêm tuyệt vời nhất mà tôi có được. Chào tạm biệt màn đêm...

o.O.o

-Dậy mày...sáng rồi...!

Tôi lại uể oải tỉnh giấc trong tiếng gọi của thằng Toàn. Lần này không phải là gọi đi thực hiện kế hoạch nữa, trời đã sáng, những tia nắng đã chiếu xuyên mái lều rọi thẳng vào mặt tôi chói lóa.

Như một thói quen khi bị ai đó đánh thức, tôi rút đầu vào một chỗ tối nào đó vớ lấy một món đồ mềm mềm có thể ôm được mà tiếp tục tận dụng buổi sáng tốt lành này.

Hôm nay lạ quá, tôi đã nướng gần 5 phút đồng hồ rồi mà chẳng có lấy một câu gọi dậy nào khác từ thằng Toàn. Nếu như lúc thường nó có lẽ đã đập tôi dậy bằng mọi cách rồi. Đột nhiên linh tính mách bảo tôi rằng mình đang trong tình thế xấu lắm. Ấy hẳn là có vấn đề đang xảy ra ở đây, xung quan tôi hoàn toàn im ỉm chẳng có một chút tiếng động nào ngoài những tiếng tí hí như đang cười thầm.

Tôi hé mắt nhìn thăm dò một lượt xung quanh để xem chuyện gì đang xảy ra với mình. Nhưng chỉ vừa hé một chút xíu, tôi đã phải giật mình vì giờ này tôi đang nằm lọt thõm giữa một bầy mấy đứa trong lớp. Rõ ràng hơn là tôi đang nằm giữa đám con gái trong lớp tôi, bao gồm cả thằng Toàn và tụi thằng Huy lúc này. Bọn nó đều đã thức giấc, chỉ có mình tôi còn nằm nướng cho đến tận giờ này, và tôi đã phải trả giá cho cái sự lười biếng đó.

Nhưng sẽ chẳng là gì so với cái vật mà tôi đang rứt đầu vào tránh ánh sáng. Dựa vào độ mềm và hình dạng của nó thì tôi đã nghi từ lúc mới ôm rồi nhưng đến khi mở mắt ra, tôi mới biết chắc được đằng đó là chiếc đùi của một người, mà người này không ai khác chính là Lam Ngọc.

Ngay khi tôi mở mắt ra đã thấy nàng nhũn mày nhìn tôi với vẻ mặt hết sức sững sốt. Và cho đến lúc này mấy đứa trong lớp tôi mới bật cười khanh khách cả lớp không một chút ngại ngùng, thậm chí có đứa còn phải quệt của nước mắt mà lăn bò càng ra cả nên đất khi thấy tôi như thế. Nói chung tôi đang bị quê toàn tập với mấy đứa con gái trong lớp bởi cái tính mê ngủ của mình.

Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, Lam Ngọc không phải là một người thích đùa nhay, nhất là mấy chuyện tẻ nhị như thế này nàng rất ghét, cho nên mấy đứa trong lớp đùa được một lúc lâu, nàng bắt đầu dậm quạo:

-Thôi đủ rồi, dẹp chuyện này qua một bên đi, tôi bắt đầu thấy nhàm rồi đây!

Ngay lập tức cả trại câm như hến chả có đứa nào dám hó hé. Coi bộ sát khí mà Lam Ngọc tỏa ra cũng còn ghê gớm lắm, nhìn đến đứa nào là đứa đó cuối đầu co ro như mèo cụp đuôi vậy, đáng sợ vô cùng.

Cũng may là trong lúc ngủ tôi chưa có nằm mơ quơ quàng lung tung, nếu không thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào đây.

Buổi sáng hôm nay hầu như cả lớp tôi đều tề tựu đông đủ về trại. Ngay cả Ngọc Lan cũng có mặt ở đây, nàng đang trò chuyện với Lam Ngọc về một vấn đề gì đó mà cả hai người đều nhăn mặt méo mồm. Ngay cả thằng Toàn ngồi kế bên còn phải trở mặt sấn ngang cuộc trò chuyện giữa hai người. Tôi cũng muốn biết lắm, phàm là chuyện nghiêm trọng thằng Toàn mới trở mặt đến vậy, nhưng với tư cách là một dân thường trong lớp thì còn lâu tôi mới được xen vào.

Ấy thế mà chỉ chốc sau, tôi đã biết được bí mật đó. Không chỉ mình tôi mà còn cả lớp nữa, là vì bàn tính một hồi, Ngọc Lan bỗng đứng lên đồng dục với cả lớp:

-À mọi người ơi! Một lát bên trại cán bộ đoàn sẽ đến đây để giao lưu với lớp mình đó!

Vừa nói, cả lớp đã há lên một tiếng sững sốt trong đó còn có cả tôi. Vì sao thằng đó lại đến trại của lớp tôi chứ, bộ hết chuyện làm rồi sao?

Thắc mắc tôi hỏi ngay và được nàng trả lời:

-Vì ai cũng nói lớp mình rất đoàn kết nên bí thư đoàn trường muốn được đến giao lưu tìm hiểu đây!

-Trùi ui, mình nghe nói mấy anh bí thư lớp trên đẹp trai lắm đó nha!

-Phải đó, nhất là anh bí thư đoàn trường nhìn cute ghê luôn!

Mấy nhỏ con gái đột nhiên tí tòn lên làm thằng Toàn phải đứng lên dẹp loạn:

-Thôi thôi mấy bà, qua giao lưu chứ không phải qua để mấy mà bu như kiến đâu nhen!

-Thì tụi tui cũng biết chứ bộ, hề hề! Mà tại mấy anh đẹp choai thôi!

-Uầy, hết nói...

Thằng Toàn lắc đầu ngao ngán ngồi xuống tiếp tục hủ hí với bé Phương.

Còn riêng tôi chỉ lo có một điều, liệu thằng Nghĩa nó có biết bọn tôi đã chọc phá nó không, nếu không thì tốt, còn nếu biết thì tôi e là lần giao lưu kì này nó sẽ chẳng để bọn tôi yên thân đâu. Tính cách của thằng này xem ra thù dai lắm, và lại nó đã bị mất mặt trước bao nhiêu người đêm qua, nếu nó biết được là do bọn tôi, chắc chắn nó sẽ không bao giờ bỏ qua.

-Ê, làm gì mà mặt mày căng thẳng thế?

Toàn phớt lờ đột nhiên khều vai tôi.

-Thì cái vụ thằng bí thư đến giao lưu đó!

-Úi xối, kệ nó! Cho dù nó có biết là tụi mình thì làm được gì nhau chứ?

-Cơ mà tao vẫn lo, thằng đó nó xảo huyệt lắm!

-Uầy, cứ để anh mày giải quyết! Có tao thì khỏi lo thằng đó đi!

Chỉ vừa nói đến đó Ngọc Lan lại đứng lên nói to:

-À, mấy bạn đứng lên chào mừng mấy anh bên đoàn qua trại mình đi!

Tất thấy cả đám lớp tôi đứng lên vỗ tay như pháo nổ chào mừng cả đám cán bộ đoàn bước vào trại. Thằng Nghĩa là người đến sau cùng và cũng là thằng hách dịch nhất trong mắt tôi. Nhìn nó tôi chẳng ưa chút nào, nhất là cái bộ dạng thư sinh kia nhìn phát tởm, cứ muốn tọng cho một đấm vào mặt nhưng vì phải nhịn cho công cuộc hạ bệ nó nên tôi phải bắt đắc dĩ làm mặt cười tiếp đón nó.

-Chào mọi người, anh xin tự giới thiệu, anh là bí thư đoàn trưởng hôm nay sang trại của các em để giao lưu, các em cứ gọi anh là Nghĩa cho thân thiết nhé!

-Dạ được anh Nghĩa!

Cả đám con gái thơm tướt quay tròn xung quanh tụi cán bộ cứ y như nó là diễn viên nổi tiếng đến giao lưu người ham mộ vậy, xôn xáo vô cùng. Tôi chỉ ngồi ở ngoài nhìn thôi đã thấy sồn cả da gà huống chi là ngồi quay quần bên thằng khốn đó có nước mà ối lên xuống mắt. Nhưng vì còn Ngọc Lan đang ngồi bên cạnh nó nên tôi chẳng thể nào ngồi mặt được, cứ phải canh chừng từng chút một từng cử chỉ thoái hóa của nó.

Cứ tưởng nó sẽ lo tiếp chuyện với tụi con gái lớp tôi mà quên bầm tôi với bọn thằng Toàn đi, ấy thế mà tự nhiên nó gọi với:

-Này em phải tên Phong không? Cái em ngồi ngoài rìa đó!

-Ồ...à...dạ phải! Có chuyện chi đó anh?

-Sao em không ngồi vào đây chơi cho vui, ngồi ngoài ấy làm gì!

-Chân nó bị gãy đấy anh, bọn em ngồi ngoài này chăm sóc cho nó!

Toàn phờ vọt miệng nói thêm.

Ấy thế mà nó vẫn chưa chịu bỏ qua. Nghe tôi bị gãy chân, nó đột nhiên đứng lên về chỗ tôi:

-Đầu để anh xem, bị gãy mà không chịu đi bó bột à?

Nó cầm chân tôi nắn nắn.

-Đợi sau cắm trại này mới đi, vì chỗ gãy cũng nhẹ thôi, anh không cần lo!

-Thế à, có đau lắm không?

Nó bóp mạnh vào chỗ gãy làm tôi trợn mắt hắt tay nó ra.

-Đau đấy, anh đừng đụng mạnh!

-Ồ, thế mau tịnh dưỡng vết thương nhé!

Nó cười gian xảo ngồi nhồm dầy đi về chỗ cũ nhưng vừa bước một bước đầu, chẳng biết là do vô tình hay cố ý mà nó dẫm phải chai nước suối trước mặt bật ngã ra sau chỗ tôi đang ngồi. Nếu giờ này mà nó té vào tôi, chỗ gãy thế nào cũng nặng thêm, nhưng lúc đó do chân đau nên tôi chẳng thể nào phản ứng kịp, chỉ biết nhắm mắt hứng chịu toàn bộ sức nặng của nó mà không một chút phòng bị.

May sao, khi thằng bí thư còn chưa ngã vào chân tôi, thằng Toàn liền co chân nhanh như cắt tung một cú đập lên trên vào ngay lưng thằng bí thư khiến nó chới với bật ngược trở về trước.

Chưa hết, khi thằng Nghĩa còn chưa hoàn hồn thì từ đằng sau Lam Ngọc lao đến bồi thêm một cú đá ngang bằng mu bàn chân vào lưng khiến nó văng thẳng về phía trước lăn cù mèo ra nền đất hết mấy vòng.

-Tụi mày...ừ...em làm cái gì thế hả?

Nó chống lưng thở dốc một cách thê thảm.

-Ồ, anh có sao không ạ? Vì lúc nãy gấp quá không còn cách nào khác để ngăn anh ngã vào chỗ gãy của bạn Phong nên tụi em mới làm thế, cho tụi em xin lỗi nha!

Lam Ngọc vội vàng đỡ thằng Nghĩa dậy, không quên kèm theo vài câu an ủi như mĩ mai khiến nó chẳng biết làm gì hơn ngoài ngiên rãng cho qua chuyện để tránh bị gọi là kẻ lớn chấp nhất người nhỏ.

Sau khi ăn mấy đón đá của thằng Toàn và Lam Ngọc thẳng Nghĩa như chẳng còn muốn ở lại trại của tôi nữa. Nó xin phép cả trại ra về với lý do bận công việc nhưng tôi biết chắc rằng nếu nó ở lại sẽ càng què mắt hơn với bọn tôi nên nó đã chọn cách rút lui để bảo toàn lực lượng trước mắt mặc cho mấy nường lớp tôi cứ nài nỉ nó ở lại. Biết sao được, ăn một vỏ khá đau mà.

-Hề hề, thấy anh mày chưa, ứng biến nhanh như cắt! Vừa trả thù vừa cứu mày một công đôi chuyện!

Toàn phờn nhướn mày vỗ ngực.

-Ủầy, thì nhờ công lớn của mày vậy!

-Hừm, nếu như nói công của Toàn không thì không đứng lắm đâu!

Lam Ngọc khoanh tay trước ngực nguyết dài.

-Rồi, cú tống ngang của Ngọc cũng đẹp nốt, vừa lòng cả hai chưa?

-Hi, thế thì được!

Nàng nở nụ cười tươi rói như ánh ban mai rạng rỡ trải khắp khu cấm trại. Điều đó khiến tôi cảm thấy con đường để hạ gục thằng Nghĩa không còn xa nữa. Mặc dù chẳng biết đến khi nào nhưng tôi chắc rằng với sự trợ giúp của những người thân chí cốt như Toàn phờn và Lam Ngọc đây, tôi sẽ không đơn độc...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

-Thằng Phong đâu rồi, ra mở cổng cho bố mày nhanh!

Thấp thoáng ngoài cổng nhà, tiếng thằng Toàn réo vang lên. Tôi lật đặt chống cặp nạn với chiếc chân đã được bó bột ra cổng mở cho nó.

Đã gần một tháng kể từ khi tôi đi bó bột ở bệnh viện và cũng gần ấy thời gian thằng Toàn phải chờ tôi đi học mỗi ngày. Nó đã nhượng lại việc chở bé Phương cho Lam Ngọc để bảo kê tôi đến trường. Nay là đúng kì hạn tôi phải lên bệnh viện để tái khám chỗ gãy để xem tình hình lành thương của tôi.

Cũng phải nói qua về kì cấm trại lúc trước để mọi người nắm bắt tình hình đầy đủ nhất đã. Trong lần cấm trại đó, về phần thi nấu ăn và trang trí trại, nhóm của Hoàng Mai đương nhiên giành vị trí quán quân với số điểm cao nhất từ ban giám khảo. Toàn phờn với bé Phương ôm trọn giải nhất cuộc thi chạy xe đạp chậm, hai đứa này thì quá hiểu ý nhau rồi, giành giải thì không phải là điều ngạc nhiên. Còn về kéo co thì hơi bị đất một tý, lớp tôi chỉ đạt giải nhì toàn khối xếp sau tụi A2 do tụi nó quá trâu bò, chẳng thể làm gì được với mấy thân hình như bồ tượng của tụi nó. Tuy nhiên với số tiền đoạt giải nhì cũng đủ cho lớp tôi có một bữa tiệc sơ sơ để gọi là đánh dấu kỉ ức vào tâm trí rồi.

Trở lại với hiện tại, tôi đang bon bon trên đường đến bệnh viện với thằng Toàn vừa bàn chuyện thẳng Nghĩa với nó. Mấy tuần nay, thằng bí thư đó cứ liên tục hện Ngọc Lan đi chơi mọi khi có thời gian rảnh làm tôi thấy ngứa ngáy tay chân vô cùng, nhưng vì phải lo tịnh dưỡng chân theo lời của thằng Toàn nên phải rán nhịn nhục cho đến ngày hôm nay, chỉ sau ngày hôm nay thôi tôi sẽ chính thức khai chiến với nó.

-Ê Phong! Mày làm gì mà tao hỏi không thèm trả lời mậy?

-Mày hỏi gì?

-Lạ mày luôn! Tao hỏi là sau khi hạ gục thẳng Nghĩa xong rồi, mày có dự định làm gì không?

-Làm gì là làm gì?

-Chết dờ với thằng này, nói sao cứ FA mãi là thế! Ý tao nói là mày có định tiếp tục cưa con Lanna không?

-Thì đương nhiên...ai mà biết được!

-Khi bố mày, cứ lưỡng lự, cà kê mãi ở giá thì đừng trách sao xui nghe con!

-Ủầy, để tới đó rồi tính! Bây giờ phải loại thằng Nghĩa ra khỏi vòng chiến đã!

Đột nhiên Toàn phờn trầm ngâm thờ dãi:

-Mày tưởng tao không muốn sao, nhưng việc này khó ăn lắm!

-Sao thế, mọi thường mày tự tin lắm mà!

-Ồ, nếu nó chỉ là mấy thằng con nhà giàu ăn không ngồi rồi thì dễ đối phó rồi, nhưng nó là bí thư đoàn trường đấy mày biết không? Ngay cả giáo viên còn phải nể nó, huống chi ba của nó còn là thầy hiệu trưởng nữa!

-Thế là hết cách à?

-Còn, nhưng tao cần một người nắm vùng để nội ứng ngoại hợp! Một mình tụi mình không thì chưa đủ sức đâu!

-Chắc, khó ghê gớm nhỉ?

-Thôi, để từ từ tao tính! Mày xuống xe đi, đến nơi rồi, tao đi gửi xe đã!

Chỉ mới thoáng chốc, bọn tôi đã đến bệnh viện. Vẫn là cái mùi thuốc đặc trưng khi bước vào chỗ này, nồng không thể tả. Tôi với thằng Toàn phải chuẩn bị thêm mỗi đứa cái khẩu trang mới chịu được mùi thuốc đó và cũng để tránh đi những bệnh truyền nhiễm qua đường không khí tại đây. Nói không phải đùa chứ ở bệnh viện còn độc gấp trăm lần ngoài đường, loạn quạng là vương bệnh như chơi.

Sau khi được chụp x-quang, tôi trở về phòng chẩn đoán để nghe tình hình vết thương từ bác sĩ. Ông nhìn hình chụp của tôi mà gật gù:

-Ừm...có vẻ đã lành lại rồi nhì, tháo bột ra được rồi đấy!

-Lành lại rồi hả bác sĩ, thế có tháo bột ngay được không ạ?

-Muốn tháo ngay cũng được, cậu sang chiếc giường kia đặt chân lên ghế đi! Tôi đi lấy dụng cụ!

Theo lời bác sĩ, tôi lò dò ngồi lên chiếc giường lạnh lẽo trong phòng khám, đặt chiếc chân bị bó bột lên bàn chờ nó được giải thoát.

Một lát sau, ông bác sĩ cũng lĩnh kính bước ra nhưng trên tay ông cầm theo một cái máy cưa nhỏ làm tôi hoảng hồn đỏ mồ hôi hột:

-Gi...gì vậy bác sĩ?

-Thì cưa mới lấy bột ra chứ?

-Ặc, cách khác không được sao?

-Không được, tôi chữa gãy xương đó giờ hơn 10 năm toàn làm thế mà!

-Hic, bác sĩ khéo khéo tay tý ạ, lỡ nhích sai một đường chết con!

-Há há, cái thằng nhát cây!

Toàn phờn ngồi ngoài cười ha hả chọc quê.

-Thằng kia im cho bố tháo bột, một lát tính đến mày giờ!

-Rồi rồi, để xem mày thế nào!

-Nó nhích ghế lại gần chỗ tôi làm sự hồi hộp tăng lên gấp bội.

Ông bác sĩ bắt đầu bật máy cưa lên, nó kêu rè rè như tiếng ve làm tôi cảm thấy dọn cả sống lưng. Máy cưa rè đến đâu, tôi nổi gai ốc đến đấy, cứ mỗi lần nó cưa đứt được một đoạn bột, tôi lại phải giật mình ép sát chân xuống thấp nhất có thể với ý nghĩ rằng chiếc cưa đó sẽ chẳng bao giờ chạm vào chân mình.

May sao, việc cưa tháo bột không diễn ra quá lâu. Ông bác sĩ chỉ cưa nhẹ phần ngoài rồi dùng kéo cắt dọc theo đường cưa để lõi chỗ khuôn bột ra khỏi chân tôi.

Được giải phóng, chân tôi nó cứ trắng phệt ra như chết trôi với cái cảm giác ngổ ngổ đến không thể tả, vừa mát lạnh lại vừa thôn thốn. Tôi thử đi lại vài vòng để chắc là một thứ vẫn hoạt động bình thường cho ông bác sĩ coi, cũng là thủ tục cuối cùng trước khi tôi ra khỏi cái bệnh viện lạnh lẽo này. Và tự hứa với lòng mình sẽ chẳng bao giờ phải vào đó một lần nữa, mặc dù sau này nó làm khổ tôi ghê gớm lắm.

-Giờ sao mày? Hết thằng Nghĩa được chưa, tao ngứa tay lắm rồi!

Tôi bè tay rôm rộp hậm hực.

-Ồ thì được rồi, nhưng để tao nghĩ cách! Thằng Nghĩa khó chơi nó lắm!

- Thế mà chưa nghĩ ra à, gần một tháng rồi còn gì?

- Mà ý tưởng dễ nghĩ lắm vậy, nó là bí thư đoàn trường đấy!

- Thế giờ làm gì?

- Tránh cách mặt với nó, hạn chế đối đầu càng ít càng tốt! Nói chung đừng có làm gì nó bực tức, nếu không tao chẳng biết đường trở tay cho mày đâu!

- Rồi thì vậy, uầy!

Nói là một đường, nhưng thực hiện lại là một chuyện khác. Tôi không giỏi việc kiểm chế, nhất là khi thấy Ngọc Lan cứ bị thằng Nghĩa quấy rối, máu nóng trong đầu tôi cứ sôi ùng ục.

Gần một tháng nay, đều đặn cứ 2-3 bữa vào giờ ra chơi thằng Nghĩa lại đến lớp rủ Ngọc Lan đi căn tin hoặc đại loại thế. Lúc đó tôi còn đang tịnh dưỡng vết thương nên mặc nhiên chẳng thể làm được gì ngoài nhìn theo cái bản mặt khó ưa của nó một cách tức tối. Nay hồ đã mọc răng, gà đã đổ cựa. Tôi còn ngại ngần gì cái thằng khốn nạn ấy nữa?

Đó là vào một ngày sau ngày tôi tháo bột không lâu, như thường lệ thằng Nghĩa lại đến lớp rủ rê, chèo kéo Ngọc Lan chơi với nó. Việc này rất ít ai ngăn cản được lắm, nếu có Lam Ngọc ở đây thì tốt nhưng thỉnh thoảng nàng lại đi gặp cô chủ nhiệm để thông báo tình hình học tập nên chẳng giúp Ngọc Lan được là bao khi thằng Nghĩa cứ đợi khi Lam Ngọc đi vắng lại đến la liếm. Hồi lí do thì bảo là đi họp đoàn, làm công tác đoàn các kiểu. Ngọc Lan là cán bộ đoàn nên nàng không thể nào từ chối được cái cơ xảo huyệt của thằng cô hồn đó.

Nhưng hôm nay thì khác, tôi đã có mặt ở đây, lí nào tôi lại để chuyện đó xảy ra chứ? Khi thằng Nghĩa xuất hiện trước cửa lớp để rủ Ngọc Lan. Tôi lò dò đi theo làm nàng thắc mắc:

- Phòng làm gì vậy, về chỗ đi!

- Không! Phong đang rất là nghiêm túc!

Chỉ nói đến đây, tôi bạo gan cầm lấy tay nàng (đương nhiên là với danh nghĩa bạn trai hờ) cười nhếch mép với thằng Nghĩa:

- Xin lỗi nhưng hôm nay Ngọc Lan có hẹn với em rồi, không đi với anh được!

- Anh cũng xin lỗi nhưng anh đến đây để thông báo Lan đi họp cán bộ đoàn em trai à!

Nó lại viện cái cơ cū rít ra để dọa tôi nhưng đã là cū rít thì tôi chẳng ngăn gì:

- Em xin lỗi lại nhưng Ngọc Lan sẽ không đi là không đi!

- Thế em định chống đối bí thư đoàn trường sao?

- À thứ lỗi cho thằng Phong nha anh, bạn ấy hôm nay không được vui ạ!

Ngọc Lan nhún nhường với vẻ lúng túng khi thấy thằng Nghĩa có vẻ sắp giận đến nơi, nhưng tôi chả quan tâm:

- Anh đi về văn phòng đoàn đi, ở đây không có việc của anh!

- Thằng em trai này ngoan cố nhì, hôm nay phải đi họp, cả chục cán bộ đoàn đang chờ chỉ có mình Lanna, em dám làm trái ý của đoàn à?

- Ê hề hề! Anh trai này bớt nóng, giận quá mất khôn đấy ạ! Em nhớ là hôm nay đâu có lịch họp anh nhể!

Toàn phôn đột nhiên chen vào, cặp cõ thằng Nghĩa như đôi bạn thân là nó khiếp vía bước lui:

- Em là ai? Làm sao mà biết lịch họp?

- Dạ là lớp phó học tập, thế có đủ chưa ạ?

- Hừm, cho dù là thế nhưng lớp phó học tập chỉ phụ trách quản lí lớp, làm sao mà nắm bắt lịch họp được?

- Nhưng quả thật hôm nay chẳng có giờ họp nào cả anh trai à, em vừa đi ngang văn phòng đoàn, thấy có ai đợi đâu hay là anh có mắt âm dương có thể thấy thứ người ta không thấy?

- Để anh xem lại nào...

Thằng Nghĩa lúng túng lật cuốn sổ nhỏ trong túi ra kéo rờ từng trang như đang kiểm thử gì đó rồi nghiêng răng trợn mắt với chúng tôi:

- Quả thật là chẳng có cuộc họp nào nhì, chắc là anh nhìn lầm tuần sau!

-Đó, đúng đúng! Em biết ngay mà, thôi anh về đi còn nhiều công việc đang chờ anh lắm đó!

-Hùm, anh về đây! Tạm biệt!

Thằng Nghia hằm hằm bỏ đi một mạch chẳng thèm nhìn bọn tôi lấy một lần. Có thể là do nó quá tức, hoặc có thể nó quá quê đến nỗi chẳng dám nhìn mặt ai nhưng chung quy lại tôi đã thực hiện thành công mục đích của mình là làm quê mặt thằng Nghia trước cả lớp.

Ấy thế mà khi thằng Nghia vừa đi, Toàn phón lại cốc vào đầu tôi phát đau điếng:

-Này thì thể hiện bố khi mày...!

-Gi vậy, tự nhiên cốc đầu tao?

-Đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, đừng có cạch mặt với thằng Nghia mà mày cứ sồn xác! Uầy, phen này thì tiu rồi, lo mà giữ lấy mạng mày đi!

-Gi tức là sao?

-Nó bị mày chơi, chắc chắn sẽ tìm cách chơi lại mày, hoặc thậm chí là cả tụi tao. Bây giờ còn chưa có cách đối phó với nó, mày làm thế sao tao yên tâm mà suy nghĩ cách đây! Bực cả mình!

Nó thờ dài đi về chỗ ngồi với bộ mặt đăm chiêu vô số mây đen che phủ. Tôi lúc đó vẫn chưa hiểu những gì nó nói lắm, chỉ biết hả hê với những gì trước mặt mà khoe khoang với Ngọc Lan:

-Hề hề, thấy chưa! Giờ thằng Nghia đã bị Phong đuổi đi rồi đấy!

-Đừng ăn mừng vội thế! Nó lùi 1 nó tiến 10 đấy, Phong vẫn chưa thể nào đối đầu với thằng Nghia đâu!

-Lan cứ lo xa, tuy Phong không đánh lại làm Ngọc nhưng cũng suýt ngang ngửa chứ bộ, dễ gì thua!

-Thôi...Phong vẫn chưa hình dung được sự nghiêm trọng của việc này. Ngày mai hạn chế đi một mình đi!

-Sao thế?

-Tại nạn sẽ đến bất ngờ đó! Thôi Lan về chỗ đây, dù sao cũng cảm ơn Phong! Nhớ cẩn thận!

Tôi lúc đó cứ耿耿 tò te với những lời nói của Ngọc Lan và cả thằng Toàn mà chẳng biết trả lời như thế nào. Về vấn đề suy nghĩ thì tôi không có khiếu cho lắm nếu không muốn nói là không suy nghĩ được gì. Nhưng tôi không phải chờ quá lâu để biết được điều mà hai người đó muốn nói với tôi. Chỉ 1-2 ngày sau, những biến cố đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện.

Đó là một buổi sáng đi học bình thường như bao buổi sáng khác, tôi đang ngồi trong lớp ôn lại cái mớ lịch sử dài ngoằn để đề phòng kiểm tra bài cũ và cũng là để ôn tập cho kì thi học kì 2 sắp tới đây. Đang ôn giữa chừng, thằng Toàn đột nhiên đi vào lớp cổng trên lưng là bé Phương với cặp mắt đỏ ngoe như đang khóc. Nó diu bé Phương vào chỗ ngồi rồi đập bàn rồ to như đang tức tối một chuyện gì đó.

Thấy lạ, tôi bèn hỏi:

-Gi thế mày, bé Phương bị gì vậy?

-Mày còn hỏi, do mày đấy!

-Gi, tao có làm gì đâu!

-Không làm gì nhưng thằng Nghia nó làm! Sáng nay tao đang chở bé Phương trên đường đi học thì có một thằng chạy xe máy từ sau lao đến tát bé Phương một cái rồi dong xe chạy đi luôn, nếu tao không giữ kịp bé Phương thì em đã té ra đường rồi. Khốn nạn cái lũ chó!

Nó vừa chửi rủa vừa xoa xoa chiếc khăn lạnh lên bên má của bé Phương giờ này đang đỏ ửng, sưng phồng 5 ngón tay.

-Em không sao chứ Phương?

Tôi lo lắng lấy vai bé Phương giờ đây đang có vẻ rất hoảng loạn

-Em...đau...sợ...!

Bé Phương nặn từng chữ một cách khó khăn. Trông sắc mặt em giờ này sợ sệt đã hiện rõ, nếu không có thằng Toàn kề cận thì chắc em đã gục từ lúc bị cái đám ôn dịch kia tát rồi. Thật không thể ngờ là thằng Nghia lại có chiêu trò hèn hạ đến vậy, nó bất chấp đây chỉ là một cô gái yếu ớt mà nhẫn tâm làm thế sao, cái thằng khốn kiếp, rồi tôi sẽ đá vào mồm nó cho hả dạ.

-Phong, nghe tao nói đây! Hôm nay là bé Phương, ngày mai sẽ là một ai đó nữa thân cận với mày, mày phải đề phòng cẩn thận đó biết chưa?

Toàn phòn thờ hắc kéo bé Phương vào lòng mình vừa tiếp tục trấn an vừa dặn dò tôi.

Tuy nhiên lúc đó tôi không quan tâm lời nói của thằng Toàn lắm, trong đầu tôi chỉ nghĩ đơn thuần rằng thằng Nghĩa chơi tôi vỏ này là để răn đe tôi không nên cản trở nó nữa. Chứ không nghĩ đến việc như thằng Toàn đã nói là nó sẽ đánh đòn tâm lý vào tôi qua những người thân xung quanh. Và tôi đã phải trả giá đắt cho cái sự khinh suất đó.

Ngày ngày hôm sau, trong lúc tôi đang ngồi nói chuyện với thằng Toàn và bé Phương trong lớp về thằng Nghĩa như mọi khi. Đột nhiên có một nhò lớp tôi hớn hải chạy vào mặt khăn trương đến phát tợn.

Nó lao lên bực giăng lớn giọng:

-Ê tụi bây, lớp trưởng mình bị người ta tạt sơn ở ngoài cổng kìa!

-Gi, Lam Ngọc à?

-Phải đó, bây giờ bà Ngọc đang ngồi bệt ngoài ấy, mặt mũi áo quần tèm lem nước sơn xanh lè luôn!

Chỉ nghe có thế, tôi lật đặt chấy ra khỏi lớp, hướng đến cái đám đông đang bu nghệt ngoài cổng với tâm trạng cực kì thấp thõm. Nếu đúng như nhò lúc nãy đã nói thì nạn nhân tiếp theo chính là Lam Ngọc, nàng là người thân cận với tôi nhất cho đến hiện tại và cũng chính là cái gai lớn trong mắt của thằng Nghĩa. Như thế thì không lí nào nó lại bỏ qua cho nàng chứ. Tôi đã quá khinh suất khi không tính đến trường hợp này, đúng thật là quá khinh suất.

-Tránh ra, tránh ra nào!

Tôi cố nhò nhét mình vào đám đông đang bu đặc nghệt cả sân trường, cứ hết lớp này rồi lại đến lớp khác làm tôi như chơi với trong biển người đông như đi hội.

Cuối cùng tôi cũng đã chen được vào trong sau bao nhiêu cố gắng đến xuất cả mồ hôi. Nhưng còn chưa kịp thấy mặt thì hình ảnh trước mắt đã đập vào mắt tôi đến rung động. Đúng như những gì con nhò lúc nãy đã nói, Lam Ngọc lúc này lem luốc, mặt mũi áo quần dính toàn là sơn xanh dương, ngó phát rung ngó rùng mình. Và quan trọng hơn hết là nàng đang ngồi bệt dưới đất một tay đang ôm chặt lấy cánh tay còn lại tỏ vẻ rất đau đớn.

Mặc cho mọi người xung quanh có bàn tán đến đâu, tôi vẫn lao vào đỡ lấy vai của Lam Ngọc:

-Sao vậy Ngọc, đã xảy ra chuyện gì vậy?

-Ừ... Phong dùng dụng vào Ngọc, bị dính sơn đấy!

-Phong không quan tâm, bọn chúng đã làm gì Ngọc vậy, kể cho Phong biết đi!

Nàng cố gắng gằn giọng, khịt khịt mũi một lúc lâu mới yếu ớt thì thầm vào tai tôi:

-Lúc sáng Ngọc đang đi bộ vào trường thì có hai chiếc xe chạy lao đến, chiếc đầu thì tạt sơn vào người Ngọc, chiếc thứ hai... ừc...!

Đang nói giữa chừng nàng bỗng ôm cánh tay phải của mình cắn răng như đang rất đau đớn.

Tôi quỳnh quáng xoa vào bắp tay hộ nàng rồi thở thê:

-Ngọc còn gượng được không?

-Không sao đâu! Cái xe còn lại lao đến rất nhanh, bọn nó dùng gậy sắt định đánh vào người Ngọc, nhưng Ngọc đã dùng tay đỡ kịp nhưng giờ nó đau lắm!

-Bây giờ Phong dìu Ngọc lên phòng y tế nha?

-Um...!

Nhưng khi tôi còn chưa kịp vựt nàng dậy, thằng Nghĩa đột nhiên xuất hiện từ trong đám đông với bộ mặt cực kì xảo trá:

-Gi thế này, ai đã gây ra cho em thế Ngọc!

-Không sao đâu, anh không cần phải lo!

Lam Ngọc gượng gạo gạt tay của nó ra. Nhưng với tôi thì không nhúng nhường nó như vậy, khi nó đến gần nàng, tôi liền tiết xách cổ áo nó lên gắt thẳng vào mặt nó:

-Thằng khốn, chính mày gây ra lại còn giả thối mẻo khóc chuột à?

-Gi? Cậu ăn nói cho đàng hoàng nhá, đây không phải chuyện để đùa đâu!

-Còn nói...

Tuy nhiên, khi tôi định đấm cho nó một cú thì Lam Ngọc từ dưới đã níu chân tôi lại, nàng yếu ớt như không ra hơi:

-Đừng, Phong...đừng sinh sự ở đây...!

-Gi vậy Ngọc, Phong đang lấy lại công bằng cho Ngọc đó!

Tôi bỏ tay khỏi thẳng Nghĩa, ngồi thụp xuống đỡ lấy nàng.

-Nghe lời Ngọc! Bây giờ không phải là lúc để sử dụng tay chân! Nếu Phong sử dụng bây giờ đồng nghĩa với việc Phong đã thua nó rồi, biết chưa?

Câu nói của nàng như chiếc gáo nước vọt vào mặt tôi cảnh tỉnh.

Phải, nếu như tôi đánh nó bây giờ, dù cho nó có bầm dập ra sao thì tôi vẫn lần người thua cuộc giữa bao cặp mắt chứng kiến của tất cả học sinh ở đây. Thậm chí tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào để hạ gục thẳng Nghĩa nữa. Càng nghĩ tôi lại càng khâm phục tính kiên cường của Lam Ngọc, nếu như là một cô gái khác, chắc bây giờ đã khóc bù lu bù loa chứ không bình tĩnh mà giải quyết sự việc như bây giờ. Tôi đứng là thua Lam Ngọc về mọi mặt, cả về mưu và dũng.

Cho nên tôi nghiêm nghị nhìn nàng:

-Ngọc nói đúng, Phong sẽ nghe theo lời Ngọc!

-Um...Phong diu Ngọc đến Phòng y tế được không? Ngọc không thể tin ai giờ phút này!

Đôi mắt nàng bỗng long lanh một ánh nhìn gì đó rất thân thương, nó khiến trái tim tôi như thất lại mỗi khi nhìn vào nó. Đưa nàng đến Phòng y tế là ý của tôi và cũng là ý của nàng, sao tôi lại từ chối cho được.

Thế nhưng khi vừa đỡ Lam Ngọc ngồi dậy, thẳng Nghĩa lại kiểm chuyện:

-Ê ê, em nghĩ những lời nói của em lúc này như gió bay à?

-Thế anh muốn gì đây?

-Xin lỗi đi! Em đã làm anh mất danh dự trước mặt đám đông, anh muốn lấy lại nó!

Lam Ngọc dường như cảm nhận được sự tức tối của tôi. Nàng nắm chặt bàn tay tôi như đang cố sức ngăn tôi khỏi những suy nghĩ nông nổi nhất thời. Và cũng nhờ thế nên tôi mới trấn tĩnh mà làm theo yêu cầu của thẳng Nghĩa đưa ra:

-Em xin lỗi! Em đã nghi oan cho anh!

-Lớn lên nữa đi! Ở đây đông không ai nghe đâu!

-Em xin lỗi anh Nghĩa, em đã nghi oan cho anh!

Để nói được câu nói trái với lòng đó. Tôi đã cắn răng, tôi cắn rất chặt, chặt đến nỗi cứ tưởng rằng tôi sẽ vỡ ra đến nơi. Nhưng cuối cùng tôi cũng đã vượt qua, thẳng Nghĩa tỏ vẻ khoái chí lắm, nó cười nhếch mép rồi đứng nép qua một bên cho tôi diu Lam Ngọc từng bước đi về phía phòng y tế, mặc cho bao nhiêu son có dính lên áo của tôi đến đâu và bao nhiêu người bàn tán về chúng tôi như thế nào. Tôi không quan tâm, với tôi lúc này chỉ có Lam Ngọc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

-Cô ơi, bạn của em bị thương nặng không ạ?

Tôi khẩn trương đặt Lam Ngọc xuống giường chạy đến giúp cô y tế

-Bây giờ cô sẽ tiến hành khám tổng quát cho bạn của em nhưng em cảm phiền lên lớp học đi, gần vào tiết rồi, và lại con trai ở đây không tiện đâu!

-Phải đó Phong, Ngọc ỏn rồi! Phong lên lớp đi lát mình gặp lại!

Lam Ngọc gượng cười như trấn an tôi thất thiều đi từng bước về phía lớp học.

Lần này coi như đã là may mắn khi xem ra Lam Ngọc chỉ bị thương ở cánh tay. Nhưng không chắc là về sau sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Vì thằng Nghĩa này nó đã muốn gây hấn với tôi, tôi chắc chắn nó sẽ chơi tôi đến cùng, cho đến khi nào tôi kiệt quệ xin thua mới thôi. Tôi sẽ không dễ thua như thế, ngày hôm nay do tôi khinh suất mới xảy ra chuyện như thế này, chắc chắn việc này sẽ không xảy ra một lần nào nữa, ít nhất là khi còn có tôi ở đây.

Tôi trở về lớp với chiếc áo lấm lem những vết sơn do dính từ Lam Ngọc sang làm cho tụi trong lớp, ngay cả thằng Toàn đều không khỏi ngạc nhiên.

Vừa vào đến chỗ, Toàn phờn đã hỏi dồn dập:

-Sao rồi, đó phải là Lam Ngọc không! Nhỏ bị người ta hại rồi à?

-Ừ thì phải! Bị người ta tạt sơn, nhưng biết làm gì được!

-Ủầy, tao đã dặn mày phải cẩn thận thông báo cho từng người thân mày biết rồi mà!

-Là do tao khinh suất! Nhưng giờ biết phải làm gì tiếp theo đây, tao bí đường quá!

-Thì như tao đã nói, mày tạm thời đừng có chống đối với nó cho đến khi tao tìm được cách hữu hiệu! Biết chưa?

-Ừ thì vậy nhưng lỡ nó giờ trò quá lố với Lanna thì sao?

-Mày nghĩ Lanna là con nít à, Lanna đủ thông minh để giải quyết sự việc đấy, mày đừng lo nghĩ nhiều nữa!

-Ừ, thôi được rồi! Nghe lời mày vậy!

Và thế tôi y theo lời của thằng Toàn, hạn chế chống đối với thằng Nghĩa ít nhất có thể. Cho nên trong mấy ngày vừa qua, tình hình có vẻ lắng xuống khi nó không còn chọc phá gì đến những người thân của tôi nữa. Cứ tưởng như thế là yên nhưng tôi đã lầm, lần này mục tiêu của nó không ai khác chính là tôi, không phải một lần mà đến những 2 lần.

Lần thứ nhất là cách ngày Lam Ngọc bị tạt sơn khoảng 3-4 hôm.

Như mọi thường tôi tan học xong là đi đến nhà xe dắt xe về ngay vì lúc nào vào giờ này bụng tôi cũng đói. Vì thế nên tôi thường đạp xe với tốc độ rất nhanh, cũng 1 phần là thích thú cảm giác được đi xe đạp điện lúc chờ Lam Ngọc về hồi Noel.

Khi đến khúc cua quẹo vào xóm tôi, như mọi thường tôi bóp phanh giảm tốc độ để bẻ lái vào nhưng chiếc xe mặc nhiên vẫn lao nhanh tới trước và không có một động thái giảm tốc độ nào dù tôi đã cố bóp thật chặt cả hai phanh.

Tôi bắt đầu đâm hoảng và phải đứng trước việc lựa chọn hai cách để giải quyết. Một là đâm thẳng vào bức tường phía trước với nguy cơ chấn thương cao khi xe tôi đang lao với tốc độ thế này. Hai là Chủ động làm ngã xe để giảm nguy cơ tông vào thứ gì đó thấp nhất có thể, điều này sẽ khiến tôi phải đau một tý nhưng còn hơn là đâm vào ai đó hoặc bức tường vững chãi trước mắt kia.

Nghĩ rồi tôi cố sức nghiêng xe qua một bên kết hợp với việc bẻ tay lái thật gắt khiến cho chiếc xe lết trên mặt đất khoảng một đoạn rồi ngã cả xuống mặt đường thêm một đoạn nữa. Tôi cũng ngã theo lăn lóc trên mặt đất khoảng 2-3 vòng trước khi va nhẹ vào bức tường trước mặt kết thúc màn drift xe kinh hồn vừa rồi.

Tôi đứng dậy với toàn thân hoàn toàn ê ẩm, hai tay trầy xước nhẹ và chiếc quần rách bươm chỗ gối. Nhưng xem ra mọi việc đã qua khi tôi chỉ bị thương nhẹ và chiếc xe không bị hư hại gì nhiều ngoài cái rổ xe đã bị móp meo và một vài vết xước ở thân xe.

Còn về nguyên nhân khiến cho phanh xe tôi không hoạt động, khi đến buổi chiều tôi dẫn chiếc xe ra ngoài tiệm sửa xe ở đầu đường để thay rổ cũng như kiểm tra hai cái phanh để xem đã xảy ra chuyện gì thì anh sửa xe ngạc nhiên:

-Em tra nhót vào phanh xe à?

-Dạ hông anh, xe của em mà em đâu làm thế!

-Vậy chắc là em bị người ta phá rồi! Xem này, phanh trước thì bị người ta tháo lỏng ra, phanh sau thì bị tra nhót vào hồi thế sao phanh ăn được!

Chỉ nghe có thế tôi nghiêng rằng trèo trẹo mà nóng rang cả người. Thằng Vũ vẫn chưa thôi nghĩ cách hãm hại tôi. Có lẽ nó muốn chơi tôi đến sát ván mới thôi hoặc đến khi nào tôi bỏ cuộc xin thua đây mà. Nghĩ đến đã tức sôi cả máu, nếu nó mà có ở đây chắc tôi đã đâm mấy phát cho hả giận rồi. Nhưng khi nhớ đến lời dặn của thằng Toàn, tôi chẳng còn cách gì hơn là thở dài cho qua chuyện.

Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả.

Khoảng 2-3 ngày sau, khi tôi đang đi vào lớp học, vừa lên đến cầu thang tầng 2 thì từ đâu 3-4 trái bong bóng dầu nhờn rót vào đầu tôi như trút nước.

Tôi cố gắng nhìn lên thì thấy ở tầng trên có hai thằng mặc đồ học sinh bịt khẩu trang đang ném từng trái bóng xuống chỗ tôi không ngời tay.

Tôi điên tiết hét lớn:

-Tụi mày là người của thằng Nghĩa à?

Tức thì bọn nó ôm cặp, chạy mất hút về phía dãy hành lang lớp tôi. Tôi tức tối định đuổi theo nhưng do dầu nhờn dưới chân quá nhiều nên đã bị trượt chân ngã oạch vào mấy bậc cầu thang đau tê tái. Cảm giác cứ như ngưng thở tới nơi rồi vậy. Phải đến một lúc sau, mặc cho mấy đứa học sinh xung quanh nhìn tôi với con mắt hiếu kì, dèm pha, tôi mới lết được vào lớp với bộ dạng chẳng thể nào tôi tệ hơn.

-Gi thế, làm gì người ngòm tèm lem dầu thế này?

Toàn phòn sững sốt.

-Bị người ta chọi đấy! Bực quá!

-Lại là tụi thằng Nghĩa sao, nó vẫn chưa tha cho mày à?

-Không phải chỉ lần này đâu, mấy hôm trước nó còn tra dầu vào phanh xe làm tao suýt chết trên đường về kia!

-Chắc, đến nông nổi thế này kia à?

Như đang bực tức tôi đập bàn nghiêng rằng:

-Mày phải cho tao đi hót thằng Nghĩa Toàn ạ, tao chịu hết nổi rồi!

-Ê khoang, mày gượng đã!

-Còn gượng gì nữa, không thấy nó chọi tao ra thế này rồi sao, lúc nãy tao ngã cầu thang suýt đập đầu, mày đâu phải là tao sao mày cảm nhận được?

-Nhưng mà...chắc...nếu mày đi ngay bây giờ thì coi như mọi cố gắng hơn một tháng qua coi như công cốc đó!

-Tao mặc kệ, điều tao muốn làm bao giờ là đâm vào mặt thằng Nghĩa! Tao không thể chịu nổi nữa đâu!

Tôi điên tiết lao ra khỏi lớp. Thằng Toàn cũng muốn cản tôi nhưng cứ mỗi lần nó chộp lấy cánh tay tôi, những vết dầu nhờn còn sót lại khiến nó chẳng thể giữ tôi được lâu chỉ cần tôi hất nhẹ, tay nó đã trượt khỏi tôi một cách dễ dàng.

Với điều đó, tôi càn bằng bằng trên mục tiêu đi xử lí thằng Nghĩa của mình. Nhưng vừa ra đến cửa lớp, tôi đã chạm ngay mặt Lam Ngọc đang từ ngoài bước vào làm tôi đứng khựng lại.

-Phong đi đâu đấy, làm gì mà áo quần tèm lem thế này, dầu à?

-À không có gì đâu, hồi sáng đi ăn hủ tiếu bị té vào nồi nước lèo đó, để Phong vào nhà vệ sinh rửa!

-Sao, nước lèo nóng thế mà Phong té vào không bị gì à?

Vừa lúc đó thằng Toàn chạy ra hót hải:

-Chặn nó lại đi Ngọc, nó định đi đánh nhau với thằng Nghĩa đấy!

Lam Ngọc nghe thế liền nhú mày nhìn tôi:

-Gi, có phải là sự thật không Phong?

-Không phải, hồi đâu nghe thằng Toàn nói!

-Ngọc đừng tin nó, lúc sáng nó bị đám thằng Nghĩa chọi dầu nhờn vào người nên cay cú đấy!

Toàn phòn lại phang thêm vào.

-Phong, trả lời thật cho Ngọc biết, điều đó có phải là sự thật không?

Đến lúc này, tôi chẳng thể giấu được nằng nữa đành thở hắt ra:

-Hãy, phải! Sáng nay và cả mấy hôm trước Phong bị đám người của thằng Nghĩa hại cho suýt chết, Ngọc nghĩ Phong có chịu nổi không?

-Thế Phong có hiểu cảm nhận của Ngọc không?

-Sao?

-Ngọc cũng đã từng bị thằng Nghia hại, thậm chí là giữa chốn đông người, nhưng Ngọc có như Phong không?

-Việc đó khác, con gái làm sao mà hiểu được!

-Con gái thì có gì khác chứ, tính sĩ diện chẳng? Nếu thật là thế thì Phong không đáng để hạ gục thằng Nghia đâu!

-Tại sao chứ?

-Vì cơ bản Phong cũng y chang nó mà thôi, nếu muốn hạ gục nó, chỉ bằng Phong tự hạ gục mình đi!

Lam Ngọc quả quyết nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt của nàng như xuyên sâu vào trái tim tôi làm nó như đập nhanh gấp trăm lần bình thường. Nhưng nó vẫn chưa đủ để tôi vui đi ngọn lửa căm thù đang cháy bùng bùng trong người.

Sau một lúc khựng lại, tôi nhanh chóng lách ra khỏi Lam Ngọc, tiếp tục hướng về phía văn phòng đoàn với đầy sát khí trên người:

-Xin lỗi Ngọc, nhưng Phong không phải là người giỏi chịu đựng, đối với Phong có vay ắc phải có trả, có oán ắc phải báo thù!

-Phong...đứng lại ngay...!

-Nếu Ngọc gọi Phong lại chỉ để ngăn cản Phong thì đừng cố gắng nữa, vô ích thôi!

-Phong...nếu Phong đi một bước, Ngọc sẽ bức một cúc áo, nếu Phong đi hai bước, Ngọc sẽ bức hai cúc áo....!

-Hừm...Phong không tin Ngọc sẽ làm thế đâu! Bớt cái trò trẻ con lại đi, Phong hiểu tính của Ngọc mà!

Tuy nhiên, khi tôi quay đi bước một bước đầu tiên. Một tiếng tách vang lên, tiếng tách đặc trưng không thể lẫn vào đâu được. Tiếng tách của cúc áo dài.

Tôi giật thót xoay người lại, chiếc cúc áo đầu tiên của Lam Ngọc đã được nàng bức tung ra. Nàng mím môi như đang kiềm nén một cảm giác gì đó to lớn lắm. Đôi mắt nàng đã đỏ lên những mạch máu nhỏ. Về như nàng đang cố kìm nén nước mắt, hoặc đang cố đấu tranh với chính bản thân mình.

Tôi vẫn chưa hoàn toàn bị lung chuyển, một cúc áo thì có là gì, áo dài đâu phải chỉ có một cúc chứ?

Tôi vẫn tiếp tục quay đi với suy nghĩ rằng Lam Ngọc sẽ không dám bức thêm một cúc nào nữa. Đối với nàng như thế đã quá gan dạ rồi. Thế nhưng khi tôi bước thêm hai bước nữa, đó cũng là số tiếng tách vang lên rành rọt ngay sau lưng tôi.

Tôi xoay lại, nàng đã bức đến cúc thứ 3. Đôi mắt đỏ ngoe của nàng vẫn đang nhìn tôi trách móc chừng như sắp ứa lệ đến nơi. Tôi bắt đầu thấy lưỡng lự, xem ra Lam Ngọc không phải nói chỉ để hù dọa tôi, nàng đang rất cương quyết. Qua ánh mắt ứa lệ khi nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận được điều đó.

Nhưng tôi vẫn không tin là Lam Ngọc có thể tiếp tục bức thêm một cúc nào nữa. Bây giờ ngoài hành lang đã đông người qua lại, thậm chí có một vài đứa hiếu kì nán lại xem. Nếu bây giờ Lam Ngọc còn bức, tôi tin chắc sẽ có cả đám học sinh vây quanh nàng với cặp mắt nham nhở, dèm pha. Lam Ngọc là một cô gái có lòng tự trọng cao, nàng sẽ không bao giờ để bất cứ ai bình phẩm về mình nhất là những lúc như thế này.

Tin chắc là như vậy, tôi lạnh lùng quay đi chẳng thèm để ý để mọi người xung quanh đang đổ dồn về chúng tôi nữa. Tôi cứ bước cho đến khi tiếng tách Toàn vang lên với đầy vẻ căm phẫn:

-Thằng chó, mày còn bước thêm một bước nữa đừng có nhìn mặt Lam Ngọc!

Khi tôi quay lại theo tiếng gọi. Chiếc áo dài của Lam Ngọc đã bung nút gần hết, chỉ còn một nút cuối cùng còn bám yếu ớt trên áo. Tôi sửng sốt, tôi bàng hoàng trước cảnh tượng đang xảy ra trước mắt mình. Lam Ngọc đã làm thật không phải nói đùa, nàng đã bức đi hàng cúc áo theo những lần bước chân của tôi. Nàng vẫn nhìn tôi, nhìn với đôi mắt uất nghẹn, ứa từng giọt lệ.

Học sinh bu ngày một đông hơn khi hàng cúc áo của Lam Ngọc đã gần như bung hoàn toàn và lộ ra thấp thoáng những gì được che đậy bên trong lớp áo đó. Tôi chẳng thể nào suy nghĩ nhiều nữa, tôi đã quay bước, chạy thật nhanh về phía Lam Ngọc, ôm nàng, ôm chặt nàng, bế thật nhanh vào lớp. Toàn phòn cũng vội vàng chạy theo không quên đóng lại cửa lớp mặc cho bao nhiêu con mắt tò mò vẫn chực chờ ngoài đó.

-Ngọc, cài cúc áo lại đi!

Tôi ngại ngần nhìn đi chỗ khác.

-Không!

-Cái gì?

-Không cài!

-Sặc, ăn mặc thế này à?

-Nếu như thế này mà giữ Phong ở lại không đi đánh nhau với thằng Nghĩa nữa thì thế này mãi cũng được!

-Chắc, uầy thì... – Tôi gãi đầu cùng cực – rồi Phong hứa, không đi đánh nhau với nó nữa, được chưa!

-Đã ghi nhận, còn bây giờ xoay qua chỗ khác cho người ta cài nút!

Nàng mỉm cười tươi như chưa hề có những giọt nước mắt đang ráo hoảnh trên khóe mắt nàng. Nó nhanh chóng khô đi với nụ cười đang hiện diện trên đôi môi đỏ hồng, quyến rũ đó.

Nhưng khi đã vào lớp rồi, bọn tôi còn chưa hết rắc rối. Nếu như ở ngoài là những cặp mắt dòm ngó thì khi vào lớp là những cái miệng tò mò của mấy nhỏ con gái trong lớp về quan hệ giữa tôi và Lam Ngọc:

-Ê, hình như dạo này thấy bà Ngọc với ông Phong thành lắm đó nhe!

-Ừ, thấy lúc này hai người đó cãi lộn ỉ xèo rồi cãi áo trước mặt người ta cũng đủ hiểu rồi!

-Nhưng tui nhớ bạn gái ông Phong là Hoàng Mai mà ta!

-Ai biết, nhiều khi chia tay rồi cũng không chừng...!

-Mấy bà im hết đi, không biết gì cũng nói!

Tôi tức tối quát lớn.

-Bọn tui nói gì kệ bọn tui, bộ có tật giật mình à ông Phong?

-Tui...

-Hừm, có lẽ 10 điểm hạnh kiểm mỗi người là còn nhẹ nhĩ!

Lam Ngọc từ sau cất tiếng làm mấy nhỏ con gái sợ xanh mặt:

-Hề hề, bà Ngọc cứ đùa! Gì mà 10 điểm hạnh kiểm vậy! Bọn tui chỉ nói chơi chơi thế mà đâu ai để tâm đâu!

-Phải đó, chuyện của hai người ai lại chen vào đâu mà!

-Tôi không cần biết, bây giờ là giờ truy bài! Nếu ai còn nói chuyện riêng thì tôi trừ răn chịu!

Vừa nói, tất cả đều im phăng phắt, lật đật lấy tập vở ra cặm cụi ngồi học không dám hó hé thêm một tiếng. Trước sát khí hùng hựt của Lam Ngọc thế này tôi còn phải sợ hống chi là mấy nhỏ đó, sợ ghê gớm!

Rồi nàng quay sang tôi nhìn từ đầu xuống chân nhẩn mặt:

-Giờ Phong đi xuống Phòng y tế xin tắm rửa cho sạch sẽ đi rồi lên lớp học! Chứ để vậy sao chịu nổi

-Ừ, cũng đúng! Bây giờ cứ thấy nhón nhọt khó chịu lắm! Vậy Phong xuống tắm nha! Ngọc nhớ nói với giáo viên giúp!

-Ừ, cứ đi đi để Ngọc nói cho!

Nhưng khi tôi còn chưa bước ra khỏi cửa. Một giọng nói vọng từ ngoài vào làm tôi giật thót:

-Anh là bí thư đoàn trường đây, cả lớp mở cửa đi nào!

Đó đích thị chính là giọng nói hách dịch của thằng Nghĩa. Nó đang đứng trước cửa lớp gọi từng hồi vào thúc giục.

Tôi ngoái nhìn Lam Ngọc dò ý và được nàng đáp trả bằng cái gật đầu đầy miễn cưỡng. Ngay cả chính tôi cũng miễn cưỡng mở cửa, sợ rằng tôi sẽ dẫn không nổi với những câu nói thâm hiểm của nó mà đám một phát vào cái mồm thối của nó không nương tay.

Nhưng rồi tôi cũng mở cửa:

-Cuối cùng cũng mở cửa rồi à! Sao em lại lảm lem thế này hả Phong?

À, lúc này có tội mất dạy nó chọi đầu em đấy ạ?

-Ồ, ra thế à! Cứ để bọn anh điều tra cho nhá! Còn bây giờ gọi lớp trưởng ra anh hỏi tỳ nào!

-Em đây, anh cần gì?

Lam Ngọc vội vàng chạy ra với bộ dạng khẩn trương.

-Anh nghe các học sinh kháo nhau rằng lúc này em đã có những hành động thiếu đứng đắn giữa chỗ đông người phải không ngọc?

-Anh nghe ai nói thế ạ?

-Ai cũng nói thế, ngay cả anh còn thấy tất cả những bạn học sinh còn bu lên tầng 3 bọn em mà!

-Hừ, nghe người ta nói cái...

Tôi định mở miệng phản bác nhưng Lam Ngọc đã kịp chặn lại giữa chừng:

-Việc đó em xin nhận ạ, là lúc này em không kiềm chế được cảm xúc!

-Hài...zz! Em là chỉ huy đội cờ đỏ đấy, em thế này sao mà làm gương cho người ta được! Thiệt tình

-Em xin nhận trách nhiệm ạ, anh cứ khiển trách!

-Thôi, anh không phạt nặng gì em đâu! Nhưng tạm thời anh sẽ thu hồi chức chỉ huy đội cờ đỏ của em một thời gian, để em tự kiểm điểm bản thân! Đồng ý chứ Lam Ngọc?

-Đồng ý cái mé anh đấy!

Tôi tức tối si thẳng vào mặt nó:

-Gi thế, ăn nói đàng hoàng không muốn lại giờ thói côn đồ à Phong?

-Không côn đồ gì ở đây cả, đây là tính cách thật của tôi còn đỡ hơn những người sống giả tạo với cái bản mặt dày hơn miếng thớt!

-Em đang nói em đấy hả Phong?

-Tôi nói anh đấy!

-Phong này, lúc này tôi có nghe nói rằng cậu cũng góp phần vào những hành động thiếu đứng đắn của Lam Ngọc! Nếu bây giờ cậu xin lỗi tôi, thì tôi sẽ không phạt nặng cậu đâu!

-Xin xin cái...!

-Thôi đi Phong, đủ rồi! mau xin lỗi anh Nghĩa đi! Phong đã hứa những gì với Ngọc hả?

Nàng tròn mắt nhìn tôi đầy bức tức nhưng trong ánh mắt đó tôi cảm nhận được những tia nhìn van lơn của nàng với tôi. Nó như cửa vào tìm tôi từng nhát đau đớn khiến tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài cắn răng làm theo lời nàng:

-Em...xin lỗi anh Nghĩa!

-Ồ, khá đó nhóc! Biết thời cuộc lắm!

Nó vỗ vai tôi từng phát bôm bốp như đang đánh vào tôi có chủ đích.

-Vậy ành còn vấn đề gì nữa không ạ?

-Về cơ bản thì hết rồi, nhưng anh vẫn còn một điều nhắc nhở với em đây!

-Dạ anh cứ nói!

-Nuôi chó ấy, khi nó làm sai thì phải đánh đòn cho thật đau, có thể nó mới nhớ mà ngoan ngoãn nghe theo lời mình dạy bảo em biết chứ?

-Anh dám...!

-Phong!

Tôi tức tối định vung tay đập nó một phát nhưng giọng Lam Ngọc lại vang lên phía sau làm tôi khựng bước một cách đầy ảm ức.

-Thôi, anh về văn phòng đây! Các em học vui vẻ nhé!

Thằng Nghĩa quay đi, không quên lườm tôi cười gian xảo như đang thách thức.

Cuối cùng thì sóng gió cũng tạm thời trôi qua. Tôi thở hắt mừng thầm vì tôi đã không làm trái với lời hứa mà tôi đã hứa với Lam Ngọc. Nhưng điều này lại trái với kế hoạch của tôi đã vạch ra. Một kế hoạch phải tự hi sinh bản thân để đổi lại sự tự do cho Lanna và để hạ gục thằng Nghĩa đó nữa.

Chẳng còn việc gì, tôi tiếp tục xuống phòng y tế cùng với một tá những lời dằn dò của Lam Ngọc về thằng Nghĩa dài cả tẩu số.

Lam Ngọc đã mất chức chỉ huy đội cờ đỏ rồi, từ nay quyền hạn của nàng không còn cao như lúc trước nữa, bây giờ nàng chỉ là một lớp trưởng của một lớp nhỏ nhoi trong số mấy chục lớp cả thầy trong trường này, như thế coi như nàng đã mất đi cơ hội để đối đầu với thằng Nghĩa rồi. Và lại tôi cũng không muốn nàng phải nhúng quá sâu vào chuyện của tôi. Thằng Toàn nói đúng, chuyện của ai thì tự người đó giải quyết và lần này là để tôi thực hiện lời nói đó.

Tôi không quá ngạc nhiên khi trên đường xuống phòng y tế lại chạm trán với thằng Nghĩa. Đường đi đến phòng y tế phải đi ngang qua văn phòng đoàn mà. Và đương nhiên nó luôn tận dụng mọi cơ hội để hạ nhục tôi cho bằng được.

Thấy tôi đi ngang, nó mở miệng đều cán:

-Đáng thương quá hả?

-Im đi, trước khi tôi chưa đổi ý!

Tôi trừng mắt nhìn nó.

-Sao cơ, mày đổi ý gì, van xin tao à?

-Chạy đi, trước khi quá muộn Nghĩa ạ!

-Mày nói gì thế, ằng cái gì tao nghe không...hực....

Khi nó còn chưa kịp nói hết câu, tôi vận sức đâm vào bụng nó một cú làm nó trợn trắng mắt thờ không ra hơi.

Ngay vào lúc đó, tôi tiếp tục bồi thêm một đâm vào mặt rồi thêm một chỏ vào đầu khiến nó choáng váng ngã bệt xuống đất.

-Mày dám đánh cán bộ đoàn à?

-Có việc gì mà tao không dám, ngày cả việc giết mày đấy Nghĩa ạ!

-Bớ người ta...cứ...

Nó lồm cồm ngồi dậy hét lớn nhưng tôi đã kịp tát cho nó một bộp tay thấu trời làm nó quay cuồng, tựa mình vào vách tường thờ dốc.

Tôi bước đến nắm chặt nắm đấm trong tay. Thằng Nghĩa bây giờ chẳng khác nào con cún mắc mưa đang có rúm dưới chân tôi một cách tội nghiệp. Nhưng tội lỗi mà nó gây ra đã quá nhiều, tôi không thể nào tha thứ cho nó được, hôm nay nó phải bầm dập dưới tay tôi.

-Dừng lại, buông thằng Nghĩa ra mày đang làm gì đó?

Đúng y như tôi đã dự đoán, khi tôi định xách cổ áo nó lên thì thầy hiệu trưởng đã chạy hồng hộc ngăn cản.

Thằng Nghĩa hoảng hồn chạy về phía ba mình rách lều:

-Thằng đó đó ba, nó đánh con đó, đau lắm!

-Trò gan lắm, cán bộ đoàn trường mà cũng dám đánh, chính tai tôi nghe, chính mắt tôi thấy, không cần phải qua hội đồng kỉ luật gì cả, trò sẽ bị đuổi khỏi trường...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Một ngày trước khi tôi xuống tay với thằng Nghĩa, tôi đã gặp một người mà chẳng ai có thể ngờ đến được. Người tôi phò thác hết trách nhiệm chăm sóc Hoàng Mai và cũng từng là kẻ thù số một của tôi lúc trước. Đó chính là thằng Vũ.

Trong lúc tôi còn đang ngồi nhà cay cú cái vụ thằng Nghĩa phá phanh xe của tôi thì chuông cổng bỗng vang lên. Lúc đầu tôi hơi sợ vì người đang đứng ngoài cổng đội nón kết lụp xụp, còn bịt cả khẩu trang làm tôi hơi liên tưởng đến mấy thằng xã hội đen chuyên đi đâm thuê chém mướn được thằng Nghĩa thuê đến đây để giết tôi cũng nên.

Như giải đáp thắc mắc của tôi, người đứng ngoài cổng đó nói khe khẽ:

-Tao Vũ đây, mở cổng cho tao đi!

-Ủa mày há, sao tìm được nhà tao?

-Mở cửa trước đi, ở ngoài nói không tiện.

Nó vừa nói vừa nhìn đảo dác xung quanh nơi như sợ có người theo dõi.

Tôi biết ý nên lật đặt chạy ra mở cổng cho nó vào ngay, vì xét ra thì thằng Vũ với tôi chẳng còn tý ân oán nào nữa cả. Tôi và nó đã giải quyết sòng phẳng từ lâu, Hoàng Mai tôi cũng đã buông bỏ để nó có thể toàn tâm làm lại con người tốt. Và lại tôi với nó không gặp mặt đã lâu, nay nó chủ động tìm đến tôi thì ít hẵn phải có chuyện hệ trọng lắm

Vừa ngồi xuống ghế sofa, tôi vào đề ngay:

-Sao mày biết nhà tao vậy?

-Hoàng Mai cho tao biết đó!

-Hoàng Mai? Thế mày đến đây tìm tao có việc gì?

-Có phải mày đang gặp rắc rối với thằng Nghĩa không?

-Sao mày biết vậy?

Nó chỉ thờ dài rồi nghiêm mặt nhìn vào tôi:

-Thực ra tao là người của thằng Nghĩa!

-Cái...mày...

Tôi sửng sốt bật khỏi ghế nhưng mày sao vẫn còn có thể kiềm lại được. Tôi trấn tĩnh hỏi lại:

-Mày là người của thằng Nghĩa sao?

-Đúng, bé Phương và cả chiếc xe đạp của mày đều là do tao làm theo lệnh của nó!

-Thằng khốn, sao mày lại làm thế hả? Chẳng phải tao đã bảo mày phải toàn tâm với Hoàng Mai mà bớt làm chuyện xấu đi à?

-Bộ mày tưởng tao muốn lắm sao, tao chỉ vì bắt buộc dĩ thôi!

-Sao, mày nói gì?

-Thằng Nghĩa nó uy hiếp tao, nếu tao không làm theo lệnh của nó, nó sẽ gây khó dễ cho Hoàng Mai. Mày nghĩ xem tao có làm trái lệnh nó được không?

Lúc này mặt thằng Vũ nghiêm nghị hơn bao giờ hết. Từ trong ánh mắt của nó như ẩn chứa một nỗi niềm gì đó rất căm phẫn, rất hận thù. Nhưng chắc có lẽ vì biểu hiện đó nên tôi mới tin là nó nói thật.

Tôi ngã ra ghế thờ dài:

-Thôi được rồi, tao không chấp nhứt chuyện này! Thế mày đến đây ngoài mấy việc này ra còn gì nữa không?

-Còn một chuyện và cũng là chuyện hệ trọng nhất tao muốn nói với mày đây!

-Thế mày nói đi!

-Kể từ khi mày đưa tao cái thẻ nhớ, tao đã xem lại chính mình và cảm thấy ghê tởm bản thân! Mày nói đúng, tao không nên vương quá nhiều vào mấy cái chuyện phức tạp này, nên tao muốn thoát khỏi đó và cũng là vì Hoàng Mai!

-Mày tính thoát bằng cách gì?

-Chỉ cần phết thuốc chức bí thư đoàn trường của nó, làm cho nó mất đi nguồn thu nhập bất chính là tao cam đoan chẳng có thằng nào còn theo nó nữa!

-Mày nói thu nhập bất chính à?

-Đúng, nó lợi dụng chữ bí thư đoàn trường làm nhiều việc xấu lắm, từ bớt xén tiền quỹ đoàn cho đến ăn chặn tiền từ thiện đoàn trường, có chuyện gì mà tao không biết nó chứ!

-Thế sao mày không phanh phui đi!

-Không, một mình tao không đủ sức! Bởi thế nên tao mới nhờ đến mày vì cơ bản nó cũng là kẻ thù của mày, đúng chứ?

-Thế mày cần gì ở tao?

Nó từ tốn nâng cốc nước tôi đặt lên bàn lúc nãy dốc một ngụm rồi quệt miệng:

-Tao muốn hợp tác với mày!

-Hợp tác như thế nào, kế hoạch của mày ra sao?

-Được thôi, tao sẽ nói kế hoạch cho mày biết để mày có thể suy nghĩ tường tận, vì nếu hợp tác với tao, mày sẽ chịu thiệt một tí đấy!

Dù đã mừng rỡ ra được phần nào kế hoạch của nó nhưng tôi vẫn muốn được nghe chính miệng nó trình bày lại kế hoạch với tôi để xem như sự nhất quán giữa hai con người chung một kẻ thù, hai bằng hữu chung một chí tuyến.

Nó kể rất rành mạch và rõ ràng từng chi tiết kế hoạch cho tôi biết, theo đó giai đoạn đầu của kế hoạch là tôi phải cách li khỏi trường học và với mọi người thân mà tôi biết để tránh liên lụy đến họ cũng như là để bảo toàn danh tính cho tôi vì để thực hiện kế hoạch này, tôi phải đóng vai một người khác, một thằng ăn chơi liêu lỏng thực thụ.

-Sao, mày đồng ý chứ?

-Việc này...chắc...tao cũng không chắc!

Tôi cắn môi lưỡng lự.

-Số điện thoại tao đây, khi nào mày quyết định thì nhắn tin cho tao. Tao sẽ sắp xếp cho mày vị trí phù hợp!

-Được, tao sẽ suy nghĩ lại!

-Ừ, tạm biệt!

-À mà khoan đã!

Nửa chừng nó ra khỏi cổng, tôi gọi với.

-Gì đấy?

-Mày với Hoàng Mai thế nào rồi?

-Hề, chỉ còn một trở ngại duy nhất là thằng Nghĩa thôi!

Nó chào tạm biệt rồi lại bịt khẩu trang, đội chiếc nón kết vào xoay vòng chiếc pê đan đạp xe rồi khỏi nhà tôi.

Về như nếu thằng Nghĩa bị hạ gục, sẽ có rất nhiều lợi ích kéo theo. Ngọc Lan sẽ được tự do, thằng Vũ sẽ đến với Hoàng Mai và những người thân xung quanh tôi cũng được an toàn nữa.

Cuối cùng sau một đêm trăn trở, tôi đã đi đến quyết định cuối cùng, đương nhiên tôi đã quyết định sẽ hợp tác với thằng Vũ, đó chính là nguyên nhân tôi bạo gan đánh thằng Nghĩa bầm dập đến thế, đã ra đi thì phải ra đi cho oanh liệt mà.

Trở lại với thời điểm tôi đánh thằng Nghĩa, sau khi ba của nó tức là thầy hiệu trưởng kịp thời đến ngăn cản, tôi được mời lên văn phòng làm việc. Kì này thầy hiệu trưởng có vẻ rất nghiêm túc, ông mời cả cô Thanh chủ nhiệm lớp tôi và cả lớp trưởng 10A4 Lam Ngọc nữa. Phải đối diện với khuôn mặt sát khí của Lam Ngọc là điều tôi sợ nhất, tôi đã làm trái với lời dặn của nàng thì làm sao tôi dám nhìn mặt nàng được.

Khi Lam Ngọc đi vào văn phòng cùng với cô Thanh, tôi chỉ dám nhìn xuống đất chứ không dám nhìn mặt bất cứ ai. Khi đi ngang tôi, nàng khựng lại một tí, chắc là đang nhìn vào cái bản mặt lấm lét của tôi lúc đó mà trách thầm vì tôi đã trót nuốt lời hứa một cách ngang nhiên.

Khi hai người đó ổn định chỗ ngồi đối diện với thầy hiệu trưởng, tôi mới dám ngược lên quan sát tình hình.

Lam Ngọc giờ này sắc mặt coi bộ đang rất giận dữ. Nàng cứ cau mày xoay xoay cây viết giữa các ngón tay mà nhìn về khoảng không trước mặt như đang suy nghĩ điều gì đó. Một hành động mà khi lâm vào tình cảnh khó khăn, nàng mới biểu lộ.

-Như tôi đã nói rồi đấy, trò Phong vô cớ đánh người nếu chiếu theo nội quy thì phải bị đình chỉ học ít nhất một năm

-Thầy phải suy xét lại vụ việc kĩ chứ ạ, nếu chỉ dựa vào những gì mình thấy không thôi thì chưa thể quyết định vội được!

-Cô Thanh nói thế chẳng phải là đang ám chỉ tôi vu oan cho trò Phong à?

-Tôi không có ý đó, chỉ là phải xét xử lại vụ việc qua lời kể của người trong cuộc đã!

-Muốn thế chứ gì? Nghĩa, trình bày cho cô Thanh nghe xem đã xảy ra việc gì giữa hai đứa nào?

-Dạ, thưa là em Phong em ấy có về cay cú khi con hay đi chơi với Lanna ạ?

-Lanna? Bí thư chị đoàn lớp cô phải không Thanh?

-Dạ phải!

-Thực sự thì con đi nhiều với Lanna không phải là đi chơi hoàn toàn đâu ạ, còn một số công việc đoàn mà con giao cho Lanna phụ trách nữa. Ấy thế mà em Phong lại nổi lòng ganh ghét nhiều lần đe dọa đánh con nữa ạ!

-Thế sao kì này Phong lại đánh em thế?

-Dạ là lúc sáng Phong bị một đám học sinh chọi đầu nên xuống phòng y tế xin tắm rửa, gặp con ở đó hỏi thăm mấy câu mà em ấy đã đánh con rồi!

-Đồ nói dối!

Lam Ngọc bực tức đứng phắt dậy hét vào mặt thằng Nghĩa làm nó giật mình bật ngửa ra sau.

-Trò Ngọc, tôi nhắc em lần đầu phải giữ trật tự! Tôi có nghe nói lúc sáng em đã có những hành động quá lố, giờ lại muốn làm loạn nơi này à?

-Dạ, em xin lỗi!

Nàng thờ hất ngồi xuống, mắt vẫn nhìn trừng vào thằng Nghĩa làm nó sợ hãi chẳng dám nhìn vào em dù chỉ một lần.

-Như cô Thanh đã thấy đấy, bí thư đoàn trường Nghĩa đây xưa giờ nổi tiếng là thật thà, ngoan hiền, không lý nào nó lại đi vu oan cho một người xa lạ đâu!

-Nhưng lời nói một chiều thì chưa thể chứng minh được gì đâu ạ, phải nghe lời giải thích của Phong đã!

Rồi cô quay sang tôi với giọng khản khản:

-Phong, em giải thích mọi việc rõ ràng đi!

Tất cả mọi ánh nhìn giờ này đều đổ dồn vào tôi, đương nhiên cả Lam Ngọc cũng thế. Nàng nhìn tôi với đôi mắt trông chờ, trông chờ một lời giải thích, một lời biện minh từ tôi rằng tôi không cố ý đánh thằng Nghĩa, tất cả mọi việc chỉ là do tôi không kiểm soát được bản thân, tôi sẽ xin lỗi thằng Nghĩa và mọi chuyện sẽ được giải quyết trong êm đềm.

Nhưng tôi không phải là người dễ nhún nhường trước bất cứ ai, nhất là khi tôi đang thực hiện kế hoạch của mình thì để gì tôi chịu khuất phục thằng Nghĩa như thế chứ. Thế nên tôi nhếch môi trừng mắt nhìn thằng nó:

-Phải, những lời thằng Nghĩa nói là thật, tôi muốn đâm vào cái bần mặt đáng ghét đó...

-Phong... im ngay!

Lam Ngọc đột nhiên đứng dậy trừng mắt nhìn tôi đầy căm phẫn.

-Trò Ngọc, tôi nhắc lần cuối cùng nhé không được mất trật tự trong này, còn một lần nữa đừng trách tại sao tôi hạ hạnh kiểm!

Mặc dù vẫn còn giận tôi lắm, nhưng nàng đành ngồi xuống cắn môi lườm tôi không ngời một chút nào. Tôi biết trong lòng nàng lúc này đang nghĩ gì chắc nàng giận tôi lắm. Trước mặt nàng tôi còn vênh vào tự nhận tội thế kia mà. Nhưng đây là kế hoạch, tôi không cho phép bất cứ ai làm trở ngại nó ngay cả người thân của tôi.

Nghe được những lời thú tội của tôi, thằng Nghĩa càng khoái trá, nó liên tục đốc thúc ba nó phải đuổi học tôi cho bằng được. Còn thầy hiệu trưởng cũng y như con trai mình, găm gực kìm vào biên bản đình chỉ học không một chút ngần ngại.

Tuy nhiên, cô Thanh vẫn chưa hết hi vọng. Cô tiếp tục nài nỉ thầy hiệu trưởng khiến tôi cảm thấy rất áy náy:

-Thầy à, trò nó tuổi nhỏ vẫn chưa hiểu hết tính chất của sự việc, thầy giảm nhẹ tội cho nó đi ạ!

-Không được, như thế sau này tôi lấy ai làm gương để những đứa khác noi theo đây?

-Thưa thầy, cô Thanh nói đúng đấy ạ! Dù sao đây là lần đầu tiên bạn Phong phạm lỗi, hãy cho bạn ấy một cơ hội sửa sai đi ạ?

Lam Ngọc cũng sốt sắng năn nỉ thầy hiệu trưởng cùng cô Thanh.

Được hai người năn nỉ như thế thầy hiệu trưởng cũng lưỡng lự chưa kí chính thức vào giấy thôi học của tôi. Có lẽ ông cũng không phải là người quá nhẫn tâm, chỉ là do tôi đánh con trai ông ấy nên nhất thời ông ấy mới nhất thời nổi cơn giận dữ lên thôi.

Sau một lúc thuyết phục, thầy hiệu trưởng cũng đi đến quyết định cuối cùng:

-Thôi được rồi, trò Phong đánh nhau trong trường, nếu chiếu theo nội quy phải đuổi học 1 năm. Nhưng vì đây là lần đầu phạm tội, và lại còn 2 tuần nữa là thi rồi tôi cũng không muốn làm khó. Vậy nên tôi sẽ đình chỉ học trò Phong 1 tuần để trò có thể tự suy nghĩ lại bản thân, trò có đồng ý không Phong?

-Thầy hỏi kia, đồng ý đi Phong?

Lam Ngọc nhìn tôi khần khoản như thăm mong tôi đừng có một hành động nào quá lỗ nữa. còn về phía tôi, xét thấy 1 tuần cũng đủ để tôi giải quyết sự việc nên chẳng cần làm căng gì thêm, tôi hít một hơi thật dài nghiêm giọng:

-Dạ thưa em đồng ý, cảm ơn quyết định của thầy!

-Thế nhé, chính miệng trò Phong đã nói thì không được thay đổi nữa đâu! Phong có thể học hết ngày hôm nay, ngày mai phải thực hiện theo theo hình phạt đấy! Còn bây giờ tất cả trở về lớp đi!

Thế là buổi xét xử kết thúc. Bị đình chỉ học một tuần lễ là hình phạt dành cho tôi, và cũng là ngần ấy thời gian cho tôi để thực hiện kế hoạch. Nhưng trước khi thực hiện điều đó, tôi phải đối mặt với một thử thách lớn, đó là Lam Ngọc và những người thân của tôi, họ không biết tôi đang thực hiện kế hoạch của mình, chỉ đơn thuần cho rằng tôi đánh người và tôi bị đình chỉ học. Cho nên trong suốt quãng đường đến lớp, Lam Ngọc cứ dò hỏi tôi:

-Phong, giải thích cho Ngọc biết, vì sao lại đánh thằng Nghĩa thế hả?

-Không vì lí do gì cả, thích là đánh!

-Chẳng phải Phong đã hứa rồi sao?

-Ừa, thì hứa nhưng tức lên ai mà nhớ đâu!

-Phong... đứng lại cho Ngọc!

-Việc gì phải đứng?

-Đồ thất hứa!

-Ừ đấy!

-Đồ phụ bạc!

Đến câu này, tôi chợt giật thót đứng sững lại. Câu nói đó như bóp nghẹt trái tim tôi thờ không ra hơi, cả người tôi như có một luồng điện cực mạnh chạy rần rần đến tê tái. Tôi quay lại, Lam Ngọc giờ đang nhìn tôi với ánh mắt hờn dỗi còn hơn lúc sáng. Nàng lườm tôi mà hai khoé mắt cứ roi hừng hờ những giọt nước lóng lánh.

Tôi biết, Lam Ngọc không phải là người mau nước mắt, trái lại nàng còn rất kiên cường, cứng rắn. Đến việc bị tát son mà nàng còn chưa khóc thì đủ biết nàng là người mạnh mẽ đến đâu rồi. Nhưng lần này nàng lại khóc, lần khóc này cũng như những lần khác, đều là vì tôi. Vì chính bản thân tôi quá lạnh nhạt với nàng nên đã làm nàng đau lòng, đau đến phát khóc.

Tự dưng theo bản năng mách bảo, tôi từ từ tiến đến gần nàng, đưa tay quệt đi hàng nước mắt còn ráo hoảnh trên khoé mắt. Nhưng Lam Ngọc đã gạt tay tôi ra thẳng thừng:

-Muốn đi đâu thì đi đi!

-Phong xin lỗi!

-Ai cần, Phong muốn tự làm theo ý mình mà!

Tôi khẽ cười, cười cái sự giận dỗi trẻ con của Lam Ngọc. Nhưng rồi tôi nhanh chóng trở lại với chính mình, áp sát vào tai nàng tỏ vẻ:

-Ngọc à, không phải Phong cố ý phá bỏ lời hứa đâu, mọi chuyện đều có nguyên do cả!

-Nguyên do gì?

-Nó nằm trong một kế hoạch đã được vạch trước!

-Kế hoạch gì vậy, cho Ngọc tham gia được không?

-Không được đâu, vì đảm bảo tính tuyệt mật nên càng ít người biết càng tốt, và lại kế hoạch này cũng không cần nhiều người!

-Nhưng Ngọc muốn giúp Phong!

-Phong ôn mà, chỉ cần Ngọc hứa không nói với ai về kế hoạch này thì đã giúp Phong khá nhiều rồi, tuyệt đối đừng để bất cứ ai ngoài Ngọc biết nhé!

-Ừ, Ngọc hứa mà!

Thế rồi tôi lại lấy tay lau đi hàng nước mắt của nàng, lần này nàng đã yên vị để tôi quệt chúng đi không còn kháng cự nữa. Bây giờ trông nàng dễ thương hơn bao giờ hết, về mặt e thẹn khi được tôi quệt nước mắt nhìn huyền hoặc vô cùng, cứ muốn nựng vào má một phát nhưng lại sợ cụt tay nên thôi, kèm chế một tý vậy.

-Giờ tụi mình vào lớp nhé!

Tôi nở nụ cười rạn rờ như sưa đi nét đượm buồn trên mặt nàng cũng như tự trấn an mình phải cố gắng hết sức vượt qua cuộc thử thách đầy cam go trước mắt này. Theo kế hoạch, tôi sẽ tự thân mình làm tất cả, thằng Vũ chỉ trợ giúp được phần nào. Nếu bây giờ tôi không động viên mình, thì còn ai có thể động viên tôi ngay lúc này đây?

Thằng Toàn đã nói rằng nếu muốn hạ gục thằng Nghĩa thì đầu tiên là không được động chạm đến tay chân, vì nếu động chạm đến tay chân thì chỉ khắc chế nó được một khoảng thời gian, sau đó nó sẽ trả thù lại gấp bội lần. Chỉ có tìm mọi cách nắm được đảng cán của nó mới mong nó không tác quái tác quái nữa qua đó sẽ khiến nó im miệng luôn. Cho nên hợp tác với thằng Vũ kì này, tôi chỉ nhắm đến tìm bằng chứng để hạ gục nó một lần và mãi mãi, sẽ không có một thằng Nghĩa ngông cuồng nào còn hiện diện trong trường này như tôi đã từng làm với thằng Vũ trước đây.

Ngày hôm sau là ngày tôi chính thức nghỉ học, cảm giác được thức dậy sớm hằng ngày không còn nữa mà thay thế vào đó là cảm giác hụt hẫng khi tỉnh giấc và nhìn lên đồng hồ giờ này đã 7-8h sáng. Tôi thức dậy, tự pha cho mình một ly cà phê, đương nhiên nó vẫn là cappuccino và ăn nhẹ cùng với tô mì gói coi như là đã hoàn thành xong buổi sáng đạm bạc.

Sau khi ăn xong, tôi vòng xe ra tiệm hớt tóc đầu đường để dọn lại quả đầu theo yêu cầu của kế hoạch đặt ra, vì nếu để quả đầu cũ, thế nào tôi cũng bị phát hiện thôi. Nhưng để chọn cho mình một quả đầu ưng ý thì không phải là dễ, tôi muốn một kiểu tóc vừa đảng hoàng lại vừa dân chơi nhưng nghĩ mãi ra kiểu nào vừa lòng cả, những kiểu ông thợ hớt gọi ý cho tôi toàn là những kiểu người ngoài hành tinh từ đầu xuống, hớt kiểu đó quê chẳng để đâu được.

Thế rồi chọn đi chọn lại, tôi cũng chọn được một kiểu tôi cho là bình thường nhất, kiểu mỏng gà. Dùng tông đơ đẩy gọn hai bên rồi giữa đầu cho tóc dựng đứng lên, nom nó không quá dị hợm nhưng lại đảm bảo tính dân chơi phở chợ, chuẩn bụi đời!

Hớt tóc xong thì tôi lại tiến hành những khâu hóa trang tiếp theo. Chiếc khẩu trang đen tôi chỉ dùng để đeo khi vào bệnh viện, này sẽ là vật bất ly thân với tôi trong kế hoạch của thằng Vũ kì này, cả chiếc nón kết đen tôi mới mua mấy tuần trước nữa, cả hai từ đây sẽ là chiến hữu đồng sinh cộng tử với tôi kể từ giây phút này.

Địa điểm tôi hẹn gặp thằng Vũ là ở một quán cà phê lụp xụp nằm ở Nhà Bè. Khi tôi đến nơi, đã thấy thằng Vũ và một số người khác ngồi sẵn ở đó từ lúc nào. Trong số đó, còn có cả thằng Nghĩa, kẻ đối địch với tôi ở thời điểm hiện tại. Thấy cả bè lũ bọn nó ở đây, tôi cũng có chút hồi hộp, tuy rằng đã hóa trang nhìn giống bụi đời nhưng tôi vẫn không thể nào giấu nổi vẻ lo lắng khi đối diện với tụi nó. Trên đường đi mà tôi cứ nuốt khan ừng ực, thờ không ra hơi.

May sao, thằng Vũ đã chủ động chạy ra đón tôi vào tránh tình cảnh tôi ngẩn tò tè ngoài quán chả biết gì:

-À xin giới thiệu anh, đây là đàn em mới chiêu mộ được của em, nó tên là Long, đánh đấm cũng khá lắm đó!

-Ồ ề anh mày em!

Nó nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi tấm tắc:

-Chà, cũng có cốt cách ghê chứ! Nhưng sao mà nó bịt khẩu trang thế, gỡ ra cho anh mày xem mặt chứ!

-À hà, mặt của nó hồi đó bị người ta tạt axit nên trông ghê lắm, phải suốt ngày đeo khẩu trang đấy ạ!

-Ừ, thế thôi tao không miễn cưỡng! Nhưng muốn làm thân cận của tao thì phải chứng tỏ sự trung thành một chút đã!

-Chứng tỏ thế nào hả anh? Nó là do em giới thiệu mà, đương nhiên là trung thành rồi!

Thằng Nghĩa dốc một ngụm nước rồi ôn tồn:

-Đời chả tin được thằng nào đâu em, phải thử lửa nó đã!

- Thế anh muốn thử lửa thế nào ạ?

- Cũng không có gì đặc biệt, chiều tan mai tan học đi theo anh ra bãi cát ở quận 7 đi!

- Ở đó có gì ạ?

- Đạo gần đây có mấy thằng trẻ trâu ở đó cứ lâm le đòi đánh anh, nếu chú mày biết đánh nhau thật thì ngày mai đi theo anh ra ngoài đó, được chứ?

- Ô, lỡ nó đông quá thì sao ạ?

- Đét sợ đi, anh chỉ thử võ chú mày thôi, còn thằng Vũ vẫn đi theo từ xa mà!

- Dạ vậy chiều em đợi sẵn ở sân cát được không ạ?

- Ờ, thế cũng được! mặc công chú mày đợi ở cổng người ta lại đi nghỉ!

- Dạ vậy em về trước! Mai gặp lại!

Chào tạm biệt xong tôi ra về. Thằng Vũ cũng theo ra tiễn tôi một đoạn:

- Coi như bước đầu đã xong rồi! Thằng Nghĩa nó không nhận ra mày! Chỉ cần mày làm tốt nhiệm vụ ngày mai nữa là xong!

- Ừ, tao biết rồi! Bye mày, tao về trước nhé!

- Ừ, bye!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Làm thân cận bảo vệ cho thằng nghĩa cũng không phải là khó nhưng chắc là sẽ mệt bởi vì với cái tính ngông cuồng của mình, ắc hẳn sẽ có rất nhiều kẻ thù trong và ngoài trường muốn lâm le oánh cho nó bầm dập. Đúng là làm người xấu tuy có sống dai thật nhưng cuộc đời sẽ không suông sẻ tí nào, nhất là đối với thằng Nghĩa này, tuy tôi không biết nó sẽ vênh vào được bao lâu nhưng tôi biết kết cục của nó sẽ không bao giờ tốt lành, vì chính tay tôi sẽ đim nó xuống tận đáy xã hội.

Nhưng việc đó chắc vẫn còn xa lắm, vì bây giờ tôi chỉ đang thử việc với nó, nếu hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ kì này tôi sẽ được nó tin dùng còn không thì coi như công bỏ học đồ sông đồ biển. Nhưng với thành tựu hơn mười năm học võ của mình tôi tin chắc sẽ dễ vượt qua thôi, dù gì mấy thằng ở chỗ sân cát này toàn là những thằng trẻ trâu đi đá banh, thả điều. Cùng lắm là mấy thằng to xác, mập ục có tý sức thích làm đại ca chứ chẳng bao giờ có kĩ năng gì ở đây cả.

Dừng xe đợi gần sân cát một lúc lâu, thằng Nghĩa cũng đi bộ linh kinh ngang đấy. Ngay tức khắc, có 2 thằng từ sân cát chạy ra chặn đường thằng Nghĩa. Hai bọn nó có vẻ dữ dằn lắm, cứ liên tục chỉ vào mặt thằng Nghĩa như đang chửi rủa điều gì đó, còn thằng Nghĩa thì vẫn thản nhiên đáp chuyện lại.

Chừng lúc sau như chịu hết nổi cái thói vênh vào của thằng Nghĩa, tụi nó tức tối xách cổ áo nó lên chuẩn bị đánh đến nơi. Chỉ chờ có thế, tôi kéo chiếc nón kết sụp xuống để che mặt rồi chạy đến bẻ tay của thằng kia khỏi cổ áo của thằng Nghĩa rồi bồng thêm một đám thằng vào ngực khiến nó thoái lui:

- Mày là thằng nào, sao dám xen vào chuyện của tụi tao?

Khi giọng nói đó cất lên tôi chợt giật thót lia mắt nhìn hai thằng đó. Không thể lầm vào đâu được đó chính là thằng Bình với thằng Tú. Sao hai tụi nó lại kiếm chuyện với thằng Nghĩa chứ? Bây giờ tôi biết làm sao đây, tôi không thể xuống tay với anh em chí cốt hơn 5 năm của mình được. Nhưng đứng trước việc phải bảo vệ thằng Nghĩa, tôi không thể không đánh.

Bí cách tôi, tôi tìm kẻ hoãn binh làm khác tiếng mình:

- Tụi bây làm làm gì mà đánh người này!

- Thằng đó làm bạn của tụi tao bị đuổi học, không tìm nó thanh toán thì tìm ai! Mày tốt nhất nên tránh ra một bên đi!

Mặc dù cảm thấy rất vui vì tụi bạn của mình đi trả thù cho mình, nhưng trong tình cảnh này tôi hoàn toàn không muốn chút nào. Cú đâm vào ngực của nó

lúc này tôi còn cảm thấy xót tay, huống hồ chỉ một lát đây nếu tụi nó không chịu lui, tôi sẽ đánh thật, mà đánh thật thì thế nào cũng có chấn thương xảy ra, tôi không thể lựa chọn khác.

-Giờ mày sao? Có tránh ra cho tụi tao xử thằng kia không?

-Tụi bây về đi, trước khi quá muộn!

-Láo à?

Vừa nói thằng Bình vùng vằng lao đến tôi nhanh như cắt.

Hai thằng này đã đi chinh chiến với thằng Huy nhiều năm nên rất có kinh nghiệm thực chiến, đã biết là thằng Bình, khi lao vào tôi nó đều nhắm những chỗ hiểm mà đâm đá túi bụi vào như mặt, bụng, hông làm tôi khá chắc vật để đỡ đòn. Đã thế lại cộng thêm thằng Tú rất giỏi việc yểm trợ nên hai thằng nó cứ liên tục thay phiên nhau công kích làm tôi trúng đòn vào ngực chơi với bước lui.

-Sao thế, không xử được à? Cần anh mày gọi thằng Vũ đến phụ không?

Thằng Nghĩa tặc lưỡi khiêu khích tôi.

-Không đâu, hai thằng này một mình em thôi!

Điều đầu tiên khi bị đánh hội đồng là phải nhắm vào thằng chủ chốt mà đánh. Nếu không thì phải đánh thằng yếu hơn để loại bỏ càng nhiều đối thủ càng tốt. Hai thằng Bình và Tú không có thằng nào là chủ chốt cả cho nên tôi lựa chọn cách thứ hai, đánh thằng yếu hơn, đó là thằng Tú.

Khi hai thằng lao vào, tôi liền gồng người chịu một đòn từ thằng Bình vào vai rồi thuận đà hất mạnh nó bật lùi về sau trực tiếp vô hiệu hóa nó được một khoảng thời gian. Trong 1 tích tắc đó, tôi nắm ghì lấy tay của thằng Tú, lợi dụng đà đâm tới của nó kéo giật về tọng vào ngực nó một đấm mạnh khiến nó bật lùi ngã bệt ra đất.

Chỉ ngay sau đó, thằng Bình lại lao lên. Nhưng lần này không có sự hậu thuẫn của thằng Tú, những đòn đánh của nó nhìn lạc lõng, không có một chút đe dọa nào đối với tôi. Nó tung bao nhiêu đòn, tôi đánh bật ra bấy nhiêu, tiếng tay khua nghe đến chát chúa.

Nhưng thằng Bình không tấn công được lâu. Những đòn đánh của nó đã thấm mệt nên dần mất tốc độ. Chỉ chờ có thế, tôi đánh một đòn nhá vào bụng rồi nhanh chóng rút về làm nó hoảng hồn đưa tay xuống dưới che chắn nhưng ngay sau đó tôi tọng ngay vào mặt nó một đấm tới trời khiến nó bước vài bước về sau ngồi bệt xuống đất thờ dốc.

-Mày...loại võ của mày đánh sao giống thằng...

“Chát...”

Tôi hoảng hồn lao đến tát thằng Tú một bộp tai khiến nó ôm mặt lăn cù ra đất.

Nhất định là đánh nhau với tôi đã lâu, bọn nó đã quen những chiêu thức tôi thường dùng nên khi tôi đánh, bọn nó đã nhanh chóng nhận ra ngay. Nếu lúc này tôi không phản ứng kịp thời chặn thằng Tú lại thì chắc nó đã làm lộ tôi ra rồi cũng nên.

Xét thấy người bu ngày một động nên tôi lấy cớ đó dẫn dụ thằng Nghĩa đi chỗ khác để tránh dè dặt lắm mòng:

-Bọn nó đã bị em hạ gục hết rồi đấy anh, bây giờ anh đi đi để tránh người ta dị nghị!

-Ồ hề hề, chú mày đánh khá đấy! Chiều mai đến quán cà phê cũ gặp anh mày nhá!

-Dạ được, em nhớ rồi!

Thằng Nghĩa bước đi, tôi cũng dong xe nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Để lại thằng Bình và thằng Tú vẫn ngồi thẫn thờ ở sân cát mà chưa hiểu chuyện gì đang xảy đến với mình và cả cái người bịt khẩu trang kín mặt là tôi. Chắc chắn tụi nó sẽ rất đau, nhưng tôi bắt buộc phải làm thế, chắc chắn tôi sẽ đền bù lại với bọn nó sau khi kế hoạch thành công.

-Thằng Nghĩa thế nào rồi, nó có nói gì đến mày không?

Đi được một lúc, thằng Vũ bỗng từ đằng sau sánh ngang xe tôi.

-Mày lúc này chắc đã quan sát thấy rồi đấy! Tao đánh hai thấy đó, thằng Nghĩa khen tao làm tốt và hẹn chiều mai đến gặp nó!

-Thế thì mày thành công rồi đấy, nó có lẽ đã chịu thu nạp mày! Bước đầu kế hoạch như vậy đã thành công rồi!

-Thế bây giờ tao làm gì tiếp đây?

Nói đoạn nó móc trong túi ra một chiếc điện thoại và một cái máy ghi âm đưa tôi.

-Bây giờ mày đã là thân cận của nó. Chắc chắn mày sẽ được nó dẫn đi thực hiện mấy việc quan trọng. Mày dùng hai cái này để ghi lại làm bằng chứng đi, sẽ rất hữu dụng đấy!

-Được tao biết rồi!

-Ồ, vậy tao về đây! Có gì nhớ nhắn tin cho tao biết để kịp thời ứng biến, đừng tự ý hành động một mình đấy! Chúc mày may mắn!

Nó kéo nón, dong xe quành ngược trở về đường cũ

Cầm hai cái máy trong tay, tôi không biết là sẽ làm được gì với chúng. Thứ nhất tôi vẫn chưa rành về những thiết bị thế này, thứ hai là không biết thằng Nghĩa có dẫn tôi đi thực hiện những việc quan trọng hay không vì tôi chỉ mới được nó nhận vào, chắc chắn là sẽ cần có một thời gian để nó hoàn toàn tin tưởng tôi.

Nhưng xem ra tôi đã quá lo xa về điều đó, trong suốt những cuộc vui của nó ngoài trường, tôi đều có mặt và chứng kiến tất cả. Nhưng đó không phải là những điều tôi cần, tất cả những nơi nó dẫn tôi đến chỉ quanh quẩn vài tiệm cà phê nhỏ và những hoạt động nó thường thực hiện chỉ là ngồi tán phím với đám lâu la bên ngoài chứ không hề thực hiện một vụ bất chính nào khác.

Ngày thứ nhất của kế hoạch, tôi chỉ quay được cảnh nó đi đánh bài ăn tiền với mấy thằng khác qua chiếc điện thoại được cố định trong túi áo có đục một lỗ nhỏ đủ để camera của điện thoại xuyên qua.

Ngày thứ hai, nó tỏ chức nhậu nhẹt với đám đàn em của mình, trong đó có cả tôi.

Sang đến ngày thứ ba nó lại sai tôi đi chặn đường đánh một thằng nó ghét.

Đến ngày thứ tư, nó lại tụ họp đánh bài, ăn chơi các kiểu.

Ngày thứ năm và thứ sáu cũng tương tự thế.

Hầu như những ngày qua nó chỉ có ăn và chơi chứ chẳng hề có một động thái bất chính nào. Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang. Thời hạn đình chỉ học của tôi đã gần cận, nếu không nhanh chóng tìm cho ra chứng cứ buộc tội nó, kế hoạch của thằng Vũ sẽ bị phá sản, tôi sẽ phải trở về ghế nhà trường. Chưa kể, nếu thằng Nghĩa biết tôi nằm vùng bấy lâu nay, chắc chắn nó sẽ trả thù tôi, thậm chí còn liên lụy đến thằng Vũ và những người khác nữa. Tôi thật không dám tưởng tượng đến thảm cảnh đó, nó quá tầm tôi.

Cứ tưởng kế hoạch sẽ trôi về con số 0 khi ngày cuối cùng cũng đến. Nhưng đó chính là ngày chủ chốt, ngày định mệnh của toàn bộ kế hoạch mà tôi đã theo suốt từ đầu cho đến giờ phút này.

Ngày đó thằng Nghĩa cũng chỉ rủ tôi ra quán ngồi xem nó đánh bài với mấy thằng khác trong quán thôi. Nhưng lần này có lẽ vì đã thắng liên tiếp nhiều ván nên nó nổi hứng nói toẹt miệng những gì nó định làm cho chúng tôi biết. Và trong những ý định nó đã nói, có liên quan cả Ngọc Lan:

-Hề hề, tụi bây nghe nè! Tao đã mời được Lanna, nữ sinh xinh đẹp khối 10 trường tao đến đây đó!

-Ừa, tên sao giống nước ngoài vậy anh, nghệ danh hả?

-Không phải tên thiệt đó! Vì là con lai nên đẹp lắm!

-U cha, anh sướng ghê ta, quen với gái đẹp không à!

-Trời, anh mày mà! Có nhỏ xinh nào mà không ngã vào lòng anh mày chứ! Nhưng tao vẫn còn thấy thiếu thiếu lắm! Tụi bây nhìn đây!

Đột nhiên nó móc trong túi ra một thỏi si gum với nhãn hiệu rất lạ làm chúng tôi ngạc nhiên:

-Gi thế anh, si gum thơm miệng hả?

-Thơm miệng chỉ là tác dụng phụ thôi, tác dụng chính đã hơn nhiều!

-Ừa si gum còn tác dụng khác nữa hả anh?

-Hà hà, đây không phải là si gum thường, đây là si gum kích dục anh mày mới tìm mua được! Đảm bảo con gái mà ăn vào loại này khó có thể mà cưỡng lại đó, hề hề hề!

-Ồ, anh Nghĩa thiệt là xảo huyệt á nha, em hiểu ý của anh rồi, một lát có phải anh cho nhỏ Lanna đó ăn đúng không ạ?

-Đương nhiên là không phải ở đây! Anh sẽ dẫn nó đi tới nơi thích hợp, mời uống một ít nước có chứa thuốc an thần nhẹ, rồi cho nó nhai thêm cái này nữa, sắt thép cũng phải chảy thôi, há há!

Nghe nó kể tới đâu, máu nóng trong người tôi sôi sục đến đó. Trông cái bản mặt khó ưa của nó giờ này tôi muốn đâm cho nó một phát, không, một phát thì quá nhẹ, phải là liên hoàn đâm vào mặt mới hả dạ được. Nhưng nếu tôi đâm bây giờ sẽ phá vỡ cả kế hoạch ấp ủ bấy lâu nay, còn nếu không làm gì, Ngọc Lan sẽ bị thằng tạp chủng này làm nhục. Tôi thật không tài nào nghĩ ra cách gì cả.

Chừng một lúc sau, có một chiếc đạp điện dừng lại ở ngoài quán, chiếc đạp điện rất quen thuộc và cả người ngồi trên chiếc xe đó nữa. Đó chính là Ngọc Lan. Đúng như những gì thằng Nghĩa đã nói, nàng đã đến!

Sau khi dẫn xe vào chỗ giữ, nàng lò mò đi vào quán với những bước chân lạ lẫm. Ngay tức khắc thằng Nghĩa vội đứng dậy:

-Tụi bây đi làm việc của mình đi! Để tao tâm tình với em nó chút đã!

Nói rồi nó bước nhanh về phía Ngọc Lan, dẫn nàng vào chỗ ngồi một cách nhanh chóng. Bọn tôi vì tránh làm phiền nó nên đã sơ tán ra những bàn khác ngồi, vừa uống nước vừa quan sát.

Hôm nay Ngọc Lan không mặc váy như mọi thường mà thay vào đó là chiếc áo phông giản dị kết hợp với chiếc quần jean theo kiểu phổ thông. Cũng đúng, đi với loại người như thằng Vũ thì chẳng cần phải mặc đẹp làm gì, chỉ tỏ làm nó nổi máu dê lên thôi, nhất là khi mặc váy lại càng nguy hiểm.

Nhưng điều mà tôi lo nhất lúc này là kế hoạch hãm hại nàng của thằng Nghĩa. Nếu như không sớm tìm ra cách ngăn cản, nàng sẽ bị nó làm nhục thực sự chứ không phải trong tưởng tượng nữa. Chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi đã rung mình suốt ròi ly nước đang cầm trên tay. Nhưng may sao, ngồi một hồi, Ngọc Lan bỗng đứng lên đi về phía nhà vệ sinh của quán. Đây chính là cơ hội để tôi bí mật đi thông báo cho nàng biết, ngoài cơ hội này ra chẳng còn cơ hội khác nữa.

Mai phục một lúc lâu kể nhà vệ sinh, khi Ngọc Lan vừa bước ra, tôi liền kéo nàng vào một góc khuất để nói chuyện. Không ngờ rằng Ngọc Lan lại phản xạ nhanh đến mức khi tôi vừa nắm tay, nàng đã tung một đá vào bụng làm tôi trợn mắt ngã oạch xuống đất:

-Ai đó, sao lại bịt khẩu trang kín bít thế kia! Đang âm mưu gì hả?

Nghe nàng nói tôi mới sực nhớ ra chiếc khẩu trang thường ngày vẫn còn bám víu tên mặt tôi. Chả trách nàng lại nhìn tôi với ánh mắt lạ lẫm đến thế.

Tôi lật đặt ngồi dậy gỡ chiếc khẩu trang ra nói nhỏ:

-Là Phong đây! Ở ngoài này nói không tiện vào góc này đã!

Dù rằng kinh ngạc trước sự xuất hiện của tôi ở đây nhưng nàng vẫn theo tôi đi vào góc trong không một chút do dự

-Có chuyện gì vậy Phong, sao lại ở đây, còn ăn mặc tóc tai thế này nữa, đừng nói là phong...

-Đúng, Phong đang nằm vùng ở chỗ của thằng Nghĩa!

-Trời, Phong có biết việc này nguy hiểm lắm không? Lan đã bảo Phong không được tự ý làm việc rồi mà!

-Phong không có tự ý, mọi việc đều y theo kế hoạch của thằng Vũ đưa ra cả, Phong và nó đang hợp tác với nhau!

-Chỉ ít cũng phải nhắn cho Lan biết chứ!

-Thôi, bỏ qua chuyện này đi, không còn nhiều thời gian đâu! Nghe Phong nói đây, thằng nghĩa đang âm mưu xấu với Lan đó, nó sẽ cho Lan uống nước có chứa thuốc an thần rồi còn cho Lan ăn kẹo si gum kích dục nữa, mau rời khỏi đây đi!

Tuy nhiên trái lại với vẻ khẩn trương của tôi. Nàng tỏ ra rất thản nhiên như chưa hề nghe những lời cảnh báo đó:

-Phong đã thu thập được những gì trong mấy ngày qua rồi?

-Trời, lúc này mà còn...

-Lan hỏi nghiêm túc đấy!

-Thì chỉ toàn là những hoạt động vặt vãnh như đánh bài ăn tiền, nhậu nhẹt, đánh nhau! Nếu đem ra thì nó chỉ bị kỉ luật sơ thôi chứ chưa thể dùng những thứ này để hạ gục nó được!

Đột nhiên nàng móc trong túi xách ra một chiếc USB nhỏ:

-Đây là bằng chứng về việc ăn chặn tiền quỹ đoàn của thằng Nghĩa mà Lan đã thu thập được, Phong cất đi!

-Vậy là Lan cũng lên theo dõi nó à?

-Đương nhiên, đó chính là mục đích của Lan mà!

-Mà thôi bỏ qua chuyện đó đi, bây giờ Lan hãy rời khỏi đây ngay, thằng nghĩa sẽ hại Lan đó!

Tuy nhiên nàng vẫn bình thản:

-Không, Lan suy nghĩ lại rồi! Nếu dựa vào những chứng cứ trên sẽ không đủ để kết tội, chỉ có tận dụng cơ hội lần này để đim nó một lần và mãi mãi thôi!

-Sao, Lan tính làm gì nó?

-Lan sẽ giả vờ lọt vào kế hoạch của thằng Nghĩa, sau đó sẽ thông báo cho Phong biết địa điểm nó đưa Lan đến, việc của phong chỉ là gọi người đến bắt quả tang mà thôi!

-Nhưng lỡ không được thì sao?

-Hi, giá nào cũng được mà! Lan còn một bí mật chưa nói cho Phong biết đó, hãy tin Lan!

Trước khuôn mặt quyết đoán đầy tự tin đó, tôi chẳng thể làm gì hơn ngoài thở dài chấp nhận thực hiện kế hoạch mà Ngọc Lan đã đưa ra:

-Thôi được rồi, nhưng hãy cẩn thận, có gì phải báo cho Phong ngay! Giờ Phong ra ngoài trước!

-Chờ đã, cho Lan gửi. . .

Khi tôi vừa định di chuyển về chỗ ngồi, Ngọc Lan đã kéo tôi trở lại góc khuất. Nhưng hành động tiếp theo mới khiến tôi bàng hoàng.

Nàng bỗng đứng chụp lấy mặt tôi như kiểu tra khảo lúc trước nhưng lần này không một lời tra khảo, không một lời giễu cợt mà chỉ có đôi mắt xanh biếc của Ngọc Lan đang nhìn tôi một cách triu mến. Đôi môi nhỏ xinh của nàng từ từ rướn đến, càng gần. . .càng gần. Khi nó chạm vào đôi môi vụng về của tôi, tất cả mạch máu trong tim cứ như muốn nổ tung. Đầu óc tôi quay cuồng như uống cả mấy lít rượu.

Ngọc Lan đang hôn tôi?

Đó không phải là mơ, cảm giác rất thật, nó thật đến nỗi tôi có thể cảm nhận được sự mềm mại từ đôi môi của nàng, hương thơm dịu mát từ tỏa ra từ cơ thể nàng và hơn thế nữa, thân hình nhỏ nhắn của nàng đang chìm vào lòng tôi thật ấm áp, thật sát. Nó khiến tôi cảm thấy thật mê mẩn, rạo rực cứ muốn ôm lấy nàng thật lâu, cả thế giới lúc này dường như chỉ có tôi với nàng.

Phải rất lâu sau đó, khi Ngọc Lan chủ động đẩy tôi ra cảm giác say cuồng mới kết thúc. Nó khiến tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống đất, chẳng thể nói được một lời nào cho đến khi nàng lại chủ động mở lời:

-Phong đừng nghĩ nhiều nha, Lan chỉ không muốn mất nụ hôn đầu đời của mình với một người xấu xa như thằng Nghĩa thôi.

-Ừ. . .ừm. . .Phong. . .hiểu mà!

-Thôi, Phong về chỗ đi, kéo lại bị nghi ngờ đó! Nhớ nhận thông báo của Lan nha!

Và rồi nàng nhanh chóng quay về chỗ của thằng Nghĩa, còn tôi lại về chỗ của mình, tiếp tục quan sát từng cử chỉ lời nói của nó với nàng một cách sát sao. Nhưng tự nhiên tôi thấy có gì đó nhột nhột. Không phải là do kiến cắn hay con gì chít mà là cảm giác nhột nhột xung quanh tôi, nơi có 3-4 thằng đàn em của thằng Nghĩa ngồi cùng. Phía bên bàn kia là bàn của thằng Vũ, dường như nó đang ra ám hiệu gì đó với tôi, trông vẻ mặt căng thẳng lắm, mà ngặt nỗi tôi chẳng thể hiểu được nó đang ám chỉ việc gì nên mặt cứ ngây ra như tượng, hã hống suốt cả buổi.

Tình hình cứ tiếp diễn như thế một lúc cho đến khi Ngọc Lan nổi bước theo thằng Nghĩa đúng như những gì nó đã nói với bọn tôi. Ngay cả đến như vậy, những thằng đàn em của nó vẫn không noi lòng việc quan sát tôi bất cứ lúc nào, mọi nhất tĩnh nhất động của tôi, đều được bọn nó để ý rất kĩ lưỡng với cặp mắt thù địch không lẫn vào đâu được. Dù tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng chí ít tôi vẫn biết được chiều hướng của nó đang bất lợi đối với tôi.

Đặc biệt là lúc chiếc điện thoại của tôi réo lên báo hiệu tin nhắn đến, tất cả bọn chúng đều đồng loạt ngồi thẳng dậy nhìn tôi với đôi mắt sắc lẹm chừng như muốn đánh nhau đến nơi. Dù thế nhưng tôi vẫn cố gắng móc chiếc điện thoại ra thật khẽ để tránh làm kinh động đến bọn nó. Thế mà chỉ một dòng tin nhắn thôi, tôi đã phải hốt hoảng đến bần loạn cả tim.

Đó là tin nhắn của Ngọc Lan nhưng chỉ vồn vện hai chữ “Đại Nam”. Theo như tôi nhớ, nàng sẽ vờ sa vào kế hoạch của thằng Nghĩa sau đó sẽ thông báo địa điểm cho tôi biết, chẳng lẽ nó dẫn nàng đến Khu du lịch Đại Nam hay sao, nó quá xa, ở tận Bình Dương. Nhưng Ngọc Lan đã nhắn như thế thì đúng thật là nó đã dẫn nàng đến đó, tôi phải nhanh chóng đến đó ngay, không thể chần chừ.

Tuy nhiên, vừa đứng lên xin phép ra về thì mấy thằng đàn em của nó cũng đứng lên theo:

-Mày đi đâu đấy?

-Tao đi về, anh Nghĩa đã đi rồi, còn ở đây làm gì?

-Giao hết bằng chứng ra đây, muốn đi đâu thì đi!

-Tao không hiểu tụi bây nói gì?

-Đừng có láo, anh Nghĩa đã biết hết tầy thật của mày, ngày cả việc lúc nãy mày làm với nhỏ Lanna, cả bọn tao đều biết!

Tôi bỗng giật thót trước những gì bọn nó nói. Nếu đúng thật là như thế thì thằng Nghĩa đã biết tôi đang nằm vùng rồi sao, nó biết từ lúc nào kia chứ, có phải là lúc tôi quay lên nó hay không? Nhưng gạt điều đó sang một bên đã, vì lúc này Ngọc Lan đang trong tình thế khẩn cấp, nếu tôi không nhanh chóng đến tiếp ứng, nàng sẽ bị thằng Nghĩa làm hại mất. Không, tôi sẽ không bao giờ để việc đó xảy ra, chí ít là khi tôi còn sống trên cõi đời này!

Trước tình thế bị bủa vây bởi tụi lâu la của thằng Nghĩa, tôi cũng chẳng sợ gì mà nói huy tẹt cho tụi nó biết:

-Ừ đấy, tao trà trộn làm người của tụi bây đấy, thì thế nào?

Nhưng ngó sang bàn của thằng Vũ, thấy nó đang lắc đầu và đưa mười ngón tay lên với tôi. Lại là một ám hiệu khác của nó, nhưng tôi chẳng thể nào hiểu được nó đang ám chỉ điều gì, tôi sẽ bị chặt cả mười ngón tay chăng? Không bao giờ, cái lũ này chỉ là lũ tép rêu thôi, thực tế bọn nó chẳng thể nào ngăn cản được tôi đi cứu Ngọc Lan.

-Bọn bây nghĩ là bọn bây có thể cản được tao sao?

-Sao lại không? Cho dù mày có giỏi võ cở nào cũng không chơi lại bọn tao đâu!

Vừa nói bọn nó vừa rút trong chiếc balô đựng kế bên ra mấy cái ống tuýp bằng sắt to đùng, sáng lóe!

-Đủ chơi mày chưa oắc con, bấm mày ra bã còn được đấy!

-Tao thách bọn bây!

Vừa nói, tôi vừa xuống tấn thủ thế, đi vòng quanh bọn nó thám thính. Thật sự thì tôi chưa đi đánh với tụi này lần nào, mọi phi vụ thằng Nghĩa đều giao cho tôi làm, nên bây giờ tôi không biết được thực lực bọn nó, nhưng trái lại bọn nó lại biết rất rõ trình độ của tôi đến đâu nên rất khó để tôi bắt đầu cuộc chiến. Chưa kể trước mặt tôi có đến 4 thằng to cao đang cầm vũ khí, khó khăn lại càng chồng chất khó khăn.

Đột nhiên một thằng trong số bọn nó lao lên:

-Thằng này để tao được rồi, bọn bây ở đó mà coi đi!

Nó lao lên rất nhanh, vung ống tuýp tứ tung làm tôi phải lùi lại dịch người hết sức có thể mới né được những đòn loạn xạ của nó. Nếu cứ tiếp tục tình hình thế này tôi sẽ chẳng thể nào đụng đến nó được, thậm chí sẽ có thể trúng đòn bất cứ lúc nào, đến lúc đó hại nhiều hơn lợi. Chỉ bằng liều mình đỡ một cú rồi bật lại nó nhanh gọn lẹ, tôi còn có cơ hội hơn.

Nghĩ thế khi thằng kia vung ống tuýp, tôi cung tay đỡ một đòn chát chúa đến co giật cả cơ. Đau thế nhưng tôi vẫn nghiêng răng chụp lấy cây ống tuýp rồi vung sức tọng vào mặt nó một đấm trời giáng làm nó loạng choạng ôm mặt mà bỏ lại cây ống tuýp về tay tôi.

-Thằng ngu, mày lao lên làm gì để nó cướp vũ khí thế hà, tránh ra một bên!

Ba thằng còn lại tức tối đập tên đó sang một bên rồi đồng loạt tiến đến gần tôi với chiếc ống tuýp trên tay nhìn lạnh cả sống lưng. Mặc dù tôi đã có vũ khí trên tay nhưng tay trái của tôi đang nhức nhối lên từng cơn đau buốt do việc đỡ đòn của thằng đó lúc nãy lên tôi chẳng còn linh hoạt như lúc trước được, cứ mỗi lần cử động là mỗi lần đau nhói.

Bọn nó cứ tiến, còn tôi cứ lui cho đến khi tôi đụng một vật cản sau lưng:

-3 đánh 1, không thấy nhục à?

Tôi hốt hoảng xoay về phía sau, đó chính là thằng Vũ. Nó cũng đang cầm trên tay một chiếc ống tuýp to đùng, mặt đang đỏ sạm khí:

-Mày làm gì thế Vũ, cùng phe với thằng Phong à?

-Cũng không hẳn là đúng, nhưng cũng không hẳn là sai?

-Mịa, bọn tao không cần biết! Mày đứng ở phía của nó tức là đối địch lại với bọn tao, đều phải bị xử như nhau hết!

-Đề xem!

Nói rồi bọn nó xông lên với chiếc ống tuýp lên tay.

Ba đánh hai, nếu là thằng Toàn hoặc Lam Ngọc thì tôi có thể an tâm mà đánh đấm tùy ý vì hai người này đã xuất thân nhập ma rồi, nhiều khi còn tranh luận phần của tôi nữa không chừng. Nhưng với thằng Vũ thì lại khác. Trong lúc đánh nhau, tôi liên tục phải yểm trợ cho nó mọi lúc vì thằng Vũ không có võ, đánh nhau với bọn cao to hơn thì đương nhiên nó sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Và người đỡ cho nó cái khó khăn đó chính là tôi.

Hết đỡ đầu này, đầu nọ rồi lại đến đỡ dùm cho nó, tôi cứ như cái chong chóng xoay vòng giữa nhịp độ đánh nhau nhanh kinh hồn, tiếng ống tuýp va vào nhau nghe chát cả lỗ tai. Nhưng rồi điều tôi không mong muốn nhất cũng đã đến, trong lúc tôi còn đang loay hoay xoay sở với hai thằng to cao bên này thì thằng Vũ phía bên kia đã bị dính đòn ống tuýp ngã sập xuống đất. Ấy thế mà nó còn chưa định thôi, khi thằng Vũ đã bị dính đòn, nó còn có ý định phang thêm cho thằng Vũ một đòn nữa khiến tôi phải hốt hoảng lao đến đỡ ngay cho nó.

Lợi dụng lúc đó, hai thằng còn lại bỏ ngay 2 gậy vào người tôi đau kinh khủng. Cơ bắp tôi giật liên hồi vì đau đớn, cuối cùng tôi cũng phải gục ngã, nằm phệt ra cả mặt đất. Hai bà vai tôi tê dại đi chẳng còn cảm giác được gì.

-Tao xin lỗi, làm vương bạn mày rồi!

Thằng Vũ hỗn hĩnh ôm vết thương.

-Xin lỗi cái gì, nếu không có mày tao cũng không đánh lại 3 thằng nó đâu!

-Ừây, chắc số tao làm đại ca không được rồi!

-Đàn em mày đâu, sao hôm nay mày đi có một mình thế?

-Tao không dự tính trước tình huống này!

-Im đi, đã bị đánh còn lảm mồm!

Bọn đàn em thằng Nghĩa quát lớn.

-Bọn mày không sợ người ngoài đề ý sao?

-Cái quán này được anh Nghĩa bao hết sáng này rồi, bọn bây chịu khó đợi cho đến khi anh Nghĩa hoàn thành xong kế hoạch nhé!

-Lũ khốn, mày dám... .

-Chống cự à?

Tôi tức tối định nhồm lên thì bọn nó đã vung gậy đánh vào tay tôi đau tê tái.

-Bọn bây ngu lắm, tưởng anh Nghĩa không biết kế hoạch của bọn bây à? Trúng mà dám chơi với đá, không biết lượng sức!

Với lợi thế nắm trong tay, bọn nó mặc nhiên sỉ vả tôi và thằng Vũ một cách thậm tệ. Bọn tôi chỉ biết cúi mặt để bọn nó làm thế mà chẳng thế nào chống trả dù chỉ một lời. Tôi và nó đã thấm mệt do bị đánh cả rồi, nếu bây giờ bị bọn nó đánh nữa, tôi e là sẽ chẳng chịu được bao lâu. Chẳng lẽ tôi đành phải để Ngọc Lan rơi vào tay của thằng Nghĩa một cách dễ dàng đến thế sao?

Tuy nhiên, thằng Vũ chẳng tỏ ra lo lắng gì, chỉ chăm chú nhìn vào đồng hồ mà tặc lưỡi:

-Sao tới giờ này chưa đến nhỉ?

-Hừ, ai đến?

-Thì viện binh?

-Mày bảo sao?

-Thì lúc này tao giờ 10 ngón tay lên là ám chỉ mày đợi 10 phút nữa viện binh sẽ đến ai bảo mày hấp tấp làm gì để bị đánh cho ra nông nổi thế này!

-Thế ra có viện binh thiệt à?

-Thiệt!

-Là ai?

Tuy nhiên, nó chưa nói gì viện binh đã chạy lộc xộc từ ngoài quán vào một cách hối hả. Người đó chẳng phải ai xa lạ, cũng chẳng phải kì nhân dị sĩ gì, mà người đó rất đặc trưng với hương nước hoa quen thuộc, hương lily.

Tất nhiên người đó không ai khác chính là Lam Ngọc, mới vừa bước vào nàng đã trừng mắt với bọn nó:

-Ba anh này sao đánh người bừa bãi thế hả?

-Trùi lù, em gái nào dễ thương thế này! Bạn của 2 thằng này đó hả?

-Tôi không đùa!

-Coi kìa, nhìn mặt giận dễ thương phết, cho anh nựng cái nào!

Thằng đó chưa kịp đụng vào đôi má múm mím, thì đã bị nàng chop lấy cánh tay tọng liền vào ngực 2 đấm trời giáng khiến nó há hốc ngửa lăn ra đất.

Thằng còn lại mới vừa vung tay đã bị nàng xọc thẳng ngón tay vào chấn thủy, ngã gục tại chỗ không kịp rú lên một lời nào.

Tất cả sự việc chỉ diễn ra trong một tích tắc nhưng sức sát thương mà Lam Ngọc đã gây ra cho hai thằng quả thật là chẳng chê vào đâu được. Đòn nào đòn nấy thật dứt khoát và mạnh mẽ, quả không hổ danh là đai đen nhị đẳng.

-Đánh nhau quan trọng nhất là không được khinh địch cho dù người đó là có là ai đi chăng nữa, đã phạm sai lầm thì đương nhiên sẽ phải trả giá đắt.

-Con nhãi kia, mày là ai?

Thằng còn lại rung lấy bầy nói như không ra hơi.

-Không cần biết tôi là ai, nếu muốn lành lặn bước ra khỏi chỗ này thì đi mau đi!

Mặc dù vẫn còn một chút tính sĩ diện nhưng nó vẫn run rẩy vút gậy sắt xuống đất chạy nhanh ra khỏi quán cứ như Lam Ngọc là một con quái vật thực thụ vậy.

Khi mọi việc đã được giải quyết xong, Lam Ngọc bèn đi đến chỗ bọn tôi:

-Thì ra đây là kế hoạch của hai người sao?

-À ừ thì là vậy, nhưng gặp một chút rắc rối về võ vế thôi!

-Hừ, thế mà bảo không cần sự giúp đỡ đấy!

-Hề hề, tai nạn chút mà!

Đột nhiên sực nhớ ra việc của Ngọc Lan, tôi lấy vai nàng khăn trương:

-Nhanh lên Ngọc, phải đi đến chỗ của Lanna đã!

-Sao, Lanna ở đâu!

-Lanna bị thằng Vũ bắt cóc đến khu du lịch Đại Nam rồi, mau đến đó đi!

-Phong có đùa không, Đại Nam à?

-Phong nghe rõ ràng là thế, mau lên đi!

Dù vẫn chưa hiểu được chuyện gì nhưng Lam Ngọc vẫn nhanh chóng chờ tôi trên chiếc đạp điện của mình để đến chỗ tôi đã nói, chỉ để lại một mình thằng Vũ giải quyết những việc còn lại ở quán.

Trên đường đi, tôi cứ suy nghĩ về địa điểm Ngọc Lan đã nhắn cho tôi mãi. Đại Nam không phải là gần, nó ở tít Bình Dương những 40 cây số là ít. nếu đi xe máy nhanh lắm cũng phải mất 1 tiếng đồng hồ. Không hiểu sao thằng Nghĩa lại dẫn Ngọc Lan đến đó, phải chăng nó nghĩ càng xa thành phố càng tốt và chẳng có ai nhận ra nó ở đó? Càng nghĩ tôi càng rối và lâm vào bế tắc hoàn toàn.

-Này Phong, có chắc là thằng Nghĩa ở Đại Nam không?

-Phong cũng không chắc, nhưng Ngọc Lan đã nhắn thế, Phong không thể suy nghĩ được nhiều!

-Thôi thì cứ tới đó trước vậy, Phong chịu khó nhé, xe đạp điện chạy hơi chậm!

-Không sao, có phương tiện vào giờ phút này đã là may mắn lắm rồi!

Và Lam Ngọc có lẽ sẽ chờ tôi ra Bình Dương thật nếu như bọn tôi không tình cờ chạy ngang qua khúc cua gần đường Hoàng Diệu cách trường tôi khoảng 2 cây số.

Lí do khiến tôi phải để ý đến khúc cua là vì nó có một nhà trọ tên là Đại Nam, khá giống với khu du lịch Đại Nam mà Ngọc Lan đã nhắc đến, ngay cả Lam Ngọc cũng nhắc đến nó khi đi ngang:

-Này Phong, nhà trọ Đại Nam kia, dạo này nhiều nơi ăn theo khu du lịch đó nhỉ?

-Ừ, khu du lịch nổi tiếng mà!

Nhưng trong đầu tôi lúc đó không mấy để tâm đến những lời nói của Lam Ngọc. Việc tôi suy nghĩ hiện giờ chính là dòng tin nhắn cuối cùng của Ngọc Lan. Nếu thằng Vũ muốn hãm hại nàng và không muốn cho người ta biết thì không nhất thiết phải dẫn nàng đến nơi xa như thế. Thằng Nghĩa là một người tính toán tinh vi, nhưng không tinh vi đến mức phải đẩy dọa mình đến một nơi xa như vậy.

Và rồi tôi đã đi đến quyết định cuối cùng:

-Ngọc, dừng xe lại đi!

-Gi vậy?

-Quay trở về nhà trọ Đại Nam lúc này!

-Có việc gì sao?

-Thằng Nghĩa có thể ở đó, mau lên đi!

-Ngọc hiểu rồi!

Để tiết kiệm thời gian tôi xuống xe chạy bộ, còn Lam Ngọc loay hoay quanh đầu xe lại chạy theo sau. Tôi lúc này thấp thỏm hơn bao giờ hết, từng dòng máu cứ dồn vào tim tôi nghe cồn cào, bắn loạn cả nhịp tim. Từng bước chân trở nên vội vã, vội vã như chính tôi hiện giờ.

Không cần phải chào hỏi chủ nhà nghỉ, tôi hỏi thẳng ngay:

-Cô ơi, có cặp đôi nào vừa mới vào đây không ạ?

-Con nói thế sao cô trả lời được, ngày nào mà không cặp vào đây chứ?

-Chắc...thì...phải rồi! Cô gái có mắt xanh đỏ cô, cô có thấy không?

-À, có đó, con hỏi làm gì?

-Nói cho con biết đi cô, họ ở phòng bao nhiêu vậy?

-Phòng 3, mà để làm gì?

-Không có thời gian nói...

Tuy nhiên khi tôi định đi vào thì bà chủ đó đã ngăn cản:

-Không được, chỗ của cô làm ăn tính vào phá à?

-Không phải, nhưng cô hiểu cho!

-Cô không cho vào đây, cô mất khách thì ai đền đây?

-Thế bạn tôi bị hại, ai đền đây, cô có đền không?

Tôi tức tối hét lớn làm bà ta tái xanh cả mặt mày, đứng nép ra một bên. Chẳng một chút chần chừ, tôi xông thẳng vào trong, nhắm vào hướng cửa phòng số 3 lao đến tông một cú cật lực. Chẳng hiểu vì sao lúc đó tôi lại có sức mạnh đến vậy, mọi thừng chỉ tông nhẹ thôi, bà vai tôi đã nhúc nhúi cả lên, vậy mà trong con tức tối tôi đã tông mạnh cánh cửa đến hai lần, đập nó 1 cú làm nó vỡ cả bản lề ngã rầm xuống đất.

Khi cánh cửa đã được tông ra, cảnh tượng tôi không muốn nhìn thấy cũng đã hiện rõ. Ngọc Lan đang nằm mê man trên giường khuôn mặt đỏ ửng cứ như say rượu. Nhưng điều khiến tôi bàng hoàng nhất là chiếc áo phông lúc này nàng mặc, đã bị bàn tay như nhuốt của thằng Nghĩa lột phẳng ra chỉ để lại chiếc ao lót còn bám vùi yếu ớt trên cơ thể của nàng.

-Thằng chó khốn nạn!

Tôi tức tối lao đến đâm vào mặt của nó một cú tôi trời làm nó chúi choáng ngã ngửa ra chiếc tủ nhỏ phía sau.

-Lan, sao rồi...hức...!

Tôi cố gắng kiềm nén nỗi xúc động mặc áo vào cho nàng.

-Ư...Phong đến rồi hả...sao để Lan chờ lâu vậy, Lan sợ...hức!

Nàng mở mắt yếu ớt gục vào lòng tôi khóc thống thiết. Cả người nàng nóng ran, mồ hôi đổ ra nhễ nhại.

Khẽ vuốt những lọn tóc dính trên trán nàng, tôi trầm giọng:

-Yên tâm đi, Phong đã ở đây rồi, sẽ không có ai làm hại Lan nữa đâu!

Rồi tôi tức tối, trừng mắt nhìn thằng Nghĩa:

-Thằng chó, những việc này mà cũng dám làm!

-Ừ đấy, tao thích! Rồi mày làm được gì tao nào?

-Mày có tin tao sẽ giết mày tại đây không?

Tôi vội đặt Ngọc Lan xuống giường bước đến nắm lấy cổ áo của nó.

-Mày giết đi, giết tao rồi mày sẽ ở tù, Lanna sẽ rơi vào tay của thằng khác!

-Mày đừng dùng những lời khiêu khích đó nói với tao, tao đã nắm trong tay tất cả chứng cứ mày đánh bài ăn tiền, đánh nhau, nhậu nhẹt rượu bia và cả chuyện xén bớt tiền quỹ đoàn nữa! Để xem mày còn thông dong đến mức nào!

-Hế hế, mày tưởng với những chứng cứ đó có thể buộc tội tao ngồi tù được à? Cùng lắm là tao chỉ bị kỉ luật nhẹ thôi, rồi ba tao sẽ cho tao lên trở lại như chức cũ, mày sẽ bị tao chà dưới chân như con ruồi ấy, mày có biết con ruồi không? hế hế!

-Nghĩa này, tôi e là cậu sẽ ngồi tù không dưới 5 năm đâu!

Giữa lúc đó, Lam Ngọc từ tốn bước vào với bộ mặt cực kì tự tin. Vẻ như nàng đang nắm một chứng cứ nào đó bất lợi đối với thằng Nghĩa nên mới tự tin đến vậy.

Nó làm thằng Nghĩa nhú mày:

-Sao chứng cứ gì, nói anh nghe xem em gái!

-Mặc dù không muốn nói ra cái mảnh khốe này của nhà nghỉ nhưng tôi buộc lòng phải nói thôi! Anh nghe cho kĩ đây, lúc này tôi đã nói chuyện qua với bà chủ và đã lấy được đoạn băng này!

Vừa nói nàng đưa chiếc điện thoại của mình lên trước mặt thằng Nghĩa.

-Đoạn băng gì? Mảnh khốe gì?

-Xem cho kĩ đây!

Khi đoạn băng từ điện thoại của Lam Ngọc được phát lên, tất cả những người trong căn phòng đều kinh ngạc trở mặt. Nó chính là đoạn băng ghi lại quá trình của thằng Nghĩa từ lúc diu Ngọc Lan lên giường cho đến lột đi chiếc áo của nàng. Tất cả đều được quay lại rất rõ ràng, rất gần, thấy rõ cả mặt.

-Cái...mày lấy đoạn băng này đâu ra vậy con nhãi!

-Tôi đã nói rồi, đây là một mảnh khốe của nhà nghỉ. Họ lắp đặt camera quay lên gần sát giường để có thể quay lại những cảnh như thế này để bán hoặc đưa lên mạng. Đáng lẽ ra họ sẽ không đưa cho tôi đoạn băng này đâu, nhưng tôi đã đe dọa rằng cậu là một thằng chuyên đi lừa phỉnh thiếu nữ họ mới đồng ý đưa đây! Nhưng tôi cũng đâu đe dọa sai nhĩ?

-Con điếm mày...

Thằng Nghĩa tức tối định vùng lên chụp lấy chiếc điện thoại nhưng Lam Ngọc đã phản xạ kịp thời. Trong một tích tắc, nàng vung tay tẩn vào mặt nó một cú tới tời làm nó choáng váng ngã đúi xuống đất.

-Còn không biết hối lỗi à?

-Cho dù là tao đã dẫn Lanna vào nhà nghỉ đi, nhưng Lanna đã 16 tuổi rồi hình phạt cũng chỉ nhẹ tội thôi đám oắc con ạ!

Ngay vào lúc này, đột nhiên Ngọc Lan cố gấn gượng dậy. Tôi vội vàng đỡ nàng dậy tựa vào lòng mình thủ thi:

-Gì vậy, sao không nghỉ đi!

-Để Lan nói việc này đã.

Rồi nàng xoay về hướng của thằng Nghĩa:

-Em xin lỗi nhưng phải qua ngày mai mới là ngày sinh nhật của em anh Nghĩa ạ!

-Cái...mày...!

-Vậy tức là...Lanna bây giờ chỉ mới 15 tuổi?

Tôi nuốt khan kinh ngạc.

-Nếu là vậy thì tôi e cậu khó mà chối tội rồi!

-Bọn mày... ừc...anh xin lỗi...!

Nó đột nhiên quỳ xuống trước mặt tôi luôn mồm xin lỗi với vẻ mặt thê thảm hơn bao giờ hết.

-Gi, giờ này mới chịu hối lỗi à?

-Phải, anh biết anh sai rồi, cho anh một cơ hội đi!

-Không bao giờ, anh có gì để tôi tin tưởng được chứ?

-Đây, anh giao nộp tất cả vũ khí trên người anh, bọn em tin rồi chứ?

Nó rút trong túi quần ra một con dao Thái đặt xuống đất ngay trước mặt tôi.

-Chỉ có thế thì vẫn chưa chứng minh được gì đâu Nghĩa ạ!

-Thế bọn em còn muốn anh phải làm gì nữa đây! Anh đã thành tâm rồi mà!

-Chỉ một câu như thế thì mày tưởng mọi tội lỗi sẽ được xóa sạch hay sao, mơ đi!

-Hãy tha thứ cho anh đi mà, anh biết lỗi rồi!

Nó bay đến ôm chân tôi khóc bù lu bù loa làm tôi phải đứng dậy hất nó sang một bên rồi bước đến chỗ của Lam Ngọc:

-Tao không ngờ mày lại trơ trên đến thế đấy, thằng hạ tiện!

-Hề hề, để xem ai cười ai?

-Hả?

Tôi chỉ kịp kêu lên một tiếng, thằng Nghĩa đã chồm lên chop lấy con dao lao vút đến chiếc giường nơi Ngọc Lan đang nằm nghỉ trên đó. Nếu để nó tiếp cận được nàng, tôi e sự an toàn của Ngọc Lan sẽ không được đảm bảo. Thế nhưng trong tình thế đó, tôi dường như bị chôn chân ngay tại chỗ, chẳng thể cựa cựa được gì, chỉ biết há hốc mồm nhìn thằng Nghĩa lao đến Ngọc Lan ngày một gần hơn:

-Tao đã ăn không được thì đừng hòng thằng nào đựng vào!

-Không...dừng lại!

-Súc sinh...bóp...

Vào giờ phút này, ngay tại thời điểm này, tôi chẳng thể tin vào mắt mình nữa. Tưởng chừng như thằng Nghĩa đã ghim con dao đó vào người Ngọc Lan thì từ sau, một bóng đen lao vút lên xoay người trên không bỏ một đòn chân vào ngay đầu thằng Nghĩa khiến nó ngã thụp xuống đất, miệng há hốc mắt mở tráo tráo lên chẳng nói được lời nào. Con dao nó cầm trên tay chỉ cách Ngọc Lan chừng vài phân. Người đã thực hiện cú đá đó không ai khác chính là Lam Ngọc. Một cú đá quá sức tưởng tượng, mà không đó không phải là đá, đó là một cú bô từ trên không xuống thì đúng hơn, một cú bô đầy uy lực.

Sau tình huống đó, tôi vội lấy con dao trong tay thằng Nghĩa ra xa khỏi nó để đề phòng những tình huống tương tự sẽ xảy đến.

Vội đỡ nàng dậy, tôi thở thê:

-Lan này...Lan không sao chứ?

-Không, Lan không sao? Cảm...on...!

-Việc phải làm thôi, không cần cảm ơn đâu!

-Nhưng dù sao mình cũng đã nợ mọi người khá nhiều, mình không biết làm gì ngoài cảm ơn cả!

-Thế thì ngày mai phải tổ chức sinh nhật cho linh đình để tụi này đến dự đấy!

-Hức...điều đó là tất nhiên rồi!

Ngọc Lan xúc động quệt đi hàng nước mắt.

Đó không phải là những giọt nước mắt của sự buồn bã, tuyệt vọng mà đó là những giọt nước mắt của hi vọng, những giọt nước mắt của niềm vui và cả hạnh phúc nữa. Không biết tự khi nào, tôi cũng đã rơi lệ như nàng, nó xảy ra hoàn toàn tự nhiên tôi không thể nào kiềm chế được, cứ ôm Ngọc Lan vào

lòng mà khóc khiến nàng phải cau mày nùng nịu:

-Con trai gì mà thấy người ta khóc không đỡ, lại còn khóc ké!

-Hức, tại Phong vui quá đó mà!

Nhưng rồi đột nhiên nàng thò thẻ vào tai tôi:

-Phong...đừng ôm Lan chặt quá, Lan sợ...tác dụng của thỏi sin gum vẫn còn...!

Tôi giật thót suốt hất nàng ra khỏi lòng mình nhưng may thay vẫn còn kiềm chế được mà trấn tĩnh:

-Thế...thế bây giờ trong người cảm thấy sao?

-Nóng bức, muốn cởi áo!

-Sặc, bình tĩnh đã!

-Thì người ta cảm thấy vậy thôi, ai bảo tưởng tượng chi nhiều!

-Chết dở thật!

-Hi, đàn ông con trai gì mà yếu xiù!

Nàng chu mỏ trêu què tôi. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi không cảm thấy buồn bực gì khi bị chọc như thế. Bởi lẽ vào lúc này, trong lòng tôi đã tràn ngập cảm giác hạnh phúc đến lâng lâng cả tâm hồn rồi. Dù có ai chửi rủa thậm tệ đi chăng nữa tôi vẫn vui. Vui vì thằng Nghĩa đã bị tôi hạ gục hoàn toàn, vui vì Ngọc Lan đã được giải thoát và vui vì vào lúc này đây, Ngọc Lan đang nằm vón vện trong lòng tôi như một đứa bé, còn gì có thể hạnh phúc hơn kia chứ?

Còn về phía thằng Nghĩa, chúng tôi đã thật sự khoan hồng cho nó. Thay vì đem cuốn băng này trình báo lên công an, tôi đã gửi hết bằng chứng cho thầy hiệu trưởng và đương nhiên, chỉ có ông ta mới biết thằng Nghĩa sẽ bị xử như thế nào. Nhưng dường như sau cái ngày tôi giao bằng chứng đó, thằng Nghĩa mặc nhiên không ai thấy đâu nữa cả, chức bí thư đoàn trường đã được thay mới bởi một người khác. Nghe phong thanh rằng ba nó đã bắt nó phải ở nhà để giáo dục lại tính nết. Qua đó, đúng như tôi đã tự hứa với lòng mình, tôi đã đim thằng Nghĩa một lần và mãi mãi. Từ nay sẽ không còn bất cứ một thằng Nghĩa nào ánh bóng trong cuộc sống của tôi nữa cả. Bây giờ bọn tôi đã có thể an tâm mà tiếp tục ôn tập cho kì thi học kì sắp đến trước khi rời bỏ thành phố phồn hoa đến một nơi vừa xa lạ, vừa thân quen, quê nội!

*Tái bút: Chút nhật kí còn sót lại...

“...con người luôn lúc nào cũng muốn mình phải nhớ thật nhiều, nhớ thật lâu nhưng đối với mình thì ngược lại. Mình muốn quên đi tất cả, quên đi những chuyện ở hiện tại và quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Bé gấu ư? Nó chỉ là một kỉ niệm đẹp trong quá khứ. Ngày hôm nay mình đã chứng kiến tất cả, từ lúc cậu ấy tự hi sinh mình để cứu một người con gái cho đến những lúc cậu ấy lo lắng cho người con gái đó, mình quả thật không thể kiềm chế được, nước mắt mình cứ muốn tuôn ra, cũng may sao mình đã tự dẫn lòng rằng cậu ấy không phải của riêng mình, mình chưa phải là gì của cậu ấy mà. Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này mình sẽ không thể chịu đựng được lâu. Mình đã chờ 10 năm rồi, đã quá mệt mỏi rồi. Từ nay mình sẽ buông tay, không mơ mộng cao xa gì nữa cả...”

...Mình sẽ lại là chính mình...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

“Nắng ban trưa

Vàng tí tách

Về mùa hạ

Hát râm vang

Hè ời hè ời

mày đến mau mau!

Cây khế, ngọn sậy

Chim sáo, chìa vôi

Con sông, đồng ruộng

Chờ người đến chơi...”

Đúng là như người ta nói, thời gian trôi như thoi đưa. Mới ngày nào tôi còn ngỡ khi lần đầu tiên bước chân vào lớp 10 đó, ấy thế mà chỉ thoáng qua hè đã ở trước mặt. Sau khi trải qua kì thi học kì hai đầy phong ba bão táp, cuối cùng bọn tôi cũng đã cán cái đích đầu tiên của mình, nghỉ hè!

Có thể nói những ngày học vót vác hậu thi học kì hai là những ngày nhàn rỗi nhất trong suốt 1 năm học. Không trả bài, không thi đua, không kiểm tra, ôi còn gì sướng bằng chứ. Kéo theo đó, các nường lớp tôi mất sức quẩy tung cả lớp vào những giờ tiết trống mà chẳng sợ bất cứ ai nhắc nhở, bởi lẽ, những lớp khác có đôi khi cũng trống tiết y chang chúng tôi, và thế là cả đám thi nhau quây banh nhà lồng cái lớp theo đủ kiểu. Dân chơi thì loi cả bài ra đánh. Bình dân thì ngồi nói chuyện tán dóc, ăn quà vặt. Trí thức thì ngồi đọc sách một cách nghiền ngẫm. Chơi trội thì giỡn hót cù nhau la chí chóc.

Tuy nhiên cũng có một số trường hợp cá biệt như tôi đây, ngồi lì một chỗ nhìn trời mây mà chẳng biết phải làm gì trong khi thằng Toàn mãi hú hí với bé Phương, Khanh khờ lóc chóc trên bàn của nhỏ Kiều ẹo để lại mình tôi ngồi lọt thòm trong cái chợ bát nháo y như từ trên trời rớt xuống vậy.

Nhưng số tôi không phải là nhỏ. Ngồi thần thờ một lúc lâu, từ phía dãy bàn bên kia, Ngọc Lan bỗng vẫy tay gọi tôi lên với vẻ mặt hết sức hớn hở. Cũng phải nói qua rằng, từ lúc hạ gục thằng Nghĩa, tôi và nàng dường như thân thiết hơn trước, trong những cuộc trao đổi bài hoặc đi căn tin các kiểu đều có mặt nàng ở đó. Nhưng đôi lại, về rằng Lam Ngọc ít nói chuyện với tôi hơn so với lúc trước, trong lớp nàng chỉ thực hiện đúng bổn phận của mình là giữ trật tự và quản lí lớp, mặc nhiên không hề nói với tôi một tiếng nào trừ khi có công việc cần nói. Nhưng lúc đó tôi không để ý lắm, nhất là khi Ngọc Lan luôn tút tít bên tôi thế này đã làm tôi sao lãng việc đó, và cứ thế mọi chuyện vẫn tiếp tục diễn ra...

-Kêu Phong có chuyện gì vậy?

Tôi niềm nở đi đến chỗ của Ngọc Lan.

-Phong ngồi xuống đi đã!

-Ngồi chỗ nào giờ?

-Thì ngồi cạnh mình nè!

Nàng chỉ chỗ ngồi ngay cạnh nàng làm tôi giật thót:

-Ngồi chỗ này hả?

-Thì ngồi đi, có ai làm gì Phong đâu mà!

Không kịp để tôi đồng ý, nàng đã kéo tôi ngồi thụp xuống cạnh mình.

Thật hiếm khi tôi ngồi cạnh Ngọc Lan đến vậy, được nhìn nàng với góc độ gần như thế này thật náo nức và chộn rộn. Nhất là cái hương nước hoa toát ra từ cơ thể nàng cứ khiến đầu óc tôi mê mẩn và quên luôn cả việc hỏi nàng lý do gọi tôi, và hậu quả là:

-Nè Phong, làm gì nhìn Lan ghê dạ?

-Ở đâu, đang nhìn vào khoảng không đó?

-Có khoảng không nào ở nơi Lan sao?

Nàng nghiêng mái đầu khẽ cười làm toàn bộ ý định chối tội của tôi gần như sụp đổ. Khoảnh khắc này dễ thương quá, đôi mắt xanh đó cứ xoáy vào tim tôi từng hồi loạn nhịp, đôi mắt biết nói!

-Nè, Lan đang hỏi Phong đó!

-À ừ thì...chắc...nhìn Lan có tý xíu thôi mà, giờ Phong cho nhìn lại là huê chứ gì?

-Xí, lấy đâu ra cái kiểu khôn thế không biết!

-Hề hề, thì đúng mà!

-Thôi tạm gát qua chuyện đó đã! Phong coi nè!

Nàng rút trong cặp ra một bình giữ nhiệt nhỏ.

-Bình gì đó?

-Cà phê cappuccino đó! Lan biết hôm nay trống tiết nên pha cho Phong nè, thích chưa?

-U cha, vinh hạnh ghê! Thế thì còn gì bằng!

-Hi hi, đây thưởng thức đi quý ngài, vì nhanh gọn lẹ nên không tạo hình trên mặt cà phê được!

Nàng tháo chiếc nắp bình giữ nhiệt ra rót cà phê vào.

-Ừ, có uống là hên rồi cần gì đòi hỏi phải đẹp chứ!

-Phong thấy sao, vẫn ngon chứ hả?

-Chắc cà phê gì mà...

-Không ngon hả?

-Ngon quá xá con cá luôn ý chứ!

-Đồ quý, chỉ giỏi nịnh nọt!

Nàng cười khi lắc đầu nhưng hai gò má đã ửng hồng cả lên.

-Mà Phong nè, Phong có đói không?

-Ừ thì cũng hơi đói, sáng ăn có ổ bánh mì à!

-Hè hè, đây nè!

Nàng lại lấy trong cặp ra một chiếc hộp nhỏ.

Khi chiếc hộp đó được mở ra, một chiếc bánh kem với màu nâu đặc trưng của sô cô la hiện lên trước mắt làm tôi thêm nhỏ dãi:

-Ưc, bánh Lan làm hả?

-Đương nhiên, bánh chuẩn Pháp luôn đó!

-Cho Phong ăn thử miếng nha?

-Sao lại ăn thử?

-Hả?

-Ăn thiệt đi, chứ ăn thử gì, Lan làm cho Phong mà!

-Trời, hôm nay Phong có lộc ăn vậy?

-Thì lúc sang Lan chợt nhớ tới cái lúc mà Phong chở Lan đi học hồi đầu năm ấy, cái nổi hứng làm bánh luôn!

-Lan làm Phong ngại quá, nhắc đến đầu năm lại nghĩ ngay đến cái lúc đá trái banh vào đầu Lan!

-Nghĩ lại cũng hay ghê, khung thành lớn thế không đá, lại đá ngay vào đầu Lan! Đang lúc chạy xe nữa chứ! Phong sút tài ghê!

-Ech, đừng có chọc quê mà! Tạm từ lần đó tới giờ luôn đấy! Cứ mỗi lần thấy sân nào không có rào chắn là cái nhát chân ngay!

-Hi hi, thế ra Lan cũng để lại cho Phong nhiều ám ảnh quá ha! Giống mù phù thủy ghê!

-Bậy, làm gì có phù thủy nào đẹp thế!

-Xi, lại nịnh! Mình hông dễ bị lừa đâu!

-Thiệt chứ bộ! Hông tin Phong ăn cái bánh này cho Lan coi nè...ngoàm...đó có bị gì đâu!

-Ô vô duyên, tự nhiên ăn bánh cái bắt Lan phải tin à!

-Hề hề, giỡn tý ấy mà!

Tôi cứ trêu đùa với Ngọc Lan như thế cho đến khi chợt nhận ra xung quanh mình bỗng im lặng. Và tệ hơn nữa là mọi ánh mắt giờ này đang đổ dồn vào bọn tôi cứ y như tội phạm truy nã.

Thế rồi một đứa đứng lên bắt đầu khai hỏa cho một tràng pháo trêu chọc:

-Trùi ui, bắt quả tang rồi nhen, cà phê này, bánh này rồi còn hú hí với nhau nữa!

-Hèn chi thấy mấy bữa này cô cậu này toàn đi chung với nhau, nay biết rùi hen!

-Tui hông ngờ ông Phong này luôn đó, cứ lù khù vác cái lu chạy không à!

-Ủầy mấy bà này! Có thôi đi không?

Tôi tức tối gắt nhẹ.

-Gi chứ, bộ tui tui nói hông đúng hả?

-Đúng cái...

-Hi, kệ đi cứ để họ nói có sao đâu?

Ngọc Lan tươi cười vỗ vai tôi không màng đến những lời nói từ đám con gái.

-Thấy chưa, đến Lanna còn hông nói gì mà ông Phong này cứ nhảy đong đong cả lên!

-Ờ phải đó, ông phải tập lối sống phương Tây như bọn tui chứ, dám chơi dám chịu mà, hề hề!

-Nhưng ở nước ngoài họ đâu có nói nhiều!

-Ồ...

Ngọc Lan phản lại một đòn chí mạng làm cho mấy nường đó chẳng biết nói gì ngoài ừ ừ như gà mắc thun. Đúng là Ngọc Lan có khác, luôn giải quyết sự việc bằng cách dẫn dụ đối phương ngu quên trong chiến thắng và khiến họ rơi oạch xuống đất bất kì lúc nào mà không một lời cảnh báo.

Và có thể mấy nường đó đã đứng luôn tại chỗ nếu không có giọng Lam Ngọc réo vang lên:

-Tất cả mọi người về chỗ ngồi, tiết sau sắp bắt đầu rồi đây!

Nhận thấy cũng đã đến lúc phải quay về chỗ ngồi, tôi đứng dậy tạm biệt Ngọc Lan:

-Vậy Phong về chỗ nha!

-Ừa, Phong về đi! Ra về nhớ chờ Lan đó!

-Rồi, ok!

Những ngày hậu thi học kì 2 cứ diễn ra như thế đấy. Âu thi cũng không phải là tệ nhất là khi mỗi ngày lại được vui đùa cùng với Ngọc Lan thế này thì còn gì bằng. Cảm giác cô đơn mỗi khi trống tiết cũng không còn nữa mà đổi lại là cảm giác háo hức, trông chờ tiết trống đến. Bởi lẽ đó chính là khoảng thời gian ít ỏi tôi được ở bên Ngọc Lan và cùng trò chuyện với nàng mặc cho bao nhiêu cái miệng xung quanh có luyên thuyên nói.

Nhưng đó không phải là toàn bộ kế hoạch của tôi trong dịp hè này. Cứ mỗi năm hè đến, tôi sẽ rời thành phố để về quê nội của tôi ở Bến Tre. Hướng hồ chi hè năm trước tôi đã ở lại để ôn thi tuyển sinh nên năm nay tôi càng phải về, đã 2 năm tôi không về quê rồi kia mà. Ngay cả ba tôi cũng gọi điện về hối thúc:

-Mày đây hả Phong, năm này mày về sớm đi! Nội trông mày lắm đấy!

-Dạ, khi nào nghỉ hè chính thức thì con về, mà ba có về luôn không?

-Chắc là không đâu, mày đi về quê đi, tao ở lại trông nhà cho chứ công việc trên này bề bộn về chả được bao lâu lại lên!

-Dạ, vậy thôi để con thu xếp đồ về sớm!

Và gần đây nhất là cú điện thoại từ thằng Khánh, bạn thân của tôi ở dưới quê:

-À lô ai đấy!

-Alô, có phải là Phong không?

-Thằng nào đấy!

-Tổ cha mày mới ở trên đó 2 năm mà quên bố mày rồi à?

-Ồ, thằng Khánh đó hả?

-Tao chứ ai, tao mượn điện của nội gọi cho mày nè! Chừng nào mày mới về, dưới này đang lộn xộn lắm rồi đấy!

-Cái gì mà lộn xộn?

-Thì mấy tụi ở Bình An A nó gây chiến với Bình An B!

-Thế mắc mớ gì đến Đại An mình?

-Chuyện cũng dài dòng lắm, nói chung là mày về đây nhanh đi tao kể cho!

-Ờ ờ được rồi! Để tao thu xếp!

Thế đấy chưa gì mà đã 2-3 người hỏi về rồi nhưng tôi cũng không thể về liền, còn phải qua kì họp phụ huynh tổng kết cuối năm nữa đã. Vào kì họp đó, đương nhiên cả ba tôi cũng có mặt. Ông về đề họp phụ huynh cho tôi, cũng như về đề trông chừng nhà cho tôi về quê nội nữa.

Vào bữa họp tổng kết đó, trong lúc tôi đang ngồi trò chuyện duyên duyên với Ngọc Lan ngoài băng ghế đá thì ông đột nhiên xuất hiện véo tai tôi một phát đau điếng:

-À hà, kiếm mày này giờ không thấy thì ra ngồi đây tâm tình à?

-Ba này...có đâu, con đang nói chuyện với bạn mà!

-Hi chào bác, con là bạn của Phong?

Ngọc Lan kính cẩn chào ba tôi.

-Bạn gái mày hả?

-Ba...bạn bình thường chứ bạn gái gì?

-Cái thằng này lạ, con bé nó không phải con gái à, tao nói sai chắc!

-Ặc...thì...?

-Thế con tên gì, không giống người ở đây nhì?

-À bạn ấy tên La...

-Dạ, con tên là Ngọc Lan ạ, mẹ con là người Pháp!

Tôi chưa kịp nói hết câu, nàng đã ngăn tôi lại, nói thay vào.

-Chà thảo nào nhìn lại khác thế, mắt con đẹp lắm! Thế hai đứa có thân nhau không?

-Dạ thì cũng không...

-Có ạ, cũng rất thân!

Lại một lần nữa nàng chen vào nói thay làm tôi cứng cả họng, chỉ biết nhìn ông mà cười he he chữa chẹn. Ấy thế mà ông chả chịu buông tha:

-Gi thế Phong, tao hỏi bé Lan mà mày cứ chen chân vào mãi thế?

-Dạ...thì...!

-Hi hi, hông có gì đâu bác, chắc bạn ấy sợ con khộp nên nói hộ đó!

-Làm gì có chuyện đó, con trai bác trước giờ nó hiền khô, nay tự nhiên xông xáo trả lời dùm người ta nữa!

-Ba ơi...hu...!

Tôi nhìn ông với đôi mắt khẩn khoản như van xin ông đừng phá tôi với Ngọc Lan nữa, như thế tôi đã ê mặt với nàng lắm rồi, nếu còn tiếp tục chắc tôi chết không toàn thay mất thôi.

Có lẽ ông cũng hiểu được dụng ý của tôi nên bèn nghiêm mặt lại:

-Mà phong, mày có rũ được ai về quê cùng chưa, nội mày có nhắn với tao nếu về nhớ rũ bạn về cùng đấy, ở dưới có một mình bà chắc buồn lắm!

-Dạ chưa, không biết ai để rũ hết!

-Mày hỏi lạ chưa, con bé Lan nó sờ sờ ở đây mà không biết ai để rũ!

-Ồ việc này không biết bạn ấy có đồng ý không thôi!

-Hi, có gì đâu mà không đồng ý chứ, hè này mình rảnh muốn tìm một nơi thư giãn mà!

-Nói vậy là Lan đồng ý hả?

-Ừa, tất nhiên rồi!

Phải nói là lúc này trong lòng tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết. Ngọc Lan đã đồng ý về quê nội với tôi, gần 3 tháng hẳn hỏi luôn chứ ít. Điều này đồng nghĩa với việc ngày nào mở mắt ra tôi cũng được gặp nàng, cũng được thấy đôi mắt xanh nó chớp chớp vui đùa với tôi. Ồi nếu thật là thế thì sướng còn gì bằng chứ, nó cứ như một thiên đường thơ mộng với tụi lêu tranh hai quả tím vàng vậy thiệt là...

-Thôi tao vào hộp đây, mày nhớ rũ thêm bạn cho vui đấy!

-Hả?

-Tao bảo mày rũ thêm bạn cho vui, mày có nghe rõ chưa?

-Ồ dạ dạ, nghe rồi!

Ông gần giọng làm tôi giật mình tỉnh cả mộng đẹp chỉ để lại những vệt màu loáng choáng trước mắt. Thấy thế Ngọc Lan cười bông đùa:

-Hi hi, hết đường mơ mộng nhá!

-Sặc, mơ gì đâu Phong đang suy nghĩ nên rũ ai đó!

-Thiệt hông, nghi qua đi!

-Ừc...thiệt mà, hề hề!

-Vậy Phong tính xem nên rũ ai nào?

-Để xem...à...thằng Toàn! Lan qua đây!

Tôi dẫn nàng chạy đến chỗ của thằng Toàn giờ này đang say sưa tán chuyện với bé Phương không ngoi nghi.

Thấy chúng tôi đến, nó liền trêu chọc:

-Chà dạo này toàn đi chung không hén!

-Đi đi cái mẹ! Về quê nội tao ở Bến Tre chơi không?

-Mày nói gì?

-Hè này tao về quê nội chơi, mày có muốn về không, có cả Lanna nữa này!

Vừa nghe, nó xoay lại nói chuyện với bé Phương một lúc lâu, hai đứa có vẻ căng thẳng lắm, đứa lắc đầu đứa gật đầu cứ y như đang bàn chuyện hệ trọng lắm vậy. Cuối cùng sau một lúc thảo luận, thằng Toàn quay sang tôi:

-Có dẫn theo người được không?

-Ồ được, càng đông càng tốt!

-Vậy tao đăng kí 2 slot tao với bé Phương nhé!

Cũng vừa lúc đó thằng Khanh khò từ đâu chạy đến lóc cóc:

-Ê ê, đi đâu chơi hả cho tao đi với!

-Mày thì lo em Kiều của mày đi, phê phôn làm gì?

-Ờo, tao muốn cũng chả được, nhờ kiều hè này đi chơi với gia đình rồi! Tụi bây đi đâu đấy, cho tao đi với!

-Ờ thì đi về quê nội tao ở Bến Tre, đi không?

-Chà, cũng xa nhỉ? Để tao vào hỏi lại đã!

Nó hí hục chạy vào trong lớp, chắc là hỏi ý kiến của phụ huynh cũng không chừng. Lát sau nó trở ra với bộ mặt cực kì phờ:

-Được rồi tụi bây ơi, mẹ tao cho tao đi về quê rồi!

-Ồ, thì ra nãy giờ vào hỏi mẹ mày đấy hả?

-Ờ, tao năng nể gãy lưỡi mới được đó mày!

-Tội gớm hồn, chặc! Đúng là bé ngoan mà!

Toàn phờ xoa đầu trêu đùa thằng Khanh khiến nó nổi máu:

-Cút cho bố, xoa lần nữa tao liều mạng với mày!

-Giỡn tý mà chú cứ giãy đơng đơng lên, chặc!

-Thằng cô hồn này, cù nhay hả mậy?

Khanh khò tức tới rượt thẳng Toàn hết mấy vòng hàng lang. Nhưng mọi người biết đấy, với tướng tá bị thịt của mình thì còn lâu Khanh khò mới bắt kịp được Toàn phờ nhà ta. Bí cách chẳng biết trị thẳng Toàn thế nào, Khanh khò ngồi thụp xuống ghế thờ đốc:

-Mịa, chạy gì như sóc! Nghỉ chơi đi mậy!

-Bời...mày còn lâu lắm mới đủ trình đụng vào anh mậy, nhớ chưa?

-Nhớ nhớ cái đầu mậy, chết với tao nhe con!

Khanh khò đột nhiên kéo giắt tay của thằng Toàn làm nó té oạch ra băng ghế. Còn chưa thôi, nó lấy tay cặp vào cổ của thằng Toàn mà gằn giọng:

-Dạ Toàn, bố tha cho!

-Mơ đi cưng!

-Này thì mơ!

Nó luồn tay cù léc thằng Toàn chảy cả nước mắt.

-Ahhhh...há há...tổ bà mậy...nhột!

-Dạ Toàn!

-Đét!

-Dạ Toàn...!

-Ế...hé hé...dạ dạ anh Khanh tha cho em...!

-Lần sau còn dám chọc quê bố nữa hết?

-Dạ, hết...!

-Ờ, biết điều đấy, lần này bố tha cho!

Nhìn tụi nó cười đùa thế tôi cũng chẳng biết nói gì ngoài cười hèn hệt như thằng điên. Tính ra cũng đã có 4 người về quê cùng tôi rồi, nhưng vẫn còn thấy thiếu thiếu nhiều lắm và người đầu tiên trong danh sách đó chính là Lam Ngọc. Trong suốt những tháng ngày học cùng nàng, tôi đã nung nấu ý định muốn mời nàng về quê từ lâu. Nhưng bây giờ về như Lam Ngọc đang gặp chuyện gì đó khiến nàng trở lạnh nhạt với mọi người, kể cả tôi. Thế nên tôi mới đắn đo nửa muốn nửa không.

Ngọc Lan có lẽ thấy tôi đang thần thờ nên khẽ đập vai:

-Nè, lại đang nghĩ gì nữa đó!

-Ừ thì đang nghĩ có nên rủ Lam Ngọc hay không!

-Suy nghĩ gì chứ, đương nhiên là phải rủ rồi, bạn của tụi mình mà!

-Nhưng Lan thấy đấy, dạo này Ngọc hình như lạnh lùng hơn trước, Phong thấy sao sao ấy!

-Sao sao cái gì, đi theo Lan!

Nàng dắt tôi luôn qua đám người đông nghẹt trước cửa lớp để gặp Lam Ngọc giờ này đang cặm cụi ngồi ghi chép thứ gì đó trong cuốn sổ của mình.

Vừa thấy nàng, Ngọc Lan đã vội xà tới ngồi chung:

-Nè Ngọc, hè này có rảnh không?

-Thì có, làm gì thế?

-Về quê nội của Phong chơi đi, có cả nhóm của Nhật Toàn với mình nữa nè!

-Thôi không rảnh đâu!

-Sao thế vui mà, đi chơi với tụi mình đi Ngọc!

-Người ta có rủ đâu mà đi! Khéo lại bảo là đi chực nữa!

-Nghe thấy gì chưa Phong? Ngồi vào đi!

Ngọc Lan kéo mạnh tôi xuống ngồi thay vào chỗ nàng. Còn nàng thì đứng dậy đốc thúc.

-À, Ngọc này! Hè này mình định về quê nội chơi, Ngọc có hứng thú về không?

-Quê nội Phong ở đâu?

-Ở Bến Tre!

-Có phải chỗ đó nhiều dừa lắm phải không?

-À ừ lúc trước là thế, nhưng không biết bây giờ ra sao nữa!

-Ừm, nghe có vẻ vui thật đấy, nhưng để Ngọc về suy nghĩ lại đã, chừng nào Phong về?

-26/5 mình nghỉ hè, 28/5 là bắt đầu khởi hành. Nếu Ngọc muốn đi thì 7h sáng tập trung ở nhà Phong nha!

-Ừ rồi! Bây giờ Ngọc phải kiểm lại danh sách lớp trước khi đưa cho cô, hai người làm việc của mình đi!

Nàng lại giở cuốn sổ ra tiếp tục nhìn chăm chú vào đó. Tôi với Ngọc Lan không còn việc gì nữa nên đành rời khỏi chỗ đó, trở về chỗ cũ nơi đám thằng toàn đang tập kích ở đó giòn hót.

Thấy tôi thờ dài liên tục, nàng vỗ vai cười khi:

-Vui lên nào, Lam Ngọc là vậy đó, có đôi lúc bất thường lắm!

-Ừa, chắc thế! Nhưng Phong còn đang suy nghĩ có nên rủ người này không thôi, vì Phong đã hứa lúc trước rồi!

-Hi, hứa thì phải làm chứ, đó là ai vậy?

-Ừ thì...đó là Hoàng Mai...

Đột nhiên Ngọc Lan lặng một lúc lâu. Đôi mắt xanh biếc của nàng tròn xoe, nhìn vô hồn đến lạnh lùng. Đi bên nàng mà cứ như đi cạnh cục nước đá, khắp người nàng cứ như tỏa ra đầy hàn khí, lạnh phát kinh.

Có lẽ tôi đã ăn nói hàm hồ. Lúc trước Ngọc Lan và Hoàng Mai luôn đối địch với nhau, nay tôi nhắc Hoàng Mai trước mặt nàng, chẳng trách Ngọc Lan lại có những biểu hiện như thế. Nhưng ngay vào lúc đó, chắc là vì những ngày qua đã thân thiết nhau, tôi mới dám rụt rè nắm lấy đôi tay bé xinh của nàng thì thầm:

-Sao thế, Phong nói sai chuyện gì sao?

-Không có, Phong đừng nắm tay Lan thế người ta thấy lại mệt cho Phong đấy!

-Phong không sợ, Lan có sợ không?

Tuy nhiên Ngọc Lan chỉ im lặng thay vào đó, nàng khẽ siết chặt bàn tay tôi như một câu trả lời đầy đủ nhất. Có đôi khi hành động là cách trả lời duy nhất trong những tình huống mà ngôn ngữ trở nên thừa thãi trong việc biểu đạt tình cảm giữa hai người.

Được nắm đôi tay mềm mại của Ngọc Lan, trái tim tôi lại chợt thổn thức, nó đập liên hồi làm suốt cả buổi đi với nàng, tôi cứ vuốt tìm với ý nghĩ vô vọng rằng nó sẽ dịu xuống một chút để tôi khỏi phải lắp bắp khi đi cùng nàng nữa. Nhưng cũng may mắn là sau một hồi lấy can đảm, tôi đã nói được điều mình cần nói:

-Lúc trước Phong đã hứa với Hoàng Mai là sẽ dẫn bạn ấy về quê khi đến hè, bây giờ Phong chỉ thực hiện lời hứa với tư cách là một người bạn thôi!

-Hi thì Lan có nói gì đâu, bộ có tật giật mình hả?

-Ặc, sao lúc này tự nhiên im lặng vậy?

-Thích thế, có ý kiến gì hông?

-Thì...?!!

-Thôi, nhìn là biết không có ý kiến gì rồi! Đi thôi!

-Đi đâu?

-Thì đi rủ Hoàng Mai!

Nàng lại dẫn tôi luôn qua đám người nhộn nhịp dọc hành lang để tìm gặp Hoàng Mai. Trong hai đứa tôi lúc này cứ ý như cặp tình nhân đang bỏ trốn khỏi những định kiến xã hội vậy, nó làm tôi cảm thấy rạo rực lắm, được sánh vai cùng với Ngọc Lan thế này thì còn gì bằng chứ, đó chính là mong ước bị lãng quên của tôi lúc mới gặp nàng kia mà.

Lúc sau chúng tôi cũng gặp Hoàng Mai đang trò chuyện với thằng Vũ ngay gần lớp của nó:

-Nè Mai, hè này rảnh không?

Ngọc Lan vừa gặp đã vào đề ngay.

-Hè đương nhiên rảnh rồi, mà có chuyện gì?

-Thì lúc trước Phong đã hứa là dẫn Mai về quê nội chơi đấy, Mai sẽ đi chứ?

-Dạo này Phong nhắc đến mức phải cần người nói thay hay sao?

-Mai à, mình cần bạn trả lời đúng câu hỏi!

-À thôi thôi, Để mình cho Lan!

Tôi vội can ngay đề phòng chiến tranh lại xảy ra.

-À Mai ơi, hè này Phong sẽ về quê nội chơi, Mai có muốn đi cùng Phong không?

-Phong mời là có lòng hay mời chỉ vì lời hứa?

-Mời...có lòng mà? Nếu được thì thằng Vũ cũng có thể đi!

Vậy mà Hoàng Mai chỉ cười:

-Không cần đâu, chỉ cần Phong nhớ là được rồi!

-Ồ là sao?

-Như Phong biết đấy, hè này tuy là rảnh như mình đã lên kế hoạch với Vũ cả rồi! Mình rất vui vì Phong đã nhớ tới lời hứa đó!

-Vậy là Mai không đi à?

-Không, Phong giữ lời hứa là được rồi, Phong là chàng trai tốt, nhớ chọn cho mình một người con gái thích hợp nhé!

-Ồ...à...ờ...rồi!

Tôi ú ớ trong họng như gà mắc thun trước lời dặn dò đầy ngụ ý của Hoàng Mai. Nhưng cũng nhanh chóng Ngọc Lan đã nói đỡ cho tôi.

-Ừa, nếu Mai đã không đi được thì thôi, chúc hai bạn chơi vui vẻ nhé!

-Ừ bạn cũng thế nhé, nhớ giữ cho kĩ, kéo mất đấy!

-Minh biết, không cần bạn phải lo!

-À thôi, vậy tui Phong về nhá!

Tôi lại vội vàng can ngăn.

-Ừa, Phong về đi, chúc đi chơi vui vẻ!

-Ừ, tạm biệt!

Thật đúng là nguy hiểm khi cho Hoàng Mai và Ngọc Lan ở chung với nhau. Một người điềm đạm nhưng sắc xảo và một người thủy mị nhưng hết sức thông minh. Nếu không có tôi ở đây chắc là sẽ có chiến tranh, lớn luôn là đằng khác. Nhưng thôi, dù gì chuyện cũng đã qua, tôi không muốn nhắc nữa, Hoàng Mai đã có bên đầu, tôi cũng không còn tình cảm gì với em, từ bây giờ coi như đường ai nấy đi. Hoàng Mai sẽ chỉ là một kỉ niệm đẹp trong kí ức tôi mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

-Cờ hó Phong ra mở cửa bố mày nào!

Đang ngồi luyện thuyết với Ngọc Lan, tiếng thằng Toàn đã vọng vào từ ngoài cổng.

Hôm nay chính là ngày khởi hành về quê nội của tôi cũng tức là của nhóm tôi luôn. Ngọc Lan đã đến từ sớm, nàng phụ tôi dọn dẹp tươm tất cả ngôi nhà cũng như ngoài sân làm tôi rất cảm kích. Nhất là mấy món đồ ăn nàng làm để bọn tôi ăn sáng cũng thế, nhìn lời cuốn không cưỡng vào đâu được. Cả nàng cũng vậy, một lần nữa tôi lại thấy nàng không mặc váy nhưng cũng đúng thôi đường về quê nội tôi rất xa, và lại còn đông người trên xe đó nữa, nếu nàng mặc tôi cũng thấy ngại. Nhưng thay vào đó, nàng lại khoác lên mình một phong cách quá ư là mùa hè, quần đùi sóc, áo ba lỗ khoác ngoài sơ mi ngắn còn thêm một đôi sần đàn nữa, nhìn năng động dữ dằn đến. Lúc nàng đến nhà, tôi đã suýt bật ngửa nếu không ghi cánh cổng lại, quả đúng là hết sức tương tượng mà.

-Đông đủ quá nhỉ?

Tôi nhìn một lượt đám thằng Toàn ngoài cổng gồm có bé Phương, Khanh khờ và cả thằng Huy nữa. Tôi chỉ rử được có một mình nó thôi, còn thằng Bình với thằng Tú đã có một sắp kế hoạch tán gái đây cộm hè này rồi, nên có rử cỡ nào tụi nó cũng chẳng đi đâu.

-Đủ hết chưa mày? Còn thiếu ai không?

Toàn phờn nhìn dáo dác vào nhà.

-Chưa, còn thiếu Lam Ngọc, bữa có rử mà chưa hứa chắc!

-Thôi tao vào nhà nghỉ tý đã, có gì ăn không, lo chuẩn bị đồ mà chưa kịp ăn sáng cả bọn!

-Thế tụi mày may rồi, vào đi Lanna có chuẩn bị đồ ăn trong đó đó!

-Đù, dạo này thấy mày cứ hú hí với con Lanna nhỉ, có đặt cọc gì chưa đó?

-Đặt đặt cái đầu mày phăng vào nhà ăn ngay, lát than đôi bố tổng cho xuống xe!

-Hé hé, hông phải thì thôi! Bố vào ăn đây!

- Em vào ăn nhé hai, hi hi!

Bé Phương cũng cười khi chào tôi rồi vào nhà theo thằng Toàn.

Tôi đã ăn sáng từ trước nên giờ này chỉ ngồi ngoài ngắm tắm hơi của Lam Ngọc. Bây giờ đã gần 8h rồi, chỉ một lát nữa thôi xe đồ sẽ đến rớt bọn tôi mà Lam Ngọc vẫn còn chưa thấy đâu, đáng lẽ ra nếu không đi thì nàng phải gọi cho tôi một tiếng chứ, đằng này gọi mãi mà chẳng bắt máy, để kiểu này chắc tôi đau tim đến chết mất!

- Nè, ngồi ngoài này làm gì đó?

Đang suy nghĩ vấn vợ Ngọc Lan bỗng đập vai tôi từ phía sau.

- Thì đang đợi Lam Ngọc, gọi này giờ mà không bắt máy nữa!

- Um... thì chắc Lam Ngọc đang đến đó, Phong đừng lo quá!

- Cũng mong là vậy thôi!

- Mà phong nè, quê nội của Phong ấy, có gì vui hông?

- Vui hả, để xem... cũng không có gì nhiều ngoài mấy vườn trái cây gần nhà.

- Thế chỗ Phong có ruộng gì không?

- Trước đó thì có, nhưng người ta đã bỏ để trồng tác xen canh ca cao rồi!

- Thế buồn nhĩ?

- Hề hề, chưa hết đâu! Tuy vậy nhưng còn nhiều chỗ chơi khác lắm, Lan có thích sông không?

- Sông hả, ừ thích lắm!

- Về rồi Phong sẽ chèo xuồng chờ Lan đi dọc bờ sông chơi!

- Hứa đó nha, hi hi!

Chỉ nói đến đó, tiếng còi xe đồ đã vang lên âm ỉ ngoài cổng cùng với đó là tiếng đốc thúc của bác tài từ trong xe:

- Xe tới rồi, nhanh lên còn về quê!

- Ô, đợi tý bác ơi!

Nhóm thằng Toàn cũng hối hả chạy từ trong nhà ra với linh kinh hành lý trên tay.

- Sao rồi mày, con Ngọc tới chưa?

- Vẫn chưa, tao chả biết làm sao nữa!

- Cứ tình hình này chắc phải lên xe luôn quá!

- Nhanh lên mấy đứa, trễ giờ xe rồi!

Tiếng bác tài lại đốc thúc.

- Giờ sao mày Phong? Đợi nữa không?

- Chắc...! Để xem!

- Nhanh lên, nhanh lên...! Giờ là chú chạy luôn đó nhe!

- Lẹ Phong ơi, người ta hối rồi kia!

- Thôi, lên xe đi, chắc Lam Ngọc không tới rồi!

Cuối cùng tôi cũng đã quyết định lên xe không chờ Lam Ngọc nữa, nàng đã không muốn đi thì cố đợi cách mấy cũng chẳng đến. Tôi dẫn lòng bước lên xe nhưng vẫn ngoái nhìn một cách đầy luyến tiếc nơi đầu đường xa tít ở đằng kia với hi vọng nàng sẽ xuất hiện ở đó. Ừ thì đâu đó thôi, để tôi còn chút hi vọng vớt vát, nếu quả thật nàng không đến chắc lòng tôi sẽ day dứt lắm. Đối với tôi mọi việc đều phải rõ ràng và minh bạch, việc Lam Ngọc tránh né tôi không lí do khiến tôi cảm thấy mình cứ như bị nàng hắt hủi, cảm giác đó khó chịu vô cùng.

Nhưng rồi khi chiếc xe lăn bánh, hi vọng của tôi đã bị dập tắt hoàn toàn. Lam Ngọc không đến, đồng nghĩa với việc trong suốt gần 3 tháng hè tiếp theo tôi phải sống trong sự cằn cỗi rạo rức khi vẫn chưa biết được vì sao nàng lại cư xử với tôi như vậy. Giận hờn, oán trách hay ghét bỏ? Tôi hoàn toàn không biết được.

Chợt... niềm hi vọng trong lòng tôi lại được thắp sáng. Khi tôi ngoái nhìn lần cuối về phía đầu đường vào nhà, một bóng dáng quen thuộc đang chạy hi hục đến. Đó chính là Lam Ngọc! Hôm nay nàng không đi xe, nàng đang chạy bộ, 100% là chạy bộ đến nhà tôi. Dù tôi vẫn không hiểu vì sao nhưng vẫn phải quỳnh quáng gọi bác tài dừng xe lại.

-Ngọc, đây nè, chạy nhanh lên!

Nàng vẫn cầm đầu chạy hi hục đến chỗ chiếc xe. Nhưng lần này thì trong lòng tôi không còn cằn cỗi nữa thay vào đó là cảm giác lâng lâng, vui sướng đến tái tê cõi lòng. Lam Ngọc đã đến, có nghĩa là nàng không giận tôi. Những ngày qua chắc chỉ là những biến động bình thường của một cô gái mới lớn và giờ thì nàng đã bình thường trở lại, tôi vui sướng chia tay ra cho nàng:

-Ngọc lên đây!

Dù rằng vẫn còn khá e dè trước tôi, nhưng Lam Ngọc vẫn khê khàng nắm lấy tay tôi bước lên xe.

-Sao Ngọc đến trễ vậy?

-Xe bị hư giữa đường phải quành ngược trở về nhà cất xe rồi chạy bộ lên đây!

-Trời, sao không bắt xe bus?

-Không biết chuyển, chưa đi lần nào!

-Ặc, trời ạ!

-Sao, có ý kiến gì không?

-Ừc, không! Đến là được rồi, hè hè!

Bây giờ nhóm tôi coi như đã đủ người, việc quan trọng kế tiếp là sắp xếp chỗ ngồi cho hợp lý. Thăng Toàn, bé Phương thì khỏi phải nói, từ đầu đã ngồi xếp re ở dãy ghế cuối, thằng Khanh với thằng Huy ngồi chung ở hàng ghế kế trước, chỉ còn tôi. Bởi vì sao chứ? Ngọc Lan thì ngồi một mình ở phía trên đây, còn Lam Ngọc thì chủ động ngồi ở hàng ghế phía sau đó. Tất nhiên hai hàng ghế đều còn chỗ trống, việc của tôi đơn giản chỉ là chọn một trong hai chỗ để ngồi mà thôi.

Nói thế chứ tôi chả thấy đơn giản chỗ nào cả. Dù tôi có chọn ngồi chung với ai thì người còn lại sẽ ngồi một mình xuống cả chặng đường hơn 2 tiếng đồng hồ. Ấc hử sẽ rất buồn và ảm đạm, chính tôi còn sợ phải ngồi một mình thì huống chi là người khác. Thế nhưng Lam Ngọc về như đọc được tinh huống mà tôi đang mắc phải vào lúc này, nàng bỗng đứng dậy ngồi vào hàng ghế có người ngồi phía trước mặc cho bao cặp mắt nhìn nàng lạ lẫm. Như vậy chẳng còn lựa chọn khác, tôi vội vàng ngồi cạnh Ngọc Lan để yên vị cho một chặng đường dài phía trước dù cho lòng có đôi chút lao xao, bối rối.

-Hử, đồ thiếu quyết đoán!

Vừa ngồi vào chỗ Ngọc Lan đã chột vào mặt tôi một câu lạnh băng.

-Hả, sao?

-Hông biết thì thôi, Lan ngủ đây, hẹn gặp lại ở quê!

Nàng hững hờ đeo tai phone vào tai ngã người ngủ một giấc ngon lành trước mặt tôi một cách lạnh lùng.

Thực ra tôi biết nàng đang nói gì, quá rõ ràng là đang khách. Nàng đang muốn nói về chuyện lúc nãy tôi chọn chỗ ngồi. Phải, tôi đã thiếu quyết đoán không thể chọn được nổi một chỗ nếu Lam Ngọc không chủ động sang ngồi bên hàng ghế có người. Nhưng chịu thôi, tôi có thể làm gì hơn được.

Nhìn xung quanh cũng đã có một số người lác đác ngủ, thằng Khanh với thằng Huy thì đã ngủ từ lúc nào, duy chỉ có bé Phương với thằng Toàn là vẫn còn hủ hí đeo tai phone nghe nhạc cùng nhau mà cười đùa. Còn tôi thì sao? Vẫn ngồi đó, ngồi nhìn một lượt hành khách trong xe và cả cảnh vật bên ngoài nữa. Những ngôi nhà sang sá, những cao ốc mọc trồi lên trước mắt tôi nghe vụt vụt.

Chỉ mới chừng một tiếng đồng hồ ngồi xe, cảnh vật đã đổi khác khá nhiều. Những tòa nhà cao lêu nghêu không còn nữa, mà thay vào đó là những tòa nhà lụp xụp, những ruộng cỏ bỏ hoang và cả những ao tù rũng lớn ven đường Nguyễn Văn Linh ở Nam Sài Gòn. Đi xa thêm một chút về phía cao tốc Trung Lương, những cảnh vật đơn sơ lại hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết. Mặc dù xe chạy rất nhanh, nhưng những cánh đồng ruộng không bao giờ rời khỏi mắt tôi một phút nào. Suốt dọc cao tốc Trung Lương là cả một đồng ruộng rộng thênh thang những lúa và lúa xanh mượt mà như mái tóc cô gái mới lớn. Đầu đó trên những cánh đồng tôi còn thấy được những thằng bù nhìn bằng vải có, bằng rom có và cả những cây gỗ được chắp vá với nhau tạo thành hình người nữa. Tôi tự hỏi rằng nó có sủa đuổi được lũ chim khôn ngoan kia không khi chúng cứ chóc chóc lại đậu thành từng đàn đông đúc trên vai những thằng bù nhìn như chỗ nghỉ chân của chúng hơn là vật sủa đuổi.

Đang thả hồn say sưa, tôi bỗng giật thót khi vai mình như có một vật nặng đặt lên kèm theo đó là một hương hoa thoang thoảng len sâu vào mũi tôi thư thái đến lạ lùng.

Ngọc Lan đang tựa đầu vào vai tôi ngủ ngon lành. Nhìn nét mặt hiện giờ của nàng dễ thương quá, nó khiến trái tim tôi trở nên chộn rộn háo hức từng con hồi hải. Và trong lúc không kiềm chế được bản năng, tôi đã rụt rè béo nhẹ vào đôi má của nàng. Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi dường như ngưng đập. Đôi má nàng thật mềm mại, cái cảm giác mềm mại đó vẫn còn chạy rần quanh bàn tay tôi mặc dù tôi đã bỏ tay xuống từ lâu.

Nhưng lòng tham con người đúng thật là vô tận. Khi nhìn vào đôi môi đỏ hồng của nàng, cả người tôi như có một luồng điện chạy lên lõi, nó cứ thôi thúc tôi phải làm theo bản năng mách bảo, nhất là trong một khung cảnh yên tĩnh, điều hui của đồng ruộng bên ngoài như thế này, bản năng của tôi lại trở dậy thật mãnh liệt. Tôi từ từ nâng cằm nàng lên, hướng đôi môi nhỏ nhắn của nàng vào mình.

Thế nhưng khi tôi còn chưa chạm vào đôi môi đó, một ngón tay thon nhỏ đã chặn trước môi tôi, kèm theo một câu nói huyền hoặc:

- Vẫn chưa đến lúc đâu...

Tôi giật mình, phải nói là ngỡ ngác toàn tập bởi vì giờ này trước mặt tôi là đôi mắt xanh biếc đang nhìn vào tôi đầy mê hoặc cùng với đôi môi nũng nịu kia nữa.

Nàng đã thức dậy. Không biết có phải là đang giả vờ ngủ hay không nhưng đúng vào lúc gây cản nhất, nàng lại thức. Nàng thức làm cho mọi ý định của tôi tan biến như mây khói và làm cho bao mạch máu trên mặt tôi chạy rần rần nóng hổi, đỏ tía cả lên.

- Phong dê xồm!

- Ó, dê gì?

- Còn hỏi, bây giờ muốn tự giác hay để người ta phát giác!

- Hic, thì xin lỗi mà!

- Xi, sau này có muốn thì nói người ta một tiếng! Làm như đi ăn trộm ấy!

- Ó sặc, làm như chuyện bình thường ấy!

- Hi, mà thôi tội mình tới đâu rồi!

- Lan nhìn ra ngoài cửa xem!

Theo lời tôi, nàng xoay đầu ra ngoài cửa, một khung cảnh tuyệt đẹp chợt hiện ra. Chúng tôi đang đi trên một cây cầu, cây cầu cao vút, phía bên dưới là một con sông rộng lớn với nhiều tàu thuyền chạy trên đó.

Nó làm Ngọc Lan phấn khích:

- Oa, ở đâu mà đẹp vậy?

- Đây là cầu Rạch Miễu, mới xây dựng đây thôi! Hồi trước muốn đi ngang phải dùng phà chờ lâu lắm!

- Hi, hoành tráng quá! Nhìn thích ghê!

- Công trình đầy tự hào mà, hê hê!

- Mà Phong nè, có muốn nghe nhạc không? Ngồi thế này cũng chán nhì?

- Nhạc à, ở đâu?

- Đây nè, đeo vào đi!

Nàng đưa cho tôi một bên tai phone, bên còn lại nàng tự đeo vào tai mình làm tôi trở mắt:

- Nghe kiểu này hả?

- Chứ đòi kiểu nào?

- Ừ thì hê hê, kiểu này thì kiểu này!

Đây chính là kiểu của thằng Toàn với bé Phương nghe nhạc cùng nhau. Nếu tôi không thấy hai tội nó làm thế ác hắc tôi đã không ngạc nhiên như bây giờ. Nó làm tôi cảm giác như tôi và nàng đang là một cặp tình nhân đang nghe nhạc cùng nhau vậy.

Nhưng sẽ chẳng có gì nếu Ngọc Lan không mỉm cười với tôi:

-Cho Lan mượn nữa nha?

-M...mượn gì?

-Thì lúc nãy Lan nằm ngủ trên cái gì thì cho Lan mượn cái đó!

-À, ờ! Đ...được mà!

Chỉ có thể, nằng nhẹ nhàng ngã vào vai tôi, đôi mắt nằng lim dim tựa như đang ngủ. Tôi và nằng cùng chìm trong những cung đàn thánh thót của bài hát đang phát trong tai phone, vẫn là bài Đám cưới trên đường quê. Nhưng riêng vào lúc này, tôi chỉ muốn hát cho nằng một bài, bài hát đã đi sâu vào tâm trí của tôi trong mỗi hành trình về quê của mình, bài hát Về quê ngoại:

“Anh xin mời em đi về miền quê xa lắc lơ

Nơi quê hương anh có hàng dừa xanh,

Có ngàn câu hò thăm tỉnh dân tộc.

Anh xin mời em đi về quê ngoại một lần thôi,

nơi anh chào đời Ngoại ru bài ngủi bao năm vất vả mưa nắng ngược xuôi. “

Chẳng mấy chốc sau, khi những hàng dừa cao vút bắt đầu xuất hiện bên ngoài cửa sổ, đó là dấu hiệu cho biết, nhà nội tôi không còn xa nữa. Nhưng đường vào nhà nội tôi không phải là dễ đi, nó chỉ là một con đường đá nhỏ nên bọn tôi phải xuống xe cuốc bộ vào trong hẻm. Nhất là khi đường vào trong rất ẩm ướt, chắc là vừa trải qua cơn mưa nặng hạt nên khắp mặt đường loang lổ nước và nước khiến cả đám thằng Toàn đều nhăn mặt:

-Gi thế này, sao mà bước qua đây?

-Thì kiếm chỗ nào ráo ráo mà đi!

-Ủầy, đành vậy! Bé Phương leo lên Toàn công cho!

Toàn phõn ngồi thụp xuống công bé Phương trên lưng để tránh cho em bị dính sìn trên đường. Đã thế nó còn trêu người tôi:

-Trong nhóm còn 2 bạn nữ kia, mầy liệu mà ga lăng tý đi Phong em, hế hế!

Quả thật là trong nhóm tôi còn 2 nữ đấy, Lam Ngọc với Ngọc Lan chứ ai vào đây. Nhưng mà công ai thì tôi chưa quyết định được. Thằng Toàn lại vô tình đưa tôi vào tình thế khó xử. Nhưng lần này rút kinh nghiệm từ việc chọn chỗ ngồi trên xe, tôi đã dứt khoát:

-Lanna lên đây, mình công cho!

Tôi ngồi thụp xuống trước mặt Ngọc Lan niềm nở.

Dù có đôi chút gượng gạo nhưng Ngọc Lan vẫn đồng ý để tôi công nằng. Nếu để ý kĩ, trên đôi má nhỏ xinh của nằng đã hiện lên những sắc hồng huyền ảo khiến cho bất kì ai nhìn vào đều không khỏi mê mẩn, kể cả tôi.

Sở dĩ tôi quyết định như thế là vì lúc còn ở trên xe, Lam Ngọc đã chủ động chuyển chỗ ngồi để tránh cho tôi khó xử, và nếu như lúc này tôi lại tiếp tục khó xử, ắc hẳn Lam Ngọc sẽ lại một lần nữa tránh việc đó cho tôi. Chỉ bằng để tôi chủ động chọn ra hình ảnh người đầu tiên xuất hiện trong tim còn hơn là để Lam Ngọc phải làm thay cho tôi việc đó. Một việc rất khó để quyết định.

Nhưng không phải chỗ nào trên đường vào nhà nội tôi cũng ẩm ướt. Cũng có một vài chỗ được người ta đắp đất cao tránh nước là hoàn toàn khô ráo, cộng thêm những rặng tre uốn lượn cong vút lên trời và những hàng dừa cao lêu nghêu làm cho đám thằng Toàn đi hết ngạc nhiên này, đến thán phục khác:

-Ê Phong, hái vài trái dừa coi, tao khát khô cả cổ!

-Chờ tý vào nhà nội tao cho mầy uống ngập hòng, dừa này của người ta hái có mà người ta bắt treo cổ mầy trên cây ấy...

-Ủa, thằng Phong đó hả con?

Tôi còn chưa nói xong một giọng trung niên đã cất lên từ sau rặng tre làm tôi phải quay lại.

-A, di Chín Lài!

-Mây về rồi đấy à, nội trong mây suốt!

-Dạ tại năm rồi con phải ở lại thi chuyển cấp nên không về được!

-Mà mày về chung với ai vậy, bạn hả?

-Dạ, bạn chung lớp với con đó, kì này dẫn về chơi cho vui!

-Con bé này mắt xanh nhìn lạ vậy?

-Dạ, mẹ con là người Pháp ạ!

-À, hẹn gì! Thôi mấy đứa đi nhanh đi, bà trông từ sáng tời giờ rồi đó!

-Dạ, vậy tui con đi nghen đi!

-Ồ, nhớ có rảnh ghé nhà đi chơi nghen!

-Dạ!

Đó là một trong những nhà hàng xóm của bà tôi. Ở đây hàng xóm không đồng nghĩa với việc nhà gần, nó có thể cách xa một hàng dừa, 1 hàng cau và thậm chí là một cái ao cá. Tuy thế nhưng tình hàng xóm, làng giềng ở đây không bị ngăn cách, hễ ai có chuyện gì khó khăn cần được giúp đỡ, họ đều sẵn sàng đến giúp cho đến từng hạt gạo, từng tờ tiền lẻ. Làng quê là vậy, luôn mộc mạc và bình dị trong trái tim mỗi con người.

Trở lại với con đường đá dẫn vào nhà bà tôi, sau khi băng qua những gốc dừa trơ trọi bị người ta đốn bỏ, một căn nhà cấp 4 màu xanh diệp hiện ra với những mái ngói đỏ ao, rần rần. Bao bọc xung quanh là dây hàng rào bằng nứa đã hoen mục chưa có người sửa lại. Đây đích thị là nhà nội tôi rồi, nó chẳng thay đổi gì sau 2 năm tôi xa quê. Chỉ có khác một điều, nó cũ quá, lâu đời quá. Những bờ tường đã bám đầy rêu xanh, những mái ngói đã nứt nẻ sau những tháng ngày phơi mình trước mưa nắng. Nhìn khung cảnh này tôi lại thấy thương nội nhiều quá, chắc là nội sống cực khổ lắm. Chuyến đi về quê này tôi sẽ tận dụng hết sức có thể để nội tôi được vui, được thư thả theo cách một người già cần phải có, tôi cam đoan là như vậy.

Vào gần thêm một chút, bọn tôi bị thu hút bởi một cô gái đang quét lá trước sân, cô gái đó quen lắm, rất là quen, nhưng mãi cho đến khi giọng khàn khàn của nội tôi vang lên từ trong nhà, tôi mới nhận ra được, đó là nhỏ Nhung. . .

-Nhưng à, thằng Phong nó về chưa con?

-Dạ chưa nội ơi, nội cứ nghỉ đi khi nào Phong về con báo cho!

-Nghĩ sao được, đang lẽ ra giờ này nó về rồi mà chưa thấy tăm hơi đâu, nội lo gần chết!

-Nội đừng lo, Phong lớn rồi biết tự chăm sóc mình mà!

Nhưng khi nhỏ Nhung phát hiện ra bọn tôi đã đứng trước cổng nhà từ hồi nào, nhỏ đã suýt hét toáng lên nếu tôi không kịp thời chặn miệng lại:

-Suýt, khê thôi!

-Mấy người về sao không nói một tiếng! Để tui vào báo cho nội!

-Đừng, để bọn tui tự vào!

Dù vẫn còn ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của bọn tôi, nhưng nhỏ Nhung vẫn lò mò theo sau với khuôn mặt méo xệch đến phát buồn cười.

Theo lời nhỏ Nhung, bọn tôi bước rón rén theo lối đi vào buồng ngủ phòng bà ấy thế mà dù có bước nhẹ đến đâu vẫn không khỏi bị bà phát hiện:

-Đứa nào đó bây, cái Nhung hả?

-Ồ, dạ là con!

-Thằng Phong nó về chưa?

-Dạ à. . .

-Con về rồi nội ơi!

Không cù cưa kéo dài nữa, tôi vọt miệng chạy vào buồng phòng bà nói to.

Đến giờ phút này tôi mới thực sự vỡ òa. Cái miệng nhai trầu móm móm đó, làn da đồi mồi đó và cả khoe mắt chân chim đang chảy từng hàng nước lúc này nữa. Thật thân quen, thật gần gũi làm sao. Đó là nội tôi! Hai năm rồi không gặp, tóc bà trắng đi nhiều quá, gần như bạc sơ, trắng tinh như mây.

Tôi quỳ xuống gục mặt vào lòng bà:

-Con về rồi ạ, bà có nhớ con không?

-Mèn đét oi, nội mà hông nhớ mày thì nội chờ mày về làm gì thằng quý con!

Bà khẽ cốc yêu vào đầu tôi gất nhẹ.

-Hề hề, con trên thành phố ngày nào cũng nhớ bà hết đó!

-Có thiệt không ông tướng con hay là nói cho nội vui đấy!

-Thiệt luôn mà nội, nên khi vừa nghỉ hè con chạy về liền luôn nè!

-Ồ hờ, cháu của nội là ngoan nhất rồi!

Bỗng dung bà nhìn một lượt những người bạn cùng về theo tôi móm mém:

-Ủa nội nghe ba mày nói mày dẫn bạn gái về nữa phải không, là đứa nào vậy chỉ cho nội xem!

-Hà??!?!?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Trước câu hỏi hết sức là “bình dị” của bà, tôi cần như cứng họng, nước mắt đã ráo hoảnh từ lúc nào chỉ để lại khuôn mặt ngây ra như tượng chẳng biết làm gì ngoài ừ ừ từng con:

-O, à! B...bạn gái nào vậy nội...?

-Thằng khi, còn giấu nội mày à? Rõ ràng ba mày nói mày dẫn bạn gái về ra mắt nội, còn chối!

-Không có thiệt mà nội, tại ba con nói giỡn đó chứ con thể này ai mà thích con!

-Ồ, thể nội cũng mừng! Chứ mày mà có bạn gái thật thì tội cho cái Nhung quá!

-Nội...đã bảo là đừng nhắc đến chuyện đó mà!

Nhỏ nhưng giấy nẩy ngồi vào gần nội.

-Con nhỏ này lạ hông? Mày chơi với thằng Phong từ nhỏ đến lớn, nấu ăn mày vá đều biết, lại còn hay chăm sóc nội nữa. Nội là nội chỉ chăm có con thôi đó ghen!

-Nội, nói nữa con giận đó!

-Ồ thôi thôi, hông nói nữa! Con gái con đứa gì mà hay mắc cỡ thể không biết!

-À nội ơi! Chắc có hiểu lầm gì đó phải không?

Tôi nhìn nội ngây ngô.

-Hiểu lầm gì?

-Con với nhỏ Nhung có gì đâu mà!

-Nhưng nội thấy nó hợp với mày!

-Sặc, thôi chuyện đó để từ từ tính đã nội!

-Ồ, sao cũng được! Mà mấy đứa này là bạn mày đó hả?

Bà nhìn đám thằng Toàn ôn tồn.

-Dạ, bạn con ở thành phố về chung đó nội!

-Ừ, mấy đứa lại đây ngồi bà xem rõ mặt cái nào!

Theo lời bà tôi, cả đám tiến lại quay quần xung quanh nội thành một vòng tròn nhỏ.

Nhìn một lượt cả đám, bà gật gù:

-Bạn bè của mày nhìn cũng thanh tú lắm!

-Dạ, bạn con mà nội, đâu phải tầm thường được!

Đột nhiên bà gọi ngay Lam Ngọc:

-Con bé này đưa tay bà xem!

-Dạ!

Dù chẳng biết gì nhưng Lam Ngọc vẫn đưa tay cho bà tôi xem xét.

Sau khi bóp nắn được một lúc, bà mới nhìn nàng cười xòa:

-Con có luyện võ à?

-A, dạ có ạ?

-Thảo nào, xương cốt chắc khỏe, tướng đi khoáng thai lắm! Nhìn là ra ngay người học võ liền!

-Ơ sao bà biết hay vậy?

-Hề hề, nội của Phong lúc trước chuyên đi nắn xương, trị trật đả cho mấy người luyện võ đấy! Bà nhìn là biết ngay ấy mà!

-Hi, bà làm con phục quá! Đúng là người nhà võ có khác!

Nhưng rồi bà đột nhiên quay sang Ngọc Lan:

-Con bé này người lai hả, nhìn lạ ta?

-Dạ, mẹ con là người Pháp ạ?

-Ừ hèn gì, thằng Phong có phước thật!

-Ồ, là sao hả bà?

-À, bà nói chơi chơi ấy mà! Thôi cái Nhung dẫn mấy đứa tắm rửa nghỉ ngơi đi, ngồi xe chắc cũng mệt rồi!

-Dạ, vậy nội nghỉ cho khỏe!

-Ừ mấy đứa nghỉ đi!

Tạm biệt nội, bọn tôi đi theo sự chỉ dẫn của nhỏ Nhung đến chỗ ngủ để sắp hành lý.

Thú thật thì dù đây là nhà nội tôi nhưng đã 2 năm rồi tôi không về tuy nó không thay đổi gì nhiều ở bên ngoài nhưng bên trong lại được tu sửa khá nhiều về cách phân chia phòng ốc khiến tôi dù có trí nhớ lâu cách mấy cũng chẳng thể nào nhớ ra được cái chỗ ngủ cũ của mình nằm ở cái xó nào trong căn nhà này.

Rồi nhỏ Nhung dừng chân tại một căn buồng cách buồng của nội tôi không xa:

-Đây là chỗ ngủ của mấy bạn nam!

-Ừa bộ hông cho ngủ chung hả?

-Hèm, Toàn vui tính nhỉ?

Lam Ngọc bẻ tay rôm rốp lườm Toàn phờn cháy mặt.

-Ừc hề hề, giống tý ấy mà! Vậy còn chỗ của mấy bạn nữ đâu?

-Ở căn buồng đối diện đây! Nhà chỉ có mấy phòng thôi mấy bạn thông cảm nhé!

-Ừ, có chỗ ngủ là quý rồi, chủ yếu về đây thác loạn mà!

-Ông Toàn này không đùa không được nhỉ?

-Hề hề, bà Ngọc cứ làm quá lên! Thôi tụi này mệt rồi nghỉ tý nhé!

-Hừ, nghỉ đi! Đừng có mà mò sang bên nữ đấy!

-À mà Nhung có nghỉ luôn không vào chung với tụi mình?

Ngọc Lan quay sang nhỏ Nhung.

-Thôi, mình ở lại chăm cho nội nghỉ chút rồi về nhà ngay ấy mà!

-Ừ vậy tụi mình đi nghỉ đây!

-Ừm, tạm biệt!

Sắp xếp hành lý trong phòng đầu vào đây, tôi mới yên vị ngã lưng xuống giường cùng với tụi thằng Toàn giờ đây cũng đang nằm la liệt trên đó. Nhìn thằng nào thằng nấy trở mình khó sở là tôi biết tổng bọn nó không quen ngủ giường chiếu rồi. Cũng chẳng trách, bọn nó chắc trên thành phố toàn là ngủ nệm nên giờ này nằm trên chiếu cói đau lưng là phải. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm lắm, bọn nó nằm vài ngày thế nào cũng quen thôi. Ấy thế mà vừa định chọn chỗ, thằng Toàn đã đập tôi dậy:

-Ê ku, dậy nói chuyện chút nào!

-Nói cái gì, không lo nghỉ đi, đến chiều lại ngáp lên ngáp xuống!

-Thì chuyện lúc nãy bà nội hỏi bạn gái mày đó! Mày ngu lắm con ạ!

-Giê, tự nhiên chửi tao ngu?

-Chứ không phải sao? Đó là cơ hội để mày tỏ tình một cách công khai với người mà mày yêu, không biết tận dụng gì hết!

-Uầy tao đâu có tình vì như mày, với lại tao biết tỏ tình với ai bây giờ?

-Chứ hông phải con Lanna hả?

-Gi Lanna, kể tao nghe với!

Vừa nhắc đến Ngọc Lan, cả đám thằng Khanh khờ cũng bật dậy lao nhao.

-Uầy, tụi bây nhiều chuyện vừa vừa thôi chứ!

-Ừ, anh em không mà cũng giấu với chả diếm!

-Có chuyện gì đâu mà giấu tụi mày?

-Chẳng phải thằng Toàn nói mày thích con Lanna là gì?

-Thì vậy nhưng mà...

-Ui, nhỏ Ngọc tao nói thật, không hợp với mày đâu! Chẳng phải mấy ngày qua mày hợp rơ với nhỏ Lanna lắm sao?

Toàn phờn nhếch môi chẹp miệng

-Uầy, tụi bây không biết được đâu!

-Mày nghĩ gì tao biết tổng đó Phong ạ, mày sợ nhỏ Ngọc buồn khi mày đi chung với Lanna chứ gì?

-Chứ tao biết làm gì hơn?

-Anh em ai thấy thằng này ngáo giờ tay lên cái!

Thằng Toàn vừa dứt lời, cả đám đều đồng loạt giơ tay lên trong sự sững sờ của tôi vào lúc này:

-Tao ngáo gì, bộ không đúng sao?

-Bây giờ ai là người mày yêu?

-Thì...Lanna...chắc thế!

-Vậy có liên quan gì đến nhỏ Ngọc không?

-Ờ thì...

-Đấy thấy chưa? Nếu mày đã yêu Lanna thì đừng có bận tâm mấy chuyện khác! Nhỏ Ngọc tự biết lo cho mình chứ có phải còn nhỏ đâu mà mày phải lo?

-Có nhiều điều tui bây không biết đâu! Thôi tao ngủ phát!

Tui nó cũng không nói gì nữa, cả đám bắt đầu nằm lẫn ra ngủ như chết trong tiếng đồng hồ tíc tắc treo trên tường.

Một giấc ngủ trưa ở làng quê khác xa so với trên thành phố nhộn nhịp, ồn ào. Ở đây mọi thứ đều yên tĩnh từ đầu ngõ cho đến cuối thôn, họa chăng chỉ có tiếng chim kêu riu rít, tiếng ông thạch sùng tặc lưỡi và cả tiếng trẻ con nô đùa ngoài ngõ khiến lòng người trở nên chộn rộn khác thường. Xe hơi ư? Gần máy ư? ở đây đó chỉ là những thứ đồ xa xỉ thì thoảng mới chạy ngang làm cả đám con nít cứ tíu tít cả lên mỗi khi bắt gặp. Làng quê là vậy, không cầu kì, không xa hoa nhưng lại khiến cho con người cảm thấy thật bình yên bởi nét đơn sơ, bình dị của nó...

Bọn tôi thức dậy trong tiếng đập cửa ồm ồm từ bên ngoài, kèm theo đó là một giọng nói quen thuộc mà mỗi khi đi hái trộm trái cây, tôi thường nghe lạnh lạnh:

-Thằng Phong đầu rồi, dậy bố mày bảo nào!

-Thằng Khánh đó hả?

-Ờ, dậy ngay! Cả đám ai cũng đợi mày mà cứ ngủ như chết!

-Gì cả đám cơ á?

-Biết mày về nguyên một băng Đại An đến đây cả rồi đấy!

-Sặc, đợi tao tý!

Rồi tôi quay sang đập tui thằng Toàn dậy:

-Dậy tui mày, bạn tao đến chơi kìa!

-Ồ gì, vợ mày sinh con hả?

-Sinh sinh cái đầu mày, dậy ngay cho bố!

Tôi tức tối hét vào mông thằng Khanh một phát làm nó giật nảy cả người:

-Ủi da, tổ bà mày làm bố giật mình!

-Tao bảo dậy mà cứ nằm chình ịch ở đó, bạn bè dưới quê tao đến cả rồi!

-Tôi làm gì?

-Thì biết tao về quê, ai cũng tới chung vui á mà! Bạn bè tao thân thế đấy!

Nói rồi cả đám lật đật thay đồ đạc tắm rửa để tỉnh táo sau giấc ngủ trưa ngon lành. Vừa ra đến cửa bếp, bọn tôi đã gặp nhóm nữ ở đó, tuy nhiên tôi không thấy Ngọc Lan ở đâu cả, ngay cả nhỏ Nhung cũng chẳng thấy.

Như biết được thắc mắc của tôi, bé Phương vội trả lời:

-Bạn Nhung về nhà rồi, Lanna đang phụ nội nấu bữa tối trong bếp đó!

-Ủi, sao mọi người không vào phụ một tay?

-Nội nói bếp chật lắm, 2 người là đủ rồi! Với lại hồi nãy nội có gọi Lanna vào phòng để nói việc gì ấy, cũng lâu lắm!

-Chắc, sao không ra ngoài gặp bạn của anh đi!

-Thui, bạn của anh toàn con trai, ra ngoài ấy ngại lắm, có đi thì đi chung!

- Vậy nãy giờ ở đây đợi Lanna đó hả?

-Ừa, đợi mọi cả chân!

Vừa lúc đó, thằng Khánh bỗng chạy vào. Nhìn thấy tôi, mặt nó phớn lên thấy rõ:

-Chà chà, ông phổng 2 năm không gặp mập lên được tý nhỉ?

-Mập gì, tao thấy bình thường, có mà mày mập lên đấy!

-Ai đấy mày, Phong?

Toàn phớn vồ vai tôi.

-À, đó là thằng Khánh, bạn tao dưới này đấy!

-Ồ, tụi tao là bạn trên thành phố của thằng Phong, có gì giúp đỡ nhen bỏ tèo!

-Hề hề, sẵn lòng! Mà tụi bây sao giờ này còn chưa ra?

-Đội bạn tao đang nấu ăn trong này đã!

-Cái nhỏ mắt xanh đó hả?

-Ừa sao mày biết?

-Tao vừa qua đây đã thấy rồi! Nãy nhỏ đi chung với nội vào bếp chứ đâu!

-Chắc là nấu một chút chứ gì?

-Còn lâu ku oi, tụi bây cứ ra trước đi!

Như nghe được những gì chúng tôi nói, Ngọc Lan cũng nói vang từ trong bếp:

-Mọi người ra trước đi, mình đang phụ nội nấu bữa tối, chút mình ra sau!

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành cùng đám thằng Toàn và nhóm nữ theo chân thằng Khánh bước ra ngoài sân nơi có cả chục thằng bạn chí cốt của tôi đang tụ tập đặc nghệt, loi nhoi cả một góc.

Vừa thấy bọn tôi bước ra, bọn nó là réo vang lên:

-Đù, thằng Phong ra rồi kia bây!

-Ô, ô! Thằng Phong về rồi anh em oi!

-Về cái gì, nó về từ trưa rồi, phải nói là nó ra rồi mới đúng, hề hề!

Cảm giác của tôi lúc này giống như đang đứng trước một sân khấu lớn với hàng trăm nghìn khán giả đang hò reo phấn khích. Đã lâu lắm rồi tôi mới chào đón đến như thế. Đó là những người bạn ở dưới quê của tôi, có một số đang học bỏ túc, có một số thì đã bỏ học phụ gia đình từ lâu, nhưng cũng có số khác cố gắng học tập bám trụ lại như thằng Khánh với thằng Mậu đây nhưng chẳng ai để tâm đến chuyện đó cả, cái khiến tụi nó và tôi gắn kết với nhau chính là tình bạn, tình huynh đệ chí cốt đã cùng nhau chinh chiến lâu năm.

Khi tôi đi xuống bậc thềm, tụi nó liền xúm lại hỏi han bô lô ba la loạn cả lên:

-Ê Phong, sao năm trước mày không về mạy!

-Ờ thì bận thi lên lớp 10!

-Chú ba trên đó thế nào rồi?

-Thì vẫn khỏe, đánh đấm ro ro.

-Mày có học được chiêu gì mới không chỉ bọn tao với

-Ừi, toàn mấy chiêu cũ không hà!

-Mày có mua gì về cho tụi tao không?

Bla...bla...bla...

Bọn nó cứ hỏi, tôi thì cứ trả lời chẳng biết bao nhiêu câu mà nói. Hỏi đã đòi về tôi, bọn nó lại chuyển sang đám thằng Toàn, đặc biệt là nhóm nữ:

-Bạn của mày trên thành phố hả Phong?

-Ừ thì đó!

-Mấy bạn nữ này cũng vậy đó hả?

-Ừ, bạn tao hết!

-Đẹp quá mày, làm mai tao với!

-Cái cô lùn lùn đó thì có chủ rồi, còn cái cô cao cao đó thì tụi bây kìa được thì kìa!

Chỉ cần có thể, bọn nó liền lò mò kéo qua bên nhóm nữ tán chuyện bên đấy, mục tiêu không ai khác chính là Lam Ngọc. Nhưng chẳng bao lâu sau bọn nó đã bị nài nỉ phản cho một đòn tất cả lừa:

-À bạn gì đó ời, bạn tên gì vậy?

-Ngọc.

-Bạn là bạn của Phong hả?

-Hồng lẽ người đừng?

-Hề hề, cho tụi mình làm quen với nghen!

-Mình thích những bạn học võ lắm, mấy bạn có học võ không?

-Trời, chuyện tầm thường, sáng nào mà chẳng tập chặt cây bằng tay!

-Ui hay quá, bạn chặt cho mình xem với!

Lam Ngọc chớp chớp đôi mi làm cho cả đám con trai ngây mặt ra như tượng. Và để phụ họa cho nàng, một thằng trong đó chạy ra sau hè xách lên một miếng ván dày chừng cỡ gần 1 phân đặt ra trước mặt thằng đó làm nó xanh mặt:

-Gì vậy mày?

-Thì chặt đi, cho tụi tao xem với!

-Th...thôi! Hôm nay tao hông có hứng thú cho lắm!

-Gì vậy, chỉ là bài tập buổi sáng của mày thôi mà!

-Thì để buổi sáng tập, giờ chiều rồi!

-Vậy để mình nha?

Rắc...

Khi bọn nó còn lo mải mê tranh cãi, Lam Ngọc đã lạnh lùng dẫn mạnh đòn tay vào tấm gỗ làm nó gãy đôi ngọt lịm trước bao nhiêu là cặp mắt sững sờ, kinh ngạc. Và như một điều tất yếu, cả đám con trai dần dần lui ra xa Lam Ngọc, nôm mặt thằng nào thằng nấy xanh như tàu lá chuối, lấm la lấm lét còn hơn là trộm gà.

Biết mình bị lừa, bọn nó vây quanh tôi kẻ lẻ:

-Chơi chơi, mày chơi tụi tao đây hả Phong? Con nhỏ gì mà mạnh như voi, cái miếng ván dày cộm vậy mà nó đánh gãy ngọt sớt!

-Thì tao bảo tụi bây kìa được thì kìa mà có ép uống gì đâu?

-Chứ về quê kì này có nhiều đồ chơi hả?

-Ừ thì còn nhưng đang phụ nội tao nấu bữa...

-À Phong ời, bữa tối xong rồi đấy!

Chưa kịp nói hết câu, Ngọc Lan đã từ trong nhà bước ra nói đồng đặc làm tất cả mọi ánh nhìn đều chú ý vào nàng không chớp mắt.

Nàng đã thay đồ, chắc là mới vừa tắm xong cho nên bộ đồ năng động lúc sáng không còn nữa mà thay vào đó là một chiếc đầm liền màu xanh nhạt khiến nàng trở nên nổi bật giữa đám đông láo nháo. Không phải nói, mặt thằng nào thằng nấy đều dờ dẩn trước đôi mắt đang tròn xoe xanh biếc ở trên kia.

Biết mình đang bị hổ, Ngọc Lan rụt rè bước xuống cạnh tôi tỏ vẻ:

-Bạn của Phong hả?

-Ừ phải, tất cả đều là bạn của Phong đó!

Rồi nàng quay sang đám bạn tôi:

-Hi hi, cho mình xin lỗi chuyện lúc nãy nha! Mình là Lanna Dương, cũng là bạn của Phong đó!

-Ừ trùi ui, bạn của Phong hả? Vậy cũng là bạn của tui mình rồi, hể hể!

-Ừa, hi! Đây là lần đầu tiên mình về quê, rất mong sự chỉ dẫn của mấy bạn!

-Chắc, chuyện gì chứ, mấy chuyện này thì bạn cứ yên tâm, tui tui là trùm ở đây mà!

-Đốc lão, có ngon vắt xác qua bên Bình An B coi!

-Tao chưa nói hết, tao nói là trùm ở Đại An thôi chứ bộ!

-Ừ xồi, thế cũng nói! Hông biết nhục trước Lanna hả mạy?

-Thôi thôi tui bây, giờ cũng trễ rồi về nhà tắm rửa thay đồ đi, ngày mai qua nhà thằng Phong cũng chẳng muộn.

Thằng Khánh vỗ tay đốc thúc cả đám ra về.

-Ừa, mai tui bây qua nhà tao nữa hả?

-Chứ gì, lúc nãy nội mày dẫn là có bạn mới về chơi, tui tao phải dẫn cho biết đó biết đây!

-Ừ chà, có cả hướng dẫn viên du lịch nữa ta?

-Giờ mày đều với bồ mày à?

-Ờ đâu, hể hể! Lâu ngày gặp lại mà cứ giãy đông đông cả lên!

-Ờ thôi ,tui tao về à! Mai tui tao qua sớm đây, đừng bắt tao phải đập cửa nữa!

-Ủầy, rồi! Mai tui tao rán dậy sớm vậy!

Thằng Khánh ra về, cả đám nhí nhố cũng về theo. Thi thoảng cũng có một vài thằng ngoái đầu nhìn lại một cách luyến tiếc nhưng nói chung là tui nó đã ra về rồi. Đến giờ phút này, cả đám thằng Toàn, nhóm nữ và cả tôi nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Chưa năm nào như năm nay tui nó lại kéo đến đông như vậy, còn nhớ 2 năm trước chỉ có thằng Khánh, thằng Mậu là đến thăm khi tôi về quê mà thôi. Còn năm nay thì kéo cả đàn, hơn chục thằng là ít. Chắc có lẽ vì năm nay tui nó nghe tôi dẫn bạn về chơi nên mới kéo đông đến thế. Ấu thì cũng vì tò mò thôi, có thể hiểu được.

Nhưng Lam Ngọc thì không chịu hiểu như thế, nàng quả quyết:

-Ngày mai mà còn kéo đông thế này chắc tui không đi đâu!

-Ờ sao thế, vui mà!

-Vui cái nổi gì, bộ Phong không thấy việc lúc nãy sao?

Nàng nhăn mặt cố nhắc cho tôi việc bị cả đám cưa cẩm lúc nãy.

-Ừ thì vậy nhưng cũng nể tình bạn nó tí xiu chứ!

-Không thích!

-Nhưng...

-Mà thôi, việc cũng qua rồi mọi người vào ăn tối đi, sẵn tiện ném thử mấy món mình làm nha!

Ngọc Lan chủ động đánh sang chuyện khác để tránh làm mất hòa khí giữa tôi và Lam Ngọc.

Với lời đề nghị đó, thật không dễ để từ chối, nhất là khi mới về cả thầy đều nằm lẫn ra ngủ chứ đâu có ăn trưa nên giờ này đói là lẽ dĩ nhiên. Và thế là lần lượt nhóm thằng Toàn và cả bên nữ đều kéo vào bếp phụ nội một tay dọn tất cả các món ăn tối lên bàn.

Nhưng quả thật là đáng ngạc nhiên, theo như tôi biết, Ngọc Lan chỉ nấu được các món Pháp và còn đang học ba mình nấu các món Việt, ấy thế mà trên bàn ăn toàn là những món thuần Việt quá ư là dân dã: cá cơm kho tiêu, cá rô khô tồ, thịt ba chỉ kho, canh cải chua... bla bla bla... làm cả tôi lẫn những đứa khác phải há mồm kinh ngạc:

-Ú chà, mấy món này bà Lanna làm đó hả?

-Hi, nội chỉ mình làm, với lại lúc trước mình cũng học được từ ba mình một ít nên mới nấu được đó!

Đến đây nội tôi nói thêm vào:

-Cái Lan nó có khiếu lắm, mới chỉ sơ sơ thôi nó đã nấu được rồi, làm nội cứ nhớ đến thời còn trẻ cũng được cổ mày chỉ như thế!

-Ừa, nội gọi Lanna là gì, con nghe không rõ!

Toàn phờn bồng giật bán buồng đũa.

-Là Lan, Dương Ngọc Lan có phải không con!

-Dạ đúng ạ, hi hi!

-Cái gì, Lan á?

Cả đám con trai thằng Toàn há hốc chẳng biết mô tê thế nào. Nhưng nhanh chóng sau đó nàng đã hăm he:

-Con trai mấy người không được gọi mình bằng Ngọc Lan biết chưa?

-Ồ, chơi gì kì dzậy!

-Dzậy á, cấm tiết!

Nhưng đột nhiên Toàn phờn quay sang tôi ộ lên:

-À...à! Thằng Phong...!

-Gì mày, tự nhiên lôi tao vào?

-Tao nhớ mày hồi đầu năm...cái lúc đi sinh nhật con Mai, mày có gọi Lan này Lan nọ khi thấy Lanna nè! Hề hề, thì ra...

-Gì mày, tao gọi hồi nào?

-Thôi, chú đừng chối bọn anh hiểu mà Khanh ha?

-Ồ, bọn tao hiểu mà, hề hề!

Ấy thế mà nội tôi lại châm thêm chút xăng:

-Đúng thật là ku Phong của nội có phước thiệt!

-Phải đó, ku Phong của nội có phước thiệt ha?

-Tụi mày có ăn không, tao ăn hết rán chịu à?

-Ồ hớ hớ, ăn chứ! Hông ăn đói sao mậy!

Bữa cứ tiếp diễn những chuỗi tình huống dở khóc dở cười như thế. Đây là ác hản là bữa ăn vui nhất tôi từng có được, bữa ăn với những gương mặt thân thiết, bức ăn với tràn đầy tiếng cười và niềm vui. Nhưng đây vẫn chưa là tiết mục chính của tối nay. Mọi người có còn nhớ tôi đã từng kể rằng vào mỗi buổi tối bà tôi thường làm gì không? Nếu vẫn chưa nhớ ra thì tôi nhắc luôn cho nhanh vậy, theo như trước đây, cứ vào mỗi buổi tối sau bữa ăn bà tôi thường ngồi ở chiếc tràng kỷ trước phòng khách để kể cho tôi nghe những mẩu chuyện đời, truyện cổ tích hoặc có đôi khi lại là những câu truyện ma được người đời truyền tụng lại hoặc thậm chí là những chuyện rùng rợn ở ngôi trường cấp 2 của thằng Khánh từng học, ngôi trường nổi tiếng rợn người một thời ở thị trấn Chợ Lách.

Cứ mỗi lần như thế con nít trong xóm thường kéo đến khá đông để nghe bà kể truyện, trong đó nổi bật hơn hết chính là chị em nhỏ Nhung. Ngày nào

cũng vậy, hai chị em nhỏ là người đến sớm nhất để giành cho được chỗ ngồi gần nội cũng như được rút vào lòng bà những khi bà kể đến những đoạn gây cảm nhất. Người cao tuổi là thế, tuy họ học không cao, thậm chí có những người chưa từng đi học nhưng họ luôn là một kho tàng ca dao, tục ngữ, những mẩu chuyện đời xưa khiến cho lớp trẻ chúng tôi phải thán phục về những hiểu biết của họ.

Nhưng hôm nay lạ quá, tôi chờ mãi nhưng chỉ có nhỏ Nhung đến mặc nhiên chẳng thấy con bé Linh đâu, hầu như sáng giờ tôi cũng chẳng thấy nó. Nếu như mọi năm là nó đã lảng xăng bên nhà nội tôi từ đời nào rồi. Điều đó khiến tôi phải tìm đến nhỏ Nhung:

-Này bà Nhung, em bà đâu rồi?

-Bé Linh à, nó đi Giồng Trôm rồi!

-Sặc, làm cái gì ở trên đó!

-Nó đi sang nhà thím năm Hưng phụ bán phở kiếm tiền!

-Ừ, rồi chừng nào về?

-Hết hè!

-Ờc...! Còn nhỏ vậy mà phụ gì?

-Chả biết, lúc đầu ba mẹ cũng cản nó dữ lắm nhưng thấy nó làm quá nên thôi, cho nó đi đây đó thêm hiểu biết cũng được!

Nghe những lời nhỏ Nhung, trái tim tôi chợt thất nhen. Con bé Linh không nói đùa với tôi, những lời nó nói lúc chia tay tôi hồi tết đều là thật rằng nó sẽ đi đến một nơi nào đó và khiến cho tôi không còn e dè nó nữa. Tất cả là do tôi không biết ăn nói nên mới làm nó trở nên như thế. Con bé Linh vốn rất nhõng nhẽo, không biết ở trên đó nó có chịu nổi không khi hằng ngày phải phụ bán phở cực nhọc, một việc làm quá sức với một cô bé 14 tuổi.

-Ê Phong, nội bắt đầu kể chuyện rồi mày! Có vào mau không thì bảo?

Tiếng thằng Toàn vọng ra cắt đi dòng suy nghĩ của tôi.

Chẳng còn lựa chọn nào khác, tôi đành cùng nhỏ Nhung ngồi quay quần cạnh nội để tiếp tục nghe những mẩu chuyện đời bất tận từ bà.

“-Cũng đến lúc em phải về quê rồi! Nếu hè này anh có về chắc sẽ không được gặp em đâu!

-Ồ sao thế? Em đi đâu à?

-Đi đến một nơi mà sau này anh không phải e dè em nữa! Hãy đợi em, anh nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102

-Hú, bố thằng Phong ra đây cho tụi tao mau!

Vừa mới sáng sớm, tụi thằng Khánh đã réo vang ngoài cổng làm cho bọn tôi cuốn quỳnh ngổn tron cả bữa sáng vào hòng để ra gặp tụi nó:

-Tôi gì sớm dzậy mấy má! Còn chưa kịp ăn sáng xong!

-Hôm qua tụi tao bảo tối sớm rồi còn gì, đi tham quan phải đi sớm mới đủ thời gian chứ!

-Rồi, đợi tụi tao xú!

Cũng may thay, hôm nay chỉ có thằng Khánh với thằng Mậu, chứ kéo cả băng như hôm qua khéo người ta tưởng đi oánh nhau báo công an thì khốn. Với lại Lam Ngọc cũng ghét đông người, kéo đông nàng ngại không đi nữa lại sinh chuyện.

Ấy thế mà khi bọn tôi vừa bước ra khỏi cửa nhà, bọn thằng Khánh đã nhả mặt:

-Ừ, đi chơi mà ăn mặc sang trọng thế này?

-Gi?

-Tao nói tụi bây ấy, đi chơi ở quê mà mặc đồ đẹp vậy sao chơi tẹt ga được?

-Ủầy, giờ tụi tao vào thay lại hả?

-Thôi thôi, lỡ rồi đi luôn đi! Tao tính đưa tụi bây ra còn chơi nhưng thôi để mai mốt.

-Chứ giờ đi đâu?

-Giờ qua vườn nhà tao hái chút trái cây rồi dắt bò qua bên Đồng bò đi!

-Được được, lâu rồi tao cũng chưa ra đó!

-Đồng bò là gì vậy Phong, ở đó toàn là bò hả?

Ngọc Lan tròn xoe mắt ngạc nhiên.

-Hề hề, cũng đúng một phần, nhưng cứ đến xem đi!

-Ừa hi, vậy mình đi!

-Hèm, nói mình nghe ngọt sót hen? Vậy tụi này để không à?

Toàn phớn khoanh tay trên đầu.

-Ông Toàn này cứ thích bắt bẻ!

-Hông cho tui gọi bằng Lan tui ừ chịu!

-Hơ, Toàn cứng đầu ghê đó! Mình đã bảo hông được mà!

-Sao lại hông, thằng Phong nó gọi được kia, phải bình đẳng chứ!

-Phong khác...!

-Khác chỗ nào, nó cũng là con trai chứ?

-Thì...khác sao không?

-Khác sao?

-Thì...

Ngọc Lan dường như đã lâm vào thế bí khi bị thằng Toàn dồn ép. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nàng bị lép vế như thế. Từ xưa đến nay tôi vẫn tin chắc những ai khi đối đầu với Ngọc Lan sẽ thua 100 phần công lực, ấy vậy mà giờ đây chỉ với một vài câu nói, Ngọc Lan đã bị thằng Toàn áp đảo đến không kịp trở tay. Nhưng xét thấy mọi việc đều bắt nguồn từ tôi, nên chỉ sau một lúc ngập ngừng, tôi liền bay vào nói hộ:

-Ê này, tên của người ta không cho kêu thì thôi chứ!

-Ú chà, bênh nhau kia! Hôm nay không làm ra lẽ chuyện này là tui hông có bỏ qua đâu à nghen!

-Toàn muốn sao đây?

-Cho tụi tui gọi bằng Lan hen?

Tuy nhiên Ngọc Lan vẫn nhủ mảy mò và không đồng ý với lời đề nghị của thằng Toàn. Về như tên Ngọc Lan này đối với nàng rất quý giá và chỉ có một số người nào đó, bao gồm cả tôi mới được gọi bằng cái tên ấy. Còn những người khác mặc nhiên không được gọi đến dù chỉ một lần. Nhưng đứng trước tình cảnh phải nói ra lý do cho thằng Toàn biết, Ngọc Lan về như đã hết cách trước cái đầu ranh ma của thằng này. Ấy vậy mà trong cái khó ló cái khôn, Ngọc Lan bỗng quay sang bên thằng khánh thì thầm một điều gì đó làm nó hớn hờ reo lên:

-Bé Phương ui!

-Hà?

-Bé Phương lại đây mình nhờ tụi này!

-Ê ê, thằng kia! Không được gọi bé Phương tùy tiện mảy!

Toàn phớn bồng sùng sộ cau mày.

-Ồ ngộ chưa, ở đây ai cũng gọi bé Phương được, sao tao không gọi được?

-Thì...tụi tao khác!

-Khác chỗ nào, mày là con trai, tao cũng là con trai!

-Khác...sao hông mày!

-Khác chỗ nào?

-Thì...tao là bạn trai của bé Phương!

Đến lúc này Ngọc Lan bỗng vỗ vai tụi nháy mắt kèm theo đó là cử chỉ hất đầu về phía thằng Toàn một cách đầy tình nghich.

Biết mình phải làm gì, tụi liền gỡ mặt đều ra:

-Hề hề, nói vậy chẳng phải tao cũng là bạn trai bé Phương hay sao?

-Mày...á à tụi bây khá! Thôi bỏ qua chuyện này đi, không nhắc đến nữa! Đi qua vườn trái cây lẹ!

Thằng Toàn nhăn mặt phẩy tay với điệu bộ cùng đường đến nơi.

Quả thật là bây giờ tụi mới hoàn toàn khâm phục tài lật ngược thế trận của Ngọc Lan. Chỉ mới bị áp đảo không bao lâu, nàng đã phản cho thằng Toàn một đòn ngay vào điểm yếu là bé Phương khiến cho nó uất nghẹn chẳng thể chống cự được 1 giây nào cả. Ngọc Lan vẫn là Ngọc Lan, lúc nào cũng là một cô gái thông minh nhất trong lòng tụi, thiệt là yêu gì đâu!

Ngược ra con đường dẫn vào nhà nội, bọn tụi rẽ trái hướng sang thị trấn Chợ Lách nhưng nhà của thằng Khánh thì không xa đến mức đó. Chỉ đi khoảng gần 100m thôi, một ngôi nhà cấp 4 khác lại hiện lên với tông màu trắng nổi bật, đó chính là nhà của thằng Khánh. Nhà nó không quá to lớn, nhưng vườn cây to lớn sau nhà nó mới chính là tâm điểm thật sự của chúng tụi. Mận An Phương với chôm chôm là hai loại cây được trồng nhiều nhất ở nhà nó và cũng chính là mục tiêu của cả bọn trong buổi sáng này.

Có thể nói, tháng 5 là tháng trung điểm của mùa chôm chôm. Đâu đâu trong vườn chôm chôm nhà nó cũng đều tràn ngập một màu đỏ nhìn rất bắt mắt, chùm nào chùm nấy ngó là muốn ăn ngay không phải từ chối. Nhưng trái lại, tháng 5 lại là thời điểm cuối mùa của mận An Phước, bởi thế rất khó khăn cho chúng tụi có thể hái được trái mận ngon khi cả vườn mận của nó giờ này chẳng có lấy một trái lành lặn, một là đã bị sâu dòi ăn hư, hai là nhà đó đã hái mận đem bán cả rồi.

Tuy vậy nhưng bọn tụi vẫn tìm hái cho bằng được những trái còn có khả năng tiêu thụ để làm điểm tâm cho buổi trưa hôm nay ở đồng bò. Kẹp với vọt vốn là hai công cụ dùng để hái chôm chôm và mận được bọn tụi huy động một cách tối đa từ nhà thằng Khánh để có thể hái triệt để những trái ở chỗ cao nhất.

Sau một lúc loay hoay, bọn tụi cũng đã hái được một số lượng kha khá mận với chôm chôm đựng đầy một rổ tre lớn.

Đổ chỗ mận với chôm chôm đó qua một bịch ni lông, cả bọn hí hửng:

-Hề hề, chỗ này cũng đủ tráng miệng rồi nghen!

-Chỉ sợ không ăn hết thôi, hái nhiều quá đi!

-Trời, nhiều đây bỏ bèn gì! Nội mấy bạn nữ không cũng đủ sức dọn hơn nửa số này rồi!

-Xi, làm như tụi mình ham ăn lắm ấy!

-Vậy rồi giờ qua đồng bò đi!, chờ tụi dắt bò ra đã!

-Ô, nhà Khánh cũng có nuôi bò hả?

-Cũng có vài con thôi, nuôi chơi ấy mà! Chờ đây đi!

Nói rồi nó với thằng Mậu chạy ra sau nhà, chốc sau cũng từ đó lù lù một đàn gồm 3 con bò đi ra làm cả bọn thích thú:

-Ú chà, to phết mày, dù thấy trên tivi rồi nhưng nhìn ngoài đời với chắc lắm!

-Muốn cưỡi không, leo lên!

-Nó có giấy không mày, leo lên nó giấy phát gãy cổ thì khôn!

-Tụi mày yên tâm, tao dạy nó rồi! Mấy thằng trong xóm vẫn cười hoài!

-À ngon, cho tao cười phát nào!

Nghe vậy, thằng Khánh liền vỗ nhẹ vào gáy con bò to nhất. Ngay sau đó, con bò đã nằm thụp xuống đất trước bao cặp mắt ngỡ ngàng:

-Gì ghê thế mày! Thánh à?

-Đầu, tao huấn luyện cả đấy mày!

-Gớm ăn, chắc thằng này nói chuyện được với bò!

-Giờ có lên không thì bảo, bố xui bò đá cho vỡ mồm!

-Ồ hề hề, bớt giận , tao lên liền nè!

Tôi nhẹ nhàng ngồi lên lưng con bò, nó chẳng hề có dấu hiệu phản kháng nào. Hứng chí tôi quay sang Ngọc Lan:

-Lan thích không, lên luôn nè!

-Thôi, hi hi! Sợ lắm!

-Gì đâu mà sợ, cứ lên đi!

-có gì Phong chịu trách nhiệm đó nhe!

-Rồi luôn, cứ lên đi!

Đứng rụt rè được một lúc, nàng cũng bắt đầu tiến đến gần con bò. Tôi nhit ra sau một tý để nàng ngồi trước, và cũng để tiện đỡ nàng khi con bò nó có giờ chứng thất thường. Cơ mà phải nói một điều, ngồi như thế này tôi cảm thấy rạo rức vô cùng. Ngọc Lan nhìn từ phía sau quyến rũ quá. Gò má nàng cứ thoát ẩn thoát hiện sau làn tóc xoắn cùng với hương thơm tỏa ra khiến cho trái tim tôi cứ tê dại đi.

Nhưng ngoài chúng tôi ra chẳng còn ai có can đảm cưỡi lên lưng bò nữa, thằng Toàn dù có gan góc cách mấy cũng phải vẫn chọn biện pháp an toàn là công bé Phương trên lưng. Chả là vì lúc này nó cũng có ngồi thử qua nhưng chỉ vừa đặt mông xuống con bò đã thở phì một phát làm nó sợ xanh mặt nhảy phóc ra ngoài. Thế cho nên chỉ có tôi với Ngọc Lan vẫn đang cưỡi bò ngao du trên đường đến đồng bò mà thôi.

Kể ra thì đường đến đó khá là gồ ghề, đường đi toàn những mô đất đắp cao và những cái hố lâu ngày cỏ phủ dày đặc làm cho những con bò dù có né tránh cách mấy vẫn chẳng thể nào tránh được việc bước nhầm vào những cái hố cỏ sâu gần đến gối. Những lúc như thế cả hai tụi tôi cứ như muốn chúi nhủi xuống đất nếu tôi không kịp bám víu vào đôi vai thon nhỏ của nàng. Nhưng như thế cũng bất tiện lắm, Ngọc Lan ngồi trước khi mất đà nàng có thể vịn vào con bò, còn tôi ngồi sau có gì để vịn ngoài Ngọc Lan trước mặt chứ?

Trong tình huống khó xử đó, bỗng nhiên nàng khề khàng:

-Nè, đường gồ ghề thế Phong không vịn gì lơ tề thì sao?

-Ừ thì, có chỗ nào để vịn đâu?

-Sao lại không có! Lan...cho mượn nè!

-Mượn...gì?

-Chứ lúc này Phong vịn vào cái gì đó?

-À...à! Vậy Lan ch...cho mượn hèn?

-Giờ sao có mượn hông, hông thì thôi à?

-Ồ...có...có!

Tôi hốt hoảng đáp lời nàng mà chẳng hay biết tay mình đã đặt trên đôi vai của nàng từ lúc nào.

Dù thế tôi cũng phải công nhận rằng đôi vai nàng mềm mại quá, lại còn cho tôi một cảm giác rất an toàn khi vịn vào mặc dù cơ thể của nàng không cung cấp như những người học võ. Nhưng đó là tất cả những cảm nhận của tôi, cảm nhận về một cô gái đang dựa vào lòng của tôi lúc này. Phải, trong cái khoảnh khắc tôi đặt tay lên vai nàng, thì cũng là lúc nàng khề tựa vào lòng tôi, mọi thứ chỉ xảy ra vụn vụn trong hai chữ ngắn ngủi:

-Mượn nha!

Tôi không nói gì, đứng hơn là tôi không biết nói gì trước những cử chỉ đáng yêu đó của nàng. Nhưng tôi chắc chắn đó chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của tôi. Cô gái mà tôi đã thầm yêu bấy lâu bây giờ đã nằm gọn trong lòng tôi thật gọn, thật ấm trên lưng chú bò hiền lành của thằng Khánh. Và... bọn tôi cứ tiếp tục cái khoảnh khắc như thế suốt chặng đường gồ ghề đến đồng bò

Thực ra Đồng bò chỉ là tên gọi của bọn thằng Khánh cùng với mấy đứa ở vùng lân cận tự đặt ra. Lúc đầu nó chỉ là một bãi đất chưa được xây cất nhà cửa, nói thẳng ra là chủ của cánh đồng đó không có điều kiện để xây cất bất cứ thứ gì trên cánh đồng này nên cứ để hoang như thế. Dần dần cỏ mọc ở đây càng ngày càng nhiều và hình thành nên một đồng cỏ rộng lớn, những người chăn bò quanh đây ai ai cũng chăn bò trong cánh đồng này, người chủ đó cũng mặc cho họ làm gì thì làm nên số lượng bò được chăn ở đây ngày một nhiều hơn. Bọn trẻ trong xóm tôi đã đặt ra cái tên như thế cho cánh đồng này và mặc nhiên nó cũng đã thành chỗ cho bọn tôi tụ tập chơi đùa từ lúc nào.

Đặt chân vào đồng bò, cảm giác thân quen lại trôi dạt trong lòng tôi thật dạt dào. Nơi đây tôi đã cùng bọn thằng Khánh tổ chức bao nhiêu là trò chơi dân dã từ đuổi bắt, ken cú, bịt mắt bắt dê, cho đến chọi bò để nó rượt chạy lộn cả cổ. Dầu thế nhưng chúng tôi chẳng bao giờ bị bò húc hay đá bao giờ cả, chắc có lẽ do bọn tôi là chủ của nó, nhưng có thể chính những con bò đó cũng đang tham gia trò chơi với chúng tôi. Nói chung chẳng có tuổi thơ của thằng nào mà không gắn liền với đồng bò cả, trẻ trâu gì đâu!

-Tụi bây ngồi đây đi, tao ghim cọc mấy con bò lại đã!

Thằng Khánh loay hoay ghim mấy cây cọc để đàn bò không đi lung tung những nơi khác.

Bọn tôi chọn ngồi trên một mô đất cao lưa thưa cỏ. Bây giờ cả nhóm mới mở bít ni long đựng bao nhiêu là chôm chôm với mặn ra thưởng thức giữa cái nắng sớm nóng râm rang. Bao quanh bọn tôi là cả một tràn pháo ve rộn cả một vùng. Dường như những nhạc sĩ nghiệp dư đó biết chúng tôi về đây chơi nên đã tấu lên khúc nhạc chào đón ngân vang. Nó làm tôi nhớ đến bài đồng dao mà nội đã dạy cho bọn tôi từ thuở bé:

Nắng ban trưa

Vàng tí tách

Ve mùa hạ

Hát râm vang

Hè ời hè ời

mày đến mau mau!

Cây khế, ngon sậy

Chim sáo, chia vôi

Con sông, đồng ruộng

Chờ người đến chơi...

Hè đến, ve kêu là một điều dĩ nhiên, ấy thế mà Ngọc Lan lại thắc mắc:

-Con ếch gì mà kêu mà lớn vậy?

-Hả, Lan nói con gì kêu?

Tôi trở mắt đưa tai lại gần nàng.

-Lan nói con ếch gì kêu lớn vậy?

-Á há há há...khục...khét khét!

Phải nói là tôi đã nhin cười lăm mồm phát ra những tiếng “khét khét” như thế. Cả những đứa xung quanh cũng phải nhin cười trước thắc mắc ngây ngô của Ngọc Lan. Có lẽ là nàng đã sống quen ở thành phố, hoặc ở nước ngoài không có ve kêu giống ở đồng quê. Nhưng bất luận lý do nào tôi cũng chẳng thể nhin cười được.

Tức tối vì bị chọi quê, Ngọc Lan véo cho tôi một phát vào hông đau đến chảy cả nước mắt:

-Ghétttttttt...!

-Ái ối, đau đau đau! Tha với!

-Còn cười nữa hết!

-H...hết rồi đừng nhéo nữa mà!

-Giờ thì nói tiếng đó là tiếng gì, còn chộc nữa đừng trách!

-Hic, thì là tiếng ve! Bộ Lan chưa biết sao?

-Có phải là con ve lột xác chui từ dưới đất không?

-Bà Lanna không biết con đó à?

Toàn phớn nhú mảy.

-Biết thì biết, nhưng chưa có nghe nó kêu lần nào nên thấy lạ!

-Trông là ếch chứ gì?

-Ngọc ơi!

-Ế thôi thôi, giỡn tý ấy mà! Hề hề!

Bỗng nhiên thằng Khánh đập vai tôi:

-Ê, có khát nước không tao chạy đi mua phích nước đá!

-Có xa không?

-Ở gần đây thôi, tụi bây cứ ở đây coi bò đùm tao, nhớ là đừng có lên phén qua bên chỗ đất kia đấy!

-Sao thế? Chỗ đất đó của mình mà!

-Về tao nói sau!

Chưa kịp đề tôi hỏi thêm, thằng Khánh với thằng Mậu đã chạy vút đi mất hút sau ngõ để lại cả bọn mặt ngơ ngát như nai tơ. Rõ ràng đó là đất nằm trong khu Đại An của bọn tôi, cũng là nằm trong khu đồng bò, không lý nào bọn tôi lại không qua đó được. Ngó thấy nơi thằng Khánh gim cọc đã trụi cỏ cho đàn bò, và những chỗ khác thì người ta đã chặn bò đây, tôi mới nảy sinh ý định dắt đàn bò của thằng Khánh qua bên khu đất bên đó. Nó hoàn toàn không có người dù cho phần đất bên đây có đông cỡ nào. Rõ là chuyện lạ, ấy thế mà vừa định thực hiện, thằng Toàn đã gọi giật:

-Gi thế mảy, dẫn mấy con bò thằng Khánh đi đâu đấy?

-Qua bên kia, còn rộng thênh thang kia!

-Ê, chỗ đó thằng Khánh bảo không được vào mà!

-Ủầy, chỗ đó cũng là đồng bò, đất quá đầy sợ ai?

Tôi bình thần nhún vai rồi nhổ cọc đất 3 con bò của thằng Khánh đi qua chỗ đấy. Bọn thằng Toàn dù muốn dù không cũng phải chạy theo tôi xem xét tình hình. Riêng Ngọc Lan thì tỏ vẻ lo lắng lắm:

-Nè, sao không nghe lời của bạn Khánh vậy? Xảy ra chuyện gì thì sao?

-Không sao đâu, đây là đất của bên mình mà, ai cũng chặn bò ở đấy cả!

-Nhưng...

-Nhưng nhì gì, cứ xem Phong chặn bò nè, như nông dân thiệt luôn!

Tôi nổi máu biểu diễn dắt mấy con bò đi vòng vòng Ngọc Lan làm nàng chỉ biết chun mũi nhìn tôi không nói được gì.

Tuy nhiên chỉ một lúc sau khi tôi dẫn đàn bò vào khu đất đó, một đám loi nhoi khoảng 3 thằng đột nhiên đi ra từ phía bên Bình An B với bộ dạng hung tợn làm cả bọn chột khựng lại.

Bọn nó dừng trước mặt tôi trợn mắt:

-Mày là thằng nào, sao qua đất của bọn tao?

Có lẽ đây là bọn tập sự, hoặc là mấy thằng loại choai tập tành nên mới không biết đến tôi. Tính ra nếu đã trong băng từ độ 2 năm trở lên là tụi nó đã có thể nhớ mặt tôi rồi, lúc trước tôi theo băng thằng Khánh đi giáp dòng cả vùng này chứ không phải ít.

Biết thế tôi giả bộ xuống nước dò xét:

-À thì tui ở thành phố xuống hông biết gì hết á, tui giữ bò dùm người ta mà!

-Thằng nhờ mày giữ là thằng nào, nó không nói cho mày biết là không nên bèn mắng tới chỗ này à?

-Ủa sao lại không được tới đây ă, đây là của Đại An mà!

-Đó là của mấy tháng trước, giờ thì một phần đồng bò là của tui tao rồi!

-Kì vậy, kể rõ cho tui nghe với!

-Sao mày nhiều chuyện thế! Mà thôi tao không nói nhiều với mày, để đền bù việc mày dẫn bò qua đây, tui tao sẽ tịch thu 3 con bò này của mày!

Khi bọn nó định giật lấy dây buộc bò, tôi liền rút tay lại nhếch môi:

-À, chuyện nhỏ mà, mấy bạn đừng làm lớn thế chứ!

-Như vậy đã nhẹ tội cho mày rồi đấy, đáng lẽ ra tui tao sẽ đánh mày bầm dập luôn!

-Vậy nếu tui chọn bị đánh bầm dập thì mấy bạn sẽ không lấy bò tui phải không?

-Ồ, nếu mày chịu được thì tui tao sẵn lòng!

Tôi khẽ gạt đầu, trao lại sợi dây buộc bò cho thằng Toàn. Trông sắc mặt nó giờ này thật khó coi, nó khều vai tôi lắc đầu:

-Ê, thôi đừng có sinh sự mày, tui mình mới về quê mà!

-Mày thì mới về thôi, còn đây là quê nội tao mà! Cứ để đấy!

Tôi đứng sừng sững trước mặt cả bọn có chủ đích tiến về phía tôi với bộ dạng sắp đánh nhau đến nơi. Thực sự là nó đang có ý định đánh tôi mà. Tổng cộng có đến 3 thằng, 3 đứa trẻ trâu không biết trời cao đất dày. Có vẻ tui nó đã gai mắt đối với những đứa từ thành phố về như tôi. Sau khi tôi lựa chọn bị đánh, bọn nó đã quát ngay không chần chừ.

Thằng đầu tiên, cũng là thằng nhỏ con nhất, nó chỉ cao đến vai tôi nhưng lại là thằng hồ báo vô cùng. Nó lao lên trước với ý định tấp thẳng một đòn chí tử vào mặt đối thủ. Nhưng tôi không phải là một nhân. Nó vừa tung đòn, tôi bình tĩnh lách nhanh sang bên, chớp lấy cánh tay của nó tọng liền một quả vào hông, làm nó lui bước về sau. Liên đó, hai thằng còn lại lao lên tấn công cùng một lúc làm tôi phải lui về thủ thế mới không bị dính đòn.

Nhưng 1 chống 3 gần như là bất khả thi, hai thằng kia tỏ ra rất ma lanh, bọn nó chia ra hai hướng tấn công tôi từ trái và phải chứ không phải nhắm một đường trực diện trước mặt nên tôi phải chật vật đỡ từng đòn một từ hai hướng đến không kịp trở tay.

Bất chợt, trong 1 khoảng khắc sơ sẩy, hai thằng đó đã thò chắc lấy tay tôi, xoay người kẹp hai tay tôi ra phía sau lưng đau nhói. Thằng lùn nhất còn lại sau khi đã hồi sức từ cú đánh của tôi vừa rồi thấy vậy liền lao đến với tốc độ rất nhanh. Nếu đây này tôi sẽ bị bọn chúng đả thương trong tư thế không phòng bị gì. Hai tay tôi đã bị kẹp chặt phơi bày ra vùng bụng không được che chắn, nhưng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc đứng nhìn thằng lùn đó lao đến ngày một gần, càng gần...

-Hi...yaaah...bốp...

Trong lúc tôi còn đang nhắm mắt cắn răng chờ đợi cú đấm lao đến mình, một tiếng thét vang lên cực lớn kèm theo đó là một tiếng bốp của da thịt làm tôi phải giật mình mở mắt.

Cảnh tượng lúc này thật kinh hồn, Lam Ngọc đang ở ngay trước mặt tôi với làn tóc tung bay phấp phới, phía trước là thằng lùn giờ này đang nằm sòng soài dưới đất. Sâu chuỗi cách hình ảnh, tôi có thể tưởng tượng ra được, Lam Ngọc vừa lao đến cứu tôi trong gang tấc, lúc nào cũng là nằng.

-Thả người đó ra mau!

Nàng nhìn hai thằng kẹp tay tôi với ánh mắt sắc lạnh tột cùng.

Nhưng về như tui nó vẫn chưa hiểu được hết sức mạnh của Lam Ngọc, vẫn còn lớn giọng thách thức:

-Con nhỏ kia, sao xen vào chuyện của tui tao, tránh sang một bên đi!

-Tôi thích thế!

-Tui mày là ai mà gan thế hả, vào địa bàn của tui tao làm loạn à?

Hai thằng đó tức tối lao đến chỗ của Lam Ngọc một cách điên cuồng.

Nhưng việc đối đầu số đông với Lam Ngọc dường như là một điều đã được huấn luyện trước. Nàng dịch người sang một bên bỏ xa thằng còn lại rồi chủ

động xia thẳng một đòn ngay ngực thẳng trước mặt làm nó ôm ngực há hốc, liền đó nàng còn bồi thêm một đòn chặt đầy uy lực hạ gục nhanh chóng đối thủ chỉ trong một khoảnh khắc.

-Tới đây đây!

Nàng tròn mắt quay sang thẳng còn lại đầy sát khí.

Tuy nhiên khi Lam Ngọc định xuất đòn, thẳng tụi Khánh đã hớn hải chạy đến:

-Dừng lại, dừng lại ngay không đánh nữa...học...!

-Mày bị gì vậy Khánh, tụi nó xâm chiếm đất của tụi mình thì mình phải phản kháng chứ?

-Đây...học không còn là đất của tụi mình nữa...!

-Chứ là đất của ai?

Thằng Khánh thở dài, chỉ về cái bọn đang nằm la liệt dưới đất:

-Của tụi nó đó, xin lỗi mau đi!

-Cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Vào lúc này tôi không thể tin được những gì nghe từ thằng Khánh nữa. Một phần Đồng Bò đã không còn là của tụi tôi nữa ư? Tại sao tụi Bình An B lại sở hữu được 1 phần Đồng Bò chứ? Đó vốn dĩ là đất của bọn tôi, đất nằm trong địa phận ấp Đại An. Bình An B của bọn nó có tư cách gì chiếm lấy?

Nhưng trước khi biết được nguyên nhân của sự việc, tôi phải đối mặt với những hậu quả trước mắt:

-Tụi tao xin lỗi, tại thẳng bạn tao mới về quê nên không biết mấy chuyện xảy ra ở đây!

Thằng Khánh ồm tồn đờ bọn kia dậy, kèm theo lời xin lỗi rồi rút.

-Mịa bọn mày, xin lỗi là được à! Mày có biết cái con quỷ cái kia đánh bọn tao đau lắm không?

-Thì bọn nó không biết gì mà, tụi mày bỏ qua cho!

-Đét, tụi tao việc gì phải ra việc đó, bọn bây đã đánh tụi tao thì đừng có hòng mà qua chuyện dễ dàng!

-Có gì đâu mà, tụi bây muốn gì cũng được! Chỉ cần đừng có mét với đại ca của tụi bây!

-Ồ muốn gì cũng được hả?

-Ừ thì trừ 3 con bò làm vốn của tao ra, tụi bây muốn đánh đấm tao thế nào cũng được!

-Khánh...

-Bọn bây im đi, để tao giải quyết!

Nó quay sang tôi với giọng gắt gỏng.

-Phải đó Phong, lui xuống đi!

Ngọc Lan cũng nhăn mặt kéo tôi sát vào đám của thằng Toàn.

Nhưng hành động đó vô tình lọt vào mắt của bọn trẻ trâu kia. Ngay lập tức, mặt của tụi nó chuyển sang trại thái cực kì đều cán:

-Hề hề, tội tao không muốn đánh bọn bây chỉ cho bần tay!

-Thế bọn mày cần gì?

-Tội tao bị đánh bầm dập, cần phải thư giãn nghỉ ngơi để lại sức! Chỉ bằng cho con nhỏ mắt xanh đỏ đi chơi với tội tao hôm nay đề!

-Phải đó, tao cũng muốn cái con bé lùn lùn kia nữa!

Chẳng những Ngọc Lan mà bé Phương cũng lọt vào mắt xanh của bọn nó. Mắt thằng Toàn giờ này đã nổi lên những mạch máu đỏ kè, trông đến phát toét. Nhưng thằng Khánh vẫn cố giữ bình tĩnh để giải quyết sự việc:

-Cách khác được không, mấy nhỏ đó có bạn trai cả rồi!

-Có bạn trai à? Kệ hết mấy thằng đó, tao không quan tâm, tao muốn mấy nhỏ đó đi chơi với bọn tao đây được không?

-Thế chẳng còn cách nào nữa sao?

-Điều kiện của tội tao thế đây, nếu không đồng ý thì tao mết đại ca, tội bây phải tự chịu trách nhiệm!

Nghe xong, thằng Khánh chỉ thờ dài rồi quay sang bọn tôi:

-Bọn bây có tự chịu trách nhiệm được không?

-Đương nhiên là được!

-Vậy...cùng chịu với taooooooooo!

Vừa nói, thằng Khánh quay vó một nắm thẳng tay vào mặt thằng lùn nhất làm nó choáng váng ngã đúi xuống đất. Tôi và thằng Toàn tự biết mình làm gì nên cũng lao lên tiếp ứng với thằng Khánh.

Nắm thẳng vào đối thủ phía trước, tôi bước dài áp sát nó rồi chủ động dùng khớp tay tổng thẳng vào ngực nhưng nó đó kịp thời đỡ được. Ngay vào lúc đó tôi bắt lấy cánh tay, bẻ quặt ra sau rồi lên một đòn gối chóp nhoáng vào ngực khiến nó há mồm khụy xuống đất.

Thằng còn lại thì thế thảm hơn, bị thằng Toàn dùng đòn tay đánh lạc hướng rồi bất ngờ xoay người quét một đòn đá ngay vào đầu cực mạnh làm nó ngã nhào ra đất nằm sõng soài.

-Phều, chưa đủ trình động vào bé Phương của bố đâu!

-Nè, mọi người sao lại đánh nhau? Họ sẽ làm lớn chuyện đó!

Ngọc Lan chạy đến với vẻ mặt lo lắng.

-Đã đến nước này rồi không muốn cũng không được nữa!

-Sao thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

-Mậy, mấy dất đàn bò về nhà dùm tao đi, tao tạt sang nhà nội thằng Phong bàn chuyện đã!

-Ờ rồi!

Lại trở về với ngôi nhà thân yêu của nội, chúng tôi ngồi bệt xuống thềm nhà với vẻ căng thẳng lộ rõ ra mặt. Ngọc Lan từ nãy giờ cứ bám sát theo tôi cứ như nếu nàng nơi lòng phút nào tôi sẽ đi sinh sự ngay vậy. Đến cả khi ngồi xuống rồi, nàng vẫn bầu chặt lấy cánh tay tôi hiện rõ cả lằn móng:

-Nhẹ thôi Lan ơi, đau quá!

-Cho chừa, đi sinh sự với người ta!

-Phong có muốn đâu, nhưng tội nó định làm hại đến Lan đó!

-Hừ, nếu từ đầu Phong chịu nghe lời của bạn Khánh thì đâu đến nỗi này!

-Thôi thôi tội bây im lặng nghe tao nói đây!

Thằng Khánh đập tay hướng sự chú ý của cả bọn về nó.

-Như tội bây biết đấy, Đồng Bò từ xưa đến giờ luôn nằm trọng địa phận Ấp Đại An nhưng vừa qua tội ở Bình An A với Bình An B bắt đầu kiếm có đòil xâu xé miếng đất đó!

-Kiếm có à?

-Ừ, cách đây không lâu tụi Bình An A đánh nhau với tụi Bình An B ở Đồng bò. Có chuyện ở địa bàn mình, tụi tao đương nhiên phải ra mặt giải quyết rồi. Ấy thế mà tụi nó vu khống cho nhau là bọn tao giúp đối phương. Bình An B thì bảo bọn tao bên Bình An A và ngược lại. Lấy cớ đó, tụi nó đòi lấy Đồng bò làm vùng chiến sự của bọn nó, bọn Đại An mình không được bén mảng vào.

-Vậy mày có phản kháng lại tụi nó không?

-Có chứ, đất của tụi tao mà! Nhưng 1 làm sao chống lại 2, bên tụi nó đông lắm, tụi tao kháng cự dữ lắm chỉ giữ được 2/3 Đồng Bò thôi, còn lại tụi nó chiếm mất rồi!

-Cái tụi gì mà chơi bản thế này? Dân quê mà toan tính còn hơi xã hội đen nữa!

-Tao cũng chả biết, hình như bên Bình An B có thằng nào cũng trên thành phố về như tụi bây đấy!

-Còn thế nữa à, chắc là thằng đó đứng sau vụ này! Nhưng phải công nhận là nó ma lanh ghê thật!

-Vậy bây giờ tụi mày nghe tao nói đây, đánh thì cũng đã đánh rồi, chắc chắn tụi nó sẽ tới tính sổ bọn mình nên kể từ bây giờ không ai được đi ra ngoài một mình cả, biết vô cũng vậy không biết cũng vậy, rõ chưa?

-Biết rồi, như thế chẳng lẽ về đây toàn ở trong nhà thôi sao?

-Tụi bây cứ yên tâm, dù có đông cỡ nào tụi nó cũng không dám tiến quá sâu vào địa phận Đại An đâu!

-Bây giờ còn sớm, mới có giữa trưa à, làm gì bây giờ?

Khanh khò chẹp miệng thờ dài.

-Giờ à, nghỉ tý đi, khoảng xế chiều ra bên bãi đất trống gần nhà nhỏ Nhưng thả điều với tụi trong xóm!

-Dù, ngon! Mà tụi bây có đủ điều không đó!

-Chắc là không đủ đâu, tụi bây biết làm không, tự làm đi, dễ như ăn cơm rang vậy mà!

-Giấy đâu xin bây giờ, nhà nội tao không có giấy!

-Tụi bây chờ tý, tao chạy qua nhà lấy mấy chồng tập năm rồi cho!

-Thôi từ đây ra nha mày mắc công lắm, hay là qua nhà nhỏ Nhưng đi, băng qua rẫy ca cao là tới rồi!

-Hay đó Phong, mình cũng muốn qua nhà Nhưng chơi lắm, đi đi!

Ngọc Lan vừa nghe đã mừng quýnh giật tay tôi liên tục.

-Mọi người đi đi, tôi vào nghỉ tý

Đột nhiên Lam Ngọc phẩy tay bước vào nhà.

-Gi vậy bà Ngọc, đi chơi cho vui!

-Thôi tôi mệt rồi, mọi người cứ đi chơi vui vẻ

Chẳng cần ai đồng ý, Lam Ngọc bỏ thẳng vào trong không chút lưỡng lự. Cả nhóm ai cũng biết tính khí cứng đầu của Lam Ngọc thế nào nên cũng chẳng hỏi nhiều nữa đành lẳng lặng:

-Vay qua nhà nhỏ Nhưng ghen mọi người!

-Ừ đi!

Thật ra nói rầy đó toàn trông ca cao thì không đúng lắm vì ngoài ca cao ra người ta còn xen canh thêm tắc nữa, còn nhớ cứ mỗi độ tắc chín là tôi lại lên xuống hái một bụm tắc về, những lần đó chẳng biết tiêu thụ như thế nào nên phải nhờ bé Linh sang pha hộ cho mấy ly nước tắc. Có lần tôi hái nhiều đến nỗi nó phải cau mày cần nhẫn:

-Đã hái trộm còn hái cho cổ dzô người ta thấy được ăn đòn nát đít ghen!

-Hề hề, anh là anh chuyên gia mấy việc này lắm, đừng có mà khinh thường!

-Khinh đấy, anh Phong cắp vặt!

-Hê, nhỏ tiếng thôi người ta nghe giờ!

-Kệ anh, anh bị đánh chứ có phải em đâu, lêu lêu!

-Á à, dám nói thể hử, anh mà bắt được thì liệu hồn ghen!

-Thách đó, bắt đi...

Đó chắc sẽ là những kỉ niệm tôi chẳng thể nào tìm lại được. Những kỉ niệm thật êm đềm nơi đồng quê yên tĩnh. Nhưng sắp tới đây tôi sẽ lại có những kỉ niệm mới với tụi khọt này khi cả bọn lên băng ngang qua rẫy ca cao đang vụ chín tới. Những trái màu nâu sẫm đã trĩu nặng sát gần gốc cây.

-Chep, hái vài trái ăn đi mày!

Toàn phôn nhìn xung quanh với vẻ thèm thuồng.

-Biết ăn không mà hái đó!

-Biết sao không mày, đừng khinh bỏ!

-Suyt, khê thôi mấy ba, ở đây người ta có nuôi chó, to mồm nó cắn cho đại ra!

-Thế lựa trái nào giờ, nhìn trái nào cũng ngon hết!

-Lựa mấy trái màu hồng sẫm nè, mấy trái màu xanh còn sống ăn chưa được!

-Ê trên đọt có mấy trái nữa kia đỡ tao lên với!

-Ừì, tham đến thế là cùng!

Thế nhưng trong lúc đỡ thẳng Toàn lên cho nó hái, tôi dẫm ngay ổ kiến lửa làm nó cắn loạn xạ vào chân đau giật cả thịt:

-Ủi da, kiến lửa...đau...!

Tôi nhảy dựng hất văng thẳng Toàn xuống đất làm nó gãy đành đạch:

-Tổ bà mày Phong...tao liệt nửa người rồi..ahhh!

-Gâu gâu gâu...

Còn chưa hết xui, có lẽ tiếng la lúc nãy đã làm kinh động đến bầy chó trong rẫy làm cả đám sủa vang cả một vùng.

-Chết cha, chó rượt tụi bây ơi!

Thằng Khánh vừa dứt lời cả bọn liền cuốn cuộn cầm đầu chạy thụt mạng thẳng tới nhà nhỏ Nhưng không một chút lưỡng lự. Thằng Toàn lúc này còn giấy đóng đồng bây giờ chạy nhanh hơn cả chúng tôi.

Lúc nào cũng vậy, đi ăn cắp trái cây luôn luôn ẩn chứa những hiểm họa tiềm ẩn mà chỉ cả bọn đi ăn cắp như bọn tôi mới trải nghiệm được. Nhưng suy cho cùng nếu không có những tình huống dở khóc dở cười như thế thì còn gì là đi ăn cắp nữa, nói chung là vui cộng mạo hiểm cộng chó rượt là những thành phần không thể thiếu. Cho nên vừa đến thềm nhà nhỏ Nhưng, cả bọn đều lăn ra thở hồng hộc như ma đuổi từ lúc nào.

-Gi vậy, sao mọi người lại ở đây?

Nhỏ Nhưng vừa ra đã phải phát hoảng vì cả bọn chúng tôi nằm la liệt ngoài thềm.

-Mới băng qua rẫy ca cao tới đây, bị chó rượt muốn té xỉu, hộc!

-Lại hái trộm hả?

-Hê hê, chôm vài trái ca cao ấy mà! Coi nè...!

Thằng Khanh nhả vạt áo ra đến 3-4 trái ca cao trong đó.

-Trời, chi có mất công dzậy, muốn thì tui ra hỏi cho mấy trái!

-Bậy, như thế mất vui hết, hê hê!

-Ừì, phục mấy người luôn! Nay qua nhà tui chi á?

-Thì qua nhà bà xin ít giấy làm điều chiều đi thả chơi ấy mà!

-Thôi được rồi, mọi người chờ tý!

Nhỏ Nhung thở dài đi vào nhà. Chốc sau nhỏ linh kinh bước ra với một sấp giấy vẽ cũ cùng với một số dụng cụ nhỏ như hồ với kéo các loại:

-Đó, muốn làm gì thì làm đi, có mấy cuộn dây gân hồi năm trước thả điều còn dư nữa! Tui vào làm cho phích nước đá, nhìn mấy người mồ hôi mồ kê góm quá đi!

-Hề hề, bởi chỉ có bà Nhung hiểu ý tụi này!

-Khỏi cần khen à!

Nhỏ trẻ môi rồi bỏ hẳn vào trong nhà.

Làm điều cũng không khó mấy, chủ yếu là kiếm được bộ khung vừa bền vừa nhẹ để dán giấy vào là được. Sau khi quần thảo một hồi quanh vườn nhà nhỏ Nhung, bọn tụi cũng tìm được ít cành nhãn khô có kích thước hợp lí.

Ban đầu là ghép hai cành cây lại thành hình chữ thập phân chia cho đều các cạnh. Làm điều thì không nhất thiết điều phải to mới bay cao mà là nhờ vào khả năng đón gió của điều. Tụi chọn những cành cây tương đối dẻo và nhẹ để làm bộ khung vì gió ở đây rất lớn, nếu chọn những cành cây già quá khi đón gió khung sẽ gãy ngay khi còn chưa kịp lên cao.

Bước tiếp theo là dán giấy vào cho khung. Giấy ở đây là giấy vẽ cũ nên tụi chỉ dán một lớp phủ lên phần khung vì giấy vẽ khá dày, nếu chấp dán nhiều lớp quá nó sẽ làm nặng điều dẫn đến không thể bay cao.

Tiếp đến là phần đuôi điều. Đây là bộ phận đa dạng nhất tùy theo sở thích của từng người. Đuôi điều có thể là 1 đuôi, 2 đuôi, có đứa còn làm cả 3 đuôi thậm chí là đuôi hình dây xích. Nói chung bạn có thể làm bất cứ hình thù nào tùy ý nhưng phải đảm bảo một điều là chiếc đuôi đó phải giữ cân bằng cho điều, giúp điều bay đầm và không bị chao đảo khi gặp gió to. Tụi chọn kiểu 2 đuôi truyền thống vì từ đó giờ tụi chưa thử những kiểu khác, sợ rằng lại phải thử nghiệm cả chục lần trước khi ra thành phẩm. Đến lúc đó chắc là bị chê cười đến chết thôi.

Và công đoạn cuối cùng là nối dây điều. Phần này thì dễ rồi, cứ buộc vào phần giao nhau của khung chữ thập thôi. Nhưng từ nãy đến giờ người không thể làm tụi ngừng cười được chỉ có Ngọc Lan, nàng đã chăm chú nhìn tụi làm điều từ đầu cho đến giờ với nét mặt ngây ngô đến phát xiêu lòng, hai gò má nàng cứ hây hây đỏ ửng cả lên.

Cực chẳng đã, tụi lòn tay véo má nàng một phát:

-Hơ, đồ dê xồm!

Nàng cau mày đánh nhẹ vào vai tụi.

-Hề hề, bộ đó giờ chưa thấy điều sao mà chăm chú ghê thế?

-Um lúc trước có thả điều mà, nhưng là điều mua chứ không tự làm thủ công như này, nhìn thích ghê!

-Lát thả chung với Phong hen!

-Hi hi, đương nhiên rồi!

-Cờ thằng Phong có mà thả dê chứ thả điều đét gì.

Toàn phờn chọc mỏ hóng hớt.

-Dê dê cái mẹ! Bỏ xé cho nát điều thì đừng có mà khóc!

-Ủi xời, sự thật thì mít lòng mà mày!

-À, thằng này ngứa mình ngứa mấy nhể?

-Hề hề, hông đúng thôi làm ghê!

Cuối cùng, sau một lúc loay hoay xoay sở, bọn tụi cũng đã hoàn thành xong con điều ưng ý cho riêng mình. Vì nguyên liệu có hạn nên bọn tụi chỉ làm được 3 con, 1 cho tụi và Ngọc Lan, 1 cho thằng Toàn và bé Phương và 1 cho thằng Khanh khờ với Huy dơ. Thằng Khánh thì khỏi phải nói, nhà nó lúc nào cũng thủ sẵn 1-2 con để có gì gọi phát là xách hàng ra chơi ngay không cần phải tốn công làm như bọn tụi. Nhưng dù sao cũng đã làm rồi, việc duy nhất bây giờ là thả thôi.

Ngoài vườn cây trái ra, cách nhà nhỏ Nhung không xa là một bãi đất trống, tuy không rộng mấy nhưng được cái là rất thoáng đãng, ít cây cỏ bao quanh. Điều này hết sức thuận lợi khi gió được luân thẳng vào trong bãi mà không bị bất cứ chướng ngại vật nào ngăn cản.

Đến từ rất sớm nhưng bãi đất đã khá đông người đến thả diều. Và thật không khó nhận ra bọn trong băng của thằng Khánh đều tụ họp đầy đủ ở đây. Vừa thấy bọn tôi, chúng nó đã réo lên:

-Ú chà, tụi thằng Phong kia bây!

-Đâu, à thấy rồi! Có nhỏ mắt xanh nữa kia, nhìn đẹp ghê!

-Lát tao thả với nhỏ đó, bây không được dành nghen!

-Mơ đi cưng, diều tao to nhất nên phải ưu tiên cho tao!

Khỏi phải nói, từ hồi gặp ngọc Lan đến giờ, bọn nó đã say mê vẻ đẹp của nàng mất rồi. Cũng chẳng trách, lúc tôi mới gặp nàng cũng vậy thôi, thậm chí là còn hơn thế nữa nếu như nàng không cho tôi ăn một cú đập nhá lửa xuống ao. Nhưng giờ thì tôi không cần phải mơ tưởng như thế nữa, một con diều nhưng hai bàn tay cầm. Tay của tôi và tay của nàng đang cầm chắc con diều đó. Điều đó khiến cho tôi cảm thấy mình thật may mắn, may mắn nhất trần đời khi có Ngọc Lan gần kề.

Nhưng tụi trong xóm thì chưa thấy vậy, bọn nó vẫn lăm le đến nàng:

-À bạn Lanna ơi, đi thả diều với tụi mình nha?

-Ừa, thì...

-Thôi đừng thả diều với thằng này, diều nó xấu quắc thả không vui!

-Ừì, diều mày có đẹp hơn tao bao nhiêu đâu mà đòi chê!

-Ít ra diều tao bự hơn mày, hế hế!

-Bự thì mau hư mày ơi!

Trước tình cảnh khó xử đó, Ngọc Lan tỏ ra khá bối rối khi có cả chục thằng rũ nàng thả diều chung. Nhưng dù cho ai có rũ, nàng vẫn nhìn về một hướng, đó là tôi. Cứ mỗi lời mời được đưa ra, nàng lại nhăn mũi nhìn tôi với đôi mắt đẹp mê người, đôi môi nàng cứ cong cón lên làm nàng đã quyến rũ, nay lại quyến rũ gấp bội phần.

Hiểu được hết tâm ý của Ngọc Lan, tôi hấn giọng:

-Hèm, cho xí cái nào!

-Gi thế mày?

-Tụi bây thông cảm nghen, Lanna lúc nãy đã hứa đi thả diều với tao rồi!

-Ồi, chơi gì kì vậy!

-Mình xin lỗi mọi người nha, mình hứa đi thả diều với Phong rồi!

Ngọc Lan cũng cười xòa phụ họa cho tôi.

Chẳng còn cách nào khác, bọn nó đành quay về tiếp tục việc thả diều với bộ mặt ừ rừ vô cùng. Điều đó chẳng trách tôi được, đó là do bọn nó tự sơn xác vào trước mà không hỏi cô gái đó có đối tượng chưa và hậu quả là thế đấy thôi, hế hế.

Sau việc đó, bọn tôi bắt đầu việc thả diều của mình. Ngọc Lan đương nhiên là cộng tác viên giữ diều cho tôi chuẩn bị đón gió rồi. Khi những cơn gió bắt đầu thổi mạnh, tôi ra hiệu cho Ngọc Lan buông diều và chạy chậm chậm kết hợp với việc giật diều để giúp nó có thể bơi trong gió có hiệu quả hơn là cầm dây chạy thường. Ấy thế mà phải mất 3 lần thử tôi mới đưa được con diều ngoan cố đó lên bầu trời xanh thẳm hòa cùng những cơn nhiều khác trong một khung cảnh chiều đông quê trù tình.

Ghim cuộn dây gần vào một mô đất, tôi ngồi ngã ngửa ra thường thức thành quả cả một buổi chiều của mình giờ đang bay phấp phới trên nền trời cao vút, nhỏ xíu và bé tẹo. Ngọc Lan cũng ngồi xuống cạnh tôi, những giọt mồ hôi đã chảy thành dòng trên má nàng. Vừa rồi nàng đã cùng tôi chạy biết bao nhiêu vòng trước khi con diều có thể cất cánh, đến tôi còn cảnh thấy mệt huống chi là nàng.

-Nè, có khát nước hông qua bên tụi thằng Khánh uống đi!

-Hi hi, hông khát!

-Đồ mồ hôi kia!

-Thì nóng mới đổ thôi, hông lẽ cởi áo cho mát!

-Ặc, chết dở!

-Công nhận thả điều tự làm vui thật, hông như điều mua!

-Thế lúc còn bên đó Lan có thường đi chơi không?

-Um... cũng hông nhiều đâu, chủ yếu là cuối tuần đi chơi với đám bạn cùng lớp, ngoài ra thì chỉ có đi tập thể thao thôi!

-Thảo nào lại thon gọn dữ ta!

-Đừng trêu Lan, tại hông có gì làm hết nên tập vậy thôi!

-Nè, vậy Lan có muốn học võ lại hông? Như lúc trước ấy!

-Ui, Phong tiếp tục dạy hả?

-Đương nhiên rồi!

-Có thiệt hông đó!

-Thiệt, 100 phần công lực luôn!

-Hi hi, vậy khi nào về thì dạy luôn nha!

-Rồi ok luôn!

Nhìn sắc mặt Ngọc Lan giờ này rạn ngời quá. Nó như sáng mặt trời luôn soi sáng lòng tôi nhất là khi tôi cảm thấy cô đơn, trống trải. Có đôi khi tôi tự nhủ với lòng mình đây chắc chắn là tình yêu đích thực của tôi rồi, người có thể làm cho tôi vui, người có thể khiến tôi phải hi sinh tất cả.

Trong cái khung cảnh bình yên này, mấy ai biết được tôi đã phải huy động biết bao nhiêu là can đảm mới dám lần mò đến bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Nó rất ấm, rất mềm tôi cứ muốn nắm mãi không buông. Và để đáp lại, nàng cũng khẽ siết lấy bàn tay rụt rè của tôi như tiếp thêm động lực để nó có thể suy trì thêm sự can đảm nơi bàn tay nàng.

-Hơ...

Đột nhiên nàng bỗng nhấn mặt tựa đầu vào vai tôi. Thần sắc biến đổi thấy rõ, từ khuôn mặt hồng hào bỗng chuyển sang nhợt nhạt đến phát sợ.

-Gì vậy Lan, sao thế?

-À, không có gì đâu! Tại sáng giờ đi chơi nhiều quá nên thấy mệt đó!

-Có thật không, sao thấy nghiêm trọng vậy?

-Thật mà, cherie đừng lo!

-Hả vừa... vừa nói sơ ri cái gì đấy?

-Hông biết thì thôi, Lan thả điều tiếp đây!

Nàng lật đặt rút dây ghim khỏi mô đất, giật giật con điều làm nó bay phấp phới trong gió. Nhìn nét tinh nghịch của nàng lúc này tôi cảm thấy vừa mừng vừa lo. Mừng vì chính cô gái này một ngày nào đó sẽ gắn bó với mình, nhưng lo vì thời gian gắn bó đó sẽ kéo dài trong bao lâu...?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Buổi tối ở miền quê người ta thường ngủ rất sớm, chỉ khoảng 8-9h hơn mọi nhà đã bắt đầu tắt đèn chuẩn bị đi ngủ cả rồi. Nhà nội tôi cũng thế nhưng tôi không quen ngủ sớm được, nằm trên giường mà mắt cứ mờ tráo tráo lo nghĩ về những chuyện không đâu nhất là chuyện tôi suýt bị hạ gục bởi 3 thằng choai choai nếu không có Lam Ngọc kịp thời cứu giúp.

Thực sự thì tôi cảm thấy mình càng ngày càng yếu, hoặc bọn nó đã mạnh lên trông thấy. Còn nhớ lúc đầu năm tôi còn có thể một mình đỡ đòn của tụi song sát, giờ thì đến 2 thằng trẻ trâu còn không chế được tôi nữa cơ mà, ngay cả phản xạ còn kém đi so với lúc trước. Quả thật những chuyện rắc rối xảy đến với tôi trong suốt năm học vừa qua đã khiến tôi sao lãng chuyện rèn luyện võ đi khá nhiều và thua trận là một điều tất yếu.

Tôi trần trọc như thế khá lâu, không biết là lâu đến chừng nào nhưng nó lâu đến mức tôi không thể chịu nổi phải bật dậy ngồi tựa lưng vào vách tường thờ dài. Xung quanh tôi cả bọn thằng Toàn đã ngủ như chết, nằm lăn lóc mỗi đứa một nơi. Tôi muốn được như bọn nó lắm, được tự do, vô tư làm điều mình muốn, thư thả trong giấc ngủ mà không lo nghĩ một việc gì. Nhưng ai cũng có số cả, đây có lẽ là những gì đã được sắp đặt sẵn cho tôi và tôi phải gánh lấy nó.

Miền quê về đêm thật yên tĩnh, những tiếng động ồn ào nhất chỉ là những tiếng dế kêu ren rét, tiếng ếch kêu ồm ộp, thì thoảng đâu đó lại vang lên tiếng tắc kè nghe vui tai đến buồn cười. Nó khác hoàn toàn với cuộc sống hối hả ở thành thị chỉ toàn tiếng còi xe, khói bụi đình tai nhức óc. Đồng quê vẫn thế, luôn cho con người cảm giác thật bình yên, thật thư thái như chính tên gọi của nó mang lại.

Tôi bước xuống giường, rón rén ra ngoài bậc thềm để tránh làm nội tôi thức dậy. Trời giờ này đã khuya, từng hạt sương bé tí cứ rơi lất phất làm tôi phải kéo sát cổ áo để giữ ấm. Nhưng cũng chính những hạt sương đó khiến không khí ở đây thật mát mẻ và trong lành, tôi cứ muốn hít thật sâu vào lòng ngực để rồi phả ra và cảm thấy mình thật chừng chạc và yêu đời.

Nhưng đi chừng ra giữa sân, tôi bỗng giật mình khi thấy một bóng đen tóc dài đang đứng bên góc sân gần rẫy ca cao. Giờ này mọi người đã ngủ cả, ai lại thức đến giờ này lại còn vào nhà nội tôi đứng ở đó nữa. Chẳng lẽ đó là trộm khi nghe bọn tôi từ thành phố về nên mon men đến đây chôm chia hay sao? Nếu quả thật như thế thì hôm nay xui cho nó rồi, dù tôi có bị lục nghề cỡ nào nhưng mỗi khi 1 đấu 1 tôi vẫn tự tin mà không ngần bất cứ thằng nào cả.

Thế rồi tôi rón rén bước từ từ đến nó. Cái bóng đen hiện lên ngày một rõ hơn khi tưởng tá rất giống một cô gái đang xoa tóc. Nhưng dù cho có là con gái cũng thế thôi, nếu đã ăn cắp thì ai cũng như nhau cả.

Khi đến đủ gần tôi liền lao nhanh đến toan khống chế mục tiêu đó. Nhưng chỉ vừa kịp thò lấy cánh tay, tôi chợt khựng lại vì cánh tay đó cho tôi một cảm giác quen thuộc lắm, chưa kể khi tôi lao đến gần, một hương hoa lại tỏa ra thơm dịu khiến tôi cứ chần chừ không ra tay được, đó là hương lily.

Nhưng trái lại, trong khi tôi còn đang lưỡng lự, bóng đen nó đã thò ngược lại cánh tay tôi, bẻ quặt, quật ngã xuống đất không thương tiếc và nếu tôi không nhận ra được khuôn mặt đó, có lẽ tôi đã bị bóng đen đó hạ gục:

-Ngọc hả?

-Ồ...Phong?

Nàng vội vàng thu nắm đấm, kéo tôi dậy.

-Khuya rồi ra ngoài đây làm gì?

-Ừ tại vì khó ngủ? Còn Ngọc?

-Thì cũng khó ngủ. Mà Phong ngồi xuống đây! – Nàng dẫn tôi ngồi xuống bậc thềm – Ngọc vật xuống có đau không?

-Không đâu, nhưng suýt tý nữa thì bị đâm chết rồi!

-Hừ, chỉ tại Phong phản xạ kém quá, bản lĩnh đánh song sát đâu mất rồi!

-Ủầy, thì có luyện tập nhiều đâu, nó thui chột mắt rồi! Nhưng mà cũng cảm ơn Ngọc chuyện lúc trưa nha!

-Không có gì, nhưng Phong phải tranh thủ mà luyện tập đi, mấy người đã đứng chặn đến bằng người ta thì không có chuyện họ bỏ qua dễ dàng đâu!

-Nhưng Ngọc biết đấy, ba Phong đâu có ở nhà thường đâu, làm sao mà học thêm võ được!

-Ngọc thấy bây giờ về 1 đấu 1 Phong không có vấn đề gì, chỉ bị hạn chế chiêu thức khi đánh đông thôi phải không?

-Ừ phải, khó nhất là về khoảng đó!

-Phong đứng lên Ngọc chỉ cho vài bước bộ phòng khi gặp phải số đông mà ứng biến nè!

-Luyện bây giờ luôn à?

-Chứ sao, Ngọc chỉ cho vài chiêu bước bộ rồi tự mà tập luyện!

-Ủầy, rồi bắt đầu nào!

Suốt cả buổi đêm hôm đó tôi đã phải vã mồ hôi rất nhiều mới theo kịp hết những động tác di chuyển mà Lam Ngọc đã bày cho. Phải công nhận rằng những động tác đó rất hiệu quả, nhất là những bước bộ di chuyển áp sát đối thủ chỉ trong vòng tíc tắc.

Giờ đây, Lam Ngọc dường như không còn lạnh lùng với tôi như hồi đầu nữa. Những bước di chuyển của tôi, những lúc tôi vấp ngã và cả những vết thương trong lúc tập luyện đều được nàng quan tâm rất tận tình, rất chu đáo. Điều đó khiến tôi cứ tự hỏi, chuyện này nên vui, hay là nên lo đây?

Sáng hôm sau, thằng Khánh lại đến, điều đó hứa hẹn lại là một cuộc đi chơi đầu đó của bọn tôi. Nhưng hôm nay bọn tôi sẽ đi chơi rất xa, không phải là Đồng hồ bạc ngàn cỏ, không phải là bãi đất thả điều thơ mộng mà là một mảnh đất cách xa đất liền với vô vàn cây trái tươi ngon. Đó chính là cồn Phú Đa...

Nghe có vẻ xa lạ phải không, nhưng nếu đã là dân Chợ Lách thì không ai không biết cả. Đó là một mảnh đất rất màu mỡ được bao bọc bởi biển nước mênh mông. Chính vì thế để đến được đây, bọn tôi phải ra ngoài lộ lớn bắt xe bus chạy lên lộ Hội rồi ngồi phà đi ngang qua khúc sông lớn đó. Cảm giác cũng rung lắc, nhất là khi chiếc phà bé nhỏ chạm phải những đợt sóng to khiến nó chao đảo. Những lúc như thế Ngọc Lan cứ bám chắc lấy tôi mà nhắm tịt mắt khiến tôi phải cố gắng trấn an nàng hết mức có thể:

- Oi chời, không sao đâu Lan đừng lo!

- Hồng lo sao được Phong coi chiếc phà kia!

- Phà đây vậy đó, mười mấy năm vẫn chạy bình thường mà!

- Dù sao cũng thấy ghê quá à!

- Nếu Lan hông ngại... Phong cho mượn nè!

- Mượn gì giờ!

- Tùy Lan đó!

- Vậy...

Nàng bỗng ngáp ngừng nhìn tôi.

- Sao mượn gì?

- Mượn vòng tay của Phong...

Lúc này Ngọc Lan đã cúi hẳn mặt xuống đất, thấp thoáng hai gò má nàng cứ ửng hồng lên trông thật là tươi tắn. Nhưng tôi thì không khá hơn là bao. Kể từ câu nói đó, trái tim tôi có thể được ví như trái trống, nó cứ đập liên hồi từng nhịp thật nhanh, thật mạnh. Cổ họng tôi khô khốc đi thấy rõ khi tôi phải nuốt khan liên tục.

Nhưng những biểu hiện đó không phải là do tôi đang sợ mà là vì tôi đang lấy hết can đảm của mình choàng tay qua vai của Ngọc Lan.

Từng chút từng chút một, đôi tay run rẩy của tôi di chuyển một cách chậm rãi, choàng lên và nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng. Cảm giác đó thật ấm áp, thật tuyệt diệu, cả người tôi cứ như lâng lâng trên chín tầng mây, bay bổng và trào dâng. Cơ thể của nàng ấm quá, lại còn rất mềm mại, nó như chìm hẳn vào lòng tôi nóng hổi.

- Um... chéri

- Hà...

Khi tôi định mở lời, nàng lại dùng ngón tay chặn môi tôi lại với nét mặt huyền hoặc đến mê người:

- Chéri không cần phải hiểu, chỉ một mình Lan được gọi thôi đó!

Tôi gật đầu, nói đúng hơn là bắt buộc phải gật đầu bởi Ngọc Lan đã chặn môi không cho tôi nói. Nhưng dù thế tôi vẫn cảm nhận được từ đó như một nhân xưng hoặc một tên riêng nào đó nàng dành cho tôi và chỉ tôi. Đúng, tôi không cần phải nói quá nhiều, tôi chỉ cần hành động thôi, một hành động bằng cả nghìn lời nói.

Khẽ siết chặt lấy đôi vai bé nhỏ của nàng, tôi mỉm cười thật chân thành. Chưa bao giờ tôi cười chân thành đến vậy cứ như mọi cảm xúc tôi đều đổ dồn vào nụ cười đó. Nó khiến tôi cảm thấy trách nhiệm của mình thật to lớn trước Ngọc Lan bé bỏng đang tựa vào lòng tôi lúc này.

- Ủ, có chéri ở đây, Lan đừng lo gì hết!

Chẳng biết từ lúc nào đôi tay bé nhỏ của Ngọc Lan không còn sợ hãi bám víu vào tôi nữa. Nó dần trở nên thoăn thoắt hơn khi cứ liên tục chỉ chỏ vào những thứ mà nàng chưa từng gặp:

- Kia Phong, mấy cái cây màu xanh trôi trôi trên mặt nước là gì vậy?

- Lục bình đó, khi cây đó có hoa bứt về làm gỏi ngon lắm!

-Hi, Phong có đi còn lần nào chưa?

-Chưa, nhà bạn thằng Khanh ở còn nên nó mới dẫn mình đi đó! Một lát vào nhà thằng đó nè!

-Ui, thích ghê! Lần đầu Lan được đi còn đó!

-Chưa đâu còn nhiều tiết mục lắm, chỉ sợ Lan ngại không tham gia thôi!

-Lan có thể tham gia bất cứ trò chơi nào, nhưng...

-Sao?

-Phong cũng phải tham gia cùng Lan đó!

Nàng hướng đôi mắt xanh biếc của mình vào tôi khiến cho bao nhiêu máu nóng dồn lên mặt đỏ bừng, nóng hổi, đồ rằng ai mà chạm vào mặt tôi lúc này có thể bị bỏng như chơi. Thế nhưng nó lại cho tôi cảm giác hạnh phúc vô cùng, cả người tôi cứ ngập tràn một cảm giác lâng lâng rất khó tả. Sẽ không lâu đâu, tôi và Ngọc Lan đã đến rất gần cái ngày đó rồi...

Đi bộ dọc theo con đường ngoằn ngoèo ở cồn Phú Đa, những vườn trái cây hiện ra trước mắt bọn tôi khiêu khích hơn bao giờ hết. Nhìn những trái xoài to gần bằng mặt người mà bọn tôi thèm nhỏ dãi, tíu tít cả lên:

-Thèm quá tụi bây ơi, nhìn mà nhức con mắt!

-Ừc, coi mấy trái mận kia, còn cả cây khế núp sau nữa!

Tuy nhiên giữa những khuôn mặt thèm thuồng đó, chỉ có duy nhất một khuôn mặt vẫn trầm tư suy nghĩ suốt từ hồi đầu cho đến giờ, đó là thằng Khanh. Kể từ lúc về nhà nội tôi, mặt nó đã nhăn nhó như đang suy nghĩ một điều gì đó khó khăn lắm, cả buổi chẳng nó chẳng rằng một tiếng nào mà chỉ làm lui dẫn bọn tôi đi trong im lặng.

Lường lự một lúc, tôi cũng quyết định bước đến bắt chuyện với nó:

-Ê mày, sao mặt mày cứ bí xì thế kia!

-Tao đang lo cái bọn Bình An sao giờ vẫn chưa có động tĩnh gì!

-Ủầy, chắc bọn nó biết tao từ thành phố về nên chẳng dám hó hé gì đâu, đi chơi trước đi mày!

Tôi vỗ vai nó bôm bốp như để trấn an chính mình vì giờ này tôi cũng đang rất lo lắng khi tụi Bình An đó vẫn im hơi lặng tiếng sau vụ Đồng bò vừa rồi. Đáng lẽ ra nếu như mọi thường bọn nó đã kéo băng sang Đồng bò sinh sự rồi, còn lần này tất cả vẫn như thường ngày không gây gỗ, không sinh sự. Tôi e là sẽ xuất hiện cái người ta thường nói, trước con bão lớn, bầu trời thường rất yên bình...

Tới nhà bạn của thằng Khanh sau gần 20 phút đi bộ, bọn tôi nằm rũ rượi ra cả thềm nhà vì kiệt sức. Đó là một căn nhà cấp 4 khá khang trang với nội thất được bố trí rất tinh tế tạo cho người bước vào một không khí cực kì thích thú. Chưa kể vườn nhà thằng này rất rộng, rộng hơn cả vườn của thằng Khanh nữa. Đây chỉ là nhìn từ ngoài vào thôi, vườn vẫn còn kéo dài đến tận sâu bên trong vào không biết nó còn rộng đến mức nào. Đúng là thành phố chưa chắc gì đã giàu bằng nông dân ở thôn quê.

Chốc sau, bạn thằng cũng bước ra, rút kinh nghiệm từ đợt trước, chúng tôi không mặc đồ quá lố lẹt nên nó cũng không lấy làm lạ, chỉ có điều nó hơi ấn tượng với những bạn nữ trong nhóm mà thôi. Vừa gặp, mặt nó đã sáng rỡ lên trong thấy nhưng chỉ thoáng sau liền trở lại bình thường:

-Bạn mày đẩy hả Khanh!

-Ờ, mới từ thành phố về. Nay tao dẫn qua còn chơi ấy mà!

-Ăn uống gì chưa, có mang theo đồ dự phòng không?

-Gi, đồ dự phòng à?

-Qua đây mà không đi tắm còn thì sao gọi là đi chơi còn được!

-Chịu, hông có mang theo đồ!

Bé Phương lác đầu cười xòa.

Người từ nãy đến giờ vẫn cười rạn rở chỉ có Ngọc Lan:

-Hê hê, nghe vui đó, biết thế nào cũng có vụ tắm sông nên mình chuẩn bị hết rồi!

-Bà Lanna xưng thế, biết có mỗi mình bà là con gái đi tắm không?

- Vui mà, hi hi!

Bất chấp thằng Toàn có trở mắt đến đâu, nàng vẫn cười tít mắt làm vểnh lên đôi má hồng ửng nhìn xinh xắn vô cùng tận. Tôi cứ như bị cuốn hút vào nụ cười đó của nàng, nó thật quyến rũ, thật xinh tươi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, bọn tôi theo bạn thằng Khánh (được biết tên là Long) lấy xuồng chèo theo những con kênh chằng chịt chạy dọc dãy cồn màu mỡ.

Tuy đã từng về quê nhiều nhưng thú thật đây là lần đầu tôi được đi xuồng như thế này, cảm giác thật khác lạ khi chúng tôi cứ bồng bênh trôi theo dòng nước hiền hòa đi khắp nơi quanh cồn tham quan những vườn cây, những mảnh đất hoang sơ, trù phú vùng sông nước cù lao. Có đôi khi, bọn thằng Toàn lanh chanh đòi chèo xuồng cho bằng được và kết quả là chiếc xuồng cứ quay vòng vòng rồi va vào bờ làm cả bọn suýt rớt xuồng nước.

Nhưng việc đó vẫn chưa là gì, khi bọn tôi đi ngang một cây xoài đang rộ, thằng Khánh bỗng trầm giọng:

- Ê Long, mày chèo chậm chậm vào bờ đi!

Hiểu ý của thằng Khánh, thằng Long chèo vào bờ một cách chậm rãi. Đến chừng xuồng đã cập gần sát, thằng Khánh liền lao nhanh lên bờ chạy đến chỗ cây xoài trĩu quả đó hái một lượt 3 trái tùm vào áo rồi bay xuồng xuồng nhanh như sóc, không quên ra hiệu cho thằng Long chèo đi.

- Thấy bố mày chưa, 3 trái to tổ nái luôn!

- Đù, bẻ trộm xoài dễ dữ ta?

- Nghệ thuật hết đó mày, giỡn hoài!

- Cây sau để tao bẻ cho mày coi!

Khanh khò quả quyết với gương mặt tràn đầy tự tin.

Chèo chừng được một lúc, một cây xoài trĩu quả khác lại xuất hiện và lần này siêu đạo chích Khanh khò sẽ cho chúng ta một màn trộm long tráo phụng à không, phải gọi là trộm luôn tráo trở cây xoài đầy quả đằng kia một cách đầy thiện nghệ.

Cũng lao vụt lên bờ khi xuồng vừa cập sát, thằng Khanh món mển đến gần cây xoài với điệu bộ cười muốn ra nước mắt. Nó từ từ chồm lên bẻ một trái, không sao, trái thứ hai cũng không sao, đến trái thứ ba, nó bỗng nhiên nhắm mắt gãi chân lia lịa nhưng chẳng mấy chốc sau nó đã buông mấy trái xoài còn tùm trong áo nhảy nhống lên:

- Tổ bà nó...kiến cắn tao...!

Nó vừa chạy vừa vừa nhảy như khi xổng làm chúng tôi phải gọi là cười thốn cả bụng chẳng thể kiềm lại được.

Nghe tiếng la hét đó, mấy con chó xung quanh cứ sủa lên ồm ồm vang cả xóm làm Khanh khò tái mét, mặt cắt không còn một giọt máu. Đã vậy thằng Toàn còn chơi ác xúi thằng Long chèo ra xa bờ toan hù cho Khanh khò một mẻ mất vía.

- Ê ê, chờ tao với mấy con chó!

Khanh khò cuống quỳnh chạy theo chúng tôi dọc bờ kênh.

- Hề hề, đạo chích lão luyện gì mà chạy như cún thể mày!

- Tổ bà mày Toàn, dừng lại cho tao!

Phía sau, đã có 1-2 con chó chạy cong đuôi theo làm thằng Khanh càng hoảng vía hơn.

- Dạ một tiếng bỏ dừng xuồng lại cho!

- Đét!

- Giờ có dạ không, hay để chó nó tấp tét đi!

Trước tình cảnh chó rượt đằng sau gần sát mõng, cứ tưởng thằng Khanh sẽ y theo lời của thằng Toàn mà chịu cuối đầu dạ một tiếng. Ấy thế mà thật hời hững, từ trên bờ, thằng Khanh cầm đầu chạy một mạch vượt trước cả xuồng của chúng tôi rồi bất ngờ, nó lách gần mép kênh nhảy một phát cao vút làm chúng tôi trở mắt kinh ngạc. Nhưng chưa kịp kinh ngạc lâu, chúng tôi lại phải tóa hỏa tìm cách tự cứu lấy bản thân vì giờ này thằng Khanh đang đáp xuồng ngay vào xuồng của chúng tôi đang ngồi với tốc độ kinh hồn. Nó có thể được so sánh như thiên thạch rơi vào trái đất vậy.

- Bay xuồng xuồng bây ơi!

Thằng Khánh vừa dứt câu, hành động đầu tiên của tôi lúc này là hướng đến Ngọc Lan, ôm chặt lấy nàng lao xuồng nước trước cục thiên thạch đang có

chủ đích rơi vào xuống chúng tôi:

-Uỳnh...!

Tiếng bọn tôi đồng loạt bay xuống nước và cũng là tiếng thằng Khanh rớt xuống xuống nghe khiếp vía.

Vừa rồi nếu bọn tôi không bay xuống nhanh chắc thằng Khanh đã làm chìm xuống mất rồi. Bình thường với sức nặng của bọn tôi, xuống đã phải chịu khá nặng, bây giờ nó bỏ từ trên cao xuống, nếu bọn tôi còn ngồi đó, trường hợp thứ nhất xuống có thể bị ngập nước chìm ngìm, trường hợp 2 tệ hơn nếu xuống đã mục từ trước thì có nguy cơ sẽ bị gãy làm đôi với sức nặng trời phú của thằng Khanh.

Nhưng ngay vào lúc này trong lòng tôi chỉ có Lan. Ngồi lên mặt nước cùng với nàng sau khi vừa nhảy khỏi xuống, tôi quệt những cọng tảo còn dính trên mặt nàng thỏ thẻ:

-Không sao chứ?

-Um...không sao, uống hết mấy ngụm nước hà!

-Hic, xin lỗi Lan nha, tại lúc này gấp quá!

-Hi, nhưng mà vui!

Nàng cười rạn rở khẽ nghiêng mái đầu trong lòng tôi, nó cứ như những tia nắng sớm mai làm cơ thể tôi ấm dần trong cái lạnh rung của dòng nước vây quanh.

Khi tất cả đều hoàn hồn trở lại thì cũng là lúc thằng Khanh đang ngồi xoa mông trên xuống bị chúng tôi thanh toán tập thể. Trong tình thế chẳng chạy đi đâu được như thế này, nó chỉ biết nhìn chúng tôi từ từ leo lên xuống mà đỏ mặt hời hợt nhại:

-Hề hề, tính hại tội này à? Có biết một chiếc xuống bao nhiêu tiền không?

Toàn phớt vờ vai thằng Khanh mặt cực đều.

-Ai..ai biểu tội bây không cho tao lên xuống chỉ?

-Chẳng lẽ tội tao lại bỏ mầy ở đó thật thằng Khờ này, mầy có biết mầy suýt làm tội tao ú tím không!

-Ai mà biết, mầy gian như cú!

-À...nói tao gian hà mầy! Hồi này tính tha nhưng giờ chắc thì hành án luôn quá!

-Ê, tội bây tính làm gì?

-Tội tao đã ướm, mầy cũng phải ướm chút đỉnh chứ nhảy, hề hề!

Mặt thằng Toàn lúc này nhìn phớt cực đỉnh, đồ rằng cấm cho nó thêm cặp sừng nữa thì giống ác quỷ y hệt. Nhưng thằng Khanh đã làm chúng tôi ra nông nổi thế này, nó mà không bị gì thì thật là bất công lắm. Thằng Toàn vừa dứt lời, cả đám con trai tội tôi liền bu lại nó, sau một lúc giằng co tôi với thằng Toàn cũng nắm được hai chân nó, còn riêng thằng Huy tóm luôn đúp bả cả hai tay.

-Bọn tó, thả tao ra!

Khanh khờ giãy giụa vô vọng.

-Hề hề, chuẩn bị thưởng thức cảm giác bay nhé em! 1...2...3...quăng!

-Chùm...!

Thằng Toàn vừa dứt hiệu lệnh, bọn tôi đồng loạt quăng thằng Khanh xuống kênh làm nước văng tung tóe ướt hết cả xuống. Nhưng chẳng ai quan tâm đến điều đó, tất cả mọi người trên xuống giờ này bây giờ chỉ có cười, cười thả ga với bộ dạng nhìn thấy thảm của thằng Khanh. Bọn bè là thế, đôi khi không phải cứ đối xử tốt với nhau là ra bạn bè. Đối với bọn tôi, bạn bè còn thể hiện việc nhiệt tình chọc phá nhau nữa.

Xuôi theo con kênh, chúng tôi đến vùng cuối của còng, còng được gọi là đuôi còng, vùng giáp ranh với sông cái. Sau khi cắm sào neo xuống lại, thằng Khanh mới cởi chiếc áo ra nhảy tòm xuống sông một cách thích thú:

-Ê, xuống đây tội bây, nước mát lắm!

-Nước có sâu hông mầy!

-Sâu cái gì, đây là còng mà, mầy ra gần tới giữa sông cũng có nhieu đó à!

-Đù, để tao coi!

Thằng Toàn cũng bay tòm xuống sông. Sau một lúc lặn ngụp, nó ngoi lên với vẻ mặt siêu phàm:

-Đúng là cạn thiệt đó, coi nè nước mới có tới gần ngực à, xuống đi tụi bây!

-Toàn...!

Bé Phuong chu mỏ nũng nịu.

-Gi vậy xuống đi!

-Người ta hông có đồ dự phòng!

-Kệ lát phoi!

-Phoi rồi đồ đâu mặc!

-Thì...khỏi mặc!

-Ồ, dê cụ!

Bé Phuong phồng má đẩy thằng Toàn ngã ngửa.

-Híc! Toàn nói chơi mà, lát có gì qua nhà thằng Long đợi cho khô rồi về!

-Nước có sâu hông đó, Phuong bơi hông giỏi đâu!

-Đừng lo, nước cạn queo à!

-Ờ Phuong nha...!

Bé Phuong nhảy tòm xuống nước nhưng vẫn ôm ghì lấy thằng Toàn sợ hãi. Phải đến một lúc sau, Bé Phuong mới từ từ thả lỏng người ra đạp chân xuống đáy và thích thú với mực nước chỉ ngang đến ngực. Còn là thế, nó là một bãi phù sa màu mỡ được bồi đắp hằng năm, khi nước rút xuống nó có thể thấp đến đầu gối và chỉ ngang đùi khi ra gần đến giữa sông.

Tôi cười sáng khoái khi thấy cả đám thích thú như thế, nhưng vừa định quay sang rủ Ngọc Lan thì chẳng thấy nàng đâu cả. Hết hồn tôi nhìn dáo dác khắp nơi trước khi bị tõe nước đầy mặt:

-Nè, xuống đi ở đó làm gì?

-Sặc, Lan xuống nước lúc nào vậy?

-Xuống vừa cảm sào là Lan xuống rồi, Phong cũng xuống luôn đi!

-Rồi xuống ngay đây!

Tôi cởi áo chiếc áo thun gói vào bịch ni long để tránh bị dính dính rồi nhảy tòm luôn xuống nước.

-Bà con cô bác chú ý, bây giờ chúng ta sẽ chia làm hai phe nghen!

Toàn phồng bọng hét to.

-Chia làm gì?

-Hề hề, chia phe chơi chơi sinh! Giờ tao, bé Phuong, thằng Khanh một phe. Mây, bà Lanna với thằng Long một phe chơi nghen!

-Ừa Lam Ngọc đâu?

Nghe bé Phuong thắc mắc, bọn tôi mới sực nhớ ra mà nhìn về chiếc xuống giờ này Lam Ngọc vẫn còn ngồi trên đó với vẻ mặt ngán ngấm.

-Nè Ngọc, xuống chơi với tụi này đi chứ!

-Thôi, mệt lắm, tôi không thích chơi sinh!

-Ủa, xuống thôi khỏi chơi cũng được!

Bị năn nỉ mãi Lam Ngọc cũng miễn cưỡng leo xuống xuống bơi đến gần chỗ chúng tôi:

-Thế này được chưa?

-Ồ hề hề, rồi rồi! Bà cứ ở đây coi bọn tui chơi thôi!

Nhưng người ta thường nói đao kiếm vô tình không có mắt, nó cũng đúng luôn với việc chơi sinh này. Mãi mê chơi qua chơi lại, thằng Toàn hứng chí thế nào lại chơi ngay vào người Lam Ngọc một nắm sinh to đừng làm nằng trở mắt gắt lên:

-Toàn... ông làm cái gì vậy?

-Híc, xin lỗi lỡ trúng mà hề hề!

-Hết nói nổi rồi, tôi không nhịn nữa đâu!

Lam Ngọc điên tiết vo một nắm sinh thật to rồi vùng sức chơi vào mặt thằng Toàn, nhưng thằng này cũng chẳng thua gì, nó vội hụp xuống nước né cục sinh rồi trôi lên thề lời:

-Hề hề, trên cạn thì tui có thể thua bà chứ dưới nước thì còn lâu à ghen!

-Toàn, ông đứng lại cho tôi! Đừng có để tôi bắt được!

Lam Ngọc nóng máu lợi bị bơm đến chỗ của thằng Toàn, còn thằng này thì hì hục bơi đi tránh xa nằng càng xa càng tốt. Tôi chỉ e là khi Lam Ngọc bắt được thằng Toàn một cái thôi, chắc thằng này phải ra nghĩa địa ăn nhang chứ chẳng chơi. Chơi tức Lam Ngọc thì chỉ có đường chết.

Nhưng trong lúc ai cũng đang mãi mê chơi đùa, tôi như cảm nhận được có một ai đó đang theo dõi chúng tôi. Không phải ngay bây giờ mà là kể từ khi chúng tôi bắt xe bus đi đến đây tôi đã cảm nhận được rồi. Chỉ có điều nó mơ hồ quá, tôi thậm chí còn chưa biết nó theo dõi tôi bằng cách gì, vì lúc bọn tôi chèo xuồng đi hái trộm xoài chẳng có ai xung quanh cả, nhưng khi đến đây cảm giác đó lại mạnh lên thấy rõ, nó gần lắm.

Như một phản xạ, tôi quay về phía chiếc xuồng ở gần bờ nhưng mặc nhiên chẳng thấy nó đâu cả. Tôi hốt hoảng nhìn xung quanh và phải nói là nhìn rất kĩ, tôi mới trợn mắt, há miệng vì giờ này nó đang trôi tít ở ngoài xa, chỉ còn cái bóng đen nhỏ.

-Chết rồi tụi bây ơi! Xuồng trôi đi rồi!

-Gi xuồng trôi đi?

-Kìa, nó trôi tích ra xa kìa!

-Thằng nào chơi tháo dây xuồng vậy tao rần kĩ lại rồi mà?

Đến bây giờ tôi đã có thể cam đoan, chúng tôi đã bị theo dõi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Lại một buổi sáng thật yên bình tại thôn quê, tôi bước ra bậc thềm vườn vai, hít vào ngực những luồng không khí trong lành nhất trong cái nắng sớm ấm áp và hiền hòa. Tôi nhìn xung quanh, góc thì Toàn phờn, Khanh khờ, Huy đồ đang thích thú với trò đá gà bằng búp bông búp, góc thì Bé Phuong, Ngọc Lan đang loay hoay cho đàn gà của nội tôi những nắm thóc đầy vung. Duy chỉ có Lam Ngọc vẫn miệt mài tập võ ở giữa sân mặc cho có đôi khi nằng làm kinh động đến bầy gà khiến chúng cứ cục tác chạy tứ tán. Thật là một khung cảnh thật yên bình, cứ như cái chuyện trôi xuồng chưa từng xảy ra vậy. Còn nhớ ngày hôm đó chúng tôi đã phải lội ra gần giữa sông để kéo xuồng về và Lam Ngọc đã suýt chết đuối khi bước hụt vào chỗ nước sâu giữa sông cho tàu bè chạy làm tôi giật bắn cả người lao xuồng cùng cả bọn kéo nằng lên.

Thật ra tôi vẫn chưa đề cập đến chuyện bị theo dõi cho cả nhóm biết vì nói ra cũng chẳng ai giúp được gì lại còn khiến cả bọn mất vui khi đi chơi, nên tất cả đều cho rằng đó chỉ là một tai nạn đứt dây buột xuồng đơn thuần mà thôi. Hôm nay ngoài khoan khoái tinh thần ra dường như về mặt đùa nào cũng có một chút căng thẳng còn vương lại sau câu chuyện mà ba tôi đã kể vào tối hôm trước. Nó nói về những con ma miệng rộng cười khảnh khách nơi những góc me gần trăm tuổi trong trường cấp 2 cũ ở Chợ Lách.

Đã vài lần trước đây tôi đã từng đến đó cùng với thằng Khánh. Nó được xây cách đây lâu lắm rồi, tôi chẳng biết là khi nào nữa, nhưng cảnh vật trong trường đúng là tạo cho người thường ngoạn một cảm giác thật lạnh sống. Khuôn viên trường không được lát bằng đá như bây giờ mà chỉ là nền cát đầu đầu cũng là cỏ mọc um tùm. Đến mùa mưa nó như một đầm lầy thực thụ vậy. Cua công, nòng nọc và thậm chí cả rắn cứ bơi long nhong trong bãi lầy của

sân trường nhìn đến phát khiếp. Nhưng đó chỉ là những gì nhìn từ bên ngoài, chỉ những học sinh ở đây mới biết được ngôi trường này ẩn chứa những gì. Bởi vì vào sâu bên trong ngôi trường, khuất sau dãy phòng học thường ngày là một dãy phòng đã bỏ hoang từ lâu. Không biết vì lý do gì mà dãy phòng học đó lại không được sử dụng, chỉ biết vừa mới bắt đầu học ở đây, bọn tôi đã nghe những chuyện lạnh sống lưng về dãy phòng học đó, nghĩ đến lại thật là rùng rợn!

-Ê Phong, đứng đó nghĩ cái gì thế này?

Toàn phờn gọi giật cắt đi dòng suy nghĩ của tôi.

-Gi, chỗ tao đang tập hít khí công mà đừng có mà làm phiền!

-Mày mà tập khí công cái gì, giống đường sinh thầy bà!

-Kệ tao, ở đó mà lo đá gà đi!

-Hi hi, Phong hôm nay có về suy tư quá ta?

Ngọc Lan phía bên kia cũng vọt miệng trêu đùa.

-Ừ, có đâu! Tại cảnh quê nó bình yên thế mà!

-Hi hi, biết thưởng thức đó!

Tôi mỉm cười nhìn nàng, rồi lại tiếp tục nhìn về phía chiếc cổng nhà ngoài sân. Nhưng lần này nó chẳng còn làm tôi thấy yên bình nữa, vì lúc nay thằng Khánh đã lăm le từ ngoài cổng bước vào với vẻ mặt cực kì căng thẳng.

Vừa ngồi xuống nó đã vào đề:

-Ê, tụi bây có nghe tin gì chưa?

-Sao, mày nói tụi tao mới biết chứ?

-Thì mấy ông thầy tới coi trường cấp 2 đó!

-Gi trường cấp 2 chợ Lách à?

-Ờ, trường đó cũ rồi nên người ta tính đập ra xây lại thành chợ!

-Rồi sao nữa?

-Thì mới tới hôm qua nè, cái ông chủ thầy đi về ngang rồi ghé vào trường đi tham quan tý đã bị ma nhát cho chạy mất dép!

-Gi nghe ghê thế này!

-Ờ, ông kể lại là trên mấy cành cây me trong trường có tiếng cười của con nít vọng xuống ghê lắm! Khuất sau dãy phòng học còn có mấy đóm lửa nữa, nghe kể mà tao lạnh cả người.

-Ừ, tin dị đoan ấy mà!

-Dị đoan gì đâu, tại mày chưa thấy đấy thôi, mấy năm gần đây ai sống gần đó mà không biết đến chuyện này, ngày cả nội mày cũng biết mà kể cho tụi bây nghe đấy!

-Uầy, thì dù sao cũng chỉ là truyền miệng hù nhau thôi, ai mà tin được!

-Mày không biết đâu Phong, chuyện này khắp cái huyện Chợ Lách ai mà chả biết!

-Đứng đó Phong, em có đọc mấy cuốn sách về những điều huyền bí, cuộc sống này có những thứ mình không giải thích được đâu!

Bé phượng cũng gật đầu phụ họa thêm cho thằng Khánh.

-Uầy, dù sao đi chăng nữa thì anh cũng chẳng tin trên đời này có chuyện ma có!

-Mày cá với tao không Phong?

-Cá thế nào?

-Tối nay mày dám ở lại trường 1 đêm cái gì tao cũng thua với mày, à trừ 3 con bò ra!

-À, thách chứ gì! Chơi mày luôn!

-Khá mày, bắt đầu từ 8h tối nay mày đến trường đi, tao sẽ nhờ ông bảo vệ trường làm chứng là mày đã ở trong đó suốt đêm cho công bằng nghe!

-Xời, mày cứ yên tâm, tao đã nói là sẽ làm!

-Ờ vậy đi, chiều gặp mày ở trường, nhớ tới nghe kù, giờ tao về dắt bò ra đồng đã!

Nó bước đi, để lại tôi nơi đây mồ hôi đổ như tắm.

Đúng là tôi không sợ ma thật nhưng việc ở lại 1 đêm trong trường lại là một việc khác. Khoảng thời gian suốt cả đêm đó tôi sẽ làm gì, làm thế nào, ngủ ra sao là chuyện đáng lo nhất. Với khung cảnh đầu hù, ghê rợn của ngôi trường như thế dù có gan nhất cũng phải e dè vài phần chứ huống hồ chỉ anh hùng rơm nữa mà như tôi.

-Mày chết rồi con ơi, tao nghe nội kê ở đó có mấy con ma nữ chuyện đi kiếm giai tân đó!

Toàn phởn nhảy phóc vào trêu đùa.

-Tân tân cái cù lòi, suốt ngày cứ ma cò.

-Phải đó Phong, dù tao cũng không tin chuyện ma nhưng mày gan quá rồi!

-Ừầy, tụi bây cứ xoắn! Tao cả đời mong gặp cũng chả được!

-Đừng có nói bậy nghe con, gặp thật thì đừng có xỏ ra quần!

-Thôi tụi bây xàm quá, tao đi hóng mát tí đây!

Tôi bối rối viện cớ lánh mặt rồi bước nhanh ra khỏi cổng một.

Vừa rồi nếu còn đứng đó lâu, tôi e là tinh thần tôi sẽ không còn trụ vững được nữa. Một đũa một cái miệng cả chục đũa cả chục cái miệng hùng lại hù dọa, trêu chọc đến bỏ mộng còn phải khóc thét!

Mà nghĩ lại tôi cũng gan thật, chưa gì đã cá cược với thằng Khánh rồi, tôi thắng nó thì không nói gì, nếu tôi thua nó, đồng nghĩa với việc tôi sẽ gặp mấy cái thứ khủng khiếp đó trong đêm thật thì có nước là chết đứng tại chỗ luôn chứ chịu thua thằng Khánh nổi gì nữa. Nghĩ đến thôi đã gọn sóng lưng rồi.

-Nè!

-Éc!

Đang suy nghĩ căng thẳng từ đằng sau, Ngọc Lan bỗng vỗ vai tôi một cái làm cả người tôi như có luồng điện chạy ngang giật bắn cả người.

-Sợ mà à?

-Bây, tại Lan đột ngột xuất hiện làm giật cả mình

-Xi, còn nói! Phong gan thật đó, dám cá với Khánh nữa!

-Thì có ma thật đâu mà sợ!

-Đừng có gán gượng nữa, bộ Lan không biết Phong sao! Đang lo cầm cặp lên kia!

-Ừầy, thì có chút chút, nhưng dù sao Phong cũng không tin là có ma đâu!

-Hùi, chịu thua Phong luôn, hay là tối nay Lan đi cùng Phong nha!

-E-c, sao mà được, đang cá với thằng Khánh mà! Với lại nếu có chuyện gì Phong không muốn Lan gặp nguy hiểm đâu!

-Vì sao vậy?

-Thì...

-Hừm...?

-Vì Phong...th...

-Rắc...

-Thằng nào đó?

Đột nhiên, từ trong lùm cây phía sau phát ra tiếng cây khô gãy làm tôi giật mình quay lại.

Tất thi, một bóng người lao ra khỏi lùm rất nhanh và chạy về hướng lộ lớn. Tôi vội đuổi theo nó không một chút lưỡng lự. Xét về chạy bền tôi có thể rất tệ, nhưng nói về khoảng chạy 100m tôi có thể tự tin nói rằng mình không hề thua kém bất cứ ai cho nên đuổi theo được một quãng ngắn, tôi đã bắt kịp và túm lấy cổ áo nó gọn ơ.

Thế nhưng chỉ chưa đầy một tích tắc, nó liền đứng chững lại xoắn lấy tay tôi bẻ lên làm tôi giật mình buông tay khỏi cổ áo.

Tôi lại chộp lấy tay nó, bước lên với bộ tấn mà Lam Ngọc đã chỉ dẫn thẳng 1 đấm vào ngực:

-Hực...!

Nó bất ngờ xoay người, dùng vai hất mạnh tôi bật lùi về sau triệt luôn cả đòn đánh vừa rồi. Nhưng một khi tôi đã áp sát đeo bám được thì đừng hòng tôi buông tha.

Vừa bị hất về, tôi lại dậm mạnh lấy đà lao đến tống ra một đấm uy lực nhắm vào chân thủy với ý định hạ gục nó nhanh nhất có thể:

-Chách...!

Bất ngờ, nó mở rộng bàn tay hứng lấy cú đấm một cách nhẹ nhàng khiến tôi phải trở mặt kinh ngạc. Lợi dụng cơ hội đó nó bắt lấy tay tôi kéo về, tung luôn một đấm chớp nhoáng nhắm thẳng vào ngực. Bình tĩnh, tôi vận sức chộp lấy cú đấm của nó chỉ trong gang tấc:

-Chưa đủ trình đánh tao đâu!

-Hề, bắt đòn hay lắm, nhưng chưa đủ tuổi!

-Hừ...

Khi tôi còn chưa nhận ra được điều gì, nó đã dịch một bước ngắn về trước hất vai, dẫn sâu thêm đòn đánh làm tôi thất kinh té nhào ra sau mà không kịp thủ thế.

-Phong, có sao không vậy?

Ngọc Lan hôn hải chạy đến đỡ tôi dậy.

-Phong không sao, tiếc là để nó thoát rồi!

-Ừ, còn nói vậy nữa! Hông bị gì là may rồi!

-Ủầy, Lan đừng lo, không sao đâu mà!

-Phong có biết người đó là ai không vậy, có vẻ như đang theo dõi tụi mình!

-Ừ thì nó đang theo dõi tụi mình mà!

-Hơ, sao Phong lại biết?

Trước tình cảnh như thế này, tôi chẳng thể nào giấu Ngọc Lan được nữa nên đành thở dài nói cho nàng biết:

-Lan còn nhớ cái vụ xuống bị trôi lúc đi còn chứ? Đó là do chúng ta bị theo dõi đó!

-Um, có khi nào...

-Sao, Lan nói rõ xem?

-Thì có những lúc mọi người không để ý, bạn của bạn Khánh cứ lấy điện thoại ra bấm bấm cái gì đó!

-Ý Lan nói là thằng Long à?

-Um...Lan cũng không biết nhưng thấy khả nghi lắm!

-Hừm...thôi gác qua một bên đi! Bây giờ Lan có rảnh không lên trường cấp 2 với Phong một tý!

-Có, nhưng chỉ vậy? Tối Phong mới cá cược mà!

-Ừ thì đi khảo sát tình hình một chút ấy mà!

-Hi hi, cũng được!

Xuôi theo lộ lớn, chúng tôi bắt xe bus thẳng lên thị trấn Chợ Lách trong chưa đầy 10 phút.

Nơi đây là một khu chợ, cũng là một khu phố khá sầm uất với các mặt hàng được buôn bán hai bên đường cùng với đó là một nhà lồng chợ lớn lụp xụp nằm sát phía trong. Trường cấp 2 của thằng Khánh thì gần hơn một chút, từ chợ đi ngược xuống khoảng 100m là đến. Ấy thế mà khác với vẻ sầm uất cả khu chợ, trường cấp 2 Chợ Lách lại mang đến một vẻ lạnh lùng, đìu hiu đến ghê người. Cả sân trường vắng tanh, cỏ mọc um tùm hết như những nghĩa trang mà tôi đã từng thấy trong các bộ phim kinh dị phát trên TV.

Ngồi gần một quán nước đối diện trường, tôi gọi 2 ly nước mía để xoa dịu cái nóng hừng hực của mùa hè mang lại và cũng để tiện cho việc quán sát ngôi trường rõ hơn. Có thể thấy, ngôi trường đã xuống cấp rõ rệt, nhiều chỗ bung tróc, rêu bám xanh cả tường, có nhiều phòng học thậm chí còn không có cửa cứ tro tro ra để mặc cho bao nhiêu bụi bặm bám đầy quanh nó. Nhưng có thể tôi sẽ không bao giờ biết được những thông tin quý giá về ngôi trường này nếu như chị chủ quán không hiếu kì về bọn tôi:

-Bọn em hông phải người ở đây hả?

-À dạ, tụi em từ thành phố về đây chơi!

-Thảo nào nhìn lạ dzậy.

Ấy thế, tôi tận dụng luôn:

-Mà chị ơi, ngôi trường này có ma hả?

-Suyt, khê thôi! Máy chuyện đó không nói lớn được!

-Ủa sao dzậy chị, bộ có thiệt hả?

-Có thiệt chứ, dân ở đây ai mà không biết. Cách 6-7 năm gì đó ngôi trường này cũng bình thường thôi, nhưng kể từ lúc rộ lên tin đồn là nhà nước sẽ phá trường này đi để xây lại thành khu chợ thì mới rộ lên nhiều chuyện kì lạ đến vậy.

-Phá trường xây chợ hả chị?

-Đúng rồi, tại trường này cũng đã lâu, học sinh cũng ít! Có lẽ cái tin phá trường đã làm kinh động đến ma quỷ sống trong này nên tụi nào tụi nó cũng xuất hiện để nhát người đi ngang hết đó!

-Ma nó ra sao hở chị?

-Chị chỉ nghe người ta kể lại thôi. Khi thì có người đàn bà tóc dài hát ru con trên cây, khi thì có giọng cười của con nít trên mấy cây me, tiếng chó tru, còn có cả bóng trắng lấp ló sau dãy lớp bỏ hoang nữa.

-Êu, nghe ghê vậy!

Ngọc Lan nhăn mặt khoanh tay trước ngực.

-Bời đó, hai tụi em tuyệt đối không được nhắc đến tụi nó ở đây nha, khéo tụi nó nghe được theo ám thì có nữa mà chờ chết đó!

-Ồ hi hi, chị đừng lo không có chuyện gì đâu mà!

-Ừ, nói cho mấy đứa cẩn thận thôi, ở đây cũng nhiều người bị rồi!

-Dạ rồi, tụi em về luôn chị ơi!

Tạm biệt chị chủ quán nhiệt tình, chúng tôi lại bắt xe bus về con đường đá dẫn vào nhà nội với một bụng thông tin thu được. Như thế chuyện mà ở trường không phải là việc đùa, mọi lời đồn về việc này đều có cơ sở và nạn nhân bị hại. Nhưng thông tin càng rõ ràng, tôi lại càng thấy sợ, nhất là những hình ảnh ma quái mà bà chị chủ quán đó đã kể cứ khiến hay tay tôi rung bần bật, rung lạnh cóng.

Nhưng ngoài nghĩ về những oan hồn vất vưởng, tôi còn nghĩ về cả cái thằng đã theo dõi tôi lúc sáng nữa. Dù không muốn nhưng tôi phải công nhận rằng nó đánh rất tốt cả về công và thủ, ngoài ra nó dường như còn học được cả kĩ thuật dẫn kinh, kĩ thuật mà tôi luôn hằng ao ước được ba tôi dạy cho. Nói chung thằng này không phải là loại tầm thường. Nếu nó là người của tụi Bình An thì đây sẽ là cuộc đấu gay go nhất mà tôi từng gặp.

Nhưng gát việc đó một bên đi, sáng hôm nay đã xảy ra khá nhiều việc nhức đầu rồi, điều tôi cần lúc này là một giấc ngủ trưa thật ngon để tối có thể đối đầu với những gì kinh tởm nhất.

Trải chiếc ghế xếp dưới tán cây trứng cá, tôi vờn vai thiếp đi một giấc thật sâu. Cảm giác như mọi thứ xung quanh chỉ còn là những hình ảnh mờ sương khói, mọi thứ cứ lẩn khuất trong đầu tôi thật mờ ảo, thật huyền hoặc.

Thế rồi đột nhiên có một người thiếu phụ mặc đồ trắng tinh bước vào cổng nhà tôi. Tóc tai cô ta cứ buông xuống rũ rượi làm tôi chẳng thể nhìn rõ mặt. Nhưng điều làm tôi cảm thấy lạnh sống lưng nhất là cô ta chẳng hề có bóng. Chính xác là như thế, bây giờ là giờ trưa nắng rọi chang chang mà chẳng có lấy một vệt bóng nào dưới chân cô ta hết. Thậm chí, đôi chân cô ta còn chưa đụng đất.

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ, tim tôi cứ đập mạnh từng nhịp trong khi người thiếu phụ đó đang có chủ đích tiến đến tôi với mái tóc cứ phủ dài xuống mặt, đôi bàn tay trắng bệch, cứ đong đưa với những ngón tay nhọn hoắc đỏ tía màu máu.

-Cô...cô...là ai đó!

Tôi cố gắng trấn tĩnh lấp bấp.

-Tôi cảm thấy nặng lắm...cứu tôi với!

-Nặng...nặng cái gì vậy

-Nó đè tôi...đau lắm...nặng lắm...giúp với...!

-Cô...đ...đang bị đè ở đâu vậy?

-Ồ....

-Phong...Phong...tỉnh dậy mau!

Cô ta đang chuẩn bị nói, một bàn tay ấm áp pha lẫn một chút lạnh lùng cứ vờ vào mặt tôi liên miên khiến tôi phải giật mình mở mắt trao tráo.

Thì ra nãy giờ tôi đang nằm mơ, một giấc mơ thật kì lạ, lại còn giữa ban ngày nữa. Tại sao lại có một thiếu phụ đến tìm tôi cơ chứ, tôi hoàn toàn chưa gặp cô ta trước đây, thậm chí là chưa hề có một chút kí ức nào. Nhưng dù sao tôi cũng phải cảm ơn người con gái đã đánh thức tôi dậy ngay vào lúc gay cấn như thế này, Ngọc Lan...

-Um...là Lan đẩy hả, làm Phong giật cả mình!

-Xi, Lan phải nói với Phong đó! Đang giữa trưa mà cứ nằm mơ nói sảng, làm người ta lo gần chết!

-Ồ, có nói sảng sao?

-Có chứ Phong nói “cô là ai” mãi, bộ có để ý cô nào hử?

-Bậy, làm gì có! Tại giữa trưa nó bất bình thường thế mà! Chéri đừng lo ghen!

-Hử, biết từ đó là gì hông mà bày đặt gọi!

-Thì để mai mốt Phong tra từ điển!

-Hông...Phong mà tra Lan đấm cho nhập viện!

-Sặc...!

-Vậy đó, liệu hồn đi! Giờ có đói không vào ăn tý lát còn đi vào trường nữa!

-À nè, Lan dặn mọi người đừng có nói chuyện này cho nội biết nha!

-Rồi mà, ông cụ non! Vào ăn đi!

Tôi theo Lan vào bếp, nơi đã bày sẵn những món ăn thật ngon lành ở đó cứ khiến bụng tôi sôi lên ừng ực.

-Những món này Lan làm đó hả?

-Đương nhiên rồi, do nội của Phong chỉ hết đó!

-Mới có chỉ chút mà làm được nhiều đây rồi hả?

-Giờ có ăn không thì bảo?

-Ồ hề hề, ăn chứ! Lan cũng ăn luôn đi!

-Thui, Lan ăn sau cũng được, Phong còn phải lên trường nữa mà! Ăn nhui vào để có sức tối mà chạy!

-Sặc...!

-Người ta nói chơi đó, cứ ăn đi, hi hi!

Tôi cứ ăn, nằng cứ ngồi đấy. Quả thật là cảm giác lúc này rất hạnh phúc. Ngọc Lan trông cứ như cô vợ diu dàng đang ngồi nhìn ngắm đức lang quân thường thức từng món ăn do chính tay mình làm vậy. Lúc này tôi cứ muốn véo má nàng một cái hay làm những việc đại loại như thế để giảm đi cảm giác hạnh phúc đang ngập tràn trong lòng lúc này, nó cứ muốn nổ tung ra như pháo bông vậy, khổ gì đâu!

Ăn xong thì tôi lại ra sân vọt vài bài quyền để tiêu hóa, cũng để luyện lại luôn mấy bộ pháp mà Lam Ngọc dạy cho. Tôi cũng không chắc việc luyện quyền này có giúp tôi qua khỏi đêm này hay không, người thì còn đánh được chứ ma cỏ thì có mấy thầy pháp mới trị được thôi. Càng nghĩ lại càng thấy rung quèo cò chẳng luyện được gì. Đột nhiên đang suy nghĩ vẩn vơ, một vệt đen lao đến từ sau lưng làm tôi phải xoay người lách sang một bên. Tiếp đó nó chủ động áp sát tấn công tôi bằng một loạt các đòn đâm từ nhiều hướng.

Tôi bình tĩnh, vừa lui bước vừa đỡ đòn kết hợp với bắt thỏ tìm sơ hở của đối phương. Và rồi cơ hội đó cũng đã đến. Ngay lúc đánh bật được một đòn đánh, tôi nhanh tay chớp luôn cánh tay đó kéo giật về phía mình kê chỏ tọng vào mặt đối phương một cú trời giáng. Nhưng việc đó không phải là dễ, ngay khi bị tôi giật về nó liền đưa chỏ lên che mặt đồng thời hất tôi về sau để giữ khoảng cách.

Bị lực hất tác động, tôi vội chớp lấy ngực áo nó giữ thăng bằng nhưng chưa kịp đưng vào, tôi đã phải tá hỏa vì cái thứ mềm mềm ẩn sau lớp áo đó, từng luồng điện cứ truyền vào tay tôi tê tái. Nó đích thị là con gái 100 phần công lực. Giờ này khi có thời gian để ý kĩ, tôi mới nhận ra được người đó là Lam Ngọc và thứ mà tay tôi đang chạm vào lúc này là...

-Bốp...chết đi...!

Lam Ngọc tức tới dặng mạnh vào ngực tôi một đấm thấu trời làm tôi ngã oạch ra đất thờ hồng hộc.

-Nè, Lam Ngọc! Sao bạn đánh Phong nặng vậy?

Ngọc Lan chạy đến đỡ tôi.

-Hùm, chỉ là luyện tập tý võ thôi, tại Phong bắt cần nên té đó, phải không Phong?

-À, ừ...! Phải phải!

-Đây tôi nói có sai Không, thôi lo tự đứng lên tập luyện cho chăm chỉ đi, đừng có suốt ngày đợi người khác đỡ dậy như thế!

Nàng lạnh lùng quay đi bỏ vào nhà.

Lại thêm một lần nữa tôi bị Lam Ngọc hạ gục. Nhưng lần này tôi không cảm thấy tức tối vì tôi đã chiến đấu đúng với thực lực của mình, những bước bộ mà Lam Ngọc dạy cho tôi đã phát huy đúng công dụng. Và nếu để ý kĩ tình huống tôi bị nàng đánh ngã vật xuống đất lúc này, tôi đã thoáng thấy nàng nhoen miêng cười rất khế, chỉ khế thôi nhưng tôi cũng đã thấy bình yên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Việc rời khỏi nhà mà không bị nội phát hiện là một việc khó hơn là lên trời, tuy rằng đôi mắt bà không còn rõ nữa nhưng bù lại đôi tai bà trở nên thính vô cùng, chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến bà thức giấc. Cho nên để chuồn ra khỏi nhà một cách an toàn, Ngọc Lan đã dùng phân tâm kế, tìm mọi cách trò chuyện với bà để bà tạm thời bị sao lãng mà không phát hiện ra việc trốn đi của tôi.

Khi lên đến trường, thằng Khánh đã ở đó từ lúc nào, cùng với nó là một người đàn ông với gương mặt khắc khổ nhìn có vẻ từng trải lắm.

Thấy tôi tần ngần, nó vội giới thiệu:

-À đây là chú của tao đang làm bảo vệ trong trường này đó!

-Dạ còn chào chú ạ!

-Ừ chú tên Trung, con ngồi đi!

-Dạ, chú làm bảo vệ trong trường này lâu chưa?

-Lâu rồi, cũng đã 10 năm có rồi!

-Ừa mà nhà chú ở đâu ạ, thường thì con thấy bảo vệ giờ này đã về nhà rồi!

-Thì chú đã về nhà rồi đấy thôi.

-Ồ, là sao thế chú?

Ông vội bật cười rồi nhanh chóng trở lại bình thường:

-Thì nhà chú ở trường này luôn mà, cần gì phải về chứ?

-Ồ, vậy là chú ở đây 10 năm rồi ạ?

-Ừ phải, thực ra nhà chú ở tận Phú Phụng ấy, nhưng vì xa quá nên chú xin ở lại trong trường này, rồi thời gian sau chuyển qua đây luôn!

Nói đến đó chợt có một thằng nhóc khoảng 5-6 tuổi đá tránh banh nhựa trúng chân tôi. Ấy thế chú bảo vệ liền gắt nhỏ:

-Tuấn, chỗ cha đang nói chuyện, ra chỗ khác chơi đi con!

-Ồ, đây là con chú ạ?

-Ừ phải, nhưng...

Ông bỗng thở dài, nhìn về khoảng trời đen ngòm mà nhấp một ngụm nước trà đắng:

-Má nó đã mất sau khi sinh nó ra rồi!

-Vậy là chú đã ở vậy nuôi thằng bé sao?

-Ừ, dù đồng lương bảo vệ không bao nhiêu nhưng cũng đủ trang trải cho hai cha con qua từng ngày!

-Mà con nghe nói trường sẽ bị đập ra để xây chợ đúng không chú?

Ông lại trầm tư nhấp thêm vài ngụm nước trà nữa trước khi đôi mắt ông róm lên đỏ hoe:

-Ừ, rồi một ngày nào đó người ta sẽ đập ngôi trường này ra, đến lúc đó chú thật là không biết kiếm sống bằng việc gì nữa!

Nói rồi ông châm một điếu thuốc, phả một hơi thật dày vào khoảng không với đôi mắt vẫn rơm rớm. Tôi chẳng biết nói gì hơn là thở dài ngao ngán với số phận của con người. Nó thật là mong manh và đầy sự bất công. Nhưng tôi cũng là con người có thể làm gì được trong khi bản thân mình còn lo chưa tới. Tôi cứ ngồi đấy một lúc lâu cho đến khi trời tối hẳn, tôi xin phép rồi cùng thằng Khánh đi chuyển sâu vào trong trường để thực hiện lời thách đó.

Theo ánh đèn pin leo lét của thằng Khánh, bọn tôi men theo con đường mòn phủ đầy cỏ dẫn vào dãy trường bỏ hoang phía sau. Cảm giác thật là âm u khi thì thoảng những tiếng động lạ lại vang lên xa xăm, yếu ớt cứ làm tôi phải khoanh thật chặt tay mà cảm nhận từng luồng da gà cứ nổi lên lạnh buốt.

-Giờ muốn rút lại lời thách thì còn cơ hội đấy, tao sẽ không tính với mày đâu!

Thằng Khánh nhìn tôi với đôi mắt ái ngại.

-Khỏi, mà có gì đâu mà phải sợ, mày cứ đợi tao ngoài cổng vào sáng mai!

-Tao sợ mày rồi, những lời như thế cũng nói được đúng là thằng gan trời!

-Chứ tụi nó có thật đâu!

-Thôi thôi, thế thì tao chúc mày toàn thay, ở đây một lát tao bị vạ lây thì khôn!

Nó để chiếu và gối vào một góc rồi co giò chạy thẳng căng ra ngoài chẳng kịp để tôi nói lời nào.

Giờ đây chỉ còn mình tôi nơi phòng học bỏ hoang này. Xung quanh chỉ là màn đêm yên tĩnh với ánh đèn pin duy nhất mà thằng Khánh đã cho tôi, chẳng biết nó sẽ duy trì được bao lâu trong khi cả đêm hôm nay tôi sẽ ở đây, chiến đấu với bao nỗi sợ hãi lúc nào cũng xuất hiện trong đầu bất cứ lúc nào.

Cầm đèn pin đi một vòng phòng học, những bàn ghế ở đây đã cũ, bám bụi dày cả lớp, chiếc bảng đen cũng đã mục theo thời gian và cứ kêu ọc ọc mỗi khi có gió mạnh thổi ngang làm tôi phải rợn sống lưng từng cơn rung rẩy. Khẽ khàng phui bụi khỏi một chiếc ghế cuối lớp, tôi ngồi xuống và lấy trong chiếc túi mang theo một cuốn sổ ghi chép. Sở dĩ tôi phải làm thế là vì lúc trưa đột nhiên tôi có một ý tưởng là phải ghi chép về nơi này, ghi chép về một đêm ở đây để người ta không phải sợ cái ngôi trường đầy tai tiếng này nữa. Nhưng bây giờ tôi thì đã lung lay chút đỉnh khi nghe những lời kể của người dân sống quanh, nó quả thật là rất âm u, lạnh lẽo ít nhất là vào lúc này.

Viết được một lúc, tôi cảm thấy có một luồng hơi lạnh ở sau lưng, nó phả xuống ớt rồi lan dần xuống sống lưng làm tôi rung mình buống bút. Thế nhưng khi quay lại thì vẫn là bộ chiếu cối được dựng vào tường từ trước. Tôi chép miệng quay lên tiếp tục viết, nhưng lần này dường như có một tiếng gọi nào đó xa xăm lắm, nó lẫn vào tiếng gió rít ngoài cửa sổ tạo thành một tư âm thanh ma quái mà tôi chỉ nghe loang thoáng được vài chữ rằng: “Cứu tôi với...”. Bây giờ tôi mới nhớ đến cô gái mà tôi đã nằm mơ thấy hồi lúc trưa, cô ta dường như đang bị kẹt ở đâu đó, tiếng kêu nghe thảm thiết lắm, nó giống những gì tôi đã nghe lúc này.

- Rầm...

Bỗng dung một cơn gió thổi ập đến khiến cánh cửa sổ đập vào khung nghe chát chúa. Tôi giật mình bỏ cây bút rơi xuống đất, chỉ một chút thôi tôi đã đứng tim mà chết rồi. Nhìn về phía cửa sổ hướng ra một vùng cây rậm rạp, những cành cây dưới ánh đèn yếu ớt cứ chập vào nhau tạo thành những hình thù ghê rợn khiến tôi phải lập tức đứng dậy khép tất cả các cửa sổ lại. Những âm thanh xa xăm đó cũng tắt hẳn theo những cơn gió gọi hồn...

Viết được một lúc, tôi đứng dậy vun vai để xoa tan đi cái mệt mỏi đang bám lấy. này giờ tôi cũng đã viết được khá nhiều, nhưng nếu đọc kĩ lại thì chẳng đâu ra đâu cả, nó cứ như bản tường trình vậy, vừa khô khan lại vừa nhảm chán, đúng là tài viết văn 6.0 có hạn thật.

- Cụp...á...!

Lại một tiếng động lạ vang lên, nhưng lần này tôi nghe rất rõ, đó là giọng của một cô gái, một tiếng la thất thanh. Tôi nuốt khan cầm chiếc đèn pin bước từ từ ra khỏi phòng học để xem xét tình hình. Tôi đi về con đường mòn dẫn vào đây theo tiếng động đã phát ra, nó vẫn u ám, đầy sương khói mờ ảo và có lẽ nếu không có đèn pin, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ dám lết ra đây với đôi chân lúc nào cũng rung lắc bầy.

Khi đến khúc quanh tẻ vào con đường mòn, tôi thoáng nghe một tiếng rên rỉ, tiếng rên nghe đau đớn lắm. Nó lại làm tôi liên tưởng đến cô gái ban trưa và tự nhủ: “có lẽ nào cô ta báo mộng cho mình biết?”. Càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy sợ, trong những lần nghe bà nội kể truyện cũng nói đến việc ma quỷ nếu hợp vía với ai sẽ bắt người đó chết theo, nếu thật là tôi hợp với với cô ta, chẳng lẽ tôi sẽ bị ám đến chết hay sao? Tay chân tôi bắt đầu run rẩy khi tiến đến nơi phát ra tiếng rên. Càng bước, tiếng rên càng rõ và gần hơn. Đến đầu khúc cua, tôi đã hoàn toàn nghe rõ mồn một.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đằng sau khúc cua này chính là nguồn phát ra tiếng rên đó. Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh rồi từ từ bước đến, 1 bước rồi 1 bước nữa. Khi đã đến rất gần khúc cua, tôi nắm chặt nắm đấm, gồng người để chuẩn bị tinh thần mặc dù không biết số phận của mình ra sao. Nhưng đã quyết chí, tôi lao ra kèm theo một tiếng hét xé màn đêm. Bóng đen trước mặt đang ở dưới chân, tôi vội chồm đến trấn áp nó xuống đất với mọi sức mạnh mình có được. Tuy nhiên nếu bóng đen này là ma quỷ thì tôi không tin lắm, vì cơ thể của nó rất ấm, lại còn tỏa ra mùi thơm dịu dịu làm tôi cảm thấy hơi kích thích. Và lại giọng của nó cũng rất giống một giọng nói lúc nào cũng bên cạnh thân thiết với tôi trong thời gian qua...

“Ngọc Lan...”

Tôi còn chẳng thể tin vào mắt mình được nữa, Ngọc Lan đang ở trước mắt tôi, bằng da bằng thịt chứ không phải là trò ma quỷ hiện hình. Quá bàng hoàng, tôi sốc năng dậy:

- Lan, sao lại ở đây?

- Lan... lo cho Phong mà!

- Vậy là Lan đã cất công tìm đến đây sao?

- Ừa, tại ở nhà Lan không an tâm!

- Chân của Lan bị sao vậy?

- Lúc này vấp phải vật gì cứng lắm, như đá vậy... đau...!

- Ủa, do lỗi của Phong cá?

- Cheri đừng ngốc vậy, lúc đầu đến đây Lan sợ lắm, nhưng nghĩ đến Phong thì Lan chẳng còn sợ gì hết luôn...ơ...

Nàng chỉ kịp nói đến đó, cảm xúc trong lòng tôi vỡ òa từng hồi cồn cào. Tôi đã ôm Ngọc Lan bằng cả trái tim, cả tấm lòng của mình và không biết nàng cảm nhận được cảm xúc của tôi hay không khi nàng cũng rụt rè choàng tay ôm lấy tôi, trao vào má tôi một nụ hôn phớt thật khẽ, thật nhẹ nhưng cũng đủ để tôi cảm thấy hạnh phúc vô vàng với hàng ngàn mạch máu nổ tung...

- Cheri, vào trong đi, ở ngoài này lạnh...!

Nàng nũng nịu cầu nhẹ vào ngực tôi.

- Ừa, mà để Phong xem vật đó là gì mà Lan vấp phải chứ, ở đây toàn cỏ đâu có đá cục!

Tuy nhiên chỉ mò được một lúc, tôi giật mình phát giác ra một tảng đá khá lớn nằm ven con đường mòn. Càng nhìn tôi càng thấy nó giống một bia đá đã được ai đặt ở đây từ lâu vì nó nằm ngả xuống đất chứ không được dựng đứng lên như những tấm bia khác. Nó khiến tôi hiếu kì muốn dựng lên để tìm hiểu những gì ẩn chứa ở nó. Khi được ánh đèn pin rọi vào, những dòng chữ lần lượt hiện ra rõ ràng và ngắn gọn:

“Trần Thị Trang

1965-1987

Chợ Lách-Bến Tre”

Một luồng hàn khí bỗng nhiên chạy dọc sống lưng tôi lạnh ngắt, tê cóng. Tôi chợt nhớ lại cô gái tôi nằm mơ lúc trưa cũng cỡ tuổi như thế này, chẳng lẽ cô ta đang được chôn ở đây và đã báo mộng cho tôi biết thật sao...

-Phong...nè, bị gì vậy?

Ngọc Lan quơ quàng tay trước mặt tôi lầy tầy.

-Không...không có gì đâu!

-Sao lại không có gì, nhìn Phong căng thẳng quá, bia đá này ghi tên ai vậy, Phong quen à?

-Không...Phong không quen người này, vào trong thôi!

Giờ này, tuy có Ngọc Lan cạnh bên nhưng nỗi sợ của tôi lại không thuyên giảm chút nào, trái lại nó còn gia tăng gấp bội phần từ khi bắt gặp cái bia mộ đó. Nó không găm xuống đất, mà nằm lơ lửng trong bụi cỏ, chẳng biết là bao lâu rồi nhưng khi tôi cầm vào hơi nóng của đất vẫn còn ấm lấm. Nó làm tôi cảm thấy sợ cực độ, tay chân bắt đầu run lẩy bẩy.

-Nè, chỗ ở của Phong đó hả?

Nàng nháu mày khi nhìn vào căn phòng bỏ hoang nơi tôi tá túc qua đêm này.

-Chịu thôi, chỗ nghỉ tạm thời mà, làm biếng dọn lấm, lát chắc trải chiếu ra mà ngủ luôn thôi!

-Hừ, đồ làm biếng, hông dọn dẹp lại thì làm sao ngủ ngon chứ, ảm thấp thế kia mà!

-Có chửi gì đâu mà dọn!

-Lan biết trước thế nào cũng có việc này nên đem theo dự phòng nè!

Nàng rút trong chiếc balô ra một chiếc chổi nhỏ.

Để tiện cho nàng dọn dẹp, tôi phải đi ra ngoài tránh hít phải bụi bẩn lâu năm. Nhưng nói ra ngoài thì không đúng lắm bởi tôi chẳng dám đi đâu cả, chỉ đứng tòng ngong ngoài cửa mà dòm dáo dác vào trong xem nàng dọn dẹp thôi. Cái bia mộ lúc này đã làm tôi bị ám ảnh, mỗi khi nhìn vào bất cứ khoảng tối nào, tôi cũng đều tưởng tượng ra khuôn mặt tóc xòa bù xù của cô gái đó, quả thật là đáng sợ lắm.

Tôi thờ hắc nhìn ngắm cảnh vật tối tăm xung quanh. Chợt có một tiếng gọi vang lên giữa bóng đêm vắng lặng, nó rất xa xăm như từ thế giới bên kia. Bỗng nhiên ngay khúc đường gần chỗ bia mộ, hiện lên lò mờ một đóm sáng xanh lè, bay lơ lửng một cách ma quái. Tiếng gọi càng rõ hơn nhưng thật lạ, tôi không cảm thấy sợ mà cảm giác như có một thứ gì đó cứ thôi thúc tôi tiến đến đóm sáng đó:

“Lại đây, lại đây, à oi...lại đây với chúng tôi...”

-Phong ơi...phòng dọn xong rồi, vào nghỉ nào...

Một tiếng gọi khác lại cất lên, nó như làm tôi tỉnh giấc. Không gian xung quanh bỗng dưng im ắng, ngay cả đóm sáng xanh cũng không còn nữa. Tôi cứ như trải qua một giấc mơ thật lạnh lùng, trán tôi cứ đổ mồ hôi từng dòng mặc dù không khí xung quanh không phải là nóng.

-Á há há há há...!

Tôi giật mình muốn đứng tim khi một tiếng cười ghê rợn vang lên trong màn đêm vắng lặng. May mà có bức tường đằng sau đỡ tôi, nếu không thì chắc tôi đã ngã oạch xuống đất vì sợ hãi kinh độ rồi. Tiếng cười lại vang lên, nó dồn dập hơn, ma quái hơn cứ khiến trái tim tôi co thắt từng nhịp. Tôi rón rén bước lùi về sau với đôi mắt nhìn dao dác xung quanh. Từng bước rồi từng bước tôi từ từ lùi về căn phòng nơi Ngọc Lan đang dọn dẹp để tìm một chỗ dựa vững lòng. Nhưng đột nhiên tôi đụng phải một vật cản phía sau làm tôi giật mình la thất thanh:

-Phong, bình tĩnh! Là Lan nè!

Nàng lao đến ôm chặt tôi khi tôi đang có ý định vùng chạy.

-Lan hả, vừa nãy Lan có nghe tiếng cười không?

-Có chứ, nên mới chạy ra đây xem Phong thế nào nè!

-Ma...ma có thật đó, cả hai chúng ta đều nghe mà!

-Bình tĩnh đã, đừng tự hù dọa mình!

-Bây giờ phải làm gì đây?

-Tiếng động hình như phát ra từ sân trường đằng trước đó! Chúng ta đi xem đi!

-Đừng Lan, nguy hiểm lắm!

-Nguy hiểm cũng phải đi, Phong đã nói là không sợ gì mà, và lại chúng ta phải tìm bằng chứng mà không có thực để cho Khánh chịu thua chứ!

-Nhưng...

-Nếu Phong sợ thì Lan đi một mình!

-Khoang đã, Phong sẽ đi!

Chẳng còn cách nào khác, hai đứa tôi mon men mò ra ngoài sân trường vắng tanh để xem xét sự việc. Thật lòng tôi bây giờ hoảng loạn lắm, chỉ muốn nấp vào một góc mà cầu mong mọi chuyện không xảy đến với mình. Nhưng Đã trót đi theo Ngọc Lan rồi, tôi chẳng thể để nàng lo lắng hơn được, tôi cứ tỏ ra thật mạnh mẽ trong khi tim tôi gần như đã ngưng đập theo những tiếng cười xa xăm, ma quái cứ phát ra liên hồi. Nhưng đến khi bọn tôi ra được đến sân trường. Mọi thứ lại yên ắng như lúc ban đầu, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây nghe xào xạc từng con rồi nhẹ đi rồi rào rào như sóng vỗ.

-Thấy chưa, có gì đâu mà phải lo, tiếng cười hết rồi!

Ngọc Lan cười khi vỗ vai tôi.

-Nhưng rõ ràng là lúc này còn nghe!

-Chắc ai xem hài vui quá nên cười thế thôi mà!

-Ủầy, chắc là vậy thôi về đi!, Phong buồn ngủ rồi!

Tuy nhiên khi tôi quay đi, Ngọc Lan vẫn còn đứng sững ở đó. Tôi lấy vai nàng cũng không có chút phản ứng.

-Lan, bị gì vậy, đi thôi!

-Phong...nhìn...nhìn đằng trước kia, có phải Lan đang nhìn nhầm không?

-Cái gì...cái...hả?

Tôi nuốt khan, há hốc với những gì đang hiện diện trước mắt.

Ở đằng xa kia, gần ngay chiếc trống trường là một bóng trắng đang đứng lơ lửng ở đó. Thi thoảng những cơn gió nhẹ lại thổi làn tóc phủ trước mặt lên để lộ ra khuôn mặt trắng bệch làm chúng tôi run lên bần bật, trái tim như thắt nghẹn. Tôi nắm tay Ngọc Lan vùng chạy đi, cầm đầu mà chạy trong tiếng cười ma quái lại vang lên ghê rợn. Hai đứa tôi cứ chạy mãi chạy mãi, chỗ nào có đường là chúng tôi chạy, chạy tuốt lên cả tầng ba dãy phòng học. Nhưng chạy được một lúc chân tôi như bước vào khoảng hư vô khiến nó cứ chìm dần, chìm dần rất nhanh, tôi gần như bị hút vào khoảng đen đó để rồi chẳng còn nhận biết được gì nữa...

-Cứu tôi với...nặng lắm...cứu tôi!

Tôi giật mình choàng tỉnh với giấc mơ về cô gái xóa tóc.

Xung quanh trời vẫn tối đen như mực, tôi nhồm dậy và cảm nhận cơ thể mình cứ nhói lên từng cơn đau đốn. Chắc có lẽ lúc này tôi chạy nhanh quá đã đâm phải cái lỗ to ở sàn nhà khiến tôi rơi thẳng xuống tầng dưới bất tỉnh. Giờ đây tôi phải đối mặt với nhiệm vụ khó khăn là vượt qua một loạt căn phòng lạnh tênh trên tầng 2 dãy phòng học bỏ hoang này để tìm Ngọc Lan. Nó còn khó hơn lên trời khi tìm tôi lúc này cứ đập như trống trận khi nghĩ đến những phòng học không người lạnh lẽo trước mắt. Nhưng dù sao tôi cũng chẳng thể mãi ở đây được, tôi cần tìm Ngọc Lan và chắc rằng nàng vẫn an toàn. Nghĩ thế, tôi nuốt khan bước những bước nặng nề về phía trước từng bước rồi từng bước. Bỗng nhiên một luồng gió từ đâu thổi tấp vào gáy tôi nghe lạnh ngắt như ai vỗ vào. Tôi lại cố gắng bước tiếp bỏ mặc cho nỗi sợ ngày càng dâng trào. Đồ rằng nếu có bất cứ vật gì xuất hiện trước mặt tôi lúc này, chắc là tôi sẽ đứng tim tại chỗ mà chết không kịp thở.

-Méo...!

Dường như mỗi ý nghĩ của tôi lúc này trở nên linh nghiệm vô cùng, chỉ mới nghĩ đến một con mèo từ trong lớp bay thẳng ra hành lang làm tôi giật mình té ngửa. Nó đen ngòm, cặp mắt sáng vọi trong đêm một ánh sáng ma quái. Nó cứ nhìn tôi một lúc lâu làm tôi như chết cứng tại chỗ chẳng dám nhúc nhích. Nhưng rồi nó cũng quay đầu bỏ đi. Đáng lẽ ra tôi đã có thể chạy sang chỗ khác nhưng không hiểu sao tôi lại bị cuốn hút cứ muốn đi theo nó. Tôi đi theo nó khá lâu, nói đúng hơn là nó đang dẫn tôi đi một nơi nào đó tôi chẳng thể biết được. Tôi cứ đi mãi cho đến khi nó dừng lại và đi vòng vòng trước cửa một phòng học đã cũ kĩ rồi phóng đi mất hút vào bụi cỏ gần đó với tiếng kêu giật thót.

Tôi đứng ngẩn ở đó một lúc lâu trước khi rụt rè tiến lại mở cánh cửa khép hờ đang che phủ một bí mật động trời đang ở bên trong. Cửa mở đến đâu, nó

kêu rín rít lên đến đây nghe như tiếng kêu ai oán vọng từ cõi xa xăm. Cửa vừa mở, một luồng khí lạnh băng ập vào người tôi muốn phát sốt, từ ngoài cửa sổ vọng vào những âm thanh thảm thiết như van xin, như nài nỉ theo những cơn gió cắt lạnh lẽo, u ám làm tôi cứ run cực độ theo những bước chân.

Ở giữa căn phòng trống không là một mảnh giấy màu vàng có ghi một ký tự gì đó rất lạ, đè úp lên mảnh giấy là một cái chén cổ đã phủ đầy bụi bẩn, nếu để ý kỹ quanh miệng chén có thể thấy những vùng đen lan rộng như máu đã khô, kèm theo đó là một chiếc lư hương bằng đồng đặt đè lên cái chén. Nhìn nó như một một trận đồ để áp chế ai đó vậy. Khi tôi đến càng gần tiếng kêu đó càng thảm thiết hơn bao giờ hết, căn phòng cũng trở nên lạnh hơn, nó lạnh như nhà xác, lạnh băng!

Nhìn cái trận đồ trước mặt, linh tính cứ bắt tôi phải làm một việc trái với đạo lý, luân thường – Đập nát cái trận đồ này – nhưng tay chân tôi cứ cứng đờ trước những âm thanh xa xăm, lạnh lẽo. Bên ngoài tiếng cười ghê rợn lại vang lên liên hồi, cả tiếng bước chân dọc hành lang ngày một rõ hơn làm tôi tưởng tượng đó là một con quỷ thành tinh đến ăn thịt tôi để tu luyện một thứ bùa ngải gì đó và nó đang ở trước mặt của tôi. Dù không biết chắc nó có đúng với những gì tôi đoán hay không nhưng tôi đã quyết, quyết phá hủy cái trận đồ đó. Tôi nhặt một cây gậy chống bàn, quất bay cái lư hương văng vào tường nghe chát chúa. Ngay lập tức tiếng kêu gào trở nên thảm thiết hơn, nó đau đớn nó gào thét thành tiếng, tôi có thể nghe rõ mồn một. Nhưng tôi không còn quan tâm nữa, tôi cầm chặt cây gậy, vùng hết sức bình sinh của mình mà hét một tiếng thật lớn đồng thời đập mạnh xuống cái chén máu làm nó vỡ tan, bắn tung tóe.

Không gian xung quanh bỗng trở nên im ắng, tiếng cười khanh khách, tiếng gào thét thảm thiết không còn nữa ngay cả không khí lạnh lẽo cũng biến mất. Nó đã bốc hơi theo làn khói trắng bay lên trần nhà và mất hút trong màn đêm. Tôi ngồi phục xuống, buông cây gậy ra thở dốc từng cơn. Cả cơ thể tôi như mất hết sức lực hoàn toàn, không thể cử động được nữa. Thế nhưng chỉ duy nhất có một thứ chưa biến mất, đó là tiếng bước chân. Nó ngày một rõ hơn, gấp rút hơn. Lúc này tôi hoàn toàn hết sức để tự vệ rồi, đôi mắt tôi mệt mỏi, mờ dần theo cái bóng đen đang đến gần tôi...rất gần...

-Cảm ơn...cảm ơn...ân nhân...

Tôi giật mình mở mắt khi những tia nắng ban mai chiếu thẳng vào mặt. Nhìn một lượt khắp tay chân, tôi thở phào nhẹ nhõm và an tâm là mình vẫn còn lành lặn sau một đêm kinh hoàng. Nhưng tôi chỉ thắc mắc một điều là mình đang ở đâu khi xung quanh tôi lúc này là một căn phòng ấm áp ngập tràn ánh nắng.

-A, Phong tỉnh lại rồi hả?

Ngọc Lan bỗng nhiên từ ngoài cửa chạy vào làm tôi giật thót.

-Phong đang ở đâu vậy?

-Ở nhà của chú bảo vệ trường đó!

-Sao, hôm qua Phong nhớ còn đang trong trường!

-Lan thấy Phong gục trong một căn phòng ở đó đó, bộ Phong gặp chuyện gì ghê lắm sao?

Nghĩ đến những tình tiết ghê rợn mà tôi đã gặp hôm qua, có kể chắc không ai tin lại còn nói tôi khùng nữa thì khốn nên tôi lắc đầu chối nguây nguẩy:

-Không có gì đâu, tại Phong vấp cây gậy té đập đầu vào tường đó!

-Um...đúng là đồ hậu đậu!

-Mà cái lúc Phong bị té xuống tầng 2, sao không tìm thấy Lan đâu cả?

-Hi hi, xin lỗi cheri nhé, vì Lan có chạy đến chỗ Phong thấy Phong không sao nên...

Đột nhiên, nàng trầm ngâm.

-Ừa, thôi không sao đâu! Không muốn nói cũng được!

-Hi, chỉ có cheri hiểu Lan thôi!

-Mà cảm ơn Lan hôm qua đã gọi Phong nha! Cái lúc dọn dẹp trong phòng ấy!

-Ồ, Lan có gọi Phong lúc nào đâu! Phong đang nằm mơ phải không?

-Sặc...chẳng lẽ...

-Chẳng lẽ sao? Mà thôi để Lan cho phong biết một bí mật này, chắc chắn sẽ giải đáp thắc mắc của Phong đó!

Nói rồi nàng quay sang gọi chú bảo vệ vào với khuôn mặt hồ hởi.

Chú đi vào niềm nở:

-Con đã khỏe rồi hả?

-Dạ, khỏe rồi!

-Hùm, cũng tại chú mà ra cả!

-Hả, sao lại liên quan đến chú!

Ông từ tốn khuấy ly cà phê rồi thở dài:

-Những chuyện mà ở trường này lo do chú gây ra đấy!

-Sao...sao lại như thế được!

-Tiếng cười trẻ con là do chú thu thanh rồi phát qua dàn loa cũ của trường đó!

-Hả? Vậy còn cái bóng trắng gần trống trường?

-Hình nhân chú mua ở chợ rồi về khâu vá thêm vào thôi!

-Vậy tất cả chuyện ma ở trường do chú thiêu diệt hết sao!

-Đúng, cũng vì không muốn cái trường này bị đập bỏ nên chú mới bắt đắc đi làm thế thôi!

Ông thở dài, phải nói là thở thật dài những hơi thuốc trắng ngà với đầy vẻ nghĩ ngợi.

Cũng đúng, đây là ngôi trường, cũng là ngôi nhà hiện tại của chú bảo vệ, người ta đập trường rồi chú còn có thể đi đâu được nữa đây. Càng nghĩ tôi càng thấm thía từng cảnh đời bị lâm vào tình thế oan nghiệt phải dùng mọi thủ đoạn để mưu sinh. Thiết nghĩ chú bảo vệ chỉ dọa ma người khác vì chén cơm của mình thôi, trước đây học sinh cũng yêu quý chú ấy lắm mà...

-Vậy mấy đứa biết sự thật rồi có định phanh phui ra không, chú không cần đâu!

Ông vút điếu thuốc xuống sàn rồi dùng chân dập tắt.

-Việc này bọn con cũng không biết nữa – chợt nhớ đến tấm bia, tôi hớn hải – mà bác có biết ai tên Trần Thị trang không ạ?

-À, trước kia đây là một đồng cỏ, cô ta là gái điếm bị cưỡng hiếp rồi giết ở đây, không ai đến nhận thân nhân, vì thế nên người ta mới đặt một bia mộ sau trường đây, con đã thấy đúng không?

-Dạ, nhưng vì sao nó lại bị bứng lên nằm lăn lóc thế ạ?

-Chú cũng không rõ, hình như khi xây trường người ta đã bóc cốt cô ta đi rồi, chỉ để lại bia mộ đó thôi.

-Vậy còn cái trận đồ phía sau trường thì sao ạ?

-Con nói trận đồ gì?

-À, dạ hông có gì?

Nhận thấy nét mặt của chú bảo vệ không phải là đang nói dối nên tôi cũng không muốn hỏi tới nữa. Cứ để chuyện đó mãi đi vào dĩ vãng đi thì hơn, dù gì chuyện cũng đã qua rồi, tôi cũng không muốn nhắc đến, hãy để nó trôi vào quên lãng mãi mãi...

Cũng vừa lúc đó, tiếng thằng Khánh đã ý ới ở ngoài đường làm tôi và Ngọc Lan hớn hờ chạy ra đón nó vào nhà. Tất nhiên là thằng Khánh rất ngạc nhiên vì tôi và Ngọc Lan lúc này vẫn bình yên vô sự rồi. Xét chung thì nó đã thua tôi về chuyện cá cược và phải đãi bọn tôi một châu nước mía tung bùng hoa lá với một tràn các câu hỏi về những gì tôi đã gặp vào tối qua. Tôi mặc sức cứ chém lầy chém để về chuyện ma cỏ làm nó phải gọi là tái xanh mặt mày đi.

Còn về ngôi trường, sau khi tôi trở về thành phố không lâu, ngôi trường đó đã bị đập bỏ và được xây thành nhà lồng Chợ lách mới thay thế cho nhà lồng cũ đã xuống cấp. Chú bảo vệ thì đã được chuyển đến làm bảo vệ ở trường cấp 3 thị trấn. Mọi chuyện ma quỷ từ đó cũng chấm dứt luôn, không còn ai nói tới nữa

Nhưng nghe đâu khi đào móng xây chợ, người ta đã phát hiện ra một bộ hài cốt của người con gái, ngay vào vị trí tôi phá trận đồ. Vậy ngoài Trần Thị Trang ra, còn ai ở đó nữa? Đó có phải người đã báo mộng cho tôi không?

Vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn mà tôi không bao giờ biết được...

Chương 107

Mùa hè, đồng nghĩa với việc mấy đứa con nít được nghỉ, mà đã nghỉ thì phải tổ chức trò chơi, mà đã tổ chức trò chơi thì phải thật là linh đình. Đó là nguyên nhân vì sao đám con nít trong xóm lại tôi lại háo hức đến vậy. Tuy nhiên mùa hè của trẻ con Đại An bọn tôi không đơn điệu là tổ chức các trò chơi tự phát, chúng đều được tổ chức theo mùa cả. Từ đầu hè cho đến cuối tháng 6 là mùa thả diều, bắt đầu từ tháng 7 cho đến đầu tháng 8 là mùa bóng bính, còn lại là mùa tự do, nhưng từng mùa lại có thể kết thúc sớm trễ khác nhau tùy thuộc vào độ thích thú của mấy đứa trong xóm, nếu chán bọn nó sẽ chuyển sang mùa mới ngay tức khắc mà không bao giờ báo trước.

Nhớ có một lần cách đây mấy năm trước vào mùa thả diều, buổi sáng tôi lỡ tay làm bằng mất con diều đang thả nên phải về nhà sớm với tâm trạng ức vô cùng tận. Cũng trong hôm đó tôi quyết tâm xin tiền của chú hai chạy lên chợ mua hẳn con diều phượng hoàng to tổ nái để khè với tụi trong xóm vì chúng chỉ toàn chơi diều giấy. Ấy thế mà đến chiều vừa mới mang diều ra đã thấy bọn nó chạy còi còi với trái banh trên sân, và thế là tôi phải gặm gực cất con diều mới toanh vào kho để tiếp đón một mùa mới, mùa bóng bính.

Còn mùa tự do thì sao?

Mùa đó cũng chẳng có gì đặc biệt, thả diều chán, đá banh chán thì chúng sẽ tìm những trò khác mới hơn mà chơi và mua tự do là mùa để chúng chơi những trò thập cẩm với nhau từ sáng cho đến chiều, có thể là ken cú, bắn bi, săn bìm bịp, nói chung chích có một yêu cầu duy nhất, vui là chơi.

Năm nay vì có lẽ chán diều sớm nên bọn nó đã chuyển sang mua bóng bính chỉ sau 2 tuần mùa diều. Cũng có lẽ là bọn nó hay tin cả đám con trai bọn tôi biết đá banh nên cảm thấy tò mò, hứng thú cũng nên. Bọn này là thế đấy, mau chán thích cũng mau chán mà. Mọi thường thì nếu có tôi về chơi, bọn trong xóm chắc chắn sẽ được đá banh xịn vì dù gì một năm tôi mới về một lần, đá thì phải đá banh xịn mới đã giờ. Và năm nay cũng vậy, còn có cả Toàn phồn, Huy đô thì không lí nào lại đá banh thường được, với lực sút từ mấy thằng quý này chắc chắn banh thường khó mà chịu nổi 1 tuần.

Địa điểm mà chúng tôi chọn vẫn là đồng bò thoáng mát. Khâu chuẩn bị cũng không có gì phức tạp mấy, chỉ cần gặt cỏ cho thấp đi một tý, chặt 2 cây nứa chia thành 4 cây cọc làm khung thành là ra ngay một sân bóng mini đạt chuẩn ao làng.

Và hôm nay thì trận đấu đầu tiên sẽ được diễn ra, trận đấu giữa nhóm tôi và mấy thằng trong xóm trong khuôn khổ giao lưu cọ sát là chính. Những thành phần cốt cán trong nhóm tôi như Toàn phồn, Huy đô, Khanh khờ đều có mặt đầy đủ, duy chỉ có cặp bài trùng hậu vệ Bình, Tú là không có mặt ở đây nên bọn tôi phải mượn thằng Khánh và thằng Mậu về đội tôi để lấp chỗ trống đó.

Trời dần xế chiều, khi những tia nắng bắt đầu yếu dần sau những tán cây dừa cao ngút thì cũng là lúc bọn tôi có mặt ở đồng bò đông đủ, tất nhiên bọn trong xóm cũng vậy. Đây là trận ra quân của tụi tôi nên chắc chắn sẽ không bao giờ để thua được nhất là khi có các nường đang ngồi theo dõi ở đằng kia nữa mà. Nhìn Ngọc Lan vùng tay cổ vũ mà lòng tôi cứ phoi phoi cả lên, và ở một khoảnh khắc nào đó tôi cũng cười đáp trả với nàng đấy chứ, chỉ có điều phải hạn chế một tý nếu không muốn mấy thằng trong xóm oánh hội đồng cho te tua.

-Rồi thế lệ ăn thua sao?

Thằng Huy khoanh tay hát hăm với cọng cỏ lau ngậm miệng. Về như chức đội trưởng lúc nào cũng hợp với nó trong lĩnh vực bóng bính này.

-Thì như mọi thường đá 45 phút bên nào thua bao châu nước mía.

-Được mày, giờ tù xì coi ai bắt sân ai bắt banh!

-2...3...xì...!

-Tao thắng...tao bắt sân!

Huy đô chọn ngay không lưỡng lự.

-Ê, sao mày bắt sân, bắt banh để chiếm ưu thế chứ!

-Ủây, tụi bây hông thấy hả, mặt trời đang rọi vào tụi mình kia, chọn sân bên kia đã có lợi hơn không!

-Đú, khá mày!

-À cho tao ý kiến cái.

-Sao mày, Khánh!

-Phân chia vị trí thế nào?

- Thế mày với thằng Mậu thường đá vị trí gì?

- Tao thì đá tiền đạo trái, còn thì Mậu thì thủ môn hoặc hậu vệ.

- Rồi ok, vậy tao với thằng Mậu đá hậu vệ, thằng Toàn tiền vệ giữa, thằng Khánh với thằng Phong đá tiền đạo, riêng lúc mất banh thì thằng Phong cầm trên đó, có ai thắc mắc gì không?

- Không, quát luôn đi!

Khỏi phải nói rồi, trong lĩnh vực bóng bính này chỉ có thằng Huy là xuất sắc hơn cả và lúc nào cũng được tin chọn là đội trưởng của cả đội. Còn nói về kĩ thuật thì miễn chê, trong những lần trước tôi cũng đã tả sơ qua, nó là type tiền vệ rất đa năng, vừa có thể điều phối banh tốt lại vừa có khả năng tỳ đè, áp sát cao nhờ vào thể hình vượt trội nên cả hai vai trò công thủ nó đều có thể đảm nhận tốt.

Bóng lăn, cả đội hình của nó bắt đầu dâng cao, tấn công sang phần sân bên tôi. Chắc là do đã ăn ý với nhau nên tại nó phối hợp khá nhuần nhuyễn, vượt qua cả sự kèm cặp của thằng Toàn ở tuyến giữa để dắt bóng đến khu vực hậu vệ. Nhưng thằng Mậu chắc có lẽ chẳng còn lạ gì với lối đá của bọn bạn nữa nên đã hùng hổ lao lên áp sát ngay khi thằng tiền đạo cánh trái còn chưa kịp nhận bóng.

Bóng bật khỏi chân của thằng tiền đạo vào chân thằng Mậu rồi được nó dẫn sâu lên trung lộ chuyển cho thằng Toàn đang bị kèm cặp bởi 1 thằng đội bạn. Nó chủ động di chuyển xuống đón bóng. Sau đó rê bóng vòng quanh khu vực trung lộ như vờn đuôi với 1-2 thằng bên kia. Thực ra nó có thể vượt qua 2 thằng kèm cặp không mấy khó khăn nếu sử dụng tốc độ bức phá của mình, nhưng chẳng hiểu sao nó lại rê ra đến vậy. Nhưng rồi tôi cũng đã hiểu được ý đồ của nó khi thằng Huy bất ngờ tăng tốc chạy chỗ lên cánh phải để đón đường chọc khe như đặt của thằng Toàn sau khi nó bức tốc lách khỏi 2 thằng kèm cặp mình.

Như cá gặp nước, thằng Huy phô diễn kỹ thuật cá nhân của mình bằng những đường ngoặc bóng sửa lưng đối phương kèm theo đó là khả năng tỳ đè số một của mình khi làm lộn nhào một thằng theo kèm chỉ sau một cú hất nhẹ.

- Mày nè Khánh.

Thằng Huy chuyển một đường thẳng tắp đến vị trí thằng Khánh giờ này không một người kèm.

Tất nhiên là trong cơ hội ngon ăn đối mặt với thủ môn, thằng Khánh chẳng thể làm gì khác hơn là ghi bàn, thế nhưng chắc là do chủ quan, hoặc rung chân hay sao mà thằng quỷ này lại dứt điểm đập cột dọc dội phăng ra ngoài.

Để cứu nguy cho tình huống đó, thằng Toàn bức phá lên đón nhanh đường bóng khi hậu vệ bên kia còn chưa dâng lên kịp. Thay vì thực hiện một cú sút vào góc chìm xuyên qua hàng phòng ngự đối phương, thằng Toàn lại chủ động rê bóng dọc đường biên trái làm thu hút đến 2-3 thằng đội bạn theo kèm để rồi nó đột ngột tăng tốc bỏ xa tụi nó tiến vào trung lộ chuyển cho tôi một đường chuyền chuẩn xác đến từng li.

Nói về dẫn, rê bóng, tôi khá là tệ, thậm chí còn chẳng qua nổi một hậu vệ nào từ khi bắt đầu sự nghiệp đá banh đến giờ thế nên khi có banh tôi thường chuyển ngay nếu có hậu vệ trước mặt. Nhưng nếu chẳng có thằng nào trước mặt như trong tình huống này, việc duy nhất mà tôi phải làm là đó là sút thẳng căng:

- Bốp...

Trái banh lao đi với tốc độ rất nhanh, căng như chì nhưng có đều là không trúng đích. Đúng vậy, chỉ cách chừng một gang tay thôi nó đã vào khung thành, vậy mà trái banh đã lạnh lùng đập vào cột dọc thêm một lần nữa làm nó văng ngược ra ngoài theo đà lao tới của thằng Huy. Rất nhanh, nó ngã người nường chân xoạc bóng ngược trở lại. Bị bất ngờ hết lần này đến lần khác, bọn bên kia chỉ biết đứng nhìn bóng từ từ lăn vào khung mà chẳng kịp phản ứng gì...

- Á... vàooooo!

Huy đô nhảy cẫ lên ăn mừng.

- Đù hay đó mày hề hề!

- Bọn mày còn nói, hai thằng tiền đạo như hạch, toàn đá vào cột dọc

- Tai nạn thôi mày!

- Ủi, đồ thừa nữa kia!

- Thôi mệt, đá tiếp đi mày, chưa có hết giờ đâu!

- Ờ, liệu mà tận dụng cơ hội!

Bắt đầu lượt bóng mới, về như bọn bên kia đã biết được thực lực của bọn tôi. Chúng đá chậm cầm chừng mà không dám lên cao nữa. Nó khiến bọn tôi hơi nản nóng nên thằng Huy đã chủ động di chuyển lên tuyến trên áp sát giành bóng. Đội hình của tôi giờ này chỉ có một hậu vệ trụ duy nhất là thằng Mậu nhưng lại có đến hai tiền vệ là thằng Huy với thằng Toàn. Cả bọn giăng có bóng rất căng, bọn kia đã có chủ ý chơi chậm thì rất khó mà lấy bóng khi bọn nó cứ chuyển qua chuyển lại ở tuyến sau không cho bọn tôi tiếp cận. Chẳng còn cách nào khác hơn là dâng cao đội hình giành quyền kiểm soát bóng.

Nhưng đó là một quyết định thật sai lầm.

Giằng co được một lúc, bỗng nó đột nhiên dốc bóng chuyển thật bỗng lên tuyến trên làm bọn tôi cứ ngửa cổ chạy theo bóng mà chẳng hề nhận ra mối nguy đang ở trước mắt:

-Bọn bây về, nhanh, có thằng ăn cắp hột vịt!

Tiếng thằng Khanh khờ lanh lảnh ở bên phần sân kia khiến bọn tôi giật mình rồi mất khỏi bóng.

Bây giờ đứng trước vạch kẻ khung thành là một thằng đội bên kia làm tất thấy chúng tôi đều hết sức ngỡ ngàng vì nó xuất hiện ở đây từ khi nào mà đến cả thằng Khanh khờ chỉ mới phát hiện ra. Nhưng bọn tôi chẳng còn thời gian thắc mắc nữa, vì giờ này nó đã có được banh từ đường chuyển bóng vượt tuyến lúc này. Nó dốc bóng hướng về phía thằng Khanh mà không một ai kèm cặp...

-Vào...!

Chỉ với một động tác vẩy má ngoài, nó đã hạ gục thủ môn Khanh khờ một cách dễ dàng.

-Ủầy, tao đã bảo là tụi bây chạy về rồi mà cứ đứng tòng ngong ở đó!

-Đội nó chuyển mới gọi, sao không đợi nó ghi bàn rồi gọi đi!

-Thôi thôi là lỗi của tao đã không thông báo cho tụi bây kĩ!

Thằng Khánh chép miệng thở dài.

-Sao, nói rõ xem!

-Cái thằng ăn cắp hột vịt đó tên là Sung chuột, mới vào băng có một năm à, vì thể hình hơi nhỏ con nên gọi thế! Nhưng nó đá tiền đạo kinh lắm, di chuyển như ma ấy, chuyên gia ăn cắp hột vịt.

-Ặc, sao không nói sớm thế tía?

-Ai mà biết, tại thấy tụi bây đá cũng hay nên tưởng khỏi cần nói!

-Ờo, thôi tỳ số cũng hòa rồi, giờ đá đàng hoàng lại đi!

-Tụi bây lại đây tao bàn chiến thuật tỳ!

Bỗng thằng Khánh gọi giật.

-Sao bàn chiến thuật gì?

-Chắc chắn bây giờ tụi nó sẽ đổ bê tông để tránh bàn thua, với lại thể hình tụi này cũng không phải là cao to, tao tính thế này...

Lượt bóng mới rồi cũng bắt đầu, theo phân công của thằng Huy tôi và thằng Khánh được đôn xuống làm hậu vệ, còn nó với thằng Toàn vẫn giữ vị trí tiền vệ còn riêng thằng Mậu được cho đá vị trí tiền đạo cắm khiến cho bao cặp mắt bên kia cứ phải gọi là trở ra ngỡ ngàng. Nhưng đây chỉ là những vị trí ảo mà thằng Huy đã sắp đặt sẵn. Khi bóng vừa lăn, thằng Toàn đã dốc bóng chạy thẳng cánh trái làm 2 thằng bên kia giật mình bám theo kèm cặp. Nhưng để kèm thằng Toàn thì không phải là dễ, cả hai thằng đó cứ bị thằng Toàn quay hết đầu này đến đầu khác mà chưa một lần nào đụng vào trái banh. Bực tức, thêm một thằng nữa lao vào tranh bóng, đến lúc này thằng Toàn mới nhả bóng lại cho thằng Huy đang ở tuyến giữa. Cứ tưởng nó sẽ dốc bóng dâng lên tuyến trên nhưng không. Theo kế hoạch đã bàn, nó tức tốc bật bóng về cho tuyến sau, nơi tôi và thằng Khánh đang dâng lên hỗ trợ tấn công.

-Bốp...!

Tôi vùng chân tung một cú sút đầy uy lực. Trái banh bay thẳng tắp như sợi chỉ hướng đến khung thành như đạn đại bác. Tôi tuy không có kĩ thuật dẫn bóng như thằng Toàn và thằng Huy nhưng luôn tự hào vì khả năng sút xa của mình không phải là loại thường. Vì thế trong những trận đá bóng, thằng Huy luôn cho tôi làm tiền đạo cắm với mục đích duy nhất là nã pháo khung thành đối phương. Nhưng thật xui thay, trong tình huống sút xa này thủ môn của nó đã xuất sắc phá phăng trái banh đi hướng khác chỉ trong gang tấc.

-Ủi, cái thằng gà!

Huy đỏ trề môi lắc đầu.

-Gì, tao đá chuẩn xác rồi, tại thủ môn nó hay mà!

-Hiếm lắm mới có cơ hội vậy mà mày tiêu phí, uổng thiệt!

-Ủầy, pha này không được thì chờ pha khác!

-Mây tưởng dễ, do lần đầu sử dụng nên tụi nó mới không phòng bị, bây giờ mây áp dụng lại chiến thuật này thì còn lâu mới vào!

-Vậy giờ tính thế nào đây?

-Cứ đá đội hình này đi, thằng Khánh đôn lên thay cho thằng Toàn xuống với mày!

-Ừa, chi vậy?

-Bây giờ cần nhất là người có khả năng dứt điểm tốt, nhiệm vụ của hai tụi bây chỉ có thế!

Như đã nắm rõ, bọn tôi trở về vị trí đã được thằng Huy sắp đặt. Thằng Mậu vẫn ở tuyến trên đóng vai trò tiền đạo ảo tranh cướp bóng. Do bản chất là một hậu vệ nên thằng Mậu khá là hăng hái trong việc kèm cặp những thằng có banh làm bọn nó cứ phải chuyển ngay tức khắc.

Và rồi trong một tình huống bất ngờ, thằng Mậu đã tước được banh từ thằng tiền vệ đội kia, nó nhanh chóng nhả về cho thằng Huy đang băng lên như tên lửa. Nhận được banh, thằng Huy dùng sức tỳ đè của mình càng lướt đến 2 thằng đội bạn dọc đường biên phải làm tụi nó phải chật vật lắm mới bám sát được với thằng Huy nếu không muốn bị hất ngã chóng vờ như thằng lúc đầu.

Nhưng rồi sau một lúc cày bừa cả đường biên phải với 2 thằng đội bạn, thằng Huy ngay lập tức bật banh về cho thằng Khánh đợi sẵn ở sau lưng. Tuy nhiên, khi có banh, thằng Khánh không dốc lên mà tạt ngang lật cánh sang bên cánh trái cho thằng Toàn lúc này đang dâng lên với tốc độ rất nhanh. Nó đón bóng, lao đi như tia chớp, cứ mỗi khi có một hậu vệ cản bước, nó chỉ cần ngoạc bóng, dốc về hướng khác rồi tăng tốc đã bỏ xa bọn nó. Nhưng đội bạn không phải là dễ chơi, bọn nó đã huy động khoảng 3 thằng để cản bước thằng Toàn ở tuyến giữa. Thấy bị bao vây, Toàn phòn lại đất bóng về biên trái cò ke với tụi nó một lúc lâu trước khi bật lại cho thằng Khánh đang chạy lên ở tuyến giữa.

Đến lúc này do quá nôn nóng và thấy cơ hội ngon ă, thằng Khánh liên tung một cú sút khá mạnh về phía khung thành nhưng nó vẫn chưa đủ độ hiểm để đánh bại thủ môn. Nó phá trái banh ra một cách dễ dàng và lại vào chân đội kia. Nhưng thằng Toàn lại không thích điều đó, nó bức tốc lao lên với khả năng chạy 100m vượt trội của mình tranh cướp trái bóng nhanh như cắt khiến thằng kia còn chưa kịp nhận ra được chuyện gì.

Lại có được bóng, thằng Toàn sẵn đà lao đến khung thành đội kia nhanh như con sóc. Rồi đột nhiên nó khựng lại một nhịp trước khung thành làm thằng thủ môn suýt lỡ đã bay theo nhịp dừng của nó. Lợi dụng thời cơ đó nó đảo chân xia trái banh vào ngay góc trái làm thằng thủ môn bay theo một cách bất lực...

-2-1...quá đã con bà bán chả!

Toàn phòn vòng ăn mừng bàn thắng vừa ghi được.

-Tụi bây thấy tao chưa, ghi bàn đẹp nhá!

-Ừay, biết mày hay rồi!

-Hề hề, giờ thì lại dẫn trước rồi, rần giữ tỉ số là xong!

Thằng Khánh cả khịa chen vào.

-Làm gì mà phải giữ tỉ số, sẵn đà thế này dứt thêm vài trái mới phê chứ?

-Tụi bây đừng có chủ quan, tụi xóm tao cũng chỉ lắm đó!

-Biết rồi, giờ còn có 10 phút thì đá kĩ lại tý, xoay trở lại đội hình cũ đi!

-Tức là tao với thằng Phong lại trở về làm tiền đạo à?

-Ừ, có banh thì cứ làm bổn phận của tụi bây thôi!

-Thế thì được, chứ đá tuyến dưới tao không quen!

-Rồi bắt đầu tiếp tụi bây!

Trận đấu lại được bắt đầu với tỉ số lại nghiêng về bên đội tôi. Cách biệt một bàn không phải là khó gỡ, trong bóng đá chuyện gì cũng có thể xảy ra nên bọn tôi rất cẩn trọng trong từng đường bóng. Phía đội bạn bắt đầu dâng lên tìm bàn gỡ, có đến 4 thằng cùng dâng lên. Tôi được giao trọng trách là tiền đạo cắm nên chẳng thể thoát xuống hỗ trợ được, chỉ biết đứng nhìn bọn đối phương qua mặt từng thằng bọn tôi một cách dễ dàng.

Quả thật lành như thế, bọn đội kia sau khi lãnh bàn thua bỗng nhiên đá như lên thần, chuyền quả nào quả đấy như đặt. Có lẽ thằng Khánh đã nói đúng, bọn xóm nó không phải là dễ chơi, nhất là khi còn người đã quyết tâm vào một việc gì đó thì chắc chắn sẽ tập trung hơn rất nhiều. Bây giờ nhìn bọn nó vờn thằng Mậu với thằng Huy cũng đủ hiểu. Nhất là thằng Sung chuột, dựa vào thể hình nhỏ con nên luồng lách rất khéo, di chuyển rất lẹ. Đến lúc này, chỉ có Toàn phòn mới có thể theo kịp với tốc độ của nó mà thôi, xem hai thằng vờn nhau mà bọn tôi muốn hoa cả mắt. Nhưng Toàn phòn xem ra chiếm ưu thế hơn nhờ vào thể hình to xác, nó kè chân cặp sát thằng Sung chuột rồi hất nó qua một bên, dốc bóng lao một mạch đi.

Ấy thế, hai thằng đội kia liên lao đến kẹp chặt thằng Toàn ngay lập tức. Nhanh chóng, nó dốc bóng lao đi với ý định cho hai thằng đó ngừi khỏi, nhưng

toàn bộ ý định đó đã bị phá sản bởi một cú xoạc bóng dũng mãnh. Đúng là chỉ có đá rần mới có thể khắc chế được thằng Toàn, sau khi bị xoạc, Toàn phồng ngầu lên ra đất để lại quyền kiểm soát bóng cho đội bạn. Được lợi thế hơn người, bọn nó tổ chức phản công nhanh mở đầu là với cú sút mạnh như sấm hùống về khung thành...

-Bóp...

Khanh khò nhanh nện bay người phá bóng nhưng không may bóng lại vào chân của thằng Sung Chuột. Kì này thằng Toàn đang còn cà nhắc ở trung lộ nên chẳng thể nào tiếp ứng kịp. Tất nhiên thằng Mậu không phải là đối thủ của nó, chỉ cần một pha lách người, thằng Sung đã qua mặt được thằng Mậu trong khi nó còn đứng ngẩn tò te ở đấy. Bây giờ chỉ còn Huy đỏ, lợi dụng thế hình, Huy đỏ cố gắng tỳ đè nó hết sức có thể nhưng dường như lòng trước được việc này, thằng Sung chuột vội bắt bóng lại cho thằng tiền đạo khác đang băng xuống ngay sau lưng:

-Bóp...

Một cú sút uy lực được tung ra, nó lao thẳng vào ngực thằng Khanh khò khi còn còn chưa kịp vung tay lên đỡ banh. May sao, banh lặn ngay vào chân của thằng Khánh đang phòng ngự gần đó, nó lấy banh lao đi như chưa từng được đá, ngay sau đó có đến 2 thằng chạy theo kèm hông chiếm được banh. Lần này rút kinh nghiệm từ thằng Toàn, nó chuyển ngay cho thằng đang chạy còi còi trước mặt, đó chính là tôi.

Vốn có kĩ thuật về banh kém vả lại đã đến gần khung thành thủ môn. Tôi chẳng còn cách nào khác ngoài sút, sút sao cũng được, chỉ cần sút nhanh, mạnh không uổng phí cơ hội mà đồng đội trao tặng, không để banh lọt vào chân của tụi nó. Tôi gồng hết sức tung cú sút trái phá nhưng chẳng dám nhìn đường đi của banh, có nghĩa là sau khi sút xong tôi nhắm tịt mắt, tôi không muốn lại thấy mình sút hỏng...

-Vàooooooooo.....!

Những tiếng hò reo ồn ào bỗng vang lên xung quanh tôi, kèm theo đó là những thân hình bò tụt xuống đất mà đè lên nặng chịch, nóng hổi:

- Vào rồi con tó...!

-Cái gì?

-Mày sút vào rồi, sút đẹp gớm ăn!

- Vào rồi hả?

-Thằng này mớ ngu à, mày sút trái phá thế bỏ con thằng nào đỡ được, trái banh văng tuốt sang bên kia rồi kia!

-Đú...ú...ú! Tao phải ăn mừng mới được!

Ngay tức khắc tôi nhảy cẫng đến chỗ Ngọc Lan đang ngồi cổ vũ mà giờ ngón tay chữ V:

-Phong ghi bàn rồi này!

-Phong giỏi ghê, hi hi!

Nàng cũng nheo mắt chun mũi nhìn dễ thương đến phát tợn.

-Láo gớm, hông có tụi bố tạo cơ hội cho thì mày ghi bàn bằng niềm tin.

-Phải đó, banh đập vào ngực tao còn đau này!

-Hề hề, rồi công đầu là của tụi bây, được chưa! Giờ hỏi xem tụi kia còn muốn đá nữa không?

Tuy nhiên, khi bọn tôi quay sang bên kia, mặt mày thằng nào thằng nấy đều trắng bạch không còn một giọt máu. Tuy là biết tụi nó buồn vì thua nhưng biểu hiện như thế này thì có hơi quá rồi.

-Ê làm gì mà sợ sệt thế hả, có đá nữa không?

Tôi đồng dục nói to.

-Đá cái gì nữa, mày sút mạnh quá văng qua bên đất của tụi Bình An B rồi kia!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Trước vấn đề nghiêm trọng mà tụi xóm tôi nêu lên, tôi chỉ đáp gọn lộn:

-Thì qua lùm lại!

-Mây có ngon thì qua bên đấy đi!

-Úi xì, không qua thì tao qua!

Sẵn trong lòng sự háo hức có từ bàn thắng lúc nãy, tôi liền ngang đi qua phần sân bên đấy như đất của mình vậy. Chẳng mấy chốc sau tôi cùng đến được chỗ trái banh vắng tới. Thế nhưng vừa nhắc trái banh quay đi, tôi đã nghe tiếng gọi giật:

-Ê, đứng lại đó!

Từ trong quán cà phê sân vườn ở phía sau lưng tôi, bỗng xuất hiện một đám choai choai cùng với đó là một thằng có vẻ sừng sộ cầm đầu. Bọn nó gọi giật tôi lại dò hỏi:

-Mày đi đâu đấy?

-Thì đi lượm banh!

-Mày biết đây là đất của ai không mà dám đi vào!

-Thì đất của tụi mày!

Dường như hết kiên nhẫn, bọn nó nắm lấy cổ áo tôi hét lớn:

-Mày giỡn mặt với bố mày à, biết đất của tụi tao mà còn dám vào sao?

-Tao vào lấy banh chứ có đụng chạm gì đến bọn mày chưa, cứ to mồm!

-Mày nói thằng nào to mồm?

-Có chuyện gì vậy Phong?

Cả bọn thằng Toàn chạy đến, có cả nhóm nữ nữa.

-Tao chỉ vào lùm banh thôi, mày coi cái bọn rảnh hơi này nè Khánh!

-Mày chán đời à, nói ai rảnh hơi!

-Ừay, khoang khoang, mọi người bình tĩnh đã!

Thằng Khánh vội bay vào can ngăn.

-Hôm nay phải làm ra lẽ tụi tao mới bằng lòng đấy! Mày xem thằng này nó vào đất của bọn tao này!

-Thì nó chỉ vào lùm banh thôi mà!

-Ai biết được bọn mày, biết đâu lại vào đất bọn tao thám thính

-Thám thám cái...

-Thôi đi Phong, để cho người ta giải quyết.

Ngọc Lan vội vã kéo tay tôi vào trong.

-Giờ tụi bây muốn thế nào đây?

-Đơn giản thôi, tụi tao sẽ lấy trái banh này coi như bọn bây chẳng làm gì ở Đồng bò cả!

-Tụi bây đừng có mơ, biết banh bọn tao mua nhiều tiền không?

Tôi cau mày gằn giọng.

-Tao không cần biết! Vào đất bọn tao thì là của tụi tao!

-Mây dám...

-Thấy bọn này nài nỉ vang xin thế cũng tội. Thôi thì tao có điều kiện thế này, ngày mai xóm bọn này đá với xóm tao tại Đồng Bò, đội nào thua được lấy trái banh này, sao?

-Láo toét, banh của bọn tao mà...

-Thôi đi Phong— Thăng Khánh đây tôi về sau— Được, tao chấp nhận điều kiện của bọn mày, ngày mai 5h chiều tại đây!

-Hà hà tốt, đầu lĩnh của xóm phải như thế chứ! Không mất gốc như mày đầu Phong, đi 2 năm về chỉ như một thằng lấm mồm bám váy con gái!

-Thằng chó...

Tôi điên tiết đâm thật mạnh vào mặt nó, nhưng nhanh như cắt nó mở bàn tay đỡ gọn lấy đòn của tôi, kéo lùi về làm tôi mất đà rồi dịch nhẹ tới trước hất mạnh tôi bật ngửa về sau.

-Hé hé, sau 2 năm mày yếu thế Phong, chắc...như con gái...!

-Mày...

-Hề hề hề, thôi cứ y như điều kiện nhá, nhớ đến đúng giờ đấy!

Nó cười khoái trá ôm trái banh quay đi trong sự tức tối cực độ của tôi.

Bọn Bình An B bước đi để lại bầu không khí thật nặng nề bao trùm. Chẳng có ai nói câu nào cả, tất cả chỉ như những con bù nhìn ngoài ruộng vắng lặng nhìn bầy chim cướp đi thóc lúa trước mắt mình mà không thể làm gì hơn ngoài đứng vẹo vọ theo làn gió cuốn từng cơn. Hơn ai hết, người cảm thấy tội lỗi nhất lúc này là tôi, chính tôi đã đá trái banh đó bay thẳng sang phần đất của tụi kia nên giờ này tôi cũng chẳng biết làm gì ngoài đứng ngây ra như tượng trước đám đông và có lẽ tôi đã hóa tượng thật nếu như không có bàn tay ấm áp của Ngọc Lan khẽ siết chặt an ủi, nó làm tôi trở nên vững lòng hơn mà mạnh dạn mở lời:

-À, tất...tất cả là do lỗi của tao...

-Về thôi!

-Hà, cái gì?

-Tao bảo về thôi, còn banh đâu mà đá?

-Tui bây không trách tao hả?

-Trách mày làm gì, dù cho có thằng khác đá tụi nó vẫn viện cớ lấy banh như thường thôi!

-Vậy bây giờ phải làm gì đây?

-Về tịnh dưỡng chuẩn bị cho trận đá ngày mai thôi!

Nói rồi bọn thằng Khánh cũng ra về để lại nơi đây một bầu không khí thật ảm đạm. Tôi muốn cùng đi với bọn nó lắm nhưng đôi chân tôi cứ như đeo chì, nặng nề và khó chịu lắm, nó khiến tôi cứ muốn đứng một chỗ chẳng thể đi đâu được. Nhưng cuối cùng với sự lôi kéo đầy nũng nịu của Ngọc Lan, tôi cũng tiến từng bước mệt mỏi về nhà nội qua đó kéo cả bọn về theo tránh tình cảnh đứng giữa đồng bò như những con bù nhìn thứ thiệt.

Ấy thế mà kể cả khi đã về đến nhà nội, tôi vẫn chưa xong chuyện. Nội tôi nổi tiếng là người rất tinh tường thời còn trẻ, ngay cả khi già danh hiệu đó vẫn chẳng lung lay chút nào. Khi còn nhỏ tôi sợ nhất là những lần trốn đi đánh nhau bị nội phát hiện được, những lần đó tôi đều bị ăn đòn miết mài đến phát tợn. Và cả bây giờ cũng vậy, nếu bị nội phát hiện được tôi sinh sự với người ta, dù có được cung như thế nào tôi cũng bị ăn đòn sơ vài cây roi, bà đánh đòn đau lắm.

Vậy mà dù cho tôi đã nhờ Ngọc Lan vào nói chuyện với bà để đánh lạc hướng nhưng vẫn chẳng thể nào thoát được. Vừa đi ngang cửa phòng tôi đã bị gọi giật:

-Đi đâu mà mặt mày bí xị thế kia, lại đi đánh nhau à?

-O, dạ đâu có, tại con nhớ nội đó chứ?

-Xạo đi, về đây là đi chơi suốt ngày có thèm nói chuyện với tui đâu!

-Đâu có đâu nội, hông ấy tối nay con qua ngủ với nội nghe?

-Thiệt hông hay nói cho tui vui đó?

-Dạ thiệt mà, thời giờ con đi tắm nha nội, chiều giờ đá banh nóng quá!

Cuối cùng tôi cũng đã vượt qua vòng tra khảo của nội một cách trót lọt. Nhưng chẳng biết tại sao khi tôi đề nghị ngủ chung với nội thì Ngọc Lan lại đỏ mặt véo hông tôi đau đến thế. Mà nhắc đến mới nói, từ ngày về đây Ngọc Lan có vẻ thân với nội tôi lắm, cứ mỗi lần ở nhà lại kề kề với nội tôi suốt, chắc nội cũng thích tính cách hồn nhiên, trẻ con của Ngọc Lan, hơn thế nữa, nàng nhìn duyên dáng đến thế kia mà ai mà chả thích, biết đâu được nội đang kén cháu dâu nhì, hề hề!

Buổi tối, khi những cơn gió lạnh bắt đầu thổi xuyên qua những tán lá quanh nhà nghe xào xạc, những tiếng chó sủa đàn quanh xóm khi có người đi ngang làm nhộn nhịp cả một khu. Nhưng dù lớn đến đâu nó vẫn chẳng thể nào át đi tiếng nhạc đồng quê được. Đó là những tiếng reng róc của những chú dế, tiếng ồm ộp của chàng ếch gọi bạn và thì thoảng còn có những tiếng tắc kè vang lên từng hồi vui tai đến phát tợn.

Buổi tối cũng là lúc nội tôi lại bắt đầu kể những câu chuyện xưa bất tận về đủ thứ chuyện xung quanh. Như thường lệ, nhưng đứa con nít trong xóm đã bắt đầu tụ tập đông đủ xung quanh bà, ngồi ngoài cùng là đám Toàn phôn đang chăm chú lắng nghe, duy chỉ có Ngọc Lan là được bà ưu ái cho ngồi gần, nàng cứ thế tựa đầu vào đùi bà hướng mắt lên theo dõi câu chuyện một cách hết sức thích thú.

Hầu như là thế, những ai đã nghe nội tôi kể đều bị lôi cuốn theo từng nhịp truyện kể cả già trẻ lớn bé. Nhưng hôm nay thật lạ, tôi dường như chẳng có chút hứng thú gì hết, những lời kể của bà cứ chạy tọt từ lỗ tai này sang lỗ tai nọ mà chẳng đọng lại chút gì. Chuyện lúc sáng vẫn còn ám ảnh tôi lắm, nhất là cái thằng đã đánh ngã tôi xuống đất đó, nó thậm chí còn biết đến danh tính của tôi, thế nhưng tôi lại chẳng biết nó là ai mặc dù những chiêu thức của nó rất quen thuộc thậm chí có đôi ba chiêu giống tôi y khuôn đúc.

Chẳng thể ngồi được lâu, trong lúc mọi người còn chăm chú nghe nội kể chuyện, tôi khề khàng lui bước, đi ra ngoài thêm nhà hít thở bầu không khí dịu lạnh mà buổi tối đem lại. Nó làm tôi cảm thấy có chút sinh khí mà vọt lại vài bài quyền dưỡng sinh để tĩnh tâm, giãn cốt.

Tập được một lúc bỗng nhiên giọng Lam Ngọc vang lên từ trong nhà:

-Không nghe kể chuyện mà ra đây tập dưỡng sinh à?

-Ngọc thấy đấy, hôm nay nhiều chuyện quá, không có tâm trạng!

-Bị người ta đánh ngã tý đã mất tinh thần rồi à?

Tôi không trả lời, chỉ khề thờ dài rồi ngồi xuống bậc thềm nhìn lên trời mây đen ngịt. Lam Ngọc tròn mắt khi thấy tôi thế, nàng nhẹ nhàng ngồi sát tôi dịu giọng:

-Ngọc đoán nhè, có phải đang buồn về chuyện lúc chiều không?

-Ừm...cũng một phần...

-Vậy là về chuyện của thằng đầu lĩnh bên kia rồi?

-Ừay, từ đó đến giờ chưa bị ai đánh ngã dễ dàng đến thế!

-Đừng bi quan thế, lúc đó Phong chưa chuẩn bị mà, không trách được!

-Nhưng quả thật cái chiêu hất ngã của thằng đó lợi hại lắm, toàn bộ lực mình đánh ra cứ như bị phản lại vậy!

-Vậy bây giờ Phong tính thế nào?

-Tình hình kiểu này thế nào cũng có đánh nhau, hay Ngọc tập luyện với Phong nhè!

Nghe nói nàng tròn mắt:

-Tập luyện? Ý Phong nói là đánh nhau với Phong à?

-Thì ừ, ngoài việc đó ra còn gì nữa!

-Cũng được, nhưng muốn khi nào đây?

-Hay bây giờ đi!

-Bây giờ?

Nàng lại càng tròn mắt.

-Sao, hông được hả?

-Mặc đồ thế này không tiện đâu!

Nhìn lại bây giờ Lam Ngọc đang mặc một chiếc áo phong trắng với một chiếc quần sọc ngang đùi, xem chừng thì chẳng có gì không tiện nên tôi vẫn thản nhiên:

-Thì có gì đâu mà?

-Sao lại hông? Mặc thế này sao mà đá đấm thẳng tay được?

-Cứ đánh đấm bình thường thôi!

-Đã nói hông mà...

Hai gò má của Lam Ngọc bỗng dung đỏ ửng, nó càng khiến tôi tò mò hỏi dồn:

-Đâu, chỗ nào mà hông được, xem nào?

-Đồ nham nhở...

-Ồ, làm gì chứ tui?

-Thích...

-Ech, giờ ra đây tập đi, Phong thách Ngọc có thể đánh bại Phong trong 5 chiêu đấy!

-Đã nói hông tập là hông tập, đồ cứng đầu!

-Ngọc hông tập thì Phong tập!

Vừa nói, tôi vừa vung đấm nhắm thẳng vào mặt Lam Ngọc không khoan nhượng. Tôi thừa biết đối với người học võ dù cho có bất tiện đến đâu khi bị ép vào tình thế nguy cấp đều phải xuất chiêu tự bảo vệ mình. Lam Ngọc cũng không ngoại lệ, khi nắm đấm đã đến gần mặt, Lam Ngọc vung tay đánh gạt đòn đấm của tôi sang một bên, tiếp đó đánh trả lại một chiêu khiến tôi giật mình đỡ đòn rồi bật lùi về sau hết mấy bước:

-Ê hề hề, chịu đánh rồi hen, một chiêu đã qua rồi đó, còn 4!

Chẳng nói chẳng rằng, Lam Ngọc liền thở phì một cái rồi lao đến hạ thấp người nhắm thẳng đấm vào bụng tôi.

Nhanh như cắt, tôi lùi về bắt lấy tay cánh tay đó nhưng cũng rất nhanh, nàng vịn cánh tay, thó ngược lại tôi rồi vung tay chặt một đường thẳng tắp nhắm vào cổ:

-Chách...

Tôi đưa tay ngang cổ đỡ lấy đòn chặt nghe chát chúa, đòn chặt rất mạnh nó khiến cả cánh tay tôi giật liên hồi vì đau đớn. Nhưng may thay tôi còn đủ khỏe để chịu đựng đòn tấn công đó, ngay tức khắc tôi gạt cánh tay đó sang phải đồng thời biến hóa thành đòn đấm bật thẳng lên trên hướng thẳng vào cằm Lam Ngọc.

Sở dĩ tôi sử dụng đòn hiểm đến thế là vì đây là Lam Ngọc, trình độ của nàng hơn hẳn tôi, với những đòn như thế nàng dư sức phá giải. Và đúng thật là như vậy, khi đòn đánh đó còn chưa kịp tung ra, nàng đã xoay người lách đòn, nhưng hành động xoay người đó cũng là động tác giáng tiếp cho một chiêu thức khác, chiêu vật ngã đối phương.

Nàng xoay người tống thẳng lưng vào người tôi, nắm chặt cánh tay mà hất hông toang quật mạnh đối thủ xuống đất.

Bị dính vào thế hiểm, tôi hốt hoảng lách người định thoát khỏi nhưng gọng kềm mà Lam Ngọc tạo ra rất chặt, tôi chẳng thể nhút nhít được. Trước tình thế bị quật mạnh xuống đất, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài ôm chặt đối thủ, tức là ôm thật chặt Lam Ngọc một cách bất đắc dĩ. Nhờ có thế tôi mất sớm hiểu ra điều làm cho Lam Ngọc ngại ngần không dám tập với tôi là gì nhưng điều này lại chẳng hay ho chút nào. Bởi vì lúc này do quá hoảng loạn, tôi đã vịn nhằm vào vùng "Cấm sơn" của Lam Ngọc, lại càng ghê tởm hơn khi dường như nàng chẳng mặc áo trong, đôi tay tôi chẳng đụng phải bất kì một vật cản nào cả, và thế là...

-Chát...đồ nham nhở...!

Nhận thức được sự việc, Lam Ngọc điên tiết xoay người lại giáng vào mặt tôi một bạt tay chát chúa khiến tôi tá hỏa ngã vật ra đất lăn hết mấy vòng trước khi đâm ập vào thềm nhà đau đến tê người.

-Đã nói là hông tập được rồi mà...

Lam Ngọc bực bội ôm ngực ngồi lên bậc thềm với vẻ mặt sắp khóc đến nơi.

-Au, Phong xin lỗi mà, có biết chuyện xảy ra đến thế này đâu!

-Đừng nói nữa đồ nham nhở...

-Cho Phong xin lỗi mà...

-Hông có xin lỗi gì hết, tránh ra đi!

Nàng hát mạnh tôi ra, vùng vằng toang đi vào trong nhà.

Nếu bây giờ để Lam Ngọc đi vào trong nhà với bộ dạng thế này chắc chắn tôi sẽ bị mọi người gần hỏi đến cùng, có thể nói là tra khảo luôn cũng được, tệ hại hơn là Ngọc Lan sẽ biết được việc này, đến đó sự nghiệp tôi tôi mới là chấm dứt thực sự chứ không phải cực hình thế này thôi đâu. Càng nghĩ tôi lại càng rối, và chẳng biết làm gì ngoài vội vã kéo tay Lam Ngọc lại:

-Guộm đã, nghe Phong giải thích đi!

-Hông nghe, đồ nham nhở, đồ lợi dụng!

-Ặc, bây giờ Ngọc vào chết Phong đó!

-Kệ, không quan tâm...!

-Thôi mà từ từ đã!

-Buông ra mau!

-Bình tĩnh đi mà...!

-Buông raaaa...

Như đã hết mức chịu đựng, Lam Ngọc vùng tay tọng vào bụng tôi một đấm nhá lửa làm tôi dường như muốn gục xuống tại chỗ, vùng bụng tôi đau ê ẩm đến nỗi chẳng thể nào thở được. Nhưng tôi vẫn còn gắng gượng, cố gắng nắm thật chặt tay Lam Ngọc, tôi nhoen miệng cười méo:

-Ục...đánh đã đánh rồi, tha lỗi nghen.

-...

Nàng chẳng nói gì, cứ nhìn tôi chăm chăm với đôi mắt đỏ hoe, rớm nước.

Lại một lần nữa tôi lại làm Lam Ngọc khóc, nhưng lần này chẳng hiểu là do bị nàng đấm hay sao mà tôi thấy xót lắm, trái tim tôi như có thứ gì đang quặn quại trong đó vậy,khó chịu vô cùng. Ấc hẳn phải là việc cực kì nghiêm trọng mới làm nàng kích động đến thế, nhưng chắc chắn nó có liên quan đến tôi, người đã làm nàng phát khóc lúc này. Cũng phải, con gái có thể mà tôi lại làm điều không đúng thì đương nhiên ai mà chả tức chứ, không đánh tôi chết là may rồi còn ở đó mà lo trốn đi đâu. Nhưng đã lỡ làm lỗi rồi thì phải xin, cho nên tôi mới phải gắng gượng thế này đây:

-Tha lỗi...cho Phong nha?

-Hức...

Lam Ngọc mím môi như đang kìm nén một thứ gì đó.

-Đừng giận nữa...nhé...bé gấu...!

-Hức, cái đồ...sao trước mặt Phong, Ngọc lại chẳng cứng rắn được gì cả...

Nàng vỡ òa, chạy đến bật thềm ngồi với đầy vẻ tức tối.

-Cho Phong xin lỗi mà, lúc nãy tại Phong không để ý thôi, đừng giận Phong nha!

-Hùm...tui giận mấy người thì mấy người có cho tui đi không?

-Ừ thì...chắc, thôi bỏ qua đi mà ha, hề hề, au ui!

Tôi ôm bụng cười méo xệch vì cú đấm lúc nãy.

-Có sao không đó!

-Hề hề, hông sao. Coi như tập luyện ấy mà!

-Hừ, cho chừa cái tật không chịu tìm hiểu trước!

-Ủầy thì Ngọc có cho Phong tìm hiểu đâu!

-Còn nói...

Nàng nhá nắm đấm làm tôi hoảng hồn ôm bụng.

-Thôi thôi, hông chơi đấm nữa nha, con gái con đũa đấm gì đau kinh hồn!

-Thế mới trị được mấy người cứng đầu đấy!

-Ủầy biết lỗi rồi mà, đừng nhắc nữa...

-Hừm, thôi được rồi! Thế bây giờ định là tập luyện chuẩn bị trước thôi sao?

-Còn biết sao được, trước mắt chỉ biết đối phương có thể phản đòn dễ dàng thôi, cứ nương theo đó mà tập!

-Trong karate ít có chiêu mượn lực đả lực kìm, toàn là làm chệch hướng phản công nhanh thôi.

-Mà Phong thấy thằng đó quen lắm, hình như đã có gặp trước đây rồi!

-Có gặp à?

Nàng tròn xoe mắt nhìn tôi.

-Ừ, thấy mấy chiêu thức nó đánh giống Phong không?

-Cũng giống giống!

-Ủầy giờ nói chung là nhưc đầu kìm!

-Thôi không sao đâu, còn có Ngọc ở đây mà...

Nàng đột nhiên vỗ vai tôi với nụ cười mím thật đẹp, nó khiến tôi cứ mê mẩn nhìn nàng không chớp mắt. Dường như biết được mình nói lố, nàng vội vã chữa lời ngay:

-À không, ý Ngọc là có Ngọc giúp một tay rồi, Phong đừng lo quá!

-Ừ...ừ, cảm ơn Ngọc...!

-Thôi giờ vào nhà nhá, bà cũng kể chuyện xong rồi!

-Ừm...cũng trễ rồi, giờ vào ngủ thôi, Ngọc ngủ ngon nha!

-Ừm...ngủ ngon, mọi chuyện đừng quá lo nha!

-Ừ, biết mà

Tôi và nàng vào nhà thì cũng là lúc bà kể chuyện xong, mấy đứa nhỏ trong xóm lần lượt rủ nhau ra về, không quên khoanh tay chào nội tôi một cách lễ phép. Sau tiết mục kể chuyện là đến giờ đi ngủ, làng quê là vậy, đều có khuôn phép của nó cả, nhưng mọi khuôn phép đều do tự nhiên quyết định, sáng đi làm, trưa nghỉ ngơi, chiều đi chơi, tối đi ngủ. Nó như một vòng tuần hoàn đã in sâu vào trong tâm trí của từng đứa bé, từng thanh niên, từng người già ở một góc nhỏ làng quê yên bình này, thật là đơn sơ làm sao...

Hôm nay như đã hứa, sau khi đánh răng súc miệng xong, tôi lò dò sang phòng nội để ngủ, nhưng không hiểu là do nội quá ưu ái Ngọc Lan hay sao mà nàng vẫn còn nói chuyện với nội ở trong phòng, mặc cho khuôn mặt tôi cứ ngây dại đi vì lo mải mê ngắm nhìn vẻ đẹp tinh tươm của nàng.

-Phong, lại đây ngồi gần nội nè con!

-À, dạ!

-Hôm nay nhìn kĩ mới thấy ông tướng lớn phổng, sắp cưới vợ được rồi nhỉ?

-Nội cứ chọc con hoài...

-Thôi được rồi nội không nói nữa, nhưng mày liệu hồn mà kiếm cho được cô bạn tốt ghen con, chú hai thì chưa có con, chú tư mày đẻ toàn con gái, cả dòng họ chỉ trong chờ vào mày thôi.

-Được rồi mà nội, con biết lo liệu mà!

-Mày mà biết lo thì nội đâu cần nói với mày thế, mày nhìn thấy cái Lan có tốt không này!

-Nội à...

-Phong này,nội nói thì phải nghe theo, hông được cãi lời!

Ngọc Lan tủm tỉm nghiêm giọng chọc ghẹo tôi.

-Ặc, ngay cả Lan nữa hả?

-Ha ha, thôi hông chọc Phong nữa, giờ đi ngủ!

-Ừa, vậy Lan về phòng cẩn thận nha!

-Gi mà về, Lan ngủ với nội mà!

-Hả?

Tôi trở mặt kinh ngạc và đồ rằng đây là phim hoạt hình chắc đầu tóc tôi đã dựng đứng cả lên rồi.

-Cái gì mà ngạc nhiên vậy, từ bữa giờ Lan vẫn ngủ chung với nội mà!

-Vậy còn Phong?

-Thì vẫn ngủ với nội!

-Ặc, hông lẽ...

-Cái thằng ôn này lại nghĩ bậy à?

Nội móm mém cốc nhẹ vào đầu tôi.

-Chứ sao nội?

-Thì hai đứa vẫn ngủ chung với nội, cái Lan nằm bên trái mày nằm bên phải, hết hỏi nữa nghen con!

-Hơ, cứ thế mà ngủ hơ nội?

-Chứ sao,hay mày muốn nằm sang trái!

-Dạ hông hề hề, giờ đi ngủ ạ nghen nội!

-Ừm, hai đứa ngủ sớm, ngày mai nội nấu đồ ăn sáng cho.

Như nội đã sắp xếp, tôi bên phải và nàng bên trái. Dù là thế nhưng cảm giác vẫn lạ lẫm, chẳng ai tưởng tượng được phía bên kia của nội bây giờ lại là người con gái tôi đang yêu cơ chứ, chỉ cần nhit đầu lên một tý thôi, tôi đã thấy được gương mặt thon nhỏ, xinh xinh của nàng phía bên kia rồi. Cả buổi hôm đó tôi cứ trằn trọc mãi chẳng ngủ được, người tôi cứ lâng lâng một cảm xúc thật khó tả và chắc tôi sẽ thiếp đi nếu như không có một bàn tay nào đó chạm phải tay tôi, một bàn tay thật mềm mại, và ấm áp:

-Nè, Phong còn thức hông?

-À còn, Lan chưa ngủ hả?

-Ngốc, Lanngủ rồi bây giờ ai nói chuyện với Phong chứ?

-Ừ nhi hi hi!

-Thôi tối rồi hai đứa ngủ đi, sáng mai muốn nói gì hần nói!

Tiếng nội vang lên trầm trầm làm hai đứa tôi giật mình rút tay về mà im bật.

Mai đến một lúc sau, khi sự việc đã yên ắng theo màn đêm, tôi mới rút rề đưa tay lên bụng nội với ước mong được chạm vào bàn tay mềm mại đó nữa. Nhưng xem ra Ngọc Lan đã ngủ, chẳng còn gì trên bụng nội ngoài cảm giác mềm mềm của bụng. Ấy thế mà khi vừa định rút tay về, cảm giác ấm áp, mềm mại đó lại bao trùm lấy tay tôi:

-Ngủ ngon nhé, chéri!

-Hơ...ơ...Lan...à...ngủ ngon...

Một lần nữa tôi lại tìm được bàn tay bé xinh ấy, và chắc chắn đêm nay tôi sẽ không bao giờ rời xa bàn tay ấy, ít nhất là trong khoảnh khắc này, mọi lo lắng, của tôi dường như tan biến đi mất, chỉ có cảm giác hạnh phúc và chỉ hạnh phúc mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Xưa có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng nhưng đối thủ của tụi tôi lần này lại có hành tung khá bí ẩn, nói thẳng ra là bọn tôi chẳng biết gì về thực lực của bọn nó cả, nhất là cái thằng cầm đầu Bình An B đó lại càng huyền bí. Về như nó biết tôi là ai, rồi uôn là đằng khác, ngay cả những chiêu thức của tôi nó còn biết cách hóa giải, như thế thì làm sao mà đối đầu với nó được. Nhưng chưa suy nghĩ được lâu, tôi bỗng giật thót vì bị Ngọc Lan hù từ sau muốn bay cả vía:

-Nè, sáng sớm làm gì mà mặt đăm chiêu thế?

-Đầu có đau, đang ngắm cảnh ấy mà!

-Xi, muốn thử tài đoán tâm lí của Lan hả, rõ là đang có chuyện, có phải chuyện hôm qua hông?

-Ừ thì phải, nhưng hông sao đâu, chỉ suy nghĩ tý thôi!

-Việc đó đâu phải lỗi của Phong đâu mà, đừng buồn nữa, vui lên nè

Ngọc Lan bẹo má tôi lên làm thành mặt cười.

-Uầy rồi rồi, hông buồn nữa, cười nè, hề hề...!

-Cười gì kì, sao méo xệch thế kia?

-À há há há...sao, vậy được chưa?

-Hè hề, tươi rồi đó

-Mà Lan này, Lan có thấy Phong yếu đi so với lúc trước không?

-Hi, Phong lúc nào mà chả yếu!

-Ày, hông phải, ý Phong nói là về võ kia!

-Ừm...cái đó cũng đúng,nhưng hông sao đâu, có thể rèn lại từ từ mà!

-Không kịp đâu, Phong cảm nhận được chuyện sắp có biến cố rồi!

-Hi đừng lo xa mà, Phong chờ tý nhé!

Nàng bỗng chạy một mạch vào nhà, chốc sao nàng trở lại với một quyển sách khá quen thuộc trên tay:

-Tuy hông biết là có giúp gì được không nhưng mong sao Phong sẽ cần đến nó!

-Ồ...đây là...

Đó chính là cuốn sách ghi chép võ học của Trần gia mà tôi đã đưa Ngọc Lan từ hồi đầu năm đến giờ. Thật không ngờ là nàng còn giữ nó lâu đến vậy, tôi cứ như trở mắt ra mà nhìn trân trân cuốn sách:

-Nè, bộ quên cuốn sách này rồi hả, sao nhìn lạ thế?

-A không, Phong cứ tưởng Lan không còn dùng đến nó nữa chứ!

-Sao mà không dùng được,Lan đã học cách tự vệ từ cuốn sách này mà.

-Nhưng Phong đã đưa nó cho Lan rồi!

-Chéri ngốc, giờ Phong cần hơn Lan mà, cứ lấy đi!

-Nhưng...

-Bớ Phong có ở nhà không?

Chưa kịp nói hết câu, tiếng thằng Khánh đã oang oang ngoài cổng cùng với đám bạn trong xóm làm tôi phải lật đật chạy ra:

-Gi tới sớm thế tụi mày?

-Thì bàn chiến thuật, chiều nay đá với bọn Bình An B rồi còn gì?

-Rồi, tụi bây vào đi, đợi tao kêu đám thằng Toàn nữa!

Tôi nhanh chóng vào nhà vực đám thằng Toàn giờ này đang nằm xem TV sắp lớp trên chiếc cối được trải sẵn. Dường như đây đã trở thành thông lệ của bọn nó mỗi sáng cho đến trưa hoặc có ai đó rủ đi chơi như thằng Khánh hoặc thằng Mậu, nhìn cứ như đám sâu lười vậy.

Sau khi đã tập hợp đầy đủ anh em quần hùng, bọn tôi mới bắt đầu bàn bạc với lời mở đầu của chiến thuật gia Huy đó:

-Giờ có ai biết thực lực của tụi Bình An B thế nào không?

-Không, tụi tao chưa đá với tụi nó bao giờ cả!

-Chắc, vậy thôi, giờ tao cần hai thằng hậu vệ thiệt tốt, tụi bây có không?

-Hậu vệ à, thiếu gì. Thằng Mậu với thằng Đình bự là cứng nhất xóm bọn đấy!

-Ừm, vậy được. Cho tao mượn thêm thằng Sung Chuột nữa!

-Chỉ thế, không đủ tiền đạo à?

-Không đâu, phải tính kế dự phòng chứ, mọi việc đều có thể xảy ra cả, thậm chí có thể cần hơn nữa đấy cho nên tụi bây rón chiều nay đi cho đủ lực lượng!

Nhìn mặt Huy đô trầm ngâm lắm, vẻ như nó đã dự đoán được tình huống gì đó rất xấu nhưng lại không muốn cho bọn tôi biết. Dù gì nó cũng lăn lộn băng nhóm nhiều năm chắc chắn linh cảm của nó không sai được, nhất là trong những việc quan trọng như thế này bọn tôi càng phải tin nó hơn. Nhưng điều mà tôi luôn thắc mắc hơn cả là về cái thằng thủ lĩnh cao to bên Bình An B đó, nên sau khi bàn xong về chiến thuật, tôi vội gặp riêng thằng Khánh để nói chuyện:

-Này Khánh, mày có biết gì về thằng thủ lĩnh bên Bình An B không?

-Cái thằng đầu đinh ấy à, nó mới về có mấy tháng thôi, xem ra là tân binh nhưng lợi hại lắm!

-Lợi hại đến thế nào?

-Đợt trước tao nghe nói nó có thể hạ gục hai thằng trong một chiêu đấy, nên bọn tao cũng ngán lắm!

-Vậy là mày cũng không biết nó là ai luôn phải không?

-Ừ, nó lạ lạ mà quen quen, chịu thôi, tốt nhất là nên tránh xa nó càng xa càng tốt! Giờ mày còn hỏi gì nữa không?

-Không, hết rồi!

-Vậy tao về đây, cả đám chờ rồi. Nhớ là cẩn thận đấy!

Nó vỗ vai tôi rõ mạnh rồi dẫn cả đám trong xóm ra về. Bọn thằng Toàn cũng vậy, bàn chiến thuật xong lại trở vào nhà xem TV như chẳng có chuyện gì xảy ra. Duy chỉ có mình tôi là ngồi đấy chiều nghĩ mãi về cái thằng thủ lĩnh cao to đó, và chắc là tôi sẽ nghĩ mãi như thế nếu như không có tiếng của nội vang lên từ trong nhà:

-Thằng Phong đâu rồi, vào bếp phụ nội tỳ nào!

-Dạ, con vào liền!!!

Dù muốn dù không tôi cũng phải tức tốc chạy vào trong bếp nơi mùi đồ ăn tỏa ra thơm nức mũi. Tất nhiên là có nội tôi trong bếp rồi nhưng cạnh bên còn có cả Ngọc Lan đang chế biến thức ăn nữa, có vẻ như nội lại dạy cho nàng nấu những món mới, đúng thật là chuyện đi này quá có ích đối với cái Lan ấy nhỉ, hề hề!

-Phong này, nội hơi mệt tý con ở đây nếm món ăn cái Lan nấu cho nội được không?

-Dạ được, nội cứ vào nghỉ đi, mấy việc này dễ như nhai bắp ấy mà!

-Ừ, làm sao thì làm!

Nói rồi nội tôi trở về phòng để lại cho tôi một bầu không khí hồi hộp, bồn chồn đến lạ lùng. Lúc này trước khi nội đi, tôi tự tin bao nhiêu bấy giờ lại co rúm bấy nhiêu, thậm chí đến nhìn mặt Ngọc Lan tôi còn chưa dám. Nhưng thật may mắn cho cái thân già của tôi, ngập ngừng được một lúc, tôi cũng lột được tờ giấy niêm phong ở miệng ra mà mở lời:

-À, Lan đang nấu bữa trưa đó hả?

-O, chứ nội kêu Phong vào đây làm gì?

-Ồ hén, quên, hề hề!

-Thôi, lại đây nếm thử món Lan nấu nè!

Tôi thừng lững đi lại nếm món canh cải chua đang nghi ngút khói trong giá:

-Ú cha, ngon ngất ngây con gà tây!

-Xi, khen vừa vừa thôi!

-Ngon thật mà, còn món nào nữa hông?

-Nếm món gà hầm này đi!

-Nhoàm...ú...ú...ngon ghê gớm! Lan đúng là có khiếu nấu ăn đó nhen...

-Hi, có ngon lắm đâu mà!

-Ngon thiệt đó, ngày nào cũng được thế thì tốt quá!

-Hi, có gì khó đâu, nếu thích thì sau này đến bữa cơm cứ qua nhà Lan.

Nàng cười rất tươi, những tia nắng xuyên qua kẽ vách như làm hồng thêm đôi má xinh xắn thon gọn của nàng, nó khiến trái tim tôi cứ đập liên hồi từng nhịp hồi hả. Nếu rằng mai này nàng chính là cô vợ đang trong mơ của tôi thì chẳng còn mong ước gì hơn thế nữa, có lẽ lúc đó tôi chính là người hạnh phúc nhất rồi còn gì, hề hề!

Nhưng dù cho có tươi đẹp đến mức nào, đó cũng chỉ là mơ ước. Trước khi đạt được những mơ ước đó, tôi phải vượt qua được những thử thách ở hiện tại trước đã. Và hạ gục bọn Bình An B chính là thử thách lớn nhất của tôi vào lúc này.

Lần lửa nãi cũng đến xế chiều, những con chim theo đàn bắt đầu bay về chốn ngủ nhưng chỗ cho những đàn dơi đen thui bay đi kiếm ăn như thay ca cho nhau sau một ngày làm việc mệt nhọc. Nếu để ý kỹ trên những tán cây dừa cao vút sẽ thấy một vài chú dơi ham ngủ vẫn còn miệt mài treo mình ngon giấc chưa chịu thức giấc thay ca. Khung cảnh đồng quê yên bình quá, nhưng mấy ai biết được sẽ có một cuộc thư hùng máu lửa giữa hai xóm sập tới đây.

Đến đồng bò từ rất sớm, nhóm bọn tôi tranh thủ vọt lại đội hình với trái banh cũ để từ mùa banh trước. Nói là vọt lại đội hình thì hơi quá, thực ra bọn tôi chỉ tổ chức chơi bất vòng để quen banh trước khi bọn nó tới mà thôi, vì cơ bản bọn tôi vẫn mù tịt về tụi xóm nó nên chẳng biết chiến thuật mà tập theo được, đành phải dùng cách duy nhất là liệu cơm mà gắp mắm thôi.

Tập được một lúc, bọn xóm Bình An B cũng lù lù xuất hiện từ trong quán nước phía bên kia Đồng bò. Bọn nó khiến tôi thấy sững sốt vì độ to xác của mình. Chẳng phải thế, thằng nào thằng nấy theo ước tính đều to cao gấp rưỡi bọn tôi. Nhưng đó không phải là mối lo duy nhất mà bọn tôi phải đối mặt. Khi bọn chúng đến gần, thằng Khánh mới sùng sộ:

-Ê, tui bây chơi kiểu gì thế, làm gì có người của Bình An A trong này nữa?

-Thì người của tui tao thiếu, mượn thêm không được sao?

-Như thế thì chơi kiểu gì?

-Tụi bây cũng mượn mấy thằng trên thành phố về đây thôi, bọn tao cũng mượn mới phải lệ chứ!

-Tụi mày...

-Giờ sao, có đá hay không? Không đá thì tụi tao về, banh thì tụi tao vẫn giữ nhá!

-Đá thì đá, sợ gì chúng mày!

-Có thể chứ! Giờ tao giao luật luôn, đá bỏ 6, 45 phút thay người tùy ý, tụi bây thấy thế nào!

-Được, chơi mày luôn!

Chúng tôi bắt đầu dàn đội hình theo những gì thằng Huy chỉ dẫn. Tuyến dưới là hàng hậu vệ được cho là cứng nhất Đại An với Thăng Mậu và Đình Bự. Tuyến giữa liền kề với sự góp mặt của Huy đô và Toàn phòn. Tuyến cao nhất là tôi, lúc nào cũng giữ vị trí tiền đạo cắm sẵn sàng tung những cú sút trái phá khi có khoảng trống.

Còn bên đội bạn, ngoài những thằng cao to vạm vỡ được tập hợp từ hai khu Bình An thì nổi bật nhất vẫn là thằng thủ lĩnh bí ẩn đang ở vị trí tuyến giữa, đó hứa hẹn sẽ là chướng ngại vật lớn nhất mà tôi phải vượt qua trong suốt khoảng thời gian tới đây.

Trận đấu bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110

Trong lượt bóng đầu tiên này, quyền giao bóng thuộc về bọn Bình An B, và bọn tôi lại chọn phần sân xuôi chiều nắng để tránh bị chói.

-Toàn, lên giành banh...vụt...

Khi thằng Huy còn chưa kịp nói hết câu, trái banh đã vụt qua mặt nó với tốc độ khủng khiếp sau cú sút trái phá của thằng thủ lĩnh từ pha mỗi bóng đầu trận. Đường banh đi rất căng, hướng thẳng đến vị trí của Khanh khò:

-Vào...!!! 1-0

Thằng đầu lĩnh chốt hạ tỷ số khi trái banh bay vụt qua tầm với của thằng Khanh xuyên thẳng vào khung thành.

Những diễn biến đó xảy ra chưa đầy 5 giây, thậm chí tôi còn chưa kịp duy chuyển, nói đúng hơn là cả đội tôi không ai biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi thằng đầu lĩnh đó hô to tỷ số. Thật không thể tin được những gì đã xảy ra trước mắt, một cú sút, một đường bóng như đại bác và rồi “vào!!!” đến cả Khanh khò cũng phải bó tay chào thua.

-Tiếc thật, hình như tao sút hơi đẹp!

Thằng đầu lĩnh Bình An B chep miệng như trên người bọn tôi. Điều đó làm bọn tôi tức tối lắm nhưng vẫn cắn răng đặt trái banh vào giữa sân để tiếp tục trận đấu vì cơ bản cú sút của nó quá đẹp, không thể cự cãi gì về cú sút đó, đành phải cố gắng ghi bàn gỡ gạc mà thôi.

Lượt banh mới bắt đầu, lúc này người đang có banh là Toàn phòn, nó chủ động dẫn banh về biên trái với ý định thu hút cầu thủ như những lần trước. Nhưng đó là một quyết định sai lầm, bên đội bạn toàn là những cầu thủ cao to. Chỉ cần 1 thằng theo kèm, Toàn phòn đã phải vã mồ hôi hột để vượt qua nhờ vào khả năng tăng tốc cực nhanh nếu không muốn bị lấn bay ra ngoài. Qua được một thằng, lại một thằng khác chạy đến, lần này cứ tưởng nó sẽ lại dùng tốc độ vượt bậc của mình để vượt qua thằng đó nhưng không. Khi thằng Toàn vừa định dốc bóng vượt qua đối phương, nó đã bị thằng hậu vệ đó dùng người chặn đường chạy của nó lại khiến nó bị mất đà bật ngửa ra sau.

-Thằng chó chơi xấu!

-Ôm yếu thì đừng có mà ragiô!

Toàn phòn tức tối gằn giọng nhưng chẳng là gì đối với thằng đó cả.

Bóng vẫn được tiếp tục dẫn đi đến giữa sân trước khi được chuyển cho tiền vệ ở tuyến giữa. Lần này đến lượt thằng Huy ứng chiến với cầu thủ đối phương. Nhờ vào thể hình cao to, thằng Huy mới có thể gọi là so kè ngang cơ với thằng tiền vệ đó. Nhưng trong khi hai thằng còn đang so kè với nhau, một thằng tiền vệ khác nhanh chóng lao đến như tên bắn hất văng thằng Huy té xuống đất đồng thời cướp lấy trái banh tiếp tục lao đi hướng về khung thành đội tôi. Đó chính là thằng đầu lĩnh Bình An B.

-Bốp..vù...

Sau khi cướp được bóng, thằng đầu lĩnh liền tung một cú sút trái phá hướng về khung thành:

-Bốp...

Khanh khờ lần này đã chơi tập trung hơn, nó bay người phá bóng vắng ngược trở lại sân cỏ một cách dũng mãnh.

Lập tức giành bóng, thằng Mậu cố gắng phá ra xa khỏi vùng nguy hiểm nhưng thằng tiền đạo đối phương đã lợi dụng tầm vóc cao to của mình hất văng cả thằng Mậu lẫn bóng bay khỏi đường biên dọc.

-Bọn khờn, tụi bây đang đá banh hay đánh nhau vậy?

Thằng Mậu điên tiết quát lớn.

-Yếu sức thì chịu chứ ý kiềng!

-Rõ lão, tụi bây đang đánh nhau thì có!

-Giờ tụi bây có đá không, thời gian vẫn được tính đấy.

Lúc đấy bọn tôi âm ức lắm,cứ muốn tọng vào mặt nó một đấm cho hả giận thôi nhưng bây giờ động thủ coi như thua. Mất trái banh là chuyện nhỏ, mất danh dự của cả xóm Đại An mới là chuyện lớn, bọn tôi đã thua nó về địa bàn nên không thể thua thêm bất cứ thứ gì nữa cả.Cách duy nhất chỉ có tiếp tục trận đấu mà thôi.

Bóng được chuyển từ biên phải vào giữa sân đến chân thằng Huy, nó liền dùng thế hình so kè với thằng tiền vệ cánh trái hòng vượt qua sự kèm cặp của thằng đó nhưng từ đằng sau thêm một thằng cao to chạy đến áp sát tranh bóng với ý định chiếm ưu thế về số đông.

Bất ngờ, trong giây phút xuất thần, thằng Huy dốc bóng xỏ kim thằng tiền vệ trước mặt sau đó tăng tốc vượt qua cả hai thằng một cách xuất sắc.

Tuy nhiên, luật lệ đối với bọn mọi rợ Bình An B chả là cái gì cả, khi bị thằng Huy vượt mặt, thằng tiền vệ đó liền nhào người xoạc bóng nhằm ngăn chặn tình huống nguy hiểm, nhưng mục tiêu mà nó nhắm tới không phải là quả bóng. Từ đằng sau, nó xoạc thẳng tới nhắm vào ngay chân thằng Huy làm nó mất trụ té nhào về trước, trái bóng cũng theo đà lăn long lóc ra ngoài biên.

-Rõ ràng là tụi bây chơi xấu, bọn chó!

Tôi tức tới chỉ thẳng vào mặt thằng tiền vệ nó.

-Ê, ăn nói cho đàng hoàng, bọn tao chỉ đá đúng luật thôi.

-Đúng bà già mày, đồn chân là đúng luật à?

-Cái đó tại tụi bây ngu không chịu né!

-Né né cái...

-Thôi đi Phong, kệ bọn nó!

Thằng Huy gượng dậy can ngăn tôi.

-Sao vậy Huy, bọn nó chơi xấu mình mà!

-Nhìn đi Phong, cãi với bọn nó không tốt lành gì đâu!

-Chứ bây giờ phải làm sao đây?

Rồi nó khẽ sát vào tai tôi.

-Có banh cứ chuyển hết cho tao, tụi mày lo tập trung nhận banh đi!

-Như thế chẳng khác nào mày là cục mồi!

-Chân tao bị trật rồi, không trụ được là bao, có banh cứ chuyển hết cho tao đi!

Dù muốn dù không tôi vẫn phải nghe theo lời nó vì đây là giải pháp duy nhất theo thằng Huy có thể đánh bại được bọn Bình An B đó.

Bóng được thằng Toàn đá biên vào trong cho thằng Huy theo kế hoạch. Đúng như dự đoán của nó, vừa có banh đã có hai thằng Bình An B lù lù tiến tới có chủ đích. Nó lập tức dẫn banh ra biên nấn ná cho đến khi hai thằng kia áp sát và xoạc bóng. Cũng như lần trước,mục tiêu của hai tụi nó không phải là trái banh mà là chính thằng Huy. Bị xoạc trúng, thằng Huy ngã dúi xuống đất nhưng trước đó nó đã kịp chuyển quả bóng cho thằng Toàn đang đứng gần đấy. Nhận được bóng, Toàn phôn chơi tập trung hơn lần trước, nó ngoặc bóng tăng tốc qua được một thằng hậu vệ rồi nhanh chóng chuyển thẳng lên cho tôi, bởi vì ngay sau đó Toàn phôn đã bị thằng hậu vệ còn lại lần đến té nhào ra đất.

-Sút ngay, lạ!

Khi tôi vừa nhận được bóng thì tiếng của thằng Toàn bỗng vang lên làm tôi giật mình quay lại. Sau lưng tôi là thằng đầu lĩnh đang băng lên như con bò mộng hồng tranh lấy trái bóng dưới chân tôi. Ngay lập tức tôi bắt đà sút tung trái bóng trước khi bị nó đón giò ngã ra oạch ra đất.

Trái banh do sút gấp nên díchim bay là là trên mặt đất rồi chúi xuống tung lên một nhịp khó chịu. Ấy thế mà khi thằng thủ môn đã chịu thua nhắm mắt đưa chân sang, trái banh lại văng ngay vào chân nó bay ngược trở ra rồi bị thằng hậu vệ phá ra ngoài biên.

Lúc đó tôi tiếc lắm, cơ hội ngon ăn thế mà nhưng việc đáng lo ngại hơn là thằng Huy lúc này đang nằm ôm giò trên sân với vẻ mặt cực kì đau đớn. Chắc chắn cú xoạc bóng lúc nãy của tụi Bình An đã làm nó bị thương nặng.

Chẳng còn suy nghĩ nhiều, tôi vội chạy đến đỡ nó dậy:

-Sao rồi mày!

-Không sao, để tao đứng dậy đá tiếp!

Tuy nhiên khi thằng Huy vừa đứng dậy, nó liền khụy xuống ngay lập tức. Vẻ mặt của nó đau gấp mấy lần lúc nãy. Có lẽ chấn thương của nó khá nặng, nhìn cổ chân của nó sưng to lên mà tôi thấy phát sợ. Với chấn thương như thế này e rằng thằng Huy khó mà tiếp tục trận đấu được. Cho nên tôi nhìn về đám trong xóm nói to:

-Tụi bây vào thay một thằng đi, thằng Huy hết đá được rồi!

Ngay tức khắc thằng Sung chuột vội vã chạy vào sân cùng tôi và cả đội diu thằng Huy ra ngoài. Bây giờ đội hình tôi đã có sự thay đổi khá đáng kể, vị trí tiền vệ đã được rút bớt và thay vào đó là một tiền đạo có thiên hướng kĩ thuật. Điều đó đồng nghĩa với việc sức mạnh ở hàng công đội tôi sẽ được tăng cao. Bằng chứng là khi có thằng Sung chuột, nhờ vào kĩ năng đi bóng lắt léo không thua kém thằng Toàn, nó đã gây ít nhiều sóng gió với hàng hậu vệ đối phương khi liên tục bỏ xa bọn nó chỉ sau vài đường ngoặt bóng mà không bị chơi xấu gì, nói đúng hơn là chưa kịp bị chơi xấu.

Tiêu biểu là tình huống ăn cắp hột vịt thường thấy của thằng Sung chuột khi nó đón nhận đường chuyền vượt tuyến từ thằng Toàn và thực hiện một cú khứa lòng vào góc phải khung thành. Ấy thế mà bóng lại đập vào cột dọc một cách đáng tiếc trực tiếp cứu thua cho bọn Bình An một pha trông thấy.

Sau lượt bóng đó bọn Bình An đột nhiên tạm dừng hội ý, trông vẻ mặt bọn nó gian manh lắm khi nhìn bọn tôi với ánh mắt cực kì xảo huyệt. Dù biết sẽ chẳng tốt lành gì nhưng bọn tôi vẫn phải tiến tới vì giờ này chẳng còn đường lui nữa. Thế nên trong khi bọn nó hội ý, tôi liền động viên cả bọn với tư cách đội trưởng được thằng Huy trao lại:

-Tụi bây nghe tao nói nè, cho dù bọn nó có chơi xấu đến cỡ nào cũng phải rần, vì danh dự cả bọn đấy!

Bọn nó chẳng nói gì nhưng nhìn qua vẻ mặt của cả đám tôi có thể thấy sự quyết tâm lộ rõ ra mặt, sự quyết tâm vì danh dự.

Quả bóng tiếp tục lăn bằng đường chuyền từ biên vào của Toàn phôn. Nhận được banh, Sung chuột lại dùng kĩ thuật lắt léo của mình đi bóng vượt qua một thằng hậu vệ. Tức thì, có một thằng hậu vệ khác lao đến tranh bóng như đầu xe lửa. Sung chuột bình tĩnh ngoặt bóng sửa lưng khiến thằng đó mất đà. Nhưng khi thằng Sung chuột vừa định tăng tốc, nó liền bị thằng hậu vệ đó nắm áo giật ngược lại làm lộn nhào ra đất. Chưa hết khi đã cướp được bóng, nó còn dẫm nguội vào chân thằng Sung Chuột khiến nó ôm giò đau đớn

Ngay lập tức Toàn phôn liền lao tới tranh bóng, nó nhướn cái giò dài của mình xoạc một đường cắt ngang đột dấn bóng của thằng hậu vệ. Đó là một quyết định chính xác, vì trong tình thế bị ép buộc như thế này không chơi rần với bọn nó thì sẽ không có cơ hội cướp bóng được. Nhưng bọn Bình An B cho thấy mình không phải là kẻ dễ chơi. Khi bị thằng Toàn xoạc bóng, thằng hậu vệ sẵn đà ngã đè lên nó kèm theo một cú chân chó vào ngay bụng như đã dự định từ trước làm thằng Toàn đau đớn đến thở không ra hơi.

Vượt qua thằng Toàn đồng nghĩa với vượt qua tuyến giữa của cả đội tôi, bọn nó ngang nhiên sọt thẳng xuống tuyến dưới được trấn giữ bởi thằng Mậu và Đình Bự. Vốn có thể hinhcao to chẳng kém gì Huy đô, Đình bự liền lao đến tranh bóng. Hai thằng tông vào nhau cứ như hai con bò chiến động đực vậy. Nhưng người chiến thắng chỉ có một, thằng kia bất ngờ vung lên cầm Đình bự một đám khiến nó choáng váng đứng khựng lại.

Chiếm lấy ưu thế, thằng đó nhanh chân tạt ngang vào trong cho thằng tiền đạo đang đợi sẵn. Tuyến hiện việc ghi bàn vào lưới Khanh khờ không phải là dễ. Đọc được đường tạt ngang, Khanh khờ dùng nạnh lao nhanh ra ôm gọn trái bóng khi nó còn chưa kịp đến chân thằng tiền đạo. Ấy vậy mà khi trái banh đã được thằng Khanh ôm gọn, thằng tiền đạo đó vẫn chưa chịu thôi, nó cố ý lao vào sút tung trái bóng đang được thằng Khanh ôm cứng làm nó cùng trái banh lăn kèn kèn vào cột dọc.

-Có sao không tụi bây?

Tôi lo lắng nhìn cả bọn bây giờ cứ rệu rã như đám rong thiếu nước.

-Mịa, bọn nó đánh nhau chứ đá banh kiểu gì.

-Chịu đi bọn bây, thời gian không còn nhiều đâu!

Tôi biết bọn nó chỉ nói cho hả giận thôi, thời gian bây giờ chỉ còn chưa đầy 10 phút nên bọn tôi phải thật khẩn trương dù cho có chuyện gì xảy ra đi

chẳng nữa. Hiểu được việc đó, Khanh khờ vội gượng dậy ném bóng lên cho Toàn phòn. Có được bóng, Toàn phòn dốc hết tốc lực chạy dọc biên như một con báo đang nhắm đến con mồi của mình.

Ngay lập tức cóngay 1 thằng hậu vệ lao đến ngăn đi đường chạy của thằng Toàn. Biết trước sẽ bị chơi xấu, Toàn phòn liền chuyển bóng sang thằng Sung chuột đang chạy chỗ từ trung lộ lên. Hậu quả của việc đó là Toàn phòn bị thằng hậu vệ kia tông mạnh một phát đến văng ngược trở lại lăn hết mấy vòng. Nhưng đây là một cuộc chiến khốc liệt và nó không dành cho người có thể hình thấp bé như Sung chuột. Khi mới vừa nhận được bóng, nó đã bị thằng hậu vệ áp sát sút tung trái bóng vào chân làm cho ngã oạch ra đất. Chưa hết, nó còn bị dẫm thêm một phát vào mắt cá chân đến ngã quỵ.

Lúc này tôi bắt đầu nổi khùng, liền lao đến tranh bóng với thằng hậu vệ đó. Tôi dùng sức tông vào người nó thật mạnh khiến cả hai thằng bật ngược trở lại nhưng nhanh chóng sau đó tôi lại lao lên tranh tiếp trái banh còn lăn chậm chậm giữa hai thằng. Lần này nó chủ động áp sát tôi sau đó tung ra một quả đấm nguội với ý định triệt tiêu tôi trong một lần. Tôi bình tĩnh lách người gạt chệch cú đấm của nó vào không trung đồng thời trả lại cho nó một chỉ pháp vào hông làm nó há hốc khụy xuống đất.

-Kịch...uỳnh!

Đột nhiên từ sau lưng, có ai đó đặt bàn tay vào người tôi rồi bắt ngờ từ bàn tay đó như có mộtkinh lực mạnh phát ra làm tôi thất kinh ngã oạch xuống đất.

-Hề hề, vẫn yếu như sên nhỉ?

-Rốt cuộc mày là thằng nào?

-Vết xẹo này, mày không nhớ sao?

Nó nghiêng chiếc đầu đỉnh của mình xuống để lộ một vết xẹo ngay gần thái dương.

Ngay lập tức,những hình ảnh từ 2 năm trước lần lượt tái hiện trong đầu thành một chuỗi các sự việc đã xảy ra từ hai năm trước, nó chiếu đi trong đầu tôi rõ như một cuốn phim chiếu bóng.

-Bây giờ thì trả lại cho tao tất cả đi!

Thằng đầu lĩnh dần mạnh gối xuống đất hòng hạ gục tôi trong một nốt nhạc.

Tôi vội vànglăn người né đòn chí mạng đó trong gang tấc rồi vùng tay vồ vào mặt nó một đắmtối trời. Lợi dụng thời cơ đó tôi bật dậy phá trái banh ra ngoài kết thúc khoảng thời gian địa ngục cho cả đội tôi.

-Đánh tốt đấy!

Thằng đầu lĩnh quệt môi cười đều với tôi.

Tôi chả thèm quan tâm đến nó vì giờ này thằng Sung chuột đang nằm sõng soài trên sân với vẻ mặt đau đớn chẳng thua kém gì Huy đô lúc nãy.

-Mày đá được không Sung?

-Chân tao đau quá, không đứng dậy được.

-Thôi thay người đi!

Rồi tôi diu thằng Sung về phía đám trong xóm giờ này đang nháo nhào lên.

-Tui bây ai đá được ra thay đi, bọn này chơi xấu quá!

Vừa lúc đó thằng Đình bự cũng lật lừ bước đến ngồi bệt xuống đất.

-Thằng nào thay tao đi, đá cứ như đánh nhau ý.

-Vậy là phải thay 2 thằng à, có ai thay không?

Tuy nhiên, mãi cho đến lúc sau chỉ có thằng Khánh xung phong đá tiền đạo còn vị trí hậu vệ mặc nhiên chẳng ai dám nhận lãnh. Thực ra tôi cũng chẳng trông chờ gì cái đám lóc lóc này, với thể hình thấp bé như bọn nó e là chỉ mới vào sân đá đã bị tông cho lên bờ xuống ruộng rồi, đừng nói chi là đá. Nhưng nếu như không có ai thay thế, đội tôi sẽ phải thua non hoặc chịu cảnh đá thiếu người, đến khi đó giữ sạch mảnh lưới còn khó chứ huống chi là ghi bàn.

Như để xác nhận lại một lần nữa tình hình lúc này, tôi hỏi lại:

-Giờ có thằng nào đá không?

Đúng như dự đoán, chẳng có thằng nào dám ra, nôm đũa nào đũa nấy sợ sệt ra mặt. Tôi chỉ biết lắc đầu cười trừ rồi quay đi, hướng về phía sân cỏ giờ

này chẳng khác nào cái địa ngục thực sự với những con quỷ lúc nào cũng chờ hãm hại bọn tôi.

-Tôi sẽ đá hậu vệ!

Vừa quay đi được một đoạn, một giọng nói bỗng vang lên, nhưng đó lại là một giọng nữ và chủ nhân của giọng nói đó chính là Lam Ngọc. Thoáng thất thần, tôi nghếch mặt:

-Ngọc...đá á?

-Sao, không được à?

-Không phải nhưng Ngọc có được không đấy?

-Không được cũng phải được, hết cách rồi đá mau đi!

Nghe Lam Ngọc thúc giục tôi cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài theo nàng tò te đi vào sân chẳng khác nào trâu xỏ mũi. Đó vẫn chưa là gì so với mức độ phản ứng của bọn Bình An cả. Mặt mày tôi nó cứ phải gọi là nghếch ra như tượng khi thấy một cô nàng duyên dáng đang đứng đỉnh bước vào sân.

-Tôi bây đang làm cái giống gì đấy?

-Thì đá banh.

-Con nhỏ đó lấy gì?

-Bọn tao thay người không được à?

Sau một lúc bỡ ngỡ vì nhan sắc của bé Ngọc nhà ta, bọn Bình An cũng cười nói với bọn tôi với bộ mặt gian xảo:

-À được, muốn thế thì tao chiều!

Năm phút đếm ngược bắt đầu bằng một đường chuyền từ biên vào của đội nó. Bóng đến chân một thằng tiền vệ và được nó dẫn lên trung lộ. Toàn phôn liền tức tốc lao đến kê chân khiến nó suýt té nhưng may thay nó vớ được cái áo của thằng Toàn làm cả hàng cúc áo rách toạt. Lúc này Toàn phôn xem ra không còn giữ bình tĩnh được nữa, nó cời phẳng cái áo sơ mi rồi tung một cú đá quét vào ngay khớp sau gối của đối phương khiến thằng đó ngã khụy té oạch xuống đất

Nhưng khả năng bọc lót cho nhau của bọn nó khá tốt. Vừa lấy được banh Toàn phôn đã bị một thằng hậu vệ khác chạy đến áp sát khiến nó phải chuyền về tuyến sau tổ chức lại đội hình. Và Lam Ngọc là người đón đường bóng đó. Dù có đôi chút lóng cọng nhưng banh vẫn được tiếp gọn trong chân nàng. Tuy nhiên, đó chỉ là 1 trong các nỗi lo của tôi. Khi có được bóng, nàng ngay lập tức bị thằng tiền đạo áp sát. Nó lao đến Lam Ngọc rất nhanh viễn tưởng nó sẽ tông nàng ngay lập tức vậy. Trong tình huống đó, Lam ngọc vẫn bình tĩnh rê bóng, lách người đồng thời kê giò gạt té thằng tiền đạo đó lăn cù mèo dưới đất.

Có thể nói bọn tôi bây giờ đều trở mặt trước những gì Lam Ngọc đã làm, quá dứt khoát, quá gọn gàng. Thậm chí ngay cả tôi còn chưa chắc làm được như thế, quả là phi phàm.

Rồi nàng dốc bóng tăng tốc chuyền lên cho tuyến giữa được trấn giữ bởi Toàn phôn. Nó nhanh chóng chuyền một chạm lên cho thằng Khánh vì mới nhận được bóng, nó đã bị dồn giò cho té nhào ngay tức khắc. Cũng tương tự như Toàn phôn, thằng Khánh nhận được bóng phải chuyền ngay vì bọn nó áp sát rất nhanh, lần nào áp sát cũng có chủ ý triệt hạ đối phương cho bằng được.

Và lần này người nhận được bóng là tôi, và người đang đứng trước mặt tôi lại là thằng đầu lĩnh:

-Đổi mặt đi, mày không thắng được tao đâu, nhìn xem đồng bọn của mày đã bị dồn ngã hết rồi!

-Tò lớn, không ngờ lại còn gặp mày ở đây!

-Xem ra vẫn còn nhớ tao đấy! Tao về đây là để lấy lại những gì đã mất!

-Xin lỗi nhưng không phải là hôm nay!!!!

Nói rồi tôi mới bóng ra giữa sân cho Lam Ngọc đang tăng tốc chạy lên. Nàng lao nhanh đến đón bóng, thuận đà tọng cho thằng hậu vệ trước mặt một đầm chớp nhoáng khiến nó ngã nhào, trợn trắng.

-Boong...!

Như kế hoạch đã bàn, nàng vùng chân sút ngay khi có banh từ tôi. Về như Lam Ngọc không biết sút, nàng đã sử dụng kỹ thuật mà bọn tôi gọi dân dã là sút móng để dứt điểm. Kỹ thuật đó chỉ đơn giản là sút banh bằng khớp ngón cái nhưng nó khiến trái banh bay là là, đi cong veo mà không xoáy tý nào cả.

Dù cho có uy lực thế, nhưng đường banh đó không phải là khó đoán bắt. Thằng thủ môn Bình An có vẻ đã đoán được hướng banh, nó chủ động gập người để bắt lấy trái bóng đó. Nhưng như thế đồng nghĩa với việc bọn tôi sẽ thua, thua mất trái banh, thua cả danh dự xóm Đại An này. Tôi không muốn

chút nào, tôi hoàn toàn không muốn...

- Vào!!!! Một đầu...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

-Này Ngọc, có sút được không?

-Sút à, chỉ biết sút móng thôi!

-Thế trước kia đá nhiều không?

-Trước thì có đá với các sư huynh đệ đồng môn, cũng được chút chút!

-Vậy được, nhiệm vụ của Ngọc chỉ cần càn lướt và sút mà thôi! Tất cả sẽ làm mỗi như!

-Hiểu rồi!

Chiến thuật chỉ được trao đổi qua vài lời ngắn ngủi nhưng đã thành công mỹ mãn trong lần thử đầu tiên này. Một cú sút không quá hiểm hóc nhưng đường bóng đi chìm và khó đoán đã làm thẳng thủ môn đội kia chụp hụt để bóng lọt qua hai chân đi vào lưới một cách ngọt lịm trực tiếp ấn định tỷ số. Vừa lúc đó thời gian của trận đấu cũng kết thúc, tỷ số chung cuộc là 1-1.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tôi bắt đầu đá banh đến giờ tỷ số của một trận đấu mới không phản ánh toàn bộ cục diện của trận. Nó quá khắc nghiệt, quá tàn bạo. Huy đô, Sung chuột, Đinh bự đều phải rời sân cỏ vì dính những chiêu trò bẩn thỉu của bọn Bình An B. Ngay cả tôi cũng suýt bị đốn hạ nếu không cảnh giác bọn chúng.

Nhưng giờ thì chúng tôi đã vượt qua tất cả thử thách rồi. Dù có thương đau, dù có đổ máu nhưng chúng tôi đã có được những gì mình cần, một bàn thắng, một thành quả quý hơn cả vàng.

-Sút tốt đó!

Tôi nhìn Ngọc cười xòa như giải tỏa biết bao áp lực trận đấu.

-Chỉ sút bừa thôi, nhưng mà sút kiểu này đau ngón cái quá!

-Bời thế chỉ có mấy đứa mới biết đá sút vậy thôi chứ!

-Ý Phong là Ngọc mới biết đá à?

-Đâu có, sút được như Ngọc cũng phải kỹ thuật lắm chứ giỡn, hề hề!!

-Luyện võ không lo, chỉ giỏi cái nịnh!

Dù có đôi chút chạnh lòng vì câu nói của Lam Ngọc nhưng tôi vẫn đứng đĩnh theo nàng đến chỗ của tụi Bình An B giờ đây đã tức tối ra mặt vì bị gờ hòa ngay phút chót.

Ngó thấy vẻ mặt găm gục của thằng đầu lĩnh, tôi cười xuề:

-Sao, giờ tính thế nào?

-Đương nhiên là đá pen rồi!

-Làm gì tức tối thế không phục à?

-Đừng có vội vênh váo với tao, mọi chuyện vẫn chưa xong đâu, chờ đá pen đi hần tính!

Nó cười nhếch mép rồi linh kinh đi về phía đội mình.

Giờ là lúc định đoạt tất cả, đá luân lưu. Về lĩnh vực này đội tôi vẫn còn non kinh nghiệm lắm vì chưa đá lần nào cả, nhưng tôi tin chắc với trình độ không phải là thấp của Toàn phần, Khanh khờ đội tôi sẽ vượt qua thử thách này một cách dễ dàng thôi. Còn về đội nó, theo như trong suốt quá trình đá bóng, tôi có thể rút ra nhận xét rằng đội nó có khả năng sút rất tốt từ hậu vệ cho đến tiền đạo, hứa hẹn sẽ làm cho Khanh khờ phải hoạt động rất vất vả để bắt bóng.

Trong loạt sút luân lưu này, đội nó đã giành quyền đá trước. Lượt bóng đầu tiên do thằng tiền đạo bên nó thực hiện. Nó lù lù tiến tới đặt trái banh vào chỗ đã được làm dấu sẵn rồi lui về sau bắt đà. Khanh khờ cũng thực hiện vài động tác quơ tay múa chân để làm phân tâm thằng đó.

-Bốp...vào!!! 1 nhó!!!

Thằng tiền đạo thực hiện một cú dứt điểm uy lực vào góc cao khiến cho Khanh khờ phải bó tay dù bắt đúng hướng.

Giờ thì đến phiên đội tôi thực hiện lượt đá bóng. Người thực hiện lượt bóng này là thằng Khánh, khả năng dứt điểm của nó cũng khá tốt, đủ để một tiền đạo có thể ghi bàn. Nhưng đá pen thì khác rất khác, có thể nói là 5 ăn 5 thua, cơ hội chỉ có một mà thôi.

Và rồi nó bắt đà lao đến quả bóng:

-Bốp...vào!!! 1 đều!

Nó thực hiện một đường cửa lòng về góc phải đánh khung thành đánh lừa được thằng thủ môn đối phương qua đó quân bình tỉ số cho cả đội.

Thực sự thì nói về việc hậu vệ đá pen tôi không có cái nhìn lạc quan cho lắm, ngoài thằng Bình với Tú ra từ đó đến giờ tôi ít khi thấy hậu vệ có khả năng ghi bàn và thằng Mậu cũng không là ngoại lệ. Tuy có khả năng cản phá khủng khiếp nhưng đôi lại kĩ thuật của nó khá hạn chế, nói cách khác là chẳng có tí kinh nghiệm sút phạt nào.

Sau lượt sút thành công của bọn Bình An B, đến lượt sút của thằng Mậu. Nó đặt trái bóng xuống rồi lom khom lui về bắt đà.

-Bốp...không vào!

Trái bóng do sút vụng nên đi xoáy chéo góc trái rồi chệch cột dọc đi thẳng ra ngoài mặc dù đã hoàn toàn đánh lừa được thủ môn đối phương.

-Mày sút cái gì vậy Mậu?

-Tao đã nói là hông có sút được rồi!

-Ủầy thôi thôi, đá tiếp đi còn cơ hội mà!

Phải mãi nắn nỉ, can ngăn tôi mới làm hòa được cả đám giờ đang có xu hướng bốc đồng gây gỗ. Nhưng suy cho cùng người chịu áp lực nhất không phải là tôi mà là Khanh khờ đang thấp thòm đứng trước khung thành đẳng kia. Hơn ai hết nó là niềm hi vọng cho cả đội ngay vào lúc này. Xét về kĩ thuật, khả năng bắt bóng của nó cũng khá là tốt nhất là về khoảng phản xạ và sức bền. Nhưng chụp pen lại là một chuyện khác. Nó đòi hỏi sự tập trung rất cao độ và khả năng phán đoán tình huống thật tuyệt vời.

Và rồi:

-Bốp...bốp!

Có hai tiếng động vang lên, một là từ cú sút của thằng tiền vệ, hai là tiếng trái banh đập vào mặt của Khanh khờ nghe vang vọng. Phải, thằng tiền vệ nó đá mà lạnh khi sút ngay giữa khung thành nhưng Khanh khờ vẫn xuất sắc bắt đúng hướng. Tuy nhiên do trái banh đi quá căng, nó đã vượt khỏi tay Khanh khờ đi thẳng vào mặt nó với lực khủng khiếp.

-Khanh, có sao không mày?

Tôi vội chạy đến đỡ thằng Khanh giờ này đang nằm ôm mặt sau khi cản phá thành công quả bóng.

-Nước...lấy tao nước...

-Nhanh lên tụi bây, ai có nước đá cho thằng Khanh một tý này!

-Đây đây, em có chai nước suối lạnh còn dư này!

Nhận được chai nước từ bé Phuong, tôi vội sóc Khanh khờ dậy lấy nước suối vục vào mặt nó để cho qua cơn sốc banh khi nãy. Sau một lúc sơ cứu, nó mới bắt đầu mở mắt gượng dậy:

-Tao khỏe rồi, lát để tao chụp tiếp đi!

-Khỏe thiệt không, tao thấy mày mặt ra mặt rồi đó!

-Mày khinh thường tao quá, tao còn trâu lắm, cứ yên tâm!

Thấy nó thế tôi cũng chẳng hỏi nhiều nữa với một người đang quyết tâm thì có nói thế nào nó cũng chẳng lọt lỗ tai nhất là trong tình huống như thế này.

Sau đó, thằng Toàn là người kết thúc lượt sút thứ 3 này. Dĩ nhiên với kỹ thuật điều luyện của mình, nó chẳng thể nào phạm sai lầm được. Chỉ cần một cú xả góc trái bằng lòng bàn chân, nó đã dễ dàng hạ gục thằng thủ môn khi hoàn toàn đánh lừa được nó.

Loạt sút pen cũng dần đi về những lượt cuối cùng sau pha sút thành công của tiền vệ đội Bình An và một chút may mắn sau cú sút móng uy lực nữa của Lam Ngọc vào góc trái. Bây giờ loạt sút pen chỉ còn lại một lượt cuối cùng cho cả hai đội. Đến lúc này chỉ còn tôi và thằng đầu lĩnh là chưa đá. Theo thứ tự, bên đội nó sẽ đá trước và đương nhiên sẽ do thằng đầu lĩnh thực hiện.

Nó lỉnh lỉnh tiến tới đối mặt với thằng Khanh. Nhưng khâu cố định banh của nó gặp đôi chút trục trặc khi mỗi lần nó định đặt banh lên mô đất thì nó lại lăn xuống, cứ thế 2-3 lần cho đến khi nó tức tối dẫm bẹp cái mô đất rồi cố định quá banh trên đất phẳng. Xong xuôi, nó lùi về sau rồi phóng tới trước thật nhanh để sút bóng. Trái bóng lao đi như đại bác tựa như trái lúc đầu nó đã sút vào khung thành thành Khanh. Nhưng lần này Khanh khờ đã chơi tập trung hơn, nó ngay lập tức bay người đón lấy đường bóng đó.

-Chát...

Quả bóng đi thành một đường thẳng đánh chát vào ngực thằng Khanh một cú khủng khiếp khiến nó gần như đổ quỵ tại chỗ ngay sau khi cản phá được đường bóng đó.

-Sao rồi mày, có ai còn nước lạnh không?

Lại một lần nữa tôi hớn hải chạy tới.

-Khỏi, tao khỏe mà! Tao đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, bây giờ là đến lượt của mày đấy, làm cho tốt vào! Chỉ 1 bàn thôi!

Khanh khờ gượng dậy vỗ mạnh vào vai tôi trước khi được cả đám dìu ra sân với bộ dạng chẳng khác nào vừa đánh trận về.

Giờ là đến lượt sút pen của tôi. Thú thật từ đó đến giờ tôi ít khi sút pen lắm, ngay cả khi có cơ hội tôi đều nhường cho những thằng khác trong đội chứ chưa bao giờ tự tin sút. Bây giờ khi đứng trước khung thành đối phương, tôi cảm thấy rung hơn bao giờ hết, dù cho có khả năng sút xa nhưng áp lực kì này đối với tôi thực sự quá nặng, nó làm đôi chân của tôi cứ nặng như chì. Nhưng hơn ai hết đó là thằng Tò lớn, nó vẫn nhìn tôi với ánh mắt thù hận không đổi từ lúc mới gặp cho đến giờ. Lâu lắm rồi tôi mới gặp lại nó, bây giờ nó đã khác xa so với lúc xưa. Nhìn vào đôi mắt đầy lửa nộ của nó những hình ảnh khi xưa chợt hiện về, về cái thời mà chưa có xích mích giữa các xóm với nhau...

-Tò lại đây coi nguyên bày cá con dưới hồ nè!

-Toàn cá coi chán phèo, mày coi mình mày đi!

-Mày lúc nào cũng vậy, vui lên tý nào!

-Vui éo gì!

Nó bức cọng bông lau ngâm mồm rồi nhắm thiêu thiêu mắt như đang ngủ. Ấy thế tôi len lén vục một bùm nước vào mặt làm nó giật mình ngồi bật dậy quát tháo:

-Mày làm cái gì thế, điên à?

-Cho mày tỉnh, lúc nào cũng ngủ như heo!

-Cái thằng này, dám chơi bô à?

Nó vội bật dậy lao đến tôi xuất ra một đấm với độ lực khá lớn. Tôi bình tĩnh dịch người thối lui lấy cổ tay của nó kéo về đồng thời kê chỏ toang gạt vào mặt nó, nhưng không may nó đã nhanh nhẹn hơn khi dùng chân chấn vào hông tôi triệt đi đòn chỏ trong gang tấc. Rồi nó đánh ngược đòn chỏ lên trên, tung liên hai chỉ vào hông khiến tôi trúng đòn ngã quỵ.

-Hé hé, mày vẫn chưa đủ trình thắng được anh mày đâu, chừa nha cưng!

-Chờ đấy, đến một lúc nào đó tao sẽ vượt mặt mày thôi!

-Chắc lúc đó tao già rồi, hé hé!

-Hừm không tin thì đợi đi!

Nhưng bỗng nhiên nó ngồi xuống cạnh tôi thở dài:

-Mày thấy học thế này hoài không chán à?

-Chán gì cơ?

-Uầy, ba mày dạy võ mà không cho đánh nhau với người ta sao mà khá được

-Chưa tập xong với một nhân mà đối đánh nhau à mày?

-Bởi thế tao mới nói, tập mãi với một nhân sao mà khá!

-Thì cứ tập đi rồi sẽ có thành quả thôi!

-Mệt! À mà Phong này, ba mày có giữ cuốn sách ghi chép võ học của Trần gia phải không?

-Ồ có, mà ba tao nói quyền đó tại mình chưa được đụng đến đâu!

-Uầy, mà mày biết quyền đó để đâu không?

-Suyt, nói nhỏ thôi nhé, để trong phòng nội tao đấy, trong tủ đồ cho nên chẳng ai biết đâu.

Lúc đó vì tin tưởng nên tôi mới nói cho nó nơi giấu quyền sách nhưng nào ngờ đầu đã tâm của nó quá lớn, lớn đến mức qua mặt cả nội tôi, qua mặt cả ba tôi và thậm chí cả tôi.

Đó là vào một buổi sáng cuối hè khi tôi chuẩn bị trở về Sài Gòn và thằng Tò cũng sửa soạn về Giồng Trôm để học, nội tôi bỗng reo lên hốt hoảng khi bà đang dọn dẹp trong phòng:

-Phong, con có lấy cuốn sách võ của ba không?

-Dạ hông, sao thế nội?

-Cuốn sách đâu mất tiêu rồi, vào đây kiểm phụ nội với!

Vừa nghe, tôi đã hốt hoảng chạy vào phòng lục tung chỗ để sách lên nhưng mặc nhiên chẳng có gì ngoài chiếc tủ trống không. Lúc đó tôi thực sự hoảng loạn lắm chẳng biết làm gì ngoài nuốt khan ừng ực, bởi lẽ người biết chỗ để sách chỉ có ba tôi, nội tôi và tôi. Nay cuốn sách mất rồi nếu không phải là nội tôi thì ba tôi chỉ tính sổ tôi mà thôi.

-Bây giờ phải giấu ba con trước đã rồi mình đi tìm sách sau!

Tôi khẽ nói với nội nhưng quả thật là lưới trời lồng lộng chẳng bao giờ thoát được. Chỉ kịp nói hết câu đó, ba tôi đã từ ngoài bước vào với giọng trầm trầm pha một chút giận dữ:

-Mày nói cái gì nói lại cho tao nghe Phong!

-Dạ, con đâu nói gì đâu ba, con đang trò chuyện với nội mà!

-Mày tưởng ba mày lằng tai à?

-Dạ, hông nhưng...

-Nói cho tao biết nhanh, xảy ra chuyện gì mà hai bà cháu úp úp mở mở vậy?

Biết chẳng thể nào qua mặt được ba, tôi đành nói hết sự thật cho ông biết. Vừa nghe xong ông đã tức tối quát tôi một tăng và không có sự can thiệp của nội tôi, e là tôi đã bị ông tặng cho một trận nên thân rồi.

-Hừ, cháu hư tại bà! Sao mẹ cứ bình nó thế!

-Lỗi có phải do nó đâu, cuốn sách để trong phòng mẹ. Sách mất mẹ phải là người chịu trách nhiệm chứ?

-Con thừa biết nó lại đi thọc mạch nơi giấu sách cho người ta biết nên mới ra có sự thế này đây!

Nghe những lời nói của ba, tôi âm ức lắm nhưng chẳng thể nói lại được. Tuy nhiên khi nghĩ kỹ lại một chút, một cái tên bỗng lóe lên trong đầu tôi, Tò lớn...

-Ba, cho con toàn quyền giải quyết việc này được không, con biết thủ phạm là ai rồi.

-Mày biết à? Được, thế thì tao cho mày một cơ hội lấy cuốn sách đó về đây, không được thì đừng trách!

-Dạ, con biết rồi! Con sẽ không để cho nó yên đâu!

-Ê Phong, đá kìa mày! Làm gì mà đứng như trời trồng vậy?

Tiếng thăng Khanh bỗng nhiên vang lên làm tôi giật mình trở về hiện tại với lượt sút luân lưu của mình.

Bây giờ chỉ có 3 lựa chọn. Một là sút về góc trái, hai là góc phải còn 3 là sút bừa một cú thật mạnh cho banh nó đi đâu kệ nó. Ngó thấy thằng thủ môn cứ hằm hằm nhìn tôi mà phát toét, cứ như muốn ăn thịt tôi đến nơi vậy. Nhưng giờ đã hết đường lựa chọn rồi, sút cũng chết mà không sút cũng chết chỉ bằng liều thử một phen có có thua cũng chẳng hối hận.

Nghĩ rồi tôi lui về bắt đà rồi chạy thật nhanh đến trước vùng chân định bụng sẽ tung một cú sút trái phá về góc phải trên. Nào ngờ khi chân phải vừa chạm bóng, chân trái tôi đột nhiên trượt trụ do dính nước khiến cả người tôi đổ sập xuống đất. Lúc đó tôi cứ nghĩ mình thua tới nơi rồi, bao nhiêu kỉ công, bao nhiêu toan tính cho cú sút đều đổ sông đổ bể chỉ vì cú trượt chân vô duyên nhất lịch trong sự bóng đá, ấy thế mà:

- Vào... 3-4!!!

Thật sự thì sau khi sút xong tôi chỉ biết ngây người ra mà dõi theo trái bóng. Nó xoáy trên không trung rồi chuối xuống một đường cong như cầu vòng làm cho thằng thủ môn chỉ biết vớ tay trong vô vọng trước khi cả người và bóng đều bay qua khung thành trực tiếp ghi bàn thắng ấn định tỷ số của loạt đá luân lưu may rủi...

- A ha ha con tó, làm bố giật cả mình!

Toàn phôn chạy đến cổ đầu tôi như một đứ con nít.

- Buông bố ra, không biết đau à mày?

- Hế hế, không phải mình tao thôi đâu, nhìn sau lưng đi em!

Khi tôi vừa quay lưng theo lời thằng Toàn, cả đám thằng Khánh đã lao đến ôm chầm, đề tôi xuống đất bẹp dí ăn mừng. Phải giây dũa dũa lắm tôi mới thoát khỏi tình cảnh ngũ hành sơn trần thạch hải.

- Tốt lắm kuu, không là bố thiên mày rồi đấy!

Ngoài những thằng lóc chóc, cũng còn những thằng nghiêm trang đến ăn mừng với tôi như Khanh khờ va cả Huy đô chỉ với một cái đập vai giản dị. Ngay cả Lam Ngọc cũng thế:

- Phong làm tốt lắm!

- Hi, có gì đâu mà, Ngọc mới đá tốt đó!

- Thôi không cần phải nịnh, có người xứng đáng để Phong nịnh hơn đấy!

Nói rồi Lam Ngọc linh đình đi về chỗ khán giả ngồi để lại sau lưng nàng là một hình dáng rất đỗi quen thuộc:

- Hi, Phong đá tốt lắm!

- À hi, cảm ơn Lan!

- Gì mà cảm ơn, người ta khen thiệt mà! Có khát hông nước lạnh luôn nè!

Nàng cười tươi đưa cho tôi chai nước suối đã được ướp lạnh còn tê tay.

- Khà, quá đã!!

- Um... trận này đá gì mà bạo lực quá, Lan ở ngoài ngồi không yên được!

- Hi không sao mà, giờ thì qua hết rồi, thôi tụi mình ra ngoài ăn mừng cùng tụi nó đi!

Tôi dắt tay nàng đi đến chỗ cả đám đang ăn mừng giữa sân tự nhiên hơn bao giờ hết. Vẫn là bàn tay nhỏ nhắn đang chìm sâu vào lòng bàn tay của tôi thật ấm áp, thật xuyên xao. Nhưng lúc đó tôi quá vui mừng, vui đến nỗi khi bàn tay đó xiết chặt lấy bàn tay của tôi, tôi còn chẳng nhận ra được. Cả sân cỏ lúc này cứ nhộn nhịp chí chóc y như ngày tết vậy. Nhưng bên cạnh đó cũng có những cái bóng vật vờ như xác sống của tụi Bình An đang rệu rã vì thua trận.

Nhặt trái bóng giờ đã bị trầy xước toét, tôi trịnh trọng đi về phía thằng đầu lĩnh:

- Tụi tao đã thắng, giờ lấy lại trái banh nhé!

- Hừ, tụi bây hôm nay may mắn đấy, nhưng đợi đi, tao sẽ lấy lại hết tất cả Phong ạ!

- Tao chờ mày đấy tồ lớn ạ!

Tôi nhếch mép cười khẩy rồi quăng trái bóng lên một đoạn co giò sút thẳng về phía đám loi chơi làm bọn nó nhảy dựng lên rượt tôi khắp cả sân cỏ

Bây giờ bọn tôi đã thắng bọn Bình An, thắng những chiêu trò bẩn thỉu của nó và thắng cả chính mình nữa. Chưa bao giờ tôi thấy tự hào đến vậy sau khi đánh bại bọn Bình An bằng cả 100 phần công lực. Nhưng tôi cũng phải cảnh giác rằng đây chỉ là một chiến thắng nhỏ trước mắt cũng như hàng tá những trận đánh lớn nhỏ trong tam quốc. Chắc chắn bọn nó sẽ tìm cách trả thù để đòi lại danh dự cho trận đấu hôm nay, ít nhất là như thế.

Còn về thắng đầu lĩnh Bình An, cái người tôi gọi là Tò lớn. Xung quanh nó còn quá nhiều bí ẩn mà tôi còn chưa biết được. Nó đã đi đâu trong 2 năm nay, vì sao võ công của nó lại tiến bộ đến vậy vẫn còn là một ẩn số cần lời giải đáp đối với tôi. .

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Kể từ sau trận banh siêu kinh điển vừa qua, bọn Bình An vẫn chưa có động tĩnh gì, trời vẫn yên biển vẫn lặng như vốn có trước đây. Nhưng tôi vẫn sợ lắm cái gọi là trước con bão lớn bầu trời vẫn trong xanh. Vì bọn tôi chẳng biết được bọn nó đang ở đâu, làm gì, khi nào thì bắt đầu. Thứ duy nhất mà tôi biết được chỉ là một chút danh tính của thắng đầu lĩnh Tò lớn. Bởi thế cả đám bọn tôi giờ đang trong trạng thái cảnh giác tột độ tất cả những gì xung quanh kể cả những tiếng lá rơi, những tiếng sột xoạt trong bụi và chắc chắn một điều là không ai được đi ra ngoài một mình cả.

Có thể nói không khí bây giờ rất nóng, nóng hơn bao giờ hết, Kể cả những người không liên quan như nhỏ Nhung còn phải cảnh giác theo chúng tôi. Bởi phàm là người có qua lại với bọn tôi đều trong tầm ngắm của bọn nó, cho nên chẳng khi nào nhỏ Nhung dám ra ngoài một mình trừ khi có tôi đi cùng hoặc đi ké với ai đó. Hôm nay cũng vậy, từ sáng sớm tôi đã nghe tiếng oang oang của nhỏ Nhung từ phía bên kia rẫy ca cao, nó làm Ngọc Lan hơi khó chịu:

-Ngày nào cũng phải thế hả Phong?

-Ừ, biết làm gì hơn, nhỏ Nhung cũng là bạn của tụi mình mà, nếu không đi cùng thì mệt lắm!

-Ừm...đành vậy, nhưng Phong phải cẩn thận đó!

-Biết rồi hề hề, chéri của Lan đâu có yếu ớt vậy!

-Xì, chỉ giỏi cái nói xạo

Tạm biệt Ngọc Lan, tôi lại băng tắt qua rẫy ca cao nằm giữa nhà tôi và nhà nhỏ Nhung. Đi đường này tuy có lợi thật nhưng tôi lúc nào cũng phải sẵn sàng co giò chạy thật nhanh vì ở đây không chỉ có tôi mà còn có cả mấy con chó canh to đùng lúc nào cũng chờ người lạ vào để rượt cho chạy tóe khói cả. Nhưng tôi phải công nhận rằng nhờ mấy con chó này mà tôi đã luyện thành tuyệt kĩ chạy một 100m siêu tốc và chỉ chịu thua mỗi mình thắng Toàn phồn mà thôi.

Thường thì mọi lần nhỏ Nhung chỉ nhờ tôi dẫn lên chợ vì tuyến đường này rất gần khu của bọn Bình An nên khá là nguy hiểm, còn những tuyến đường khác đều nằm sâu trong địa phận Đại An nên cũng không sợ lắm nếu tuyến đường đó không hẹp và vắng người qua lại. Nhưng hôm nay nhỏ Nhung không nhờ tôi đi chợ cùng nữa mà thay vào đó, nhỏ đã úp lên một bịch cao hơn:

-Nè, tui nhờ ông 1-2 ngày được hông?

-Chỉ thế, lại dẫn đi chợ chứ gì, ngày nào mà chả mượn!

-Không, tui nhờ ông đi lên Giồng Trôm thăm con bé Linh dùm tui!

-Sặc...! Tui có nghe lắm không đó!

-Lâm cái gì, đáng lẽ ra hôm nay tui phải lên thăm nó nè, nhưng lát nữa phải xuống chợ Cái Gà với ba mẹ tui cho tới tối luôn rồi! Tui lo cho nó lắm, ông lên thăm nó 1-2 ngày rồi về báo cho tui đi!

-Ờ, tự nhiên cái lên thăm nó vậy không báo cho ai hết à?

-Nếu ông đi thì tui gọi lên cho thím năm báo trước, giờ sao, chịu không?

-Ờ thì...

Mọi người biết đấy, tính tui dễ mềm lòng mà, cho nên...

-Sao, Phong lên thăm bé Linh ở Giồng Trôm à?

-Gi thế mày, tự nhiên đi lên đó rồi bỏ tui tao ở đây hả?

Vừa nghe tôi chuẩn bị đi, cả đám liền nháo nhào lên trách móc.

-Thì tao đi có 1-2 ngày thôi, chịu khó ở đây chút có sao đâu mà!

-1,2 ngày mà có chút, chắc tui tao chết buồn ở đây quá!

-Ừì, bình thường có tao ở đây tui bây có thêm đề ý đến tao đâu!

-Hay là cho tui tao đi cùng đi!

-Thời đi mấy ba, có phải đi chơi đâu mà kéo đi cho cổ sát!

-Ờo, đi gì đi, nhớ mua quà cho tui tao!

-Ồ phải đó, mày không mua thì đừng trách sao bố thiện!

Nghe những lời dọa nạt của bọn thằng Toàn, tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài gật đầu rùm rụp cho qua chuyện mà cả người toát mồ hôi hột ướt mem.

Theo như tôi nhớ, nhà của thím năm Hưng ở dưới Giồng Trôm cách chỗ nội tôi tầm gần 45 cây số. Trước đây tôi cũng có ghé vài lần theo chị em nhỏ Nhung lên đây chơi nhưng bây giờ do bận quá với lại phải dẫn cả đám thằng Toàn về nên tôi chẳng có thời gian lên thăm nữa. Thím năm là thím của chị em nhỏ Nhung, cũng rất thân thiết với nội tôi nên tôi gọi là thím luôn.

Tính đến giờ thì chắc khoảng 3-4 năm rồi tôi chưa lên Giồng Trôm, không biết thím có còn nhận ra tôi hay không mới hà. Còn con bé Linh nữa, thú thật là tôi cũng tò mò lắm, không biết giờ nó ra sao rồi. Nếu tính theo những gì nhỏ Nhung nói thì nó đã lên đây được 2 tháng chắc cũng biết nhiều điều hơn là ở nhà chạy vòng quanh xóm vui đùa. Nhưng trong thời gian vừa qua không có con bé chạy lon ton trong nhà tôi cũng thấy buồn buồn, cứ như mất đi chút sinh khí ngày hè vậy.

-Sáng mai Phong đi à?

Đang soạn đồ cho ngày mai, Ngọc Lan bỗng tựa lưng trước cửa Phong áp ứng.

-Ừ, sáng mai đi sớm! Nhưng 1-2 ngày Phong sẽ về thôi, Lan đừng lo!

-Xi, ai mà lo chứ! Mà nè, ngày mai tới nơi phải nhắn cho Lan biết đó nhen!

-Biết rồi, hi hi! Điện thoại nè...oái...!

Khi tôi vừa móc điện thoại ra, nó như vượt đi khỏi lòng bàn tay tôi rớt xuống đất văng tan tành nào là nắp nào là pin nào là màn hình khắp nơi.

Tôi vội vàng nhặt lên rồi ráp lại nhưng mặc nhiên có đèn nút nguồn cỡ nào nó cũng không sáng. Thấy thế Ngọc Lan nhìn tôi lo lắng:

-Sao thế Phong?

-Ừầy thiệt tình, cái điện thoại này bình thường rớt cả trăm lần không sao, này chỉ rớt nhẹ có cái đã giờ chứng!

-Hay đi sửa đi, không có nó sao ngày mai liên lạc được!

-Giờ tối rồi không ai sửa đâu. Nhưng Lan yên tâm đi, Phong sẽ về nhanh mà!

-Um...ngày mai có gì nhớ mượn điện thoại điện về đây đó, có nhớ số của Lan không?

-Nhớ mà, làm sao mà không được! Lan đừng lo

-Vậy thôi Phong nghỉ sớm đi, mai còn lấy sức đi xe nữa!

Tuy nhiên khi Ngọc Lan quay đi, lại có một cảm giác rất lạ cồn cào trong lòng tôi. Nó cứ khiến tôi phải làm một thứ gì đó để nếu kéo cô gái đang đứng trước mặt tôi lại. Nhưng ngặt một nỗi cổ họng tôi cứ khô khốc đi khiến tôi chẳng nói được lời nào cả, chỉ biết ậm ừ nhìn Ngọc Lan từ từ rời khỏi phòng mà chẳng biết làm hơn gì ngoài ứ ứ không ra hơi.

-Nè!!!

Cuối cùng tôi cũng dùng cách tối hậu nhất là chạy đến nắm lấy tay nàng. Dù có đôi chút sỗ sàng nhưng cũng đủ để Ngọc Lan quay lại nhìn tôi trân trân mà hai má cứ đỏ au.

-Gi vậy Phong, đừng nắm chặt, Lan đau...

-À, xin lỗi! Um...giờ cũng còn sớm...Phong muốn...

-Muốn cái gì...nội đang kể chuyện ngoài trước đó, nói khê thôi!

-À thì muốn...

-Cái gì nói đi, Phong này!!

Sắc mặt Ngọc Lan bỗng dưng đỏ lên khác thường, nó làm tôi cảm thấy hơi tức cười nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn lại mà nặng ra từng chữ:

-À thì Phong muốn tối nay...

-Tối nay sao...

-Tối nay ra ngoài vườn...

-Hả, làm gì...

Giọng nàng càng khê hơn.

-Thì...ra ngoài vườn đi dạo với Phong...nhé

-O, chỉ thế thôi à?

-Ừ, chỉ thế?

-Cốp...ngốc

Nàng phồng má cốc cho tôi một cú nhá lửa làm tôi đau đến tóe nửa mắt.

-Au ui, gì mà cốc đầu ghê dzậy?

-Xi, có chuyện đơn giản vậy mà cứ áp úng!

-Thì áp úng...!

-Giờ có đi hông, hay đứng đây?

-À ừ, đi đi...!

Như tôi đã nói trước đây, buổi tối ở miền quê thường rất yên tĩnh nếu như không có những tiếng chó sủa đàn khi có người lạ đi trên đường. Phải rất nhẹ nhàng lắm, tụi tôi mới giữ cho những đôi chân của mình không dẫm phải những cành cây khô, nếu không thế nào cũng âm ỉ tiếng chó mà thôi. Ở đây là thế, nhà nào cũng nuôi từ một đến hai con chó, nhiều thì 4,5 con, đôi khi còn có cả mèo nữa, cứ đến chiều tối là sủa nhận cả lên, nhưng cũng nhờ thế mà tạo ra nét riêng cho đồng quê đấy chứ.

Trèo lên một cây me gần nhà nội, tôi và nàng cùng ngồi trên một cành cây to mọc nhỏ gần con đường vào nhà để thưởng thức bản nhạc đồng quê du dương được hòa tấu từ những chú dế, cựa cóc, anh ech. Tất cả như hòa quyện vào nhau một cách thật tự nhiên, thật tinh tế, nó khiến Ngọc Lan cứ nghiêng mái đầu mà dùng đưa đôi chân thon nhỏ của mình theo điệu nhạc.

-Lan thấy thế nào, hay không?

-Hi, hay thật đó, sao Phong biết chỗ này vậy?

-Lúc nhỏ Phong có tật hay trèo mà, ở đây có cây cao nào mà Phong hông trèo chứ!

-Hi, phá phách thiệt đó!

-Ày, Lan chờ một tý nhé!

-Ừa, Phong trèo đi đâu vậy?

-Cứ đợi đây đi!

Để Ngọc Lan ở cành dưới, tôi phóng tốt lên mấy cành cao ở trên bứt một bụm me đầy túi quần rồi nhanh chóng nhảy xuống cành cây của Ngọc Lan đang ngồi làm nàng hết hồn suýt té.

-Gi vậy Phong?

-Quả me nè, ăn đã lắm đó, thử đi!

-Ăn sao?

-Thì Lan lột vỏ rồi cắn một miếng, đảm bảo ngon số một!

Và để minh họa cho việc đó, tôi lột một ít vỏ đầu quả me rồi cắn nhai ngon lành trước mặt Ngọc Lan làm nàng cũng cảm thấy thích thú. Theo đó, nàng cũng lột một ít vỏ đầu quả me rồi xoay ngấm nó thật tường tận như lần ăn chùm ruột lần trước. Chừng một lúc, sau khi trải qua vòng kiểm tra mắt của Ngọc Lan thì trái me mới được nàng cắn nhẹ một miếng, và thế là...

-Ừ...Ừ...Chu...chua...!

Nàng nhăn mặt nói với giọng rung rung khi đôi mắt đã nhắm nghiền vì độ chua của trái me.

-Gi vậy Lan, hông ăn chua được sao?

-Hông, Lan hông thích ăn chua, ghét Phong...!

-Hic, thôi thôi, Phong còn quả khác nè!

Tôi lại đưa cho nàng một quả me, nhưng lần này là me dốt ngọt hơn rất nhiều. Tuy nhiên, rút kinh nghiệm từ lần trước, nàng lại cầm trái me mà nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm như tra khảo làm tôi thì đều muốn nuốt luôn cả hột me đang ngậm trong họng.

-Nhìn gì ghê dzậy, ăn...ăn đi me ngọt mà!

-Thật không?

-Th...thật!

Lường lự một chút nàng cũng lột trái me ra mà cắn thử một phát. Về như nỗi sợ độ chua của nàng vẫn còn âm hưởng nên khi cắn trái me cứ nhắm tịt mắt mà nhăn mặt nhìn phát cười tợn. Nhưng me dốt thì vẫn là me dốt, nó bản chất là rất ngọt nên khi Ngọc Lan ăn thử một miếng nàng liền réo lên thích thú:

-Oa...ngọt ghê, me gì vậy Phong?

-Thì vẫn là cây me này thôi, nhưng đây là me dốt!

-Me dốt hả?

-Ừ, me này trên cây ít lắm, Lan cứ ăn đi, hề hề!

Quả thật là khi Ngọc Lan cười, nàng như tỏa sáng lên trong đêm, tôi thậm chí còn nhìn rõ cả đôi mắt xanh biếc đang hay háy của nàng nữa, nó thật đẹp, thật lung linh như hai viên đá quý. Nhưng đặc biệt hơn hết là hương thơm tỏa ra từ người nàng, nó quyến rũ lắm, không giống bất kì loại hoa nào mà tôi biết. Bình thường đi cạnh nàng nó đã tỏa ra thật dịu nhẹ nhưng trong đêm nay nó lại tỏa ra mê hoặc hơn bao giờ hết, lúc nào cũng khiến chiếc mũi tôi cố gắng thu gom hết tất cả hương thơm đó.

-Nè, từ tốn thôi chứ?

Tôi giật mình bởi giọng nói trong trẻo của Ngọc Lan vang lên, nàng vẫn ngậm trái me lúc này mà đứng đưa đôi chân nhìn tôi với đôi mắt tinh nghịch.

-Hờ...hà, t...từ tốn gì?

-Còn hỏi, làm như lần đầu thấy mùi nước hoa ý!

-Th...thì...thơm mà, hề hề!

-Xi, đồ nịnh nọt! Nè ăn đi!

Nàng bẻ đôi trái me dốt đưa tôi một nửa.

-Sao Lan hông ăn đi!

-Chẳng lẽ Lan lại ăn một mình, ngót xít!

-Ừ hi, ngốc thật...

Càng về khuya sương xuống càng nhiều, tiết trời trở nên lạnh hơn và có đôi chút gió nhẹ. Nó làm những tán cây khua vào nhau tạo thành một thứ âm

thanh nghe huyền ảo trong màn đêm tĩnh mịch, rộn rã. Tôi khẽ khàng kéo chiếc cổ áo của mình lên cao để tránh những cơn gió quái ác lúc nào cũng muốn chui rút vào người tôi để mặc sức quây phá vui đùa làm tôi lạnh run, cảm cập.

Ngọc Lan giờ này vẫn tươi tỉnh ngồi tuốt lá me cười đùa. Về như cái lạnh đối với nàng chỉ là việc thường ngày vậy. Nhìn ngắm những vòm cây ở tít trên cao, tôi thích thú khều vai Ngọc Lan:

-Nè, Lan có tin ma quỷ hông?

-Ma à? Hi, Lan không tin mấy, Phong biết Lan đạo thiên chúa mà, chỉ có quỷ Satan là ác thôi, còn ma thì Lan ít nghe!

-À thì mà là những linh hồn không được siêu thoát còn ở chốn dương gian này đó, có một số con thành tinh thì gọi là quỷ!

-Hiểu chút rùi đó, kể cho Lan nghe thêm y!

Quả thật tôi rất ngạc nhiên về Ngọc Lan. Nàng chẳng những không sợ ma mà còn đòi tôi kể thêm. Có lẽ nàng chưa biết gì về ma, có lẽ nàng không tin ma hoặc cũng có lẽ nàng không sợ ma thật. Nó làm tôi nhớ đến cái đêm ở trường cấp 2 của thằng Khánh, nàng đã tự mình đi làm rõ những hiện tượng ma quái trong khi tôi còn đang bất tỉnh nhân sự ở xó nào đó. Tuy biết là những chuyện sau đây có thể không làm nàng sợ nhưng tôi vẫn kể để nàng gọi là học-hỏi-thêm.

-Lan biết cái miếu nhỏ ở ngay vệ đường dưới kia hông?

-Cái ngôi nhà bé tí ở dưới à?

-Ừ phải, Lan biết vì sao mà người ta xây nó ở đây không?

-Để thờ cúng hay sao?

-Đúng một phần thôi! Chuyện là thế này nè...

Theo như những gì tôi biết, lúc trước đây từng là một ngôi làng khá lớn, nhà cũng đông chứ không lát đất vài căn như bây giờ. Nhưng đây lại là nơi gần đồn tập trung của giặc Mĩ, nên cứ mỗi ngày chúng lại đến đây lục soát nhà cửa, ruộng vườn, hầm nhà để tìm cho ra quân cách mạng. Không tìm được chúng lại giết, không giết được chúng lại đốt nhà vì thế dân cư ở đây thưa thớt dần phần vì chạy giặc, phần vì chết do giặc giết.

Những người bị giặc giết đó đương nhiên nhà cửa của họ cũng chẳng còn, họ trở thành những người vô gia cư ở cõi âm, ốm đói, xanh xao. Đồn rằng cứ hàng đêm trên con đường độc đạo chạy cắt vào làng này, nơi xác người chất thành đống lúc trước, ngày nào cũng có tiếng người kêu gào thảm thiết, ngày nào cũng có tiếng bắn giết tại đây khiến cho bao người dân lúc nào cũng sống trong sự sợ hãi tội độ. Còn những người khách vắng lại lỡ có phải đi đêm qua con đường này đều gặp những người ăn xin ngồi bên vệ đường với vẻ mặt khắc khổ, trắng bệch hoặc không thì họ xin đi theo cùng để trú nạn nhưng rồi tất cả đều có một đặc điểm chung là vụt mất đi lúc nào không biết.

Sự việc cứ tiếp diễn thế cho đến một hôm có một ông râu ria xồm xoàm đi ngang qua con đường này. Tất cả người dân ở đây ai cũng chú ý đến ông vì xưa nay ít có người lạ nào dám vào làng. Tuy nhiên ông không để tâm mà chỉ đồng dặc nói to:

-Âm khí thật u ám!

Nghe thế người dân ở đây mới chạy ra tiếp đón tăng nhân đó và nhờ cách giúp đỡ. Theo lời ông ta chỉ bảo, ở đây toàn là oan hồn vô gia cư nên chỉ cần xây cho họ một cái miếu thờ để họ tá túc chờ ngày siêu sinh.

-Vậy cách đó có thành công hay không?

-Thành công chứ, từ ngày xây cái miếu đó, mặc nhiên chẳng còn hiện tượng gì xảy ra nữa, dân cư mới vì thế sống ở đây ngày một đông hơn như ngày nay đây!

-Còn ông tăng nhân đó!

-Cũng không biết, sau khi chỉ cách ông ta đã đi đâu mất rồi!

-Hi, chuyện hay ghê!

Ngọc Lan cứ cười nhưng vẫn không thể nào qua mặt tôi được. Trong lúc kể nàng đã sít sát lại tôi lúc nào chẳng hay, điều đó chứng tỏ nàng không phải là không biết sợ. Phải kìm nén dữ lắm tôi mới không phá lên cười vì biểu hiện của Ngọc Lan lúc này, quá ư là dễ thương đi. Nhưng không lâu sau đó tôi lại phải kìm nén một cảm xúc khác, cảm xúc rung động.

Bình thường khi ngồi cách nàng, hương nước hoa đã làm tôi như bị mê hoặc. Nay khi ngồi sát với nàng hương nước hoa đó lại càng huyền hoặc gấp trăm lần, nó cứ khiến tôi như ngây dại đi. Cả mái tóc, cả đôi môi nhỏ nhắn và cả đôi mắt xanh biếc kia nữa, sao nó đẹp quá, quyến rũ quá, tôi cứ muốn được chạm vào nó một lần, dù chỉ một lần thôi...

-Phong, đừng chặt quá, Lan đau...!

Ngọc Lan bỗng mở giọng rụt rè làm tôi giật mình và nhận ra rằng tay của tôi đã vòng qua chiếc eo thon nhỏ của nàng từ lúc nào. Bây giờ tôi lại lâm vào tình cảnh tiếng thoai lờng nan khi rụt về không được mà để lại cũng không xong, cánh tay tôi cứ rung bần bật lên như chú cún mắc mưa.

Thế rồi được một lúc, Ngọc Lan lại khẽ giọng:

-Mượn nha...

-À...rồi...ừa!

Dù không biết là nàng mượn gì nhưng tôi cũng gật đầu rầm rập vì giờ này đã quá rồi rồi chẳng thể nào suy nghĩ được gì.

Và rồi sau cái gật đầu bối rối, Ngọc Lan mới khẽ kháng tựa đầu lên đôi vai giờ đang rung lẩy bẩy của tôi. Ngay lập tức, một luồng điện cực mạnh chạy thẳng đến tim làm nó đập mạnh như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Ngọc Lan giờ này đang tựa đầu lên vai tôi, không phải là mơ, vì mơ chẳng thực như thế, từng hương thơm, từng sợi tóc buông dài và cả hơi ấm nữa, nó thật lắm không thể nào là mơ được.

Phải rất lâu sau tôi mới trấn tĩnh lại. Ngọc Lan quả thật đang tựa đầu vào vai tôi bằng xương bằng thịt. Hương thơm từ tóc nàng cứ làm tôi cuốn hút đến chết mê...

-Ồ...!!!?

Oái oăm thay trong lúc hít hương thơm từ tóc nàng, Ngọc Lan bỗng ngẩng mặt lên nhìn tôi làm cho môi tôi khẽ sát đôi môi nhỏ nhắn của nàng. Điện áp nghìn vôn truyền vào tim tôi lúc này bỗng tăng vùn vụt lên cả triệu lần làm máu dồn lên mặt tôi đỏ au, nóng bừng. Không biết Ngọc Lan có giống như tôi không khi đôi má nàng cũng đỏ ửng lên nhìn tôi không chớp mắt.

Tự nhiên lúc đó bản năng lại sai bảo tôi đưa tay lên giữ lấy hai má nàng rồi từ từ khẽ sát mặt lại. Tôi không biết, vốn không hiểu vì sao mình lại làm thế nhưng lúc đó tôi quá rối, tôi chẳng thể nào kiểm soát được ý chí và hành động của mình nữa chỉ biết làm theo bản năng mà thôi. Ấy thế mà Ngọc Lan lại không phản kháng, trái ngược lại nàng còn rướng đôi môi của mình lên như đang tiếp đón lấy một thứ gì đó rất đặc biệt, rất quý giá.

“Chỉ một chút nữa thôi là chạm vào rồi, một chút nữa...”

-Cái Lan đâu rồi, đến giờ ngủ rồi đó!

Tôi bỗng giật mình, nói đúng hơn là cả hai tụi tôi đều giật mình bởi tiếng gọi của nội phát ra từ trong nhà. Vừa này chỉ còn thiếu một chút thôi là mọi chuyện sẽ khác rồi, ấy thế mà sao lúc nào tôi với nàng lâm vào tình huống này đều có một tác nhân nào đó phá rối hết thế. Dù tiếc lắm, tức tối lắm nhưng tôi cũng phải đối mặt với hiện tại rằng hơi ấm ở cơ thể của nàng không còn nữa. Nàng đã cùng tôi leo xuống cây me nơi mà này giờ hai đứa đã có giây phút vui vẻ bên nhau.

-Phong nè, giờ Lan vào trước nhá, nếu hai đứa vào chung mọi người lại bàn tán đó!

-Ừ...ừm...Lan vào trước đi!

-Sao thế, làm gì mà buồn thiu vậy?

-Đâu có, đêm nay vui thế mà...

-Chụt...đừng buồn nhe, ngủ ngon!

Chưa nói hết câu nàng đã đặt vào má tôi một nụ hôn thật nhanh, nhanh đến nỗi khi vừa kịp nhận ra, bóng dáng nàng đã khuất sau cánh cổng nhà nội, thế nhưng dư âm của nó tôi có thể cảm nhận rất rõ, cảm giác mềm mềm của môi, cảm giác ấm áp của hơi thở và cả cảm giác chộn rộn của con tim, nó làm tôi như quên đi cảm giác ảm ức lúc này mà muốn bay vọt lên tận trời xanh.

Chắc chắn rằng, cam đoan rằng nếu Ngọc Lan không phải là vợ tôi sau này thì còn là ai nữa đây? Không đâu, Ngọc Lan và chỉ Ngọc Lan mà thôi. Nhưng bất chợt đụng phải chiếc điện thoại đang ở trong túi, trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác lo âu đến phát sợ.

“Có mấy ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra đâu!”

Sáng hôm sau, tôi bắt xe bus bắt đầu chuyến đi Giồng Trôm của mình. Từ đây nếu muốn lên Giồng Trôm tôi phải bắt 2 lượt xe bus. Một lượt từ nhà nội tôi cho đến bến xe Bến Tre, lượt còn lại là từ bến xe Bến Tre cho đến nhà thím năm.

Bình sinh tôi rất ghét đi xe hơi, đặc biệt là xe bus và xe đồ chơi 1 lít do đơn giản, mùi máy lạnh rất khó chịu. Chẳng phải riêng mình tôi, đa số ai cũng ghét mùi máy lạnh đó. Mỗi lần nhớ đến nó cứ khiến tôi phát nôn, rợn cả da gà. Cũng may đi xe tốc hành kì này cùng đám thằng Toàn, Ngọc Lan đã mở cửa sổ cho thông thoáng, nếu không thì tôi đã mất mặt với cả đám rồi chứ chẳng chơi.

Xập xình khoảng gần tiếng đồng hồ, tôi cũng đã đến nơi như nhỏ Nhung đã hướng dẫn. Nhìn cảnh vật xung quanh thật lạ, chỉ mới 4 năm thôi đã thay đổi đến chóng mặt, vườn cây um tùm hai bên đường giờ không còn nữa, thay vào đó là nhà cửa san sát với nhau là cho tôi thì đều hết biết đường nếu không có tờ địa chỉ của nhỏ Nhung đưa cho.

Sau một hồi lặn lội tìm kiếm, tôi cũng đã đến nhà của thím năm. Đó là một quán phở khá lớn nằm gần một trường học cấp 3 nơi có rất đông người qua lại

hàng ngày.

Kéo chiếc nón kết sụp xuống che mặt, tôi trang bị thêm một cặp kính đen rồi đi vào quán nhằm bày trò trêu con bé Linh một phen. Hôm nay vì vào nhằm giờ nghỉ trưa nên quán khá vắng, chỉ 1,2 người lát đất ăn gần xong trong quán mà thôi. Thấy tôi đeo kính đen, ai cũng nhìn như người ngoài hành tinh xuống, nhưng đã lỡ đeo rồi giờ mà bỏ xuống thì kì lắm, đã phóng lao thì phải theo lao vậy.

Chọn một bàn gần đó tôi ngồi xuống gọi to:

-À, có ai trong quán không?

-Có ạ, đợi một chút!

Ngay lập tức một giọng nói trong trẻo vang lên làm tôi không khó để nhận ra đó là giọng con bé Linh mặc dù chất giọng có đôi chút chững chạc hơn một tý. Con bé nhanh chóng chạy ra với bộ áo thun quần jean rất chỉnh tề niềm nở nhìn tôi với điệu bộ đúng chất phục vụ:

-Anh gọi phở gì ạ?

-Ở đây có phở gì?

-Dạ là phở tái, nạm, gân, gân, bò viên gân như đủ hết.

-Vậy cho tô cháo đi!

Thoáng nhú mảy với lời chọc ghẹo của tôi, con bé vẫn bình tĩnh tiếp lời:

-Anh ơi, ở đây chỉ có bán phở thôi, không có bán cháo!

-Vậy cho tô phở gà đi!

-Dạ quán không có?

-Trời, quán lớn thế mà hông có, quán kiểu gì kì vậy?

-Dạ...là...!

-Thiệt tình à nghen...!

Thấy con bé đã áp ứng, tôi cũng chẳng muốn chọc ghẹo chi nữa bèn tháo nón gỡ mắt kính ra cười xòa:

-Gi thế bé Linh, hông nhận ra a...bóp...!

Chưa kịp nói hết câu nguyên hộp đựng khăn giấy đã đập vào mặt tôi đau điếng.

-Này bé Linh ơi, anh xin lỗi mà!

Tôi hoảng hồn vội xách đồ chạy theo con bé Linh đến tận nhà trong cho đến khi con bé chạy vào phòng khóa trái cửa tôi mới đành cam chịu đứng ngoài đập cửa:

-Này mở cửa cho anh đi, xin lỗi mà!

-Hông, ghét lắm, đi đi!

Tôi cứ đứng gọi cửa như thế cho đến khi có tiếng người vang lên phía sau tôi:

-Ừa lên rồi đó hả con?

-À dạ, thím năm, con mới lên tức thì ạ?

-Mà làm gì mới lên mà hai đứa đã um sùm rồi!

-Dạ tại giỡn chút xíu thôi ạ?

-Hông dám đâu, anh Phong bắt nạt con đó thím!

Tiếng con bé lại vang lên trong phòng làm tôi thĩ đều muốn độn thổ. Cũng may sao thím năm biết ý nên vội cười lắc đầu rồi trở lại vào bếp:

-Thôi con thu xếp coi nghỉ ngơi đi nghen, đi đi làm nguyên liệu cho buổi chiều nữa!

Giờ đây chỉ còn mình tôi ở ngoài mà chẳng biết làm cách nào để vào phòng xin lỗi con bé cả. Hết cách tôi phải đứng ngoài suy nghĩ nát óc trước khi nảy ra một sáng kiến tuyệt vời.

Hắn giọng một cái, tôi nói buồn quơ:

-Thôi, mệt rồi đi tắm phát đã!

Sau khi nói xong tôi đứng nép bên tường quan sát động tĩnh. Đúng y như dự đoán, cánh cửa từ từ mở ra cùng với đó là đôi mắt láo lĩa quan sát xung quanh như đang tìm kiếm một thứ gì đó. Bất chợt đôi mắt mở to khi nhìn thấy tôi rồi vội vàng đóng sầm cửa lại, nhưng tôi đã nhanh chân chạy băng vào trong phòng không cho con bé kịp trở tay một giây nào.

Bí cách chẳng biết trốn vào đâu, con bé vội bay lên giường trùm kín cả người lại.

-Nè, anh xin lỗi mà, đừng giận anh nữa!

Tôi khẽ lấy tay khều vai nó.

-Ghét lắm, lên đây ừ nói tiếng nào lại chọc ghẹo người ta, ghét ghét ghét!

-Ừay, anh biết lỗi rồi mà! Tại anh tưởng chị em nhẵn với thím năm thì cũng nhẵn luôn với em chứ!

-Ừ biết, giận!

-Thôi mà tha lỗi cho anh đi!

-Ừ, ghét!

-Giờ có tha lỗi hông? Hay để anh dùng vũ lực!

-Thách anh!

-À, rượu mời không uống muốn uống rượu thuốc hử, được!

Nói rồi tôi bế bổng cả con bé lên làm nó giật mình giãy giụa trên người tôi y như chú cá mắc cạn.

-Có tha lỗi cho anh không thì bảo?

-Hông, thả em xuống!

-Hông tha thì hông thả?

-Yahhhhh!

Nó nhòm lên cắn vào vai tôi một cú tóe lửa làm tôi đau điếng ngã vật xuống giường ôm vết cắn.

Đến một lúc sau khi cảm giác đau đã dần qua đi tôi mới nhòm dậy thở phào nhưng có cái gì đó nặng ở tay đã ghi tôi lại. Giật mình ngó xuống, tôi mới tá hỏa ra là từ nãy đến giờ tôi ôm vết cắn đã vô tình ôm cả luôn con bé vào lòng mà không hề hay biết. Đến giờ khi phát hiện ra thì con bé đã mím môi thút thít từ lúc nào, hai má đỏ au cả lên.

Khẽ vực con bé dậy cho nó tựa vào người, tôi khẽ dỗ dành:

-Có sao không cho anh xin lỗi nha?

-Hừ, ghét lắm! Đã bảo là ừ được lên đây cho đến khi em cảm thấy đủ mà!

-Ồ, đủ là đủ sao?

-Hông biết thì thôi ừ nói đâu, anh lên đây chi thế?

-Lên đây thăm em hông được à?

-Dốc cái miệng!

-Hi rồi, thì chị em lo cho em nên nhờ anh lên đây thăm em đó!

-Ừ...là thế hả, vậy là anh không có chủ đích rồi!

Đột nhiên con bé xụ mặt xuống, cả người nó giờ này ỉu xìu thiếu sức sống như cây khô không nước vậy. Dù tôi không hiểu vấn đề lắm nhưng cũng

mường tượng ra được vấn đề nên khẽ véo mũi nó cười khi:

-Bé ngốc, anh cũng muốn lên đây thăm em mà!

-Lại dốc cái miệng!

-Thiệt đó, em nói đi là đi làm anh cũng lo lắm!

-Thì đã bảo lúc trước rồi còn gì?

-Bảo lúc nào?

-Hừ, đồ vô tâm! Ứ nhớ thì thôi, Anh đi tắm rồi nghỉ tý đi, mùi xe hơi quá à?

Con bé leo khỏi người tôi nheo mắt cười đùa.

Giờ thì sắc mặt con bé đã tươi tỉnh trở lại, vẫn là một bé Linh tinh nghịch như ngày nào. Nhưng nghĩ lại thì mới gặp con bé thôi đã muốn trầy vi tróc vảy rồi, làm sao cho qua được 2 ngày tới đây, khổ gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

-Phù, cái cuối cùng...ây chà...!

Tôi ngồi bệch xuống đất khi vừa xếp xong cái ghế cuối cùng để chuẩn bị đóng cửa quán vào buổi tối. Cả người tôi giờ đây uể oải vô cùng cứ như vừa đánh nhau mấy chục hiệp vậy, ấy thế mà con bé Linh vẫn đứng sừng sững, vẻ mặt chẳng có chút gì gọi là mệt mỏi cả. Thấy tôi như cá mắc cạn, con bé cười khi:

-Con trai gì mà yếu xiù!

-Ồ, mệt thiệt chứ bộ, anh dọn bàn còn nhiều hơn em đó!

Tuy nhiên, con bé không nói gì, chỉ khề khàng ngồi xuống cạnh tôi rồi trầm giọng:

-Lúc trước khi mới làm, em cũng mệt lắm, thậm chí còn không nhắc nổi cái ghế đó!

-Thế sao em vẫn làm, không về nhà nghỉ ngơi chứ, em còn đi học mà!

-Xi, đúng là con trai bọn anh ứ chịu hiểu sâu xa gì cả!

-Em cứ lấp lửng thế sao mà anh hiểu được!

-Mệt ghê cứ phải đợi em nói hông hà, em muốn được chững chạc hơn...!

-Sao? Chững chạc hơn à?

-Ừ...trong...nhất anh...!

-Ừ...!?

Tôi chợt giật mình bởi câu nói của con bé, có thể là tôi nghe lầm, cũng có thể con bé thực sự đã nói câu đó. Nó khiến tôi hơi bồi hồi ở tim và có một chút gì đó ứ nghẹn ở cổ họng khiến tôi chẳng thể nói được lời nào. Tôi cứ nhìn con bé, con bé cứ nhìn tôi mà hai má đỏ au, đỏ ửng.

-Hai đứa dọn bàn xong chưa vào tắm rửa ăn cơm nè!

Tiếng thím năm vang lên làm tôi lẫn cả con bé giật mình quay về hiện tại, nó vội đứng dậy chạy thật nhanh vào trong làm tôi chưa kịp ứ ớ gì, chỉ khi tôi rệu rã đi vào trong mới được thím năm cho biết tọa độ của con bé:

-Hai đứa lại cãi nhau cái gì mà con bé Linh chạy thẳng vào trong nhà tắm thế?

-Dạ hông biết nữa, chắc nó buồn đi vệ sinh đó thím!

Tôi chẳng biết nói sao ngoài gãi đầu cười hềnh hệt nói qua loa cho qua chuyện.

Cứ tưởng sự việc sẽ qua đi sau khi vào bàn ăn ấy thế mà khi dọn cơm ra chẳng thấy con bé ở đâu cả, mãi đến chén thứ 2 tôi mới rụt rè hỏi thím năm

-Ủa bé Linh đâu rồi thím, nó không ra ăn cơm hả?

-Lúc nãy nó múc một tô cơm rồi chạy vào phòng rồi!

-Hả, sao vậy thím?

-Không biết, thím thấy hai đứa bây cứ giỡn hót miết rồi gây nhau.

-Dạ, giỡn vui mà thím!

-Mà cũng nhờ con đấy!

-Là sao thím?

-Từ ngày nó lên đây cứ cầm đầu làm ít nói chuyện với thím lắm, có con từ sáng giờ nó mới tíu tít lên thế đó chứ!

-Dạ...hề...tại có người mới nên nó vui vẻ thế đấy thím!

-Hay tối nay con dẫn nó ra ngoài chơi cho nó thư giãn chút đi, hơn tháng nay nó cứ ru rú ở quán này hoài thím cũng thấy tội!

-Dạ để lát ăn cơm xong con vào rủ nó thử!

Nói thì dễ thế thôi nhưng đến khi làm tôi mới thấy khó cỡ nào. Khi vào phòng ngó thấy tô cơm trống trơn với một cục mền to đùng u trên giường là tôi biết nó lại đang trốn tôi rồi. Nhưng kì này tôi không áp dụng vũ lực như lúc sáng nữa, cũng một phần là trong lòng tôi bây giờ cũng không muốn lắm, cứ thấy ngại ngại thế nào cho nên chỉ khề gọi nó:

-Nè, còn thức không?

-Ú, ngủ ời!

-Ngủ sao còn nói?

-Nói mớ hông được à?

-Ặc, thôi thôi nghe anh nói nè!

-Ú nghe!

-Ừay, nằm trong phòng hoài chán lắm, hay ra ngoài đi dạo với anh nhé?

Nghe đến đây đột nhiên con bé lật mền nhồm dấy:

-Anh nói sao?

-Thì ra ngoài...đi dạo!?

-Thật hông?

Nó nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm có pha chút nghi ngờ.

-Thì thật, dậy sửa soạn tóc tai đồ đi!

-Sao còn ngồi đây?

-Hử?

-Cái ông này ra cho người ta sửa soạn!

-À à rồi, nhanh đấy!

Nói là dẫn con bé đi chơi cho oai chứ thật ra tôi có rành gì về nơi này đâu, 4 năm trôi qua cái gì cũng thay đổi từ đường đi cho đến cảnh vật, ở đây tôi

không đi lạc mà may lắm rồi hướng chỉ là dẫn con bé đi đây đó chơi, cho nên nhiệm vụ của tôi lúc này là đi tò theo sau con bé để nó thích đi đâu tùy ý, dù gì tôi cũng không thích đi dạo cho lắm, chỉ thích ngồi một chỗ nào đó nhìn ngắm cảnh vật mà thôi. Nhưng tối nay trông con bé lạ lắm, vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn đảo dác xung quanh như đang trốn tránh ai đó.

Thấy lạ, tôi khều vai nó:

-Nè nè, bộ đang trốn nợ hả?

-Hông có, đang tìm cái bọn kia!

-Bọn nào thế, em thiếu nó bao nhiêu?

-Cái ông này, người ta có thiếu nợ đâu! Tại có mấy thằng ở đây hễ gặp em là cứ theo chọc mãi!

-Hừ, anh có thấy ai đâu?

-Thôi được rồi, muốn thấy chứ gì? Anh đứng đây chú ý kỹ em đấy, khi nào thấy em ra hiệu thì tôi liền đó biết chưa?

-Ờ rồi rồi!

Mặc dù chả hiểu gì nhưng tôi cũng dõi mắt theo con bé đi về phía góc tối nơi có ngã rẽ đâm ra đường lớn ở tay phải, đi đến đó con bé đứng lại một lúc trước khi có một tốp thanh niên khoảng 3 thằng từ một quán cà phê gần đó tiến đến lân la tiếp chuyện. Nhìn nét mặt bọn chúng đều lăm, cứ cười nói với con bé linh chuyện gì đó khiến nó khó chịu ra mặt, nhưng nếu con bé bỏ đi thì bị đám thanh niên đó lại dãn hàng ngang chặn lại. Đến mức chịu không được nữa, con bé mới vẫy tay ra hiệu với tôi.

Ngay lập tức, tôi hùng hổ đi tới như anh hùng cứu mỹ nhân làm cho đám thanh niên đó cứ nghếch mặt ra chả hiểu gì cho đến khi tôi đến chỗ con bé chống nạnh ưỡn ngực:

-Có chuyện gì vậy Linh?

-Mấy anh này cứ phá em hoài! Em đã bảo là có bạn trai rồi mà!

-Đấy mấy anh nghe chưa, bé Linh có bạn trai rồi!

-Nó là ai mặc kệ chứ, miễn nó không có ở đây thôi!

-Anh iu, bọn họ vẫn cố chấp kia!

-Ừ để anh...hà...?!!?

Tôi giật mình muốn rụng rời vì câu nói của con bé. Nó muốn mượn tôi làm người yêu hờ của nó để mấy thằng thanh niên kia thấy khó mà rút lui. Nhưng quả thật là sốc não quá sức tưởng tượng, lúc này khi nó nắm lấy tay tôi mà tóc gáy tôi cứ dựng đứng lên cơn từng cơn. Dù vậy tôi vẫn cố gắng trấn tĩnh để đối phó với cả bọn trước mặt đang có chủ ý lấn tới:

-À mấy anh cũng nghe con bé nói rồi đấy, xin cảm phiền nhé!

-Lừa tui tao à, bỏ bịt gì mà mày gọi nó bằng con bé, nghe như anh em ấy!

-À thì, tên thân mật tui gọi cục cưng của tui, hông được à, phải hông em...êu...hic!!?

-Hi phải đó, thương quá đi à!

Bọn nó nhìn tôi có vẻ nghi hoặc lắm nhưng thấy con bé Linh cứ tíu tít nắm lấy cánh tay tôi không buông nên cũng đành chào thua, mặt mày quạo quạo mà bỏ đi đi một hơi trở vào quán, không quên để lại cái lườm vào tôi đầy căm tức chừng tôi chỉ cần nói một câu nữa thôi là bọn nó sẽ bay vào tấp tôi ngay vậy.

Khi rắc rối đã qua đi, tôi mới vuốt ngực mà thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên cảm giác siết chặt ở cánh tay vẫn còn đó, thậm chí là còn siết chặt hơn cả ban nãy nếu tôi không quay sang và giật mình khi con bé Linh vẫn bầu chặt cánh tay tôi nhiệt tình.

-Này, xong rồi thì buông ra đi chứ!

-Hông thích, thế này ấm lắm, hề hề!

-Ủa ủa, thôi đi chứ, lớn hết rồi, cứ thế này sao đi dạo đây!

-Xi, làm như có giá lắm ấy, ừ thèm, lêu!

-Giờ có đi dạo tiếp hông?

-Ú, thích ở đây!

-Ờ thế thì cứ ở đây nhé, anh đi đây, cái bọn kia có kiếm thì đừng có gọi anh lại!

-Hơ, chờ với đồ vô tâm!

Giống Trôm nhìn chung cũng giống như bên Chợ Lách tôi, có nơi nhà tường sang sát, có nơi thưa thớt toàn đồng ruộng, cây cỏ nên cũng chẳng có gì để ngắm cảnh cả. Phải khó khăn lắm tôi mới tìm được một quán cà phê có cảnh quan đẹp để nghỉ chân. Như mọi thường ở trên Sài Gòn, con bé lại gọi một ly nước cam rồi chu mỏ hút thích thú. Nhưng lần này tôi cảm thấy nhột lăm, không phải có con gì chích mà là bé Linh suốt buổi cứ nhìn tôi cười chằm chằm khiến tôi chẳng bao giờ thưởng thức ly cà phê của mình một cách tự nhiên được.

Hơi bức mình, tôi cau mày nhìn con bé:

-Không lo uống đi mà cười cái gì thế, cóc cho cái bây giờ.

-Hi, thì mắc cười anh lúc này chứ sao?

-Cười gì, anh chưa tính cái vụ bắt anh đóng kịch là may rồi!

-Hừ, làm như thiệt thòi cho anh lăm hông bằng!

Con bé nhăn mũi giận dỗi tiếp tục hút ly nước cam

-Mà này, làm gì mà cái tụi đó lại đi chọc ghẹo em!

-Hông biết, mấy ngày đầu em về đây cũng bình thường, cho đến khoảng 1 tuần sau bọn nó bắt đầu đeo đuổi, cứ canh mỗi lần em ra ngoài là đi theo trêu ghẹo, còn không thì cứ ngồi trong quán cà phê gọi em!

Nó thờ dài một hồi rồi lại tiếp tục chu cái mỏ bé xinh của mình hút từ từ ly nước cam.

Cũng phải, con bé bây giờ đã 14, cái tuổi bắt đầu trở mã của con gái. Từ gương mặt, làn da, giọng nói, cho đến mái tóc cột đuôi gà đều đã thay đổi rõ rệt so với một con nhóc mặt mũi lăm lăm, đen thui và đầu tóc lúc nào cũng xuề xòa rối tít như hai năm trước đây. Chỉ riêng tối nay thôi con bé đã mặc một chiếc quần đùi sọc kết hợp với chiếc áo phông trắng mỏng lăm cho cả tôi còn thấy nóng mặt huống chi là mấy thằng thanh niên đó.

-Này, lúc nào đi ra ngoài em cũng mặc đồ thế này à?

-Chỉ khi phụ bán quán em mới mặc quần dài thôi, ngày hè nóng lăm, hi hi!

-Ủầy, sau này ra ngoài em bớt mặc mấy đồ hở hân này đi thì sẽ bớt mấy thằng theo phá đấy!

-Ú đâu, nóng lăm!

-Thế thì rán chịu đi!

-Blè...!

Nó vẫn cười đùa hút những ngụm cuối cùng của ly nước cam trước khi lại trở về quán của thím năm sau chuyến đi dạo thú vị và quý báu này. Nhưng nói là con bé đã thay đổi hoàn toàn sau 2 năm thì cũng không đúng. Ngoài ngoại hình thì tính cách của con bé có thể nói là chẳng thay đổi gì so với lúc trước cả, vẫn tính nghịch, vẫn vô tư và đặc biệt là cái tính lười biếng vẫn còn hiện diện rõ rệt. Đi được một đoạn, con bé lại than thở:

-Mỏi chân quá à, nghỉ chút đi!

-Gi, mới có chút mà mỏi rồi à, đừng có lười biếng quá!

-Người ta mỏi thiệt chứ bộ, coi nè chân muốn phồng luôn rồi!

Con bé cứ chề cái mặt mèo con ra làm bao nhiêu nổi bực bội trong người tôi cuốn gói đi sạch, chỉ để lại một chút gì đó cảm giác mềm mềm trong lòng gọi nôm na là mềm lòng với con bé mà thôi. Thế nên chẳng còn cách nào khác, tôi đành tặc lưỡi ngồi khom người xuống:

-Leo lên đi, về lẹ trời tối rồi!

-Hi, anh Phong...!

Nó tíu tít nhảy phóc lên lưng làm tôi thì đều muốn chúm nhui xuống đất.

-Nè nè, chỉ ngồi lên lưng thôi, đừng có dựa với quàng cổ đấy!

-Hừ, lại làm như có giá lắm, hông cho thì cứ thích làm đấy!

Nó vòng tay bầu chặt lấy cổ ôm cứng tôi lại khiến tôi giật mình loạng choạng suýt té, ấy thế mà nó càng không bỏ ra, có lẽ vì do sợ té nên nó càng bầu chặt hơn, cả người nó như dán chặt vào lưng tôi vậy, máu nóng cứ đổ dồn vào mặt đỏ bừng, nóng hổi.

-Gi mà làm thấy ghê vậy, cồng mà hông cho quang vai té thì sao!

-Thì vịnh vai thôi, quàng cổ nóng nực lắm!

-Hi...!

-Cười gì đấy!

-Ngụy biện, rõ yếu mà, lêu!

-Sặc...! Em lấy câu này từ ai đấy!

-Ai biết đâu, hồi trên thành phố nghe mấy chị nói vậy em thấy hay nên nói thôi, mà đúng yếu thật, hí!

-Nè nè, có nhắc đến chữ đó nữa là cho xuống đất đó nghe!

-Blè, hông cho nói thì thôi, giờ công em về đi!

-Hừm, bực cả mình!

Tính sơ bộ thì 3...4 à không 5 người rồi, thấy tôi hiền lại bảo yếu, tôi mà mạnh bạo xem có bảo tôi biến thái này nọ không cơ chứ. Con trai là thế đấy, khổ lắm lúc nào cũng bị mang tai tiếng cả, hiền quá cũng bị trêu mà đều quá cũng bị nói, giờ chẳng biết làm sao được ngoài ngậm cười cho qua.

Nhưng nhưng rắc rối khi đến thăm con bé Linh vẫn chưa dừng lại ở đó, khi về đến nhà sửa soạn chuẩn bị ngủ, tôi mới hốt hoảng rằng nhà thím năm chỉ có hai phòng, 1 phòng của thím và một phòng còn lại của con trai thím đang học đại học nên bây giờ là của con bé.

Thế còn tôi ngủ ở đâu?

-Bé Linh này, hay con vào phòng của thím ngủ đỡ vài hôm nhé!

-Ừ chịu đâu, phòng con thì con ngủ chứ!

-Thế còn anh Phong thì sao, bộ tính cho anh Phong ngủ ở ngoài sao?

-Ừ biết, con ngủ phòng con à!

Hết cách với con bé cứng đầu, thím năm đánh quay sang tôi dịu giọng:

-Thôi thì con sáng ngủ đỡ phòng thím đi, để thím ngủ chung với con bé Linh!

-Dạ hông được thím ơi, thế phiền lắm hay nhà thím có chiếu không?

-Có chứ, chi thế?

-Con mượn cái chiếu trải ra sàn ngủ đâu đó được rồi

-Đêm xuống lạnh lắm đó con, thím có gối thôi không có mền đâu!

-Dạ hông sao, con trai mà sợ gì mấy cái này!

-Vậy con ngủ đỡ ngoài cửa phòng con bé Linh đi, nơi đó khuất cửa sổ đỡ lạnh hơn, để thím vào lấy cái gối cho con nhé!

-Dạ, cảm ơn thím!

Thế là tôi ngủ yên vị ngoài cửa phòng con bé Linh với chỉ độc một chiếc chiếu cói và một cái gối kê đầu cho dễ ngủ. Nhưng đúng y như thím năm nói, đêm xuống những cơn mưa mùa hè bắt đầu rơi lộp độp lớn dần rồi lộp lộp dần kèm theo những cơn gió rít thổi lùa vào hành lang nơi tôi ngủ nghe lạnh rung, tê công. Chỉ với chiếc gối kê đầu tôi chẳng thể nào chống lạnh được, ngắc một nỗi nữa là tôi đã quen nằm ngủ ôm gối nay chẳng có cái gì xung quanh tôi cảm thấy bức rức vô cùng, cho nên với cái lạnh và nỗi thèm gối ôm, tôi cứ nằm co rúm, cố dỗ giấc ngủ cho bằng được, đếm cừ, đếm số đủ kiểu cả. Nhưng một lúc sao tôi bỗng cảm thấy xung quanh tôi đột nhiên có thứ gì bao trùm, nó rất ấm, rất mềm, khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu và dần đi vào giấc ngủ. Tuy nhiên trước khi chìm hẳn vào vô thức, tôi cảm giác như má mình có một vật gì đó rất mềm rất ấm chạm vào, sau đó tai tôi bỗng nghe một lời thì thầm êm dịu:

“Ngủ ngon, em yêu anh...”

Và rồi tôi tiếp đi lúc nào không hay...

Mà như người ta thường nói, thời gian trôi như trôi đưa, chẳng mấy chốc thời gian tôi lên đây thăm con bé cũng đã hết, giờ đã đến lúc tôi phải trở về với đám bạn lóc chóc ở nhà nội để cùng vui chơi đây đó như trước đây. Con bé Linh cũng nhận ra điều đó, lúc đứng cùng tôi đợi xe bus, hai má nó cứ xụ xuống mà chẳng nói với tôi một lời nào cả.

Cố nhịn cười, tôi khẽ cốc đầu nó:

-Nè, có phải là anh đi luôn đâu mà mặt chề ra một đồng vậy?

-Sao lại hông, anh về lần này biết bao giờ mới gặp!

-Thì năm sau, hoặc em có rảnh lại lên Sài Gòn thăm anh!

-Em sợ lại không có dịp thôi!

-Ủầy, nếu không khi anh rảnh lại xuống đây thăm em!

-Hứa đấy nhé! Mà lần này anh thấy em thế nào?

-Thế nào á?

-Về tính cách ấy, có như lúc trước hông?

Thoáng suy nghĩ về câu hỏi của con bé, tôi cười nhẹ:

-Thì cũng như lúc trước thôi!

-Như lúc trước thôi hả? – Con bé bỗng xụ mặt.

-Nè, làm gì mà buồn thế, anh chưa có nói hết mà! Tuy nhiên em đã có đôi nét chừng chặc rồi đấy!

-Thật hả, hí!!! – Và nó đã vui trở lại.

Thoáng thấy xe bus đã đến từ xa, tôi vỗ vai con bé cười khi:

-Thôi, xe gần đến rồi anh đi nhá! Em ở đây phải cố gắng đấy, không được làm quá sức đâu!

-Hi, biết rồi cụ non! Lần sau anh gặp em sẽ không còn là “đôi nét” nữa đâu, chờ đấy!

-Được rồi anh chờ!

Và rồi chiếc xe bus cũng đến và đưa tôi trở về nhà nội. Nhưng chắc chắn con bé Linh đã tạo trong lòng tôi một ấn tượng gì đó rất đặc biệt, nó cứ khiến trái tim tôi cứ bồi hồi một cách lạ lùng như cái chạm má và cả lời thì thầm tối hôm đó nữa, đầu vẫn còn đôi chút khó hiểu nhưng tôi vẫn biết chuyện gì đã xảy ra, có thể đó sẽ là một bước ngoặt khá lớn trong đời tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Chuyến xe bus về oai cuối cùng cũng dừng lại trước ngõ vào nhà nội tôi ở đường lớn. Tôi vọt vờ xuống xe bắt đầu những bước đi bộ của mình hết như lúc đầu về nhà nội vậy. Nhưng con đường đã dẫn vào nhà nội tôi hôm nay thật tui đui, nó vắng quá, chẳng có lấy một bóng người ngoài những con chó thì thoang chạy ngang, những con chào mào mời cánh đâu lại nhìn tôi hót riu rít như muốn thông báo một điểm xấu gì đó mà tôi chuẩn bị gặp phải.

Vừa nghĩ tới đó, một vệt đen lao ra từ lùm cây bên cạnh làm tôi giật mình lùi bước về phía sau né tránh. Dường như chủ đích của nó là nhắm vào tôi, khi đòn vừa rồi đã bị tôi né tránh, nó liền lao tới thêm một lần nữa toan tấn công tôi với một khúc cây to trên tay. Bình tĩnh tôi dịch về sau thu người né đòn đánh đó, khi nó chuẩn bị đánh đòn tiếp theo thì bị tôi chụp lấy tay đồng thời tọng vào ngực nó một đòn gối. Nó bật ngựa ra sau, tôi lại chụp lấy cánh tay nó sừ ra một chi vào ngay khớp vai khiến nó bị tê liệt buông khúc cây rơi xuống đất.

-Mây là người của bọn Bình An à?

Tôi sốc cổ áo nó lên tra hỏi tra hỏi.

-Hề, ừ đấy thì đã sao?

-Địa phân Đại An mà mày cũng dám qua hỏi, có biết tao là ai không?

-Tao cóc cần biết, bọn tao được lệnh thấy thằng nào choai choai cùng tuổi thì đánh hết mà thôi!

-Bọn mày dám à?

-Sao lại không, như hôm qua bọn tao đã làm với thằng Mậu đấy thôi!

-Sao, mày nói cái gì?

-Hề hề, hôm qua nó dẫn hai con nhỏ đi ra đường lớn bọn tao vẫn nện cho nó một trận như thường, phải nói là đã tay lắm!

-Mây...phụt...!

Trong lúc tôi không để ý, nó liền phun một bãi nước bọt vào mặt tôi mất phương hướng buông tay khỏi nó. Đến khi có lại được tầm nhìn thì nó đã mất hút sau bụi cây đến địa phận Bình An chẳng còn đuổi kịp nữa.

Nhưng tôi không để ý đến điều đó lắm, trong đầu tôi chỉ có một việc duy nhất là chạy ngay đến nhà thằng Mậu để xem xét tình hình, vì theo như cái thằng Bình An kia nói, thằng Mậu bây giờ chắc đang bị thương rất nặng. Ngay tức tốc, tôi chạy thật nhanh đến nhà nó, nơi có hàng dừa mọc cao lêu nghêu trước cửa.

-Ủa, Phong đó hả con, vừa đi đâu về đấy!

Vừa bước vào sân tôi đã nghe tiếng mẹ của thằng Mậu, dì ba Thành đang ngồi hái rau gần đó.

-Dạ con đi thăm con bé Linh ở nhà thím năm Hưng mới về, mà thằng Mậu đâu rồi thím!

-Nó à? Ừm, hôm qua mới bị người ta đánh, còn nằm trong nhà kia!

-Dạ con xin phép đi!

Mới nghe dì nói, tôi liền tức tốc chạy vào nhà tìm thằng Mậu giờ đang nằm trên chiếc phàng đặt ở phòng khách. Trông nó bây giờ thê thảm quá, mặt mũi thì bầm tím, tay chân trầy trụa còn hơn là tề xe nữa.

Thấy tôi đứng sững sờ, nó vội cất tiếng:

-Mây về rồi hả Phong?

-Ồ, tao nè, mày sao rồi!

Tôi hốt hải chạy lại chỗ nó.

-Không sao, hôm qua tao dẫn nhỏ Lanna với nhỏ Phương đi mua đồ, ai ngờ bị đến 4 thằng tập kích, tao cứu 2 tụi nó, thế là cả đám 4 thằng đánh tao tui bụi.

-Tao xin lỗi, tao đã làm luyên lụy tui bây rồi!

-Mày nói gì thế Phong, anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chia! Việc của mày cũng là việc của tao! Mày có biết bọn tao trông mày về để làm chi không?

-Sao?!

-Mây...thiệt tình! Tụi tao trông mày về để cùng tụi tao giải quyết bọn Bình An, đem lại sự an toàn cho cả khu này đấy!

-Sao mà tao làm được!

-Mày chắc chắn sẽ làm được, đó giờ mày đâu có khiến tao thất vọng đâu! Thôi tao mệt quá nghỉ tý đã, mày về xem hai con bé kia sao rồi, chắc bọn nó đang trông mày đấy!

Cái vở vai của thằng Mậu là nhẹ nhưng những gì mà nó đặt vào cái vở vai đó thật sự quá nặng, một mình tôi thì làm sao có thể giải quyết được cả hai nhóm Bình An A và B chứ, nhất là khi ở Bình An B có một thủ lĩnh Tồ lớn cao cường và Bình An A lại có một thủ lĩnh xảo huyệt giấu mặt chi phối cả hai nhóm. Để hạ gục bọn nó là một điều quá khó khăn, ngoài sức của tôi rồi.

Tuy nhiên dù muốn dù không, tôi cũng phải lết cái thân rệu rã của mình về nhà nội với bao suy nghĩ tiêu cực trong đầu đến nỗi tôi cứ tưởng tượng mây đen lúc nào cũng bay lơ lửng trên đầu của mình sẵn sàng đổ những cơn mưa bí bách như trút nước vậy. Thật là khó khăn làm sao, nhà nội tôi bây giờ như một nơi gì đó cấm kị lắm, tôi chẳng tài nào bước vào nổi, chỉ biết ngồi trên cây me gần nhà nhìn vào khoảng sân mênh mông mà tự trách mình thôi.

Trong 2 ngày quá tôi đã quá vô tâm khi chẳng thèm gọi về nhà, cũng chẳng thèm gọi để hỏi thăm tình hình nhất là khi bọn Bình An đang lộng hành nơi này. Để giờ đây thằng Mậu bị hồi đồng bầm dập, và chắc chắn giờ này cả Ngọc Lan và bé Phương đang rất hoang mang. Ấy thế mà tôi vẫn còn ngồi đây, trên cái cây me hừng hờ này, u ám, xám xịt, thật là bi đát.

-Phong!!!

Tôi bỗng giật mình bởi tiếng gọi nhưng dù có nhìn muốn sái cả cổ tôi vẫn chẳng thể nào tìm ra được nguồn gốc tiếng gọi đó. Thoáng thấy cái méu thờ bên vệ đường, tôi khẽ nhún vai cười khẩy rồi lại tiếp tục suy nghĩ băng quơ.

-Phong, hái dùm trái me dốt y!

Tôi lại giật mình, nhưng kì này giọng nói khá rõ, nó rõ đến nỗi tôi có thể đoán được giọng nói đó phát ra từ đâu và cả chủ nhân của giọng nói đó nữa.

-Hơ, Lan...

Tôi sững sờ nhìn cô bé mắt xanh biếc đang đứng dưới gốc cây me nhìn lên với đôi mắt thoáng ướt lệ, nó cứ như xoáy vào lòng tôi một nỗi buồn bất tận mà chỉ có tôi mới hiểu, chỉ có tôi mới có thể cảm nhận được đôi mắt đó.

Không chân chừ, tôi vội vàng phóng ngay xuống chỗ nàng:

-Lan có sao không, hôm qua có bị tụi nó làm gì không?

Tuy nhiên nàng không trả lời chỉ mím môi nhìn tôi với đôi mắt giận dữ, tức tối.

-Sao thế, có chuyện gì hờ Lan?

-Sao...xuống tới đó rồi...hông gọi về?

-Xin lỗi, Phong nhất thời quên mất!

-Lan giận Phong lắm, Lan...nhớ Phong...hức!

Chỉ kịp nói đến đó, nước mắt đã vỡ òa trên khoé mắt nàng đổ xuống tràn trề như trận lũ quét. Tôi rối rắm, xưa này được trước mặt Ngọc Lan, tôi đã cố gắng giữ bình tĩnh để nói chuyện với nàng, nhưng đây là lần đầu tôi thấy Ngọc Lan khóc, lại khóc trước mặt tôi một cách tức tưởi. Nó khiến tôi cảm thấy còn cao trong tim và muốn làm một thứ gì đó để trấn an đôi mắt xanh biếc ấy.

-Nín đi mà, Phong xin lỗi!

-Hức...!

Càng dỗ nàng càng khóc lớn, đôi má hồng hào ngày nào, giờ đây đã đỏ au cả lên, ướt sũng, ướt mem.

Quá bối rối với tình thế hiện tại, tôi đành áp dụng cách cuối cùng trong 36 cách dỗ con nít đã áp dụng với bé Phương lúc trước. Nuốt khan một hơi, tôi từ từ kéo Ngọc Lan vào lòng ôm nàng vỗ nhẹ vào lưng một cách nhẹ nhàng. Tôi có thể cảm thấy ngực áo mình như ướt đầm đi những giọt nước mắt ấm nóng.

Để nàng khóc một lúc, tôi mới thủ thỉ vào tai nàng nhỏ nhẹ:

-Đừng giận Phong nha, đừng giận chéri nha!

-Hức...chẳng khi nào diễn trước mắt Phong được!

-Không diễn được thì thôi, để nó tự nhiên đi mà! Thôi nín nghen, hông khóc nữa nghen!

-Hum...bực Phong lắm! Biết hôm qua giờ xảy ra chuyện gì hông hả?

-Phong biết rồi, hồi nãy mới đi thăm thằng Mậu xong nên mới hông dám vào nhà nè!

-Sao lại hông dám, nhà nội Phong mà!

Nàng bỗng tròn xe mắt ráo hoảnh.

-Thì Phong đi hai ngày này không chút hồi âm nào, đã vậy còn xảy ra chuyện nữa, thế nào vào nhà cũng bị tụi nó chửi một táng cho mà coi!

-Xi, chỉ lo xa! Bọn họ trông Phong về hơn là giận Phong đấy!

-Hừ, là sao?

-Thì bọn họ chờ Phong về để cùng nhau bàn kế hoạch gì đó đấy!

Nghe Ngọc Lan nói, lời của thằng Mậu bỗng thoáng qua trong đầu làm tôi hơi khựng lại trầm ngâm nhưng chẳng bao lâu, nàng đã nắm tay tôi kéo vào trong nhà cất giọng trong trẻo như đang quảng cáo một thứ sản phẩm nào đó:

-Mọi người, đoán xem ai về rồi nè!

-Chu choa, giờ mới chịu về à?

-Tao...về rồi!

-Làm gì lí nhí như dâu ra mắt ba mẹ chồng thế!

-Ừay, mấy ngày hôm nay tụi bây có bị bọn Bình An làm gì nữa không?

-Ồ ồ, té ra Phong nhà ta đang tự trách kia, dễ thương quá à?

Đám thằng Toàn mở giọng trêu đùa tôi với bộ mặt phớn phấy rõ.

-Thôi nha, thấy bố im im làm tới hử?

-Hế hế, hông chịu thì thôi, làm ghê!

-Thằng Mậu bị thương nằm liệt giường ra đó mà tụi bây còn cười!

Thấy tôi hơi lớn giọng, bọn thằng Toàn mới nghiêm nghị cau mày nhìn tôi.

-Này, bọn tao đến thăm nó trước mày đấy! Giờ đợi mày về bàn tính thôi!

-Bàn tính gì cơ?

-Mày vào cất đồ tắm rửa đi, bọn tao đi gọi thằng Khánh sang luôn!

Cứ như nó là chủ nhà, tôi vội vàng cất cái ba lô độc nhất vào phòng rồi lật đật vào nhà tắm dội mấy ca nước cho tỉnh người. Khi tắm rửa sạch sẽ đâu vào đó, tôi bước ra phòng khách thì cũng là lúc bọn nó đã ngồi đông đủ xếp lớp ở dưới sàn kê cả thằng Khánh.

Ngồi xuống một vị trí đã được tụi nó xếp trước cạnh Ngọc Lan, tôi mở lời bắt đầu chiến dịch:

-Thế nào, bây giờ tụi bây tính sao?

-Thì như tụi bây đã biết, hôm qua thằng Mậu đã bị tụi Bình An đánh khi đang dẫn Lanna và Ngọc Phương đi mua đồ, nó là anh em của tụi mình nên không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng được!

Thằng Khánh cau mày nói với chất giọng trầm tĩnh có pha chút căm tức.

-Thế đánh bại tụi nó bằng cách nào, xông qua bên đó ăn thua đủ à?

-Không được, Bình An A và Bình An B đều là hai nhóm mạnh, một mình tụi mình thì chẳng thể nào đấu lại đâu!

-Nhưng nhìn bên mình đi, đâu phải là thua kém gì bọn nó!

-Đúng là thế nhưng thứ bên mình thua nó chính là số đông. Mày có thấy bây kiến xé xác con cào cào to lớn không?

-Ừ, thì thấy!

-Bởi thế bọn mình phải tìm ra một cách nào đó hiệu quả để giải quyết bọn nó. Sao, tụi bây có ý gì không?

Sau câu hỏi của thằng Khánh, mặc nhiên chẳng có ai nghĩ ra được cách gì. Ngay cả thằng Toàn lẫn cả Ngọc Lan là hai người được cho là thông minh nhất cũng phải nheo mày, bóp trán. Không khí căng thẳng bắt đầu bao trùm cả nhóm, chẳng mấy ai nói với nhau một lời nào cả, ngay cả tôi. Khác với tụi nó, từ những lời nói đầu tiên trong cuộc bàn luận, tôi đã sớm nghĩ ra cách để xử lí cái bọn Bình An đó nhưng vì liên quan đến sự an toàn của người thân nên tôi chẳng dám trình bày, thậm chí còn chẳng có ý định đó.

Ấy thế mà lặng đi được một lúc, thằng Khánh bỗng nhìn về phía tôi như vót vát:

-Sao Phong, mày có kế hoạch gì không?

-Tao...tao á?

-Đúng, mày là thanh phần chủ chốt mà!

Cùng lúc này những ánh mắt trông đợi từ những người khác trong nhóm cũng hướng vào tôi, cảm tưởng như bây giờ tôi là nguyên soái đang hướng dẫn chiến thuật cho các tiểu tướng của mình vậy. Nhưng kế hoạch của tôi quả thật rất nguy hiểm, nó đòi hỏi khả năng phối hợp ăn ý khá cao, điều mà chỉ vài người trong đội tôi có thể đảm nhận được.

“Mày chắc chắn sẽ làm được, đó giờ mày đâu có khiến tao thất vọng đâu!”

Đột nhiên câu nói của thằng Mậu chợt thoáng qua trong đầu tôi. Nó làm tôi cảm thấy dằn vặt và mâu thuẫn. Cả người tôi bắt đầu rung bần bật lên trước những cặp mắt trông chờ. Tôi chẳng biết làm gì hơn là nuốt khan ừng ực cuối gằm xuống đất. Nhưng không phải ai cũng nhìn tôi với ánh mắt đó, chỉ một người duy nhất là Ngọc Lan, chỉ có nàng lúc nào cũng tựa sát vào tôi, vịn chặt lấy cánh tay rung rẩy của tôi như muốn truyền hết hơi ấm vào đó.

Khẽ liếc mắt để ngắm nhìn nụ cười rạn rở của nàng, tôi quay sang đám thằng Khánh vững giọng:

-Thôi được rồi tao có cách này! Nhưng phải cử ra vài người để làm mồi nhử, con gái càng tốt!

Đúng y như tôi dự đoán, chẳng có ai giơ tay cả. Tuy nhiên khi vừa định hủy bỏ kế hoạch, cánh tay đầu tiên đã giơ lên:

-Minh tham gia...!

Đó chính là Ngọc Lan, nàng là người khôi xướng cho một loạt các cánh tay còn lại như Ngọc Phương và Lam Ngọc. Tuy là có đôi chút sự phản đối của Toàn phòn vì bé Phương đây, nhưng đây đã là kế hoạch tập thể thì nó cũng chẳng vùn vằng được, ngay cả bé Phương cũng chấp nhận nửa mà.

Sau khi đã tập hợp đủ nhân sự, bước kế tiếp là trình bày rõ kế hoạch. Nôm mặt ai cũng tràn đầy khí thế khi chuẩn bị nghe tôi trình bày cả.

Hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần, tôi cố gắng vạch rõ kế hoạch một cách tường tận:

-Đầu tiên chúng ta chia 3 bạn nữ ra đi 3 hướng khác nhau.

-Sao lại chia ra 3 hướng khác nhau, nhờ lại bị đánh tụi nó đánh úp!

-Đây là điều chúng ta cần, tụi nó tuy có quân số đông nhưng nếu chia lẻ ra thì sức mạnh sẽ giảm đáng kể, đội hình mình hợp với đánh lẻ hơn là đánh số đông đây.

-Vậy phân chia người thế nào đây?

-Nhóm mình có 3 nữ thì đương nhiên chia làm 3 hướng! Nhóm của Ngọc Phương ta sẽ cử 2 người vệ sĩ ảo đi cùng bảo vệ, Toàn sẽ âm thầm theo dõi để phản kích tụi nó. Nhóm Lam Ngọc thì chỉ cần 2 người nam đi theo cho có đề tiếp ứng thôi vì một mình Lam Ngọc cũng đủ xử đám nhóc kia rồi. Nhưng còn Ngọc Lan... – Tôi nghiêm mặt nhìn về thằng Khánh và thằng Huy rồi đặt hai tay lên vai bọn nó – Tao giao cho tụi mày trọng trách theo sát bảo vệ Ngọc Lan đấy, làm cho tốt vào!

-Sao...lại là tao, việc của mày chứ?

-Tao cũng muốn lắm, nhưng tao cũng có nhiệm vụ của mình mà!

-Sao, nhiệm vụ gì?

Cả đám nhìn tôi tròn xoe mắt.

-Tao biết mục đích của thằng đầu lĩnh Bình An B là hạ gục tao, nhưng mục đích của thằng đầu lĩnh Bình An A thì không rõ ràng lắm nên tao cần theo dõi từng nhóm để biết được nó muốn gì. Mọi người chỉ cần cố gắng thực hiện tốt kế hoạch là được, có ai còn thắc mắc gì không?

-Tao đây?

Thằng Toàn bỗng giơ tay lạnh lẽ.

-Sao, mày có thắc mắc gì?

-Đánh có cần nướng tay không?

-Éo?

-Thế thì rõ tất!

Kế hoạch được chúng tôi vạch ra rất nhanh và được thông qua cũng rất nhanh. Nhưng để kế hoạch được thực hiện một cách chu toàn và không một chút sai sót, chúng tôi phải chuẩn bị cho thật chu đáo và đảm bảo rằng sẽ chắc chắn thực hiện được nhiệm vụ mình đã được giao. Tôi thì hoàn toàn có thể tin tưởng Toàn phôn và Lam Ngọc, hai người đó chưa bao giờ làm tôi thất vọng cả, nhưng thằng Toàn hơi có thiên hướng hoạt động độc lập, nó chưa bao giờ làm theo nhiệm vụ được giao cho mình hoàn toàn, cứ đến phút chót nó lại làm cho tôi bất ngờ mà thôi.

Hơn ai hết, tôi thấy tự lo cho mình nhiều hơn bởi lẽ thằng Tồ lớn xem ra có võ công khá cao cường, nó hơn hẳn so với hai năm trước đây kể cả tầm vóc lẫn thể hình. Còn nhớ lúc đá banh tôi đã tọng thằng vào mặt nó một cú ấy thế mà nó vẫn đứng vững cười đều với tôi trong khi người thường có lẽ đã gục từ cú đó rồi. Nhưng tôi không quan tâm lắm, đối với tôi chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Tôi đã có cuốn sách này, cuốn sách nó đã từng đánh cắp 2 năm trước, chắc chắn tôi sẽ đánh bại nó, chỉ ít là như thế...

Sáng hôm sau, tất cả đã dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho kế hoạch tác chiến.

Toàn phôn lúc nào cũng vậy, nó cứ khẩn khẩn bảo bé Phuong phải mang cả trăm thứ đồ tự vệ trong túi xách trong khi nó lúc nào cũng kè kè đi theo em hết. Ngay cả chính nó cũng đã khởi động tay chân rất kĩ đến nỗi có thể đưa gối chạm lên đầu nếu muốn, nhìn sơ cũng biết nó cưng bé Phuong cỡ nào rồi, quả thật là chỉ có bé Phuong mới trị nổi cái tính hám gái cũng Toàn phôn mà thôi.

Còn về phía Lam Ngọc, tôi hoàn toàn tin tưởng nàng ở mọi khía cạnh, nàng là người rất nguyên tắc và luôn xử lí chắc chắn trong mọi tình huống khác nhau, cái tôi sợ chỉ là nàng ra tay nặng quá làm con người ta liệt giường luôn thôi.

Nhưng hơn ai hết đó chính là Ngọc Lan, tuy là yên tâm với sự bảo vệ của thằng Khánh và thằng Huy nhưng tôi vẫn phải đến bên nàng để dặn dò những nỗi lo trong lòng mình:

-Lan này, phải cẩn thận đấy, có gì phải nép sau hai người kia, nhớ chưa?

-Nhớ rồi, làm như người ta còn nhỏ hông bằng!

-Ừa, đây là việc hệ trọng mà!

-Hi, cheri ngốc xít yên tâm!

Nhìn thấy nụ cười rạn rở của nàng, bao nhiêu lo toan trong lòng tôi bỗng vụt biến đi hết. Tôi cảm thấy trong người giờ này tràn đầy năng lượng vô cùng, nó có thể sẵn sàng cho bất cứ cuộc chiến nào trước mắt.

Đúng 9h sáng, cả nhóm chúng tôi bắt đầu kế hoạch hạ gục cả hai nhóm Bình An.

Để đảm bảo tính tự nhiên, nhóm của bé Phuong là nhóm đi trước hướng đến khu vực nhà thằng Mậu lân cận với xóm Bình An A, cách khoảng ít phút sau, Toàn phôn mới âm thầm đi theo bảo vệ thoát ẩn trong những bụi lùm ven đường. Nhóm của Lam Ngọc xuất phát sau đó 10 phút với hai thằng vệ sĩ ảo đi theo vốn là người trong xóm Đại An tôi luôn, đây là nhóm tôi cho rằng sẽ có tin vui đầu tiên khi giáp trận, địa điểm hoạt động là đường đá nơi tiếp giáp với xóm Bình An B. Cũng trong ít phút sau đó, nhóm cuối cùng là nhóm của Ngọc Lan cũng xuất phát hướng về phía đồng bò cùng với sự hộ tống của thằng Khánh và thằng Huy cùng với 5-6 thằng khác, đây là nhóm tôi lo ngại nhiều nhất và là nhóm có nhiều khả năng bị tấn công nhất, tuy chỉ là dự đoán, nhưng có mấy ai biết trước được điều gì.

Ngồi nhà chờ hồi âm được một lúc, chuông điện thoại tôi bỗng reo lên, đó là một tin nhắn, tin nhắn chỉ với một kí tự "a". Nhóm tôi đã giao ước sẽ để màn hình nhắn tin trong trạng thái chờ, nếu như bên nào có biến sẽ nhắn ngay tin đó để thông báo cho tôi, và tin nhắn đó đến từ số điện thoại của thằng Toàn. Ngay lập tức, tôi chạy hết tốc lực đến khu vực nhà thằng Mậu để ứng cứu.

Chạy được một lúc, tôi thấy một đám người khá đông, trong đó có cả nhóm của thằng Toàn đang thủ thế trong đấy. Có vẻ như chưa bên nào dám ngênh chiến với bên nào, tụi Bình An có tổng 8 người, nhưng bên tôi lại là một thằng Toàn đai đen taekwondo nên chưa bên nào động thủ trước.

Bất chợt Toàn phôn phát hiện ra sự có mặt của tôi nhưng tôi đã lạnh lẹ nháy mắt với nó rồi lặng lẽ đi vào lùm cây ven đường tìm cách tiếp cận cả bọn. Khi đến một cự ly đủ gần, tôi bất ngờ lao ra nhanh như hổ săn mồi, kẹp cổ lấy một thằng từ đằng sau rồi kê chân vạt nó ngã xuống đất đồng thời bồi cho nó một đấm bất tỉnh vào mặt. Ngay sau đó đám thằng Toàn cũng nhanh chóng tiếp ứng với tôi.

Toàn phôn với lợi thế dài chân dài, liên tiếp tung ra những cú đá cao ngắt ngưỡng vào mặt đối phương khiến cho bọn nó dù có đỡ được cũng phải chấn kinh ngã khụy chưa kể là những cú đá xoay người uy lực của nó làm cho đối phương phải gọi là ngã gục ngay tại chỗ.

-Phiu, ứng biến kịp lúc đấy!

Toàn phôn quệt mồ hôi cười khẩy khi đã hạ gục hết đối phương.

-Kế hoạch phải chu đáo vậy mà, nhưng vẫn chưa đúng ý muốn của tao

-Đúng thế nào?

-Thằng đầu lĩnh vẫn chưa xuất hiện, chứng tỏ tụi bây không phải là mục tiêu của nó!

-Thế là ai đây?

Tuy nhiên chỉ kịp nói tới đó, chuông điện thoại tôi bỗng reo lên. Lại một tin nhắn nữa và lần này nó đến từ chỗ của Lam Ngọc. Thế nhưng khi tôi vừa định đi tiếp ứng thì lại một đám loai choai khác ào ra giữa đường chặn lại.

-Áy chà, xem ra mình được tiếp đón nồng hậu đấy!

Toàn phờn nhếch môi cười đùa.

-Ở bên phía Lam Ngọc mới vừa gửi tin, tao cần đến đó ngay!

-Vậy thôi phải không, giữa đường có đi ngang nhà nội cho tao gửi bé Phương đến đó nhé!

-Sao vậy Toàn, Phương muốn ở đây!

-Hề hề, không sao, Phương ở đây Toàn không chuyên tâm đánh được đâu

-Ủầy, xong chưa, bọn nó đến gần rồi!

-Mày dẫn bé Phương theo sau tụi tao. Để tao với 2 thằng này mở đường cho mà đi!

Nói rồi nó lao đến trước cùng với hai thằng trong xóm Đại An cùng nhau mở đường cho tôi đi chuyển đến chỗ của Lam Ngọc.

-Mày có thấy tuyệt kĩ đá 540 độ của taekwondo chưa Phong? Xem nhé!

Nó bắt đầu xoay người thật cao trên không rồi tung ra hai cú đá chuẩn xác ngay vào mặt hai thằng Bình An khiến nó loạng choạng bước lui. Ngay lập tức sau khi đáp xuống nó lại xoay thêm một vòng tung thêm một cú đập thẳng bằng vào bụng thằng kia khiến nó ngã văng ra sau trúng liên tiếp hai thằng. Không dừng lại ở đó, sau khi đỡ hàng loạt đòn đánh từ đối phương nhờ có sự giúp sức của hai thằng kia, Toàn phờn tung liên tiếp 3 cú đá xoay người cực mạnh làm 3 thằng Bình An trúng đòn ngã xuống đất trực tiếp mở ra một khoảng trống trước mặt.

-Nhanh, chạy qua đi!

Nghe tiếng của có, tôi vội dẫn bé Phương chạy nhanh qua cái lỗ hổng đó trước khi bọn Bình An kia kịp lấp kín lại che đi tầm nhìn của bọn tôi tới thằng Toàn.

Chạy được một quãng, tôi mới dừng lại ngay trước cửa nhà nội đẩy nhẹ bé Phương vào:

-Ở yên trong này, bây giờ nguy hiểm lắm!

-Nhưng còn Toàn thì sao, em lo lắm!

-Yên tâm đi, võ của nó cao hơn cả anh đấy, em nên cầu nguyện cho anh đi thì hơn!

Nói rồi tôi chạy vút đi thật nhanh không để bé Phương kịp gọi với tiếng nào.

Mặt trận thứ hai tôi hướng tới là khu vực đường đá do Lam Ngọc phụ trách, tuy là khá yên tâm về khu vực này nhưng tôi vẫn lo cho Lam Ngọc thân con gái một mình giữa bầy sói bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra cả. Suốt dọc đường đi tôi luôn cầu mong mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với nàng nhưng thật không may, khi vừa chạy đến nơi, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là một Lam Ngọc xơ xác với chỉ chút những vết bầm trên người, chiếc áo khoác nàng mặc giờ đã rất bươm chằng còn nhận ra nữa, xung quanh nàng có đến 7-8 thằng loai choai đang có chủ ý tiến tới mặc cho Lam Ngọc có lùi về thủ thế vô vọng.

Nhìn thấy cảnh đó, máu nóng trong người tôi sôi sục cả lên. Phàm là người thân của tôi nếu bị ai làm bất cứ tổn thương gì, tôi sẽ không bao giờ tha cho kẻ đó. Tôi nắm chặt nắm đấm, mắt long sòng sọc lao đến những thằng đó, gặp thằng đầu tiên tôi dẫn liền 3 đấm vào hông rồi kê chân vật nó ngay xuống đất.

Đến thằng thứ hai vừa phát hiện ra sự có mặt của tôi thì đã bị tôi tọng liền một đấm vào mặt rồi nắm tay kéo về phía mình dẫn cho nó thêm một đòn song kích vào ngực và bụng làm nó giật lùi ngã gục ra sau.

Rất nhanh chóng sau đó cả bọn đã nhận ra được sự có mặt của tôi, nhưng đã quá trễ. Thừa lúc cả bọn đang đổ dồn sự chú ý vào tôi, Lam Ngọc liền bung sức lao đến tung liên liên hoàn các đòn chặt làm đến 3 thằng đổ gục. Cả bọn lại đổ dồn về phía của nàng nhưng đó lại là thời cơ dành cho tôi. Lợi dụng khoảnh khắc ngẩn ngơ đó, tôi nắm tay một thằng kéo giật về phía mình đồng thời kê chỏ bật vào mặt nó một đòn hiểm hóc khiến nó chẳng kịp trở tay. Lam Ngọc cũng nhanh chóng lao đến khống chế ngay đối phương rồi xoay người hất hông vật ngã nó xuống đất đồng thời bồi thêm một đấm vào mặt trực tiếp hạ gục đối phương.

Khi tất cả đối thủ đã bị hạ gục, Lam Ngọc mới khụy xuống chống cả hai tay xuống đất thở dốc:

-Khốn nạn cái bọn phản bội!..hộc!

-Sao thế Ngọc, ai phản bội!

-Hai thằng đi theo Ngọc đó! Khi thấy mấy thằng kia xông tới, hai thằng này liền đánh lên Ngọc nên mới bị thất thủ trước bọn nó!

-Khốn thật, chẳng lẽ bọn nó biết trước kế hoạch của mình sao?

-Chắc thế rồi, hẳn hai thằng này là tay trong...

-Mà khoan...nếu là tay trong thì Ngọc Lan...

Ngay lúc đó chuông điện thoại tôi lại reo lên và lần này chính là số của Ngọc Lan, không khác đi đâu được, nhóm của Ngọc Lan đã bị tập kích. Nếu như thằng đầu lĩnh không xuất hiện ở nhóm của thằng Toàn và Lam Ngọc thì chắc chắn nó sẽ xuất hiện ở nhóm của Ngọc Lan.

-Nhanh lên, phải đến đồng bọn ngay...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Viễn tưởng kế hoạch của tôi sẽ diễn ra thuận lợi, ấy thế mà bọn Bình An đã cao tay hơn khi gài tay trong vào đội hình của tôi khiến cho tất cả toan tính dường như bị phản tác dụng, Toàn phẫn bị búa vảy, Lam Ngọc bị thương nặng và cả Ngọc Lan hiện giờ đang lâm nguy nữa. Dù không biết thằng đầu lĩnh giấu mặt đó là ai nhưng tôi chắc chắn nó rất thông minh, nó rất giống với một người mà tôi gặp trước đây, bây giờ tôi chỉ cầu mong nó không phải là người đó mà thôi.

Đoạn đường tới đồng bọn không xa nhưng muốn đến nhanh phải đi đường tắt băng qua nhiều lùm cây rậm rạp, có đoạn phải lườn lách qua những rặng tre khiến cho tay chân tôi bị cào trầy trụa đến phát sợ. Đó là tôi với thể lực còn dồi dào, còn Lam Ngọc vì đã bị thương nên không thể theo kịp tôi được, nằng cứ bị tụt lại phía sau dù cho tôi có cố gắng chạy chậm đến mức nào.

Đến chừng một lúc không chịu được nổi nữa, nằng mới ngồi bệt chống tay xuống đất thở dốc:

-Phong đi đi, kéo không kịp đó!

-Sao thế Ngọc?

-Ngọc không đi nổi nữa đâu, cả người ê ẩm quá!

-Trèo lên, Phong cõng cho!

Tôi chủ động khom người xuống

-Không được đâu, như vậy sẽ làm Phong chậm đi!

-Kệ, lên đi!

Thấy thái độ kiên quyết của tôi, nằng cũng vội vàng leo lên lưng để tôi cõng đi.

Quả thật cõng Lam Ngọc trên lưng làm tôi bị chậm đi hẳn, mồ hôi mồ kê trên trán tôi cứ đổ xuống như suối, ướt mem, mặn chát, đôi chân tôi cứ mất dần sức đi. Về như thấy được điều đó, Lam Ngọc bỗng thở thê:

-Nếu mệt thì bỏ Ngọc xuống đi cứu Lanna trước đi!

-Không đâu, có gì mà mệt chứ, Ngọc còn nhẹ chán, chắc ăn kiêng dữ lắm hèn?

Tôi cố gắng pha trò để quên đi cơn mệt mỏi đang dần xâm chiếm lấy cơ thể.

-Không đùa đâu, nếu mệt thì bỏ Ngọc xuống đi, Lanna quan trọng hơn mà, phải không?

Câu nói đó của Lam Ngọc bỗng nhiên làm trái tim tôi giật bắn, nó đập liên hồi từng nhịp mà không biết nguyên do vì sao, chỉ biết rằng khi nằng nói câu đó, nó quặng lên đầu thối và có một chút gì đó bối rối khiến tôi hơi lưỡng lự. Nhưng rồi sau khi chậm lại một lúc, tôi bắt đầu chạy nhanh hơn, vững giọng:

-Không ai quan trọng hơn ai cả!

-Phong...vừa nói gì đấy?

-Phong nói cả hai đều quan trọng...!

-Ừ...?!

Đột nhiên Lam Ngọc bỗng yên bặt trên lưng tôi. Lúc đầu tôi cứ tưởng mình nói sai việc gì làm nàng giận nên chẳng dám mở lời, nhưng lúc sau tôi nghe có tiếng gì đó như vải đang bị xé và chỉ thoáng chốc sau một bàn tay mềm mại bỗng xuất hiện từ đằng sau lau đi những giọt mồ hôi đang tuôn dài trên trán làm tôi giật mình định ngoảnh lại nhưng đã bị Lam Ngọc chặn lại với giọng hơi áp úng:

-Lo chạy đi, nhìn cái gì?

-Ngọc...lau mồ hôi cho Phong hờ?

-Liên quan gì đến Phong?

-Lau bằng cái gì thế?

-Áo khoác, rách rồi nên chẳng cần dùng nữa!

-Sặc?!

-Được không?

-À, được được!!

Dù vậy nhưng tôi có thể cảm nhận được Lam Ngọc đang rất rung, đôi tay nàng lau mồ hôi cho tôi mà cứ run bần bật như máy điện làm tôi muốn phì cười lắm. Nhưng chắc chắn rằng một điều rằng lam Ngọc sẽ không làm những điều như thế mà không có lí do, nàng là người biểu hiện tình cảm qua hành động, và vừa rồi là hành động của nàng đối với tôi, một hành động hơn cả ngàn lời nói...

Sau một lúc lặn lội vượt vượt cả chục bụi cây, bọn tôi cũng đã đến đồng bò. Thoáng thấy một đám người từ xa, tôi nóng ruột định chạy tới ngay nhưng đã bị Lam Ngọc chặn lại:

-Đội đã, phải quan sát tình hình đã Phong!!

-Quan sát gì chứ, rõ là Ngọc Lan đang gặp nguy hiểm mà!

Tuy nhiên khi tôi định chạy đến chỗ đó thì Lam Ngọc sẵn đang trên lưng tôi bỗng ôm cổ, dùng chân quặp vào người khiến tôi đã đuối xuống đất, tay chân bị khóa chặt không cử động được.

-Này Ngọc, thế này là sao hả?

-Bây giờ chúng đang nắm giữ con tin, Phong đến đó cũng bị tụi nó uy hiếp thôi!

-Nhưng cứ để bọn nó thế sao?

-Nghe Ngọc nói này, bây giờ phải bình tĩnh quan sát tình hình đã, không được manh động, rõ chưa!

-Nhưng Ngọc Lan...

-Nếu Phong còn coi cả hai quan trọng bằng thì nghe lời Ngọc đi!

Nàng nhìn tôi với đôi mắt cương quyết, từ sâu trong ánh mắt của nàng, tôi có thể cảm nhận được bao nhiêu nỗi niềm ẩn chứa trong đó, nó như chiếu sáng khắp trái tim tôi, thật thân thuộc, thật ấm áp. Cả người tôi như dịu lại, cảm giác cồn cào trong lòng không còn nữa, tôi dần thờ ơ lại trấn tĩnh:

-Được rồi, Ngọc thả Phong ra đi!

-Hứa với Ngọc là không được manh động đó!

-Rồi, hứa mà!

Nghe thế Lam Ngọc mới từ từ nơi lồng cánh tay và chân tôi ra. Nàng dịch qua một bên để tôi có thể ngồi thẳng dậy được. Nhưng nỗi lo về Ngọc Lan vẫn còn đó nên tôi khều vai Lam Ngọc ra hiệu đến gần đám người đằng xa kia để quan sát tình hình.

Ẩn mình trong những bụi cỏ cao của đồng bò, bọn tôi di chuyển thật nhẹ nhàng để tiền gần hết sức có thể đám người trước mặt. Giờ thì bọn tôi đã chắc nắm đó chính là đám của thằng Tô lớn, có đến 5-6 thằng đàn em giờ đứng sau lưng nó thị oai, duy chỉ có điều là cái thằng thủ lĩnh còn lại đang đứng nép

ở bìa phía bên kia nên tôi không thấy rõ mặt được, chỉ có cách là tiến tới thêm một chút nữa:

-Khoang đã Phong, định làm gì đấy?

-Không thấy rõ mặt thẳng còn lại, phải tiến thêm chút!

-Không được, ở đây là gần nhất rồi, tiến gần thêm sẽ bị phát hiện đó!

-Giờ phải làm sao chứ?

-Im lặng và quan sát...!

Nàng xoay đầu tôi hướng về trước cùng quan sát qua những bụi cỏ những gì mà đám đông trước mặt đang làm...

Thằng Huy và thằng Khánh giờ này đang nằm sải lai dưới đất cố gắng gượng dậy, những thằng Đại An khác cũng chịu tình cảnh chẳng kém gì. Trước mặt bọn nó là thằng thủ lĩnh Tò lớn võ công cao cường vẫn đứng sừng sững kênh kieu. Liếc mắt qua bên tay phải, tôi có thể thấy Ngọc Lan đang thủ thế võ vọng, dẫu rằng theo như tôi biết nàng có một chút võ đấy, nhưng với thằng Tò lớn nó chỉ như trúng chọi đá mà thôi.

-Phong này, thực ra giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao thằng thủ lĩnh đó cứ nhắm vào Phong chứ?

Lam Ngọc thờ hắc mím môi nhìn tôi.

-Hừm, chỉ là hiềm khích năm xưa thôi...

-Hiểu rồi!

Nàng khẽ gật đầu rồi tiếp tục quan sát tình hình tuyệt nhiên không hỏi thêm một câu nào nữa.

Tuy thế nhưng những hình ảnh từ 2 năm trước cứ như một thứ keo siêu dính chẳng thể nào dứt khỏi đầu tôi được. Dù muốn dù không tôi vẫn phải nhớ đến những năm tháng khó quên đó...

Lúc trước, chính xác là mùa hè hai năm trước khi lũ trẻ cả ba xóm Đại An, Bình An A, Bình An B vẫn còn chơi đùa cùng nhau. Thằng Tò lớn tuy không có máu mủ gì với gia đình nhà tôi cả nhưng vì có niềm đam mê võ thuật và được lòng ba tôi qua những lần nói chuyện, ông đã phá lệ dạy võ cho nó. Quả thật, nó rất sáng dạ dạy đâu hiểu đó, chỉ trong một thời gian ngắn nó đã bắt kịp trình độ của tôi và thậm chí còn đánh hơn cả tôi nữa. Tất nhiên chỉ có tôi và nó biết ai hơn ai qua những lần tỉ thí lẫn với nhau vì ba tôi chỉ cho bọn tôi tập với mộc nhân trước khi có thể hoàn toàn kiểm soát được nắm đấm của mình.

Nhưng không lâu sau, cái tính sáng dạ và háo thắng đã làm nó trở nên nhắm chán với những đòi hỏi mang tính nhẩn nại của ba tôi. Lúc đó do quá tin người tôi đã nói cho nó biết chỗ giấu cuốn sách gián tiếp tiếp tay cho nó đoạt lửa lấy cuốn sách từ bà nội.

Phần vì áp lực từ ba, phần vì quá bức tức vì nó lợi dụng, tôi đã tự tay đến nhà nó đòi sách đúng cái ngày mà nó chuẩn bị trở về nhà ở Giồng Trôm. Tất nhiên với trình độ giữa tôi và nó thì chẳng thể nào phân định thắng thua mau được. Tôi và nó đã đánh nhau rất lâu, lâu đến nỗi toàn thân tôi ra ròi, cánh tay tôi mỏi mệ, đôi chân tôi bắt đầu rệu rã. Và trong những nỗ lực cuối cùng tôi đã gượng dậy hất nó ngã đập đầu vào một gốc cây tước máu trực tiếp lấy lại được quyển sách trong người nó.

Từ đó nó đi biệt tăm đến giờ, không ai biết tăm tí, không ai biết nó đã làm gì trong 2 năm qua. Nhưng giờ đây khi gặp lại, võ công nó bỗng nhiên tiến bộ vượt bậc và chắc chắn rằng, nếu muốn đánh bại nó, sẽ không chỉ là cái hất người ăn hên như trước đây đâu...

-Phong, gì mà thứ người vậy?

Lam Ngọc bỗng vỗ vai cắt đi dòng suy nghĩ của tôi.

-À không, đang suy nghĩ một số chuyện thôi!

-Tập trung vào, ở đây không có chỗ cho sự chần chừ đâu!

-Uầy biết rồi, phải đề cao cảnh giác mọi lúc chứ gì, mà Ngọc này...Ngọc...làm gì thế!

Tôi trở mắt quay lại khi Lam Ngọc giờ này đang nhìn về đằng trước với ánh mắt thất thần. lúc đầu tôi cứ tưởng nàng đang đùa nên cứ quơ tay trước mắt nàng nhưng một lúc sau không thấy phản ứng tôi mới tò mò nhìn theo hướng mắt của Lam Ngọc và bắt đầu thất thần ý như nàng vậy.

Trước mắt tôi hiện giờ vẫn là thằng thủ lĩnh Tò lớn nhưng thật không ngờ cái người đang tiến đến gần Ngọc Lan và cũng là thằng thủ lĩnh Bình An B lại chính là thằng Nghĩa. Đúng nó rồi, cái bản mặt kiêu ngạo không lẫn vào đâu được. Vì sao nó lại ở đây? Nó làm gì ở cái thôn quê yên bình này? Nhưng trên hết là phải đi cứu Ngọc Lan, cứu lấy người con gái lúc này đang lui từng bước thủ thế một cách khổ sở.

Chẳng để Lam Ngọc kịp ngăn cản, tôi vội lao đến tấn công thằng Nghĩa ngăn không cho nó tiếp cận Ngọc Lan, nhưng giữa chừng một cánh tay bỗng đưa ra vụt ngang mặt tôi phải bắt chéo tay đỡ đòn bật lùi về một đoạn.

-Hề hề, cuối cùng mày cũng tới rồi à?

Thằng đầu lĩnh nhướn mày đều cán nhìn tôi.

-Thả Ngọc Lan ra mau thằng chó kia!

Tôi giận dữ chỉ tay vào mặt thằng Nghĩa không màng đến sự có mặt của Tò lớn.

-Ồ kia, lâu lâu gặp lại chào hỏi anh mày thế à?

-Cóc cần biết, mày đừng ngay những hành động đó lại!

-Gi, hành động nào cơ, thế này à?

Nó cười đều tiếp tục tiến đến phía Ngọc Lan làm tôi sôi máu định lao lại nhưng thằng Tò lớn lại một lần nữa ngăn cản bằng cách lao đến đứng trước hướng đi của tôi.

-Tò, sao mày lại đi tiếp tay cho thằng khốn nạn đó!

-Tao không tiếp tay, tao chỉ hợp tác mà thôi. Nó có được thứ nó muốn, tao có được thứ tao muốn!

-Mày có biết thằng Nghĩa đầy gian xảo thế nào không?

-Tao không cần biết, điều tao muốn làm bây giờ là hạ gục mày, lấy lại những gì đã mất từ tay mày!

Nói rồi nó tiến từng bước với tôi tay không ngừng bẻ rôm rốp làm tôi hơi hoảng, vừa định bước lui thủ thế thì 5 thằng đàn em của nó đã dàn hàng ngang thành hàng rào chắn sau lưng tôi từ lúc nào. Phải đánh nhau với Tò lớn là một điều không thể tránh khỏi nhưng còn Ngọc Lan gặp nguy hiểm ở đây kia khiến tôi chẳng tài nào tập trung được. Dù có thể tự vệ nhưng thể hình của thằng nghĩa rất cao to đặc trưng cho một thanh niên tuổi 18 làm cho Ngọc Lan chẳng thể nào chống cự lâu, rất nhanh chóng sao đó nàng đã bị nó tóm lấy, tát một bạt tay vào mặt làm nàng choáng váng té xuống đất.

-Vút...chách...

Nhân lúc tôi không để ý thằng Tò liền lao đến đưa nắm đấm to đùng vào mặt làm tôi hú vía lách người đỡ đòn ra ngoài nghe rõ cả tiếng gió cắt ngang mũi.

-Khốn nạn, đánh lên à?

-Mày chưa học nguyên tắc là khi đánh nhau không được nhìn chỗ khác à?

-Tao chưa muốn đánh nhau với mày!

-Xác lão...!

Nó đột ngột tung một cước thẳng về phía trước, tôi lách người né được, ngay sau đó nó mượn đà của cú đá đó áp sát nhanh đến tôi từ bên hông tung liền một cú đánh chìm dưới bụng, tôi xoắn tay đánh bật cú đánh đó đi, tương thế xoay người húc chỏ vào mặt nó.

-Á...buông ra!

Đòn chỏ đi chưa được nửa đường, tôi bỗng giật mình bởi tiếng thét của Ngọc Lan, nàng đang bị thằng Nghĩa đè xuống trần áp ở đây kia, nó làm cho máu nóng tôi sôi lên muốn đi cứu nàng ngay nhưng vừa kịp quay mặt lại, một nắm đấm to đùng đang lao đến bụng khiến tôi hoảng hồn dùng cả hai tay chặn lại khi nó chỉ còn cách bụng tôi khoảng 1 tấc, tôi chưa kịp thu người về thủ thế thằng Tò đã dịch chân về trước dấn sâu nắm đấm vào bụng làm tôi chân kinh văng ngược về sau tầm 2m hơn.

-Tao đã bảo mày không được mất tập trung khi đánh nhau mà, hề hề!

-Khốn nạn!

Tôi vừa căm tức vừa phải thả lỏng người thờ đều để giảm đi tác hại của chiêu thức kia gây ra nhưng kì thực tôi không tài nào tập trung được. Phải bắt lực nhìn Ngọc Lan bị thằng Nghĩa giờ trò đây kia máu nóng trong người tôi cứ sôi sùng sục, mắt tôi long sông sọc lên chừng phát lửa đến nơi. Đây là kế hoạch của tôi, nếu Ngọc Lan có mệnh hệ gì tôi chắc chắn sẽ phải ân hận suốt đời, tôi hoàn toàn không muốn như thế, tôi không muốn...

-Vút...bóp!

Khi thằng Nghĩa còn đang say sưa mê đôi má của Ngọc Lan, một đòn đá cực mạnh đã tấp vào mặt nó đầy uy lực khiến cả thân người của thằng Nghĩa bay một đoạn ngắn theo hướng đá lăn kênh cang trên bãi cỏ.

-Bình sinh tôi rất ghét những người giờ trò với con gái! Ở đây có tôi lo rồi, chuyên tâm đi Phong!

Và rồi chủ nhân của cú đá đó cũng nhanh chóng lộ diện, đó không ai khác chính Lam Ngọc. Cuối cùng nàng đã phải ra mặt để giải cứu cho Ngọc Lan khỏi tình thế bị khống chế bởi thằng Nghĩa. Máy thằng đàn em của Tò lớn thấy thằng Nghĩa bị đánh liền vội chạy đến định tiếp ứng nhưng đã bị Tò lớn chặn lại:

-Khỏi, bây giờ tao đã có thứ mình cần, chấm dứt hợp tác từ đây!

-Mày nói cái gì thế Tò, dám phản tao à?

Thằng Nghĩa cố nghiêng răng gượng dậy.

-Tao không phản, ngay từ đầu đây là hợp tác hai bên đều có lợi, bây giờ cả hai bên đều đạt được mục đích rồi, tự thân mày lo lấy!

-Mày...được lắm!

-Hề hề, bây giờ tao chỉ có mục đích duy nhất mà thôi, thằng Phong sẽ phải trả lại những gì tao đã mất!

Vừa nói nó vừa nhìn tôi với đôi mắt sáng rực, ngạo ngễ.

Bây giờ khi Ngọc Lan đã an toàn dưới sự bảo vệ của Lam Ngọc, tôi không còn bị bất cứ áp lực nào nữa cả, mục tiêu duy nhất của tôi lúc này chỉ còn thằng Tò lớn mà thôi. Trận chiến này là điều tất yếu phải xảy ra nếu muốn kết thúc tất cả mọi chuyện. Tôi vội chống tay đứng thẳng dậy nhìn thẳng vào mặt Tò lớn:

-Cuốn sách đang ở chỗ tao, nếu mày muốn lấy thì hãy bước qua xác tao mà lấy!

-Chà, mạnh mẽ đấy!

-Còn nếu thua...hề...mày sẽ phải rút khỏi đây và không được gây chiến với xóm Đại An nữa!

-Được thôi, để xem sau hai năm trình của chú mày đã tiến bộ đến đâu rồi!

-Vẫn có thể thắng mày thôi!

-Ý mày là sẽ thua tao nếu xung quanh không có gốc cây à, thằng ăn hên?

-Ừ thì ăn hên đấy, có ngon thì vào mà đánh tao này!

-Chà, thêm rượu thuốc rồi hử?

Nó xấn tới, tung một cước thẳng tầm trung, tôi dịch người sang phải bắt lấy chân nó đồng thời mượn lực từ cú đá kéo chân nó về phía mình, tung quyền nhắm thẳng vào ngực nó nhưng đáp lại thẳng Tò liền sử ra một chi pháp bằng ngón giữa xuyên vào ngay chấn thủy xa hơn đòn đánh của tôi chỉ 2 đốt ngón tay

-Thục...! – Lăn phải đòn phản kích, tôi bật lùi ra sau ôm ngực.

Vừa rồi nếu tôi không chủ động rút người gia tăng khoảng cách, chắc đã bị thằng Tò hạ gục chỉ sau chi pháp đó của nó. Nhưng vẫn chưa hết, khi tôi đã lùi về, nó liền thừa thế lần tới tung ra một cú đá tổng thẳng, tôi cố gắng dịch người sang bên thật nhanh, nó lại nhướn chân tung tiếp một cú đá ngang, lần này tôi lùi hẳn về phía sau để né đòn, liền ngay sau đó nó đổi chân tung tiếp một cú đá tổng thẳng ngay khi có khoảng cách. Nhưng tôi đã bắt được nhịp đánh của nó. Sải chân bước lùi về, tôi thả lỏng tay toan bắt lấy chân nó, tôi không thể ngờ rằng nó lại có thể đảo chân biến hóa thành một cú đá tầm cao tạt ngang vào mặt tôi...

-Chách...!

Không thể tránh né, tôi đánh đũa tay đỡ lấy cước pháp nặng nề đó rồi chấn kinh lùi cả mấy bước sang bên suýt té.

-Hề hề, sao hà Phong, tuyệt chứ!

Nó vênh cái mặt kêu ngạo lên nhìn trừng tôi.

-Mày đã đi đâu trong hai năm nay?

-Thì cũng có đi đâu đâu, chỉ là tìm người tầm sư học đạo thôi!

-Võ cổ truyền?

-Khá đấy, trời đã không phụ lòng tao, sau một thời gian ngắn đi bái sư, cuối cùng cũng có một ông thầy chịu nhận. Trong hai năm qua tao đã khổ luyện là vì chờ cho ngày hôm nay đây Phong à?

-Thằng khôn, nếu thế thì đừng có mà đánh võ Trần gia với tao!

Tôi tức tối quát tháo khi thắp thoáng trong hình hài võ những thế võ cổ truyền nó đánh vừa qua vẫn còn một vài hình ảnh của Trần gia trong đó.

-Tao thích thế đấy, trong hai năm qua tao đã nhận thấy võ cổ truyền vừa có thể bù lại những khuyết điểm có trong võ Trần gia của mày vừa có thể phối hợp nhuần nhuyễn cả hai loại với nhau, thấy sao hả, hế hế!

-Im ngay, mày không xứng đáng để dùng võ Trần gia, cũng không xứng đáng để học môn võ khác!

-Vút...chách!

Vừa dứt câu nó liền tung ra một cước pháp làm tôi giật mình không kịp né tránh chỉ biết đưa tay lên đỡ thêm một đòn đau nhói.

Chưa kịp để tôi định thần, khi vừa thu chiêu về, nó liền dịch tới đánh thẳng vào mặt, nghe gió cắt tôi vội lách người né tránh, ngay sau đó nó biến hoá thành đòn Đảo trư trong võ cổ truyền giáng vào mặt tôi một đòn chỏ từ ngoài vào nhưng sự tương đồng trong thế võ giữa Trần gia và cổ truyền đã giúp cho tôi nhanh chóng đọc được ý đồ của nó mà né ngay đòn chỏ đó chỉ trong một phần giây.

Tận dụng thời cơ nó đánh hụt đòn chỏ làm lộ lưng, tôi đẩy vai nó thuận đà tiến đồng thời xuất ra một đòn đánh chìm nhằm vào hông. Nhưng trong một khoảnh khắc tôi đã quên đi khả năng Roi liên-Quyền nội của võ cổ truyền có thể đánh liên hồi, không nhượng. Ngay khi bị tôi đẩy vai, thằng Tò đã xoay người vung chỏ dụng đòn Hoàn trư giáng vào mặt tôi làm thất thần đưa tay lên đỡ vô vọng...

-Cốp!

Uy lực rất mạnh, tôi chấn kinh lão đảo hoa cả mắt khi đỡ lấy đòn chỏ của nó. Dù rằng có nét tương đồng nhưng sự biến hóa không lường của võ cổ truyền vẫn khiến tôi phải gấp từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Vừa rồi nếu không tập trung cao độ, có lẽ tôi đã gãy vài cái răng là ít.

Thằng Tò lại lao đến tung một nắm đấm bự chảng, tôi đưa cánh tay đánh bật ra rồi bật đòn phản công, nó xoắn lấy tay tôi kéo ngược về, tôi dụng tay vỗ mạnh vào khuỷu khiến nó giật mình buông tay. Liền ngay lúc đó tôi kê chân, đánh hất vào vai vật nó ngã xuống đất. Bị mất đà, nó bấu chặt cánh tay tôi vào một vòng dứt khoát xoay ngược thế trận làm tôi bị bất ngờ ngã oạch xuống đất.

Nghe tiếng gió cắt từ trên xuống, tôi bất thần lẩn người né tránh đòn đánh của thằng Tò, nó lại xô chân xuống đất, tôi tiếp tục lẩn người tránh đòn rồi lợi dụng thời cơ vung gót chân vào khuỷu chân làm nó giật mình khụy một chân xuống đất tạo khoảng thời gian cho tôi bật dậy định thần trở lại.

-Hai năm rồi mày vẫn chẳng thay đổi chút nào Phong nhỉ?

-Ý mày nói là gì?

-Cái tính nhu nhược của mày đấy!

-Đó là tính cách của tao và tao tự hào về nó còn đỡ hơn đồ lợi dụng, hám danh như mày!

-Tao lợi dụng, tao hám danh à? Xin lỗi nhưng lòng tham con người là vô đáy Phong ạ, chẳng ai muốn mình cứ dậm chân một chỗ như mày đâu!

-Với cái suy nghĩ như thế mày sẽ chẳng bao giờ thành công đâu!

-Để xem...!

Thằng Tò lớn lại lao đến tôi, nó tung một đòn đá tạt nhắm vào hông tôi đến nửa chừng lại đảo chân hất ngược lên trên, tôi thoáng bất ngờ nhưng cũng dịch người sang bên đỡ đòn đồng thời bật khớp xia thẳng vào đầu gối. Bất ngờ vì bị phản kích, Tò lớn xoay người tung ngay một cước trên không:

-Bốp...!

Tôi trúng đòn bước loạng choạng về sau khụy một chân xuống đất thờ đốc. Hai mắt tôi lại hoa lên, đầu óc tôi cứ quay cuồng cứ như trước mặt là cả nghìn vì sao vậy. Tôi biết tôi đã lĩnh nguyên đòn đá tạt trên không của thằng Tò, uy lực rất mạnh. Võ công của nó kết hợp cả ưu điểm hai môn phái lại nên rất hoàn hảo và không một chút khuyết điểm nào cả, nhưng vẫn chưa chiến đấu đến phút cuối cùng thì mọi chuyện vẫn có thể xảy ra. Tôi đứng dậy dùng tay vỗ nhẹ vào hai bên thái dương để giảm bớt cơn đau giúp định thần.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Thằng Tò lại phóng đến, tôi tung 1 đòn đánh bằng tay phải làm thằng Tò giờ tay lên thủ thế. Đến nửa chừng tôi rút về dần một đòn khóp tay thẳng vào bụng, nó đánh bật tay tôi ra gọn lòn đồng thời nắm cổ áo tôi kéo giật về lật chỗ lên toan đập vào mặt đối phương, tôi hoảng hồn thụp đầu xuống né thì gặp đầu gối của nó đang lao đến mặt mình với một làn gió cắt lạnh sống lưng:

-Chách...! – Tôi gồng hai cánh tay trước mặt đỡ đòn, bị kinh lực của đòn lên gối hất văng bật ngửa xuống đất.

Vừa gượng dậy, thằng Tò đã lao đến quét cẳng chân ngang mặt làm tôi phải giật mình lộn nhào về sau né tránh. Chân kia chạm xuống đất, nó lại xoay vòng quét thêm một cước nữa, trong tư thế ngồi xòm, tôi vững tấn đưa chỏ kê ngay vào cẳng chân khi thằng Tò đá quét tới làm nó thất kinh thu chiêu.

Không bỏ lỡ cơ hội, tôi áp sát dụng tam quyền dẫn cho nó liền 3 cú đấm, nó lùi dịch lui đánh bật. Đang trong thế chủ động, tôi xoay cổ tay đẩy vai tới, tung một chưởng pháp ngay vào bụng, nó thu người dùng cả hai tay chặn lại, ngay lập tức tôi thuận đà bật chỏ ngược lên mặt, nghe gió xé dưới cằm, Tò lòn co chân bung hết cỡ:

-Cốp...thụp...!

Tôi đau đặng ngã oạch xuống đất do cú đập ngang bụng nhưng Tò lớn cũng chẳng khá hơn, nó đã bị tôi lật chỗ phốt cằm trúng ngay mũi đang choáng váng ở đẳng kia, lúc này nếu không đập tôi văng ra, chắc nó đã đi tong hàm dưới rồi.

Bị dính chiêu, hai mắt nó đỏ gườm lên đầy gân máu, nó nắm chặt nắm đấm lao đến tôi như hổ vồ mồi, tôi lùi về cố thu lấy nắm đấm to đùng của nó nhưng tôi đã phạm một sai lầm khá nghiêm trọng, thay vì sử dụng những đòn tay khoảng cách dài để vừa công vừa thủ, tôi lại hấp tấp tung ra những đòn chỏ nhằm kết thúc nhanh trận đấu, mà đòn chỏ thì phải áp sát, đó cũng chính là yếu điểm để nó tận dụng.

Khi tôi vừa kéo tay kê chỏ thì đã bị nó vươn dài sải tay đánh vào mặt tôi một đấm nặng nề, tôi lùi bước thủ thế nó tiếp tục tấn công tôi bằng một đòn trên mặt nữa, loạng choạng tôi lách người né đòn đồng thời thò lấy cổ tay nó trượt dọc lên sườn ra một chỉ lên vai hòng làm nó bị tê liệt, thế mà tôi chẳng ngờ được nó cũng biết cầm nã thủ, lật ngược cổ tay tôi lại, nó xuất ra một chưởng ngay bả vai đau như tháo khớp, chưa kịp định thần tôi lại lĩnh thêm một chưởng vào lồng ngực trước khi bị nó quét giò ngã oạch xuống đất.

Không thể bỏ lỡ, Tò lớn thụp xuống chống tay dần thẳng nắm đấm to đùng xuống đất nhằm kết thúc nhanh đối phương, trong cơn mơ màng tôi đánh thẳng vào tay trụ làm nó mất đà chệch đi nắm đấm chỉ trong gang tấc. Nhận thấy nó đang mất đà, tôi vội lật chỗ hướng lên:

-Bốp! – Nó lĩnh trọn đòn chỏ của tôi vào ngực.

Tò lớn hốt hoảng lui về thủ thế, tôi cũng tranh thủ ngồi dậy định thần lại sau hoảng loạn đòn đánh vào người. Vai trái của tôi bây giờ đau nhói, nổi rõ cả dấu bàn tay đỏ gay, toàn thân tôi ê ẩm nhất là vùng mặt giờ này chắc có lẽ đã sưng chút đỉnh, tôi thử phun một bãi nước bọt toàn máu. Tò lớn cũng có vẻ thất vọng khi nó đứng hít thở sâu điều khí nhưng chưa có vẻ gì là xuống sức cả. Sau một lúc nó lại xuống tấn dịch từ từ đến tôi.

Lần này tôi tỏ ra thận trọng hơn, phần vì xuống sức, phần vì đã biết quá rõ bộ pháp tấn công của nó nên cứ thủ thế đi vòng quanh hình tròn. Và rồi nó tiếp tục chủ động tấn công tôi bằng một đòn đá quét hiểm hóc vào mặt, tôi dịch về sau né đòn, nó lại đảo chân biến hóa thành một đòn đá tổng ngang bụng. Có vẻ như nó nhận ra rằng áp sát vào tôi không phải là cách tấn công hữu hiệu vì nét đặc trưng cả hai đều giống nhau thế nên nó đã tìm cách tấn công tôi bằng tôi lối khác, lối mà Trần gia không có, đó chính là cước pháp.

Có thể nói nó tung cước pháp liên tục, hết đá vòng cầu rồi lại đến đá tổng ngang, hết bay lên đá quét rồi lại đến chẻ dọc từ trên xuống. Có nhưng lúc tôi không né kịp phải dùng tay đỡ đòn làm cho hai cánh tay đau rần, các bắp thịt giật lên liên hồi.

-Chách...bốp! – Trong lúc rối rắm vì phải đỡ lấy những đòn đá, tôi nhất thời mất cảnh giác khi bị nó áp sát đánh bốp một đòn chát chúa vào ngực.

Nó lại tung ra một đòn đánh, tôi dịch người né tránh rồi thuận đà dịch hẳn ra cạnh hông nó bằng hết sức. Tôi giờ này đã thấm mệt, có thể nó là kiệt sức hoàn toàn chỉ trông chờ vào đòn đánh quyết định đòn Phá sơn quyền nhằm vào hông.

Tuy nhiên chưa kịp thực hiện ý đồ, tôi đã phải trả một giá rất đắt. Đã từng nghe rằng võ cổ truyền có những cú rờ ve móc ngược rất hiểm hóc nhưng đến giờ này khi đầu với Tò lớn tôi mới lĩnh giáo được. Khi tôi chưa kịp đón lực vào tay để xuất chiêu, Tò lớn đã xoay lưng quơ thẳng cánh tay to như khúc cùi vào mặt nghe rõ cả tiếng gió cắt:

-Bốp...! – Lĩnh trọn một đòn vào thái dương, tôi choáng váng ngã xuống nền đất.

Xung quanh tôi giờ này như đêm xuống, trời đất quay cuồng, tối đen. Những bóng người trước mắt tôi cứ mờ mờ, ảo ảo bay lờng vòng thoát gần thoát xa, tôi bây giờ coi như đã bại trận hoàn toàn, cả người không còn một chút sức lực. Tôi có thể thấy cả Ngọc Lan, cả Lam Ngọc đang chạy đến tôi với vẻ mặt cực kì hốt hoảng, nhưng tôi chẳng tài nào nghe họ nói gì cả, âm thanh bây giờ đối với tôi chỉ là những tiếng vang vọng xa xăm lúc có lúc không...

-Hê hê, phong độ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi, mầy mãi mãi thua tao thôi Phong ạ!

-Tránh xa Phong ra!

Lam Ngọc bỗng xuất hiện từ sau gạt phăng đi bàn tay của Tò lớn khi nó có ý định xách cổ áo tôi lên và sau đó tôi cảm nhận được mình như đang được xóc dậy, dựa trên một thứ gì đó mềm lấm, ẩm lấm nhưng chỉ khi có tiếng nói vang lên, tôi mới xác định được đó là gì...

-Phong ơi, có sao không, là Lan nè, hức...là lỗi của Lan, Lan vô dụng lắm, hu hu!

Giọt nước mắt của Ngọc Lan lại rơi, nó rơi trên trán tôi ấm nóng từng giọt nhưng cảm giác quay cuồng trong đầu làm tôi chẳng thể nào mở lời được, gương mặt của Ngọc Lan lúc này cứ gọn lên từng cơn khi ta chọi đá vào một hồ nước vậy. Tôi rất muốn nói, nói rằng “đừng lo gì cả chéri ạ, thắng thua đều có số cả rồi, chỉ là do Phong...do Phong quá yếu ớt mà thôi...”

-Hề hề, sao rồi Phong, vẫn nằm lì bám váy con gái à? – Tò lớn lại ngoác miệng cười khoái trá.

-Tha cho nó làm gì, hạ nó luôn đi Tò! – Thắng Nghĩa lúc này coi bộ đã hồi phục lại sau cú đá của Lam Ngọc.

-Hề hề, tao chỉ lấy những lấy những gì mình cần thôi!

-À, vậy tao cũng chỉ lấy những gì mình cần thôi!

Nghe đến đó, cảm giác ấm áp bao bọc tôi không còn nữa, tôi chỉ thấy một bóng người chạy ra trước mặt tôi nói to:

-Mấy người chỉ muốn cuốn sách vở chứ gì, tôi sẽ lấy, còn anh nữa Nghĩa, tôi sẽ đi theo anh, đừng làm hại Phong nữa!

-Lanna lui xuống đi!

Lam Ngọc đẩy nang về phía sau gắt gồng.

-Ngọc, đây là chuyện của hai tui mình, Ngọc đã bị thương rồi, không đánh lại bọn họ đâu, hãy để mình giải quyết việc này!

-Cậu có phải là Lanna thông minh thường ngày không, sao bây giờ nản sớm vậy?

-Minh không nản, mình chỉ đánh giá tình hình hiện giờ thôi, Ngọc có thấy Phong nằm ở đó không, Ngọc có thấy Phong bị thương đến đâu không, còn Ngọc có đau được với bọn họ không...

-Chát...

Một tiếng động chát chúa vang lên, dù không trông thấy rõ sự việc nhưng dựa vào vị trí đứng tôi có thể đoán ra vẻ như Lam Ngọc vừa tát cho Ngọc Lan một bạt tay, bạt tay đó chắc mạnh lắm vì âm thanh tôi nghe được rất lớn, nó vang tận vào tim tôi đau thắt.

-Tôi biết cảm giác của cậu hiện giờ thế nào vì tôi cũng có cảm giác giống vậy thậm chí nó còn mạnh hơn nhưng cậu biết không Lanna, còn nước là còn tát, cậu nghĩ khi cậu đầu hàng họ thì họ sẽ tha cho cậu dễ dàng vậy sao?

-Minh không biết...hức...!

-Cậu quá kích động rồi Lanna, tỉnh lại đi sau bao nhiêu nỗ lực đến bây giờ họ có thể buông tha cậu à?

-Minh không biết, mình không biết...hức...đau lắm...hu hu!

Ngọc Lan ngồi bệch xuống đất khóc tức tưởi như trẻ con, sắc mặt của Lam Ngọc lúc này cũng không khá hơn là bao, nàng như người mất hồn, phờ phạc hẳn đi mặc dầu vẫn ra sức thuyết phục Ngọc Lan tin vào điều kì diệu mà mình đặt ra, một điều kì diệu ngay cả tôi cũng không thể tưởng tượng được ngay vào lúc này...

Nhìn thấy những giọt nước mắt tức tưởi đó, tôi muốn đứng dậy lắm, đứng dậy để hét lên cho những ám ức đã tích tụ trong lòng từ nãy đến giờ. Nhưng cơ thể tôi đau quá, miệng nói không ra hơi, đầu cứ quay cuồng, nhức nhối chẳng thể cử động được bất cứ thứ gì ngoài đôi mắt cứ nhìn trân trân vào những hình hài mờ ảo trước mặt. Nằm chặt nằm đầm tôi nghiêng răng ken két mà vận hết sức trong người, vận hết những gì mình có, tôi muốn đứng lên, tôi muốn hết...

-Hề hề, bây giờ Lanna cứ về bên anh, mọi việc sẽ ổn thỏa cả thôi, nào qua bên anh nào...

-Hức...

Ngọc Lan ngập ngừng một chút rồi từ từ đứng dậy tiến về phía bọn Bình An.

-Dừng lại Lanna, cậu điên rồi à?

-Cách tôi hậu rồi, không còn cách nào nữa đâu!

-Không được, đừng làm vậy mà!

-Hãy để mình đi đi...

-Không được, tôi đã hứa bảo vệ cậu rồi...

-Nhưng Phong như thế rồi còn hứa gì nữa, cậu muốn Phong bị họ dày vò thêm sao?

-Không được mà?

-Để mình đi đi!

-Không được!

-Cậu buông ra...

-Không ai được đi hết!!!!!!!!!!!!

Một tiếng hét bỗng vang lên hút trời làm tất cả như im bật. Im bật vì bất ngờ và im bật vì cảm thấy sững sốt.

Phải, tôi đã đứng dậy, grom tất cả sức lực mà hét lên cho giải tỏa nỗi áp bức. Lam Ngọc và cả Ngọc Lan khi thấy tôi đứng dậy liền chạy đến như muốn đỡ hộ.

-Không đâu, Phong còn đánh được, hai người không cần phải lo!

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả, đây là cuộc chiến của Phong, Phong muốn tiếp tục hay không là quyền của Phong...

Tôi lớn tiếng, hai mắt long sông sọc lên làm cả hai người bàng hoàng chỉ biết nhìn tôi tròn xoe mắt. Nhưng tôi không quan tâm lắm, những gì tôi nhìn rõ nhất vào lúc này chính là Tò lớn, tôi grom dậy đứng lên là vì nó.

-Mày...một khi tao chưa đồ gục thì đừng hòng động được bất cứ ai cả!

Tôi chỉ thẳng tay vào mặt Tò lớn khoen miệng.

-Tàn tật rồi mà mày con muốn đánh với tao à, gan đấy!

-Một trận đấu cho tất cả thôi Tò ạ!

-Được, mày thích thì tao chiều, có nằm viện thì đừng trách tao nhé!

Nó lại xuống tấn từ từ tiến đến tôi.

Đến giờ phút này đánh với Tò lớn tôi chỉ còn cái xác vô sức lực, grom được dậy đã là kì tích đối với tôi rồi. Nhưng như tôi đã nói một khi tôi chưa đồ gục thì mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, còn sức còn đánh.

Tò lớn vẻ như đã đánh giá đúng tình hình của tôi hiện giờ, nó nhanh chóng áp sát tôi tung hàng loạt những đòn gió làm tôi hoa cả mắt lên để né tránh mặt dù bây giờ tôi còn chẳng nhìn rõ phương hướng nữa. Và rồi thừa lúc tôi sơ sảy, nó thò lấy cổ tay của tôi giật về, bật chỏ lên dọi sẵn một cú húc vào thái dương, tôi hốt hoảng dùng tay chẳng chỗ nó lại khi chỉ còn gang tấc. Vẻ như muốn hành hạ tôi, nó liên tục đánh vào tay khiến tôi tê rần, lịm đi vì đau. Bất ngờ nó quét chân làm tôi mất đà ngã xuống đất nhưng đã kịp vịn lấy vai áo nó kéo ghì xuống dùng đầu mình đập vào đầu nó một cú mạnh khiến cả hai choáng váng bước lùi.

-Thằng này lì thật, tao bực rồi đấy! – Nó tức tối cởi chiếc áo thun vứt xuống đất lao đến tôi như một chiếc tàu hàng.

Tôi loạng choạng tung một đám giữ khoảng cách, nó lách người nhập nội tọng liền vào bụng tôi hai đám rồi hất ngược chỏ lên:

-Cốp – Tôi lỉnh tròn tròn chỏ vào cằm bước loạng choạng về sau.

Dù đã có thể ngã xuống nhưng đôi chân tôi vẫn muốn bám víu, đôi tay tôi cũng thế, trí óc tôi cũng thế, cả người tôi cũng thế. Nhưng chẳng hiểu sao những hình ảnh trước mắt tôi hiện giờ cứ như một bộ phim chiếu chậm, thằng Tò lớn cũng thế, tôi có thể thấy từng động tác nó chạy đến tôi rõ đến mức nào, có lẽ đòn chỏ lúc nãy đã làm tôi hoa mắt.

Nó lao đến tung một đám nhanh như chớp, nhưng đối với tôi lúc này cứ thấy thật mờ ảo, tôi có thể nhìn thấy rõ đường đi của cú đám nó, tôi liền dịch người về sau né cú đám, đẩy vai nó thuận đà tiến, ngay vào lúc đó nó lại tiếp tục thực hiện một đòn rơ ve xoay người vùng chỏ như lúc nãy nhưng giờ đây tôi chẳng thấy bất ngờ nữa, nó cứ như hình ảnh trôi chậm trước mặt tôi. Nhẹ nhàng tôi bước lùi về sau dậm chân vùng đám:

-Bốp! – Lỉnh tròn một đám của tôi vào mặt, Tò lớn phóng về sau thủ thế.

Lúc trước tôi có nghe ba tôi nói rằng, trong lúc đánh nhau, ở một điều kiện khắc nghiệt nào đó bản năng còn người được đẩy đến mức cao nhất thì sẽ xuất hiện một trạng thái gọi mà Trần gia tôi gọi là vô thức, tức có nghĩa là chẳng có ý thức gì cả, nhưng sức mạnh mà trạng thái đó mang lại mạnh vô cùng, nó đẩy tất cả tiềm lực trong cơ thể con người đến mức tột độ để tự bảo vệ bản thân. Có thể tôi lạc vào chính trạng thái đó...

Tò lớn lại lao đến nó tung ra những đòn đánh chớp nhoáng nhằm làm tôi bối rối nhưng vào lúc này đây tôi thậm chí có thể thấy rõ từng đòn, đánh bật từng đòn một. Bỗng nó dấn sâu một đòn vào bụng, tôi dùng hai tay chặn lại, nó dịch chân về trước một bước, tôi đọc được ý đồ liền tung cước chặn hông không cho nó dấn kinh, nó rụt về toan thu chiêu, tôi dụng cầm nã thủ kéo tay nó ngược lại sử một chỉ pháp vào bả vai làm tê liệt cánh tay phải hoàn

toàn.

Đến giờ phút này chiêu xuất ra không do tôi quyết định nữa mà chỉ là một cái tên ngẫu nhiên chạy qua trong đầu tôi rồi được cánh tay thực hiện. Khi nó đã bị tôi điểm chỉ định rút về, tôi tiếp tục dùng Quặp bóp lấy cánh tay nó lại đánh một đấm vào mặt, nó mờ mắt bắt đầu, tôi dịch một bước dài tới trước húc chỏ:

-Bốp...! – Nó lỉnh tròn đòn chỏ của tôi vào ngực.

-Cốp...! – Thuận thế tôi lật luôn cù chỏ vào cằm.

Nhân lúc Tò lớn mất phương hướng, tôi nhập nội đánh bật hai tay nó ra ngoài, vận tất cả sức lực còn lại:

“Nhất chi, song kích, tam quyền...!”

-Kình...!

Nó lỉnh đủ 5 đòn bước lùi về sau thủ thế, tôi kiệt sức đổ gục xuống đất, mắt vẫn hướng đăm đăm về phía nó.

-Phong..., mày là cái thể loại gì vậy? – Nó ôm bụng thở hổn hển.

-Tao là cái thể loại lì lợm đánh đến chết mày không nhớ à?

-Xem ra mày vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ, tao cũng thế...úc...!

Nửa chừng nó đổ gục xuống đất nhưng còn chống tay gượng lại:

-...có lẽ đây là số trời Phong ạ, sau việc này mình vẫn là hai thằng bạn thân chứ?

-Hề, có lẽ thế!

Rồi nó đổ gục hoàn toàn xuống nền đất.

-Nó đánh đại ca tụi bây thế mà còn đứng đó à, lên trả thù mau!

Thằng Nghĩa thừa cơ xúi giục 5 thằng đàn em kia xông đến tấn công tôi. Nhưng như mọi người biết đấy, tôi đã kiệt sức hoàn toàn rồi, chẳng còn sức để gượng nữa, chỉ biết nằm nhìn bọn nó lao đến một cách vô vọng.

-Lanna, công Phong chạy đi càng xa càng tốt, nhanh lên!

Lam Ngọc bỗng dưng lao đến đứng trước bọn tôi.

-Không được đâu Ngọc, có chạy thì cùng chạy chứ!

-Vô ích, chúng sẽ đuổi theo kịp thôi, bây giờ chạy đi tìm viện binh đi, tôi sẽ cản đường chúng!

-Ngọc...

-Đi đi, mau!!!

Lam Ngọc gạt lớn làm Ngọc Lan giật mình im bặt, rồi sau đó nàng cố sức vung tôi lên lưng đứng dậy dịch từng bước nặng nề.

-Lan... thả Phong xuống, Lam ngọc đang gặp nguy hiểm!

-Không được, Lan đã hứa với Lam Ngọc rồi, Phong nghe lời đi!

-Cho Phong xuống đi mà!

-Không được!

-Cho...Phong...xuống...!

Tôi vận sức đẩy vai Ngọc Lan ra tuột xuống đất, tôi gượng dậy rồi lại té xuống đất, gượng dậy rồi lại té, cho đến khi thấy rõ cảnh Lam Ngọc bị công kích từ mọi hướng mà chẳng biết xoay sở thế nào, tôi mới hét lớn lên vô vọng:

-Dừng lại hết!

Chỉ sau tiếng hét, toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào tôi, bỗng có 1 thằng tách nhóm tiếng chầm chậm về phía tôi với bộ mặt khoái trá chưa từng thấy. Càng đến gần nắm đấm của nó càng nắm chặt, sắc thái giận dữ trên khuôn mặt càng lộ rõ. Lam Ngọc vẫn bị bao vây ở đằng kia không thể nào thoát

được. Và rồi nó giờ nắm đấm lên, nhắm hướng thẳng xuống đất với biết nhiều nỗi căm phẫn tích tụ:

-Tuyệt kĩ 720 độ...vút...bốp!

Bỗng từ sau lưng, một bóng đen lao vút đến xoáy mấy vòng trên không rồi tung một cú đá trái phá ngay vào mặt đối phương khiến nó loạng choạng bước lùi rồi đổ gục xuống nền đất.

-Hề hề, đẹp không mày, tao tập mấy tháng trời đó!

-Mày...!!!

-Tao biết tuy có bị dơ chút xíu nhưng tao vẫn đẹp trai, mày khỏi cần khen!

-Thằng tó Toàn...!

Phải, đó là thằng Toàn, cuối cùng nó cũng đã đến rồi, tôi cứ tưởng nó sẽ bị hạ gục bởi ngàn ấy người bao vây ấy thế mà nó vẫn vượt qua được, và nó đã có mặt ở đây...

-Mày chờ tao chút nhé, để đi cứu bé Ngọc phát đã! – rồi nó dẫn hai thằng được phân công theo nó từ đầu chạy đến chỗ bọn Bình An quát to – Ê ê, dừng lại đã, ý đông hiệp yếu à, giờ bố có đủ người, 4 chọi 4 nhà, chơi không?

Thấy vẻ mặt đắc ý của thằng Toàn, bọn Bình An hơi ngập ngừng vì đã chứng kiến trình độ võ của nó nên chỉ một chốc sau cả 4 thằng liền chạy đến chỗ của thằng Tò lớn cùng vực nó chạy đi không dám ngoảnh đầu.

Xong rồi, xong hết rồi, kế hoạch, trận chiến, tất cả đã kết thúc, bọn tôi đã đánh bại tất cả đánh bại bọn Bình An, đánh bại cả chính bản thân mình. Hít một hơi thật sâu, tôi chưa bao giờ thấy mùi cỏ lại thơm đến vậy, ánh mặt trời chói chang cứ chiếu vào mặt tôi đến cháy rát nhưng tôi thích điều đó, nó như ánh sáng của hi vọng, luôn mạnh mẽ và yên bình.

-Này bò tèo, mày khá lắm, tao cứ tưởng mày thua nó chứ!

Toàn phờn ngồi sụp xuống ôm bụng nhưng vẫn cố vỗ thật mạnh vào vai tôi.

-Ý cha, tở bà mày đau, con tó!

-Toàn này, Phong bị thương mà, thiệt tình!

Ngọc Lan lại đỡ tôi ngồi dậy tựa hẳn vào vai nàng

-Coi kia...chắc...có giả bộ không đấy!

-Giả giả tíia cung, đừng chọc tao điên, tao hết cả hơi rồi! Mà này, sao mày thoát được cái đám đó hay vậy?

-Tao á, còn phải hỏi, thì phải đánh rồi, tao bị tụi nó đánh bầm dập cả người này, phen này phải đi mát xa cho đã mới được! Còn bà ngọc sao rồi?

Bất thành linh nó vỗ vai Lam Ngọc làm nàng giật mình quát lên:

-Này, tôi đang bị đau đấy, đừng có mà đụng tay đụng chân!

-Ồ, rồi rồi!

-Mà khoan...thằng Nghĩa đâu?

-Gi mà thằng Nghĩa, mày lú à?

-Á...!!!!!!

Ngọc Lan bỗng nhiên thét lên, sau lưng tôi đột nhiên một cái bóng đen trôi lên từ phía sau, giật mình tôi quay lại, thằng Nghĩa đã ở sau lưng từ lúc nào, nó đang cầm một khúc cây khá to vung lên:

-Tao đã ăn không được thì đừng hòng đưa nào ăn!

Biết nó nhắm đến Ngọc Lan, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài dùng thân che lấy nàng, tôi nhắm mắt, chỉ kịp nghe tiếng gió cắt rất mạnh từ sau lưng:

-Bốp...rụp!

Tôi nghe như tiếng xương vỡ ở đâu đó, nhưng chẳng còn quan tâm nữa, tôi xoay người cung chỗ thực hiện một cú rờ ve về sau nhằm ngay vào mặt nó.

-Cốp...! – Nó linh đòn thoái lui!

-Bóp...chát...! – Tôi kéo ngược nó về tọng vào bụng một đấm đồng thời bồi thêm một cái tát trời giáng vào mặt làm nó thất kinh té nhào ra đất.

“Thằng chó mày sẽ phải trả giá!”

-Thụp...!

Tôi lao đến thò lấy cổ áo nó, diêm thẳng một chỉ pháp vào chấn thủy, nó há hốc quỵ hẳn xuống đất rồi nằm yên bất động không chút phản ứng gì nữa.

“Đáng lên à, thằng khốn! Chết mày đi!”

Cuối cùng mọi chuyện cũng đã qua, thằng Nghĩa đã nhận được bài học thích đáng. Tôi lia mắt, quan sát một lượt những gì xung quanh, thật là một quan cảnh xơ xác với những bãi cỏ nằm ngả xuống do đánh nhau. Nhưng qua rồi, tôi thở phào một hơi đầy tự hào và muốn hét lên như chú gà trống thắng trận.

-Phong, có sao không?

Ngọc Lan vội vã chạy đến chỗ tôi.

Tuy nhiên vừa định chạy đến chỗ nàng, tôi thấy chân mình bỗng tê dại đi, vùng eo lưng đau buốt, tê cứng, tôi cố gắng cử động chân nhưng không được, nó cứ mất cảm giác dần, cứng lại cho đến khi tôi đổ sụp hoàn toàn xuống đất, lịm đi trong cơn đau và tiếng gọi vang vọng...

-Phong...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc...

Đó là những cảm nhận đầu tiên khi tôi mơ màng tỉnh dậy, tiếp đó tôi lại cảm nhận được một màu trắng toát trước mặt và sau cùng là một bóng người đang ngồi cạnh chỗ tôi, người đó nhìn tôi tròn xoe mắt rồi vỗ nhẹ lên má:

-Phong...tỉnh rồi đó à?

-...

-Chưa khỏe hẳn thì nghỉ đi, gắng sức làm gì?

-...

-Chụt...khép mắt lại và ngủ đi nào, chéri...!!

Nhưng lúc đó tôi mệt quá, toàn thân không thể cử động được, cả tay cả chân cả đầu nữa, nó cứ cứng đờ, ê ẩm, không lâu sau, tôi lại thiếp đi...

Lần thứ hai tôi tỉnh dậy, cơ thể đã cảm thấy khá khỏe hơn nhưng vẫn còn rất đau. Tôi cử đầu nhìn một lượt không gian trắng toát xung quanh cùng với những chiếc giường có người đang nằm kế bên mình có pha lẫn mùi thuốc sát trùng phảng phất, lần này thì tôi mới chắc chắn 100 phần công lực mình đang nằm trong bệnh viện.

Ngó thấy toàn thân đầy bông băng, tôi tự cười thầm vì may ra mình còn chưa phải cưa bộ phận nào, tất cả vẫn còn đầy đủ, tôi cứ sợ trận đánh với thằng Tô làm tôi phải chấn thương nặng lắm, cả hàm tôi bây giờ vẫn còn ê đây mà.

Tôi tiếp tục nhìn một lượt xung quanh, trời bây giờ có lẽ đang giữa trưa, những tia nắng vàng rực cứ chiếu xuống tán cây phượng ngoài cửa sổ làm những bông hoa càng thêm đỏ rực một màu chói mắt. Những bệnh nhân nằm cùng phòng với tôi giờ này đã ngủ cả, có người còn gáy o o làm tôi hơi phát cáu nhưng thôi, cùng là bệnh nhân cả mà. Rồi tôi lại lia mắt sang đầu giường bên phải nơi có một cô gái đang ngồi ngủ ở đó, cạnh tôi, đôi má múm mím thì thoảng lại nhích lên do mím môi làm tôi muốn phì cười nhưng lại sợ thốn bụng vì nín nên phải rán bình tâm không nghĩ ngợi.

Hôm nay Lam Ngọc mặc áo nhìn xinh lắm, có lẽ vì nóng nên nàng khoác mình chiếc áo phong trắng mỏng xoắn tay cao, nhưng có một đặc điểm chẳng khi nào thấy ở Lam Ngọc là chiếc quần ngắn. Còn nhớ ở nhà nội dù có nóng cỡ nào nàng cũng vẫn mặc quần dài bất chấp mọi thời tiết, khi thì kaki, khi thì quần tây, khi thì quần jean ôi thôi đủ thứ. Nhưng quả thật là dù Lam Ngọc có mặc đồ thể nào cũng chẳng che lấp nổi gương mặt tinh tươm của nàng và nhất là đôi má phồng phao đó.

Thật là... nằm nhìn Lam Ngọc ngủ thế này cũng thú vị lắm, trên tay nàng còn cầm nguyên cuốn sách mới đọc được vài ba trang chữ. Chắc là ngồi nơi đây chẳng biết làm gì nên mượn sách của bé Phương nhà ta đọc rồi ngủ gục đây mà. Cũng chẳng trách, Lam Ngọc cũng đã vì tôi mà chịu nhiều thiệt thòi, nhất là trận chiến vừa rồi nàng bị thương không phải là nhẹ, nhìn 2 cánh tay đầy bông băng của nàng mà tôi thấy xót lắm, thấp thoáng trên gương mặt nàng còn có vài vết bầm mờ mờ nữa, thương gì đâu... .

-Cộp...! – Cuốn sách trên tay nàng bỗng rớt xuống đất.

Tôi hoảng hồn xoay mặt lại nhắm mắt vờ như đang ngủ, nhưng mãi một lúc sau nàng vẫn ngồi đó, mắt vẫn nhắm nghiền thư thả chẳng có nét gì là bị kinh động cả. Lúc đó trong đầu tôi chợt nảy lên một ý định trên chọc nàng. Tôi đưa tay với lấy cái múỗng nhựa đang đặt gần thành giường nhưng tay đau quá tôi chẳng với tới được, cuối cùng sau một lúc loay hoay vuron dài cổ, tôi cũng gấp được cái múỗng bằng miệng. Nhưng chưa kịp trên chọc Lam Ngọc, một bóng người mở cửa bước vào làm tôi giật mình xoay mặt về chỗ cũ nhắm mắt.

-Này em ơi, bệnh nhân này sáng giờ có tiến triển gì không?

-A, xin lỗi ý tá em ngủ quên, um...sáng giờ bạn ấy vẫn ngủ ạ!

-Lạ nhỉ, đáng lẽ ra theo chuẩn đoán bạn này hôm nay đã tỉnh rồi chứ!

-Dạ, chắc là do còn mệt!

-Ồ, gì thế này? Tại sao lại có cái múỗng ở đây?

Vừa nghe tôi điếng hồn suýt nữa há hốc, vừa rồi do gấp quá tôi quên khoáy đi việc nhà cái múỗng ra khỏi miệng để giờ này nó chính lại là nguyên nhân làm tôi lâm vào tình cảnh khốn đốn.

-Em...không biết nữa chị ơi, lúc này đâu có thấy gì đâu sao tự nhiên cái múỗng lại ở đó ạ?

-Hừm, thiệt tình! Không biết bọn em nói chơi hay nói thiệt nữa, thôi em canh chừng bạn em tiếp nhé, có tiến triển gì báo ngay đây!

-Dạ, em biết rồi!

Thoáng nghe tiếng đóng cửa, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nếu tôi không có thần kinh thép chắc đã bị lật tẩy rồi, đột nhiên giờ tôi chẳng muốn cho ai biết là tôi đã tỉnh dậy cả, cứ muốn nằm đây ngắm nhìn Lam Ngọc mãi thôi. Nhắc đến Lam Ngọc, đột nhiên một bàn tay mềm mại nhưng không kém phần lạnh rung bỗng đặt lên má tôi:

-Này Phong, không biết Phong có đang hôn mê thật hay giả không nhưng đừng có mà chọc ghẹo Ngọc nghe chưa, hậu quả khôn lường đấy, đồ ngốc!

Nghe dứt câu, tóc gáy tôi muốn dựng đứng cả lên, lúc đó tôi muốn nuốt khan lắm nhưng cứ ứ nghẹn ở cổ làm tôi chẳng nuốt trong được đành cố nằm im khép chặt hai mắt cố thủ cho giông bão qua đi mà tìm cứ đập thình thịch từng nhịp khiếp hãi.

Tôi cứ nhắm mắt, nhắm mắt cho đến khi cơn mệt mỏi lại đắm chìm tôi vào cơn mê mệt.

Lần tỉnh thứ 3 cũng là lần tỉnh cuối cùng của tôi... .

Lần này tôi cảm thấy trong người sáng khoái hẳn ra, đôi tay đã cử động được tự nhiên hơn mặc dù cũng có chút hơi nhói ở ngay bả vai nhưng tôi không quan tâm lắm vì mọi chuyện đã qua rồi mà, bị một chút đau đớn này thì nhắm nhò gì chứ. Tôi bắt đầu lia mắt xung quanh dò xét, có lẽ đây là buổi sáng nên không khí tập nập hẳn những người thăm kẻ ở, nó làm tôi cảm thấy không quen cho lắm khi nằm ở một chỗ đông người thế này nhưng lo thì lo vậy thôi ai cũng có việc để làm hết nên cũng chẳng để ý đến thẳng nhóc như tôi làm gì, duy chỉ có một người:

-Này Phong tỉnh rồi à? – Lam Ngọc nhìn chăm tôi nhíu mày.

-À, thì...ừ tỉnh rồi!

-Vậy ở đây đi, Ngọc đi báo cho bác sĩ đã!

-Khoang...!

Tôi hốt hoảng nắm tay nàng lại nhưng cũng đồng thời bị cứng họng không nói nên lời khi bàn tay của tôi đang bao lấy bàn tay nàng. Tôi ấp úng cười giả là chẳng dám nhìn nàng, còn nàng thì hơi thẹn thùng nhìn về một khoảng nào đó trước mặt, cánh tay hoàn toàn buông lỏng không chút phản kháng.

Chừng đến một lúc sau nàng mới gượng gạo mở lời:

-Có...có chuyện gì đó?

-Ừ...Phong...muốn ở đây nói chuyện với Ngọc một tý nữa thôi, lát hẳn báo cho bác sĩ nha!

-Không được, họ dặn là phải báo cho họ ngay...

-Phong muốn được nói chuyện một tý, một tý thôi mà...

Nàng mím môi, trĩu mắt nhìn tôi rồi nhìn đi đâu đó như đang nghĩ ngợi điều gì khó xử lắm, hai má nàng cứ phồng lên phồng phao. Tay tôi vẫn nắm chặt lấy tay nàng thậm chí còn攥得 chặt khi Lam Ngọc nhìn ra cửa phòng đóng kín, nhưng cuối cùng nàng thở hắt một hơi thật dài rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh đầu giường:

-Thấy trong người thế nào rồi, khỏe chưa?

-Cũng khỏe, nhưng còn hơi ê ẩm! Phong bắt tỉnh bao nhiêu ngày rồi vậy?

-Mới gần 1 tuần thôi!

-Sặc, còn Ngọc thế nào rồi, mấy người kia nữa!

-Tạm ổn thôi, bên hông còn đau lắm! Còn mấy người kia thì khỏe hẳn rồi!

-Hồi, kế hoạch này làm lỵ đến nhiều người quá!

Tôi thở dài gát tay dưới gáy nhìn lên trần nhà trắng phếu, nhưng chẳng nhìn được lâu lại bị Lam Ngọc cốc cho phát giật thót:

-Ngốc thật, họ cũng chiến đấu vì bảo vệ nơi họ ở, tất cả đều có mục đích cả, đừng nên tự trách!

-À, thằng Tô lớn với thằng Nghĩa sao rồi?

-Tô lớn thì sau trận đấu Ngọc không biết, chỉ biết thằng Nghĩa bị ba nó rượt đi hôm qua rồi, mong rằng sau này không gặp lại nó nữa, mỗi lần gặp là mỗi lần có chuyện!

Lam Ngọc thở dài ngao ngán, khoanh tay tựa lưng vào tường.

-Mà Ngọc đã ở đây gần một tuần à?

-Không, Ngọc chỉ mới ở từ hôm qua thôi!

-Thế trước đó ai đã ở đây với Phong?

-Là... – thoáng một chút ngập ngừng – Ngọc Lan đó!

-Vậy giờ Ngọc Lan đang ở đâu rồi, ở nhà nội sao?

-Không, Lanna có chuyện đã về trước rồi!

-Về Sài Gòn trước à, uầy đành vậy...!

-Về nước rồi...!

Vừa nghe, tai tôi như có pháo nổ kề bên giật bắn cả thân người, tôi cố sức ngồi dậy hỏi lại Lam Ngọc như một lời xác minh rõ ràng:

-Sao Ngọc nói gì, Ngọc Lan... về nước rồi á?

-Ừ, về rồi, về hẳn!

Nàng cứ vô hồn buông ra những câu nói hững hờ làm tim tôi muốn nhũn ra, phải khó khăn lắm tôi mới trấn tĩnh mà tiếp tục gặng hỏi Lam Ngọc:

-Sao, kể tường tận cho Phong nghe đi, sao Ngọc Lan lại về nước chứ?

-Thôi được rồi, Ngọc sẽ kể cho Phong nghe, nhưng Phong phải bình tĩnh đấy, quá kích động là Ngọc sẽ không kể tiếp đâu!

-Ừa rồi, kể đi, Phong hứa sẽ bình tĩnh mà!

Khẽ hít một hơi thật đầy rồi thở mạnh, Lam Ngọc bắt đầu trầm giọng:

-Sau khi Phong bị ngã đi, cả bọn nhanh chóng đưa Phong vào bệnh viện. Lanna là người nhiệt tình hơn cả, chính cậu ta đã tình nguyện ở đây chăm lo cho Phong ngày đêm đấy!

-Ừm... vậy sao...

-Nhưng đến ngày thứ 5 Lanna bỗng đổ bệnh nhưc đầu dữ dội, sẵn tiện đang ở bệnh viện nên cậu ấy mới đi khám và sau khi khám xong Lanna mới với mọi người phải về nước có việc gấp, nhưng không ai biết Lanna bị gì cả!

-Chỉ thế thôi sao...

-Ừm...chỉ thế, cậu ấy mới đi rạn sáng này...tạm biệt mọi người mà đi rồi!

Sau khi kể xong, cả tôi cả Lam Ngọc và cả không khí xung quanh chúng tôi, nó chùn xuống u ám lắm, thậm chí bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng để nhìn ngắm mọi vật nữa, nó cứ vang vọng, mập mờ quá người duy nhất tôi thấy rõ lúc này chỉ là Lam Ngọc mà thôi. Rốt cuộc Ngọc Lan đã bị gì chứ, đây không phải là lần đầu nàng bị như thế, ở những lần trước cũng đã xảy ra những trường hợp tương tự khiến tôi phải giật thót bao phen và tự hỏi phảo vì may mắn mình có ngay ở đó để trợ giúp cho nàng. Nhưng rồi tôi lại quay sang Lam Ngọc, đôi má nàng xụ xuống, chốc chốc lại che miệng ngáp với gương mặt phờ phẹt, cuốn sách hôm trước vẫn còn để trên bàn. Ác hử đã ở đây từ hôm qua đến giờ. Ngay tức khắc trong đầu tôi xuất hiện một loạt các câu hỏi lo lắng rằng nàng có ăn gì chưa? Nàng có ngủ được không? Nàng có quen ở đây không? Nàng có buồn không? Cho đến khi nàng gọi giật:

-Nè, giờ Ngọc ra gọi bác sĩ vào nhé?

-Ừ...ừm...phiền Ngọc vậy!

Nàng quay đi do bất cẩn đã quệt phải cuốn sách nằm chia nửa khoảng ra mép bàn làm nó rơi cộp xuống đất, sẵn đang muốn xuống giường hoạt động cho khuây khỏa, tôi vội co chân toang ngồi dậy nhưng chẳng hiểu sao đôi chân vẫn nằm ỳ ở đó mặc cho tôi có cố sức cử động thế nào, trông nó bây giờ cứ ý như đồng thít gắn liền với thân mình tôi vậy, nằm trơ trơ, không chút cảm giác, tôi bắt đầu đâm hoảng tay chân lạnh toát lên rung rẩy.

Ấy thế Lam Ngọc vội chạy đến ngồi cạnh tôi:

-Gi vậy, Phong mới hồi phục mà đừng cử động nhiều.

-Sao chân Phong không cử động được?

-Đừng lo mà, chỉ là...um...vết thương chưa lành nên chưa đi được thôi!

-Ồ...chùng nào mới lành vậy?

-Bác sĩ bảo là...chịu khó khoảng...1-2 tuần sẽ khỏi ngay mà!

-Thật không, chỉ 1-2 tuần thôi à?

-Ừ...hắn vậy!

Đáng lẽ Lam Ngọc là người biết rõ bệnh tình của tôi hơn cả nhưng tại sao nàng lại áp ứng trả lời như không thể kia, nhìn cứ như đang giấu tôi chuyện gì đó vậy. Tôi thắc mắc lắm, sau khi đã được Lam Ngọc giải thích, tôi vẫn còn nhìn nàng chằm chằm nghi vấn khiến nàng cứ lúng túng không dám nhìn thẳng mặt, điều đó càng làm tôi cảm thấy nàng đang giấu diếm tình hình sức khỏe của tôi.

Nhưng khi tôi định mở miệng truy vấn, nàng bỗng réo lên:

-À quên mất, trước khi đi Lanna có gửi cho Phong bức thư này, Phong đọc đi, Ngọc ra ngoài gọi bác sĩ vào nhá!

Không để tôi kịp gọi, Lam Ngọc chạy nhanh ngay ra khỏi phòng để lại tôi một mình với bức thư được đặt ngay trước mặt, đó là một mảnh giấy màu vàng tươi tắn được gấp ngay ngắn, đính kèm một chiếc kẹp tóc để cố định, nhìn sơ là biết ngay đây chính là chiếc kẹp tóc của Ngọc Lan thường dùng.

“Liệu có còn mùi tóc của Ngọc Lan không nhỉ?” – Tôi cười khẽ rồi gỡ chiếc kẹp tóc ra để ở một nơi an toàn trên bàn.

Chữ của nàng vẫn vậy, tuy có hơi nguyệt ngọc nhưng chung quy đã đỡ hơn kì Noel rất nhiều và chữ được viết có nét hơn song vẫn chẳng thể làm tôi không khỏi cười mỉm được.

Chẳng chờ đợi lâu, hít một hơi lấy tinh thần, tôi bắt đầu dõi mắt theo từng con chữ:

“Phong à, xin lỗi vì đã ra đi không lời từ biệt, lúc đó thật là Lan muốn đánh thức Phong dậy lắm nhưng nghĩ lại Phong đang bị bệnh mà, nhưng đừng buồn cheri, Lan có để món quà tạm biệt ở trên người Phong đó, coi áo ra là thấy, hi hi...”

Đoạn rồi tôi tò mò coi chiếc áo bệnh nhân màu xanh nhạt trên người ra xem xét nhưng phải đóng nó lại ngay sau đó bởi bị trên ngực tôi lúc này có nguyên một dấu son đỏ hỏn, nhỏ nhắn. Nếu như theo Ngọc Lan nói thì đây chính là món quà nàng tặng cho tôi hay sao? Càng nghĩ mặt tôi lại càng nóng, khắp người tôi máu cứ chạy rần rần như bơm nước. Chính Ngọc Lan đã đặt đôi môi của nàng lên đây, chỉ nghĩ đến thôi tôi đã thấy chợn rợn rồi, huống chi là tình cờ thức dậy ngay khoảnh khắc đó, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa...

Đóng chặt cúc áo đến tận cổ, tôi bắt đầu đọc tiếp:

“...nhưng cho Lan xin lỗi thêm một lần nữa nhé, xin lỗi về tất cả những gì mà Lan đã gây ra cho Phong, nhất là những chuyện liên quan đến tên Nghĩa,

thấy Phong thế này Lan đau lắm, đau nhất ở trong tim. . .còn nhớ cái lúc Phong bị tên Nghĩa đánh vào lưng Lan đã ôm Phong khóc nhiều lắm, cứ tưởng sẽ không còn gặp lại Phong thôi, chéri ngốc ạ. . .”

“Haizz, thiệt tình, chẳng biết nói gì luôn” – Tôi cười phì lắc đầu với nét trẻ con có đôi chút của Ngọc Lan.

Nhưng nghĩ lại, nếu như Ngọc Lan không có tình cảm với tôi thì tại sao nàng lại có biểu hiện như thế, ắc hẳn cũng phải có gì đó chứ nhỉ? Càng nghĩ, nó lại càng làm trái tim tôi âm đi rất nhiều, không còn cảm thấy hụt hẫng khi biết tin nàng đã đi nữa, cứ như nàng luôn bên cạnh tôi vậy.

Nhưng đọc đến những dòng cuối cùng, tôi như muốn rụng rời. . .

“Nhưng Phong à, Lan sợ sẽ chẳng gặp Phong được nữa. . .”

Đến đây chữ bị nhòe đi, chắc là do nàng đã khóc, nhưng với quyết tâm tốt độ, tôi cố gắng đọc từng chữ một:

“. . .Lan về nước một phần là vì những biểu hiện như thế, mờ mắt của mình đó, chắc Phong cũng đã thấy rồi phải không, Lan sợ lắm chính Lan còn không biết mình đã bị gì, Lan rất sợ mình sẽ không được gặp Phong nữa. . .nên Phong à, hãy tự chăm sóc và cố gắng luyện tập đôi chân đừng tuyệt vọng khi không có Lan nha, không được lười biếng đó, từ đây cho đến lúc Lan có thể quay về sẽ có người giám sát Phong, nếu lười biếng Lan sẽ không về nữa đâu. . .

Thôi, sắp đến giờ phải lên xe rồi, Lan ngừng bút ở đây nha, Lan sẽ cố gắng nhất có thể để trở lại đây. . .Chéri ạ!

P/s: cho phép Phong dùng từ điển tra “chéri” rồi đó!”

Hết bức thư, trong lòng tôi cảm thấy ngổn ngang vô cùng, cứ như có ai đó xả mảy cuộn len vào đó vậy, rối nùi cả lên một đống.

Đến giờ khi đã cầm lá thư trong tay rồi, tôi vẫn chẳng thể nào tin được Ngọc Lan đã về nước, rồi xa quê hương này, rồi xa nơi đây và rồi xa cả tôi. . . Đúng thật là nàng đang có vấn đề gì đó với những triệu chứng như thế, còn quá nhiều điều về Lan mà tôi không biết hết được, nhưng hơn bất cứ điều gì, tôi chỉ cần ai đó trả lời cho tôi 1 câu hỏi duy nhất thôi, “khi nào Ngọc Lan mới quay về đây?”

Đến chiều, khi những tia nắng vàng rực ban trưa đã ngã hẳn sang màu vàng phớt, những cơn gió thổi nhẹ lùa vào những tán cây phượng làm cho những bông hoa rơi hững hờ đỏ cả một góc sân. Tôi kèn cà trên chiếc xe lăn mà Lam Ngọc phải thuyết phục lắm tôi mới chịu ngồi lên đó, cảm giác mình cứ như là người liệt thật vậy, đã thế được nàng đẩy đi, tôi cảm thấy ngượng ngịu vô cùng, cứ thoáng chốc nàng lại khom xuống hỏi tôi muốn đi đâu trông thật là thâm. Nhưng may sao, có vẻ nàng biết ý tôi ngại nên vội đẩy tôi vào gần một băng ghế đá rồi chạy ra ngoài mất hút mãi đến một lúc sao mới chạy vào với một ổ bánh mì trên tay:

-Nè, ăn đi!

-Hà, gì đó!

-Ăn đi rồi biết!

Tôi nhìn nàng nghi hoặc một lúc rồi từ từ cắn một mẩu cỡ vừa, trái lại với suy nghĩ của tôi là nàng sẽ tìm cách trêu chọc tôi bằng ổ bánh mì này nhưng không phải, đây chỉ là một ổ bánh mì bình thường, nhưng nó đặc biệt ở chỗ lại là bánh mì phá lấu, món tôi cực kì ưa thích.

-Ngọc mua à, ở đâu hay thế?

-Hàng dạo ngoài cổng bệnh viện đó, cứ mỗi chiều lại đẩy xe ngang đây, ngon lắm cứ ăn đi!

Tuy nhiên nhìn ổ bánh mì duy nhất này và gương mặt có phần phờ phếch của Lam Ngọc, trong lòng tôi lại nảy sinh nhiều câu hỏi mâu thuẫn và chỉ khi tôi cắn miếng bánh mì mọi việc mới được phơi bày:

-Ngọc, chưa ăn tối à? Sao tay chân rung lên thế kia?

-Ăn rồi, mới mua một ổ bánh cho Phong đấy!

-Đừng giấu Phong, rõ nghe cả tiếng rột rột!

-Ăn đi, nói nhiều quá!

-Sao Ngọc không thêm một ổ nữa!

-Thì bảo ăn đi mà! – nàng bắt đầu lúng túng.

-Sao Ngọc không ăn?

-Thì. . .còn tiền đâu mà ăn!

Vừa nghe, cổ họng tôi cứ khô khốc đi. Tôi cứ nhìn nàng trân trân chẳng biết nói gì, còn Lam Ngọc chỉ biết thờ dài, mím môi làm cho hai gò má cứ phồng

lên vô tội vạ. Phải đến một lúc sau tôi mới đạp đổ được bức tường ngăn cách giữa hai đứa:

-Ngọc...không có tiền trong người sao?

-Có nhưng để quên trong balô hết rồi, mấy ngày nay toàn dùng đồ của bọn Toàn gửi lên! Nay họ nghe tin Phong ngày mai xuất viện nên ở nhà chuẩn bị gì ấy, không gửi lên nữa!

-Nè, cùng ăn nhé! – Tôi xé đôi ổ bánh mì đưa cho nàng.

Lúc đó Lam Ngọc phải nói là tròn xoe mắt nhìn nửa ổ bánh mì đó mà không nói nên lời, phải mất một lúc nàng ở đấy nửa ổ đó về phía tôi:

-Không ăn đâu, ưu tiên người bệnh!

-Cứ cầm lấy, ưu tiên người chăm sóc người bệnh! Có đưa lại Phong không lấy đâu!

Tôi lại dúi ổ bánh mì vào tay nàng và dứt khoát không nhận lại. Lúc đầu nàng có hơi tung lúng khi cầm nửa ổ bánh mì đó mà không biết phải xử lý thế nào cả, đôi mắt nàng cứ rung lên long lánh tựa như đang muốn tuông trào một thứ gì đó, nhưng rồi một lúc sau nàng lại thở hắt ra, cười mỉm với những vết hồng ngang má.

-Bốp...! – Nàng đột ngột vỗ vai phát mạnh làm tôi muốn phun ra một họng bánh mì!

-Gi thế Ngọc, đang ăn mà!

-À...không có gì, muốn thử xem Phong khỏe chưa thôi!

-Lay hồn, thôi ăn đi còn về phòng nghỉ ngơi nữa!

-Rồi, ngay đây, cứ cầm rằm mãi!

Buổi chiều hôm đó trôi qua thật thật yên bình, yên bình như những gì nó mang đến, yên bình như những gì nó mang đi. Những cảnh phượng còn vương vãi trên sân, những cơn gió lùa cứ làm chúng bay phấp phới, nó tựa như mái tóc thề xoắn tự nhiên của Lam Ngọc được vén lên ngang tai mỗi khi có gió tấp.

“Bé gấu hôm nào đã lớn thật rồi nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Ngày hôm sau, chú Tư Chúc ba cùng với nhỏ Nhung đến đón bọn tôi rất sớm, mới ra đến cổng bệnh viện đã thấy hai cha con đã đậu xe ở đó từ lúc nào. Đáng lẽ ra hai tụi tôi có thể chất lên một xe mà tổng 3 chạy về nhưng vì tôi mới xuất viện cộng với việc phải chờ thêm người bạn đồng hành bất đắc dĩ của tôi là chiếc xe lăn nên phải nhờ đến sự trợ giúp thêm từ nhỏ Nhung. Ngồi trên xe của nhỏ, tôi cứ khiếp vía với tốc độ bạc mạng, nước mắt nước mũi chảy tèm lèm.

-Này ông Phong, có vịnh thì vịnh vào vai, đừng có vịnh lung tung!

-Ặc, chạy chậm thôi bà, không sợ công an tóm à?

-Yên tâm, đường này không có đâu mà lo!

-Ếc, nhưng chậm lại đã, tui mới xuất viện!

-Khỏe mạnh thể mà sợ gì chứ, tui quen chạy nhanh rồi, thiệt tình!

-Sặc, bà làm như mình là dân bão đêm vậy!

-Ông thử chạy xe đi giao hàng xem có muốn chạy nhanh không thì biết!

-Ý bà nói tui là hàng á?

- Xi, thôi để yên cho tụi chạy!

Nói rồi nhò lại nhìn ga vút đi trong làn gió cắt đến khiếp vía mặc cho tôi có sợ điếng hồn đến tóc cả nước mắt.

Chẳng mấy chốc sau tôi cũng về đến nhà nội, theo phía sau là chú Tư Chúc cùng với Lam Ngọc đang khệ nệ đẩy chiếc xe lăn đến chỗ tôi. Nghe tiếng xe, bọn thằng Toàn chạy ủa ra ngoài cổng như kiến thấy thịt làm tôi đâm hoảng ngồi chết đĩnh trên chiếc xe lăn không dám ứ lên một tiếng.

- U cha, thằng Phong khỏe rồi nè bây, trong vẫn phòng độ nhỉ?

Toàn phớn là thằng đầu tiên khai hòa cho màn chào mừng kiểu sóc óc.

-Mấy nay trên bệnh viện có máy lạnh nôm da trắng nhể!

-Có tặng được kí nào không mày?

-Có gái nào đẹp không?

-Thôi thôi mọi người bớt ôn ào đi, Phong mới xuất viện đấy!

Lam Ngọc chống nạnh thờ phỉ một hơi bực bội.

-Chắc, bà với bà Lanna giành nhau canh chừng thằng Phong có cho tụi tui lên thăm đâu, giờ anh em người ta mới gặp hỏi thăm tý ấy mà!

-Này ông Toàn, định kiếm chuyện với tôi sao?

-Ừc, hề hề, thôi vào nhà đi đã, cho nội gặp thằng Phong tý, bà nhớ nó lắm rồi!

Tức thì cả bọn đẩy từ từ tôi vào trong nhà, qua khoảng sân rộng thênh thang, qua những bậc thềm gấp khúc, qua cả cái tiền sảnh bọn tôi hay thường nằm xem TV, tất cả đã rất đổi quen thuộc trong cuộc sống thường ngày tại đây, nhưng chắc có lẽ đối với thằng vừa trở về từ bầm dập như tôi còn kèm theo một cảm giác lạ lẫm, sợ sệt nữa. Vẫn là căn buồng lạng thìn nơi có một tấm thân già nua đang nằm thiêu thiêu với chiếc quạt mo đã sờn theo năm tháng, vừa định hít hơi lấy tinh thần lẫn bánh xe vào, chất giọng già nua đã cất lên nghe trầm ấm:

-Mày về rồi đó à Phong?

-Ồ...à, dạ con về rồi!

Ngay tức khắc bà choàng ngồi dậy nhìn tôi với đôi mắt nhăn nheo đã đượm chút giọt buồn:

-Tổ cha mày, mỗi lần về đây là có chuyện, mai mốt mày đừng về đây nữa cho tao bớt lo!

-Con xin lỗi nội, con không cố ý!

-Nhưng mà mày không về đây, nội chắc nhớ mày lắm!

-Đừng khóc mà nội, sau này con sẽ không làm nội buồn nữa đâu!

-Ừ, nội có khóc đâu, đưa cái chân của mày cho nội xem!

Tôi lần đến gần nội, để bà nắn bóp cặp giò giờ này đã yếu xiu chẳng khác nào cọng bún rêu của mình, mãi đến một lúc sau bà mới vỗ vai tôi miệng móm mém:

-Mày rần mà tập cử động cái chân của mày, bây giờ chân mày đã... .

Sau khi bà đã ngủ, tôi mới lần xe ra ngoài nhà trước một cách nặng nề. Thấy tôi từ xa, bọn thằng Toàn đã vội xúm lại đẩy nhanh tôi ra ngay không kịp đợi. Đến giờ khoảng thềm rộng trước phòng khách đã được bọn nó bày biện đồ ăn thức uống um tùm tựa như mở yến tiệc vậy. Chẳng những thế thằng Khánh, thằng Mậu cùng với mấy thằng trong xóm khác đã đến từ lúc nào. Tôi vừa ra tới nơi, nó đã chạy đến xúm lại:

-Ê, mày khỏe chưa Phong, chân mày bị sao rồi thế?

-Không sao cả, 1-2 tuần sẽ khỏe ngay thôi!

-Kì này luyện lỵ mày quá rồi, tụi tao chả giúp được gì?

-Bọn mày ăn nói kiểu gì thế, anh em cả! Mà làm gì đồ ăn nhiều thế kia?

Tôi trở mắt nhìn cả đồng đồ ăn được bày trên thềm.

-Thì hôm nay mở tiệc ăn mừng mày xuất viện với chiến thắng bọn Bình An mà!

-Làm gì mà hăm hồ thế, mà thôi chén đi, tao cũng đói rồi!

Vừa nói cả bọn liền bay vào nhập cuộc quây tung cả cái thềm nhà của tôi chẳng khác nào cái quán nhậu thực thụ vậy.

-Ê nè, mấy tụi bây biết đá 720 độ của taekwondo không, anh mày đã được đó nhá!

-Ghê thế, rồi mày không bị tụi nó đánh à?

-Làm gì có, anh mày võ công cao cường thế mà!

-Gớm ăn dữ?

Trong khi Toàn phòn vừa ăn, vừa luyện luyện những chiến công mà nó đạt được thì thằng Huy với thằng Khánh lại cặm cụi vơ vét đồ ăn chừng nào hay chừng đó, bởi lẽ tụi nó đã ngã gục từ rất sớm khi đánh nhau với thằng Tò nên chẳng quan sát được tý gì để mà chém gió cả. Trong bữa tiệc chỉ có một nhóm người thường thức tỉnh lặng nhất đó chính là nhóm nữ, cũng chẳng có ai nhiều ngoài Lam Ngọc, bé Phương, nhỏ Nhung, mặc cho mấy thằng con trai nói cứ nói, các nường ăn vẫn ăn làm tôi có đôi lúc cũng thấy buồn cười nhưng chẳng thể nào nhoen miệng được.

Giả như Ngọc Lan có ở đây chắc buổi tiệc sẽ vui hơn rất nhiều với những trò quậy phá của nàng rồi. Nhưng giờ chỉ có mình tôi ngồi trên chiếc xe lăn này, xung quanh có bao nhiêu niềm vui mà tôi chẳng thể nào tiếp nhận được, cảm giác cô đơn đến nỗi tôi cứ tưởng mình như vô hình trước trước hàng chục người ở đây, giữa không gian tràn ngập tiếng cười nói này.

Nhân lúc cả bọn còn đang say sưa với những câu chuyện chém gió bay nóc nhà của ku Toàn, tôi lặng lẽ đẩy lùi chiếc xe lăn đi ra sau nhà rồi cố gắng đánh một vòng ra bên hông để tìm đến cây me cạnh nhà, cây me mà tôi và Ngọc Lan đã có nhiều kỉ niệm nhất. Nhưng với chiếc xe lăn nặng nề, tôi chẳng thể nào đẩy nổi nó qua bậc thềm cửa sau nhà, nó cao quá.

Trong lúc đang loay hoay tìm cách, dường như có một lực từ phía sau đẩy tôi khiến chiếc xe lăn một phát nhẹ quá bậc thềm, tôi giật mình quay lại đằng sau:

-Ngọc à!!

-Sao lại bỏ đi đâu thế đang vui mà!

-Ừ thì muốn đi đâu đó thôi!

-Cho Ngọc theo nhé!

Thoáng bắt ngờ với lời đề nghị của Lam Ngọc, nhưng khi nhìn thấy nụ cười khẽ nhoen trên gương mặt bấy lâu nay đã đông lạnh, trái tim tôi đột nhiên ấm áp lạ thường, nó khiến tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài cuối đầu gần gặt mà mặt mày đỏ au. Đúng thật là nhờ có sự giúp đỡ của Lam Ngọc, tôi mới đến được gốc cây me gần nhà với toàn là sỏi đá trên đường, nhìn lại đoàn đường ấy, nếu như tôi đi một mình chưa chắc gì đã ra tới được huống chi là phải băng qua cái bậc thềm cao lêu ngêu kia.

Cây me hôm nay nhìn xơ xác đến thảm, những trái me ở những tấc cây thấp đã bị tụi trong xóm vặt sạch chỉ chừa những chùm ở tít trên cao là không với tới. May sao nhìn một lúc dưới đất, tôi bỗng thấy được một trái me dốt rụng vẫn còn gần như nguyên vẹn, tuy nhiên do đang ngồi xe lăn nên chẳng cúi xuống nhặt lên được, lại phải nhờ đến sự trợ giúp của Lam Ngọc:

-Phong thích ăn me hả?

-Ừ, cả me dốt lẫn me chua! Nhưng cũng tùy tâm trạng!

-Sao lại tùy tâm trạng?

-Những lúc buồn bã, tuyệt vọng Phong thường thích ăn me chua hơn!

-Bộ nó có chứa chất làm vui à?

Tôi suýt phì cười vì vẻ mặt ngô nghê của Lam Ngọc lúc này nhưng cũng nhanh chóng sau đó phải hấn giọng vài tiếng kìm nén để giải thích cho nàng nghe:

-Ừ thì những lúc buồn chỉ cần ăn một trái me chua vào không muốn cười nhăn mặt cũng chẳng được!

-Vậy hả, chờ Ngọc chút!

Nàng bỗng vòng quanh gốc me nhặt nhanh thứ gì đó rồi chạy nhanh về phía tôi.

-Giờ Phong có buồn không?

-Ừ, cũng có một chút!

-Há hòng ra đi?

-Hả...

Vừa kịp mở miệng, nàng đã ném thẳng một mắt me chua vào làm tôi chua muốn ứ cả nước mắt, da gà nổi gợn cả cục:

-Gì vậy...Ngọc...bề...! – Tôi rung giọng phun mắt me ra.

-Thấy Phong đang buồn nên cho ăn me chua đó, chả phải lúc này mới nói thế sao?

-Sặc, cho ăn thế nào chết như chơi đó bà nó ơi!

-Hả, Phong vừa gọi gì?

-Ừc...thì... – Biết mình nói hớ, tôi đâm cứng họng chẳng nói được gì.

Thật tình là lúc này tôi chỉ muốn nói là “bà ời” chứ không phải cái câu của nợ kia đâu chả biết lẹ lười thế nào lại phang thêm “nó” vào mới hả, làm tôi giờ này mặt cứ nóng bừng bừng như lò nướng chẳng ngất đầu lên được. May sao sẵn đang cầm trái me dốt trên tay, tôi giả lơ như chưa hề có chuyện gì:

-À, Ngọc này...ăn me hông?

-Me à, Ngọc không thích chua đâu!

-Không phải me chua đâu, me ngọt đó!

Nhận trái me từ tôi, Lam Ngọc bóc một phần vỏ ra rồi lườm rất kĩ càng trái me như xem chừng tôi có giờ trò gì không vậy. Sau một hồi dò xét, kiểm dịch kĩ lưỡng nàng mới rứt rẻ cắn một mắt me vào miệng rồi nhắm mắt thủ sẵn phòng khi chuẩn bị tinh thần. Tôi lúc đó cũng muốn phì cười lắm, nhưng nghĩ tới mấy cú chặt của Lam Ngọc là tôi lại phát ròn, ngồi nín cười làm mặt cứ méo xệch ra. Lam Ngọc sau một lúc nhắm mắt thủ thế mới từ từ tí hí mắt ra vì thực sự me dốt ăn rất ngon, rất ngọt chính tôi còn ghiền mà.

-Quả thật là ngon đấy, me khi chín nó thế à Phong?

Lam Ngọc tròn xoe mắt nhìn tôi tươi tắn với trái me trên tay, ấy thế tôi chém thêm vài câu:

-Cũng không hẳn đâu, chỉ một số trái thôi, cho nên ở đây ai ăn được me dốt hẳn là người may mắn đấy!

-Thật à, thế Ngọc may mắn rồi nhỉ?

-Hề hề, rất may mắn lắm đấy, cảm ơn Phong một tiếng nào!

-Hi...

Nàng không nói gì, chỉ phì cười rồi lắc đầu làm cho lộn tóc mai cứ đung đưa hòa nhịp với những cơn gió thoảng để lộ ra đôi má ửng hồng hiếm khi thấy được ở một cô nàng lạnh lùng như Lam Ngọc, khẽ ngậm thêm một mắt me, nàng bỗng đến gần tôi trầm giọng:

-Vậy Phong nói xem khi vui tại sao lại ăn me dốt?

-À...thì khi vui ăn me vào cái chất ngọt của me làm mình thấy hạnh phúc hơn, như...Ngọc bây giờ nè!

-Thật không, sao Phong biết...?

Nàng đột nhiên cúi cuối thấp xuống gần sát mặt tôi.

-Thì...Phong có thể cảm nhận được...chắc thế...ừc!

-Phong có thể cảm nhận được Ngọc sao?

-Ừa thì...đôi khi...

-Hi...phải chỉ lúc nào cũng thế nhỉ?

Nàng lại thở dài bước đi chậm rãi quanh gốc me như đang ẩn chứa một tâm sự gì đó. Khẽ tựa lưng vào thân cây me, nàng lại nhìn tôi nhovn miệng:

-Phong có biết vì sao họ lại tổ chức tiệc ăn mừng không?

-Thì...ăn mừng việc đánh bại bọn Bình An!

-Một phần thôi, chủ yếu là để Phong lấy lại tinh thần từ tại nạn lần này và đặc biệt là sớm quên đi nỗi buồn khi không có Lanna ở đây...

-Nói vậy là mọi người đều biết hết sao?

-Ừ, tất cả...

Đột nhiên một cơn gió từ đâu thổi đến làm cỏ cây bay phấp phật, tung cả cát bụi. Thoáng thấy Lam Ngọc mím môi đưa tay lên lau thứ gì đó long lanh trên mắt tim tôi chợt như có ai đó bóp nghẹn vội vã lẫn xe đến gần:

-Sao thế Ngọc, buồn chuyện gì sao?

-Làm gì mà buồn chứ, tại bụi bay vào mắt đó!

-Thật không, sao cả hai mắt đỏ hoe vậy?

-Thì...bụi bay vào cả hai con!

Nhìn thấy vẻ mặt đầy tâm sự của Lam Ngọc, tôi chẳng dám hỏi thêm chỉ biết nhìn nàng mà tim cứ bồi hồi không sao tả được. Lúc đó tự nhiên miệng tôi lại bật ra những câu mà có đánh chết tôi cũng không dám nói trước mặt nàng:

-Ngọc à, từ nay về sau mọi việc nhờ Ngọc giúp nha!

-Mọi việc ư? Tại sao?

-Vi...giờ Phong chỉ biết tin vào Ngọc thôi!

-Ngọc...

Hai đứa nhìn nhau một lúc thật lâu, lâu đến nỗi tôi phải nhắm mắt cuối đầu xuống nếu không muốn bị đôi má múm mím đỏ làm cho mê hoặc đi.

-Vậy từ nay Phong phải nghe lời Ngọc!

Nàng bỗng nhiên phát ngôn một câu làm tôi giật bắn cả người.

-Hả, nghe lời á?

-Đương nhiên, nếu muốn Ngọc lo cho việc đi lại thì phải nghe theo lời Ngọc, không thì khỏi cần đàm phán!

-Ừ thì...

-Chịu không, nếu không thì Ngọc đi vào, Phong phải tự lăn xe vào đây!

-Ể, chịu mà, đừng bỏ Phong lại!

-Trời à, nói thế thôi, Ngọc có bao giờ bỏ Phong đâu!

-Hờ...

Câu nói vô tình cứ như hữu ý của Lam Ngọc làm tôi hơi giật thót, mặt mũi cứ đỏ ửng lên nhìn nàng chăm chăm vô tội vạ. Chừng như hơi ngượng, nàng mới dí nắm đấm vào mặt tôi cau mày:

-Nè, nhìn cái gì thế, chán sống rồi sao?

-Ừc, đâu có! Tại hề hề...

-Bớ thằng Phong đâu rồi, có người kiếm mày nè?

Ngay lúc đó, tiếng thằng Toàn bỗng vang lên trực tiếp cứu nguy cho tôi khỏi sự tra khảo như hỏi cùng tù nhân của Lam Ngọc. Chẳng còn cách gì hơn, nàng đánh đẩy tôi vào trong mà tia mắt không ngừng xia thẳng vào người làm tôi thấy rợn cả sống lưng.

Tôi được Lam Ngọc đẩy ra nhà trước, nơi buổi tiệc vẫn được tổ chức linh đình, nôm nạc mùi quần hùng đều vẫn còn đầy cả, duy chỉ có một gương mặt mới, nhưng lại là gương mặt rất quen...Tò lớn. Xem ra nó đã khỏe, chỉ có một vài vết bầm còn hiện mờ trên mặt.

Vừa thấy tôi, nó liền xồng xộc đi vào, Lam Ngọc vội dịch ra trước cản nó lại:

-Đây, cậu muốn làm gì?

-Tôi không có ý xấu với thằng Phong đâu, tránh ra giúp!

-Nói rõ lý do đã!

-Tôi không nói chuyện với con gái!

-Quá đáng...chách...

Lam Ngọc vung tay tát vào mặt của Tò lớn, nó vội dùng tay đỡ lấy rồi lui về vài bước. Sự việc có thể phức tạp hơn nếu như tôi không mở lời cắt ngang:

-Thôi đủ rồi, Tò lớn mày qua kiểm tao có việc gì, tao không muốn đánh nhau ở đây!

-Đương nhiên, tao cũng không muốn đánh nhau ở đây, và không đến đây để đánh nhau!

-Thế mày đến đây làm gì?

-Đây, cầm lấy!

Nó thấy cho tôi một mảnh giấy được xếp lại gọn gàng, bên trong mảnh giấy ghi rất rõ địa chỉ của một nơi nào đó trên Sài Gòn.

Thắc mắc tôi hỏi nó:

-Đây là gì vậy?

-Tao nghe mày bị thương cấp giò nên đưa địa chỉ của chú tao trên thành phố! Ông làm thầy châm cứu giỏi lắm, mày lên mà tìm ông ấy!

-Mày giúp tao à?

-Tao tìm mày để so thắng bại, nay đã rõ kết quả, tao chẳng còn lý do gì để đánh mày nữa! Thôi tao đi đây, còn đi cắt cỏ về cho bò nữa!

Đoạn rồi nó đột nhiên quay lại:

-Mà này, tao đã dặn bọn xóm tao rồi, từ nay bọn mày cứ thoải mái đi, bọn nó chẳng kiểm chuyện với bọn mày nữa đâu!

Nói xong, nó linh kinh đi ra cổng cùng với 2 thằng đàn em, mắt hút sau còn đường đá dài thênh thang. Về phía bọn tôi, sau khi Tò lớn đã đi rồi, cả bọn đều nhìn nhau mà chẳng nói được câu gì, phải chờ đến khi Khanh khò mở lời:

-Ê, thằng đó nó nói gì đấy?

-Nó nói từ nay tụi mình không bị tụi nó kiểm chuyện nữa!

-Như vậy phải làm sao tụi bây?

-Đương nhiên là...ăn mừng thôi...dzo anh em...!

Toàn phờn nâng ly nước ngọt lên hô hào cứ như là đang nhậu thiệt vậy.

-Của mày nè Phong, không ăn bọn tao ăn hết rán chịu!

-Ê, tao đâu có ăn đậu phộng đâu, còn nước ngọt nữa

-Không ăn cũng phải ăn, phần của tụi bố nhín ra đấy!

-Ủầy, thiệt tình!

-Thôi nào, ăn cùng cho có không khí chứ, buổi tiệc là vì Phong cả mà!

Lam Ngọc lại cười xòa làm hai gò má rung rinh đến mê người.

-Nè, Ngọc cũng uống đi!

-Được rồi, uống ngay ấy mà!

-Hề hề, tiệc của Phong, cũng là tiệc của Ngọc nhỉ?

-Phong...vừa nói cái gì đấy!

-Ồ, hông...hông có gì, hề hề – rồi tôi vội kiểm có quay sang đám thằng Toàn – ...anh em ới...!

-Ồi...!

-cộng ly vì chiến thắng nào!

-2...3 dzô, 2...3, dzô, 2...3 uống...!

Trong tình cảnh này, Lam Ngọc chỉ biết nhún vai, lắc đầu cười khổ mà đưa ly nước lên hòa chung niềm vui với bọn tôi mà thôi, thiệt khổ gì đâu!

Những ngày hè rồi cũng qua mau như mùa đá banh, mới đây thôi đã đến mùa thập cẩm rồi. Nhìn bọn nhỏ trong xóm chơi phang lon mà lòng tôi cứ bồi hồi cả lên, mỗi lần cái lon bị đôi dép hung hăng phang trúng, nó lại lăn long lóc đến tít trong những bụi cỏ, rồi cả đám chạy toán loạn lấy dép chạy về mặc cho thằng bị rượt muốn hoa cả mắt. Tôi tự hỏi rằng năm sau về lại nơi đây tôi có còn được gặp những cảnh này nữa không khi người ta nói nơi đây đã chuẩn bị phá ra để xây đường mất rồi.

-Phong này, xe tới rồi, lên kìa!

Tiếng thằng Toàn hối thúc trong xe như chạy giặc.

Hôm nay là ngày bọn tôi lên đường về với phố thị tấp nập, không còn vùng vẫy thỏa sức nơi đồng ruộng mệnh mông, con sông, cầu khỉ, chắc tôi sẽ nhớ nơi này lắm, năm sau về quê chắc nó sẽ đổi khác rất nhiều.

-Nghe nội dặn nè, lên trên đó nhớ tịnh dưỡng, luyện tập đôi chân cho tốt! Nội không muốn năm sao mày về lại ngồi xe lăn đâu, rõ chưa?

Nội tôi móm mém từ từ đẩy tôi tiến về phía chiếc xe đồ đang đợi sẵn ở ngoài đường.

-Dạ, con biết rồi mà nội!

-Mà nè, cái con bé Lan với cái con bé Ngọc cả hai đứa đều tốt với con, con liệu mà quyết định nha, nội không quản mấy việc này nữa!

Đang lẽ ra tôi đã có thể giã nấy với nội về mấy chuyện riêng tư này rồi, nhưng nghĩ lại vì muốn bà yên tâm nên đành gật đầu để chiếc miệng móm mém đó luôn luôn tươi cười mãi

Tạm biệt bà, chiếc xe tốc hành từ từ lăn bánh. Tôi vẫn ngoáy nhìn đôi mắt nhắm nheo đó rồi cảm thấy bồi hồi một nỗi trong lòng rằng mình sẽ còn được nhìn thấy nó bao nhiêu lần nữa đây?

-Nè, lưu luyến à?

Lam Ngọc đập vai tôi giật thót.

-Không đâu, chỉ thấy tiếc nhớ một số thứ thôi, không biết lần sau về còn được gặp không!

-Yên tâm đi, mọi chuyện đều có số của nó! Càng lo nghĩ, nó lại càng không theo ý mình, chi bằng cứ tận hưởng những gì mình đang có đã!

Nàng lại nở nụ cười xua tan đi nỗi lo trong tim tôi, cũng như nét hàn băng trên gương mặt nàng. Nhìn nàng bây giờ xinh xắn quá, đôi má hồng hồng đỏ ửng từng đôn mê hoặc vào tim tôi không ngừng, giáng đến nỗi tôi bị nàng giáng cả một cốc vào đầu:

-Đã nói rồi, không được nhìn Ngọc chăm chăm!

-Au da, ngược đãi người bệnh!

-Gi, nói lại nghe xem?

-Ồ hề hề, hông có gì, ngắm cảnh đã!

-Mà nè, ngồi xe cũng buồn, nghe nhạc không?

Nàng rút trong balô ra chiếc điện thoại đã cầm sẵn tai nghe.

-Ừa, cảm ơn Ngọc!

-Phong thích nghe bài gì?

-Bài gì nghe nhẹ nhàng là được rồi!

-Vậy bài này...

Tiếng nhạc bỗng ngân vang lên trong tai nghe:

“Đường như nắng đã làm má em thêm hồng

Làn mây bay đã yêu tóc em...”

-Ơ Ngọc, bài này...

-Sao, nghe hay không?

-Ừa, hay mà...

-Thôi ngủ một giấc cho khỏe đi!

Nói rồi nàng khoanh tay trước ngực, nhắm nghiền mắt lại tôi có thể nghe thấy tiếng thở đều không lâu sau đó. Nhưng tôi thì lại không ngủ được mặc dù trong người cảm thấy rất mệt do đi xe, ấy là do bài hát tôi đang nghe lúc này, nó gọi lên cho tôi biết bao nhiêu kỉ niệm về Ngọc Lan, cô gái lai Pháp hát nhạc Việt chẳng thua bất kì ai. Rồi mai đây bọn tôi sẽ trở lại mái trường thân yêu nơi phố thị tấp nập ngày nào để bắt đầu một năm học mới, một năm học với biết bao nhiêu đổi thay, một năm học không còn Ngọc Lan ở đây nữa.

Khẽ thở hắt một hơi, tôi quay sang phía Lam Ngọc giờ này đã chìm hẳn vào giấc ngủ:

“Ngủ ngon Ngọc nhé, ngủ để có sức vượt qua những thử thách trước mắt. Một năm học mới với những thử thách mới...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

“Mắt nai nhay nháy

Mắt xinh xinh

Tóc xoắn ngang vai

Tóc xoắn dài

Bé con kiêu kì

Kiêu kì thế

Cho tim bồi hồi

Bồi hồi ghê...!”

Chẳng mấy chốc sau những ngày hè ảm đạm kể từ khi rời nhà nội trở về cái đất Sài Gòn này, ngày nhập học cũng đã đến. Tâm trạng của tôi hiện giờ chẳng biết nên vui hay nên buồn, nó trống không, rỗng tuếch như quả bóng xì hơi, cũng bởi chân tôi vẫn còn mất cảm giác chưa đi được, suốt ngày ở nhà tôi chỉ biết lẩn xê vòng quanh, hoặc ra đường khi người đã vắng hẳn, nếu lỡ gặp cái bọn mặt ngựa trong xóm thấy tôi như thế này chắc bị nó chọc hết ngắc đầu lên được mất. Cho nên giờ đã đến lúc đi học lại tôi cứ lưỡng lự vừa háo hức, lại vừa lo sợ chẳng biết sẽ ra sao khi tôi đến trường, chắc là bị dìm cho chìm xuống mất thôi.

-Thằng Phong đâu, trời gần sáng rồi có ra không thì báo?

Tiếng ba của tôi vang vọng ngoài cửa nghe dọn sống lưng.

Cũng phải nói qua rằng, ba của tôi vì nghe tin tôi bị thương cấp giò nên đã xin nghỉ ở nhà một thời gian để trông chừng cho tôi. Nhưng trông chừng chỉ là một phần, thật ra là về đốc thúc cho tôi luyện gân cốt sớm ngày bình phục thi đúng hơn. Ngày nào cũng vậy cứ mỗi buổi sáng trưa chiều ông lại bắt tôi phải tập luyện, luyện đến khi mệt như mới thôi, làm riết tôi đâm hoảng, muốn trốn lại sợ bàn tay sắt của ông nện phát chắc chết tươi nên phải y theo lệnh mà tuân. Nay thời gian nhập học đã đến, tôi mừng như mở cờ, ít ra cũng trốn được một buổi rèn chân vào buổi sáng, sướng gì đâu!

Tôi lật đặt chuẩn bị đồ đạc rồi lẩn xe ra ngoài, vừa mở cửa đã bị ông cóc phát vào đầu muốn tóa nước mắt:

-Chậm trễ thế, lại ngủ quên à?

-Đầu có đau ba, đang bị cái chân mà!

-Đấy, đánh nhau cho cổ sát vào!

-Được rồi mà ba, con đói rồi xuống ăn sáng đã!

Ông tắc lười lười vài phút làm tôi lạnh cả người rồi đẩy xe từ từ xuống mấy bậc thang cao títt dần xuống nhà dưới. Cứ xuống mỗi bậc thang, tôi phải cắn răng, nhắm mắt chịu sốc tung chảo một cái, cứ thế cho đến khi xuống đến bậc thang cuối cùng cả người tôi cứ lảng lảng, quay quay đến choáng cả mặt. Nhưng chịu thôi, dù gì mấy ngày này tôi cũng đã quen rồi mà, duy chỉ có một điều tôi vẫn chưa quen được, đó chính là sự xuất hiện của con nhỏ Nhung trong nhà.

Không sai, như lời ba tôi đã nói lúc trước, nhỏ Nhung sang năm 11 sẽ lên Sài Gòn học và ở nhà tôi một thời gian trước khi tìm được nhà trọ để dọn ra ngoài, đối với ba tôi thì không hề gì, vì buổi tối ông ra ngoài võ đường của một người bạn dạy võ rồi ngủ luôn ở đó rồi, chỉ có mình tôi ở nhà với nhỏ Nhung thì làm sao mà tự nhiên sống được. nếu trước đây Hoàng Mai sống ở đây, tôi hoàn toàn thoải mái bởi hai đứa chẳng có gì phải giấu diếm cả, còn bây giờ là nhỏ Nhung, cứ mỗi lần muốn đi đâu tôi cứ thấy nhón nhột như có ai đang dòm ngó, mất tự nhiên đến khó mà tả được.

-Con làm đồ ăn xong rồi, hôm nay vẫn là mì trứng, mọi người ăn đỡ nha!

Nhỏ khệ nệ bụng hai tô mì nghi ngút khói ra đặt trên bàn.

-Sao con không ăn luôn, Nhung?

-Dạ, chú Ba cứ ăn trước, lên lên thay đồ rồi xuống sau ạ?

Rồi nhỏ chạy lên cầu thang một mạch.

Cũng phải công nhận là nhỏ Nhung nấu ăn không tệ nếu không muốn nói là khá ngon. Nhất là mấy món miền Tây thì phải gọi là số dách. Còn nhớ khi hai chị em nhỏ Nhung lên nhà tôi vào dịp tết, nhỏ có nấu mấy món đơn giản như kho thịt thôi tôi đã ăn mê tít rồi, đúng là không gì bằng con gái biết nấu ăn, yêu ngay từ lần ăn đầu tiên luôn.

Ấy thế mà thời gian trôi qua, cho đến khi tôi và ba đã ăn xong tô mì sạch bách, nhỏ Nhung vẫn chưa thấy tấm hơi đâu. Ba tôi hoàn toàn bình thường, chẳng có chút biểu cảm gì, chỉ có riêng tôi là cực kì nôn nóng thôi. Bởi lẽ, năm nay chính là năm học đầu tiên trường tôi áp dụng đồng phục váy cho nữ sinh, đương nhiên là cho tất cả nữ sinh trong trường bao gồm tất cả các khối. Qua đó nhỏ Nhung mới vào trường cũng phải mặc đồng phục luôn cho bằng anh bằng chị vì nhỏ cũng học chung trường với tôi mà. Tuy nhiên chờ mãi chẳng thấy ra, tôi mới mượn cớ gần tới giờ học để đốc thúc nhỏ:

-Bà Nhung đâu rồi, gần tới giờ học rồi kia, ra nhanh đi!

-Ồ, biết rồi, chờ tý!

Chốc sau, nhỏ cũng rụt rè đi từng bước lê lét xuống cầu thang. Ấn tượng đầu tiên của tôi về bộ đồng phục là nó quá ư chừng chặc. lấy tông màu xanh dương làm chủ đạo, váy đồng phục của trường tôi là váy thẳng chứ không sọc ca rô đỏ một cách đáng yêu như trường Nguyễn Huệ ngoài kia, do đó nó làm cho người mặc trông trưởng thành hẳn và nhất là với gương mặt sắc góc như của nhỏ Nhung, nhìn chẳng khác nhân viên công sở là bao.

Thấy tôi cứ tia hia nhìn mãi, nhỏ Nhung gượng gạo bật lại:

-Nè, nhìn gì? Chưa thấy người đẹp à?

-À thì thấy rồi, nhưng người đẹp như bà mặc váy thì lần đầu!

-Ê, tui hông giỡn à nghen!

-Thôi thôi, mấy đứa đi học lẹ đi kéo trễ đó!

Ba tôi đứng dậy choàng chiếc áo khoác vào sửa soạn lên đường.

Trong thời gian sắp tới, ba tôi sẽ dùng xe chở nhỏ Nhung đến trường để nhỏ quen không khí trước khi tự thân đi được. Còn tôi, tuy là phận thương binh nhưng chẳng bao giờ được ưu ái, nếu không có Lam Ngọc hứa sẽ chở tôi đi học thì chắc cũng chẳng biết nhờ ai nữa, thằng Toàn thì mắc chở bé Phuong, còn thằng Khanh thì nhà khá xa coi như loại. Đã thế, từ này đến giờ ngồi ngoài cổng chờ Lam Ngọc đến mỗi cả cổ mà chẳng thấy nàng đâu. Nhỏ Nhung và ba tôi đã đi trước rồi, càng làm tôi thấy nôn nóng tốt độ, dù sao tôi cũng muốn nhìn thấy Lam Ngọc mặc váy mà.

Chờ hoài một lúc, một bóng người mặc đồng phục trường tôi bỗng xuất hiện từ xa, cứ mỗi lúc nó càng đến gần tôi hơn. Lúc đầu tôi cũng không quan tâm lắm, dù gì con đường ngoài ngõ nhà tôi cũng có nhiều học sinh đi ngang mà, chỉ khi cái bóng đó dừng lại trước cổng nhà, tôi mới trở mắt:

-Ồ, mày à Toàn?

-Còn ai vào đây nữa?

-Lam Ngọc đâu?

-Mày chờ nhỏ Ngọc à, nhỏ không tới đâu, mới sáng nhỏ gọi cho tao nhờ đến đón mày lên trường giúp mà!

-Ech. thật à?

-Xi, tao biết tổng mày đang chờ xem nhỏ Ngọc mặc váy chứ gì, đừng giấu bố, con trai à?

-Ừa, thì thế!

-Hế hế, tao cũng muốn xem mà, thôi nhanh bỏ đồ cho lên xe!

Phải khó khăn xoay sở muốn té vài bận tôi mới leo lên được chiếc xe leo núi cao nghêu của Toàn phòn. Đúng thật là sau khi đổi đồng phục, mức độ hưởng ứng của các nường lớn hẳn, dọc đường, đâu đâu cũng thấy nữ sinh mặc váy, xe đạp có, đạp điện có, khiến tôi phải lóa cả mắt lên choáng ngợp, mà nôm ai ai cũng xinh mới ghê, đúng là một làn gió mới cho năm học mới.

-Sao ku, thích con gái mặc váy hay thích con gái mặc áo dài?

Toàn phòn cười đều nhướn mày nhìn tôi.

-Thì...chắc là mặc váy đẹp hơn?

-Chắc không?

-Chắc thế!

-Ừa, thiệt là tình cái bọn này!

-Sao thế, mày tiếc áo dài á?

-Ừi, sao mà...mấy tụi bây suy nghĩ...giống tao thế?

-Á sặc!!!

-Hế hế, tao cũng chờ em Phương của tao mặc váy thế nào, tại mày với nhỏ Ngọc mà sáng nay tao không được đón em Phương đó!

-Thì từ từ rồi cũng gặp mà, gấp gấp làm gì, cái thằng!

Rẻ rả một lúc ngắm gái, bọn tôi cũng đến trường. Quan cảnh đúng thật là bắt mắt với toàn bộ nữ sinh đều mặc váy ngắn đẹp đến mê hồn, tôi với thằng Toàn thì đều vẫn còn đứng giữa sân ngắm tiếp nếu không có sự xuất hiện của bé Phương từ đằng sau véo tai cả hai thằng xách ngược:

-Hai người hay quá ha, đứng ở đây ngắm cái gì đấy!

-Au da, Toàn đứng đây đợi Phương mà!

-Phải đó, anh với thằng Toàn đứng đây đợi em vào đó, hê hê!

-Hừm, cả hai người dẻo miệng như nhau!

Bé Phương phồng má chu mỏ lườm cả hai tụi tôi đứng kiêu đặc trưng từ đó đến giờ.

-Mà khoan, giờ mới để ý đó nghe! Ra đây cho Toàn ngắm cái nà!

Toàn phòn bỗng sáng rực cả mắt khi nhìn thấy bé Phương đang trong bộ đồng phục váy xinh xắn.

-Thôi, có gì đâu mà ngắm, từ sáng đến giờ đi đâu ai cũng nhìn ngại lắm!

-Hê hê, nhìn là phải rồi, bé Phương của Toàn mặc váy xinh thế kia mà!

-Xi, đừng có nói xạo, hông tin!

-Thôi thôi, hai người bớt tình cảm cái, để thằng Toàn công tui vào lớp đã muốn làm gì làm!

Chứng kiến cảnh hai đứa chọc ghẹo nhau trực tiếp trên lưng của thằng Toàn, tôi xốn mắt vô cùng, đang FA nên rất kị đi gần mấy cặp đôi thế này lắm, ảm ức không chịu nổi. Thế nên tôi vội thúc hông thằng Toàn vào lớp ngay để tránh nổ não mà chết tức. Nhưng đó không phải là nguyên nhân chính khiến tôi rời lên như vậy, các bạn hãy thử tưởng tượng xem, bạn bị thương một chỗ nào đó không thể đi lại được, nhờ một người khác cõng ở giữa chốn đông người, bọn họ nhìn bạn, ai nấy cũng đều cười bòn cọt như khinh thường, bạn sẽ cảm thấy thế nào, hẳn là rất ảm ức, khó chịu phải không, đó chính là

cảm giác của tôi lúc này khi xung quanh ai ai cũng đều nhìn tôi với ánh mắt lạ lẫm rằng “thằng này bị gì mà bắt người ta công?”, “thằng này bị què chằng?”, “Thằng này bị dị tật chằng?”. Nó khiến máu nóng trong người tôi cứ sôi sùng sục nhưng chẳng làm được gì ngoài nghiền răng chịu đựng cho đến khi vào lớp.

Lớp tôi vẫn vậy, vẫn chẳng thay đổi gì chỉ có khác là vị trí phòng học đã thay đổi, nó không còn nằm ở lầu 3 nữa mà đã chuyển xuống lầu 2 và tôi bây giờ đã là học sinh lớp 11. Ngồi vào vị trí của mình năm trước, tôi dõi mắt đánh một vòng quanh sát cả lớp, tất cả vẫn y như cũ, vẫn là mấy nhỏ con gái sáng nào cũng nói luyên thuyên um cả một góc lớp, hôm nay gặp lại các nường lại nói càng dữ dội hơn, cứ như cảm mới nói được lại vậy. Nhưng khoảng...

Một thằng con trai lạ hoắc bỗng đứng đi vào lớp tôi, chốc sau lại thêm một thằng nữa, ba thằng rồi bốn thằng, đếm tổng cộng lại là 15 thằng con trai trong lớp tính luôn cả tôi và đám thằng Toàn. Ngay cả bọn con gái cũng phải trở mắt trước những gì xảy ra trước mặt mình, cái đám con trai mới này là ai thế, vào kiểm gái đẹp hay sao, nhỏ Thu đầu rồi, Lam Ngọc đầu rồi vào làm việc cái đám này đi chứ, sao để nó vào lớp ngồi vậy.

-Ê Toàn, mày có quen cái đám này không?

Tôi bàng hoàng quay xuống hỏi Toàn phờ.

-Tao cũng không rành lắm, hình như đây là học sinh mới chuyển xuống lớp mình!

-Mới chuyển xuống á?

-Ừ, còn từ đâu chuyển về thì tao không biết, nhưng chắc chắn là có một số đứa thành tích xấu lớp mình sẽ chuyển đi để có chỗ trống cho cái bọn này!

-Uầy, sao chứ! Giờ Lam Ngọc còn chưa dzô nữa!

-Bà Ngọc à, không chừng hôm nay không đi học đâu!

Giật mình bởi câu nói của thằng Toàn, tôi lại hốt hoảng quay xuống:

-Mày nói cái gì, không đi học á?

-Ừ, chắc vậy! Lúc sáng tao hỏi hôm nay có đi học hay không mà sao không rút mày, nhỏ bảo không biết!

-Sặc...! Hôm nay là ngày gì sao mà xúi quẩy thế này?

-Chịu khó đi con trai, thôi bỏ làm việc tiếp nhé!

Nó lại tiếp tục tâm tình với bé Phương để mặc cho tôi nằm dài ườn, chán ngấy trên bàn mà chẳng có ai ngồi cạnh, thằng quý Khanh khờ giờ này cũng dong theo nhỏ Kiều ẹo mắt tiêu rồi, còn mấy thằng mới toanh kia thằng nào thằng nấy đều có bạn ngồi chung cả, dường như bọn nó học chung lớp hay sao ấy, nhìn cung cách nói chuyện cứ như quen nhau lâu rồi, thậm chí còn có vài thằng bạo gan sáp lại ngồi chung với các nường lớp tôi nữa, ấy thế mà mấy nhỏ này thích mới ghê, kiểu như thiếu hơi trai lâu rồi vậy. Tự đứng giữa khung cảnh nhộn nhịp đó, tôi lại nghĩ tới Ngọc Lan...

Nếu bây giờ có nàng ở đây chắc vui lắm, thế nào tôi cũng sẽ bị nàng chọc ghẹo khi nằm dài ườn trên bàn thế này thôi. Ngay cả mấy thằng mới vào này nữa, chắc chắn cả thầy sẽ phải đỏ gục trước đôi mắt xanh biếc đó, đôi mắt không biết buồn... Nhưng giờ thì đây bàn chỗ nàng đã được thay vào là một đám con trai cười nói quạ phá chỉ chọc làm nổi buồn trong lòng tôi đã đau nay lại càng đau hơn gấp mấy lần.

“Chéri à, em bây giờ đang làm gì bên đó vậy?”

Chờ mãi rồi cũng đến tiết sinh hoạt đầu khóa.

Hôm nay chúng tôi sẽ gặp giáo viên chủ nhiệm của mình và sắp xếp lại chỗ ngồi, cũng như ban cán sự lớp. Giáo viên chủ nhiệm của lớp tôi kì này là một thầy giáo dạy Toán, môn học tôi ngán ngấm nhất, như thế tôi sẽ không được làm học trò cưng như hồi lớp 10 của cô Thanh nữa. Tuy nhiên, điều đó không phải là điều tôi lo nhất, vì cho đến giờ này, tôi chẳng thấy Lam Ngọc đâu cả, nếu như thế có thể chức lớp trưởng sẽ vào tay người khác, vào tay bọn con gái lớp tôi thì chẳng nói gì, còn nếu vào tay bọn con trai kia đó mới là điều đáng lo nhất, chẳng biết bọn nó sẽ biến cái lớp này thành gì nữa.

-Ê, ai thập thò ngoài cửa kia! Sao giống Lam Ngọc thế?

-Đâu, có thấy ai đâu?

-Đó, đang lấp ló đó!

-À thấy rồi, giống Lam Ngọc ghê!

Giật mình bởi những tiếng bàn tán xôn xao, tôi tia mắt ra ngoài cửa lớp nơi được cho là có hiện tượng đặc biệt. Quả thật nhìn được một lúc, tôi bỗng phát hiện ra một cái bóng con gái đang lấp ló. Nhìn kĩ một chút, cái bóng đó hình như đang mặc đồng phục váy của trường tôi, nhìn kĩ thêm chút nữa, đôi má mím mím quen thuộc chợt hiện lên và chỉ khi nhìn thật kĩ qua cái khe cửa bí té kia, tôi mới giật thót rằng Lam Ngọc đang đứng rụt rè ngoài đó, trong bộ đồng phục váy mà chẳng dám bước vào.

-Ngọc, vào đi! Đứng ngoài đó làm gì?

-Gần bắt đầu sinh hoạt rồi đó!

Trong khi cả đám con gái đang the thé hỏi thúc Lam Ngọc vào lớp thì mấy thằng con trai kia lại tăm tia nhãn sắc của nàng qua những cử chỉ vuốt cằm gật gù trông phát bực. Nhưng tôi cũng chẳng để tâm đến bọn đấy lắm, bây giờ tôi chỉ muốn Lam Ngọc vào lớp vào trình làng bộ đồng phục tinh tươm của nàng thôi

Và rồi, sau một hồi lưỡng lự, Lam Ngọc cũng quyết định vào lớp, chỉ mới vừa xuất hiện, cả lớp đã ộ lên một cách thích thú khi thấy Lam Ngọc trong bộ váy ngắn đang ngượng ngùng bước vào lớp. Nhưng kì thực, nàng mặc váy đẹp quá, vượt xa sức tưởng tượng của tôi lúc đầu. Cứ tưởng nàng sẽ giống một nhân viên công sở y như bé Phương nhưng chính số 87 đã phá băng hình tượng đó và thay vào là một thiếu nữ trẻ trung, xinh xắn với đôi má hồng hồng làm nền cho những lọn tóc mai buông dài huyền hoặc.

Lam Ngọc đi một bước, bọn nọ lại ộ lên một tiếng, nàng đi nhanh bước, bọn nó lại ộ một tràng làm cho nàng bối rối chẳng biết mình phải làm gì cứ đứng khựng trước cả lớp mà chẳng biết neo đậu ở đâu. Cuối cùng nàng đành phải hạ cánh vào một cái bàn trống gần đó để không làm tậm đĩnh của cả lớp nữa. Nhưng khổ nỗi bàn đó đã có một người ngồi trước, lại là 1 trong số những thằng con trai mới đến ở đây, khỏi phải nói khi được Lam Ngọc ngồi cạnh mặt nó phớn ra thấy rõ liền tìm cách bắt chuyện ngay trong cái nhìn đầu tiên.

Xét về mặt tiền, nôm mặt mũi thằng này cũng sáng sủa, bánh bao và nhất là cái miệng của nó lúc nào cũng ba hoa, tếu tít với Lam Ngọc làm tôi thấy ngứa ngáy vô cùng. Đã thế chẳng hiểu sao Lam Ngọc lại cười tự nhiên với nó, cứ như đã quen biết trước rồi vậy. “Nhưng Ngọc ơi, Ngọc có biết làm như thế này, máu nóng trong người Phong nó cứ sôi sùng sục không hả?” Nhìn thấy thế, thật là muốn tọng vào cái bần mặt công tử của thằng đó một đám cho hạ dạ chứ chẳng chơi.

-Ề này Phong, quay lên kia ông thầy đang nhìn mày đó!

Tôi nhìn lên bảng và chợt giật thót khi ông thầy chủ nhiệm đã nhìn tôi chăm chăm từ lúc nào, và thế là tôi phải ngậm ngùi quay lên trước mặt để nghe cho trọng tiết sinh hoạt hôm nay nếu không muốn bị đề ý và có tên trong danh sách đen của ông.

Hắn giọng vài tiếng, ông thầy bắt đầu tiết sinh hoạt:

-Chào các em, thầy xin phép được tự giới thiệu thầy tên là Tuấn dạy môn toán, sau này sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em trong suốt năm học này!

Vừa dứt câu, một trận pháo tay theo tinh thần hưởng ứng được chúng tôi srong lên nghe rộ cả một lớp. Sau đó, thầy Tuấn bắt đầu nói tiếp:

-Đầu tiên thì thầy sẽ thông báo với em một thông tin mà chắc các em cũng đang thắc mắc! Các bạn nam mới trong lớp ta là từ A5 chuyển lên và một số từ A3 chuyển xuống, cho nên lớp chúng ta cố gắng hòa đồng với các bạn mới nhé!

-Dạ...!

Bọn con trai tụi tôi thì mở miệng một cách ỉu xiu, chỉ có bọn con gái mới nhiệt liệt hưởng ứng cái đám choai choai ấy thôi. Mà tôi không ngại cái bọn A5 lắm, vì bọn chúng cũng đã từng qua lớp tôi giao lưu trong dịp trại hè vừa rồi nên cũng có chút hữu nghị, duy chỉ có bọn A3 lúc nào cũng là kình địch kẻo trên của lớp tôi nên tôi khác là có ác cảm với tụi nó.

-Thôi được rồi, bây giờ là đến phần bầu ban cán sự mới nhé! Những ban cán sự cũ năm trước đứng lên để thầy biết nào!

Ngay lập tức lớp trưởng Lam Ngọc, lớp phó lao động Thu, lớp phó học tập Toàn phớn và cả các cán sự bộ môn năm cũ đều đồng loạt đứng dậy, nhưng chỉ riêng cán sự anh văn là tôi không thể đứng lên được. Điều đó sớm bị thầy Tuấn phát hiện ra:

-Cán sự lớp anh văn đâu rồi, hôm nay có đi học không?

-Dạ có ạ?

-Sao em không đứng lên để thầy biết?

-Dạ, em đứng không được!

-Sao lại không đứng được, em có chân không?

-Dạ, nhưng chân em không đứng được!

-Thầy hỏi lại, sao lại không đứng được?

-Chân em bị thương... .

-Đâu cho thầy coi – ông đừng đừng chạy xuống chỗ tôi – đôi chân lành lặn thế này mà bị thương gì, trả treo với tôi à?

-Nhưng chân em bị... .

Thực lòng thì tôi chẳng muốn nói chút nào những từ đáng ghét đó, kể từ khi biết mình bị đòi chân đến nay tôi đã thề sẽ không nhắc đến hai từ đó tới trừ khi tôi đã lâm vào bước tuyệt vọng nhất, không thể cứu chữa, nhưng giờ đây thầy chủ nhiệm đang đứng trước mặt tôi, vẻ mặt hơi cau gắt vì lầm tưởng tôi đang bòn cọt, thế cho nên cách duy nhất lúc này chỉ là im lặng chịu trận mà thôi.

-Em tên gì?

Thầy Tuấn bỗng trầm giọng nhủ mày nhìn tôi đắm đắm.

-Dạ, em tên Phong?

-Thôi được, thầy sẽ ghi tên em vào sổ đầu bài!

-Khoang đã, thầy?

Lam Ngọc bỗng lớn giọng gọi giật.

-Em là ban cán sự năm trước à?

-Dạ, em là lớp trưởng năm trước! Chân của bạn Phong bị liệt ạ, không đứng lên được!

-Phải đó thầy, sáng này em công bạn ấy đi học mà!

-Thật thế à Phong?

Thầy chuyển sang nhìn tôi nhủ mày.

-Dạ...

-Hừm...có thể mà sao không nói được chứ? Thôi chúng ta tiếp tục buổi bầu chọn ban cán sự nào!

Thầy lại quay bước trở lại bực giảng cũng nhanh như xuống chỗ tôi lúc nãy vậy.

Quả thật là tôi chẳng có can đảm để nói rằng chân mình bị liệt tại thời điểm đó, với tôi nó là một nỗi ám ảnh, một nỗi kinh hoàng lớn nhất trong cuộc đời tôi mắc phải. Chắc chắn sẽ có những người bảo tôi cứng đầu, bảo thủ nhưng tôi lúc đó là vậy, nóng nảy, cộc cằn và cực kì háo thắng...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Buổi bầu ban cán sự mới cũng được bắt đầu...

Theo như thầy Tuấn phổ biến, các ban cán sự cũ năm trước vẫn được quyền ứng cử vào chức hiện hành hoặc một chức nào khác xen kẽ với các ứng cử viên mới của năm nay. Toàn phần vẫn ứng cử vào lớp phó học tập, bên cạnh đó còn có một thằng trong số những đứa mới chuyển lớp ứng cử, nom mặt cũng sáng sủa lắm, những tôi vẫn tin phần thắng nằm về phe Toàn phần nhiều hơn vì trong suốt năm vừa qua thằng quý này cũng làm khá là tốt nhiệm vụ của mình cũng như nhiệt tình chỉ dẫn bài tập cho những đứa khác.

Còn nhỏ Thu thì khỏi nói, thoát được chức lớp phó lao động về như là thoát được ngục tù đối với nhỏ, thế cho nên có cho núi vàng nhỏ cũng chẳng bao giờ làm chức đó lần nữa, vậy là cái chức lớp phó lao động này lại lọt vào tay một tay một thằng khác cũng lạ hoắc. nhưng tôi không quan tâm về chức vụ này lắm, dù gì nó cũng chẳng gây hại đến bọn tôi, ít nhất là khi chưa bị phạt lao động.

Nói đến vấn đề đáng lo ngại, chức lớp trưởng mới là nỗi lo nhất của tôi, bởi lẽ nếu bọn mới đến nắm trong tay, chẳng biết bọn chúng sẽ làm gì, số phận của bọn tôi hoàn toàn nằm trong tay đứa lớp trưởng nên chắc chắn đây là chức được lớp tôi bầu chọn kĩ lưỡng nhất.

Lam Ngọc vẫn là ứng cử viên hàng đầu, năng lực nào cũng xứng đáng với vị trí lãnh đạo bởi tính cách cứng rắn và dứt khoát của mình. Tuy nhiên ứng cử viên tranh xuất với nàng không ai khác chính là cái thằng công tử ngồi chung với nàng từ nãy đến giờ, vậy mà Lam Ngọc chẳng những không có phản ứng ngạc nhiên gì, lại còn tươi cười nhún vai với thằng đó nữa, tôi phải nói là trố cả hai mắt ra khi nhìn cảnh tượng như thế, đó giờ đâu có thằng con trai nào khiến nàng cười vui đến thế chứ, thật không thể ngờ được...

Nhưng dù có thế nào, cuộc bầu cử ban cán sự lớp vẫn được diễn ra. Theo như thầy Tuấn nói, cả lớp sẽ tiến hành bỏ phiếu cho các ứng cử viên ở từ chức vụ, người nào có số phiếu cao nhất sẽ được bổ nhiệm vào chức đó. Bắt đầu từ chức lớp phó học tập, mọi người lần lượt viết tên lên phiếu rồi nộp

cho thầy Tuấn và thầy cũng chính là người kiểm kê phiếu bầu.

“Hừm...Trần Hiếu à...” – Tôi cười khẩy khi được biết tên của thằng tranh cử chức lớp phó học tập với thằng Toàn.

Tất nhiên tôi vẫn bầu cho Toàn phòn rồi, dù có hơi bực bực nhưng nó vẫn là lớp phó học tập số một, còn đỡ hơn cái thằng không quen biết kia. Tương tự như thế, tôi cũng bầu cho Lam Ngọc một phiếu và hi vọng nàng vẫn tiếp tục là lớp trưởng năm nay để khỏi bị mấy con ma mới đề đầu cười cồ. Tuy nhiên thật đúng là cuộc sống chẳng như ta mong đợi, cứ tưởng lớp cũ sẽ bênh vực nhau nhưng nào ngờ lớp tôi lại chia rẽ đến thế.

Sau khi kiểm kê số phiếu bầu, thầy Tuấn bắt đầu công bố kết quả bầu chọn dành cho ban cán sự. Đầu tiên là Toàn phòn, nó được 18 phiếu bầu, đó là một số lượng khá khá, nhưng với số lượng như thế chẳng thể nào đánh bại được thằng Hiếu, tôi không ngờ rằng số phiếu bầu cho nó lại cao đến thế, những 22 phiếu trên tổng số 40 học sinh trong lớp. Đó là một con số khủng khiếp với một thằng ma mới như thằng Hiếu. Tuy nhiên, khi bình tĩnh nhớ lại những gì nghe thấy khi mọi người bầu chọn, tôi mới ngờ ngờ ra...

-Ê, có bầu cho ông Toàn không mày?

-Thôi, thằng chả có gấu rồi, chán lắm tao hông bầu đâu!

-Vậy giờ sao?

-Thì bầu cho thằng Hiếu kia đi, nhìn đẹp trai quá à, chắc học giỏi lắm đó!

-Ờ vậy tao cũng bầu cho nó luôn!

Thế cho nên chức lớp phó học tập đã lọt vào tay thằng Hiếu một cách danh chính môn thuận mà không một chút nghi ngờ gì. Cả lớp ai ủng hộ Toàn phòn đều cảm thấy hoang mang, ngay cả bé Phương cũng vậy, em liên tục giật tay nó tỏ vẻ lo lắng:

-Toàn, có sao hông vậy?

-Ủầy, không sao, chỉ thấy hơi ức chế tí xíu thôi!

-Vậy giờ mình phải làm sao?

-Không làm sao cả, cứ ngồi yên quan sát thôi, để xem cái tụi này sẽ làm được gì?

Cũng như Toàn phòn đã nói, tôi chẳng thể làm được gì hơn ngoài tiếp tục quan sát sự việc. Dù gì đó chỉ là chức lớp phó học tập, có thể sẽ bị bọn nó quản chặc việc học tập hơn nhưng như thế cũng chưa đến đường chết. Chúng tôi vẫn còn chức lớp trưởng để trông chờ, dù gì Lam Ngọc vẫn tạo được lòng tin nơi cả lớp tôi hơn là cái thằng công tử trắng phiếu kia, nhìn thật là chướng mắt.

-Thôi được rồi, thầy cũng công bố luôn số phiếu bầu cho chức lớp trưởng đây! Như các em đã biết, chỉ có hai ứng cử viên là Đặng hoài Lam Ngọc và Vũ Văn Tiến, cho nên thầy sẽ công bố luôn không quanh co nữa.

Nghe thầy nói, cả lớp bây giờ đột nhiên im bặt, chẳng có lấy một tiếng ồn ào nào vì đây là chức vụ quan trọng nhất nên nôm ai cũng căng thẳng cả, duy chỉ có Lam ngọc và cái thằng Tiến ấy vẫn còn cười đùa với nhau thôi. Cơ mà thay kệ, chắc nàng với thằng đó có quen biết gì với nhau nên thế, công việc của tôi hiện giờ là theo dõi số phiếu bầu rồi cười vào mặt nó sao khi Lam Ngọc giành chiến thắng sau cũng được.

-E hèm, cả lớp nghe kết quả đây, lần bầu lớp trưởng kì này thật bất ngờ là số phiếu bầu của cả hai ứng cử viên đều như nhau là 20 phiếu!

-Ồ...!

Cả lớp ai cũng ộ lên làm rùm ben cả một khu. Riêng tôi giờ này chỉ biết há hốc mồm sững sờ trước kết quả mà ông thầy vừa công bố. Thật không thể nào tin được là thằng đấy lại bằng với kết quả bầu chọn của Lam Ngọc, vì sao thế, chẳng lẽ Lam Ngọc bị ghét đến mức đó sao, và...câu trả lời đến ngay sau đó qua lời kể của bé Phương:

-Ui, tưởng mọi người nói chơi, ai ngờ họ lại làm thiệt sao?

-Gì thế Phương? Nói chơi là sao?

-Lúc nãy khi vào học Phương có nghe mọi người nói họ tính đòi lớp trưởng vì họ sợ cái tính cứng rắn của Lam Ngọc lắm!

-Trời ạ, mấy đứa đó không nghĩ nếu như thay lớp trưởng vào tay thằng ma mới đó sẽ có hậu quả gì hay sao?

-Thôi kệ nó đi Phong, mày đừng manh động để xem sao đã!

-Ủầy, thiệt tình...!

Tôi lại quay lên tiếp tục quan sát diễn biến sự việc.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, thầy Tuấn cũng đã nghĩ ra được cách để bầu lớp trưởng khi số phiếu bầu của hai người bằng nhau:

-Rồi, bây giờ thế này! Tình hình hiện giờ là số phiếu của hai người bằng nhau nên...

-Thầy ơi, em xin nhường chức lớp trưởng ạ!

Đột nhiên Lam Ngọc bỗng đứng lên đồng ý làm cả lớp trở mặt.

-Sao, em nói gì? Thầy nghe không rõ!

-Em nói, em sẽ nhường quyền lớp trưởng lại cho bạn Tiến ạ!

-Em chắc chứ?

-Dạ chắc!

Ngay lập tức, cả lớp lại bàn tán xôn xao rõ cả lên, thầy Tuấn phải vát vả dừ lăm mới dẹp yên mấy cái miệng chúi chít này. Nhưng cả lớp bàn tán như thế quả không sai, sự việc Lam Ngọc nhường quyền lớp trưởng là một chuyện lạ, cho thằng Tiến lại là một chuyện kinh thiên động địa hơn. Tôi cứ ngồi đấy trở mặt hết lượt này đến lượt khác mà chẳng hiểu tò te gì. Nhưng đó chưa phải là chuyện đáng kinh ngạc nhất, Lam Ngọc sau khi từ chức lớp trưởng xong, liền đứng dậy nói nhỏ với thầy một chuyện gì đó rồi ôm cặp đi rụt rè xuống chỗ tôi trong ánh mắt ngờ ngàng của cả lớp.

-Nè, làm gì nhìn Ngọc ghê vậy?

-Ó há?

Đến khi tôi giật mình hoàn hồn trở lại, Lam Ngọc đã ngồi cạnh tôi từ lúc nào.

Đến giờ này khi được nhìn nàng cận cảnh, tôi mới chắc chắn rằng nàng là người mặc váy đồng phục đẹp nhất trong cái lớp này, hoặc ít ra là đẹp nhất trong số những người tôi từng gặp. Số đo 87 chính là điểm nhấn khiến cho bộ đồng phục váy của Lam Ngọc trở nên lôi cuốn hơn bao giờ hết. Đó giờ có ai nói tôi thích con gái xõa tóc thế chưa nhỉ? Chắc là có rồi bởi lẽ Lam Ngọc lúc nào cũng xõa tóc như thế cả, trông đẹp mê ly.

-Thôi đi mà, sao nhìn Ngọc hoài vậy?

-À ừ, xin lỗi tại lần đầu thấy Ngọc mặc như thế...

-Vậy à, chắc xấu lắm hả?

-Không không, đẹp lắm ấy chứ, nhất rồi đấy!

Nàng chỉ nhoen miệng cười rồi khẽ thở dài một hơi thật sâu khiến cho tôi cứ ngây người ra dò hỏi:

-Sao thế, bộ có chuyện gì à?

-Không đâu, bình thường mà!

-À, vậy cái thằng nói chuyện với Ngọc lúc nãy là ai vậy?

-À, Phong nói Tiến ấy há., bạn thân hồi cấp 2 của Ngọc đấy!

-Há, gì cơ?

Cả tôi lẫn thằng Toàn, lẫn bé Phương đều trở mặt, há đồng loạt một lúc khi Lam Ngọc khẳng định một câu chắc chắn nít như thế.

-Mấy người làm gì thế, không tin tôi à?

-À tin chứ, thế mà sao không nghe Ngọc nói gì hết ta?

-Chuyện đó cũng chả quan trọng lắm nên Ngọc cũng không muốn nói

-Mà bà Ngọc này, tại sao mà lại nhường chức lớp trưởng lại cho thằng đó chứ!

-Vì phải bận công việc quan trọng thôi, phải ưu tiên mà, nếu tiếp tục làm lớp trưởng sẽ không có thời gian!

-Công việc gì mà ghê thế, bỏ cả chức lớp trưởng sao?

-Đương nhiên là quan trọng rồi, ưu tiên hàng đầu mà!

Nàng nháy mắt cười khẽ làm thằng Toàn cứ bóp trán, neho mắt liên tục vì không tin Lam Ngọc vừa làm những hành động đó, nó quá mới mẻ mới một thằng liên tục bị nàng bắt làm mặc nàng mỗi khi có lỡ đắc tội.

-Mà ngọc này, đưa cho thằng đó làm lớp trưởng có ổn không?

-Yên tâm đi, đương nhiên đó là bạn của Ngọc mà!

-Ừ, để ra chơi qua chào hỏi nó tý!

-Mà xin lỗi Phong nhé, chuyện lúc sáng không đón Phong được đấy!

Nàng bỗng nhiên trầm giọng đột ngột.

-Không sao đâu, chắc là vì bộ đồng phục phải không?

-Ừm...Phong cũng biết Ngọc không quen mặc thứ này mà, vương vãi chặc chội lắm!

-Nhưng đẹp lắm Ngọc ạ!

-...!?

Nàng chợt nhìn tôi, đôi mắt đen loáy kia cứ khoét sâu vào tim tôi một cảm giác thật chộn rộn, nó làm tôi thấy khó thở và tim đập cực kì nhanh. Ngay cả Lam Ngọc cũng vậy, đôi má mím mím của nàng cứ hây hây lên những vết hồng ửng đẹp đến mê người. Rồi nàng ngó lơ đi đâu, miệng vẫn cố nói ra một cách lí nhí khiến tôi phải cố sức lắng mới nghe được:

-Từ nay...um...Ngọc sẽ...ngồi chung với Phong!

-Hả...thật sao?

-Thật, nếu Phong muốn...

-Ấu trời, muốn còn hông được! Đương nhiên là đồng ý rồi, hề hề!

Thế là tạm quên đi kết quả bị thảm của cuộc bầu cử ban cán sự, tôi lại bắt đầu một năm học mới với sự giúp đỡ của Lam Ngọc cạnh bên, dù vậy trong những tiết đầu năm học, tôi vẫn chẳng thể nào quen được với cách học của nàng, nó nghiêm túc quá, suốt cả tiết nàng chẳng nói một câu, chỉ chăm chú nhìn lên bảng, thậm chí có đôi lúc tôi gọi tên cả ba bốn lần nàng mới giật mình quay sang:

-Gi thế Phong, đang giờ học mà!

-Ui ui, mới đầu năm học mà cần gì tập trung thế?

-Phải tập trung chứ, như thế mới có căn bản cho mấy bài khó được! Phong cũng nên tập trung đi, đừng có lo ra!

-Ủầy uầy, rồi mà!

Thế là tôi phải mòn mỏi chờ đợi những tiết học uể oải trôi qua một cách ảm đạm mà không ít lần tôi phải gục lên gục xuống để rồi bị Lam Ngọc đấm cho mấy phát muốn sụi cả vai.

Và rồi khoảnh khắc tôi chờ đợi cũng đã đến, tiếng trống trường báo hiệu giờ ra chơi bỗng vang lên rôm rả kéo theo sau đó là những tiếng hò reo phấn khích của đại đa số những học sinh kiêu luôn tù nhân như tôi đây. Đến giờ phút này Lam Ngọc mới tạm thời đặt bút xuống mà vương vai thư giãn sao mấy tiết dài đằng đằng tập trung học tập.

Thấy tôi cứ nằm dài ườn trên bàn, nàng vội vỗ vai:

-Này, người ta đến làm quen kìa, dậy nói chuyện cho tỉnh ngủ!

Ngay lập tức tôi giật mình bật dậy đã thấy thằng Tiến đã ngồi đối diện trước mặt lúc nào, nó nhoẻn miệng cười thân thiện nhưng từ sâu trong ánh mắt của nó, tôi có thể thấy được một điều gì đó thật bất thường:

-Chào bạn, tui là bạn cấp 2 của Lam Ngọc, làm quen nghen!

-À ừ, làm quen...!

Đến đây Lam Ngọc bỗng đứng lên vỗ vai tôi:

-Phong ở đây từ từ nói chuyện nhá, Ngọc ra căn tin mua thứ gì vào ăn cho đỡ buồn!

-Đi lâu không đấy?

-Không lâu đâu, mua mấy thứ lặt vặt thôi!

Nói rồi nàng vơ cái áo khoác chạy đi thật nhanh để lại tôi một mình với thằng bạn từ-trên-trời-rơi-xuống này. Lúc đầu nó còn nói chuyện bình thường đấy, nhưng chỉ không bao lâu, nó đã vênh cái mặt đều cán lên mà nhìn tôi một cách xấc láo:

-Mày bị què giò phải không?

-Mày...sao mày biết

-Lam Ngọc lúc nãy đã nói cho tao biết! Chắc...thật là thâm thương, xem ra Lam Ngọc cũng lo cho mày đấy!

-Thế thì liên quan gì đến mày?

Đột nhiên nó ghé sát mặt tôi cười xảo trá:

-Lam Ngọc là đối tượng của tao, tao đã theo đuổi được 2 năm rồi, bất kể thằng con trai nào bám xung quanh Ngọc như mày đều là kẻ thù của tao cả!

-Cho dù là như thế cũng chẳng liên quan đến tao, đó là việc của mày, mày muốn làm gì thì làm!

-À, mày đừng làm như kẻ ngoài cuộc, chỉ vì thằng như mày mà Lam Ngọc vẫn chưa ngã ngũ với tao đấy!

-Thế mày muốn gì ở tao?

-Đương nhiên, bây giờ mày là kẻ thù số một của tao! Chờ đấy thằng què ạ!

-Cái gì, mày nói ai què?

-Tao nói mày đấy!

-Thằng...

-Tôi mua đồ ăn về rồi đây!

Tôi tức tối định tọng cho cái thằng cô hồn đó một đấm thì Lam Ngọc đã xuất hiện từ lúc nào làm cả hai thằng tôi hoảng hồn rụt về vị trí cũ ngay. Riêng thằng Tiến vẫn nhìn tôi cười khoái trá khi chẳng động vào được cái bản mặt lảng cón của nó, thiệt là tức gì đâu!

-Sao rồi, nãy giờ hai người đã nói những chuyện gì thế?

Lam Ngọc vẫn thản nhiên uống chai nước khoáng mà chẳng hề biết sóng gió đã vừa xảy ra ít phút trước đây.

-Hề hề, chẳng có gì xảy ra đâu Ngọc, hai thằng vẫn đang nói chuyện vui vẻ mà phải không Phong!

-Ồ, vẫn vui...

-Ừm...thế thì tốt đấy! Mà Phong có đói không, ăn bánh mì ngọt nhé!

-À...

-Ngọc ơi, tui đói nè, cho một cái nhé!

Chưa kịp trả lời, thằng cô hồn đấy đã phủ tay trên sọt ngay một bịch bánh từ tay Lam Ngọc làm nàng ngạc nhiên lắm cũng phải lắc đầu chào thua:

-Uầy, từ từ thôi, thiệt tình...!

-Hề hề, đói mà, Ngọc cũng ăn y!

-Biết rồi, mấy người đói thì ăn đi!

Không biết là thằng này đang đói thật hay là đang có ý đồ gì đó khi chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, nó đã ăn hết mấy cái bánh mì ngọt, thậm chí cả phần dành cho tôi nó cũng ăn nốt sạch sành sanh không còn một cái, ấy thế mà nó chỉ nói qua loa vài câu như biện bạch:

-Hề hề, sáng chưa ăn gì, đói quá xin lỗi mọi người nhé!

-Hừm...sao không nói sớm Ngọc mua thêm, giờ hết sạch rồi còn đâu cho Phong đây!

-Không sao, lúc nãy Phong có nói là không đói phải không?

-À, ừm...không...!

-Đấy thấy chưa, nên Ngọc đừng quá lo!

-Hừm...thì vậy!

Cũng vừa lúc đó thằng Hiếu, cái thằng vừa mới lên chức lớp phó học tập sáng nay bỗng gọi thằng Tiến lên giống như hai hăng đã quen biết nhau lâu rồi ấy. Cho nên, vừa được kêu, thằng Tiến vội chạy lên ngay để tiếp chuyện với thằng đó. Khi thằng Tiến đã đi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, nếu nó còn ở đây tôi e là sẽ không nhẫn nhịn được lâu mà đâm cho cái bản mặt lảng cón ấy một cú cho nó biết mùi đời rồi. Người gì đâu mà vừa mới gặp thôi đã có ý định phủ đầu tôi bằng mấy lời lẽ ấy, thật là rắc rối...

-Nè, Phong ăn đi!

Chưa kịp hết bất ngờ này, Lam Ngọc đã tạo cho tôi một bất ngờ khác khi lấy từ đâu ra một bịch bánh ngọt khác đưa lên cho tôi phía dưới bàn.

-Ồ, bịch bánh lấy ở đâu ra mà nóng hổi thế này?

-Ăn đi, hoi làm gì?

-Ồ, sao thơm mùi nước hoa thế?

-Đã bảo là ăn đi, đâm cho phát bây giờ!

Nàng cau mày gắt nhẹ nhưng hai gò má rõ đã nổi lên một màu hồng ứng tựa như được đánh phấn. Nó càng làm chiếc bánh tôi đang cầm giá trị hơn bao giờ hết, mặc dù sở thích của tôi không phải là bánh ngọt, nhưng ngay vào lúc này tôi cảm thấy nó thật ngon, thật ấm áp. Ấm áp như chính chất giọng trầm ấm của nàng, ấm áp như chính những việc mà nàng đã làm cho tôi, áp ấm như chính bàn tay của nàng mà có đôi dịp tôi đã từng nắm lấy vậy.

Buổi học hôm đó trong qua thật mau với những ý nghĩ mông lung trong đầu tôi, nào là về Lam Ngọc, nào là về thằng Tiến, nào là về cái người giám sát mà Ngọc Lan đã đề cập đến trong lá thư gửi cho tôi. Đó là điều bí ẩn mà cho đến bây giờ tôi vẫn còn thắc mắc, thực sự nàng đã cho người theo dõi tôi sao, bằng cách nào, ở đâu? Nhưng trước hết tôi phải về nhà cái đã, vì bây giờ đã đến giờ tan học rồi, trống trường đã điểm từng hồi dồn dập đến nao nức lòng.

Không ai khác ngoài Toàn phờn vẫn là người công tôi ra đến bãi giữ xe, xét cho cùng nếu để Lam Ngọc công tôi sẽ chẳng ra thể thống gì, lại còn để người ngoài trêu chọc nữa. Chỉ để thằng Toàn công thôi, tôi đã bị người ngoài dèm pha đến ức chế rồi, nếu để Lam Ngọc tôi chắc là không chịu nổi mà uất đến chết mất. Cho nên nó cũng biết ý lựa những chỗ không có người mà đi để giảm thiểu mất đời càng tốt, ấy thế mà vừa đến gần cầu thang dẫn xuống tầng trệt, một đám học sinh từ tầng trên kéo xuống làm cả 3 đứa tôi thằng Toàn và cả Lam Ngọc, phải hoảng hồn lùi lại để quan sát.

Có vẻ như đám học sinh đó không có chủ đích để ý đến chúng tôi, cái mà chúng để ý đến có vẻ như là con bé đi ở giữa đám học sinh đó. Bởi lẽ nhìn từ xa thôi cũng đủ để biết rồi, con bé đó nôm xính xắn thế mà, bây giờ hiếm có con gái nào để tóc xoăn ngang vai mà đẹp lắm, nhưng trường hợp của con bé này là ngoại lệ, cũng có lẽ vì cái đôi mắt tròn hai mí đó, đôi mắt người ta gọi là mắt nai vô tình đã điểm thêm nét tình tươm vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, nhìn thấy là lỗi cuốn khán giả ngay.

Được một đoạn, con bé đột nhiên thoáng liếc nhìn tôi, ngay lập tức nó lại mở to mắt ra nhìn tôi một lần nữa, để rồi sau đó nó chột cau mày nhoeo miệng tỏ vẻ khinh thường rồi từ từ đi về phía tôi trong sự ngỡ ngàng của cả đám.

-Anh...

Tôi vẫn tưởng nó đang kêu ai đó nên cứ tia mắt ngó lơ đâu đâu, ấy thế mà nó lại gặng giọng thêm:

-Này, tôi gọi anh...cái anh được cồng đây!

-Hà, gọi anh á?

-Còn ai vào đây, đúng thật là chậm hiểu, phí thời gian quá!

Đầu tôi đã chuẩn bị bóc khời hùn hực khi nghe mấy lời móc khoe của con bé, nhưng dù sau cũng mới gặp nên tôi cố gắng trấn tĩnh:

-À, kiểm anh có việc gì?

-Anh có phải Phong không, Trần Đại Phong học lớp 11A4?

-Phải, em tìm có việc gì?

-Không có gì cả, hết việc rồi, mệt xì!

Chẳng nói thêm câu nào nó hất lọng tóc xoăn tí rồi linh kinh bỏ đi trong sự ngỡ ngàng tột độ của tôi. Miệng tôi giờ này chắc đã há ra gần chạm đất. Lần đầu tiên tôi mới thấy loại con gái kiêu kì đến thế, nó là con cái nhà ai sao mà phách lối thế chứ, đến chẳng nói chẳng rằng, đi chẳng chào chẳng thưa, thậm chí còn khinh thường người khác nữa.

-Ê Phong, mày quen con bé đó hả?

-Ai mà biết đâu, nó là ai thế?

-Nó hình như học lớp 10A1 đấy, mới sáng này thôi đã có mấy thằng đến tò mò như điệu đố!

-Phong không quen con bé đó thật à?

-Không, đó giờ có gặp con bé ấy lần nào đâu, chắc là lầm lẫn gì rồi!

-Lầm thế nào được, nó hỏi đích danh tên Phong đấy!

-Ủầy, thôi thôi! Suy nghĩ nhiều chi cho tốn sức, giờ phiền hai người giúp đỡ tui về đến nhà nhé, có gì ở lại ăn cơm cho vui, hê hê!

-Rồi, về thì về, mệt thật!

Hôm nay quả là một ngày đầu năm học cực kì xúi quẩy, hết bị thay cán sự lớp đến bị thằng bạn từ trên trời rơi xuống hăm he, lại còn gặp con bé phách lối, khinh người nữa chứ. Không biết từ đây về sau tôi có sống sót nổi không đây, thật là khổ gì đâu...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

-Rán thêm chút sức nào mày Phong, con trai gì mà yếu thế?

-Dạ, con đang rán đây chứ!

-Tao đếm tới 3 mày cố nhường thân mày lên nhé, 1...2...3...lên!

Phải cố sức lắm tôi mới ngồi được lên chiếc xe máy của ba tôi.

Hôm nay tôi và ba tôi sẽ đến địa chỉ chú của thằng Tò lớn để tìm cách chữa trị đôi chân êo uột này. Tính ra cũng đã 2 tháng kể từ khi tôi ngồi xe lăn, cảm giác đó thật là vô vọng khi bạn thấy một ai đó chạy nhảy tung tăng, thoải mái vùng tay vùng chân trong khi mình lại ngồi một chỗ, muốn đi đâu cũng phải đẩy chiếc xe theo, thậm chí phải nhờ một ai đó đẩy hộ qua những đoạn mô cao không lăn qua được, nó ám ức lắm nhưng đôi chân tôi cứ như khúc thịt thừa vậy, lỏng lẻo, vô hồn đến phát sợ. Cho nên đó chính là lí do tôi phải nhờ đến chú của thằng Tò lớn, theo như nó nói, ông ta là một người có tài châm cứu giỏi, đã từng chữa trị thành công cho nhiều người, chắc chắn đây chính là niềm hi vọng lớn nhất dành cho tôi trong bước đường cùng này.

Lần theo tờ địa chỉ đã bị nhàu nát chút đỉnh, tôi và ba tôi đi vào một con hẻm nhỏ, nó khá hẹp và sầm uất, dường như với sự xuất hiện của người lạ ở đây là một điều đáng ngạc nhiên lắm hay sao mà mọi người ở đây cứ nhìn chằm chằm bọn tôi như từ trên trời rơi xuống vậy. Nhưng chẳng quan tâm đến điều đó là bao, tờ địa chỉ mà thằng Tò cho chỉ ghi vồn vện vào con hẻm này và tìm ông Hai Cú mặc nhiên chẳng có chút thông tin nào khác nên tôi và ba cứ đi lòng vòng mãi chẳng thấy tăm hơi gì. Cuối cùng cả hai phải dừng lại hỏi thông tin từ những người sống ở đây để vớt vát chút hi vọng.

Ấy thế mà đã làm đến cách như vậy vẫn không thể nào tìm cho ra được cái địa chỉ đó, hỏi ai cũng lắc đầu, hỏi ai cũng lảng tránh không muốn nói. Tôi và ba tôi giờ này đã bắt đầu thấy nản, không muốn tìm nữa, tất cả công sức tìm từ sáng giờ chỉ là công cốc.

Nhưng khi cả hai định đi về, một người ăn mặc xốc xếch cứ như ăn xin từ đâu đi ngang qua chỗ bọn tôi, thấy lạ ông ta liền hỏi:

-Hai người làm gì ở cái xóm tàn này vậy?

-Xóm tàn hả?

-Kể từ cái vụ ông Hai Cú châm cứu cho người ta điên điên khùng khùng thì chẳng còn ai đến đây nữa, xóm này tán thế đấy!

-Ừa, ông biết ông Hai Cú sao?

-Biết chứ, ông Hai Cú lúc trước châm cứu giỏi lắm, châm riết mà người ta gọi ông là Cú luôn!

-Hay quá, ông cho con xin cái địa chỉ đi!

-Hai người tìm ông làm gì?

Đôi mắt của ông đột nhiên lóe lên tia nhìn kinh ngạc.

-À, để chữa trị cặp chân của con, nó bị thương không đi được!

-Trời ơi, hai người không nghe tui nói sao? Ông Hai Cú hỏi trước châm cứu cho người ta từ bình thường thành điên điên khùng khùng nên phải dẹp tiệm, giờ còn đâu mà châm?

-Hả, có chuyện đó sao?

-Ừ, cách đây cũng lâu lắm rồi! Cái người đó hay có bệnh động kinh, nhờ ông Hai Cú châm, chả biết sao lại thánh ra như thế, cũng thấy tội cho ông, giờ nằm ru rú ở nhà đơn côi đơn cút, người ở đây ngày nào cũng cho ông một chút cơm sống qua ngày.

Nghe đến đây cả tôi lẫn ba tôi đều bàng hoàng bởi những gì mình nghe được, chẳng lẽ thằng Tò lại muốn chơi tôi một ván với ông chủ tai tiếng của nó sao? Nhưng nếu thật là thế thì không giống tính cách của nó lắm, và lại đây là chủ ruột của nó chứ có phải người ngoài đâu, làm gì nó dám mang tai tiếng của chủ mình ra đùa chứ. Cho nên dù biết là thế nhưng cả hai vẫn hỏi đường đến nhà ông ta để làm rõ mọi khúc mắc.

Vào sâu thêm trong con hẻm, ánh sáng bắt đầu yếu dần đi sau những tòa nhà cao lóc ngóc phía trên, không khí ở đây thật âm đạm và lạnh lẽo khi những nhà xung quanh đã đóng kín cửa, cái then rất kĩ lưỡng trông chẳng khác nào một xóm bỏ hoang vậy.

Tìm đến một căn nhà bé tẹo ở cuối xóm, theo như ông kia nói đây chính là nhà của ông Hai Cú, nó nhìn giống một cái chòi hơn là nhà bình thường vì ngoài phần mái tôn rỉ sét ra, 4 bề căn nhà chỉ là những mảnh bạt rách che tạm mưa nắng thấy rõ cả đồ dùng bên trong. Mặc dù vậy, tôi vẫn thử gọi lớn:

-Có ông Hai Cú ở nhà không?

Chẳng có ai trả lời ngoài sự im lìm đáng sợ.

-Có ai ở đây không?

Tôi vẫn có nhẫn nại gọi thêm một lần nữa nhưng kết quả vẫn thế.

-Coi không được thì kiếm chỗ khác đi, ở đây tốn thời gian quá!

-Dạ, thôi mình đi chỗ khác đi ba!

Tuy nhiên khi tôi vừa quay ra sau lưng một ông lão đã đứng đó hỏi nào làm tôi giật thót suýt hét toáng lên. Đó là một ông già gầy nhom, tóc tai bù xù mặc độc mỗi chiếc áo sơ mi và chiếc quần đùi cũ kĩ làm tôi hơi dè chừng mà lui bước:

-Ông là ai vậy?

-Thế mấy người kiếm ai?

-Ông là Hai cú sao?

-Chính tôi, hai người có việc gì ở đây?

-À bọn tôi tới đây để chữa bệnh?

-Chữa bệnh? Hai người đùa à, tôi không có chữa bệnh gì đi dùm cho!

Ông xua tay đuổi hai tụi tôi ra ngoài.

-Nhưng ông là ông Hai Cú mà, ông biết châm cứu đúng không?

-Không biết, đi đi!

-Ông là chủ của thằng Tò mà, đúng không?

-Hả... – Tia mắt ông đột nhiên lóe lên nhưng nhanh chóng sau đó lại trở về như cũ – rồi thế nào, ta cũng không biết châm cứu!

-Thằng Tò đã chỉ con lên đây nhờ ông châm cứu mà!

-Ừ thì thế, nhưng hai người tới đây cũng nên biết, tôi đã bỏ nghề châm cứu lâu rồi, tìm làm gì cũng vô dụng thôi!

-Nhưng...

-Nhưng nhị gì, tôi từng châm cứu cho người ta đến điên điên dại dại đấy, hai người đi dùm nếu không muốn bị nặng thêm...!

Nói rồi ông ta bỏ vào nhà một mạch để lại hai cha con tụi tôi đứng chết trân như trời trồng.

Quả thật tôi cũng sợ lắm, khi vừa nghe người đàn ông nói về quá khứ của ông Hai Cú tôi đã phát rùng mình, nếu thực sự để cho ông ấy chăm chú, tôi không chắc tỉ lệ thành công sẽ là bao nhiêu, không khéo lại bị điên điên dại dại như cái ông kia thì khổ thân. Thế cho nên khi ông ta bỏ vào nhà, tôi cũng không mấy hứng thú đứng đó xin xỏ nên đã ra đầu với ba tôi vọt xe ra về, kết thúc niềm hi vọng cuối cùng mà thằng Tô đã nhen nhóm.

Sau bữa đó, tôi vẫn cố gắng tập luyện, thậm chí có bữa ba tôi không nhắc tôi vẫn tập.

Nhưng đó chưa phải là thử thách lớn nhất dành cho tôi, các ban cán sự mới đã sớm lộ ra bản chất thật của nó, nhưng không phải là hoàn toàn, vì nếu như thế những nường trong lớp tôi sẽ hạ bệ tụi nó ngay, bằng mọi cách bọn nó cứ nhắm vào các cán sự lớp cũ như Toàn phôn hoặc nhỏ Thu và thậm chí là tôi với mục đích nào đó bọn tôi vẫn chưa xác định được. Cứ đến lúc truy bài đầu giờ 15 phút, là cái thằng lớp phó học tập Hiếu lại tổ chức kiểm tra bài cũ. Thế thì chẳng lạ gì, lớp nào cũng thế mà, nhưng cái chính ở đây là nó lại nhắm vào bọn tôi mới hả.

Không chỉ Toàn phôn mà cả tôi lẫn Khanh khờ đều bị nó kiểm tra gắt gao nhất. Cứ mỗi lần không thuộc bài môn nào nó lại ghi tên vào sổ đầu bài tiết đó danh sách học sinh không thuộc bài, và dĩ nhiên tiết đó bọn tôi khỏi cần phải trả bài vì đã có tên trong bảng vắng sẵn trước. Điều đáng tức là bọn nó lại chẳng kiểm tra bài ai ngoài bọn con trong tụi tôi, mấy đứa con gái cũng chẳng nói năn gì vì sợ bị vạ lây cho nên ngày nào, ngày nấy bọn tôi đều phải học bài đến bù đầu bù cổ để tránh bị điểm tên oan mạng lên bảng vàng.

Cực khổ với thằng Lớp phó học tập là vậy, nhưng với lớp phó lao động thì đỡ hơn một tít, nó chỉ làm tròn trách nhiệm của mình với những đứa bị phạt lao động, và lại nó từ lớp A5 chuyển lên nên chẳng có xích mích gì với bọn tôi cả. Trái lại hai cái thằng Lớp phó học tập và lớp trưởng đó đều từ A3 chuyển số vốn có nhiều thù oán với lớp tôi nên chẳng lấy làm lạ gì khi tụi nó làm như thế.

Nhắc đến thằng lớp trưởng, tôi lại nhớ đến cái bản mặt công tử của nó trông tức ứa chịu được. Ngày nào cũng vậy, nó luôn tìm cớ để đi chung với Lam Ngọc từ đi căn tin cho đến đi lấy sổ đầu bài. Tôi thì chẳng có cớ gì để xen ngang được, với lại nếu xen ngang thì tôi có thể đi đâu với nàng với đôi chân lỏng lẻo này chứ, thế cho nên tôi cứ ngồi một chỗ để cho cái thằng miệng dẻo như com ấy hết lần này đến lần khác rủ Lam Ngọc đi trong con tức tôi chẳng thể làm gì được.

Nhưng sức chịu đựng của tôi là có giới hạn, bị thằng Tiến công kích cộng với việc liên tục bị những đứa khác trong trường xúc phạm về chuyện bị tật ở chân khiến tôi dù có chịu đựng cách mấy cũng phải nổi đóa.

Đó là một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác, cả lớp tôi lại bàn tán xôn xao lên kế hoạch cho buổi đi chơi tết Trung thu, dù đã lớn hết rồi nhưng đám con gái lớp tôi vẫn còn hồn nhiên lắm, cứ hề đến dịp lễ lộc gì là bọn nó lại bàn đi chơi đây đó cứ y như con nít vậy. Những dịp như thế này thằng Toàn luôn là đầu tiêu mở hội FA cho lớp, và thường được mấy nhỏ nữ ủng hộ nhiệt tình. Nhưng năm nay nó lại có địch thủ, và cũng chính địch thủ của nó, thằng lớp phó học tập Hiếu đã đứng ra tổ chức đi chơi cho lớp thay vì thằng Toàn. Đương nhiên thằng Toàn không nói gì, nhưng có lẽ máu nóng trong người nó đã sôi sùng sục, tôi đã thoáng thấy nó bê đôi cây viết rồi quăng vào hộp bàn mặc cho bé Phương cứ lay tay an ủi.

Điều đáng nói ở đây là dường như cái thằng lớp trưởng đó cũng là đồng minh của thằng lớp phó học tập ấy vì theo như tôi biết hai thằng này đều học chung lớp A3 năm trước, cho nên đi đâu hai tụi nó cũng đi chung, bàn kế hoạch gì hai tụi nó cũng đều bàn chung, ấy thế tôi chẳng lạ gì khi thấy hai thằng này lại xuất hiện trong kế hoạch đi chơi ngày trung thu năm nay.

Như mọi thường vào giờ ra chơi, thằng Tiến lại linh kinh đi đến chiếc bàn đối diện với bàn của tôi để ngồi trò chuyện với Lam Ngọc, và cũng như mọi thường nàng lại vui vẻ tiếp chuyện với nó mà chẳng hề có một chút cảnh giác nào, nhưng lúc đó tôi chỉ biết khoanh tay trước ngực mà nhìn cái miệng leo mép của nó mà thôi.

Nói được một hồi, nó liền đánh sang chuyện đi chơi:

-À Ngọc này, đêm trung thu chơi với tụi tui nghen?

-Đi với hội cả lớp à?

-Ừ, đi chơi cho vui, ở nhà hoài chán lắm!

Nàng trầm ngâm một lúc không nói gì như đang suy nghĩ. Chính tôi lúc đó cũng chẳng nói được từ nào, vì chân tôi bây giờ chưa đi lại bình thường được, chắc chắn sẽ không bao giờ được tham gia cái hội đó. Tôi cứ nhìn nàng, rồi trừng mắt nhìn cái thằng công tử ấy mà trong lòng cứ hoang mang sợ rằng nàng sẽ đồng ý đi theo thằng đó và tôi sẽ phải đơn độc đêm Noel.

Thế rồi nàng nhìn tôi một thoáng rồi quay sang trả lời thằng Tiến trong sự hồi hộp tột độ của tôi:

-Ừm, nghe cũng vui, Ngọc sẽ đi...

Nghe đến đây trái tim tôi như vỡ tung ra thành nhiều mảnh tan tành, phải khó khăn lắm tôi mới gượng được dậy mà tiếp tục nghe hết những lời nói của Lam Ngọc:

-...nhưng nếu Ngọc đi, Phong cũng phải đi theo!

-Cái gì...?

Mặt thằng Tiến lúc này trông méo xệch, xám ngắt trái ngược hoàn toàn với bộ mặt phồn thịnh của tôi lúc này. Không làm đâu, Lam Ngọc sẽ đi theo hội, nhưng với sự có mặt của tôi. Tôi biết nàng sẽ không vô tâm thế mà. Quả thật nàng là một cô gái rất có tình nghĩa, không bao giờ nàng bỏ rơi tôi cả,

thật là hạnh phúc biết bao.

- Vậy là Phong phải đi theo hen?

Tên đó thận trọng hỏi lại.

-Ừ, Ngọc sẽ lo việc đi lại của Phong, Tiến không cần phải lo đâu!

-Ok, 6h tối ngày mai tại siêu thị lotte nhé! Tiến về chỗ đây!

Nói rồi nó bỏ liền một mạch về chỗ mà không đợi bọn tôi hỏi đáp.

Tôi biết nó rất ám ức, nhất là việc không cách ly Lam Ngọc được khỏi tôi, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, vì tôi mà Lam Ngọc đã phải làm nhiều thứ kể cả từ bỏ việc tự do đi chơi để dành thời gian cho tôi quả là một hi sinh không nhỏ.

Có lẽ đọc được suy nghĩ của tôi, nàng nhoen miệng:

-Ngọc đã hứa ở dưới quê rồi cho nên không thất hứa được!

-Hờ?!

-Hờ cái gì, chính Phong đã nói mà quên rồi sao?

“-Ngọc à, từ nay về sau mọi việc nhờ Ngọc giúp nha?”

-Vậy từ nay Phong phải nghe lời Ngọc!”

Những hình ảnh về buổi sáng hôm ấy chợt hiện về làm tôi ngẩn ngơ một lúc lâu trước khi bị nàng vỗ mạnh vào vai:

-Này, làm gì cứ thơ thẩn thế? Có nghe câu hỏi của Ngọc không?

-À có chứ? Phong còn nhớ mà?

-Cho nên Phong phải nghe lời Ngọc đấy, bằng không là phải ở nhà, nhớ chưa?

-Rồi rồi, biết mà!

Nếu sự việc diễn ra suông sẻ thì sẽ chẳng có việc gì phải nói ở đây cả, thằng Tiến luôn tìm cách hạ nhục tôi trước mặt mọi người và những lúc đi chơi thể này luôn là dịp tốt để nó thực hiện điều đó.

Đến từ rất sớm theo Lam Ngọc, tôi và nàng đáng loay hoay tìm chỗ ngồi đợi những đứa khác đến thì thằng Tiến đã chen ngang:

-À Ngọc này, Ngọc biết mặt đa số thành viên của lớp mình phải không, nhờ Ngọc điểm danh tất cả những người ở đây dùm nha!

-Nhưng...

Nàng khẽ liếc nhìn sang tôi nhưng thằng Tiến đã vọt miệng ngay:

-Không sao đâu, thằng Phong ngồi đây chứ có phải đi đâu đâu mà lo!

-Vậy Phong ở đây đợi Ngọc nhe, không được đi đâu đấy!

-Ừ, biết rồi!

Đó chỉ là một trong những chiêu trò cách ly Lam Ngọc khỏi tôi của bọn A3 đó, dù sao bọn chúng chỉ cách li được một khoảng thời gian ngắn, xong lại đầu vào đấy nên tôi không lo lắm.

Ngồi một hồi, tất cả cũng đến đông đủ duy chỉ có điều thằng Toàn với bé Phuong không đến, nói đúng hơn là tụi nó không có trong danh sách đi chơi hôm nay. Nghĩ lại thì cũng đúng, hai đứa nó đã có cặp nên chẳng cần vào cái hội này làm gì trong khi có hai thằng ôn dịch này ở đây càng làm tức tối thêm thôi, chỉ bằng đi riêng cho khỏe với lại càng lãng mạn hơn nữa ấy chứ.

Cũng như bao cuộc đi chơi khác, tổ chức tiệc ăn uống là điều tất yếu. Bọn tôi đã quyết định đóng quân ở một quán ăn nhỏ gần bờ kè kênh Tè. Tôi thì đương nhiên được xếp gần Lam Ngọc rồi, nhưng kế đó lại là Thắng Tiến và cái thằng Hiếu mà lạnh kia. Suốt buổi nó cứ tìm cách thu hút sự chú ý của Lam Ngọc bằng những lời lẻo đẻo mồm khiến tôi không thể nào làm gì được.

Nhưng đó chưa phải là tất cả, tiết mục chính của nó vẫn còn ở phía trước. Đó là lúc bồi bàn mang ra một thùng bia theo yêu cầu của thằng Tiến khiến cả nhóm trở mặt. Mà nhìn lại cũng đúng thôi, số lượng con trai lớp tôi đã tăng lên nên việc uống bia cũng có lí, tối nay có đến hơn nửa quân số là nam mà. Nhưng điều đáng nói ở đây là Lam Ngọc cũng phải uống theo sự mời mọc của tụi thằng Tiến.

Nàng vốn không thể uống nhiều được nên vừa đến ly thứ 3 tôi vội ngăn cản ngay:

-Nè Ngọc, uống ít thôi, say đấy!

-Ừ, Ngọc biết mà, còn phải chờ Phong về nữa!

-Uầy, ý Phong không phải thế đâu, Ngọc không uống được nhiều mà, dễ bị say lắm!

-Ừ, biết rồi!

Ấy thế mà thằng Tiến còn chưa chịu buông:

-Ngọc này, làm ly cuối đi!

-Ngọc không uống được đâu, còn phải chờ Phong về nữa!

-Một ly nữa thôi có sao đâu mà!

-Ngọc nói là không uống...

Nàng trừng mắt quát vào mặt thằng Tiến khiến nó giật mình suýt rơi ly bia đang cầm trên tay.

Quả thật cái sự lạnh lùng của Lam Ngọc chẳng ai có thể chống chọi được. Nhưng thằng Tiến không phải là đứa dễ bỏ cuộc, nó nhanh chóng chuyển sang kế hoạch khác ngay:

-À vậy thôi Ngọc uống tý coca cho khỏe người!

-Cái này...

-Coca thôi mà, có phải rượu bia gì đâu!

-Ừm...được rồi!

Dù muốn dù không nàng cũng phải uống gần hết một ly coca.

Tôi biết bọn nó không có ý tốt lành đến thế, rượu bia với nước ngọt là hai thứ tai hại vô cùng nếu uống cùng với nhau, nhất là khi Lam Ngọc đã uống gần 3 ly bia trước đó, nay lại nốc thêm một ly coca nữa, có chầy cói cũng chẳng chịu được bao lâu. Nhưng tôi không ngờ nó lại nhanh đến vậy, tôi còn chưa kịp bảo Lam Ngọc đi nôn hết ra thì nàng đã bắt đầu vật vờ trên bàn rồi. Thiết nghĩ tôi phải gọi cho đi vù đến đưa nàng về ngay nhưng đã gặp thằng Tiến chặn ngay cái túi xách nàng lại:

-Hề hề, đàn ông con trai, lục túi sách của con gái làm gì thế?

-Không liên quan đến mày!

-Cũng không liên quan đến mày đâu thằng khuyết tật ạ!

-Mày nói cái gì?

-Tao nói mày đấy, thằng khuyết tật ngồi xe lăn, suốt cả đời mày cũng không khỏe lại được đâu!

-Thằng chó...

Tôi tức tối luồn tay tọng vào mặt nó một đấm làm nó xiển niên đánh rớt ly bia xuống đất nghe choảng một tiếng chất chứa.

Tất thấy mọi người đều đổ dồn vào tôi lúc này, được dịp như thế thằng Tiến liền bày trò ăn vạ:

-Au da, mày không uống bia thì thôi sao đánh tao, đánh quá gãy răng rồi!

-Ê, mày...

-Trời ơi, Phong này! Lớp trưởng mà cũng dám đánh hả?

-Đúng đó, bạn lớp trưởng đã tổ chức cho tụi mình vui chơi không cảm ơn thì thôi, còn đánh người ta nữa!

Một loạt những lời phê phán đổ dồn vào đầu làm tôi bối rối chẳng biết phải xoay sở thế nào, Lam Ngọc giờ đang vật vờ nửa tỉnh nửa mê chẳng giúp gì được, duy chỉ có thằng Tiến là bình tĩnh tiếp tục vờ kịch của mình mặc cho tôi có cố biện minh đến đâu:

-Thôi thôi mọi người, chỉ là một chút hiểu lầm thôi, không có gì đâu!

-Có sao không Tiến, có cần lên bệnh viện không?

-Không cần đâu, thôi giờ cũng trễ rồi, ắc hẳn mọi người cũng đã vui rồi phải không?

-Ừ, vui mà!

-Vậy có ai biết nhà của Ngọc không?

-À, tui biết đây!

-Vậy nhờ mấy bạn nữ chờ Lam Ngọc về nhà dùm nhé, còn Phong để tui mình lo cho!

Vừa nói cái thằng đấy vừa nhìn tôi với cặp mắt hung tợn đến phát sợ.

Thế rồi cả đám con gái ra về, tôi bị bọn thằng Tiến giải đến một con hẻm cụt tối tăm. Trước mặt tôi bây giờ là 5 thằng A3 bao gồm cả thằng Tiến và thằng Hiếu. Tôi biết ngay từ đầu là do hai thằng này liên kết với nhau nhưng không ngờ bọn nó lại muốn hãm hại tôi triệt tiêu đến vậy.

-Hề hề, không ngờ mày cũng lâm vào tình cảnh này à Phong?

Thằng Tiến ngồi xuống cạnh tôi cười đều.

-Bọn mày dùng trò bẩn thiếu, cả đời cũng không dạy được ý muốn đâu!

-Há há, không đạt được à? Nếu thật như thế thì chỉ cần cho mày một bài học thôi, bọn tao cũng miễn nguyện rồi!

Nó xách đầu tôi lên, tôi dùng tay gạt ra nhưng với đôi chân không thể cử động, tôi nhanh chóng bị nó khống chế rồi tọng ngay một cước vào bụng muốn hoa cả mắt.

-Hề hề, sao nhìn mày thảm thế con chó tật nguyện kia!

Nó xách cổ áo tôi lên tròng mắt.

-Muốn đánh thì đánh đừng có sủa với tao, tao không hiểu đâu!

-Hồn láo với tao à?

Nó lại tọng vào mặt tôi một đấm trời giáng làm tôi choáng váng ngã vật xuống đất.

-Mày nghe cho kĩ đây thằng tật nguyện kia, mày mãi mãi vẫn sẽ là thằng tật nguyện, sẽ chẳng có ai ưa mày đâu, há há!

Những lời nói của nó chẳng khác nào những con dao lam cứa vào tim tôi đến đỏ máu. Tôi ức lắm, muốn phản kháng lại lắm nhưng ngay cả việc đứng lên tôi vẫn chưa làm được huống hồ chi phải chống lại 5 thằng đang đứng sừng sững trước mặt. Mỗi thằng lại đánh một kiểu khác nhau những tất cả đều có một điểm chung duy nhất là cảm giác đau. . .

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Tôi đau lắm, đau cả tinh thần lẫn thể xác, vừa đánh nó vừa dùng những lời lẽ lăng mạ nhất dành cho tôi mà tôi không thể nào chối cãi được. Đôi chân tôi tật nguyện thật mà, ngay cả đến cơ hội cuối cùng là ông hai Cú cũng có giúp được tôi đâu, tôi sẽ mãi bị như thế, mãi mãi vẫn không đứng bằng đôi chân của mình được nữa. Cả người tôi hiện giờ gần như mất cảm giác, có lẽ do quá đau, cũng chẳng trách, bọn nó cứ đánh tôi như vũ bão như thế. Xung quanh tôi hiện giờ chỉ toàn những tiếng đánh đấm chất chứa và tôi chỉ biết gồng lưng chịu đựng. Cơ thể tôi bắt đầu tê dại dần, lịm đi trong cơn đau.

Nhưng khi mọi hi vọng gần như đã vụt tắt đối với tôi, một bóng người nào đó chột lao đến, nó đánh bật những cái bóng đen từ nãy giờ đã hành hạ tôi ra khỏi nơi đó, và đứng ngông nghênh ngay trước mặt tôi:

-Hề hề, xin lỗi nhưng người này đánh thế là đủ rồi!

-Mày là thằng nào thế, sao can dự vào chuyện của tui tao?

-Mấy người không cần biết, chỉ cần biết toi đây thôi, không được đụng vào người này nữa!

-Tao vẫn muốn biết đấy!

Thằng Hiếu bước lên toan nắm lấy cổ áo tôi thì đã bị cái bóng đen đó vung một cước tôi mặt bật sang một bên suýt té.

-Tao đã bảo rồi, không nghe hử?

-Hừm, khá đấy, đi bọn bây!

Nói rồi cả đám kháo nhau lùi dần rồi mất hút sau con đường ngoài đầu hẻm.

Đến giờ này tôi mới thở phào mà lịm dần trong cơn đau từ từ trở lại xâm chiếm lấy cơ thể. Tôi không biết mình đã lịm đi trong bao lâu, chỉ biết rằng khi mình thức dậy đã nằm tại chiếc giường quen thuộc của mình và bên cạnh là nhỏ Nhung đang nhẹ nhàng lần trùng lên từng vết thương trên cánh tay của tôi.

Giật mình, tôi vội bật dậy cảm thấy cả cơ thể đau ê ẩm

-Nè nè, ông mới tỉnh năm tý đi đã!

-Au da, bị đánh có chút sao mà đau vậy nè!

-Bầm khắp người mà bảo không sao, phục ông rồi đó! Ăn ở sao mà bị người ta đánh ghê thế!

-Ai mà biết đâu, nó ghét thì nó đánh thôi, mà ai đưa tui về thế?

-Không biết nữa, một người con trai với một người con gái!

-Hừ, hai người đó thế nào?

-Người con trai thì cao ráo, nhìn đỉnh đạt lắm! Còn người con gái thì nom còn nhỏ tuổi, nhưng dễ thương xinh xắn, đặc biệt cặp mắt nó khá to!

Nghe đến đây tôi chợt giật thót mà nhớ lại hình ảnh đôi mắt nai của con bé 10A1 kia, chẳng lẽ nó đã ra tay cứu tôi sao? Đó là điều không thể, con bé ấy nhỏ con như thế thì làm sao mà đánh lại 5 thằng cơ chứ, nhưng nghĩ một hồi tôi lại nhớ đến cái bóng đen đã đứng trước mặt tôi và cái người con trai mà nhỏ Nhung đã nói, có thể đó là cùng một người và cái người đó đã cùng con bé cứu tôi khỏi tình cảnh lúc này. Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là dự đoán của tôi thôi, vẫn chưa có căn cứ xác thực nào cả mà.

Thế rồi tôi lại nằm bẹp ra giường mà thờ dài ngao ngán, nó khiến nhỏ Nhung tròn mắt:

-Này, làm gì mà xuống sắc ghê thế?

-Bà Nhung này, có phải bây giờ tôi vô dụng lắm không, đi đến đâu lại trở thành gánh nặng đến đó!

-Ừ, ông khéo lo, tại ông bị thương ở chân thôi, mai mốt sẽ khỏi mà!

-Nhưng cũng đã hơn một tháng rồi, tập thì có tập, nhưng vẫn chả thấy tiến triển gì?

-Thì tại ông hồi phục chậm hơn người ta tý, không sao đâu!

-Hừm, bà không cần phải an ủi tui đâu, tui bệnh như thế nào tui biết rành hơn ai hết mà!

Nhỏ không nói gì nữa, đúng hơn là nhỏ không biết nói gì nữa nên chỉ lắc đầu rồi đứng lên gom hết mớ bông băng còn dư vào bịch:

-Tui đi về phòng mình đây, ông liệu mà dưỡng thương mai còn đi học đấy!

Dù cho nhỏ Nhung có nói thế nào, dù có an ủi đến đâu thật tình là tôi vẫn chẳng thấy khá hơn được, những lời nói của tui thằng Tiến vẫn còn vang vọng trong đầu tôi rõ mông một rằng tôi mãi là một thằng tật nguyên, tôi mãi mãi sẽ chẳng đi lại được và sẽ chẳng có ai ưng một thằng như tôi. Tâm trí tôi lúc này giống như đang chìm sâu xuống lòng đất vậy, càng ngày càng tăm tối, càng ngày càng lạnh lẽo.

Kể từ dạo đó, tôi ít nói hẳn, ngay cả khi Lam Ngọc chủ động bắt những câu chuyện vui mà thường ngày tôi rất thích cũng không thể nào làm tôi có hứng thú được, bọn thằng Tiến vẫn kiếm cớ để đi chơi với Lam Ngọc, còn tôi thì ngày càng cách xa ràng bởi vô vàn những lí do vô hình và cái con bé 10A1 kia càng làm tình trạng trở nên tồi tệ hơn rất nhiều. Cứ mỗi lần tan học tôi lại bắt gặp đâu đó cái đôi mắt nai ấy, có lúc gần có lúc xa, nhưng rõ ràng không khi nào là tôi không thấy sự xuất hiện của nó.

Lam Ngọc và nhỏ mắt nai, tưởng chừng như không có sự liên hệ gì với nhưng nếu cả hai xảy ra trong cùng một tình huống thì sẽ như thế nào, chắc ít ai có thể tưởng tượng được, nhưng tôi thì có thể. Cũng đơn giản thôi, tôi đã trực tiếp chứng kiến cảnh đấy, và cũng là nhân vật chính trong cảnh đấy thì làm

sao có thể quên được.

Sự việc xảy ra trong một buổi tan học trời khá mát mẻ, thằng Toàn vẫn cồng tôi đến bãi giữ xe như thường lệ và Lam Ngọc vẫn đi cùng với chúng tôi. Nhưng mọi người biết rồi đấy, kể từ khi bị đánh đến nay tôi rất ít khi nói trừ khi có việc cần, cho nên đi song song với nàng tôi chẳng biết nói gì chỉ lẳng lặng cuối đầu đi mà thôi, nhưng rồi đáng đo thể nào, Lam Ngọc cũng mở lời:

-Phong này, làm gì mấy ngày qua phờ phạc thế, gặp chuyện gì sao?

-Không đâu, vẫn bình thường mà!

-Sao bữa hôm, cái hôm sau trung thu ấy, Phong lại bầm tím cả người vậy?

-Chỉ bị té thôi, không sao đâu!

Thế rồi nàng ngập ngừng:

-Um...bữa đó Ngọc xin lỗi, đáng lí ra Ngọc phải chờ Phong về!

-Không sao đâu, ngoài ý muốn mà!

Rồi cả hai đứa lại chìm vào khoảng lặng, không nói được thêm câu nào nữa. Lòng tôi vẫn còn ngổn ngang lắm, tuy rất muốn nói chuyện cười đùa với Lam Ngọc nhưng tình cảnh hiện giờ là không thể, khó lắm.

Bọn tôi cứ đi, cho đến cầu thang dẫn xuống tầng trệt, đang định rẽ phải đi xuống thì lại gặp một đám người đang đứng ở đấy, định đi vòng qua thì bọn tôi lại bị cản trở. Đó là một người vừa lạ lại vừa quen, con bé mất nai.

Vốn không có cảm tính với con bé ấy nên vừa gặp bọn tôi cũng không thềm chào hỏi gì, vậy mà con bé lại tiếp tục cản trở:

-Này, anh kia! Đi đâu ấy hở?

-Đi về không thấy à?

-Sao không tự đi mà để người khác cồng thế kia?

-Đó là việc của anh, con nít đi chỗ khác chơi đi!

-Việc của anh hở, hay là tại bị tật rồi, không đi được?

-Cái...

Con bé cười khẩy nói với giọng khinh miệt làm tôi cứng họng không nói được câu nào, ấy thế nó càng lấn tới:

-Người như anh thế này chắc là lười vận động lắm nên bây giờ mới như thế nhỉ?

-Ai nói, anh cũng có luyện tập đấy, tại nó không lành thôi!

-Đối với tôi, mọi việc chỉ phụ thuộc vào kết quả, còn những thứ ngoài lề, coi như vứt!

-Mày...

Tôi ngoạt miệng định chửi con bé một tăng nhưng Lam Ngọc đã kịp chặn miệng lại, nàng tiến đến con bé chậm chậm:

-Em học lớp 10A1 phải không, Noemi? Tên có vẻ ngoại quốc nhỉ?

-Đương nhiên, việc đấy không cần phải hỏi?

-Vậy cho chị hỏi, em có quen gì với anh Phong này không?

-Vừa quen lại vừa không, thế thôi! Mà chị là ai, bạn gái của anh này à?

-Phải thì sao, mà không phải thì sao?

-Nếu không phải thì không sao, còn nếu phải, chị sẽ gặp hậu quả khó lường đấy, tốt nhất nên tránh xa anh ta ra đi!

-Thế à, chị cứ muốn tiếp cận Phong đấy, em làm được gì nào!

-Dù gì nói chuyện với thứ như chị cũng tốn hơi lắm, chị muốn làm gì thì làm!

-Nhỏ xíu mà ăn nói...

Con bé vừa nói xong đã quay đi làm Lam Ngọc hơi cáu, nàng đưa tay toan kéo vai con bé lại nhưng một bóng đen bỗng bay vào gạt phăng tay nàng ra. Lam Ngọc tuy có giật mình lúc đầu nhưng cũng bình tĩnh vung tay tát vào mặt đối phương, cái bóng đen ấy nhanh chóng lui về, vung chân giáng khoảng cách với nàng:

-À, xin lỗi bà chị nhé, cô bé này không được tùy tiện đụng vào đâu!

-Gì chứ, con nhà gia đình danh giá sao?

Lam Ngọc cười khẩy, phui lại quần áo cho thẳng.

-À thì cũng gần như thế đấy, nhưng tốt nhất là bà chị hãy tin lời của bọn tôi đi, sẽ tốt hơn đấy!

-Hừm...

-Thôi chào tạm biệt, hẹn gặp một ngày gần đây bà chị ngực to...

Thằng Ngọc ấy linh kinh cùng con bé xuống cầu thang rồi mất hút, chỉ còn nghe được những té cười khoái trá.

Tôi biết lúc này Lam Ngọc tức giận lắm, nàng đứng mà hai tay cứ nắm lại chặt nịt, nhưng tôi thì không khá gì hơn, máu nóng trong người tôi đã sôi sùng sục, tưởng chừng như đầu đã bốc khói đến nơi. Con bé này là ai, nó từ đâu đến, sao nó lại nhắm đến tôi mặc dù chưa quen biết chứ. Nhưng hơn ai hết trong lòng tôi lúc này lại nổi lên một ý muốn sôi sục cần phải thực hiện cho bằng được.

Nhìn sang Lam Ngọc, tôi nghiêm giọng:

-Ngọc à, chốc nữa chờ Phong đến chỗ này nhá!

-Chỗ nào thế?

-Ông Hai Cú...

Thoạt nghe mọi người sẽ nghĩ tôi điên, vì như mọi người đã biết ông Hai Cú hiện giờ chỉ là cái danh xưng kể từ vụ làm người ta điên điên dại dại lúc trước. Nhưng thực sự lúc này tôi chẳng thể nghĩ ra ai ngoài ông ấy, hai từ “tật nguyên” càng làm tôi muốn để chỗ ông ta hơn. Đôi chân của tôi đã thế này rồi, dù ông ta có chữa trị thành công hay không tôi cũng vẫn thế, chỉ bằng thử làm liều một lần, được ăn cả ngã về không còn hơn là ngồi xe lăn suốt cả đời.

-Phong này, có thật là Phong muốn đến ông Hai Cú không?

Trên đường đi, Lam Ngọc bỗng ngập ngừng hỏi.

-Ừ, Phong quyết rồi, thà làm một điều gì đó còn hơn là phải chịu cảnh thế này!

-Phong đừng để còn bé ấy khích tướng, chuyện luyện tập vẫn có khả quan mà!

-Ngọc đừng nhắc đến con bé ấy, mỗi lần nhớ đến nó là bực, không biết từ đâu ra nữa!

-Ngọc không nghĩ nó chỉ là một con bé bình thường đâu!

-Sao, Ngọc nghĩ ra được điều gì à?

-Không, đó chỉ là dự đoán thôi, còn nhiều khúc mắc lắm!

Chỉ kịp nói đến đó, chiếc đạp điện của Lam Ngọc đã đến đầu ngõ nhà ông Hai Cú. Lần theo trí nhớ của tôi, ngôi nhà lụp xụp của ông ta dần hiện ra, nó vẫn là một túp lều rách trước hờ sau.

Không kịp chần chừ, tôi gọi ngay:

-Có ông Hai Cú ở nhà không?

-Ai tìm đây!

Ông từ trong nhà bước ra.

-Là con, thằng nhóc ngồi xe lăn tuần trước đây!

-Ta đã bảo rồi đi đi, không cứu chữa gì hết mà!

Tôi vội ra hiệu cho Lam Ngọc công tôi đến gần ông ấy:

-Xin ông, bây giờ con hết hi vọng thật rồi!

-Không nhớ người trước đã điên điên dại dại thế nào sao?

-Con biết nhưng bây giờ ông là hi vọng cuối cùng thôi, kể cả việc không thành công con cũng không trách ông!

-Thật sao, ngay cả khi bị điên khùng?

-Con... – có một chút ngấp ngừng –...đồng ý!

-Thôi được, công nó vào trong đi, để ta chuẩn bị!

Theo sự chỉ dẫn của ông ta, Lam Ngọc dẫn tôi vào căn nhà lụp xụp đó mà mấy lần tới đây tôi chỉ đứng ngoài nhìn. Trong nhà được bày trí rất đơn giản, chỉ một cái giường, một cái bàn, một chiếc rương, một cái bếp lò đặt dưới đất cũng với vô số thứ được để ngổn ngang trong nhà mà khó khăn lắm, Lam Ngọc mới đặt tôi yên vị trên giường được. Tự dưng lúc này tim tôi rung lên từng cơn, lúc này tôi hào hứng bao nhiêu, thì giờ đây tôi lại lo sợ bấy nhiêu, ngó thấy ông Hai Cú lục gì đó trong chiếc rương lại làm tôi phát ón.

May thay, lúc đó Lam Ngọc đã nhẹ nhàng trấn an tôi:

-Bình tĩnh đi, chỉ là châm cứu thôi có gì đâu mà sợ?

-Ừ, Phong không sợ đâu, lo tý thôi mà!

-Cố gắng lên, Ngọc...um... – đột nhiên nàng áp úng.

-Ngọc...sao?

-...um...Ngọc luôn bên Phong mà!

Đôi má nàng bỗng ửng lên những vết gạch cua làm tim tôi đập đã nhanh, nay lại nhanh gấp mấy lần. Nếu như trong bộ áo dài, Lam Ngọc thướt tha với những đường cong tuyệt mỹ thì trong chiếc váy đồng phục, nàng lại trở nên đẹp quyến rũ và năng động hơn rất nhiều nhất là những khi nàng mắc cỡ vì một điều gì đó.

Nhưng nhanh chóng sau, tôi phải đối mặt với sự thật rằng mình phải xa đôi tay ấm áp của Lam Ngọc để chuẩn bị cho việc châm cứu. Nàng lui về, ngồi trên chiếc ghế đầu mà mỉm cười làm tôi cảm thấy khẩn trương vô cùng. Ít phút sau thì ông Hai Cú cũng lôi được bộ kim châm cứu từ trong chiếc rương ra đặt trên giường và chỉ xác trùng bằng một ít rượu có sẵn trong nhà. Ông bắt tôi nằm sấp xuống giường, đôi tay ông lần mò xuống vùng eo xoa xoa vài cái làm nó nóng lên rồi bất thành linh châm mũi đầu tiên làm tôi giật thót.

-Ngồi im, gây kim thì tàn phế suốt đời đấy!

Dù sợ lắm nhưng tôi vẫn phải cố trấn tĩnh nắm chặt nắm đấm mà chịu đựng những lần châm cứu của ông.

Nói thì có vẻ kinh khủng thế thôi, nhưng thực ra những cây kim đó còn bé hơn kim may, châm vào làm tôi nhói lên một chút thôi chứ không đến nỗi đau quần quại như tôi đã thể hiện lúc nãy. Cho nên sau một lúc tôi từ từ thả lỏng để yên cho ông châm từng cây kim vào eo tôi mà lòng không khỏi lo lắng về kết quả.

Thấy tôi có vẻ khẩn trương, ông nở nụ cười hiền hòa, xoa tan đi những định kiến lúc trước của tôi về ông:

-Lúc trước ta cũng mất tay lắm, châm cứu đâu hết đó! Nhưng không biết cái thằng bị động kinh ấy nó sợ hay thế nào mà vừa châm cây kim đầu tiên nó đã lồng lên chạy khắp nơi, từ đó người ta mới nói ta là lang băm đấy!

-Thế gia đình người đó có làm gì ông không?

-Có chứ, gia đình đó bắt ta phải bồi thường thiệt hại cho con của họ, đó là lí do ta phải tàn tạ đến thế này đây!

Tôi không nói, đúng hơn là chẳng biết nói gì nên chỉ lẳng lặng quay mặt lên tiếp tục thả lỏng người để ông châm những cây kim cuối cùng.

Đến một lúc sau, ông đứng dậy vờn vai cười xòa:

-Hà, xong rồi đấy!

-Thành công rồi hả ông?

-Vẫn chưa, phải đợi một lúc đã! Bây giờ ta đi ăn tí lấy sức đây, hai đứa nói chuyện với nhau đi!

Nói rồi ông linh kinh bỏ ra ngoài, để lại tôi một mình với Lam ngọc trong căn nhà tồi tàn mà tôi đã dần quen mắt này.

Nàng ngập ngừng một lúc rồi cũng từ từ bước đến ngồi cạnh tôi dò hỏi:

-Phong cảm thấy thế nào rồi, có đau gì không?

-Không, vẫn bình thường, Ngọc đừng lo, hề hề!

-Hừm, lúc nào cũng cười được, thiệt tình!

-Không sao thật mà! Cảm ơn Ngọc nha!

-Ồ, sao lại cảm ơn Ngọc, Ngọc có giúp Phong chuyện gì đâu!

-Sao lại không, Ngọc đã giúp cho tinh thần Phong phấn chấn hơn còn gì! Nếu như lúc này Không có Ngọc thật chắc Phong không dám nằm lên chiếc giường ấy đâu!

-Nói quá rồi!

Nàng lắc đầu cười khi nhưng đôi má hồng rung rinh đã phản ánh tất cả.

-Mà Ngọc này, việc lúc này Ngọc dự đoán là gì, về con bé ấy!

-Về Noemi à?

-Sao Ngọc biết tên nó!

-Ngọc chỉ hỏi vài người quen thôi! Nó tên là Noemi, chắc là người lai!

-Chà, lai mà sao nói tiếng Việt sõi thế nhỉ, cứ như bản địa!

-Ngọc cũng không biết nhưng theo Ngọc đoán chắc nó có quen biết với Phong đấy!

-Ồ, Phong không biết nó thật mà!

-Ừ, Ngọc đang băn khoăn điều đó nên không thể đưa ra kết luận chính xác được!

Quả thật là những thông tin xung quanh con bé mất nai này còn quá mập mờ, cả cái thằng đi theo nó nữa, nôm vớ về cũng tốt lắm. Có đôi khi tôi liên hệ hai đứa đó với hai người đã cứu tôi trong đêm trung thu lúc trước, nhưng do chẳng tìm được mối liên quan nào chắc chắn nên tôi đành bỏ qua cái ý nghĩ đó và kéo dài cho đến hôm nay, thật là chẳng hiểu được!

Ngồi một hồi, ông Hai Cú cũng trở lại. Ông nhìn chỗ châm cứu một hồi rồi gật gù tỏ vẻ hài lòng:

-Chắc cũng đã được rồi đấy!

-Được gì, thành công rồi à ông?

-Vẫn chưa? Ta chỉ nói đến lúc rút kim thôi!

-Sặc!

Rồi ông xoắn tay áo lên, rút từng cây kim trên người tôi ra. Rút đến đâu, tôi thấy nhói đến đó nhưng vẫn có thể chịu được. Đến khi rút cây kim cuối cùng, tôi mới dò hỏi:

-Đã thành công chưa ông?

-Chưa, còn thiếu một chút, rán chịu nhé!

-Hờ...

Tôi chưa kịp hiểu gì, ông đã đánh vào eo của tôi một cú mạnh khủng khiếp khiến tôi đau nhói la toáng lên. Nó đau đến cả người tôi như rụng rời, tê liệt từng bộ phận, vùng eo của tôi như vỡ ra, giật liên hồi từng cơn. Không lâu sau đó, tôi lịm dần, ngất đi trong cơn đau tê tái...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Tôi tỉnh dậy trong một không gian tĩnh mịch có một chút lạnh của buổi sáng, mỗi thứ đều mờ ảo xoay vòng vòng theo con mắt mỗi một của tôi, mãi đến một lúc sau nó mới tỉnh dần và giúp tôi nhận thức rõ mình đang ở đâu. Tôi vẫn đang nằm ở căn nhà lụp xụp của ông Hai Cú, ông đang nằm ở dưới đất cạnh cái bếp lò đang kia chỉ với chiếc chiếu mỏng. Đảo thêm một lần mắt không đâu xa mà ở ngay cạnh tôi đó là một cô gái với hương lily thoang thoang, đặc biệt hơn cả là đôi má múm mím ẩn sau làn tóc xõa kia mới chính là thứ khiến tôi giật thót.

Mọi người sẽ không tin tôi đâu, Lam Ngọc giờ này đang nằm cạnh tôi, nàng vẫn ngủ ngon lành, thi thoảng thói quen mím môi làm cho đôi má cứ phập phồng nhìn dễ thương không chê chỗ nào được. Tim tôi bắt đầu đập thình thịch nhói lên từng cơn. Chưa bao giờ tôi gặp phải tình cảnh như thế này, nằm kề nàng mà tay chân tôi cứ rung rẩy lên từng hồi toát mồ hôi hột, tình ngu lúc nào không hay.

Nằm cạnh nàng một hồi cảm giác hồi hộp không còn nữa, thay vào đó với bản tính tò mò tôi lại quay sang Lam Ngọc. Nàng vẫn còn ngủ say, với đôi má múm mím của mình, nàng lúc nào cũng đẹp. Chợt trong một khoảnh khắc nào đó tôi rụt rè đưa tay lên chạm vào đôi má của nàng, nó mềm quá, lại còn rất mịn, cả người tôi cứ nóng ran cả lên.

Đột nhiên nàng trở mình làm tôi hết hồn nhắm mắt vờ ngủ, mãi đến một lúc sau tôi mới dám mở mắt. Nàng vẫn còn ngủ say, duy chỉ có điều nàng đã quay mặt đối diện với tôi, nó khiến tim tôi càng đập loạn nhịp, nhưng sẽ chẳng là gì nếu tôi không nhìn dịch xuống dưới, một cúc áo của nàng đã bị bung ra làm lộ thấp thoáng một khoảng kì quan. Ngay lập tức máu nóng dồn lên mặt tôi đỏ bừng muốn bốc khói. Tôi vội quay đi nhưng một chút sau với bản tính tò mò, tôi lại tí hí mắt quay lại.

Thế nhưng không may như lần trước, vừa quay mặt lại cũng là lúc Lam Ngọc vừa thức giấc, nàng dụi mắt ngồi dậy:

-Phong tỉnh rồi đó à, thấy trong người sao rồi?

-À ừm...vẫn bình thường!

-Hừ, bình thường là thế nào, sao Phong cứ nhìn đi đâu vậy...

-Đ...đâu có gì đâu...

Nàng nhàu mày nhìn tôi một lúc lâu, rồi chợt, nàng nhìn xuống ngực áo mình và sau đó từ từ gài nút lại mà ngược lên nhìn tôi với đôi mắt sắc lẹm:

-À, thì ra là vậy Phong nhỉ?

-Ừc, đâu phải...

-Chứ là gì, chỉ tình cờ ngó qua chẳng?

-Thì...au da...úi úi...đau...

Tôi rú lên khi bị Lam Ngọc chổng tay vào chân.

-Gì thế, giả vờ đau đánh trống lảng à?

-Không đâu, Ngọc bỏ tay ra, đau thật đó!

-Hừ, chân Phong bị thương làm gì có cảm giác...ơ...chẳng lẽ...

Nàng nhàu mày tột độ như không tin vào mắt mình, nhìn ngắm đôi chân của tôi một hồi, nàng bỗng thò tay véo một phát:

-Đau không?

-Đau đấy chứ!

-Ơ...trước đó có phải chân Phong không có cảm giác phải không?

-Ừ, phải mà...

-Vậy chẳng lẽ...

-Chẳng lẽ thế nào...

-Ông Hai Cú châm cứu thành công rồi!

-Hà, thật thế sao, nhưng sao chân Phong vẫn chưa thể cử động được?

-Đội Ngọc tý!

Nàng vội vàng chạy đến chỗ ông Hai Cú đang ngủ lây dẫy, phải lấy mạnh dừ lắml Lam Ngọc mới đánh thức được cái bộ dạng say bết nhè của ông. Chẳng còn cách nào khác, ông đành loạng choạng bước đến giường tôi:

-Sao, chân có cảm giác rồi à?

-Dạ, nó có cảm giác đau rồi!

-Vậy có nhút nhít được chút nào chưa?

-Vẫn chưa...

Ông vuốt cằm một hồi rồi cười xòa toàn mùi rượu:

-Hà hà, thế là đã thành công rồi đấy!

-Ồ, thành công rồi sao, con chưa đi được mà!

-Cái thằng này, chằm xong mà mầy đi được ngay thì ta là thần y rồi còn gì! Nói chung bây giờ chân của mầy có cảm giác lại rồi, chịu khó tập luyện tý sẽ từ từ hồi phục thôi!

-Hờ, thế là vẫn phải tiếp tục tập luyện sao?

-Ngọc đã bảo rồi! Dù thế nào cũng vẫn phải luyện tập mà!

Lam Ngọc khẽ nghiêng mái đầu cười đùa.

-Èo ềo, như thế thì chán chết thôi...

Kể từ dạo ấy tôi phải chăm chỉ luyện tập hơn rất nhiều, và đương nhiên cường độ luyện tập cũng nặng hơn. Nếu lúc trước tôi chỉ tập có nửa tiếng thì nay phải tăng lên gấp đôi. Những bài tập cũng không có gì đặc sắc ngoài việc tập cử động chân lên xuống thông qua sợi dây được buộc vào chân tôi mắc qua xà nhà, cứ mỗi lần kéo dây chân tôi lại được nhắc lên, cứ thế. Có đôi khi rảnh rỗi, Lam Ngọc cũng chạy sang giúp tôi luyện tập qua việc đỡ cho tôi đứng dậy đi lại khắp nơi trong nhà hoặc không thì lại chở tôi sang nhà ông Hai Cú để ông theo dõi mà phán đoán bệnh tình. Dần dần, qua những bài luyện tập đó tôi dần cách xa với chiếc xe lăn vốn đã không có cảm tình từ lâu. Đôi chân của tôi đã trở nên linh hoạt hơn qua những lần chống nạng đến trường mà không cần phải nhờ đến thằng Toàn công nữa.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian tôi hồi phục không phải là không có chuyện xảy ra, nhiều là đằng khác ấy chứ. Tụi thằng Hiếu vẫn chớp lấy thời cơ cách ly tôi với Lam Ngọc khi có cơ hội duy chỉ có điều là nó không còn dám đụng đến tôi như hồi trung thu nữa, ám ảnh từ cái vụ đó hình như vẫn còn nên nôm nài nó khá dè chừng. Còn con bé mất nài kia, sau cái vụ khích tướng tôi cách đây không lâu, nó gần như mất hút hẳn không còn chặn đường trên ghẹo tôi như lúc trước, nhưng không vì thế mà tâm hơi của nó mất đi. Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy những đám đông con trai bu quanh mỗi khi nó đi đâu đó, những dịp đấy tôi luôn bắt gặp ánh mắt khinh miệt lúc nào cũng xia thẳng vào tôi đến khó chịu.

Sự việc sẽ chẳng có gì đáng nói và tôi sẽ dần quên đi nếu không tình cờ gặp con bé trên đường trong lúc tập thể dục...

Việc đó đã trở thành thói quen của tôi, cứ mỗi tờ mờ sáng, tôi lại chống cặp nạng chạy nói đúng hơn là tập đi bộ trên đường để luyện tập. Chạy đến khúc đường Nguyễn Hữu Thọ tôi bỗng bắt gặp nó cũng đang chạy bộ ngược chiều với tôi ở lề đường bên kia, lúc đầu thì tôi chưa nhận ra đâu, nhưng khi thoáng thấy đôi mắt nài quen thuộc đó, tôi chắc ngay là con bé, cái tướng nhỏ nhắn không lẫn vào đâu được.

Về như nó vẫn chưa biết được sự hiện diện của tôi ở lề đường bên này nên nó vẫn cứ chạy thoăn thoắt như sóc. Lúc đó trong đầu tôi chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo, tuy tôi chạy không được nhanh nhưng con bé cũng không phải thuộc dạng vận động viên nên với tốc độ của mình, tôi quyết định bám theo để lần ra thông tin của con bé dù là nhỏ nhất.

Sau một lúc lâu theo dõi, tôi bỗng giật mình khi con bé chạy thẳng về hướng Đại học Tôn Đức Thắng, đó vốn là hướng nhà của Ngọc Lan, nhưng dù sao thì đây cũng chỉ là chạy bộ, biết đâu con bé chỉ chạy ngang qua, cho nên tôi cố kiên nhẫn bám theo con bé thêm một lúc nữa. Ấy thế mà vừa qua cổng trường, tôi bị một cái bóng đen chặn lại làm giật mình suýt bật ngửa ra sau:

-Chắc chắc, theo dõi người khác là không tốt đâu nhe anh trai!

-Ồ, là em...

Tôi trở mắt khi trước mặt mình bây giờ chính là thằng nhóc hay đi theo con bé mất nài đó, nó nhìn tôi nửa mắt:

-Ồ là la, đi được rồi hả, sao vẫn còn chống nạng thế?

-Không liên quan đến chú em, tránh đường tý nào!

-Không được, em đã bảo rồi, tới đây thôi nhé!

Nói rồi nó chạy vút đi mất hút, cả con bé mắt nai kia cũng chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa. Tôi thở dài ngao ngán đành quay bước cuộc bộ một quãng khá dài về nhà mình.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tuy là bị bắt thó khi chưa tìm ra được danh tính của con bé nhưng chỉ ít tôi cũng đã lần ra được nơi khu vực sống của con bé. Hẳn chỉ đâu đó trên đường Nguyễn Hữu Thọ thôi, vì nó chẳng rành mà chạy bộ cách xa nhà quá được. Cả cái thằng nhóc kia nữa, cứ như là vệ sĩ của con bé vậy, lúc nào cũng kè kè theo sau. Nhưng xem ra võ vẽ của nó cũng khá lắm, còn đánh ngang với Lam Ngọc nữa cơ mà, thật là không thể khinh thường bọn này được.

Cứ thế tôi vẫn tiếp tục luyện tập, bọn thằng Tiến vẫn không vì thế mà thôi không kiếm chuyện với tôi. Có những lúc đi ngang chỗ nó, tôi suýt phải cắm đầu xuống đi vì bị gạt chân, hoặc vô tình bị tông một cú mạnh khiếp vía muốn loạn choạng. Dẫu là bị kiếm chuyện như thế nhưng tôi đã dần lòng là không được chống trả, bởi một lẽ dĩ nhiên hiện giờ tôi chưa đủ sức, đôi chân của tôi thậm chí còn chưa chạy nhanh được thì làm sao có thể chống đỡ lại những thủ đoạn dơ bẩn của tụi nó được. Thế cho nên bọn nó vẫn tìm mọi thủ đoạn cách ly Lam Ngọc với tôi cho bằng được.

Tuy nhiên đây vẫn chưa phải là điều lo lắng nhất đối với tôi lúc này. Mọi người có còn nhớ những biểu hiện thất thường của Lam Ngọc lúc trước không, những biểu hiện mà cứ tưởng nàng là một người khác vậy.

Kể từ cái lần bị kẹt ở nhà kho của trường, tôi chưa hề thấy Lam Ngọc như thế một lần nào cả, cứ tưởng việc đó sẽ vĩnh viễn đi vào quên lãng, nhưng trong một dịp tình cờ mà như sắp đặt trước, tôi lại gặp phải tình cảnh ấy, một tình cảnh không hề muốn.

Còn nhớ hôm ấy trời khá âm u, tiết trời ẩm ướt, se lạnh thông báo cho tôi biết sẽ có một cơn mưa khá lớn trút xuống Sài Gòn vốn đã oi bức từ lâu này. Trông vừa tan trường, cả đám học sinh liền ào ra nước nước đổ mặc cho giáo viên chỉ biết đứng cười khổ rồi cũng xếp giáo án vào cặp sửa soạn ra về.

Lúc này chân tôi đã bắt đầu đi lại bình thường dần không cần đến sự giúp đỡ của cặp nạn gỗ thô kệch kia nữa, duy chỉ có điều tôi vẫn chưa thể tự đạp xe đạp được, chỉ có thể đi bộ từng bước khó khăn trên chính đôi chân mình mà thôi, thế nên Lam Ngọc vẫn chở tôi trên chiếc đạp điện của mình mà có lẽ tôi đã quen cảm giác từ lâu. Có đôi khi tôi từng nghĩ vu vơ rằng rồi một ngày nào đó khi chân tôi lành lại hoàn toàn, tôi có còn được ngồi trên chiếc xe đó nữa không, sau lưng cô gái có hương lily lôi cuốn và dịu êm?

Quả đúng như dự đoán, chỉ mới được nửa chặng đường về nhà, trời đã đổ mưa to. Cảnh tượng ngoài đường lúc này thật nhộn nhạo khi người người trú mưa, nhà nhà dọn đồ vào và bọn tôi cũng thế. Vì chẳng tìm được cái mái hiên nào ra hồn, tôi và Lam Ngọc đành dầm mưa một quãng để chạy luôn về nhà. Dù là ngồi sau và có chiếc áo khoác hộ thân nhưng tôi không tránh khỏi những đợt mưa cứ tấp vào người rất cả mặt, lạnh rung hưởng chỉ là Lam Ngọc đang cầm lái ngồi trước tôi. Ấc hẳn nàng đang rất lạnh, trực tiếp hứng những đòn mưa xối xả mà, và lại áo đồng phục lại mỏng khi bị ướt sẽ dễ bị nhìn thấu, thế cho nên tôi vội bảo nàng dừng xe lại:

-Sao thế Phong, trời đang mưa mà!

-Ngọc cảm lấy mặc vào đi, không lạnh lắm đâu!

Tôi vội cởi chiếc áo khoác đưa nàng.

-Nhưng Phong...

-Ừay, Phong ngồi sau mà, cứ mặc đi!

Trong cơn mưa tầm tã mọi thứ đều trắng bệch nhưng tôi vẫn có thể nhận ra được một vài nét hồng ửng đầu đó trên gương mặt tròn trĩnh, hây hây của nàng.

Mặc vào chiếc áo khoác, nàng vững vàng nhit ga đánh vút với tốc độ kinh hoàng làm tôi khiếp vía bám chặt lấy yên xe như sam. Cảm giác chẳng khác nào cái hồi nhỏ Nhung chở tôi ở dưới quê vậy, thót tim vô cùng. Nhưng cũng nhờ thế, chẳng mấy chốc sau cổng nhà tôi đã hiện ra trước mặt.

Xét thấy trời vẫn còn mưa to mà Lam Ngọc thì đang ướt mem nên tôi rút rè:

-Ngọc này, trời chừng còn mưa to đấy, hay là ở lại nhà Phong trú mưa một tý rồi về!

-Thế có sao không?

-Không sao đâu, có gì Phong mượn đồ của nhỏ Nhung để Ngọc thay cho đỡ lạnh!

-Ừm... vậy làm phiền Phong nhé!

Nàng dắt xe vào sân nhà tôi rồi vội chạy vào nhà trong để tránh đi cơn mưa tầm tã đang lao xuống như trút nước.

Đưa cho nàng chiếc khăn để lau khô, tôi gọi lớn:

-Bà Nhung ơi...!

Tuy nhiên căn nhà vẫn yên ắng, chẳng nghe tiếng trả lời nào.

Sợ nhỏ Nhung đang trong phòng không nghe tiếng gọi, tôi lật đật chạy lên phòng nhỏ Nhung gõ cửa nhưng vẫn không thấy trả lời, cửa phòng có vẻ đã khóa trong. Chợt nhớ lại lúc sáng nhỏ Nhung đã có nói hôm nay nhỏ sẽ ở lại trường tập thể dục, với lại trời đang mưa thế này nhỏ muốn về cũng khó nên tôi xui xị đi xuống gặp Lam Ngọc giờ này vẫn còn đang dùng khăn lau khô tóc:

-Ừ, nhỏ Nhung ở trường rồi, có vẻ sẽ không về đâu!

-Vậy còn ba của Phong đâu, mọi thường vẫn thấy chú ở nhà mà!

-Ừ, hôm nay nhìn như ông có việc ở chỗ vô đường!

-Vậy hôm nay trùng hợp nhì, không có ai ở nhà hết!

Lam Ngọc áp úng cổ quay mặt sang hướng khác.

Chính vì không gian yên tĩnh đó nên tôi với Lam Ngọc lại chìm vào khoảng lặng trống không. Nàng làm việc lau tóc của nàng, tôi lại làm việc của tôi. Cơ mà tôi thì có việc gì để làm ngoài ngồi nhíp mấy ngón tay cho đỡ khản trương chứ. Lam Ngọc đang ướt mem ngồi ngoài chiếc ghế gỗ gần cửa sổ, mặc dù đã có khăn tóc dài che bớt nhưng vẫn không thể nào che hết những khoảng áo dính ướt nhìn thấu cả bên trong, làm tôi cứ mỗi lần ngó qua phải đỏ mặt, tía tai chẳng biết làm gì ngoài nuốt khan ừng ực.

-Phong này, đừng nhìn Ngọc như thế!

Nàng bỗng ngáp ngừng lên tiếng khiến tôi giật thót suýt bắn cả tim ra ngoài lồng ngực.

-À thì ừm...xin lỗi! Mà Ngọc có lạnh không?

-Ừ, lạnh chút chút!

-Hay Ngọc mặc đồ của Phong nhá, để thế sẽ bệnh đấy, trời còn mưa lớn mà!

-Ừm...không tiện đâu!

-Không sao cả, Ngọc đợi ở đây nhé, Phong xuống ngay!

Tôi tức tốc chạy lên phòng mình lục tung đồng đồ thường ngày. Đáng lẽ nếu người mặc là tôi thì khâu lựa đồ sẽ nhanh thôi vì tôi chẳng cầu kì trong ăn mặc mà, nhưng bây giờ là lựa cho Lam Ngọc nên tôi phải lựa bộ nào nôm nê nhìn và còn mới để khỏi bị nàng chê cười cũng như tin mặc. Nhưng khổ nỗi lựa mãi tôi không tìm được chiếc quần dài nào hợp với nàng cả, ngay cả mấy cái quần short cũng vậy, vì chúng đều có đặc điểm phải mang dây nịt mà tôi thì chỉ có độc nhất một dây nịt đang đeo thôi, thế cho nên cực chẳng đã tôi đành lựa cho nàng chiếc áo somi đồng phục và đặc biệt là chiếc quần sóc thường ngày tôi vẫn mặc để đá banh vì một lí do đơn giản nó là quần thun.

Ấy thế mà khi mang ra, Lam Ngọc đã tròn mắt:

-Gì thế Phong?

-Ừ thì...Ngọc mặc đồ đi, lục mãi mới thấy cái áo đồng phục này là hợp với ngọc nhất thôi!

-Nhưng còn cái quần kia...

Nàng cắn môi gượng gạo.

-Quần khác thì Phong còn đấy, nhưng mà phải có dây nịt...hết cách rồi!

Nàng phòng mà thở phì một hơi rồi liu riu lấy bộ đồ trong tay tôi đi về phía nhà tắm:

-Ngọc thay đồ đấy, Phong ở yên đó, cấm đi đâu!

Lúc đó tôi chỉ biết nuốt khan ngồi đợi chứ chẳng thể nhích mông đi đâu được, vì lỡ có khi nàng mở cửa ra không thấy tôi ngồi đây chắc dám bị xé xác lắm, ai chứ Lam Ngọc tôi không dám giỡn mặt được, tàn phế như chơi ấy chứ!

Nhưng đợi mãi, 5 phút, 10 phút rồi 20 phút vẫn chẳng thấy tăm hơi nàng đâu, tôi bắt đầu thấy sốt ruột. Dù vẫn còn sợ lời hăm he của nàng nhưng tôi vẫn quyết định đi đến gần cánh cửa đó, từng bước từng bước một, tim tôi cứ như muốn bay ra ngoài.

Tuy nhiên khi vừa định gõ, cánh cửa đột nhiên mở ra. Tôi chết đứng luôn khi đứng sừng sững trước mặt tôi là một Lam Ngọc với sát khí hùng hựt ngất trời:

-Phong...Ngọc đã dặn thế nào hả?

-Th...thì thấy Ngọc ở trong đó lâu quá, Phong...lo!

-Ngọc có thể làm gì ngoài giặt đồ chứ, cấm Phong vào nhà tắm!

-Sặc, làm gì mà không vào được!

-Chỗ Ngọc phơi đồ trong đây!

-Phoi á tất cả sao?

-Không cần biết, vào là giặt...!

Nàng bóp tay nghe cái rộp làm tôi giặt thót không nuốt khan kịp cứ ứ nghẹn ở cổ nói không ra hơi.

-Giờ Ngọc xem TV đây, Phong ra ghế gỗ ở kia ngồi đi!

-Ồ, sao thế?

-Ngọc thích ngồi một mình, được không?

-À ờ, thì được!

Nhưng ngay cả khi ngồi, tôi cũng chẳng bình yên được, khi nãy theo như nàng nói, có lẽ nàng đã đem giặt tất cả đồ mình trong nhà tắm, có thể suy ra được nàng đang không mặc gì ngoài bộ đồ tôi đưa lúc nãy. Chỉ nghĩ đến thôi cả người tôi lúc này như cái lò lửa vậy nóng ran, đỏ bừng, ngồi gần cửa sổ mà mà tôi cứ nuốt khan liên tục.

-Ấc xì...hơ...

Lam Ngọc đột nhiên che miệng ắc xì liền 2-3 cái.

-Nè có sao không?

-Không sao cả đâu Phong qua kia ngồi đi!

Nàng ngượng ngùng khoanh tay trước ngực.

-Nhưng Ngọc có thật là không sao không, thấy mặt có vẻ phờ phẹt đấy!

-Không sao...khúc...mà!

Nàng lại che miệng kìm nén tiếng ho.

-Ủầy, chắc cảm lạnh rồi, thôi để Phong lấy thuốc cho, đợi ở đây nhé!

Chẳng kịp để nàng nói gì, tôi chạy vọt luôn xuống bếp lấy thuốc cho nàng đồng thời rót thêm tý nước để nàng dễ uống. Nhưng khi lại gần chiếc ghế sofa mà nàng đang ngồi, tôi mới sực nhớ ra chuyện giặt đồ lúc nãy nên khắp người tôi lại nổi lên cảm giác gượng gạo đến lạ thường, tay chân cứ run rẩy cả lên cảm không muốn nổi cái ly nước.

Thế rồi xui xẻo thế nào, Lam Ngọc chưa kịp cầm cái ly nước thì tôi đã cuống quỳnh làm đổ gần nửa ly xuống sàn nhà tung tóe, ướt mem.

-Phong làm sao thế, ướt sàn hết rồi!

-Ừa hi, Phong bắt cần quá, để lấy nùi giẻ lau!

Tôi cuống quỳnh chạy đến gần chiếc bàn gần cửa sổ để lấy cái nùi giẻ nhưng bất cẩn thế nào lại giẫm trúng bãi nước đó làm mất đà ngã nhào luôn vào người Lam Ngọc. Ý thức được tình cảnh hiện giờ, tôi mới hốt hải vội đứng dậy nhưng lại chổng chân nhăm vào bãi nước đó ngã ập tiếp lần hai vào người nàng.

-Phong, bình tĩnh...

Khi cô đứng dậy lần thứ 3, Lam Ngọc mới đặt hai tay vào má tôi thỏ thẻ như không ra hơi. Đến giờ phút này tôi mới nhìn thấy rõ đôi má đỏ ửng của nàng, nó không khác tôi là bao nhưng chỉ có điều nhìn nàng lúc này quyến rũ quá, chiếc áo somi hở cúc vô tình làm nàng đẹp huyền hoặc hơn bao giờ hết, hương lily cứ phảng phất quanh mũi tôi đến mê mẩn.

Dù là thế tôi vẫn còn kiểm soát được mình, lấy lại bình tĩnh tôi cố ngồi dậy để thoát khỏi tình cảnh khó xử hiện tại nhưng vừa định chống chân, một đôi bàn tay bỗng nhiên vòng sang cổ tôi ghì xuống. Đó không ai khác ngoài Lam Ngọc, nhưng chỉ có điều nàng giờ này khác quá, đôi mắt nàng cứ như mắt hồn vậy xa xăm đến phát sợ. Rồi nàng càng ngày càng vút cổ tôi mạnh xuống khiến cho cả người tôi giờ này áp vào người nàng rất sát, sát đến nỗi tôi có thể cảm nhận được gần như tất cả. Tim tôi bắt đầu đập loạn nhịp, cả người cứ nóng ran lên, cổ họng nghẹn ứ thở không ra hơi.

Nhưng luôn ý nghĩ trái chiều bắt đầu chạy trong đầu tôi loạn xạ:

“-Tôi đi Phong ạ, đã đến nước này rồi!

-Không được, Lam Ngọc đang mất tự chủ, mày làm thế là hèn!

-Không sao cả đâu, Lam Ngọc cố ý cho mày mà!

-Không phải, người trước mặt mày không phải Lam Ngọc, mày không thấy sao?”

-Ahhhh...

Tôi lồm lên vùng khỏi vòng tay ảm áp của Lam Ngọc trượt trũng bãi nước ngã oạch xuống đất đau điếng. Ngó lên ghế sofa, Lam Ngọc vẫn nằm yên ở đấy, bất động, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Tôi thở phào vì mình đã thắng được bản năng nhưng bây giờ việc làm ưu tiên nhất là phải làm nàng tỉnh dậy. Tôi lại lồm lên ghế sofa, lay lay đôi má múm mím của nàng mà cố cho vàng tôi cũng không dám đụng vào lúc bình thường.

Mãi đến một lúc sau, nàng mới mở mắt yếu ớt, thấy tôi ngồi sát bên, nàng hốt hải ngồi dậy che ngực:

-Hả, đã xảy ra chuyện gì thế?

-Ồ, Ngọc không nhớ gì sao?

-Không, lúc Phong ngã đè lên Ngọc thì Ngọc bất tỉnh rồi... – chợt nàng lườm tôi sắc lẹm – ...lúc đấy Phong có làm gì không, hả?

-Ừc, không mà, Phong ngồi lay Ngọc đến giờ đó! Thôi uống thuốc đi!

Dù có vẻ không tin nhưng nàng vẫn cảm nắm thuốc tôi đưa dốc một ngụm rồi lại cau mày đuổi tôi ra chiếc ghế gỗ tiếp tục xem TV.

Quả thật lúc này tôi đã đoán ra được đôi ba phần triệu chứng của Lam Ngọc, nhất là dựa vào lời cảnh báo của dì vú nàng, bây giờ chân tôi cũng đã gần bình phục, có lẽ tôi phải đến xác nhận một lần mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Đề đến gặp dì vú của Lam Ngọc không phải là dễ. Phải chắc chắn Lam Ngọc không có ở nhà tôi mới có thể an tâm mà đến bàn chuyện được. Thế là tôi phải cố gắng gồng chiếc xe cà tăn của mình sau buổi học để ngồi quan sát trước công nhà nàng mỗi ngày. Cứ thế sau gần một tuần tôi đã nắm bắt được phần nào lịch sinh hoạt, sau buổi học nàng chỉ ra ngoài mỗi buổi chiều thứ 3, 5 và 7, có lẽ là để học võ vì lần nào đi tôi cũng thấy nàng mặc quần trắng võ phục.

Nắm bắt được giờ giấc đó, tôi lựa chọn đến nhà Lam Ngọc vào một chiều thứ 7 yên ả, sau khi nàng đã rời khỏi nhà chừng được 10 phút, tôi mới dám tò tè lại gần công nhà nàng bấm chuông cửa.

Đợi một lúc dì vú nàng cũng bước ra:

-Ồ, cậu là...

-Dạ con là bạn lúc bé của Lam Ngọc nè dì, lúc trước đi có nói chuyện điện thoại với con đó!

-À dì nhớ rồi, con vào trong đi đã rồi nói chuyện!

Đi theo dì vú vào khu bên của căn biệt thự, tôi và dì cùng ngồi trên một chiếc băng ghế đá nhỏ được kê sát tường, từ đây tôi có thể quan sát rõ cả khu bên này cùng với khoảng sân phía trước nhưng thứ làm tôi chú ý nhất vẫn là chiếc xích đu ở phía đối diện, dường như lúc trước tôi có thấy nó một lần, nhưng chắc có thể là giống nhau thôi, vì xích đu nào cũng giống xích đu nào mà.

-Nghe cô Ngọc nói con bị thương ở chân phải không?

Dì ôn tồn hướng mắt về đôi chân của tôi.

-Dạ, cũng đỡ nhiều rồi ạ, cũng nhờ Lam Ngọc chở mỗi buổi sáng đấy!

-Ừm, như thế con may mắn rồi đấy, cô chủ chẳng bao giờ chịu lặn lội xa xôi để giúp bất cứ ai đâu!

-Dạ, ừm...!

-Mà hôm nay con đến đây có việc gì?

-Dạ là vì những lúc thất thường của Lam Ngọc mà dì đã từng nói ấy ạ!

-À, hôm nay đến đây là về việc đó à? Được rồi, nghe nhé...

Rồi dì hít một hơi thật sâu:

-Con bé có lẽ bị tâm thần phân liệt đấy!

-Hả, tâm thần phân liệt?

-Ừ, cũng một phần do hoàn cảnh, nhưng cũng có thể...

Di đột nhiên ngập ngừng.

-Sao thế dì, có thể sao?

-Có thể do con đấy!

-Hả, con?

-Con gặp nó từ hồi đầu năm học trước phải không?

-Dạ phải!

-Ừ, thì nó tái phát cũng gần ấy thôi gian đấy!

-Hả thật thế sao?

Tuy nhiên dì chỉ thờ dài rồi nói tiếp:

-Thực ra nó bị bệnh đó đã lâu từ những năm trước rồi, cũng vì chuyện gia đình nên nó mới bị thế thôi...

-Là sao dì kể rõ hơn đi!

-Ừm, dù không muốn nhưng đành thôi. Chuyện này đã xảy ra từ lúc gia đình này chuyển nhà rồi!

-Là lúc chuyển nhà 10 năm trước phải không ạ?

-Ừ, ba mẹ cô chủ cãi nhau rồi li dị, hai người bán căn nhà đó chia đôi gia sản. Vì ba cô chủ có khả năng tài chính hơn nên giành được quyền nuôi. Kể từ đó cô chủ chỉ mãi mê vào việc tập võ, có những hôm đi học võ về mình mẩy bầm tím mà đâu dám cho ông chủ hay. Rồi tính cách của cô chủ thay đổi dần từ hiền lành, dễ thương chuyển sang lạnh lùng, dứt khoát, lúc đầu dì cũng chẳng quan tâm lắm vì cô chủ lớn mà, tính cách chắc sẽ thay đổi phần nào nhưng...

Mất đi đột nhiên rơm nước làm tôi giật thót:

-Sao thế dì?

-Ừm... không sao. Mỗi khi cô chủ nhìn lại mấy tấm hình của bà chủ, lại có những biểu hiện khác thường, dường như trở thành một người khác yếu đuối hơn hẳn. Việc này dì không cho ông chủ biết mà tự dẫn cô chủ đến bác sĩ khám, tại đây dì mới biết cô chủ bị tâm thần phân liệt nhẹ, cứ mỗi khi nhìn thấy một thứ gì đó quen thuộc hoặc gặp một tình huống áp chế tâm lý là lại có những biểu hiện như thế, nó phản ánh con người thật của cô chủ rất mong manh, yếu ớt đáng sau lớp vỏ bọc lạnh lùng, trầm tính kia...

-Vậy có cách chữa trị không dì?

-Có chứ, dì đã thuyết phục con bé cắt hết hình bà chủ vào từ đó bệnh tình con bé đã thuyên giảm khá nhiều. Cứ tưởng sẽ mãi như thế nhưng ngờ đâu đầu năm lớp 10 bệnh tình cô chủ lại tái phát. Lúc đầu là chỉ 1-2 tuần một lần sau lại tăng tần suất lên mấy lần một tuần, cứ mỗi lần như thế cô chủ lại nhốt mình trong phòng chơi với mấy con gấu bông, hoặc không thì lại ôm gấu bông ra ngoài xích đu một mình, có đôi khi lại ôm cuốn nhật ký ngời thần thơ nữa. Thấy cô chủ như thế, dì cứ tưởng mấy bức ảnh bà chủ lại lạc ra ngoài nhưng khi nghe cô chủ kể về con, dì đoán chắc nguyên nhân chính là con đấy!

- Là con ư?

- Đúng vậy, thấy nó lấy ra lấy vào đóng đồ chơi gia đình trong kho thì biết là con rồi, chỉ có con lúc đó mới chơi mấy trò này với nó thôi phải không?

- Dạ, bây giờ phải làm sao đây dì!

- Đó là do con thôi, dì tin con sẽ biết cách làm cô chủ khỏi bệnh mà, đúng không?

Đi nờ nụ cười hiền hòa làm tôi như chết lặng trước những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu.

Tạm biệt dì, tôi rời căn biệt thự với tâm trạng man mác lạ thường. Lam Ngọc xưa nay là một hình tượng gì đó quá đỗi bí ẩn đối với tôi, nhưng hôm nay tất cả lại được phơi bày trước mắt tôi với một hình ảnh đầy tâm tôi và u uất. Không ngờ nàng lại bất hạnh đến vậy, thế mà trước giờ tôi cứ nghĩ nàng là một tiểu thư kiều kì, lạnh lùng không thôi. Vậy ra tính cách nàng vẫn không hề thay đổi, nó chỉ được bao bọc bởi một cái vỏ lạnh lùng, băng giá có thể vỡ bất cứ lúc nào nếu gặp một tác động mạnh, và theo như dì vú nói, tác động đó chính là tôi.

Liệu có thật thế không, tôi là nguyên nhân để nàng phải bộc phát bản chất thật của mình sao? Nhưng ngẫm lại những gì dì vú nói và cả những lần nàng bộc phát trước mặt tôi, tất cả đều có một điểm chung duy nhất là gặp xúc tác. Nếu như lần ở trong kho chứa đồ là do bị đóng đồ đè lên thì lần ở nhà tôi lại là do tôi bất cần đề lên nàng mới gây ra chuyện. Hỏi thì dì vú lại giao hết trách nhiệm cho tôi, nhưng tôi bây giờ biết làm gì ngoài gượng gạo mỗi khi gặp nàng cơ chứ.

Nhưng trước khi có thể an tâm giúp nàng khỏi bệnh, tôi phải gạt đi chương ngại vật trước mắt trước đã, đó không ai khác chính là thằng Tiến và thằng Hiếu. Phần lớn thời gian tôi gặp Lam Ngọc đều là ở trường, nhưng đó cũng là lúc thằng Tiến lại bày trò cách ly tôi và nàng làm hai đứa chẳng thể nào có không gian riêng để nói chuyện được, thiết nghĩ nếu đề lâu sẽ không ổn nhất là khi thằng Hiếu lớp phó học tập lúc nào cũng đẩy đọa tội tôi đến điên điên dại dại thì có sức trâu mới chịu nổi.

Ấy thế một hôm nhân lúc thằng Tiến với thằng Hiếu đi họp cán bộ đoàn và tất nhiên nó cũng kéo theo Lam Ngọc với tư cách thư kí lớp, tôi mới kéo theo thằng Khanh cùng bàn bạc với thằng Toàn về kế hoạch hạ gục hai thằng đấy vì trong lớp hiện tại tôi chỉ tin tưởng được tội nó mà thôi.

- Chà, kế hoạch hử, không chịu nổi tội nó rồi à?

Toàn phờn vuốt cằm cười nhỏ.

- Dóc tổ, mày cũng có chịu được tội nó đâu, bữa hôm cũng suýt phải lên bảng vàng!

- Thế mày có kế hoạch gì chưa?

- Có thì tao thực hiện lâu rồi đâu cần phải nhờ gì đến tội bây!

- Bọn tao có kế hoạch thì thực hiện lâu rồi, đâu cần chờ tới khi mày hỏi.

- Thế là không có kế hoạch à?

- Ừm để tao nghĩ xem!

Nó lại vuốt cằm trầm mặt tỏ vẻ suy tư.

Lúc này tôi chỉ trong chờ vào nó thôi vì ngoài nó ra trong lớp chẳng còn cái đầu ma lanh nào có thể nghĩ ra được kế hoạch hay nữa cả, thằng Khanh khờ dừ lắm chỉ có thể dừng lại ở mức cộng tác viên kế hoạch là cùng.

Suy nghĩ được một hồi, thằng Toàn bắt đầu chẻ ra cái bản mặt phờn vốn có của nó:

- Hề hề, có rồi đấy, nhưng trước tiên phải tạo liên minh đã!

- Liên minh hử, thế nào mày giải thích kĩ tao xem!

- Đầu tiên tội mình phải tao được lòng tin của thằng lớp phó lao động trước đã!

Dù chưa mừng rỡ được kế hoạch của nó cho lắm nhưng công việc đầu tiên mà bọn tôi phải làm lúc này là tạo được thiện cảm với thằng lớp phó lao động mà theo như thằng Toàn cho biết, có như thế mới làm bàn đạp cho việc hạ bệ hai thằng kia một lần và mãi mãi. Nhưng việc khó ở đây là phải làm như thế nào để tạo được thiện cảm với thằng đấy trong khi bọn tôi chả biết thông tin gì về nó. Thế mà trong cái khó ló cái khôn, người biết nhiều thông tin nhất lúc này chính là bọn con gái trong lớp, và nhờ con gái ngồi gần nó chính là đầu mối cho việc khai thác thông tin này.

Lựa ngay thời điểm thằng lớp phó lao động ra ngoài, bọn tôi liền chạy đến bu kín con nhỏ ấy làm nó giật mình mặt trở ra:

- Mấy ông định làm gì tui thế?

- Hề hề, hỏi tý ấy mà! Bà ngồi gần thằng Tuyên lớp lớp phó lao động chắc cũng biết ít nhiều về nó hả?

-À thì ra là điều tra à? Thế tui phải tính phí đó!

-Tính thế nào, nói luôn đi!

-Hề hề, một châu kem nhé!

-Tham lam thế bà?

-Hông được thì thôi, tui đâu có ép mấy ông.

-Ồ được rồi!

Bọn tôi xui xị chấp nhận điều kiện của nhỏ đặt ra.

Ấy thế mà tưởng nhỏ này một mình thì ăn ít ai ngờ đâu bọn tôi đã bị nhỏ chơi một vỏ đầu thâm thương. Cái ngày dài nhỏ ăn kem không ngờ rằng nhỏ kéo thêm 2 đĩa nữa làm bọn tôi trở mắt chẳng hiểu trời trăng gì:

-Gi đây??

-Thì ăn kem!?

-Dẫn theo ai nữa đây?

-Bạn tui, mấy người đâu có giao là phải đi một mình đâu!

Biết là bị chơi vỏ đầu, bọn tôi vẫn cắn răng vất cạn hầu bao để thỏa mãn những cái miệng ăn như hạm kia. Sau bữa đó tài khoản túi của 3 thằng gần như hết sạch cho 3 cái miệng ăn đó, ấy thế mà sau khi ăn xong con nhỏ suýt đã bỏ đi luôn nếu bọn tôi không giữ lại:

-Ê nè, chưa nói thông tin của thằng Tuyên mà bà đi đâu thế?

-Ồ hé quên, mấy ông muốn biết thông tin à để xem ông Tuyên tính tình thì trầm, học cũng giỏi, không mê gái!

-Ặc, tui tui không cần biết mấy thông tin đó, tui tui muốn biết sở thích của nó kìa!

-Sở thích hả, thế thì càng dễ, ông thích uống nước cam, ăn bánh tráng trộn đấy!

-Trời ơi, chắc tui giết bà quá, bà hiểu sai ý rồi, ý tui hỏi là nó có sở thích đi đâu, làm gì ấy!

-Ồ, cái đó thì tui hông biết, có đi chung bao giờ đâu!

-Sặc, bà đang đùa với tui tui à?

-Đó là tất cả mọi thứ tui biết rồi, mấy người muốn biết thêm tự đi mà hỏi!

Con nhỏ vùng vằng ra về cũng đám bạn bỏ lại 3 thằng tôi mặt méo xệch trông đến phát tội.

-Tại mày đó Toàn, tiền dành dụm để đi chơi với em Kiều của tao!

Khanh khò tiếc của nắm cổ áo của thằng Toàn giật liên hồi.

-Mày buông bỏ ra mau, muốn giết người à? Con nhỏ nó giang manh thế tao cũng chịu, coi như cũng moi được một ít thông tin đi!

-Mày nói thế là được hở, tiền dành của tao một tháng trời đó, trả bố đi...

-Uầy, cứ lè nhè như con gái ấy, làm như tao không mất tiền à?

-Giờ tính sao mày Toàn, còn cách nào không?

-Giờ thì để xem sao đã, cứ thế mà sáp lại thằng Tuyên thế nào nó cũng nghĩ mình lợi dụng nó thôi, giờ về nhà trước tính sau, tao đói bụng rồi!

Cứ thế cả ba thằng ra về trong tâm trạng cực kì ỉu oải, tôi như thất lạc hướng chẳng suy nghĩ được gì ngoài đạp gồng thật nhanh về nhà cho qua cảm giác trống trải.

Giữa chừng bất gặp quán phá lẩu ở công viên gần nhà, tôi liền tạt vào ngay, dù gì bụng đang đói với lại lâu rồi tôi cũng chưa ăn phá lẩu một mình lần nào cả. Gọi một tô mì nóng hổi, tôi húp sộp soạn ngay không chờ đợi, cảm giác như đã bị bỏ đói lâu ngày vậy, ngon không thể tả.

-Tính tiền đi cô ơi!

Bỗng dung một giọng nói trong trẻo vang lên làm tôi giật thót quay lại sau lưng.

Mọi người sẽ không ngờ tới đâu, người sau lưng tôi lúc này chính là Hoàng Mai, hôm nay em khác quá, mái tóc suôn dài không còn nữa nay đã được uốn lên xoắn bồng bềnh cộng với cặp kính cận dễ thương trên mặt làm tôi suýt nữa không nhận ra nếu như không được nghe lại giọng nói thân thuộc của em thuở nào.

Về như nhận thấy được sự có mặt của tôi, nàng cười khẽ ngồi vào chiếc ghế đối diện:

-Biết ngay có ngày cũng gặp Phong ở đây mà!

-Hi, Mai cũng thích ăn ở đây hả?

-Tại Phong đấy, bây giờ Mai cũng ghiền món này rồi!

-Hi hi, ngon mà! Đạo này Mai sao rồi, vẫn tốt chứ!

-Vẫn tốt, tất cả là nhờ Phong đấy!

Nàng nghiêng mái đầu cười nheo làm trái tim tôi có một chút gì đó hơi nhói lên cồn cào, nhưng sự việc đó đã qua rồi, tôi cũng không muốn nhớ lại nữa nên tìm cách đánh sang chuyện khác:

-À Mai này, Mai có thấy ác cảm với mấy tên cán sự lớp mới không?

-Ý Phong nói là thằng Hiếu với thằng Tiến à?

-Ừ, tụi nó rõ là đang đối đầu với bọn Phong mà, ngày nào cũng dí đầu tụi Phong mà trả bài hết!

-Ừ, Mai biết chứ, nhưng đâu có làm được gì đâu, Mai cũng bầu cho Lam ngọc và Toàn nhưng không ăn thua!

-Uầy, Phong cũng không giấu Mai làm gì, giờ tụi Phong đang có kế hoạch riêng nhưng mà trước hết phải làm quen với thằng Tuyên trước đã, mà chẳng biết nó có sở thích gì để tiếp cận nữa!

-Tuyên lớp phó lao động à, Mai thấy nó hay lòng vòng ở quán nét Đông Dương chỗ gần nhà Mai đó!

-Hờ, thật không?

-Thật chứ, nhà nó cũng không cách nhà Mai bao nhiêu đâu, có mấy lần ra ngoài Mai đều thấy mà!

-Ô, hay quá, cảm ơn Mai!

-O, Phong đi đâu đấy!

-Đi thông báo cho tụi thằng Toàn!

-Chưa ăn hết mì mà!

-Ồ hén, quên, hê hê!

-Thiệt tình!

Nhờ nguồn tin quý như vàng của Hoàng Mai, bọn tôi đã nắm bắt được sở thích của thằng Tuyên. Bây giờ chỉ cần đến tiệm nét Đông Dương mà em đã nói mà thôi. Đó là một tiệm tầm cỡ vừa nằm gần đường Nguyễn Văn Linh. Biết được thói quen của thằng Tuyên, sau giờ học bọn tôi gồng xe đạp đến tiệm nhằm mon men tìm cách tiếp cận với nó.

Hôm nay tiệm khá đông, phải chen chúc dữ lắm bọn tôi mới lần mò vào được bên trong, đúng y như dự đoán vừa vào đến nơi đã thấy thằng Tuyên đang ngồi ở đó cũng trong bộ đồng phục của trường. Tức thì bọn tôi len lén đứng sau coi nó chơi ngay. Sau một hồi quan sát, bọn tôi tạm kết luận nó đang ghiền điều đồ game võ lâm 2.

Thoáng thấy nó bực bội:

-Mịa nó, mời mãi chẳng thằng nào vào thái hư.

Đến lúc này mặt thằng Toàn bỗng phớn lên, nó ngồi vào máy kế thằng Tuyên quay qua cứ như đang tình cờ:

-Ú chà, Tuyên lớp phó lao động phải không?

-O, hình như ông học chung lớp với tui phải không?

-Phải phải, tui là Toàn nè! Ông cũng chơi ở đây hả?

-Ừ, nhà tui gần đây mà!

-Đang thiếu team đi thái hư phải không, tui có con thiếu lâm quyền 90 này, cho đi chung với!

-Dù, hay quá, team đang thiếu, ông vào lệ đi!

Phải nói là không gì kết nối tụi con trai nhanh bằng game, chỉ với vài ả ngắn ngủi, bọn tôi đã bắt chuyện với nó một cách tự nhiên rồi. Dù không rành game này lắm nhưng tôi cũng đủ kiên nhẫn để biết được cấp của thằng Toàn đang chơi không phải là vừa và thằng Tuyên thì thích mê cái acc của Toàn phờn.

Chơi được một lúc, thằng Toàn lấy điện thoại ra bấm bấm như đang nhắn tin cho một ai đó, ngay sau đó tôi nhận ngay được một tin nhắn, chính là tin nhắn của thằng Toàn:

-[Mấy tụi bây về đi, tao ở lại với thằng Tuyên được rồi, bây giờ mày lo phần thằng Tiến theo kế hoạch là vừa!]

Yên tâm là mọi việc đang tiến triển theo kế hoạch, bọn tôi dong xe ra về sau một buổi đứng như người hầu trong quán nét nóng cực độ, mình mảy mồ hôi mướt ra như tắm.

Như vậy, phần quan trọng nhất của kế hoạch cũng đã được hoàn thành một cách đầy may mắn, bây giờ chỉ cần khích tướng dụ cộp ra khỏi hang mà thôi và đó chính là nhiệm vụ dành cho tôi. Đó chính là lí do vì sau chân tôi đã gần như hồi phục hoàn toàn nhưng vẫn giả vờ chống nạnh trước mặt bọn nó.

Tuy nhiên những suy nghĩ dành cho kế hoạch khích tướng thằng Tiến bỗng cuốn theo mây gió khi tôi nhìn thấy thằng nhóc hôm trước đang chở con bé Noemi đi đạp điện ngược chiều với mình ở lề đường bên kia, có lẽ vì đang mãi mê nói chuyện với nhau nên bọn nó chẳng để ý đến sự hiện diện của tôi. Cũng như lần tập thể dục hôm trước, tôi chẳng dại gì mà bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này. Vòng xe sang đường bên kia, tôi cố gắng đạp gồng theo xe con bé. Phải nói là giữa trời trưa nắng nóng thế này, mà phải đạp chạy theo một chiếc đạp điện không phải là chuyện dễ, chiếc đạp điện cứ phi như bay trong khi tôi phải co giò đạp muồn sùi bọt mép.

Nhưng tôi không phải đạp gồng xe quá lâu, đến một khúc cua nọ, chiếc xe bỗng nhiên giảm tốc tề vào làm tôi giật mình phóng xuống dẫn bộ theo. Nhưng điều làm tôi sững sốt lúc này chính là việc hai đứa đó tề vào khúc cua và đi vào ngôi nhà đó, ngôi nhà có cái cổng trắng cao lêu nghêu mà tôi đã từng sợ hãi mỗi khi bước vào, ngôi nhà của Ngọc Lan...??

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

Kể từ cái hôm tôi nhìn thấy con bé Noemi với cái thằng hay đi chung với nó đi vào nhà Ngọc Lan, trong đầu tôi lúc nào cũng xuất hiện những suy nghĩ ngổn ngang chẳng thể nào lí giải được. Vì sao hai đứa đó lại ghé vào nhà Ngọc Lan chứ? Nàng với bọn nó là chỗ quen biết hay sao? Nhưng khi lục lại những thông tin mà tôi tích góp từ trước, một sợi dây liên kết bỗng xuất hiện giữa Ngọc Lan và con bé đó.

Noemi theo như tôi biết là người lai và Ngọc Lan cũng thế. Noemi phát âm là “nôê mĩ” nghe có vẻ rất giống âm giọng của người Pháp, vậy có lẽ nào Ngọc Lan và con bé ấy có mối quan hệ gì đó với nhau chứ. Còn thằng nhóc kia nữa, nhìn cũng giống Tây lắm, lại còn hay đi cùng con bé, chẳng lẽ hai đứa đó đều liên quan đến Ngọc Lan hay sao?

Vậy nên tôi quyết định phải điều tra cho ra lẽ chuyện này, nhưng để điều tra tôi phải có nguồn thông tin xác thực, thế là tôi lại tìm đến Toàn phờn, nó có lẽ là người nắm rõ nhất tình hình gài gú của cái trường này.

Ấy thế mà khi hỏi đến nó lại lắc đầu nhưn vai:

-Gi, không lo tới kế hoạch mà lại chuyển sang con nhỏ đó à?

-Thì hỏi để biết thông tin thôi, với lại mày chưa thân với thằng Tuyên lắm mà!

-Tao cũng không rành đâu, mày cũng nên biết là từ ngày có bé Phương, tao đâu có đi ngắm gái được!

Nghe nó nói, tôi lại xui xị nằm dài ườn trên bàn, chốc sau khi Lam Ngọc đi căn tin về cùng thằng Tiến, nàng lại vỗ vai tôi nhủ mày:

-Sao không ôn bài mà cứ nằm đó thế?

-Ôn rồi mà, tại hơi mệt chút thôi!

-Nè, ăn đi! Không quên phần của Phong đâu!

Nàng chia bịch bánh mì ngọt ra trước mặt tôi cười mỉm.

-Ừa, cảm ơn Ngọc! À mà Ngọc này...

-Sao thế, ít hà, hay để Ngọc mua thêm?

-Không phải, về con bé Noemi ấy, Ngọc có biết thông tin gì về nó không?

-Sao hôm nay Phong lại hỏi về nó, mọi người Phong ghét nó lắm mà!

-Thì...để biết chút thông tin thôi!

-Ừm...thông tin này là do Tiến cung cấp, con bé đó tên là Noemi, còn họ tên đầy đủ thì không biết rõ lắm, nó là lớp trưởng lớp 10A1 đấy!

-Còn cái thằng nhóc hay đi theo con bé là ai?

-Ý Phong nói là Bảo à, Ngọc không biết nhiều về nó lắm, chỉ biết là hai đứa đó hay đi chung thôi!

-Ừm...cảm ơn Ngọc nhé!

-Này, có thật là Phong chỉ tìm hiểu thôi chứ...?

Lam Ngọc bỗng trung mắt nhìn làm tôi rợn tóc nói không ra tiếng.

-À thì thật mà, Phong còn có ý gì chứ!

-Ừm, mong là Phong không rứt thêm cái rắc rối nào nữa cả!

-Rắc rối gì chứ, không đâu hề hề! Thôi Phong ăn bánh mì ngọt nghen!

Tôi lọ mọ xé bịch bánh mì ngọt ra kiểm soát đánh sang chuyện khác.

Nhận được thông tin bổ ích từ Lam Ngọc tôi bắt đầu công cuộc điều tra con bé kia. Cách tối ưu nhất là theo dõi. Bắt đầu đợi con bé ở chỗ cầu thang nối xuống tầng trệt, tôi lù lù lẫn trong đám học sinh gần đó chờ thời cơ con bé đi xuống vì chỉ có đây cầu thang nơi này là nơi gần với lớp học của con bé nhất.

Đứng giờ ra chơi, đợi cho bọn thằng Tiến đi khuất mặt cùng với Lam Ngọc, tôi liền chạy thực mạng đến nơi mai phục chờ con bé. Chỉ ít phút sau đó, con bé cũng thung thình đi xuống cùng với thằng Bảo, phải nói là bọn nó đi đến đâu, người ta trầm trồ, dòm ngó đến đó nên rất dễ bị phát hiện từ xa, đặc biệt là con bé.

Tôi lom khom theo hai đứa nó xuống tầng trệt rồi đi học dãy hành lang, vì có rất nhiều thằng con trai đứng trước cửa lớp ngắm con bé nên tôi rất dễ hòa vào đám đông để theo dõi. Đến chừng gặp cầu thang dẫn lên tầng 1 ở phía bên kia, hai đứa đó đột nhiên đi lên trước sự ngạc nhiên của tôi, vì tính ra bọn nó cũng đã đi một vòng từ tầng trên xuống tầng dưới rồi lại đi lên tầng trên, đầu thế tôi vẫn tiếp tục nhẫn nại theo dõi bọn nó, biết đâu lại phát hiện được manh mối thì sao?

Mà quả thật nhìn con bé tôi cảm nhận được ngay nét quý tộc, thanh nhã ẩn chứa bên trong nhất là từ tướng đi, điệu bộ, cho đến những tia nhìn sắc lẹm tôi có dịp gặp trước đó, nó rất khác so với người bình thường. Nhưng dù sao vẫn chẳng thể phủ nhận rằng, nó rất đẹp, nếu so với Ngọc Lan mang nhiều nét Tây phương trẻ trung, năng động thì còn bé Noemi này lại mang một vẻ gì đó rất tao nhã, quý phái, đầy chất thượng lưu mặc dù ngoại hình nhìn thuần Việt hơn rất nhiều so với Ngọc Lan. Càng nhìn tôi càng chẳng thấy một nét nào giống nhau giữa hai người này cũng như chẳng thể lường tượng nổi mối quan hệ giữa hai người cả, có bí ẩn gì đó bên trong con bé mắt nai này chẳng?

Tuy nhiên mãi mê suy nghĩ thế nào, đến đoạn cầu thang dẫn lên tầng hai, hai đứa đó bỗng nhiên mất hút chẳng thấy đâu nữa. Tôi trở mắt nhìn dáo dác khắp nơi nhưng mặc nhiên chỉ toàn người với người xung quanh.

Vừa định rẽ phải để chạy lên lớp con bé thì tôi đã bị một cái bóng đen chặn lại làm giật mình thụt lùi lại sát mép tường.

-Chà chà, hôm nay lại giờ trò theo dõi nữa nhỉ, đi một vòng với bọn tôi vui không?

Thằng Bảo chống tay vào tường nhìn khoái trá, kể bên đó vẫn là con bé Noemi đang nhìn tôi với đôi mắt khinh thường chẳng thể âm tính hơn được:

-Nói mau, anh theo dõi bọn tôi vì mục đích gì?

-À là vì...

- Xoay mặt qua phía khác, tôi không muốn nhìn trực diện bản mặt xấu xí của anh!

- Rồi, thì... là vì... – quyết tâm không để con bé biết kế hoạch, tôi liền đeo mồm –... vì bé con xinh đẹp quá, nên anh đi theo ngắm thôi mà!

- Chát... nham nhở!

Con bé cau mày tát vào mặt tôi một cú đau đینگ rồi rút chiếc khăn từ bịch khăn giấy lau đi lau lại nhiều lần cứ như mặt tôi cả tuần chưa tắm vậy.

- Thật là bẩn tay quá, nghe này anh Phong! Tôi cấm anh không được gọi tôi như thế, con người tầm thường như anh không có quyền gọi tôi như vậy! Tôi cảnh báo anh nếu như còn tiếp tục những hành động hôm nay thì đừng trách vì sao tôi kể lại với... – đột nhiên con bé ngập ngừng.

- Hừ, với ai?

-... đương nhiên với thầy chủ nhiệm của anh đấy!

...Thật là, tại sao chị ta lại thích cái tên nham nhở này được nhỉ...

Nói xong con bé lại lăm bằm trong miệng câu gì đó trước khi quay sang thẳng nhóc Bảo:

- Đi thôi, ở đây lâu người ta lại tưởng mình có liên hệ với tên nhếch nhác này nữa!

- Hề hề, này ông anh! Noemi cao quý đã nói rồi đấy, nếu còn tiếp tục theo dõi chúng tôi thì liệu hồn, anh sẽ không có kết cục tốt đâu.

Đoạn rồi thẳng nhóc lại nói vọng:

- Còn nữa, tránh xa bà chị Lam Ngọc ra nhé, sẽ tốt cho anh hơn đấy, lời khuyên chân thành của em thôi, tạm biệt!

Nói rồi bọn nó đi mất hút để lại tôi nơi góc tường với một bên má nóng ran do cú tát lúc nãy. Bọn học sinh xung quanh bắt đầu nhìn tôi bởi ánh mắt tò mò, lạ lẫm khiến tôi cảm thấy nhột người phải vụt chạy về lớp ngay nếu không muốn bị tát cả nhớ mặt.

Nhưng ngay cả khi vào lớp rồi tôi vẫn chưa hết rắc rối, Lam Ngọc giờ này đã về lớp và đang ngồi học bài. Tôi vội che bên mặt bị tát rồi chạy vòng sang sau lưng nàng ngồi ngay vào chỗ mình khiến Lam Ngọc giật thót:

- Phong, nãy giờ đi đâu đấy, sau lại đi vòng bàn dưới!

- À, không có gì đâu, nay đổi hướng đi cho vui ấy mà!

- Mà này, che mặt làm gì thế, cho Ngọc xem cái nào!

- Có gì đâu, Ngọc cứ học bài đi!

- Không được, Phong bỏ tay ra đi!

- Không có gì đâu mà!

- Phong, bỏ tay ra...!

Nàng đột nhiên giật lớn khiến tôi giật mình bỏ tay xuống rầm rập chẳng dám cãi lện. Lúc này khi nhìn kĩ vào tôi, đôi mắt nàng bỗng gắn lên những mạch máu bé xíu, đôi mày của nàng nhều lại lộ rõ vẻ giận dữ.

Cầm chặt hai vai tôi, nàng rít lên:

- Ai đã tát Phong thế?

- Không sao đâu Ngọc, chuyện nhỏ thôi mà!

- Làm sao mà nhỏ được, hiện rõ lằn ngón tay luôn này!

- Phong đã nói không có gì mà!

- Phong, nói thật cho Ngọc biết đi, có phải Phong lại đi gây sự với người ta không?

- Không phải đâu mà!

- Vậy thì tại sao chứ?

Lúc này đôi mắt nàng bỗng trở nên càng ngày càng xa xăm khác thường, nhận thấy việc giấu nàng như thế sẽ làm Lam Ngọc phát bệnh, tôi đành nói rõ sự thật cho nàng biết và nhắm mắt chờ con bão ập vào đầu mình:

-Phong, chẳng phải Ngọc đã nói là đừng có động chạm gì đến bọn chúng rồi sao?

-Thì Phong chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi mà!

-Thiệt tình, người gì đâu mà cứng đầu thế không biết!

-Ừ, Phong xin lỗi!

Rồi nàng thở dài đưa tay lên sờ vào mấy lằn đỏ trên má tôi:

-Có đau không?

-Cũng đau chút đỉnh!

-Chờ Ngọc một tý nhé, đừng đi đâu đấy!

Nàng căn dặn tôi như một đứa bé rồi chạy vụt ra ngoài mất hút sau cửa lớp. Đến một lúc lâu sau nàng mới quay trở lại với chai nước khoáng trên tay. Lúc này mồ hôi đã nhễ nhại trên mặt nàng nhưng Lam Ngọc vẫn chạy vào chỗ tôi nhanh như nàng chạy ra vậy.

-Ngọc đi đâu thế?

-Đi mua nước lạnh cho Phong đây, ngồi yên nhé!

Nàng vịn nắp chai nước ra, thấm ướt chiếc khăn giấy rồi khẽ khàng chườm lên mặt tôi.

-Ơ Ngọc, để Phong tự làm cho, như thế kì lắm!

-Chẳng phải Phong đã nói là nhờ Ngọc hết cả sao, để yên đấy, người ta nhìn mặt kệ!

Tuy là vậy nhưng vẫn chẳng khiến tôi bớt ngượng được, cả lớp giờ này đang nhìn tôi với cặp mắt nửa giễu nửa ganh tỵ. Nhất là thằng Tiến lúc này coi bộ đã nổi dóa đến nơi, nó nhìn tôi không chớp mắt để rồi bỗng nhiên gian mặt lên nhìn tôi cười đều như thách thức. Duy chỉ có thằng Toàn lúc này mới nhìn tôi gật gù kiểu như già làng vậy, cộng thêm bé Phương cứ cười mím nháy mắt làm tôi nhột người chẳng thể nào chịu đựng lâu được.

-Ừ ừ, được rồi Ngọc, Phong đỡ đau rồi!

-còn rất không đấy, dấu ngón tay hiện rõ thế mà!

-Không sao đâu, Phong đâu phải con nít đâu mà!

-Ừm, sau này phải nghe lời Ngọc đấy, đừng có đụng đến bọn nó nữa, nhất là con bé kia, có hiểu chưa?

-Rồi, hiểu mà! Cảm ơn Ngọc nhé!

-Đồ cứng đầu!

Nàng cười mím máng yêu tôi nhưng chẳng biết rằng trên đôi má mუმ mუმ của mình đã hiện lên màu hồng ửng đẹp đến mê người.

Sau bữa đó tôi chẳng màng đến hai đứa nhóc đó nữa mà chuyên tâm vào hơn việc chữa trị cho Lam Ngọc nhưng nói là nói thế thôi chứ tôi cũng chưa biết nên chữa trị bằng cách nào. Dù có biết chính xác nguyên nhân là do tôi đi chẳng nữa mà không có cách chữa trị cũng bằng thừa mà thôi. Cho nên theo cảm tính của mình, tôi cố gắng tìm mọi cách trò chuyện, gần gũi với nàng lâu nhất có thể. Khi thì hỏi bài, nhờ giảng bài tập, khi thì bàn về thời tiết, sở thích đủ kiểu miễn sao nụ cười vẫn luôn hiện trên môi nàng là được, bởi vì nàng cười rất đẹp, hãy tưởng tượng rằng mảnh đất hoang vu, lạnh lẽo bỗng đọng có những tia nắng chói rọi ắc hẳn sẽ rất đẹp, rất ấm áp, tôi tin là bệnh tình của nàng cũng sẽ theo đó mà thuyên giảm.

Nhưng những việc làm đó vô tình cũng kích tướng thằng Tiến, nàng dành thời gian cho tôi cũng đồng nghĩa với việc thời gian đi cùng thằng Tiến bị giảm ít đi, mà Lam Ngọc đã quyết làm gì thì có trời cũng chẳng lấy được, cho nên không cách ly được Lam Ngọc, nó bắt đầu kiếm chuyện với tôi. Lúc đầu chỉ là những pha va chạm, hắt ngã hồng cảnh cáo, nhưng với bản tính cứng đầu, tôi chẳng hề quan tâm đến.

Ấy thế mà càng không nói bọn nó càng lấn tới. Có một lần lúc tôi đi vệ sinh, vừa bước ra đã gặp ngay hai thằng nó đứng chờ sẵn ngoài cửa, nó xô tôi vào góc tường đe dọa ngay:

-Này Phong, tao cảnh cáo mày đừng có mà lán vắn bên cạnh Lam Ngọc nữa, có biết chưa?

-Có gì tao phải nghe theo lời mày?

-Chính vì mày nên tao mới vất vả cưa cẩm Lam Ngọc mấy năm trời đấy! Mày nghĩ xem mày đáng tội gì?

-Nhưng mày cũng nghĩ lại xem, vì sao mà Lam Ngọc không chịu mày?

-Khốn kiếp dám trả treo với tao à?

Nó bẻ tay rôm rốp như muốn đánh tôi đến nơi.

Thú thật với tình hình đôi chân của tôi như này có thể hạ đo ván nó trong vài nốt nhạc rồi nhưng vì phải yểm binh cho kế hoạch nên tôi chẳng thể xuất chiêu được, đành phải giả nai một thằng học sinh ốm yếu bình thường trước mặt nó. Ấy thế mà không phải tôi không có cách tự vệ đâu, khi nó vung tay chuẩn bị đánh thì tôi vọt miệng ngay:

-Nè, nếu mày đánh tao ở chỗ này thì mấy đứa khác sẽ thấy đấy!

-Thấy thì thế nào?

-Đương nhiên tên tuổi của mày sẽ nổi tiếng khắp trường! Muốn thế thì cứ việc đánh tao ở đây đi!

-Hề, mày hay lắm! Nhưng chờ đấy, vẫn chưa xong đâu!

Nó bỏ tay khỏi cổ áo tôi rồi ùng ùng đi về lớp.

Kể từ dạo đó đến 2-3 ngày tiếp theo, tôi chẳng thấy nó có động tĩnh gì nữa, ngay cả việc kiểm chuyện với tôi trên lớp cũng không còn. Cứ tưởng nó đã biết an phận khi không cưa được Lam Ngọc nhưng không, tôi đã lầm. Chính vì suy nghĩ không thấu đáo đó đã khiến tôi khinh địch bị nó chơi một vỏ đau mà không thể chống trả được.

Mấy ngày sau khi thằng Tiến lặng hơi sau những chiều trò gậy hán tại lớp, tôi mới tự tin mà không để Lam Ngọc phải chờ mình đi học nữa. Vì khi có Lam Ngọc kề cận, nó chẳng dám đụng đến tôi, nhưng làm phiền nàng hoài tôi cũng ngại, thế nên hôm nay tôi đã quyết định tự đi xe đạp đến trường. Việc đó cũng chẳng khó gì, vì thường ngày tôi cũng đã đi xe đạp long nhong ngoài đường rồi mà, chỉ vì tránh bị bọn nó chơi xấu nên tôi bắt buộc đi phải nhờ đến Lam Ngọc chở đi hằng ngày thôi.

Xe đang bon bon gần đến khúc cua tẻ ra lộ lớn thì tôi bỗng thấy một đám học sinh đang tụ tập ở đấy. Lúc đầu tôi cũng chẳng quan tâm lắm vì xóm tôi khá là nhiều học sinh cùng tuổi mà, tụ tập ở đấy rồi đợi nhau đi học cũng là chuyện thường tình thôi. Đến gần một chút, tôi bỗng kinh ngạc khi bọn nó đang mặc đồng phục trường mình, tuy nhiên khi nhìn kỹ mặt bọn nó tôi phải tức tốc gồng xe mà vọt lẹ vì cái bọn học sinh đang tụ tập ở đó có cả thằng Tiến và thằng Hiếu trong đấy nữa. Nhưng bọn nó đã sớm phát hiện ra sự có mặt của tôi từ xa, khi tôi vừa chạy vọt ngang, một thằng trong đó đã xộc cái gậy tre vào cắm xe làm cả xe và tôi lộn nhào, ngã oạch ra đường đau điếng.

Khi tôi còn chưa kịp ngồi dậy, bọn nó đã án ngữ trước mặt. Thằng Tiến liền bước đến ngồi xổm xuống cười đều:

-Hề hề, biết cảm giác thọ gậy bánh xe làm sao chưa mày!

-Bọn cã chón, ý đông hiệp yếu à?

-Ê, nói phải có bằng chứng nghe mày, tự mày té chứ có ai xô mày không?

Ngay tức tốc cả bọn tụi nó liền hùa theo nhằm làm tôi cứng họng không cãi lại được. Thế rồi nó lấy trong cặp ra một cuốn tập dày:

-Hề hề, nếu bây giờ tao đang mày có thương tích thì chắc mày cũng mệt Lam Ngọc nhỉ, thôi thì thế này nhá, nhẹ nhàng và thoải mái!

Vừa nói nó liền đưa cuốn tập lên mặt rồi tọng một cú vào đó khiến tôi choáng váng sụp xuống đất.

-Hề hề, thấy cách tao nghĩ hay không hả?

-Thằng chó!

-Dám gán cổ cái lại tao nữa à? Nè, có ngon thì đánh tao đi!

Nó chìa mặt ra khiêu khích tôi.

Lúc đó tôi muốn tọng vào mặt nó lắm, còn cả đám hùa theo ở đằng sau nữa nhưng vì đã hứa với thằng Toàn phải tuân thủ kế hoạch tuyệt đối, tôi đành buông xuôi để bọn nó hạ nhục cho đã thì thôi.

Cũng may lúc đó đã gần đến giờ học bọn nó mới thôi không làm khó dễ tôi nữa, lúc này tôi mới lồm cồm ngồi dậy thu gom số sách đã bị văng ra do cú té lúc nãy. Chiếc xe đạp tôi hiện giờ chẳng còn đạp được nữa, cảm đã gãy hết mấy cây rồi lại còn có một số bị méo nữa, nó y hệt chủ của nó lúc này vậy, tàn tạ đến phát sợ, cả lòng bàn tay tôi trầy đến ứa máu. Nhưng khi nhìn đồng hồ đã gần đến giờ, tôi chẳng còn cách nào khác ngoài dắt bộ chiếc xe tới trường mặt cho bao nhiêu con mắt cứ nhìn ngó một cách lạ lẫm.

Nhưng trường tôi thì khá xa, ngay cả chạy xe không nhanh cũng có thể đến trễ, cho nên khi tôi đến trường thì cũng là lúc trống đánh vào tiết vang lên nghe suy sụp cả tinh thần. Cổng trường đã đóng, tiết học đã bắt đầu, tôi thở dài dắt xe tựa vào bờ tường sát mép cổng rồi tựa lưng vào đó thở một hơi thật ngao ngán. Tay tôi giờ này mủ đã ứa ra đỏ rộp, rất buốt, tôi cứ ịn bàn tay vào cặp để lau đi nhưng chốc sau nó lại ứa ra nhiều hơn, đau đớn hơn.

Có thể nói lần này tôi đã quá chủ quan, khinh địch khi không đề phòng đến những tình huống xấu nhất có thể xảy ra hậu quả là giờ đây tôi bị tàn tạ chẳng khác nào kẻ thua cuộc. Thà kẻ địch là một thằng lười cá, giỏi võ còn hơn là một thằng công tử giang manh. Vì muốn đánh bại nó phải cần đến trí lực, thứ mà tôi đang thiếu đi lúc này, thiếu rất nhiều là đẳng khác.

“Nhưng thôi, chuyện gì đến nó cũng đến, coi như hôm nay là một bài học dành cho mày vậy Phong ạ!”

Tôi ịn bàn tay vào chiếc cặp đã lem màu mỡ để lau đi lần cuối trước khi dắt xe quanh về nhà, cảm giác xung quanh cứ như là một con đường tối đen, không lối thoát vậy. Ấy thế mà khi vừa đi dắt xe đi, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên từ trong cánh cổng làm tôi cảm thấy như có một chút ánh sáng le lói nơi cuối đường:

-Nè, có phải Phong không?

-Ờ...?

-Là Phong đó à, sao đứng ngoài đó vậy, làm gì người ngợm dơ thế?

Tây chân tôi rung lên, miệng cứ há ra chẳng thể nào điều khiển được, là vì giờ này người đang đứng trước mặt tôi là Lam Ngọc, nàng chỉ cách tôi một cánh cổng thôi nhưng như thế cũng đủ làm tôi mừng phát điên, nói không ra hơi.

Thấy tôi cứ đứng thần thờ ra đấy, nàng vội mở toang chiếc cổng nhỏ ở phía bên phải tan đi rào cản giữa hai đứa lúc này chạy đến bên tôi:

-Phong bị gì vậy, té xe à?

-Ừ...ừm...!

-Biết ngay là chân Phong đạp chưa rành mà cứ cãi Ngọc, đồ cứng đầu!

-Ừ, x...xin lỗi!

Tuy nhiên nàng chẳng trách móc nữa, chỉ thờ dài một hơi rồi nhìn tôi lo lắng:

-Phong có bị thương chỗ nào không?

-Không sao đâu, trầy sơ thôi mà!

Tôi cố giấu đi bàn tay đã bị trầy đến chảy máu, nhưng khi nắm lại nó lại rất khiến tôi giật thót rú lên.

-Trời, ra nông nổi thế này mà bảo không sao à?

-Ừ thì không sao mà!

-Người gì đâu mà cứng đầu thế không biết, theo Ngọc vào trường cái đã!

-Nhưng Phong đi trễ mà, bảo vệ không cho vào trường đâu!

-Ngọc đã xin phép cho Phong nghỉ một tiết rồi, vào mau đi!

Nàng một tay dắt chiếc xe, một tay dắt tôi bịn rịn vào trong cứ y như ngày đầu tiên đi học vậy.

Nhưng thực ra nàng đâu biết rằng trong lòng tôi lúc này đang ngập tràn cảm giác hạnh phúc đến lâng lâng cả người. Ngờ đâu đang trong lúc suy sụp nhất nàng lại xuất hiện lời tôi ra khỏi vũng bùn chứ. Tôi muốn ôm nàng lắm, ôm nàng để giải tỏa hết cảm giác rạo rức trong lòng lúc này nhưng vẫn khó lắm, có lẽ phải chờ đến một lúc nào đó thôi... .

-Cô Thủy ơi, có trong phòng không cô?

Lam ngọc gọi to tên cô trực phòng y tế nhưng mặc nhiên chẳng thấy ai trả lời. Mãi đến một lúc sau bên văn phòng mới có người đi sang nói với bọn tôi:

-Cô thủy hôm nay xin nghỉ rồi, hai đứa có chuyện gì vậy?

-Dạ bạn này bị thương ở tay nên con tính nhờ cô Thủy băng bó giúp ạ?

-Chà khó nhì, ngày mai cô Thủy mới vào trực!

-À, vậy cô có chìa khóa phòng không cô?

-Có, mà chi vậy?

-Dạ, vậy để con vào phòng y tế lấy đồ băng bó cho bạn này, xong con khóa phòng lại ạ?

-Ừ thế cũng được, nhớ nhanh đấy!

Nhận được chìa khóa, Lam Ngọc nhanh chóng mở phòng rồi đặt tôi ngay vào giường bệnh, chốc sau nàng mới trở lại ngồi cạnh tôi với mớ bông băng, thuốc sát trùng trên tay:

-Giờ Ngọc sát trùng cho Phong trước nhé, sẽ đau lắm đấy!

Tôi cứ gật gật mà chẳng hề biết gì vì lúc này Lam Ngọc đang nắm lấy tay tôi, cảm giác tê rần loan tỏa cả người, nhưng chẳng bao lâu, tôi phải rít lên muốn nhảy dựng khi Lam Ngọc chậm miếng bông gòn tẩm thuốc vào vết thương.

-Trời, con trai gì mà chịu đau kém vậy?

-Híc, đau thiệt đó!

-Ừay được rồi, để yên đấy Ngọc băng vết thương lại lát mới cầm viết dễ!

Nàng cầm vải băng quấn 1 vòng, rồi 2 vòng cứ thế chỉ trong chốc lát bàn tay tôi đã được nàng băng kín, nhìn đẹp không thể chê được, đúng là người cao điểm môn quốc phòng có khác.

Đến khi băng xong, nàng mới quệt mồ hôi thờ phào:

-Phiu, xong rồi đấy!

-Ừm...xin lỗi Ngọc!

-Gi mà phải xin lỗi chứ?

-Thì đã làm phiền Ngọc cả buổi trời mà!

-Phong không chỉ cứng đầu mà còn ngốc nữa, thôi lên lớp đi, còn phải bắt đầu tiết 2 nữa đấy!

-Ừ...ừm..., xin lỗi!

-Hừm, cứ xin lỗi hoài, ngốc!

Trong lòng tôi lúc này chỉ có thể nói được 2 chữ “xin lỗi”, xin lỗi vì đã giấu nàng rất nhiều điều, xin lỗi vì đã khiến nàng phải lo lắng, xin lỗi vì đã quá khinh suất, chắc chắn sau lần này tôi sẽ không bao giờ mắc phải sai sót như thế nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Đi dọc hành lang đến lớp, không biết có phải vì Lam Ngọc sợ tôi sẽ không dám lên lớp hay không mà nàng cứ nắm chặt lấy bàn tay của tôi dắt đi làm tôi cứ chộn rộn, thơ thẩn như người mất hồn vậy.

Thế rồi đột nhiên nàng quay sang tôi hỏi nhỏ:

-Có phải Phong té xe thật không?

-Thật mà, sao Ngọc lại hỏi vậy?

-Ừm, vì lúc sang Ngọc thấy tiến với Hiếu vào trễ, trong lòng Ngọc hơi lo!

-Không có gì đâu mà, thế sao Ngọc biết Phong sẽ ở ngoài cổng!

-Cũng chẳng hiểu sao nữa, nhưng Ngọc cứ có cảm giác Phong đang ở đâu đó quanh trường nên xin phép ra ngoài tìm! Chắc có lẽ là giác quan của con gái đó!

-Giác quan của con gái à? Hay thật!

-Bị thế này còn cười được, cứng đầu đến thế là cùng!

Nàng cau mày mím môi làm cho đôi má cứ phồng lên phồng phao nhìn muốn muốn véo không thể tả.

Vừa vào đến cửa lớp, ngay lập tức mọi cặp mắt đều hướng về tôi với bàn tay được băng bó kỹ lưỡng. Bị chiếu tia nhìn hàng loạt, tôi bỗng khựng lại chẳng biết làm gì, may sao Lam Ngọc vẫn nắm chặt lấy bàn tay của tôi, chào giáo viên rồi dẫn tôi về chỗ ngồi trong ánh nhìn nửa ganh tị, nửa sững sốt của những đứa trong lớp. Thắng Tiến lúc này coi bộ đã nổi nóng ra mặt, khi đi ngang nó chỉ nhìn tôi với nửa con mắt. Đây có được gọi là thua mà không bại không nhỉ, nhưng chắc chắn dù tôi có thua hay không thì đây cũng là lúc kế hoạch của thắng Toàn tiếp tục được xúc tiến.

Vào giờ ra chơi nhân lúc Lam Ngọc lại đi ra ngoài cùng với thắng Tiến, tôi bèn quay xuống bàn chuyện với thắng Toàn ngay:

-Giờ sao mày, kế hoạch làm tới đâu rồi!

-Ừ, từ từ đã, để bố hỏi miếng nào! Hồi sáng hai tụi mày làm gì mà đưa xin cô ra khỏi lớp đưa bị băng bó tay thế?

-Thì do tụi thắng Tiến cả đấy, nó chặn đường tao lúc sáng nên tao mới bị thế này, cũng may là có Lam Ngọc ra tìm tao, nếu không tao cũng không đi học đâu!

-Chà chà, nếu thế chắc thắng Tiến tức tối lắm nhỉ?

-Tất nhiên rồi, hồi sáng lúc vào lớp nó nhìn tao ghê lắm! Còn mày kết thân với thắng Tuyên sao rồi, gần đến tuần lớp mình đi trực trường rồi đấy!

-Còn phải hỏi, tao làm đương nhiên phải xong rồi! bây giờ mày nghe tao trình bày tiếp đây. Sắp tới lớp mình sẽ trực trường, tao sẽ cố gắng sắp xếp vị trí thuận lợi cho tụi mày, công việc mày phải làm bây giờ là khích tướng thắng Tiến nhiều nhất có thể!

-Mày điên à, mới chọc nó chút tao đã bị nó hành thế này rồi, còn chọc tức nó nữa chắc tao chết quá!

-Yên tâm đi, mày cứ chọc tức nó nhiều vào, cùng lắm tao đi chung với mày xem nó có dám chặn đường không?

Vững lòng bởi lời hứa chất nịt của thắng Toàn, tôi mới tiếp tục thực hiện kế hoạch của nó đưa ra trong những ngày tiếp theo. Vẫn là những có như nhò hướng dẫn bài, giải bài để trò chuyện với nàng nhiều hơn cũng như chọc tức thắng Tiến càng nhiều càng tốt. Cũng nhờ có thắng Toàn đi theo mỗi lần ra về lần đi học nên bọn nó cũng chẳng dám làm gì quá lộ ngoài lườm tôi mỗi khi đi ngang.

Nhưng đây vẫn chưa phải là cách chọc tức hữu hiệu nhất, mọi chuyện vẫn cứ rề rề cho đến ngày thứ 7 cuối tuần. Vào giờ ra chơi, trong lúc Lam Ngọc đang giảng bài cho tôi, đám thắng Tiến lại tới, lần này bọn nó đã có cố lớn tướng hơn tôi rất nhiều:

-Ngọc ơi, hôm nay tụi mình phải đi họp cán bộ đoàn, Ngọc theo tụi mình nhé!

-Họp à, việc này...

Thấy Lam Ngọc đang cần môi khó xử, tôi vội nhích sát lại gần nàng trước mặt tụi nó trò chuyện tự nhiên như chẳng hề có ai xung quanh:

-Ngọc này, ở lại giảng bài cho Phong nhe, không có Ngọc giảng mấy bài này khó hiểu lắm!

-Ừm...Ngọc!

-Ngọc à, họp cán bộ đoàn không thiếu Ngọc được đâu!

-.....!!

Bọn nó cũng chẳng vừa, tiếp tục tham chiến với tôi hòng cách ly Lam Ngọc cho bằng được.

Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, tôi đành dùng cách tối hậu nhất của mình. Khẽ khàng nắm lấy bàn tay của Lam Ngọc, tôi đưa nó về phía mình trịnh trọng trong sự ngỡ ngàng của thắng Tiến lẫn cả Lam Ngọc:

-Ở lại với Phong nhen!

-Ừ...!

-Ngọc, đi thôi gần trễ rồi đó!

Thắng tiến vẫn cố vót vát chút hi vọng cuối cùng.

Thế rồi Lam Ngọc nhắm mắt lại, hít thở một hơi thật sâu rồi quay về phía thắng Tiến làm nó hớn hờ ra mặt:

-Sao rồi Ngọc, đi theo tụi mình hả?

- Xin lỗi Tiến, mình phải ở lại chi bài cho Phong!

- Hà, sao thế? Còn đi họp thì sao, ai làm thư kí đây?

- Tiến có thể nhờ Hiếu được mà, dù gì khi họp Hiếu cũng đâu có làm gì nhiều đâu, phải không?

- À thì...ừ...!

Thằng Tiến xụ mặt thấy rõ.

- Vậy nhé, Tiến cứ đi đi!

- Ủ, thôi mình đi đây, Phong học cho cẩn thận đấy!

Vừa đi nó vừa lườm tôi muốn bén cả tia lửa.

Mãi cho đến khi hai tụi nó đã khuất sau cửa lớp, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cả người như lâng lâng chồn nào vậy. Ấy thế mà mọi chuyện vẫn chưa xong:

- Phong, bỏ ra được rồi đấy!

Lam Ngọc bồng cau mày làm tôi khiếp vía vội bỏ tay ra ngay.

- Hi, xin lỗi, tại Phong muốn Ngọc ở lại mà!

- Thi Ngọc vẫn ở lại đây thôi, đâu cần phải...

Nàng suýt xoa bàn tay mà hai má đỏ au.

- Thi...dù sao cũng cảm ơn Ngọc vì đã ở lại với Phong?

- Ngốc thật, ở lại với Phong vui hơn mà...

- Hà, Ngọc nói gì vậy, nhỏ quá Phong nghe không được!

- Không nghe được thì thôi đồ lằng tai!

Nàng đâm nhẹ vào ngực tôi cười giả lả.

Chưa bao giờ tôi thấy Lam Ngọc cười nhiều đến vậy. Trước đây tôi cứ nghĩ Hoàng Mai là cô gái có nụ cười đẹp nhất rồi nhưng bây giờ Lam Ngọc mới chính là cô gái đó, nàng cười tuy không rạng rỡ nhưng chính nụ cười mím đã làm khuôn mặt lạnh lùng của nàng như bùng lên nắng xuân vậy, ai bảo con gái lạnh lùng không biết cười chứ!

Tuần trực nhật của tôi rồi cũng bắt đầu, đây chính là lúc then chốt để giải quyết mọi chuyện. Nhờ vào sự quen biết với thằng Tuyên, bọn tôi đã được sắp lịch trực nhật một cách thuận lợi nhất để thực hiện kế hoạch. Theo đó tôi, thằng Toàn, thằng Tuyên, Lam Ngọc, thằng Tiến, thằng Hiếu cùng 4 đứa trong lớp nữa được sắp xếp trưa vào trưa thứ 5. Trong khoảng thời gian tới đó, nhờ được thằng Toàn tháp tùng nên tôi chẳng bị bọn nó làm khó dễ gì, lại còn có thể tiếp tục khích tướng thằng Tiến nữa, qua đó làm tỉ lệ thành công của kế hoạch cao hơn.

Đúng vào 2h trưa thứ 5, tôi cùng thằng Toàn bon xe đến trường. Khi vừa đến nơi đã thấy Lam Ngọc cùng thằng Tiến ở đó. Thấy tôi, thằng Tiến đã lườm ra mặt nhưng tôi cũng chẳng quan tâm, liền chạy đến chỗ Lam Ngọc hôn hờ nhằm trêu tức nó:

- Hi, hôm nay Ngọc đi sớm thế?

- Ở nhà không làm gì nên lên đây sớm ấy mà, còn Phong đi trễ đấy!

- Ủ, thì thói quen rồi, hề hề!

- À Ngọc này, lát Ngọc đi trực cùng mình nhé!

Bỗng dung thằng Tiến vội chen ngang vào.

- Ừm, không không biết nữa nhưng để Tuyên phân công xem thế nào!

- Ủ, để mình hỏi Tuyên cho!

Nói rồi nó liền quay sang thằng Tuyên:

- Tuyên giờ đông đủ rồi, phân công trực đi!

-Để xem, tui có phân công trước rồi nhóm 1 gồm tui, Toàn, Lam Ngọc, nhóm 2 gồm Tiến, Hiếu và Phong, nhóm 4 là 4 bạn còn lại nhé!

-Ồ, sao kì vậy!

Thằng Tiến sững người như không tin vào tai mình.

-Sao, bạn Tiến có ý kiến gì không?

-À không, hợp lý mà!

-Vậy nhé, bây giờ nhóm 1 trực ở tầng 2, nhóm 2 ở tầng 1 và còn lại ở tầng trệt, xong việc gấp lại tại phòng bảo vệ nhé!

-Rồi, nhất trí!

Tất cả bắt đầu cầm dụng cụ di chuyển đến nơi trực theo sự phân công của thằng Tuyên. Tất nhiên là thằng Tiến vẫn phải đi mặc dù không cảm chịu chút nào, thế là nó dồn mọi âm ức vào tôi qua việc bắt tôi phải quét dọn cả khu hành lang tầng 1 trong khi tụi nó chỉ có việc hốt phần rác tôi đã quét vào cái giỏ rác kế bên. Không chỉ thế, có đôi lúc bọn nó còn đụng mạnh làm tôi suýt té hết lần này đến lần khác.

Nhưng tôi không nhần nhịn chỉ vì sợ bọn nó, đó là một kế hoạch. Qua quan sát bọn tôi biết được cái đám này hoàn toàn chẳng có tý võ vể gì ngoài khoáng huy động đồng bọn ý đông hiệp yếu, thế nên để kế hoạch được thành công, tôi phải giả nai để tự dẫn thân vào hang cọp như mỗi bọn thằng Tiến ra tay, đến lúc đó thằng Toàn chỉ cần huy động những nhân chứng đến để chứng kiến cảnh đó là đã thành công mỹ mãn rồi, đó là lí do vì sao bọn tôi kết thân với thằng Tuyên và kêu gọi thêm 4 nường nhiều chuyện bậc trong lớp để làm nhân chứng bắt đắc dĩ.

Loay hoay một hồi, bọn tôi cũng trực xong phần hành lang lầu 1, đó cũng là lúc thằng Toàn phát tín hiệu bắt đầu kế hoạch cho tôi qua điện thoại. Ngay lập tức tôi quay sang thằng Tiến đang tựa lưng vào ban công cười đều:

-Sao hà, mệt à thằng thua cuộc?

-Mày bảo gì đấy?

-Tao bảo mày là thằng thua cuộc, lúc trước mày bảo tao không hồi phục đôi chân được, bây giờ tao đã đi lại bình thường, lúc trước mày bảo tao không có cửa với Lam Ngọc, bây giờ thì tao chiến thắng bọn mày một cách dễ dàng rồi đấy!

-Phong, hôm nay tao thấy mày gan đột xuất rồi đấy, có thấy mày chỉ ở đây một mình với bọn tao không hả?

Thằng Tiến tức tối xách cổ áo tôi lên hăm he.

-Hề, làm gì được tao nào, có ngon thì đánh tao đi!

-Mày, được lắm, thích thì tao chịu!

-Khoang đã Tiến!

Đột nhiên thằng Hiếu ngăn cản thằng Tiến lại, rồi xì xầm to nhỏ với nó điều gì đó mà chỉ chốc lát sau, thằng Tiến liền bỏ tay khỏi cổ áo, rồi ghé sát vào mặt tôi nói khẽ:

-Hề, tao biết mày đang làm gì, cho nên đừng có hùng mà khiêu khích bọn tao, vô ích thôi!

Nói rồi nó đẩy mạnh tôi ra và vào cột tường của ban công đầu điểng.

Vừa lúc đó, nhóm 1 cũng đi xuống từ tầng 2 sau khi trực trường xong. Thấy mọi chuyện vẫn bình thường, thằng Toàn cau mày nhìn tôi nhưng đáp lại tôi chỉ có thể trả lời nó bằng cái nhún vai thất vọng. Có vẻ như bọn nó đã đoán được kế hoạch của bọn tôi nên không động thủ mặc dù đã bị tôi khiêu khích khá nhiều, chắc chắn bọn nó không đơn gian như tôi tưởng.

Bọn tôi cùng đi xuống tầng trệt lúc này đã được nhóm 3 quét dọn sạch sẽ. Tại đây bọn tôi phải ở lại canh trống đến hết giờ ra về mới được ghi danh vào sổ trực nhật. Công việc cũng nhàn nhả thôi, cả đám chỉ ngồi chơi xơi nước vì công việc chính là quét dọn hành lang và sân trường đã được làm trước đó.

Nhân lúc bọn thằng Tiến ra căn tin mua nước, thằng Toàn mới bay lại chỗ tôi đang ngồi bàn chuyện:

-Ê, tao ra hiệu rồi mà lúc nãy sao tụi nó không đánh mày?

-Ai mà biết đâu, lúc nãy tự nhiên thằng Tiến chuẩn bị đánh tao thì thằng Hiếu nó ngăn lại!

-Chà, có vẻ nó biết được mình đang dụ tụi nó nhỉ?

-Ừ, bọn này cáo già mà, không dễ gì dụ đâu!

-Thôi đành vậy, rán nhẫn nhịn chờ dịp khác!

Kế hoạch hôm nay coi như đã thất bại, chắc chắn sẽ rất khó khăn để tìm ra thời cơ tốt hơn bây giờ để làm bọn nó lộ diện, nhưng không sao, dù thế nào bản chất thật vẫn là bản chất thật, rồi một ngày nào đó bọn nó sẽ lộ diện.

Nói chuyện được một lúc, Lam Ngọc bỗng lại băng ghế chỗ tôi ngồi bắt chuyện:

-Hai người nói chuyện gì bí mật thế?

-Hề hề, hông có gì đâu, chuyện phím áy mà!

-Phong đã làm bài tập Ngọc chỉ chưa đấy?

-À, tui ra căn tin mua nước nhe, ngồi lâu cũng khát gớm!

Thằng Toàn biết ý liền tìm có ra căn tin mua đồ ngay, khi đi nó không quên quay lại nháy mắt với tôi một cái.

Trên băng ghế đá bây giờ chỉ còn mình tôi và nàng, bốn đứa kia đã ngồi khuất sau góc tường nên coi như ở chỗ này chỉ có tôi và nàng ngồi thôi. Phải chi có thằng Toàn ở đây, tôi còn có đỡ đàng khi bắt chuyện, giờ chỉ có mình Lam Ngọc, cảm giác khẩn trương lại tràn ngập khắp người tôi làm tim cứ đập thình thịch không ngừng, nhưng rồi khi nghĩ đến căn bệnh kì lạ của nàng, tôi lại cảm thấy thật áy náy. Cũng một phần là hoàn cảnh, cũng một phần là do tôi đã tạo nên lớp vỏ bọc lạnh lùng đó, vì thế dù có cố gắng cách nào, chính tôi là người sẽ gỡ bỏ lớp vỏ bọc đó để nàng sẽ lại là một cô gái bình thường như bao cô gái khác.

Suy nghĩ một lúc lâu, tôi quyết định mở lời:

-Ngọc này, thường thì ở nhà Ngọc sẽ làm gì?

-Ở nhà à, thì cũng luyện võ cả ngày thôi!

-Ngọc có sở thích gì khác không, lúc giải trí chẳng hạn?

-Giải trí? Chắc chi có đi dạo thôi!

-Còn chơi xích đu thì sao?

-Hả, Phong vừa nói gì?

-Không, Phong không nói gì cả!

-Có phải Phong đã đến gặp dì vú của Ngọc phải không?

-Không đâu, làm sao Phong dám đến nhà của Ngọc chứ! Nhưng tại sao Ngọc lại hỏi như vậy?

-Thì dì vú cứ bắt Ngọc phải làm cái này làm cái kia, rồi nói Ngọc bị bệnh gì nữa, nhưng như Phong thấy đấy, Ngọc hoàn toàn khỏe mạnh mà!

-Ừ... ừm, thì Ngọc vẫn khỏe mà! Có lẽ dì vú lo cho Ngọc thôi!

-Ừm, đành vậy...

Thấy nàng có vẻ buồn bã, tôi vội chuyển sang chủ đề khác ngay, nhưng xui rủi thế nào, chủ đề này lại càng làm nàng buồn hơn:

-Ngọc này!

-Gì thế Phong?

-Ngọc còn thích chơi gấu bông không?

Đôi mắt nàng đột nhiên đanh lại, rung rung một lần nước mắt, nhưng sau đó nàng vội quệt nó đi mà trả lời dứt khoát:

-Không, hết rồi, ai lại chơi gấu bông chứ!

-Nhưng mà bé gấu à, đó là kỉ niệm thời bé mà!

-Những kỉ niệm đó đã bị quên lãng theo lời hứa rồi, đâu còn gì đâu Phong nhỉ?

Nàng bỗng nhìn tôi nở nụ cười thật trêu mến nhưng chính nụ cười cùng câu nói đó là đã tôi như chết lặng. Một câu nói bằng khờ như trách móc, tôi cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn sau câu nói. Nàng vẫn còn nhớ rõ lời hứa đó, nó như in sâu vào trong tâm trí nàng trong khi tôi đã quên bằng đi trong chưa đầy một tuần. Nhìn đôi mắt hướng về nơi xa xăm của nàng, cả người tôi như xiu xuống, mềm nhũn như bơ, thấy thế đến lượt nàng bắt chuyện kéo tôi ra

khỏi vực sâu im lặng:

-Phong này, Phong còn giữ con gấu bông đó chứ?

-Con gấu bông Ngọc đưa à? Vâng... còn, chi thế!

-Chỉ là Ngọc muốn được nhìn lại nó thôi, bữa nào Ngọc qua nhà Phong nhé!

-Ừ, được mà! Muốn đến lúc nào cũng được!

-Hi, cũng đã lâu rồi Ngọc không gặp lại nó, nó còn tốt chứ?

-Ừ tốt mà, Phong giữ kỹ lắm đó!

Tôi bất đắc dĩ phải nói dối nàng vì giờ này chính tôi còn không biết được con gấu đó hiện giờ đang ở đâu. Tôi chỉ sợ rằng một ngày nào đó mọi chuyện vỡ lẽ ra người phải chịu đựng nhiều nhất chính là Lam Ngọc, tôi sợ lắm bệnh tình của nàng đã như thế liệu khi biết được bí mật này, nàng có chịu nổi không?

Chiều tà, ánh hoàng hôn đã bắt đầu le lói sau những tòa nhà san sát quanh mái trường, tôi trịnh trọng cầm chiếc đèn lồng những hồi trống thúc giục báo hiệu giờ ra về đã đến. Đây cũng là lúc nhóm trực của tôi bắt đầu ghi danh đi về. Ấy thế mà khi nộp sổ cho bên văn phòng, một giáo viên bỗng gọi giật bọn tôi khi còn chưa bước ra khỏi cửa:

-À mấy em cho cô nhờ tý được không?

-Dạ, chuyện gì vậy cô?

-Cho cô mượn 3 em để khiến cái kệ sách cũ này ra để thay cái kệ mới cho cô nhé!

-Dạ chuyện nhỏ mà cô, để 3 tụi em làm được rồi!

Thằng Tiến bỗng choàng vai cả tôi lẫn thằng Hiếu chạy đến láo táo.

-Vậy làm phiền mấy em nhé, đợi cho học sinh tan bót rồi hẵng phụ cho tiện!

-Dạ không thành vấn đề!

Rồi thằng Tiến nhanh nhẩu quay sang nhóm Lam Ngọc:

-Việc này làm lâu đấy, mấy bạn về trước đi, mai gặp!

-Được không đấy!

-Đàn ông con trai, mấy việc này là chuyện nhỏ phải không Phong?

-À thì...ờ!

Tôi cười méo xệch nhìn về phía thằng Toàn như cầu cứu vì nếu bị cách ly với nó, số phận của tôi không biết sẽ đi về đâu nữa. Ấy thế mà thằng Toàn chẳng những không nói giúp mà nó còn bơm thêm tý xăng:

-À vậy thôi tụi mình về trước nghen, bây coi làm xong nhớ về sớm đó!

Mặc cho tôi có méo xệch đến đâu, mặt thằng Toàn lại phớn đến đó và cứ liên tục nháy mắt làm tôi chả hiểu cái giống gì cả.

Cả bọn ra về, bọn tôi bắt đầu công việc được cô giao phó, việc cũng chẳng nặng gì chỉ cần khiến cái kệ sách cũ ra để lắp cái kệ sách mới vào. Nhưng cái tôi sợ nhất chính là bây giờ tôi đang đơn thân độc mã ở cùng với bọn nó. Học sinh trường này đã về hết rồi chẳng còn ai để tìm cứu cánh nữa. Thế nên sau khi phụ cô lắp kệ sách xong, trong lúc ra bãi giữ xe, tôi bị bọn nó ép vào một phòng học vắng, tại đây bọn nó bắt đầu lộ bản chất:

-Hê hê, oác con! Giờ mới là lúc dạy cho mày một bài học rồi đấy!

-Dạy gì chứ, bọn mày đang nói sáng à?

-Ồ, đến giờ phút này mà còn lớn miệng được à? Bộ mày tưởng bọn tao không biết mày đang khiêu khích bọn tao ra tay để cả bọn chứng kiến sao, bọn tao đâu có ngu!

-Thế thì sao nào?

-Đương nhiên tao phải dạy cho mày một bài học để không còn đi phá đám người khác rồi!

Vừa nói nó tọng vào bụng tôi một đấm sau đó lại đấm tới tấp vào người làm tôi mắt đã ngã choạng vào tường.

-Sao hà, đã người chứ! Đó là bài học cho mấy đứa không biết điều đấy!

-Hừ, rõ là Lam Ngọc không thích mày, tại sao mày còn nín kéo chứ!

-Không thích tao à, tại mày cả đấy! Chính vì mày cứ lẩn vẩn quanh Lam Ngọc nên nhỏ mới không thích tao, chết đi...

Nó lại đấm vào mặt tôi một cú tới trời.

-Tao nói cho mày biết, nếu mày còn tiếp tục ve vãn Lam Ngọc đừng trách sao tui tao ác với bọn mày!

-Làm gì tao nào!

-Thì mày cứ tưởng tượng xem, thằng Hiếu sẽ trả bài mày liên tục, tao sẽ theo sát, khi mày sờ hờ thì ngay lập tức cho mày no đòn ngay, chịu chứ?

-Cả bọn rồi hoi, lạm quyền!

-À, xem ra chưa no đòn thì chưa sợ nhỉ?

Nó xoay xoay cánh tay để khởi động trước khi nện cho tôi một trận nữa.

-Cho mày chết này...

Tôi nhắm mắt co người hứng chịu đòn nhưng mặc nhiên chẳng thấy bất cứ thứ gì đụng vào người. Tôi bàng hoàng mở mắt đã thấy thằng Toàn đang đứng chiêm chệch trước mặt, còn thằng Tiến đang ngồi dưới đất quệt miệng thiều thảo:

-Mày, sao mày lại ở đây?

-Hề hề, đương nhiên là để phanh phui mày ra rồi, giờ thì xem ai đang ở đây nào!

Thằng Toàn vừa dứt lời Lam Ngọc liền từ ngoài cửa bước vào trước sự ngỡ ngàng của bọn nó. Chưa kịp hiểu ra điều gì, thằng Tiến đã bị Lam Ngọc tát cho một bạt tay chát chúa làm nó loạng choạng suýt té:

-Tiến, lâu nay vẫn chẳng chịu thay đổi gì, vẫn cố dành được mọi thứ bằng mọi thủ đoạn sao?

-O, Tiến xin lỗi!

-Đó chính là lí do vì sao Ngọc không bao giờ chấp nhận Tiến! Giờ hai người biến khỏi mắt tôi đi, nhanh!

-Minh...

-Ngọc nói không nghe sao?

Nàng cau mày quát lên khiến thằng Tiến giật thót vội lui dần từng bước rồi đi thẳng ra ngoài cửa lớp, còn thằng Hiếu cũng chẳng biết làm gì ngoài bỏ ra ngoài theo.

Đến giờ phút này Toàn phớn phở mới đỡ tôi dậy vỗ vai:

-Tốt lắm mày, hề hề!

-Mày còn nói, tao cứ tưởng mày bỏ tao thật!

-Đời nào chứ! Thôi mày lại chia vui với Lam Ngọc đi!

Nó đẩy tôi về phía nàng nhưng Lam Ngọc bây giờ khác quá, đôi mắt nàng cứ nhìn xa xăm đâu đó, thi thoảng có một vài giọt nước cứ ứa ra chảy dài xuống má, phải chăng nàng đang khóc?

Tôi từ từ tiến lại gần nàng, ngập ngừng bắt chuyện:

-Ngọc à, có chuyện gì vậy?

-Có phải mọi chuyện Phong làm với Ngọc từ đầu năm đến giờ là vì kế hoạch phải không?

-Ngọc, sao...

-Có phải Phong gần gũi, tìm mọi cách tiếp cận với Ngọc là để khiêu khích Tiến phải không?

-Không hẳn là thế, Phong cũng muốn...

-Muốn thế nào?

Tôi bỗng khựng miệng không nói được vì nếu chữa trị cho Lam Ngọc mà nói cho nàng biết, thế nào việc đó cũng sẽ gây phản tác dụng, thậm chí bệnh tình của nàng sẽ nặng thêm, thế nên tôi đành cúi đầu im lặng.

-Phong, sao không trả lời cho Ngọc biết!

-Xin lỗi Ngọc, Phong chỉ muốn Ngọc biết được bộ mặt thật của Tiến thôi!

-Để tôi biết được mà mấy người phải lừa dối lòng tin của tôi hay sao?...chát...đồ lợi dụng!

Nàng vung tay tát vào mặt tôi một bạt, cú tát rất đau, đau cả tinh thần lẫn thể xác...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Kể từ cái hôm tôi bị Lam Ngọc tát đến giờ, cũng đã gần một tuần, cảm giác huyệt hắc, đau đớn vẫn còn lâng lâng rất rõ. Mỗi lần nhìn vào gương, tôi cứ tưởng tượng rằng trên mặt mình vẫn còn hằn rõ vết ngón tay đỏ ốt của nàng mặc dù nó đã phai từ lúc nào. Gần một tuần, đó cũng là ngần ấy thời gian Lam Ngọc không màng gì đến tôi nữa, tuy là ngồi gần nhau, tuy là vẫn chỉ bài mỗi giờ ra chơi nhưng ngoài việc đó ra, nàng chẳng thèm nói với tôi một chuyện gì khác nữa cả. Nàng lúc nào cũng như một núi băng sừng sững, tỏa hàn khí lạnh ngắt khiến cho tôi rụng rời, tề cóng hết lần này đến lần khác.

Toàn phòn hơn ai hết là người chứng kiến tất cả sự việc lúc đó từ lúc nàng tát tôi một cú chát chúa cho đến khi nàng nổi giận dưng dưng bỏ về, nếu không có nó tôi về, chắc tôi đã chết trên ở đó luôn rồi. Thấu hiểu được tình cảnh đó, nó với bé Phương lúc nào cũng tìm cách để tôi và Lam Ngọc làm lành, khi thì tặng quà, khi thì mở lời xin lỗi nhưng mặc nhiên chẳng có cách nào hữu hiệu, nàng vẫn lạnh lùng với tôi thậm chí có phần hơn trước. Nếu như là một cô gái bình thường, những cách này chắc chắn sẽ hữu hiệu, còn đối với Lam Ngọc thì vô dụng, ngay cả thằng Toàn sợ chết khiếp khi đứng trước mặt Lam Ngọc huống chi là tìm cách giúp đỡ.

Nhờ người khác giúp mình chỉ bằng tự mình cứu mình, tôi bắt đầu tự nghĩ cách làm lành với Lam Ngọc mà không cần sự giúp đỡ của người khác. Nhưng nghĩ mãi chẳng được cách gì, tôi bèn tìm cách thăm dò, nói trắng ra chỉ là thăm dò tâm lý của con gái khi giận một ai đó thôi, thế nên tôi phải tìm một ai đó có tính cách hao hao với Lam Ngọc nhất, theo đó trong số những người tôi quen, chỉ có hai người phù hợp với yêu cầu đó là nhỏ Thu cùng lớp và nhỏ Nhung hiện đang ở nhờ nhà tôi.

Đầu tiên là nhỏ Thu, từ ngày thoát khỏi cái chức lớp phó lao động, nhỏ bớt hung dữ hẳn, không còn cau mày, nhỏ mặt để chỉ huy tụi trong lớp làm lao động nữa. Tuy nhiên nhỏ vẫn được tụi trong lớp nể nang vài phần bởi tính cách vốn có của mình. Thế nên, nhân lúc nhỏ rảnh rỗi giờ ra chơi, tôi tò tò đến hỏi chuyện:

-Bà Thu này, cho hỏi xí được không?

-Hỏi gì hỏi nhanh đi, tui còn đi căn tin đấy!

-À, thì nếu bà giận một người vì người đó trót làm bà mất lòng tin thì bà có cách nào tha lỗi cho người đó không?

-Cách tha lỗi à, ông hỏi ngộ! Giận vì mất lòng tin thì tui cho người đó chết không toàn thây đấy chứ!

-Ừc! Thật á?

-Tui ghét nhất là người nào làm tui mất lòng tin đấy, tuyệt giao còn chưa thấy gì!

-Ủầy, vậy thôi cảm ơn bà!

-Mà ông hỏi chi đấy?

-Không có gì, thôi tui về chỗ đây!

Tôi suy xục lết về chỗ như người mất hồn.

Thế là việc khảo sát người thứ nhất đã xong, kết quả là chết không toàn thây. Khi nghe nhỏ nói cả người tôi cứ rung lên bần bật tìm muốn lọt thỏm ra

ngoài. Nhỏ Thu là người tôi kì vọng nhất sẽ thu được thông tin gì đó để làm lành với Lam Ngọc nhưng kết quả lại trái với những gì mong đợi, thế nên khảo sát nhỏ Thu thất bại.

Giờ chỉ còn mỗi mình nhỏ Nhung, tính ra thì nhỏ cũng đã ở nhà tôi hơn 3 tháng rồi, tính cách của nhỏ hiện tại thế nào tôi biết rất rõ, từ cử chỉ lẫn điệu bộ. Cũng không phủ nhận rằng nhỏ nấu ăn rất ngon, ngày nào tôi cũng được ăn những món quê nhà đến no cả bụng, nhưng ngặt một nỗi tính nhỏ rất khó về khoảng vệ sinh, hề nhà dơ một tý là nhỏ lại nhận lên um cả nhà khiến cho tôi nhiều lúc cũng đình tai nhức óc. Nay nhỏ là niềm hi vọng nhen nhóm nên tôi cũng phải xuống nước hỏi nhỏ nhẹ nhưng câu trả lời lại chẳng khác nhỏ Thu là bao:

-Nếu là tui ý à? Chắc chắn sẽ không tha cho người nào làm tui mất lòng tin đâu, ông cũng biết lòng tin là quan trọng nhất mà!

-Vậy à, chắc!

-Mà ông hỏi làm gì, bộ ai giận ông à!

-Đâu có!

-Nhìn mặt ông là biết ông làm cô nào giận rồi chứ gì, dễ đoán quá mà!

-Ừ thì vậy!

-Sao, kể tui nghe xem!

Xét thấy chuyện chả có gì để giấu, tôi đành kể hết cho nhỏ Nhung nghe, sau khi kể xong nhỏ chỉ lắc đầu tặc lưỡi:

-Ông biết đấy, một lần bất tín, vạn lần bất tín! Ông làm bà Ngọc giận như thế khó mà làm lành lắm!

-Hết cách thật rồi sao?

-Cũng không phải là không còn, nhìn bà Lam Ngọc này, tui nghĩ ông còn cơ hội đấy!

-Ừ, chỉ là cảm giác của con gái với nhau thôi, từ lúc dưới quê tui đã cảm giác được rồi chứ không phải chỉ mới đây đâu!

-Vậy tui phải làm gì đây?

-Chỉ cần chân thành, đơn giản là đủ!

-Nhưng mà sao mới được!

-Việc này tự ông hiểu ra thôi, tui chỉ gợi ý đến thế là cùng, cơ hội quan trọng dành cho ông đấy Phong ạ! Thôi nhé, rán cố gắng đi! Tui đi nấu cơm đây!

Nói rồi nhỏ linh kinh đi vào bếp để lại mình tôi ngồi bơ phờ trên ghế sofa chẳng biết làm gì.

Chân thành ư, đơn giản ư? Làm thế nào để có được hai thứ đó đây? Tôi hoàn toàn chẳng biết chút ít gì về việc này cả, đến cả nói chuyện, tôi còn không dám nói với nàng thì làm sao mà được gì chứ. Thế nên tôi lại dắt xe đi long nhong ngoài đường như mọi khi để giải tỏa nỗi buồn trong lòng.

Khu xóm của tôi buổi chiều là lúc nhộn nhịp nhất, khu chợ chiều, khu hàng ăn vặt, những hàng nước giải khát đều được bày ra, ồn ào rộn lên cả một khu. Dọc đường, những đứa trẻ trong xóm bắt đầu bày trò chơi năm mười, phang lon các kiểu tuy không còn hao hứng và đông đảo như những năm về trước nhưng nó vẫn khơi lại trong đầu tôi những kỉ niệm thật đẹp về một thời trẻ con trong xóm này, một thời mà có một cô bé mít ướt và một thằng nhóc háo thắng chơi chung với nhau, rồi bị rượt, rồi thằng nhóc bị đánh tã tui và con bé đó chuyển nhà đi bạc vô âm tín. Thế mà chẳng thể nào tin được 10 năm sau hai đứa bé đó lại gặp nhau, trong một tình cảnh chẳng thể nào trở trêu hơn được, và giờ đây, thằng bé đó phải tìm mọi cách để làm lành với con bé sau một lần phạm lỗi của mình.

Lòng vòng thế nào, tôi lại đi đến quận tư, chỗ nay cách nhà Lam Ngọc không xa, nếu như tôi cứ tiếp tục làm lúi đi chắc có lẽ đã đến nhà nàng rồi không chừng. Nhưng khi vừa định vòng xe trở về nhà, tôi chợt giật mình khi thấy Lam Ngọc đang chạy đạp điện ở lề đường bên kia. Nàng đang mặc quần trắng võ phục, cũng phải hôm nay là thứ năm mà, chắc là nàng đi tập võ. Tự nhiên lúc đó trong đầu tôi lại nảy ra một sáng kiến, tôi vòng sang đường, đạp gồng theo nàng. Chẳng mấy chốc sau nàng dừng lại, đi vào một câu lạc bộ karate gần đó. Vậy đã rõ nàng học karate ở đâu, bước tiếp theo chỉ là thực hiện kế hoạch đã dự tính mà thôi.

Nghe thì có vẻ kì công lắm, nhưng thực ra tôi chỉ muốn biết chỗ nàng học karate để tiếp cận nàng ngoài giờ lên lớp thôi ngoài ra tôi chả nghĩ ra được cách nào để tiếp cận nàng ngoài giờ lên lớp cả. Dù thằng Tiên với thằng Hiếu không còn gây khó dễ cho tôi trong lớp học nhưng tôi vẫn chẳng thể nào bắt chuyện được với nàng lúc đang học được. Như mọi người đã biết, tôi chỉ nói chuyện được với Ngọc trong lúc giảng bài, ngoài giờ đó nàng không hề nói chuyện với tôi một câu, tôi mà muốn bắt chuyện nàng lại nói đang học bài và lại lật cuốn sách dày cộm ra để trên bàn khiến tôi khiếp vía, thế cho nên nếu gặp nàng ngoài giờ học, tôi tin chắc nàng sẽ không còn cơ mà bắt chuyện với tôi thôi.

Chiều ngày mốt, tôi chuẩn bị cái quần thể dục để đi đến câu lạc bộ võ nơi mà nàng học, đó là một trung tâm thể dục khá lớn. Vừa đến cổng, tôi đã nghe tiếng hét đặc trưng của karate vang lên từng hồi cùng với âm thanh đánh nhau nghe bịch bịch um cả một sân. Nơi tập võ của trung tâm không đâu xa, nó nằm gần bia sân với một không gian khá rộng rãi được trải đệm xốp xanh dương. Thú thật là nhìn cả đám võ sinh mặc đồ trắng đang xếp hàng đẳng kia tôi đã ngán tận cổ, huống hồ chỉ là mấy võ sư đang đứng dạy đẳng kia, nếu không vì Lam Ngọc chắc chả bao giờ tôi lui đến chỗ này đâu.

Kì kèo một hồi tôi cũng lần mò đến chỗ dạy võ, một võ sinh đai tím thấy tôi đứng lóng ngóng nhìn vào liền ra tiếp chuyện ngay:

-Có việc gì không bạn?

-À mình muốn tới đây đăng kí học võ!

-Bạn đợi tý mình đi hỏi sư tỷ nhé!

Thằng đó vội chạy đến chỗ mấy người đai đen nói chuyện, nhưng người mà thằng đó nói chuyện tôi không ai khác chính là Lam Ngọc, không ngờ nàng lại là sư tỉ của một đám người lớn tuổi hơn này, quả thật là không thể tin vào mắt được. Tôi bắt đầu rung rẩy quay lưng ra cổng nhắm lánh mặt tránh bị lộ diện nhưng dù có thế nào tôi cũng phải đối diện với sự thật khi giọng của lam Ngọc cả cất lên thánh thót ở phía sau:

-Chào bạn, có phải bạn muốn ghi danh học võ phải không?

-À phải, mình...mình muốn ghi danh!

-Ph...!

Mặt Lam Ngọc bỗng đánh lại sững sờ, miệng cứ há ra như chẳng tin được những gì đang xảy ra trước mắt mình nhưng rồi chẳng mấy chốc sau nàng liền trở lại bình thường giọng ôn tồn:

-Bạn có thật muốn ghi danh không, môn võ này khắc nghiệt với bạn lắm đấy?

-Được mà, không hề gì!

-Thôi được rồi lại đây!

Nàng dẫn tôi lại chỗ mấy người đai đen ở đằng kia rồi vỗ tay ra hiệu cho các võ sinh tập hợp:

-Các bạn nghe đây, lớp ta sẽ có thêm một thành viên nữa, mọi người hoan nghênh nào!

Ngay lập tức cả bọn vỗ tay rôm rộp làm tôi bối rối chẳng biết làm gì ngoài gật đầu cười hèn hệt đáp trả.

Ra mắt lớp xong, tôi lại được nàng dắt sang ra mắt mấy người gọi là sư huynh trong lớp, trong đó chỉ có hai người là đai đen còn lại là đai nâu và đai tím. Nhìn chung thì cũng niềm nở chào đón tôi thôi không có gì đáng ngại. Người tôi sợ nhất lúc này chính là Lam Ngọc, từ đầu giờ học đến giờ nàng chẳng có tí cảm xúc nào trên mặt cả, cứ y như cục nước đá vậy tỏa hàn khí lạnh ngắt, nhưng sẽ chẳng là gì nếu nàng không quay sang đám sư đệ kia nói chát nít:

-Mọi người lo chỉ dạy võ sinh nhé, tôi sẽ hướng dẫn cho võ sinh mới!

Rồi nàng quay sang tôi trừng mắt:

-Bây giờ bạn chạy 5 vòng sân khởi động đi!

-Sặc, mới vào mà!

-Đây là yêu cầu luyện tập, không làm được tức là không học karate nổi đâu!

-Rồi, chạy thì chạy vậy!

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành lê thân chạy vòng sân khởi động theo yêu cầu của nàng. Thế mà chỉ mới 3 vòng tôi đã thấy hoa mắt, thở không ra hơi nhưng thoáng thấy ánh mắt sắc lẹm của Lam Ngọc vẫn đăm đăm nhìn, tôi đâm hoảng tiếp tục lê thân tàn chạy nốt mấy vòng còn lại mặc cho đôi chân đã mỏi như lúc nào cũng biểu tình đòi nghỉ.

Cuối cùng sau một lúc lê lét, tôi cũng hoàn thành xong 5 vòng sân vật vờ. Đôi chân tôi rã rời khiến cho tôi chẳng còn sức đứng vững nữa, đành ngồi xuống thở dốc mà đấm chân hì hục. Ấy thế mà Lam Ngọc vẫn chẳng buông tha, nàng chậm chậm bước đến bên tôi hần giọng:

-Đứng lên nghiêm nào!

-Eç, Phong đang mệt mà!

-Có nhiều đó mà còn chịu không nổi thì mấy bài tập sau này bạn chịu không được đâu!

-Được rồi, nghiêm ngay đây!

Tôi lều bều rời khỏi mặt đất đứng lên mặc dù lúc này đã cảm thấy cực kì uể oải, tự dung lúc này tôi yêu mặt đất cực!

-Được rồi, khởi động xong thì bây giờ tôi sẽ dạy bạn những quy tắc trước khi nhập môn! Mà bạn tên gì?

-Hờ, chẳng phải...

-Chẳng phải sao...

Nàng bỗng cau mày nhòm giọng làm tôi giật thót vội chữa lời ngay.

-À...thì mình tên Phong...!

-Được rồi Phong, bây giờ tôi sẽ hướng dẫn bạn cách chào hỏi giáo viên, hay thường gọi là sensei! Do môn karate có xuất sứ từ Nhật nên cách chào hỏi cũng tuân theo phong tục của người Nhật, Phong chỉ cần gặp người cuối chào giáo viên là được, hiểu chưa?

-Hiểu rồi, sensei!

Nàng vẫn tiếp tục nghiêm giọng đổi sang chủ đề khác:

-Được rồi, bài học đầu tiên của bạn chính là tập đứng tấn!

-Hả, đứng tấn!

-Đứng đứng tấn theo kiểu karate!

-Nhưng...

-Nhưng nhị gì, cho dù đã có học võ khác bạn cũng phải đứng tấn lại từ đầu, ở đây không được cãi lệnh sensei!

-Ơ dạ biết rồi!

-Được rồi, làm theo lời tôi chỉ đây!

Thế là tôi phải tập đứng tấn theo kiểu karate theo lời của nàng. Do có học võ nên tôi cũng quen đi, nhưng chẳng hiểu sao 15 phút trôi qua Lam Ngọc vẫn chưa cho tôi dừng tập nghỉ ngơi như những môn sinh khác, cứ bắt tôi đứng hoài một kiểu đấy rồi đi đi lại lại trước mặt làm tôi chẳng thể nào ngơi được một phút. Chốc lát sau, sức chịu đựng đã đến giới hạn, chân tôi bắt đầu tê rần, rung bần bật lên trông thấy ấy thế mà Lam Ngọc vẫn tiếp tục đi lòng vòng xung quanh tôi như chẳng hề xảy ra chuyện gì.

Tôi cuống quĩnh lên lắp bắp gọi chuyện với nàng:

-Ngọc...à nhầm sensei! Mỏi qua rồi, nghỉ chút được chưa?

-Hừ, bạn vẫn chưa nghỉ xong à?

-Hả?

-Lúc này tôi bảo đứng 10 phút thôi, ai bảo bạn đứng hơn làm gì, tôi cứ tưởng bạn muốn đứng tiếp nên không muốn hỏi đấy!

-Sặc, mới gần chết rồi!

-Không kì cào gì cả, hết giờ nghỉ rồi, đổi chân đứng tấn tiếp cho tôi!

-Éc, trời ơi!

Kết thúc buổi học đầu tiên, cả người tôi mệt đến không thở ra hơi, đôi chân tê rần khiến tôi chẳng thể nào lê thân tàn nỏ đành tựa người vào băng ghế đá ngồi thở dốc từng cơn. Bất chợt một chai nước khoáng bỗng xuất hiện ngay trước mặt cùng với bàn tay thân thuộc làm tôi giật mình ngước lên. Vẫn là sắc mặt lạnh lùng đó, nhưng đôi mắt đã thay đổi hẳn không còn cau có nữa:

-Nước này uống đi, còn tro mặt ra đó?

-À ờ, cảm ơn Ngọc!

-Khỏi cần cảm ơn, ngày mai phải đến đứng giờ đấy!

-Hả, ngày mai nữa sao?

-Có muốn học võ không?

-Muốn...muốn mà!

- Thế thì học chăm chỉ vào may ra còn được như ý muốn đấy!

- Hà, ý muốn?

- Bạn đến đây học võ vì mục đích gì thì tự hiểu, thôi trễ rồi tôi về đây, hẹn gặp lại!

Nói rồi nàng linh kinh bỏ đi không quên nhìn tôi nhoeùn một nụ cười thật bí hiểm, tôi cứ đứng chết trân ở đó mà chẳng hiểu mô tê gì cả. Nhưng nhìn nàng thế này cả người tôi như nhẽ đi hần, không còn một nét nào giận dữ trên gương mặt nàng nữa, nó cứ giãn ra, rung rung đôi má thật là dễ thương đến mê người.

Nấn ná ở trung tâm ít lâu tôi cũng dắt xe ra về. Trời giờ này đã tối, ánh đèn đường đã được bật sáng trưng những góc đường. Đường Tôn Đức Thắng giờ này khá đông, người từ trong hẻm túa ra cộng với người nơi khác đến khu chợ 200 năm sâu trong hẻm khiến con đường trở nên chật chội đến phát sợ. Cách đây gần một năm, chính xác là dịp Noel năm trước, tôi đã từng gặp Ngọc Lan ở nhà thờ xóm chiều trong khu chợ này, bây giờ nhìn lại nhà thờ đó, những kỉ niệm về nàng bỗng ùa về đến ngập tràn tâm trí.

Dắt xe vào để một góc trong nhà thờ, tôi đi lang thang một vòng để nhìn ngắm lại những cảnh vật quen thuộc mà tôi đã từng gặp trước khi ngồi vào băng ghế đá gần một năm trước đây tôi đã từng ngồi cùng nàng trong tiết trời se lạnh đêm Noel. Tôi tự hỏi liệu bây giờ Ngọc Lan ra sao rồi, căn bệnh của nàng có được trị hết chưa, nàng có làm sao không, nàng có trở về đây nữa không? Những câu hỏi đó cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi đến nhức nhối. Nhưng tôi phải sớm đổi mặt với hiện tại giờ này trời đã dần về tối, chắc nhỏ Nhung đã chờ sốt ruột vì tôi bảo sẽ sớm về nhà ăn cơm thế mà giờ này tôi vẫn còn vất vưởng ở đây như thằng đi bụi vậy.

Thế mà vừa định dắt chiếc xe cạ tàn của mình ra về, tôi lại bắt gặp một giọng nói rất ư là quen thuộc phát ra từ khu bên nhà thờ. Lăn theo chất giọng có phần chanh chua đó, tôi mới tá hỏa khi trước mặt mình giờ này chính là con bé Noemi, nó đang nói chuyện điện thoại với một ai đó mà có vẻ như đang bức bối lắm, tôi chỉ nghe loáng thoáng:

- Này Bảo, nghe Mi nói đây, Mi muốn đi đâu thì đi, Bảo không có quyền gì phải biết cả?

...

- Mi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có mà áp đặt cái tư tưởng trẻ con ấy, chứng minh đã lớn cả rồi mà!

...

- Ừ đấy, Mi không thích nữa, Bảo muốn tìm thì tìm, Mi chưa muốn về nhà!

Ấy thế mà trong lúc lóm thóm nghe lén, mũi tôi cứ quẹt phải lá của chậu cây phát tạt trước mặt làm kim nén không nổi phải ắc xì một tiếng, dù rằng đã che miệng lại nhưng vẫn không qua mặt con bé được, ngay tức khắc con bé cúp máy trừng mắt nhìn tôi một phen xám cả mặt:

- Này anh kia, không biết phép lịch sự tới thiếu sao?

- Ở đâu có, anh chỉ tình cờ đi ngang thôi mà!

- Đi ngang? Nhìn mặt là biết gian trá rồi! – Con bé chỉ lườm tôi với nửa con mắt – Đi đâu mà mặc đồ thể dục thế?

- Ờ thì đi tập thể dục, hề hề!

- Rõ nói dối, đi tập võ chứ gì?

- Sặc, sao em lại biết?

- Đây là việc của tôi, anh không cần biết và không có quyền biết, bây giờ thì ra khỏi nơi này dùm đi, người ngợm dơ đến phát tởm!

Con bé vừa nói vừa xua tay như đuổi ruồi làm máu tự ái trong người tôi sôi sục cứ nấn ná không chịu đi:

- Đây là nhà thờ, chỗ công cộng thì anh có quyền lui tới chứ, em là gì ở đây mà không cho anh ở lại?

- Thích thế đấy, được không? Cái thứ như anh mà cũng yêu được, chị ta mù quáng rồi!

- Chị ta là ai? Mù quáng cái gì?

- Không nói đấy, anh là cái thứ gì mà tôi phải nói cho anh biết chứ, biết lẽ độ thì đi dùm đi!

- Không đi đấy, bé con cũng không biết lẽ độ mà bỏ nhà ra đi nhì?

- Ai nói anh tôi bỏ nhà ra đi?

- Thì lúc này chẳng phải người nhà gọi điện kiểm còn gì?

-Thì ra anh nghe lên à, thế mà lúc này cứ chối, đúng thật là con người điều ngoa, thật kinh tởm!

-Này này, ăn nói cho lễ phép vào, anh lớn tuổi hơn em đây nhé bé con!

-Cấm anh nói hai chữ đó trước mặt tôi, dù có lớn tuổi hơn nhưng đầu óc của anh chả lớn được tí nào cả!

-Này, hỗn nó vừa vừa thôi nhé!

Tôi vừa định nổi cáu toan mắng con bé một tăng thì một giọng nói khác lại cất lên từ ngoài cổng làm cả hai im bật, lần này tôi nhận ra ngay đó chính là giọng của thằng nhóc Bảo, nó đi từ từ cổng đến chỗ của con bé Noemi mà chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi cả:

-Biết ngay là Mi ở đây mà, trễ rồi có về không, cả nhà đang đợi đấy!

-Mi sẽ về nhưng không phải với Bảo, Bảo đừng suốt ngày bám theo Mi như thế!

-Ở đây đâu đâu cũng nguy hiểm hết Mi à, theo Bảo về sẽ an toàn hơn!

-Mi nói không là không!

-Thế Mi định về một mình à?

-Không phải!

-Thế là ai chứ?

Mặt thằng Bảo bắt đầu nghiêm trọng lên thấy rõ.

-Là ai Bảo không cần biết, bBo về đi, Mi muốn ở đây một tý!

-Không, Mi chưa nói là ai thì Bảo còn ở đây!

-Muốn biết chứ gì, đứng có mà sốc nhé – rồi con bé dùng dùng đi đến cầm lấy cánh tay tôi có đôi chút gượng gạo – Đây, người đó đây, Bảo về được chưa?

-Sao, cái gì... là tên này á?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128

Cả tôi lẫn thằng Bảo lúc này đều đứng chết trân ra mà nhìn con bé. Sắc mặt của nó tuy có phần luống cuống khi lần đầu cầm tay tôi nhưng nhanh chóng sau đó nó liền trở lại bình thường mà giương mắt nhìn thằng Bảo lúc này đang méo dãn đều:

-Bảo tin chưa, là tự Bảo muốn biết đấy nhé!

-Nhưng đó là người mà chị La...

-Không có chị em gì ở đây cả, Bảo biết rồi thì đi về trước dùm đi!

-Nhưng...

-Chính Bảo đã nói như thế mà, giờ muốn nuốt lời sao?

-Thì...được, Bảo sẽ về, Mi làm thế thì liệu mà nói với chị ta, Bảo không nói giúp đâu nhé!

-Bảo cứ về, Mi sẽ giải quyết mọi chuyện!

Sắc mặt con bé cứ dửng dưng lạnh lùng làm thằng Bảo chẳng biết làm gì ngoài lùi thui dẫn xe ra về không quên lườm tôi với ánh mắt cực kì đáng sợ.

Sau khi mọi chuyện đã trôi qua êm xuôi, con bé mới ngồi vào băng ghế đá thờ dài một hơi bực bội. Tôi chẳng biết làm gì hơn là đứng tổng ngóng nhìn con

bé lấy điện thoại bấm bấm cái gì đó như đang nhắn tin vậy.

Bất chợt con bé ngược lên trừng mắt nhìn tôi:

-Sao anh còn ở đây, hết bồn phận thì về đi chứ!

-Ồ, sao lại hết bồn phận, chính em đã lôi anh vào việc này mà!

-Thích thế đấy, biết lịch sự thì về đi!

-Anh không thích đấy, hôm nay anh phải hỏi cho ra lẽ mọi chuyện mới về!

-Sao trên đời lại có một người kì hoặc như anh chứ, sao cứ thích xen vào chuyện của người khác vậy?

-Nó liên quan đến anh thì anh có quyền biết chứ!

Nghe tôi nói con bé lại thở dài một hơi nữa trước khi đứng lên tiến về phía cổng nhà thờ:

-Chờ tôi về đi, tôi sẽ kể cho anh nghe!

Mừng như bắt được vàng, tôi vội vắt chiếc xe cà tăn của mình chở con bé ngay tức khắc. Đây là lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với gần đến thế, chở con bé đằng sau hẳn hơi luôn chứ ít. Đây cũng là lí do vì sao trên đường đi có mấy thằng choai choai cứ nhìn tôi mãi, nôm nọi nó chắc ganh tị dữ lắm, con bé xinh đến thế kia mà, lại có nét lai ngoại ai mà chả thích. Nhưng đó cũng là lí do tôi thắc mắc bấy lâu nay về con bé, thế cho nên, nhân lúc quẹo vào khúc cua vắng, tôi quay sang hỏi ngay:

-Này, thực sự em có mối quan hệ gì với Lanna vậy?

-Sao, tôi giờ anh còn hỏi câu này à? Cứ tưởng anh biết lâu rồi chứ!

-Thì chỉ mừng tưởng ra được vấn đề thôi!

-Đến chịu, thật chẳng nhìn ra được cái nét lôi cuốn nào từ anh cả?

Con bé lắc đầu thở dài như dè bịu óc tư duy của tôi.

-Thì sao em cứ kể ra đi, uầy!

-Thôi được rồi, anh nghe kĩ đây! Tôi là Noemi Dương, em gái ruột của Lanna Dương, biết chưa?

Tin sốc từ con bé nhanh chóng sọc thẳng vào tai tôi giật thót khiến tôi loạng choạng vội dừng xe vào lề suýt ngã kéo theo con bé cau mày theo.

-Này, lái xe gì kì cục vậy?

-Em...là...em gái...Lanna?

-Đúng chính xác hơn là Dương Ngọc Lan mà anh biết đấy?

-Nhưng sao...lúc trước...

-Lúc trước không thấy tôi ở trong nhà chứ gì?

-Phải phải, sao thế?

-Ừm, tôi mới về từ hồi hè năm nay thôi chẳng trách sao anh không biết?

Giữa lúc đó, trong đầu tôi bỗng lóe lên những sự kiện đã từng xảy ra trước đây từ bức thư Ngọc Lan gửi cho tôi cho đến ngày con bé gặp tôi đến giờ. Tất cả tưởng chừng như hai việc hoàn toàn khác nhau nhưng nếu suy nghĩ thật kĩ mới có thể ngợ ra được.

Ngay lập tức, tôi nhìn con bé lấp bắp:

-Người giám sát...đây sao?

-Bingo...coi như đầu óc còn dùng được đấy!

-Té ra những gì mà em và thằng nhóc kia làm là muốn giám sát anh sao?

-Bộ tưởng bọn tôi muốn giám sát một tên dở hơi như anh sao, cũng vì chị Lan cả thôi!

-À vậy Ngọc Lan sao rồi, vẫn khỏe mạnh chứ?

-Hừm, để tránh tình trạng anh bị phân tâm, chị đã dặn tôi không được nói gì, nên thứ lỗi nhé!

-Một xíu cũng không được sao?

-Không là không?

-Ừa, đành vậy!

-Đành vậy là thế nào, sao không đáp tiếp đi, ở ngoài đây không khí ô nhiễm tôi không chịu được đâu!

-Rồi rồi, về ngay đây

Thế là tôi lại đưa con bé trên con đường cũ về nhà của nó, một con đường đã đi rất nhiều lần với một cô gái mắt xanh trước đây. Có nhiều lúc tôi tự hỏi đây có thật là hai chị em không khi cô em lại mang một nét thuần Việt khác hoàn toàn với hình ảnh Tây phương thanh tao của cô chị. Và lại tính cách của hai người cũng trái ngược nhau thấy rõ, một người thì vui vẻ, năng động, nghịch ngợm còn một người thì kiêu kì, lạnh lùng và cực kì sắc sảo nếu như không được nghe con bé nói, chắc không đời nào tôi có thể đoán ra đây là chị em được, và buổi chiều hôm

đó tôi đã quên luôn việc hỏi con bé về chuyện của thằng Bảo.

Mấy bữa sau tôi lại đến câu lạc bộ để học võ, may mắn thế nào tôi lại không cần phải mua võ phục như mấy võ sinh khác vì được Lam Ngọc tặng cho một bộ bảo là của người quen không dùng nữa, thế cho nên tôi liền ngang mặc bộ võ phục trắng tinh đi vào lớp như bao võ sinh khác mà không cần phải ái ngại như hồi còn mặc quần thể dục như buổi đầu.

Còn về Lam Ngọc, nàng dường như đã dịu lại bớt, không còn hằn học nhiều nữa, có đôi lúc khi đang tập đứng tấn muốn rệu cả chân, tôi lại thoáng thấy nàng cười khẽ, dù đó chỉ là một nụ cười nhưng đã khiến tôi phấn chấn hơn rất nhiều lần có luyện tập cực khổ đến đâu. Tuy nhiên tôi cũng phải thừa nhận rằng những bài tập của karate khá là cực khổ đối với một cơ thể đã gần trưởng thành của tôi, nhất là bài tập xoạc chân. Cứ nghĩ đến hai chân phải xoạc ra thành một đường thẳng thôi là tôi đã suýt xoa cong ngón giò rồi hướng chỉ phải tập xoạc thật thì có nước tự từ.

Ấy thế mà Lam Ngọc chẳng chịu buồn tha, nàng cứ bắt tôi phải tập xoạc cho bằng được có lúc đang bè hai chân ra nàng lại dùng chân đè nhẹ xuống làm tôi đau muốn tóe nước mắt. Nhưng nhờ thế tôi lại có thời gian cho Lam Ngọc ngày một nhiều hơn không chỉ ở lớp võ mà còn cả trên lớp. Có những hôm chỉ bài xong, nàng vẫn chủ động trò chuyện với tôi thêm một lúc, dù ít nhưng như thế cũng đủ làm tôi thấy tự tin hơn để dốc lòng nói ra một lời xin lỗi đúng nghĩa chân thành như trước đây tôi đã được chỉ dạy.

Nhưng nếu nói xin lỗi suông không thì chắc chắn sẽ rất nhạt nhẽo, và lại tôi với nàng cũng không có không gian riêng để nói được thế cho nên cần phải có dịp nào đó để tôi có thể mời nàng đến một nơi có không gian riêng giải thích những lỗi lầm của mình trong thời gian vừa qua, đó chính là lí do tôi chọn dịp Noel năm nay.

Trôi qua kì thi học kì một không kém phần vất vả, tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch xin lỗi của mình. Trong lúc thằng Toàn lại chiêu mộ hội FA vui tính của mình để tổ chức đêm liên hoan Noel như năm trước, tôi lại mở lời gợi ý với Lam Ngọc

-À Ngọc ơi, hỏi này xíu được không?

-Sao, bài lúc này có chỗ nào không hiểu à?

-Không phải, chỉ là Phong muốn hỏi... Noel năm nay...

-Thế nào, muốn vào hội của Toàn à, mình đăng kí dùm cho!

-Không phải, Noel năm nay... Ngọc có rảnh không?

-Có, năm nào chả rảnh! Mà chị thế?

-Vậy tối hôm đó Ngọc... đi cùng Phong được không, Phong có chuyện muốn nói!

-Có chuyện à, sao không nói luôn ở đây?

-Không được, tối lúc đó nói mới phù hợp!

-Lại còn như thế nữa sao, thôi được dù gì bữa đó Ngọc cũng rảnh, đi một lát chắc cũng không sao!

-Vậy Ngọc chịu đi rồi hen?

-Tạm thời là như vậy, tối đó tính tiếp!

-Ừ... ừm, vậy nghen!

Tôi giả bộ làm mặt tội nghiệp trong khi trong bụng lại tuôn trào một cảm xúc thật là lâng lâng đến khó tả, nó khiến cả người tôi cứ chón rộn cả lên, chẳng ngồi một chỗ được.

Sau khi nói chuyện với Lam Ngọc xong tôi vọt thẳng luôn ra ngoài với tâm trạng cực kì phơi phới, cảm giác như cả người tôi muốn nổ tung vậy, vui sướng không thể tả, cuối cùng thì nàng cũng đồng ý đi riêng với tôi rồi mà.

Đang thuận đường vừa định chạy xuống can tin mua thứ gì đó lót dạ thì tôi lại bắt gặp một ánh mắt quen thuộc đang hướng lên, ánh mắt nai, nó đi cùng với một ánh mắt khác đang trừng ầm ầm như xung trận.

Ngay lập tức đôi mắt đó chạy ngay đến tôi:

-Này Bảo, tới đây được rồi, Mi muốn đi riêng với anh Phong!

-Cái...

-Có Phong bảo vệ Mi rồi, không làm phiền bảo nữa đâu, Bảo về lớp điều động mọi người dò bài cho tiết sau dùm Mi đi!

-Được thôi...- nó trừng mắt lườm làm tôi hơi giật mình...liệu hồn đấy!

Nói rồi nó bỏ đi một mạch không nói thêm câu nào nữa.

Sau khi thằng Bảo bỏ đi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm mà quay sang con bé Noemi gắt gỏng:

-Này, sao cứ tự ý như thế hả, có biết cảm nghĩ của anh không?

-Biết gì chứ, nhờ tý xúu thôi, và lại đừng có gắt thẳng vào mặt tôi, bất lịch sự lắm!

-Hừ, thôi sao cũng được, cứ mà ở đây chơi đi nhá, anh vào lớp đây!

-Này, anh không được phép lơ tôi như thế!

-Cứ đi đấy, làm gì nhau nào!

-Có chuyện gì mà ồn ào thế Phong?

Vừa quay đi, Lam Ngọc đã đứng sừng sững ở đằng sau làm tôi hú vía suýt bật ngã, may sao tôi vẫn còn giữ bình tĩnh để ứng phó:

-À thì chỉ là tình cờ gặp con bé thôi!

-Có thật không?

-Thật mà hề hề!

-Ừm, Ngọc đi xuống can tin mua ít đồ, Phong có muốn mua gì không Ngọc mua hộ cho!

-Không đâu, Ngọc cứ đi đi!

-Ừm, coi dò bài môn sau đấy!

Đội nàng khuất sau mấy bậc cầu thang dẫn xuống tầng trệt, tôi lại quay sang con bé:

-Thấy rắc rối chưa, sau này em tự lo đi, anh không giúp được gì đâu!

-Sao chứ, chuyện đã ra đến mức này mà bảo không giúp được gì à?

-Chứ anh có thể giúp gì?

-Đương nhiên là tiếp tục đóng kịch với tôi cho tròn vai, tên Bảo vẫn chưa tin hoàn toàn đâu!

-Ồ, có gì anh phải đóng kịch với em chứ, chuyện này bắt đầu dĩ anh mới giúp thôi, không thì còn lâu nhá!

-Anh đang sợ à? Hay là đang hẹn hò với chị Ngọc kia?

-Sao...em lại hỏi thế?

-Tôi thừa biết mà, nhìn cung cách của hai người thì biết ngay, nhưng Phong này, chắc anh đã quên chị Lan rồi nhỉ?

-Ồ, sao em lại hỏi thế?

-Nếu anh thực sự yêu chị Lan thì chắc chắn sẽ không thấy sợ khi tôi đề nghị như thế đâu! Đây vừa là cách giúp anh tránh khỏi bị các cô gái khác vừa giúp tôi thoát khỏi sự đeo bám của Bảo, cả hai cùng có lợi đấy thôi!

-Làm gì có chứ, người anh thích vẫn là Ngọc Lan mà! Chỉ tại cách này... hay để anh suy nghĩ lại nhé!

-Thôi được, anh cứ từ từ suy nghĩ tôi không ép buộc đâu, yêu ai thì tùy anh, chỉ cần sau này đừng có hối hận là được... – đoạn rồi con bé lại quay đầu lại – à mà dù gì tôi cũng chẳng muốn có một ông anh rể vô dụng như anh đâu, tốt nhất đừng có để chị Lan của tôi phải đau khổ nữa!

Con bé bước đi, khuất sau dãy cầu thang dẫn lên tầng 2 nhưng giọng nói của nó vẫn vang vọng trong đầu đầu tôi từng hồi tê tái. Bấy lâu nay tôi đã làm khổ Ngọc Lan thôi sao? Có thật là như thế không? Nhưng tôi không thể nào để mặc Lam Ngọc như thế được, căn bệnh của nàng là do tôi gây ra mà, tôi cũng phải chịu trách nhiệm chứ, càng nghĩ tôi lại càng đau đầu, nhức nhối không thể tả. Noel bây giờ đối với tôi như một thứ gì đó ghê sợ lắm, Noel của những hoài niệm, Noel của những suy tư, Noel của những muộn phiền.

Nhưng đầu sao đi nữa thời gian vẫn cứ trôi, Noel vẫn đến. Chẳng mấy chốc không khí se lạnh của mùa Noel đã tràn ngập khắp phố phường, ngõ hẻm. Những con đường đột nhiên đông đúc hẳn, đâu đâu cũng toàn xe là xe chật cứng. Nhìn thấy khung cảnh nhộn nhịp đó, tôi lại nhớ đến Ngọc Lan, những kỉ niệm vui vẻ với nàng một năm trước như vẫn còn hiện rõ như ngày hôm qua, nó dạt dào khiến cho trái tim tôi rung lên từng cơn bồi hồi, xao xuyến. Rồi tôi lại nhớ đến những lời nói của con bé Noemi, nó làm tim tôi cảm thấy nhói lại, không phải chỉ vì những câu từ móc móc mà là vì tình cảm tôi dành cho Ngọc Lan, liệu rằng tôi có thật sự thích nàng thật không hay chỉ là cảm giác nảy sinh khi thấy một cô gái đẹp?

Chỉ kịp suy nghĩ đến đó, điện thoại tôi bỗng nhận được một tin nhắn với số điện thoại lạ hoắc. Bất chấp có là ai, tôi cũng vội mở ra xem nội dung:

-[Này, tôi đang gặp rắc rối với tên Bảo, qua đây giúp tôi với!]

-[Ai thế, là Noemi à?]

-[Là tôi chứ ai, chắc anh thắc mắc vì sao tôi lại biết số của anh phải không, cứ qua đây đi, hay là muốn đi chơi với Lam Ngọc?]

Đọc xong dòng tin nhắn, trái tim tôi lại quặng lên từng hồi. Vốn hôm nay chính là ngày tôi hẹn riêng Lam Ngọc để xin lỗi nàng, ngay vào lúc này con bé lại nhắn đến cần giúp đỡ. Nếu như nó chỉ là một cô bé bình thường thì tôi đã không ngần ngại gạt phăng đi ngay, nhưng đằng này nó lại là cô em của Ngọc Lan, cũng chính là người khiến tôi đau đầu suốt mấy tháng qua. Mà có lẽ nếu bữa đó tôi không nghe những lời nói của con bé thì giờ đây đã khác.

“...dù gì tôi cũng chẳng muốn có một ông anh rể vô dụng như anh đâu, tốt nhất đừng có để chị Lan của tôi phải đau khổ nữa!”

Cứ mỗi lần tôi nghĩ đến con bé, những câu từ đó lại vang lên rành rọt như kẻ sát vào tai. Nó làm cả người tôi như chìm sâu vào trong hố sâu của sự tội lỗi và dằn vặt. Nhưng nó nói đúng, bấy lâu nay tôi đã làm Ngọc Lan đau khổ rất nhiều, ấy thế mà trước mặt tôi nàng vẫn luôn tươi cười như chưa hề xảy ra chuyện gì cả, nhất là trong lần bị thằng Nghia đánh thuốc mê lần cả bị bọn nó uy hiếp ở Đồng hồ tôi đều để nàng phải lâm vào cảnh hiểm. Vậy mà giờ đây tôi lại đứng đưng như không có chuyện gì được sao? Nhưng còn Lam Ngọc, tôi cũng phải có trách nhiệm với căn bệnh của nàng chứ, chính tôi là người gây ra nó mà. Không, Ngọc Lan cũng đang bị bệnh, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng tôi không thể khiến nàng phải lo lắng vì mình được, thôi thì tạm thời gạt lại chuyện chữa trị cho Lam Ngọc vậy.

Ngay tức tốc, tôi liền vớ ngay chiếc điện thoại bấm số gọi cho nàng:

-[Ngọc đây, Phong đến chưa?]

-[À Ngọc này...]

-[Sao, có chuyện gì à?]

-[Hôm nay Phong đột nhiên mắc công chuyện, chắc không đi được rồi, Phong xin lỗi!]

-[Có vậy thôi à, tưởng chuyện gì...chứ]

-[Sao thế Ngọc, sao tự nhiên giọng lại run lên vậy?]

-[Không có gì đâu, do trời lạnh đấy, thôi Phong đi làm công chuyện đi, Ngọc cũng đi luyện võ đây, vậy nhé!]

Nói rồi nàng cúp máy cái rụp chẳng để tôi kịp nói gì nữa, cảm giác cứ trống trải đến lạ thường.

Tôi lại vừa làm một việc có lỗi với nàng nữa rồi, dù không muốn chút nào nhưng đây là cách duy nhất để chứng tỏ người tôi thích thật sự là Ngọc Lan. Tôi không phải là không có cảm tình gì với Lam Ngọc nhưng cảm giác đó khác với Ngọc Lan rất nhiều, nó không cho tôi cảm giác lâng lâng cực kì như khi ở bên nàng. Cho nên đây là quyết định cuối cùng của tôi, dù rằng có lỗi với Lam Ngọc nhưng căn bệnh của nàng chưa đến mức nguy hiểm như Ngọc Lan, tôi chắc chắn sẽ giúp nàng khỏi bệnh nhưng không phải là lúc này...

Tôi chạy đến nhà Ngọc Lan trong không khí tấp nập người và xe của lễ Noel năm nay. Vừa nhấn chuông cổng đã thấy con bé ùng ùng chạy ra với bộ mặt cực kì cau gắt chừng như sắp nổi đóa đến nơi, theo sau đó là thằng nhóc Bảo mặt cũng hằn hằn sát khí không kém:

-Sao giờ anh mới tới, chậm trễ thật!

-Thì tại kẹt xe mà, rán lắm mới lết được tới đây đó!

-Thôi không sao chuyện đó không quan trọng – rồi con bé lại quay sang thằng Bảo – đấy, Mi có người đi chơi Noel cùng rồi, không cần phải làm phiền Bảo đâu!

-Nhưng...

-Nhưng gì chứ, chẳng phải nhiều cô trong lớp cũng thích Bảo sao, cứ chọn đại một cô mà đi chơi cùng, thôi Mi đi nhé, giáng sinh vui vẻ!

Nói rồi còn bé giục tôi dẫn xe ra ngoài cổng vọt đi ngay, để lại thằng Bảo cứ trừng mắt dõi theo với sát khí đằng đằng.

Noel năm nay cũng giống Noel năm trước, ngoài nhà thờ ra chẳng có nơi nào là thu hút đông người hơn nữa, nhất là nhà thờ Đức bà mỗi dịp Noel từng dòng người ải kéo đến nườm nượp chật kín cả một khu lớn. Đương nhiên cũng giống như chị mình, con bé chẳng bao giờ thích những nơi đông người như thế, vậy nên tôi đành chở con bé ra khu Cầu Ánh Sao để thưởng thức cảnh vật vì nơi này vào những dịp lễ tết cũng không quá đông người, rất thích hợp với những ai ưa thích sự yên tĩnh. Ấy thế mà chúng tôi vẫn gặp rắc rối vì những người hiếu kì xung quanh cứ nhìn con bé mà trầm trồ to nhỏ, nhất là mấy thằng loắt choắt chừng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, cũng chẳng trách được con bé mang nét lai xinh xắn thế kia, hôm nay lại mặc thêm chiếc đầm xòe nhìn vừa kín đáo lại vừa dễ thương làm hóa đá cả khối thằng ấy chứ.

Cùng ngồi với con bé ở một băng ghế đá gần bờ hồ, chẳng hiểu sao con bé cứ từ chối ngoáy ngoáy hộp bơ viên mới mua làm tôi phải ngón hết muốn trợn cả mắt, đã thế nó còn bắt tôi phải ngồi sít ra xa làm như sợ bị tôi lây bệnh vậy. Nhưng nhìn con bé cứ cau mày, khoanh tay nhìn về phía bờ hồ, tôi lại chẳng nói được gì, đành lẳng lặng gát tay sau gáy nhìn ngắm cảnh vật giết thời gian.

Chừng một lúc lâu sau, con bé vẫn im lìm, tôi bắt đầu cảm thấy ngột ngạt nửa muốn bắt chuyện nửa muốn không, nhưng cuối cùng tôi cũng quay sang hỏi nhỏ:

-Này, định ngồi đến chừng nào vậy?

-Đến giờ về thì thôi!

-Sặc! Thế chán chết!

-Nếu ngồi lâu mà chết thì tôi đã chết từ lâu rồi không đến phiên anh đâu!

-Ờo, mà Noemi này, kể cho anh nghe về chuyện của em với thằng nhóc Bảo đi!

-Cớ gì tôi phải kể cho anh chứ?

-Thì nó liên quan đến anh mà, và lại bữa trước em cũng hứa sẽ kể cho anh rồi còn gì?

-Thôi được rồi, yên lặng mà nghe đây! Bảo là con trai của bạn thân mẹ tôi đấy, tôi bảo và cả chị Lan đã chơi chung với nhau từ nhỏ nên rất thân thiết.

-Thế thằng đó theo em sang đây luôn à?

-Nói theo thì cũng không đúng, đây là một truyền thống của gia đình thôi!

-Truyền thống hả, là sao?

-Do họ nội đa số ở Việt Nam nên cả hai bên đã thỏa thuận con cái khi học hết cấp 2 phải về Việt nam tiếp tục học để tránh bị mất gốc, còn Bảo thì chỉ chuyển theo yêu cầu của ba mẹ bên đó thôi, còn lí do thì tôi không biết!

-Truyền thống à, gì kì thế nhỉ, học bên đó phải tốt hơn chứ?

-Anh là người ngoài không biết bên nội tôi thế nào đâu, đừng nói bậy bạ!

-À rồi, vậy thằng Bảo đó nó thích em từ lúc nào thế?

-Cũng mới đây thôi, kể từ khi gặp anh đấy, suốt ngày cứ đeo bám nói những tri kỉ này, tri kỉ nọ, thật ấu trĩ.

-Sao em không nói cho nó biết, cần gì phải dùng cách lẩn tránh này chứ?

-Nếu nói miệng mà giải quyết được mọi chuyện thì tôi đã không nhờ tới anh rồi, động não chút đi!

-Ừm, ra vậy...

-Thế nào, anh đồng ý thỏa thuận chứ, tôi có lợi và anh cũng có lợi!

-Việc này...

-Như tôi đã nói, đây là trên tinh thần tự nguyện, không ép buộc, không cưỡng chế. Có đồng ý hay không thì tùy vào mức độ tình cảm anh dành cho chị tôi thế nào thôi!

Từng câu nói của con bé lại chui thẳng vào trái tim tôi làm nó nhộn nhạo từng hồi rạo rức. Tôi nhìn những dòng người nô đùa xung quanh, rồi lại nhìn lên bầu trời đen kịt đầy sao, cuối cùng quay trở lại nhìn con bé giờ này vẫn thản nhiên cười nheo mà không hề biết rằng cái thằng con trai ngồi cạnh nó đang khó xử đến nhường nào.

Hít một hơi thật sâu, tôi khàn khoảng hỏi con bé:

-Có thật là Ngọc Lan nhờ em làm thế không?

-Thật, anh không tin thì thôi!

-Vậy...anh đồng ý...thỏa thuận!

-Tốt lắm, từ nay anh sẽ là bạn trai của tôi, nhớ đấy!

Thứ 2, ngày 1 tháng 8.

Trở về Pháp được gần 2 tháng, mọi thứ tạm thời đã trở về ổn định. Còn nhớ hồi đầu trở về đây, mọi thứ cứ như một nơi xa lạ nào đó vậy, có lẽ vì mình là người hòa nhập kém hoặc cũng có lẽ tôi đã xem Việt Nam như quê hương thân thuộc của mình mất rồi.

3 tháng ở đây cũng là ngần ấy thời gian tôi phải ra vào bệnh viện để theo dõi căn bệnh đáng ghét của mình. Vì nó mà mình phải lao đao đủ chuyện từ học hành cho đến sinh hoạt và nhất là phải cách xa người con trai mà tôi yêu nhất. Cảm giác chia xa đó khó tả lắm, nó cứ rạo rức, bồi hồi một nỗi gì đó trong tim. Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần căn bệnh của tôi được chữa khỏi, tôi sẽ lại nhanh chóng được gặp cậu ấy thôi mà, ừ thì cứ cho là như thế đi nhưng chắc cũng lâu lắm, bệnh nặng thật, mắt mình càng ngày càng mờ rồi.

Hôm nay cũng chính là ngày cô em xinh xắn của mình về nước nối tiếp truyền thống của nhà nội đặt ra, thú thật thì mình thấy ở đâu cũng vậy, đều là quê hương cả mà nhưng thôi, mình tôn trọng bên nội nên chẳng dám cãi lệnh làm gì, nếu không người đầu tiên giảng đạo cho mình không ai khác lại là cái cái cô cụ non kia nữa. Nó sống từ nhỏ ở bên nội nên tính cách khó đến từng li từng tý, ngày nào mình cũng phải nhường nhịn nó hết, mệt lắm cơ. Nhưng sau hôm nay thì tôi chẳng còn được gặp mặt nó nữa, nó sẽ lên đường sang nơi quê hương tươi đẹp đó như mình đã từng một năm trước đây.

-Chị hai, em đã dặn rồi, đừng có đi lung tung trong phòng bệnh cơ mà!

Vừa mới đến thăm, con bé đã xòa vào mặt tôi một câu lạnh lùng.

-Thì ngồi lâu cũng chán, đi lòng vòng cho đỡ buồn ấy mà!

-Thật là, biết chừng nào chị mới tập được thói quen biết vâng lời đây, tối nay em đi rồi, chẳng còn ai quản thúc chị nữa đâu!

-Trời ạ, em yên tâm, chị lớn rồi mà, có gì phải lo đâu! Phải không Bảo!

Tôi hướng mắt về phía nhóc Bảo, cậu nhóc hàng xóm với nhà ngoại tôi, nó cũng được gia đình gửi gắm theo bé Mi về nước.

-À, hi em cũng nghĩ thế!

-Thế sao mà thế, bác sĩ dặn sao là phải nghe vậy, chị nhớ chưa?

-À rồi rồi, nhớ mà!

-Hừm, mắt của chị sao rồi, có tiến triển gì không?

-Cũng không khá hơn là bao, chắc phải ở lại đây cho đến khi nào có người hiến giác mạc rồi!

-Ừm, mong là có người tốt hiến cho chị!

-Mà Mi này, tối nay em về Việt Nam rồi, chị có một vài điều muốn nói riêng với em!

Vừa nghe, nó liền hất mắt sang nhóc Bảo giờ này mặt mũi cứ ngáy ra nhưng dù thế nhóc vẫn biết được việc mình cần làm là phải ra ngoài và trả lại không gian riêng tư cho hai chị em tôi bàn chuyện:

-Sao, chị cần em giúp gì?

-Ừ thì việc có liên quan đến cậu bạn của chị ở bên đó ấy mà!

-Cái cậu mặt ngố mà chị cho em xem hình ấy hả? Thế nào nữa?

- Ừ chị chỉ lo cậu ta bên đó không biết ra sao rồi, em trông chừng cậu ta giúp chị nhé!
- Gi thế kia, anh ta là con nít hay sao mà chị phải trông chừng?
- Không phải, trông chừng là chỉ để xem cậu ấy làm gì trong lúc vắng chị thôi!
- À, kiểu như theo dõi chứ gì, xem ra chị không được tự tin về người yêu của mình nhỉ?
- Phải chị là người yêu thì chị chẳng phải lo như thế đâu, chị chỉ sợ một số thứ không hay sẽ xảy ra thôi!
- Không hay thế nào, kể em nghe xem?
- Em có thấy đôi mắt của chị chứ?
- Thấy, nó là niềm tự hào của chị từ bé đến giờ mà!
- Ừ, sau này có thể nó sẽ được thay bằng một đôi mắt bình thường khác, chị...
- Chị sợ cậu ta sẽ không thích chị nữa chứ gì? Thật lố bịch, làm gì có chuyện đó chứ, nếu anh ta yêu chị thật lòng thì chị có như thế nào tình cảm anh ta vẫn như thế thôi. Trừ khi anh ta là hạn người thích đào hoa!
- Không đâu, Phong không phải là người như thế!
- Hừm, dễ thôi, em sẽ giúp chị theo dõi anh ta! Nhưng với một điều kiện!
- Sao, điều kiện gì thế?
- Đơn giản thôi, em sẽ toàn quyền quyết định việc mình phải làm với anh ta!
- Việc này...
- Chị cứ yên tâm, em sẽ khiến anh ta phải an phận mà đợi chị về, đồng ý chứ?
- Um...
- Em chuẩn bị về rồi đấy, chị suy nghĩ cho cận kề đi!
- Thôi được rồi, chị đồng ý, nhớ đừng gây khó dễ cho Phong đấy!
- Được rồi, giờ thời gian không còn nhiều, khi nào rảnh chị cứ gọi kể về tính cách lẫn thông tin của anh ta cho em, em tự biết mình phải làm gì!
- Ừ, chị sẽ cố gắng!
- Vậy nhé, tạm biệt hai yêu! Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy!

Rồi còn bé sai bước đi tự tin ra khỏi phòng cùng nhóc Bảo trở về nhà nội để lại mình tôi nơi đây với bao cảm xúc trái ngược đến khó tả.

Tôi biết tôi đã mạo hiểm khi nhờ con bé theo dõi Phong, nó có thể làm những việc mà tôi không thể tưởng tượng được, nhưng thôi chuyện cũng đã rồi, nó cũng đã hứa là sẽ không gây khó dễ cho Phong nên tôi cũng an tâm một phần mà giao hết trọng trách cho nó. Việc của tôi bây giờ chỉ là chờ đợi một tia sáng nào đó nơi cuối đường hầm giúp tôi thoát khỏi bóng tối ngay một bữa vậy lấy đôi mắt của mình mà thôi...

“Xin Chúa hãy ban phước lành cho con và cả cho cậu ấy...amen”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129

-Thôi được rồi, anh đọc kĩ rồi ký vào đây đi!

Con bé đưa cho tôi một tờ giấy chỉ chít chữ được đánh máy từ trước, đọc sơ qua thì tôi đã biết đây là những điều khoản cho cuộc thỏa thuận giữa tôi và

con bé Noemi. Hôm nay nó hẹn tôi ra một quán cà phê phòng lạnh gần đó để bàn về bản giao kèo đóng giả người yêu. Nghe qua có vẻ hơi giống phim hàn xeng nhưng chính con bé đã đề nghị thế nên tôi chẳng còn cách nào khác ngoài làm theo răm rắp.

Nhìn sơ tờ giao kèo, tôi có thể đếm vu vơ khoảng 10 điều khoản, nhìn chung thì chả có gì phải thắc mắc cả, nhưng khi đọc đến điều cuối cùng, tôi phải trợn mắt há hốc:

“Điều 10. Phải tuân thủ bất kì mệnh lệnh nào mà bên nữ đưa ra, không được cãi lệnh”

-Này này, điều 10 gì mà kì thế, chẳng khác nào anh là người ở của em hả?

Tôi nhú mày cau có nhìn con bé.

-Hừm, đây là dự trù trường hợp anh không nghe lời đi kiếm những cô gái khác đấy, thế nên phải nghe theo lời tôi tuyệt đối!

-Choi kiểu gì kì thế, đóng giả thì đóng giả thôi, có cần phải là giao kèo thế này không?

-Cái này là tại anh không chịu chuẩn bị thôi, tôi đã bảo hôm nay lên bàn về điều khoản rồi mà, việc gì phải ra việc đấy mới được!

-Vậy là anh cũng được quyền nêu ra điều khoản chứ gì?

-Tất nhiên, cả hai bên đều đẳng mà!

-Thế chờ anh xịu!

Tôi lật đặt lòi cuốn tập giấy trắng mới mua ra giặt một đôi rồi ngồi viết cặm cụi trong khi con bé cứ nhú mày nhìn tôi khó hiểu. Một lúc sau, tôi mới thở phào mà đưa bản giao kèo mới viết cái đập xong đưa cho con bé. Nó cầm lấy rồi đọc từ tốn trong khi tôi cứ ung dung ngồi nhai đá rôm rộp từ ly cà phê mà trong lòng không khỏi hí hửng chờ đợi biểu hiện của nó.

Đúng y như dự đoán khi vừa đọc xong nó đã cau mày lườm tôi muốn tóa lửa:

-Điều khoản gì thế này, anh đang đùa sao?

-“Bên Nam sẽ chấp nhận toàn bộ điều khoản mà bên nữ đưa ra với điều kiện bên nữ phải đối xử với bên nam đúng mực một cô bạn gái ngoài đời.”
Đúng mà, anh đâu có viết sai chữ nào đâu!

-Ý tôi nói là cái điều khoản ấy, thật quá quắc!

-Này, anh chấp nhận tất cả mọi điều khoản của em mà chỉ đưa ra có 1 điều khoản thế còn đòi gì nữa?

Nhìn vẻ mặt bức dãn đều của con bé là tôi biết nó đang nổi cáu lắm rồi, xét thấy không nên trêu đùa với nó quá lố, dù gì nó cũng nắm trong tay 10 điều khoản có thể bóp chết tôi bất cứ lúc nào nên tôi bèn dịu giọng thương thuyết:

-Thì nếu đã đóng giả thì phải đóng cho giống, đây cũng là điều hợp lí mà, và lại em nhỏ tuổi hơn phải xưng em với anh chứ?

-Thôi được, giao kèo hoàn thành!

Con bé thờ hắc kị nhanh vào tờ giao kèo của tôi, ấy thế tôi cũng kị vào tờ giao kèo của con bé coi như cả hai đều thỏa thuận.

Sau khi kị xong con bé vội cắt tờ giấy vào trong túi xách:

-Giờ tôi phải về nhà rồi, ba mẹ tôi vẫn chưa biết chuyện này đâu!

-À ừ vậy thôi để anh đưa em về!

Buổi kí giao kèo hôm đó kết thúc một cách thành công khi điều khoản duy nhất giúp tôi sống sót được con bé thông qua. Tất nhiên chả ai biết chuyện này ngoài hai đứa tôi, cả thằng nhóc Bảo cũng thế, khi tôi chở con bé về, mặt nó cừ hằm hằm như sắp làm thịt tôi tới nơi vậy, nhưng chà sao, đã giả thì giả cho tới, tôi liền thò tay véo má con bé một cái rồi cười đều với nó trước khi bị con bé thúc nguội một phát vào hông muốn ná thờ.

Giờ thì công việc của tôi đơn giản chỉ là đợi Lanna điều trị trở về để cùng nàng tiếp tục những chuỗi ngày thơ mộng trong đời học sinh mà thôi. Nhưng không chỉ đơn giản là thế, để có được tấm giao kèo này, tôi đã đánh đổi một trong những quyết định lớn nhất trong cuộc đời mình, Lam Ngọc. Phải, trong cái đêm Noel mà đáng lẽ ra người đi cạnh tôi phải là Lam Ngọc nhưng tôi đã lựa chọn khác, đó không phải là lựa chọn tức thời, tôi đã suy nghĩ rất kĩ mọi hậu quả có thể xảy đến và đã quyết định con đường này. Tuy nhiên, bệnh tình của Lam Ngọc tôi vẫn sẽ theo dõi cho đến khi tìm ra cách chữa trị, suy cho cùng chỉ là đóng giả với con bé thôi nên tôi không cần phải sợ bị nó ghen gì, mỗi người cũng có cuộc sống riêng mà, nhưng rắc rối không chỉ đến từ con bé mà còn đến từ Lam Ngọc.

Suốt từ buổi Noel đến giờ, nàng vẫn cư xử với tôi như bình thường mà chẳng có lấy một dấu hiệu nào là đang giận tôi cả, chẳng thả là nàng biểu hiện ra mặt tôi còn biết đường mà lường, chứ cứ tình như ruồi thế này tôi lại càng lo. Bởi lẽ tôi nào biết được, đằng sau cái sự tình đến lạnh lùng đó, nàng đang suy nghĩ gì, cảm thấy thế nào đâu? Cũng có những khi ra chơi nàng ở lại học bài, tôi cũng muốn trò chuyện lắm, nhưng nhìn hàn khí cứ toát ra từ người

nàng lạnh ngắt, tôi lại đâm sợ, miệng cứ như dính chặt chẳng mở ra được. Cứ thế ngày qua ngày mọi chuyện vẫn cứ diễn ra, Lam Ngọc ngày một xa cách với tôi mặc dù khoảng cách ngồi giữa hai đứa vẫn không thay đổi, nụ cười ít xuất hiện trên gương mặt của nàng hơn làm nó trở nên lạnh lùng đến phát sợ. Nhưng không chỉ riêng tôi mới cảm nhận được sự lạnh lùng đó mà cả thằng Tiến cũng thế.

Kể từ sau đêm Noel, lúc nào nó cũng nhìn tôi với nửa mắt, lúc đầu tôi cũng chẳng để ý đâu, cứ tưởng nó còn hăm he tôi cái vụ trực trường lần trước nhưng dường như sức chịu đựng có hạn. Trong một lần ra chơi, nhân lúc Lam Ngọc ra ngoài có việc, nó liền lao tới bàn tôi với bộ dạng như nòi đóa đến nơi:

-Này, mày đã làm gì Lam Ngọc rồi hả?

-Làm gì là làm gì, mọi chuyện vẫn bình thường mà!

-Bình thường cái nỗi gì, bộ mày tưởng tao không quan sát Lam Ngọc à? Suốt ngày mặt lúc nào cũng lạnh, ngồi cạnh mà mà chẳng bao giờ nói một câu. Nói không có chuyện gì chỉ có con nít nó mới tin.

-Đây là chuyện của tụi tao, mày có quyền gì mà hỏi?

-Quyền gì à, nghe rõ đây! Mày mà làm Lam Ngọc của tao xảy ra chuyện gì thì đừng có trách!

-Lam Ngọc nào của mày, đang hoang tưởng à?

-Chọc tao à thằng khốn!

-Cả hai dừng lại ngay!

Nó nổi khùng xách cổ áo tôi lên định vùng đánh thì Lam Ngọc đã đứng ở sau lưng hai thằng từ lúc nào, trông mặt nàng tức giận đến phát sợ.

Nàng xen vào giữa tụi tôi gắt lớn:

-Hai người có thôi đi không, không thấy người ta nhìn à?

-Nhưng mà Ngọc...

-Tiến về chỗ đi, sau này đừng có đi kiếm chuyện nữa, Ngọc đủ mệt rồi!

Nàng quát lớn khiến cho nó chẳng ứ lên được lời nào đành lui thủ đi về chỗ mà không quên lườm tôi một cái rõ tức.

Còn về phần tôi, nhân lúc nàng còn dỗi mắt theo thằng Tiến đi về chỗ liền rón rén định rời khỏi hiện trường để tránh bão lớn có thể ập vào đầu bất cứ lúc nào. Tuy nhiên tôi còn chưa đi được bước thứ 2 thì đã bị nàng gọi giật:

-Còn Phong nữa, ngồi vào chỗ Ngọc nói chuyện tí!

-Ừc, rồi hề hề!

Tôi gật đầu ngồi vào chỗ rằm rắp, ngay sau đó nàng cũng ngồi vào chỗ theo, nhìn tôi nàng thờ dài một hơi đầy chán nản:

-Xin Phong đấy, Ngọc gặp đủ chuyện rồi, nếu Phong không mang lại niềm vui cho Ngọc thì cũng đừng làm cho Ngọc buồn thêm nữa!

-O, Ngọc...

-Dạo này có phải Phong đang qua lại với con bé Noemi phải không?

-Không làm gì có chuyện đó, Phong ghét con bé ấy nhất mà!

-Thật không?

-Th...thì thật!

-Nó đang đứng ngoài cửa kia, đuổi về đi!

Nghe Lam Ngọc nói, tôi giật mình quay lại thì đã thấy con bé đứng ngoài cửa lớp từ lúc nào, sau lưng nó còn có thằng Bảo đang đứng khoanh tay mặt hầm hầm cùng với mấy đứa tò mò ở mấy lớp khác kéo tới. Ngay lập tức tôi vội cười nghi binh với Lam Ngọc một cái rồi chạy vọt ra ngoài tiếp chuyện với con bé:

-Gi thế, sau hôm nay xuống kiểm anh?

-Ra căn tin đi, ở đây đông người, không tiện – rồi con bé quay sang phía thằng Bảo giọng hững hờ – bây giờ Bảo có thể về chỗ được rồi đấy!

Thằng Bảo không nói gì, chỉ thờ hắc một cái rồi dửng dưng đi về lớp. Còn tôi, ngay sau khi thằng Bảo đi, liền cùng con bé ra căn tin bàn chuyện để tránh

những cặp mắt tò mò cũng những đứa xung quanh. Thế nhưng, dường như hiệu ứng mà con bé tạo ra là khá lớn, đi đến đâu người người nhìn đến đấy, những ánh mắt trầm trồ không chỉ dành cho con bé mà còn dành cho cả tôi, nhưng đó không phải là trầm trồ mà là đố kỵ, dèm pha. Phải hơn chục người đã nhìn tôi với ánh mắt ấy, trông cứ như tôi không xứng với con bé vậy, cơ mà chắc cũng không xứng thật. Nhìn con bé cứ kiêu xa thế nào ấy, mái tóc xoắn ngang vai được kẹp mái với chiếc kẹp hình bông hoa 3 cánh lạ mắt làm con bé trở nên càng xinh xắn đến lạ thường, đúng là “mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười”

Sau một lúc lóe lách, bọn tôi cũng tìm được chỗ ngồi cho mình ở căn tin chật cứng. Con bé tỏ ra khá sạch sẽ khi phui ghế một cách cẩn thận trước khi ngồi làm tôi cứ nhủ mầy khó hiểu hết lần này đến lần khác. Mãi đến một lúc sau, sau khi yên vị trên chiếc ghế lằng cồng, con bé mới lờm tôi:

-Này, nhìn gì nhìn kĩ thế, có biết lịch sự không?

-À hi, tại thấy ghế có dơ gì đâu mà phui!

-Hừm, sao lại không? Tính tôi không chịu dơ dù chỉ một chút được!

-Này, em có nhớ bản giao kèo anh đưa có điều khoản gì không hả?

Vừa nghe, con bé khề nhần mặt thờ hắc nhưng thoáng sau trở lại bình thường rất nhanh, nó hạ giọng:

-Hôm nay anh thấy Bảo đi theo em rồi chứ?

-À thấy, lại cãi nhau với nó à?

-Không, vào đêm giao thừa cậu ta rủ em đi chơi với nhóm bạn cùng lớp!

-Thế em đồng ý đi à?

-Không, em không đòi nào đi với đám người bình thường đó, cho nên mới tìm đến anh đấy!

-Là sao, nói rõ xem nào?

-Hừm, anh thật chậm hiểu! Em tìm đến anh là để kiểm soát không đi chơi với Bảo đấy! Tết tây có rảnh không, đi với em đâu đó tránh mặt thôi!

-Ừ cũng được, dù gì tết Tây anh cũng chẳng có gì làm! Còn bàn chuyện gì nữa không?

-Không đến đây thì hết rồi!

-Vậy anh vào lớp nhé, đang có việc tý!

-Khoang đã, hồi tý nào!

Chưa kịp đi, con bé đã gọi giật.

-Hỏi gì thế, nhanh đi!

-Nhìn tướng anh thế này, chắc là đang bận nói chuyện với Lam Ngọc phải không?

-À thì...thôi anh đi nhé!

-Ngồi xuống!

Con bé bỗng nhiên gắt lớn làm tôi giật mình ngồi ngay xuống ghế.

-C...có chuyện gì thế?

-Anh đi đâu thì đi nhưng không được tiếp xúc với mấy cô gái khác, đặc biệt là Lam Ngọc!

-Hả...sao?!

-Còn hỏi nữa, đây là mục tiêu của bản giao kèo mà, anh quên rồi à?

-À thì...

-Em đã nói rồi đấy, nếu anh còn tiếp tục làm trái thì đừng trách!

-Ừ rồi vậy!

Tôi xuề xà gạt đầu cho qua chuyện, dù thế con bé vẫn giữ tôi cho đến hết giờ ra chơi mới được miễn hạn tù vào lớp. Ấy thế mà khi vừa ngồi vào chỗ,

gương mặt lạnh toát của Lam ngọc lại xuất hiện khiến cho tôi cứng họng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vốn dĩ tôi đã có cơ hội nói chuyện với Lam Ngọc vào giờ ra chơi lúc này, vậy mà con bé Noemi lại xuất hiện ngay lúc đó phá tan đi cơ hội nghìn năm có một này. Tự hỏi không biết bao giờ mới có dịp được nói chuyện với nàng nữa đây?

Giờ ra về, tôi uể oải lê từng bước nặng nề trên hành lang trường với biết bao nhiêu tâm sự mà chẳng biết ai chia sẻ. Có phải tôi đã sai không khi quyết định kí giao kèo với con bé, nó làm tôi cứ như bị tù treo vậy. Ừ thì tôi cũng thích Ngọc Lan đấy, người con gái làm tôi rung động đầu tiên mà, nhưng cứ tiến triển như thế này tôi hoàn toàn chẳng biết được chuyện gì sẽ ập vào đầu mình tiếp theo nữa, có khi chết bất đắc kì tử cũng không chừng.

-Này cu, làm gì mà đi lủi thủi một mình thế?

Đang nảo nè đi trên hành lang, giọng thẳng Toàn bỗng cất lên làm tôi giật thót đưa mắt nhìn, nó bây giờ đang ôm một chồng sách cao lêu nghêu đứng trước mặt tôi.

Thấy tôi cứ đứng ngẩn tò te, nó lại hỏi:

-Ê này, bị nhò nào hóp hồn rồi hả mày, trả lời bố coi!

-Đang có tâm sự, đừng chọc bố nổi khùng!

Nghe đến đó, mặt nó liền phớn lên đúng y thương hiệu:

-Sao, tâm sự gì kể nghe xem, tao đang chuyển sách mới lên thư viện dùm bé Phương nên đang rảnh đây!

-Ừ thì mấy chuyện liên quan đến con bé 10A1 ấy mà!

-Ú chà, nay còn đánh bắt xa bờ nữa à?

-Không phải đâu, chuyện còn dữ dội hơn nhiều!

Vậy là tôi liền đem chuyện kí giao kèo với con bé Noemi kể cho nó biết luôn, dù gì đã lâu tôi cũng không nhớ nó chuyện nào, nay gặp bước đường cùng đành cầu cứu nó một phen vậy. Ấy thế mà cứ tưởng nó sẽ cốc vào đầu tôi một cú khi trót nghe lời con bé, nhưng không, ngược lại nó còn khen lấy khen để:

-Thằng này tới giờ tao mới thấy mày quyết định thông minh á ghen!

-Thông minh gì, không thấy tao gặp rắc rối tùm lum à?

-Cái đó tại mày cứ đi lo lung tung thôi, người mày thích là nhò Lanna chứ gì, cứ làm theo lời con bé đó, có thiệt thòi cho mày tý nào đâu!

-Nhưng còn Lam Ngọc...

-Chắc, bây giờ mày cứ an tâm thực hiện giao kèo đi, còn Lam Ngọc mày cứ tránh xa ra!

-Sặc, sao lại tránh xa?

-Mày có thấy vết thương nào dễ gần con dao mà lành được không?

-Ý mày nói tao là con dao à?

-Ừ, cho nên mày cứ tạm thời lánh khỏi bà Ngọc đi, vết thương sẽ lành, tuy có để chút sẹo nhưng không sao đâu!

-Có được không mày, tao thấy sao sao ấy!

-Mày cứ yên tâm mà lo việc trọng đại của đời mày trước đi! Dù gì tao cũng muốn xem thử cái con Noemi đó cứng cựa tới mức nào mà cả khối 10 lại đồn ầm lên vậy!

Nói đến đó, đột nhiên nó khựng lại, vẻ mặt như đang suy nghĩ một chuyện gì đó dữ dội lắm, chẳng mấy chốc sau nó phớn lên nhìn tôi:

-Ê mày, muốn chọc con Noemi không?

-Sao chọc nó à? Khó lắm, không được đâu!

-Nói chuyện với tao mà không được à, đi theo tao!

Nó dẫn tôi đi một mạch vào thư viện trường giờ này bé Phương đang cần mẫn xếp từng cuốn sách mới vào kệ. Thấy bọn tôi em vẫn cố ôm chồng sách nói vọng ra:

-Hai người để chồng sách trên bàn đi rồi nghỉ tý đi!

-không cần đâu, Phương ra đây bàn chuyện chút nào!

-Phương đang bận mà, đợi chút đã!

-Bạn cái gì hông biết, ra đây!

Không cho bé Phương kịp lên tiếng, thằng Toàn đã lật đật đi vào bế bé Phương ra nhẹ hừng mặc cho em cứ giãy giụa vô vọng trong lòng nó. Phải đợi đến lúc bé Phương cắn vào ngực áo thằng Toàn với thả em xuống mà giãy đành đạch:

-Ahh, bạo hành gia đình, cứu với!

-Có Toàn mới bạo hành đấy, hông thêm nói chuyện nữa!

Bé Phương chu mỏ xụ mặt ngồi thụp vào bàn làm Toàn phờn hốt hải chạy theo:

-Ế ế, giỡn tý mà, đừng giận! Toàn kêu Phương ra đây là để bàn chuyện với Phong đó!

-Bàn chuyện với anh Phong à, có thật không! – em quay sang phía tôi phồng má.

-Ừ thật mà, hề hề!

-Bàn chuyện gì bàn nhanh đi, em còn phải xếp sách nữa đó!

-Ừ chuyện đó để Toàn lo cho! Chủ nhật tuần này đi picnic không?

-Hả, đi picnic?

-Ừ, chủ nhật tuần này ngày 1 tây, rữ cả nhóm đi chơi cho vui, tối xem bắn pháo bông.

-A, được đó, đi chơi luôn nha anh hai!

Bé Phương hướng cặp mắt sáng rực về phía tôi.

-Hề hề, Phương khỏi lo, nó cũng dẫn gấu theo chơi nữa mà!

-Hả, anh Phong có bạn gái rùi hả, ai vậy cho em biết với!

-Phương có biết cái con bé lớp trưởng 10A1 không, nó đó!

-Trùi, anh Phong! Anh làm em bất ngờ đó, lúc trước anh nói thích Lanna mà!

-Ủầy, thằng Toàn nó nói xạo đó, bạn gái gì mà bạn gái!

Tôi xua tay chối nguậy.

-Hề hề, có nói đại đi mầy ơi, giấu làm gì hông biết!

-Thằng mắc dịch này chắc tao cóc mầy quá!

-Hông có thời làm dữ – nó cười xuê xoa rồi nói với bé Phương – chuyện của thằng Phong để lát Toàn kể cho nghe, vậy là Tết Tây đi dã ngoại nghen!

-Hi, đương nhiên rùi, mình đi thảo cầm viên đi!

-Sặc, vào trong đó coi họ hàng của thằng Phong làm gì?

-Bố cái thằng giỡn nhay!

Tôi tức điên cóc vào đầu nó một cú tót nước mắt.

-Ủi xì, không đúng thì thôi, có tạt giạt mình hả mầy!

-Muốn tao cóc cho bên kia đều luôn hả?

-Thôi, hai người im lặng chút nào! Có muốn đi thảo cầm viên hông?

-À, đi thì đi, dù gì cũng chưa tới đó bao giờ mà!

-Vậy ghen, mày lo việc rửa con bé Noemi đi, mọi chuyện để bố lo!

Cả hai đứa nhìn tôi cười đồng loạt làm tôi chả biết làm gì ngoài lùi thúi gật đầu như tử tù chịu bản án. Vậy là Tết Tây này tôi phải rửa con bé Noemi đi cùng để cu Toàn thử lửa, chẳng biết có xảy ra chuyện gì không đây, khổ gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Ngày mùng 1 Tết Tây là một ngày khá đẹp khi mới sáng sớm nắng ấm đã bao trùm khắp những tòa nhà cao tầng làm chúng trở nên lóng lánh lóa mắt những ai vô tình ngó phải. Đầu đó trên con đường quen thuộc dẫn đến nhà Ngọc Lan, một vài vệt nắng đã kịp nằm sưởi ấm giữa lòng đường đông ngịt, thế nhưng chúng chẳng ở yên một chỗ được bao lâu khi những chiếc xe đi ngang làm chúng phải nhảy lên hết vai người này, đến đầu người khác nhìn lí lắc đảo đảo.

Sau một lúc đập gông nhể nhại cả mồ hôi, tôi cũng tới nhà Ngọc Lan để đón con bé Noemi đi chơi như những gì đã hứa mấy ngày trước. Thường thì mỗi lần đến, người mở cổng đầu tiên lúc nào cũng là thằng nhóc Bảo cả, nhưng về như cuộc sống của tôi không có chút sóng gió thì tôi ăn không ngon vậy. Bấm chuông không bao lâu, một người phụ nữ tóc vàng quen thuộc từ trong nhà bước thung thình ra mở cổng, khỏi phải nói, tôi liền nhận ra ngay đó chính là mẹ của Ngọc Lan.

Thấy tôi ngoài cổng, bà ấy chạy nhanh ra ngay:

-Ồ, thì ra người chở con bé đi chơi là con hả?

-Dạ, chỉ chợ đi chơi cho vui thôi ạ!

-Xem ra con có duyên với hai đứa con nhà cô nhì, đứa nào cũng biết đến con cả!

-Dạ, tại quen biết sơ sơ thôi mà cô!

-Ừm, sơ sơ thôi mà! Tôi con có rảnh không?

-Hả, dạ chi vậy cô!

-Ăn tiệc với gia đình cô tối nay nhé! Lâu rồi mới về nhà thăm con bé mà!

-À, vậy không thành vấn đề!

-Ừ, thôi con bé ra tới rồi, cô vào nhà nhé, hai đứa đi chơi vui về!

Vừa nói đến đó, Noemi cũng ra tới nơi, nó gật đầu chào mẹ mình một cái rồi chạy ra ngay với tôi:

-Này, anh đã nói cái gì với mẹ tôi đấy hả?

-Ế...ế...giao kèo nhen!

-Hừm, anh đã nói cái gì với mẹ...em...!

-Hề hề, có gì đâu, chỉ là mẹ em mời anh tối nay ở lại với gia đình ăn tiệc thôi mà!

-Rồi anh có đồng ý không?

-Ừ thì có, thấy mẹ em mời vui mà!

-Trời ạ, anh đồng ý chi thế, anh có biết ba em khó cỡ nào không?

-Thì mời ăn cơm thôi mà, có gì to tát đâu?

-Thật là ngốc đến chẳng thể nói được câu nào nữa, tại sao lại tự tiện quyết định chứ?

Con bé khoanh tay trước ngực thờ hắc một hơi bực bội chẳng thèm nhìn tôi.

-Thôi có gì đâu mà, mọi chuyện cứ để anh tự lo, giờ đi chơi hén?

-Nghe cho kĩ đây, lần sau anh mà còn tự tiện quyết định thì đừng trách sao chị Lan nghĩ xấu về anh đấy!

-Rồi rồi, lần sau không tự ý quyết định nữa, được chưa bé con?

-Còn nữa, anh không được gọi em là bé con, nghe mà nổi hết cả da gà!

-Rồi rồi, đi nào! Kéo trẻ đấy!

-Đi đâu mà trẻ?

-Đi chơi thảo cầm viên?!

-Em không phải con nít, không đi chơi mấy chỗ đó đâu!

-Không phải chỉ có hai tụi mình đâu, mà còn có bạn anh nữa cơ?

-Sao, anh bảo gì?

-Hôm nay anh sẽ chở em đi chơi chung với nhóm anh đấy!

-Lại tự ý quyết định nữa à?

-Không không, cái này có hẹn trước mà, tại anh không biết số của em để thông báo thôi!

-Hừm thôi được rồi! Đi nhanh đi!

Con bé lều bều ngồi lên xe với bộ dạng nom khó chịu ra mặt.

Tết tây ngay ngày chủ nhật là một dịp khá thuận lợi để đi chơi đây đó, vì thế có thể lí giải vì sao trên đường lại nhiều người qua lại đến vậy, thấy ai ai cũng có cặp đi với nhau thân mật, tôi cũng thấy mũi lòng chút đỉnh, dù rằng là có con bé ngồi sau đây, nhưng nó có là gì với tôi đâu mà thân với chả mật chứ. Lúc này, tôi chỉ nghĩ đến Ngọc Lan mà thôi, không biết giờ này nàng làm gì bên ấy, chắc là đang ngủ hoặc đại loại thế, nghe con bé Noemi nói ở bên đó trẻ hơn bên đây đến 6 tiếng lận mà. Ước gì được nhìn thấy nàng lúc này chắc tôi phải khóc rú lên chạy đến ôm chầm lấy nàng chứ ít.

-Này, lo chạy đi, suy nghĩ cái gì thế?

Đang mộng đẹp, giọng con bé Noemi lại cất lên làm tôi hoàn hồn suýt đâm cột điện. Thấy thế con bé lại nhận lên:

-Chạy kiểu gì kì thế, muốn chết à?

-À không, đang suy nghĩ về chuyện đi chơi ấy mà!

-Đi chơi thì có gì phải suy nghĩ chứ? À mà này!

-Hả, chuyện gì thế?

-Sau này trước mặt Bảo anh cứ gọi em là Mi đi!

-Tại sao lại là Mi?

-Đó là tên bên nội đặt, Dương Ngọc Mi, chỉ người trong gia đình mới gọi thôi, biết chưa?

-Rồi, bé Mi cứ yên tâm!

-Em nhắc lại là không được gọi em bằng bé, lần nữa đừng trách đấy!

-Rồi, hề hề!

Cứ thế bọn tôi bon bon đến thảo cầm viên trong không khí hết sức náo nhiệt của nơi này.

Hôm nay cu Toàn rũ khá đông, ngoài nó với bé Phuong ra còn có tụi thằng Huy, Bình, Tú với thằng Khanh khờ ợt ợt. Vừa thấy bọn tôi, tụi nó đã reo lên, xúm lại bàn tán làm con bé Mi dạn lắm cũng có đôi phần lui bước, móng tay cứ bầu vào cánh tay tôi đau đینگ.

-Ê Phong, đây là ai vậy mày?

-À, người quen học cùng trường với tao đó!

-Gấu của thằng Phong đấy!

Chưa kịp khép mồm Toàn phôn đã bắt đầu chiến dịch thử lửa con bé Mi bằng một câu nghe như sấm rền làm cho đám thằng Huy đã láo nháo lại càng láo nháo hơn:

-Gi, bạn gái mày đây hả Phong?

-Lẹ thế mày, mới mấy tháng trước còn bảo chờ nhỏ Lanna về mà!

-À thì...

-Để mọi người khỏi thắc mắc em xin giới thiệu luôn, em hiện giờ là bạn gái duy nhất của anh Phong đây, không có Lanna nào hết nhé!

Con bé vừa dứt lời, cả đám liền trở mặt há mồm chẳng nói một lời nào, riêng chỉ có Toàn phôn là đứng vuốt cằm gật gù tỏ vẻ am tường lắm. Chắc nó đang nghĩ con bé vừa vượt qua được thử thách đầu tiên của nó, nhưng theo như những gì tôi biết về thằng này, nó sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng như thế đâu.

Nhóm bọn tôi bắt đầu tham quan thảo cầm viên từ cổng chính, nó là một khuôn viên khá rộng lớn với nhiều loài động thực vật lí thú như voi, hươu, nai, tê giác, khỉ, cạp. Dù thế con trai bọn tôi cũng chẳng hứng thú lắm, nhất là tụi thằng Huy chỉ tăm tía ngắm gái đẹp xung quanh thay vì ngắm động vật một cách say mê như bé Phuong, em lúc nào cũng hồn nhiên như thế cả, hết tíu tít cho voi ăn rồi lại chạy lót tót sang chuồng khỉ nhảy đong dỏng lên thích thú, duy chỉ có chuồng cạp với chuồng cá sấu là em chẳng bao giờ bén mảng tới dù cho thằng Toàn có lôi kéo tới mức nào và hậu quả của việc lôi kéo này là cu Toàn ăn ngay một cú đâm giò tót lửa. Còn con Ngọc Mi thì vẫn bình thường chẳng tỏ ra mặt bất cứ cảm xúc gì ngoài khẽ lắc đầu nhún mày mỗi khi tụi thằng Huy trầm trở về mấy nhỏ con gái đẹp đi ngang.

Buổi tham quan vẫn cứ tiếp diễn thế cho đến xế trưa, bọn tôi ghé vào ngồi trên một bãi cỏ rộng quanh bờ hồ để nghỉ trưa tiếp thêm năng lực từ mấy hộp com mới mua lúc nãy. Duy chỉ có con bé Mi là không cho tôi mua com theo làm gì đây bọn tôi phải ngồi nhìn cả đám ăn mà bụng cứ sôi ùng ục như nhịn đói lâu ngày. Nhưng con bé chẳng để tôi chờ đợi lâu, khi cả bọn còn chưa ăn được nửa hộp, nó liền rút từ trong balô ra 2 hộp nhựa, 1 giữ lại và 1 đưa tôi. Mở ra, cả bọn mới sững sờ khi bên trong hộp nhựa là phần com trưa cá kho tiêu thơm nức mũi cùng với đó là lời nói ngọt như mía lùi của con bé:

-Anh ăn com, em tự tay làm đó, ăn com mua ở ngoài không hợp vệ sinh đâu!

Ngay tức khắc cả bọn phải ngừng việc ăn lại mà nhìn vào hộp com đang cầm trên tay với vẻ mặt có đôi chút thôn thôn. Đã thế con bé Noemi lại cất giọng cực kì nhu mì của mình:

-Đũa của anh nè, ăn com ngon miệng nha!

Cả đám bây giờ mặt cứ đơ ra như tượng trước những biểu hiện cực kì hiền nhu của con bé, riêng chỉ có bé Phuong là cau mày, phồng má thúc vào hông thằng Toàn một cú làm nó tỉnh mộng suốt phun hết com ra ngoài.

Thật không thể ngờ rằng một Ngọc Mi kiêu kì, sắc xảo thường ngày lại có thể đảm đang, ôn hòa đến vậy. Dù biết con bé đang đóng kịch theo giao kèo nhưng nếu cứ thế này tôi e là sắt thép cũng phải chảy chữ hướng hồ gì là một thằng con trai bình thường như tôi. Ngay cả thằng Toàn bây giờ cũng đã nhún mày, neho mắt gần như chẳng tin vào mắt mình nữa, sau bữa ăn nó liền kéo tôi ra nói riêng:

-Mày có biết mày đang ở gần miệng cạp thế nào không?

-Miệng cạp gì?

-Còn không hiểu à, con nhỏ đó không phải tầm thường đâu!

-Thì lẽ rồi biết sao giờ, nhờ nó tao mới có thể gặp lại Ngọc Lan thôi!

-Ừ, mong là vậy, chỉ sợ...

Tự nhiên mặt nó phôn lên thấy rõ làm tôi tò mò:

-Chỉ sợ gì?

-Mày có thích cả chị lẫn em không?

-Bố thằng bệnh!

Tôi tức tối cốc cho nó một cú trước khi hai thằng trở về chỗ cả nhóm đang đợi để tiếp tục cuộc tham quan thú vị. Cả nhóm hôm đó tham quan chừng 1 hơn một tiếng nữa thì ra về, Toàn phôn với bé Phuong thì khỏi phải nói chắc lại đi tăng 2 đầu đó, còn tụi thằng Huy lại về sân cát đá banh với tụi trong xóm để lại mình tôi và Ngọc Mi chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi băng ghế đá ngắm đường phố tấp nập mà không khỏi chán chường.

Đến giờ phút này, con bé mới trở lại bản chất của mình:

-Này, anh chẳng còn chỗ để đi sao mà cứ ngồi đây!

-Sặc, mới đó còn hiền lành mà!

-Em chỉ hiền lành với người thân thôi, như thế là đủ hiểu rồi chứ?

-E-c, anh chẳng phải người thân của em sao?

-không, hoàn toàn không, không bao giờ!

-Đừng có phũ phàng chứ!

-Thôi đừng nói việc này nữa, còn chỗ nào đi không?

-À còn, đi uống cà phê đi, ngồi nhâm nhi tới chiều cũng được, cappuccino nhé!

-Sao, đi uống cappuccino à? Uống ở ngoài chẳng ngon đâu, dù gì anh cũng dẫn em đi chơi cả ngày coi như trả công vậy!

-Hả, trả công gì cơ?

-Anh thích uống cappuccino chứ gì, về nhà đi em pha cho mà uống!

-Về nhà em á?

-Thế muốn đi đâu nữa?

-À không, cappu thì cappu, hề hề!

Thế là bọn tôi lại ngược về nhà Ngọc Lan để thưởng thức món cappuccino do chính tay Ngọc Mi làm. Dù thế nhưng tôi cũng không có chút hứng thú lắm, cappuccino thì Ngọc Lan pha là nhất rồi, chẳng ai có thể pha ngon hơn được, nàng chuyên về món Tây mà, con bé Ngọc Mi này cùng lắm là chỉ giỏi món ta thôi, không đòi nào pha ngon hơn Ngọc Lan được đâu. Nghĩ là thế nhưng tôi vẫn muốn thưởng thức những món mà con bé này chế biến ra sao lắm, như món com lúc nãy vậy, thật ngon không chê vào đâu được, mùi vị của cá cứ như tan trong miệng.

Mãi mê suy nghĩ thế nào, nhà của Ngọc Lan đã hiện ra trước mặt, vừa tính bước vào tôi chợt khựng người:

-À mà giờ có ai trong nhà không?

-Sợ à, yên tâm đi, Bảo thì đi chơi với bạn đến chập tối, còn ba mẹ em cũng đi ra ngoài rồi, đến tối mới về!

-À, thế được!

-Được gì cơ, dù gì anh cũng phải ở lại đây ăn tối mà, sớm muộn gì cũng phải gặp họ thôi.

-E-c, ở lại ăn tối nữa sao?

-Chẳng phải anh đã hứa với mẹ em rồi à, mẹ em trọng lời hứa lắm đấy, không nuốt lời được đâu!

-Uầy...!

-Uầy gì, thế có muốn uống cappuccino không?

-À, muốn muốn!

Thế là tôi lại trở về căn nhà quen thuộc nơi tôi đã từng có biết bao nhiêu kỉ niệm đẹp với Ngọc Lan tại đây. Bộ sô pha đó, căn bếp đó và cả chiếc cầu thang dẫn lên tầng hai nữa, mọi thứ vẫn chẳng thay đổi chút nào duy chỉ có người con gái hồn nhiên, tinh nghịch hay pha cappuccino ở căn bếp là không còn nữa, thay vào đó là một dáng người bé xinh, tóc xoăn ngắn đang đứng đó miệt mài làm tách cà phê như đã hứa với tôi lúc nãy.

Xét về tầm vóc, Ngọc Mi khá thấp, mang nhiều nét Việt hơn cô chị, và lại sở thích ăn mặc cũng khác nhiều so với Ngọc Lan. Nếu cô chị thích mặc những bộ thoải mái, năng động thì cô em lại chọn cho mình những trang phục kín đáo, đậm chất Việt hơn rất nhiều, đặc điểm duy nhất khiến con bé nổi bật chính là đôi mắt nai tròn xoe, xinh xắn đó, vừa nhìn vào chẳng ai có thể phủ nhận rằng đó là con lai được,thật là hút hồn người thưởng thức.

Chốc sau, ly cà phê nghi ngút khói cũng được đặt ở trước mặt tôi, trên bề mặt được trang trí hình bông hoa 3 cánh y như chiếc kẹp tóc của nhỏ khiến cho nó trở nên lôi cuốn lạ lùng. Tôi nâng tách lên, hóp một ngụm đầu tiên và cảm nhận mùi vị của phê đang lan tỏa trong miệng.

“Thật tuyệt vời!” đó là những gì tôi có thể nói được khi uống thử ly cappuccino do con bé Ngọc Mi pha. Nó chẳng những không kém cạnh gì so với của Ngọc Lan, thậm chí về mùi hương còn có đôi phần hơn khi vị ngọt và vị đắng cứ thay phiên liên tục một cách mê hoặc trong miệng tôi.

Thấy tôi không thốt nên lời, con bé cười khẩy:

- Chắc anh đang so với hương vị của chị Lan pha phải không?

- Ô, sao...

- Nói thật cho anh biết, cappuccino là do em dạy chị Lan cách làm đấy!

- Sặc, thật à, không thể nào?

- Nhưng đó vẫn là sự thật, thế biết được sự thật này rồi, anh có còn thích chị Lan nữa không?

Từng lời nói của nó hiện giờ tựa như những con dao lao vào tim tôi đau đến bàng hoàng. Nhưng đó vẫn chưa đủ để tôi dừng yêu Lan, ở nàng còn nhiều điểm khác để tôi yêu mà.

Ngụy biện bởi lí do đó, tôi chống chế:

- Còn thích chứ, anh vẫn thích con người của Ngọc Lan mà, dù có pha cả phê ngon hay không anh vẫn thích!

- Ô là la, trả lời hay đó, tách cà phê này coi như phần thưởng dành cho anh vậy, từ từ mà thưởng thức nhé, em lên lầu có chút việc đây!

Nói rồi nó hững hờ để tôi lại với tách cà phê vẫn còn khói nóng hổi. Cầm tách cà phê, trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác gì đó kì lạ lắm, nó cứ làm tôi cảm thấy Ngọc Lan không hoàn hảo như tôi nghĩ nữa. Nhưng dù sao thì tình cảm tôi dành cho nàng còn nhiều lắm, một chút chuyện con con đó không làm hình ảnh của nàng phai nhòa trong tim tôi đâu, tôi sẽ vẫn mãi chờ nàng mà, phải không?

Đến chập tối, những người trong nhà của Ngọc Mi cũng lần lượt trở về, đầu tiên là thằng nhóc Bảo với bộ mặt hằm hằm như mọi ngày khi nhìn thấy tôi, sau cùng là ba mẹ của Ngọc Mi. Mẹ nàng thì vẫn vui vẻ ôn hòa nhưng ngược lại ba nàng có chút khó chịu khi tôi chào ông, chắc có lẽ ông đang nghĩ tôi là một thằng lằng nhằng hết quen Ngọc Lan rồi lại quen đến Ngọc Mi chăng?

Tuy nhiên, bỏ qua những suy nghĩ đó bữa tiệc gia đình vẫn được diễn ra.

Về món ăn, đa phần là những món mang hương vị quê nhà như thịt ram, cá kho, canh chua... những món này trước đây tôi đã từng ăn qua, nhưng quả thật nó ngon hơn hẳn. Dù thế tôi cũng chẳng dám gấp nhiều được, ba của Ngọc mi lúc cũng nhìn tôi nghiêm nghị khiến cho những ý định gấp đồ ăn của tôi tan biến theo mây khói, suốt cả buổi tôi chỉ dám ăn cơm không chang canh mà không tài nào gấp món thịt ram ngoài khẩu ở bên phía ba Ngọc Mi được. Mẹ nhỏ là người nhận ra đầu tiên và cười đùa:

- Sao suốt buổi mà con ăn canh không vậy?

- Dạ không ạ, tại con thích ăn canh.

- Ăn hoài một món chán lắm, ăn thử món thịt ram bé Mi nhà cô làm đi, ngon lắm đó!

- Dạ dạ, để con thử!

- Bà không cần phải khách sáo đâu, người ta muốn ăn gì thì tự lấy!

Ngay lúc đó giọng của chú lại vang lên trầm trầm làm tôi giật mình vội bỏ ngay cục thịt ram trở lại chén.

- Ông này thiệt tình, khách đến nhà mình phải tiếp chứ!

- Tiếp sao thì tiếp, nhưng đừng có đối xử như người trong nhà là được! Nhân tiện đây Phong cho chú hỏi, con đang quen Ngọc Lan hay Ngọc Mi?

- Hà, dạ chuyện này...

- Kìa anh, sao tự nhiên lại hỏi như vậy?

- Bà để yên cho tôi giải quyết, không thấy nó đang bắt cá hai tay hai đứa con gái mình sao?

- Tại nó còn nhỏ tuổi mà, có biết chuyện gì đâu, ông làm quá rồi!

- Linh tính của tôi không sai đâu, con bé Lan tôi còn vu vì để bà giải quyết được nhưng với con bé Mi thì tôi không đứng nhìn được đâu! – ông nhú mày trừng mắt nhìn tôi – Phong, nghe chú hỏi, con đang quen con bé Lan hay con bé Mi?

- Dạ, con...

- Trả lời chú nhanh, đây không phải là việc để đùa!

- Nhưng...

-Nhanh!!

-Phải, tụi con đang quen nhau...

Cuối cùng câu hỏi của cũng đã có đáp án, nhưng người trả lời không phải là tôi mà là Ngọc Mi. Giữa áp lực phải trả lời câu hỏi, con bé đã mạnh dạn đứng lên thừa nhận trong ánh mắt sững sốt của mọi người xung quanh mà hơn ai hết, đó chính là ba của nhỏ. Sắc mặt ông chuyển từ cau mày, bức bối sang thần thờ như vô hồn chỉ sau câu trả lời ngắn gọn. Nhưng chỉ thoáng chốc, ông lại giận dữ lên, gương mặt của ông đánh lại mà gắt mạnh:

-Mi, lên lầu nói chuyện riêng với pa...!

-Dạ...

Con bé không dám cãi một lời, chỉ bẽn lẽn ngồi dậy rồi đi nhanh lên lầu một mạch chẳng thèm nhìn tôi một lần.

Cả bàn ăn giờ này chỉ có mình tôi với thằng Bảo. Cảm giác chộn rộn lại ngập tràn trong người tôi thật đau nhói. Tất cả là tại tôi đã lỡ hứa với mẹ nàng tham gia buổi tiệc này, nếu như tôi quyết đoán hơn chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện kinh thiên động địa như thế. Chiếc ghế tôi ngồi giờ này nóng như lửa đốt, tôi chỉ muốn chạy thật nhanh lên phòng để xem con bé có bị gì không, dù sao nó đã chịu hi sinh đỡ đạn dùm tôi trả lời câu hỏi đó mà, nếu nó có mệnh hệ gì chắc tôi chẳng dám nhìn mặt Ngọc Lan mất.

Đang dầu sôi lửa bỏng thế, thằng Bảo lại dè dề:

-Tại anh cả đấy, đồ hèn nhát!

-Gi, tại anh à?

-Chứ sao, không vì cái tên vô dụng như anh thì Ngọc Mi ngoan hiền ngày nào không xảy ra có sự như thế đâu.

-Chứ không phải tại em lúc nào cũng đeo đuổi người ta dai như đũa à?

-Anh nói cái gì, nói lại xem!

-Anh nói này là thằng bám dai như đũa đấy!

-Vút...chách...

Vừa kết thúc câu, nó liền tung ngay một cú đá vòng nhắm ngay mặt làm tôi giật mình đưa tay đỡ rồi lùi lại vài bước:

-Tôi nói cho anh biết, tôi yêu Mi thật lòng mới làm thế, đỡ hơn cái tên vô dụng như anh chả làm được gì, chỉ khiến cho Mi đau khổ hơn thôi!

-Đau khổ gì chứ, hờ dờ không ăn thịt con, Ngọc mi cùng lắm là bị mắng thôi!

-Hừ, vì thế tôi mới nói anh chả biết gì, Chị Lan và Ngọc Mi do hai bên nội ngoại chia nhau ra chăm sóc vì thế cũng chịu ảnh hưởng lối sống của hai bên. Ngọc Mi theo gia quy bên nội nên rất khó, không có cảnh ngồi không nghe mắng như anh nói đâu, rõ chưa?

-Sao...

Đến đây, tôi hoàn toàn chẳng còn chút khí thế nào để cãi nhau với thằng Bảo nữa. Những lời nói của nó đã đánh sập tôi hoàn toàn. Trước đây tôi cũng đã từng nghe nói đến, nhưng giờ đây phải đến khi thằng Bảo xác nhận lại tôi mới dám tin. Ngọc Lan và Ngọc Mi tuy là hai chị em nhưng được hai bên nội ngoại nuôi dưỡng, chả trách sao tính cách lẫn lối sống của hai người quá khác nhau. Nhưng hơn hết, Ngọc Mi được bên nội nuôi từ nhỏ, đó chính là lí do vì sao con bé lại kín đáo, sắc xảo hơn chị rất nhiều. Giờ đây, con bé đang chịu sự giao huân của người cha khó tính, chắc chắn sẽ chẳng có điều tốt lành gì. Chỉ nghĩ đến thôi tôi đã đâm rùng mình, chẳng đứng vững được.

Ngồi chờ 5 phút rồi 10 phút, tôi chẳng thấy bất cứ tiếng động gì ngoài sự yên ắng đến phát sợ. Thằng Bảo vẫn ngồi đấy, xoay xoay hai ngón cái tỏ vẻ khảnh trương không kém. Nhưng rồi sự chờ đợi của tôi cũng được đền đáp, chỉ vài phút sau, cả ba người đều đứng đĩnh từ trên lầu đi xuống, trông nét mặt như chẳng có gì xảy ra cả, riêng chỉ có ba của nhỏ là con hơi bức nhưng không còn câu gắt nữa.

Vừa nhìn thấy tôi, con bé liền lên tiếng:

-Anh lên đây, có chút việc!

Chỉ khi có sự gật đầu của ba mẹ con bé, tôi mới dám rụt rè bước theo Ngọc Mi lên tầng thượng theo sự chỉ dẫn của con bé. Tại đây đã được kê sẵn một bộ bàn ghế từ lúc nào.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, con bé từ tốn:

-Anh ngồi xuống đi, em nói chuyện này!

-À ừ, em nói đi!

- Chắc này giờ ở dưới lầu Bảo cũng đã kể anh nghe về chuyện nội ngoại chia nhau nuôi tụi em rồi phải không?

-Ừ, phải nhưng sao kì vậy?

-Hừm, cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa, ba mẹ em lúc đến với nhau bị gia đình hai bên ngăn cản nhiều lắm, nhất là bên nội lúc nào cũng muốn giữ gìn dòng máu thuần Việt nên ra sức can ngăn hết mực.

-Rồi sao hai người có thể đến với nhau?

-Đó là do lòng kiên trì của mẹ đã làm bên nội cảm động. Nhưng không vì điều đó mà bên nội thay đổi lập trường của mình. Thế là mẹ em phải chấp nhận điều kiện rằng nếu sinh ra đứa đầu tiên thì sẽ do bên ngoài nuôi, còn đứa thứ hai sẽ do bên nội nuôi, và nếu bất kì đứa con nào đến 16 tuổi đều phải về Việt Nam tiếp tục học...

-Và em đã được bên nội nuôi phải không?

-Ừ, để tiện việc chăm sóc, bên nội đã sang tận Pháp định cư để nuôi dạy rèn luyện em theo khuôn khổ gia giáo.

-Thế chắc là vất vả lắm phải không, hai chị em gặp nhau như thế nào?

-Đã quen rồi, không sao đâu. Cứ mỗi tuần hai đứa được nghỉ lại được hai bên cho gặp nhau. Lớn lên thì được tự do hơn một chút nhưng vẫn phải theo khuôn khổ.

-Vậy là những gì em được dạy là những gì em đã thể hiện với anh lúc đi chơi thảo cầm viên phải không?

Con bé không nói gì, chỉ khẽ gật đầu rồi nhìn lên bầu trời đen kịt đầy sao. Thấy thế tôi vội mờ lời nhằm tránh khoảng lặng quá lâu.

-Vậy còn chuyện bán giao kèo thì sao?

-Bây giờ mọi chuyện đã đến nước này rồi, không thể cho ai biết được!

-Vậy chẳng lẽ...

-Đúng, bây giờ mọi người đều biết em đang quen anh rồi!

-Ặc, vậy phải làm sao đây?

-Còn làm sao nữa, thì phải giả giống hơn trước chứ sao?

-Trời, phải vậy nữa à?

-Ba em là một người cực kì khó tính, vất vả lắm mới thuyết phục được ông ấy. Chúng mình không còn đường lùi đâu!

Vừa nghe, tôi như suy sụp hoàn toàn. Tương lai của tôi bây giờ hoàn toàn mù mịt. Thậm chí tôi còn chưa thể tưởng tượng ra được sau này mình sẽ như thế nào với con bé đây. Trò chơi tưởng chừng như vô hại bây giờ lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất giữa tôi với Ngọc Lan rồi, thật là khổ gì đâu!

-À Mi ơi, hỏi xem Phong có khát nước không lấy ít nước chanh mẹ mới pha lên uống nè!

Giữa lúc căng cứng, giọng của mẹ nhỏ vang lên, con bé vội lật đật đứng dậy hỏi:

-Anh khát nước không, em xuống lấy nước chanh lên uống nhé?

-Ừm sao cũng được!

-Vậy ngồi đây đợi xúu nhé, em lên ngay!

Con bé vội lót tót chạy xuống để lại mình tôi nơi đây với những đám mây đen mù mịt bao quanh khắp người. Thế nhưng chẳng âm tính được bao lâu, tôi lại giật thót bởi tiếng chuông điện thoại lạ lắm. Ngó ngang ngó dọc tôi chợt phát hiện ra âm thanh đó phát ra từ chiếc điện thoại đang để trên bàn. Hình như đó là điện thoại của Ngọc Mi, lúc này tôi có thấy con bé cầm nó. Thế nhưng tôi cũng chẳng quan tâm lắm, điện thoại reo một lúc rồi tắt lịm, ấy vậy mà chưa đầy 10 giây sau, nó lại reo lên. Tôi bắt đầu bối rối chờ con bé lên trả lời điện thoại nhưng có vẻ nó không hề nghe thấy. Chẳng chờ con bé nữa, tôi vội chộp lấy điện thoại toan chạy xuống đưa cho nó nhưng vừa đến cửa tầng thượng điện thoại lại tắt. Quá tò mò ai giờ này gọi con bé gấp thế, tôi ngó xuống tầng dưới như bản năng rồi len lén mở điện thoại ra xem. Ngay tức thì, tôi phải sửng sốt khi số điện thoại đó được con bé lưu là chị hai, mà chị hai của con bé tức là Ngọc Lan.

“Vậy Ngọc Lan mới vừa gọi cho nó sao?”

Chưa kịp dứt dòng suy nghĩ, chuông điện thoại lại reo lên, đó vẫn là số của nàng. Lúc đó trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý định liều lĩnh.

Có nên trả lời điện thoại không?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Chuông điện thoại vẫn cứ ngân vang mà con bé Mi chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Những ý nghĩ về việc nghe điện thoại vẫn cứ lộn vồn trong đầu tôi chẳng thể nào dứt ra được. Số của nàng vẫn cứ hiện khiêu khích trên màn hình. Liệu khi bắt máy rồi tôi sẽ nói gì đây, hỏi thăm sức khỏe của nàng ư? Nhưng quan trọng nhất là nàng có trả lời lại khi biết tôi đang nghe điện thoại không? Cả tâm trí tôi giờ này chỉ tập trung duy nhất vào chiếc điện thoại đang run bần bật trên tay.

Nhưng rồi tôi cũng đi đến quyết định cuối cùng, ngó xuống cầu thang một lần nữa, tôi run rẩy bắt điện thoại:

-Alô, Mi đó hả, sáng giờ bạn quá không chúc mừng năm mới em được, hôm nay sao rồi, mọi việc vẫn bình thường chứ?

-...

Tự nhiên lúc đó tôi khựng miệng chẳng nói được lời nào mặc cho Ngọc Lan cứ nói luyên thuyên như chưa hề biết danh tính của người ở đầu dây bên kia.

-Sao thế, em gặp chuyện gì à? Sao không trả lời chị?

-...À!

-Qui êtes-vous? Maman? (là ai vậy, mẹ à?)

Thấy không thể tiếp tục kéo dài, tôi bèn lấp bấp mở lời:

-À, là Phong đây, mình...

Chưa kịp nói hết câu, nàng đã nhanh chóng cúp máy chỉ để lại những tiếng tút tút làm tôi thấy bần thần cả người.

Làm sao chứ, nàng không muốn nói chuyện với tôi hay sao, tại sao khi vừa nghe tiếng tôi nàng lại tắt máy thay vì vui vẻ tiếp chuyện như trước kia, tôi đã làm gì sai chăng? Nhưng chưa kịp suy nghĩ gì thêm, tôi phải cuống cuống trả điện thoại về vị trí cũ khi nghe tiếng con bé bước lên lầu:

-Anh làm gì mà hốt hải thế, mới làm chuyện xấu à?

-À không có gì, chỉ ngấm cảnh thôi mà?

-Có thật là thế không?

-Thật hề hề!

Tôi vuốt ngực thở phào vì khi con bé vừa lên đèn màn hình đã kịp tắt trực tiếp cứu cho tôi một phen hú vía thấy rõ. Nó đưa cho tôi ly nước chanh rồi vờn vai tựa vào ban công hít một hơi thật sâu. Lúc đầu tôi cũng chẳng để ý lắm, chỉ chú tâm nhắm nháp ly nước chanh mát lạnh đang cầm trên tay thôi, nhưng mãi đến lúc sau, thấy con bé cứ đứng đó tôi mới tò mò hỏi chuyện:

-Nè, làm gì đứng đó hoài vậy, không sợ lạnh hả?

-Anh cứ uống đi, hỏi nhiều làm gì?

Tức thì, tôi bỏ ly nước xuống bàn rồi đi đến chỗ của con bé. Nó giờ này tựa hẳn người vào ban công như chẳng còn chút sức sống nào, mặt cứ nhìn xa xăm đâu đó, phải gọi đến lần thứ 2 nó mới đáp lại:

-Sao không uống đi, ra đây đứng làm gì?

-Bạn gái anh buồn thế này không ra sao được!

-Đừng có đùa, không vui đâu!

-Gi thế, bộ gặp chuyện gì à?

-Anh có thật là thích chị em không?

Nó bắt chợt hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

-À thì thích mà, sao em lại hỏi thế!

-Thích nhau có vui không, sao ai cũng thích nhau hết thế?

-Ờ, em đang nói cái gì vậy?

-Từ nhỏ đến giờ ít tiếp xúc với con trai nên cũng chẳng biết cái cảm giác thích nhau, cảm giác vui vẻ như thế nào nữa!

-Từ đó đến giờ em không có đi đâu chơi hết à?

-Không, lúc nhỏ em chẳng có thời gian để đi chơi nhiều như chị hai đâu! Có đôi lúc em ganh tỵ với chị hai lắm. Nhưng giờ quen rồi, không gò bó cũng thấy khó chịu!

Con bé khẽ cười, nhưng tôi có thể nhận ra được nó không thực sự cười, khóe mắt nó đỏ lên và có thứ gì đó long lanh đang ứa ra, chắc là nó đang cố kiềm nén cảm xúc trước mặt tôi. Nghĩ lại cũng đúng, tôi từng nghe nói nội con bé rất nghiêm khắc, có lẽ con bé đã bị ép theo khuôn khổ từ nhỏ nên đáng lẽ ra ở cái lứa tuổi này con bé ắt hẳn phải hồn nhiên, vô tư lắm chứ không phải thông minh, sắc xảo đến đáng sợ như thế này. Nhìn đi nhìn lại, chắc chỉ có tôi mới giúp con bé được vào lúc này thôi, thế cho nên hít một hơi thật sâu, tôi kêu vai con bé:

-Nè, mấy ngày tết có đi đâu chơi không?

-Tết âm lịch thì cũng ở nhà như mọi ngày thôi!

-Hay đi chơi giao thừa ngắm pháo bông với anh nhen!

-Đi...với anh?

-Gi? Đừng nói là không biết tết là thế nào nhé!

-Không ý em nói là anh rũ em đi chơi đấy à?

-Sao? Lạ lắm hả?

-Không...không có gì, đi thì đi vậy!

Phớt lờ đi những biểu hiện kì lạ của Ngọc Mi, tôi vẫn vui thầm trong bụng vì tin rằng mình đã làm được một việc tốt giúp con bé. Còn về cú điện thoại đó của Ngọc Lan tôi cũng chẳng biết vì sao nàng lại làm thế, chắc là do ngại, nhưng cũng có thể là một lí do nào đó, âu thì cứ đợi nàng về sẽ rõ vậy...

Trở lại với những diễn biến ở trường.

Có thể nói thời gian tiền nghỉ tết là khoảng thời gian dài thê lê vô số kể, bởi lẽ tâm trạng đứa nào đứa này bây giờ chỉ có một chữ tết mà thôi chẳng còn hứng thú học hành gì nữa, ấy thế mà các giáo viên chẳng chịu hiểu cho học sinh, cứ mỗi khi học xong lại giao cả sấp bài tập về nhà cao như núi, còn không thì phải trả bài muốn một xiu với những bài lịch sử, địa lí dài 2-3 trang giấy.

Hôm nay cũng vậy, mới vừa bước vào lớp thôi đã thấy cảnh tượng cả đám học sinh tùm 5 tùm 7 nhào nhào chép bài làm tôi thấy hơi nhồn nhột liền chạy vào chỗ hỏi thăm tình hình ngay:

-Ê Toàn, chép cái giống gì thế này?

-Chép bài lịch sử!

-Bữa trước mày không ghi bài à?

-Bữa hôm đó ghi rồi, đây là cái bài bà cô lịch sử hỏi này mới gửi bảo là có thanh tra đến dự giờ đột xuất nên đưa cho lớp ứng phó trước, mày tranh thủ chép vào đi, làm phạt lòng bà cô thì đừng có hòng mà sống yên!

Toàn phớt nói chẳng sai tí nào cả, trong lớp tôi ai cũng sợ cái uy của bà cô dạy lịch sử đó, chẳng những khó mà còn rất nghiêm, một khi đã phạt đứa nào thì đừng có hòng mà chống chế, xin xỏ. Còn nhớ hồi đầu năm có thằng chỉ lờ miệng ngáp trong giờ học thôi đã bị bà cô cho lên sổ đầu bài không thương tiếc, từ đó trong giờ lịch sử cả lớp ai cũng trên tinh thần cảnh giác cao độ chả đứa nào dám hó hé lời nào cả, tưởng chừng như chỉ cần nhút nhát một tý thôi đã bị bà cô cho lên sổ ngồi chơi vậy. Nay có thanh tra dự giờ thì chắc sẽ còn căng thẳng hơn nhiều thế cho nên cả lớp tôi giờ đây ai cũng chép ro ro như máy, cơ mà cũng có một vài trường hợp ngoại lệ:

-Ê Phong, mày làm bài tập tiếng anh chưa, bày tao với!

Đó là thằng Khang đình trong lớp tôi, biệt danh đó xuất phát từ mái đầu không bao giờ dài của nó. Lúc đầu thì nó cũng để tóc ngắn như bao thằng con trai khác đây nhưng nó cứ để dài ra chẳng bao giờ chịu cắt nên khá nhiều lần bị đội trưởng đội cờ đỏ Lam Ngọc nhắc nhở, thế là nó chơi luôn nguyên quả đầu đinh lên trường làm ai cũng nhìn nó với cặp mắt sững sờ. Mà cũng phải công nhận rằng thằng này chơi khá được, nó nói là nó làm, chả bị ai tác động gì cả, chỉ gác một nỗi nó hơi lăm lè, học khá kém, có khi còn thua cả Khanh khờ nữa, vì thế cứ mỗi lần có bài tập là nó lại tìm đến tụi tôi, nhất là môn tiếng anh, cũng nhờ thế mà nó thân với tụi tôi luôn.

-Đâu, mày không hiểu phần nào?

-Thì mấy cái bài tập đó, hôm nay ông thầy anh văn bắt nộp bài tập mà!

-Làm tới đâu rồi đưa bố xem!

-Hề, chưa làm!

-Đệt, thôi cái đó để sau đi, tao chép bài lịch sử đã!

-Thì mày cứ làm hộ tao, để tao chép bài lịch sử cho mày cho!

-Úi cái thằng đấy mà về vùi gì, chữ nó xấu thế bố thằng nào đọc được, đâu có đẹp như chữ bố!

Xin phép được giới thiệu với mọi người, đây là một trong số 3 thằng bạn mới bọn tôi đã quen được từ hồi đầu năm lớp 11 tới giờ, tên của nó là Phú nổ . Cái biệt danh Phú nổ xuất phát từ cái tính hay nổ của nó, về khoản nói phét, chém gió thì thằng này là trùm, ở đâu có nó ở đó như cái đại nhạc hội, chẳng bao giờ yên lặng được, nhưng cũng nhờ nó mà cả lớp như sinh động hơn hẳn, tiết nào tiết nấy vui nhộn hẳn ra.

-Chữ mày đẹp thì mày chép dùm cho thằng Phong đi!

-Bây, bố đang ngâm cứu lịch sử, để sau đi!

-Chém gió, chữ mày có hơn gì chữ tao đâu!

-Hề hề, cơ mà hông làm bài tập hả mày, bỏ tạt làm biếng đi nhé, phải học tập tao này!

-Học mày cái gì?

-À, Phong ơi!

Bỗng nhiên nó quay sang tôi.

-Kêu tao gì đấy!

-Chút chỉ tao bài tập anh văn luôn nhé!

-Tổ bà mày, đùa bố à!

Thằng Khang tức tối kí vào vai thằng Phú một cú nhá lửa làm nó ôm vai la bài hãi:

-Ahh, tao bị đứt hết gân mạch rồi!

-Mấy người trật tự lại dùm cái đi!

Lam Ngọc nhủu mày gắt nhỏ làm cả bọn cảm như hén chẳng thằng nào dám hó hé, duy chỉ có một thằng:

-À Phong ơi

-Gì đấy?

-Làm bài tập tiếng anh rồi đó hả?

-Ồ, chi thế!

-Lát chỉ tao tin học nha!

-Á sặc, mày lằng nữa!

-lằng gì, thì tao hỏi mày làm bài xong chưa, chỉ tao môn khác!

-Chắc tao chém mày chết, để tao chép bài sử xong rồi muốn làm gì làm!

Đó là thằng cuối cùng trong số 3 thằng bọn tôi quen được, cả lớp tôi ai cũng gọi nó là Kiên lãng, bởi lẽ thỉnh thoảng nó hay có một số phát ngôn lãng xẹt khiến người khác sôi máu, chính tôi cũng bị nó làm cho sôi máu mấy lần bởi cái tật ăn nói ngô nghê của nó. Đó là những thằng mà bọn tôi quen được trong số mười mấy thằng con trai mới chuyển tới lớp tôi năm 11 này, nhờ tội nó mà cả quãng đường cấp 3 còn lại của tôi sinh động hơn hẳn, không tin ư, về sau sẽ thấy thôi.

Trở lại với việc thanh tra dự giờ đột xuất môn lịch sử.

Như mọi người đã biết bà cô Lam đã cho bọn tôi biết trước được bài mới để ứng biến khi thanh tra đến dự, thế nhưng rắc rối chẳng vì thế mà thuyên giảm, trái lại nó còn gây ra không ít chuyện bi hài sắp tới đây.

Vào cuối giờ ra chơi, trong khi cả lớp còn đang mải mê lo coi lại bài lịch sử thì thằng Khanh khò ngòai bàn trên cứ ngòai tum hùm một chỗ, mồ hôi mồ kê đổ ra ướt cả lưng áo. Thấy thế tôi mới tò mò khêu vai nó:

-Ê mày, bị bệnh à, làm gì ghê thế!

-Không có chuyện gì đâu, tại tao nực á!

-Nực gì mày, trời đang mát mẻ, kể bố nghe nào!

-Mày kể sát tại lại đây!

-Sao nói tao nghe xem!

-Tao đau bụng quá!

-Gi, đau bụng mà mặt mày nhìn như trăn trối vậy!

-Ai biết đâu, sáng mới ăn mấy trái ổi, hồi nãy uống thêm có chai pepsi mà đau bụng quá!

-Chết cha mày hôn, mày uống kiểu đó dễ bị ngộ độc ỏi lắm, không chữa trị thì chết ngay đó!

Phú nỏ vừa nghe đã chêm ngay một câu vào làm thằng Khanh sợ xanh mặt rung lẩy bẩy.

-Đừng có hù nó mày, coi có sao không để tao nói với lớp trưởng!

-Thôi mày lãng quá, nói với lớp trưởng làm gì? Giờ có đau bụng thì đi vào nhà vệ sinh giải quyết đi, không lát thanh tra vào là khỏi đi luôn bây giờ!

Nghe lời bọn tôi, nó lú lú ngòai dậy định đi tới nhà vệ sinh thì đoàn thanh tra đã thoát hiện trước của lớp cùng với bà cô lịch sử, thế là nó xui xị đành ngòai xuống trở lại, nom nét mặt dần ra thấy rõ:

-Làm sao giờ tội bây?

-Thì cứ ngòai im đó chịu cho hết giờ đi, có sao đâu mà – rồi Toàn phòn quay sang bọn tôi – tội bây nghe đây, từ đây đến cuối tiết không thằng nào được đụng vào thằng Khanh, nó bây giờ như trái bom nổ chậm, đụng vào là nổ ngay, rõ chưa?

-Déc sơ!

Cả đám bọn tôi vừa nhin cười vừa liếc nhìn thằng Khanh giờ này trông thảm đến phát tội, giả mà có cái lỗ cho nó chui xuống được!

Tiết dự giờ rồi cũng bắt đầu trong không khí cực kì căng thẳng, cô sử cứ luyên thuyên giảng trong khi bọn tôi cứ ngòai xếp re dò theo những gì được ghi trong tập. Những lúc như thế này tôi lại liếc nhìn sang Lam Ngọc, nàng vẫn chăm chỉ nghe giảng bài như mọi ngày, chỉ có điều hơi lạnh lùng một tý, hơi hững hờ một tý và hơi buồn đượm một tý. Ừ thì lỗi do tôi mà, cho đến nay, tôi vẫn tự hỏi mình quyết định như thế là đúng hay sai, tôi có quá vô cảm khi quyết định nghe theo thằng Toàn không, dù gì thằng Toàn cũng là người ngoài nó không hề biết Lam Ngọc đã trải qua những gì và chịu đựng những gì, những quyết định của nó chỉ mang tính khách quan bề ngoài mà thôi.

Liệu tôi:

-À, Ngọc ỏi...

-Em Phong...

Đang định quay sang Lam Ngọc, tôi bỗng giật mình khi nghe tiếng cô sử gọi đích danh tên mình đứng dậy:

-Dạ...cô kêu em...!

-Em cho cô biết nội dung của hội nghị mu-ních là gì?

Tự tin với bài giảng đã được chép trước đó, tôi ung dung lật ra ngay phần cần trả lời để chấm dứt câu hỏi nhưng ỏi ỏi lật mãi chả thấy đâu, tôi vẫn dĩ

chẳng thích màu mè nên tựa bài hay tiêu đề chẳng bao giờ lấy viết đỏ ghi cả, giờ đây trong con rối rắm tôi chẳng thể nào tìm được cái hội nghị mu-ních gì đó ở đâu cả, tất cả bây giờ trước mắt tôi chỉ là một đồng chữ xanh lè được chép gấp rút.

Thấy tôi cứ ậm ừ, cô lại hỏi vói về khăn trương:

-Sao, em trả lời được không Phong?

-Dạ được mà cô!

-Nội dung của hội nghị Mu-ních là...à...thành lập...Bayern...

-Hả, em trả lời sao, nói rõ cho mọi người nghe!

-Dạ à...

-Đây nè, đọc 8 điều đi, nhanh lên...

Đang trong cơn bí cực, Lam Ngọc đã chìa cuốn vở trước mặt tôi ngay chốc phần trả lời câu hỏi trực tiếp cứu nguy cho tôi một mạng trông thấy, vì thế tôi có thể trả lời câu hỏi và ngồi xuống một cách hiện ngang mà tim vẫn còn đập thình thịch như trống.

-Sao Phong chép bài câu thả vậy, chẳng làm dấu tiêu đề gì hết, thấy hậu quả chưa?

Nàng nhú mày nhắc nhở khi tôi chỉ mới vừa ngồi xuống.

-Hề, thì có viết đỏ đâu mà viết!

-Không có thì lấy viết của Ngọc này, Ngọc lúc nào cũng sẵn lòng với Phong mà!

-Hả...

-À, ý Ngọc là lúc cũng sẵn lòng cho Phong mượn mà!

Nàng vội giương gao chữa lời mà nét mặt không tránh khỏi những vết đỏ ửng nhưng chỉ trong thoáng chốc nàng đánh sang chuyện khác rất nhanh:

-Mà hồi nãy Phong tính nói với Ngọc chuyện gì thế?

-À chuyện...chắc...không có gì, tính hỏi tý bài ấy mà, giờ hết rồi!

-Ừm, vậy thôi tập trung nghe giảng đi, cô lại gọi nữa đấy!

Thế là tôi lại bỏ mất một cơ hội đáng giá nữa, nhưng nếu thật sự tôi muốn nói với Lam Ngọc, tôi sẽ nói chuyện gì đây? Nói rằng tôi không phải đang cặp với Ngọc Mì mà chỉ là một bản giao kèo để chờ Ngọc Lan thôi sao, như thế chỉ làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn, chưa kể Lam Ngọc sẽ không bao giờ tin chuyện chỉ có ở trong phim này đâu. Cho nên, sự im lặng đôi khi cũng giải quyết được rất nhiều chuyện...khi ta bế tắc.

Buổi dự giờ vẫn được tiếp tục sau câu hỏi của cô, thằng Khanh giờ này coi bộ đã đến giới hạn chịu đựng, mặt nó xanh lè, mồ hôi vã ra như tắm ướt hết cả người. Theo như thằng Toàn nói, trái bom Khanh Khò đã sắp phát nổ đến nơi. Người lo lắng nhất lúc này không ai khác ngoài tôi, bởi lẽ tôi ngồi ngay sau nó, có mệnh hệ gì người chịu đầu tiên là tôi chứ không ai khác, bởi thế tôi lúc nào cũng nom nớp lo âu khi nhìn thấy mỗi cú rung người của nó, cảm giác sợ hãi còn hơn là ngồi cạnh trái bom thật nữa.

Ấy thế mà:

-Khanh, em có nhận xét gì về tình hình chiến sự trong giai đoạn chiến tranh này?

Trời xui đất khiến thế nào mà cô sử kêu ngay thằng Khanh làm nó giật mình, mặt trông tội đến phát thương. Nó rung lay bầy đứng lên, cầm cuốn vở đọc từng chữ cứ y như đọc tuyên thệ vậy. Cả lớp giờ này chỉ có bọn tôi là biết nó đang bị gì, những đứa khác bây giờ chắc có lẽ chỉ tưởng nó đang run vì bị kêu lên mà thôi.

-Ê, coi bộ thằng này sắp nổ tung rồi mày ơi!

Phú nổ nhăn mặt ra dấu cho bọn tôi vì nó cũng ngồi ở dãy bàn kề sát tay trái thằng Khanh.

-Ê, thằng Khanh đọc tới đâu rồi!

-Thôi mày lằng quá, hỏi đâu dò theo nó!

-Ờo, tụi bây im lặng đi, thằng Khanh nó nghe bị áp lực hơn giờ, đề...

Chưa kịp nói hết câu, một cơn gió lùa từ cửa sổ vào làm tập vở phấp phới tứ tung. Nhưng cái mà bọn tôi lo nhất là giờ này Khanh khò đang có dấu hiệu

hiếp mắt, miệng mở rộng, lỗ mũi phình to, đó chính xác là hắc xì. Xét tình thế giờ này, nó đang đứng trước mặt tôi, chính xác hơn là bàn tọa của nó, nếu nó hắc xì chắc chắn tôi sẽ lãnh đạn 100 phần công lực, chưa kể là Lam Ngọc ngồi kế bên có thể sẽ bị vạ lây, và rồi...

-Hắc xì...

Ngay cái khoảnh khắc đó, tôi chẳng còn suy nghĩ được gì nhiều, đành ngã người lao về hướng của Lam Ngọc thuận tay xô nàng nằm rạp xuống đất nhắm mắt hứng chịu sự bùng nổ của thằng Khanh.

-Bùm...

Tuy nhiên, trái ngược với suy đoán, nó chỉ xì rầm một cái rồi to chứ chẳng còn chuyện gì xảy ra nữa. Cả lớp giờ này im lặng đến phát sợ, mọi sự chú ý thoát đầu đều dành cho tôi với Lam Ngọc hiện đang nằm dưới sàn nhưng nhanh chóng sau đó tất cả đều đổ dồn vào thằng Khanh khờ giờ này đang tỏa mùi chẳng khác nào bãi rác lâu năm.

-Nổ hớ xì rồi, sơ tán đi!

Phú nổ la bài hải làm cả lớp ai nấy cũng đều hốt hoảng di chuyển khỏi chỗ ngồi, riêng chỉ có Khanh khờ giờ này cứ ngẩn tò te ra đó chả biết làm gì ngoài ngó láo lia như từ trên trời rơi xuống. Cảnh tượng giờ này hết sức là hùng vĩ khi cả lớp tràn hết ra ngoài ban công tị nạn khỏi cái mùi địa ngục đó, đến nỗi bác bảo vệ phải chạy lên xem xét tình hình an ninh trật tự. Còn cô sử thì cứ đứng xin lỗi rồi rút mấy người thanh tra trong khi mắt cứ lườm về phía lớp tôi với sát khí đằng đằng như bùng lửa. Buổi dự giờ vì thế cũng bị hủy bỏ, cả lớp tôi uể oải bước vào lớp khi ám khí đã bị xua tan đi hết, người tiếp chuyện với Khanh khờ đầu tiên là thằng Toàn, nó đi tới vỗ vai:

-Ê mày, người ta đi hết rồi, có đau bụng thì vào nhà vệ sinh đi!

-Hết đau bụng rồi, xì ra phát hết nhẩn, biết thế lúc đầu giờ tao xì phát cho xong!

-Cái thằng... ăn nói nghe nổi cả da gà!

-Thánh ơi, ngồi ngay ngắn nhận của em một lạy... từ nay chúc thánh nổ chắc phải trao lại cho thánh rồi!

Phú nổ chạy đến quỳ một chân trước mặt thằng Khanh làm nó tức tối gất gỏng:

-Dẹp bọn mày đi, tao bị thế còn chưa vừa lòng hả!

-Khanh ơi, mày có đi vệ sinh không, tao cho mượn giấy nè!

-Đệt, tụi bây đừng có chọc bố điên!

Thấy nó khỗ sở thế, bọn tôi cũng chẳng đành lòng chọc nên đi về chỗ ngồi chuẩn bị bài cho môn tiếp theo, nhưng chắc chắn rằng việc mà thằng Khanh gây ra hôm nay sẽ không gói gọn trong lớp đâu, bởi lẽ mấy đứa con gái lớp tôi đứa nào cũng là cái loa phát thanh di động cả, 1 truyền 10, 10 truyền 100, sớm muộn gì cả trường đều biết, tới lúc đó mới thực sự là thảm họa cho chú Khanh nhà mình. Cơ mà bỏ qua chuyện đó một bên đã vì có một chuyện khác còn quan trọng hơn, ngay lúc bọn tôi đang chuẩn bị bài thì ông thầy chủ nhiệm đã chiếm chế đi vào lớp với bộ mặt cau có không chê vào đâu được:

-Các em có coi nói này là trường học không?

-Dạ thưa thầy!

-Biết hôm nay thanh tra tới dự giờ mà còn dám gây ra chuyện lớn như thế này nữa hả!

-Dạ, nổ hớ xì là chuyện ngoài dự kiến mà thầy!

-Phú, em đừng có giỡn nữa, đây không phải chuyện thường đâu!

-Dạ thầy ơi!

-Sao Kiên, em có ý kiến gì?

-Tiết sau học môn gì thầy?

-Lớp em đang giỡn mặt với thầy đó à, lớp em đã gây ra chuyện lớn rồi, chắc chắn sẽ không yên với nhà trường đâu, thầy cũng không biết làm sao để giải quyết đây!

-Nhưng thưa thầy, chuyện này cũng ngoài ý muốn, chắc các thanh tra sẽ hiểu ạ!

-Đúng đó, hay là thầy đi với em cùng với lớp trưởng lên văn phòng xin lỗi đoàn thanh tra ạ!

-Ừm, để xem sao đã!

Kết quả bữa hôm đó cũng khả quan lắm, tuy đã xin được đoàn thanh tra bỏ qua chuyện kỉ luật trường rồi đấy nhưng tội chết có thể tha tội sống khó bỏ, sau bao nhiêu tranh cãi, cuối cùng lớp tôi cũng phải chịu một hình phạt để có cái gọi là răn đe nhưng lớp khác, hình phạt cũng chả có gì nặng, chỉ là làm lao động trường 1 ngày thôi, nhưng lại ngay vào ngày 29 tháng chạp mới ức, nó gián tiếp liên quan đến bao nhiêu là chuyện, thiệt khổ gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132

Thời gian cứ thảnh thơi trôi, chẳng mấy chốc sau cũng đến ngày 29 tết. Nhỏ Nhung đã về quê ăn Tết từ hồi 25, đương nhiên ba tôi cũng được nghỉ, nhưng chỉ duy nhất ngày hôm nay, đến sáng hôm sau lại đi theo đoàn múa lân để biểu diễn theo yêu cầu nên cũng không ở lại được lâu.

Mới sáng bảnh mắt, ba tôi đã đập cửa phòng:

-Dậy mày, thằng kia! Tết nhất mà ngủ tới ngày!

-Để con ngủ chút đi ba!

-Mày có mở cửa ra không, tao tông vào bây giờ!

-Rồi rồi, con ra ngay, làm gì mà ba kêu sớm vậy?

-Cái thằng này hay nhì, mới tới qua mày còn kêu tao sáng mai kêu mày dậy đi trực trường, giờ còn giả nai hả con?

-À, con nhớ rồi, ơ...oáp...!

-Thanh niên trai tráng...chắc...mà trường gì kêu đi trực cả ngày tết thế, mày bị phạt lao động à?

-Dạ đâu có, tại lớp con đăng kí ngày tết để kiểm thêm điểm cộng đó, hê hê!

-Kiểm điểm gì kì thế không biết!

-Dạ thôi con đi đánh răng rồi lên trường nghe ba!

-Ừ, đi cẩn thận đấy!

Thế là tôi chạy tốt một mạch ra xe dong thẳng ra ngoài đường.

Năm nay không có 30, nhưng không vì thế mà mọi việc trở nên xáo trộn, vẫn những cửa hàng đầy áp khách tranh thủ đi mua đồ cuối năm, vẫn những hàng trái cây bán muộn cho những ai chưa cho mua ngũ quả, vẫn là những hàng thịt còn sót lại chờ người đến để hóa thành những nồi thịt kho tàu nghi ngút. Không khí tết vẫn như thế, vẫn nhộn nhịp vui tươi, nhưng trong lòng tôi lại có một cảm giác gì đó rằng nó chẳng giống trước nữa. Có lẽ vì những trò chơi năm mươi, cuộc bắt, rồng rắn lên mây cùng với những trò chơi khác đã không còn hiện diện ở cái xóm này như 10 năm về trước, nó đã dần được thay thế bằng những trò chơi điện tử, những chiếc điện thoại cảm ứng trượt vèo vèo với vô số những trò chơi hấp dẫn, liệu đến thứ gì sẽ thay đổi nữa?

Đạp xe được một lúc, cổng trường đã hiện ra trước mắt với không khí vô cùng đều hui. Phải len lỏi vào bên trong mới có thể thấy được một vài phần tử trong lớp tôi đang khua chổi mùa kẹ rác trong đó, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mười mấy mạng, tuy nhiên những thành phần chủ chốt như Toàn phòn, Khanh Khờ cho đến bé Phương, Lam Ngọc đều đến đông đủ.

Vừa thấy tôi, Phú nỏ đã reo lên vang vọng:

-A, sư phò...ò!

-Nhậu không?

-Ba xì...!

-Mời gì...

-Mời tíu cùng, bỏ cái thằng vào trễ!

Nó đột nhiên đổi giọng cóc vào đầu tôi muốn nhóc lửa.

-Trề gì, tụi bây cũng mới bắt đầu mà!

-Bắt cái gì, tụi tao làm lâu rồi, giờ này mới tới hà, ở lại làm một mình nhe con!

-Ê Phú!

-Kêu gì mày,

-Theo tao lên quét lâu 2 kia, thằng Tuyên kêu!

-Đệt, bỏ lạy mày thánh lằng, để còn làm ăn tỵ xiu!

-Hé hé, thế ra Phú nỏ vẫn nỏ như thường nhể!

Tôi bóp tay rôm rốp lườm nó muốn cháy xém

-Đâu có, thấy mặt mày còn say ke quá, tao hù vài phát cho nó tỉnh ngủ ấy mà. Thấy chưa, mặt mày giờ bảnh như chó cảnh rồi!

-Đệt, bỏ đám mày mồi tay!

-Thôi thôi, hai người trật tự lại làm lao động lẹ rồi về!

Lại là chất giọng lạnh lùng của lam Ngọc vang lên khiến cả hai thằng đứng xếp re như duyệt binh.

Buổi lao động cũng được bắt đầu, nhờ có thằng Tuyên biết ý nên tôi với thằng Toàn, thằng Khanh, Lam Ngọc, bé Phương cùng với đám loi chơi kia được trực chung một nhóm ở hành lang tầng trệt, công việc cũng chả có gì khó khăn, chỉ việc quét và quét thẳng tiến thế nên nó tạo cho tôi một cái cảm giác chán chường vô cùng. Không khí trong trường hôm nay cũng khá là ảm đạm, chắc là do tôi đã quen với cái cảnh nhộn nhịp, ồn ào của những buổi học thường ngày rồi, giờ đây trong một ngôi trường vắng tanh như thế này, nếu không có bọn tôi chỉ chốe ở đây chắc nó cũng chẳng khác gì một khu bỏ hoang là bao, à mà dùng khu bỏ hoang thì hơi quá, nhưng cảnh tượng thì đích thực là như thế mà.

Quét tới quét lui dăm ba chỗ, cuối cùng những cái miệng bàn lùi đã bắt đầu lên tiếng, người khai hỏa đầu tiên là Toàn phôn:

-Ày chà, làm việc này giờ mệt rồi, nghỉ tí đã!

-Ê thằng kia, này giờ thấy mày cứ đứng phui qua phui lại chứ có quét gì đâu mà mệt!

-Sao không mày, này giờ tao quét gần chết, mày mới là thằng làm biếng đó Phú!

-Biếng đâu, này giờ thấy tao không, cân cả cái hành lang còn đòi gì nữa!

-Nỏ vừa vừa thôi mày, tưởng mình mày làm hả?

-Ờ, tao cũng làm chứ bộ!

Khanh khò cũng lóc chóc sợ bị nói là làm biếng.

Đến đây, mắt Toàn phôn bỗng nhiên sáng rỡ lên, nó cất giọng ngọt như mía lùi:

-Ê, tụi bây có khát không, tao đi mua nước nha!

-Thôi khỏi mày, kiếm có trốn lao động hả!

-Trốn đâu, tưởng ai cũng nghỉ như mày hả?

-Xời, xin lỗi! Bỏ đây là siêng năng nhất nha cung!

-Ê Phú, chỗ này còn rác nè, phụ tao quét với!

-Dẹp mày đi, phá bỏ à!

-Ờ, coi người siêng năng nhất kia!

-Gi chớ, siêng năng nhưng cũng biết mệt chứ mạy!

-Thôi tụi bây coi làm lao động lẹ còn về nữa, ở đây mãi chán chết!

-Mày không đi chơi ở đâu à Khang?

-FA thì đi đâu, đi coi mấy đứa cặp bồ cho tui thân à?

-Ờ, tối nay ai muốn vào hội độc thân với bố đi coi pháo hoa giao thừa không?

Toàn phờn bông đứng lên hớn giọng.

-Mày mà FA cái nổi gì mà lập hội?

-Vậy là mày không biết tiền sử của bố rồi, cứ hỏi cô gái xinh...

Chưa kịp nói hết câu, Toàn phờn đã bị Lam Ngọc lườm cho cháy xem cả người, vội vàng nhảy ra một đoạn khá xa nói tiếp:

-À, chung quy thì cứ đi chơi vui, chứ có gì đâu mà! Thằng nào muốn tối nay đi chơi thì điểm danh với bố nghen, kéo hết chỗ!

-Làm như quý làm mà hết chỗ, mà dù gì tối nay cũng ở không, thôi thì đi chơi cho vui vậy! Cho bố một suất VIP nhé!

-Ờ được, còn thằng Phong có đi không mày?

-À, việc này...

Sực nhớ tới buổi hẹn với con bé Ngọc Mi, tôi lại phân vân nửa muốn nửa không. Muốn vì việc này sẽ tạo cho con bé cảm giác bè bạn, vui vẻ khi lúc nào cũng có miệng thẳng Phú bô bô nhưng đây chỉ là ý kiến chủ quan của tôi, biết đâu con bé lại không thích đông người, con gái gia giáo mà.

Thế nên tôi cứ ậm ừ đến một lúc lâu sau mới có thể lên tiếng:

-À, chắc không đi được, tao mắc công chuyện ở nhà rồi!

-Ủi xời, tết nhất mà bận công chuyện gì mà, đi dợt đồ à!

-Dợt dợt tía cung, nói chung là tao đi không được rồi!

-Ủi, vắng mày cũng chẳng nhằm nhò gì! À mà Ngọc có đi hom!

Đột nhiên Toàn phờn cao giọng lãnh lút.

-Gi, tòi à?

-Ừ, tối bà có rảnh không, giao thừa đi với bọn này cho vui, có bé Phương nữa nè!

-Ừm, cũng được, đi thì đi!

-Đó thấy chưa, có tui tham gia là Ngọc đi liền hà, hể hể!

Phú nỏ được nước nỏ banh xác.

-Phú này, nếu muốn biết cảm giác làm một nhân thế nào thì liên hệ bạn Toàn để biết thêm chi tiết nhé!

-À thôi, tốt nhất là không nên biết, Toàn ha?

-Tao không liên quan, đừng kéo tao vào kéo vạ lây!

-Thôi, mọi người tranh thủ quét xong rồi, về nhà chuẩn bị tối đi chơi nhen!

-Ok, việc này thì khỏi phải bàn!

Nhờ đó, tụi này làm việc rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc là cái hành lang đã sạch bong không tỳ vết. Ngay cả việc về cũng vậy, thằng Tuyên chỉ mới điểm danh xong là cả đám đã chạy ủa ra chỗ giữ xe như ong vỡ tổ. Tất cả chỉ tại mấy cái trò cù nhây của đám choai choai Phú nỏ với đám con gái nên mới thành ra cố sự như thế. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ đứng ngoài cười cho có rồi lủi thủi đi về thôi, với tôi bây giờ chẳng ham hồ gì con gái nữa rồi, bấy nhiêu rắc rối là quá đủ. Giờ tôi chỉ muốn tìm một chỗ nào đó thật yên tĩnh để tựa lưng vào mà ngủ một giấc thật say thoải. Nhưng tôi chẳng yên thân được bao lâu, chỉ mới vừa về tới nhà, chuông điện thoại đã reo lên inh ỏi:

-À ló, ai đấy!

-Em Mi đây, đã dặn anh biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa lưu số em nữa à!

-Quên, hể hể! Mà gọi anh có chuyện gì thế, tối mới đi chơi mà!

-Có mới gọi chứ, khoảng chiều chiều anh qua nhà em đi!

-Có chuyện gì thế, lại gặp ba mẹ em nữa hả?

-Không, chỉ là ăn cơm với nội em thôi!

-Gi, nội em á? Lại chuyện gì nữa vậy

-Anh bình tĩnh, nội chỉ mới về nước mấy bữa nay chưa biết chuyện gì cả đâu, khi nghe tin em đi chơi giao thừa với bạn thì nội đòi xem anh thế nào thôi!

-Èo, có gì không đấy!

-không sao mà, anh chỉ cần làm theo hướng dẫn của em là được! Thôi, em bận việc rồi, gặp anh sau nhé!

Nói rồi, con bé cúp phone cái đập làm cả người tôi như muốn tan chảy ra. Vậy là chiều nay tôi phải gặp nội con bé, người nổi tiếng khó bậc nhất trong gia đình. Cũng may là con bé vẫn chưa nói chuyện tôi và nó đang quen nhau, tất nhiên là trên danh nghĩa thôi, nhưng như thế cũng đủ để nội con bé phát điên lên rồi. Thôi thì chịu đấm ăn xôi vậy, dù rằng không phải xôi của mình nhưng vẫn phải đi, thật là rắc rối gì đâu!

Vào đầu giờ chiều, không khí có vẻ dễ chịu hơn khi những cơn gió mát bắt đầu thổi lùa qua nhưng con phố như muốn chào hỏi những người dân ở đây rằng “chúng tôi đã đến rồi, không khí mùa xuân nhé”. Quả thật đến chiều quan cảnh ngoài đường càng nhộn nhịp hơn khi người ta đã bắt đầu rời nhà chuẩn bị cho chuyến du xuân đêm giao thừa. Nào liễu, hàng rong, đầu đó là những cây nêu được dựng lên làm cho không khí tết càng đến gần hơn bao giờ hết.

Sau khi chỉnh chu quần áo gọn gàng, tôi bắt đầu sai từng bước rề rà đến chiếc xe cam đen đã gắn bó với tôi biết bao năm nay, trước đó ba đã cho tôi một số tiền gọi là mừng tuổi khiến tôi mừng muốn ứa nước mắt. Thế là thời gian gặp mặt của hai cha con tôi cũng hết, tối nay ba tôi cũng đi về đoàn luôn, chắc là lâu lắm mới gặp lại. Đáng lẽ ra tôi đã có thể ở với ba tôi lâu hơn một chút rồi, chỉ tại buổi trực trường kinh khủng nhất chưa từng thấy ngày hôm nay thôi. Nhưng thôi, dù gì cũng gặp nhau rồi, biết ba vẫn khỏe thì tôi cũng an tâm, giờ đây công việc còn lại chỉ là đi đến nhà con bé thưởng thức bữa ăn kinh dị cùng nội của nó mà thôi.

Đúng bong 6h tối tôi có mặt tại nhà của con bé, tuy là được nó dẫn vào nhưng đôi chân tôi cứ lú lú cả lên vì khẩn trương, khẩn trương đến nỗi con bé phải lên tiếng:

-Anh cứ bình tĩnh đi, vào ăn có bữa cơm thôi chứ có phải ra mắt đâu mà!

-Có thiết là ăn cơm thôi không, anh thấy sao sao ấy!

-Cùng lắm bà chỉ hỏi vào câu về tên tuổi, quê quán, ăn nhanh xong rồi đi ngay mà, đừng lo!

Tin lời con bé, tôi bước có đôi phần tự tin hơn vào ngôi nhà to lớn đã từng tạo cho tôi nhiều kỉ niệm trước đây

Hôm nay căn nhà được bày trí khá bắt mắt với những gam màu đỏ ói đặc trưng cho ngày tết, nào liễu, nào hoa, nào mứt ngũ quả, mai vàng câu đối chẳng thiếu thứ gì. Cái thiếu duy nhất ở đây chắc có lẽ là cô gái mắt xanh xinh xắn đó, thiếu cô ấy, không khí tết có phần ảm đạm đi đôi chút, nhưng không sao đâu, một ngày nào đó tôi sẽ được gặp lại đôi mắt xanh ấy thôi mà...

-Nè, anh có nghe em nói gì không?

-Hả hả, có chuyện gì?

-Em hỏi hôm nay nhà bày trí có đẹp không?

-À đẹp chứ, em bày trí à?

-Cũng một phần thôi, chủ yếu vẫn do nội hướng dẫn cả!

-Nội em giỏi ghê nhỉ?

-Còn phải nói, hồi còn trẻ nội em thông minh, sắc xảo lắm đấy!

-Hơn cả chị em?

-Sao lại hơn cả chị em? Hơn cả em ấy chứ!

-Èo èo, bắt đầu thấy lạnh người rồi đấy

-Bé Mi à, con dẫn bạn vào nhà chưa, sao lâu thế?

Bỗng dung một giọng lão niên vang lên cắt đi cuộc nói chuyện của bọn tôi. Ngay sau đó, con bé Mi bỗng cầm tay tôi đi thoăn thoắt vào trong bếp với

chất giọng không thể dịu ngọt hơn được:

-Dạ, con vào rồi nè nội! Đây là bạn con, anh tên Phong, học cùng trường với con nhưng lớp trên!

-À, ra đây là người dẫn con đi chơi à, ngồi đi, vào bữa ăn rồi đó!

-Dạ, cảm ơn bà!

-Sao hai tui con quen nhau vậy, hai đứa khác lớp mà nhỉ?

-Dạ, anh ấy làm bên đoàn, gặp nhau thường nên quen luôn ạ?

-Mi này... ục...

Chưa nói hết câu tôi đã bị con bé dẫm chân một phát muốn tóe móng cộng với một cái lườm lạnh băng làm tôi khiếp vía im ngay tức khắc.

-Chà, đã gọi bằng Mi rồi à, thân đến thế sao?

-Dạ, hông có gì đâu nội, chuyện bình thường mà!

-Chuyện bình thường? Cho người khác biết tên cún com mà không thân thì gọi là gì Mi nhỉ?

-À, dạ thưa bà, chuyện này là do con tình cờ biết được tên em ấy trong cuốn sổ tay, nên hay giỡn vậy thôi, không ngờ đây là tên cún com ạ!

Tôi nhanh trí bịa ra ngay một chuyện để chữa cháy, ấy thế mà vẫn bị bắt thỏ:

-Ra vậy hả, thế ra con xem lên sổ tay của bé Mi rồi!

-Dạ việc này...

-Thôi, làm quen nhiều đây cũng được rồi, mọi người ăn cơm đi, kéo đồ ăn nguội đó!

Thấy tôi có vẻ ngáo, bà cũng chẳng hỏi dồn nữa nên đánh sang chuyện ăn cơm để tôi đỡ phải mất mặt. Kì lạ thay mẹ của Ngọc Lan thường ngay rất hay cười đùa khi nói chuyện nhưng hôm nay cũng chẳng cười lấy một tiếng nào ngoài mới tôi ăn mấy món do mình tự nấu để tránh sự ảm đạm của bữa ăn. Và đó cũng là không khí chính suốt buổi hôm đó, một cảm giác thật ngột ngạt và khó chịu, tôi thậm chí còn chẳng dám vợ đứa gấp thức ăn nếu không có sự trợ giúp của cả mẹ Ngọc Lan và con bé Mi.

May sao, bữa ăn cũng trôi qua một cách bình yên vô sự. Đương nhiên, sau bữa ăn, tôi lập tức di chuyển sang phòng khách càng nhanh càng tốt để tránh phải gặp mặt với bà, nơi chỉ có thằng Bảo đang ngồi chiếm chỗ nhai số mứt dừa trong chiếc hộp nhựa. Khổ nỗi tôi phải đợi bé Mi rửa chén xong mới có thể đi chơi được nên phải ngồi gặp mặt với nó trong khi xung quanh chả có ai.

-Này, lúc nãy một phen thót tim hả?

Thằng Bảo nhìn tôi cười khoái trá.

-Thót tim cái gì, chuyện bình thường mà!

-Hề, chưa hết đâu, đó chỉ là bà nói chuyện xã giao với anh thôi đấy, còn nếu đã thân rồi thì cảm nhận độ thốn khi nói chuyện đi nhé!

-Ghê đến thế cơ à?

-Tất nhiên rồi, anh nghĩ bé Mi được như bây giờ là do ai kèm cặp chứ?

-Liệu có quá không, chia nhau ra để nuôi rồi còn sang tận bên đó để nuôi dưỡng nữa?

-Chả có gì là quá đối với một gia đình gia giáo cả? Nhưng kể ra cũng tội cho bé Mi thật đấy! Từ nhỏ đã phải theo nếp nhà, ít khi được đi chơi lắm!

-Vậy con bé phải ở nhà suốt sao?

-Cũng không hẳn, chỉ là ít đi chơi thôi! Cuối tuần nội vẫn cho Mi về nhà ngoại chơi mà!

-Chà, nhóc là hàng xóm nhưng cũng rành nhỉ?

-Chỉ là được nghe kể lại thôi! Với lại lúc nhỏ cũng hay rủ Mi đi chơi lắm, nhưng chẳng được bao lâu đã bị nội kêu về nên cứ ảm tượng mãi chuyện đó!

-Vậy là nhóc thích bé Mi lắm à?

-Anh biết rồi còn hỏi, có phải đang trêu chọc tôi không?

-À không, chỉ là...

-E hèm...

Đang nói, giọng con bé Mi đã hắt lên từ đằng sau làm tôi hú vía suýt nuốt luôn hột chùm ruột đang ngậm trong họng.

-Nãy giờ hai người đang nói chuyện gì mà nghe loang thoảng có tên tôi thế?

-À hề hề, có gì đâu, anh đang nói chuyện đi chơi tết với Mi ấy mà!

-Ránh nhì, có biết lúc này anh suýt làm lộ mọi chuyện rồi không?

-À, biết mà, do anh sơ ý thôi, hề hề!

-Thôi giờ cũng chẳng còn trẻ nữa, đi chơi tết là vừa rồi đấy...-rồi nhỏ quay sang nhóc Bảo-...tối nay Bảo không đi chơi à?

-Không, tối nay muốn ở nhà coi TV hơn, một mình đi chơi cũng chẳng, đâu phải ai cũng có đôi có cặp như ai kia?

-Về đây lâu Bảo cũng biết nói móc rồi nhì?

-Thôi không nói nhiều nữa, Bảo coi TV đây, hai người đi vui về!

Bé Mi không nói gì, chỉ hừ một tiếng rồi đi tót ra sân làm tôi giật mình chạy theo muốn bở hơi tai.

-Nè, làm gì mà đi nhanh thế, anh chưa lấy xe mà?

-Không muốn gặp cái bản mặt đáng ghét đó!

-Ý em nói là nhóc Bảo à?

-Còn ai vào đây, từ đó giờ đã thế, cái tính cứng đầu chả bao giờ chịu bỏ!

-Ủầy, thôi đừng suy nghĩ nhiều nữa, cứ đi chơi xuân một chuyến sẽ khuây khỏa hơn thôi, anh vào lấy xe nhé!

-Ừm, anh đi lấy xe đi, em đợi ngoài cổng.

Tạm thời qua ải nội của bé Mi, tôi ung dung chờ con bé dạo vòng quanh những con đường đông nghẹt giờ đây càng trở nên nghẹt cứng khi lượng xe đi chơi tết ngày một tăng cao. Phải khó khăn lắm bọn tôi mới lết xác được tới cầu Ánh Sao chỉ cách đó có vài cây số tròn.

Sở dĩ tôi chọn nơi này làm điểm vui chơi là vì muốn tránh cái không khí đông kín người ở quận 1. Trung tâm thành phố mà, nơi nào chả đông, còn đường cho người đi bộ là hên lắm rồi. Nhưng không vì thế mà quan cảnh ở hồ bán nguyệt lại thua nhưng nơi khác nhé, có khi còn đẹp hơn nữa đấy. Sau khi gửi xe vào bãi xong, tôi dẫn con bé cho tham quan đường hoa vòng quanh hồ Bán Nguyệt một vòng trước khi dừng chân nghỉ ở bậc tam cấp ở crescent mall gần đó.

Đường hoa cầu Ánh Sao năm nay làm cũng khá hoành tráng với hàng ngàn loại hoa xếp thành những hàng dài dọc quanh khu bờ hồ, nào nón lá, nào rào tre trông cứ y như vùng nông thôn thứ thiệt vậy. Nhưng người tôi chú ý nhiều nhất vẫn là con bé Mi. Suốt buổi nó chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đi cạnh tôi, thi thoảng nó bỗng dừng lại ngắm nghía những hàng hoa rồi lại vội sải bước chạy sang hàng hoa khác làm tôi cứ lon ton chạy theo muốn rụng cả chân.

Giờ đây khi ngồi nghỉ ở bậc tam cấp này, tôi mới có cơ hội nhìn kĩ sắc mặt của con bé. Trông nó giờ này buồn ra mặt, nhưng nét ưu buồn cứ bám lấy khuôn mặt bé xinh của nó một cách vô tội vạ khiến nó chẳng thể nở lấy một nụ cười mỗi khi nói chuyện với tôi. Cục chẳng đã tôi mới chạy đi mua một bịch bánh trắng trộn rồi vội vã chạy về cười hèn hệt với nó:

-Đói không, ăn bánh trắng trộn anh mới mua nè?

-Thôi, mới ăn cơm đây mà, không đói đâu!

-Ăn đi chứ, anh mời mà!

-Không...

-Trời ơi, Mi ơi!

-Hà...um...!

Nó vừa hả họng tôi đã nhanh tay đưa vào miệng nó một cái trứng cút làm nó chẳng thể nào nhả ra, cũng chẳng thể nào nhai được, chỉ ngậm một bên má mà lườm tôi muốn chảy khét cả ngườì.

- Ăn đi, nói thật đó, ngon lắm mà!

Nghe lời tôi, nó miết cưỡng nhai cái trứng cắt đó với bộ mặt trông buồn cười đến phát tợn. Chắc không vận nội công kìm nén được, tôi đã bật cười thành tiếng từ lâu mất rồi, có khi lãnh nguyên cú tác nổ đom đóm vào mặt rồi cũng nên.

Sau khi ăn xong cái trứng cục đó, đột nhiên khóe mắt nó đỏ lên, ứa ra một thứ gì đó thật long lanh. Nó úp mặt xuống, vai bắt đầu rung lên chẳng hiểu lí do. Xung quanh đã có khá nhiều người nhìn bọn tôi với cặp mắt hiếu kì, tò mò khi thấy con bé làm thế. Nếu để lâu chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ tôi đã ăn hiếp con bé đến phát khóc, tới lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều. Thế nên chẳng còn cách nào khác tôi đành kéo con bé vào lòng mà dỗ lấy đồ để chỉ mong nó ngừng khóc để tôi tránh chuyện thị phi xung quanh.

Cơ mà khi vừa kéo vào, một hương thơm dịu nhẹ tỏa ra từ người con bé khiến tôi như tê người đi. Bất giác tôi ngó thấy chiếc kẹp tóc hình bông hoa 3 cánh màu vàng của nó, chiếc kẹp tóc trông thật lạ mắt, bông hoa này tôi cũng chả thấy bao giờ cả, nhưng tôi phải thừa nhận rằng, nhờ có nó mà mái tóc của con bé trở nên lôi cuốn hơn rất nhiều, dường như toàn bộ điểm nhấn của mái tóc đều nhờ chiếc kẹp này cả. Người đẹp, mái tóc đẹp, kẹp tóc đẹp và cả hương thơm nữa, tôi cứ muốn hít... .

-Này, đã đủ chưa...

Bỗng giọng con bé vang lên khiến tôi giật mình vội buông nó ra chữa lời:

-À xin lỗi, anh không cố ý đâu, tại thấy em khóc nên...

-Biết rồi, cảm ơn...

-Hà, em nói gì?

-Thì...em nói là đừng có làm vậy nữa, người ta nhìn thấy thì sao?

-Thì...thôi chứ sao?

-Anh...

Nó cau mày vùng tay định đánh tôi thì đột nhiên khựng lại, hai má của nó đỏ ửng lên, thoáng chốc sau đó nó lại úp mặt xuống gối chẳng nói gì nữa, thấy lạ tôi mới khẽ khều vai:

-Nè, lại khóc nữa à?

-Không khóc!

-Chứ sao lại úp mặt đó!

-Thích!

Nó chêm vào câu đó làm tôi chẳng hé môi được gì nữa, đành thờ dãi một hơi rồi lại lẳng lặng ngắm dòng người đi du xuân xung quanh. Chẳng biết tôi đã ngắm được bao lâu, chắc có lẽ gần một tiếng chứ ít, trời đã bắt đầu chuyển lạnh, dòng người đã chậm lại và cũng bắt đầu tìm cho mình một nơi lí tưởng để nghỉ ngơi chờ đến màn bắn pháo bông sắp tới đây. Con bé vẫn thế, nó vẫn úp mặt xuống gối từ nãy đến giờ mặc cho có bao nhiêu con mắt tò mò đi ngang nhìn nó. Giờ bắn pháo bông đã đến gần nếu con bé vẫn cứ thế này sẽ chẳng xem được gì, thế nên tôi mới mạnh dạn lấy mạnh con bé. Ấy thế mà con bé chẳng những không có phản ứng, nó còn ngả thẳng vào lòng tôi ngủ ngon lành.

Té ra nãy giờ nó ngủ quên lúc nào không biết, với tình hình thế này để nó ngủ chắc là cách tốt nhất. Có lẽ cả ngày hôm nay nó đã phải phụ nội bày trí, dọn dẹp nhà cửa nên mới mệt đến thế, thảo nào lúc đi dạo nó cứ che miệng ngáp liên tục, giờ nhìn con bé nhắm thím thíp mắt, trong lòng tôi bỗng dậy lên một cảm giác bình yên thật khó tả. Khẽ chạm vào chiếc kẹp tóc, tôi tự hỏi rằng nó có phải được làm riêng cho con bé không, sao mà đẹp quá, hợp quá, con bé như nổi bật lên khi cài nó vào vậy.

-Anh có biết chiếc kẹp đó là hoa gì không?

Bỗng nhiên giọng con bé vang lên làm tôi giật thót, đôi mắt của nó vẫn nhắm nhưng cái miệng chúp chím đang bật ra những lời nói khe khẽ như đang ru ngủ, con bé đã thức...

-Chiếc kẹp tóc này được nội em đặt làm theo hình dáng hoa thiêng diên vĩ đó!

-Hà, hoa thiêng diên vĩ?

-Đó là quốc hoa của Pháp, nó tượng trưng cho sự thông minh và khôn khéo!

-Nội em, thương em quá nhỉ?

-Ừm, thương thì có thương, nhưng đã quá sức chịu đựng của em rồi!

-Sao thế, anh thấy bà em cũng đâu đến nỗi nào đâu mà!

-Đó là anh chỉ mới gặp thôi! Anh tưởng bà cho em đi chơi với anh để thế sao, ba mẹ em xin mãi bà mới đồng ý đấy, gọi anh đến chỉ là xem mặt anh thế nào thôi!

-À, thảo nào, anh cũng thấy tò mò sao mà dễ đến vậy!

-Nói chung thì tiếp xúc với em lâu, anh sẽ hiểu em hơn thôi...

-Hả em nói gì...

-Bụp...bụp...đùng...

Chưa kịp hỏi lại, những tiếng pháo hoa đã vang lên cũng với những vệt màu sắc sỡ nở lan trên bầu trời đen thẫm. Vậy là đã đến màn bắn pháo hoa giao thừa, do ngồi ở dưới thấp nên tôi cũng chẳng nhìn thấy rõ những chùm pháo hoa được bắn bên dưới, chỉ có những chùm pháo hoa nổ tít trên cao mới có thể vuron cao hơn hàng ngàn người đang đứng trước mặt tôi mà lóe sáng thôi. Nhưng lí do tôi chẳng đứng lên được là bởi vì con bé lúc này vẫn nằm gọn trong lòng tôi, thi thoảng vẫn cố giuron mắt để chiêm ngưỡng những đợt pháo hoa đầy màu sắc đó. Nó lại làm tôi nhớ đến lúc cùng ngắm pháo hoa với Ngọc Lan, cũng trong khung cảnh đông nghẹt như thế này, cả tay tôi và tay nàng như hòa vào nhau làm một, thật hạnh phúc biết bao, thật ấm áp biết bao, ở nơi phương trời kia, liệu cô gái đó có còn nhớ không?

Khi những chùm pháo tràn cuối cung lóe sáng lên đồng loạt cũng là lúc tiết mục bắn pháo hoa kết thúc. Vậy là một năm mới lại đến, người ta quay sang chúc nhau câu chúc mừng năm mới như muốn xua tan đi những phiền muộn mà năm cũ để lại. Cứ thế từng dòng người bắt đầu ùa về nhà đông nghẹt như lúc họ đến đây. Con bé bây giờ đã tỉnh táo hoàn toàn và không còn nằm trong lòng tôi nữa. Nó đi trước tôi, hai tay đan vào nhau mà nhìn ngắm khung cảnh đông kín người mà có lẽ nó chưa bao giờ thấy trước đó. Bất giác nó quay lại nhìn tôi nở một nụ cười đẹp như tranh vẽ rồi nó lại quay đi tiếp tục ngắm cảnh để lại biết bao cảm giác bồi hồi trong trái tim vốn đã khô cằn của tôi từ lúc nào.

Đột nhiên chuông điện thoại của tôi réo vang lên, đó là số của thằng Toàn, tôi trả lời ngay:

-Alô, gọi tao chi đấy, mới không gặp xú đã nhớ bố rồi à?

-Dẹp mày đi, Lam Ngọc mất tích rồi!

-Sặc, cái gì mà mất tích?

-Thì tao nói nhỏ đi đâu mất tiêu rồi, mày tìm phụ tụi tao với?

-Tụi bây làm cái gì vậy, tao không hiểu gì hết tron?

-À thì lúc nãy Lam Ngọc uống bia có hơi nhiều, rồi nói đi đâu đấy mua đồ, mà đến khi bắn pháo bông xong vẫn chưa thấy về lại với nhóm!

-Rồi có gọi về nhà Lam Ngọc chưa?

-Tụi tao chưa dám đâu, xe của bà còn ở đây tức là vẫn chưa về nhà, gọi có nước bị mắng vốn chết đấy!

-Sặc, rồi có gọi Lam Ngọc chưa?

-Gọi chỉ Toàn thuê bao thôi, mày biết nhiều về Lam Ngọc hơn mà, giúp tụi tao với!

-Èo, chuyện này...

Trong đầu tôi giờ này rối như tơ vò, trước mắt là con bé Mi vẫn đang thích thú đi dạo, nhưng bên kia đường đây là những khuôn mặt lo lắng khi Lam Ngọc đã mất tung tích.

Phải làm gì đây bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Con bé Mi vẫn vô tư dạo bước trong dòng người xô bồ đi chơi xuân nhưng lòng tôi lúc này cứ như lửa đốt. Lam Ngọc mất tích rồi, giờ chẳng tìm ở đâu

được, nếu để lâu sẽ càng nguy hiểm. Dù gì con bé cũng đã có một đêm đi xem pháo bông vui vẻ, nhiệm vụ của tôi đối với con bé hôm nay coi như đã hết, và đây là lúc tôi bắt đầu một nhiệm vụ mới, một nhiệm vụ cực kì cấp bách.

Nghĩ rồi tôi chạy nhanh đến chỗ con bé:

-Này Mi oi, trễ rồi đó về thôi!

-Sao, giờ còn đông mà, về chi sớm?

-À thì khéo người nhà em sẽ trông đó!

-Hừm, có phải anh lại tìm cớ để làm việc gì khác không?

-Bây, làm gì có thì tại lo cho bé con thôi mà!

-Này, đã bảo không được gọi em là bé con rồi mà!

-À rồi rồi, tiểu thư về nhà được chưa ạ?

-Ừm, hôm nay cũng đủ rồi, tha cho anh vậy, đi lấy xe đi!

Vậy là tôi lót tót chạy đến bãi giữ xe lấy xe ngay. Để con bé biết được tôi đang giấu nó chuyện này khéo không còn được gặp Ngọc Lan thì khôn thể cho nên suốt chặng đường về nhà, tôi mặc nhiên không hề rằng một câu dù cho có đi ngang biết bao nhiêu cảnh đẹp muốn giới thiệu.

Dường như cảm nhận được điều gì đó, con bé hỏi tôi ngay:

-Này, làm gì này giờ cứ như mất hồn vậy?

-Không, tại đang tập trung đạp xe đó mà!

-Ừm, anh không muốn viết thư hay gửi gì cho chị em sao?

-Hả, sao em lại hỏi thế?

-Anh đúng là ngốc hết chỗ nói, dù không gặp mặt nói chuyện được nhưng cũng phải giữ liên lạc chứ?

-Ồ, phải vậy sao?

-Trời ạ, hết nói nổi anh rồi!

-Nói vậy thôi, để bữa nào anh viết rồi gửi cho bé con nh...oái...đau đau...!

Chưa kịp nói hết câu, con bé đã véo vào hông tôi một cú tót nước mắt làm tôi suýt lao vào cột điện.

-Đầu năm đầu tháng, đừng có để bị mắng đấy!

-Uầy, rồi mà!

Lên la mãi tôi cũng chạy đến nhà của con bé. Đèn trong nhà vẫn còn sáng tức chưa có ai ngủ, xem ra nhà con bé cũng đang ăn tết, mà cũng phải thôi có nội con bé ở đây mà. Tuy nhiên, vừa định đạp xe chạy đi, con bé đã gọi giật:

-Nè, đi gì gấp thế?

-Đâu có, về ngủ, buồn ngủ rồi, hê hê!

-Ừm, cảm ơn về tối nay!

Hê hê, không có lì xì cho anh hả?

-Tôi chưa đòi lì xì là may rồi... .

-Nè nè...

-Hèm, em chưa đòi lì xì là may rồi ở đó đòi lại à?

-Giờn tý thôi, trễ rồi anh về nghen!

-Không tiễn, về thoải mái!

Chỉ nói được tới đó, tôi vội lao vút đi trong màn đêm, băng qua từng làn xe đông nghịt để cố tìm cho được bóng dáng cao cao mà tôi đã quen thuộc từ lâu. Phố thị đêm nay người với xe đông nghịt, tôi thậm chí còn chẳng thể thở nổi huống chi là phải đạp gồng chiếc xe cà tăn băng qua ngàn ấy người để tìm Lam Ngọc. Nhưng nếu cứ tiếp tục chạy loanh quanh ngoài đường thế này để tìm một người chẳng khác nào mò kim đáy bể, thời gian đã quá cấp bách rồi, nó không cho phép tôi cứ nán nã ngoài này mãi được, Lam Ngọc không có xe chắc chắn không thể đi đâu xa, nàng vẫn đâu đó quanh khu vực của tụi thằng Toàn mà thôi, chẳng lẽ lại là trung tâm dạy võ sao?

Ngay tức khắc tôi đạp nhanh qua đoạn cua xuống cầu kênh Tè chạy đến trung tâm dạy võ nơi đã có thời gian luyện karate lúc trước, nhưng mặc nhiên bên trong chỉ là khoảng sân rộng thênh thang được bao bọc bởi lớp hàng rào cao ngê, thép lạnh. Tôi tựa lưng vào hàng rào nhìn ra ngoài đường đầy xe mà không khỏi hoang mang, lo lắng cho sự an toàn của Lam Ngọc. Nếu như bình thường, nàng có đi lạc cỡ nào tôi cũng không lấy làm sợ sệt, ngược lại tôi còn sợ cho những ai có ý đồ với một cô gái võ công đầy người như nàng, nhưng giờ đây theo như lời thằng Toàn đã nói, Lam Ngọc dường như đang say, nàng gần như không có khả năng tự vệ trước nguy hiểm, mọi mối nguy giờ này đều có thể gây bất lợi cho nàng, thật không thể tưởng tượng được nếu ai đó có ý đồ xấu với Lam Ngọc hiện giờ.

Tuy nhiên, chỉ kịp suy nghĩ đến đó, điện thoại tôi lại reo lên, vẫn là số của thằng Toàn, chẳng kịp suy nghĩ, tôi bắt máy ngay:

-Tao Phong đây, có tin gì về Lam Ngọc chưa?

-Vẫn chưa nên mới gọi mày nè, mấy đứa kia về hết rồi chỉ có mỗi tao, bé Phương còn ở lại được thôi! Mày chưa tìm được Lam Ngọc nữa à?

-Chưa, tao chẳng biết tìm chỗ nào nữa?

-Mày nhớ kĩ lại xem, chỗ mà Lam Ngọc thường lui tới hay đại loại thế!

Thú thật, ngoài mỗi cái trung tâm thể thao này ra còn chỗ nào Lam Ngọc lui tới thường xuyên nữa đâu. Bây giờ bất chợt kêu tôi nghĩ ra một nơi nàng thường lui tới quả thật tôi chẳng thể nghĩ ra nơi nào hơn ngoài cái trung tâm vắng tanh này. Nhưng khi nhìn thấy một đôi tình nhân với bó hoa đang cầm trên tay đi ngang, một hình ảnh quen thuộc từ thuở nào bỗng lóe lên trong đầu tôi.

Ngay tức khắc:

-Tao nhớ chỗ nào rồi, gặp mày sau!

Không để nó kịp trả lời điện thoại, tôi vội phóng lên chiếc xe đạp phi nhanh về nơi đã hiện thoáng qua trong đầu tôi lúc nãy.

Tôi không chắc về nơi này lắm, nó chỉ là một góc nhỏ trên đường chưa chắc gì Lam Ngọc đã nhớ tới. Nhưng biết đâu, bây giờ tôi không thể bỏ bất cứ manh mối nào dù là nhỏ nhất về nàng cả, vì thế tôi cứ cầm đầu đạp mặc cho những giọt mồ hôi cứ chảy xuống mắt tôi cay xè vì mệt.

Đường phố giờ này đã vắng hơn lúc nãy do phần đông người đã về nhà mừng tết cũng gia đình sau khi ngắm đã pháo bông hả hê, điều này khiến cho tôi có thể chạy nhanh hơn đến chỗ đó mà không gặp một chút trở ngại nào.

Cuối cùng sau một hồi đạp xe không ngừng nghỉ, tôi cũng đã đến nơi cần đến. Nhưng tôi không thấy mệt là bao, chính xác hơn đã quên cảm giác mệt đi từ lúc nào rồi. Đó là vì giờ này hình ảnh đó, hình ảnh cô gái ngồi co quắp vào một góc ở cái mái hiên quen thuộc đang đập vào mắt tôi đến ngỡ ngàng. Không sai đi đâu được, cho chính là Lam Ngọc, từ mái tóc cho đến trang phục. Nàng đang ngồi gục mặt ở cái mái hiên ngày nào bọn tôi còn trú mưa chung, vậy ra nàng vẫn còn nhớ đến nơi này sao?

Không thể suy nghĩ thêm, tôi vội chạy đến chỗ nàng ngay:

-Nè Ngọc, sao lại ngồi ở đây?

-Hử?

Khi nàng ngước mặt lên, một luồng hơi men phả ra trước mặt tôi thật nồng nặc. Ắc hẳn nàng uống rất nhiều, hai má nàng đỏ lên thấy rõ.

Nàng nhăn nhó nói với tôi như đang nói mớ:

-Uhm, lạnh...buồn!

-Ngọc nói gì vậy? Sao người nóng hổi thế này?

-Lạnh...buồn!

-Nhìn vào mắt Phong này, có nghe Phong nói không?

Nhưng khi nhìn thẳng mắt nàng, tôi phải sững sốt vài giây trước khi nhận ra đây không còn là đôi mắt đầy khí chất của nàng thường ngày nữa, nó bây giờ khác quá cứ xa xăm như vô hồn.

Đây chẳng phải là triệu chứng của chứng bệnh mà di vù của nàng thường nói hay sao, ắc hẳn nàng đã gặp phải một việc gì đó khiến tâm lí bị áp chế dẫn đến việc tái phát bệnh, vậy phải làm gì đây chứ, nếu nàng cứ bị như thế tôi chẳng thể nào đưa nàng về nhà được. Nhìn đôi má đỏ ửng vì say mà tìm tôi

cứ nhói lên không thể nào chịu đựng nổi. Cuối cùng bất chấp những người đi ngang có nhìn như thế nào, tôi ngồi thụp xuống sát nạng, kéo nạng vào lòng mà vỗ về như một đứa bé mỏng manh cần được chở che.

Từng tiếng nấc, từng hơi thở nóng hừng đầy mùi rượu của nạng tôi đều có thể cảm nhận rõ. Giá như tôi có mặt trong buổi đi chơi của tụi thằng Toàn thì sự việc có lẽ đã không rắc rối như thế. Nhìn dòng người qua lại trong tiết trời se lạnh đêm xuân, tôi lại nhớ đến buổi tối hôm ấy, một buổi tối valentine đầy mưa gió. Lúc đó chúng tôi cũng trong tình thế như thế này, nhưng tôi mới chính là người được nạng ôm vào lòng do kiệt sức sau vụ té xe, vết sẹo mờ bây giờ vẫn có thể thấy rõ trên trán và chỉ chịu bị che khuất bởi mái tóc bù xù lúc bấy giờ của tôi.

Bất chợt, một bàn tay ấm nóng bỗng đưa lên, sờ đi sờ lại vết sẹo trên trán rồi cất tiếng khe khẽ chỉ đủ để tôi có thể nghe được:

-Phong đến từ lúc nào vậy?

-Ngọc đã tỉnh rồi sao?

-Sao...Phong lại hỏi thế...có phải Ngọc lại làm gì đó rồi không?

-Ừ thì có chút chút thôi! Sao Ngọc lại ngồi ở đây, ngay cả điện thoại cũng không nghe máy!

-Ừ, thì Ngọc bị móc túi rồi!

-Sao cơ?

-Lúc trước giao thừa thấy khát nên Ngọc đi mua nước ngọt, uống được gần nửa chai thì thấy hơi choáng, rồi lúc sau có người đụng trúng Ngọc, khi kiểm lại túi thì không thấy điện thoại đâu nữa... Ngọc thoáng thấy bóng của thằng móc túi nên đuổi theo nhưng mà đầu óc cứ loáng choáng.

-Trời, rồi sao không về nhóm thằng Toàn!

-Ngọc...không muốn về...

Chỉ nói đến đó, hàng mi đen tuyền của nạng bỗng rũ xuống như minh họa cho cái thờ dài đầy mệt mỏi của nạng lúc này.

Cả người nạng nóng ran, mồ hôi cứ rù xuống hai bên trán ướt đầm. Có vẻ Lam Ngọc đang bị sốt nhẹ, chắc là do phải dầm sương hàng giờ liền trong tiết trời se lạnh của mùa xuân nên mới ra nông nỗi này. Nhưng nếu không về nhà mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn, chưa kể nạng đã bị mất điện thoại rồi, biết đâu trong khoảng thời gian đó gia đình nạng lại gọi không được.

Nghĩ thế tôi khẽ khàng:

-Ngọc bị mất điện thoại rồi, hay là về nhà đi, kéo mọi người trông!

-Nhưng...

-Đề Phong chờ Ngọc về nhen, còn xe Ngọc tụi thằng Toàn sẽ chạy đến sau, được không?

-Ừm, tùy Phong...muốn chờ đi đâu cũng được!

Dù biết chỉ là câu nói đùa vu vơ của Lam Ngọc nhưng mặt tôi cứ phải gọi là đỏ lên như nóc cả xị rượu để vào người. Phải cố dữ lắm tôi mới có thể dịu nạng ngồi vào chiếc xe cà tàng của mình mà bắt đầu đi về nhà được.

Giờ này chỉ còn lát đất những cặp tình nhân đi với nhau trên đường đến thưởng thức cái không khí ngày tết đầu năm. Nơi thu hút người nhiều nhất lúc này ắc hẳn là những ngôi chùa lung linh đèn nến rồi. Đây là lúc người ta đi chùa xin quẻ cầu bình an đầu năm, đầu đó trên tay một số người đi đường còn có những cành cây non, những chiếc túi đồ nhỏ xinh mà người ta hay thường gọi là hái lộc đầu năm.

Nhìn quang cảnh nghỉ ngơi thế này, tôi lại nhớ đến ngày tết năm trước, lúc mà tôi và Ngọc Lan đi chùa cùng nhau. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi xin xăm và cũng là lần đầu tiên tôi xin được một quẻ xăm hạ. Kể từ lần đó tôi cũng chẳng buồn xin xăm nữa, phần vì chẳng tin mê tín cũng phần vì mỗi lần nhìn quẻ xăm tôi lại nhớ đến Ngọc Lan với phong bao lì xì mà nạng đã trao cho tôi ngày nào. Nó vẫn chưa được mở ra, đã có lúc tôi rơi vào trạng thái tuyệt vọng nhưng vẫn chưa phải là tuyệt vọng nhất, thế nên cho đến nay nó vẫn nằm yên vị ở một nơi an toàn nhất trong chiếc tủ bàn học và chờ đợi được tôi mở ra vào một ngày nào đó, chỉ ít là không phải hôm nay.

Khi vừa xuống chân cầu Khánh Hội, tề vào đường Hàm Nghi là lúc ngôi nhà của Lam Ngọc hiện ra trước mắt. Do nạng còn khá yếu nên tôi phải một tay vừa dìu một tay vừa nhấn chuông công một cách khó khăn. Lát sau, di vù của nạng cũng dừng đình bước ra, nhưng khi thấy tôi đang dìu Lam Ngọc, di vù chạy đến ngay:

-Ôi trời, tụi con lại cho cô chủ uống rượu bia nữa à?

-Dạ con xin lỗi!

-Không phải đâu dì, tụi con tự uống chứ không ai ép hết đâu!

-Cô chủ đang mệt mà, vào nhà đã rồi nói!

Nói rồi đi đều nhanh Lam Ngọc vào nhà làm tôi chẳng biết gì cũng lóng ngóng chạy theo nhưng đến cửa phòng nàng, dì vội quay lại:

-Con ở ngoài chờ xíu nhé, đợi cô chăm sóc cho cô Ngọc tý rồi hẳn vào.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành xui xị ngồi ngoài nhìn cánh cửa phòng khép lại mà trong lòng không khỏi tò mò pha lẫn một chút hụt hẫng. Đây có lẽ là lần thứ hai tôi vào nhà Lam Ngọc nhưng chắc là lần chính thức đầu tiên vì lúc trước tôi chỉ vào lén để hỏi thăm tình hình bệnh của Lam Ngọc mà thôi. Không gian bên trong chẳng thay đổi là bao ngoại trừ đĩa ngũ quả được đặt trên bàn thờ khói nghi ngút cộng với hai chậu mai vàng rực được bố trí trước cửa nhà cho ra không khí đầm ấm ngày tết.

Đi dạo một lúc quanh phòng khách, Tôi ngồi xuống chiếc ghế sa lông sang trọng được bố trí gần đó mà nhắm nhĩ vài miếng mứt dừa. Cơ thể tôi giờ này có vẻ đã mệt, nó bắt đầu rệu rã kéo theo đôi mắt mỗi một lúc nào cũng muốn khép lại để kết thúc một đêm giao thừa có một không hai này.

Tuy nhiên khi đôi mắt tôi bắt đầu chùn xuống chuẩn bị cho một giấc ngủ thì tiếng cửa đi vù đã vang lên ở phía đối diện:

-Mệt rồi hả, làm phiền con quá!

-Dạ không đâu ạ, dì quá lời rồi!

-Ừm, cũng một phần nó đã bị sốt nhẹ rồi mà vẫn cứ nằng nặc đòi đi, không có con chắc mọi chuyện còn tệ hơn nữa!

-Dạ, mà ba của Ngọc đâu rồi dì?

Ba của cô Ngọc dạo này làm ăn không thuận lợi nên cứ đi nhậu suốt, cả ngày hai người gặp nhau không quá hai lần, đau đầu lắm con à?

Ngay cả dì cũng không kiềm nén được nỗi buồn trên mặt cứ thở dài ra trong khí xuân vẫn ừn ừ ngoài trời.

-Mà dạo này con có tìm cách chữa trị cho cô Ngọc không, sao thấy bệnh tình của cô chủ vẫn không giảm thiểu chút nào vậy?

-Dạ cũng có ạ, nhưng do không có thời gian nhiều...

-Ừm, cô Ngọc đỡ hơn rồi, con có thể lên phòng thăm được rồi đó!

Do chẳng còn gì để nói nên tôi cũng xin phép dì rồi rụt rè đi từng bước cầu thang dẫn lên phòng Lam Ngọc. Đây ắc hẳn là lần đầu tiên sau hơn 10 năm tôi lại bước vào căn phòng của Lam Ngọc rồi, chính thức luôn ấy chứ, tìm tôi bây giờ đập cứ như muốn vỡ tung khi từng bước tiến vào phòng nàng.

Và rồi khi tôi bước vào, hình ảnh đầu tiên tôi nhìn thấy được chính là một cô gái đang nằm trên chiếc giường trắng tinh, đôi mắt nhắm nghiền như ngủ. Trông nàng bây giờ chẳng khác nào cô công chúa ngủ trong rừng cả, đôi má múm mím cứ phập phồng theo từng nhịp thở. Tiến gần thêm một chút, tôi càng bị cuốn hút bởi nét dễ thương, pha lẫn sang trọng của căn phòng. Đầu đó trên những chiếc kệ, còn có một vài chú gấu bông đặt cạnh những chiếc cúp mà có lẽ nàng đã chiến thắng được trong những cuộc thi võ thuật trước đây, tôi tự hỏi có bao nhiêu đối thủ đã đã bị nàng hạ gục rồi nhỉ?

Nhẹ nhàng ngồi cạnh nàng, tự dưng tim tôi đập loạn không dám mở lời câu nào. Nhìn đôi má hồng ửng ấy, tôi chỉ ước được nựng nó một lần cho đã ghiền mà thôi, nhìn quá ư là dễ thương đi, phải chi nó giống như truyện cổ tích nhỉ, chàng hoàng tử véo má cô công chúa đánh thức sau một giấc ngủ dài! Tuy nhiên suy cho cùng mục đích vào phòng là để thăm bệnh nên tôi chỉ khẽ đặt tay lên trán nàng để cảm nhận được hơi nóng nhẹ nhàng phát ra từ đó rồi vội vàng đưa tay về thờ phào không biết bao nhiêu hơi.

Nhưng khi vừa rút tay về, cô công chúa đã lên tiếng:

-Phong vào phòng lúc nào vậy?

-À mới vào thôi, Ngọc thấy khỏe hơn chưa?

-Ừ, cũng khỏe chút rồi, cảm ơn Phong nhé, làm hại đêm giao thừa của Phong rồi!

-Trời, đâu có sao đâu mà, việc Phong phải làm thôi, hề hề

Nhưng sau đó tôi lại đâm bí chẳng biết nói gì nữa, chỉ ngó đâu đâu trong căn phòng lộng lẫy tưởng chỉ có trong truyện cổ tích này. Nhưng khi nhìn thấy những chú gấu trên kệ, tôi lại bất chợt nảy ra chủ đề:

-Phòng của Ngọc đẹp ghê đó, mấy con gấu bông nhìn dễ thương ghê!

-Ừm, đã dặn là cất hết mấy con gấu bông rồi mà đi vù cứ quên!

Nàng phòng má hồng ửng nói thì thầm nhưng đủ để tôi nghe rõ.

-Hi, đâu có sao đâu! Bọn nó dễ thương mà sao phải cất đi!

-Ừ, tui nó là nhưng con cuối cùng từ đồng gấu bông trước đây đó! Cộng với con mà Phong đang giữ nữa, chẳng còn lại bao nhiêu!

-À, ừm! Thời gian tàn phá nhiều thứ quá nhỉ?

-Ngay cả tính cách của con người nữa!

Nàng nói nhưng đôi mắt cứ nhìn đầu đầu ở khoảng không trước mặt làm tôi nhất thời bối rối chẳng biết làm gì ngoài gượng cười chống chế:

-Cũng không hẳn là thế, mà Ngọc!

-Ừ chắc chỉ có Ngọc nghĩ thế thôi, Ngọc khờ quá, đã uống phí cả hơn 10 năm nay rồi!

-Ngọc...

-Phong biết không, trước đây trong đầu Ngọc chỉ có một suy nghĩ rằng cứ luyện tập chăm chỉ đi, phải mạnh mẽ hơn nữa rồi một ngày nào đó khi gặp lại Phong, Phong sẽ ôm Ngọc vào lòng mà nói rằng “Bé gấu của Phong giỏi lắm!”, nhưng xem ra đây chắc chỉ là một ước mơ cổ tích của một con nhóc hay suy nghĩ nhiều mà thôi...

-Ngọc... đủ rồi...!

Chẳng còn biết làm gì hơn, tôi đành ôm Lam Ngọc từ đằng sau theo bản năng để nàng không còn nói những câu nghe thấm lòng như thế nữa. Lúc này đây trái tim tôi cứ muốn bao trọn lấy Lam Ngọc, bao trọn lấy những suy nghĩ hồn nhiên, bé nhỏ của nàng. Cho nàng một điểm tựa cứng chắc nhất mà nàng đã thiếu thốn hơn 10 năm qua. Tôi thấy mình lúc này tỉnh táo hơn tất cả, thoáng qua trong đầu tôi là những hình ảnh mà tôi đã trải qua cùng Lam Ngọc từ lúc mới gặp nhau cho đến lúc giữ chặt lấy con gấu của nàng nhìn nàng từ từ rời xa khỏi mắt tôi.

“Đừng rồi, đừng nó rồi!”

Khẽ siết chặt lấy thân hình của Lam Ngọc, tôi dồn nén:

-Ngọc, thật ra Phong phải bạn trai của con bé Noemi kia, Phong với nó chỉ là một giao kèo nhằm chờ đợi Ngọc Lan trị bệnh trở về thôi. Thực sự thì Phong không biết bây giờ mình phải làm gì, Phong rất muốn bảo vệ cho Ngọc giống như lúc xưa, nhưng khó quá, Phong không biết phải làm sao cả... Ngọc ơi giúp Phong với!

Thật chẳng thể tin lúc đó tôi lại nói ra những câu như vậy nhưng đó chính là những lời thật lòng nhất lúc này tôi có thể nói được. Ngọc Lan, Lam Ngọc, Hoàng Mai tôi đã làm khổ những người con gái này quá nhiều, tôi chỉ muốn họ được hạnh phúc, vui vẻ nhưng chính vì cái tính thiếu dứt khoát và chần chừ của tôi đã phá vỡ tất cả. Giờ đây tôi chỉ có một ước muốn duy nhất là được ở bên người con gái mình yêu thương mà sống những chuỗi ngày hạnh phúc mà thôi, nó có khó quá không?

Viễn tưởng Lam Ngọc đã nghe hết những gì tôi đã phải dồn nén tất cả can đảm của mình để nói nhưng vòng tay của tôi đột nhiên nặng dần, nặng dần cho đến khi tôi bị kéo chịch xuống giường cùng Lam Ngọc. Giờ đây tôi mới biết rằng nàng đã ngủ trên tay tôi từ lúc nào, vậy nàng có nghe được những gì tôi nói không, có cảm nhận được những gì tôi đang cảm nhận lúc này không. Nhưng mà như thế này cũng tốt, nếu nàng không nghe được thì tôi đỡ phải ngại mỗi khi gặp nàng.

Cả người tôi giờ này ướt đầm mồ hôi, tim vẫn còn đập khá mạnh vì phải dồn nén nhưng trong lòng tôi bình yên lắm, chỉ ít là lúc này khi nhìn thấy đôi má mím mím của nàng phấp phồng sau những cái mím môi tôi thấy mình thư thái lạ thường. Nhưng chẳng suy nghĩ được lâu, tôi phải giật mình vì Lam Ngọc đột nhiên trở mình ôm chặt lấy tôi, dúi đầu vào ngực tôi mà phỉ phò những hơi thở ấm nóng. Chẳng biết lúc này nàng đang thức hay đang ngủ, nhưng ít nhiều cũng làm tim tôi hoạt động mạnh trở lại với đúng chức năng của nó, đập liên hồi.

-Lam Ngọc sao rồi Phong, tao tới...

Giật mình chưa kịp ứng biến, giọng thẳng Toàn đã ở ngay sau lưng cùng với đó là tiếng thán thốt của bé Phương cạnh bên.

Ngay tức tốc tôi vội ngồi phắt dậy chữa cháy:

-Ô, hai người tới rồi đó hả?

-Chà chà, nằm xuống giữ nguyên hiện trường cho bố, cái vụ này hay à ghen!

-Ê, không giỡn nha mày!

-Giỡn gì đấy, tui tao thấy rõ ràng mà, phải hơn Phương?

-Phải đó, hi hi! Anh Phong thiệt tình hà!

Bé Phương cũng hòa theo che miệng cười không ngớt.

-Trời, tui xin mấy người, đây chỉ là tai nạn thôi mà!

-Phải đó, chả có chuyện gì cả!

Lam Ngọc cũng đột nhiên ngồi bật dậy làm tôi giật mình suýt hét toáng.

-Chắc hai tụi mình vào không đúng lúc rồi Phương nhỉ, hay là tụi tui về nghen!

-Hừm, hai người đứng lại đó, nếu còn nói một tiếng nào nữa thì đừng trách!

Giờ đây tôi chẳng thấy đôi mắt trong veo của Lam Ngọc đâu nữa, nó đã được thay thế bằng hai ngọn lửa bùng nộ đang đứng trước Toàn phòn và bé Phương khiến cả hai đứa cứ khấp nép như chuột cùng đường:

-Hi hi, tụi mình chỉ đùa chút thôi mà Ngọc!

-Đùa gì, từ ngày hai người quen nhau Phương bắt chước luôn cả tính đùa nhây của Toàn rồi à?

-U', mình xin lỗi!

-Rồi, tụi tui hông giận nữa mà, đầu năm đầu tháng hạ hỏa tý, hề hề!

Toàn phòn xen ngang, cứu nguy cho bé Phương đang vào thế bí.

-Mà bà dữ thế này chắc đã khỏe rồi nhì!

-Ừm, cảm ơn đã hỏi thăm!

-Mà Toàn này, mày đem xe của Lam Ngọc tới chưa?

-Tới rồi bố, lần cả buổi mới ra được nhà bà Ngọc đấy! – rồi nó quay sang Lam ngọc – Thôi, thấy bà khỏe như voi thế này cũng được rồi, tụi tui về nghen, năm mới vui về.

-Vậy Phong cũng về luôn nghen, Ngọc cứ nghỉ khỏe đi!

-Ừm, mọi người về cẩn thận!

Kết thúc đêm giao thừa chạy loạn còn hơn đánh giặc, tôi đập gông về ngôi nhà thân yêu của mình mà không khỏi suy nghĩ về việc của Lam Ngọc lúc này. Có thật là nàng đã ngủ không? Tự dưng đang nói chuyện bình thường lại có thể lẩn ra ngủ dễ dàng như thế được chứ. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, đêm nay vẫn là đêm bước ngoặt trong cuộc đời tôi, bước ngoặt để mở ra một con đường mới, một lối đi mới, một kết quả mới. . .

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

Vào những ngày tết, người ta thường đi thăm viếng nhau chúc sức khỏe đầu năm mới, nhưng đối với tôi đó là một điều khá xa xỉ, năm xưa bên ngoài không ủng hộ chuyện cưới xin của ba mẹ tôi lắm, bởi 1 lí do nào đó họ ghét vô ghét luôn cả bên nội tôi. Tôi là kết quả của sự kiên trì đấu tranh của tình yêu hai người với bên ngoài, cho nên tôi hiếm khi sang thăm ngoại ngay cả những dịp lễ tết, họ cũng chẳng buồn gọi điện hỏi thăm cho tôi, nói chung cả hai bên coi như chẳng dính dáng gì đến nhau cả. Điều đó tạo cho tôi một không khí khá buồn tẻ vào những dịp như thế này, cái cảm giác cứ phải ngồi ru rú ở nhà chẳng biết làm gì ngoài khua tay múa chân mấy đường quyền trên sân thượng nhìn cảnh thế gian nô đùa bên dưới.

Cơ mà nếu nói không có gì làm cũng không đúng. Cái kho sau nhà tôi đã khá lâu rồi chưa dọn dẹp, cũng vì nó nằm sau nhà nên tôi cũng chẳng thêm đá động đến làm gì. Nhưng nay đang rảnh rỗi nên chắc là phải dọn dẹp một lần cho bớt muỗi trong nhà đã.

Nghĩ thế tôi lật đặt khoác cái áo tay dài vào quơ luôn cái chổi trong nhà ra sau bắt đầu tiến hành tả xung hữu đột cái khó dơ dáy đó. Nó đã bị bỏ lâu năm rồi nên mới vừa mở ra mùi nấm mốc cứ sộc vào mũi tôi muốn tắt thở. Nào thau, nào móc nhân cũ, nào bao cát lũng cứ xếp đầy trong kho đến phát sợ. Nhưng đúng là cái kho này những khiến những kỉ niệm trong tôi ủa về thật ngập tràn.

Phía bên tay trái là đồng rô bột cũ mà hồi nhỏ tôi thường hay chơi, nhưng do quá mạnh tay nên chúng cứ lần lượt ra đi vì tan tành xí quách, cứ mỗi lần như thế tôi lại bị ba đánh thật đau và cấm tiết không mua đồ chơi nữa.

Rồi tôi lại nhìn bên phía tay phải, nơi chất những dụng cụ luyện võ ngón ngan. Khi xưa chúng từng là nỗi ám ảnh của tôi. Thú thật lúc trước tôi cũng chẳng thích học võ lắm, nhưng từ ngày tôi hạ được thắng nặt ngựa trong xóm bằng mấy món đòn mà ba tôi đã dạy thì tôi thích mê luôn từ đó. Mọc nhân, bao

cát, có cả cái roi trúc mà ba tôi dùng để phạt tôi nữa, đó chính là những thứ gắn liền với tuổi thơ của tôi lúc bé. Nhưng không tốn bao lâu để tôi nhận ra được trong đồng đồ cũ quen thuộc đó, có một thứ khác với tất cả những thứ còn lại, nó đang bị đè dưới đồng bao cát kia và chỉ để lộ một phần vải màu vàng đục do bị bụi bẩn bám lâu ngày.

Ngay lập tức, tôi vội xoắn tay áo lên vớt hết đồng bao cát ngồn ngán ra hai bên để moi cho được đồ vật đó ra ngoài. Cuối cùng sau một lúc vật vã đổ mồ hôi hột, tôi cũng lôi được nó ra, chắc chắn mọi người sẽ không tin được nó là gì đâu, đây là con gấu bông mà Lam Ngọc đã tặng tôi lúc nhỏ, thứ mà tôi đã làm mất rất lâu về trước. Giờ đây khi tìm được nó ở cái nhà kho cũ kĩ này, âu cũng là một định mệnh giúp tôi không bị thất hứa trước nàng. Thế nên tôi ung dung cầm con gấu hầy còn nguyên vẹn vào giặt để gột rửa hết những vết dơ lâu năm mà nó phải chịu đựng.

Tuy nhiên chỉ vừa mới phơi con gấu trên sân thượng cho ráo nước, phía dưới cổng nhà tôi đã thấy loáng thoáng 2 bóng người bấm chuông cổng. Tôi nhận ra ngay đó là Toàn phồn và còn có cả Lam Ngọc nữa.

Vội chạy xuống dưới, tôi hồn hển mở cổng:

- Gì mà mới mừng hai tết đã tề tụ đông đủ thế này?

- À, Chẳng là Ngọc đang nhận một lớp võ tự vệ họ tự xếp lịch vào sáng nay ấy mà!

- Trời, ai mà học vào ngày tư ngày tết thế?

- Lớp kĩ năng mềm cho mấy đứa con của Việt Kiều muốn hòa nhập vào môi trường ở đây đấy, hôm nay đến phần cuối là dạy võ tự vệ mà do họ hơi đông mà người bên Ngọc ít quá, sợ dạy không xuể.

- Thế cho nên mới sáng sớm mà bà Ngọc đã lôi đầu tao dạy rồi đấy!

Toàn phồn nói với giọng lè nhè như người say rượu.

- Hừm, giờ có muốn giúp tôi hay không?

- Ờ giúp mà, hề hề!

- Chà, võ tự vệ à, nghe cũng được đấy!

- Phong có rảnh thì đi, còn không rảnh cũng không sao đâu!

- Ủ, rảnh chứ, dù gì ngày tết cũng chẳng có gì để làm chi bằng đi vận động tay chân cho khỏe người vậy!

- Vậy nhé, giờ tụi mình qua trung tâm đi, chừng trễ!

Thế là bỏ lại chú gấu tội nghiệp vẫn còn ướt mem trên sân thượng, tôi cùng Lam Ngọc và Toàn phồn chạy đến trung tâm bên quận 4 để nhận lớp theo sự chỉ dẫn của nàng.

Phải nói rằng tâm trạng cả tôi lúc này hí hửng lắm, cứ nghĩ đến lúc trao cho Lam Ngọc con gấu này, nàng sẽ vui đến nhường nào, dám phát khóc luôn cũng không chừng. Hôm nay nàng lại mặc bộ trang phục thường ngày khi đi dạy võ, tức quần võ phục áo thun thường. Dường như mấy người học võ đều mặc như thế cả, nó tạo nên nét đặc trưng cho dân học võ luôn rồi, còn tôi thì lúc học võ hay lúc thường đều thế, chỉ quần sọt áo thun làm tới mà thôi. Nhưng điều làm tôi chú ý nhất ở Lam Ngọc vẫn là biểu hiện của nàng lúc thường, chỉ có như thế tôi mới đoán được nàng có nghe được những gì tôi nói hôm qua hay không. Nhưng mặc nhiên hôm nay ngoài vẻ mặt tươi tắn, tự tin ra nàng chẳng có biểu hiện gì bất thường cả, vậy chẳng lẽ nàng không nghe được hay sao nhỉ?

Xuống chân cầu kênh tề không bao lâu, cổng trung tâm đã hiện trước mắt tôi. Nhìn vào trong cổng tôi có thể thấy một đám người con khá trẻ, nói đúng hơn là đám thanh niên cũng trạc tuổi tụi tôi đang chờ ở trong đấy, trong đó tôi có thấy một gương mặt khá quen nhưng do thoáng nhanh quá tôi cũng chẳng kịp nhận ra là ai nên dong xe vào bãi luôn chẳng buồn quay đầu lại.

Hôm nay là một ngày đẹp trời khi những tán mây mỏng trên bầu trời góp phần cản bớt ánh nắng chói chang làm cho tiết trời có vẻ se lạnh vào những buổi sáng sớm trước khi bị những tia nắng chiếm phần thắng vào buổi trưa khiến không khí trở nên oi ả hơn chút đỉnh.

Sau khi chinh chu đầu vào đó tất cả, tôi hiện ngang mặc bộ võ phục với chiếc đai đen quanh lưng mà Lam Ngọc đưa cho với tư cách là trợ giảng chính thức cho nàng, bên phía Toàn phồn cũng được một bộ y chang thế, nhìn hai thẳng kênh cang đi sau Lam Ngọc mà oách chẳng để đi đâu hết được.

- Tất cả mọi người tập hợp!

Lam Ngọc hấn giọng làm cả đám loi nhoi đó giật mình vội lóng ngóng xếp thành 4 hàng ngang ngay không cần phải hỏi thúc.

- Hôm nay chắc mọi người cũng biết mục đích mình đến đây là gì rồi phải không? Trong cuộc sống này cần có vô vàn điều bất ngờ xảy ra mà chẳng ai có thể đoán trước được, cho nên tôi có mặt ở đây là để chỉ dạy mọi người cách tự vệ cho bản thân khỏi những mối nguy hiểm có thể né tránh được, xin mọi người chú ý đến buổi học đặc biệt ngày hôm nay.

Vừa nói xong, Lam Ngọc cũng gặp người chào y như kiểu Nhật làm cả đám chẳng biết làm gì ngoài vỗ tay rôm rốp hưởng ứng.

Tiếp theo sau đó, nàng chia lớp ra làm ba nhóm mỗi nhóm tầm mười mấy người cho bọn tôi quản lí theo sự phân công mà nàng đã trình bày lúc này. Thăng Toàn thì tôi chẳng nói gì, nó học taekwondo, môn võ có rất nhiều nét tương đồng với karatedo nên khi hướng dẫn cho võ sinh cũng dễ hơn nhiều so với Trần Gia của tôi vốn dĩ đã khó học, nay lại phải chỉ dạy cho người ngoài làm tôi có một chút lưỡng lự, mà thiết nghĩ Lam Ngọc đã nhờ như thế tôi lại không giúp thì cũng kì lắm, đã mặc vào người bộ võ phục karatedo rồi mà, dù gì cũng chỉ là võ tự vệ nên tôi cũng không câu nệ tính chất tương đồng giữa các loại võ lắm, vậy nên cứ bung hết sức ra mà dạy thôi.

Nhưng tôi không thể ngờ trái đất lại tròn như thế được, cái người mà tôi tình cờ thấy mặt lúc này lại đang đứng trước mặt tôi với đôi mắt sắc lẹm như dao cạo:

-Chào sư phụ Phong, không biết hôm nay người lại đại giá đến đây nhĩ?

-Ặc, Ngọc Mi, sao em lại đến đây?

-Chính em phải hỏi anh đó, sao anh lại đến đây, đây là lớp của chị Ngọc mà?

-À thì anh chỉ đến trợ giảng thôi mà, hề hề!

-Vậy ra anh còn qua lại với chị Ngọc à?

-Suyt, khê thôi, anh đang dạy đó, để lát ra rồi nói sau!

Phải năn nỉ dừ lăm con bé mới thôi làm khó tôi mà tiếp tục buổi dạy võ. Hôm nay tôi dạy cho người ta cách tự vệ thoát khỏi nguy hiểm mà chính tôi đây đang lâm vào nguy hiểm mà chẳng thể thoát ra được, thế mới là oái oăm chứ. Vậy nên nhân lúc con bé đang bận luyện các thế tự vệ với võ sinh khác, tôi chạy nhanh đến chỗ của thăng Toàn giờ đây vẫn đang ung dung chỉ dạy:

-Toàn ơi, giúp tao với!

-Gi, bị đũa nào đứt hụi à?

-Đứt hụi tía cưng, con bé Noemi!

-Sao, Noemi đứt hụi mày à?

-Tao nói không giỡn, nó đang ở nhóm của tao kia, kì này chết tao rồi!

-Èo, làm gì đâu mà chết!

-Thì nó thấy tao trong lớp võ của Lam Ngọc sao mà không nghỉ ngơi được!

-Xời, có vậy không cũng la làng la xóm, lát để tao giải quyết cho, mày cứ qua bên đó mà chỉ cho người ta học võ đi!

Nghe lời thăng Toàn, tôi lúi thủi trở lại nhóm mà trong lòng vẫn chưa hết hoang mang, cứ nhìn đến đôi mắt đen tuyền của con bé là tôi phát hoảng, chẳng giảng dạy được tý gì.

Tập gần 2 tiếng đồng hồ Lam Ngọc cũng cho tập trung cả lớp lại để giảng tán, kết thúc tiết học đầu xuân. Tôi nhanh chóng nép sau lưng thăng Toàn để nhờ sự trợ giúp của nó trước con bé Noemi có chủ ý tiến đến gần tôi.

Đúng như đã hứa, nó ra mặt ngay:

-À này bé ơi, có chuyện gì đấy, muốn học võ thêm à?

-Tôi có chuyện cần gặp anh Phong, phiền anh tránh giúp!

-Ậy, thái độ như thế là muốn gây sự rồi phải không?

-Tôi không muốn gây sự, tôi chỉ muốn nói chuyện với bạn trai của tôi!

-Ụ ôi, mới tý tuổi đầu đã bạn trai này nọ rồi, ghê chưa kia!

-Đây không phải việc của anh! Còn anh Phong nữa, bộ không nói được hay sao mà phải núp bóng người khác thế kia?

-Thôi Toàn à, để tao giải quyết cho, chắc không xong rồi!

-Giờ anh mới chịu ra mặt hả, theo em sang đây!

Nó kéo tôi sang một băng ghế đá gần đó rồi cau mày nhìn thẳng mặt tôi.

-Giờ nói em nghe, sao anh lại có mặt ở đây?

-Thì phụ Lam Ngọc trợ giảng cho lớp!

-Có thật là chỉ như thế thôi không?

-Thật mà, làm gì được chứ?

-Dù sao em cũng chẳng tin Lam Ngọc được, anh nên tránh xa thì hơn

-Nhưng...

-Này này em gái, chị có chuyện muốn nói đây!

Đang căng thẳng giọng nói Lam Ngọc bỗng vang lên sau lưng làm tôi suýt giật bắn.

-Bọn em đang nói chuyện, có chuyện gì không?

-Thứ nhất hai người muốn nói gì thì nói, nhưng đừng lôi tôi vào bàn tán nhé!

-Té ra chị đang nghe lén em với anh Phong nói chuyện à?

-Cũng không hẳn thế, chỉ tại có người cố tình nói lớn lại kêu đích danh tên người khác nên mới vậy thôi!

-Thôi được, em xin lỗi! Chị còn gì muốn nói nữa không?

-Thứ hai, Phong vừa dạy xong đang rất mệt, nếu em là bạn gái của anh ta ắc hẳn sẽ không để bạn trai mình phải mệt mỏi như thế đâu, trừ khi...

-Trừ khi gì chứ?

Con bé lúng túng nắm lấy tay tôi như vớ lấy chứng cứ chứng minh điều nó đang bảo vệ.

-Mà thôi, để Phong vào thay đồ đi, muốn nói gì lát hẳn nói. Chị nói thế có sai chỗ nào không, Noemi?

-Được rồi, anh Phong vào thay đồ đi, lát đi uống nước với em!

Con bé xui xị để tôi đi mặc dù nét mặt vẫn còn khó chịu lắm.

Từ đó đến giờ ngoài tra khảo ra tôi chưa thấy một lần nào ánh mắt của Lam Ngọc lại đáng sợ đến vậy, đến con bé Noemi phải kiêng nể vài phần là biết nó uy lực cỡ nào rồi, lúc này tôi đứng giữa hai luồng đầu khẩu mà muốn toát cả mồ hôi hột, đúng là chỉ cần một lời nói là có thể giết người thật.

Thoát khỏi gọng kềm của bé Mi, trên đường đi vào phòng thay đồ tôi tò mò đi gần Lam Ngọc.

-À, Ngọc này!

-Sao thế, hướng này đi vào phòng thay đồ nữ đây!

-Không, chỉ là Phong muốn cảm ơn Ngọc về chuyện lúc nãy thôi!

-Trời, Ngọc chỉ làm theo trách nhiệm thôi, cần gì phải cảm ơn chứ!

-Dù sao cũng nhờ Ngọc cả mà, hê hê!

-Mà Phong này, Ngọc hỏi một câu nhé!

-À ừm, Ngọc cứ hỏi!

-Con bé đó có phải bạn gái Phong thật không!

Một tia sét bỗng đánh thẳng vào tim tôi khiến nó giật bắn, đập liên hồi như muốn nổ tung. Mắt của lam Ngọc giờ này lại sáng lên như hai ngọn đèn pha vào mặt tôi chói lóa khiến tôi chẳng dám nhìn thẳng chỉ khẽ cúi mặt xuống đáp lúng túng:

-À đúng, con bé ấy là bạn gái Phong mà!

-Ừm, là bạn trai thì phải cứng rắn hơn chứ, nhìn hai người mà Ngọc chẳng thấy giống tình nhân gì cả, hi hi thôi Ngọc thay đồ nhé, hẹn gặp lại sau.

Nàng lại khẽ cười, nhưng nụ cười đó rất khác với những nụ cười thường ngày, nó khiến cả người tôi cứ rạo rức không yên. Quả thật hôm nay nàng cũng khác lắm, từ lúc đầu khẩu cho đến bây giờ là thấy khác rồi, nhưng tôi thật chẳng thể nào hiểu ra được có chuyện gì xảy ra với Lam Ngọc cả, nàng đang

vui? Nàng đang buồn? Nàng đang giận? Thật chẳng biết đâu mà lần được.

Sau khi thay đồ xong, mặc dù không muốn nhưng tôi phải chào tạm biệt Lam Ngọc với thằng Toàn về trước để ở lại quán nước kê bên trung tâm đàm đạo với con bé. Trời cũng đã gần trưa, không khí mát mẻ đang dần được thay bằng cái nắng oi ả của Sài Gòn như thuở nào, điều đó làm cả người tôi cứ hằm hằm, nay lại ngồi đối diện với con bé lại làm tấm lưng của tôi nhể nhại cả mồ hôi.

-Anh đã thấy cô Ngọc kia hạ nhục em rồi chứ gì?

-Trời, việc đó có gì đâu mà gọi là hạ nhục! Em nói quá rồi!

-Giờ anh cũng muốn cãi em nữa à?

-Không, anh bên phe em mà cãi gì chứ?

-Thế sao lúc nãy không nói hộ giúp em?

-Ừ thì chuyện của con gái, anh tham gia vào có tiện đâu!

-Em cãi nhau là vì anh đẩy chứ chuyện của ai vào đây nữa, có muốn gặp chị Lan không thì bảo?

-Thì muốn!

-Vậy từ nay bất cứ việc gì anh cũng phải nghe theo lời em, với lại đừng qua lại nhiều với Lam Ngọc nữa, anh nhớ chưa?

-Rồi, nhớ rồi mà! Tét nhất mà cứ cần nhằn mãi ai mà chịu cho thấu!

-Cho chừa cái thói đào hoa đi!

Thế là buổi sáng mừng hai tết cũng tôi lại kết thúc một cách chẳng giống ai. Nếu cứ thế này chắc tôi chết sớm mất thôi. Từ ngày kí giao kèo với con bé Noemi chả ngày nào tôi được yên thân cả, không biết chuyện này sẽ kéo dài đến chừng nào nữa đây, khổ gì đâu!

****Trích “Nhật kí những trang khởi đầu...”**

“...thật sự thì cái đêm hôm đó mình nghe hết ấy chứ, chẳng qua vì quá bối rối chẳng biết làm gì nên mới giả vờ ngủ để lảng tránh thôi (thế mà cũng ôm hân được một cái ^_!). Giờ đây mình đã suy nghĩ kĩ rồi, cậu ấy không thể tự giải thoát bản thân, cậu ấy nhờ mình giúp đỡ, mình sẽ ra tay, đó là lí do mình sang trang mới của quyển nhật kí này...đã đến lúc mình phải lên tiếng...”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135

-Thằng Phong đâu rồi, bố thằng Phong chết bầm!

Vừa mới sáng sớm, tiếng của thằng Toàn đã lanh lảnh ngoài cổng làm tôi bực dọc cổ lú đầu ra khỏi cửa sổ nhưng vẫn còn mớ ngủ:

-Gì thế mày, mới sáng sớm đã kêu réo om sòm!

-Thằng này bị mất trí nhớ à, mới hôm qua còn kêu tao qua nhà rũ đi!

-Đi đâu cơ?

-Bố lạy mày, đi thăm nhà thầy chủ nhiệm! Nhanh lên gần trễ rồi đấy!

-Ờ há, tao quên! Chờ tý!

Ngay lập tức tôi cuộn cuộn dọn mùng mền chiếu gối vào rồi đáp thẳng vào nhà vệ sinh trong chưa đầy 10 giây, cảm tưởng cứ y như the flash vậy.

Số là hôm nay tôi cùng một số đứa trong lớp sang nhà thầy chủ nhiệm chơi theo như những gì đã bàn trước khi nghỉ tết. Ấy thế mà tôi lại quên bấm đi mà ngủ quên không thương tiếc để giờ đây phải cuốn quỳnh cứ y như cái máy để kịp giờ đến chỗ hẹn. Vậy mà may sao, tôi cũng kịp khoát bộ áo chỉnh tề vào người để kịp chạy xuống dưới chỗ của thằng Toàn đang hồi thúc như chạy giặc:

-Ê, mày đem thêm tiền đi!

-Chi thế?

-Đề lát tao dẫn mày đi khám bác sĩ coi đầu có bị chập không.

-Chập tí cung, lâu lâu quên tý cứ y như chuyện động trời!

-Thôi đi lệ đi, trễ lại bị tui nó giầy xéo nữa đấy!

-Rồi, đi ngay!

Hôm nay trời khá đẹp, chỉ mới tỉnh mơ nắng đã vàng rực cả mặt đường làm cho không khí có phần hơi bức rức nhưng do đầu đó vẫn còn một chút hơi lạnh đầu xuân nên tiết trời nhìn chung có vẻ dễ chịu. Bọn tôi hẹn nhau ở trước cổng trường sau đó mới đến nhà thầy vì tính ra chỉ có mỗi thằng lớp trưởng Tiến là biết nhà thôi theo địa chỉ đã cho thôi, còn lại coi như mù tịt. Đó là lí do vì sao khi vừa đến nơi, cả bọn đã tề tụ đầy đủ và đương nhiên có cả bọn thằng Phú nỏ ở đó nữa.

-Tụi bây làm gì mà tụ tập ở đây, giải tán hết cho bố!

Toàn phờn vừa tới đã sung sức quát tháo.

-Ú chà, thằng nào lớn tiếng ghê bây!

-Tao chứ ai, hể hể!

-Dàn trận túm nó lại tụi bây!

Ngay lập tức chưa kịp để Toàn phờn phản ứng, cả đám thằng Phú liền lao tới kẻ túm chân người túm tay thằng ôm đầu làm nó la bài hải:

-Gi thế, thả tao ra!

-Cái này là cho chừa cái tật giờ mặt cán bộ với tụi bố ghen! Dzô chúng mày!

-Ôi, bà nội tụi bây...!

Thế là cả đám khiến thằng Toàn ra kẹp chân nó vào cột điện làm nó rú lên lãnh lót, cả đám vì thế được một phen cười muốn lộn cả ruột.

Sau tình huống đó, bọn tôi bắt đầu di chuyển đến nhà của thầy để kịp giờ hẹn. Theo như thông tin bọn tôi có được, nhà thầy khá khang trang nằm trên đường dẫn ra khu Phú Mỹ Hưng cách trường tôi không xa là bao, thế nên chỉ đạp chừng 30 phút, chúng tôi đã tới đúng địa chỉ mà thằng lớp trưởng hướng dẫn. Đó là một căn nhà hai lầu tương đối rộng với màu xanh nhạt ưa nhìn. Nhưng để chắc chắn là mình đến đúng địa chỉ, bọn tôi rụt rè bấm chuông và hồi hộp chờ đợi người ra mở cổng. Khởi phải nói khi thấy đích thân thầy chủ nhiệm mang dép lẹp xẹp ra mở cổng, bọn tôi cứ lồng lên như điên đại muốn rộ cả một khu phố, nhìn cái cổng nhà thầy rung bần bật theo nhịp lắc của tụi nó mà tôi phát sốt.

-Trời ơi, nhà thầy nuôi con chó bự quá, nhớ nó cắn thì sao!

Phú nỏ nhìn con chó nhà thầy cuốn quỳnh.

-Cẩn tí cung, con chó con mà cũng giầy đong đong.

-Ai biết mậy, hể hể!

Nhưng khi nhìn vào khoảng thềm rộng trước nhà thầy, bọn nó lại chạy rần rần lên:

-Đứa nào dô sau đóng cổng!

Tất cả tạo thành một cảnh tượng khủng khiếp trong nhà thầy khi cả thầy gần hai chục đứa lao vào nhà thầy như hổ đói.

Cuối cùng người đóng cổng không ai hết chính là Phú nỏ, người bày ra cái trò này. Đáng lẽ nó là người vào trước tiên ấy chứ nhưng vì bị tụi Toàn phờn ôm nó quăng ra cổng nên mới trở thành người vào sau cùng. Nhìn nó đóng từ cánh cổng mà bọn tôi phát bực:

-Ê tụi mày ra phụ coi, nặng quá chắc tao chót!

-Già nai hả mày, cái cổng nhẹ hều đẩy phát là xong rồi!

-Ê, Kiên mày ra đây tao nói này nghe nè!

-Gi mày, dụ tao ra đóng cổng à, tao đâu có ngu!

-Đù, nay hết làng rồi hen!

-Chớ sao, tết nhất rồi bố phải khác!

-Tại tao thấy bà bán xôi ngoài này tính kêu mày thôi!

-Đâu, xôi đâu, bố chưa ăn sáng!

-Chết tía mày nha con, đồ sau đóng công đề, hế hế!

Kiên làng vừa chạy ra, Phú nổ đã lao vút vào như tên bắn làm nó chẳng kịp trở tay chỉ biết đứng tru tréo:

-Tổ bà mày gạt bố!

-Cái này là ngu thì chết chứ bệnh tật gì, hế hế!

-Thôi mày đura, vào phụ thầy chuẩn bị đồ ăn đi!

-Dạ, cái này để em lo cho! – rồi Toàn phòn lại quay sang mấy nường – A mấy bạn nữ vào phụ chuẩn bị đồ ăn gì kia!

-Xời, có vậy cũng bày đặt, tui tui vào chuẩn bị thì tui ông ở đây làm gì!

-Thì, ngồi chơi chứ làm gì!

Kiên làng ngây ngô.

-Thôi mày làng quá, ngồi chơi là thế vẹo nào? Phải nói là ngồi chuẩn bị thử món ăn!

-Thôi đi mấy ông, làm biếng mà còn màu mè!

-Uầy, cứ vào chuẩn bị đi, có cần phụ gì thì hú tiếng tui tui chạy vô!

-Rồi, chờ đấy!

Cuối cùng tui tui cũng thuyết phục được đám con gái trong lớp vào trong nấu ăn. Hôm nay thì bọn tôi cũng đã chuẩn bị trước một số nguyên liệu mang từ nhà lên rồi nên không sợ sẽ thiếu đồ ăn đâu, chỉ sợ tui nó làm không ra gì phá hết môi ngon thôi, tới lúc đó lại khổ.

Trong khi đó, bọn tôi bắt đầu tranh thủ khám phá khuôn viên xung quanh nhà thầy. Nó thật rộng với các chậu bonsai và mấy hòn non bộ đẹp tuyệt, cả đám con trai tui tha hồ mà trầm trồ:

-Đẹp ghê tui mày, nhà tao mà có cái này tha hồ lấy le với gái ghen!

-Xời, mấy cục đá này nhà tao chất đồng!

-Nổ vừa thôi bố, chất đồng thì nhà mày chắc nó cuôm sạch không còn cái nóc!

-Ê, mấy cái này mua nhieu cục, tao mua về nhà chung coi!

-Hết thằng Phú rồi tới mày đâm bang nữa, hòn non bộ mà mày bảo cục này cục nọ hờ, muốn đẹp thì bỏ ra không dưới 1 chai đâu nhé!

-Đù, ghê vậy? Tao còn tính xin ông thầy một cục về nhà chơi! Thôi chuyển qua bonsai vậy!

-Mấy cây đó à, giá cũng tầm vài triệu đấy!

-Thôi đẹp, đồ gì cũng tiền triệu giàu nứt lổ mũi!

Phú nổ lều bều đặt lại cái cây về chỗ cũ rồi nằm sãi lai lên thêm rên rĩ:

-Chán quá có trò gì chơi không bây!

-Trò à, hế hế...có ngay!

-Ê, tổ bà mày, không giỡn!

Phú nổ chưa kịp phản ứng, Toàn phòn đã nắm hai chân nó xoạc ra thọt một chân vào giữa mà ra sức kéo làm nó trở mặt la bài hãi:

-Ồi, thằng cờ hó buông bố ra!

-Cho chừa cái tội kẹp bó vào cột điện nghe con!

-Không chừa đây làm gì nhau nào!

-À, chắc thằng này muốn sau này lấy chồng hờ, hờ?

Mỗi cái hờ Toàn phôn lại dấn chân kéo mạnh về làm thằng Phú rú lên thảm thiết:

-Ahhh...thả bó ra nhanh!

-Có chừa không thì bảo!

-Chừa rồi, chừa rồi!

-Hề hề, phải ngoan thế từ đầu có tốt hơn không?

-Nhớ mặt mày nhe cờ hờ, sau này bố không lấy vợ được tính sổ với mày!

-Sau này lấy vợ không sinh con được thì nhờ tao nhé!

-Hèm, Toàn ơi vào đây nói chuyện tý nào?

Chưa đắc chí được bao lâu, Toàn phôn lại tái mặt khi nghe tiếng bé Phương từ trong nhà gọi ra ngọt sớt. Nghe thế cả đám liền phôn mặt trên nó:

-Chết tía mày nghe con, trời trả báo rồi, hề hề!

-Còn đứng đó nữa, dzô cho con Phương mần thịt kìa!

-Dẹp tui mày đi, để tao tập trung vào chuyên môn nào!

Toàn phôn run rẩy bước vào nhà nơi có bé Phương đang hằm hằm đứng đợi, rất nhanh sau đó thằng Phú cùng thằng Khanh cũng lót tót theo sau hồng hót, tôi nhìn theo mà chẳng thể nào nhịn được cười, nước mắt cứ ứa ra tèm lèm, sặc sụa. Phải rất lâu sau đó đám thằng Phú mới chạy tót ra thềm cười ha hả muốn bẻ cái nhà trước khi thằng Toàn ra với cái chân cà nhắc nhìn phát thương:

-Há há, té ra Toàn phôn hào hoa, đa tình lại sợ vợ!

-Tội cái thằng sợ vợ thiệt, hề hề!

-Sao sao kể tao nghe coi, chuyện gì mà vui thế?

-Đây, để tui bố diễn cho coi!

Rồi thằng Khanh đứng lên giả giọng nữ cùng thằng Phú:

-Toàn, nói lại cho Phương nghe coi, nãy vừa nói sinh hộ cho ai cái gì đó!

-Ậy có đâu, Phương nghe lầm ùi đó!

-Làm sao mà được, Phương nghe rõ ràng, Toàn chết bầm!

-Ồi, cái chân tôi!

-Cho chừa cái tật ăn nói bậy bạ đi! Mốt hông thềm sinh con cho Phong đâu!

-Ê ê, câu đó lấy đâu ra thế, bố cho tui mày một trận bây giờ!

-Hề hề gờn tý làm ghê, Toàn sợ vợ!

-Sợ sợ tía cung, tao đâm cho một phát bây giờ!

-À, cho thầy mượn một bạn nam vào phụ thầy bùng cái dàn karaoke trên lầu xuống với!

Thầy Tuấn vọng tiếng từ trên lầu xuống.

-Thầy kêu mày kia Khang, ngủ suốt ngày!

-Ớ cái gì! Kêu gì đấy?

-Hồn mày, thầy kêu lên lâu này giờ còn ngệt mặt ra được!

-Ờ ờ!

Lừa được thằng Khang, bọn tôi cứ bụm miệng nhin cười thằng ôm bụng, thằng chảy cả nước mắt nước mũi làm Khang đĩnh ngộ ngơ ra được liền lao đến chúng tôi tá xung hữu đột tới tấp:

-Đệt cụ chúng mày, lừa bố à?

-Lừa đâu, ai biểu mày ngủ ngày làm gì rán mà chịu!

-Này mấy bạn nam có ai lên phụ thầy không đấy!

-Thầy kêu mày kia Khang, lên lẹ đi!

-Thầy kêu mấy bạn nam chứ có kêu tao đâu, dụ nữa à?

-Thì...quý sứ...tao bê dê chứ bộ! Chỉ có mình thằng Khang là chuẩn men phải hông tụi bây...ùa lộn mấy bà!

-Ừ, phải ừ, anh Khang chuẩn men, đi phụ thầy đi anh!

-Đệt, nhớ mặt tụi bây nghen!

Cuối cùng mặc dù có vẻ miễn cưỡng nhưng nó vẫn phải lên lầu phụ thầy để chứng tỏ độ chuẩn men của mình.

Buổi tiệc rồi cũng được bắt đầu với những món ăn ngon tuyệt được bày ngay ngắn ra sàn nhà lẳng bóng. Đa số chúng được bọn tôi mang từ nhà lên để chế biến góp phần cho buổi tiệc, còn lại do thầy tự chuẩn bị trước với đủ các món siêu ngon. Ít phút sau bọn tôi cũng bắt đầu bữa tiệc nhẹ với thầy chủ nhiệm quý mến của mình, đương nhiên là không thể nào thiếu phần đọc diễn văn ngắn gọn súc tích của thầy được:

-À, hôm nay thầy rất vui khi các em đến nhà thầy dự tiệc cho nên...cứ ăn thỏa ga nhé!

-Dạ, cái đó thì khỏi phải bàn rồi, hê hê!

-Tết rồi thầy có lì xì cho bọn em gì không thầy?

-Đù, đó giờ tao mới thấy thằng Kiên đâm đúng chỗ nè, có lì xì cho tụi em hông thầy?

-Mấy đứa lớn rồi, đòi lì xì làm gì nữa?

-Có lớn đâu thầy, còn con nít mà, thầy ơi lì xì...!

Trước sức ép đông đảo của bọn quý con tụi tôi, thầy chẳng biết gì hơn là xui xị đồng ý nhưng cách lì xì lại chẳng như chúng tôi mong đợi:

-Mùng 3 rồi chắc các em cũng đã được người thân lì xì tiền rồi phải không, vậy trong mấy ngày này chắc vui chơi nhiều lắm hả?

-Dạ không có đâu ạ, tụi em toàn ở nhà thôi?

-Vậy thầy lì xì cho mấy bài toán để hết ờ không nhá?

-Éc, dạ thôi! Em không đòi lì xì nữa đâu ạ!

-Hà hà, thầy đùa tí thôi! Chờ thầy một tý nhé, sẽ có quà lì xì ngay!

Thầy đứng lên, mở chiếc tủ kính kê ở sát tường rồi lấy một cây đàn guitar ra ngồi xuống hờ hờ với chúng tôi:

-Đề thầy hát cho bọn em nghe một bài nhé!

-Ô, gì chứ chuyện này thì tán thành cả hai tay luôn, hê hê!

-Thầy hát bài liên khúc nghèo đi thầy!

-Đâm bang nữa, tết mà chơi liên khúc nghèo, muốn nghèo cả đời luôn à?

Toàn phởn cóc cho Kiên lắng một cú nhóc lửa.

-Thôi các em, đề thầy hát bài này, cũng không phải là mới lắm!

-Dạ không sao, thầy cứ hát!

-Ừ, vậy thầy sẽ hát bài “Mùa xuân của mẹ” nhen!

Không ai nói ai, cả bọn tự khắc vỗ tay bôm bốp để ủng hộ màn li xì đầu năm của thầy như tiếp thêm tinh thần. Sau tràng pháo tay đó, thầy bắt đầu gảy những tiếng đàn đầu tiên để bắt đầu bài hát. Trước đây khi có dịp về quê những ngày tết, nội tôi hay bật những bài như thế này vào đầu năm thay vì những bài hát giật gân, giật cổ như trên thành phố, nhưng không vì thế mà nó làm ngày xuân trở nên buồn đi, mỗi dòng nhạc đều có cái hay riêng cả thế nên bọn tôi cứ nghe, thầy cứ say xưa hát đến nỗi bài hát hết lúc nào mà chẳng biết.

-Trời ơi, đó giờ mới nghe bản này lần đầu mà hay quá xá đã!

Phú nỗ vỗ đùi khen tấm tắc.

-Cứ mỗi lần buồn buồn lại lấy đàn ra đánh ấy mà, không có gì phải ngạc nhiên đâu!

-Thầy không phải khiêm tốn đâu, là thật đó!

-Đúng rồi, thầy đánh hay thật mà!

-Thầy ơi!

-Gì đấy Kiên?

-Cây đàn mua nhiều vậy thầy?

-Thằng này nữa, xử nó anh em!

Thế là cả đám lại xúm vào nó, kẹp hai chân vào cột nhà mà thi sức kéo làm nó la oai oái, mãi cho đến khi thầy chạy ra can bọn nó mới bỏ Kiên lẳng xuống mà ngồi nhập tiệc, trông nó thảm đến phát tội. Lớp bọn tôi là thế, không gặp mặt thì thôi hễ gặp là cứ như đám choai choai quậy không đỡ nổi, đúng là có thêm con trai khác hẳn, lúc trước có 3 thằng chỉ toàn nói giỡn nhau các kiểu, giờ thì banh nhà lỏng. Thế nên sau khi nhập tiệc không lâu, thằng Khanh bỗng dưng đứng dậy chạy ra ngoài chỗ để xe như muốn lấy thứ gì đó.

-Gì thế, đang ăn tự nhiên bỏ đâu vậy?

-Dù là gì đi chăng nữa tao vẫn có cảm giác bất an mà ả?

Phú nỗ mặt méo xệch nhìn theo hướng thằng Khanh.

Và đúng như dự đoán, Khanh khò sau khi lỏ mọ một lúc ở ngoài cũng đi vào với thứ gì đó giấu sau lưng, trong mặt nó nguy hiểm không thể tả được.

-Phim kinh d!!!!!!!!!!!!. . .!

Toàn phòn cổ kéo dài chữ cuối làm không khí tăng thêm phần căng thẳng.

-Mày im dùm bố cái, đang sợ xám mặt đây!

-Mà sợ gì thế, tao thấy cũng bình thường mà!

-Thằng Khang không biết rồi, cứ chờ đó đi rồi. . .thấy!

Không để thằng Khang chờ đợi lâu, Khanh khò đặt ngay một chai pepsi to dùng xuống sàn mà đá lông nheo:

-Đây, pepsi gia truyền mời mọi người thưởng thức!

-Sặc, nữa hã mà?

-Thấy chưa, tao biết ngay cái thằng này mà!

-Rượu ả, thôi vứt đi, nhậu nhẹt gì không biết!

-Ê, ê! Để cái chai lại cho bố!

Khanh khò thẳng thốt khi thằng Phú cầm chai rượu đi tỉnh ruồi.

-Hôm nay là ngày vui mà, làm sao thiếu vắng cái này được hề hề!

-Nhưng mà đây là ở nhà thầy đó, không nên đâu!

Lam Ngọc nhẩn mặt kéo theo cả đám con gái đồng tình.

-Ừ đứng rồi, mình đang ở nhà thầy mà, cất vào đi!

-Phải đó, ăn thôi được rồi!

-Mấy bà cứ làm chuyện nghiêm trọng! Ngày tết mà, cho xõa tý nha thầy!

-À, việc này...

Trước sự hộ hào cổ vũ của đám con trai bọn tôi và sự phản đối kịch liệt của bọn con gái cộng một số ít mấy thằng gan bông như Phú nổ, thầy cứ gãi đầu cười mà chẳng biết ủng hộ bên nào. Nhưng cuối cùng, thầy cũng chốt hạ một câu chất lừ:

-Ừ, tết mà, cứ chơi tới đi!

-Dạ, thầy muôn năm!

Khỏi phải nói, cả đám con trai tôi cứ hét lên muốn banh cả nhà, cùng với đó là bộ dạng yếu xiu như bún thiêu của Phú nổ. Chai rượu Khanh khò đem đếm tít ra cho gần 20 người ở đây thì mỗi người uống chả thấm tháp bao nhiêu cả, cái chính là nhìn khuôn mặt nốc rượu của từng đứa để giải khuây thôi. Sau khi thầy nốc ly mở màn thì cũng là lúc bọn tôi tha hồ mà bắt chẹt nhân vật cá biệt của buổi tiệc hôm nay, thằng Phú nổ:

-Đây cung, không có trốn được đâu nghen!

Khanh khò rót một ly đầy vung đặt trước mặt, làm Phú nổ sợ toát cả mồ hôi nhưng vẫn cố chống chế:

-Xời tưởng gì, mấy cái này ở nhà tao uống hoài!

-Vậy thì uống đi!

-Bậy, uống hoài ngán lắm tao không uống đâu, mai mốt có gì qua nhà tao uống hen, qua tua!

-Ế, bậy không! Uống có một ly thì có gì ngán đâu bậy, uống bỏ coi xem nó ngán cỡ nào?

Trước sức ép như vũ bão, thằng Phú phải miễn cưỡng cầm ly rượu lên như muốn khóc, mồ hôi mồ kê đổ ra như mưa, trông mặt thằng này chẳng khác gì đi viếng mộ là bao. Chống chầy được một lúc, nó cũng phải nốc hết ly rượu trên tay để qua tua, bọn tôi phải gọi là chết cười khi nhìn thấy bộ dạng nước mắt mũi tèm lem của nó khi nốc xong cả ly:

-Há há, tao thờ không nổi, mắc cười quá!

-Cười gì mà, tại tao ngán nên uống không nổi đó!

-Đến thế mà mày còn nói được, quả là phúc thánh nổ thật rồi!

-Xia, tao qua tua rồi! Giờ đến ai người đó tự giác đi, hề hề!

Nó vừa nói xong, Lam Ngọc liền cau mày phản ứng ngay vì người tiếp theo chính là nàng. Nhưng như mọi người đã biết rồi đấy, nàng không uống bia được mà hưởng chỉ đây là rượu mới há, thế mà thằng Phú vẫn không chịu buông tha do vẫn còn cay cú chuyện bị ép uống:

-Bà Ngọc này làm một ly đầu năm cho sung, cứ ngồi đấy cau mày làm gì?

-Tôi không uống được đâu, cho xin đi!

-Gi mà không uống được, tui cũng có uống được đâu mà vẫn phải uống này, nếu không uống thì bắt công cho tui quá!

Chẳng còn cách nào hơn, Lam Ngọc đành cầm ly rượu lên mà mặt mày tối sầm. Nàng đưa mũi lên hít một hơi rồi lại bụm miệng như muốn phát ói. Thấy vậy tôi chẳng thể ngồi yên được:

-Đưa đây Phong uống cho!

Tôi gạt lấy ly rượu trên tay nàng, nốc một hơi rồi đặt cạch xuống đất khè như rắn:

-Khà, rồi đấy, qua tua đi!

-Ê ê, chơi gì kì vậy ba!

-Chơi gì kì mà, lúc nãy có nói là không uống dùm đâu!

-Ồ thằng này định làm anh hùng cứu mỹ nhân à?

-Thế đây có được không, cứ đến tua Lam Ngọc thì để tao uống cho!

-Ồ,ồ...ồ!

Ngay lập tức cả đám liền ộ lên rùm một góc, biết ngay tụi nó đang nghĩ gì, tôi chẳng đầu ngay:

-Ê, uống dùm thôi, có gì đâu mà làm ghê thế tụi mày?

-Ừ thì tụi tao đâu có nói gì đâu, hế hế!

Trước sức mạnh áp đảo của cả bọn, tôi chỉ biết chống chế một cách bất lực mặc cho Lam Ngọc cứ cau mày cúi gằm mặt mà hai má đỏ lựng lên không thể nói lời nào. Đầu vậy tôi vẫn uống thay cho nạng hết lần này đến lần khác cũng như uống luôn cho phần mình. Lúc đầu tôi còn cảm thấy độ cay của rượu, nhưng dần dần nó trở nên ngọt hơn đến nỗi chẳng còn cảm nhận được mùi vị của rượu nữa, đó là lúc buổi tiệc cũng gần tàn, đồ ăn cũng chẳng còn nhiều nên cả bọn cứ tranh nhau giành phần cuối nhất là hai đứa Khanh khờ và nhỏ Thu cựa lóp phó lao động.

Chỉ còn một đĩa đậu phộng ran trên bàn nhưng mồm mép tụi này vẫn còn dai lắm, thế là hết đĩa này đến đĩa kia thay nhau hốt từng nắm từng nắm mà ăn cho đến khi trên đĩa chỉ còn chừa được một nắm cuối.

-Ê, phần còn lại của tui à ghen!

Nhỏ Thu tru tréo khi Khanh khờ định quơ luôn phần còn lại.

-Ai nói của bà đó, có làm dẫu không?

-Ông ăn hết cả một đĩa thịt rồi, giờ còn ăn làm gì?

-Chứ bà cũng ăn hết cả một đĩa xoài rồi, còn sành sệ làm chi nữa?

-Tui thích đây, đĩa đậu này của tui!

-Còn lâu, đừng có hòng mà lấy được nhá!

Khanh khờ ôm luôn cái đĩa đậu bay ra ngoài làm con nhỏ thần thốt:

-Ê cái ông kia, trả cái đĩa đậu lại đây!

-Có ngon thì lại đây mà lấy, hế hế!

-Chờ đây, tui tóm được thì đừng trách!

Thế là hai đứa bắt đầu màn rượt đuổi ngoạn mục trong nhà thầy không kém gì phim hành động khi thằng Khanh vừa chạy vừa phi tang chiến lợi phẩm bằng cách cho vào bụng làm nhỏ Thu tức điên la sang sang:

-Áhhh! cái đồ bất nhân, tui hận ông!

Bữa tiệc đầu năm của bọn tôi cứ thế kết thúc trong không khí vui không thể tả, nôm mặt ai cũng ngà ngà say rồi, nhưng vẫn cứ cười đùa như chẳng có hề gì, chỉ có riêng tôi là đã cảm thấy phiền dần dần do uống luôn phần của Lam Ngọc, chẳng biết có về đến nhà an toàn không đây...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Cả nhóm bắt đầu rệu rã lấy xe ra về, lúc này tôi đã bắt đầu thấy thấm do suốt cả buổi uống luôn phần của Lam Ngọc, cả người tôi cứ cảm thấy lâng lâng như hồn đang ở chốn nào, cảnh vật xung quanh cũng đã mờ đi hẳn, không còn thấy rõ như trước, nhưng biết sao được, tôi không về nhà thì còn có thể đi đâu nữa đây, trời cũng đã trưa rồi, tôi cũng buồn ngủ nữa.

Tuy nhiên khi vừa đạp ngồi lên xe đạp, chuông điện thoại đã reo lên, lại là số của con bé Noemi:

-Alô anh đây, có chuyện gì thế?

-Bộ có chuyện mới gọi anh được sao? Mà giọng anh kì thế, mới ngủ dậy à?

-Ừ hề hề, tại hơi mệt tý ấy mà?

-Hừm, tết mà cứ nằm dài ườn ở nhà. Giờ rảnh không, qua nhà em đi!

-Qua chi thế?

-Bảo qua thì cứ qua đi, không hỏi nhiều!

-Ừ rồi rồi, qua ngay, ờa...!

Cú điện thoại của tôi kết thúc bởi một tiếng ợ đầy mùi rượu, may mà con bé đã cúp trước đó, không thì đã có chuyện rắc rối rồi. Nhưng giờ thì lại phải chạy qua nhà con bé Noemi, việc đó lúc này chẳng khác nào một cực hình cả, tôi có thể gọi là say hoàn toàn rồi, chả biết có về được nhà hay không huống chi là tạt sang nhà con bé. Thôi thì cứ qua cho ổn chuyện vậy, có gì chạy chậm một xíu cũng không sao. Nhưng mọi chuyện lại không như tôi dự tính, chỉ mới đạp được vài vòng, đôi mắt đã không chịu nghe lời khi nó cứ lơ mơ hướng tay lái lạc hết bên này đến phía khác làm tôi chẳng thể lái đàng hoàng và phải dừng lại ngay sát lề đường trước khi leo lên nó.

-Phong say rồi, hay để Ngọc kè về nha?

Vừa định đạp tiếp, giọng của Lam Ngọc bỗng vang lên làm tôi giật mình quay lại:

-O, Ngọc chưa về sao?

-Về sao mà được, Phong say như thế mà!

-Không sao đâu, say xin gì chứ?

-Thôi đừng có giấu Ngọc, Phong vì Ngọc mà phải uống gấp đôi người khác, sao mà không thấy gì được chứ!

-Ừ chỉ là thấy Ngọc không uống được nhiều thôi mà!

-Cảm ơn Phong nhé, hay là để Ngọc chờ về cho?

-Ừm, việc này sợ không tiện!

-Chẳng sao đâu, dù gì Ngọc cũng rảnh cả ngày mà!

-Thì...chỉ là Phong định qua nhà con bé Noemi thôi!

Nghe tôi nói mắt nàng bỗng lóe lên một chốc nhưng nhanh chóng sau đó liền trở lại bình thường mà điềm nhiên:

-Vậy để Ngọc kè Phong qua đó nhé!

-Nhưng...

-Chả sao đâu, Noemi là cô bé tinh tế chắc sẽ hiểu thôi!

-Ừm, phiền Ngọc vậy!

Thế là tôi loạng choạng ngồi lên chiếc đạp điện của Lam Ngọc trong khi phải giữ tay lái cho chiếc xe cà tàn của mình chạy theo cạnh bên, công việc tưởng như khá dễ lúc thường nhưng lại khá là khó khăn khi tôi đang ở trong tình trạng như thế này, mọi thứ cứ như bay đi bay lại trong mắt tôi vậy. Nhưng hên sao vượt qua bao nhiêu khúc cua tôi cũng đã đến được nhà của Noemi.

Sau một lúc bấm chuông, con bé cũng bước ra với đôi dép lẹp xẹp nhưng khi thấy tôi đứng cạnh Lam Ngọc, tiếng dép đó bỗng khảng trương hơn chạy ngay đến chỗ tôi:

-Chuyện gì vậy, em kêu anh tới nhà thôi mà sao lại có chị Ngọc ở đây nữa?

-Anh...

-Chuyện là như thế này, lúc sáng bọn chị có qua nhà giáo viên chủ nhiệm để tổ chức tiệc đầu năm, Phong chỉ uống hơi nhiều nên nhờ chị chở sang đây thôi!

-Anh Phong, sao anh không nói cho em biết chứ!

-Tại vì...

-Đây là việc riêng của Phong mà sao em phải hỏi chứ, hỏi rồi em có đi được với Phong không?

-Nhưng em là bạn gái của Phong thì em có quyền được biết bạn trai em đi đâu chứ nhỉ? Và lại chị có quyền gì nói ở đây, em đang hỏi Phong mà?

-Nếu là một bạn gái thực thụ của Phong thì chắc chắn em sẽ chăm sóc Phong ngay chứ không phải đứng ở đây mà hỏi Phong đủ thứ chuyện thế đâu, Noemi nhỉ?

Ngay lập tức, sau lời của Lam Ngọc nói con bé liền chạy ngay đến cặp lấy tay tôi diu về hướng đối diện với nàng:

-Giờ thì chị có thể về được rồi đó, em sẽ chăm sóc cho Phong, cảm ơn chị nhiều!

Cảnh cổng đóng sầm, hình ảnh của Lam Ngọc cũng mất dần khi chiếc xe càng đi xa. Tự dưng tôi bỗng cảm thấy trống vắng lạ thường, trong lòng tôi như đang mất đi thứ gì đó, nhưng chẳng thể ngoài nhìn được lâu tôi lại bị con bé Noemi kéo vào trong nhà.

-Anh Ngồi trên ghế sofa đi, để em pha tý nước chanh cho uống!

Rồi con bé thoăn thoắt chạy vào trong bếp chẳng để tôi kịp nói gì, mãi đến một lúc sau, khi đôi mắt tôi vừa sụp xuống con bé mới chạy ra đặt ly nước xuống bằng cái cách làm tôi giật mình ngồi phắt dậy:

-Nước đây, uống đi cho giải rượu! Mới đầu năm đã say bét nhè!

-Ủầy, lâu lâu một lần mà! Nhưng sao nhà vắng thế?

-Ba mẹ em chở nội đi thăm họ hàng rồi, còn Bảo thì chỉ mới đi chơi với mấy đứa bạn cùng lớp thôi!

-Vậy kêu anh qua đây làm gì đây?

-Thì thấy buồn, gọi qua không được sao, phải chi lúc này anh bảo anh say thì em kêu anh qua làm gì, làm hại em bị Lam Ngọc dạy dỗ đây!

-Ủầy, em nghĩ quá rồi! Lam Ngọc chỉ là nhắc nhở thôi mà, không sao đâu!

-Em đã bảo anh là đừng đi chung với chị ta rồi mà, thật là!

-Ừ, để sau này anh chú ý hơn...ơ...oáp!

Chẳng thể kìm được sự mệt mỏi, tôi vật vờ nhắm dài uòng trên ghế sofa lông mà ngáp ngắn ngáp dài. Thấy thế con bé đi đến chỗ tôi cần nắn:

-Coi kìa, sau này anh đừng nhậu nữa, chỉ tổ hại thân thôi!

-Ừ biết rồi!

-Sau này cũng đừng đi chung với Lam Ngọc nữa đấy!

-Ừ rồi mà!

-Vội lại cũng đừng có cãi lời em nữa, em chỉ muốn tốt cho anh thôi!

-Rồi rồi!

Cứ thế con bé cứ nắn hết việc này đến việc nọ làm tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài gật đầu lia lịa như như máy. Ấy thế mà vẫn có chuyện xảy ra khi con bé đổi câu hỏi đột ngột:

-Mà này, anh thấy tính em thế nào!

-À được, tốt tốt mà!

Vì cứ bị liệu với hàng tá câu hỏi của con bé, tôi điềm nhiên trả lời câu hỏi chắc phải tốn cả ngày tôi mới suy nghĩ ra một cách ngọt sớt, không ngần ngại. Điều đó khiến con bé đột nhiên đỏ mặt, nó hỏi dồn:

-Sao, anh bảo gì?

-À thì...anh bảo tính của em thế là tốt rồi?

-Tốt, tốt ở khoảng nào? Sao nội lúc nào cũng bảo em nên hiền dịu một tý nhỉ?

-Thì mỗi người mỗi cách nhìn nhận mà, với anh thì em thế đã quá tốt rồi!

-Ừm, cảm ơn!

Giọng con bé nhỏ xíu làm tôi nghe mãi mới lần ra được câu cảm ơn của nó, cơ mà tôi cũng chẳng quan tâm lắm, giờ tôi cứ như đang đi trên mây, người bằng phẳng khó chịu không thể tả, nằm chống chày được thêm một lúc, tôi thiếp đi lúc nào không hay. Chắc là tôi thiếp đi lâu lắm vì khi tỉnh dậy trời đã dịu nắng hơn. Tuy nhiên điều làm tôi thấy sốc nhất là con bé Mi lúc này vẫn ngồi ở chỗ của tôi, chính xác hơn là tôi đang kê đầu lên chiếc gối nhỏ nhắn của nó. Tôi không biết việc này đã xảy ra từ khi nào nhưng chắc cũng đã lâu rồi vì lúc này con bé nom đã ngủ say, hàng mi cong vẹo của nó rũ xuống che đi đôi mắt nai mọi thường vẫn làm tôi xao xuyến.

Thú thật thì tôi chẳng biết nhận xét con bé thế nào nữa, trong nó toát ra một thứ gì đó vừa kiêu sa, vừa lạnh lùng nhưng có đôi lúc lại mang nét ngây ngô, hiền thực mà lại rất đậm đặc của những cô gái Việt. Có lẽ từng ấy năm sống với bà nội vẫn chưa đủ để con bé chuyển hóa hoàn toàn mình được, đâu đó trong con bé vẫn còn mang được một nét tây phương khá lôi cuốn, nhất là chiếc kẹp tóc hình hoa thiêng diên vĩ đó, chắc chắn nó chính là vật đã giữ lại nét phương tây này cho con bé, chiếc kẹp tóc thật đẹp làm sao...

-Này, đừng có nhìn em với ánh mắt biến thái đó!

Đang bay bổng, con bé ngay lập tức cho tôi rơi bệt xuống đất bằng một câu nói sắc lẹm.

-Ừ anh xin lỗi, sao em không vào trong ngủ mà ngủ ở đây?

-Thích ngủ ở đây đây, không được à?

-À được chứ, hề hề!

-Thật là, anh ở đây đi, em vào rửa mặt đã!

Tôi nhắc đầu lên để con bé đứng dậy nhưng chẳng đứng được bao lâu con bé đã ngã bệt xuống ghé làm tôi hốt hoảng né ngay nhưng vẫn bị nó ngã trọn vào người đau điếng.

-Au da, cái gì vậy Mi, chết anh rồi!

-Xin lỗi, chân em bị tê, không được vững được, cảm giác như kiến bò vậy á!

Con bé cắn môi đáp lú lú.

-Ủầy, chắc là lúc nãy anh nằm gối lâu quá nên bị tê đó!

-Cũng tại thấy anh tội quá đấy thôi, nếu không thì anh có mà sái cổ rồi!

-Ừ, cảm ơn em nhé, hi hi! Thôi thì cứ nằm đây cho đến khi nào hết tê vậy!

-Hừm, đồ lợi dụng!

Con bé cau mày lườm đi chỗ khác nhưng rõ ràng hai má của nó đã đỏ lựng lên thấy rõ. Đây là lần đầu tiên tôi thấy con bé như thế, gương mặt nhỏ nhắn không chút tỳ vết nay lại điểm thêm màu đỏ hồng làm nó trở nên xinh xắn lạ thường.

-Nè...!

-Hả?

Nghe tiếng gọi con bé, tôi giật mình đáp gón lộn.

-Em gọi anh lên đấy có việc chứ không phải ngồi ngủ không đâu!

-Ừ, mà có việc gì vậy?

-Có đến hai việc lận, một đã không làm được rồi, còn một thì... ừm...

Đột nhiên giọng con bé trùn xuống.

-Sao thế chuyện buồn à?

-Không chuyện vui mà! Chị em hè này sẽ về đấy!

-Sao, Ngọc Lan hè này về à?

-Ừ phải, đợt điều trị đã thành công rồi, giờ chỉ cần theo dõi một thời gian thôi!

-Hay quá, vậy là Ngọc Lan sắp về rồi, haha!

-Bộ anh vui đến thế sao?

Bỗng dung con bé nhìn tôi với đôi mắt có chút ương ương.

-Thì Ngọc Lan về phải mừng chứ, tin vui mà!

-Ừ, tin vui mà, hi!

-Em sao thế, tự dung giọng run run vậy?

-Không đâu, chắc tại đói quá thôi! Giờ trễ giờ anh về đi, ba mẹ em sắp về rồi đấy!

-Ừa sao thế, còn chuyện kia là gì, sao em không nói luôn?

-Chuyện kia à, thôi giờ còn nói làm gì nữa?

-Nhưng rốt cuộc là sao?

-Anh muốn nghe chứ gì, đáng lẽ ra em gọi anh lên đây để đi dạo cùng, nhưng anh lại vác cái bộ dạng say xỉn qua đây, lại còn ngủ cả ngày nữa, giờ thì ba mẹ em gần về rồi, còn đi dạo gì được!

Giọng của con bé trở nên lạnh lùng, nhưng tôi không phủ nhận rằng mình đã làm sai. Đúng thật là tôi đã ngủ khò ở nhà con bé cả buổi mà, lại còn nằm trên đùi nữa chứ. Giờ này tôi chẳng biết làm gì hơn là đặt tay lên vai của con bé mà dịu giọng xin lỗi:

-Ừ, anh xin lỗi mà, em đừng giận, sau này có dịp anh sẽ bù cho nhé!

-Bù gì chứ, còn dịp nào nữa!

-Qua tết là cấm trại rồi, sẽ nhanh thôi, hề hề!

-Đúng là mặt dày chuyện gì cũng cười được! Thôi tha cho anh đấy, chẳng trách làm gì, giờ trễ rồi anh về ăn cơm tắm rửa đi!

-Có thật là em không giận không?

-Không đâu, giận làm gì cho tốn sức, ngày tết còn dài!

-À, ừm vậy anh về nghen! Bé con ăn tết vui về!

-Muốn chết sao, về nhanh đi!

Con bé chu mỏ giậm chân xuống đất một cái phịch tỏ vẻ bức tức khi tôi lại lôi cái tên bé con ra xưng với nó.

Và đó cũng là những hình ảnh cuối cùng của con bé trong ngày hôm nay. Tôi dong xe thẳng tiến về nhà sau khi tạm biệt con bé ở cổng, trông mặt nó chẳng hề vui tí nào cả. Cũng đúng thôi nếu tôi có rủ đưa bạn nào về nhà mà nó lại lẩn ra ngủ khò có khi đã ăn mấy cốc của tôi chứ ít. Thôi thì mai mốt có dịp rảnh thì bù cho nó một ngày đi chơi vậy, khò gì đâu...

Trời chuyển chiều nắng nhẹ, tôi vẫn bon bon về nhà, giờ này xe cộ đã bắt đầu dập dờn trên đường đi chơi tết, xe từa ra từ những con hẻm, xe rẽ vào ngã tư đèn xanh tắt cả tạo thành một cảnh tượng xô bồ thật đông đúc. Nhìn những đôi trai gái đeo nhau trên xe, tôi lại thấy có một chút nặng trong lòng, chắc là tôi lại nhớ đến những phút giây vui đùa bên Ngọc Lan vào những ngày này năm trước, cảm giác lúc đó rất vui, rất hạnh phúc khi lúc nào tôi cũng được nhìn thấy đôi mắt xanh trong veo đó, nhưng giờ thì chỉ có một mình tôi với cái tết buồn bã này thôi, chắc tôi nay lại ngồi xem TV cho đến khuya rồi lại ngủ quên lúc nào chả biết.

-Két...thằng nhóc này mày muốn chết à?

Tôi giật mình phanh két xe lại khi thấy chiếc xe máy lao từ trong hẻm ra, nó cũng làm cắt đi luồng suy nghĩ của tôi đưa tôi trở về hiện thực khi nhận ra mình đã đi lố khá xa con đường tẻ vào nhà cả một đoạn dài ngoằn đến tận đầu cầu kênh Tẻ bên kia.

“Thầy kệ, hè này Ngọc Lan sẽ về mà còn lo gì nữa chứ?”

Tôi mỉm cười tự trấn an rồi gồng chân đánh vòng về đường cũ để về nhà.

Tuy nhiên ngừng suy nghĩ đến Ngọc Lan, một hình bóng khác thân thương hơn lại xuất hiện trong đầu tôi lúc này, đó không ai khác là Lam Ngọc. Cũng chẳng phải vì dạo gần đây tôi vừa tìm thấy gấu bông của nàng mới thế đâu, có lẽ đã từ lâu lắm rồi chắc là từ lúc tôi với nàng còn ngồi trong mái hiên ở đêm valentine năm trước. Kể từ lúc đó hình ảnh một Lam Ngọc với nụ cười rạn ngời càng hiện rõ trong tôi hơn bao giờ hết, cứ y như đóa hoa mọc trên băng vậy, đẹp vô cùng.

Và lần này với quyết tâm không đi nhầm đường, tôi bình tĩnh tẻ vào ngay khi khúc cua vừa xuất hiện. Tuy nhiên chẳng bình tĩnh được quá 5 phút, vừa

đến cổng nhà, một bóng dáng cao cao với chiếc áo thun tím giản dị đã đứng đó từ đời nào, hình ảnh đó khiến trái tim tôi vốn êm đềm như mặt nước nay lại như trái banh được sút căng, văng tung tóe trong lồng ngực tôi muốn vỡ tung.

-Phong về rồi đó à?

-Ngọc...Ngọc hả?

-Gi thế, vẫn là Ngọc mà?

-Sao Ngọc lại ở đây?

-À, vì hồi trưa thấy Phong bị say, chẳng biết có hết không nên sau khi về nhà được một lúc Ngọc mua nước mía đến cho Phong giải rượu này, Phong hết một chưa?

-À ừ, cũng hết rồi, cảm ơn Ngọc! Mà này...

-Gi thế?

-Ngọc đến từ lúc nào vậy?

-Chỉ mới đến thôi, Phong vừa về luôn đấy!

-Có thật không?

-Thật...thôi Ngọc về đây!

Nàng bối rối bỏ về nhằm che giấu một sự thật khiến nàng phải âm thầm chịu đựng, nhưng tôi đủ thông minh để có thể thấy được và không phải để nàng phải dấu giếm như vậy.

Ghi chặt lấy tay nàng, tôi chắc giọng:

-Ngọc, có phải Ngọc đến đã lâu rồi không?

-Không đâu Ngọc mới đến mà!

-Mới đến? Mới đến sao ly nước mía tan hết rồi?

-Thì tại trời nóng đấy thôi, không có việc gì đâu! Ngọc về...

-Sao Ngọc không gọi cho Phong biết?

Giọng tôi có đôi phần gấp hơn.

-Cũng có gọi, mà chắc tại Ngọc làm phiền Phong rồi, Phong buổi chiều vui vẻ nhen!

Nàng bỏ ra xe một mạch làm tôi chẳng hiểu gì sắc nhưng cũng đủ bình tĩnh để móc chiếc điện thoại của mình ra kiểm tra. Đến lúc này tôi mới tá hỏa ra rằng điện thoại mình đã đề rung từ lúc nào và lúc này con bé Noemi cũng có nhắc đến lúc tôi ngủ điện thoại đã rung rề liên tục trong túi tôi mà chẳng hay biết, đề giờ đây nó hiện lên một con số rành rọt đến 20 cuộc gọi nhờ từ Lam Ngọc.

Ngập lập tức, tôi nắm yên xe nàng lại:

-Phong xin lỗi!

-Phong làm gì có lỗi mà xin chứ? Ngọc làm phiền Phong mà!

-Không đâu, tại Phong mà, Ngọc xuống xe đã!

Cả hai cứ giằng co như thế cho đến khi hàng xóm xung quanh bắt đầu để ý thì Lam Ngọc mới thôi bỏ ý định về nhà, tuy vậy khi đã thuyết phục nàng vào nhà tôi rồi vẫn chẳng thể thoát tội sống được.

Khi vừa mới ngồi lên ghế sofa, Lam Ngọc đã triển một câu lạnh ốt:

-Ở bên đó chắc Phong chơi vui lắm phải không, cả điện thoại cũng không nghe máy!

-Không đâu chỉ là để điện thoại ở...

-Ở đâu?

Với đôi mắt sắc bén của mình, Lam Ngọc đã đánh bại tôi hoàn toàn chỉ trong 1 nốt nhạc và khiến tôi phải khai ngay ra.

-Ừ thì Phong ngủ quên ở nhà con bé Noemi mà!

-Ngủ ở đâu?

-Thì trên ghế sofa, thấy êm quá ngủ quên luôn!

-Lúc đó con bé ở đâu?

-À, thì ở...-đột nhiên tôi bỗng khựng miệng như bị dán cứng, nhưng xét thấy tình cảnh này không thể không nói dối, tôi liền phân bua ngay...-ừm, ở phía đối diện ấy mà!

-Hừm...?

Nàng lại xia đôi mắt sắc như dao lam về phía tôi, giờ này nàng mà hỏi câu nào tôi chỉ có nước trả lời thật câu đó chứ đã hết dũng khí nói dối rồi, khả năng ảo đảo đối phương của nàng quá cao. Tuy nhiên sau ánh nhìn đó, đôi mắt nàng bỗng dịu lại ngay trong phút chốc, ngọn núi lửa bùng cháy bỗng chốc biến thành thảo nguyên yên bình xanh rì cỏ chỉ sau một cú chớp mắt, để giờ đây trước mặt tôi hiện giờ chỉ là một Lam Ngọc của thường ngày:

-Này, giờ hết mệt thật chưa?

-Ừ hết rồi mà, nhưng vẫn còn thấy tiếc?

-Tiếc gì, không ở bên nhà kia lâu hơn nữa à?

-Không phải, tiếc ly nước mía thôi!

-Trời ạ, nước mía thì thiếu gì chứ?

-Nước mía thì không thiếu, nhưng mà nước do Ngọc mua thì, chắc phải hiếm lắm!

-Thật là...kiểu nào cũng nói được!

Nàng lắc đầu cười trừ, để cho những lọn tóc rũ xuống che phủ đi đôi má hiện giờ đang ửng hồng lên, làm nó đã mím mím, nay lại thêm đôi ba phần dễ thương đến mê người.

-Mà Phong chưa nấu cơm à?

-Hà...à ừ, hồi sáng có nấu rồi!

-Biết ngay con trai ở nhà một mình sẽ thế mà! Thôi để Ngọc nấu cho!

-Để lát Phong nấu cũng được mà phiền Ngọc quá!

-Không sao, dù gì nay Ngọc cũng rảnh mà!

Nói xong nàng lót tót đi vào bếp như sợ tôi sẽ đổi ý.

Đây chắc là lần thứ hai tôi được thấy Lam Ngọc vào bếp, cảm giác vẫn rạo rực như ngày nào. Tôi còn nhớ như in món cơm chiên dương châu mà Lam Ngọc thường nấu, nó khác với những món bán ngoài đường lắm, ở trong đó còn có vị mặn của những lần bỏ gia vị quá tay, hay mùi kết khi vụn quá lửa, nhưng đối với tôi nó ngon không tưởng và chưa bao giờ cảm thấy ngán cả. Giờ đây khi nhìn thấy nàng cứ thoăn thoắt trong bếp, cái bụng tôi đã bắt đầu sôi lên cứ như đang chuẩn bị cho một bữa ăn siêu ngon vậy.

-Ngọc bật nút nấu lên rồi, chắc khoảng nửa tiếng nữa sẽ có cơm đấy!

-Ừ, cảm ơn Ngọc nhé!

-Cảm ơn gì chứ, chuyện thường mà! Giờ trễ rồi, Ngọc về ghen!

-O, Ngọc không ở lại ăn cơm sao?

-Nhà Phong mà sợ không tiện đâu!

-Không sao mà, Phong ăn một mình cũng buồn lắm!

Gương mặt nàng lúc đấy hiện lên một nét gì đó suy tư lắm đến nỗi phải cần môi nhìn đâu đâu ở xa xăm, nhưng tôi không phải chờ đợi lâu, được như thế một lúc nàng quay sang tôi cười mỉm:

- Tối nay Phong có đi đâu không?

- À không, chắc là lại ở nhà xem TV thôi!

- Hay là...

- Sao?

- Ừm... tối nay đi chơi tết với Ngọc nhé?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137

Lúc này tôi chẳng thể tin được những gì tai mình đã nghe nữa cả, Lam Ngọc vừa rủ tôi đi chơi tết, trực tiếp hẳn hoi. Nhìn nét mặt tươi tắn xen lẫn một chút bối rối của nàng lúc này mà cả người tôi cứ nóng bừng lên, tim đập loạn nhịp đi thấy rõ. Phải chăng tôi đang mơ? Mà chắc là không đâu, vì cả trong mơ tôi còn chưa mơ được như thế.

- Này, Phong có đi được không?

Nàng tròn mắt nhìn thẳng vào tôi làm cho hai bầu má đã ửng hồng nay lại ửng ửng hơn. Tất nhiên tôi không thể từ chối lời mời quý giá ấy được rồi:

- Ừ, được chứ, mà Ngọc có ở lại đây ăn cơm không?

- Không được đâu, Ngọc chưa xin phép bỏ giờ cơm mà!

- Thế giờ Ngọc về à?

- Ừ, Ngọc về ăn cơm rồi thay đồ, khoảng 6h30 Phong qua là vừa rồi!

- Vậy thôi Ngọc về cẩn thận nhen!

- Ừm, Ngọc về đây, lát gặp!

Nàng rón rén ngồi lên xe rồi lên ga dong thẳng một mạch ra khỏi ngõ để lại cho tôi một cảm giác lâng lâng lạ thường. lâu rồi tôi mới có được cảm giác sung sướng như thế, nó như ngập tràn trong người làm cho tôi cứ đứng ngoài cổng cười mãi cho đến khi chợt phát hiện ra bụi mặt ngựa trong xóm đang nhìn tôi ôm bụng cười lúc nào chả hay. Lúc này bụng tôi đã bắt đầu sôi ục ục như nồi nước, chẳng còn cách nào khác tôi đành lọ mọ vào nhà lúi nhúi thịt kho tàu từ hôm mừng một đến giờ ra ăn cho đỡ đói. Nhìn nồi thịt chỉ còn sót lại một ít mà tôi không khỏi mừng thầm vì Lam Ngọc đã về nhà, nếu nàng chịu ở lại đây ăn thì chắc tôi lại bị mắng một trận oanh liệt nữa rồi, hèn gì đâu!

Sửa soạn, ăn uống no nê, tôi bắt đầu dong xe đến nhà Lam Ngọc như đã hẹn, trên người là chiếc áo thun xanh rêu mới tậu hồi trước tết và đó cũng là cái áo mới thứ hai tôi mua ở tết năm nay chiếc kia thì đã mặc đi ăn tiệc lúc sáng rồi. Tính ra chỉ có tết mấy năm trở lại đây tôi mới chịu đi mua đồ tết, cũng là vì đi chơi quá nhiều nên phải mua vài bộ mặc xoay tua, nếu không mặc mãi áo cũ nhìn cũng kì, nhất là đi chơi với mấy nường xinh đẹp thì càng phải ăn mặc cho chỉnh tề để xứng hơn một tý, mặc dù lần nào đi chung cũng bị mang tiếng là đĩa bầu chân hạc cả. Và thế tôi hiện ngang ưỡn ngực như muốn khoe cái áo mới toanh mà đạp xe tới nhà nàng với cảm giác phơi phới đến tận tận người.

Nhưng cảm giác đó chẳng tồn tại được bao lâu, khi càng tiến gần đến nhà Lam Ngọc, cảm giác phơi phới dần chuyển sang thấp thỏm, rồi tuột hẳn xuống lo âu và cuối cùng là hồi hộp khi đứng cúm rúm trước chiếc cổng sắt đầy sát khí nhà nàng. Nhưng kì kèo mãi tôi cũng phải nhấn chuông cổng vì cứ đứng sớ rớ thế người ta thấy tưởng ăn trộm lại ánh cho bẹp dí thì khổ hơn

- Con đến rồi đó à, vào trong chờ tý nhé, cô chủ đang thay đồ!

Đứng chờ một lúc, đi vù vù vàng ra mở cổng.

Theo đi vào trong nhà, hình ảnh đập vào mắt tôi đầu tiên là 2 chậu vạn thọ đặt hai bên cửa, một nét truyền thống bao đời. Vào bên trong, mắt tôi tiếp tục được thưởng ngoạn chậu mai vàng rực có phần xum xuê của nhà nàng, nó được đặt ở góc phòng cạnh tủ TV làm cho không gian cả nhà ngập tràn sức xuân hơn.

- Con ngồi ghế sofa đợi tý nhé!

-Dạ! hôm nay có chú ở nhà không đi?

-Có chứ, chú đi nhậu với đồng nghiệp giờ đang ngủ trong phòng đó!

-Dạ, dạo này có xảy ra chuyện gì nữa không cô?

-Cũng có chứ con, cứ mỗi lần ông chủ uống say lại bị cô chủ cằn nhằn đả ra cãi nhau!

-Dạ!

Đến đây là hết câu hỏi để xả giao với dì vú, tôi đành nhìn đi đâu đó để giết thời gian cũng như đỡ mắt tự nhiên, khi thì ngắm hoa, khi thì tia xuống hộp mực đầy vung trên bàn rồi lại ngó qua chiếc TV đang phát chương trình ca nhạc tết, trông tôi cứ y như tên trộm thực thụ vậy.

-Mà Phong này, con vẫn đang chữa trị cho cô chủ đây à?

-Dạ?

-Lần đi chơi này là cách con chữa trị cho cô chủ phải không?

-Dạ không đâu, chỉ là đi chơi bình thường thôi, nhưng con cũng mong Lam ngọc sẽ đỡ hơn!

-Ừ, miễn là cô chủ vui thì đi cũng mừng!

-Dạ, con sẽ cố gắng mà!

Vừa nói đến đây, Lam Ngọc bỗng đi từ cầu thang xuống, vẫn xi-tai quần jean áo thun nhưng lần này chính cái màu áo đã làm tôi phải giật thót mắt mở trao tráo miệng chẳng thể khép lại được. Lam Ngọc dường như cũng nhận ra được điều đó khi vừa nhìn thấy tôi, hai bầu má đã đỏ gay lên, cúi mặt đi xuống mà chẳng thèm nhìn tôi một lần.

-Hà hà, cô chủ lại đây ngồi một tý nào!

Đi vù lập tức nhận ra ngay vấn đề không tồn chút thời gian nào.

-Dì đừng kêu con là cô chủ nữa mà, có người ta ở đó nghe kì lắm!

-Rồi rồi, nhưng quả thật là hai đứa nhìn xứng đôi lắm đó!

-Hông phải đâu dì, tại trùng hợp thôi mà!

-Trùng hợp sao mà trùng được, áo cặp xanh rêu rõ ra thế kia rồi mà!

Đi vừa liếc nhìn chiếc áo chúng tôi đang mặc vừa cười không ngớt.

Đúng thật là chiếc áo mà tôi đang mặc phong màu khớp y như màu chiếc áo Lam Ngọc đang mặc, chẳng trách tại sao dì lại ngạc nhiên đến thế, cả tôi còn phải sững sốt khi thấy nàng xuất hiện ở cầu thang nữa mà. Giờ thì không chỉ nàng mà chính tôi đây cũng phải gục đầu bối rối không biết phải làm thế nào khi màu áo đó cứ chiếu vào mắt mình muốn độn thổ.

-Sao hai đứa còn muốn nói gì nữa không?

-Dạ, dì ơi! Tụi con trùng hợp thật mà, dì thấy chất liệu áo cũng khác chứ không có giống nhau đâu!

Tôi nhanh trí nhìn ra ngay điểm khác biệt giữa chiếc áo vải xịn của Lam Ngọc so với áo đồ chợ của tôi. Ấy thế mà dì vú vẫn cười xòa và chẳng có biểu hiện gì là ngạc nhiên cả:

-Thôi được rồi, dì chọc hai đứa thôi, nhìn là biết ngay mà!

-Dì vú...! Hồng có vui đâu!

Lam Ngọc cau mày phồng má nũng nịu trước dì.

-Thôi, con gái lớn mà còn mắc cỡ cái gì? Hôm nay hai đứa đi chơi phải không?

-Dạ, phải ạ! Đi chơi cho vui thôi mà vú!

-Ừ thì dì có nói gì đâu, con bé này ngộ thật!

-Thôi con đi đây, dì ở nhà vui vẻ nhen!

Nói rồi nàng nhanh tay kéo tôi khỏi chiếc ghế êm ái đang ngồi lờ lững ra ngoài một mạch chỉ kịp chào đi vù một tiếng. Tôi chưa bao giờ thấy Lam Ngọc bối rối đến như vậy, hai má của nàng vẫn còn đỏ gay, rung rinh theo nhịp bước hối hả ra ngoài sân. Thú thật lúc đó tôi cũng muốn bật cười lắm, nhưng vì vẫn còn yêu đời nên mới cố gắng kiềm chế để giữ tính mạng. Nhưng việc giúp tôi có thể kiềm chế được lúc này chính bàn tay của Lam Ngọc, nó đang xiết chặt vào tay tôi tuy có chút gấp gáp nhưng vẫn ấm áp và mềm mại tựa như chiếc găng tay được đan bằng những sợi len mềm mại nhất.

-Phong còn đứng đó nữa, mau đi lấy xe đi!

Nàng nhìn tôi cau mày

-Nhưng mà...

-Còn nhưng gì nữa bộ không muốn đi sao?

-Muốn lắm chứ, tại...

-Tại sao?

-Cái tay...không đi được!

Nghe thế nàng mới chột nhìn xuống và rồi tá hỏa khi nhìn thấy tay mình vẫn còn nắm chặt lấy tay tôi một cách thắm thiết.

Ngay tức khắc nàng vội rút tay về cuối gằm mặt xuống đất nói không ra hơi:

-Phong...đi lấy xe đi

-À ừ, mà hôm nay tính đi đâu mà lấy xe?

-Đi Nguyễn Huệ!

-Vậy đi bộ cũng được, đi xe mắc công kẹt nữa đó!

-Ừ ừ, vậy đi!

-Khục...!

-Làm gì đó, cười Ngọc à?

-Bậy, tại ho nên thế đó?

-Phải không, ho sao giống cười vậy?

-Có đâu, làm gì phải cười chứ?

-Hừm, liệu hồn Phong đấy!

-Hai đứa đi chơi vui vẻ, nhớ về trễ nhen!

Rời khỏi nhà với lời chúc nửa đùa nửa thật của di vù, tôi cùng nàng dạo bước trên con đường đã trở nên quen thuộc đối với tôi mỗi khi đến nhà nàng. Hôm nay mừng 3 là ngày tết chính thức cuối cùng trước khi chuyển sang mấy ngày phụ kéo dài nên đường phố giờ này bắt đầu đông nghẹt, xe cộ nối đuôi nhau “chơi rồng rắn lên mây” dài như bất tận ở cuối đường, phải khó khăn lắm tôi với Lam Ngọc mới lách ra khỏi hàng xe đó để vòng ngược về đường hoa Nguyễn Huệ. Nhìn cảnh xe tấp nập thế này, quả thật chỉ có đi bộ là cách đi chơi tết hợp lý nhất, cứ nghĩ đến cảnh phải hít khói bụi từ dòng xe thế này thôi cũng muốn choáng rồi huống hồ chi là phải chờ cả chục phút đồng hồ vì kẹt xe.

Lách khỏi dòng xe đang kẹt cứng, bọn tôi bắt đầu vào khu đường hoa lớn nhất thành phố. Cũng như năm trước, năm nay nó cũng rực rỡ với đầy đủ các loại hoa nhiều màu sắc kèm theo đó là những dây hoa được uốn éo tỉ mỉ để thành nguyên hình con rồng, đặc trưng cho năm mới.

Tuy nhiên thật là thiếu sót nếu như không kể đến nhưng cô gái mặc áo dài truyền thống đi du xuân, trong dịp tết như thế này, không khó để tôi có thể nhìn thấy những tà áo dài đỏ chói thướt tha quanh những cụm hoa đẹp nhất để chụp cho mình những thước hình kỉ niệm dịp cuối năm. Nhưng thú thật, nói về khoảng mặc áo dài và gương mặt thuần chất, chắc chỉ có Hoàng Mai mới có thể đáp ứng được. Mà thôi gạt chuyện ấy qua một bên, tôi vẫn ung dung cùng nàng tiếp tục đi dạo ngắm cảnh tết. Lần này, khi đi ngang qua khu có nhiều đứa cùng trang lứa, tôi bỗng thấy nhột, đúng hơn là cảm thấy ngứa ngáy khắp cả người, đó không phải là do tôi ở dơ, mà là vì xung quanh có rất nhiều đứa đang để ý đến bọn tôi, đa số toàn là con trai với cặp mắt chẳng thể khó chịu hơn được.

Mãi cho đến một lúc sau khi để ý kĩ tia nhìn của bọn nó, tôi mới phát hiện ra nguyên nhân của những cặp mắt thiếu thiện chí này. Sự việc cũng chẳng có gì to tát lắm, tất cả đều bắt nguồn từ chiếc áo xanh rêu mà bọn tôi đang mặc, nhìn kĩ lắm thì mới có thể nhận ra điểm khác biệt về chất liệu vải, nhưng chỉ cần giống màu thôi thì cũng đã đủ để cụm từ “áo cặp” len lỏi vào suy nghĩ tiêu cực của tụi này rồi.

-Phong, con rồng kia nhìn đẹp quá nhỉ?

Bỗng dưng Lam Ngọc quay sang gọi giật làm tôi giật mình chỉ kịp hỏi lại:

-Hả? Sao?

-Phong có đi ngắm cảnh không vậy, toàn chú ý đâu đâu!

-Không phải đâu, tại người ta cứ nhìn mình hoài đấy thôi!

-Nhìn à, ừm Ngọc cũng có cảm giác vậy, mà sao thế nhỉ?

-Thì tội mình mặt áo giống màu, người ta lại tưởng...

-Tưởng gì?

Tự nhiên, tôi khựng họng không nói được, toàn bộ máu trong người đều dồn về tim khiến nó đập liên hồi như máy, mặt mày đỏ kè lên. Ấy thế mà Lam Ngọc lại càng hỏi dồn:

-Sao, Phong định nói gì?

-Thì...

-Hử?

-Thì...

-Sao?

-Thì giống cặp tình nhân chứ sao?

Cuối cùng trước sức ép như vũ bão, tôi cũng phải buộc miệng nói ra. Cứ tưởng tôi lại bị nàng đấm cho một phát vì tội đại mồm nhưng không. Nàng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả, trái lại nàng chỉ khẽ cười, hai má nàng đỏ hay lên hòa vào dãy hoa đỏ rực phía sau lưng làm tôi chẳng thể phân biệt được đâu là hoa đâu là đôi má bầu bĩnh của nàng cả.

-Phong cũng cảm thấy thế sao?

Trong một khoảnh khắc nàng cúi mặt xuống, tôi bỗng nghe thấy nàng nói thầm một câu gì đó mà nghe mãi tôi mới có thể mừng rỡ ra được, nhưng nhanh chóng sau đó nàng vội ngẩng mặt lên trả lại sắc thái lạnh lùng ban đầu:

-Thì kệ người ta chứ, Phong quan tâm làm gì?

-Nhưng nhìn thế thấy khó chịu lắm, cứ muốn đấm cho tội nó một phát!

-Thiệt tình Phong chẳng thay đổi tí nào! Bộ không thích thế sao?

-Hả?

-Hả cái gì, đi chơi tiếp thôi!

Chưa kịp để tôi hoàn hồn, nàng lại kéo tôi đi giữa dòng người du xuân mặc cho ai có ngó, có dèm pha nhưng nàng vẫn giữ chặt tay tôi. Cảm giác lúc đó khó tả lắm, nó cứ chộn rộn trong tim, chạy rần sang cánh tay rồi dừng lại ở bàn tay khiến nó dần xiết lấy bàn tay của Lam Ngọc, xiết đến nỗi tôi có thể cảm giác được hơi ấm từ bàn tay nàng và cả nhịp đập của trái tim nàng nữa, thật là một cảm giác khó tả...

Đi dạo được thêm một lúc, chúng tôi dừng chân tại một bồn hoa hình đầu rồng vàng chói. Lúc này, đôi chân của tôi đã mỏi nhừ, cổ họng khát khô, chắc hẳn Lam Ngọc cũng cảm thấy thế, vậy nên tôi đứng phắt dậy:

-Ngọc khát không để Phong đi mua nước nhé?

-Thôi không sao đâu, phiền Phong quá!

-Hề hề, cứ ngồi đây đợi Phong một tý!

Tôi chạy nhanh đi để Lam Ngọc không kịp phản ứng.

Được một lúc tôi liền sà vào hàng nước gần đó để mua nước giải khát. Những dịp tết như thế này thì đương nhiên giá không thể thấp được, lựa chọn mãi tôi cũng chọn được chai trà xanh được cho là rẻ nhất, 15 nghìn. Nhưng mua nước mà không mua đồ ăn thì lại thấy thiếu, cứ như mua rượu mà không mua mồi vậy, thế nên tôi liền tạt qua phía đối diện mua luôn hai bịch bánh trôn trộn cầm hơi cho đỡ đói. Vậy là đi tong gần 50k của tôi chỉ trong chưa đầy 10 phút, tuy là có xót thiệt nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng thấm thía là bao với những gì Lam Ngọc đã mang lại cho tôi, thế nên tôi cứ ung dung xách hàng về

mà trong lòng phối phối vô cùng.

Tuy nhiên khi đang trên đường về chỗ Lam Ngọc, tôi bỗng thấy từ đằng xa một bóng người đang đứng gần chỗ nàng, đó có vẻ là một cô gái vì tôi thấy có thấp thoáng tà áo dài hồng tím nhìn rất duyên dáng. Để quan sát rõ hơn, tôi thận trọng tiến gần đến khóm mai tứ quý cách đó không xa để quan sát tình hình. Đây chắc là người quen của Lam Ngọc, hai người cười nói khá lâu nhưng nếu nhìn kĩ thì đây không phải là nụ cười thiện ý thông thường, nó giống cười đùa nhau hơn, và cả cuộc nói chuyện này nữa nó trông giống như đầu khẩu nhiều hơn là nói chuyện bình thường.

Mãi một lúc sau khi tà áo dài đó quay mặt bước đi, tôi mới có thể nhìn kĩ được gương mặt của người đó. Ngay tức khắc cả người tôi run lên lạnh băng khi nhận ra đó chính là con bé Noemi, nó đang mặc một chiếc áo dài tuyệt đẹp và đang du xuân như bao người khác. Đúng thật là may mắn cho tôi khi quyết định đi mua đồ ăn thay vì ngồi nghỉ một với Lam Ngọc, nếu không thì chắc đã có một cuộc chiến nảy lửa xảy ra rồi. Nhưng quan trọng hơn hết là Lam Ngọc đã nói gì với con bé Mi lúc này.

Ngay khi con bé khuất sau dòng người, tôi liền chạy đến chỗ Lam Ngọc:

- Vừa có chuyện gì xảy ra vậy?

- Phong cũng thấy à?

- Ủ, Phong thấy từ đằng xa nên không dám lại gần!

- Quyết định thông minh đấy!

- O, sao lại thông minh?

- Con bé ấy hôm nay đi chơi tình cờ thấy Ngọc đang ngồi ở đây nên nghi ngờ có liên quan đến Phong thôi!

- Vậy Ngọc có nói ra không?

- Phong nghĩ sao chứ, tất nhiên là Ngọc không muốn lớn chuyện hơn rồi!

- Ủ, hề hề!

- Hừ, chỉ có mấy người mới cười được!

Nàng thờ hắc, khoanh tay trút một câu đầy cả kí dỗi hờn.

- Thôi, dù gì cũng qua rồi, Ngọc có khát không, Phong mới mua nước nè!

- Hừm...!

Nàng nhanh tay bắt lấy chai trà xanh trên tay tôi mở nắp uống một mạch.

- Ngọc có đói không, Phong cũng có mua bánh trái nè!

- Đây!

Cũng như lần trước, nàng cầm lấy bịch bánh trái ăn ngon lành mà chẳng thèm đoái hoài đến tôi dù chỉ một tia nhìn. Đến lúc này tôi đã hoàn toàn hết cách chẳng biết nói gì với Lam Ngọc nữa, 2 vũ khí lợi hại nhất đã bị nàng vô hiệu hóa chỉ trong phút chốc, nhìn bịch bánh trái cầm trên tay mà tôi hết đói từ lúc nào, miệng cứ méo xệch đi.

Trong lúc tưởng chừng như tuyệt vọng đó, một số giọng nói xung quanh bỗng cất lên:

- Trùi ui nhìn kia, người ta hạnh phúc quá à!

- Để anh mua cho em ăn nha!

- Ủ, đi đi anh!

Đó là giọng của một cặp vừa đi ngang khi thấy Lam Ngọc đang ăn nhồm nhảm bịch bánh trái. Ngay lập tức nàng bỏ ngay bịch bánh trái xuống, hai má đỏ ửng lên, chẳng làm được gì nữa. Nhận thấy cơ hội lật kèo đã đến, tôi liền dụ giọng khêu tay Lam Ngọc:

- Hi, bánh trái Phong mua có ngon không?

Tuy nhiên nàng vẫn cúi mặt không nói gì nhìn cứ y như chú mèo con vậy, đang trên đà thắng thế tôi tiếp tục hỏi dồn:

- Sao, có ngon không mà thấy ăn khi thế vậy?

- Ừm...

-Hừ, bảo sao...?

-Thì... hơi cay!

-Khụt!

Ngay lập tức tôi phải bịt miệng nhin cười vì cách trả lời hết sức ngây ngô của nàng. Nhưng hành động đó đã bị Lam Ngọc phát hiện, thế là từ một chú mèo con, nàng bỗng biến thành một thứ gì đó đáng sợ hơn rất nhiều:

-Phong... này giờ đang trên Ngọc đấy à?

-Không có đâu, sao mà dám trên Ngọc chứ!

-Ý Phong nói là Ngọc dữ lắm chứ gì?

-Bây, Phong chỉ muốn hỏi Ngọc ăn có ngon không thôi mà!

Nàng nheo mắt nhìn thẳng vào mặt tôi rất lâu, nhưng sau đó liền trở lại gương mặt bình thường lúc đầu:

-Thôi được rồi, không đùa nữa, ăn tiếp thôi!

-Hả?

-Hả cái gì?

-Này giờ Ngọc đùa à?

-Ừ, chứ Phong tưởng sao? Ngọc đâu có gì mấy cái lí do đó mà giận được!

-Sặc!

Cả người tôi choáng váng khi nghe câu nói thản nhiên từ nàng, vậy mà này giờ tôi cứ đinh ninh rằng nàng đang giận và ra sức hời hợt, đúng là chẳng thể xem thường bất cứ người con gái nào dù là hiền nhất hay dữ nhất, ai ai cũng đều là một bậc ngọa hổ tàng long cả.

-Thôi, ăn đi rồi đi dạo tiếp, suy nghĩ cái gì nữa?

-Rồi, ăn ngay đây!

Nàng cười xòa đắm nhẹ vào ngực tôi khi thấy tôi cứ ú ớ như cứng họng. Vậy là chẳng còn cách nào khác, tôi đành nhắm nhai bít bánh tráng một cách miễn cưỡng mà chẳng thể nói lại được câu nào, thiệt đúng là khổ gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138

Lót bụng với hai bít bánh tráng, bọn tôi quyết định ngồi thêm một chút để ngắm cảnh trước khi di chuyển về cuối đường hoa để tiếp tục chuyến đi dạo của mình.

Trời giờ này đã bắt đầu đứng gió nhưng thi thoảng những luồng không khí lạnh cứ lao vút qua người làm tôi cứ phát run lên da gà nổi từng mảng dày cộm. Tuy có hơi thừa hơn, dòng người vẫn tiếp tục đi dạo quanh những dãy cây kiềng đầy màu sắc để chụp hình lưu lại nhưng kỉ niệm đẹp nhất. Đầu đó là những cô gái trẻ trung váy ngắn váy dài, đầm xòe đủ kiểu khoe da thịt làm nhiều người chú ý, kể cả tôi. Tôi không phủ nhận rằng mình thích những cô gái mặc váy, rất thích là đằng khác. Ở họ tôi cảm thấy được một nét duyên dáng, xinh xắn lạ thường mà điển hình nhất chính là Ngọc Lan.

Nếu như chọn ra người mặc váy đẹp nhất không ai khác chính là Ngọc Lan, nàng luôn biết kết hợp các kiểu chân váy với những màu áo khác nhau khiến cho tôi mê mẩn hết lần này đến lần khác, có lẽ phong cách ăn mặc Tây phương đã cho nàng có khả năng làm điều mà mọi cô gái điều mơ ước tới, kinh đô ánh sáng Paris mà nhỉ?

Nhưng khi nhìn lại Lam Ngọc, một cô gái có gu ăn mặc giản dị chỉ quần jean áo thun, nhưng chính cái đời thường đó lại tạo cho tôi một cảm giác thật gần gũi. Có lẽ vì đã quen với một Lam Ngọc lúc nào cũng mặc trên mình bộ đồ phục trắng toát với gương mặt đằm đằm sát khi nên khi thấy nàng mặc đồ

thường và chỉ cần cười một chút xiu thôi tôi đã thấy đẹp đến mê người rồi.

-Phong này, lúc này đi vú có nói gì về Ngọc không?

Nàng đột nhiên mở lời, mắt vẫn hướng về phía trước.

-À, không có nói gì đâu, chỉ là trò chuyện thôi mà!

-Ừm...

-Mà có phải...nhà Ngọc đang có chuyện không?

-Chuyện gì?

-Về ba của Ngọc ấy!

-Ừ, Ngọc ghét mùi rượu bia lắm!

-Lỡ ba Ngọc chỉ uống xả giao với khách hàng?

-Không đâu, Ngọc biết tình hình làm ăn của ba mà, nhưng giải sầu bằng rượu bia thì không phải là cách!

-Vì thế mà Ngọc cãi nhau với ba sao?

-Hết cách rồi, Mẹ Ngọc vì chuyện này đã bỏ sang nhà ngoại, mệt lắm!

-Sao, mẹ Ngọc bỏ sang ngoại à?

-Ừ, khuyên ngăn mãi ông cũng không sửa đổi, mẹ Ngọc tức giận ôm đồ bỏ sang ngoại rồi, còn kêu Ngọc về theo nữa!

-Vậy Ngọc trả lời sao?

-Ngọc bảo mẹ cứ ở bên đấy, Ngọc sẽ cố gắng khuyên ba sang xin lỗi mẹ!

-Vậy giờ tình hình sao rồi?

-Như Phong đã thấy đấy!

Nàng ngồi co gối, để mặc cho mái tóc xõa dài xuống bờ vai phiền muộn. Đây là dáng ngồi mỗi khi nàng gặp một việc gì đó khó xử hoặc bế tắc, nó đánh thẳng vào trái tim tôi từng hồi đau nhói. Quả thật là phải thân với nàng mới có thể thấy được những gì mà thường ngày nàng không bao giờ biểu lộ. Tự nhiên trong lòng tôi lúc này có một cảm giác gì đó cồn cào lắm, nó cứ thúc giục tôi hãy che chở cho người con gái đó, người con gái đang co gối một cách buồn bã trước mặt tôi.

Thế rồi tôi rụt rè đưa tay mình từ từ về phía tay nàng, khi còn cách một khoảng ngắn, tôi chợt khựng lại, nhịp tim đập nhanh hơn khiến cả mặt tôi đỏ bừng, nóng hổi, mồ hôi nỏ kè vã ra như tắm. Thế rồi hít một hơi thật sâu, tôi tiếp tục tiến gần đến tay nàng hơn, từng chút từng chút một, đến khi vừa chạm vào làn da trên bàn tay nàng thì:

-Quéo queo quèo, xem ai ở đây nè!

Cả tôi lẫn Lam Ngọc giật mình vì tiếng gọi giỡn ở sau lưng, đó chính là Toàn phởn và bé Phương. Lam Ngọc khi nghe tiếng của hai tụi nó liền trở lại tư thế bình thường mà chào hỏi. Có thể nói lúc này mặt tôi cứ như một đồng cùi tát lửa vậy, biết bao nhiêu công lực bỏ ra đều tan theo mây khói.

Toàn phởn có lẽ biết được điều đó, nó nhìn tôi cười đều

-Sao, đang lên mây bị té xuống có đau không?

-Đau đau tí chút, hai tụi bây đi đâu đấy?

-Thì đương nhiên là đi chơi tết rồi, ai ngờ đâu hai cô cậu cũng ở đây đánh lễ!

-Ăn tết ngoài này chưa đủ, muốn ăn tết trong bệnh viện à Toàn, gì mà đánh lễ?

-Hề hề nói giỡn vậy thôi, chứ thấy bà đi với thằng Phong mà còn mặc áo cặp thế này ai mà chả nghĩ vậy!

-Ai nói áo cặp?

Ngay lập tức cả tôi lẫn Lam Ngọc đều hét vào mặt nó một câu khiến nó im bặt, mặt mày xanh lét, không dám hé một lời. May sao lúc đó có bé Phương dịu giọng giải vây nên nó mới hoàn hồn mà ngồi xuống thờ phì phò còn hơn chạy nạn.

- Thế rốt cục là hai người hôn nay đi đâu?

- Thì chỉ là đi chơi thôi... phải không Phong?

- Thì... phải, hề hề!

- Ủ thì cứ nói là đi chơi, làm tui hú cả vía!

- Hi, tình cờ gặp vậy rồi thôi thì đi chung với nhau cho vui, dù gì hai tụi này đi cũng buồn lắm!

Bé Phương tươi cười đề nghị với hai tụi tôi.

- Thấy sao Ngọc?

- Thì đi thôi, có gì mà sao trắng nữa!

Vậy là bọn tôi với cặp Toàn phởn quyết định đi chung với nhau nốt thời gian đi chơi còn lại. Đương nhiên là tôi chẳng thể nào được gần Lam Ngọc được nữa, từ lúc đi chung đến giờ bé Phương cứ quần quýt lấy nàng mà kéo đi khắp nơi có cảnh đẹp, làm Toàn phởn với tôi phải lò tò chạy theo sau muốn hụt hơi, nhưng nhờ vậy mà tôi mới có thể nói chuyện riêng cùng với thằng này.

- Ê, dạo này sao rồi, sao hôm nay cả gan mà đi chơi với bà Ngọc thế!

- Thì Lam Ngọc rủ tao đi mà!

- Gì, Lam Ngọc rủ mày à? Chuyện lạ à ghen!

- Thì có gì đâu, chỉ là đi chơi thôi!

- Vậy còn chuyện với con bé Noemi thế nào, mày không sợ nhỏ xé xác mày à?

- Ủ thì chỉ là đi chơi với Lam Ngọc thôi mà, có gì đâu mà xé xác?

- Mày lại nữa rồi, tao đã bảo mày cứ làm theo kế hoạch của con bé Noemi sao mày lại làm lung tung thế?

- Ủ thì...!

- Bộ mày không muốn cặp với Lanna xinh đẹp à?

- Cái đó thì muốn, nhưng mà đi chơi với Lam Ngọc tao cũng vui lắm!

- Bỏ lạy mày Phong ơi, quyết đoán lên dùm tao phát, khi thì người này khi thì người khác có mà ế cả đời con nhé!

- Bộ tao không muốn sao, nhưng mà mày đổi lại là tao đi rồi thấy khó xử thế nào!

- Ủi xì, có mày mới thấy thế thôi! Bây giờ nếu mày trả lời được 3 câu hỏi của tao thì mày có thể trả lời được mày thích ai đấy, muốn không?

- Thì mày cứ hỏi xem?

- Câu thứ nhất, ở bên ai mày cảm thấy vui nhất?

- Ủ thì?

- Khi mày tuyệt vọng nhất mày muốn đến bên ai?

- Tao...?

- Câu cuối, ai là người tát mày cảm thấy đau nhất?

- Ó?

Toàn bộ 3 câu hỏi mà nó đưa ra, tôi chẳng thể trả lời được câu nào, chỉ biết ú ớ như gà mắc thun. Nhưng may sao ngay lúc đó có tiếng bé Phương kêu réo vì chúng tôi đã tách nhóm quá xa nên mới có thể thoát được vòng tra khảo của Toàn phởn, vậy mà trước khi đi, nó còn để lại một câu:

- Ba câu đấy mày cứ trả lời dần dần đi, khi nào trả lời được thì cảm ơn tao cũng không muộn!

Đó là những lời cuối cùng từ thằng Toàn trong buổi tối hôm đó. Vì khi đi chung với bé Phương, chúng tôi chẳng thể nào rời mắt khỏi những cảnh vật mà em chỉ tay đến, cứ mỗi lần thế em lại nhảy tung tung lên thích thú làm Toàn phởn phải đồ mò hôi hột ngăn bé Phương lại tránh những cặp mắt sỗ sàng tia

vào chiếc váy ngắn em đang mặc. Có những khi tôi liếc nhìn sang Lam Ngọc, nàng vẫn vô tư hướng mắt về những hàng hoa đầy màu sắc trước mặt, rồi bất chợt nở một nụ cười khẽ làm cả tim tôi xao xuyến, cứ mỗi lần như vậy cả người tôi như nóng dần lên bởi những luồng máu được tìm đập dồn liên tục.

Nhưng phạm là làm nhưng việc mình thích, thời gian trôi qua nhanh lắm, ngoảnh đi ngoảnh lại đồng hồ đã chỉ gần 10h đêm, Toàn phòn phải đưa bé Phuong về nhà đồng nghĩa với việc chỉ còn hai tui tôi ở lại đây với con đường hoa giờ đã thừa thớt người qua lại này. Tính ra trong buổi tối đêm nay, bọn tôi đã đi gần như khắp nơi trong đường hoa duy chỉ có cây cầu khi được người ta xây bắt ngang dòng sông nhân tạo là vẫn chưa hề mất tới. Đối với tôi cây cầu đó chẳng còn xa lạ gì khi tôi ở quê nữa, nhưng đối với Lam Ngọc nó vẫn còn là một hình ảnh mới mẻ, vì thế khi đến chỗ cây cầu, nàng cứ đứng khựng lại.

-Sao thế Ngọc, đi qua cầu cho vui!

-Thôi, Ngọc không biết đi!

-Có gì đâu, coi Phong đi nè!

Để chứng minh cho nàng thấy tôi đi thoăn thoắt qua cây cầu mà không hề dừng lại một nhịp nào. Khi qua bên đầu bên kia, tôi mới vội gọi Lam Ngọc:

-Nè, qua đi có sao đâu!

Tuy nhiên nàng vẫn đứng bên đấy lắc đầu ngoay ngoay. Chẳng còn cách nào khác, tôi phải chạy sang đầu cầu bên này kéo nàng lên để khỏi phải lưỡng lự. Phải thuyết phục đủ lắm tôi mới có thể từ từ dẫn nàng từng bước lên cây cầu được, dù là vậy nàng vẫn rụt rè không dám bước nhanh chỉ nhích từng chút. Thì ra Lam Ngọc cũng có lúc phải sợ chứ không thể giữ bộ mặt lạnh lùng ấy mãi được.

Thấy tôi như đang nín cười, nàng lại nhủu mày:

-Phong, lại đang chọc Ngọc à?

-Bây, làm gì mà chọc Ngọc chứ!

-Nhìn cái mặt đều thật!

-Ủầy, sao cũng được, giữ thật chắc nhé, kéo té đấy!

Trong lúc đó ai mà ngờ được câu nói bông quơ của tôi lại hiệu nghiệm đến vậy, chỉ vừa mới nói Lam Ngọc đã bấu chặt lấy tay tôi sát rạt làm biết bao nhiêu dũng khí của tôi bay hết ráo. Đáng lẽ ra thì việc bấu tay sẽ chẳng thành vấn đề gì với tôi đâu, nhưng chính việc đó làm vòng 1 của nàng ép sát vào tay làm tim tôi đập liên hồi muốn bể lồng ngực.

-Qua bên kia cầu nhanh đi, còn đứng đây làm gì?

Nàng áp úng với hai bầu má đã đỏ gay.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành lên từng bước liú ríu đi nốt phần cầu còn lại. Giờ này tôi mới chính là người muốn qua nhanh hơn cả Lam Ngọc vì cứ mỗi bước, cả người nàng lại ép vào tay tôi mềm nhũn khiến cả người tôi như muốn mềm nhũn theo, có những lúc tôi còn suýt bước hụt chân, nhưng may là vẫn còn đủ tỉnh táo để chỉnh ngay vào phút chót nếu không thì chắc hai đứa đã như chuột lột rồi.

-Thấy không ,đâu có gì phải sợ đâu!

Tôi cười khi khi đã dẫn nàng qua được cây cầu.

-Hừm, Phong cũng rung mà còn nói ai!

-Đâu phải, Phong run về chuyện khác!

-Chứ rung về chuyện gì?

-Thì...hề, sợ Ngọc té thôi ấy mà!

-Đúng là mặt gian nói đều!

Rời khỏi con đường hoa, chúng tôi tiếp tục đi dạo trên con đường dài dọc bờ sông Sài Gòn. Trời càng về khuya, đường phố càng lung linh hơn với những bản đèn được treo thành những hàng dài trên cao, phía bên dưới là dòng xe đang rù rượi ra về sau chuyến du xuân tuyệt vời hôm nay. Nhìn xa xa sang bên phải, tôi có thể thấy một chiếc thuyền to lấp lánh ánh đèn đang neo đậu gần Bến Nhà Rồng thơ mộng, tất cả kết hợp với nhau tạo nên một nét đẹp huyền diệu mê hoặc cả những người khó tính nhất.

-Sài Gòn ban đêm đẹp thật Phong nhỉ?

Lam Ngọc mỉm cười, khẽ vén mái tóc do những cơn gió hững hờ thổi đến.

-Ừ, những cảnh này lúc bình thường chẳng thấy được đâu!

-Tại sao lại thế?

-Vì bình thường chẳng ai để ý đến nó cả, chỉ những lúc này, những lúc mà người ta chịu nán lại để từ từ thưởng thức nó thì mới có thể thấy nó đẹp thôi!

-Ừ, đúng thật là mỗi lần đi học về, Ngọc còn chẳng nhìn lấy nó một lần!

-Bởi thế con người luôn đi thật xa để tìm cái đẹp mà chẳng biết rằng cái đẹp luôn hiện hữu đâu đó quanh ta thôi!

-Ngọc vẫn chưa hiểu lắm, chắc có lẽ vì mấy môn võ làm Ngọc thô mắt rồi nhỉ?

-Không đâu, để Phong cho ví dụ cụ thể hơn nhé!

-Ừ, cứ nói đi!

-Ngọc có thấy những cô gái đẹp đi du xuân không?

-Có chứ!

-Những cô gái đấy chỉ là những nét đẹp xa vời thôi...

-Còn nét đẹp quanh ta thì sao?

-Thì chỉ đâu đó quanh đây thôi, như ở trước mặt Phong này!

-...

Lam Ngọc bắt gặp nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nhanh chóng sau đó lại cúi gằm mặt xuống, những ngón tay cứ gõ nhịp vào thanh chắn tạo nên tiếng leng keng đặc trưng. Bất chợt, một cơn gió thổi từ ngoài sông vào làm làn tóc bông bênh của nàng bay phấp phới, tiếng leng keng đã thay bằng tiếng gió rít vi vu, đó chắc là bài hát của dòng sông tặng cho chúng tôi khi nhìn ra được vẻ đẹp của nó, một món quà thật đặc biệt.

-Một người ngộ nghĩnh như Phong mà cũng nghĩ ra những việc này nhỉ?

-Hả, việc gì cơ?

-Thì nét đẹp của những thứ xung quanh!

Nàng mỉm cười làm rung rinh hai bầu má.

-Có đâu, chỉ nghĩ sao nói vậy thôi!

-Có khiêu làm nhà văn đó!

-Thôi cho Phong xin, điểm văn thấp lắm 3-4 điểm mà làm nhà văn nổi gì?

-Biết đâu được!

Nàng lại khẽ nghiêng mái đầu, để mặc cho những cơn gió cứ nâng niu mái tóc bông bênh của nàng làm chúng phấp phới trên không trung dưới ánh đèn pha rực rỡ từ những chiếc tàu nhà hàng sang trọng.

-Phong này, có lạnh không?

-Ừ lạnh chứ, gió sông mà!

-Ngọc cũng lạnh!

Sau câu đó, bọn tôi lại chìm vào khoảng lặng để mặc cho dòng sông cứ ngân nga những câu vi vu lạnh lẽo. Mỗi lần như thế, tôi lại phải vuốt xoa đôi tay lạnh cóng của mình để xua tan đi cái lạnh đang bủa vây ngày một nhiều hơn.

-Nếu Phong lạnh thì sát lại đây này!

Nàng ngượng ngùng ngoảnh lưng đi đâu đó.

Nghe vậy, tôi rút rờ sát lại gần nàng một tý, rồi một tý nữa, cho đến khi chạm vào cơ thể ấm áp của nàng tôi mới chợt giật mình dịch ra một khoảng, hai đứa vẫn nhìn theo hai hướng khác nhau.

-Phong hết lạnh chưa?

-Cũng còn nhưng...

Chưa kịp nói hết, bàn tay tôi chợt cảm nhận một thứ gì đó bao trùm lấy, nó rất ấm nhưng lại có một chút thô ráp. Đó chính là bàn tay của Lam Ngọc, nàng đang nắm lấy tay tôi rất khế nhưng cũng khiến tôi cảm được thấy hơi ấm tỏa ra từ nó.

-Ngọc...

Chưa kịp mở lời, nàng đã đặt ngón tay lên môi tôi, cùng với đó là ánh mắt thẹn thùng nhưng ẩn chứa biết bao nhiêu là lời nói của nàng. Tôi tự nhủ rằng, không cần ngón tay đó đâu chỉ cần ánh mắt này của nàng thôi tôi đã hóa đá hoàn toàn rồi. Cứ thế, tôi và nàng ở lại để thưởng thức bản tình ca của dòng sông rất lâu, tay vẫn trong tay, dòng sông vẫn cứ hát vang những âm thanh đã không còn lạnh lẽo với bọn tôi nữa, đó là những âm thanh thật ấm áp và dịu êm.

Trời đã bắt đầu trở lạnh để chuyển mình vào màn đêm tối mịt, chúng tôi bắt đầu ra về để kết thúc chuyến đi chơi ngày hôm nay, con đường mới đây còn đông nghẹt người bây giờ đã trở nên thưa thớt hơn mặc dù vẫn còn những dòng người đi chơi muộn. Đã không còn những tiếng nhạc, những tiếng reo hò nhộn nhịp thay vào đó là những tiếng xe rít đêm nghe đĩnh tai nhức óc.

Và cuối cùng, sau một quãng đường không mấy yên ả, tôi cũng đã đưa nàng về đến nhà về đến tổ ấm nơi mà dì vú vẫn đợi sẵn, điều đó đồng nghĩa với việc, tôi phải trở về tổ ấm của mình và kết thúc chuyến đi chơi nghìn năm có một này. Tôi quay bước đi, đến chỗ chiếc xe đạp cầm chặt lấy ghi đông rồi hướng thẳng đến cánh cổng đang khép hờ:

-Phong về đó à?

Lam Ngọc nổi bước theo sau tôi.

-Ừ, cũng khuya rồi!

-Ước gì ngày nào cũng được như thế nhỉ

-Như thế nào cơ?

-Hơi ấm...

Tôi bất giác nhìn nàng, vẫn đôi mắt và bầu má mòm mím đỏ. Cả hai nhìn nhau rất lâu, lâu đến nỗi tôi có thể cảm nhận được những hạt sương đang đọng trên vai mình ướt đầm. Đầu tôi trống rỗng chẳng biết đáp lại nàng bằng câu gì, để rồi tôi chỉ cười hắc ra:

-Biết đâu được!

Nàng cũng cười nhưng một nụ cười thật tươi, nó khiến trái tim tôi ấm lại rất nhiều. Và như thế tôi tạm biệt nàng để chìm mình vào màn đêm vội vã của đường phố Sài Gòn những ngày tết. Đầu đó tôi vẫn còn nghe vang vọng tiếng hát của dòng sông, có lẽ nó sợ tôi quên nó chẳng hoặc nó có thể đoán trước được điều gì và muốn nói cho tôi biết?

“Ba câu hỏi à Toàn, rồi tao sẽ cho mày câu trả lời thỏa đáng thôi”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139

Mắt xanh biển biếc

Một đôi môi hồng

Mắt nai long lanh

Một bàn tay xinh

Bầu má rung rinh

Em ơi thương nhớ...

Chương 139:

Sáng tinh mơ trên những mái nhà.

Nắng xõa xuống những mặt đường lạnh lẽo.

Nắng đậu xuống những hàng cây.

Một vài tia nắng tinh nghịch chiếu xuyên qua khe cửa sổ gọi tôi dậy bằng cách sọc thẳng vào mắt tôi chói lóa.

7h15 chủ nhật ngày 12/2, tôi tự hỏi tại sao hôm nay mình dậy sớm lạ thường?

À phải rồi nhìn tờ lịch mới nhớ, tết đã qua từ hồi nào và tôi đã quen thức dậy sớm từ hơn một tuần nay.

Còn nhớ lúc nhập học trở lại, nhìn mặt đĩa nào cũng vật vờ mùi bánh mứt, có đĩa tăng thêm dăm ba kí như Khanh khò, có đĩa vẫn gầy nhom như Toàn phởn, Khang đình thì khỏi nói rồi vẫn quả đầu chùa đặc trưng cùng với tật ngủ siêu hạng bất kì lúc nào, duy chỉ có Phú nổ và Kiên lảng vẫn thế. Thăng thì bốc phét đủ thứ truyện trong tết mà ai cũng biết gần như 100 phần công lực là nó bịa ra, thăng thì vẫn hay chen vào hội nghị đàm xuông bể và rồi bị cốc cho mấy cú muốn ứa nước mắt.

Còn Lam Ngọc.

Nàng vẫn như mọi khi, vào lớp lúc nào cũng nghiêm nghị, thi thoảng lại nhìn tôi nờ nhưng nụ cười huyền hoặc. Những lúc đó tôi chỉ biết ngẩn ngơ như say rượu mà hoàn toàn không một lời đáp trả.

Tuy vậy nhưng trong lòng tôi cảm thấy ray rứt lắm, cảm giác như có một chiếc gai nhọn trong tim mà chẳng tài nào rút ra được, càng ngày nó đâm càng sâu càng đau.

Ba câu hỏi.

Ừ đúng rồi, ba câu hỏi mà thăng Toàn đưa tôi đến nay vẫn chưa có lời giải đáp, nó không phải là khó mà do tôi có quá nhiều đáp án để giải cùng một câu hỏi. Đáp án nào cũng đúng, đáp án nào cũng có lý, nhưng tôi biết chỉ có một đáp án duy nhất để trong lòng cho cả ba câu hỏi đó mà thôi.

Tôi nhồm dậy mở tung cửa sổ để tia nắng tràn vào khắp phòng mình nô đùa. Nắng tinh nghịch quá, nó xuyên qua lớp vải mỏng trên người làm tôi nóng râm ran.

Tôi bước đến chiếc bàn học quen thuộc, mở học tủ ra và nhẹ nhàng nhấc con gấu bông lên. Đây là con gấu bông yêu quý của Lam Ngọc, dù có hơi bị lem luot do dính bụi lâu năm nhưng vẫn tạo cho tôi cảm giác như mới vừa được Lam Ngọc trao cho, mềm mại và ấm áp.

-Có phải nhà anh Phong không?

Giật mình bởi tiếng gọi dưới cổng, tôi vội cất con gấu vào y vị trong học tủ, lú đầu ra cửa sổ.

-Anh Phong đấy à? – Tiếng gọi đó lại vang lên và lần này tôi chắc chắn đó là tiếng con bé Mi – Ra mở cổng cho em đi!

-Là em hả Mi?

-Chứ còn ai nữa, nhanh đi em mời chân rồi đó!

Kể từ hồi tết đến giờ tôi vẫn chưa gặp lại con bé, nó cũng chẳng buồn nhắn tin hay gọi điện cho tôi, có thể nói là chúng tôi đã tạm thời mất liên lạc trong khoảng thời gian này. Chắc nó bận gì đến nên không rảnh gọi tôi sang. Giờ gặp lại nó tôi có phần ngạc nhiên vì chưa một lần nào tôi nói cho nó biết địa chỉ cả.

-Nhà anh đây à, cũng đẹp đó!

Nó nhìn một lượt khắp nhà tôi tấm tắc.

-Chắc, ngoan ngoan ngồi ghế đi, đừng có đi lung tung!

-Này, em là khách tới nhà anh đó!

-Rồi rồi, ngồi đó đi, anh lấy nước cho uống!

Nhìn vào chiếc tủ lạnh chỉ còn le ngoe vài lon nước ngọt, tôi tắc lưỡi:

-Uống đỡ pepsi nhé, nhà anh chỉ còn thế thôi!

-Cho em cốc nước lọc được rồi! Mà này...

-Gi, hôm nay nói chuyện còn lưỡng lự nữa à?

-Thật thì...mấy ngày qua anh có nhớ em không?

-Sao cơ?

Tôi đặt ly nước lọc xuống muốn bẻ cái bàn.

-Gi thế, ý em muốn nói là mấy ngày nay anh không nhắn tin hay gọi điện cho em à?

-Thì thường là em làm việc đó trước mà!

-Anh...đổi xử với bạn gái tệ vậy sao?

Con bé cúi gầm mặt lí nhí.

-Gi, em nói sao?

-Thôi bỏ qua chuyện đó đi, mấy ngày nay do tiền nôi về nước nên em không có nhắn anh sang được.

-Tiền nôi về đó mà chẳng có thời gian nhắn tin luôn à? – Tôi ngêch mặt.

-Anh ngốc quá, em muốn dành nhiều thời gian cho nôi trước khi về nước thôi!

Đôi mắt nai lông lánh bỗng rung rung lên một làn nước mỏng chúng nhanh chóng bị gạt đi bởi ngón tay bé tí nhưng vẫn mang một màu đỏ đặc trưng.

Những tia nắng lúc này đã lăm le đến trước cửa nhà tôi, nó leo lên chiếc ghế cạnh cửa sổ mà ba tôi vẫn hay ngồi như muốn nghe cuộc trò chuyện giữa tôi và con bé.

-Sao em biết nhà anh thế?

-Có gì là khó đâu, những gì chị em biết em đều biết!

-Gi?!

Tôi có phần hốt hoảng khi chợt nhớ đến những lúc tôi qua nhà và chỉ có mình Ngọc Lan ở đó, những lúc đấy có vô vàn chuyện kinh khủng xảy ra.

-Em đùa đấy, có cuốn sổ ghi địa chỉ chị hai để lại cho em!

Nó nhòm dậy khỏi chiếc ghế sofa bắt đầu di chuyển xung quanh nhà như muốn tìm hiểu mọi ngóc ngách mà không biết rằng cái thằng con trai sau lưng nó đang thờ phào từng hơi một.

Nó cứ nhìn dáo dác mỗi khi đi tới một góc nào đó, tôi vẫn cầm cốc nước theo đề phòng nó chạy nhảy lung tung khát nước. Nhưng trái lại với ý nghĩ rằng nó sẽ nhảy nhót như một đứa trẻ quanh nhà như con bé Linh từng làm, Ngọc Mi đi từng bước nhẹ nhàng đến chỗ cần tìm hiểu rồi nhẹ nhàng quay đi làm tôi trở thành quân gia bất đắc dĩ trên tay lúc nào cũng kè kè ly nước.

-Phòng anh ở đây đó hả?

Nó rụt rè vịn chốt cửa phòng.

-Ừ, ở một mình nên phòng hơi bừa bộn tý!

-Thật là, ngủ dậy còn chưa chịu gấp mền mền lại nữa!

-Ấy ấy, mấy chuyện này để anh, phiền em rồi!

Tôi thần thốt khi con bé vừa xắn tay áo lên định dọn phòng hộ mình.

Nó cười huyên hoạc:

-Sao, bộ trong phòng anh có thứ gì không muốn cho em biết à?

-Tầm bậy, thứ gì là thứ gì chứ?

-Ai mà biết được, bọn con trai các anh!

-Vậy thì anh vén ra một bên để em làm, em đã được nội trang bị tất cả cho chuyện này đấy!

-Từ từ đã nào...ơ...

Tôi định giật chiếc mền ra nhưng lại cầm nhầm vào bàn tay mềm mại của nó.

Mười giây đứng hình giữa hai đứa, mắt nai nhìn tôi và tôi nhìn mắt nai. Tôi hốt hoảng buông tay nó ra nhưng lại để duột ly nước đầy vung đổ úp vào đầu nó nước mem từ trên xuống dưới. Ly nước bể tan ngay dưới chân nó nghe chất chúa, ngay sau đó là tiếng thét thất thanh kèm theo.

Tôi vội bế con bé lên giường xem xét vết thương, ngoài cục u to tướng trên đầu do ly nước rơi trúng, tay chân nó hoàn toàn lành lặn không bị miết chai văng phải. Tôi thở phào:

-May quá, không bị chảy máu!

-Anh tránh ra!

Nó đập tôi một cái thật mạnh ngã bệt xuống sàn nhà chỉ cách đồng miêng ly chừng một cánh tay.

Con bé lườm tôi một cái rồi vùi cả người ướt mem vào chiếc mền cùng chung số phận, thi thoảng đồng mền đó lại rung lên khe khẽ. Tôi muốn chạm vào lắm, nhưng nghĩ đến cú đá thần sầu đó mà khiến tôi ngã trúng đồng miêng chai này thì đúng là mông nở hoa thật.

Hốt xong đồng ngôn ngang ấy vào sọt rác, tôi mới rón rén tới bên đồng mền giờ đã có phần xẹp xuống một tý, những tia nắng cứ bao trùm lấy đồng mền đó như muốn cách ly tôi ra khỏi con bé vì dám làm bạn của chúng ướt mem. Một lần nữa tôi lại thử khều nhẹ:

-Nè, sao rồi!

-Ừ...

-Ừ là sao?

-Ừ là ừ!

-Áo em ướt rồi đấy, không sợ bệnh à?

-Hông...

-Hông là sao?

-Hông là hông?

Dù con bé có tha lỗi cho tôi đi chăng nữa mà thấy bộ mặt nín cười của tôi hiện giờ chắc nó cũng sẵn sàng tặng cho tôi một cú tát nổ đom đóm mắt vì tội cù nhây.

Tất nhiên là tôi cũng lo cho con bé, toàn bộ số nước trong ly đã up lên người nó, chiếc mền mà nó đang trùm cũng ướt chẳng khác gì đồng nghiệp của nó bên trong. Con bé càng ở lâu tôi càng mệt, tôi đã tốn cả ngày để giặt đồng chăn đệm hồi tết, tôi không muốn phải tiêu tốn cả ngày chủ nhật nắng đẹp hôm nay để làm cái việc chỉ-có-tết-mới-làm-đó.

-Nào dậy đi, ướt hết cả giường anh bây giờ!

-Xi...ghét!

Nó bung lớp mền che chắn để lộ ra cả thân người ướt sũng.

-Đâu để anh coi có sưng dử lắm không?

-Mặc em!

Nó ngồi dậy một tay che cục u trên đầu một tay sửa lại chiếc áo sộc sếch do mãi vùi mình vào đồng mền không quên để lại cho tôi một tia nhìn bén lửa.

-Tại anh đấy, đau quá!

-Thôi, anh xin lỗi mà! Giờ đi tắm rửa thay đồ đi, kéo bệnh bây giờ!

-Tắm, anh thật trơ trên.

Ngọc Mi lại ném cho tôi một câu đầy cả kí dỗi hờn.

-Gì sao mà trơ trên!

-Em có mang theo đồ đâu, anh lại bảo đi tắm, chẳng phải...

Nó nhìn tôi hai tay ôm khư khư lấy hai bên vai tỏ vẻ sợ hãi, bất giác nó lui về cầm lấy cây chổi tôi vừa hót miêng ly ra thế như đang tự vệ.

-Trời ơi, em đang nghĩ đi đâu vậy, tất nhiên là anh không để em như thế rồi, chờ tý!

Tôi đứng lên, mở cửa tủ lục lạo lại đồng đồ cũ mặc cho con bé vẫn đứng đấy chia đầu chổi về tôi trông chẳng dễ chịu gì.

Để tìm một bộ đồ cho con bé cũng không phải là dễ, con trai thì mặc đồ gì cũng được, thậm chí là chỉ cần bộ cái quần sà lôn thôi. Nhưng đối với bé Mi thì lại khác, con bé được bà nội dạy dỗ rất nghiêm nên không thể để nó ăn mặc xuề xòa được.

“Một cô gái kín đáo, dịu dàng đảm đang thì nên mặc đồ gì phù hợp nhỉ?”

Tôi phải suy nghĩ rất lâu, hết kiểu quần rồi lại kiểu áo. Nhưng lựa mãi cũng mệt, đến một lúc sau tôi đâm nản bần tay cứ lia qua lia lại đồng đồ trong tủ mà chẳng lựa ra được bộ đồ vừa ý. Biết sao được, trong đầu tôi còn chưa mừng tượng ra con bé sẽ mặc gì mà.

-Nè, đi tắm rồi thay vào đi!

Tôi đưa cho nó một bộ quần áo được cho là ưng ý nhất.

Con bé nhìn tôi dò xét rồi lại nhìn về phía bộ quần áo rồi lia mắt lên nhìn tôi thêm một bận. Một làn gió thổi từ cửa sổ vào làm nó rung bầy bầy liền giật ngay bộ quần áo trên tay tôi thay vào vị trí đó là chiếc chổi nó cầm này giờ. Trước khi đi nó còn cầm theo chiếc mền làm nó bay phấp phới trên không trung ít nhiều làm tôi liên tưởng tới những con ma trong trường cấp hai mà thằng khánh từng học.

Nắng đã chuyển từ chiếc ghế nơi cửa sổ sang chiếc ghế sofa mềm mại hơn.

Dường như nắng cũng biết khát, nó muốn vươn tới cả ly nước tôi mới rót trên bàn để cố nhấp lấy một tý trước khi tan biến đi vì những cơn gió kéo những luồng mây che phủ. Cuộc chiến mây, nắng và gió là cuộc chiến muôn thuở ở cái đất Sài Gòn này.

-Anh hết đồ mặc rồi à?

Con bé bước ra với bộ áo tôi đưa lúc nãy. Nói là chọn cho hoành tráng nhưng thực sự đó chỉ là bộ áo đá banh Bayern màu đỏ mà tôi đã mua cho những dịp đi đá banh chung với tụi Huy đồ. Tuy là có hơi rộng với con bé nhưng nếu không để tâm với những việc đó, nôm cũng xinh xắn lắm. Được thấy con gái khoác lên mình bộ áo đá banh là mơ ước của biết bao nhiêu con trai mà nói.

-Áo đá banh mà, có gì đâu! – Tôi tròn mắt.

-Biết vậy, nhưng nó ngắn!

Như minh họa nó cố gắng kéo chiếc quần xít xuống một tý để che đi cặp đùi đang lộ rõ mông một. Tôi cố trấn tĩnh:

-Em giặt đồ chưa?

-Giặt rồi, phơi ở đâu?

-À, trên tầng thượng ấy, để anh dẫn em đi!

Chẳng hiểu mặt tôi có nét gì nhìn nham nhở hay không, tôi vừa ngồi dậy nó xua tay rồi rút:

-Không không, anh ngồi đấy đi, em tự lên! Nhớ là đừng có nhìn theo em đấy!

Hơi ngỡ ngàng nhưng tôi vẫn làm theo. Tôi không muốn nó nghĩ mình là một thằng gian manh luôn tìm cách nhìn trộm con gái.

Tôi bước ra khoảng sân hẹp trước nhà, nó không có gì ngoài chậu mai quý giá mà ba tôi được một người bạn tặng cho, giờ mai đã tàn hết chỉ còn trơ nhưng hạt đen bóng, một số rơi lả tả xuống nền đất.

Rất ít khi tôi dạo bước ngoài sân như thế này, đúng là khi thật dễ ý đến một cảnh nào đó thì mới thấy nó thú vị thật. Bầy kiến đen đang tha xác con cào cào về tổ, chúng kéo một vệt đen ngòm dài từ cổng đến dưới chân chậu mai, lần theo vệt đen đó tôi có thể thấy con cào cào xấu số đựng phải đàn kiến.

“Thật là tuyệt vời!”

Phải, tôi đã nói thế khi thấy bức tranh cuộc sống sinh động quanh mình. Tôi ngược cổ lên nhìn những vệt mây được gió cuốn trôi bồng bềnh trên trời, tia nắng chói lóa làm tôi muốn ứ nước mắt.

Sau một cơn gió mạnh tôi thoáng thấy một thứ gì đó trắng toát đang rơi xuống chỗ mình, nắng chói lóa làm tôi chẳng biết được nó đã rơi đến đâu cho đến khi nó to dần đáp thẳng vào mặt tôi.

-Anh Phong, nhắm mắt lại.

Từ trên tầng thượng, tôi nghe tiếng con bé vọng xuống, nhưng do còn phải gỡ cái vật còn ướt mem đang bám vào mặt nên tôi không để tâm, chỉ muốn biết thật ra đó là vật gì.

-Cái...đệt...!

Tôi thần thốt, mặt tái lịm đi vì vật tôi cầm trên tay lúc này không thuộc về bất kì thằng con trai nào.

“Nội ngục”

-Đồ hạ tiện!

Ngay lúc đó, con bé bất thành linh chạy xuống giăng cho tôi một bọp tay chất chứa, tiện tay giật luôn chiếc áo đang cầm chạy một mạch vào trong.

Tôi, đương nhiên là nạn nhân trong vụ này, một con người đầy thơ mộng đang ngắm cảnh thiên nhiên hữu tình cây hoa lá cảnh hẹ kiến bu bờ rào. Nó (con bé Ngọc Mi) sợ ý thế nào mà phoi áo trúng ngay con gió to đập thẳng vào mặt tôi đang ngược lên nhìn trời xanh mây thăm kèm theo đó là cú tán nổ đom đóm mắt khuyển mãi thêm.

Lết được vô tôi nhà với một bên má đã sưng húp, vừa nhìn thấy con bé đang ngồi trên ghế sofa, tôi đã nổi đóa lên, máu nóng dồn lên não muốn bóc cả khối. Kì này tôi phải mắng nó thật nặng.

-Anh...có sao không?

-Bị như thế này mà còn nói không sao, em...

Nó chạy vào bếp cắt ngang lời của tôi. Chắc là nó biết sẽ bị ăn mắng nên chạy vào trốn đợi tôi nguôi giận sẽ ra xin lỗi. Nó không biết rằng điều này chỉ làm tôi tức giận thêm mà thôi.

Cả buổi ngồi chờ nó, tôi nghĩ đủ thứ chuyện có thể đem ra mắng được, cả những chuyện từ thời cổ lũy nào cũng đem ra nói hết. Hiếm khi được lên mặt dạy đời con bé tôi phải nói một tăng để nó không còn đường cãi qua đó tôi sẽ chiếm thế thượng phong và làm con bé tâm phục khẩu phục.

Ngọc Mi từ từ bước ra với một mảnh vải trắng đang cầm trên tay, tôi tần hần giọng một vài lần rồi chỉnh đốn dáng điệu một cách nghiêm trang theo kiểu bao công xử án, lúc đó tôi ước gì có thêm đám thằng Toàn nữa, tôi sẽ gọi bọn nó là Dương Toàn, Mã Phú, Trương Khang, Triệu Kiên, cả bốn thằng sẽ áp giải con bé ra khóc tỉ tê trước mặt tôi, tới lúc đó chắc là sướng cả người.

-Mặt anh có đau lắm không?

-Tất nhiên là...

-Đề em lẩn trứng gà cho anh đỡ sưng nha?

Khốn nạn thân tôi, biết bao nhiêu câu từ phải khó lắm tôi mới đào bới lên được để dành xử án con bé đã trôi đi đâu hết ráo. Cái trứng gà mới ầm ầm sao, tay nó di đến chỗ nào, tôi thì rên cả người đến đó. Cả gương mặt bé xiu của nó nữa, rất gần với mặt tôi, cảm tưởng chỉ cần dịch ra trước một tí, môi tôi đã chạm đến môi nó.

-Em xin lỗi, lúc đó tại hoảng quá, không biết làm gì?

-Nhưng cũng không cần phải tát anh thế chứ?

“Chỉ là cái áo đó sợ ý bay vào mặt anh thôi, chứ có phải anh trộm nó để lên mặt đầu mà em phải làm vậy. Em thật là quá đáng, làm như anh là tên trộm biến thái vậy!”

Tất nhiên, đó chỉ là câu nói dục tính của tôi trước khi được con bé lẩn trứng gà. Bây giờ thì toàn thân của tôi như tan chảy, trái tim tôi như đang muốn xé tan lồng ngực mình ra để chỉ nói một câu với con bé rằng nó thật là chu đáo làm sao.

-Trứng gà nguội rồi, anh thấy đỡ chưa?

Con bé vẫn giữ cặp mắt ân cần đó, tôi thoáng có một chút luyến tiếc.

-Ừ hết rồi, cảm...-Chợt nhớ đến mình còn phải làm mặt giận – ...à em ngồi nghỉ đi!

Con bé không nói gì, nó lẳng lặng vào trong bếp cắt quả trứng gà rồi lại lẳng lặng bước ra nhẹ nhàng ngồi ghế cách tôi không xa.

Nắng lại xuất hiện sau một cơn gió thoảng, lần này nó đã lui ra ngoài cửa và dừng hẳn ở đây như thể đã xem hã hê sự việc xảy ra giữa tôi với con bé và giờ thì nó chỉ việc nán lại để xem kết cục sẽ ra sao.

Kể từ lúc ngồi trên ghế tới giờ, tôi vẫn chưa nói lời nào với nó. Khoảng lặng thinh giữa hai đứa khiến tôi có thể nghe rõ tiếng gió khua rì rào những tán cây nhỏ ngoài góc sân, tiếng những hạt mai rơi lộp độp xuống nền đất và vang vọng đâu đó là tiếng chuông gió kêu leng keng mỗi khi có đợt gió mạnh.

Không khí yên ắng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt, cả người khó chịu như có kiến bò từng đàn trong ấy. Tôi vớ lấy chiếc remote:

-Chán quá, bật TV xem đỡ buồn!

Tôi nói trông không có để con bé nghe được, nó vẫn ngồi đấy, tay vẫn vờ chiếc áo đầu thí đều muốn sù cả lông, thi thoảng lại rụt rè cầm lấy ly nước chu đôi môi bé xiu của mình nhấp một ngụm rồi lại bỏ xuống bàn, những lần đó tim tôi như tan chảy.

Chương trình TV hôm nay chẳng có gì hay, cũng chỉ toàn những kênh âm nhạc phát đi phát lại vài bài mỗi lần lên sóng. Thôi thì cứ để kênh phim nghe tiếng nói chuyện cho đỡ buồn, còn hơn là phải sống trong yên lặng, như thế chẳng khác nào là tra tâm tâm lý.

Khi TV không còn đủ sức cuốn hút tôi theo những thước phim cũng là lúc mắt tôi phải tìm đến nơi tạo cho tôi có cảm giác lôi cuốn hơn. Những tia nắng như hiểu ý, nó lui ra rồi dần tan biến đi như tự biết được nó không phải là ứng cử viên cho điều đó. Bầy kiến đã về hang từ lúc nào cũng chẳng đến tôi kịp nhìn ngắm, giờ chỉ có tôi với con bé mà thôi.

Con bé Ngọc Mi không phải là khác hoàn toàn với cô chị, phàm là chị em cũng phải có một chút gì giống nhau. Nếu để tôi chọn một nét chung nhất cho cả hai chị em, chắc chắn tôi sẽ chọn cặp mắt.

Vì sao ư?

Rất đơn giản, điểm giống nhau không chỉ từ vẻ bề ngoài mà nó còn thể hiện ở cả tác dụng. Ở cả hai chị em, đôi mắt đều là nơi thu hút mọi ánh nhìn nhất, bất kể khi nào nhìn họ, chẳng ai có thể bỏ sót được cặp mắt.

Nhưng khi con bé vươn tay vớ lấy ly nước, bản năng của một đứa con trai mới lớn khiến tôi lại hướng về phía ống tay áo. Chợt nhớ ra tai nạn lúc nãy, người tôi như hóa đá đi khi biết rằng, trên người con bé lúc này ngoài bộ áo đã ban tôi đưa ra, tất cả đều được phơi trên sân thượng cả.

Tôi thoáng đứng hình vài giây trước khi cổ dán mắt mình vào chiếc TV nhỏ xiu trước mặt.

Cõi thiên đường hay là cõi địa ngục?

Đó là những suy nghĩ lẩn quẩn trong đầu tôi lúc này. Chúng di chuyển tạo nên một bình tròn quanh đầu tôi như hai cao thủ võ lâm chuẩn bị giao chiến. Cả hai cao thủ lao vào nhau tung ra những đòn chí mạng nhằm hạ gục đối phương. Có khi bên này bị dính chiêu, tôi lại lia mắt nhìn sang bên con bé. Nhưng khi bên kia bị phản công, tôi lại cố quay đầu sang chiếc TV để không bị cám dỗ.

Cuộc chiến chỉ đến hồi kết thúc khi bộ phim chiếu trên TV chiếu đến đoạn hai nhân vật chính hôn nhau say đắm ở cuối phim, đó cũng là lúc tôi biết mình thua trận hoàn toàn. Cảnh nóng trên phim, cộng với những suy nghĩ linh tinh về con bé lúc này khiến cho cả người tôi nóng ran lên. Tôi không thể đồ thừa cho bất cứ ai nữa cả, những tia nắng như không muốn bị vạ lây nên đã dịch thêm một tý ra ngoài thêm, thoát ẩn thoát hiện nhưng vẫn còn hóng hớt.

Cả người tôi nóng hầm hập như phát hỏa, tôi đứng phắt dậy cầm ly nước uống dở trên bàn dội vào đầu mình, còn định chạy ra sau bếp múc thêm.

Con bé Mi chỉ nhích sang một bên nhưng không hốt hoảng, nó tròn mắt nhìn tôi một lúc như thể đang dò xét nhưng sau đó từ từ rút trong túi xách ra một chiếc khăn tay đưa lên mặt tôi lau từng dòng nước chảy.

Mắt nai nhìn tôi và tôi nhìn mắt nai. Đôi mắt nó phản chiếu những tia nắng lóng lánh, mỗi lần nó chớp mắt, tôi tưởng tia nắng ngoài trời cũng sẽ tắt theo. Như không thể dừng, tôi đưa tay nắm lấy cánh tay thon thả của con bé. Tròng mắt nó mở to ra nhưng trong phút chốc lại nhỏ dần theo những tia nắng nhạt nhòa ngoài sân.

-Không...!

Lý trí trời dậy, tôi bất ngờ đẩy mạnh con bé làm nó ngã ngửa ra. Tôi hốt hoảng kịp tóm lấy tay con bé nhưng chỉ để mắt thẳng băng theo. Cả hai té nhào xuống ghế.

Vì là ghế đệm nên khi cả hai ngã xuống, thân thể nảy lên vì cú chạm sau đó mới dừng hẳn. Tôi bối rối nhận ra mình đang nằm đè lên người Ngọc Mi.

Sau một lúc chết lặng vì ngỡ ngàng, tôi vội chống tay định nhổm dậy nhưng khi nhìn vào đôi mắt long lanh giờ này đang nhìn tôi chăm chăm, tự dưng tôi mất sức. Chưa bao giờ tôi nhìn con bé gần đến vậy, tôi có thể nhìn thấy chính mình phản chiếu trong đôi mắt trong veo như hai giọt nắng của con bé. Những giọt nước còn sót lại trên mặt tôi nhiều xuống mặt con bé lăn dài xuống chiếc cổ thon nhỏ làm cả người tôi run lên, nhịp tim đập mạnh. Trong một phút không tự chủ, tôi cúi xuống hôn lên môi nó, Ngọc Mi cũng ngập ngừng rướn đôi môi của mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

-Phong ơi, tôi tới lấy đồ đây!

Khi chỉ còn cách chừng vài phân. Giọng con nhỏ Nhung bỗng vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch vốn có trong ngôi nhà tôi. Cả tôi lẫn con bé Mi đều giật mình mở to mắt hướng về phía cửa nhà nơi nhỏ Nhung đã đứng ở đó từ lúc nào. Bốn mắt nhìn 2 mắt hai mắt, hai mắt nhìn bốn mắt một lúc rất lâu.

-Xin lỗi, chắc tôi tới không đúng lúc!

Nhỏ nhưng đỏ mặt, thừng lửng lơ ra ngoài khi thấy tình thế giữa tôi và Ngọc Mi. Tôi vội nhòem dậy chạy theo:

-Này này bà Nhung, chòr đã không như bà nghĩ đâu!

-Không như tôi nghĩ là như thế nào cơ?

-Thì, ày dà, con bé chỉ đến nhà tui chơi thôi mà!

-Chơi? Chơi trò này đó hả?

-Bây, bà vào đây đã, người ta nhìn kia!

Phải dùng đến khách quan kè, tôi mới miễn cưỡng lúi nhủ Nhung vào nhà để giải thích rõ mọi chuyện.

Con bé mi giờ đã sửa lại tóc tai, mái tóc ngắn ngang trán được chiếc kẹp hình hoa thiêng diên vĩ kẹp lên làm tôi có phần nào an tâm.

-Giờ sao, hai người muốn nói gì?

Nhỏ Nhung ngồi vắt chéo chân chiếm chệ trên ghế.

-Thì như tui đã nói rồi đấy, chỉ là tai nạn thôi!

-Có thật là như thế không? Tui vẫn nghi cái mặt đều của ông lắm!

-Thì đúng mà phải không Mi à không...Noemi?

Vừa nói tôi hướng mắt về con bé như tìm cứu cánh.

-Phải đó chị, em tên là Noemi, cùng trường với anh Phong và cũng là bạn gái của anh ấy!

-Bạn gái à? Vậy thì những chuyện kia cũng là thường rồi nhỉ?

-Hi, chị không biết đó thôi, anh Phong rất biết quan tâm đến em đó! Tuyệt đối không có chuyện gì đâu!

Con bé kể ra hàng loạt chuyện tốt mà tôi đã làm với nó cứ như những chuyện đó là thật. Tất nhiên những chuyện đó là do nó tự nghĩ ra hoặc lấy từ thực tế thêm mắm dặm muối vào. Dù vậy giọng nói nhẹ nhàng cộng với cách nói chuyện của một tiểu thư gia giáo có thể khiến ai dù là khó tính nhất cũng phải tin răm rắp.

Nhỏ Nhung đã bị đánh bại hoàn toàn, từ gương mặt lạnh lùng lúc mới vào, nhỏ đã chuyển sang gương mặt tò mò và cuốn hút theo những lời nói của của con bé. Chỉ mới thoáng qua, nhỏ Nhung đã nhảy sang nói chuyện với con bé Mi một cách tự nhiên như đã quen từ lâu, tôi đã biến thành kẻ thừa từ lúc nào.

Trong thời gian qua nhỏ đã tìm được nhà trọ mới cách nhà tôi không xa. Mặc dù ba tôi cũng đã nhiều lần khuyên nhỏ nên ở lại để an toàn nhưng xem ra nhỏ thích tự lập hơn. Lần này nhỏ đến là để dọn hết số đồ còn lại trong phòng.

-Em quen anh Phong lâu chưa?

Vừa xếp đồ nhỏ Nhung quay sang trò chuyện với bé Mi cũng đang xếp đồ phụ cạnh bên. Tôi lại đóng vai người thừa.

-Dạ, chắc cũng được 2 tháng rồi chị!

-Chị thật là tò mò làm sao hai người quen nhau đó, kể chị nghe đi!

-Không có gì đâu chị, tại anh Phong cứ lẻo đẻo theo em hoài, lâu cũng thấy tội!

Có một chút bức bối khi nghe con bé nói thế. Nhưng tôi chỉ biết cắn răng cười méo xệch khi nhỏ Nhung nhìn tôi chọc què. Đã đóng vai người thừa thì đóng cho tròn vậy.

Do đồ ít nên nhỏ Nhung không ở lại lâu, ngồi nói chuyện với con bé Mi một lúc là nhỏ lại lật đật xách đồ về. Bé Mi do còn ngại khi mặc bộ đồ đá banh nên chỉ tiến đến cửa nhà. Ra đến trước cổng, nhỏ Nhung khựng lại:

-Này, nghe tôi nói đây ông Phong!

-Gi, cần tôi chờ đồ về chỗ trọ à?

-Không phải, về Noemi ấy, Con bé rất tốt ông có mà giữ lấy!

Không để tôi kịp trả lời. Nhỏ quay đầu xe, nhắc thêm:

-Ông biết địa chỉ phòng trọ tôi mà, có rãnh dắt nó sang chơi nhé!

Tôi nhìn theo làn tóc bay bay của nhỏ Nhung mà không khỏi có một chút chạnh lòng. Vậy là từ nay tôi lại ở nhà một mình nữa rồi, mặc dù tôi đã ở như thế nhiều năm về trước. Chỉ nghĩ đến việc phải tự nấu đồ ăn mỗi ngày là tôi lại rùng mình, chắc lại ăn mì gói thay cơm.

Tôi trở vào nhà với tâm trạng khá hoang mang. Vừa nãy nếu không có nhỏ Nhung bước vào mọi chuyện có lẽ đã phức tạp thêm. Tôi đứng ngoài cửa, nghía đầu vào dò xét chứ không dám vào thẳng, tôi như mất tự nhiên trong chính căn nhà của mình.

Con bé vẫn ngồi trên ghế sofa và tất nhiên vẫn mặc chiếc áo đấu đó. Gương mặt thon nhỏ khẽ cười theo tiểu phẩm hài trên TV chẳng có nét gì là ngưng ngưng cả. Tôi thắc mắc liệu con bé có như tôi lúc này, tìm dịp thỉnh thỏm và chân run rẩy?

-Anh Phong, sao còn đứng ngoài đó, không sợ nắng sao?

Đôi mắt nai đã tìm thấy tôi còn thập thò ngoài cửa.

Nắng dần xuất hiện liếm nhẹ trên gót chân làm tôi phải dịch về trước một đoạn, chẳng những vậy nó còn leo lên vai tôi tinh nghịch như muốn đẩy tôi vào nhà theo cách truyền thống mà một thằng bạn thân hay làm trước người bạn nhút nhát của mình.

Tôi bước vào nhà, rụt rè như ngay đầu cô dâu ra mắt. Thoáng nhìn đôi mắt nai sáng lên theo màu nắng, tôi bước có phần rụt rè hơn, cảm giác những lần xi măng tôi đang bước lên giữa hai miếng gạch lót chính là sợi dây treo tồn ten trên không trung.

-Anh bị sao đó có cần em giúp gì không?

Con bé lại chu miệng uống nước, nó cầm ly nước bằng hai bàn tay bé xíu, từng ngón tay bầu chụm vào thành ly như thể một cô bé hạt tiêu và chiếc ly nước không lồ.

-Hề không sao, em sao rồi!

Tôi ngồi vào ghế, tự trách mình hỏi một câu không đâu ra đâu.

-Em có sao đâu, câu này nên hỏi anh mới đúng!

-Thì...anh cũng có sao đâu!

Thêm một lần nữa tôi lại tự trách mình với câu trả lời không đâu ra đâu.

Khoảng lặng tĩnh mịch lại bao trùm lấy tôi và Ngọc Mi, cả hai đều ngồi bất động nếu có một cử động nào, chắc chỉ là do con bé Mi sợ lấy ly nước trên bàn để uống. Nhưng tôi là người không thích sự yên lặng, với tôi nó còn khó chịu hơn việc phải đối mặt với con bé.

-Gần tới giờ cơm rồi. – Cuối cùng tôi cũng nói, quay đầu sang phía con bé, tôi biết đã đến buổi trưa. – Em về chưa Mi?

-Quần áo chưa khô, em không về được đâu! – Ngọc Mi nói bằng giọng ấp úng, nó nói như thể đi dép trong bụng tôi – Anh đừng lo, em gọi về nhà rồi!

-Gọi về nhà à?

-Ừa, hôm nay chắc em ăn cơm ở nhà anh đó!

Câu nói của con bé như một mũi tên bắn thẳng vào tim tôi. Có chút rạo rức, tôi nói:

-Mà...anh chưa nấu cơm, cũng chưa có đồ ăn!

-Thế thì tự mình đi chợ!

Nó tròn mắt như thể đó chỉ là vấn đề nhỏ nhất mà tại sao tôi lại hỏi với khuôn mặt còn hơn đi viếng mộ.

-Vậy là giờ tự mình đi chợ?

- Còn sao nữa, à mà... – Con bé đột nhiên ngập ngừng – Anh có áo khoác không, dày tý càng tốt.

- Ủa sao thế, em cũng có áo khoác mà!

- Anh hông cần biết, em kêu lấy thì lấy đi!

Con bé cố đẩy lưng tôi đi, hai má nó đỏ ửng.

Chẳng còn cách nào khác, tôi phải chạy lên lầu lấy chiếc áo khoác xuống cho có bé mà mãi đến khi ra khỏi nhà tôi mới biết được nó dùng để...che.

Chợ buổi trưa cũng không còn gì nhiều, đa phần ra rau củ quả các loại và tôi cũng không phải là người chọn lựa. Tôi đi sau con bé Mi phụ trách xách đồ cho nó, điều đó cũng không cản được những cặp mắt tò mò của mấy bà trong chợ. Vì quá quen mấy bà này mỗi lần đi chợ nên đi đến đâu tôi liền bị hỏi đến đây, nhưng câu hỏi chỉ có một:

- Bạn gái của con đó à, sao mà dễ thương quá vậy!

Mấy bà đó thắc mắc là điều dĩ nhiên thôi, vì trước đây tôi thường đi với nhỏ Nhung, mà nhỏ thì chắc chắn không thể so bì với Noemi được, Hoàng Mai thì đã lâu nên chắc cũng không ai còn nhớ, mặc nhiên mọi sự chú ý đều đổ dồn vào cô bé mắt nai xinh xắn này.

Bọn tôi ra xe về nhà với bọc rau thịt đầy vun mà mỗi lần đi chợ tôi chỉ mua bằng một phần ba như thế. Vừa quay một vòng pê đan lấy đà, tiếng thẳng Huy đã cất lên:

- Ê Phong, chờ đã!

Tiếng nó cất lên từ sau lưng, nó phóng cực nhanh đến sát cạnh bọn tôi:

- Gặp mây ở đây hay quá!

- Sao thế, tìm tao có chuyện gì?

- Chiều rảnh không lên sân cát đá banh với tụi bên đường 17!

- À, chuyện này...

Tôi lưỡng lự nhìn sang phía bé Mi và một lần nữa nó đi dè trong bụng tôi:

- Không sao, em sẽ đi cùng anh!

- Thế nhé, tao đi mua đồ đây!

Chỉ cần bấy nhiêu đó, thẳng Huy nhìn tôi cười nửa giễu nửa thật rồi quay đầu xe đạp về khu chợ và mất hút trong đó.

Tôi đưa con bé về nhà để nấu bữa trưa cho hai đứa. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy bé Mi trở lại nấu ăn của mình. Đúng thật là được dạy dỗ theo nề nếp từ nhỏ có khác, bàn tay bé tý của con bé cứ thoăn thoắt qua lại hết như một đầu bếp thực thụ.

Trong một khoảnh khắc nào đó tôi chợt nhớ đến dáng hình của Hoàng Mai nhưng lại vụt đi nhanh cũng như đến:

- Nè anh đứng đó làm gì, phụ em rửa rau đi chứ!

- À rồi, xong ngay đây!

Sau buổi trưa linh đình cùng Ngọc Mi, tôi chở con bé đến bãi cát hoang gần đường Nguyễn Hữu Thọ để tụ tập đá banh cùng tụi đường 17.

Con bé Mi lúc này đã thay bộ áo đấu ra, dĩ nhiên quần áo của nó đã khô từ lâu rồi. Tôi chỉ mặc lại được cái áo đấu bayern thôi, còn chiếc quần thì bắt đắc dĩ phải lấy một chiếc quần sà lòn cùng màu thay vào, công nhận cái áo thơm cực.

Chở con bé qua những con đường mà thường ngày nó ít lui tới, tôi cố tìm mọi chuyện để nói với nó nhằm tránh khoảng lặng khó chịu. Tôi tìm đủ thứ từ những cửa hàng bánh kẹo mà hai đứa đi ngang cho đến những ngôi tòa cao ốc đang xây còn ngổn ngang, có nhưng lúc bí chủ đề tôi còn nghĩ đến cả chuyện học.

Đoạn đường đến sân cát không xa, nhưng chủ đề thì lúc nào cũng thiếu. Chỉ nói chuyện qua loa được một lúc, tôi lại nín thinh như tờ, mắt cứ lảo lia khắp nơi để tìm những thứ hay ho đến nỗi suốt lao vào cả cột điện. Lần này đến lượt con bé lên tiếng:

- Phong này, có thật là anh đã ở chung với chị Nhung từ đầu năm lớp 11 tới giờ không?

Tôi đứng hình vài giây trước khi cười xuề xòa:

-Ừ, thì chị Nhung chỉ ở nhờ để tìm nhà trọ thôi!

-Thật chứ? – Nó tròn mắt nai.

-Thật mà, anh với chị đó cãi nhau còn không hết, khoảng thời gian đó anh ít khi ở nhà lắm!

-Hi...!

Con bé không hỏi gì, chỉ mỉm cười. Nụ cười của con bé như một cơn gió hạ thoáng qua tim tôi, tuy có một chút bức rức nhưng lại ấm nóng và vương vấn một chút hơi xuân. Thật đặc biệt.

Bọn tôi đến sân cát khi tiết trời con nắng chang chang vàng. Bọn đường 17 chắc là đang ở giữa sân vòn banh với nhau, xa xa ở góc sân là tụi thằng Huy cùng một vài thằng trong xóm tôi đang tụm ba tụm bảy trò chuyện, tôi nhận ra được nhờ tấm lưng to bản của thằng Huy.

Không cần phải gọi bọn nó, khi tôi nhả pê đan để chạy đà đến gần sân, cả bọn đã dán mắt ngay vào Ngọc Mi chỉ trong cái nhìn đầu tiên. Sự việc này không nằm ngoài dự kiến. Việc dẫn con gái vào sân đá banh là một việc cấm kỵ và khi nhỏ con gái đó càng đẹp càng có nguy cơ đổ máu. Tôi đã lường trước được sự việc nên chẳng tỏ ra hãnh diện gì chỉ âm thầm dẫn con bé đến chỗ tụi thằng Huy, dù vậy những đôi mắt thêm thường đó vẫn cố bám theo.

-Sao rồi tụi mày, đang bàn tán gì đó!

Tôi ngồi xuống vỗ vai thằng Huy, để bé Mi ngồi cách mình một khoảng.

-Đang bàn chiến thuật đây, tụi nó to con quá, tao sợ tụi bây không cản lại thôi!

-Sợ gì, to con thì chuyển nhanh, tao thấy tụi nó ụt ịt! – Tôi nhún vai gọn lọn.

-Trước khi mày đến là vậy nhưng sau khi mày đến... – Nó nhún mày nhìn con bé Mi tỏ vẻ ái ngại – tao cũng không chắc đâu!

Quả thật là nhìn ánh mắt ganh tức của tụi nó tôi đã đoán được vài phần. Con bé Mi như hiểu chuyện, nó nhìn tôi bằng ánh mắt hoang mang. Tôi biết đây không phải là lỗi của nó, đó hoàn toàn là do máu ghen tỵ của bọn kia, thế nên tôi cười xòa:

-Không phải tại em đâu mà lo, xem bọn anh đá đá nhé!

Dù vậy nhưng thực sự là tôi rất lo, chẳng thà không chờ con bé theo tôi có lẽ đã thoải mái hơn, nhưng đã chờ đến đây rồi tôi không để nó phải thấy bọn tôi thua te tát được. Tôi quay sang thằng Huy

-Sao mà hèn kẻo với tụi nó chỉ vậy?

-Ai mà biết đâu, hồi sáng cái thằng cấp kẻo với tao nhìn như con chuột, tới đây thằng nào thằng nấy như con voi!

Nó nói, nhìn một lượt cái tụi to con đang đá ngoài sân, lắc đầu ngao ngán. Tôi thút tay nó:

-Ê mày, hay giờ gọi thêm thằng Toàn lên!

-Ồ, tao cũng tính vậy, nếu không hổ mặt đám Tân Quy tụi mình hết!

-Ừ, vậy để tao!

Thế nhưng khi gọi cho thằng Toàn:

-Alô tao đây, mày trả lời được 3 câu hỏi rồi à?

-Không phải, giờ rảnh không lên sân cát đá giúp bọn tao trận đi!

-Đù, có gấp không tao đang ở nhà với bé Phuong!

-Cái gì???

-Tao đang ở nhà bé Phuong, bọn mày cứ đá đi có thể tao lên trễ tý!

-Thế nữa cơ à?

-Vậy nhé, cứ đá giữ chân với bọn nó đi!

Nó cúp ngang như đang có chuyện gấp.

Nhiệm vụ của chúng tôi bây giờ là phải đá hoãn binh chờ tụi thằng Toàn đến. Thoáng nghe qua rất dễ, nhưng việc đó lại khó vô cùng. Người ta thường nói công dễ thủ khó, phòng thủ trong bóng đá là cả một nghệ thuật.

Không phải chúng tôi sợ thể hình bọn nó cao to nên không dám tấn công. Khi trận đấu bắt đầu bọn tôi đã bàn với nhau rằng sẽ đánh đòn phủ đầu ngay từ đầu trận đấu để đánh vào tâm lý đối phương.

Pha bóng xuất phát từ cánh trái do thằng Bình cướp được bóng từ tiền đạo đối phương, nó nhanh chóng chuyển bóng lên qua đầu thằng tiền vệ đến thẳng chỗ của thằng Huy. Nó tiếp bóng rồi ngoặt sang biên qua được một người. Nó dốc bóng rất nhanh trái ngược hoàn toàn với thể hình to con của nó.

Một thằng hậu vệ lao lên Huy đồ quyết định ngoặt vào trung lộ với ý đồ sọc thẳng bóng cho tôi. Tuy nhiên thằng hậu vệ đó không nhắm vào banh, nó thu chỏ lao vào Huy đồ như đoàn xe lửa.

Lường trước được sự việc, Huy đồ bẻ hông hết cỡ chuyển ngang qua cho thằng tiền vệ đội tôi đang lao lên trước khi bị hất tung khỏi đường biên.

Nhận được banh, thằng tiền vệ chẳng còn đường nào khác ngoài chuyển ngay lên cho tôi. Nhưng đối phương có lẽ đã biết trước sự việc. Khi banh còn chưa tới chân, tôi đã bị thằng hậu vệ đối phương lấn sang một bên hông ngăn tôi nhận được.

Tôi thu người tận dụng thể hình nhỏ con hơn dịch ra trước làm nó hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng sau nó lại lấn lên. Lần này cộng với cú thúc chỏ của mình, nó đã đẩy bật tôi ra khỏi đường banh không quên tặng kèm cú nhếch môi:

-Nhãi nhép!

Kể từ lần đó, đội tôi không dám dâng cao tấn công, mỗi lần có banh phải chuyển nhanh ngay nếu không muốn bị tụi nó tông cho té nhào. Khó là vậy, chỉ có chuyển nhanh thì chỉ ở mức phòng thủ, muốn chuyển nhanh tấn công thì phải có thành phần chủ chốt là thằng Toàn ở tuyến giữa phối hợp cùng với Huy đồ mới có thể mang lại sức mạnh tối đa. Còn bây giờ bọn tôi cứ phải phòng thủ.

Có những khi bọn nó sút cầu may, banh cứ hệt lia lịa, nhưng một khi đã sút chính xác, thủ môn bọn tôi phải đỡ banh mà mặt méo xệch đi, tiếng đỡ banh nghe chát chúa.

Điều không may đã đến, thằng Bình đón bóng không tốt làm trái banh văng ra xa ngay trên đường thằng tiền đạo chạy lên. Nó hốt hoảng lao tới cứu banh nhưng không kịp, thằng tiền đạo đã tận dụng đường banh đó tung một cú vô lê như sấm chớp về phía khung thành.

Thằng thủ môn bên tôi giật mình dùng cả hai tay đỡ khiến bóng bật trở lại vòng cấm. Đang ngon trớn thằng tiền đạo lao lên định tung thêm một cú sút bồi ghi bàn. Trong khoảnh khắc đó, thằng Tú đá nhanh nhẹn xoạc bóng khỏi tầm sút của nó, nhưng thằng tiền đạo vẫn không ngừng, sẵn trớn đó nó sút luôn vào bắp đùi thằng Tui khiến nó la oái lên ôm chân.

-Khốn nạn, tụi bây chơi thế à?

Thằng Huy điên tiết quát thẳng vào mặt thằng tiền đạo.

-Chơi thế là chơi sao, bọn tao đá đẳng hoàng nhà!

-Đá đẳng hoàng mà thế à – Nó chỉ vào thằng Tú đang nằm ôm chân – đá cái mế!

-Giờ tụi bây có đá không?

-Tụi mày...

Thằng Huy xắn tay áo lên định động thủ, tụi vội chạy đến:

-Thôi đá đi, đánh đấm cái gì?

-Mịa nó, bực quá!

Nó thở hắt một hơi rồi trở lại vị trí.

Bọn tôi đã phải chịu sự tra tấn của bọn nó trong suốt gần nửa tiếng đồng hồ, đã có không ít sự va chạm sau đó nhưng bọn tôi vẫn cố chịu đựng và đá tròn vị trí của mình chờ đợi đến khi viện binh đến.

Khi tất cả gần như đã bầm dập Toàn phờn mới đạp xe còi còi đến từ xa. Nhìn cái tướng đạp xe thư thái của nó mà bọn tôi đã tức điên lên. Nó dựng xe vào bãi, thoáng nhìn thấy bé Mi nó cười chào rồi quay sang bọn tôi:

-Sao rồi chúng mày, ăn mấy trái rồi?

-Mấy trái cái mế, vào nhanh không chết cả lũ!

Toàn phờn cởi chiếc áo khoác rồi vào thay cho thằng tiền vệ đội tôi giờ này đã lệt lệt hết sức chiến đấu. Bọn đường 17 cũng chẳng có ý kiến gì về việc thay người, họ chẳng là có thêm một người mới cho nó hành hạ mà thôi.

Có Toàn phỏn, lối chơi của đội tôi mạch lạc hơn, không thường xuyên mất bóng ở giữa sân do lối chơi thô bạo nữa.

Khi Toàn phỏn có bóng, mấy khi đối phương có thể lấy được. Với thể lực còn sung sức do mới vào sân, nó nhanh chóng khuấy đảo đội hình đối phương bằng vô số những động tác kỹ thuật điêu luyện ngay khi mới vào sân.

Trong một tình huống, Toàn phỏn nhận được banh của thằng Tú ở đầu sân nó nhanh chóng dẫn sát ra biên lao vút đi theo sở trường. Một thằng hậu vệ lao nhanh ra với miếng đánh ép cùi chỏ sát vào người. Toàn phỏn phán đoán rất nhanh nhạy, nó dốc bóng sang ngang 180 độ né nhanh cú lao làm thằng hậu vệ đó mất đà lao hẳn ra ngoài biên.

Dẫn đến sát góc trái nó bẻ vào chuyển ngược lại cho thằng Huy ở tuyến hai nhưng nó không sút, chỉ làm một động tác giả gây bất ngờ cho đối phương rồi dẫn nhanh qua biên phải thu hút hậu vệ đối phương.

Chỉ chờ lúc đó, nó đảo chân, bật ngược lại cho tôi lúc này đang lao xuống từ vạch giữa sân:

-Bóp...

Tuy có hơi mất đà vì đường chuyển mạnh của thằng Huy, tôi vẫn bung sức hết cỡ, tung một cú trái phá về phía khung thành đối phương.

Thủ môn bên nó hốt hoảng quơ quàng tay chân nhưng may mắn làm sao banh trúng ngay người nó văng ngược ra ngoài.

Huy đô đón được đường banh đó chuyển ngược lại cho tôi. Ngay tức khắc cả đám hậu vệ bên nó lao nhanh đến vì tưởng tôi sẽ lại tung một cú trái phá. Nhưng không.

Thoáng thấy khoảng trống bên phía của Toàn phỏn, tôi nhanh chân chuyển sang nó trước khi bị đám hậu vệ tông cho bật ngửa ra sau.

Bóng vẫn đến được chỗ của Toàn phỏn. Nó xoay hông tung luôn một cú đá nối vào góc xa khung thành. Trái banh đi rất xoáy, nó đập vào cột dọc rồi xoáy từ từ vào khung thành làm cả bọn đường 17 ai nấy đều ngêch mặt ngờ ngàng.

-Đệt cụ, vào....!

Toàn phỏn chạy đến giữa sân nhảy cẫ lên ăn mừng.

-Hay lắm con chó!

Huy đô cũng chạy đến vỗ đầu thằng này ăn mừng.

Bị dẫn trước 1 trái, sắc mặt của tụi đường 17 đã thay đổi, gân guốt, xám xịt. Sau bàn thắng này, chắc chắn bọn nó sẽ dân lên chơi lẫn xả hồng kiếm bàn gỡ hòa. Đội tôi đã biết trước được điều đó và tổ chức chơi phòng ngự phản công rất chắc. Và có lẽ đã già tăng cách biệt nếu thằng Huy không dứt điểm bóng đập vào cột dọc ra ngoài trong một tình huống phản công.

Bị dẫn bàn và bế tắc trong tấn công, bọn đường 17 bắt đầu ức chế và liên tục có những tình huống vào bóng ác ý. Cũng chẳng sao thời gian của trận đấu sắp kết thúc, bọn nó chỉ là vụng trong tuyệt vọng mà thôi.

Viễn tưởng nạn nhân của những pha vào bóng ác ý chỉ có ở trong sân, nhưng không. Trong một pha cản bóng của thằng Bình, bóng văng gần ra mép biên. Chỉ cần để bóng chạy ra ngoài tụi nó đã có thể hưởng được một quả đá biên vào. Tuy nhiên thằng tiền đạo đó không muốn như thế, nó lao hùng hục đến trái banh, co giò sút hết lực ra ngoài.

Trái banh đi thẳng, trúng ngay vào người của bé Mi đang ngồi xem ở ngoài làm con bé la thất thanh, ngã xuống nền cát.

-Thằng chó chơi bản!

Tôi vội vã chạy đến chỗ Ngọc Mi không quên xả thẳng vào mặt thằng tiền đạo một câu.

Con bé bị bầm ở cánh tay, ở chỗ bị banh va trúng hiện rõ cả hình gân bóng. Tôi hốt một nắm nước đá từ chiếc xô chà lên cánh tay, để thật lâu cho đến khi con bé cắn môi rít lên:

-Đau...hức!

-Biết đau là tốt rồi! Anh xin lỗi!

-Sao anh phải xin lỗi?

Con bé ngược lên nói với giọng đầy hơi nước.

-Thì đã dẫn em tới đây, bị tụi nó đá trúng!

-Không sao đâu, tại em làm bọn nó ghét tụi anh mà!

-Sao rồi em gái, có bị thương chỗ nào không?

Thằng tiền đạo lù lù đến chỗ tôi, giọng mỉa mai. Tôi đứng dậy rít lớn:

-Ê, mày đá trúng người ta xong mà còn nói vậy à!

-Ờ thì xin lỗi!

Nó kênh mặt lên hằm hỏ.

Ngọc Mi cầm chắc tay tôi với vẻ mặt hoang mang. Nó biết nếu không giữ tay tôi lúc này có lẽ thằng nó đã bị tôi tọng cho một cú vào mặt, hoặc tệ hơn là không lết về nhà được. Nhưng đầu sao con bé đã ngăn một cuộc ẩu đả xảy ra trông thấy.

Cuối cùng bọn tôi cũng thắng nhưng cả đội chẳng ai lành lặn ngoài cu Toàn vào sau chỉ bị hất ngã một lần. cả bọn ra về về chẳng hện một lần nào tái đầu với bọn đường 17 mặc dù khi thu xếp ra về bọn nó đã có hện vài lần.

Chiều ngã nắng trên con đường bạc màu.

Những tia nắng yếu ớt cố bám víu lấy những mái nhà, một vài tia nắng đu mình trên những cành cây. Chúng ngoan cố không muốn rời đi

Trời bây giờ bóng tối vẫn còn là xa vời.

Suốt chặng đường về nhà con bé tôi luôn miệng hỏi thăm về vết bầm trên tay nó mà không khỏi lo lắng. Một phần cũng vì nếu bị ba mẹ nó thấy được, chắc chắn tôi là người bị lôi ra đầu tiên. Mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn nếu thật là như thế.

-Không cần lo đâu, ở nhà em sẽ mặc áo tay dài để che mà!

Lại một lần nữa nó chứng minh khả năng đi dếp trong bụng của mình. Nó hỏi:

-Mà cũng nhờ anh em mới biết ở đây còn nhiều chỗ thú vị như vậy đó!

-Ừ, mai mốt anh dẫn chỗ vui hơn!

Tôi đáp và cũng cười theo, nhận thấy vừa trả lời hơi vạ miệng nhưng tôi lại không nghĩ ra câu nào phù hợp hơn.

-Mà anh Phong này...

-Sao thế?

Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy con bé đột nhiên ngập ngừng.

-Từ sáng đến giờ anh không thắc mắc em đến nhà anh vì lý do gì sao?

-À, nhắc mới nhớ, hề hề!

-Anh đúng thật là... – Con bé thở một hơi dài đánh nhẹ vào lưng tôi – Em đến nhà anh để nói với anh một việc thôi!

-Việc gì thế?

Vừa lúc đến nhà con bé, tôi thoáng nhẹ dừng trước cổng.

-Ngày 15 tháng 2 là sinh nhật em, anh nhớ dự nhé!

Con bé nhìn tôi cười thật tươi rồi đi nhanh vào nhà. Nó đâu biết rằng cái thằng con trai đang đứng ngoài cổng đã hóa đá từ lúc nào.

“15/2 là sinh nhật Ngọc Mi”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141

Dự sinh nhật của Ngọc Mi thì không thành vấn đề gì, vào ngày 15/1 tôi cũng rảnh. Cái khó ở đây là việc chọn quà cho con bé. Nó không giống như khi tôi đi sinh nhật của một đứa bạn nào đó, lại không thể thân mật như đi sinh nhật của người yêu và càng không thể xuê xoa qua loa được.

Để chọn được quà cho con bé, tôi lập một danh sách các sở thích của con bé mà tôi biết được dán vào chiếc kệ sách nơi bàn học. Nhưng như thế là chưa đủ tôi lại dán thêm một danh sách những đặc trưng tính cách của con bé cạnh bên. Hai thứ này sẽ giúp tôi tìm ra được món quà phù hợp nhất.

Tuy nhiên ghép qua ghép lại, chọn tới chọn lui tôi vẫn không tài nào có được một món quà hoàn chỉnh. Một túi xách hàng hiệu lại quá khổ so với túi tiền của tôi. Một đôi giày dạo phố tôi cũng chẳng mua nổi.

Chung quy thì dựa theo danh sách này, tôi chỉ chọn được những món hàng đắt tiền trong khi đó túi tiền tôi lại nhẵn nhụi.

Cuối cùng sau hàng giờ liên suy nghĩ, hai tờ danh sách đó đã nằm yên vị trong sọt rác. Và tôi cũng đã nằm yên vị, tất nhiên là trên giường.

Nhưng những ý nghĩ về chuyện mua quà cứ quanh quẩn trong đầu khiến tôi không tài nào chợp mắt được.

Vừa mới nhắm mắt, gương mặt bé xinh của con bé đã hiện lên cùng với đó là vô vàn những món quà lướt ngang qua đầu tôi như một băng chuyền trong nhà máy.

Có lẽ khi đêm xuống là lúc con người hay suy tư nhất.

Đầu đó tôi vẫn còn nghe tiếng gõ lóc cóc của hai thanh tre. Tiếng gõ đều đều của hàng hũ tiếu đầu ngõ.

Một vài tiếng chó sủa. Nó kéo theo một loạt tiếng sủa khác tạo thành một âm thanh hỗn tạp dai dẳng.

Hết suy nghĩ đến những món quà, tôi lại suy nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, rồi lại tự cười chính bản thân mình. Tôi trách bản thân thật vô dụng, vô dụng kể từ lúc chia tay với Hoàng Mai lúc đó nếu tôi chính chắn hơn, có lẽ đã không mất em trong một đêm mưa tầm tã để giờ đây tôi phải đối mặt với biết bao nhiêu chuyện mà tự mình không thể giải quyết được.

Cuối cùng cái đêm hôm đó tôi cũng chợp mắt được. Tất cả là nhờ con gió thoảng lượn qua khe cửa sổ ru tôi vào giấc ngủ bằng hương hoa sữa nồng nàn mà nó mang theo. Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi còn lẩm bẩm trong đầu: “phải chọn được quà, nhất định phải chọn được quà”.

Tất nhiên là tôi chẳng thể nào tự chọn cho Ngọc Mi một món quà ưng ý.

Sáng hôm sau khi nắng còn chưa thức giấc, tôi đã quyết định lên trường ngay. Tôi không thể chịu được sự nôn nao khi còn ở nhà một chút nào được. Tôi biết trên lớp sẽ có một người giúp tôi trong việc này, đó chính là Toàn phòn.

Tuy nhiên khi lên đến lớp, trái ngược với không khí náo nhiệt thường ngày, cả lớp vắng tanh chỉ vộn vộn dăm ba đứa ngồi học bài và chính tại nó cũng hơi bất ngờ với sự có mặt của tôi lúc này. Tôi có đi sớm bao giờ.

-Phong đó hả, sao hôm nay đi sớm thế?

Có hơi giật mình nhưng tôi vẫn nhận ra được đó là giọng nói hơi trầm của Lam Ngọc.

-À ừ, hôm nay dậy sớm nên lên lớp luôn!

-Thôi vào chỗ đi, muốn đứng phơi nắng sao!

Ấc hẳn Lam Ngọc cũng ngạc nhiên khi thấy tôi có mặt ở lớp sớm như thế này. Nàng tươi cười vỗ nhẹ vào vai tôi rồi rung rinh đôi má đi về chỗ ngồi. Tôi tưởng tượng mình như chú cừu non được nàng dẫn về đàn.

Vẫn là bộ váy đồng phục, nhưng tôi không bao giờ thấy nhàm chán khi thấy nàng mặc nó. Từ áo dài cho đến váy áo, trang phục nào cũng phù hợp với nàng cả. Nó như tôn lên thêm cho thân hình thon thả, nhưng đầy đủ “tiện nghi” của nàng.

Một nét nữa là ở mái tóc của Lam Ngọc, nó không suông mượt như những cô nàng duỗi tóc, cũng không quá xơ xác như những mái tóc tự nhiên. Có lẽ do nàng thường xõa tóc dài nên những cơn gió đã giúp nàng vuốt thẳng mái tóc bằng phẳng một cách tự nhiên, nó còn trực tiếp đưa hương hoa lily thoảng thoảng nhiều lần khiến trái tim tôi xao xuyến.

Tuy nhiên chưa được ấm chỗ, Lam Ngọc đã khiến cả người tôi lạnh băng:

-Phong học bài chưa, hôm nay lại có tiết sử đấy!

-À thì rồi, giờ để Phong ôn lại hen!

Tôi chỉ kiếm cớ để tránh việc truy bài của nàng, bây giờ mà bắt trả bài, tôi chỉ có toàn là chữ “quà” trong đầu.

-Mà Phong này, 14 tây có rảnh không...

Lam Ngọc ngập ngừng, nàng gấp cuốn sách đang cầm tay lại nhưng vẫn xò ngón tay vào làm dấu.

-14 tây à, Phong rảnh, có chuyện gì không?

-À chỉ là hôm đó Ngọc sẽ tham dự vòng chung kết giải karatedo trẻ, Ngọc muốn mời Phong đến xem!

-Ngọc vào chung kết rồi sao, đúng là xuất sắc thật đó!

Lời khen tưởng như bình thường của tôi nào ngờ lại khiến hai bầu má hồng lên. Nàng lại ngáp ngừng:

-Vẫn chưa đâu, 5h hôm chiều đó sẽ đấu hai trận bán kết trước khi vào chung kết!

-Vậy à, nhưng chắc Ngọc sẽ thắng thôi! Phong sẽ tới cổ vũ bằng hết sức luôn, hê hê!

-Thật chứ, Phong sẽ đến à?

-Chắc rồi, ngày trọng đại của Ngọc mà!

Lại một lần nữa tôi được chứng kiến nụ cười tỏa nắng của Lam Ngọc, trái tim tôi cứ âm dần ra.

Gần sát giờ truy bài, Toàn phòn mới chạy vào cùng với bé Phuong. Tụi thằng Phú cũng vào ngay sau đó. Nỗ lực đi sớm của tôi đã trở thành công cốc khi tôi kịp nhận ra rằng, cái bọn này thường ngày cũng chẳng vào sớm hơn tôi là bao.

Lỡ dịp vào buổi sáng, tôi mòn mỏi chờ đợi đến giờ ra chơi. Nhưng hình ảnh về những món quà cứ ám ảnh trong đầu làm tôi chẳng thể nào tập trung vào bài vở.

Tôi bắt đầu dùng viết vẽ nguyệt ngoạc hình ảnh của những gói quà vào cuốn sách sử. Tôi tưởng tượng nó với muôn hình vạn trạng.

“Những chiếc hộp cao cao mình sẽ dùng để đựng mô hình tháp eiffel cho con bé. Những chiếc hộp hình vuông có lẽ đựng túi xách sẽ hợp hơn, cả một đôi giày sang trọng nữa. Còn những chiếc hộp đẹp thì sao nhỉ? Nó rất vừa vặn để đựng những bộ áo hàng hiệu, những chiếc váy xinh xắn. Mình vẫn chưa thấy con bé mặc váy ngắn lần nào...”

Cứ thế tôi miên man trong dòng suy nghĩ cho đến khi tiếng cô giáo cất lên:

-Trò Phong!

-Hả dạ!

Tôi giật thót trả lời theo quán tính, không quên gấp cuốn vở lại giấu đi tác phẩm này giờ.

-Nãy giờ trò làm gì vậy, có chú ý vào bài vở không?

-Dạ có mà cô!

-Sách em còn gấp lại như thế lấy gì mà học hành?

-Dạ...

Tôi lúng túng định mở cuốn sách ra nhưng chợt nhớ đến những hình nguyệt ngoạc, tôi liền đóng lại. Thấy lạ, cô lật đặt đi xuống:

-Em làm gì vậy, không nghe lời cô à?

-Dạ...

-Em không lật để cô lật cho!

Cô giật lấy cuốn sách trên tay tôi, lật từng trang giấy mà tôi tưởng tượng rằng đây là những nhát dao cắt vào tim tôi từng nhát một. Cuối cùng cô cũng thấy được mấy hình đó:

-Đây là gì đây Phong?

-Dạ sách học!

-Cô hỏi mấy cái hình em vẽ nè!

Tôi ấp úng ngó lơ xung quanh để tìm câu trả lời mặc dù chẳng có gì ngoài những cặp mắt tò mò chia vào tôi. Tôi gượng gạo đáp:

-Dạ à em vẽ mấy gói quà!

-Quà à, chưa gì mà nghĩ đến valentine rồi nhỉ, học sinh bây giờ thiệt tình!

-Hả, valentine?

Tôi trở mắt nhìn cô.

-Em còn giả nai với cô hả Phong, chẳng phải ngày mai là tới ngày của cô cậu chờ đợi rồi sao?

-Dạ, dạ!

-Vậy lên sổ đầu bài được chưa Phong?

Chẳng còn chống cự gì hơn, tôi đành gật đầu xui xị để tên của mình được vinh danh trên bảng vàng tiết này. Đợi lại tôi được biết thêm một thông tin khá thú vị, ngày mai sẽ là valentine, một ngày đặc biệt dành cho các cặp đôi.

Đúng lúc đó tôi lại đi xem Lam Ngọc thi đấu. Chưa kể nếu nàng thắng trận chung kết cả hai sẽ đi đâu đó ăn mừng. Như vậy chẳng khác nào hai đứa đang hẹn hò ngày valentine, thật tuyệt vời!

“Vậy là xong tháng 2” – Tôi hí hửng tiếp tục vui đùa vào những bài giảng muốn thuở.

Đến giờ ra chơi, tôi ra băng ghế đá ngồi đợi Toàn phôn đến. Nó bảo đi xuống căn tin với bé Phương có chút việc sẽ lên ngay nên tôi phải đóng đô ở đây một cách bất đắc dĩ thay vì xuống căn tin cùng nó.

Mà cũng công nhận, nó với bé Phương càng ngày càng thân đi đâu cũng kè kè với nhau cả. Có lẽ cả trường đã biết luôn chứ không phải chỉ có mỗi lớp tôi. Nhờ thế mà sức hút của hai đứa nó lúc còn độc thân giảm đi hẳn. Không thì có cả đàn con trai đi theo bé Phương luôn chứ ít.

Bất chợt xa xa ở phía chân cầu thang, một cô bé xinh xắn bỗng dừng bước xuống làm biết bao nhiêu cặp mắt phải đón nhìn.

Tôi bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng.

Có lẽ nhìn thấy tôi, nó tiến gần hơn, có thể nói là đang đi nhanh đến. Nhưng đến khi nhận ra nó là ai, tôi chẳng còn đường nào rút lui nữa.

Trước mắt tôi là con bé Noemi đang trong bộ đồng phục, tất nhiên là bộ đồng phục trường tôi. Nhưng hai cánh chắp chéo sau lưng làm nó trở nên xinh xắn hơn trong mắt tôi, và có lẽ là những thằng con trai khác.

Gặp con bé tươi cười sà xuống ngay cạnh:

-Gặp anh ở đây thì hay quá!

-Có chuyện gì thế, vẫn chưa đến sinh nhật mà!

-Bộ có chuyện mới đến gặp anh được sao?

Con bé cau mày lườm thẳng mặt tôi.

-À không, dạo này không thấy Bảo đi chung với em nhỉ?

-Đi chung làm gì khi em đã có người yêu chứ!

Nó đáp gọn lộn không quên nhìn tôi bằng cặp mắt sắc xảo. Tôi như có một đám cháy trong người.

-Mà phong này, em dời lịch tổ chức sinh nhật sang ngày 14 nhé!

Những lời con bé nói như một luồng điện xuyên thẳng vào tai tôi. Đám cháy trong người tôi lúc này như được tiếp thêm dầu cháy bùng. Tôi cố mút nước chữa

-Sao em lại đổi ý vậy

-Tại em thấy ngày 15 là một ngày bình thường trong tuần. Nhưng ngày 14 là một dịp đặc biệt, và em không muốn bỏ lỡ mất một giây một phút nào của ngày này đâu!

-Vậy tức là...

Tôi hỏi như để xác thực lại.

-Minh sẽ tổ chức vào ngày 14, sau đó anh và em sẽ đi dạo Sài Gòn vào buổi tối được chứ? Em muốn tìm hiểu thêm về nơi này!

Đến đây thì tôi chẳng còn lời nào để cứu vãn nữa.

Tôi tưởng tượng rằng trên đầu mình như có một tảng đá mang hình số 14 đập tan đi hình ảnh của Lam Ngọc, rơi thẳng vào đầu khiến tôi lao xuống vực thăm đen ngòm không lối thoát.

-Vậy nhé, em đi đây, hẹn gặp anh vào trưa mai!

Con bé lao vút đi như một làn gió thu lạnh lẽo.

Tôi lại tưởng tượng xung quanh mình như có hàng trăm chiếc lá úa ghi số 14 bay bay trong làn gió đó. Tôi sụp hẳn xuống ghế, cảm giác như những chiếc lá đang rơi vào mình, từng lá từng lá một. Nó đầy dần rồi chôn vùi tôi vào nỗi tuyệt vọng chẳng thể nào thoát khỏi được, ánh sáng trước mặt tôi tối dần đi.

-Ồ kìa mây là Phong đó hả?

Đến giờ phút này thằng Toàn mới xuất hiện, vừa thấy tôi nó sững sốt chạy đến:

-Gì thế này, sao mặt mày biến sắc gớm vậy?

-Hết rồi...kết thúc rồi...

Tôi cứ lăm bằm trong miệng như chẳng hề có thằng Toàn cạnh bên.

-Tĩnh lại đi thằng cò hó!

Toàn phôn mở nắp chai nước khoáng đang cầm, dốc thẳng vào mặt làm trời đi biết bao nhiêu tuyệt vọng bám chặt lên người. Tôi thẳng thốt:

-Gì vậy, mày tính làm tao chết ngộp hả?

-Đây rồi, đây mới là thằng Phong tao quen nè, hế hế!

-Uầy, làm tao ướt hết cả người!

-Còn đỡ hơn lúc này mày thoi thóp như sắp chết.

Rồi nó vỗ vai tôi, mặt nó lại phôn lên như mọi thường:

-Sao nói anh nghe, mày bị đũa nào dọt hui?

-Dọt dọt cái mế, đang rầu thúi ruột đây!

-Chuyện gì kể tao nghe nào, lại liên quan đến mấy em nữa à?

Chợt nhớ đến lí do ngồi đây chờ thằng Toàn, tôi lưỡng lự một lúc rồi kể cho nó ngay.

Tuy nhiên trái lại với dự đoán của tôi, khi nghe xong nó chẳng lấy làm ngạc nhiên gì, chỉ trả lời gọn lọn:

-Thì cứ gặp cả 2 một lượt đi!

-Hả?

Tôi ngêch mặt trước ý kiến của Toàn phôn. Nó thần nhiên đáp tiếp:

-Trưa mai tụi mình sẽ cùng đến dự sinh nhật của Noemi.

-Nhưng còn trận đấu của Lam Ngọc?

-Ăn xong cả đám sẽ cùng nhau đi xem, trước áp lực số đông con bé sẽ chẳng nói được gì đâu!

-Chà, hay đó! Bây giờ chỉ còn việc chọn quà mà thôi!

Nghe đến đây, mặt nó sáng lên:

-Chọn quà à, được thôi tan học đi với tụi tao!

Nó nói một câu đầy hứa hẹn đập đi đám cháy trong lòng tôi lúc này.

Nhưng lúc đó vì quá vui mừng, tôi đã bỏ sót cụm từ “tụi tao” để rồi phải ngỡ ngàng khi nó chở bé Phương dừng trước mặt tôi vào giờ ra về. Lúc đó tôi mới vỡ lẽ ra rằng, thằng này đã yên bề gia thất rồi, chẳng còn tung hoành với tôi được như xưa nữa.

Tôi cùng với thằng Toàn và bé Phương quyết định đi dạo một vòng quận 1 để tìm mua quà cho Noemi.

Ban đầu hai đứa nó bàn với tôi sẽ làm một món quà handmade tặng con bé, nhưng vì thời gian gấp rút nên ý kiến đó đã bị bác bỏ khi chỉ mới được nêu ra lần đầu. Tất nhiên bé Phương là người đầu tiên nêu ra ý kiến đó. Riêng tôi cũng chẳng muốn bỏ công ra để làm một món quà cho một cô gái chỉ là bạn gái hờ của mình.

Dạo một vòng chán chê, bọn tôi tấp vào chỗ giữ xe gần chợ Bến Thành rồi vào chợ tham quan cũng như tìm quà cho con bé.

Tính ra cũng đã gần 5 năm rồi tôi mới có dịp đến chợ bến thành.

Còn nhớ vào lần đó tôi đi cùng đám thằng Huy để tìm mua cho được cây quạt có thiêu hình hồ sen để tặng cho nhỏ bạn gái nó mới quen. Tuy nhiên mỗi tình chớm nở của tụi nó chỉ kéo dài vụn vụn có 2 tuần lễ trước khi nhỏ đó đeo theo một thằng khác chỉ vì nó đẹp trai hơn. Nhưng thằng Huy cũng chẳng buồn rầu gì nấy, chỉ sau vài trận banh cùng tụi trong xóm, nó lại trở về quỹ đạo của một tụi con trai hám gái như ban đầu.

Sở dĩ bọn tôi chọn chợ Bến Thành để tìm mua quà là vì đây là nơi các du khách nước ngoài muốn am hiểu về Việt nam thường lui tới. Nó có đủ các loại đồ lưu niệm từ đắt nhất cho đến rẻ nhất. Nếu muốn tặng quà cho một cô bé từ ngoại quốc trở về thì đây chắc chắn là một nơi lý tưởng.

Bọn tôi đi vòng sang phía cổng bên phải chợ, nơi tập trung nhiều nguồn hàng nhất.

Tại đây tôi đã bị hoa mắt với hàng ngàn món đồ được trưng bày. Nào bình, nào ly, nào chén kiêu, hàng điêu khắc khiến tôi cảm thấy bán loạn cả tinh thần.

Toàn phôn biết ý, nó vỗ vai tôi:

-Sao rồi em, chọn được món nào chưa?

-Lúc chưa tới đây tao đã rồi, giờ tới đây rồi tao còn rối hơn.

Tôi lắc đầu nhìn một loạt các món đồ trước mắt, tặc lưỡi không ngớt.

-Thôi nào, chọn đại một món cho con bé, có gì đâu mà khó. Dù gì nó cũng chưa đến đây lần nào mà!

Nó lại vỗ lưng tôi bồm bộp chỉ vào các món hàng trước mặt.

Tuy nhiên đó chỉ là một phần nguyên nhân tôi lưỡng lự.

Nguyên nhân chính ở đây là giá tiền của những món đồ này. Do được làm ra để bán cho du khách nên nó không hề rẻ mặc dù đã được chèo kéo bằng câu: “Giá đây là bán cho người Việt thôi, người nước ngoài cao hơn nhiều.”

Đó là lí do chính khiến tôi đứng sừng sững như khúc gỗ này giờ. Toàn phôn như biết được, nó thì thâm vào tai tôi:

-Mày thích quà nào cứ chọn đi, tao cho mượn, chừng nào có rồi trả sau!

Có phần cảm động trước tấm lòng hiệp trọng nghĩa của Toàn phôn, tôi vẫn nhún vai:

-Thôi, tao chả thấy món nào hợp hết, mất công lại tốn tiền mua!

-Thế giờ chẳng lẽ về tay không hà mày?

-Không biết nữa, đi dạo một lúc xem sao.

Tôi lại nhún vai một lần nữa, rồi thờ dãi chắp tay ra sau tiếp tục đi dạo quanh khu chợ.

Tôi đi quanh chỉ để cho khuây khỏa áp lực trong người. Bằng chứng là tôi đã bỏ qua khá nhiều hàng lưu niệm trước mắt dù cho họ có chèo kéo đến mức nào, tôi cứ như vô hồn.

-Này Phong, rốt cuộc mày có mua không đấy? Toàn phôn rịt vai tôi lại, mặt nó đã có vẻ sốt sắng – Trời nắng quá, chắc tụi tao thành xác khô mất!

-Thì tụi bây cứ về trước đi, tao tự đi mua cũng được!

Cả thằng Toàn lẫn bé Phương đều tròn xoe mắt trước câu nói của tôi.

Biết mình lỡ miệng nhưng tôi chẳng thể chữa lời được, Nhìn bọn nó tôi chỉ biết thờ dãi, xụ mặt xuống như con mèo mắc mưa. Lúc này bé Phương mới nhẹ nhàng bước đến chỗ của tôi:

-Anh bình tĩnh nào, mọi chuyện sẽ có cách giải quyết mà!

-Giải quyết gì chứ, anh thấy mình đã lãng phí thời gian ở đây quá!

-Không lãng phí đâu, anh nhìn xem!

Bé Phuong tươi cười hướng mắt tôi về một loạt những hàng lưu niệm phía bên đường.

Ồ đó là một không khí khác hoàn toàn so với sự xa xỉ bên này nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy hồ hởi:

-Nào bé Phuong, em qua đây chọn cho anh nhé!

Tôi dẫn bé phuong băng ngang qua đường mặc cho Toàn phôn cứ chạy theo ý ới như chú rể bị cướp vợ ngay ngày kết hôn.

Tất nhiên là tôi chỉ mượn tạm bé Phuong để nhờ sự tư vấn của con bé. Với tôi bé Phuong chỉ đơn thuần là một cô em gái đã được gả sang nhà chồng, và bây giờ là lúc thằng anh hai như tôi phải nhờ đến sự giúp đỡ của nó.

-Anh kể cho em nghe xem tính cách của Noemi thế nào?

Bé Phuong ngược mắt lên dò hỏi.

-Tính cách à, dễ xem. . . hơi sắc xảo nhưng lại rất chu đáo và có vẻ hơi hoài cổ một tý, nhất là cách ăn mặc!

-Vậy à, thế thì tốt rồi! Những món này đều rẻ và rất phù hợp với cổ bé đó đây!

Nó chỉ ra từng thứ đang được trưng bày trước mắt tôi.

Trái ngược lại với lúc nãy. Nhìn hàng loạt quà lưu niệm đang treo trên không trung, mắt tôi tự nhiên sáng rỡ lên. Tôi quay sang bé Phuong:

-Chà, anh bắt đầu có ý tưởng rồi, cảm ơn em nhé Phuong!

-Không có gì đâu. – Bé Phuong nheo mắt cười thật tươi – Anh hai ngốc!

-Oài oài, được rồi, thế là nhiệm vụ kết thúc rồi nhen!

Toàn phôn bất thành linh xen ngang giữa tôi và bé Phuong, và phải thú thật là tôi cực kì khoái trá khi thấy nét mặt đang ghen của Toàn phôn, đích thị là nó đang ghen.

-Toàn làm cái gì vậy, tự nhiên hà!

Bé Phuong phụng phịu thổi phồng đôi má hồng ửng của mình lên.

Toàn phôn làm mặt gian, nó liếc tôi nửa mắt phán một câu nửa đùa nửa thật:

-Thằng Phong nó nguy hiểm lắm, đừng có đứng gần nó quá, kẻo Phuong bị nó ăn thịt đấy!

-Ăn thịt là sao? – Bé Phuong vẫn tròn mắt.

-Thì Phuong có thấy mấy nhò con gái xung quanh nó không?

Bé Phuong nhìn tôi rồi cặp mắt trong veo của nó lại ngó lơ đi đâu như suy nghĩ một chuyện gì đó kinh khủng lắm. Chừng như chợt nhận ra điều gì, bé Phuong co rúm người:

-Đúng rồi, sát thủ đào hoa! Anh hai ghê quá!

-Trời ơi, đâu ra cái từ đó vậy?

Tôi thần thốt khi nghe chính miệng bé Phuong nói. Nhưng cũng chính nó là người thanh minh:

-Hi hi, em chỉ đùa chút thôi, anh phản ứng quá rồi!

-Uầy thiệt tình! À mà... –Tôi lại phôn mặt lên trả đũa thằng Toàn – Cu Toàn nhà mình đang ghen phồng?

-Ghen gì mậy? Tào lao!

Tuy ngoài lời nó rất tinh táo nhưng qua nét mặt tôi đã đoán biết ngay nó đang cùng đường. Đã thế tôi chơi tới:

-Bé Phuong đâu rồi lại đây anh bảo nào!

Tôi ngọt giọng gọi bé Phuong không quên đá lông nheo làm ám hiệu.

Rất hiểu ý, bé Phương cũng hòa vào:

-Em nè, có gì hông anh?

-Giờ anh với thằng Toàn anh đẹp trai hơn nè?

-Hi hi, đương nhiên là anh rồi, hỏi thừa hông à!

-Trời ơi, đẹp dùm vụ này cho tui cái!

Cả tôi lẫn bé Phương lúc này đều cười xòa trước biểu hiện trẻ con của nó.

Đúng thật dù có ăn chơi đến mức nào, Toàn phôn vẫn bị bé Phương thu phục một cách dễ dàng mà chẳng tốn một chút công sức.

Anh hùng vẫn khó qua ải mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142

Buổi trưa hôm đó tôi cũng mua được một món quà ưng ý cho con bé Noemi. Công việc còn lại bây giờ chỉ là tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật hoành tráng cho con bé.

Tuy nhiên đó chính là công việc khó nhất.

Noemi chỉ rừ riêng mình tôi, hoàn toàn không đá động gì đến Toàn phôn hoặc bất cứ ai cả. Tôi chỉ sợ khi con bé biết tôi rừ cả đám đến mừng sinh nhật, cộng thêm sự có mặt của Lam Ngọc, con bé sẽ phát điên. Lúc đó có mười cái mạng cũng không đủ sống.

Tuy nhiên người tôi sợ nhất lúc này vẫn là Lam Ngọc. Mặc dù trong kế hoạch tôi vẫn đi xem trận đấu của nàng nhưng mời nàng đến tiệc sinh nhật của con bé lại là một việc khác. Biết đâu tôi lại chằm ngòi cho một trận ác chiến nảy lửa.

Đó là lí do sáng hôm sau tôi quyết định hỏi Lam Ngọc ngay khi vào lớp.

Quả đúng như dự đoán nàng đã có mặt ở đó từ lúc nào và đang chăm chỉ lật từng trang vở học bài.

Tôi rụt rè ngồi vào chỗ tựa như ngày đầu tiên đi học gặp bạn mới. Cuối cùng thì cũng có người lên tiếng, nhưng đó lại là nàng cùng câu nói quen thuộc mỗi khi tôi ngồi vào chỗ:

-Phong học bài chưa?

-À ừ, học rồi. – Tuy có hơi giật mình nhưng tôi cũng nhanh nhẹn đáp.

-Vậy để Ngọc truy bài cho Phong nhé?

Nàng hỏi nhẹ nhàng nhưng cả làm cả tôi như bị sốc điện.

-Không cần đâu Ngọc cứ học bài đi, Phong tự học được mà!

-Chứ sao mặt Phong lại lấm lét vậy, chắc không học bài rồi phải không?

Đến lúc này tôi chẳng còn cách nào khác hơn là phải hỏi thẳng Lam Ngọc mặc dù vẫn muốn tìm một cơ nào đó để hỏi cho tự nhiên hơn.

Theo như tôi biết, xưa nay Lam Ngọc là một người điềm đạm và ít khi giận dữ, trừ những trường hợp phải hăm he đám con trai với tư cách đội trưởng đội cờ đỏ, nàng dường như xử lí mọi chuyện bằng chính sự bình tĩnh của mình. Và lần này cũng vậy, khi được tôi hỏi, nàng vẫn thản nhiên:

-Đi sinh nhật con bé Noemi trưa nay à?

-Ừ, Ngọc đi được chứ, Phong sẽ rừ thêm tụi thằng Toàn nữa!

- Vậy còn buổi chiều?

Nàng giương đôi mắt trong veo lên khẽ nghiêng mái đầu.

- Đương nhiên là vẫn đi rồi, Phong phải thấy Ngọc vô địch giải chứ!

- Thế thì được, thôi học bài đi!

Cả người tôi tự nhiên nhẹ hẫng. Sự sung sướng bất ngờ ập vào người làm tôi cứ sướng ron lên, trong người tựa như có một chiếc lò sưởi, ấm nóng lạ thường. Tôi không ngờ lại mời được Lam Ngọc đến đây, thậm chí tôi còn đánh giá đây là phần kế hoạch khó nhất.

Đây đúng là một khởi đầu suông sẻ.

Nó giúp tôi có thêm dũng khí hơn để tìm đến chỗ con bé Noemi, việc mà thường ngày có cho vàng tôi cũng chẳng dám làm. Bởi lẽ xung quanh con bé là vô số những thằng con trai hám gái lúc nào cũng muốn theo dõi sát xao từng cử chỉ hành động của nó. Điều này đã được con bé cho tôi biết trong những lần đi chơi trước đây và chính tôi cũng cảm thấy thế.

Tuy là sợ như vậy nhưng trên danh nghĩa tôi vẫn là bạn trai của bé Mi, vẫn có quyền đi lại với con bé mà chẳng cần phải xin phép một ai (đương nhiên là trừ ba mẹ và cả bà nội con bé ra rồi). Tôi chỉ đơn thuần là ghét bị ai theo dõi mà thôi.

Trưa hôm đó sau khi tan học, tôi lờ mờ đứng trước cửa cầu thang để đợi con bé ra về.

Một vài đứa bạn trong lớp con bé nhận ra tôi liền xô xao bàn tán làm tôi hơi ngượng nhưng cũng rón bĩnh tỉnh nán lại.

Lát sau con bé cũng đi ra cùng thằng Bảo. Tất nhiên thằng đấy chẳng ưa tôi gì. Biết tôi mò lên đây chỉ để gặp Noemi, nó lảng lạng ra phía cầu thang dẫn xuống tầng dưới đứng chờ và không quên đặt vào tôi một ánh nhìn sắc lẹm.

- Anh tìm em có việc gì vậy? Chưa tới lúc tổ chức sinh nhật mà!

Ngọc Mi tròn mắt trước sự xuất hiện của tôi. Lấy hết bình tĩnh tôi cố gắng đáp:

- À chuyện là mọi người muốn cùng tổ chức sinh nhật cho em nên...

- Khoang đã, mọi người? Mọi người là ai?

Con bé sững sờ càng dí sát vào tôi.

- Là đám bạn của anh đó. Thằng Toàn thằng Huy, với mấy đứa đi chung với tụi mình lúc đã ngoại ở thảo cầm viên.

- Là những người đó à...

- Ủ, anh xin lỗi vì tới phút cuối mới nói. Anh định làm em bất ngờ...

- Đúng là bất ngờ thật đấy... – Con bé chép miệng thờ hắc một hơi – Mà thôi, cũng không sao, dù gì đã lâu rồi không gặp họ!

Nhiệm vụ cuối cùng cũng đã hoàn thành. Tôi phớt người tạm biệt con bé rồi chạy xuống cầu thang định bụng sẽ gọi điện cho Toàn phôn để ăn mừng chiến công. Nhưng chưa kịp đi bước đầu tiên, con bé đã kéo tay áo tôi lại, nắm chặt:

- Này, vẫn chưa xong mà chạy đi đâu thế?

- Có chuyện gì nữa vậy? – Tôi cảnh giác và dè dặt.

- Khi xong tiệc thì anh sẽ dẫn em đi dạo phố như đã hẹn chứ?

- À ừ, tất nhiên... rồi!

Tôi biết mình lại phạm miệng khi trót hứa với con bé như thế. Nhưng trong hoàn cảnh đó mấy ai có thể tìm câu trả lời nào phù hợp hơn.

Như vậy coi như các bước kế hoạch đã hoàn tất, tôi về nhà tắm rửa lên đồ và sửa soạn cho tiệc sinh nhật của con bé.

Một lần nữa tôi nhìn lại món quà mình đã mua hôm qua và cảm thấy hơi lo lắng vì không biết nó có phù hợp với con bé hay không, nếu không may tôi lại trở thành trò cười cho cả đám. Lúc đó có muốn trốn cũng chẳng được.

Đến buổi trưa, tôi chạy sang nhà Ngọc Mi để rước con bé cùng với nhóc Bảo đến chỗ tụi thằng Toàn đã đặt.

Bữa nay nắng nóng ran.

Nắng trải một màu vàng óng trên mặt đường, nắng trải dài như bất tận.

Từ xa tôi có thể thấy nhưng luồng hơi nóng bốc lên từ những chiếc xe khiến không khí méo mó đi. Tôi cứ tưởng mình đang đi trên một sa mạc thực thụ.

Ngọc Mi dường như vẫn chưa quen được tiết trời oi ả như thế này. Dù đã đội nón rộng vành những giọt mồ hôi vẫn lăn dài trên trán nó. Biết sao được, chính tôi còn thấy nóng bức huống chi là con bé, mỗi lần như thế tôi chỉ có thể nói cùng một câu:

-Rán đi, gần tới rồi!

Tất nhiên trong bụng tôi lúc này đang chửi thầm Toàn phồn kinh khủng. Chính nó đã khiến tôi phải lặn lội xa đến thế trong khi thằng Bảo đang chạy chiếc xe đạp điện tò tò ở sau ra về khoải chí lăm. Chắc nó đang cười thầm tôi tự chuốt lấy khổ vào người hoặc đại loại thế.

Nhưng cho dù có thế nào nó vẫn phải chờ cái mặt tức tối ra mỗi khi có bé Noemi với tay lên lau mồ hôi cho tôi. Việc mà đến tôi còn phải giật thót.

Cuối cùng tôi cũng đến chỗ hẹn của thằng Toàn. Đó là một căn phòng rộng nằm ở tầng hai của một quán karaoke cỡ lớn.

Khi chúng tôi bước vào, cả bọn trong phòng đã chào mừng bằng một tràng pháo giấy nghe thót cả tim. Giấy cứ bắn tung tóe làm tôi cứ ngỡ mình đang ở giữa mùa đông lạnh giá, mặc dù bên ngoài trời vẫn nóng như thiêu đốt.

Nhìn chung thì tất cả đều đến đông đủ cả, từ Toàn phồn cho đến Huy đô. Duy chỉ có tụi thằng Phú là không được mời. Nhưng chắc có lẽ là không nên thì hơn. Dù gì con bé cũng không quen tụi nó và tụi nó quá bựa để tham gia một buổi tiệc đòi hỏi sự “trọng sáng” này.

Vừa biết được sự có mặt của Lam Ngọc, con bé Mi đã giương mắt lên nhìn tôi như thể đang hỏi tại sao tôi lại mời nàng đến đây. Lúc đấy tôi chỉ biết để tay lên miệng ra dấu bình tĩnh để tránh đi ánh mắt sát thủ đó. Toàn phồn như đọc được tình huống, nó kéo bé Mi vào trong nơi đã kê sẵn một bộ ghế sofa:

-Nào nào nhân vật chính vào đây chúng ta cùng phông vắn một tý đã.

-Phòng vắn gì cơ?

Ngay lập tức Toàn phồn vớ lấy cái micro dùng để hát karaoke vỗ bộp bộp vài lần rồi chìa về phía Ngọc Mi:

-À...quí cô hãy cho tôi biết cảm giác khi ngày này là sinh nhật của mình?

-Hừm, rất vui nhưng lại có một chút khó chịu...

-Khó chịu? Xin quý cô nói rõ hơn thêm ạ? – Ngọc Mi còn chưa kịp nói, nó lại giật cái micro về phía mình – Mà thôi để tiết kiệm thời gian, mình vào phần chính luôn đi!

Như đã sắp xếp từ trước, Toàn phồn vẫy tay gọi anh bồi bàn mang lên một chiếc bánh kem nhìn rất bắt mắt.

Chiếc bánh có hai tầng. Tầng dưới được phủ một lớp kem sô cô la ở ngoài rìa. Tầng trên ngoài lớp kem hấp dẫn còn có thêm những miếng sô cô la mỏng hình cánh hoa mà thoạt nhìn tôi cứ tưởng đó chỉ là những vật trang trí bằng nhựa đơn thuần.

Chưa dừng lại ở đó, Toàn phồn còn rút thêm trong túi nilon ra hai cây nến có hình số 1 và 6 đưa tôi:

-Đây gấu mày thì mày cầm đi! Đừng có cầm nhầm nữa đấy!

Câu nói của Toàn phồn ít nhiều làm tôi lại nhớ đến sinh nhật của Hoàng Mai. Lúc đó tôi đã cầm nến thành số 61 thay vì 16. Nhưng giờ đây những hình ảnh đó chỉ là một cơn gió thoảng qua trong tâm trí đầy lá úa của tôi, nó thậm chí còn chẳng làm bay được một chiếc lá buồn bã nào.

Tất nhiên với hai cây nến trong tay, tôi chẳng bao giờ phạm sai lầm một lần nào nữa.

Chậm chạp những cẩn thận, tôi cầm từ từ hai cây nến đúng vị trí 16 trên bánh kem. Một công việc tưởng là bình thường nhưng có quá nhiều kỉ niệm chất chứa.

Khi mọi việc đã đâu vào đấy, Ngọc Mi liền vỗ tay một tiếng để thu hút mọi ánh nhìn rồi cầm micro hớn hờ nói:

-Trước tiên là em xin cảm ơn mọi người đã tổ chức một buổi tiệc xin sinh hoành tráng cho em...

-Còn phải nói, vỗ tay!

Toàn phồn cắt ngang lời phát biểu của con bé bằng một tràng pháo tay giòn giã. Con bé lại nói tiếp:

-Nhân đây em cũng xin chia sẻ một chút tâm sự của em về mảnh đất này trong suốt thời gian qua mong mọi người lắng nghe...

-Con phải nói, vỗ tay tiếp!

Và Toàn phồn lại bắt đầu câu chuyện của Ngọc Mi với tràng pháo tay cũng giòn giã không kém.

-Khi em lần đầu tiên đến đây, mọi thứ đối với em còn lạ lẫm lắm. Tất cả những gì em học được chỉ là những gì được nội kể lại. Sài Gòn bây giờ khác xa những gì em tưởng tượng. Cho nên em rất sợ phải đi đâu đó một mình ở nơi này cho đến khi...

Đột nhiên con bé quay sang, nhìn tôi với đôi mắt nai lông lánh ánh nắng:

- Chắc là do có duyên nên em đã gặp cái tên ngọc này. – Vừa nói con bé vừa chỉ tay sang tôi như sợ mọi người còn chưa biết – Hẳn đã khiến em phải suy nghĩ khác về nơi này nhiều lắm. Đúng thật là ở đâu cũng có nét đẹp riêng và anh Phong là người giúp em thấy được những nét đẹp đó.

Một lần nữa đôi mắt nai lại đốt cháy thân thể tôi với màu nắng chan hòa trong ánh mắt.

Tôi không biết được con bé đang nói chơi hay nói thật nhưng nhìn nét mặt điềm tĩnh cộng với cung cách lễ phép như hiện giờ dù cho có khó tính đến mấy, chắc chắn cũng sẽ bị con bé thuyết phục ngay từ ánh nhìn đầu tiên.

Con bé kể nhiều chuyện lắm, có cả việc đi xem đá banh nữa. Cả đám cứ thế mà ộ lên ngạc nhiên hết lần này đến lần khác. Cứ mỗi lần như thế tôi lại liếc nhìn sang Lam Ngọc.

Nàng vẫn thản nhiên nghe kể mà chẳng có chút thay đổi gì. Họa chăng là tiếng thở hắt mỗi khi nghe kể đến những lần tôi chở con bé trên xe. Cứ mỗi tiếng thở, đồng lửa trong lòng tôi như tiếp thêm được một chút xăng, nó cháy mãi làm tôi thấy xốn xang.

Con bé vẫn cứ kể cho đến khi nó khựng lại làm cả phòng im bất.

Hít một hơi thật sâu, Ngọc Mi quay sang tôi mỉm cười thật trêu mếu:

- Và cuối cùng em muốn cảm ơn tới một người quan trọng nhất lúc này – Nó nắm lấy cánh tay tôi cười khê – người bạn trai tốt nhất trên đời của em, anh Phong!

Hầu hết cả đám trong phòng lúc này đều ngạc nhiên trước sự biểu hiện của con bé. Biết sao được, chính tôi còn cảm thấy bất ngờ trước sự bạo dạn của nó mà. Về như Ngọc Mi hôm nay hiền lành hơn mọi khi rất nhiều. Bằng chứng là việc nắm chặt cánh tay tôi, việc mà thường ngày nó chẳng bao giờ làm cả.

Tuy nhiên chắc chỉ có tôi mới cảm thấy lạ trước những biểu hiện của Bé Mi. Đối với người khác, đó chỉ là những biểu hiện bình thường của một cô gái đối với người mình yêu mà thôi. Và tất nhiên ai cũng biết tôi là người yêu của con bé. Không có gì khác ngoài những tràn pháo tay ủng hộ.

Chiếc bánh kem được con bé cắt ra sau lời cầu nguyện cho một tuổi mới.

Từng miếng bánh được chia cho mỗi người. Khanh khờ là người nhanh tay hơn cả khi nó vớ ngay miếng bánh kem có nhiều sô cô la nhất. Tôi chắc rằng về khoảng ăn chỉ có nhỏ Thu lớp phó mới địch lại được cái thằng háo ăn này thôi.

-Phần của anh nè!

Ngọc Mi mỉm cười đẩy miếng bánh kem về phía tôi.

-Ừ, cảm ơn em!

-Sao lại khách sáo thế chứ? – Con bé chu mỏ đánh nhẹ vào vai tôi – Phần của anh tuy không có sô cô la nhưng là to nhất đó, ăn thoải mái đi nhé!

Với nụ cười được khuyến mãi kèm theo miếng bánh. Cả người tôi như tan chảy dần đi mặc dù máy điều hòa trong phòng vẫn chạy ro ro.

Không khí rộn rã nhanh chóng bao trùm lấy căn phòng. Trong khi đám thằng Huy chơi trò tù xì trét kem lên mặt thì Ngọc Phương với Toàn phòn có vẻ tập trung vào chuyên môn ăn uống hơn, cả tôi cũng vậy. Duy chỉ có thằng Bảo là duy trì vẻ mặt bất cần đời từ đầu đến giờ.

Do được chia phần bánh nhiều nên tôi cứ phải gọi là ăn ngấu nghiến nếu không muốn bị Khanh khờ để ý tới. Nhưng tôi cũng chẳng lấy làm lo lắng khi nó giờ này nó cũng đã tham gia vào nhóm trét kem của thằng Huy rồi. Nôm mặt thằng nào thắng nấy cứ y như chú hề vậy.

Rồi tôi lại liếc nhìn sang Lam Ngọc. Nàng vẫn vô tư nói chuyện với bé Phương từ lúc chia phần bánh kem tới giờ. Tôi tự hỏi đây có phải nét mặt thật của nàng không, ngay cả khi thấy con bé Noemi nắm tay tôi mà nàng vẫn chẳng biến sắc. Nhìn vẻ mặt của nàng cứ như đã biết trước mọi chuyện rồi vậy.

-Ê này, muốn nghe giọng hát của mấy quý cô không hả?

Toàn phòn đột nhiên khiêu tay tôi nói nhỏ.

-Nghe giọng à, như thế nào?

-Hề hề, mày cứ ngồi đấy đi!

Toàn phòn lại vớ lấy chiếc micro nói đồng dục:

-Alô, bây giờ mọi người có chơi vui không?

-Có...!

Cả đám đồng thanh theo.

-Giờ để thay đổi không khí, tui xin hát tặng mọi người một bài nghen!

-Ấu dè...tối luôn đi bác tài...!

Giọng Toàn phôn tuy không hay nhưng với độ lớn của hai thùng loa cũng đủ sức làm khuấy đảo cả căn phòng với bài lời tỏ tình dễ thương. Nhưng tôi biết chắc chắn nó không làm thế để mua vui, chỉ cốt với thằng này biết bao nhiêu năm, tôi hiểu rõ tính nó nhất. Chỉ mới vừa hát xong, nó đã lộ rõ ý đồ:

-Đây đến lượt bà đó Ngọc!

Có chút bất ngờ với hành động của Toàn phôn, nhưng Lam Ngọc vẫn thẳng thừng:

-Không!

-Uầy, lâu lâu hát một lần mà, cười mớ tỳ đi bà Ngọc!

-Không!

-Hi, chị Ngọc hát một bài thôi không có sao đâu!

Ngọc Mi cũng quay sang nàng cười mỉm.

-Không là không, tôi nói rồi!

Lần này với cặp mắt đầy sát khí, Lam Ngọc rít lên làm cả căn phòng im bật. Ai nấy đều phải xám mặt trước con giận lòi đờn này của nàng.

Dù không biết ngọn ngành nguyên nhân là gì nhưng trong mọi trường hợp, tôi vẫn đứng về phe nàng:

-À mọi người này, Lam Ngọc đã không muốn thì thôi, ai đó hát thay đi!

-Đề em! – Ngọc Mi lạnh lùng giật ngay chiếc micro trên Tay toàn phôn – Bấm cho em bài Hồn quê nhé!

Khi nhạc cất lên cũng là lúc bọn tôi được thưởng thức giọng hát của con bé.

Đến giờ tôi mới biết được rằng, chẳng những con bé được nội dạy một cách gia giáo mà còn dạy về cả những bài hát nữa. Chẳng trách trước giờ tôi chưa bao giờ thấy con bé nghe nhạc trẻ, hồi đến những bài hát mới nó cũng chẳng quan tâm. Nét quê hương có lẽ đã thấm vào trong gu âm nhạc của nó từ lâu.

Tuy nhiên phần hát vẫn chưa là phần khó nhất đối với tôi. Có lẽ nỗi sợ đó đã đi vào quên lãng nếu thằng Toàn không đột nhiên chỉ vào món quà của tôi réo to lên mặc dù nó đã biết từ lâu:

-Đù, bây giờ mới thấy nghen! Mày tặng món quà gì mà lớn dữ vậy Phong?

Ngay lập tức tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào món quà to khủng được gói chỉnh trang bằng giấy bóng thất ruy băng này. Đã vậy nó lại phan thêm:

-Hay là Noemi mở món quà của Phong ra đi để bọn này thưởng thức chứ!

Ngay sau đó là một loạt những tiếng tung hô từ tụi thằng Huy và đồng bọn. Đã số đều cổ vũ, hô hào cho Ngọc Mi mở món quà của tôi ra. Duy chỉ có Lam Ngọc là vẫn bình thường.

Nếu chỉ để cho Ngọc Mi một mình mở gói quà đó tôi chẳng sợ đâu, dù gì tôi cũng tự mình thấy rằng con bé hợp với món quà đó. Nhưng nay có tụi của Huy đó ở đây, dù có thế nào tôi cũng sẽ bị bọn nó cười, mặt mặt luôn là đấng khác.

Về phía Ngọc Mi, vì áp lực số đông nên con bé chẳng còn cách nào khác ngoài ưng thuận theo mà tôi nghĩ rằng chính con bé cũng tò mò giống như bao đứa khác trong đây.

Tùng lớp giấy bóng được gỡ ra, tôi nghe như tim mình cũng bị xé toang như những lớp giấy đó. Mồ hôi tôi đầm đìa cả lưng mặc dù nếu có ai đụng vào tôi lúc này chẳng chắc sẽ công tay vì lạnh.

Nhưng rồi món quà của tôi cũng được mở.

Đó là một chiếc nón lá. Chiếc nón mà tôi phải chọn cực kì cân nhắc mới có thể quyết định mua.

Tôi nghĩ với một hình ảnh cô tiểu thư gia giáo như thế này, có lẽ chỉ có chiếc nón lá mới phù hợp với con bé mà thôi. Tôi tâm đắc và cực kì tâm đắc khi chọn món quà đó và giờ đây chỉ còn chờ đợi biểu hiện của con bé và cả đám siêu bựa xung quanh nữa mà thôi.

Cả căn phòng giờ này dường như im bật, Tôi có thể nghe rõ tiếng máy điều hòa chạy ù ù trên vách tường trắng tinh.

Con bé từ từ cầm chiếc nón lá lên. Đôi mắt nai tròn xoe đỏ trở nên thật lóng lánh, nó chiếu thẳng vào người tôi một thứ ánh nắng mà chẳng một mùa nào trong năm có thể so sánh được. Rất nhanh sau con bé đội chiếc nón đỏ lên và nhẹ giọng:

-Em thích lắm, cảm ơn anh Phong!

Trong khi cả đám cứ hò reo thích thú khi thấy con bé đội chiếc nón lên. Tôi giờ này như chết lặng đi vì lời khen của con bé.

Thế ra con bé cũng khen chiếc nón này là đẹp, nó thích chiếc nón của tôi tặng nó. Vậy có nghĩa rằng tôi đã thành công trong việc chọn quà. Cảm giác này khiến tôi như trái pháo hoa nổ tung trên nền trời đầy màu sắc tưng rờ.

Tuy nhiên, khi màn pháo hoa còn chưa kết thúc, Khanh khờ đã ngoác miệng như người hiểu biết làm phá tan đi màn trình diễn đó:

-Đâu để coi, hình như nón này là nón bài thơ nè!

Rồi nó chạy đến mượn chiếc nón từ con bé Mi soi lên ánh đèn:

-Nghe nói là soi lên ánh sáng sẽ thấy bài thơ hay tranh đó.

Mà quả thực, nó chỉ soi một lúc đã có thể đọc rành rọt bài thơ mà nó cho rằng đã in trên chiếc nón đó:

“Cô em mắt sáng

Sáng long lanh

Tóc nhung hoa gió

Gió nồng nàn

Bao kẻ người mê

Mê say đắm

Cho anh gói gửi

Gửi trái tim...”

Vừa đọc xong cả đám ồ lên một tiếng rồi chạy lao đến tranh lấy cái nón coi cho bằng được. Cứ mỗi một đứa xem, nó lại đọc bài thơ đó to và rành rọt như một bọp tay tát vào một tôi nghe tê tái.

Khi mua nón tôi cũng chẳng để ý đến cái khoảng này, chỉ nghĩ đơn thuần nó là một món hàng thủ công mỹ nghệ và chắc tôi cũng bỏ qua luôn những lời chào hàng câu thơ từ bà bán hàng nên giờ đây phải ra nông nổi thế này.

-Hi, em thích lắm, cảm ơn anh nha!

Con bé bước đến chỗ tôi giương đôi mắt nai lên cười mỉm như một cú đấm giáng thẳng vào mặt chẳng cho tôi một đường mở lời.

Trong lúc tôi còn loay hoay với con bả tự trách thầm trong người, giọng Lam Ngọc từ sau đã cất lên:

-Mình có việc bận rồi! Mình về trước nhé!

Câu nói này của nàng chẳng khác nào một cú nốc ao hoàn toàn mọi cố gắng vực dậy của tôi.

Giọng nói nàng vẫn lạnh lùng, gương mặt nàng vẫn bình thản nhưng đôi mắt nàng ánh lên như hai ngọn lửa đốt cháy cả người tôi.

Lúc đó tôi chỉ kịp ngó đồng hồ rằng, đã gần đến 5h chiều.

Vòng chung kết giải karatedo trẻ sắp diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143

Thời gian trôi qua quá nhanh, mới đó đã gần đến giờ thi đấu của Lam Ngọc.

Trong lúc mọi người còn giành nhau xem chiếc nón lá mà tôi đã tặng cho Ngọc Mi, nàng đã đứng dậy nói đồng dạng làm cho cả thầy phải thất thần mà bỏ quên luôn sự có mặt của chiếc nón, nó hiển nhiên được đặt một nơi nào đó trên chiếc bàn.

Người đầu tiên chạy đến Lam Ngọc là bé Phương, em thân thiết:

-Đã đến giờ thi đấu rồi hả Ngọc.

-Ừ, giờ Ngọc phải qua trung tâm chuẩn bị thủ tục và khởi động đã!

-Gi thế, Lam Ngọc đi đâu vậy?

Tụi thằng Huy cũng thò đầu vào hóng hớt.

-Lam Ngọc chiều nay sẽ đi thi đấu karate đấy, có ai muốn đi xem không

Sau lời phát động của Toàn phôn, cả đám đều giờ tay hưởng ứng rất nhiệt tình. Ấc hử bọn nó rất tò mò thần thái của Lam Ngọc lúc đánh võ như thế nào, cả tôi cũng thế. Dù đã được thấy nàng đánh nhau với nhiều người trong những lần trước đây nhưng tôi vẫn muốn được thấy nàng hạ gục đối thủ và cầm chiếc huân chương vô địch trên tay, đó là điều mong muốn nhất của tôi lúc này.

Nhưng ước muốn đó không phải là dễ vì lúc này con bé Noemi đang cầm chặt tay tôi như thể cô chủ theo sát đàn cừu của mình không muốn cho một con nào đi lạc. Tôi biết con bé sẽ không dễ gì cho tôi đi cổ vũ cho Lam Ngọc. Chưa kể hôm nay là ngày valentine, và nó sẽ đi dạo thành phố với tôi như tôi đã hứa trước đó.

Nhìn đám đông đang rất phấn khích xung quanh Lam Ngọc, trái tim tôi lúc này như có một ai đó dùng dao đâm thẳng vào làm nó đau nhói, quặng lên từng hồi.

Không dễ gì để góp mặt vào vòng chung kết của một giải trẻ, Lam Ngọc đã nhận thức được điều đó nên đã không nói cho tôi biết trong suốt cả vòng bảng lẫn vòng loại để đến tận vòng chung kết này nàng mới áp ứng kẻ như cần có một sự động viên từ tôi.

Nhưng tôi đã trót hứa với Ngọc Mi rằng sẽ dẫn nó đi dạo vòng thành phố để giúp con bé hiểu biết thêm về nơi này. Người có thể giúp nó lúc này chỉ có tôi với thằng Bảo. Mà thằng Bảo thì cũng chẳng khác bé Mi là bao khi tuyến đường nó rõ nhất lúc này chỉ là tuyến đường đến trường. Ngoài tôi ra chẳng còn ai có thể giúp con bé nữa cả.

Tôi nhìn cả đám vây xung quanh Lam Ngọc và rồi nhìn lại mình với Ngọc Mi và thằng Bảo đứng bên này, cảm giác rằng cả hai đang ở hai thế giới khác biệt. tôi cố sức với lấy Lam Ngọc nhưng bàn tay Ngọc Mi vẫn giữ chặt lấy bàn tay tôi, ngay cả đến tưởng tượng tôi còn chẳng thể tượng tượng nổi.

Đột nhiên thằng Huy quay sang tôi, nó hỏi một câu mà tôi còn chẳng biết nó vô tình hay cố ý:

-Ê Phong, mày có đi xem Lam Ngọc đấu không?

Câu hỏi đó làm tôi có cảm giác như vết thương trong tim mình bị ai sát muối vào, đau nhói không thể tả. Và do đó, Ngọc Mi đã trả lời thay tôi:

-Chắc là không được rồi, chiều nay tụi em còn có việc bận.

Tôi mong rằng sẽ có ai đó chạy đến rủ con bé Mi đi cùng và tôi cũng sẽ được đi theo nhưng rốt cuộc chẳng có ai cả. Chỉ có những tiếng ộ lên như cười đùa tôi và bé Mi đi đánh lè với nhau. Tôi cảm giác tiếng ộ đó như mĩa mai chính bản thân tôi lúc này. Ngay cả thằng Toàn, niềm hi vọng nhất của tôi lúc này, cũng lác đầu nhún vai.

Cuối cùng tôi cũng ngậm ngùi để Lam Ngọc cùng cả đám ra về, với tôi điều đó còn tiếc nuối hơn là ta để rơi một que kem xuống đất mà ta chẳng kịp nếm thử cả vị. Tôi cảm giác như đôi chân mình đang kẹt vào một bãi cát lún, càng muốn bước đi nó càng giữ tôi lại và làm tôi lún xuống hơn trong hố sâu tuyệt vọng.

Khi tiếng cửa đóng sầm vang lên cũng là lúc tôi hết hi vọng hoàn. Cả người tôi như sụp đổ, đôi chân hoàn toàn mục rỗng chẳng thể chống đỡ nổi một cơ thể thiếu sức sống nữa. Tôi như nhánh cây khô ngoài sa mạc.

Không biết con bé Mi có cảm nhận được điều đó hay không. Nó kéo tôi ngồi xuống ghế rồi quay sang nhóc Bảo:

-Bảo còn nhớ đường về nhà không?

-Ừ còn, có chuyện gì vậy?

-Ừm... hay Bảo về trước đi, Mi với anh Phong sẽ về sau!

Như hiểu ý, thằng Bảo chào tôi với con bé Mi rồi đi thẳng ra khỏi cửa. Tiếng đóng sầm cửa giờ này cũng chẳng khiến tôi thấy đau nhiều nữa. Cả người tôi đã chất quá nhiều nỗi đau rồi, có chất thêm cũng chẳng thể nào cảm nhận được.

Rồi còn bé Mi quay sang tôi, nó nhìn một lúc rồi nhẹ nhàng hỏi:

-Anh không giận em chứ?

Lúc này tôi đã trả lời được câu hỏi trong lòng mình, đó là có. Nó hoàn toàn biết tôi đang cảm nhận thấy điều gì nhưng chỉ gọi gọn trong câu hỏi đó. Dĩ nhiên tôi chẳng thể nào quát vào mặt nó rằng tôi đang tức giận được. Chỉ thờ dãi đáp:

-Không đâu, anh đã hứa với em rồi mà!

-Thật chứ? Vậy chúng mình tìm một quán nào đó ăn lót bụng nhé, em cũng đói rồi!

Tôi cũng cảm thấy đói. Cái đói không do con thèm gây ra mà do chính sự tức giận của tôi lúc này. Tôi muốn ăn cho thỏa lấp những khoảng không trống rỗng trong trái tim mục nát của mình.

Ngoài trời, những cơn gió heo mây bắt đầu đầy dọa những tia nắng khiến chúng thoát ẩn thoát hiện trên những mặt đường có phần đông đúc.

Những tia nắng bây giờ cũng đã yếu dần, chúng chuyển từ màu vàng óng lúc trưa sang màu vàng ngà của buổi hoàng hôn đang dần tà trên những tòa cao ốc chọc trời. Tôi cảm thấy mình cũng yếu dần đi như những tia nắng và một lúc nào đó tôi cũng sẽ tắt theo chúng.

Để quên đi những việc đó, tôi dắt con bé đến hàng phở bò gần bên đường Lê Văn Lương. Thiết nghĩ để giới thiệu cho một người ở ngoại quốc về món ăn, phở chính là cái tên đầu tiên nằm trong danh sách. Đây là hàng phở mà có đôi khi tôi cũng thường hay ăn do thèm hoặc quán phá lâu mà tôi hay thường lui tới đóng cửa.

Nhưng có vẻ việc này chỉ thích hợp đối với một cô gái có lối sống hoàn toàn hướng ngoại như Ngọc Lan. Tôi quên rằng con bé đã được bà nội dạy rất kỹ về những món ăn nên khi mới vừa dựng xe trước quán, con bé đã biết ngay đó là phở và tỏ ra bình thản, khác hẳn với vẻ mặt ngạc nhiên có phần tò mò của Ngọc Lan lúc mới lần đầu đến đây.

Đã thế con bé còn chứng minh thêm:

-Món phở này em cũng biết nấu đó, mai một có dịp em sẽ nấu cho anh ăn thử!

-Ừ, chắc là ngon lắm!

Kèm theo câu trả lời đó là cái cười méo xệch đi.

Lúc đó tôi thậm chí còn không thèm cảm nhận mùi vị của tô phở, chỉ biết cầm đầu ăn cho thỏa lấp những khoảng trống trong tim.

Dường như con bé cũng biết điều đó, khi tôi ngước lên lấy hơi chuẩn bị cho một đợt cầm đầu tiếp theo, con bé đã nhìn tôi chằm chằm từ lúc nào. Ánh mắt nó như dò xét mọi góc ngách trong trái tim tôi. Nó nghiêng mái đầu:

-Sao thế, bây giờ anh có thật là nghe em nói chứ?

-Ừ, có mà!

-Em thấy biểu hiện của anh như thể bắt cần vậy?

-Không phải đâu, tại anh quá đói đấy thôi!

Không hiểu sao con bé lại cười khi nghe tôi nói thế. Nhưng dẫu sao nụ cười của con bé cũng phần nào làm giảm áp lực trong người tôi lúc này, nó có thể so sánh với việc ta bỏ ra vài viên sỏi trong đồng đá đang chất đầy trên vai.

Ăn xong tôi tiếp tục chở con bé men theo đường Nguyễn Du ra bưu điện Sài Gòn. Đây có lẽ là một trong những kiến trúc lâu đời nhất ở thành phố. Thế nên việc gặp những người nước ngoài đây không phải là điều lạ.

Đi sâu vào trong bưu điện, tôi có thể thấy một vài người còn đứng ở quầy làm các thủ tục để chuyển bưu phẩm. Rồi tôi ngước lên và nhìn chiếc đồng hồ to tướng trong bưu điện, nó đã chỉ 5h45. Có lẽ những trận đấu của giải karatedo trẻ đã diễn ra từ lâu. Tôi rất muốn đến đó, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thật khó lòng để tôi thực hiện được. Xét về hoàn cảnh lẫn thứ tự, Noemi lúc nào cũng là người mời trước, và tôi vẫn trong tình thế bị động.

Rời khỏi bưu điện Sài Gòn, chúng tôi tiếp tục tham quan Nhà thờ Đức Bà ở phía đối diện. Đây chắc chắn là một địa điểm không thể bỏ sót đối với du khách nước ngoài.

Con bé tỏ ra rất thích thú khi đi vòng quanh nhà thờ, nó cố dùng chiếc máy ảnh của mình chụp cho bằng được mọi thứ ở xung quanh từ đường phố cho đến nhà cửa.

Bất chợt, khi thấy hai du khách nước ngoài đang đi đến gần, con bé liền chạy đến nói với họ một ngôn ngữ gì đó mà tôi tin chắc đó không phải là tiếng anh. Mãi cho đến khi con bé chạy đến phía tôi:

-Nè anh Phong, lại đây chụp với em một bức đi!

-Nhưng sao mà chụp cả hai được?

-Hai người đó là đồng hương với em đó, đều là người Pháp hết! Em mới nhờ họ chụp cho mình một bức, ẹ lên!

Ngọc Mi kéo tay tôi đi thật nhanh đến cổng chính Nhà thờ để tạo dáng.

Trong khi con bé tạo đủ kiểu hết sức dễ thương để chụp thì tôi chỉ có duy nhất một kiểu chụp huyền thoại mỗi khi có dịp chụp hình lưu niệm với lớp. Hai chân đứng nghiêm và hai ngón tay hình chữ V, thật là khổ gì đâu.

Để tránh bị nghi ngờ, có đôi khi tôi cố bắt chuyện với con bé nhưng càng cố gắng bao nhiêu, tôi lại để lộ bấy nhiêu và khiến cho con bé nghi ngờ tôi nhiều hơn, và lần nặng nề nhất là:

-À này, em có hay đi nhà thờ không?

-Nhà thờ? Em tưởng em đã nói với anh rồi chứ, em đạo phật mà!

-À ừ, anh quên mất!

-Anh có thật là không có chuyện gì không, em thấy anh cả chiều hôm nay như mất hồn vậy?

Cuối cùng thì con bé cũng nói ra những điều nó suy nghĩ. Nhưng những gì tôi có thể trả lời được chỉ là cái lắc đầu vô mục đích:

-Không, anh bình thường mà!

-Bình thường ư, ai mà tin được! Có phải là do Lam Ngọc không?

Đôi mắt nó long lên, chiếu thẳng vào tim tôi một ánh nhìn xuyên thấu. Có vẻ như nó đọc được tất cả những ý nghĩ trong đầu tôi lúc này. Mọi thứ đều phản ánh qua ánh mắt đó.

Tôi như hóa đá đi, không thể mở miệng được câu nào họa chăng là tiếng nuốt khan ừng ực như đang trong một kì thi mà tôi hoàn toàn bị bí đề không một lời giải đáp. Tôi cảm giác rằng thời gian xung quanh tôi đang trôi nhanh hơn, chúng lao xẹt qua tôi như con lốc. Tôi cố với lấy một thứ gì đó làm chỗ bám, nhưng chúng nhanh quá, rời xa khỏi tầm với của tôi mà không một lần ngoảnh lại.

Ngọc Mi vẫn nhìn tôi chăm chăm như đang chờ câu trả lời, nhưng rồi con bé thở dài một hơi. Đôi mắt của nó tắt hẳn không còn một chút ánh sáng nào nữa. Nó nắm lấy tay tôi dịu giọng:

-Thôi về đi anh, hôm nay thế là đủ rồi.

-Sao cơ?

Tôi hỏi lại như không tin vào những gì mình nghe thấy.

-Em bảo về thôi, dù gì hôm nay cũng tham quan đủ rồi!

Không biết là do con bé đã chủ động mở lời trước hay không nhưng trong lòng tôi lúc này có cảm giác gì đó chộn rộn lắm. Chúng như đàn kiến cần mẫn góp nhặt những mảnh vụn của cảm giác sung sướng về trái tim nơi đã bị hoen mực từ lâu. Nó như bùng sáng lên và trở về đúng chức năng vốn có của mình, đập thình thịch trong lồng ngực tôi.

Đổi lại với việc đó. Suốt chặng đường về nhà tôi và con bé chẳng nói được câu nào. Không phải là tôi không muốn nói với con bé mà là vì cứ mỗi khi định mở miệng lại nhớ đến gương mặt buồn bã của nó trước khi lên xe. Những lần đấy tôi lại im bất mặc cho những vòng xe cứ đưa chúng tôi ngày một tiến gần hơn về nhà.

Tôi không thích cảm giác yên lặng. Phải, tôi đã nói như thế. Với tôi nó còn khó chịu hơn một án phạt nào trên đời. Nếu ta bị đem nhốt vào một căn phòng yên ắng không một chút tiếng động, đảm bảo sẽ chẳng có ai chịu được 5 phút.

Tuy nhiên khi gần đến nhà con bé, những cảm xúc dằn vặt đã khiến tôi phải buột miệng:

-Anh xin lỗi, anh sẽ bù cho em một dịp khác.

Cứ tưởng sau lời nói đó, con bé sẽ lảng lạn mà bỏ vào nhà nhưng nó đã quay lại. Ánh sáng từ đôi mắt nai đó lại chiếu vào trái tim tôi:

-Không sao đâu. Hôm nay với em như thế là đủ rồi!

Con bé không nhìn tôi mà nó nhìn lên bầu trời đen thẫm nơi có những vì sao sẽ đổi ngôi:

-Anh biết cách thả điều không?

-Ừ, anh biết mà sao em lại hỏi vậy?

-Em chỉ hỏi thôi! Nếu điều gặp gió to muốn bay lên cao mà ta lại ghì dây không cho nó lên cao thì sẽ thế nào?

-Ừ thì nó sẽ đứt!

-Phải, nó sẽ đứt và rời xa ta mãi! Chỉ có cách là cứ thả dây cho nó bay theo ý thích, đến khi hết gió ta chỉ việc thu dây lại và con điều sẽ trở lại với ta. Đúng không anh?

-À ừ đúng rồi!

Chưa kịp để tôi nói thêm nó lấy trong túi xách ra gói quà nhỏ được bọc giấy kín đưa cho tôi:

-Đây, tặng anh đây!

-O? Là sao?

-Tự tay em làm đấy, đem về ăn thử xem!

Tôi như chết lặng với món quà cầm trên tay. Cảm giác nó nặng hơn gấp mấy lần khiến cho cả hai tay tôi run rẩy suýt rớt. Và nếu không có con bé mở lời tiếp chắc tôi sẽ đứng đó mãi:

-Anh về đi, sao còn đứng đây?

-À ừ, cảm ơn em!

-Xi, khách sáo gì chứ, thiệt tình!

Nó đẩy lưng tôi thật nhanh lên chiếc xe đạp. Đầu đó tôi còn nghe được tiếng của con bé lại cất lên:

-Chúc anh đi xem thi đấu vui vẻ nhé!

Nhưng đó là lúc con bé đã khuất sau chiếc cổng cao lêu nghêu mà đi vào nhà từ lúc nào.

Tôi cũng chẳng để tâm đến câu chuyện về cách thả điều mà con bé đã nói chuyện. Công việc của tôi hiện giờ là chạy thật nhanh đến câu lạc bộ võ, nơi mà Lam Ngọc sẽ thi đấu để giành chức vô địch.

Bây giờ đã là 7h tối rồi, không biết tôi còn có thể kịp lúc được không. Xe bây giờ đã bắt đầu đông đúc nó làm cho con đường đến chỗ thi đấu của Lam Ngọc gian truân hơn rất nhiều. Con đường giờ này như một khu rừng rậm, những chiếc xe tựa như những con soi đối xẹt ngang qua tôi như chực muốn vô lý sinh mạng nhỏ bé này.

Cuối cùng tôi cũng lết tới được câu lạc bộ. Chưa được hớn hờ vì sẽ gặp được Lam Ngọc, tôi lại thấy từng dòng người lũ lượt ra về, đầu đó còn vang lên những tiếng chê bai, trách móc:

-Con nhỏ đó đánh dở quá!

-Chưa đầy 1 phút đã thua 3 điểm rồi còn đánh đấm gì nữa.

Lúc đó tôi nghe như những tiếng sấm đánh thẳng vào tai mình. Có vẻ như họ đang nói đến Lam Ngọc. Chẳng lẽ Lam Ngọc lại thua đối phương đến 3 điểm hay sao? Như không tin vào tai mình, tôi chạy thẳng vào trong cố tìm cho được cái bảng điểm để mình chứng tất cả.

Nhưng rốt cuộc tôi phải tin đó là sự thật, tên của Lam Ngọc và đối thủ của nàng đang hiện lên bảng. Nàng đang bị dẫn 3-0 khi chỉ mới ở hiệp 1. Trong lòng tôi lúc này vừa mừng vừa lo. Mừng vì thật lạ thay tôi vẫn còn có thể nhìn thấy Lam Ngọc thi đấu ngay cả khi vào trễ, nhưng lo vì giờ này nàng đang bị đối thủ dẫn trước đến 3 điểm không gỡ. Tôi như lịm người đi.

-A, thằng Phong! Mày tới rồi đó à?

Giọng thằng Toàn reo lên khi nó thấy tôi từ xa.

Ngay lập tức những đứa khác liền chạy đến như đang đón một Việt kiều từ nước ngoài trở về. Huy đồ bá lấy vai tôi:

-Thằng cò hó đánh lè giờ mới về hen mạy?

-Đánh lè đâu mà đánh, tao đang mệt chết đây này!

Tôi cố vùng ra khỏi đám đông ngồi xuống một góc tường gần đó. Toàn phờn chạy đến ngồi cạnh tôi:

-Sao rồi, làm sao mà con Noemi nó tha cho mày về vậy?

-Chuyện dài dòng lắm một tao kể cho, giờ tình hình sao rồi?

-À! Kể ra cũng may cho mày đấy. Vì đêm thi đấu vẫn chưa được chuyển đến nên tất cả các trận phải dời lại 30 phút, nếu không thì mày đến đây công cốc rồi!

Tuy có chút mừng thầm, nhưng tôi vẫn sốt sắng:

-Vậy còn Lam Ngọc thế nào?

-À, bà Ngọc chắc vất lắm mới qua được vòng bán kết đấy. Nhưng mà mới vào chung kết có hiệp đầu tiên mà bị thua 3 điểm rồi.

-Trời, sao lại thế?

-Tao cũng không biết nhưng mà nhìn bà Ngọc hiện giờ tao cảm giác như ai chứ chẳng phải bà đang đánh!

Vừa lúc đó tiếng tiếng còi của trọng tài cất lên thông báo hiệp thi đấu thứ hai sẽ bắt đầu. Thằng Toàn cũng đám thằng Huy kéo tôi ra gần sân đấu để tiện bề theo dõi diễn biến.

Lam Ngọc mang đai xanh cùng đối thủ mang đai đỏ bước ra chào nhau để chuẩn bị đấu tiếp.

Tôi có thể thấy gương mặt nàng đã phờ phạt đi khá nhiều không còn chút sức sống nào. Tôi chắc chắn đây không phải là thần thái chiến đấu lúc bình thường của Lam Ngọc, mà là của một ai đó đang đánh trong tuyệt vọng vậy.

Bằng chứng là khi hiệu lệnh của trọng tài vừa cất lên, đối thủ đã lấn tới định tung một quyền vào ngay trên thất lưng. Lam Ngọc vội vã lùi về gạt đi quyền đó nhưng không phản công tách bạch như thói quen trước đây.

Lợi dụng thời cơ đó, đối phương lại xoay hông tung thêm một cước nhắm ngay mặt nàng. Tuy có hơi giật mình, Lam Ngọc vẫn lui lại dùng tay đỡ lấy đòn đó, tiếng động vang lên nghe chát chúa.

-Đấy mày thấy không, bà Ngọc đánh thế này tao e là chỉ thua trong hiệp hai thôi.

Như một hướng dẫn viên du lịch, Toàn phờn cho tôi thấy mọi diễn biến hiện giờ trên sân, và cũng là diễn biến này giờ dẫn đến tỷ số 3-0 như trên bảng điện tử.

Nhìn nàng bị tấn công quyết liệt mà chẳng thể phản công lấy một lần nào, cả người tôi như nóng dần lên. Trong một lúc không bình tĩnh, tôi hét lớn:

-Cố lên nào Ngọc phản công đi!

Tiếng hét vang dội cả phòng thi đấu. Tất nhiên ai ai cũng đều nghe thấy kể cả Lam Ngọc. Nàng nhanh chóng nhận ra ngay sự có mặt của tôi và đứng khựng đó như không tin vào mắt mình. Đối phương lợi dụng lúc đó, nó lao đến đá tung Lam Ngọc về cuối sân gần sát mép vạch thi đấu.

-4-0 – Tiếng trọng tài hô lên.

Tôi lại hốt hoảng hỏi:

-Có sao không Ngọc?

Tuy nhiên đáp lại câu hỏi đó, nàng chỉ đưa một tay lên ra vẻ không sao cả. Nhưng đôi mắt của Lam Ngọc giờ này không còn bị động như lúc nãy nữa. Nó ánh lên một tia nhìn sát thủ khiến cho ai nhìn vào cũng bị khiếp sợ.

Trước ánh mắt đó, đối phương có phần dè chừng không hùng hổ lao lên như lúc nãy. Nhưng có vẻ máu háo thắng trong người nó vẫn còn và vẫn muốn ghi thêm điểm để lập kỉ lục mới trong giải trẻ. Nhưng nó không biết rằng, bản năng sát thủ đã dần trở lại trong con người của Lam Ngọc.

Nó lao đến định tung một đòn trung đẳng vào bụng nàng, nhưng đó là quá chậm. Nàng nhanh chóng lui về, xoay người tung một cú đá quét về phía bên trái tựa như quả tên lửa lao đến mục tiêu.

Đối phương hốt hoảng chỉ kịp đưa tay lên chịu đòn rồi như bay hẳn về hướng đá của Lam Ngọc.

Tuy tỷ số vẫn là 4-0 nhưng những tiếng vỗ tay giòn giã đã bắt đầu cất lên dành tặng cho sự trở lại của Lam Ngọc, và hứa hẹn còn nhiều tính huống gay cấn về sau.

Linh cú đá đầu thấu trời đó, con nhỏ kia có vẻ dè dặt hơn, chỉ đi xung quanh Lam Ngọc như dò xét mà không hở báo tấn công như lúc này. Có lẽ ý định của nó là câu giờ đến hướng trận thắng điểm. Nhưng Lam Ngọc không phải là người dễ chịu khuất phục. Nàng bắt đầu tung những miếng đánh như bằng tay để làm hoa mắt đối phương.

Xét thấy đối phương đang mất cảnh giác, Lam Ngọc liền sẵn tới tung một cú đấm nhắm ngay bụng. Nhân lúc đối Phương đang cố hết sức dồn về phần này để phòng ngự, nàng lại đổi hướng tay, xoay hông tung một cú đá quét hậu bằng lòng bàn chân vào ngay mặt làm nó không kịp trở tay linh tron đòn đá ngã bệt ra góc sàn.

-4-1 – Tiếng trọng tài lại vang lên, kèm theo đó là tiếng khán giả tung hô nhiệt liệt vì đòn móc hậu quá đẹp của nàng. Tôi nuốt khan rằng trong tình huống đó ngay cả mình không biết có kịp phản ứng hay không.

Trọng tài bắt đầu đếm với nhỏ đối thủ của Lam Ngọc. Nó có lẽ đã thấm đòn với cú đá tuyệt đẹp của nàng. Tuy nhiên khi chỉ mới đếm đến 5, nó đã vội bật dậy ra đấu có thể tiếp tục đánh.

Sau hiệu lệnh của trọng tài, cả hai lại đi thành hình vòng trong quanh nhau. Nhưng chắc chỉ có nhỏ kia mới có chủ trương như thế. Lam Ngọc tỏ ra rất năng động, nàng tung hết cước rồi lại xuống quyền làm cho nó chống đỡ đến tê cả tay.

Chốc sau chắc có lẽ vì mất bình tĩnh nên nhỏ đó đã phớt lờ đi lời nói của ban huấn luyện rằng phải thủ cho đến hết hiệp, nó lao đến Lam Ngọc như hổ đói. Chỉ chờ có thế, Lam Ngọc dịch sang bên né đi đòn đá tạt của nó, rồi lao nhanh đến áp sát phản công như thói quen xưa nay của nàng.

Đối thủ biết mình đang vào thế bí nên tung quyền định giãn khoảng cách nhưng ý định đó đã bị Lam Ngọc đọc được. Nàng bắt lấy tay nó, xoay lưng vật nó ngã xuống đất, bồi thêm một đấm vào bụng với tiếng thét thất thanh làm nó chỉ biết há hốc mồm ôm bụng chẳng thể rú lên được một tiếng.

Lẽ ra khi vật được xuống Lam Ngọc đã có thể ghi điểm, nhưng đó là với hệ phái khác, còn đối với hệ phái karatedo kyokushin của Lam Ngọc, đánh là không thể khoan nhượng.

Nàng hiển nhiên hạ nốc ao đối thủ khi tỷ số vẫn còn 4-2, tất cả bạn bè và đồng môn của nàng liền chạy đến ăn mừng như nàng vừa mới vô địch Seagame vậy, tôi thấy cũng xứng đáng đấy chứ.

Thấy mình đã hết nghĩa vụ ở đây, tôi lẳng lặng quay về mà không muốn để ai biết. Tôi chẳng còn mặt mũi nào nhìn Lam Ngọc nữa nhất là sau chuyện thất hứa với nàng vừa rồi. Tôi biết vì chuyện này nên nàng không thể tập trung để thi đấu được và bị đối thủ dẫn 3 điểm trống vắng.

“Được nhiều người ăn mừng như thế cũng vui rồi nhỉ, chắc không cần đến mình đâu.”

Tôi nhún vai rồi quay đi.

Tuy nhiên chỉ đi được vài bước, giọng của Lam Ngọc đã vội vã cất lên ở phía sau:

-Này Phong, chờ đã!

Lúc đầu tôi cứ tưởng rằng mình nghe lầm, nên cứ lăm lăm bước đi. Mãi cho đến tay mình bị nắm lại và giọng Lam Ngọc đã khò khè phía sau thì tôi mới biết mình không bị lãng:

-Phong đi đâu vậy, không ăn mừng với Ngọc sao?

-Không đâu, Phong đã thất hứa với Ngọc mà!

-Câu nệ chi chuyện đó chứ, qua đây với Ngọc!

Nàng kéo tay tôi vượt qua một rừng người trước mặt để vào sâu trong phòng thay đồ. Nhìn khung cảnh tĩnh mịch ở đây, tôi áp ứng:

-Có...có chuyện gì vậy, sao lại dẫn Phong vào trong này?

-Gì chứ, có chuyện gì đâu. Mà Phong chờ tí nhé!

Nàng hồ hởi lục thứ gì đó trong ba lô của mình ra, nàng cầm nó bằng hai tay đưa cho tôi:

-Đây này, quà của Phong đấy!

Tôi thất thần trước món quà mà Lam Ngọc tặng mình lúc này. Đó là một hộp sô cô la nhỏ. Tôi cảm giác như Lam Ngọc đang nốc ao mình hoàn toàn thậm chí nàng còn chưa chạm vào tôi lần nào cả.

-Món quà này, Phong không xứng đâu!

Tôi lắc đầu như không tin vào mắt.

-Sao lại không, phải vất vả lắm ngọc mới tìm được! Phong phải nhận! Trong suốt trận đấu Ngọc tin là Phong sẽ tới mà!

-Thật chứ?

-Thật! Vậy tối nay có muốn đi ăn mừng với Ngọc không?

Một lần nữa, bầu má rung rinh ửng hồng đỏ lại khiến cho tôi ngây ngất. Tôi chột đáp án mà không cần nghĩ ngợi:

-Phong muốn, thật sự là rất muốn!

Buổi tối hôm đó tôi đã có một buổi tiệc ăn mừng chiến thắng với Lam Ngọc thật hoành tráng. Nhưng tôi vẫn nhớ mãi cái cách con bé Mi dạy tôi thả điều ban chiều, nó thật sự làm tôi hoang man lắm. Tôi biết sắp tới đây còn có cả khối chuyện rắc rối đang chờ mình. Thiệt là khổ gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Sau ngày valentine chẳng giống ai đó, tôi bắt đầu kiểm kê lại những gì mình đã được tặng.

Món quà của Lam ngọc tất nhiên là rất ngon rồi. Đây chắc chắn là loại sô cô la đặc tiền chứ chẳng chơi. Nhìn bao bì, tôi có thể đoán rằng nó xuất sứ từ Thụy Sĩ. Mà sô cô la Thụy Sĩ thì khỏi phải bàn nữa, danh tiếng đã nói lên tất cả. Chỉ cần một miếng thôi là cả miệng tôi cứ sưng ron lên, vừa đắng vừa béo ngon không thể tả, đây chính là vị tôi thích nhất.

Còn về món quà của cả Noemi. Thoạt nhìn tôi có thể phân biệt được đây là hai loại sô cô la khác nhau cũng đựng trong một hộp, một là sô cô la trắng và một là sô cô la đen.

Loại sô cô la đen cho tôi cảm giác khá đắng nhưng nếu ngâm lâu cái vị vui bùi lại xuất hiện trong miệng làm tôi thích mê. Còn loại sô cô la trắng. Nó vừa béo vừa ngọt, lại tan ngay trong miệng khiến tôi không thể không ăn tiếp nếu muốn cái vị đó tồn tại mãi được.

Chỉ có tính cách thông minh, dịu dàng của con bé mới có thể tạo được vị sô cô la như thế.

Nhưng cho dù sô cô la ấy có ngon đến mức nào, tôi cũng chẳng nỡ ăn hết, chỉ dám cắn mỗi thử một ít lấy vị rồi bỏ ngay vào tủ lạnh đóng kính cẩn thận như cách người ta bảo quản vàng trong két sắt vậy.

Đó chính là ngày valentine đỏ.

Đáng lí ra trong đầu tôi chỉ tồn tại duy nhất một chữ valentine mà thôi. Tôi biết được là vì có một lần nhỏ Nhung ghé thăm nhà tôi. Nhỏ mở tủ lạnh lấy nước và tình cờ thấy sô cô la tôi để trong đấy. Chẳng còn cách nào khác tôi đành nói cho nhỏ nghe rằng đây chính là sô cô la tôi nhận được hôm valentine.

Nhận 2 hộp sô cô la một ngày ắc hẳn là điều rất kì lạ với nhỏ, vừa nghe nhỏ đã hỏi ngay:

-Sao cơ? Ông có giấu rồi mà vẫn nhận được đến 2 hộp cơ á? Đúng là đào hoa thật!

-Không phải đâu, chỉ là do trùng hợp thôi!

Nhỏ ngấm nghĩa 2 hộp sô cô la một lúc, sau đó nhỏ cầm hộp màu trắng của Lam Ngọc lên tròn mắt:

-Loại này chắc là mua phải không? Nhìn sang trọng quá!

-Ừ, sô cô la Thụy Sĩ đấy, đừng có ăn bừa tui trừ tiền bà bây giờ!

-Xi, hông thèm!

Rồi nhỏ lại quay sang hộp sô cô la còn lại:

-Hộp này thì chắc là tự làm này! Đây là hộp sô cô la của Noemi hả, cho tui thử với!

-Ừ, cái này thì bà được thử! Nhưng một chút thôi đấy!

Không đợi tôi nói lần thứ hai, nhỏ Nhung đã nhanh tay mở hộp sô cô la ra thử. Viễn tưởng rằng nhỏ cũng đoán y như tôi về hai loại sô cô la nhưng thật

bất ngờ, nhỏ lại tròn mắt

-Gi chứ, nếm như sô cô la của hai người Lâm vậy!

-Làm gì có chuyện đó, Noemi làm cả hai loại đấy!

-Ừ thì thoạt đầu tôi cũng tưởng là một người làm nhưng ông biết đấy, phàm là con gái thì chỉ có một cách chế biến món ăn theo kiểu riêng của mình thôi. Chắc tui cũng là con gái nên vị giác nhạy hơn của ông chút ít.

-Uầy uầy, ăn thế đủ rồi, gia tài của tui đấy!

Tôi xuề xòa lấy sô cô la lại vừa ngăn không cho nhỏ đụng đến gia tài của mình, vừa tìm cách lãng đi chuyện mùi vị của hộp sô cô la. Nhỏ cũng chẳng nói gì ngoài cái bĩu môi chê tôi kệt xì, nhưng nhanh chóng sau nhỏ lại bắt sang chuyện khác:

-À mà gần đến valentine trắng rồi, ông chưa làm quà đáp lễ cho mấy cô kia nữa à?

-O! Làm gì mà valentine trắng nữa?

Nhỏ ngồi dậy, cốc nhẹ vào đầu tôi rồi giật 2 hộp sô cô la lại, ngồi chiếm chỗ trên ghế:

-Hề hề, còn dám chê tôi dân quê mới lên thành phố nữa hay không?

-Gi nữa đây?

-Xì, có thể mà không biết! Ngày valentine đỏ là ngày các cô gái tặng quà hoặc sô cô la cho người mình có tình cảm, như hai hộp của ông đấy!

-Thế còn valentine trắng?

-À, ngày này thì 1 tháng sau valentine đỏ, tức 14/3. Ông phải đáp lễ lại tình cảm mà những người tặng sô cô la cho ông đấy!

-Sặc, phải vậy nữa à?

-Ừ, chứ sao nữa!

-Mà bà đọc ở đâu ra cái tin này vậy?

-Trong mấy cuốn manga mà tui mua đây, có bỏ ịch không?

Nhỏ héch mặt lên tỏ vẻ hiểu biết so với tôi lúc này đang ở chiều dưới. Nhưng tôi chẳng bao giờ chịu thua nhỏ, liền cười hắc:

-Học đâu không học, lại học mấy cái chuyện vớ vẩn tui mét ba của bà bây giờ!

-Xì, thôi giờ tui về ăn cơm đây, có làm theo hay không là việc của ông thôi. Nhớ là khi rảnh phải rủ con bé Noemi sang phòng trọ tui chơi đấy!

-Chắc, biết rồi khổ lắm!

Tôi gạt đầu xuề xòa cốt để tiễn chân nhỏ Nhưng khỏi nhà tôi càng nhanh càng tốt. Có nhỏ ở đây một phút nào, tôi lại càng gấp rắc rồi đến chừng đấy. Hôm nay nhỏ chỉ đến thăm chút xíu mà lại lôi ra thêm cái ngày valentine trắng. Thiệt là không thể tưởng tượng được.

Nhưng tôi không phủ nhận rằng mình lại có một chút hứng thú với ngày này sau khi nghe nhỏ Nhưng kể xong. Ngay lập tức tôi gọi sang thằng Toàn để biết thêm thông tin:

-Ngày valentine trắng à? Mày cũng chịu tìm hiểu nữa hả?

-Thì tao chỉ hỏi thế thôi!

-Có gì đâu, valentine trắng lần này tao tính làm sô cô la tặng bé Phuong này! À mà hôm valentine có ai tặng cho mày rồi, có cần theo bố học cách làm sô cô la trả lễ không?

-Ừ cũng có, mà tao không biết làm tặng ai!

-Được mấy cái mà phân vân thế?

-Thì hôm đó tao được tặng đến 2 món lận!

Như biết trước được sự việc, Toàn phờ dề giọng:

-Đù, sướng hen, ăn sô cô la đã đời luôn rồi! Mà ai tặng mày thế?

-Thì Lam Ngọc, Noemi!

-Gi, bà Ngọc cũng tặng mày hả?

Giọng nó có phần tò mò hơn.

-Ừ thì cái bữa thi đấu giải trẻ đấy!

-À ra vậy, tưởng nhỏ chịu hông nổi lời mày vào phòng thay đồ làm gì chứ!

-Lôi lôi tía cung! Giờ tính sao đây?

-Tính sao là tính sao?

Nó lắc có hỏi ngược lại tôi.

-Thì 2 món quà, tính sao?

-Thì làm 2 món đáp trả, thằng này hỏi ngớ?

-Thế thì khác gì tao bắt cả 2 tay à?

-Mày thì đó giờ vậy rồi, còn khác gì nữa?

-Tao hông giỡn nhen mày, giúp tao tí coi!

-Chắc tao giỡn với mày? Cứ làm 2 hộp sô cô la tặng lại, có làm sao?

-Vậy luôn hả?

-Chứ làm sao nữa. Trưa mai qua nhà tao sẽ rõ ngay!

Vì vậy trưa ngày hôm sau, vừa mới ăn cơm xong tôi đã phải xách mông sang nhà Toàn phởn học cách làm sô cô la.

Sau một hồi bàn bạc, tôi và nó quyết định ra siêu thị gần nhà tìm mua nguyên liệu.

Trước giờ tôi chỉ có mua rau mua thịt về nấu ăn chứ chả bao giờ đi làm những trò rảnh rỗi này cả. Nhìn hàng loạt bao bì sô cô la trước mặt là tôi đã thấy choáng, huống chi giá thành của nó không hề rẻ chút nào.

Khua tay lựa một hồi, tôi quyết định bóc đại một bịch lên. Toàn phởn thấy được, nó cười đùa:

-Đó là loại sô cô la đắt nhất đấy, mày chịu chi thật!

-Gi mày?

Tôi hốt hoảng bỏ xuống.

-Tao nói đùa thôi, đó là loại rẻ nhất rồi!

-Cờ hó, trêu bố này!

Tôi cốc đầu nó một cú tóa lửa làm nó ôm đầu xuýt xoa:

-Chứ mày lựa loại nào lựa đại đi, còn mua nhiều thứ lắm đấy!

-Tao có mua mấy loại này bao giờ đâu mà!

-Uầy, thôi thì lựa theo tao này!

Hết cách tôi đành lựa sô cô la nguyên liệu giống với thằng Toàn cho dễ chế biến.

Tiếp đến tôi với nó tiếp tục mua các nguyên liệu khác như bơ, bột cacao, sữa tươi. Cũng như lần trước, tôi đều chọn nguyên liệu giống với nó cho đỡ mất thời gian lựa chọn. Duy chỉ có lúc mua khuôn làm sô cô la là phát sinh nhiều chuyện lằng nhằng nhất. Nó có quá nhiều khuôn để tôi lựa chọn trong khi trong đầu tôi chẳng có một chút ý tưởng nào.

Đó lại là một dịp để Toàn phởn trêu chọc tôi, nó cầm khuôn hình trái tim lên mặt gian đều:

-Ê, hay lấy khuôn này làm để tặng mấy nàng nhá, tao cũng định mua khuôn này!

-Thôi cho tao xin, tao có phải tặng quà bạn gái đâu!

-Chứ con Noemi không phải bạn gái mày à?

-Đẹp!

Tôi lại đi lòng vòng quanh dãy hàng khuôn làm sô cô la để lựa chọn.

Tôi nhớ lại hình dáng sô cô la mà 3 người đã tặng cho tôi. Của Lam Ngọc có hình xoắn ốc tựa như chiếc bánh quy rất đơn giản trong khi hộp của con bé Ngọc Mi lại có hình mặt gấu và cái còn lại có hình trái tim.

Sau một lúc suy nghĩ kỹ càng. Tôi quyết định dùng khuôn hình chữ nhật cho sô cô la tặng Lam Ngọc, thêm một khuôn hình trái tim nữa cho giống với cái của con bé. Chỉ khác là lần này khuôn hình trái tim có thêm đôi cánh do không muốn giống hình với Toàn phôn.

“Trái tim có cánh, cũng hay!”

Vậy là đã xong phần lựa chọn nguyên liệu. Tôi với Toàn phôn lại dong xe về nhà tiếp tục chế biến dựa trên những nguyên liệu có sẵn.

Đầu tiên là nấu chảy sô cô la nguyên liệu ra, pha với sữa tươi và một chút bơ tùy theo độ ngọt mong muốn.

Thiết nghĩ với tính cách của Lam Ngọc thì chắc chắn nàng sẽ thích loại sô cô la đắng ngọt hơn cho nên với phần sô cô la của nàng, tôi cho ít sữa tươi với bơ lại. Theo đó phần của con bé Noemi là ngọt nhất phù hợp với tính cách dịu dàng, thông minh của mình.

Phần còn lại chỉ là đổ số sô cô la đó vào khuôn để nguội và cho vào tủ lạnh để làm đông.

Xong việc, tôi ngồi chễm chệ trên chiếc sofa nhà Toàn phôn, không ngừng cảm thấy tự hào về mình. Thì ra việc làm sô cô la không khó, thế mà tôi lại tưởng việc đó là một thứ gì cao siêu lắm, tính ra tôi cũng được gọi là đầu bếp rồi chứ nhỉ?

Đang ngon trớn, Toàn phôn ngồi ngay hướng đối diện hỏi một câu làm tôi tất cả lửa:

-Rồi, giờ mày nghĩ cách nào tặng sô cô la chưa?

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện tặng sô cô la như thế nào nữa. Khi Toàn phôn hỏi tôi mới sực nhớ đến chuyện đó và giờ cảm giác lúng túng đang chiếm dần niềm tự hào trong lòng tôi, nó thể hiện ra mặt khi Toàn phôn hỏi tới:

-Chưa tìm ra cách nào chứ gì? Nhìn mặt ngáo là biết rồi!

-Chứ mày nhí xem làm sao mà tặng 2 phần quà đây?

-Thì gấp mặt mà tặng!

Nó vẫn thân nhiên đáp như thường lệ những việc mà tôi cho là hệ trọng nhất. Tuy nhiên tôi vẫn chưa hiểu:

-Gấp mặt á, như nào?

-Xời, thì gọi riêng ra mà gấp, ai bảo mày gấp một lúc.

-Ồ hén!

Một tia lửa bắn ra trong đầu tôi rằng đâu nhất thiết phải tặng cùng một lúc nhiều người, lựa từng thời điểm ra mà tặng có khi lại hay.

Theo đó, khi đến trường người đầu tiên tôi gặp sẽ là Lam Ngọc, nhân cơ hội đó tôi sẽ tặng sô cô la cho nàng luôn. Tôi còn có cả một buổi học lận mà, chẳng lẽ lại không tặng được cho nàng được buổi nào hay sao. Như thế, khi ra về tôi chỉ cần lên lầu 2 tặng luôn số sô cô la còn lại cho Ngọc Mi. Quá tuyệt cho ngày valentine trắng!

Thế là tôi ung dung ôm thành quả về nhà đợi cho đến ngày valentine trắng sẽ hành động.

Vào ngày đó, tôi ôm 2 hộp theo kè kè bên người như bảo vật, đồ rằng có người nào đụng vào chiếc cặp của tôi lúc này chắc chỉ có liều mạng với nó.

Tuy nhiên tôi chưa tặng sô cô la cho Lam Ngọc vội. Buổi sáng còn rất nhiều việc và nhất là buổi truy bài đầu giờ, những lúc đấy Lam Ngọc như là một người khác lúc nào cũng giám sát tôi học bài một cách sát sao và lại giờ đấy cũng còn rất nhiều người trong lớp, rất khó để tôi tặng quà cho nàng được, chỉ cần một đứa thấy thôi là cả đám sẽ rần rần lên như ong vỡ tổ vậy.

Thời gian mà tôi chờ đợi nhất chính là giờ ra chơi, lúc mà mấy đứa nhiều chuyện nhất lớp đã phân tán ở mấy lớp khác. Lúc đó tha hồ cho tôi có thể tặng quà cho nàng.

Chờ đợi mãi giờ ra chơi cũng đến. tôi nhìn dòng người đang ủa ra khỏi lớp mà trong lớp không khỏi hồi hộp.

Lam Ngọc vẫn còn ngồi ở đây, thỉnh thoảng làn tóc mây của nàng bị con gió thoảng thổi về phía tôi làm bao nhiêu hương lily đều bị mũi tôi gom sạch.

-Phong, nhìn gì chăm chăm vậy?

Lam Ngọc ngượng ngùng gấp cuốn sách lại, bầu má ửng một chút hồng. Tôi cười khi:

-À hì, tại Phong có cái này muốn...

Ấy thế mà còn chưa kịp lấy gói quà ra khỏi cặp, thằng Phú nổ từ đâu chạy ủa vào lớp la toáng lên:

-Nguy rồi bà con ơi, nhà trường tổ chức xét điện thoại khối 11 mình kìa! Đám cờ đồ giờ đang xét bên A3 rồi đó!

Có lẽ vì quá quen với những trò lừa của Phú nổ nên chẳng có mấy ai ngạc nhiên, có người còn móc điện thoại ra chụp hình tự sướng như thể trên người nó. Mãi cho đến khi Toàn phờn hốt hải chạy vào xác nhận thêm một lần nữa thì tụi nó mới cuốn cuộn lên mà tìm chỗ giấu điện thoại.

Có người lấy băng keo dán găm ghế, có người thì giấu trên cánh quạt và niêm phong luôn mấy cái nút công tắc phòng khi đũa nào táy máy mở quạt, thậm chí có đũa còn giấu vào áo vào quần bất kể là chỗ gì giấu được tụi nó đều cho vào hết.

Trong tình cảnh thế này, chỉ có một người có thể cười được đó chính là Lam Ngọc, nàng chẳng những không hề nao núng mà lại rất thân nhiên như chẳng có chuyện gì:

-Cái này Ngọc có nghe nói hồi tuần trước mà giờ mới thực hiện, thiệt là chậm trễ ghê!

-Hà sao Ngọc không đi xét chung với bọn nó?

-À là tại vì đội phó nói có thể xoay sở được nên không muốn phiền Ngọc đó, đội của Ngọc giỏi không?

Tôi vừa nghe như sét đánh ngang tai, liền móc chiếc điện thoại trong cặp ra thống thiết:

-Trời ơi, sao Ngọc không nói cho Phong biết!

-O, Ngọc tưởng Phong hôm sinh hoạt trường có nghe thông báo rồi chứ!

Chợt nhớ lại hôm đó, tôi ngờ ngợ ra rằng thầy hiệu trưởng có thông báo về đợt xét điện thoại di động nhưng lúc đó về như tôi đang nói chuyện với tụi Phú nổ nên cũng không nhớ lắm. Để giờ ra nông nổi thế này tôi chẳng biết xoay sở thế nào nữa.

Thấy đám cờ đồ xét điện thoại đã lăm le trước cửa, tôi quyết định làm liều cầm điện thoại bỏ vào túi quần rồi quay sang Lam Ngọc:

-Giữ cặp giúp Phong nha!

Rồi tôi lao vút đi, quyết chạy cho điện thoại quyết sinh.

Giờ tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc chạy thoát thân cả, gia tài tôi dành dụm cả gần hai tháng mới đủ tiền mua điện thoại, nếu bây giờ mà mất thì có nước chết chứ chẳng đùa được.

Tuy nhiên chỉ mới vừa chạy đến chân cầu thang, tôi bị một thằng trong đội cờ đồ phát hiện. thế là tôi phải co giò chạy thực mạng lên tầng trên theo quán tính. Đáng lẽ ra tôi định chạy xuống căn tin đợi qua tiết ra chơi sẽ vào nhưng gấp thế nào tôi lại thò chân lên trên mà chạy. Tôi chẳng biết mình chạy nhanh đến thế nào nữa, chỉ kịp đếm 3-4 bước là tôi đã phóng lên được tầng 2 rồi.

-Ơ anh Phong, anh làm gì chạy lên trên đây vậy?

Chạy gần đến cuối dãy lầu hai, Tiếng con bé Mi đột nhiên vang lên. Nó đang đứng trước cửa lớp cũng với một nhỏ bạn.

Ngó thấy tụi cờ đồ vẫn còn đuổi theo ở đầu cầu thang, tôi hốt hoảng bảo con bé Mi:

-Giúp anh với, bọn cờ đồ xét điện thoại ghê quá!

-Đưa đây cho em!

Ngọc Mi hiểu ý ngay liền giật lấy chiếc điện thoại rồi kéo tôi vào chỗ ngồi trước hàng chục cặp mắt tò mò lẫn kinh ngạc.

Con bé cúi xuống lấy trong học bàn một cuốn sách bảo tôi cầm đọc rồi tiếp tục cúi xuống như đang giấu cái gì đó làm tôi ngạc nhiên:

-Em làm cái gì vậy?

-Anh đừng có nhìn xuống, cứ cầm sách đọc như bình thường đi!

Nghe theo lời con bé tôi lò dò lật cuốn sách ra đọc mà mãi một lúc tôi mới nhận ra được đây là cuốn sách tiểu thuyết mà con bé mang theo. Nhưng chưa kịp đọc được chữ nào, đám cờ đỏ lại đi vào lớp, có vẻ tụi nó đã biết tôi đang trốn trong này nên kéo nguyên một đám vào khám xét. Gặp tôi nó giương mắt:

-Này bạn kia, làm gì tui tui kêu mà chạy hớn hể thế, đang giấu điện thoại à?

-Làm gì có, tui...

Lúc này con bé Mi cũng vừa ngồi dậy, nó đồng dạng nói thay tôi:

-À, tại em hẹn anh ấy giờ ra chơi phải chạy lên đây chi bài cho em đó, em sợ trễ nên bảo anh ấy chạy nhanh!

-Ồ, ra là Noemi hả! Có quen thằng này à?

Thằng kia vừa nói vừa chỉ tay sang tôi giọng hách dịch.

-Dạ hì, bạn trai em đó!

-Cái gì? Bạn trai em?

Như không tin vào tai mình, thằng đó liền hỏi lại. Bé Mi vẫn bình thản:

-Dạ bạn trai em, chắc anh chưa biết đó!

Nó không nói gì, chỉ lườm tôi rồi chẹp miệng:

-Ừm, sao cũng được nhưng việc công phải làm! Bạn này ra đây tui xét xem có mang theo điện thoại không?

Vì đã đưa điện thoại cho Ngọc Mi nên tôi chẳng ngại ngần gì mà không cho nó xét cả. Nó xét tới xét lui, hết túi quần rồi đến túi áo vẫn không thấy điện thoại đâu mặt bắt đầu đậm bức. Tôi được nước khích tướng:

-Thế nào, có thấy điện thoại không hả?

Nó dường như chẳng thèm nghe lời tôi, liền quay sang con bé Mi nghiêm giọng:

-À Noemi này, em cảm phiền để cho bọn anh xét cặp chứ?

-Ê này, làm gì mà xét cặp của Noemi nữa?

Tôi thần thốt ngẩn lại.

-Bọn tui đang làm nhiệm vụ trường giao, bạn cảm phiền tránh giúp!

-Phải đó Phong, không sao đâu!

Con bé Mi cũng tỏ vẻ bình thản đẩy nhẹ tôi ra để bọn cờ đỏ làm nhiệm vụ của mình.

Cũng giống như tôi, bọn đấy chẳng xét được gì ở chỗ của Ngọc Mi cả. Tuy có phần nhẹ nhõm nhưng tôi vẫn thắc mắc con bé đã giấu điện thoại của tôi ở chỗ nào mà đến bọn cờ đỏ cũng chẳng tìm được. Ngay khi bọn kia rời khỏi, tôi liền hỏi ngay:

-Mi này, cảm ơn em nhiều nhé! Nhưng mà em giấu ở đâu vậy?

Đột nhiên mặt con bé đỏ ửng lên nó đánh mạnh vào ngực tôi:

-Giấu ở đâu kìa em, anh về lớp đi ra về em trả lại!

-Còn vậy nữa hả, sao không đưa luôn?

-Thì đưa hông có được. Nói chúng là anh về lớp đi!

Con bé gầy nẩy đẩy tôi ra khỏi cửa không cho tôi kịp nói một lời nào.

Thế là tôi phải lùi thui về lớp trong khi gia tài của mình là chiếc điện thoại vẫn ở chỗ con bé Mi.

Tuy nhiên khi mới vừa bước vào lớp, cả đám liền ộ lên chạy đến chỗ tôi như kiến bu thịt, còn luôn miệng mấy câu như “Anh hùng A4” làm mặt tôi cứ nghếch ra mãi cho đến khi thằng Phú nổ cầm chai nước khoáng quý bằng một chân trước mặt tôi thống thiết:

-Anh hùng A4, xin ngài hãy nhận chai nước này vị sự hi sinh cao cả của mình!

-Hi gì hi sinh này?

Tôi tròn mắt hỏi lại.

-Thì lúc này chẳng phải này vừa cầm điện thoại chạy đi để tụi cò đồ đuổi theo à? Nhờ đó mà bọn nó không còn thời gian xét điện thoại tụi tao luôn! Ôi ân nhân của lòng em!

Vừa dứt câu nó lại ôm chầm lấy tôi như thể xa cách ngàn dặm mới được gặp nhau vậy. Chỉ khi có Kiên lảng xen vào:

-Mà điện thoại này còn không Phong?

Lần này chả có ai bắt bẻ nó về việc xen ngang câu chuyện. Cả đám cũng im bất nhìn tôi như đang chờ đợi câu trả lời. Tôi bình thản nhún vai:

-Thì vẫn còn!

-Đù ghê mạy! Tao tưởng nó hốt điện thoại của này rồi chứ!

Toàn phòn ngạc nhiên như phần đông cả bọn trong lớp bây giờ.

-Thì tao giấu ở một nơi rất kĩ nên tụi nó tìm không ra! Nhưng mà do gấp quá tao chưa lấy về được, hê hê!

-Dữ vậy! Mai mới chỉ chỗ tụi tao giấu với coi!

Cả lớp lại xôn xao lên hỏi chỗ tôi đã giấu điện thoại. Cũng may là lúc đó tiếng trống vào tiết đã giúp tôi giải tán đám đông và trả tự do tôi về chỗ ngồi trước sức ép như vũ bão của tụi nhí nhỏ trong lớp.

Tôi đi về chỗ với ánh mắt lo lắng của Lam Ngọc. Tôi tưởng tượng mình như thương binh trở về quê hương với vòng tay của cô vợ hiền xinh đẹp sau bao năm chinh chiến.

Nhìn lại chiếc cặp vẫn còn nguyên trong hộp tủ, tôi thở phào nhẹ nhõm:

-Phù, cũng may là còn! Cảm ơn Ngọc nhen!

-Không có gì đâu! Lúc này Phong chạy đến đâu lận!

Tất nhiên tôi không thể để Lam Ngọc biết tôi đã chạy đến tận lớp con bé Mi được, chỉ cười xuề xòa:

-À hi, chạy xuống đến căn tin giấu luôn đấy!

Nàng không nói gì, chỉ lắc đầu cười nhẹ rồi bắt đầu tiết học kế tiếp. Còn tôi vẫn đảo đảo cái kế hoạch tặng quà valentine trắng trong đầu. Tôi lại tưởng tượng đến nét mặt vui sướng của cả Lam Ngọc và Ngọc Mi khi được tôi tặng sô cô la, đảm bảo các nàng sẽ thích mê.

Đó là lí do tôi hẹn Lam Ngọc ở lại vào giờ ra về, nhưng do nàng còn phải họp đội cò đồ nên tôi đành chờ ở băng ghế đá gần cửa lớp. Thiết nghĩ cái bọn cò đồ ấy đang nói xấu tôi trước mặt Lam Ngọc dữ lắm. Nhưng dù sao tôi cũng chẳng sợ, Lam Ngọc đâu phải là người dễ bị tác động bởi người ngoài đến thế. Chắc chắn nàng vẫn sẽ ở phía tôi thôi.

-Anh Phong!

Tiếng con bé Mi đột nhiên xuất hiện cạnh bên làm tôi hốt hoảng suýt hét toáng. Nó vỗ vai tôi cười tươi:

-Em đến trả điện thoại cho anh nè!

-Hả à ừ! Mà em giấu ở đâu bây giờ mới đưa vậy?

Như lần trước, nó đồ mặt quay đi chỗ khác:

-Ồ đâu anh hông cần biết, thôi em về đây!

-À này, chờ tý!

Chợt nhớ đến ngày valentine trắng, tôi lục cặp lấy hai hộp sô cô la định bụng sẽ tặng cho con bé. Nào đâu tiếng của tụi cò đồ đã vang lên từ phía sau lưng và trong khoảnh khắc đó tôi chợt nhận ra mình vẫn chưa cất điện thoại vào cặp:

-Ê thằng kia, lại sài điện thoại trong trường à?

Tôi cuống quýt rút đại hộp sô cô la đưa con bé rồi nói gấp rút:

-Đây là sô cô la anh tự làm đó, valentine trắng vui vẻ nghen!

Rồi tôi lại lao vút đi không để con bé kịp mở lời.

Cảnh tượng lúc này chẳng khác nào một cuộc rượt đuổi trong phim hành động. Bây giờ là giờ ra về rồi, chẳng còn ai có thể giúp tôi được nữa, không chạy thoát bọn này coi như tôi mất trắng luôn cái điện thoại quý giá, vì thế tôi phải chạy nhanh hết mức có thể.

Tuy nhiên vừa chạy đến chỗ cầu thang dẫn đến tầng dưới, tôi lại bắt gặp Lam Ngọc đang từ dưới đi lên. Nàng nhìn tôi có vẻ sững sốt:

-Gi thế Phong?

Như chẳng có thời gian giải thích, tôi nắm tay Lam Ngọc chạy ừ một mạch luôn xuống tầng dưới. Đến chân cầu thang nàng mới kịp nói:

-Phong lại bị cò đỏ xét điện thoại hả?

-Ừ, mới vừa lấy điện thoại đã gặp tụi ôn đó, bực ghê!

-Vậy Phong đưa điện thoại đây!

Nàng cầm lấy chiếc điện thoại của tôi rồi chạy vào một lớp bỏ trống. Cũng vừa lúc đó tụi cò đỏ cũng rượt đến nơi, nó túm lấy cổ áo tôi như một chú chuột:

-Sao, giờ hết chửi cãi rồi nhá!

-Chửi là chửi gì cơ?

-Mau giao điện thoại ra đây!

-Có đâu mà giao!

Tức tối trước thái độ dửng dưng của tôi, bọn nó bắt đầu lục soát khắp người, đến cả chiếc cặp gầy nhom của tôi bọn nó cũng chẳng tha. Tuy nhiên chiếc điện thoại đã bị Lam Ngọc đem cất, có lục đến tét bọn nó cũng chẳng tìm được. Thế nên sau khi lục xong, bọn nó tỏ vẻ kinh ngạc lắm, liền tóm lấy cổ áo tôi:

-Này, mày đã giấu điện thoại ở đâu, khai ra mau!

-Ê, tao đã nói là không có, sao bọn mày nhây thế hả, tao mét cô tụi bây lộng quyền à!

Nghe tôi đe, bọn nó cũng chẳng dám làm càn, đánh bỏ tay ra hừ mũi quay đi:

-Chờ đấy, có ngày tao cũng bắt thó được mày!

Khi bọn nó đã đi hẳn, Lam Ngọc mới từ trong lớp bước ra. Nàng dúi chiếc điện thoại vào tay tôi nhắn mày:

-Sau này Phong phải cẩn thận hơn đi, Ngọc không thể giúp Phong mãi được đâu! Ngọc cũng là cò đỏ mà!

-Ừ, hề hề, Phong biết rồi!

-Ừm, mà Phong lúc nãy hện Ngọc ra là có việc gì đấy!

Như đã được lập trình sẵn trong đầu, tôi liền mở cặp lấy hộp sô cô la còn lại ra ngay. Nhưng thật bất ngờ, hộp sô cô la mà tôi đưa cho Lam Ngọc lại không phải là hộp sô cô la tôi định tặng cho Lam Ngọc. Qua lớp giấy gói, tôi biết được đó chính là hộp sô cô la hình trái tim mà tôi định tặng cho Ngọc Mi.

Vậy ra tôi đã đưa nhầm “hàng” cho con bé.

Tuy nhiên Lam Ngọc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nàng tròn mắt nhìn hộp sô cô la tôi đang cầm:

-Gi vậy Phong?

Hết cách, tôi đành theo lao:

-À là quà valentine trắng!

-Valentine trắng?

Nàng nhú mày nhìn tôi một lúc rất lâu trước khi đôi mắt nàng lóe lên một ánh nắng. Nàng ngập ngừng cầm hộp sô cô la:

-Um, cảm ơn Phong nhé!

-Tự tay Phong làm đấy, Ngọc nhớ ném thử rồi cho nhận xét nhen!

-Ừ chắc chắn rồi!

Nàng tươi cười cảm hộp sô cô la thật chặt bằng cả hai tay. Tôi biết mình lại vừa làm Lam Ngọc cười, đó là điều hạnh phúc nhất mà tôi lúc nào cũng muốn đạt được. Chắc có lẽ định mệnh đã khiến nàng nhận được hộp sô cô la này. Riêng tôi cũng cảm thấy vừa lòng khi mọi chuyện xảy ra như thế.

Tôi tạm biệt Lam Ngọc trong ánh nắng vàng của buổi trưa oi ả và tự nhủ với mình rằng sẽ không bao giờ mang điện thoại đến lớp nữa. Bởi vì từ đây về sau, tôi còn đụng độ với bọn cờ đồ này dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145

Tháng 3 cũng là tháng được nhiều học sinh mong chờ nhất. Lí do rất đơn giản, đây là tháng thường diễn ra các hoạt động đoàn hội và một trong số đó chính là hoạt động hội trại.

Tôi rất tự hào khi kể với bất kì ai về những giải thưởng mà lớp tôi đã gặt hái vào kì hội trại năm trước. Một trong số đó chính là cuộc thi kéo co. Nhờ có sự trợ giúp kĩ thuật từ Ngọc Lan, lớp tôi đã hiên ngang bước vào vòng chung kết tuy nhiên có hơi đáng tiếc một tý là chỉ xếp á quân. Lúc đó chân tôi bị đau nên chẳng thể tham gia được hoạt động nào ngoại trừ đi dạo và hô hào cổ vũ chung với đám con gái lớp mình, nếu không phải quán quân chứ ít.

Cho nên năm nay với quyết tâm cao độ tôi sẽ tham gia bất kì môn nào mà tôi có thể tham gia được để giành được nhiều giải thưởng nhất.

Tôi cứ mong chờ cho đến tiết sinh hoạt lớp để được nghe thầy nói về lịch cắm trại cũng như các trò chơi được trường tổ chức. Lúc đó tôi sẽ xung phong tham gia mọi trò chơi cho bằng được, và tất nhiên tôi sẽ được thầy khen lấy khen để và có khi lại được cộng điểm vào bài kiểm tra toán sắp tới.

Đó chính là toàn bộ ý nghĩ non nớt trong đầu tôi lúc đó. Nhưng cũng hợp lí thôi, đấy là tuổi trẻ mà. Tuổi trẻ luôn muốn làm những điều mà người khác không làm được để chứng tỏ bản thân cho người khác biết.

Và thế, trong tiết sinh hoạt tôi hăm hở chờ thầy vào mà đến rung cả đùi. Ngay cả Lam Ngọc ngồi cạnh bên cũng phải ngạc nhiên:

-Sao thế Phong, làm gì hôm nay lại xông xáo lên vậy?

-À hề hề, không có gì. Tại đang lạnh nên rung cho ấm ấy mà!

-Hả... – Nàng tròn mắt rò trán tôi rồi mở cửa sổ để ánh nắng chiếu vào – Trời thế này mà lạnh hả Phong?

-Hề hề, đùa thôi đang chờ thầy vào thông báo lịch cắm trại ấy mà!

Nàng không nói gì chỉ lắc đầu cười trừ rồi lại chú tâm vào đọc quyển sách đang cầm tay.

Tôi biết nàng đang đọc sách ngữ văn về những tác phẩm mà năm trước trường đã từng cho đề thi dễ tập làm. Nàng luôn học giỏi nhưng môn khác những với môn ngữ văn thì chắc chỉ có điểm cao hơn tôi chút đỉnh thôi, còn lại vẫn cách biệt xa so với mấy đứa trong lớp. Đây chính là nguyên nhân khiến nhiều lần Lam Ngọc bị không chế môn và không được học sinh giỏi mặc dù điểm phẩy vẫn cao ngất ngưỡng.

Nhìn Lam Ngọc chăm chỉ đọc từng trang sách, tôi lại cảm thấy nể phục đức tính siêng năng và chịu khó của nàng. Cũng phải, 10 năm nàng còn có thể đợi được, huống chi chỉ là chuyện học như thế này. Còn tôi thì vẫn phó mặc cho những con điểm cứ đưa đẩy mình tới đâu hay tới đó và ngay trong chính số phận của mình cũng vậy.

Tôi ngồi nhìn Lam Ngọc rất lâu, lâu đến nỗi tôi có thể cảm nhận được những cơn gió thoảng lượn qua cửa sổ thổi những lọn tóc mây mỏng manh bám lên hai gò má mუმ mუმ có một chút hồng nhợt của nàng. Những lần đó, tim tôi như tan chảy ra như ta ngâm một muỗng đá bào trong miệng. Thật mát lạnh và ngọt ngào vị si rô.

Tôi vẫn ngắm nàng như thế cho đến khi chợt bắt gặp ánh mắt nàng cũng đang liếc nhìn mình qua rèm mi đen tuyền. Tôi giật mình vội đưa mắt lên bảng nơi thẳng lớp phó vẫn đang mài dũa dòng chữ “sinh hoạt lớp” to tướng bằng cục phấn màu từ nãy giờ. Nhưng nó chẳng thể cuốn hút tôi lâu, chỉ một chốc sau tôi lại đi tia nhìn sang Lam Ngọc. Nàng vẫn miệt mài đọc sách mặc cho bọn lóc chóc xung quanh có cười đùa ồn ào đến đâu.

Thật là hạnh phúc khi được cùng ngồi với Lam Ngọc trong tình cảnh như thế này. Tôi đồ rằng có ngồi cả đời như thế cũng chịu. Miễn là Lam Ngọc vẫn chịu ngồi đây cùng tôi.

Tuy nhiên chỉ kịp suy nghĩ đến đó, lần này Lam Ngọc đã bắt được ánh mắt lén lút của tôi. Nàng nhú mày nhìn tôi một lúc lâu rồi nhẹ nhàng gấp cuốn sách lại:

-Mặt Ngọc có dính gì à?

-Không...à có!

Tôi lưỡng lự nhưng sau cùng lại chọn trái với ý nghĩ trong đầu. Lam Ngọc ngạc nhiên:

-Dính gì cơ?

-À dính...cái đẹp!

-Hử? Sao không phải dùm Ngọc?

Nàng cười tủm tủm hỏi dồn:

-Tại nó dính luôn rồi, lấy không được!

-Đúng là mặt gian nói điêu!

Nàng lại lắc đầu cười trừ với câu nói nửa đùa nửa thật của tôi. Và chính tôi lúc đó cũng phải tự khen bản thân vì màn ứng đáp quá tuyệt vời.

Nhưng sau câu nói đó, hai đứa tôi lại chìm vào khoảng lặng. Tôi chẳng biết mở lời như thế nào dù có hàng đồng chuyện muốn nói cùng nàng. Và cả chuyện con gấu bông nữa, tôi luôn muốn trao lại cho nàng vào một dịp nào đó nhưng cổ họng tôi như có một que củi, nó chặn ngang mọi lời nói muốn thoát ra cửa miệng. Nhưng sau cùng, chính Lam Ngọc lại làm việc đó, nàng áp ứng:

-Phong này...

-Sao, có chuyện gì?

-Cảm ơn Phong về sô cô la nha! Ngon lắm!

Vừa nghe, que củi trong họng tôi như biến tan đi. Nó làm tuôn trào những câu nói khỏi họng tôi:

-Thật chứ, Phong cứ tưởng là sẽ khó ăn lắm!

Ấy thế mà nàng lại gạt đầu làm tôi suýt ngất, nhưng nhanh chóng sao nàng lại xoa dịu ngay cái ý nghĩ đó:

-Lúc đầu thì đúng là có khó ăn thật! Nhưng là vì Ngọc thích ăn ngọt hơn chứ không phải tại sô cô la Phong làm dở đâu. Thực sự thì chúng rất ngon!

-Ừ hề hề, tưởng Ngọc thích ăn đắng. Nhưng không sao mai một Phong sẽ làm cho nó ngọt hơn!

Nàng lại không nói gì, nhưng tôi đã có được câu trả lời từ hai bầu má ửng hồng của nàng. Nó như hâm nóng trái tim nhiệt huyết của tôi. Thật rạo rực và còn cao.

Cũng vừa lúc đó thầy Tuấn từ từ đi vào lớp. Trông nét mặt của thầy không vui như mọi hôm vẫn giảng bài cho chúng tôi. Nhìn có vẻ như chuẩn bị thông báo cho bọn tôi một tin nào đó khủng khiếp lắm vậy.

Mà đúng là khủng khiếp thật. Ngay khi vào lớp, thầy đã nghiêm giọng làm cho cả lớp yên ắng như đang trong một cuộc họp khẩn cấp:

-Thầy xin thông báo với các em 2 tin, một tin buồn và một tin vui! Các em muốn nghe tin nào trước!

-Tin vừa vừa đi thầy!

Chẳng cần nhìn cũng biết do chính là giọng cũng thẳng Kiên lảng. Và vẫn như mọi khi thầy đều nhú mày hâm he:

-Em Kiên! Trật tự vào, thầy trừ điểm hạnh kiểm em đấy

Và cũng như mọi khi, nó liền khoanh tay kê cằm lên bàn một cách ngoan ngoãn. Thầy lại nói tiếp:

-Thôi được thầy thông báo tin buồn trước vậy! Theo như những gì thầy hiệu trưởng đã thông báo xuống thì năm nay chúng ta sẽ không tổ chức cắm trại nữa!

Một tiếng ồ nhỏ vang trong không khí yên ắng. Nhưng do đã được chuẩn bị trước là tin buồn nên tất cả vẫn trông chờ vào tin vui mà thầy định nói sắp

tới.

Và không để chúng tôi chờ đợi lâu, thầy hân giọng rồi tiếp tục:

-Còn tin vui là thay vào đó trường sẽ tổ chức một giải đá banh lớn cho cả nam lẫn nữ của toàn trường. Giải nhất rất giá trị đấy!

Như đã được tập huấn từ trước, bọn liên hò reo sung sướng như vừa được nhặt tiền từ trên trời xuống và chính tôi lúc này cũng cảm thấy khoan khoái lạ thường. Nhưng chỉ có điều là vẫn chưa đến mức la làng la xóm như tụi nó.

Tuy nhiên tôi cũng chẳng lo gì cái tụi này, cả lớp tung hô chỉ một lúc rồi lại im bặt vì bây giờ tất cả đều có chung một câu hỏi trong đầu đó chính là phải chọn ai đá?

Tất nhiên nếu cho tôi lựa chọn tôi vẫn sẽ lựa chọn được đá với Huy đô, Khanh khò, Toàn phòn và cặp bài trùng Bình, Tú. Vì tôi cảm thấy đó chính là đội hình mạnh nhất mà tôi có được khi đi đá banh với mấy tụi trong xóm. Còn bây giờ là đá giải của lớp, có muốn mượn cầu thủ cũng chẳng được nữa, và lại con trai lớp tôi bây giờ đã nhiều, không còn khan hiếm như xưa nên việc đó càng bất khả thi hơn. Do đó bọn tôi phải tự chọn đội hình từ chính lớp mình.

Nghe đến đá banh thì thằng con trai nào chả mê. Thế là bọn nó giơ tay quyết liệt để giành cho được một suất trong đội hình chính. Sau một lúc bàn tán sôi nổi, bọn tôi cũng chọn ra được những gương mặt được cho là biết đá nhất gồm: tôi, Toàn phòn, Khanh khò, Khang đình, Tiến lớp trưởng, thằng Hiếu lớp phó học tập, ngoài ra còn có thằng Tuyên và Kiên lằng nằm trong danh sách dự bị.

-Ê, còn tao đâu tụi bây?

Phú nổ trở mặt khi không thấy tên nó trong danh sách. Và ngay lập tức được Toàn Phòn giải đáp:

-Mày à, có bao giờ đi đá với lớp đâu mà than?

-Vậy là mày không biết tao rồi. Ngày nào mà tao không đi đá với cầu thủ nổi tiếng!

Đến lúc này Toàn phòn mới xì mặt xuống:

-Thôi dẹp, mày chơi game chứ gì! Hèn chi nghe toàn mùi thuốc súng!

-Bậy rồi, nó sai thuốc nổ chứ không bao giờ sai thuốc thường như thuốc súng đâu

Tôi cười xóa vố vai Phú nổ. Nó giẫy nảy ngay:

-Vậy chó chẳng lẽ tao ngồi không coi tụi bây đá à?

Khang đình đột nhiên vỗ đùi một tiếng:

-A, hay là mày vào đội cổ vũ đi!

Ý Khang đình nói đó chính là đội cổ vũ của lớp được lập ra để cổ vũ tinh thần cho các cầu thủ mỗi khi có trận đấu giải. Lúc đầu Phú nổ cũng ngờ ngợ không dám vào. Nhưng khi biết đội có nhiều mấy nường xinh tươi trong lớp, nó liền gật đầu ngay tốc xẹt mà chẳng cần ai bắt ép.

Về khoảng khác bọn tôi còn lưỡng lự không dám cho thằng này tham gia, nhưng về khoảng hò hào cổ động tôi tin chắc sẽ chẳng có ai bằng cái mồm dẻo của thằng này cả. Thế nên khi vừa nghe nó gia nhập đội cổ vũ, cả đám bên đấy đã tôn nó lên làm đội trưởng luôn.

Còn bên nữ thì có vẻ khó hơn. Xét về độ nhiều chuyện thì chắc lớp tôi là bá đạo nhất nhưng xét về bóng bảnh thì còn phải coi lại. Nhìn sơ qua cả lớp thì tôi chỉ chấm được có vài người như Lam Ngọc nhỏ Thu và nhỏ Tiên vượn, còn lại thì toàn là tiểu thư chân yếu tay mềm, khó có thể đá trái banh đi xa được huống chi là việc chuyền chính xác. Cho nên về khoảng nữ lớp tôi không đặt kì vọng cao, chỉ cọ sát là chính.

Như vậy việc chọn người coi như đã xong, chỉ còn việc luyện tập để ráp đội hình cho nhuần nhuyễn nữa là được. Nhưng đó là công việc lâu dài. Bọn tôi đã quyết định nghỉ xả hơi hết ngày hôm nay để lấy tinh thần chuẩn bị cho buổi luyện tập ngày mai cũng là buổi quan trọng nhất để quyết định đội hình chính thức.

Còn bây giờ, tôi ung dung ra về mà trong lòng cực kì phơi phới. Vì tính ra tổ chức đá banh cũng không phải là tệ, đó cũng là một môn sở trường của tôi. Và lại tôi cũng thấy hơi ngán khi tham gia cùng một lúc nhiều trò. Chi bằng cứ nhắm thẳng một môn mà tiến có lẽ sẽ gây cản trở hơn nhiều.

Cứ thế tôi ung ung cho đến bãi giữ xe của trường thì tình cờ bắt gặp Lam Ngọc cũng ở đó. Nàng vẫn chưa lấy xe ra về mà chỉ đứng thẩn thờ hết ra rồi lại vào. Trông nàng như một người đang tìm thứ gì đó mà chính mình cũng không nhớ.

Thấy lạ, tôi bèn chạy đến hỏi:

-Này Ngọc, có chuyện gì vậy?

Gặp tôi, nàng có hơi ngạc nhiên nhưng vẫn chưa đủ để đánh bay đi lớp ừ rừ trên mặt. Nàng trầm giọng đáp:

-Không có gì đâu! Ngọc về ngay ấy mà!

-Sao lại không có gì, Phong thấy Ngọc đi qua lại nhiều lần lắm rồi đấy!

Không để cho nàng kịp trả lời, tôi vội kéo nàng đến băng ghế đá gần đó tiếp tục dò hỏi:

-Sao, nói cho Phong nghe xem là chuyện gì?

Trước ánh mắt thành khẩn của tôi, nàng chỉ thờ dài một hơi rồi đáp gọn lộn:

-Ngọc không muốn về nhà, chán lắm!

-Sao lại không muốn về nhà, còn đi vú của Ngọc mà?

Tuy nhiên nàng vẫn lắc đầu:

-Không đâu, buổi trưa cho đến chiều đi vú thường qua thăm mẹ Ngọc lắm!

-Sao, mẹ Ngọc vẫn chưa về nhà nữa à?

-Ừ, ba ngọc vẫn thế!

Nàng thờ dài nhìn về khoảng sân mênh mông nơi được phủ một lớp nắng vàng đượm. Những con gió thì thoảng vẫn nhẹ nhàng tháo những chiếc lá vàng trên cây đặt xuống đất một cách chậm rãi.

Giờ tôi đã biết lí do vì sao mà nàng không muốn về nhà. Lam Ngọc vẫn là một cô gái. Mà cô gái bình thường thì vẫn biết buồn, biết vui, biết cô đơn khi chẳng có ai bên cạnh. Tôi cũng đang trong hoàn cảnh đó nên rất hiểu cảm nhận của Lam Ngọc hiện giờ. Và nếu như không sợ bị mang tiếng lợi dụng, có lẽ tôi đã ôm chầm lấy nàng từ lâu. Nhìn nàng tôi dò hỏi:

-Vậy giờ Ngọc tính làm sao?

-Chắc là về nhà thôi, còn đi đâu được!

-Hay Phong sang nhà Ngọc chơi hen?

Vừa dứt câu, một dòng điện liên chạy qua người tôi. Tôi biết mình đã hồ khi đề nghị với nàng như vậy. Con mưa tự trách bắt đầu rơi lộp độp trong lòng tôi, nó to dần khiến cho cả mặt tôi nóng ran lên.

Lam Ngọc như cảm nhận được điều đó, nàng nghiêng mặt xuống để nhìn rõ về mặt lúng túng của tôi hiện giờ. Điều đó chẳng khác nào tiếp thêm gió để cơn mưa tự trách trong lòng tôi biến thành bão tố. Và một khi bão tố đã nổi lên, tôi không chắc là mình có thể trụ vững được.

Nhìn tôi một hồi, nàng cười đùa:

-Phong vừa hỏi đó phải không?

-À...phải!

Dĩ nhiên chẳng thể nào tôi đáp khác được.

Có lẽ vì thấy bộ dạng sắp quy đến nơi của tôi, nàng che miệng cười xòa:

-Vậy thì Phong về nhà thay đồ đi rồi qua cũng được!

-Hả?

Tôi hỏi như thể không tin vào tai mình.

-Thì Phong vừa bảo sang nhà Ngọc mà, về thay đồ đi rồi qua, nhớ là đừng có ăn cơm đấy!

-À ừ, Phong sẽ qua ngay!

-Thế nhé, Ngọc về đây!

Nàng nhanh nhẹn vào bãi đất xe ra rồi phi thẳng ra cổng. Tôi thậm chí có thể cảm nhận được mùi hoa lily vẫn còn thoang thoảng.

Đúng thật là trong cái rủi còn có cái lành. Tôi đại diện vậy mà lại được sang nhà Lam Ngọc thật. Tính ra tôi cũng có sang nhà nàng mấy lần ấy chứ, nhưng những lần đó chỉ ngồi lại có chút xíu rồi đi ngay.

Theo như lời dặn dò của nàng, có lẽ tôi sẽ được nàng thiết đãi một bữa ra trò. Tôi có thể tưởng tượng đến những món sơn hào hải vị mà chỉ có Lam Ngọc mới có thể nấu được. Với bàn tay võ thuật của mình, chắc chắn những món ăn ấy sẽ ngon phải biết. Chỉ nghĩ đến thôi bụng tôi đã sôi lên ào ào, buộc phải dắt xe về nhà sửa soạn ngay.

Nói thì nói thế thôi chứ tôi chẳng có gì để sửa soạn cả, chỉ tắm rửa rồi thay bộ đồ khác vào là có thể đi ngay. Thế nên chỉ trong tíc tắc khi vừa về nhà, tôi đã tiếp tục dong xe đi tiếp chỉ sau 15 phút tút lại phong độ.

Do buổi trưa đường vắng nên tôi đi khá nhanh. Chỉ trong tíc tắc là đã đến nhà nàng mặc dù tuyến đường chẳng ngắn là bao. Đường như sự hồ hởi trong người tôi đã vô tình thu hẹp khoảng cách địa lý đó khiến nó chẳng còn là sự trở ngại nữa.

Tôi thả dốc xuống cầu Khánh Hội và tưởng tượng như mình đang được trở về quê nhà. Vẫn là bến Bạch Đằng trước mặt, nơi tôi và Lam Ngọc đã từng nghe những khúc hát vi vu của dòng sông đến tận khuya.

Có lẽ dòng sông chỉ tỉnh giấc vào ban đêm hoặc họa chăng tiếng xe cộ đã lấn át đi giọng hát của nó nên tôi chẳng thể cảm nhận được gì ngoài tiếng gió cắt hiu hiu khi tôi thả dốc xuống. Có chăng chỉ là tiếng những chiếc tàu du lịch đang chạy cắt đôi dòng sông.

-Phong tới rồi đó à, nhanh thật đấy!

Nàng tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tôi nhấn chuông ngoài cổng.

-Vui quá nên đến sớm, hề hề!

-Thiệt tình, Thôi vào nhà đi!

Chẳng biết lúc đó tôi cười trông xấu đến đâu nhưng thấy vẻ mặt cười mỉm cộng với cái lắc đầu của nàng là đủ biết nó khá ỏ đến mức nào.

Vào đến chỗ ghế sofa, nàng mở TV rồi đưa chiếc remote cho tôi:

-Phong đến sớm quá, Ngọc chưa kịp chuẩn bị món ăn, cứ ngồi đây coi TV đi nhé.

Rồi nàng nhanh nhẩu lao nhanh vào bếp và chỉ trong chốc lát sau, tiếng xào nấu đã vang lên. Nó khiến cho bụng tôi cứ sôi lên ừng ực không ngừng. Nhưng tôi chẳng thể làm gì khác hơn là phải ngồi xuống xem TV cho qua cơn đói lòng.

Tuy nhiên TV chẳng đủ sức để tôi dán mắt vào mãi. Chỉ mới được chừng 10 phút, mắt tôi đã bắt đầu cảm thấy mỏi. Những cơn gió lùa vào từ cửa sổ như tiếp thêm sức nặng khiến cho chúng cứ đứ đứ lại, chẳng thể mở ra nổi nữa. Chỉ khi chiếc remote rớt đập xuống ghế tôi mới biết mình đã đến giới hạn chịu đựng.

Tôi bắt đầu đứng lên quơ quàng tay chân để giãn gân giãn cốt. Chợt thấy một sự thay đổi nhỏ ở chiếc tủ TV, tôi bèn tiến lại gần xem xét. Trong đó đã được đặt thêm chiếc huy chương vô địch giải trẻ vừa qua của nàng. Nó được đặt ngay chính giữa trong số những giải thưởng trước đây nàng đã đoạt được.

Còn nhớ lúc đó nàng đã cùng tôi và những sư huynh đệ đồng môn khác làm một bữa tiệc ăn mừng ra trò. Tôi lại phải uống thay Lam Ngọc mỗi khi thằng quý Khanh khò thúc ép

Rồi tôi lại nhìn sang phía bên của tủ. Trong đó có chứa một chiếc đai đen được thêu những chữ màu vàng óng tuyệt đẹp làm tôi cứ ngỡ người ra trầm trồ.

-Thầy của Ngọc đã tặng đó!

Giọng Lam Ngọc bỗng vang lên từ phía sau như giải đáp thắc mắc trong đầu tôi.

-Ngọc nấu ăn xong rồi à?

-Ừ xong rồi, Phong thấy chiếc đai đó có đẹp không?

-Đẹp lắm, nhưng sao không thấy Ngọc đeo trong mấy lần trước đây?

Nàng bật cười rồi đánh nhẹ vào ngực tôi:

-Ngốc, quà quý của thầy sao Ngọc nỡ dùng chứ. Chỉ những buổi lễ long trọng Ngọc mới dám đeo đai vào thôi.

-À, ra vậy!

-Thôi vào ăn đi, đồ ăn còn nóng mới ngon!

Nàng cười tươi, dẫn tôi vào trong bếp nơi các món ăn đã được bày sẵn trên chiếc bàn tròn được đặt cạnh đó. Tôi tưởng tượng mình như một ông vua đang chuẩn bị thưởng thức một bữa ăn thượng nghị của mình. Quá hấp dẫn và lôi cuốn.

Có lẽ vì thấy tôi cứ nhìn chăm chăm các món ăn, Lam Ngọc mới dịu giọng:

-Sao Phong không ăn đi, đây là những món Ngọc mới học được đó!

-Nhìn ngon quá, không nỡ ăn!

-Lạ chưa, phải nếm thử mới biết nó ngon chứ!

-À rồi, nếm ngay đây!

Nghe lời nàng, tôi nếm thử đĩa mực xào cần cà ngay trước mặt.

Trái lại với vẻ ngoài lôi cuốn, mùi vị của nó hơi dị, cụ thể là khá mặn. Sau khi nếm xong tôi vội lấy ly nước uống ngay.

-Sao thế, không ngon hả Phong?

Lam Ngọc dò hỏi, nét mặt khá căng thẳng như đang chờ đợi nhận xét của tôi.

Tất nhiên là tôi chẳng thể nào chê bai thẳng thừng món ăn của Lam Ngọc được, đó là nỗ lực của nàng mà. Thế nên tôi cười xòa:

-À không đâu, tại cay quá Phong uống nước đó!

Vừa nghe, nàng bỗng tròn mắt:

-Nhưng món đó mình đâu có cho ớt vào.

-À là vì... – Tôi ngó thật kĩ đĩa mực xào cho đến khi thấy mấy hạt tiêu trên đó, tôi mới hí hửng bật lên – Phải rồi, chắc Ngọc bỏ tiêu vào đó, Phong không ăn cay được mà!

Đến lúc này, ánh mắt nàng mới dịu lại, nàng cười nhẹ:

-Ừ, mai mốt Ngọc sẽ nấu ít cay lại!

-Hề hề, vậy Phong thử tiếp món canh hen?

Tôi mút một chén canh chua rau muống với ý định thay cho việc uống nước. Nếu cay mà uống nước mãi nàng sẽ xin nghỉ, chỉ bằng cứ uống thật nhiều canh thì nàng sẽ cảm thấy thích hơn. Vì thế, tôi không ngần ngại dốc chén, húp canh một cách khí thế.

Nhưng chỉ mới được một ngụm, đôi mắt tôi đã díp lại mở chẳng nổi nữa. Không phải là vì con buồn ngủ tiếp tục hành hạ tôi mà là vì chén canh quá chua. Tôi tưởng như mình đang húp một chén nước me chính gốc vậy, chua không thể tả.

-Sao thế, canh không ngon hả?

Lại một lần nữa, Lam Ngọc dò hỏi.

-Ngon chứ...để Phong uống hết cho coi nè!

Ném lao thì phải theo tới cùng, tôi dốc chén canh uống một hơi hết sạch. Cả người tôi run lên bần bật khi mới vừa nuốt qua cổ họng. Tôi thấy hồn mình cứ muốn thoát khỏi xác bay phấp phới trông không trung. Đúng là món canh còn lợi hại hơn cả bùa pháp.

Câu hỏi được đặt ra lúc này là nàng có nấu món nào ngon được không?

Dĩ nhiên là có, rất ngon là đằng khác nhưng chỉ một món độc quyền mà thôi. Đó chính là com chiên dương châu.

Đây là món tôi đã được thưởng thức từ lâu mà ghi nhớ luôn mùi vị lúc đó. Nó cứ như len lõi trong từng hạt com chứ không phải thấp thoáng khi có, khi không. Và chỉ có món này tôi mới có thể khen nàng một cách nhiệt tình nhất:

-Ngon thật, Không thể chê vào đâu được.

-Thôi đừng khen nữa, cứ ăn đi!

Hai bầu má nàng đã hồng ửng lên. Nó như tiếp thêm hương vị cho chén com chiên tôi đang cảm làm nó ngon tuyệt trên cả vờ.

Chương 146

Sau bữa ăn, tôi giúp nàng rửa chén và dọn dẹp trước khi cả hai cùng đi dạo ngoài sân cho dễ tiêu.

Rất nhanh chóng, Lam Ngọc liền sà vào chiếc xích đu ngoài đó mà đẩy đưa những vòng đều đều. Hình ảnh đó ít nhiều cũng làm tôi nhớ lại bé gấu trước đây cũng từng hay chơi đánh đu như thế. Những lúc như vậy nàng thường ngâm nga một câu hát quen thuộc rồi dùng đưa đôi chân bé xíu theo chiếc xích đu, tay vẫn ôm khư khư con gấu.

Tôi đứng tựa lưng vào chiếc cột nhà cạnh đấy, nghe những cơn gió thoảng xuyên qua hàng rào. Nó thổi nhẹ nhẹ vào người nàng làm cho mái tóc lại bay phấp phới trên không, những lần đó, hương hoa ngào ngạt lại thoảng thoảng trong mũi tôi thật đậm thắm.

Tôi không biết là do nhà nàng trồng hoa hay chính là hương hoa lily trên người nàng tỏa ra. Nhưng tôi chắc chắn một điều rằng, hương hoa đó không bao giờ tắt mỗi khi tôi đứng cạnh nàng, nó luôn hiện hữu ngay cả trong tâm lý tôi, và ngay cả những lúc nàng không có ở quanh tôi.

Bỗng dung một giọt nước mắt xuất hiện trên khóe mắt nàng, nó chảy dài xuống chiếc má bầu bĩnh. Nhưng tôi đã kịp chặn lại không cho nó chảy vào đôi môi đang mím lại của nàng. Tôi vội vàng ngồi xuống cạnh bên:

-Sao thế Ngọc, đang khóc à?

-Không đâu, bụi bay vào mắt đó...

Tôi gạt đi ngay:

-Thôi đừng giấu Phong, có chuyện gì kể Phong nghe đi!

Nàng ngập ngừng một lúc rất lâu. Hết nhìn công rồi lại nhìn hàng lily cạnh bên và chỉ chịu dừng lại ở một nơi, đó là mặt đất. Nàng cúi mặt xuống, riu riu những ngón tay đan lại. Đôi môi cứ nhấp nhia như nửa muốn nửa không

Thật ra người mẹ hiện giờ của Lam Ngọc, không phải là mẹ ruột của nàng. Nói cách khác, cha của nàng đã bước thêm bước nữa với một người phụ nữ khác. Đó cũng chính là thư kí của ông trong công ty và kém ông đến 10 tuổi. Tôi không muốn bình luận nhiều về điều này, bởi chính Lam Ngọc cũng không muốn thế. Nàng rất tôn trọng niềm vui của ba mình, với lại người phụ nữ đó cũng không phải là người xấu. Từ khi về nhà bà ấy hết mực chăm lo cho ông và cũng không ghê lạnh Lam Ngọc như những điều mà người ta hay nói về mẹ kế. Chính vì lý do đó mà Lam Ngọc dần có cảm tình với người phụ nữ này hơn và chấp nhận gọi bà là mẹ.

Điều đáng nói ở đây là về việc uống rượu của ba nàng, nó đã ảnh hưởng trực tiếp đến tính cảm gia đình. Mẹ của nàng vẫn ở bên ngoài, chứng tỏ ba nàng vẫn chứng nào tật nấy. Nàng lo sợ rồi một ngày nào đó, những hình ảnh của 10 năm trước sẽ lặp lại. Và chính tôi cũng sợ rằng nếu chuyện đó có xảy ra thật thì có mười thằng Phong như tôi cũng chẳng thể điều trị nổi cho nàng nữa.

Thế nên tôi cố gằn giọng thật chính chắn cốt chỉ để Lam Ngọc thấy vững tâm hơn:

-Ngọc này, hay bữa nào rảnh Ngọc dẫn Phong sang nhà mẹ chơi nhé?

Tôi thấy đôi mắt của Lam Ngọc bỗng se lại nhìn tôi một cách rất đỗi ngạc nhiên. Đáp lại ánh nhìn đó tôi chỉ biết cười, và uốn nắn nụ cười của mình sao cho hiền hòa nhất. Tôi phải tưởng tượng mình như một ông tiên đang ban phát điều ước cho một cô bé bất hạnh. Chính điều đó đã làm Lam Ngọc bật cười:

-Phong muốn đi gặp mẹ Ngọc à?

-Muốn chứ, trước sau gì cũng gặp mà!

Tôi đáp một cái ngây ngô mà không hiểu tại sao hai má của nàng lại đỏ ửng lên. Nhưng sau một lúc chiêm nghiệm, tôi chợt nhận ra rằng mình lại hồ hăng khi đề nghị như vậy. Việc đó chẳng khác nào đòi Lam Ngọc ra mắt mẹ vợ. Có lẽ nàng đã cảm nhận được điều đó và thể hiện ra hai bầu má mừn mừn của mình.

Tất nhiên là tôi muốn giải thích với nàng lắm. Nhưng chính tôi cũng đang rối rắm thế này, chỉ sợ nếu giải thích sẽ càng rối thêm. Thế nên đành sáng chuyện khác là biện pháp tốt nhất lúc này. Chợt nhớ về chuyện đá banh, tôi hí hửng:

-À mà ngày mai Ngọc đến xem tụi Phong tập đá banh chứ? Đội hình mới nên phải tập lại từ đầu!

-Mai à, đội nữ cũng tập vào ngày mai, chắc không được đâu!

-À Ngọc cũng trong đội mà quên mất.

Lam Ngọc chỉ cười. Một nụ cười xóa đi những bất cứ thứ gì có thể chia cách hai đứa. Ngắm nhìn hàng hoa lily, nàng nói bằng giọng dịu dàng:

- Khi nào rảnh Ngọc sẽ dẫn Phong sang nhà ngoại. Phong chịu chứ?

- Tất nhiên rồi!

Như chỉ chờ câu nói này của nàng, tôi hồ hởi đáp ngay mà không phải chần chừ một giây nào. Với tôi câu nói đó có nhiều ý nghĩa lắm. Nó cho thấy nàng đang tin tưởng và cần một sự giúp đỡ từ tôi. Vì thế tôi càng phải nỗ lực tới cùng.

- Phong này, Phong có nhớ con gấu Ngọc đưa cho Phong tên gì không?

Nàng đột nhiên quay sang tôi tròn mắt.

- À... xin lỗi, chắc lâu quá Phong không nhớ rõ nữa?

Ấy thế mà nàng lại cười tươi đầm nhẹ vào ngực tôi:

- Thì Ngọc chưa nói cho Phong biết mà. Ngốc quá!

- Há? vậy nó tên gì?

- Tên là Max, gấu bông Max!

- Ồ... ra là vậy!

Tôi gật gù tiếp thu thêm một chuyện đáng nhớ trong đầu. Tôi đã quên lời hứa với Lam Ngọc 10 năm trước, hiện giờ tôi không muốn quên bất cứ thứ gì về nàng nữa. Cũng may là con gấu Max vẫn còn ở nhà, và một ngày nào đó chính tay tôi sẽ đưa nó trở về vòng tay cũng nàng, tôi mong nó sẽ giúp nàng nguôi ngoai về những chuyện đã qua, chỉ một phần nào thôi cũng được.

Tôi vẫn ngồi trên chiếc xích đu cạnh nàng, tiếp tục nghe hương hoa ngào ngạt trong gió. Có lẽ vì quá yên tĩnh nên tôi nghe rất rõ tiếng ngậm nga của Lam Ngọc. Vẫn tư thế đứng đưa đôi chân, nàng đang ngậm nga bài hát mà cách đây 10 năm tôi đã từng nghe được.

Tôi không biết bài hát đó tên gì, có phải do nàng tự nghĩ hay một ai đó dạy cho nàng hay không nhưng quả thật là âm điệu bài hát nghe da diết lắm. Nó khiến trái tim tôi tan chảy ra như viên kẹo ngọt dưới ánh nắng ấm áp.

Bữa đó tôi ở lại nhà Lam Ngọc thêm một tý để cùng nàng đứng đưa trên chiếc xích đu ngoài sân và nghe bài ca của hoa. Thật ra thì hoa không hát đâu, chỉ khi gặp những cơn gió, chúng mới hát vang lên những âm thanh xi xào đầy hương thơm.

Bài ca của hoa không lạnh lẽo như bài ca của dòng sông. Nó còn mang theo mình hương thơm nhẹ nhàng để chiều lòng những thánh giả khó tính nhất. Thế nhưng với tôi cả hai đều hay và phù hợp với từng tâm trạng hiện hữu. Ta có thể tạm kết luận rằng nếu đang buồn ta sẽ nghe sông hát và nếu đang vui ta sẽ nghe hoa hát.

****Hết chương 145****

Chương 146:

Chiều hôm sau, tôi với tụi được chọn trong lớp bắt đầu quá trình luyện tập ráp đội hình đá banh.

Tất cả đều được đá vị trí mình mong muốn để có thể phát huy một cách tối đa nhất khả năng có được.

Để luyện tập, bọn tôi nhờ đến mấy thằng trong xóm thằng Huy làm đối thủ. Tất nhiên nó cũng có mặt trong đội hình và làm đối thủ của bọn tôi. Mất đi tiền vệ kiến tạo và cũng là chiến thuật gia Huy đó, bọn tôi phải tự mình bàn chiến thuật trước khi trận đấu bắt đầu.

Qua đó bọn tôi sẽ đá đội 6 người theo luật của trường. Thủ môn vẫn được giữ nguyên là Khanh khò, hai hậu vệ là Khang Đình và thằng Hiếu, tuyển giữa là Toàn phòn kim luôn đội trưởng và thằng Tiến, cuối cùng trung phong là tôi.

Tuy nhiên đây mới chỉ là đá luyện tập nên trước trận đấu tôi đã cấp vai thương thuyết với thằng Huy:

- Đội tao đá tập, tụi mày đá nương nương tý!

- Ồ, cái đấy tao biết! tao cũng muốn thử chân mấy thằng trong lớp mày mà!

- Ê, hai tụi bây nói cái gì đấy! nhanh nhanh tý nào!

Bên phía đội tôi Phú nỗ đứng ngoài đường biên đã sốt ruột kêu réo lên.

Hôm nay thay vì ngồi vì tính chơi game, nó đã đến đây để xem trận đấu bọn tôi đá tập mà theo nó là để xông đất cho đội hình mới. Mà tính nó thì chả ai lạ gì nữa, lúc nào cũng bỏ bê cái miệng được. Tôi quay lại chẹp miệng:

- Từ từ mày, ngồi ngoài mà cũng hóng hớt!

- Sao không mạy, nắng quá!

Chẳng còn cách nào khác, tôi quay sang thằng Huy:

- Thôi, tao về đội đây!

- Ồ, rần bảo trọng nhe ku!

Lúc đầu tôi chẳng biết dụng ý trong câu nói của nó là gì. Nhưng chẳng bao lâu sau khi trận đấu bắt đầu, tôi đã hiểu ra ngay.

Bọn tôi được giành quyền giao bóng trước. Nhưng nhanh chóng sau thằng Bình bên đội kia đã tắc bóng từ chân của thằng Tiến một cách dễ dàng. Nó chuyển ngang sang thằng Bình để rồi từ đó phát động lên cho thằng Huy đang ở tuyến giữa.

Biết được mối hiểm họa mỗi khi thằng Huy có banh, Toàn phôn ngay lập tức lao đến tranh bóng không cho Huy cơ hội tung hoành. Giằng co được một lúc, Huy đỡ xoay người, dùng tấm lưng to bản của mình che đi tầm nhìn của Toàn phôn rồi ngay sau đó tạt ngang cho thằng đồng đội khác đang ở tuyến giữa.

- Hiếu, chặn nó lại! – Toàn phôn rống cổ chạy theo đường bóng.

Thằng Hiếu ngay lập tức lao lên cản phá bóng. Cả hai thằng áp sát khiến cho trái bóng bật ngược về phía thằng Khang ở tuyến dưới gần cấm địa.

Nếu như đó là thằng Bình hay thằng Tú thì bọn nó đã có thể không chế đường bóng đấy một cách gọn gàng và phát động một đợt phản công. Nhưng đây là Khang đình, tôi thừa biết với lối chơi máu lửa của mình nó không thể nào bình tĩnh dẫn bóng được. Banh vừa tới chân nó cơ giò phá luôn lên trên. Nhưng do lực phá không mạnh, bóng đi sệt nên đã dễ dàng bị thằng Huy khống chế chỉ sau hai nhịp, một nhịp đỡ và một nhịp dốc bóng.

- Để tao!

Biết mình vừa phạm sai lầm, Khang đình liền lao lên cản bóng. Với đà lao nhanh của Khang đình, Huy đỡ chỉ việc ngoặt bóng sang biên rồi lại dốc bóng lao tiếp.

- Hiếu, kèm thằng tiền đạo sát vào!

Toàn phôn lại hét lớn. Nó lao nhanh ra biên chuẩn bị cho một pha tranh chấp tay đôi với Huy đỡ. Nhưng lại một lần nữa, khi Toàn phôn chưa kịp áp sát đến gần, Huy đỡ lại xoay lưng chuyển ngược về tuyến trên nơi có thằng đồng đội khác đang lao xuống.

- Tuyến hai đó, kèm sát nhanh!

Khi thằng Toàn nhận ra được và la lên, thằng đồng đội của Huy đỡ bên đội kia đã tiếp được bóng. Thật ra nó không tiếp bóng mà cơ giò sút luôn khi bóng còn sống.

Đường bóng đi rất căng, cả Khang đình cách đó một khoảng xa vẫn không thể tung chân cản bóng được.

Bóng đi xuyên qua hàng phòng ngự đội tôi. Khanh khờ liền nhào người đẩy bóng đi hết cỡ. Trái bóng bị đẩy chệch sang cột dọc nghe một tiếng boong rồi bật ra lẩn lộn trong vòng cấm.

Thằng Hiếu vội lao đến cản phá nhưng từ bên trái có một lực cực mạnh hất văng nó ra khỏi hướng chạy. Đó chính là thằng Huy. Nhờ vào thể hình to con của mình, Huy đỡ dễ dàng gạt phăng thằng Hiếu sang bên, qua đó lao đến sút bồi thêm một quả vào góc trên khung thành khiến thằng Khanh dù đã kịp ngồi dậy vẫn không thể với đến được.

- Vào 1-0...! – Huy đỡ giờ một ngón lên cười hèn hệt.

- Gì vậy ba, bọn tao mới đá tập mà đá quyết liệt thế!

- Phải đá thế tụi bây mới mau lên chân chó!

Huy đỡ nhướn mày nói với giọng điệu như đúng rồi.

Mà có lẽ là đúng thật. Thằng Toàn cũng chẹp miệng nói thêm:

- Phải đó tụi bây, đá là đá thật để còn biết mình tới đâu!

- Ô cái này tao cũng ủng hộ nốt, đá quyết liệt vào mới xung chó!

Phú nỗ ngồi ngoài cũng chọt miệng vào.

Vậy là trận đấu vẫn được tiếp tục mà chẳng có một chút nhường nhịn gì nữa. Thế nên những đợt bắn phá từ đội thẳng Huy cứ liên tục diễn ra, tỷ số cũng chẳng thể nằm yên được. 2-0 rồi 3-0, 4-0.

Trong suốt trận đấu bọn tôi đã gồng mình chống cự chứ chẳng gọi là đá nữa. Tỷ số cứ tăng vèo vèo như những bước chạy trên sân. Tuy nhiên với những nỗ lực của mình, nó cũng chịu dừng lại nhưng đó là lúc hiệp đấu đã kết thúc.

Bọn tôi rệu rã nằm bệt ra trên sân trong khi tụi thẳng Huy vẫn còn đi kênh càng tiến lại. Nó chìa tay ra trước mặt để tôi gượng dậy rồi cười đều:

-Mới có 8-0 mà, tụi bây vậy là ngon rồi đấy!

-Ngon cái mé nè, mệt gần chết!

Tuy vậy nhưng thẳng Toàn vẫn vỗ vai tôi:

-Thôi vậy được rồi, mới đá chung lần đầu mà, mai mới luyện tập tiếp! Giờ đi uống nước đi!

-Ừ, đúng đó bây, giờ đi uống nước đi... cho tao uống ké với!

-Ké ké tía cưng, ngồi không cũng đòi uống hả!

Khang đình tức tối cốc cho Phú nổ một cú làm nó ôm đầu giấy giữa:

-Da...! Chấn thương sọ não rồi, đệt cụ mày!

-Đừng có dóc, tao cốc nè hều! Giờ có đi uống nước không thì bảo?

Vừa nghe, mắt Phú nổ sáng lên ngay, nó tíu tít:

-Hề hề, sao không nói sớm! Đi uống nước mía nhá!

Cả đám vừa nghe đến uống nước ai nấy đều phấn khởi lên, duy chỉ có thẳng Hiếu và Tiến là thờng lững bở về không nói năn gì dù chỉ là một câu chào. Ấc hần bọn nó còn cay cú cái vụ của Lam Ngọc, nhưng nếu thế tại sao nó lại ghi tên vào đội hình làm gì? Nó thừa biết tôi cũng nằm trong đội mà.

Để hiểu rõ nguyên nhân, tôi chạy đến trước mặt thẳng Tiến:

-Này, không đi uống nước với tụi tao à?

-Thôi bọn bây uống đi, bọn tao còn có việc. Tạm biệt!

Rồi hai thẳng lại lăm lúi bỏ đi trước bao nhiêu cặp mắt chứng kiến.

Tôi không hiểu hai thẳng này đang nghĩ gì nữa, nó đang cay cú, hoặc nó thấy nản do thua nhiều. Chẳng ai biết được, tôi không biết, thẳng Toàn cũng không biết, cả bọn cũng không ai biết. Tất cả chỉ biết một việc duy nhất là đứng nhìn cả hai thẳng dong xe ra về.

Có lẽ Huy đó là người thất bại nhất, nó vỗ vai tôi:

-Bạn mày đấy à?

-Cũng không hần, lúc trước bọn tao từng là kẻ thù đấy!

-Thảo nào... – Nó gật gù tỏ vẻ hiểu biết – thôi đi uống nước đi, chuyện đó tính sau, tao khát rồi!

Ý định của thẳng Huy rất trùng với ý của tôi. Dù gì chuyện này tôi cũng không muốn cho nhiều người biết, cách tốt nhất lúc này là cố lờ nó đi và tìm cách giải quyết sau. Tất nhiên là cũng chỉ mình tôi giải quyết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Bọn tôi ghé vào một quán nước mía gần đấy để giải tỏa cơn khát do trận đấu mang lại. Tại đây Phú nổ được dịp chém gió về trận banh lúc nãy bằng

những kiến thức mà chỉ trong thế giới game của nó mới có. Nó bắt đầu bô bô cái miệng sau khi hút một hơi nửa ly nước mía:

-Tao nói tụi bây nghe, tụi bây đá như thế là không được đâu. Nhất là hàng thủ ấy tệ quá, bị mất banh suốt

-Thì từ từ mới tập được chứ mậy! Thời gian còn dài!

Tôi góp tí gió vào và cũng thâm thở phào vì thắng nào chưa đá động gì đến tôi. Ấy thế mà nó cũng chẳng tha:

-Còn mày nữa đó Phong, Mày là tiền đạo cắm cũng phải lui sâu tý nữa mới nhận bóng của tuyến dưới được chứ. Cả trận tao thấy mày trên sân không làm được gì!

-Thì cứ từ từ! Cháo mới nhừ chứ mậy!

Tôi lại dùng điệp khúc “từ từ” nghi binh với nó.

-Úi xời, cứ cho tao vào từ đầu có tốt hơn không hoặc để tao làm huấn luyện viên cho tụi bây.

Nghe đến đây thằng Khanh sầm mặt:

-Thôi, an phận làm đội trưởng đội cổ động của mày đi. Mày mà làm huấn luyện viên bọn tao lại tốn tiền thêm!

-Tiền gì mày! – Phú nỏ liếm môi.

-Tiền viện phí đấy, mắc công tức lên đập mày nhập viện!

Không riêng gì tôi, cả đám đều cười hà hà khi Phú nỏ bị Khanh khờ cho đeo mặt mo đến ê chề. Riêng Toàn phòn còn đập tay lia lịa lên bàn như phụ họa thêm và nếu không có bà chủ hàng nước mía cản lại, chắc nó đã rút đôi dép đập luôn lên bàn cũng nên.

Để tránh bị chọc quê cho thối mặt, Phú nỏ chẹp miệng rồi đánh ngay sang chuyện khác:

-Mà này, Không biết ngày mai hai thằng quý kia có tới không tụi bây?

-Mày nói thằng Tiến với thằng Hiếu ấy hả?

Thằng Toàn hỏi kéo rột ly nước mía một hơi.

-Chứ còn ai nữa. Không nói không rằng bỏ đi một hơi.

-Thôi kệ bọn nó, ngày mai mà không tới thì tính sau.

Huy đô cũng muốn góp phần vào câu chuyện. Nó quay sang hỏi tôi:

-Ê mày, lúc nãy mày nói hai thằng đấy từng là kẻ thù của mày mà, kể tụi tao nghe xem!

-Ừì, chuyện lâu rồi có gì đâu mà kể!

-Thôi kể cho tụi nó nghe đi. Dấu giếm cái gì không biết!

Toàn phòn cười hèn hếch, nó vỗ vai tôi như đây chỉ là chuyện con con như bao chuyện khác. Riêng tôi cũng không muốn kể lắm vì chuyện này mà tôi đã ăn một cái tát chất chứa của Lam Ngọc. Nhưng ngó thấy vẻ mặt hăm hở của tụi thằng Huy tôi chẳng còn cách nào khác ngoài chẹp miệng rồi kể từ tốn cho tụi nó nghe.

Tuy nhiên không phải chuyện gì tôi cũng kể. Để tránh bị tụi nó chọc quê, tôi dấu nhem luôn việc bị Lam Ngọc tát ở phần cuối kế hoạch và giận cho đến gần hai tháng trời. Thế nên thay vì kết cục như thế, tôi biến đổi thành lúc cuối kế hoạch, Lam Ngọc đã chửi hai thằng kia một táng khiến tụi nó phải xin lỗi bọn tôi và vắn hần học cho đến bây giờ.

Chỉ có mình thằng Toàn mới biết tôi kể đúng hay sai. Suốt cả buổi tôi kể cho tụi thằng Huy nghe, nó chỉ lắc đầu cười trừ như để chọc quê tôi và nhất là khúc tôi đáng lí ra tôi bị Lam Ngọc tát nhưng đổi thành hai thằng kia xin lỗi, nó lại cười lớn hơn làm chuyện suýt bại lộ do mấy thằng kia quay sang hỏi.

Cuối cùng thì tôi cũng kể xong. Cả bọn đều gật gù và có chung một kết luận rằng tôi khá là can đảm, riêng thằng Phú xưa nay nó đã tôn sùng đều tôi mấy lần trong tiết anh văn nay lại càng dẻo miệng hơn. Nó đưa tay lên mặt chề cái môi ra giả bộ khóc thống thiết:

-Trời ơi, tao không ngờ mày là ân nhân của lớp! Nếu tao là con gái chắc xin ba mẹ gả cho mày rồi!

-Gi thế mày, nghe nổi cả da gà!

-Thôi anh đừng khiêm tốn, em ôm cái nào!

Nó nhồm đậy với gương mặt khá ó lăm tôi hoảng vía chạy khắp quán. Đến lúc này tôi còn biết thêm một cái tật của thằng này nữa là nhảy vô đối.

Bọn tôi vẫn ngồi uống nước bàn chiến thuật cho đến chập tối. Phú nỏ do ngồi ngoài nên vẫn còn xung sức, cứ bỏ lơ cái mồm chẳng bao giờ ngừng được. Bọn tôi đã kiệt sức từ lâu, nhờ mấy ly nước mía nên mới lấy được một chút đỉnh công lực để có sức đạp xe ra về.

Tuy vậy bọn tôi vẫn chẳng thể nào chịu nổi cái giọng lè nhè của thằng quý Phú nỏ này, nó cứ vang vang bên tai như tiếng ruồi muỗi, nhột vô cùng. Thế nên chẳng còn cách nào khác bọn tôi quyết định kết thúc hội nghị nước mía bàn chiến thuật tại đây trước khi cả đám bị nó nói cho tầu hỏa nhập ma.

Chúng tôi trở về sân để lấy xe ra về. Tuy nhiên khi vừa vào sân, thằng Phú nỏ đã sột sắng lên chỉ về phía sân cỏ:

-Ê, nguyên đám con gái đi đá banh kia bây!

Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của nó. Đứng thật là thằng này không nỏ tí nào. Ở xa xa nơi nó chỉ có một đám con gái bước ra từ sân thi đấu. Nhìn có vẻ cả đám đã đá từ lâu và bây giờ là lúc ra về. Thảo nào lúc này lại có nhiều thằng bu qua sân bên kia đến thế, ra là để coi bọn con gái đá bóng.

-Đó giờ mới thấy nguyên đám con gái đá banh nghen. Nhỏ nào cũng đẹp mê toi!

Phú nỏ vuốt cằm nhìn bọn con gái trầm trồ.

-Có gì đâu, chắc là bọn con gái đi tập đá giải ấy mà!

-Không biết lớp nào thế nhỉ, nhìn giống giống lớp dưới.

-Ừì, thôi về có gì đâu mà ngắm!

Tôi phui tay xuề xòa nhưng ngay lập tức bị thằng Phú bác bỏ:

-Mày bây, thấy gái đẹp không ngắm chẳng khác nào thấy tiền trên đường không nhìn lượm. Tệ lắm cũng phải nhìn phát chứ!

-So sánh gì nghe chẳng liên quan gì thế mày?

-Sao lại không liên quan. Mày xem— Nó hướng mắt tôi về phía mấy nhỏ con gái— nhỏ nào nhỏ nấy nhìn mà đã con mắt!

-Thôi đẹp, tao đói rồi, về ăn cơm đây!

Nghe thế Phú nỏ liền nhìn tôi với cặp mắt lạ lắm. Nó đi một vòng quanh tôi dò xét rồi đột nhiên bước thụt lùi về tỏ vẻ sợ hãi:

-Phong, đừng nói với tao là mày...

-Tao sao...

-Bị gay!

-Gay tía cung!

Tôi điên tiết cốc cho nó một cục to tướng trên đầu làm nó la bài hãi:

-Chứ sao mày không thích ngắm gái?

-Tao không thích vì có lí do riêng. Với lại đá banh mệt thấy mồ ai mà quan tâm mấy chuyện đó!

-Phải không ba, tao nghi lắm!

-Nghi cái mẹ, toàn nghi tào lao. Thôi tao về đây, mệt rồi!

Tôi cố sai chân nhanh về phía bãi giữ xe để kịp về cho bữa ăn tối. Giờ này bụng tôi đã bắt đầu sôi ùng ục, nếu còn ở lại giờ nào chắc tôi chịu không nổi. Nhưng chỉ mới có vài bước, Toàn phòn đã vêu cổ tôi lại:

-Ê, con nhỏ Noemi đó phải không mày?

Giật mình, tôi lại quay sang chỗ đám con gái và cố mở mắt nhìn cho thật kĩ. Lẫn trong đám con gái mặc quần đùi thể thao đó, có một nhỏ mặc quần jean áo thun khác với những đứa còn lại. Nhỏ đang cúi mặt xuống cầm cuốn sổ ghi chép thứ gì đó, trông y hệt như một huấn luyện viên ghi chép chiến thuật vậy.

-Ê, Noemi! Tụi anh nè!

Khi tôi còn chưa nhận ra được đó là ai, thằng Huy đã gân cổ hét toáng lên làm cả đám con gái bên đó chú ý. Nhưng nhờ như vậy tôi mới có thể xác định được đó chính xác là con bé Ngọc Mi 100 phần công lực.

Nghe tiếng gọi của Huy đô, Ngọc Mi gấp cuốn sổ lại ngẩng mặt lên dò xét và rất nhanh sau đó nó đã phát hiện được sự có mặt của tôi ở bên này. Con bé quay sang đám con gái nói một lúc rồi đi nhanh sang phía bọn tôi nở một nụ cười thật tươi:

-Các anh cũng đến đây đá tập à?

Khỏi phải nói, mặt thẳng nào thẳng nấy đều đỏ kè lên khi thấy nụ cười tỏa nắng giữa hoàng hôn của con bé. Người ngạc nhiên nhất lúc này chính là Phú nổ, cái miệng cả ngày bô bô của nó bây giờ đã há thật to ra như thể chẳng tin vào những gì đang nhìn thấy.

Một cô bé tóc xoắn nhẹ ngang vai với đôi mắt nai dễ thương đang cười tươi trước mặt nó. Phải khó khăn lắm nó mới có thể nặn ra được vài chữ như thể trẻ con mới tập nói:

-Ai đây? tụi bây quen hả?

-À, đây là gấu thằng Phong đó, mày hông biết hả?

Huy đô đứng đưng như thể chẳng có gì to tát.

Mà đúng thật với Huy đô và mấy thằng đã từng đi ăn sinh nhật của Noemi thì chẳng có gì ngạc nhiên cả. Nhưng Phú nổ vẫn chưa gặp con bé lần nào, có thể nói đây là lần đầu tiên nó gặp con bé chẳng trách nó lại kích động như vậy.

Như để minh họa cho câu nói của Huy đô, con bé Mi liền bước đến đứng gần tôi nheo mắt:

-Anh cũng là bạn của anh Phong hả?

-À...ừ...phải phải!

Nó vẫn há hốc mồm chẳng tin được những gì đang xảy ra trước mắt.

-Sao thế, anh không khỏe trong người à? – Con bé lại hỏi.

-Không phải...à...ừm...

Thấy thằng Phú có vẻ đã sốc toàn tập, tôi liền bá vai nó cười xòa:

-Hề hề, tại nó đá banh cả buổi nên mệt đó, phải không mày?

-Ừ, phải phải!

Tôi đã suýt phá lên cười với phản ứng của nó lúc này. Trông y như một đứa con nít lạc ba mẹ chẳng biết nói năng gì, lại còn rất nghe lời. Xưa nay bọn tôi đã quen nhìn nó vênh váo với cái miệng có thể bẻ cong mọi chân lí dù là cứng chắc nhất. Vậy mà giờ đây lại cứng họng trước một cô gái ít tuổi hơn. Đúng thật là anh hùng vẫn không thể qua ải mỹ nhân.

Để tiếp lời cho tôi cũng như giải vây cho Phú nổ, Toàn phớt vờ tay tập trung sự chú ý:

-Về thôi tụi bây, chiều mai ra đây luyện tập tiếp. Giờ cũng trễ rồi.

Tất cả đều biết ý lũ lượt ra về. Chỉ có thằng Phú nổ là phải đợi thằng Toàn cấp cở mới chịu lết theo. Tôi đồ rằng nếu chẳng có ai giúp chắc nó phải đứng đến sáng. Cũng dễ hiểu thôi, tôi thế này mà lại có cô bạn gái xinh xắn, dễ thương như thế kia, dù biết là đóng kịch thôi nhưng tôi cũng cảm thấy mình quá là may mắn rồi.

Đến khi bọn thằng Toàn đã đi hết, không khí mới trở nên yên tĩnh đi chút xíu mặc dù vẫn còn tiếng hò hét phát ra từ những trận cầu nảy lửa ở trong sân.

Tôi với con bé ngồi ở một băng ghế đá cạnh đó cùng xem trận đấu. Nhìn con bé xoay chiếc bút bằng những ngón tay bé xinh, tôi chợt cảm thấy tim mình lâu lâu lại có những nhịp lạc đi. Nó như một chiếc máy bơm nước có lúc ép nước chảy thật mạnh, lại có lúc làm nước yếu đi thấy rõ.

Tôi không phủ nhận rằng nét đẹp của Ngọc Mi đã làm tim tôi xao động chút ít. Đúng là chỉ chút ít thôi nhưng một chút đó cũng giống như viên thuốc bé tẹo vẫn giúp ta trị hết sốt dù có cao đến mức nào. Như ở lần này, một chút ít nét đẹp của con bé lần nào cũng làm tim tôi loạn nhịp. Nhưng viên thuốc nào cũng có nhiều thành phần, viên thuốc làm tim tôi đập loạn nhịp cũng vậy.

Nó chứa một ít xinh xắn, dễ thương và lúc nào cũng mang một mùi thơm rất phương Tây. Đó là hoa thiêng diên vĩ. Ý nghĩ đó lại khiến tôi dỗi mặt về chiếc kẹp tóc của Ngọc Mi. Nó rất đẹp như đã được đo ni đóng giày cho từng lọn tóc bồng bênh của con bé.

-Nè, anh đừng nhìn em nữa! Lo coi đá banh đi!

Con bé cắn môi lộ rõ nét ngượng ngùng. Tôi cũng áp ứng theo:

-Ừ anh xin lỗi, tại không ngờ gặp em ở nơi này thôi!

-Cô chủ nhiệm giao cho em quản lý đội bóng đá nữ mà. Hôm nay em dẫn đội đến đây tập!

-Ừ nhỉ, giải toàn khối mà!

Tôi gật gù như tự nói với bản thân mình. Con bé lại hỏi:

-Mà đội anh tập sao rồi, vẫn tốt chứ?

-Hề hề, rất tốt là đằng khác.

Tất nhiên là tôi chẳng thể nào nói ra đội mình vừa bại trận với 8 bàn không gỡ được, dù gì đây cũng là đá tập chẳng thể chứng tỏ được điều gì. Ấy thế mà con bé lại làm tôi lo thêm:

-Ừa, em lo cho đội anh thôi, vì đá toàn khối mà, lớp anh có thể gặp đội nam lớp em đấy!

-Hề hề, em lo đội anh đá ăn lớp em sao?

Tôi ngoác miệng cười đùa nhưng ngay lập tức bị con bé cho méo xệch đi ngay:

-Không phải, em đang lo ngược lại!

-Gì cơ, lo ngược lại à?

Trước đôi mắt đang mở to ra hết cỡ của tôi, con bé vẫn thản nhiên:

-Không phải khi không mà em nói thế đâu. Em đã nhiều lần đi xem Bảo với một số đứa con trai khác đi đá banh. Họ đá hay lắm!

-Ồi dào, em đừng lo! Nếu em mà xem tụi anh đá banh thì chắc em phải lo ngược lại đó!

Tôi cười khẩy phớt lờ đi lời cảnh báo của con bé. Dù gì nó cũng chỉ là con gái, cặp mắt nhìn nhận cầu thủ đương nhiên là khác xa với bọn con trai. Chính điều đó đã khiến đội tôi phải nhiều phen lao đao sau này. Còn bây giờ, con bé vẫn bình thản:

-Em chỉ nhắc anh cẩn thận hơn thôi, em chưa bao giờ nhắc thừa đâu!

-Hề hề, được rồi anh sẽ cẩn thận mà!

-Chiều mai đội anh vẫn tập ở đây chứ? – Con bé mím môi để lộ đôi má đỏ hồng.

-Ừ, trừ việc bận ra thì ngay nào bọn anh cũng ở đây!

Nghe đến đó, mắt con bé sáng rỡ lên:

-Vậy thì hay đó, đội nữ của em cũng vậy! Hay là sau khi tập xong đội nam của anh qua tập cho đội nữ lớp em nhé!

-À chuyện này...

Tôi ậm ừ không dám hứa trước, trong đầu lúc này xuất hiện hình ảnh của Toàn phôn do nó là đội trưởng của cả đội. Tuy nhiên con bé đã gạt bay đi ngay sau đó:

-Có gì phải lo chứ? Tin em đi, chắc chắn đội của anh sẽ thích thôi!

-Ừ, để mai anh hỏi lại bọn nó!

Tôi với con bé tiếp tục chìm vào khoảng lặng. Nếu có tiếng động thì chắc là do mấy đứa cổ động viên hò hét trên sân gây ra. Cũng không ít lần mấy thằng con trai đi ngang đều tia mắt tới con bé. Nhìn những ánh mắt nham nhở đó, tôi cứ muốn tặng cho mỗi thằng một quả, nhưng nghĩ lại vẫn còn nội giả dưới quê nên tôi chỉ len lén gát tay lên thành ghế ngay sau lưng con bé như muốn thầm nói rằng đây là gấu bố đấy.

Tất nhiên là con bé không biết, nó vẫn chăm chăm theo dõi trận đấu đang diễn ra trước mặt. Ấy thế mà khi tôi vẫn còn đang hí hửng vì được dịp ra oai với mấy thằng xung quanh, con bé đột nhiên đôi từ thế từ ngồi thẳng sang tựa hẳn vào thành ghế. Việc đó khiến cho bờ vai nhỏ nhắn của con bé lọt thõm vào vòng tay đang khoác lên thành ghế của tôi. Rất nhanh sau đó con bé nhận ra ngay. Mắt nai giương lên nhìn chăm vào đôi mắt lúng túng của tôi. Cả hai sau đó liền quay đi chỗ khác.

Mặt tôi bây giờ đã nóng bừng lên như chiếc bánh trán nướng. Tôi còn cảm nhận rõ nhịp tim mình đang đập ngày một nhanh. Tôi cố thu hết can đảm liếc nhìn sang con bé. Tôi thấy nó vẫn ngồi đấy, không một chút cử động. Mà cũng có đấy chứ, nó đang vờ vẽ cây bút, hết vờn ra rồi lại siết vào. Tôi tưởng tượng trái tim mình như cây viết nó đang cầm trên tay, bị vờn vẹo hết lần này đến lần khác làm tôi muốn đứt hơi.

Thực ra tôi cũng muốn rút tay về lắm. Tôi biết con bé đang cảm thấy khó xử khi tay tôi vẫn để trên bờ vai mềm mại của nó. Nhưng có lẽ chắc tôi đã làm,

con bé chẳng những không tỏ ra bức bối gì, trái lại nó còn nhẹ nhàng dựa vào người tôi như một chú mèo cuộn mình vào lòng chủ.

Tôi bắt đầu bồn loạn chẳng biết làm gì. Đầu tôi như một cỗ máy hơi nước được tích đầy hơi, lúc nào cũng chực xỏa ra cả hai bên tai và đỉnh đầu. Khó khăn lắm tôi mới ứ lên một tiếng:

-Sao...

-Suyt...

Tôi còn chưa nói đến chữ thứ hai, Ngọc Mi đã đặt ngón tay nhỏ xíu của nó lên môi mình như biết trước những gì tôi sắp nói. Được một lúc con bé mỉm cười, mắt vẫn nhắm nghiền:

-Anh Phong này!

-Sao...em?

Tôi đáp bằng giọng mang nhiều hơi thở hồi hộp.

-Số sô cô la anh tặng em đây! Anh tự làm thật à?

-Ừ phải, anh tự làm đó! Nó không ngon à?

-Không phải, nó ngon lắm, với lại ngọt nữa! Em rất thích!

Một cách vô hình con bé đã hạ nhiệt cỗ máy đang tích đầy hơi trong đầu tôi, làm nó hoạt động ổn định hơn mặc dù có đôi khi nó lại muốn bốc khói hụ còi. Con bé lại thủ thỉ:

-Em ngồi trong sân cả ngày mỗi lưng lấm, cho em tựa tỳ nhé?

-Được mà, không hề gì!

Với lời đề nghị của con bé, tôi đã chắc chắn hơn là nó không cảm thấy khó chịu gì. Việc này cũng không làm ảnh hưởng đến tôi, chỉ tỏ làm hại mắt của mấy thằng đang đá trong sân mà thôi. Điển hình nhất là thằng thủ môn đội kia vì tia mắt đến con bé mà bị ăn nguyên quả bóng vào mặt gòn lòn.

Bọn tôi cứ ngồi thế cho đến lúc bụng tôi kêu ré lên. Tiếng kêu to đến nỗi bé Mi cũng phải tròn mắt nhìn tôi một cách ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó con bé liền cười mỉm vén nhẹ lọn tóc lên vành tai làm gương mặt trở nên xinh xắn hơn. Nó khẽ nghiêng mái đầu

-Anh đói rồi hả?

-Ừ, đá banh cả buổi mà.

Ngọc Mi cười mỉm rồi nhẹ nhàng ngồi dậy:

-Hôm nay cũng đủ rồi, tụi mình về thôi!

-À phải, cũng trễ rồi!

-Anh lại chở em về nhé! Lúc chiều em nhờ bạn em chở đến đây!

-Hề hề, không thành vấn đề!

Tôi lại đeo con bé về như mọi hôm hai đứa vẫn đi chơi. Ngọc Mi lại được dịp hỏi tôi về những thứ nó thấy trên đường. Khi thì là những hàng bò viên xe đẩy, khi thì là những xe bán nước di động. Những lần đó, tôi lại được thấy gương mặt hiếu kì của con bé cộng với nụ cười tươi khi được tôi giải thích những thứ nó thắc mắc.

Cuối cùng thì tôi cũng đeo Ngọc Mi đến nhà. Con bé mỉm cười chào tôi rồi nhanh nhẹn đi vào.

Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi lại nhớ đến câu chuyện thả diều của con bé đã từng kể.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148

Buổi chiều hôm sau bọn tôi tiếp tục buổi luyện tập đá bóng cùng bọn thằng Huy.

Đúng như điều lo ngại của tôi từ hôm qua đến giờ, thằng Tiến và thằng Hiếu đã vắng mặt. Trong nhóm chẳng có ai có số của nó nên không tài nào liên lạc được. Đội trưởng Toàn phờn lúc này cũng vô đầu bức tóc với tình hình hiện tại, nó quay sang tôi tặc lưỡi:

-Mệt thật, biết ngay là có chuyện mà!

-Giờ tính sao đây, thiếu người rồi! Tao có số của thằng Kiên với thằng Tuyên, có kêu bọn nó lên không?

Toàn phờn tiếp tục gỡ đầu, nó chep miệng suýt xoa một lúc lâu trước khi khua tay xuề xòa:

-Thôi cứ gọi bọn nó lên đây đá đỡ đi!

Theo lời Toàn phờn, tôi gọi thằng Tuyên và Kiên lảng lên lấp vào đội hình còn thiếu với mục đích... đá cho qua bữa tập.

Chính hai thằng này còn phải thấy ngạc nhiên khi được tôi gọi lên đột xuất. Mới vừa lên đến nơi, Kiên lảng đã dáo dác:

-Gi thế chúng mày, nay sao kêu tao lên nữa.

Ngay tức khắc đã có Phú nổ bay ra ứng đáp:

-Mày là niềm hi vọng của đội không kêu sao được!

-Vậy hà, thiệt hông mày?

Kiên lảng khụt khịa phờn mặt ra nhưng lại bị Phú nổ cho rớt xuống đất ngay:

-Tao nói chơi thôi tại thiếu người nên kêu mày á mà!

-Đệt cụ mày chọc bô!

Như thường lệ, Phú nổ bị Kiên lảng cốc cho một cái muốn ứ nước mắt.

Đó cũng chính là số phận của nó trong lớp mỗi khi mở miệng chọc người khác. Mặc dù có cái miệng dẻo ngoẹo như thế nhưng với thân hình cò hương của mình Phú nổ luôn là điểm đến lí tưởng của những cái cốc mỗi khi nó chọc người khác.

Nhưng ngay cả khi hai thằng này đến, rắc rối vẫn phát sinh. Chuyên môn của hai thằng này là hậu vệ nếu ráp vào đội hình thành thử ra đội tôi đã đến 3 hậu vệ. Ngay cả chiến lược gia đại tài nhất cũng chưa từng nghĩ tới chuyện đó.

Thế nhưng chẳng còn cách nào khác, do có nhiều lớp cũng đá tập nên bọn tôi phải đặt sân từ hôm trước mới mong có chỗ đá, bây giờ mà bỏ về hết chẳng khác nào đem tiền bỏ sọt rác. Ý nghĩ đó như thấm vào tư tưởng của những thằng trong đội tôi, thế nên mặt thằng nào thằng nấy đều tối sầm lại như mực, chẳng ai cười lấy một tiếng. Nhất là Toàn phờn, hơn ai hết nó là đội trưởng được thầy và cả đội tin nhiệm. Giờ đây cả đội đang đứng trước nguy cơ phải giải tán nó là người chịu áp lực hơn ai hết. Nhưng như tôi đã nói, sân bãi đã nướn không đá thì mất tiền. Thế nên tôi chỉ lảng lạng tới chỗ nó vô vai:

-Thôi giờ bắt đầu đá đi, chuyện đấy tao với mày giải quyết sau!

Nó gật đầu một cách miễn cưỡng rồi tập trung cả đội chuẩn bị cho trận đấu tập với bọn thằng Huy.

Với lực lượng như hiện tại bọn tôi chẳng thể nào bố trí đội hình như trận trước được. Thấy bọn tôi vắt óc suy nghĩ, Phú nổ xông xáo lao mỏ vào:

-Ê tụi bây tính lẹ lên đi, hết giờ sân đây!

-Tính sao được, chẳng lẽ chơi 3 thằng hậu vệ?

Tôi quay sang nó nhủu mày không quên tặc lưỡi một cái.

-Ờ, ba hậu vệ cũng được đá đội hình 3-2 thằng Toàn hộ công cho mày!

Ý tưởng này đã bị thằng Toàn bắt bỏ ngay, nhưng ngay sau đó nó liền búng tay cái chóc:

-À phải rồi, như thế này đi...

Vậy là trận đấu tập đã được bắt đầu. Khang đình với Kiên lảng sẽ giữ vị trí hậu vệ. Thằng Tuyên sẽ giữ vị trí mà Toàn phờn mới vừa nghĩ ra cái sọt là tiền vệ phòng ngự. Nó nằm giữa vị trí hậu vệ và hộ công của Toàn phờn, và sau cùng trung phong vẫn là tôi.

-Đá đề tội bây, phải ăn đậm mới được ghen!

Phú nỗ ngồi ngoài hồ hào vào. Và tất nhiên được Toàn phớt hờ ứng rất nhiệt tình:

-Mày yên tâm, ở đó mà xem! – Rồi nó hướng về đám bọn tôi – Anh em, quyết thắng ghen!

-Ok, quyết thắng!

Và tỉ số chung cuộc của trận đó là 7-0 nghiêng về đội của Huy đô.

Tuy là thua ít hơn 1 bàn nhưng tôi chẳng thể vui hơn được. Đơn giản vì đây chỉ là đội hình đá tạm thời cho qua trận chứ không phải là chính thức. Tỉ số ít hơn là do cầu thủ phòng ngự bên tôi nhiều hơn chứ không phải lối chơi đã được cải thiện. Toàn phớt hiểu điều đó hơn ai hết, nó ngồi trầm ngâm suy nghĩ mà vẻ mặt xệ xuống đến phát tội.

Dù mệt nhưng tôi vẫn cố lết tới nó vỗ vai:

-Thôi kệ đi, có gì đâu mà buồn!

-Buồn gì mà! Tao đang bức hai thằng kia thôi!

-Thằng Tiến với Hiếu à? Để ngày mai kiểm nó bàn chuyện sau, giờ về đã tính gì tính!

Tôi với thằng Toàn đứng dậy tập trung cả đội ra về. Cảnh tượng lúc này như mới vừa trải qua cuộc chiến, mỗi thằng ngồi một góc nhìn thâm trầm vô cùng.

Tuy nhiên chỉ cần một đứa con gái. Chính xác hơn là Ngọc Mi. Khi con bé vừa bước vào sân, cả bọn đã sáng mắt lên. Lúc đầu tôi cũng không nhớ con bé sang đây để làm gì, chỉ khi nó nhìn tôi dò hỏi:

-Các anh đá xong chưa, sang giúp lớp em một tay nhé!

Cả bọn lúc này đều hướng mắt về tôi. Lúc này tôi mới nhớ ra rằng Ngọc Mi đã nhờ tôi đến giúp đội nữ của con bé luyện tập và tôi vẫn chưa nói chuyện đó với bọn thằng Toàn.

Như hiểu được toàn bộ sự việc, con bé Mi khẽ thở hắt một hơi rồi chép miệng:

-Các anh có rảnh không sang luyện tập giúp đội nữ bọn em nhé?

Chẳng cần phải suy nghĩ Phú nỗ đã bật dậy tít tít cả lên:

-Rảnh chứ, không thành vấn đề!

Tuy nhiên Toàn phớt đã cho nó tắt ngấm ngay:

-Ê, tao đội trưởng hay mày đội trưởng thế?

-Ừ, có sao đâu mà, giúp người ta tý thôi mà!

-Phải đó Toàn, qua phụ em nó tý!

Tôi cũng nói giúp vào để lấy công chuộc tội với bé Mi. Tôi thúc tay nó như cách mà một đứa con nít nài người lớn để được đi đâu đó.

Cuối cùng thì cả bọn cũng chịu qua giúp đội nữ. Nhưng kể cả như thế con bé vẫn chẳng khoan hồng cho tôi được tạo nào. Người ta thương nói tội chết được miễn tội sống khó tha và đây là lúc tôi phải chịu tội sống.

Khi cả bọn đã kéo lũ lượt qua đấy, con bé mới đi kè kè bên tôi nhéo nhẹ vào hông:

-Anh hay nhỉ, em dặn như thế nào?

-Hề hề, thì quên tý mà, chẳng phải anh đã nói giúp em rồi sao?

-Thiệt tình anh đó, thôi sang đây đi mọi người chờ!

Con bé kéo tay tôi một cách hồn nhiên giữa những cặp mắt kinh ngạc lẫn ganh tị. Tôi không biết con bé vô tình hay cố ý nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngáo toét của bọn đó, trong lòng tôi cũng có chút khoan khoái kiểu như ta có được một thứ gì đó mà bọn khác không có. Cảm giác hạnh diện vô cùng.

Nói về lý thuyết đá banh tôi không rành cho lắm, bởi lẽ tôi chỉ biết về vôi ở mức độ vừa phải nên chỉ ngồi ngoài đường biên nhìn bọn thằng Toàn hì hục chỉ cách dẫn banh cho bọn con gái. Xông xáo hơn cả là Phú nỗ. Chắc có lẽ bọn con gái vẫn chưa nhìn sang phần sân bọn tôi thi đấu nên không biết thằng này chỉ được cái miệng ba hoa. Nhờ thế nó tha hồ chém gió mấy kiến thức trong game cho đội nữ:

-Các em nghe nè, khi đập banh thì chân phải thả lỏng tý, nương theo hướng banh tới mà đập biết chưa?

-Hi, anh hay quá ta!

-Ê Phú! Đờ nè ku!

Phú nỏ chưa kịp lên mặt, thằng Toàn đã chuyển một đường banh thẳng tấp tới nó. Tất nhiên đường banh rất mạnh, nếu không phải có kĩ thuật nhất định sẽ không thể đỡ được đường bóng ấy. Cho nên khi trái bóng đến gần, Phú nỏ quýnh quáng chìa chân ra đỡ. Trái bóng đập vào chân nó, bật vào người một nhò gần đấy làm nhò ngã ụyt xuống đất ôm bụng mặt nhăn muốn khóc.

Ngay lập tức cả bọn đều bu lại xem xét nhò ấy, thằng Phú cũng xúm lại đỡ con bé ấy lên, mặt nó tái lại không còn một giọt máu. Toàn phòn cười đều đều trên nó:

-Gi thế Phú, danh thủ quốc tế mà đỡ banh kì vậy mày?

-Cái đó mày sút chứ chuyển khí gì, chơi tao hả mày?

-Rồi rồi, xin lỗi danh thủ quốc tế nha!

Phú nỏ không nói gì, nó phì mũi rồi ra luôn đường biên ngồi không thiết chỉ mấy nhò đó nữa. Có lẽ nó đã ón bị thằng Toàn trêu đùa như thế.

Ngay cả ngoài sân, Ngọc Mi cũng quay sang tôi nói nửa đùa nửa thật:

-Lốp của anh vui nhĩ?

-Hề hề, thì con trai mà!

-Hầy, thiệt tình!

Xong phần dẫn bóng và tiếp bóng bọn tôi tiếp tục bày cho đội nữ kĩ năng dứt điểm.

Lúc này tôi mới được dịp thị uy khả năng sút bóng của mình. Tôi đặt trái bóng ở giữa sân rồi dẫn bóng với tốc độ vừa hướng về khung thành. Đến khoảng cách vừa ý, tôi co giò sút quả bóng bay thẳng vào góc cao khung thành khiến cho Khanh khờ dù đã nhòai người quẹt tay trúng bóng vẫn không thể cản phá được.

Ngay lập tức cả bọn con gái đều trầm trồ làm mũi tôi phồng hăn lên mà tôi tưởng tượng cả trâu cũng chui lọt.

Đó là kiểu sút thẳng căng. Đến lượt Toàn phòn nó cũng dẫn bóng làm mẫu giống tôi nhưng trái với cú sút uy lực của tôi lúc này, nó dẫn bóng đến gần khung thành hơn rồi nghiêng người cửa lòng một quả cong vút vào góc dưới khung thành làm Khanh khờ đứng chôn chân luôn không kịp phản ứng gì.

Đó là hai kiểu dứt điểm mà bọn tôi bày cho đội nữ, nhưng xem ra mấy nường đấy chỉ thích sút kĩ thuật như Toàn phòn. Vừa làm mẫu xong, cả bọn đã bu về phía Toàn phòn nhờ nó hướng dẫn làm tôi cứ đứng sững đấy nếu không có Ngọc Mi kéo vào biên.

Cũng phải, sút theo kiểu của tôi cần lực chân và sức mạnh rất nhiều. Còn kiểu của thằng Toàn chẳng cần lực nhiều chỉ cần độ dẻo của chân đã có thể làm nên một đường bóng hình trái chuối. Đó là lí do vì sao nhiều nhò con gái muốn học đến thế.

Đến xế chiều bọn tôi cũng hướng dẫn xong cả đội nữ về kĩ thuật đá bóng. Cả nhóm tạm chia tay nhau ra về và có vẻ như Phú nỏ đã kết một nhò trong đội nữ của Ngọc Mi, suốt cả đường ra bãi xe thằng đấy chỉ toàn tíu tít với con nhò cũng như đa số những thằng trong đội tôi, ai nấy đều tìm cho mình một nhò để tán chuyện.

Trời bây giờ vẫn còn sớm chỉ mới hơn 3 giờ. Tôi đứng nhìn ánh nắng vẫn còn le lói từ những toà nhà cao tầng. Những tia nắng hầy còn vàng óng chiếu vào người tôi nghe nóng hổi.

Ngọc Mi vẫn còn ngồi ghi chép vào cuốn sổ của mình như lần trước. Nhìn con bé cứ miệt mài cây viết trên tay, tôi lại thấy chạnh lòng. Đúng là lớp trưởng lớp người ta có khác. Quan tâm đến từng hoạt động của lớp ngay cả khi đó không phải là chuyên môn của mình. Chẳng bù lại với tụi thằng Tiến muốn bỏ đi lúc nào là bỏ chẳng bao giờ có trách nhiệm với lớp.

-Anh đói chưa?

Con bé gấp cuốn sách lại, nhìn tôi với đôi mắt nai tròn xoe quen thuộc.

-Chưa đói lắm— Tôi lẳng nghe bụng mình— Chưa tới giờ cơm mà!

-Giờ làm gì nhĩ, em vẫn chưa muốn về nhà!

Ngọc Mi hướng mặt lên để những tia nắng bò lẩn tẩn trên đôi mắt xinh xắn. Dường như con bé cũng biết chói, nó lấy tay che đi ánh sáng chiếu vào mắt nhưng vẫn hướng về tôi nơi ánh nắng chiếu chói nhất.

Tôi đứng sít lại con bé, dùng tấm lưng của mình che đi những tia nắng chiếu vào mặt con bé làm gương mặt nó giãn ra, không còn nheo lại như lúc nãy:

-Anh cũng chẳng biết đi đâu. Đợi đến tối chợ đêm mới bắt đầu mở cửa.

-Không được đâu, em phải về trước 6h chiều mà. – Con bé lắc đầu, mái tóc bông bênh của nó cũng phấp phới theo.

Tôi lại chep miệng vuốt cằm, chỉ còn thiếu gãi đầu bút tóc nữa là y chang ông cụ non.

Buổi chiều rất ít chỗ chơi, Sài Gòn chỉ bắt đầu vui khi trời vào đêm khi mà những nét đặc trưng của nó bắt đầu được phơi bày ra trên những vỉa hè, những con hẻm và cả những con đường tấp nập. Còn bây giờ, mọi thứ vẫn tấp nập nhưng là tiếng xe qua lại tấp nập đầy khói bụi. Có can đảm nhất cũng chẳng dám xuất hành vào giờ này.

Thay vào đó tôi lại nghĩ đến một nơi khác lí thú hơn, đó là nhà trọ của nhỏ Nhung. Tôi quay sang Ngọc Mi:

-Hay là anh chở em sang nhà chị Nhung chơi nhé?

-Là cái chị sang nhà anh lần trước phải không?

-Ừ phải rồi, chị ấy có vẻ thích em lắm đó. Nhấn em sang chơi mấy lần!

Ngay lập tức con bé đứng dậy kéo tôi đi miệng cười tươi:

-Vậy thì đi thôi, kéo trễ!

Đúng thật là nhỏ Nhung có kêu con bé sang nhà trọ nhỏ chơi mấy lần, mà tôi cũng muốn qua phòng trọ nhỏ này xem thế nào nhưng sợ thân con trai đến chỗ trọ con gái lại kì. Nay có Ngọc Mi thì dẫn con bé sang cho nhỏ Nhung được miễn nguyên, tôi cũng được mở mang tầm mắt. Một công đôi chuyện.

Nhung dẫu có thế nào tôi vẫn thắc mắc vì sao mà gia đình nhỏ lại để nhỏ lên thành phố học thay vì học dưới đây. Trên đây nhỏ chẳng có bà con nào, người quen cũng không nổi. Đây lại là một nơi đầy cạm bẫy. Quả thật là chẳng có một lí do nào để nhỏ lên đây sống cả. Tuy nhiên đây là chuyện gia đình của nhỏ, tôi cũng không thể xen vào nhiều lắm, chỉ dừng ở mức thắc mắc là đủ.

Bọn tôi đến nhà trọ của nhỏ Nhung khi nhỏ đang chuẩn bị cho bữa chiều.

Vừa thấy tôi dẫn Ngọc Mi đến, nhỏ đã chạy đến tay bắt mặt mừng với con bé như thể xa cách muôn trùng mới gặp. Hai chị em ngồi nói chuyện một lúc rồi tiếp tục đến chỗ bếp mini đặt ở góc phòng tiếp tục nấu ăn

Đúng thật là với tính cách dịu dàng, thông minh và cách ăn nói lễ phép, con bé đi đến đâu ai nấy cũng đều yêu thích, từ con trai cho đến con gái. Làm mỗi lần tôi đi chung với nó cũng đều thơm lây.

Phòng trọ của nhỏ Nhung khá nhỏ, nên chỉ cần ngồi một chỗ, tôi đã nhìn được bao quát cả căn phòng. Nhìn chung thì cũng ổn cho một người ở nhưng nếu như thêm một người ở cùng nữa thì hợp hơn bởi trong phòng cũng còn dư chỗ trống nhiều.

Đang mải mê ngắm cảnh, giọng nhỏ Nhung bỗng cất lên:

-Này ông Phong, ông lại đây ném xem đã vừa ăn chưa?

-Ừì, nấu sao cũng được.

Nhưng nhỏ nhất quyết:

-Ông lại đây xem, lát lại đồ thừa bọn tôi nấu không ngon nữa!

-Uầy, lại liền!

Tôi rề rà nhất tấm thân mệt mỏi đến chỗ nấu ăn ở góc phòng. Nhưng khi đến gần, tôi mới sững sờ phát hiện ra rằng, nhỏ Nhung đang mặc quần đùi áo phông, nếu nhìn xa thì cũng như bao nhỏ con gái khác ở nhà thôi, tôi cũng đã thấy bé Linh ở dưới quê mặc nhiều nhưng với nhỏ Nhung lại ở một đẳng cấp khác, nhỏ chẳng thèm mặc áo trong. Hình ảnh đó đập thẳng vào mắt tôi muốn té xỉu.

Nhỏ Nhung nhận thấy những biểu hiện thất thường của tôi, nhỏ tròn mắt:

-Sao thế Phong, bộ không ngon hay sao mà ông đỏ mồ hôi hột ghê vậy?

-Đâu có, tại nóng quá tui đỏ mồ hôi đó!

-Thiệt hả, vậy có ngon hông?

Nhỏ càng cúi thấp xuống để nhìn rõ nét mặt ngượng ngùng của tôi hơn.

Điều này nhỏ Nhung có thể không biết nhưng chẳng thể nào qua mặt Ngọc Mi được. Con bé rất nhanh bảo nhỏ Nhung tiếp tục nấu nướng để chính cho tôi nếm thử món ăn thay vì nhỏ Nhung lúc này. Nhìn vẻ mặt cau có của nó nhìn tôi mà sồn cả da gà, bao nhiêu hình ảnh của nhỏ Nhung lúc này bị nhỏ Nhung cho bay hết rảo.

Cuối cùng thì món ăn cũng được dọn ra, Ngọc Mi xếp tôi với nhỏ Nhung ngồi kế để con bé có thể quan sát tôi ở phiên đối diện, nhờ thế mà thay vì tôi đồ mồ hôi hột vì nhỏ Nhung, nay đã có Ngọc Mi làm tôi toát gấp bội lần. Để tạm thời quên đi cảm giác đó, tôi rụt rè hỏi nhỏ Nhung như mặt vẫn hướng về trước:

-Bà Nhung này, sao bà lại dọn lên thành phổ nhĩ, tui nhớ học dưới quê mới được cộng điểm đại học chứ?

Nhỏ Nhung bình thản quơ thêm vài hột com trong chén rồi nói:

-Thì đương nhiên chất lượng dạy học trên đây tốt hơn rồi!

-Chỉ vậy thôi hả? – Tôi sững sốt hỏi lại.

-Ừ, vậy thôi lên đây tuy không được cộng điểm nhưng được cái dạy tốt hơn, Học gần một năm ở đây tui có thể cảm nhận rõ.

-À mà sao bà không tìm thêm người ở ghép để đỡ tiền mướn phòng?

Như lúc này nhỏ Nhung vẫn bình thản trả lời tôi:

-Để đấy, khi nào bé Linh lên cho nó ở đây.

-O, bé Linh lên nữa à?

-Chứ sao, nó cũng phải nổi nghiệp tui chứ.

Nhỏ Nhung vênh mặt như khoe khoan báu vật của mình. Riêng Ngọc Mi là thấy thắc mắc về nhân vật tên Diễm Linh. Theo trí nhớ của tôi thì hai người này vẫn chưa gặp nhau lần nào, chả trách suốt buổi con bé cứ ngơ ngơ, cho đến khi phải lên tiếng dò hỏi:

-Diễm Linh là ai vậy ạ?

-À, đó là em của chị đó, nó nhỏ hơn em một tuổi mai một chắc cũng lên đây học luôn, nhưng không biết chừng nào.

Ngọc Mi suy nghĩ được một lúc, cái miệng bé xinh của con bé vênh lên. Thoáng chốc sau nó lại hỏi:

-Vậy là cả ba người cùng quê à?

-Ừ, đúng rồi em!

Nhỏ Nhung gật đầu cái rụp.

-Thế khi nào em về quê anh chị chơi nhé!

-Tất nhiên rồi!

Cả hai chúng tôi đều cảm thấy vui bởi cái miệng bé xinh của con bé lại nở nụ cười tươi. Tất nhiên trong đầu của tôi lúc đó lại hiện lên cảnh sông nước quê tôi khi con bé đề nghị như vậy.

Bữa ăn nhẹ tại nhà nhỏ Nhung rồi cũng kết thúc. Nhỏ Nhung lại bình rịnh chia tay con bé và lại nài nỉ tôi lần sau lại tiếp tục đến.

Con bé Mi là người vui hơn cả. Khi biết tôi ở miền quê, lúc nào nó cũng tíu tít lên đòi tôi kể cho bằng được những gì có ở đó. Đến lúc này tôi mới biết được, những gì bà nội dạy cho con bé chỉ là lí thuyết, và nó rất cần một nơi thực nghiệm như quê tôi.

Nhưng lúc đó tôi đâu biết rằng, mình sắp sửa lại thất hứa một lần nữa. Thất hứa rất nhiều người để thực hiện lời hứa với một người...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 149

Trở lại với chuyện bóng bánh. Hôm nay bọn tôi quyết định nghỉ một bữa đá tập để giải quyết chuyện của bọn thằng Tiến.

Kế hoạch cũng chẳng có gì phức tạp, chỉ việc đến nhà nó và hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Thực ra bọn tôi có thể nói chuyện với nó trực tiếp trên lớp nhưng cứ mỗi lần rảnh thì chẳng thấy mặt hai tui nó đâu. Buổi sáng thì cố tình vào sát giờ học, còn ra chơi thì chuồn nhanh ra khỏi lớp. Thế nên đến chỗ ở của bọn nó là cách tốt nhất để giải quyết.

Nhưng như thế lại nảy sinh ra một rắc rối khác. Bọn tôi không biết chỗ ở của bọn nó cũng như số điện thoại. Như thế sẽ rất khó khăn để thực hiện được kế hoạch. Thế là bọn tôi phải tìm đến Lam Ngọc vì nàng là bạn của tui này ở thời cấp 2, chắc chắn nàng biết rất rõ chỗ ở của nó.

Thế nên buổi sáng hôm đó tui có đến lớp thật sớm để có thời gian bàn chuyện với nàng trước khi giờ truy bài đến.

Vẫn như mọi khi nàng lúc nào cũng đã yên vị tại chỗ ngồi khi tui vào lớp. Tui không lấy làm ngạc nhiên khi Lam Ngọc cầm cuốn tập ngữ văn trên tay, nàng vẫn làm thế mỗi khi rảnh rỗi để thu nhập thêm kiến thức.

Tui đi từ từ vào chỗ ngồi cốt chỉ để được ngắm thật lâu nét mặt xinh một cách tự nhiên đó. Nếu có ước gì vào lúc này chắc tui sẽ ước mình là những tia nắng sớm để được chạm vào đôi má phồng phao của nàng dù chỉ một lần. Nếu không thì tui cũng phải là những cơn gió thoảng khẽ lùa vào tóc nàng để được đưa hương hoa lily đó khắp mọi nơi tui đi tới.

Nghĩ trong đầu như thế, mặt tui lại ngáy ra. Lam Ngọc có lẽ đã phát hiện ra sự có mặt có tui, nàng ngước lên tròn mắt:

-Phong đứng đó làm gì thế?

-À, không có gì, hề hề! – Tui cười trừ rồi nhanh chóng ngồi vào chỗ

Lam Ngọc vẫn ngoảnh tui một lúc như thể đang ngoảnh một người bất thường. Nhưng sau cũng nàng chỉ cười hắc một cái rồi lại tiếp tục vui mặt vào cuốn vở ngữ văn dày như tiểu thuyết.

Lúc này Toàn phòn cũng vừa vào lớp, nó nhướn mắt nhìn tui như thể đang hỏi tui đã nói chuyện với Lam Ngọc chưa. Và cũng trong ánh nhìn đó tui kèm theo cái nhún vai lắc đầu như trả lời rằng mọi chuyện vẫn chưa đâu vào đâu. Biết mình phải thực hiện kế hoạch, tui rụt rè quay sang hỏi Lam Ngọc:

-À...Ngọc ơi, Ngọc biết nhà của thằng Tiến chứ?

-Nhà của Tiến à, chi vậy? – Nàng gấp vở lại nghiêng đầu nhìn tui.

-Thì chỉ muốn tìm rũ nó đi chơi thôi ấy mà!

Bình thường nét mặt của Lam Ngọc đã toát lên vẻ lạnh lùng. Nhưng khi nhìn tui lúc này nó càng trở nên lạnh lùng hơn như nhìn thấu đến cả tim tui. Nàng có vẻ không tin những gì tui nói, khi tiếp tục hỏi lại:

-Có thật là như vậy không? Nếu muốn rũ sao không rũ trên lớp?

Đây chính là nỗi lo của tui lúc này. Lam Ngọc nổi tiếng với khả năng tra khảo số một của mình khi mới vừa bắt đầu chức chỉ huy cờ đỏ. Và nàng bây giờ lại một lần nữa thể hiện khả năng đó đối với tui. Tui biết những lí do tui đưa ra này giờ chỉ làm nàng thêm nghi ngờ, và lại trước nàng tui chẳng còn tí can đảm nào để tiếp tục biện có. Thế nên rất nhanh sau ánh mắt lạnh lùng đó, tui khai tuốt tuốt.

Thú thật thì tui cũng không muốn giấu gì Lam Ngọc bởi chuyện cũng không to tát. Chỉ là tui không muốn Lam Ngọc phải bận tâm về chuyện của tui với thằng Tiến nữa. Nhưng nếu không thể giấu được nàng thì chỉ còn cách cuối cùng là thế.

Lam Ngọc rất ngạc nhiên sau khi nghe xong. Nàng thậm chí còn muốn đứng lên đi về phía thằng Tiến nếu không có tui ngăn lại:

-Đừng Ngọc! Ngọc là con gái tham gia vào chuyện này không tiện đâu!

-Sao mà không tiện chứ, Tiến là bạn của Ngọc mà!

-Ừ thì vậy nhưng chuyện này để con trai nói chuyện với nhau sẽ tiện hơn! Ngọc chỉ cần cho địa chỉ nhà của nó thôi!

Lam Ngọc tuy là một cô gái lạnh lùng và quyết làm mọi chuyện mình muốn cho bằng được. Nhưng lần này, nàng tỏ ra rất hiểu chuyện. Khi thấy tui nghiêm nghị nàng cũng không làm căng, bèn lấy cây viết ghi vào một mảnh giấy xé ra từ cuốn vở rồi xếp lại ngay ngắn đặt vào tay tui:

-Đây là địa chỉ của Tiến. Nhưng Phong phải hứa với Ngọc là không được gây gổ đánh nhau. Ngọc không muốn ai bị thương cả!

-Ngọc yên tâm sẽ không có chuyện gì đâu!

Tui biết Lam Ngọc đang đứng giữa nên không thể bên ai, về phía ai nên cũng không muốn làm nàng phải khó xử. Tui bật ngón tay lên hứa một cách chắc

nội rằng mình sẽ không bao giờ làm trái ý nàng. Qua đó tôi đã nhận được một phần thưởng hết sức quý giá. Đó chính là nụ cười như tỏa nắng ấm của nàng.

Trưa hôm đó với tờ địa chỉ trong tay, tôi cùng thằng Toàn đến chỗ thằng Tiến để giải quyết cho ra lẽ mọi chuyện.

Tất nhiên tôi sẽ chỉ giải quyết bằng lời nói thôi. Dù gì đến nhà nó cũng có thể được ví như vào hang cọp, không thể manh động một chút nào được. Khu nó ở cũng gần với nhà của Lam Ngọc nhưng là ở phía bên kia cầu Khánh Hội tức là quận 4, nằm trên đường Tôn Đản. Phải rất khó khăn mới tìm được nhà của nó do khu đường này khá đông đúc và sầm uất.

Tìm được ngôi nhà đúng như địa chỉ đã ghi. Nhưng bọn tôi lại không tìm được chuông cổng. Thế là cả hai thằng đứng nhìn nhau như thể đang đùng đùng chờ nhau việc phải gọi cửa một ngôi nhà chưa bao giờ tới. Đứng suy nghĩ được một lúc tôi đập vai thằng Toàn:

-Thôi giờ tao với mày cũng kêu một lượt đi cho công bằng.

-Rồi mày, có mỗi chuyện kêu cửa cũng nặng! – Toàn phớt chệch miệng lều bều.

-Vậy nghe, Tao đếm tới 3 là kêu “Tiến ơ” đấy!

Hứa hẹn là thế nhưng khi tôi vừa đếm đến 3, chỉ có một mình giọng tôi cất lên, thằng Toàn dường như chả hé một lời. Biết mình bị nó lừa, tôi quay sang định cốc cho nó một cú thì cánh cổng án ngữ trước mặt bọn tôi đã mở ra. Xuất hiện ngay sau đó là vẻ mặt ngạc nhiên của thằng Tiến. Nhìn thấy bọn tôi nó càng ngạc nhiên hơn và chuyển sang kinh ngạc:

-Sao tụi bây biết nhà tao vậy?

-À, do mò địa chỉ thôi! – Tôi quệt mũi cười khi.

-Nhưng mà tao cũng không có thời gian tiếp bọn mày, tạm biệt!

Tôi kịp vịn cửa lại khi nó có ý định đóng sầm. Toàn phớt nhủu mày:

-Bọn tao tìm mày có việc cần bàn, không phải để đi chơi đâu! Mày cũng phải nể mặt đội trưởng này chứ nhỉ?

Toàn phớt nhủu mày, thằng Tiến càng nhủu mày hơn. Mặt nó sầm lại như có việc gì đó phật ý nó. Mà quả thật là hai tụi tôi đang làm phật ý nó mà, nhưng vì lợi ích của đội nên bọn tôi phải làm thế. Dẫu sao thì cuối cùng thằng Tiến cũng đồng ý:

-Được, ra quán nước đầu đường đi, ở đây bàn không tiện.

Bọn tôi theo nó ra quán cà phê gần đấy. Thật thì sống ở đây lâu tôi biết tiếng quận 4 ghê lắm. Nội đi trên đường thôi đã thấy đầy rẫy các thanh niên xăm trổ, tóc nhuộm vàng nhuộm xanh chạy xe nẹt bô ngoài đường. Vào quán cà phê cũng vậy, bọn tôi cứ nhìn Toàn phớt với tôi bằng ánh nhìn lạ lẫm. Tôi cứ sợ rằng thấy hai tụi tôi lạ hoắc bọn nó có thể kiểm chuyện. Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị thằng Tiến dập tắt:

-Tụi bây đừng lo, ở đây toàn là người quen của tao thôi!

-Gì đâu mà sợ mày, hề hề! – Tôi đáp lại bằng một giọng cười có chút giả tạo.

-Vậy tụi bây tới tìm tao có việc gì?

-Thì đương nhiên là hỏi tại sao mày nghĩ tập đá và luôn tránh mặt bọn tao! – Toàn phớt nhanh chóng vào vấn đề ngay.

Cái vấn đề mà bọn tôi cho là nghiêm trọng lại được thằng Tiến giải đáp một cách gọn lọn chỉ sau một hớp cà phê:

-Thì đương nhiên, tao chẳng thích đá chung với tụi bây!

-Tại sao? – Tôi nhăn mặt.

-Còn phải hỏi à, tụi bây đá như hạch. Mới đá tập thôi đã thua gần chục trái, đến khi đá giải chắc không ngẩng đầu lên được.

Với câu nói này tôi đã rất kìm nén nắm đấm của mình để khỏi phải tọng vào mặt thằng này một cách vô ích. Nhưng nhớ đến những lời dằn dò của Lam Ngọc, tôi đành tự dằn lòng mà nói với nó:

-Mới đá đội hình lần đầu mà sao ăn ý được! Và lại thằng Huy với bọn xóm tao đá hay lắm, thua nó là đương nhiên!

-Nhưng tao vẫn không có hứng đá!

Đến lúc này Toàn phớt cũng chẳng giữ được bình tĩnh, nó đã định nhổm dậy và có lẽ đã tọng vào mặt thằng Tiến nếu không có tôi giữ tay lại. Vẫn trên tinh thần đàm phán hòa bình, tôi bình tĩnh nói với nó:

-Thế này, mày cứ đá với bọn tao trận tập ngày mai. Nếu thua, mày làm gì bọn tao cũng được.

Toàn phớt vừa nghe đã nhìn tôi kinh ngạc. Nhưng tôi vẫn tiếp tục:

-Sao, mày đồng ý chứ! Chẳng lẽ mày lại hèn như vậy?

-Có thật là tao làm gì mày cũng được chứ?

-Thật!

Tôi gật đầu không ngần ngại và tự nuốt khan một cái cho cái tinh thần không sợ chết này. Nhưng chắc có lẽ tôi sẽ bảo Huy đổ đá xuống chân một tý cho qua trận đấy để tiếp tục tính chuyện với thằng Tiến.

Tuy nhiên có lẽ thằng Tiến đã đọc được nhưng suy nghĩ trong đầu tôi. Nó hỏi rất nhanh:

-Nhưng tao có biết bọn bây có cấu kết với nhau không?

Đến lúc này tôi đành hứa chất nịt:

-Thật. Tao không có cấu kết với thằng Huy vào trận ngày mai đâu. Mày khỏi lo!

-Ồ vậy được, ngày mai cố mà đá hết sức!

Đàm phán đã xong. Vậy là tôi phải đá một trận quyết tử vào ngày mai nếu không muốn phải đá với đội hình chấp và như trận trước. Huy đồ hoàn toàn không biết chuyện này, nó có lẽ sẽ đá máu lửa như mọi khi để rèn chân cho bọn tôi. Chắc chắn sẽ không có chuyện khoan hồng hay cấu kết gì ở đây vì tôi cũng chẳng muốn nuốt lời với thằng Tiến. Dù sao thì tôi cũng đã giữ lời với Lam Ngọc rằng không được động tay động chân với nó.

Suốt buổi tối tôi ngồi trên bàn học với tờ giấy để suy nghĩ về chiến thuật đá với bọn thằng Huy để không phải nhận những bàn thua đậm đà. Có lúc tôi đã suy nghĩ đến đội hình 4 hậu vệ và một tiền đạo cắm. Nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng được tôi gạt ra khỏi đầu vì sực nhớ rằng thằng Tiến sẽ không bao giờ chịu đá như thế. Kể cả thằng Toàn cũng vậy. Bí cách, tôi phóng luôn lên giường mong cho tâm trí được thư thái mà nghĩ ra được cách hay. Nhưng có vẻ càng thư thái tôi càng thấy bí đường. Mà càng bí đường tôi lại càng thấy nản. Bỏ luôn tờ giấy, tôi nhắm mắt nghe con gió lùa thổi hiu hiu qua khe cửa sổ khẽ ru tôi vào giấc ngủ nồng nàn.

Bất chợt tiếng điện thoại réo vang lên kéo tôi về thực tại phũ phàng. Đó là số điện thoại của Lam Ngọc. Tôi cố suy nghĩ xem ngày mai có bài tập gì không vì thường thì giờ này nếu nàng có gọi tôi thì cũng chỉ nhắc nhở về chuyện chuẩn bị bài vở cho ngày mai. Nhưng lần này lại khác, khi mới vừa nhắc điện thoại lên, đã nghe giọng sốt sắng của nàng:

-Sao rồi, mọi chuyện vẫn ổn cả chứ?

Biết nàng đang hỏi về chuyện của thằng Tiến. Tôi bình thản:

-Không có chuyện gì đâu, mọi chuyện giải quyết xong hết rồi!

-Thật chứ?

Vẫn câu nói hoài nghi như mọi khi nhưng lần này tôi vẫn tự tin:

-Thật mà, Ngọc không cần lo đâu, hề hề!

-Ừ, vậy thì tốt. Mà Phong làm bài chưa? Mai phải nộp bài tập toán cho thầy đấy!

-À...ờ, Phong đang làm nè!

-Ừ, cứ làm đi. Mai Ngọc sửa cho!

Họa vô đơn chí, tôi phải bật dậy làm nốt số bài tập mà thầy giao tuần trước. Những 4 bài tập đại số. Biết ngay mỗi lần Lam Ngọc gọi là có điềm xấu liền mà. Khổ gì đâu!

Bữa chiều hôm sau. Tôi đến chỗ tập để đấu một trận quyết định với bọn thằng Huy

Đúng như đã hứa, thằng Tiến đã tới, theo sau nó còn có thằng Hiếu. Tôi biết thằng Hiếu rất nghe lời thằng Tiến nên chỉ cần rủ thằng Tiến là có thể rủ được luôn thằng kia, một công đôi chuyện.

Trước khi bắt đầu trận đấu. Thằng Toàn liền chạy đến tụi thằng Tiến nói chuyện cốt để tôi tập trung những thằng còn lại bàn chuyện với tụi nó. Tôi gồng cổ cả đám vào thù thì:

-Tụi bây nghe đây, hôm nay là trận quyết định đấy, tất cả phải đá hết sức nghe chưa?

-Gì nghe ghê thế mày, mới đá tập mà! – Khanh khò khục khịa chen vào.

-Tao hứa với tụi thằng Tiến rồi, nếu đá thua nữa nó rời khỏi đội đó!

-Đệt, có chuyện này nữa à, thằng đó láo thế?

Khang đình gằn giọng định đi về phía của thằng Tiến nhưng tôi đã kịp ngăn lại:

-Mấy bình tĩnh, tại bọn nó sợ thua nên không dám đá. Giờ thì phải đã hết sức cho tụi nó thấy mình không phải nghiệp dư. Rõ hết chưa?

-Rồi, chơi mày luôn, đồ giờ tao đá vẫn máu lửa mà!

Bàn bạc coi như đã hoàn tất, trận thi đấu bắt đầu.

Kì này, bọn tôi vẫn đá đội hình như trước. Hai hậu vệ trụ Khang đình và Hiếu. Tuyển giữa là Toàn phôn và Tiến lớp trưởng. Trên cùng trung phong vẫn là tôi.

Bóng xuất phát từ giữa sân do đội tôi nắm quyền giao bóng trước. Toàn phôn dẫn bóng dọc biên phải đội đến lúc thằng hậu vệ đội kia ra tranh bóng, nó liền bật về cho thằng Tiến đang đợi sẵn. Nhận được bóng thằng Tiến dẫn bóng lên trung lộ trước khi chuyền một cú ngọt lịm cho tôi cách đó không xa.

Nhưng tụi thằng Huy đã quá hiểu tôi. Ngay khi nhận được bóng, sau lưng tôi đã lù lù xuất hiện thằng hậu vệ to cao bên kia. Biết không thể cầm bóng lâu, tôi lại giằng bóng ra biên cho thằng Toàn đang băng lên. Nó căng ngang một đường thẳng vào cấm địa cho tôi nhưng thằng thủ môn bên đó đã nhòai người phá bóng.

Bóng bật ngược về phía thằng Tiến đang chạy lên, nó co giò định sút luôn thì Huy đô đã có mặt sẵn ở đó, kê bắp chân to kèn của mình vào tạo nên một tiếng bụp chất chúa. Thằng Tiến lỡ đà té nhào ra trước, trái bóng vẫn nằm gọn trong chân Huy đô. Nó tiếp tục dẫn bóng đến giữa sân rồi chuyền lên cho thằng tiền đạo cánh trái.

Khang đình ngay lập tức ứng chiến. Nó lao đến áp bóng với thằng tiền đạo đó. Lại thêm một tiếng bụp vang lên. Hai thằng giằng co một lúc để rồi trái bóng được thằng Khang phá lên giữa sân.

Toàn phôn lúc này đã có mặt để nhận đường bóng. Nhưng song hành với nó là Huy đô cũng đang trên đà lao đến. Hai thằng lao áp vào tranh bóng như hai con hổ đói. Tôi biết Toàn phôn không mạnh về thể lực và sức mạnh. Nên khi lao vào tranh bóng với Huy đô, nó đã bị thằng này hất bật ra suýt té. Đường bóng cũng mất vào chân Huy đô.

-Hiếu, Khang kèm sát người vào, coi chừng nó chọc khe!

Nghe tiếng Toàn phôn, hai thằng đó ngay lập tức kèm sát hai thằng tiền đạo ở mỗi cánh. Còn bản thân thằng Toàn vẫn tiếp tục lao theo Huy đô hòng ngăn cản đường lên bóng của nó. Nhưng như tôi đã nói, về sức mạnh Toàn phôn không có cơ hội nào sánh với Huy đô. Nó còn chẳng thể vượt lên ngang bằng với thằng Huy.

Thấy bóng đáng thằng tiền đạo cánh trái đang chạy cắt mặt vào trong, Huy đô liền chuyền một đường nhanh cho nó. Nhưng theo sau là Khang đình, chẳng ai trong đội tôi lúc đó nghĩ là thằng tiền đạo đấy sẽ lấy được bóng cả. Nhưng đúng thật là nó chẳng lấy bóng. Khi bóng đến chân nó liền đánh gót, bật lại cho Huy đô. Hai bọn nó đang bật tường.

Cả Toàn phôn lẫn Khang đình đều bất ngờ trước pha bóng đó. Huy đô tất nhiên đã đón đường bóng rất dễ dàng. Việc này khiến cho thằng Hiếu phải rời bỏ vị trí của mình để lao đến cản phá pha dâng bóng của Huy đô. Chỉ chờ có thế, khi thằng Hiếu đã chạy đến, nó liền chuyền cho thằng tiền đạo bên cánh phải nơi thằng Hiếu đã rời bỏ vị trí.

Có được bóng trong tư thế thoải mái. Nó co giò dứt điểm một cú uy lực. Bóng bay lên góc cao khung thành khiến cho Khanh khờ hoàn toàn bó tay.

-Ồ dzé...1-0!!!

Thằng tiền đạo đó chạy đến giữa sân ăn mừng.

Việc này đã nằm trong tiên liệu trước của tôi. Nhưng chỉ có điều nó xảy ra quá sớm. Tôi e những thằng trong đội sẽ sa sút tinh thần không còn chí đá nữa. Nhất là thằng Tiến, mặt nó đã sầm lại. Tôi tưởng tượng mặt nó chẳng khác nào cái bếp tổ ong mà mấy bà bán hủ tiếu thường dùng. Hầm hầm và bốc khói.

Tất nhiên tôi không thể để nó như vậy mãi, tôi đến gần vỗ vai nó:

-Thôi, rán đá tiếp đi! Chưa hết trận mà!

Nó không rời khỏi sân. Nhưng cũng chẳng nói gì. Chỉ lẳng lẳng về vị trí thi đấu nhìn tôi và thằng Toàn giao bóng cho lượt bóng mới.

Chúng tôi đã thua nó một quả nhưng thời gian vẫn còn dài. Khoảng cách 1 bàn thắng không thể gọi là chắc chắn được. Chỉ cần một trận hòa, bọn tôi sẽ có đội hình chính thức cho giải đấu sắp tới. Trong người tôi lúc này, lửa nhiệt huyết đang bùng cháy dữ dội hơn bao giờ hết.

Tôi giao bóng cho Toàn phôn rồi đi từ từ lên tuyến trên. Toàn phôn nhận bóng rồi chuyền về cho thằng Tiến. Nó giờ này đã chơi thấp hơn một tý, đóng

vai trò là một tiền vệ phòng ngự.

Ngay lập tức Huy đô liền áp sát nhanh vào làm thẳng Tiến phải chuyển về thẳng Hiếu để đảm bảo vẫn nắm quyền kiểm soát bóng. Cũng trong tình huống như vậy với sức ép của thẳng tiền đạo đội kia, thẳng Hiếu phải chuyển sang thẳng Khang, rồi nó lại chuyển về thủ môn Khanh khờ.

Bóng cứ thế vẫn lăn ở phần sân đội tôi rất lâu. Nhưng Khang định có vẻ như không chịu được áp lực. Nó co giò phá bóng lên thật xa, vượt qua tầm kiểm soát của Huy đô. Toàn phản nhanh nhẹn đón đường bóng đó. Trước mặt nó là 1 thẳng hậu vệ to cao đội Huy đô. Nhưng một thẳng thì chẳng làm gì được nó. Toàn phản tự tin dốc bóng vào giữa hai chân thẳng đấy làm nên một pha xỏ lỗ kim tuyệt đẹp.

Bóng được Toàn phản tiếp tục dẫn dọc biên rồi chuyển ngang sang tôi. Tất nhiên là tôi được chăm sóc rất kỹ bởi hai thẳng đội này nên chẳng thể dứt điểm được. Khi bóng tới chân, tôi đóng vai là một bức tường bật lại cho thẳng Tiến đang dân lên từ giữa sân. Tuy nhiên sau lưng nó còn có Huy đô thế nên bóng lại được chuyển cho thẳng Toàn.

Lần này Toàn phản không chuyển bóng hỗ trợ cho tôi nữa. Nó đảo chân qua được một thẳng hậu vệ rồi lao cắt ngang vòng cấm địa. Nó co giò sút làm thẳng hậu vệ hốt hoảng xoay bóng ngay trước mặt nó. Nhưng đó chỉ là động tác sút giả. Thay vì làm một cú đặt lòng vào góc xa khung thành, nó vẩy má ngoài ngược về chỗ tôi đang đứng. Với bản năng của một tiền đạo. Tôi liền lao tới tung một cú sút trái phá hướng về khung thành.

Đường bóng đi rất căng nhưng chưa đủ nguy hiểm. Nó vẫn nằm trong tầm với của thẳng thủ môn đội kia. Và nhanh như cắt, nó ngoài người cố đẩy quả bóng đi thật xa khỏi khung thành nhưng do lực quả bóng mạnh nó đập vào cột dọc rồi văng luôn ra ngoài vòng cấm địa. Toàn phản tức tốc chạy đến định thực hiện luôn một cú đá bồi.

Huy đô giờ đã lui về kịp thời, nó nhào người kê chân vào quả bóng. Cả hai tạo nên một tiếng bụp kinh hồn. Nhưng cũng như lần trước, Toàn phản không có thể lực bằng Huy đô nên vừa sút vào quả bóng, nó đã bị mất đà ngã oạch ra đất ôm chân, mặt méo xệch đi.

Huy đô thấy thế cũng chẳng muốn tiếp tục. Nó phá bóng ra ngoài biên để tôi cũng cả đội chạy đến thẳng Toàn xem xét.

-Hôm nay chúng mày đã ác chiến thế, tao sợ luôn đó!

Huy đô một tay chống hông. Nó quệt mồ hôi trên mặt nhìn thẳng Toàn ái ngại.

Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi phớt lờ câu hỏi của thẳng Huy vì giờ này tôi phải dốc toàn lực để xem chấn thương của Toàn phản. Nó đã bị trật khớp nhẹ. Tôi cảm cổ chân nó bẻ quập một cú bất ngờ làm Toàn phản chẳng kịp rú lên một tiếng nào. Chỉ nghe tiếng xương kêu bụp một phát. Nhưng ngay sau đó, mặt nó cũng giãn ra không còn đau đớn như lúc này. Tôi nhìn nó dò hỏi:

-Mày sao rồi, đỡ chưa?

-Ồ đỡ rồi! Thôi đá tiếp đi!

-Hay là nghỉ đi, hôm nay đá vậy được rồi!

Huy đô vẫn le ánh mắt ái ngại vào thẳng Toàn. Nhưng đã bị thẳng này gạt phăng:

-Nghỉ cái gì? Chưa hết trận mà, đá tiếp đi!

-Mày thế này đá được không?

-Được chứ, mày xem thường tao quá!

Nó cố đứng dậy bằng hai tay và chân còn lại. Tôi biết dù đã sửa khớp lại cho nó nhưng không phải vì vậy mà chân hết đau. Và Toàn phản đang cố nhịn đau để đá. Dù biết cảm giác của nó nhưng tôi không thể nghỉ tập tại đây được. Bỏ bây giờ sẽ mất luôn tất cả.

Bỗng dưng trong lúc đó, thẳng Tiến bỗng trầm giọng:

-Mày xuống làm tiền vệ Phòng ngự đi Toàn, để tao hộ công cho thẳng Phong!

-Có được không mày?

Lần này tôi và thẳng Toàn đã cùng chung câu hỏi và tròn mắt nhìn nó:

-Đó giờ tao chưa cho tụi bây thấy lối chơi thật của tao mà nhỉ?

Dù vẫn chưa hết thắc mắc nhưng bọn tôi vẫn theo lời của thẳng Tiến vì giờ này, ai ra quyết định hợp lý, cả đội sẽ theo người đó. Chức đội trưởng dường như đã bị quên lãng từ lúc nào.

Chương 150: Chương 150

Theo sắp xếp của thằng Tiến, Toàn phòn do dính chấn thương nên sẽ lui về làm tiền vệ phòng ngự ở khu vực gần vạch giữa sân.

Nhưng điều đáng nói ở đây là thằng Tiến vẫn không thay đổi vị trí của nó. Thậm chí nó còn đá ngang với vị trí của thằng Toàn có nghĩa là đội tôi có đến hai tiền vệ phòng ngự. Khi đem điều thắc mắc này nói hỏi, nó chỉ trả lời gọn lỏn:

-Mày cứ lo mà làm tiền đạo cắm đi, nhớ là phải thập thò một tý đấy!

Bóng được thằng thủ môn đội nó chuyển đến chân Huy đô. Khác với lần trước, bây giờ chả có ai lao vào tranh bóng với nó cả. Có thể coi như đội nó đang nắm quyền kiểm soát khu vực giữa sân. Cũng đương nhiên thôi. Với hai tiền vệ phòng ngự làm sao đội tôi có thể dân cao được.

Việc đó bây giờ chỉ có đội Huy đô mới có khả năng thực hiện. Nó nhanh chóng dâng hai thằng tiền đạo rẽ ra hai cánh. Còn chính mình thì dâng đến trên vạch giữ sân. Ngay cả hai thằng hậu vệ của nó cũng dâng lên khá cao. Sức ép vì vậy cũng gia tăng đáng kể.

Toàn phòn chân đang đau nên không thể làm được gì nhiều, họa chăng là lao đến cản bóng của Huy đô và để cho nó qua người một cách dễ dàng. Thằng Tiến ngay lập tức lao vào bọc lót. Tôi cứ nghĩ thằng này cũng sẽ bị Huy đô hất ra cái một như mọi khi. Nhưng lần này lại khác, thằng Tiến tỏ ra không hề thua kém Huy đô trong việc cản lướt tranh chấp bóng tay đôi. Và suýt tý nữa thì nó đã bị mất bóng nếu như không kịp chuyển cho thằng tiền đạo cánh phải.

Có bóng nó dốc lên dọc biên rồi chuyển bóng vào phía trong đang có thằng tiền đạo cánh trái đang chờ sẵn. Thế nhưng người thực hiện được cú đánh đầu lại là Huy đô. Nó bật rất cao, lắc đầu một cái thật gọn gàng làm bóng đi chúi xuống rất khó đoán. Khanh khờ lần này đã cứu thua cho đội tôi một bàn thua trông thấy, nó nhướn chân cản phá làm trái bóng lại bật ngược về vòng cấm địa.

Lúc này thằng tiền đạo đã đợi sẵn. Nó co chân sút bóng luôn một quả. Bóng văng vào cột dọc nghe boong một cái thật mạnh. Lần này bóng văng mạnh hơn đến chỗ của thằng Tiến. Nó la ồm tỏi:

-Chạy, nhanh!

Dù vẫn chưa hiểu nó định làm gì nhưng tôi cũng cầm đầu chạy. hai thằng hậu vệ cũng chạy theo rần rần ở phía sau. Ấy thế mà chỉ mới nhìn ra phía trước, quả bóng đã rơi xuống trước mặt tôi từ lúc nào, nó hầy còn tung rất cao, hơn ngực tôi là ít.

Có lẽ thằng Tiến đã thực hiện một đường chuyền dài vượt tuyến lên cho tôi. Đường chuyền rất ngọt ngay vào hướng chạy làm tôi không cần phải đổi hướng để theo bóng.

-Sút đi!

Khi tôi còn chưa kịp khổng chế bóng. Đã nghe tiếng của thằng Tiến vọng lên sau lưng. Tôi như một con rô bốt tuân theo mệnh lệnh, liền co giò sút ngay khi trái banh mới vừa tung lên. Đó gọi là vô lê. Đúng thật là tôi đã thực hiện một quả vô lê uy lực về phía khung thành đội kia. Bóng xoáy về trước, đi thành hình vòng cầu khiến cho thằng thủ môn bên ấy lóng cọng quơ quàng tay chân như mất phương hướng. Nhưng sau cùng vẫn chẳng thể vào lưới được. Nó trúng ngay tay thằng thủ môn làm nó suýt xoay một vòng rồi xoáy luôn ra ngoài biên.

Cũng vừa lúc này, tiếng chuông trong sân đã reo lên. Báo hiệu giờ暮 sân đã kết thúc. Dù rất muốn暮 thêm nhưng vẫn còn đội ở ngoài đã đặt sẵn ở giờ tiếp theo nên bọn tôi đành dừng trận bóng tại đây.

Chung cuộc bọn tôi đã thua đội Huy đô với tỷ số thật suýt xao. Tôi ngồi xuống tiếc hùi hụi về pha bóng lúc nãy. Nếu như tôi sút mạnh thêm một tý chắc có lẽ đã không vương tay thằng thủ môn rồi đi ra ngoài. Với mấy quả vô lê, tôi thường sút không căng như mấy quả thường. Cũng một phần là vì đó giờ tôi ít khi đá vô lê lắm, toàn là ngắm thật kĩ càng rồi mới sút. Thế nên với những quả như vậy, tôi thường rất nhát chân không sút mạnh được.

Nhưng điều tôi lo lắng trên hết là bọn thằng Tiến. Bọn tôi đã đá thua đồng nghĩa với việc bọn nó sẽ rời khỏi đội hình như đã nói trước đó. Trước trận đấu tôi đã thoảng nghĩ tới điều này nhưng không ngờ nó lại xảy ra thật. Cũng phải, bọn thằng Huy đã từng đại diện cho phurong đi đá giải phong trào và suýt ảm luôn giải nhất năm đó.

Giờ đây bọn tôi thua nó một trái cũng coi như đã quá thành công rồi. Nhưng thua một trái vẫn chưa làm hài lòng thằng Tiến, nó cần ít nhất một kết quả hòa để tiếp tục ở trong đội tôi. Điều đó chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Dầu sao thì với hai thằng dự bị là Kiên lãng và thằng Tuyên, bọn tôi sẽ cố xoay sở cho bằng được.

Tôi bước đến vỗ vai thằng Tiến cổ giọng cười:

-Đã như thế này rồi thôi, cảm ơn mày nhiều!

-Gi mà cảm ơn? Trận này không được thì trận sau đá tiếp!

Nó nhìn tôi chừng hững như đang thắc mắc những gì tôi vừa nói. Chính tôi cũng thắc mắc những gì nó vừa nói nên liền hỏi lại:

- Là sao, tao không hiểu?

- Tụi bây yên tâm, trận này và mấy trận về sau nữa tao vẫn đá với tụi bây!

- Nhưng bọn tao vừa mới thua đó! – Tôi lại hỏi như không tin những gì mình nghe thấy.

- Điều đó không quan trọng. Tại lúc đầu thấy tụi bây đá chả có miếng tinh thần gì tụi tao mới chán thôi. Mai một cú đá máu lửa như thế này là được!

Vậy là nó đã đồng ý ở lại trong đội tôi. Việc này hoàn toàn nằm ngoài tiên liệu. Té ra nó chỉ chán thái độ thi đấu của bọn tôi chứ không hoàn toàn để ý đến kết quả. Nếu thế thì từ này chỉ cần đá máu lửa như trận này là được.

Tôi bắt tay nó một cái đầy hào khí. Trong sân lúc này chỉ có đội tôi là hiểu hết nguyên nhân. Còn Phú nở ngồi ngoài và mấy thằng đội Huy đỏ điều ngược mắt ra như tượng chẳng hiểu mô tê gì. Bọn nó chỉ thấy hôm nay bọn tôi đá như lên đồng mà thôi. Ngay cả con bé Mi ở phần sân bên kia cũng đưa ngón tay hình chữ V động viên tinh thần cho đội tôi bên này. Đây quả là một sự chuẩn bị hoàn hảo cho giải bóng đá sắp tới.

Sau trận đá tập có thể gọi là kinh điển đó, ngày hôm sau bọn tôi quyết định nghỉ một ngày để gọi là dưỡng sức trước trận đấu. Vì ngày mai nữa là bọn tôi đã bắt đầu vòng bảng rồi, cần chuẩn bị tinh thần và thể chất tốt nhất. Cả đội nữ cũng vậy, con bé Noemi cũng quyết định nghỉ ngơi một ngày để chuẩn bị tinh thần cho vòng bảng vào ngày mai chỉ sau vòng bảng của nam.

Duy chỉ có đội nữ lớp tôi là vẫn miệt mài luyện tập cho đến hôm nay. Do được nghỉ nên tôi theo chân đội nữ đến sân tập để được tận mắt thấy Lam Ngọc đá bóng. Trước đây tôi đã thấy nàng đá một lần khi ở dưới quê nội nhưng đá với cả team là nữ thì chưa từng. Thế nên khi được nghỉ tập. Buổi sáng hôm đó tôi gọi Lam Ngọc ngay.

- Alo, Phong đó à?

Giọng Lam Ngọc vang lên có một chút ngạc nhiên. Nhưng tôi thì hớn hờ:

- Sáng nay chủ nhật đội nữ vẫn tập chứ?

- Đương nhiên là có rồi, chi thế Phong?

- Vậy cho Phong đi xem với nhé?

Nghe vậy nàng càng ngạc nhiên hơn:

- Đội Phong hôm nay không tập à?

- Ủ, nay đội nam nghỉ một ngày dưỡng chân cho ngày mai. Phong đi được chứ?

- Tất nhiên rồi, giờ Phong qua bên sân bóng đá quận 4 đi, đội Ngọc đang ở đó đấy!

- Ok, Phong đến ngay!

Vừa cúp phone, tôi đã bay ra chiếc xe đạp phóng ào một hơi qua bên đấy. Sân bóng đá quận 4 cũng gần, chỉ cần qua cầu kênh tẻ đi thêm vài trăm mét là tới.

Tôi vào sân khi cả đội nữ đã đá gần đến nửa hiệp. Lam Ngọc thoáng thấy tôi, nhưng nàng không duy trì tia mắt được lâu bởi vì trận cầu vẫn còn tiếp diễn. Đội của Lam Ngọc hình như đang đá với một đội nữ khác nhìn rất lạ. Dù vẫn chưa biết đó là ai nhưng tôi vẫn hồ hồ ngồi ngoài biên quan sát tình hình.

Cả hai đội đá rất hăng, lên công về thủ đều đặn nhưng có vẻ như đội của Lam Ngọc nhìn hơn đôi chút. Ở tuyến trên là nàng với nhỏ Thu. Cả hai đang khuấy đảo trên đó. Mặc dù không có kỹ thuật dứt bóng như Toàn phồn nhưng với thể lực và thể hình vượt trội, Lam Ngọc hoàn toàn làm chủ tình hình.

Nàng có giò tung một cú sút uy lực khi còn chưa vào vòng cấm đối phương. Đó là cú sút móng thần thánh, thứ đã khiến cho bọn Bình An B khiếp vía. Một tiếng bụp vang lên khá thô, tiếp theo sau đó là đường banh đi là ở mặt đất với quỹ đạo khó lường khiến cho nhỏ thủ môn đội kia khiếp vía réo lên một tiếng rồi né sang bên.

- Vào... 2-0, yeah!

Nhỏ tiền vệ bên đội Lam Ngọc reo lên. Nó cùng với cả đội chạy đến chỗ Lam Ngọc tíu tít:

- Chù ôi, Ngọc sút hay ghê đó!

- Thôi, có gì đâu mà tung hô, đá tiếp đi!

Vẫn giữ vững thái độ bình tĩnh của một đội trưởng. Lam Ngọc vỗ vai mấy nhỏ con gái để trở về vị trí cũ chuẩn bị cho lượt bóng mới. Tuy nhiên đội kia chưa kịp giao bóng, tiếng leng keng nhỏ đã vang lên. Đồ hình như là chuông báo nửa hiệp vì tôi thấy khi chuông vừa dứt, cả thầy không đá nữa, chỉ rề rà ra ngoài biên mức từng ca nước đá mà tu một lèo.

Lam Ngọc vẫn chưa tỏ ra mệt mỏi gì. Sau khi kết thúc hiệp đấu đầu tiên, nàng đến chỗ tôi ngồi cạnh:

-Việc tập luyện của đội nam vẫn tốt chứ?

-Coi như hoàn tất rồi, chỉ chờ ngày mai thôi. Mà đội Ngọc tập luyện chăm chỉ quá nhỉ?

-Không đâu, bây giờ đang đá độ đó!

Câu nói của Lam Ngọc như sét đánh ngang tai. Tôi nhìn mấy nhỏ cầu thủ đội bạn rồi tiếp tục thần thốt:

-Ngọc đang đá độ á?

-Ừ, 12A7 đó. Mới rù đội Ngọc hôm qua thôi!

-Thế thì xui cho đội đó rồi, sút như thế thì bố con đứa nào đỡ được!

-Hả, Phong lắm bầm cái gì vậy? – Nàng đột nhiên nhìn chằm vào mắt tôi.

Ngay lập tức tôi chối đây đẩy:

-Đâu có, Phong nói là đội Ngọc thế này thì ngán đội nào chứ!

-Ừm, dù sao thì vẫn không được khinh suất.

Dù có một chút nhoen miệng khi nghe tôi khen nhưng Lam Ngọc vẫn giữ khí sắc đó. Nàng lẳng lặng ngồi quan sát đối thủ đang ngồi thờ hồng học ở phía đối diện mà tôi tưởng như con báo đang rình rập theo dõi con mồi của mình. Được một lúc, nàng bỗng dụi giọng:

-Mà Phong này, chiều nay rảnh chứ?

-Ừ, mà có chuyện gì thế?

-Chiều nay 5h sang nhà mẹ Ngọc nhé, được không?

Ánh mắt nàng vẫn hướng về đối phương. Nhưng không vì thế mà che đi được những vằn hồng nhạt trên đôi má mím mím của mình. Vậy là nàng đã rù tôi đi sang nhà mẹ như đã hứa. Thế thì còn gì tuyệt bằng. Đây là niềm mong chờ của tôi bấy lâu nay. Đến giờ nó đã trở thành hiện thực. Thế nên khi nàng vừa đề nghị, tôi đã gạt đầu rầm rập:

-Hi, Phong rảnh chứ, vậy chiều này đi hén?

-Ừ, nhớ đừng có ăn com trước đấy!

Chỉ kịp để lại câu nói đó, tiếng chuông bắt đầu hiệp thi đấu mới đã vang lên. Lam Ngọc nhìn tôi nở một nụ cười thật tươi rồi nhanh chóng trở lại sân thi đấu với bọn 12A7.

Bữa sáng hôm đó đội nàng đã thắng 4-0. Nói cách khác, đối phương đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Theo lời Lam Ngọc kể. Dù là mẹ kế nhưng bà vẫn rất thương yêu nàng. Và chuyến đi lần này là để tôi xác nhận lại chuyện đó. Tôi biết dù có thương yêu đến cỡ nào, thì việc chấp nhận một người phụ nữ khác làm mẹ mình không phải là dễ. Mẹ kế của nàng đã thành công trong việc đó. Lam Ngọc hoàn toàn tin tưởng vào người phụ nữ này đến nỗi đứng về phía bà ấy khi ba nàng có cãi nhau.

Nhưng dù thế nào cũng được. Miễn là bà ấy không làm tổn hại đến Lam Ngọc và nàng vẫn giữ được nụ cười trên môi thì có thể nào cũng chẳng sao.

Theo lời của Lam Ngọc. Tôi để bụng đối đến nhà nàng vào đầu giờ chiều. Bọn tôi tiếp tục di chuyển đến nhà mẹ nàng cách đó chừng 5 cây số ở đường Nguyễn Thị Minh khai. Đó là căn nhà hai tầng ở trong một con hẻm. Nhìn chung thì cũng ná nã với kiểu nhà của tôi, chỉ có điều là hơi cũ một tý.

Khi bước vào nhà, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt tôi là một bà cụ già ngồi trên chiếc ghế xếp, tay vịn về xâu chuối. Tôi được nàng cho biết đó là mẹ của mẹ nàng tức có thể coi là ngoại của Lam Ngọc. Tôi tính thưa, nhưng có vẻ bà đang ngủ. Lam ngọc cũng đẩy lưng tôi đi tới không có ý định làm bà thức giấc. Tuy nhiên chỉ mới bước gần, bà đã thều thào, tốc độ vịn về xâu chuối nhanh hơn:

-Ngọc tới chơi đó hả con?

Hết cách, Lam Ngọc đành nán lại cạnh mà hỏi thăm:

-Dạ phải ạ, ngoại đạo này sao rồi!

-Ừ, ngoại khỏe! Mà con dẫn bạn trai tới chơi đó hả?

Bà đột nhiên nhìn sang tôi dò hỏi, ánh mắt vẫn không lấy gì làm ngạc nhiên cứ như con gái đến tuổi sẽ dẫn người yêu về ra mắt gia đình. Thế nhưng bây giờ vẫn chưa phải. Ngọc Lam đỏ mặt lắc đầu ngay:

-Dạ không phải ạ, đây là bạn của con trên lớp!

-Ừ, thôi mẹ con đang trong bếp đó! Bà nghỉ một tý đã.

Bọn tôi thừa bà rồi tiếp tục tiến vào bếp. Một mùi thức ăn tỏa ra dịu nhẹ làm tôi thấy xốn xang cả người. Tôi có thể đoán được tên thức ăn thông qua mùi hương của nó. Cái mùi thơm nhẹ, kèm theo mùi hành tôi chỉ có thể là mực xào cần cà. Còn mùi đăng đăng đi kèm với mùi hắc của tiêu có thể là canh khổ qua. Nói chung thì món nào cũng ngon cả.

Lam Ngọc đột nhiên bước nhanh hơn vào trong, ôm chầm lấy người phụ nữ đang đứng nấu ăn. Đó chắc chắn là mẹ của nàng. Một người phụ nữ hãy còn trẻ. Tôi nghĩ chỉ tầm trên 30 là cùng. Lam Ngọc và bà ấy đứng nói chuyện được một lúc rồi bước đến phía tôi. Bà ấy cười hiền:

-Con đói bụng chưa, giờ dọn cơm ra cô cháu mình nói chuyện nhé!

Thoáng thấy Lam Ngọc nhìn tôi nheo mắt mới biết dụng ý của nàng dẫn tôi để bụng đói sang đây là vậy.

Chỉ thoáng chốc sau với đôi chân nhanh nhẹn chạy tới chạy lui của mình. Tôi đã dọn lên một bàn linh đình những món ăn thơm lừng. Lúc này ngoại nàng cũng chuyển từ ghế xếp sang chiếc ghế gỗ cạnh bàn ăn từ lâu. Sau khi dọn lên những món cuối cùng, Lam Ngọc và mẹ nàng cũng ngồi yên vị vào chỗ. Nàng quan sát một vòng quanh bàn rồi nói nhỏ với mẹ mình:

-Có cần đợi chú út về không mẹ?

-À, không cần đâu, chú ấy về trễ nên bảo mình chưa cơm thôi!

Lam Ngọc gật đầu một cách ngoan ngoãn rồi ngồi xới từng muỗng cơm vào chén cho từng người. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Lam Ngọc hiền thực đến vậy và chỉ có lẽ là duy nhất lần này thôi vì khi xới chén cơm cho tôi, nàng còn kèm theo cả cái lườm sắc lẹm. Nhưng ngay lập tức mẹ nàng đã biến tia nhìn sắc lẹm đó thành một tia nhìn khác bối rối hơn hướng về bà:

-Vậy ra đây là Phong, bạn trai của con phải không Ngọc?

-Không phải đâu mẹ, đây là bạn cùng lớp thôi! – Nàng đáp một cách đồng đánh không quên chia một tia nhìn về phía tôi như nhắc rằng không được hé lộ một lời nào.

Bà lại quay sang tôi cười hiền:

-Bạn cùng lớp thôi mà Phong nhỉ?

-À, dạ! – Tôi cũng không biết trả lời gì hơn ngoài cười hèn hếch rồi cắm đầu ăn.

Nói chuyện phím được một lúc mẹ nàng mới bắt đầu chuyện chính. Bà quay sang Lam Ngọc ôn tồn hỏi:

-Ba con vẫn khỏe chứ?

-Vẫn khỏe nhưng mà còn nhậu nhẹt nhiều lắm ạ!

-Ừm, biết bao giờ mới bỏ được tật xấu đây!

Bà thờ dài rồi tiếp tục khua từng hột cơm vào miệng.

(đến lúc này tôi xin phép được xưng mẹ của Lam Ngọc là dì Bích để tiện theo dõi nhé).

Bất ngờ dì Bích bỗng bưng miệng ọa lên một hơi. Hơi thứ nhất bà vẫn còn kìm được, đến hơi thứ hai bà phải chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Lam Ngọc cũng lo lắng chạy theo sau. Cả hai ở trong ấy rất lâu. Một lúc sau thì Lam Ngọc cũng dìu mẹ mình vào phòng. Nàng đi ra với khuôn mặt chẳng biết vui hay buồn. Thấy thế tôi mới chạy đến:

-Có chuyện gì vậy Ngọc, mẹ Ngọc bị sao hả?

-Không đâu? – Nàng lắc đầu như một con rối.

-Vậy là chuyện gì mới được?

-Mẹ Ngọc...có thai rồi...!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 151

Bây giờ thì tôi đã hiểu một phần vì sao mẹ của Lam Ngọc lại giận đến nỗi mà bỏ sang nhà ngoại đến vậy. Với một ông chồng suốt ngày say xỉn vì công việc thì vẫn chưa đủ để tức giận đến thế. Có lẽ dì Bích đã có thai trước khi rời khỏi nhà. Dì muốn cho ba của Lam Ngọc biết bí mật đó nhưng do ông cứ say xỉn nên chẳng có dịp nào để nói được. Chỉ có như thế mới khiến cho dì Bích tức giận đến nỗi bỏ về nhà thôi.

Tôi có nói ý nghĩ này cho Lam Ngọc biết. Nàng tuy còn có chút nghi ngờ nhưng cũng có thể tạm tin vào giả thuyết này. Duy chỉ có điều là cách giải quyết vẫn chưa được tìm ra. Chắc có lẽ tiếp tục thuyết phục ba nàng sang nhà ngoại xin lỗi là cách tốt nhất hiện giờ mà thôi.

Ăn cơm ở nhà mẹ nàng xong. Tôi với Lam Ngọc ở lại chơi với ngoại một tý rồi xin phép ra về. Trời giờ này vẫn còn sớm. Không phải sớm vì trời vẫn còn sáng mà sớm vì Lam Ngọc đã nói với dì vú rằng nàng sẽ đi về trễ. Nhìn nét mặt ưu tư, tôi có thể đoán nàng vẫn chưa muốn về căn nhà buồn bã đó. Tôi đã ăn cơm no, cũng không muốn về nhà sớm. Vậy nên đi đâu đây ta?

Tôi nhìn Lam Ngọc rồi lại nhìn dòng xe đang tấp nập qua lại trước mặt. Tôi ngó khắp nơi chỉ mong trong đầu sẽ nảy ra một địa điểm nào đó thật thú vị. Hết nhìn trời rồi lại nhìn đất, ngo sang trái rồi lại sang phải, cuối cùng tôi cũng phải trở về nhìn nàng như sự lựa chọn cuối cùng.

Tôi như ngây dại đi vì đôi má múm mím đó. Nó cứ hây hây lên theo những lần mím môi của nàng. Dưới ánh chiều tà le lói sau những tòa nhà cao tầng. Gương mặt nàng càng nổi bật hơn làm cho cái mơ ước được làm tia nắng bám trên đôi má nàng càng dữ dội thêm.

Và trong một phút không thể kìm chế, tôi bỗng đưa tay lên như muốn nựng đôi má đó. Lam Ngọc rất nhanh nhẹn khi phát hiện ra cự động lạ của tôi. Nhưng nàng không làm gì cả, chỉ nhìn tôi với ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên và có vẻ như đang chờ đợi điều tôi sẽ làm tiếp theo.

Tất nhiên là tôi chẳng thể nào bạo dạn đến mức bẹo má trước mặt nàng được nhưng cũng phải tìm một cách gì đó để chữa cháy cho cánh tay đang đưa lên ngang mặt nàng.

Chợt thấy chiếc xe bus chạy ngang xả đầy khói đen, tôi mượn cớ khua tay liên tục:

-Chà, mấy chiếc xe bus ở đây khói ghê quá! Ngọc đứng lui một chút đi, hít phải nguy hiểm lắm!

Chẳng biết lúc đó tôi có diễn tẽ lăm hay không mà Lam Ngọc lại lắc đầu cười mỉm. Tôi chỉ biết nàng chẳng đá động đến đôi tay lạc lõng của tôi nữa. Ánh mắt nàng cũng trở nên hiền hòa hơn. Nàng vỗ vai tôi:

-Giờ còn sớm Phong có muốn đi đâu không?

-Ừ, cũng muốn lắm, nhưng cũng chưa biết đi đâu nữa!

Việc mà tôi suy nghĩ nát óc từ nãy đến giờ bỗng được nàng giải đáp chỉ trong một nụ cười:

-Vậy đi uống cà phê với Ngọc đi!

-Ồ, đi uống cà phê à?

Tôi đơ mặt bất ngờ vì nhận ra Lam Ngọc cũng thích uống cà phê. Biết được thắc mắc đó, nàng cười xòa:

-Thường thì khi rảnh Ngọc cũng hay đi uống cà phê lắm. Nhưng do bận quá nên giờ rảnh đi uống để lấy lại mùi vị thôi.

-Nghe thú vị nhỉ. Vậy Ngọc tính uống ở đâu?

Không cần phải suy nghĩ một chút nào, nàng liền kéo tay tôi lên chiếc đạp điện:

-Cứ đi đi đã, nó ở gần đây thôi!

Nó mà Lam Ngọc nói là tiệm cà phê hai tầng nằm cách đó không xa. Tôi chỉ biết tiệm này qua lời kể của một số nhỏ con gái trong lớp chứ chưa bao giờ đến lần nào cả. Đây là lần ghé thăm đầu tiên ở tôi. Ấn tượng nhất khi đến đây chắc có lẽ là màu sắc xanh lá cùng với cách bày trí đặc trưng của nó.

Tôi với nàng chọn một bàn gần cửa sổ. Đây là đề nghị của nàng và cũng là sở thích của tôi khi vào một quán cà phê nào đó. Bởi khi ta uống cà phê thì cần phải thả hồn vào một việc gì đó, với tôi thì chỉ là cảnh vật nhộn nhịp ngoài đường.

Tôi cảm tò menu trên tay và suy nghĩ nửa nhảy cẫng lên vì có nhiều loại cappuccino với nhiều hương vị khác nhau. Tôi chọn cho mình một tách cappuccino truyền thống. Đến phần Lam Ngọc tôi dò hỏi nhưng cũng đã mừng rỡ tưởng được trong đầu món nàng gọi có thể là cà phê sữa hoặc đại loại thế. Tuy nhiên tôi đã sai, nàng không cần nhìn vào menu nhưng lại đọc tên món khá rành rọt:

-Một cappuccino viennese.

Tôi như chết trân với món mà Lam Ngọc gọi. Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi lúc này. Tại sao lại có sự liên quan mật thiết đến thế? Đây là trùng hợp hay do duyên số? Sao các cô gái xung quanh tôi đều ít nhiều biết đến cappuccino chứ?

Tôi cứ sững người ra đó cho đến khi Lam Ngọc vỗ thật mạnh vào vai tôi mới bừng tỉnh. Nàng nhìn tôi khó hiểu:

-Sao thế, làm gì mà đứng sững ra vậy, người ta chờ kia?

-À ừ, cho 2 cappuccino nóng!

Tất nhiên với vẻ mặt lúng túng như thế, không ai trong quán đó có thể nhìn cười được. Chỉ có mình Lam Ngọc là vẫn nhìn tôi một cách khó hiểu, có lẽ nàng chưa bao giờ thấy tôi lúng túng đến thế. Nàng không biết bây giờ trong lòng tôi rối rắm đến mức nào. Nó như ta bỏ cuộn len xuống đất cho con mèo chơi đùa. Không biết đâu là đầu, đâu là đuôi, gút thắt ở chỗ nào.

Tôi thần thờ theo nàng lên cầu thang dẫn lên tầng trên như chú cừu ngoan ngoãn theo chủ.

Ngọc Lan là người mang hương vị cappuccino đến với tôi, nhưng Ngọc Mi lại là người hướng dẫn nàng làm được tách cà phê đó. Ngạc nhiên Lam Ngọc cũng là người thích uống cappuccino. Tôi bắt đầu thấy sợ món cà phê này, nó mang lại cho tôi biết bao nhiêu là rắc rối. Tôi không phủ nhận rằng nó rất ngon, nhưng cái giá phải trả để tiếp tục thưởng thức nó thì có hơi chát.

-Phong hôm nay có vẻ lạ nhỉ, có thấy mệt trong người không? – Vừa ngồi xuống chỗ, Lam Ngọc đã ngược mắt lên dò hỏi.

-Không đâu, tại thấy quán lạ Phong hơi ngỡ ngàng tí.

Không biết nhưng lời nói dối đó có qua mắt được Lam Ngọc hay không. Nàng chỉ cười khi lót chiếc gối vào lưng để tựa vào:

-Lúc trước Ngọc hay vào quán này lắm. Chắc do cách phục vụ ở đây khác mấy quán thường.

-Ừ, có lẽ vậy? Chắc Phong mai một phải tới đây thường hơn.

Có lẽ tôi nên quen dần với hương vị đắng béo này. Đắng béo từ cà phê cho đến cuộc đời. Cái gì cũng có hai mặt của nó cả. Cái chính là có biết tận dụng được hết cả mặt tốt lẫn mặt xấu hay không. Tôi nghĩ chắc là được.

Chốc sau, phục vụ cũng mang hai tách cà phê nóng hổi đặt lên bàn của bọn tôi. Mặt trên của hai tách được trang trí hình trái tim làm tôi ngỡ ngàng muốn chín cả người. Có lẽ người pha chế lúc này tưởng tôi với Lam Ngọc là cặp đôi nên cố tình pha ra hình như thế. Nhưng hình như Lam Ngọc không lấy gì làm ngạc nhiên. Nàng vẫn ung dung dùng thìa múc từng muỗng kem trên mặt ăn say sưa. Trước ánh nhìn rụt rè của tôi, nàng lại nhún mày:

-Sao thế, không uống đi?

-À, uống ngay đây!

Tôi dùng muỗng nhỏ khuấy lớp kem vài lần rồi tu miệng hớp một ngụm.

Trước giờ khi uống cà phê này, tôi thường uống chung với đường. Nhưng giờ vì quá gấp nên tôi hớp luôn không kịp bỏ tí đường nào vào. Kết cục là vừa làm xong hớp đó, mặt tôi nhăn lại vì độ đắng, phải cắn tạm cái bánh quy để trung hòa.

-Chà, Phong cũng thích uống không đường nhỉ?

Lam Ngọc nheo mắt cười, tách cà phê của nàng cũng không có đường. Đến nước này tôi đành theo lao chém thêm:

-À, Đó cũng là một sở thích của Phong mà, bỏ đường vào nó mất vị hết!

-Ồ đây cũng có món cà phê đen không đường, bữa nào thử với Ngọc nhé!

-Được...chắc...ok tuốt!

Tôi cắn răng nở nụ cười méo xệch hơn cả trái ấu. Mới uống 1 hớp cappuccino không đường thôi cả người tôi đã run lên, nếu uống cà phê đậm đặc không đường chắc có nước thẳng thiên.

Đúng thật là tính cách của Lam Ngọc rất thích hợp để uống cà phê không đường. Một cô gái cá tính, mạnh mẽ và cực kì lạnh lùng. Nếu có một chút không thích hợp nào đó thì chắc là do món cappuccino này. Tất cả các tính cách nói trên cộng với một tách cà phê đen đậm đặc thì sẽ hợp hơn rất nhiều. Tuy nhiên đây là nét riêng của nàng, một chút đắng béo dịu dàng ẩn chứa trong hương vị đậm đà mạnh mẽ có lẽ là một ý hay.

-Mà Phong cũng thích cappuccino nhỉ?

-Ừ...phải – Tôi cần môi trường lự một lúc – Phong cũng thích hương vị vừa đắng vừa bùi này.

-Ngọc cũng thích thế, trùng hợp ghê ha?

Tôi không biết có điều gì ẩn chứa trong cái nheo mắt của nàng không. Tự dưng tim tôi lại có một cảm giác xao xuyến lạ thường. Nhưng một hồi sau dựa vào những cử chỉ hết sức dễ thương của nàng khi uống cà phê, tôi có thể đi đến một kết luận là không. Nàng vẫn là nàng. Nếu có, chắc chỉ là những tia nắng chói tỏa ra từ nụ cười đó mà thôi.

Tôi và nàng ngồi ở quán đầy thêm một lúc nữa trước khi sửa soạn ra về. Dù muốn kéo dài thời gian thêm một chút nhưng tách cà phê cạn queo trên bàn không cho tôi một cơ gì để ở lại. Tôi cố dẫn lòng mình rằng buổi tiệc nào cũng tàn thế mà vẫn không tránh khỏi về mặt chán chường khi ra chỗ gửi xe với Lam Ngọc.

Rất nhanh bằng linh cảm của một đội trưởng đội cờ đỏ, nàng phát hiện ra ngay:

-Phong thấy khó chịu trong người à?

-Không phải, đâu có gì đâu!

-Hi...

Chẳng biết tôi đóng kịch có giỏi lắm không mà Lam Ngọc lại cười nhoen một hơi. Nàng đánh nhẹ vào ngực tôi:

-Mai một rảnh mình lại uống tiếp.

-Ồ...

Tôi đứng sững ở đó một lúc, không phải vì ngỡ ngàng đến nỗi không nói được. Tôi đang cố nhìn xem Lam Ngọc đang mang gì. Rõ ràng nàng đang mang giày, một đôi giày xăn đan chính hiệu. Cho dù nàng có mang guốc cũng chẳng thể đi trong bụng tôi rành mạch như thế được.

-Về đi, còn đứng đó làm gì?

Lam Ngọc vẫn tiếp tục giục, giọng đã pha một chút gấp gáp.

Chẳng còn cách nào khác tôi lại tự dẫn lòng mình phàn là còn gái đẹp đều có thể đi guốc trong bụng ta như chơi. Hay ghê!

Do hai đứa chỉ đi một xe nên tôi lại chờ Lam Ngọc về bằng chiếc xe đạp điện của nàng. Dù quãng đường dài hơn năm cây số nhưng tôi lại thấy nó ngắn ngủn. Chỉ mới nói chuyện với nàng được mấy câu, con đường dẫn vào nhà nàng đã lộ rõ trước mắt.

Biết sao được, hôm nay chở nàng bằng xe đạp điện mà, nhín ga phát đã tới ngay rồi. Dù vẫn còn luyến tiếc lắm nhưng tôi đành phải tự dẫn lòng mình lần thứ 3 rằng rồi tôi sẽ được uống cà phê với nàng một lần nữa như khi nàng đi guốc trong bụng tôi lúc nãy.

Như thường lệ đi vù lúc nào cũng là người ra mở cổng cho chúng tôi. Chỉ khác một điều là gương mặt đi lúc này lộ rõ vẻ căng thẳng, nó giống như bạn đang chuẩn bị thông báo cho người khác một tin rất ư là kinh khủng.

Lam Ngọc đọc được nét mặt đó rất nhanh, nàng hỏi ngay lập tức:

-Ba con về rồi phải không?

-Ừ, ông có vẻ tức giận lắm, con nhớ bình tĩnh nha!

-Dạ, con biết rồi!

Mặt Lam Ngọc chuyển sắc rất nhanh. Từ nét vui tươi, hồ hởi nàng bỗng nghiêm mặt lạnh lùng như một tướng sĩ chuẩn bị ra chiến trận. Nàng quay sang tôi:

-Phong về trước đi, hôm nay vậy là được rồi!

-Ồ là sao? – Vẫn chưa hiểu Lam Ngọc nói gì, tôi cố gắng hỏi lại.

Nhưng Lam Ngọc chứng tỏ mình là một người rất cương quyết, nàng vẫn lạnh giọng trước ánh mắt tò mò của tôi:

-Phong cứ về đi! Chuyện thường ngày thôi.

Nếu như chỉ có Lam Ngọc ở đó, tôi có thể mặt dày một chút nán lại để hỏi. Tuy nhiên ở đó còn có dì vù. Dì cứ lay tay tôi lắc đầu như muốn nói đừng làm khó Lam Ngọc nữa, con bé đã khổ lắm rồi. Tôi biết nếu vẫn chưa biết được đã xảy ra chuyện gì, mình sẽ thấy khó chịu lắm. Nhưng với vẻ mặt lo lắng đến tội của dì vù hiện giờ tôi cũng không muốn biết thêm.

Tôi nhìn Lam Ngọc một hồi rồi khẽ chào tạm biệt nàng. Tôi quay bước đi cùng dì vú dẫn chiếc xe ra cổng. Thi thoảng tôi ngoảnh lại để nhìn thấy bóng dáng nàng khuất sau cánh cửa nhà. Và khi nàng đã khuất hẳn, trong lòng tôi lại dấy lên những luồng suy nghĩ đâm xuyên.

Vừa rồi nghe Lam Ngọc nói, có lẽ ba nàng đã về. Nhưng ba nàng lúc nào cũng say xỉn, tôi e rằng hai người sẽ lại cãi nhau. Nếu thật là như vậy, sẽ rất vô tâm nếu nói tôi hoàn toàn không liên can đến chuyện này.

Tôi nghĩ và tưởng tượng mọi thứ khủng khiếp sẽ ập vào đầu Lam Ngọc. Có thể nàng sẽ bị ba mắng oan, thậm chí còn bị đánh đòn. Tôi là một đấng nam nhi con nhà võ tuyệt đối sẽ không để một cô gái chịu tội cho mình được.

Chỉ kịp nghĩ đến đó, tôi vội cúi ghì đông xe vào tay dì vú:

-Dì giữ xe dùm con nha!

Rồi tôi lao ngược trở lại cửa nhà nàng.

Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ lao nhanh thế này. Thoác cái dì vú đã ở sau lưng tôi, thoác cái nữa cửa nhà nàng đã ở trước mặt. Có cảm giác tôi sẽ ulti sập cửa nhà nếu không có bậc tam cấp ngăn lại.

Lúc này tôi đã có thể nghe loáng thoáng cả giọng Lam Ngọc và ba nàng ở bên trong:

-Có thật là vậy không Ngọc?

-Dạ thật!

-Chỉ có mình con thôi?

-Dạ!

Như thế chẳng phải nàng đang nhận mọi trách nhiệm về mình thôi sao. Nếu tôi không làm gì ngay bây giờ thì thật là hổ thẹn cho một thằng con trai học võ. Tôi sung máu lên, bước thùm thụp vào cửa nhà hét to:

-Mọi chuyện là do con làm, chú đừng trách Lam Ngọc...

Hành động của tôi hoàn toàn nằm ngoài tiên liệu của Lam Ngọc và ba nàng. Trong một giây, cả hai cha con, 4 con mắt (đúng ra là 6 vì còn có dì vú đứng sau) ngạc nhiên quay nhìn tôi.

Tôi phớt lờ đi sự sững sốt của mọi người. Miệng vẫn khí thế tuông ra những câu chỉ trong phim mới có:

-Xin chú đừng la rầy Lam Ngọc, bạn ấy không có tội gì đâu. Mọi chuyện do con mà ra cả.

-Mày...mày...!

Mọi chuyện vẫn nằm trong dự đoán của tôi khi ba nàng cứ ú ớ như á khẩu. Dì vú thì đứng chết trân ngoài cửa tay bám víu vào tay nắm như thể nếu buông ra chỉ một giây, cả người dì sẽ đổ sập. Duy chỉ có Lam Ngọc lúc này là trái với dự đoán của tôi. Thay vì cảm động đến phát khóc, Lam Ngọc chỉ đứng neho trán nhìn tôi lắc đầu liên tục như thể đang bó tay trước một việc gì đó khó giải quyết.

Trong lòng tôi đã bắt đầu có cảm giác bất an. Nhưng tôi biết một khi ngọn lao đã được phóng đi không thể nào rút lại được. Ba nàng vẫn tiếp tục gặng hỏi tôi với giọng ồn ã:

-Có thật là mày làm không?

-Không phải đâu ba!

-Im, để tao nói chuyện với cái thằng này!

Lam Ngọc định can vào nhưng ngay tức khắc bị ba nàng gạt phăng ra. Lúc đó tôi hoàn toàn có thể kéo nàng lại nhưng nếu làm vậy chẳng khác nào tôi bắt nàng chịu cùng mình.

Ngó thấy cường độ lắc đầu của Lam Ngọc đang nhanh dần lên, tôi có một chút chột dạ. Biết đâu nàng đang cảnh báo tôi một việc gì đó. Nhưng sau một hồi tự trấn an mình. Có lẽ Lam Ngọc đang thấp thỏm không muốn tôi nhận tội giúp nàng đây mà. Nàng tốt ghê!

Ý nghĩ đó khiến trong người tôi bùng lên sức mạnh khủng khiếp, tôi nhìn ba nàng đồng dục:

-Dạ, mọi chuyện do con làm!

-Thằng mất dạy...mày dám làm vợ tao có bầu à?

Trong Khi lỡ tai tôi còn u u bởi những lời nói của ba nàng. Ông đã lao đến bóp lấy cổ tôi nhanh như chớp. Ông bóp cổ tôi rất chặt nên việc nói thành lời lúc này quá là xa xỉ đối với tôi. Đương nhiên Lam Ngọc không bao giờ bỏ tôi một mình. Nàng ngay lập tức chạy đến nói đỡ cho tôi vừa tìm cách gỡ đôi tay cứng như gọng kìm của ông:

-Ba ơi, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi!

-Hiểu lầm cái gì, chính miệng nó thừa nhận mà! Thằng con nít quý!

Mặc cho Lam Ngọc có giải thích cỡ nào, ông vẫn một mực không buông, lại càng bóp chặt hơn khiến tôi gần như nghẹt thở. Bắn quá làm liều, tôi cảm cổ tay của ba nàng bằng cả hai tay, cúi đầu xuống há miệng ngoạm một cú thật mạnh vào cổ tay.

Ông gầm lên một tiếng rồi buông lỏng cần cổ tôi ra. Chưa kịp ngẩng mặt lên quan sát tình hình. Tôi đã nghe tiếng hét cộng với cái xô cực mạnh của Lam Ngọc:

-Chạy mau đi, nhanh!

Lúc đó tôi cũng muốn ở lại nói cho ra lẽ mọi chuyện lắm. Nhưng xét thấy tình hình hiện tại có lẽ tôi càng ở lại mọi chuyện sẽ càng rối hơn. Sẵn đà bị xô ra ngoài cửa, tôi lao một mạch ra chiếc xe đạp đang dựng ngoài sân. Đạp thực mạng ra khỏi nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chương 152

Sau ngày hôm đó, tôi cứ thấp thỏm lo lắng cho Lam Ngọc. Những dòng tin nhắn tôi gửi cho nàng vào tối qua cũng chưa được hồi âm. Có lẽ nàng đã bị ba mình cho ăn đòn đến nỗi không cầm chiếc điện thoại trả lời được. Nhưng sau một hồi suy ngẫm, tôi tạm chấp nhận ý nghĩ rằng nàng là một người có học vỡ, không dễ gì bị mấy đòn đánh đó hạ gục dễ đến vậy được. Tuy nhiên không vì thế mà nàng không cảm thấy đau. Biết đâu được nàng lại giận tôi đã sồn xồn ăn nói hồ đồ. Vợ người ta có bầu mà tôi dám đứng ra nhận mọi chuyện, lại còn cắn vào tay ba nàng nữa. Đúng là gan tày trời!

Cái ý nghĩ đó cứ đeo bám trong đầu tôi cho đến hôm khai mạc giải bóng đá toàn trường

Ngày hôm đó là một ngày nắng đẹp, trời trong xanh gió mát. Vì thế khán giả hôm nay kéo đến sân rất đông, phần lớn là học sinh trường tôi cùng với một số người khác hiếu kì vào xem. Nổi bật nhất vẫn là đội cổ vũ của lớp tôi. Được dẫn dắt bởi cái miệng không xương của Phú nổ, bọn đây cứ hô hào lên um cả một góc sân mặc dù vẫn chưa đến lượt đội tôi thi đấu.

Theo sự phân chia của ban tổ chức, lớp tôi được xếp vào bản C cùng với ba đội khác là 12A7, 12A5 và 10A3. Do đó, hôm nay chúng tôi phải thi đấu đủ cả 3 lượt trận với các đội trong bảng để chọn ra một đội duy nhất vào vòng trong.

Nếu như là tôi của ngày thường thì chắc chắn sẽ rất háo hức với một không khí bóng đá sôi động như thế này. Nhưng tôi bây giờ mang đầy tâm trạng lo âu. Lo về ba của Lam Ngọc và lo cho cả nàng nữa.

Suốt cả buổi ngồi ngoài sân xem mấy trận đấu. Tâm trí tôi cứ lửng lơ đâu đó. Khi thi đấu vào những mái nhà cao ngút. Khi thì bám vào những cột đèn nơi góc sân. Lâu lâu lại hoà vào dòng người đang đứng chen chúc trước mặt. Tất cả chỉ có mục đích duy nhất, đó chính là tìm cho được hình bóng của Lam Ngọc đang xuất hiện ở đâu đó.

Từ sáng cho đến giờ tôi vẫn chưa thấy nàng đâu. Xung quanh tôi chỉ toàn người và người. Tôi như lạc vào một nơi nào đó thật xa lạ mặc dù những người xung quanh tôi hoàn toàn không xa lạ chút nào. Nói chính xác hơn tôi đang đứng chung với cả đội bóng lớp tôi ở một góc sân. Ấy thế mà vẫn thấy hiu quạnh ghê!

-Ê, vào chuẩn bị đi mày, trận tiếp là lớp mình đá rồi đó!

Toàn phòn thút vai tôi, nó vào trong sân rồi ngồi bệt xuống lột đôi dép đang mang ra, thay vào một đôi giày đinh chính hiệu. Hôm nay có cả bọn thằng Huy đi theo cổ vũ, bọn nó ngồi ngoài băng ghế đá gần đó nói vào, tay vẫn nhồm nhoàm ổ bánh mì buổi sáng:

-Lớp bây đá với ai đấy?

-À, trận đầu đá với 10A3! – Khanh khò khịt khịt trả lời.

-10A3 à, có đá với bọn nó lần nào chưa?

-Chưa, mà kệ đi, tùy cơ ứng biến!

-Dóc láo, đừng có mà khinh địch nghen mậy!

-Tụi nó mới lớp 10 chứ mậy, hể hể!

Toàn phòn vẫn cái mặt độc quyền của mình miệt mài cột dây giày mà tán phét với bọn Huy đồ. Chừng như thấy được sự khác thường, nó đột nhiên quay sang tôi:

-Ồ cái thằng này, bỏ bảo đi thay đồ chuẩn bị vào trận mà cứ ngồi trơ trơ ra đó!

-Chắc thằng này sáng gấu chưa phát thuốc rồi, có cần tao kêu nó vào sân không?

Ý thằng Huy là con bé Ngọc Mi đang ngồi cách đó không xa. Hôm nay lớp con bé cũng sẽ đá vòng bảng nhưng là sau khi vòng bảng của nam kết thúc. Thế nên nó vẫn ngồi đấy để cổ vũ cho đội tôi.

Bất giác nhìn về phía Ngọc Mi, con bé vẫn nhìn tôi cười tươi làm mọi suy nghĩ vẫn vơ trong đầu tôi bay hết tẹo. Tôi cảm chiếc áo đấu mới, sầm mặt:

-Thôi đẹp, tao đi thay đồ đây!

Nói đến chiếc áo đấu mà lớp tôi đã đặt đề thi đấu giải. Nó là cả một quá trình tranh cãi lửa giữa tôi, Toàn phòn và thằng Tiến.

Còn nhớ lúc đó khi thầy chủ nhiệm hỏi áo đấu của đội là gì, cả đám mới vỡ lẽ ra là chưa nghĩ đến chuyện đó. Rất nhanh, với tư cách là đội trưởng, Toàn phòn giờ tay đề xướng ngay:

-Đặt áo Real đi thầy, áo trắng đẹp như mơ!

-Thôi mày ơi, áo trắng đá dễ dơ lắm, đặt Juventus đi, sang trọng lịch lãm! – Thằng Tiến khịt khịt chen vào.

-Bây, sang cái gì mà sang, nhìn như áo tù ấy. Đặt Bayern đi, nghe hùng xám là sợ liền!

Tôi cũng không vừa tham gia vào cuộc tranh luận ngay. Tuy nhiên hai thằng kia vẫn giữ nguyên lập luận của mình không ai thua ai:

-Đặt Real đề, mấy màu kia nhìn ái ái sao á!

-Ái ái cái đầu mày, Juve mà ái à?

-Ồ, Bayern ái chỗ nào, đám mày phát giờ!

-Tao không biết, đặt Real!

-Juven đề!

-Đét, Bayern!

-Real!

-Juve!

-Thôi nào mấy đứa, trật tự cho thầy!

Do quá ác liệt, thầy Tuấn buộc lòng phải lên tiếng ngăn chặn cuộc tranh cãi để giảm thiểu số thương vong. Nhưng ngoài mục đích đó, thầy cũng có chủ kiến riêng của mình. Nhìn một loạt 3 thằng ắt ơ bọn tôi, thầy ôn tồn:

-Áo đấu của bọn em đúng là có đẹp thật. Nhưng đó toàn là những đội nổi tiếng, thế nào lớp mình cũng sẽ đụng hàng thôi!

-Vậy giờ đặt áo gì, thầy? – Toàn phòn liếm môi.

-Đề thầy nghĩ xem, hay là chúng ta...

Đó là lí do vì sao đội tôi mặc chiếc áo đấu màu vàng đen trong buổi sáng ngày hôm nay. Không phải Real, không phải Juve càng không phải Bayern của tôi mà là Dortmund vô địch giải đức năm trước.

Mới đầu thì thằng nào cũng ngỡ ngàng chả ai chịu mặc, nhưng dần thì bọn nó cũng quen rồi thích mặc luôn. Màu vàng thì nổi bật nhất trong đám rồi, lại ít đụng hàng với những lớp khác. Riêng tôi, đội bóng yêu thích của tôi là Bayern nhưng càng không thể không biết kinh địch của mình là Dortmund, thế nên mặc vào có hơi gượng gạo tý xíu. Nhưng sau này, hai đội đó là đội bóng ưa thích của tôi thật.

Trở lại với sân bóng. Lúc này đội tôi đã chuẩn bị đầu vào đó và đang tổ chức đá bóng na khởi động trên sân. Cường độ nhanh của bài tập khởi động cũng chẳng giúp tôi thoát khỏi tình cảnh tâm trí lừng lờ như ban nãy.

Đã gần đến giờ đá rồi, Lam Ngọc vẫn chưa thấy đâu, điều đó khiến tôi cảm thấy hoang mang thật sự. Những đường chuyển bóng không còn chuẩn xác nữa, nó nhanh chóng bị Khanh khờ chặn thót:

-Hé hé, bắt được mày rồi, vào bị đi con!

Vậy là tôi phải lầm lũi đi vào thay thế vị trí của Khanh khờ. Cái đáng đi của tôi lúc này ai cũng có thể hiểu rằng là do bị Khanh khờ chặn được bóng. Nhưng với Toàn phòn, nó lại hiểu theo một nghĩa khác và cách hiểu của nó hoàn toàn chính xác đến từng cọng tóc.

Khi tôi đi ngang, nó liền nói với giọng thì thầm:

-Ê, sáng nay sao đó mày! Có chuyện gì à?

-Có gì đâu, mệt tý thôi!

-Thế có đá được không?

-Mày yên tâm, vẫn bình thường!

Dù là thế, thỉnh thoảng cặp mắt tinh lanh của nó vẫn lóe sáng tôi nhằm muốn thấy thêm một vài khoảnh khắc vô hồn từ cái thẳng đang lừng lợ tâm trí.

Như Toàn phòn đã nói, trận đầu tiên chúng tôi sẽ đá với 10A3. Nếu thắng được trận này đội tôi mới có thể an tâm đá tiếp những trận sau vì hai đội còn lại đều là lớp 12 với thể hình to con, rất khó để có được một trận đấu dễ dàng với bọn đấy. Thế nên mục tiêu của đội tôi hiện tại là đá thắng 10A3 trước.

Khi bước vào sân, cả đội cổ động của Phú nổ liền réo ình òi cả lên. Tôi đồ rằng lúc này nơi ồn ào nhất chính là khu có tụi cổ động lớp tôi. Thậm chí khi đội tôi đi ngang chỗ của nó, thẳng Phú nổ này lại hô hào thêm:

-Ê, tụi bây rần ghi bàn trận này đê, tao có thưởng!

-Thưởng gì vậy mày? – Khanh khờ nghe đến quà thưởng liền khịt khịt.

-Hé hé, nếu thắng trận này thẳng nào ghi bàn sẽ được mấy bạn nữ đội cổ động hun một c...oái.

Nó chưa nói hết câu đã bị cả đám con gái đội cổ động xúm lại đánh túi bụi vì cái tội ba hoa. Nhưng cũng vì thế mà bọn tôi có dịp nhìn lại thành viên nữ trong đội cổ động. Đúng thật là nhỏ nào nhỏ nấy đều đẹp mê tôi. Bây giờ bọn tôi mới phục thấy về tài chọn người. Nếu thật là ghi bàn được hun một cái, có khi thủ môn Khanh khờ cũng hăng hái lao lên ghi bàn ấy chứ!

Bọn tôi tiếp tục di chuyển đến vạch giữa sân để làm các thủ tục thông thường trước trận đấu. Khi gặp bọn 10A3 đang đứng ở đấy, bọn tôi chỉ tia mắt xem xét đối phương rồi xếp thành một hàng trước mặt khán giả.

Bọn lớp 10 này đúng như chúng tôi dự đoán, thể hình đều thua bọn tôi xa. Đó là do thẳng Toàn phòn nói với tôi lúc sau, bởi vì bây giờ ánh mắt của tôi vẫn đang tiếp tục hướng về khán giả với hi vọng Lam Ngọc sẽ xuất hiện ở một góc nào đó, mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt tôi nhìn nàng.

-Phong, tập trung tý đi mày, chuẩn bị đá rồi đó!

Toàn phòn thúc vai tôi làm tan biến đi những ý nghĩ trong đầu. Có lẽ tôi phải thôi mơ tưởng về Lam Ngọc để toàn tâm dốc sức cho trận đấu này. Dù gì Lam Ngọc cũng đã tránh mặt mình thì mình còn mơ tưởng gì nữa chứ, đá thôi!

Nghĩ trong đầu là một chuyện, nhưng việc thực hiện có được không lại là một chuyện khác. Khi trận đấu bắt đầu, những hình ảnh của Lam Ngọc lại xuất hiện trong đầu tôi. Thậm chí tôi còn tưởng tượng ở đâu đó Lam Ngọc đang nhìn mình, nhưng khi ngược lên nhìn xung quanh, tôi chỉ thấy toàn người là người mà thôi.

-Ê Phong, banh tới kia!

Tôi bỗng giật mình vì tiếng Toàn phòn vang lên. Tôi chưa kịp nhìn nó, trái banh đã chạy xẹt ngang qua chân tôi ra luôn ngoài biên, kèm theo đó là tiếng bọn cổ động lớp tôi ò lên um sùm một góc. Với tư cách là một đội trưởng, Toàn phòn chạy đến dò hỏi tôi:

-Này, mày có đá được không đấy!

-Được!

-Ồ, tuy mày, đội có thắng hay không là do mày thôi.

Để tránh ánh nhìn thấu tâm của nó, tôi quay đi chạy lên tuyến trên bỏ lại Toàn phòn với vẻ mặt hơi kinh ngạc. Nhưng chỉ kinh ngạc một chút thôi, nó liền nhún vai trở về vị trí của mình.

Bọn 10A3 được một quả đá biên. Nó nhanh chóng chuyển lên cho thẳng tiền vệ ở giữa sân. Thẳng đấy rê bóng rất điêu luyện, nó ngoặt bóng qua được Toàn phòn. Ngay lập tức đã có thẳng Tiến lao vào bọc lót. Nó tắc bóng của thẳng tiền vệ đội bạn rồi rê bóng dọc biên với Toàn phòn đang di chuyển

nhau ở trung lộ.

Sở trường của thằng Tiến là những đường chuyển chọc khe bóng ở tầm xa. Thế nên thật không lạ gì khi thấy nó rất ít duy chuyển ra xa khỏi vị trí của mình. Chỉ mới di chuyển dọc biên được vài bước, nó đứng khựng lại rồi thực hiện một đường chọc khe bóng vào trung lộ cho Toàn phòn. Với thể hình hoàn toàn vượt trội, Toàn phòn đã đón bóng một cách dễ dàng khi bật cao hơn thằng hậu vệ đội kia hơn một cái đầu.

Nhận được bóng, Toàn phòn tiếp tục dùng kỹ thuật cá nhân của mình xỏ lỗ kim được một thằng làm nó ngẩn tò te một lúc trước khi phải 3 chân 4 cẳng đuổi theo cho kịp với tốc độ của thằng này. Bóng một khi đã vào chân Toàn phòn thì rất khó đoạt được. Khi Toàn phòn qua người, liền có thêm 2 thằng khác lao đến bọc lót. Nhưng tất cả chỉ làm tình hình rối thêm với những cái chân cứ khều vào hông lấy được trái bóng đang lướt qua lướt lại quanh chân Toàn phòn.

Khi cả hàng hậu vệ đã bị nó hút gần hết, Toàn phòn mới quay người đánh gót lên cho tôi đang đứng phía trên không xa.

-Phong...!

Nghe tiếng Toàn phòn gọi giật, tôi lại giật mình một lần nữa. Nhưng lần này tôi đã đón đường bóng chính xác. Nhưng chẳng hiểu sao những bước chân của tôi trở nên nặng nề một cách lạ thường. Nó không còn tràn đầy sinh lực như mọi khi để sẵn sàng tung ra những cú sút trái phá. Khi thấy thằng thủ môn chực lao lên cản bóng, tôi cuống quĩnh sút một cách vụng về làm trái bóng lăn bập bẹ về tay thủ môn, kèm theo đó là nụ cười đều cán của nó.

-Trời ơi, mày đá kiểu gì vậy Phong!

Phú nỏ điên tiết la làng ồm tôi ở bên ngoài. Tôi cũng chẳng lấy làm bận tâm. Nó càng điên tiết hơn nhưng lần này là giận quá hoá ngáo:

-Mày mà đá kiểu đó nữa là tao hông cho mày hun nhò nào trong đội cỏ động...á! da, đau đau.

Như thường lệ, nó lại bị mấy nhò con gái trong đội xúm lại đánh cho te tua. Điều đó càng làm tôi không bận tâm hơn. Bây giờ tôi chỉ trong đội vào biểu hiện của Toàn phòn với tư cách là một thành viên trong đội chờ phát xét của đội trưởng. Nhưng nó chẳng làm gì ngoài trở về vị trí của mình và tiếp tục kèm người.

Từ nãy đến giờ tôi đã bỏ lỡ hai cơ hội ngon ăn có thể dẫn đến bàn thắng. Tất cả chỉ vì chờ đợi sự xuất hiện của Lam Ngọc. Tôi biết trong bóng đá nếu tấn công mãi mà không ghi được bàn thắng sẽ phải trả giá đắt. Nhưng tôi không ngờ câu nói chỉ trong những trận đấu lớn đó lại linh ứng trong trận đấu đầu tiên của đội tôi.

Xuất phát từ pha tắc bóng của Khang đình, thằng Tiến lấy bóng rồi chuyển ngắn lên cho Toàn phòn. Nó bật một chạm lên cho tôi rồi tiếp tục di chuyển ở trung lộ. Hiểu ý định của thằng này tôi tung một cú chuyển giả sút ngang vào vòng cấm địa. Khổ nỗi, đôi chân nặng trĩu như đeo chì của tôi lại một lần nữa hại chủ. Đường chuyển không đủ mạnh và quá sâu nên đã bị thằng thủ môn đội kia bắt thố. Nó chạy lên ôm banh rồi ném thật mạnh lên tuyến trên.

Thằng tiền đạo đôi phương đã bắt được đường bóng đó. Với thể hình nhỏ con hơn, nó hạn chế tranh chấp tay đôi bằng cách di chuyển dọc biên với tốc độ cao như Toàn phòn. Và cũng giống như Toàn phòn, thằng này tiền đạo này cũng có tố chất kỹ thuật rất khá. Chỉ với vài động tác đảo chân, nó đã qua mặt Khang đình một cách dễ dàng. Nhưng qua được Khang đình, vẫn còn thằng Hiếu khéo léo. Nó không mạnh động lao lên mà đứng án ngữ trước mặt thằng tiền đạo như hai con hổ quần hùng. Điều đó tạo con hội cho thằng Tiến có đủ thời gian chạy về bọc lót. Nó nhanh chóng áp sát lấy được banh của thằng tiền đạo chỉ sau một cú hất nhẹ. Nhưng ngay lúc đó, một thằng tiền đạo khác liền lao vào tranh chấp làm trái bóng văng ngược trở lại phía tôi lúc này đã di chuyển về vị trí giữa sân.

Ngó thấy còn rất nhiều thằng ở phía sau, ngay lúc đó đáng lẽ ra tôi đã có thể chọn biện pháp an toàn là phá ra biên. Nhưng lại một lần nữa, tâm trạng vô hồn và đôi chân trĩu nặng lại hại tôi. Toán phá ra biên, nhưng cú phá đó quá nhẹ đến nỗi trở thành một đường chuyển béo bở cho đội bạn.

Thằng tiền vệ tận dụng đường chuyển đó, nó chọc thẳng vào trung lộ làm đội tôi thất kinh, đứng chôn chân một lúc mới tỉnh giấc chạy theo. Lí do thất kinh thì chắc ai cũng biết. Bọn nó bắt ngờ bởi đường phá bóng y như chuyển của tôi.

Tận dụng được khoảng chết của cả đội, nó nhanh chân chuyển vào khu cấm địa nơi đã có thằng tiền đạo đội sẵn. Khang đình biết ý liền chạy về lấp lỗ nhưng đã quá muộn. Thằng tiền đạo ma lanh đó không sút, nó khều banh về làm Khang đình lỡ đà rồi chuyển ngang sang cho thằng tiền đạo còn lại đang đứng gần đấy.

-Chặn nó lại...!

Tiếng Toàn phòn hét vang lên, nhưng đó chỉ là tiếng hét vô vọng. Chỉ với một cú đá nổi gợn găng, thằng tiền đạo đó đã hạ gục Khanh khò, qua đó ghi bàn thắng mở tỷ số cho trận đấu!

-Dzô...10A3 vô địch!

Tiếng cổ động viên đội nó reo lên ồm tôi cả một góc sân. Phú nỏ lúc này đã sầm mặt lại nhưng mới cái mỏ dè dặt như kẹo kéo của nó, việc chịu thua là điều không thể chấp nhận được. Nó gằn cổ cái lại:

-Vô địch cái cù lồi nè, mới ăn có một trái mà la làng la xóm!

-Có ngon thì gỡ lại đê, không làm được mà nói!

Bọn kia cũng không vừa liền bật lại ngay làm Phú nổi tức tối muốn xỉ khói mạng tai. Nó quay sang bọn tôi hét ồm ồm:

-Bọn bây nghe chưa, gỡ hòa rồi ăn luôn cho nó lác mắt dê! – Rồi nó điều động mấy đứa con gái – Đội cổ động đâu!

-11A4 chiến thắng, 11A4 vô địch!

Cổ vũ tinh thần là một chuyện. Nhưng tinh thần có được tụt lên không lại là một chuyện khác. Cả đội trên sân lúc này đang tập trung vào một cầu thủ chơi tệ nhất từ đầu trận đến giờ. Đó là tôi. Cũng đúng thôi, nếu là tôi thường ngày tuyệt đối sẽ không bỏ qua những cơ hội ngon ăn như vậy. Nhưng tôi hôm nay chẳng còn sức sống nào cả, ngay cả việc chạy trên sân cũng cả là một vấn đề đối với tôi.

Tuy nhiên, trong khi những thằng khác đang bu quanh tôi hỏi han tình hình thì Toàn phòn chỉ lẳng lặng nói bằng giọng lạnh lùng:

-Đừng có hỏi nó nữa, đá tiếp đi!

Câu nói nghe đơn thuần như giải vây cho tôi nhưng lại làm tôi cảm thấy ray rứt lắm. Thằng Toàn vẫn tin tưởng tôi đến nỗi chẳng cần hỏi han gì đến những biểu hiện của tôi mà tiếp tục trận đấu. Chẳng lẽ tôi lại lấy cái thân uể oải này phụ lòng nó hay sao?

Tôi đứng suy nghĩ một hồi, mắt tôi đảo vòng quanh khán đài rồi lại đảo về phía bọn 10A3, cuối cùng là nhìn về phía thằng Toàn. Tôi hít một hơi thật sâu, nói dứt khoát:

-Tao không đá được, thay người đi!

Cũng như tụi thằng Tiến trên sân, Toàn phòn bỗng quay lại nhìn tôi, ánh mắt vẫn thép lạnh. Nhưng rất nhanh, đôi mắt nó lại đảo về phía đám dự bị bên phần sân mình, lạnh giọng:

-Kiên, vào đá hậu vệ đi! Thằng Hiếu lên đá thay tao tiền vệ để tao đá trung phong!

Nó nói rất đồng dạng đúng với phong thái một đội trưởng. Tôi không biết nói gì hơn ngoài rệu rã quệt mồ hôi đi ra đường biên. Tôi thấy mình như một bại binh sợ chết trốn về từ chiến trận. Xung quanh là cả chục tiếng la ó chê trách. Tôi không biết mình bây giờ phải làm gì. Chỉ biết trở về vị trí của một đứa dự bị ngồi một đống như tự sám hối.

-Ê, nay sao mày đá kì vậy?

Thằng Tuyên nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi.

-Ừm... – Tôi đáp, mắt vẫn hướng về sân cỏ.

-“Ừm” là sao?

-“Ừm” là “Ừm”. Thôi mệt mày quá, lo coi đi!

Tôi bực bội gất gồng lên. Thằng Tuyên thấy thế chẳng hỏi gì nữa, nó cũng ngóng cái mỏ lên quán sát những diễn biến trên sân sau khi thằng Kiên vào sân thay tôi.

Lúc này theo như chiến thuật thằng Toàn sắp xếp, Kiên láng đang đá ở vị trí hậu vệ phải để cho thằng Hiếu lên làm tiền vệ quét ở tuyến giữa. Lúc này chỉ có thằng Tiến và thằng Toàn là đá vị trí tự do trên sân. Bọn nó thay phiên nhau đổi vị trí để làm rối loạn hàng tiền vệ đối phương. Qua đó làm rối loạn hàng hậu vệ còn non nớt của bọn nó.

Thật vậy, chỉ với 3 thằng ở tuyến trên cũng đủ để phối hợp tấn công. Lúc trước bọn tôi có cặp bài trung Bình và Tú chuyên hậu vệ cứng cáp nhất đội, nay được thay vào là cặp bài trùng Hiếu và Tiến chơi thân lâu năm có khả năng phối hợp bóng bổng rất tốt.

Nhưng chỉ phối hợp tốt thôi thì chưa đủ. Cần có một trung phong có khả năng dứt điểm để kết thúc những pha phối hợp đó một cách nhanh gọn lẹ. Đó chính là khả năng của Toàn phòn. Ngoài khả năng đi bóng tốc độ, Toàn phòn còn có khả năng dứt điểm tinh tế để tạo nên những đường bóng hết sức hiểm hóc.

Đáng nói nhất là tình huống phá bóng ở giữa sân của thằng Hiếu sau tình huống tranh chấp với tiền vệ đối phương. Nó chuyển sang cho thằng Tiến đang đội sẵn ở phía trên. Có bóng, thằng Tiến không vội chạy nước rút như Toàn phòn. Nó rê đến gần thằng tiền vệ đội kia rồi bất thành linh ngoặc qua trái, rồi thêm một cú ngoặc qua phải làm thằng đẩy trở tay không kịp đành đứng nhìn thằng Tiến vượt qua một cách đẹp mắt.

Đến lúc này thằng Tiến mới sử dụng đến khả năng chuyển bóng bổng của mình. Nó uốn người thực hiện một cú chuyển dài mở cánh đến chỗ Toàn phòn. Tất nhiên thằng hậu vệ đội kia không để nó tiếp bóng một cách dễ dàng như vậy. Khi bóng gần đến, nó nhón chân cố bật cao hơn Toàn phòn. Và với nỗ lực đó, nó đã đánh đầu phá được bóng ra ngoài biên.

-Toàn, mày chơi thấp tí thôi, như thế không đón được bóng đâu!

Thằng Tiến nhăn mặt nói với Toàn phòn bằng giọng đã pha đầy mệt mỏi.

-Mày cứ chuyền như bình thường đi – Toàn phòn chẹp miệng, nó quệt mồ hôi đang đầy trên trán – Mày cứ canh tao mà chuyền cho chính xác là được!

Lần này thì thằng Tiến không nói gì nữa. Thằng Toàn là đội trưởng nên sẽ biết mình phải làm gì.

Trận đấu cứ tiếp tục diễn ra như thế, không bên nào có thể ghi bàn thêm. Tôi bắt đầu lo lắng đến kết quả khi đồ hồ dần trôi về những phút cuối. Mặc dù vẫn giữ quyền kiểm soát bóng nhiều hơn nhưng tình hình vẫn chẳng thể khá khẩm là bao. Tụi 10A3 có lẽ đã lui toàn đội hình để phòng ngự chỉ để một thằng tiền đạo cắm trên này nhằm gây khó dễ chút đỉnh cho tuyến tiền vệ.

Bất ngờ một đường phát bóng vượt tuyến từ thằng thủ môn đội bạn lên cho thằng tiền đạo bên này. Đường chuyền đó rất mạnh. Vượt qua cả hàng hậu vệ đội tôi lúc này đang dâng khá cao vì đang ép sân đối phương. Tận dụng cơ hội đó thằng tiền đạo đối phương liền chạy hết tốc lực theo đường bóng, bỏ xa Khang đình và kiên lãng.

Nhận thấy được mối nguy hiểm. Khanh khò liền băng hết tốc lực ra nhằm cứu lấy tình hình. Nhưng một khi thủ môn ra khỏi vòng cấm, quyền lợi về đôi tay sẽ bị tước mất. Thế nên nó nhảy phóc lên, dùng đầu mình phá ngược trái bóng trở lại làm thằng tiền đạo mất đà tông thẳng vào nó. Sợ đồng đội sẽ vì mình mà dừng pha bóng, khi đã nằm dưới đất, Khanh khò vẫn hét lớn:

-Đá tiếp đi!

Nhận được đường bóng của Khanh khò, thằng Tiến vứt bỏ lối chơi chậm rãi của mình từ nãy đến giờ, hùng hổ lao lên như một đầu xe lửa. Đến quá giữa sân, nó co giò sút trái bóng giữa một rừng người trước mặt. Nếu là một cú đá nhắm thẳng vào khung thành, nó sẽ ngay lập tức bị chặn bởi hàng phòng ngự dày dặc của đội kia. Nhưng nếu đó là một cú chọc khe giữa dạng sút thì lại khác.

Trái bóng đi rất căng nhưng lại là là mặt đất. Với lí do đó, tụi hậu vệ bên kia đã để lơ, bỏ bóng cho thủ môn chụp. Nhưng từ ngoài biên, Toàn phôn liền chạy cắt ngang vòng cấm địa làm thằng thủ môn hoảng hồn hét lớn:

-Kèm nó lại!

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn, thằng thủ môn chỉ kịp hét lớn, bóng của Toàn phôn đã lao ngang mặt nó, để lại một làn gió cắt mát rượi. Đến khi nó quay lại, trái bóng đã lọt lưới từ lút nào và đang tung bập bẹ trên mặt đất!

-Trời ơi, đặt lòng hay quá xá!

Tụi Phú nổ réo inh ỏi sau pha dứt điểm gọn gàng của Toàn phôn. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một tíc tắc và cú dứt điểm của Toàn phôn cũng vậy. Cả đội liền lao đến chỗ Toàn phôn giờ này đang ngồi bệt xuống đất để ăn mừng như vừa giành được chức vô địch. Ở bên ngoài, tiếng vỗ tay của khán giả dành cho thằng này cũng không ngớt.

Nhưng Toàn phôn không mấy may ăn mừng với tụi thằng Tiến. Nó đứng dậy quệt mồ hôi, đi chậm chậm về phía tôi làm cả đội tròn mắt. Khi đã đến khoảng cách đủ để tôi có thể thấy rõ những gì nó làm, Toàn phôn liền gờ năm tay, bật ngón cái nhìn tôi cười gật gù. Tôi không biết dụng ý của thằng này là gì nhưng với hạnh động của nó, cả người tôi chợt nhẹ hẫng như vừa vứt cả tấn áp lực khỏi vai.

-Thấy gì chưa mấy cưng, đọc tí số cho anh nghe cái coi!

Phú nổ được dịp lên mặt với tụi 10A3 làm mặt nó phôn thấy rõ. Nó quay sang đám nữ trong đội ra dấu:

-11A4...!

-Vô địch...!

-11A4

-Vô địch...!

Dù có hơi quá lố nhưng đó đúng là tâm trạng của bọn tôi hiện giờ. Nhưng cứ tưởng chuyện đó là điều cuốn hút tối nhất hiện giờ nhưng khi thằng Tuyên khiêu vai tôi. Mọi chuyện liền xoay chuyển 180 độ:

-Ê Phong...!

-Gì mậy?

-Mấy coi đó có phải nhỏ Ngọc không?

-Ờ...thì đó!

Chợt giật mình, tôi hỏi lại:

-Cái gì, ở đâu?

-Đó, đang ngồi ở băng ghế bên phần sân bên kia kia.

Tôi cố gắng dò mắt theo hướng chỉ của thằng Tuyên. Ban đầu tôi cứ tưởng nó nói láo chọc tôi nhưng nhìn kĩ một chút, thì đúng là Lam Ngọc đang ngồi ở đó thật.

Vậy là nàng đã đến sân!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Chương 153

Cuối cùng thì trận đấu hôm đó cũng kết thúc với tỉ số hòa cho cả hai đội.

Trong khi tụi thằng Toàn còn đang mải mê uống nước cho thỏa con khát, tôi lật đật ngồi dậy tìm cách ra khỏi sân nhanh nhất có thể. Việc đó không qua mắt được thằng Tuyên, nó tròn mắt:

-Ê, đi đâu đó?

-Đi đây chút! Gặp tụi bây sau!

Tôi phóng đi một mạch không để thằng Tuyên kịp nói một tiếng nào. Nhắm thẳng nơi Lam Ngọc đang ngồi, tôi định cầm cổ phi thẳng đến đó. Thế nhưng chỉ chạy được vài bước tôi lại gặp trở ngại, lần này lại là Ngọc Mi. Con bé vừa thấy tôi chạy xông xộc đã ghì tay tôi lại, tròn mắt nài:

-Anh đi đâu đấy, mới xong trận mà?

-Đi công việc tý!

-Nhưng đi đâu?

Con bé càng nắm chặt tay áo của tôi hơn, vẻ mặt của nó đã bắt đầu sốt sắng. Nếu bây giờ tôi nói rằng mình đi gặp Lam Ngọc chắc chắn sẽ sinh ra nhiều chuyện rắc rối. Chi bằng cứ nói qua loa với con bé chuyện gì đó để nó lờ qua cho mình đi là được, dù gì cũng đang ở sân mà, chắc nó cũng chẳng làm gì quá đáng.

Quyết định xong tôi quay sang con bé hỏi hà:

-À, anh đi gặp người bạn tý thôi, về ngay ấy mà!

Nhưng con bé chứng tỏ mình cảm tình con đĩa. Nó tiếp tục níu áo tôi lại. Câu hỏi thật là chính đáng:

-Ngoài những người ở trên sân ra anh còn bạn nào nữa?

Trong khi tôi đang xoay chuyển đầu óc, cố nghĩ ra cớ để qua mặt con bé, tiếng thằng Huy đã vọng lên từ phía sau. Trực tiếp nhân đôi rắc rối mà tôi đang đối mặt lên:

-Ê Phong, cả đội đang trong sân mà mày chạy đâu đấy?

-Ờ thì đi công chuyện tý!

-Sao anh nói với em là đi gặp bạn, giờ lại nói là đi công chuyện?

Con bé Mi lại hùng thêm tý xăng vào. Cả người tôi lúc này cứ như một con búp nhún phát hỏa bùng bùng. Quay bên trái là cái mặt mo của thằng Huy. Bên phải là ánh mắt sắc lẹm của con bé Mi. Bần cùng sinh đạo tặc, tôi chỉ về phía sân bóng nơi tụi thằng Toàn đang chụm lại uống nước, nói lớn:

-A, tụi thằng Toàn kêu hai người kia!

-Đâu?

Cả hai đứa liền quay sang hướng tụi thằng Toàn, bọn nó vẫn đang ngồi trong sân nghỉ mệt. Nhưng đến khi quay lại, tôi đã phóng vèo đi mất xác, chẳng kịp để bọn nó nói được lời nào. Mà cũng có đấy chứ. Một chữ “Ê” từ thằng Huy và một chữ “O” từ Ngọc Mi. Thế là hết.

Loại được cả hai chướng ngại vật, tôi tiếp tục băng băng chạy về băng ghế đá nơi Lam Ngọc đã ngồi lúc nãy. Việc lượn lách qua từng dòng người đông nghịt lúc này chẳng khác nào việc treo đèn lợi suôi để tìm đến nơi có ánh sáng hi vọng. Gặp những đứa dễ tính thì chỉ nhủu mày khi tôi va phải, còn gặp

thằng nào ba gai nó cứ như muốn chạy theo tôi mà dè dặt. Miệng nó chùi um cả lên.

May sao tôi cũng đến được chỗ cần đến. Nhưng tôi đúng là số con rận. Lam Ngọc bây giờ chẳng còn ngồi trên băng ghế đá nữa, thậm chí bây giờ cũng chẳng có ai thềm ngồi ngoài mấy đứa con nít đang ngồi liếm cà lem ở đấy.

Tôi nhìn khắp nơi với hi vọng tìm được cái bầu má mủm mĩm quen thuộc. Cảm giác của tôi lúc này giống như một đứa bé đang lạc vào một nơi thật xa lạ. Tôi cố tự dẫn lòng mình người lúc này tôi và thằng Tuyên nhìn thấy chỉ là một ai đó giống nàng mà thôi.

Tôi cố nghĩ thế để đỡ phải thấy chán nản với tình cảnh hiện giờ của mình. Nó thật trống vắng với thứ gì đó nhói nhói trong tim.

Nhưng có lẽ số con rận vẫn chứ phải là số xui nhất. Khi cảm giác chán nản bắt đầu kéo đôi chân tôi quay về sân cỏ, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên:

-Mới đá xong mà ra ngoài làm gì vậy?

Nghe như đó là giọng của Lam Ngọc. Nó phát ra từ ngay phía sau lưng tôi. Nhưng có lẽ với tình cảnh hiện giờ, việc đó chẳng khác gì những hình ảnh của nàng đang lờ mờ trong đầu tôi lúc này. Nó thoát ắt rồi lại thoát hiện làm tôi cứ cảm thấy xuyên xao.

Bởi lí do đó, tôi càng tin rằng đây chỉ là tiếng gọi phát ra từ trong trí tưởng tượng của tôi mà thôi. Việc tốt nhất hiện giờ chính là cứ bỏ qua nó mà đi. Khổ ghê!

-Nè, không nghe Ngọc nói à?

Lần này cái trí tưởng tượng của tôi lại lên tiếng. Chẳng những thế nó còn nắm tay áo tôi kéo một cái thật mạnh. Lúc này tôi bắt đầu nhận thức được những gì đang xảy ra xung quanh mình không phải trong trí tưởng tượng nữa. Và tiếng nói đang phát ra sau lưng tôi cũng là thật. Tôi lập tức quay lại sững sờ:

-Ngọc đấy hả?

-Chứ còn ai nữa? Phong hôm nay bị sao vậy?

-À không...Nãy giờ Phong tìm Ngọc!

Nhớ tới chuyện hôm trước, tôi bỗng ập ứng. Cả người như quả bong bóng xì hơi. Trái lại ở phía đối diện, hai mắt Lam Ngọc tròn lên, nhú tia nhìn vào tôi muốn chảy khét:

-Tìm Ngọc? Có chuyện gì gấp vậy?

-Là vì...sáng nay Phong không thấy Ngọc đến!

Lam Ngọc chợt cười, đôi mắt giãn ra như đã hiểu được phần nào sự việc. Nàng thở dài một trước khi đắm nhẹ vào vai tôi:

-Ngốc quá, Ngọc bận một tý việc với ba Ngọc thôi. Lát còn phải đi thêm một chập nữa!

-Vậy ba Ngọc...có làm gì Ngọc không?

-Không đâu, làm gì là làm gì chứ?

-Thì...

Chưa kịp nói gì thêm nàng vội vã đập vào vai tôi rồi nhìn về chiếc đồng hồ được treo giữa sân:

-Thôi, có chuyện gì để lúc sau hẳn nói, Ngọc phải vào sân khởi động đây! Nhớ cổ vũ cho Ngọc đó!

Và rồi bóng dáng Lam Ngọc xa dần, thoát cái nàng đã khuất sau dòng người tấp nập. Thoắt cái nữa tôi chẳng còn thấy nàng đâu. Có lẽ nàng đã vào phòng thay đồ để chuẩn bị cho trận đấu sắp đến.

Lúc này tôi cảm thấy thật rối rắm. Cả người tôi như có hai luồng khí nóng lạnh cứ thay phiên nhau vây bám làm tôi thấy thật xốn xan. Có thể nàng đang muốn tránh mặt tôi nên khi thấy tôi vừa đến, nàng đã vội vã chạy đi ngay. Nhưng cũng có thể nàng không giận tôi thật, mà người giận tôi lại chính là ba nàng. Tôi đã cản ông mà, ai dễ dàng tha thứ chuyện đó được. Vậy là từ nay về sau tôi hết có cơ hội được qua nhà nàng nữa rồi. Buồn gì đâu!

Thế là tôi đành phải trở về sân cỏ nơi có biết bao nhiêu cặp mắt đang hướng về tôi lúc này. Người đầu tiên lên tiếng chính là con bé Mi, vừa thấy tôi nó đã chạy sấn đến nói như tát nước vào mặt:

-Anh chạy đi đâu vậy, nay còn dám lừa cả em nữa?

-Thì anh bảo đi công chuyện mà!

-Có thật không, sao về sớm thế?

-Thì công chuyện xong rồi! Anh mệt quá, đi thay đồ đã!

Bất kể con bé có kêu réo như thế nào, tôi vẫn nhất quyết đóng vai người điếc cho đến cùng. Giọng con bé cứ í ới đằng sau nghe mà xót. Tuy nhiên tôi chẳng thể đóng được đâu, vừa vào đến sân, cả đám trong đội bóng lại quay sang hỏi tía lia:

-Ê mày, đi công chuyện gì mà nhanh thế?

Thắng Khanh hóng hớt chen vào trước:

-Có gì đâu, đi gặp người quen chút xíu ấy mà!

-Thật à, mà mày còn người quen nào thế, sao không bảo vào sân chơi?

Vẫn là những câu hỏi soi mói, nhưng cũng chỉ một câu trả lời duy nhất:

-Đi công chuyện xíu à!

Cứ tưởng vậy là thoát khỏi mấy cái miệng tò mò, ai ngờ đâu một giọng nói lạnh lùng sương gió bỗng cất lên sau lưng làm tôi giật tê cả người :

-Ê Phong!

-Hả, gì?

-Mày đi đâu này giờ thế hả ?

-Thì...gặp người quen... !

-Ừ vậy được rồi !

-Tổ bà mày làm tao hết hồn !

Không còn phải nói thì ai cũng biết đó là Kiên lăng. Lần nào nó nói cũng làm cho cả đám tức điên nhất là những thằng được nó hỏi. Và lần này sự tức điên đó đã trở thành cái cốc mạnh vào đầu nó muốn tóe nước mắt. Nhưng chắc có lẽ thằng này quen ăn đòn rồi nên cứ ôm đầu cười hềnh hệt như mình mới vừa tặng quà sinh nhật cho nó.

Đến đây, lượt đầu vòng bảng dành cho ba bảng đầu coi như kết thúc. Tiếp theo sẽ là lượt đấu của ba bảng kế tiếp. Bây giờ bọn tôi mới kháo nhau đi dò la tin tức của cặp đấu còn lại tròn bảng diễn ra cùng giờ với bọn tôi lúc này. Khổ nỗi trận đấu đã qua, cả bọn cổ động viên đã về nghỉ mệt hết. Giờ trên sân chỉ còn ban tổ chức ngồi theo dõi trận đấu, chắc chắn sẽ không có thời gian thông báo kết quả cho đám nhí nhỏ bọn tôi.

Hết cách, cả bọn bắt đầu tùm lại bàn bạc :

-Giờ sao tụi bây ? – Khanh khờ khịt mũi.

-Thì tiếp tục tìm người hỏi chứ sao ? – Toàn phòn gạt phẩn ngay.

-Phải chi tụi bây lúc này nín tụi thằng Huy lại thì hỏi được rồi, thiệt tình !

-Ê ê, này thằng nào tự dưng bỏ đi làm cả đội xào xáo thế hả ?

-Hề hề, thì thôi kiếm cách khác !

-Biết cách gì bây giờ ?

Trong khi cả đội còn đang vò đầu bứt tóc tìm nguồn thông tin, thằng kiên lăng bỗng tách ra tồn tên đi làm cả đám ngét mặt :

-Ê này lăng nữa à ?

-Tao đi hỏi con nhỏ Noemi, hình như hồi này nó có nghe ngóng thông tin trận đó !

-Phải rồi ! Con nhỏ đó lúc này cũng có ngồi xem !

Toàn phòn gạt gù một cách thích thú. Tuy nhiên khi thấy thằng Kiên vẫn tiếp tục bước đi, nó vội vã nín áo thằng này lại cười đều cán :

-Ày dà, đội đã, mày đâu có quen thân với con nhỏ đó đâu mà đi hỏi !

-Vậy chứ ai quen thân ?

Đây chắc là một câu hỏi thừa thãi của Kiên lành. Vì ngay tức khắc, cả đám đã ngó sang tôi như một điều đã được lập trình sẵn trong đầu bọn nó. Biết mình phải làm gì, tôi rề rà đứng lên :

-Tụi bây cứ đợi đấy, tao tới hồi rồi quay lại ngay !

Rất hả hê với những gì vừa xảy ra, cả bọn ngồi đó hả hê chém gió để một mình tôi phải lật lờ đi tìm lớp con bé giữa cái chốn chật chội này. Rất may, tôi không cần phải tìm lâu. Khi nhìn vào trong một sân bóng cách đó không xa, tôi thấy đội thằng Bảo đang đá trong ấy. Nhìn xa xa ra một tý nữa, tôi có thể thấy cả lớp nó đang cổ vũ một cách hết sức khí thế. Và sau khi giương hết tầm mắt, cuối cùng tôi cũng thấy con bé đang đứng lọt thỏm ở giữa đám đông. Vậy là chỉ cần tôi đến hỏi con bé kết quả trận đấu giữa hai đội kia là hoàn thành nhiệm vụ được giao. Dễ như nhai bắp !

Nhưng khi tiến gần hơn, tôi mới dần nhận ra sự khó khăn đang ẩn chứa. Tôi thử đếm và có tổng cộng hơn 20 đứa đang đứng quanh con bé. Bao nhiêu đứa cũng là ngần ấy khó khăn tôi phải vượt qua. Chưa kể lúc này tôi đã đóng vai điệp để bỏ mặc con bé ở lại. Nếu bây giờ lại vác mặt qua đây thì quả thật là nhục như con cá nục.

Dẫu vậy, tôi vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ của mình là hỏi han tin tức trận đấu. Cũng dễ thôi, cứ làm mặt dày qua đó xin lỗi con bé là được.

“Mà khoan!”

Tôi chợt khựng người lại khi nghĩ đến hơn hai chục đứa đang đứng cùng con bé. Giờ vác bản mặt qua bên đấy mà phải đứng xin lỗi con bé giữa chốn đông người như thế có bằng sắt thép cũng chịu không thấu.

Vậy thì phải làm sao bây giờ, nếu không qua thì cả chuyện hỏi tin tức lẫn làm lành với con bé cũng không xong. Suy nghĩ một hồi, tôi chợt nhớ ra cái thứ đang cộm cộm trong túi mình. Ấy chẳng phải tôi có điện thoại hay sao. Chỉ cần nhấn tin gọi con bé đến gặp riêng là mọi chuyện đã ổn thỏa rồi.

Thế là tôi móc điện thoại trong túi ra nhấn với dòng tin thế này “Mi ơi, anh đang ở hướng đối diện nè, ra nói chuyện chút được hông?”.

Tin nhắn đã được gửi. Tôi hồi hộp chờ đợi những biểu hiện từ con bé. Đầu tiên là nó lục chiếc điện thoại từ trong túi xách ra giống như tôi dự đoán. Con bé ngược lên nhìn tôi cũng đứng nốt. Nhưng chưa kịp vẫy tay chào con bé, nó đã quay mặt đi chỗ khác, cất nhanh chiếc điện thoại vào túi với bộ mặt cau có đến phát sợ.

Hành động này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Thế nên tôi cứ đứng ngệt mặt ra như tượng. Trong lòng rối rắm như một đồng len bị con mèo vờn bắt. Đúng là số con rệp!

Đứng đây mãi cũng không phải là cách. Chỉ bằng mặt dày một lần còn hơn là bị cả đám lớp tôi chọc “quê”. Dù gì thì cả đám con gái lớp nó dăm bữa nửa tháng mới gặp một lần, đâu có gặp hà rầm như đám nhí nhỏ lớp tôi.

Nghĩ như vậy, tôi hùng hổ vác mặt mo sang chỗ lớp con bé Mi để tìm cách bảo con bé ra nói chuyện riêng với mình. Nói là vậy nhưng cũng chẳng dễ, vì khi thấy tôi đứng láp lo ở gần, cả bọn đã bắt đầu để ý rồi xì xầm to nhỏ với nhau. Với bọn nó, sự xuất hiện của tôi cũng đồng nghĩa với việc con bé Mi sẽ cùng tôi đi đâu đó mỗi khi ở trường. Thế nên cả đám đã kháo nhau kéo con bé Mi đến chỗ tôi trước sự chống cự yếu ớt của con bé.

Đúng thật là người tính không bằng trời tính, cứ tưởng cả bọn đấy sẽ ngăn cản tôi gặp Ngọc Mi ấy thế mà còn giúp đỡ nữa mới ghê. Tôi dẫn kết bọn nhóc này rồi đấy. Cơ mà việc gì cũng có cái giá của nó. Cái đám ấy giúp tôi thì tôi biết ơn thật, nhưng sau khi giúp rồi vẫn còn đứng một đám ở đó hóng hớt thì quả thật là có hơi khó chịu. Thậm chí còn có đứa móc điện thoại ra quay nữa. Tôi vội vã nói nhỏ với con bé Mi:

-Ở đây đông người quá, theo anh ra chỗ khác nói chuyện nha!

-Nói chuyện gì, sao lại phải ra chỗ khác nói?

-Ồ...ồ...

Con bé gất gống làm cả đám hóng hớt ộ lên một tiếng, làm luôn cả tôi “quê” thấy tía. Cảm giác rằng mặt tôi lúc này có thể kê cái bánh tráng lên nướng ngon ơ. Nhưng lao đã phóng đi rồi chẳng thể chụp lại, tôi dày mặt nói tiếp:

-Anh xin lỗi về chuyện lúc này, nhưng mà ở đây nói không tiện đâu, em cũng thấy mà!

Tôi có nặng ra bộ mặt đáng thương trước con bé. Mà đúng là tôi lúc này đáng thương thật. Bị cả bọn chọc đến ê chề mặt luôn mà. Cũng may con bé không phải là người chịu đựng lâu. Bị bạn bè soi mói, nó cũng cảm thấy khó chịu bèn kéo tôi đi thật nhanh, tránh ánh nhìn dèm pha của lũ bạn.

Khi cả đám đã khuất tầm mắt và không còn một tiếng trêu chọc nào. Con bé mới chịu dừng lại, ngồi bệt xuống băng ghế đá gần đó. Nét cau có lại bắt đầu lộ diện trên gương mặt.

Biết im lặng sẽ không bao giờ giải quyết được sự việc, tôi mạnh dạn ngồi cạnh con bé :

-Mi nè, anh xin lỗi !

-Hừ !

-Anh xin lỗi mà !

-Hừ !

Cứ mỗi lần xin lỗi, con bé lại quay đi. Cứ như thế cho đến khi lưng của con bé đã chia thẳng vào mặt, tôi mới ỉu xiu bỏ cuộc. Xem ra con bé vẫn còn giận dữ lắm. Tôi cháp hai tay ra sau ót hương ánh mắt về trước mà trong lòng chẳng thể nào hòa vào trận đấu đang diễn ra trước mặt được.

Tôi và Ngọc Mi cứ im lặng như thế rất lâu. Cho đến khi hiệp đầu của trận đấu kết thúc, con bé vẫn một mực im lặng. Nhưng rồi khi hiệp hai chuẩn bị bắt đầu, giọng nói con bé bỗng cất lên, nó run run như ta đang kìm nén thứ gì đó rần ngập tràn trong lòng :

-Anh không xin lỗi em nữa à ?

-O...

-Hay là anh ghét em rồi hả ?

-Không...

-Rốt cuộc hôm nay anh đi gặp ai mà cả em, anh cũng phớt lờ vậy ?

Con bé dồn một đồng câu hỏi làm tôi không kịp phản ứng gì, chỉ ú ớ như bị tọng trái chanh vào miệng. Nhưng đáng sợ nhất vẫn là ánh mắt của con bé. Nó se lại, sắc sảo đến phát sợ. Tôi đồ rằng con bé có khả năng nhìn xuyên thấu tâm trí của bất cứ ai. Kể cả tôi cũng dễ như nhai bắp.

Tôi ậm ừ, và trong một thoáng liền nảy ra một câu chuyện trong đầu. Tôi không biết nó có tác dụng với con bé hay không nhưng còn đỡ hơn nói toẹt móng meo ra là tôi đi tìm Lam Ngọc. Tối lúc đó e là tôi chẳng còn mạng đá trận sau.

Thế là tôi hít một hơi :

-Ừ thì...lúc nãy anh đi gặp thằng bạn cấp 2. Vừa đá xong nó liền gọi anh ra !

-Rồi sao nữa...? Con bé tròn xoe mắt nai dõi theo.

-Ừ thì nó hỏi xong trận rồi có đi theo nó chơi không.

-Người đó rủ anh đi đâu?

-Nó rủ anh đi Bar, nhưng mà anh không chịu thế là chê nó anh nhà quê. Anh tức quá bỏ một mạch vào sân!

-Chỉ có thế mà anh lờ luôn cả em hả?

-Anh xin lỗi!

Con bé thờ dài một hơi. Ánh mắt đã ngừng dò xét nơi tôi. Nó chuyển về một nơi nào đó rất xa xăm trong tầm mắt con bé. Kèm theo đó lại là một cái thờ dài nữa:

-Anh biết không, từ đó đến giờ em ghét cảm giác bị bỏ rơi lắm. Lúc nãy anh làm em lại nhớ đến cảm giác đó...

-Anh xin lỗi. Anh không cố ý mà!

-Ừm, không sao...miễn là sau này anh đừng như thế nữa!

-Ừ, anh hứa mà...

Con bé lại lặng thin. Nhưng nhìn sắc mặt không còn hằn học nữa. Có lẽ sau vụ này tôi có thể tự đề cử mình vào giải Oscar được rồi. Đến một con bé thông minh như Ngọc Mi vẫn có thể tin răm rắp vào câu chuyện được dệt trong trí tưởng tượng của tôi chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Nhưng nói thì nói vậy thôi, chứ lần nào cũng nói dối như thế, khéo tôi lại trở thành đứa đeo mồm như Phú nỏ thật, vậy thì còn gì là con nhà võ chất phát nữa.

Tuy nhiên sự chú ý của tôi về câu chuyện nói dối phải tạm gác lại sau khi con bé mở miệng. Nó chỉ về phía sân đội lớp mình đang thi đấu:

-Anh có thấy đội nam lớp em đang thi đấu không?

-Ừ thấy!

-Em cổ vũ cho cả lớp anh và lớp em nên không nói được gì nhiều đâu. Nhưng lớp anh hãy cẩn thận, Bảo đá tốt lắm.

-Xời, anh đã bảo chuyện này em không phải lo mà!

-Tại em căn cứ vào tỉ số mới lo cho đội anh thôi!

- Ăn được bao nhiêu rồi, nói anh nghe nào!

- Lúc anh sang rồi em thì tỉ số đã 3-0 rồi! Cả ba trái đều do Bảo ghi bàn!

Lúc này tôi bắt đầu thấy lo lo trong người. Sao phạm là mấy đứa học võ đều giỏi đá banh hết thế, từ thằng Toàn cho đến thằng Bảo, có khi cả Lam ngọc nữa.

Đúng thật là phải dòm chừng đội nam 10A1 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 154

Theo thông tin được con bé Mi cung cấp. Trận đấu giữa 12A7 và 12A5 cùng bảng với lớp tôi có tỉ số 3-2 nghiêng về cho 12A7. Như vậy sau lượt trận đầu. Lớp 12A7 tạm xếp thứ nhất, lớp tôi và 10A3 cùng xếp thứ hai và 12A5 xếp chót. Thế nhưng đó chưa phải là điều chúng tôi mong chờ nhất lúc này. Sau lượt trận đầu của nam là đến lượt trận đầu của nữ. Tức là các đội nữ sẽ ra sân thi đấu kể cả lớp tôi cũng thế.

Cũng như đội nam, đội nữ cũng được xếp vào bảng C cùng với 3 lớp khác. Lúc ra sân, đội cổ động của Phú nỗ lực hò reo muốn banh cả khán đài. Đúng là giao cho cái thằng này bộ phận cổ động quả không sai. Kể cả khi mấy con nhỏ trong đội đã thấm mệt, nó vẫn còn sung sức hò hét lắm.

Nói về đối thủ của đội nữ lớp tôi một tý. Đó là lớp 10A8 đàn em. Không như trận vừa rồi đội nam phải chật vật mới hòa được với 10A3. Đội nữ lớp 10A8 làm như toàn là tiểu thư hay sao mà đá đấm chán phèo. Dù biết là nữ không có nhiều thể lực như nam để phối hợp cũng như chạy nhưng đến nỗi chuyển còn không chính xác thì đến chịu.

Thật vậy, đội nữ 10A8 chuyển thì hụt, cầm bóng thì hay bị cướp, chạy một chút đã chống hông thở dốc. Thế nên bóng cứ lẩn vòng bên phần sân của tụi nó mà chẳng một lần nào lẩn bên phần sân đội nữ lớp tôi.

Còn đội nữ lớp tôi thì sao?

Tất nhiên với đầu tàu là Lam Ngọc từng có kinh nghiệm đá ở đấu trường Đồng hồ, năng chẳng bao giờ để đám hậu vệ đội bạn một lần tước bóng trong chân của mình. Mà chắc có lẽ bọn nó biết tiếng của Lam Ngọc trong trường quá cũng chẳng dám sáp lại. Đội trưởng đội cờ đỏ mà, lại còn biết võ nữa. Thử nhào vào xem, có khi lại bị năng hất cho bay khỏi sân cũng không chừng.

Thành thử ra chỉ sau hiệp đầu trận đấu, đội lớp tôi đã ghi được 4 bàn vào lớp 10A8. Trong đó Lam Ngọc đã ghi đến 2 quả.

Với những dịp như thế này, Phú nỗ có dịp hò hào hết cỡ. Nó cuộn tờ giấy A3 lại thành cái loa rồi hét lớn mỗi khi đội nữ ghi bàn:

-Quá dữ, ghi thêm bàn nữa đề!

Rồi những lúc đội kia bị tước mất bóng:

-Hay quá xá con cá. Mấy bạn nữ dễ thương gì đâu à

Thật vậy, với thể trận như thế này thì việc ghi bàn với đội nữ lớp tôi dễ như trở bàn tay. Cho nên tập trung đá được một hồi đội nữ bắt đầu...giờn.

Tất nhiên, với một cách biệt đủ an toàn, ta có quyền làm những gì mà ta mong muốn nhất là với mấy nhỏ con gái nghịch ngợm trong lớp tôi:

-Ngọc ui, chuyển cho tui nè!

Một nhỏ hậu vệ xông xáo chạy lên.

-Ê, bật lại đây!

-Coi tui sút nè!

Lam Ngọc chủ động chạy chỗ đón bóng nhưng con nhỏ hậu vệ nào nghe. Nhỏ co giò sút luôn nhưng với đôi chân mềm yếu của con gái, nhỏ nào sút căng được như Lam Ngọc. Bóng đi bập bẹ tới chỗ nhỏ thủ môn, cơ mà...

-Trời ơi, vào rồi!

Phú nỏ hét lên hốt hoảng khi thấy bóng đi lọt giữa hai chân nhỏ thủ môn rồi chui tọt vào khung thành.

-Đội nữ hay quá xá, thương gì đâu à...úi da...

Sau câu nói đó, nó bị luôn một trận đánh đấm vào người vì ăn nói lung tung.

Nhưng quả thật thì ngoại trừ mấy tình huống giỡn hớt, đội nữ lớp tôi cũng đá khá hay đấy chứ. Lam Ngọc lúc nào cũng là đầu tàu làm cho cả đội tự tin hơn khi lên bóng. Do đó kết thúc trận đấu, đội nữ tôi chiến thắng với tỷ số thuyết phục 6-0.

-Hi hi, tụi tui đá hay hông? – Một nhỏ trong đội cười tíu tít.

-Hay quá xa rồi, ôm cái ăn mừng nà...ái ái...!

Phú nỏ một lần nữa bị oánh tơi bời. Lần này không phải đội cổ vũ, mà cả đội bóng nữ cũng lao vào xử đẹp thằng này. Trông nó cứ như bị giang hồ thanh toán, thậm không thể tả.

Tự nhiên trong lúc đó, thằng Toàn bỗng cầm chai nước lạnh dúi vào tay tôi:

-Ê, mày đưa cho nhỏ Ngọc đi!

-Hả sao?

-Tao biết mày từ sáng tới giờ là vì chuyện này chứ gì?

-Sao mày biết hay thế? – Tôi trở mắt nhìn chai nước.

Toàn phớn vuốt cằm, trông nó hệt như một ông cụ non đang nắm giữ trong tay một bí mật gì đó sắp nói cho tôi biết:

-Xời, thì từ sáng tới giờ không thấy nhỏ Ngọc. Mày thì cứ ngo ngo như thằng nghiện là biết rồi.

-Đù, hay thế! Giờ sao?

-Thì qua được chai nước cho nhỏ chứ sao, mày hỏi ngộ!

-Ồ ờ, hê hê!

Với chiến thuật được Toàn phôn chỉ bảo, tôi lăm le tới chỗ Lam Ngọc chẳng khác nào thằng ăn cắp gà phải đi ngang chỗ ở của gia chủ. Cầm chai nước trên tay, tôi rụt rè:

-À Ngọc ơi, có khát hông, Phong mang nước nè!

-Ừ, cảm ơn nhen, đang khát khô cả cổ!

Nàng thẳng thừng vớ lấy chai nước tu từng ngụm lớn.

-Mà lúc sáng Phong định nói chuyện gì với Ngọc đấy?

-Thì...chuyện của ba Ngọc ấy mà!

-Ba Ngọc? Chuyện sao?

-Thì chuyện ngày hôm qua đó!

Đến lúc này, cơ mặt nàng mới giãn ra. Nàng vỗ vai tôi cười khì:

-Không có gì đâu, bình thường mà! Nhưng...

Nàng bỗng khựng lại lăm tìm tôi muốn vỡ lung ra, suýt tí nữa thì xụp luôn tại chỗ nếu không kịp tự trấn an kịp thời. Lam Ngọc vẫn tiếp tục:

-Phong không cần phải lo đâu. Chỉ là ba Ngọc mời Phong đến nhà chơi thôi!

Tin này còn chấn động hơn. Nếu như theo miêu tả trong hoạt hình, tóc tôi chắc có lẽ là dựng đứng hết cả lên. Nhưng đây là thực tại, mà thực tại thì chỉ cần há hốc mồm là đủ:

-Sao...sao! Qua nhà Ngọc chơi á?

-Ừ, mà Phong nhớ chừa bụng nhen, qua nhà Ngọc là ăn cơm trưa luôn đó!

Thêm một tia sét nữa đánh thẳng vào đầu tôi. Nghe nàng nói mà người tôi cứ giật bắn liên hồi. ba nàng vừa mời tôi sang nhà chơi. Trời ơi, phen này thì tiêu rồi. Biết bao nhiêu cảm phần ông sẽ trút vào đầu tôi một lúc. Chẳng lẽ đời tôi tàn thiệt rồi sao?

Tôi cảm giác mình như đang ngập tràn trong những chiếc lá úa, từng cơn gió thổi qua làm những chiếc lá đó càng ngập tràn trên người tôi hơn. Cảm giác trong lòng là vậy nhưng thực tại còn thâm hơn. Tôi cứ đứng như trời trồng mặc cho Lam Ngọc cứ quơ tay trước mặt. Đến một lúc bất lực, nàng mới đâm vào ngực tôi một quả đau điếng:

-Nè, Phong có nghe Ngọc nói hông?

-À, có có!

-Ừ, vậy nghe! Giờ Ngọc về chuẩn bị, Phong nhớ đến sớm đây!

Rồi nàng phi thẳng một mạch ra bãi giữ xe làm cơn gió cuốn lá úa khắp người tôi càng mạnh hơn. Đúng thật à phen này tiêu ời, chẳng còn cơ hội nào đến thoát khỏi nữa. Chính ba nàng đã mời, và chính Lam Ngọc đã chuyển tận tay đến tôi thì làm sao còn từ chối được.

“Ngọc ơi, Ngọc không nghĩ cho Phong hay sao, Phong sẽ chết đó!”

Tôi đứng chết trân ở đây thầm trách số phận bản thân quá hẩm hiu phải dừng lại ở tuổi còn quá trẻ thế này. Giá mà có cái lỗ nào đó cho tôi trốn cả đời cũng được. Khô gì đâu!

-Ê, sao rồi kù, lấy lòng được Lam Ngọc chứ hả?

Toàn phôn chạy đến đập vào vai làm tôi giật mình. Toàn bộ phiền não bỗng tủa ra làm tôi chẳng trụ được, đành phải ngã vật xuống đất.

-Trời ơi, tao đụng nhẹ hều à, mày tính đi đóng phim hả?

-Tao...tiêu rồi Toàn ơi!

-Mày bị cái giống gì thế, sắp chết rồi à?

-Còn tệ hơn cả chết nữa!

Toàn phôn suýt một hơi rồi kéo giật tôi dậy:

-Đâu, kể tao nghe, chuyện gì mà làm mày vật vờ từ sáng đến giờ thế?

Tôi hít một hơi cho trấn tĩnh rồi thuật lại toàn bộ sự việc từ lúc tối với Lam Ngọc sáng nhà mẹ nàng cho nó nghe. Cứ tưởng thẳng này sẽ đồng cảm với tôi mà vỗ vai gật gù như thường thấy. Nào ngờ vừa kể xong, nó lăn đùng ra cười giòn giã như nhai bắp làm tôi thì đều muốn tẩn cho nó một trận nếu nó không dừng kịp lúc khi thấy hai nắm tay của tôi đã nắm lại.

-Thôi có gì đâu mà buồn, mày cứ qua nhà ba nhỏ chơi đi!

-Mày xúi dại tao à, lỡ qua bên đó rồi tao bị gì sao?

-Bị gì là gì? Mày tưởng ông giết mày à?

-Thì...vậy?

Toàn phôn bồng cổ đầu tôi một cú rồi xuề xòa:

-Ừì, mày ngáo quá! Chuyện cũng chẳng có gì to tát đâu mà mày đến mức phải thần thốt như thế!

-Nhưng mà tao sợ sao không mạy? Lỡ qua đó ông làm gì tao sao?

-Mày cứ quá đi, có gì tao lo!

-Lo gì?

-Thì lo hậu sự cho mày chứ sao?

-Đệt cụ mày!

Tôi điên tiết cốc trả vào đầu nó một cú làm nó ôm đầu suýt xoa:

-Ủầy, tao nói chơi thế chứ có sao đâu, mày cứ qua!

-Chắc hông may?

-Chắc, cứ qua đề, có gì mày cứ nhá phát tao chạy qua nhà nhỏ Ngọc ngay!

-Ồ, vậy nhen!

Dù chẳng biết thằng này đang nói chơi hay thật nhưng cũng làm người tôi nhẹ đi một chút. Vậy là tôi đành trở về nhà chuẩn bị tinh thần cho đợt ứng chiến kì này ở nhà Lam Ngọc. Nói là chuẩn bị thôi tôi cũng chẳng biết chuẩn bị thứ gì ngoài bộ quần áo mới. Cơ mà lúc đi tôi tính vác theo con dao để tự vệ thật, nhưng mà nghĩ một hồi tôi đành bỏ nó ở lại nhà vì quá cồng kềnh. Vác theo kéo lại bị túm cổ trước khi vào nhà ba nàng cũng chừng.

Và cứ thế, tôi liều mình qua nhà ba nàng một cách thật là hiên ngang. Tôi cảm tưởng mình y như một tráng sĩ cưỡi ngựa sắp ra trận thực thụ mặc dù hiện giờ tôi chỉ cưỡi con xe cà quen tới và ngoài đường cũng chẳng có ai ngó đến tôi.

-Phong tới rồi đó à, nhanh ghê ta!

Lam Ngọc niềm nở tiếp đón tôi khi chỉ mới vừa bấm chuông cổng một lần.

Được nàng dẫn vào nhà mà tôi tưởng tượng chẳng khác nào được cai ngục áp giải vào trại giam. Cảm giác cứ rung rung một cách thật khó chịu. Từng bước rồi từng bước, tôi dần dần bước vào căn nhà của Lam Ngọc nơi ba nàng đã đợi sẵn.

-À, Phong tới rồi hả con, chú đang chờ ở trong đó, con mau vào đi!

Lúc này thật là tôi muốn khóc lắm rồi. Ngay cả di vũ cũng chẳng đứng về phía tôi mà còn hồ hởi đẩy tôi vào nhanh thêm nữa. Chân tôi bây giờ cứ nặng chừ hai cục chì đặc ruột, phải khó lắm mới đi từng bước vào bên trong bếp.

Cuối cùng, tôi cũng đã tới nơi. Trước mặt tôi toàn là những món ăn thơm lừng được bày biện trên bàn. Nào canh nào cá nào thịt làm cái bụng tôi đang rung cũng chủ cũng phải réo vang đòi nếm thử. Nhưng chắc đây chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Biết đâu được ba nàng đã tẩm thuốc độc vào thức ăn sao. Nếu thật là vậy thì quả là một cái chết tức tưởi.

-Phong, vào ngồi đi! Còn đứng đấy nữa!

Ba nàng hồ hởi mời tôi vào chỗ khi thấy tôi đã lăm le trước cửa bếp.

Chẳng còn cách nào hơn tôi đành nuốt nước mắt ngồi vào bàn ăn mà trong lòng như vỡ vụn từng mảnh. Lam Ngọc dường như nhận biết được sự bất thường của tôi. Nàng ghé sang tôi nói nhỏ:

-Phong sao thế, người bị sao à?

-Không phải, Phong vẫn Khỏe... mạnh mà...!

-Ừ, vậy ăn thôi, còn chờ gì nữa!

Nàng vui vẻ đẩy đĩa thức ăn lại cho tôi. Điều đó chẳng khác nào làm ngày tàn của tôi gần thêm một chút. Tuy nhiên sau một hồi suy nghĩ, tôi bỗng đổi ý định. Nếu số tôi đã tàn ngay hôm nay thì chắc chắn chạy đường nào cũng không khỏi. Chi bằng sống no còn hơn chết thèm. Cứ ăn cho rồi tính sau.

-À, quên mất!

Chưa kịp cầm đũa gấp đồ ăn, ba nàng bỗng reo lên làm tôi giật thót.

-Di vũ ơi, lấy dùm con dao nhé!

Câu nói của ba nàng như một luồng sét giáng thẳng vào người tôi. Cặp đũa đang cầm trên tay tôi rơi đập xuống đất.

Xong đời tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155

Chưa bao giờ tôi cảm thấy sợ hãi như lúc này. Toàn thân tôi cứ rung lên bần bật trước câu nói lạnh lùng của ba nàng. Có cảm giác tôi sẽ ngã bệt xuống

đất nếu không có chiếc ghế và cái bàn đỡ thân rệu rã của tôi lúc này.

Đĩ nhiên là ai cũng thấy tôi làm rớt đôi đũa xuống đất. Điều đó làm ba nàng hướng bộ mặt ngạc nhiên về phía tôi:

-Phong bị sao thế con?

-Dạ...không có gì đâu chú. Do con sợ ý thôi ạ?

Lúc này đi vú đã đem con dao đến tận bàn làm cho tinh thần của tôi bất loạn nặng nề. Nhìn con dao sáng lóe, nhọn hoắc mà tôi đâm rùng mình. Thành thử ra bây giờ tôi chẳng khác nào cá nằm trên thớt chẳng thể chạy đường nào được. Cùng đường, tôi quay sang ba nàng trấn tĩnh:

-Híc, con xin lỗi chú về chuyện ngày hôm qua. Nhưng con xin chú muốn trừng phạt con thế nào thì làm một lần đi ạ. Kiểu này chắc con đau tim chết mất.

Lúc này 6 con mắt và ba cái miệng không hên mà gặp đều tròn xoe nhìn tôi như từ đâu trên trời rớt xuống. Cả ba người Lam ngọc, đi vú và ba nàng nhìn tôi như thể một lúc lâu cho đến khi ba nàng không còn kiềm chế được, phá ra cười như một đứa trẻ. Ngay lập tức tiếng cười đó kéo thêm hai tiếng cười còn lại cùng hòa làm một làm um cả một góc bếp.

Có một cảm giác gọi là thôn thôn khi tất cả mọi người đều biết chuyện gì đó trong khi bạn thì không. Tôi chết lặng trong tiếng cười rộn rã khắp nhà. Ngay cả Lam Ngọc cũng lắc đầu nhìn tôi cười tủm tỉm. Phải đợi đến một lúc ba nàng mới từ từ quệt nước mắt nói trong con huyệt hơi:

-Thì ra nãy giờ con sợ chuyện này đó à?

-Dạ, vậy chứ chú kêu con qua đây không phải vì trách phạt hay sao?

-Trời, chú chỉ lấy dao ra cắt thịt xông khói thôi mà!

-Vậy chú có phạt con không?

-Lúc đầu thì tính như vậy...-Ông gật gù, đôi mắt hay háy vui vẫn hướng về tôi-Nhưng lúc sau thì công nhiều hơn tội nên được miễn.

-Là sao? Con vẫn chưa hiểu?

Ông không tiếp tục giải thích cho tôi mà hướng mắt về phía tầng trên hô lớn:

-Bích ơi, thằng Phong đến rồi này!

Và ngay sau đó, đi Bích chậm rãi đi xuống với bộ đàm rộng mà những bà bầu thường mặc. Tôi đã bắt đầu mừng tượng ra sự việc trong đầu nhưng vẫn chưa chắc chắn. Tôi nhìn đi Bích dò hỏi như đang tìm một cứu cánh:

-Ồ, sao đi...?

Bằng con mắt thấu hiểu tâm tư, đi ôn tồn kéo chiếc ghế ngồi cạnh tôi vò đầu:

-Con đừng lo, mọi chuyện đã ổn cả rồi!

-Ồn? Là sao ạ?

Lam Ngọc cũng không thể ngồi yên, nằm đặt tay lên vai tôi cười nhẹ:

-Hôm qua nhờ Phong nói thẳng trước mặt ba Ngọc nên mọi chuyện bây giờ mới ổn đó!

-Hử?

Những dấu chấm hỏi càng xuất hiện dày đặc trong đầu tôi hơn, nó làm mặt tôi ngệt ra trông thấy. Lam ngọc vẫn giữ thái độ ung dung mà giải thích kĩ hơn:

-Thì hôm qua đấy, Phong còn nhớ đã chạy vào trong nhà nhận hết mọi chuyện không?

-Ừ nhớ, rồi sau đó Phong đã...

Nghĩ đến chuyện cắn vào tay ba nàng, tôi chợt khựng lại, miệng khô ran. Ấy thế mà chẳng có ai phiền lòng gì, vẫn điềm nhiên nghe Lam ngọc kể:

-Thì lúc đó Ngọc mới giải thích rõ cho ba hiểu. Rồi ba Ngọc mới đi rước mẹ về. Sáng nay vì cùng ba đưa mẹ lên bệnh viện nên mới bỏ lỡ trận của Phong đó. Phong đừng buồn nha!

Vậy là tôi đã hiểu hoàn toàn mọi chuyện lẫn cả nguyên nhân ba nàng mời tôi đến đây. Mọi chuyện cũng bắt nguồn từ cái lúc tôi chạy sòng sọc vào nhà nhận tất cả mọi chuyện về phần mình. Nhờ đó ba nàng mới biết được đi Bích đã có thai và và vợ vả rước đi về nhà. Đến hôm nay ba nàng mới mời tôi sang đây như để cảm ơn chứ không phải là trừng phạt như tôi đã lo ngại lúc đầu.

Hóa ra nhưng gì tôi tưởng tượng này giờ chỉ là do bản thân tự hù mình. Làm gì có ai rảnh rỗi đến nỗi muốn trừng phạt mà còn bày ra cả đồng đồ ăn đến thế. Đúng thật là dạo này tôi hơi suy tưởng nhiều. Chắc có lẽ phải bồi bổ lại sau mấy ngày luyện tập đá bóng thôi.

- Thế nào, con còn thắc mắc gì không?

Di Bích nhìn tôi cười hiền.

- Dạ hết rồi. Bây giờ làm con sợ đồ cả mồ hôi!

- Sợ cũng đúng thôi, cái vết cắn hôm qua cũng đau đấy. Cái đó chú sẽ tính dần dần!

Ba Lam Ngọc nhìn tôi bằng ánh nhìn cực kì đáng sợ. Nếu không phải mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, dám tôi đã ngã sập luôn rồi cũng nên. May sao lúc đó có Di Bích đã nói đỡ vào:

- Thôi, cái anh này. Phong nó giúp anh coi như huê đi!

- Ủ, anh đùa xíu thôi!

Ông cười ồm tồn rồi nhìn một lượt tất cả mọi người quanh bàn:

- Thôi, cũng gần quá trưa rồi, mọi người ăn trưa đi, kéo đói đấy!

Phải nói là tôi chờ câu nói này lâu lắm rồi. Khi con sợ qua đi, con đói bắt đầu kéo đến. Nhất là khi buổi sáng tôi còn tham gia đá bóng nên bay giờ bụng cứ kêu réo ầm lên. Thế nhưng tôi vẫn còn nhận thức được đây là nhà của Lam Ngọc và những người ngồi xung quanh đều là người thân của nàng. Thành thử ra rồi không cảm thấy một mạch ăn như ở nhà được mà phải vừa ăn từ tốn vừa cười nói với mọi người mà trong bụng cứ phản đối không ngừng.

Nhưng nếu như chỉ có thế không thì tôi vẫn còn chịu đựng được. Đằng này, vừa ăn tôi còn bị công kích bởi hai vị phụ huynh đáng kính của Lam Ngọc, người khởi đầu vẫn là ba nàng:

- Nghe nói ở lớp con ngồi chung với bé gấu phải không?

- Ba...!

Lam Ngọc xụ mặt khi bị nhắc đến biệt danh lúc bé của mình. Và câu đó ngay lập tức được ông sửa lại:

- À, nghe nói con ngồi chung với bé Ngọc...

- Ba...!

Lại một lần nữa câu hỏi bị Lam Ngọc phản đối gay gắt, nó vẫn còn dính từ “bé” trong ấy, từ mà chưa bao giờ được gán với nàng trong lớp. Cuối cùng ba nàng phải sửa một lần nữa:

- Con ngồi chung với Lam Ngọc trong lớp phải không?

- Dạ phải ạ.

- Thế hai đứa có nói chuyện với nhau nhiều không!

- Dạ cũng có, mà chủ yếu là chuyện bài vở không à chú!

- Thế hai đứa hẳn là thân thiết với nhau lắm nhỉ?

- Phụt...

Tôi thì đều muốn phun cả họng cơm ra ngoài bởi câu hỏi sọc hông của ba Lam Ngọc. Tự dưng lại bị hỏi một câu như thế có đang làm gì cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tập trung vào chuyên môn được. Tôi ngó về phía Lam Ngọc chỉ mong nàng sẽ nói một câu gì đó kéo cả hai thoát khỏi nghịch cảnh. Và tất nhiên với câu hỏi đó của ba mình, nàng không thể làm im:

- Ba à, thì chỉ là bạn thân thôi mà!

- Ủ thì ba chỉ hỏi vậy thôi.

Rồi đột nhiên ông lại quay sang tôi:

- À, Phong này! Còn mấy dịp lễ tết chú thấy Ngọc thường ra ngoài chơi, chắc là đi chơi với con nhỉ?

- Dạ...

-Không phải đâu, đi chung với cả nhóm luôn đó ba!

Lam Ngọc lại một lần nữa làm cứu cánh cho tôi. Nhưng lần này nàng đã bị ba mình bắt thố:

-Chà, sao con cứ trả lời thay cho Phong thế nhỉ? Bộ ý nghĩ của hai đứa lúc nào cũng giống hết hả?

-Đâu có đâu ba, tại sự thật là vậy mà!

-Thôi nào, con cứ ăn đi! Ba đang nói chuyện với Phong mà!

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của Lam Ngọc tôi đoán này vẫn chưa phục lắm nhưng ba nàng đã nói thế, coi như Lam Ngọc chẳng còn đất dụng võ ở cuộc nói chuyện này nữa. Bây giờ chỉ có tôi với ba của nàng mặt đối mặt mà thôi. Suy cho cùng đây cũng chỉ là một bữa ăn bình thường, không phải là ngày ra mắt, đám hỏi gì cả, tôi không cần phải căng thẳng làm gì. Thế nên tôi vẫn mạnh dạn trả lời khi bị ba nàng hỏi tới:

-Vậy ra những mà Lam Ngọc đi với nhóm đều có con à?

-Dạ phải ạ!

-Thế coi như đã thân lắm rồi nhỉ?

-Dạ, cũng là bạn bình thường mà chú!

-Vậy hai đứa đã lần nào đi chơi riêng chưa!

-Dạ...

Ở câu hỏi này, tôi có thể trả lời theo hai cách. Một là tôi sẽ nói dối rằng mình chưa đi chơi riêng với Lam Ngọc lần nào để tránh mọi rắc rối. Ba của nàng nghe thế chắc chắn sẽ không còn dồn ép tôi bằng những câu hỏi hóc búa nữa.

Một kịch bản khác là tôi sẽ nói cho ba nàng về sự thật những lần tôi và nàng đi chơi riêng với nhau. Nhưng chỉ là đi uống nước dạo mát mà thôi, vì trên thực tế cũng chẳng khác là mấy. Cách này có vẻ tốt hơn nếu ba nàng đã biết trước sự việc và muốn thử lòng tôi có nói dối hay không. Vì tôi có thể giấu được nội dung của chuyện đi chơi chứ không bao giờ giấu được những lần đi chơi. Vậy nên:

-...cũng có đi chơi ạ, chủ yếu là chỉ đi dạo chợ hoa dịp tết thôi!

-Vậy chắc là thân lắm rồi hai đứa ha?

-Dạ...cũng...bình thường à chú...

-Thôi đi anh, hỏi thế đủ rồi để tụi nhỏ ăn đã chứ!

Di Bích lại thêm một lần nữa giải vây cho tôi khỏi trận đồ câu hỏi của ba Lam Ngọc. Trông di cười hiền cứ y như bà tiên giáng trần cứu trợ cho tôi vậy. Cũng nhờ đó ba nàng mới thôi hỏi tôi những câu hỏi hại não. Bữa ăn cũng vì thế yên bình hơn cho đến khi kết thúc.

Tôi cùng Lam Ngọc lại trở về sân bóng để chuẩn bị cho lượt trận thứ hai của vòng bảng. Giờ này tâm lý của tôi đã thoải mái hơn, không còn run rẩy như lúc đầu cùng nàng vào nhà nữa. Chính vì thế mà tôi mới có tinh thần nói chuyện với Lam Ngọc:

-Vậy là di Bích chịu tha lỗi cho ba Ngọc rồi hen?

-Ừ, nhưng ba Ngọc cũng phải qua xin lỗi cả buổi đấy!

-Chà, vậy chắc là từ nay ba Ngọc không còn uống rượu nhiều nữa rồi!

-Tất nhiên là thế mẹ Ngọc mới chịu về ấy chứ!

-Hóa ra tình cảm có thể xóa mọi khúc mắc giữa hai người Ngọc hả?

-Hi...

Nàng cười, làm cho đôi má rung rinh hơn trong ánh nắng vàng hoe của ban trưa gay gắt. Và như chợt nhớ ra một điều gì đó, nàng bỗng áp úng rồi nói khẽ theo những cơn gió thoảng:

-Mà cảm ơn Phong về chuyện hôm qua nhé!

-Ồ, chuyện gì?

-Thì vào nhận thay mọi chuyện cho Ngọc đấy!

Mặt nàng vẫn tỉnh và không có dấu hiệu gì là đang trêu đùa tôi. Thế nhưng bị đụng tới nỗi thốn trong lòng, tôi không thể nhận mình là người có ơn với Lam Ngọc được. Chỉ gãi đầu cười cười:

-Èo, Ngọc đừng nhắc tới chuyện đó nữa, Phong ngại lắm!

-Nhưng quả thật nếu không có Phong hôm đó thì chắc gì mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa như hôm nay!

-Ừ hi hi, thì cũng do gặp may thôi mà! Với lại Phong không thể để Ngọc một mình đối diện với ba Ngọc được.

-Um...!

Tự nhiên hai bầu má múm mím của nàng đỏ gay lên, ánh mắt cũng chuyển hướng sang chỗ khác không còn nhìn vào tôi mỗi khi nói chuyện. Tôi tự hỏi áo quần mình có bị rách chỗ nào hay không mà nàng lại biểu hiện như thế. Hay có lẽ do trời nóng nên mặt nàng mới đỏ nhè? Chắc là thế rồi, tội nàng ghê!

Bọn tôi đến sân khi buổi nghỉ trưa vừa kết thúc.

Thật không khó để tìm ra đám lâu la đội tôi khi một màu vàng rực đang tụm lại ở sát hàng rào lưới. Có cảm tưởng bọn nó sẽ giật sập luôn cả lớp lưới ấy nếu tôi và Lam Ngọc không xuất hiện dò hỏi:

-Nè, tụi bây làm gì đứng một chòm ở đây thế!

-Đang coi mấy con nhỏ đang mụn sân đá tập nè. Đẹp hú hồn luôn!

-Ừ, có gì đâu, sao không qua lớp mình mà xem?

-Mấy con nhỏ lớp mình được có vài con đẹp thôi! Với lại nhỏ nào nhỏ nấy đều dữ như bà Ngọc thì ai mà ngắm cho nổi!

-Vây hen?

Lam Ngọc không còn đứng yên nghe tụi nó tán chuyện được nữa. Nàng đẩy tôi ra một bên rồi đứng vào vị trí đó, ngay sau lưng thằng Toàn làm thằng này hốt hoảng định phóng đi nhưng chẳng thể thoát kịp khỏi cái bàn tay nhanh như rắn cắn của nàng. Nó bị nàng thò ngay cổ áo:

-Ông Toàn nay hay nhè?

-Ó, hay gì đâu, tui tui đang coi đá banh mà, phải hông tui bây?

-Ờ ờ, phải phải!

Cả bọn kia sau khi đã đứng cách xa một đoạn đủ an toàn mới chỏ mỏ lại cứu bồ nhưng ngay lập tức đã bị nàng net cho một phát phải chạy tán loạn như vịt chạy đồng bỏ lại Toàn phồn vẫn bị Lam Ngọc túm cổ đến phát tội.

Nàng nhìn nó cau gắt:

-Lúc này ai nói tôi dữ nhè?

-Bây, dữ gì đâu! Bà hiền muốn chết!

-Này thì hiền...!

Cuối cùng thì Toàn phồn cũng bị Lam Ngọc hạ nóc ao bằng vài cú đấm vào bụng. Nó lết vào sân cỏ nằm một đống mà tôi cứ tưởng nó bị trọng thương đến thổ huyết. Những thằng còn lại trong đội sau khi chuyện đã qua cũng bắt đầu mò vào ngồi kể bên Toàn phồn. Không dừng lại ở đó, thằng Phú nổ đột nhiên cầm cánh tay của Toàn phồn rú lên thống thiết:

-Toàn...sao mày ra đi sớm vậy! Ở lại với bọn tao đi!

-Bà nội mày chứ ra đi! – Toàn phồn nổi khùng cốc cho Phú nổ một cú.

-Chắc, nằm ra để bồ khám nào, để xem coi có trọng thương chỗ nào không tao vận nội công trị thương cho!

Đến lượt thằng Tuyên đem màu sắc cổ trang vào. Nó cũng bị Toàn phồn nhá nắm đấm:

-Đù rồi ghen. Đừng trách sao bồ đấm à!

-Hề hề, ai bảo mày không nhanh chân. Mai mốt phải học lã ba vi bộ đi nghe chưa?

-Thôi dẹp tụi bây đi!

-Ê Toàn! – Thằng Kiên đột nhiên nghiêm giọng lên.

-Gi?

-Nãy bị đánh có đau hông mạy!

-Tổ bà mầy hỏi ngu! Để bổ tọng vào bụng mầy xem có đau không?

-Thôi thôi, tụi bây! Giờ rảnh ngồi bàn chiến thuật đi đã!

Huy đô lên tiếng dẹp loạn cuộc chàm chọc thắng Toàn. Vậy là cả bọn bắt đầu chụm lại bàn về chiến thuật để đá với đối thủ tiếp theo. Người bắt đầu là Toàn phôn:

-Lát nữa đá với 12A5 đấy, tụi bây bàn chiến thuật thế nào!

-Ai biết...? – Huy đô tỉnh ruồi!

-Cái đầu mầy chứ “ai biết”, mầy kêu bàn chiến thuật mà!

-Tao có coi tụi nó đá hồi nào đâu mà biết đá thế nào!

-Vậy chứ ai biết!

-Thì có con nhò Noemi hỏi sáng nó có coi đó, đi mà hỏi nó! – Kiên lảng lại đâm vào, nhưng lại này là đâm trúng thật.

Và tất nhiên chẳng ai ngoài tôi tiếp tục mời con bé về sân để bàn chiến thuật. và cũng như lúc đầu, tôi phải vượt qua biết bao nhiêu ánh mắt soi mói của cái bọn trong lớp nó để đến được chỗ con bé Mi đang ngồi. Lớp nó bây giờ cũng đang bàn chiến thuật mật nên hề có người lạ tới, tất cả đều đề phòng ngay nhất là cái thằng Bảo ba gai đó.

Và cuối cùng sau bao cố gắng, tôi cũng dẫn được con bé về:

-Hừ, mấy anh hỏi lỗi đá của 12A5 à?

-Ừ phải phải. Chủ yếu để biết đối thủ thế nào thôi ấy mà!

-Họ đá dờ lắm, mấy anh yên tâm! – Con bé thần nhiên.

-Hả, đá dờ?

-Phải, dù hông biết diễn tả lỗi đá của họ thế nào nhưng mà chắc chắn một điều đội anh không thua được đâu!

-Chắc hông? – Toàn phôn tròn mắt.

-Chắc mà!

Đó là những gì bọn tôi nghe được từ con bé. Không nói ra chiến thuật gì, cũng không có đấu pháp, chỉ biết đối thủ khá dờ mà thôi. Thôi thì cứ tạm tin như thế để tiễn con bé về với lớp. Dù gì thì bảo con bé qua lớp đối thủ ngồi nói chuyện cũng không thấy hợp cho lắm.

Tuy nhiên con bé lại không muốn chia tay vội, trên đường ra khỏi sân, nó vẫn đi song hành với tôi tíu tít:

-Lát đá xong anh đi với em chút nhé!

-Đi đâu cơ?

-Thì đi thư giãn.

-Hả?

-Giờ nói cũng không kịp đâu, em về lớp đây! Lát đá xong thì biết!

Con bé vụt đi như hòa tiễn bỏ lại tôi với cái mặt nhìn ngáo chẳng thể tả được. Nhưng tụi thằng Toàn nhanh chóng đưa tôi về với hiện thực. Bọn nó cứ đứng sau tôi cười khịt khịt. Thật là khó chịu!

-Ê, cười cái gì mà cười hoài thế hả?

Tôi bực bội quay lại quát lớn. Tuy tiếng cười đã dứt nhưng thay vào đó, tiếng nói còn độc địa hơn. Phú nổ đột nhiên nhái giọng nữ nín áo Toàn phôn:

-Lát đá xong anh đi với em chút nha!

-Đi đâu á em yêu! – Toàn phôn cũng hùa vào.

-Thì đi thư giãn cho anh chứ đi đâu, quý sử hà!

-Ừa, gần đây có mấy cái nhà ngh... .

-Tổ cha bọn bây!

Tôi điên tiết rượt bọn nó mấy vòng quay sân. Bọn nó chạy nhanh lắm, nhưng cuối cùng cũng bị tôi bắt được tặng cho toi bởi vì cười chẳng còn hơi mà chạy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156

Tính đến thời điểm hiện tại đội tôi đang cùng hạng với 10A3, muốn bứt phá lên, bọn tôi phải thắng. Đương nhiên thì bước vào trận đội nào chả muốn thế nhưng bọn tôi cần thật nhiều bàn thắng để cải thiện hiệu số và cả vị trí trên bảng xếp hạng nữa. Do đó mục tiêu trận này là phải thắng thật đậm.

Qua lời kể của con bé Mi, đội 12A7 khá là dở nhưng bọn tôi không tin cho lắm. Trận vừa rồi bọn nó chỉ thua suýt xao trước 12A7 với tỉ số 3-2. Với một đội cực dở thì làm sao có được tỉ số đó? Trừ khi 12A7 cũng phải dở theo

Vậy là bọn tôi bắt buộc phải vào trận đấu để tìm hiểu cho rõ thực hư mọi chuyện. Lần này, bọn tôi vẫn sử dụng đội hình cũ để đối đầu với 12A5. Tất nhiên tôi vẫn được đá trung phong. Trận lúc sáng chỉ là do tâm lý mà thôi, còn lần này tôi sẽ đá với 100 phần công lực của mình.

Đúng 2 giờ chiều trời nắng gay gắt, trận đấu giữa lớp tôi và đội 12A5 bắt đầu.

Đội 12A5 chọn quyền giao bóng trước. Bọn nó phối hợp còn khá lóng cọng nhưng xem ra nhưng đường chuyền bóng đi rất ổn và chính xác. Sau khi dẫn bóng đến giữa sân, thằng tiền vệ đội kia chuyền ngay cho thằng tiền đạo ở tuyến trên. Nó dẫn bóng hết sức lắt léo và đảo chân liên tục. Và cuối cùng là bị thằng Hiếu tước bóng hết sức dễ dàng.

Với vị trí tiền vệ quét, thằng Hiếu có vẻ chơi linh hoạt hơn là cho đá hậu vệ chỉ hoạt động ở tuyến dưới. Nó dẫn bóng được một đoạn đến giữa sân rồi chuyền ngang qua cánh phải cho thằng Tiến đang đợi sẵn. Vốn quen thuộc với lối chuyền bóng bổng nhưng lần này chiến thuật của đội là những đường chuyền ngắn mang tính phối hợp nên nó ngay lập tức chuyền lên cho Toàn phôn đang chạy miệt mài ở dọc biên.

Bình thường thì muốn đuổi theo Toàn phôn khi nó có bóng đã là điều khó khăn rồi, nhưng với cái tụi 12A5 được con bé Mi đánh giá thấp này, điều đó lại khó gấp mấy lần. Trận trước Toàn phôn bị kèm chặt bao nhiêu thì trận này Toàn phôn lại thoải mái bấy nhiêu. Chẳng biết cái bọn 12A5 này hời sáng đá bung sức quá hay không mà bây giờ chạy cứ như bầy vịt, chỉ với vài bước ngắn ngủi, Toàn phôn đã bỏ xa bọn nó.

Với lối đá như thế Toàn phôn được dịp tung hoành ở ngoài biên mà chẳng có thằng nào tiếp cận bóng trong chân nó được. Khi đã quây chán chê nó bắt hình linh tạt ngang vào bên trong vòng cấm nơi tôi đang chờ sẵn. Nhưng với tư thế đứng quay lưng với khung thành, tôi chỉ có thể kê giò bật ngược lại tuyến hai để chờ đồng đội đến dứt điểm. Và không ai khác cũng chính là Toàn phôn. Có vẻ như nó đã đọc được ý nghĩ trong đầu tôi nên khi vừa chuyền, nó ngay lập tức chạy cắt vào trong đón đường bật đó và...

-Bốp...

Một cú dứt điểm ngay bằng má trong khiến trái bóng đi rất xoáy nhưng căng không kém làm cho thằng thủ môn lóng ngóng chỉ biết đứng nhìn bóng đi vào lưới một cách đẹp mắt.

-Đệt cụ này Phong đẹp kinh hồn!

Toàn phôn nhảy cẫng lên chỗ tôi đá đám liên hồi. Tôi tức điên gất nhẹ lại:

-Xê tao ra thằng bệnh!

-Nhưng mà đẹp về liu này ạ!

-Đệt, tránh xa bố ra, như thằng gay ấy!

Vừa lúc đó tụi con gái trong đội cổ vũ mới vừa tới sân ở rít lên âm ỉ:

-Cái gì, chưa đặt móng xuống ngồi đã ghi bàn rồi à?

-Chứ sao, tui đã bảo mấy bà phải vào ngay mùa! Giờ làm cái lấy tinh thần coi...11A4...

...vô địch!

11A4...

...vô địch!

Tiếng hô của bọn nó nghe thật giòn giã. Bọn tôi cứ muốn nghe mãi âm thanh chiến thắng đó. Tất nhiên là với đội hình như thế này, bọn tôi không phải chờ đợi lâu. Ngọc Mi đã nói đúng, bọn 12A5 đã dờ tệ, phần lớn là chơi thể lực nhiều nhưng chắc là do đã tiêu hết vào lúc sáng nên giờ nhìn chẳng khác nào bầy vịt chạy đồng, mỗi thằng chạy mỗi hướng.

Thế nên thật không ngạc nhiên khi chỉ 5 phút sau, đội tôi lại ghi được bàn thắng.

Xuất phát từ pha lên bóng của đội 12A5, bọn tôi tổ chức phản công nhờ vào đường chuyền dài vượt tuyến của thằng Tiến lên cho Toàn phòn. Nó nhận được bóng và bắt đầu rê ra biên theo phong cách quen thuộc. Nhưng khác với lần trước, Toàn phòn có lẽ cảm thấy tội cho bọn 12A5 nên cố ý dẫn bóng chậm lại để bọn kia đu bám theo. Một thằng không được thì hai thằng, hai thằng không được thì 3 thằng. Khi nhăm không còn cân được, Toàn phòn liền xoay người đánh gót một cú thật tinh tế về cho tôi đang ở phía trên gần đấy.

Hàng hậu vệ bị Toàn phòn hút hết nên chỉ còn mình tôi đối diện với thủ môn lúc này. Chẳng còn cách nào khác, thằng đó liều mạng lao lên giành bóng trong chân tôi. Tuy nhiên tôi đã gặp trường hợp này nhiều và cũng ghi không ít bàn. Thế nên khi thấy nó lao lên, tôi ngoặt bóng xéo sang bên phải, ra khỏi tầm kiểm soát của thằng thủ môn rồi ra chân sút một cú thật mạnh về khung thành...

-Vào...hay quá xá con cá!

Đám Phú nổ réo lên phấn khích bởi cú đá đẹp mắt của tôi.

Chưa đầy mười phút của hiệp 1, lớp tôi đã ghi được 2 bàn đẹp mắt. Tôi hồ hởi chạy về sân nhà ăn mừng:

-Tui bây thấy ghê chưa, tao ghi toàn siêu phẩm!

-Vậy mà siêu phẩm, cũng...hường...hôi – Toàn phòn dè biếu với cái môi chề ra như mỏ vịt.

-“Hường hướng” cái đầu mày. Lát bỏ ghi siêu phẩm nữa cho xem!

-Thách mày!

Thật vậy chỉ sau đó vài phút tôi lại ghi thêm được bàn nữa. Đó là do cú sút của Toàn Phòn bị thủ môn đỡ thẳng ra ngoài vòng cấm bật bật về phía tôi một cách khiêu gọi. Với mắt cổ được bày lên như thế, tôi không thể nào từ chối được. Ngay lập tức tôi có giò làm một cú vô lê uy lực làm thủ môn hú vía quơ quàng tay chân loạn xạ ngẫu.

-Dzô...mày thấy ghê chưa! – Tôi phấn khích réo um sùm lên.

Lần này thì Toàn phòn chẳng còn chống chế gì, nó đành gật gù đầu cười cười:

-Ừ, mày hay!

Đội 12A5 kể từ lúc này coi như vỡ trận. Cảm giác chán nản đã lan khắp mặt của tụi nó. Trông thằng nào thắng nấy như chết rồi, chả có tí sức sống gì, chỉ rần đã cho qua hiệp. Còn bọn tôi thì khác hết hiệp một rồi lại đến hiệp hai, bọn tôi đá càng ngày càng hăng. Do đó bóng chỉ lảng bên phần sân 12A5 mà chưa một lần nào lên quá giữa sân đội tôi.

Khanh khờ trận này coi như thất nghiệp, nó đứng ở sân nhà nói vọng lên:

-Ê, tụi bây có thằng nào thay tao thủ môn lên đá cái coi. Ngứa chân quá trời!

-Thì kệ mày chứ, muốn thì lên đây mà đá!

Dầu thằng Tiến chỉ nói đùa cho thằng Khanh tức tối chơi nhưng ai ngờ đầu nó lao lên thật còn bô bô cái miệng chả khác gì thằng tiền đạo:

-Ê, Hiếu chuyển bóng cho tao coi!

Thằng Hiếu thì nó hơi thật thà một tý, vừa mới kêu nó đã chuyển cho Khanh khờ ngay. Nó có được bóng rồi co giò sút luôn cái đẹp làm bóng bay vèo lên trời đụng phải lưới giăng chắn rồi tiếp tục rớt xuống cách đó không xa.

-Đề tao nữa!

Khanh khò lại hùng hổ tao lên, kì này nó lại định thực hiện một quả vô lê giống như tôi lúc nãy. Nhưng giờ chưa sút bóng ghi bàn lần nào nên thằng này cứ sút trái bóng đi toàn lên trời.

- Tuyệt vời, một cú sút mang đậm phong cách thủ môn! Một tràng pháo tay đi anh em!

Phú nỏ ngồi ngoài cũng chẳng im miệng được, Nó hô hào phát động cả đám vỗ tay rôm rộ làm cả khắp đài lẫn trong sân một phen cười vỡ mặt trực tiếp làm Khanh khò “quê” quá xách đi về ngồi ở khung thành một đồng. Trông mặt nó buồn cười không tả được.

Đúng thật là tâm lí thoải mái thì đôi chân cũng thoải mái theo. Bọn tôi cứ sút hết trái này đến trái khác làm đội nó cứ lao đao đỡ bóng không ngừng. Nhưng lúc ghi bàn như thế này, tôi lại nhớ đến phần thưởng của thằng Phú nỏ đã giao hời trận trước. Cứ mỗi cái thì được mỗi cái hôn. Nếu thật thế thì trận này đúng là lời to. Nhưng mà Phú nỏ có lẽ đã sợ bị mấy con nhỏ trong nhóm giầy xéo nên chẳng dám bép xép câu nào bậy bạ nữa. Chỉ hò reo đơn thuần khi có bàn thắng mà thôi.

Trận đấu cũng xuôi về những phút cuối. Và khi tiếng còi trọng tài cất lên, cả khán đài đồng loạt dành cho đội tôi một tràng pháo tay tán thưởng cho những gì đã thể hiện ở trận này.

- 8-0 luôn hen, quá dữ!

Phú nỏ xem ra rất hài lòng về tỉ số, trông mặt nó cứ phớn ra. Nhưng sau đó nó lại đóng vai một phóng viên truyền hình khi dóc ngược cái loa lên làm micro phỏng vấn Toàn phòn:

- Anh...anh, với tư cách là đội trưởng cảm nghĩ của anh thế nào về trận này vậy?

- Ngon lành...còn hơn cả canh đào!

- Còn anh thì sao – Nó chia vào thằng Tiến.

- Đẹp, để bố đi uống nước

Bí nước nó chia sang thằng Kiên:

- Còn anh?

- À...xô trà đá ở đâu vậy?

- Đệt cụ tụi bây!

Phú nỏ muối mặt chẳng biết làm gì hơn là rút đi lảng lạng trong tiếng cười giòn tan của cả bọn cổ động.

- Chúc mừng Phong nhe, đá hay lắm!

Lam Ngọc vỗ vai tôi một cái rồi mạnh mẽ ăn mừng.

- Hề hề, chẳng qua gặp đội dỏ thôi mà!

- Ủ, rảnh không đi xem mấy trận khác với Ngọc cho vui!

- Hề hề, chờ tý Phong thay đồ nhé!

Đúng là số sướng như tiên. Vừa đá thắng trận xong lại còn được đi dạo với người đẹp thì còn sướng gì bằng. Ấy thế mà niềm vui của tôi chưa được nhen nhóm bao lâu lại bị vụt tắt khi mới vừa ra khỏi sân được vài bước, Ngọc Mi đã đứng đợi sẵn ngoài đó từ lúc nào. Thấy tôi đi cùng Lam Ngọc, ánh mắt nó sắc lên lạnh cóng. Vậy mà Lam Ngọc vẫn thản nhiên, thậm chí nàng còn tiến gần đến nó chào hỏi như người thân thuộc:

- Em đến xem lớp chị đá banh đó hả, trận mới vừa xong rồi!

- Không phải, em tới tìm anh Phong!

Lúc này Lam Ngọc mới tròn mắt nhìn sang tôi như cần lời giải thích cho câu nói của con bé. Bây giờ tôi mới nhớ ra lúc đưa Ngọc Mi về, con bé có nói sẽ gặp tôi sau trận đấu. Tôi đã hứa và bây giờ là lúc để thực hiện. Thế nên tôi rụt rè hướng về Lam Ngọc:

- Ừm...lúc đầu trận Phong có hứa với Noemi là đi đây một chút! Phong xin lỗi...

Cứ tưởng sẽ bị Lam Ngọc mắng cho một trận lời đanh vì hay quên này. Ấy thế mà nàng lại cười, một nụ cười hết sức tự nhiên làm tim tôi đập rộn ràng như có cả đợt pháo hoa đang nổ.

Nàng nhìn tôi bình thản:

- Vậy thôi để bữa nào rảnh đi sau nhé, giờ Ngọc đi về đội tập đây!

Chẳng hiểu sao mà khi nhìn thấy nụ cười ấy của Lam Ngọc rồi, tim tôi vẫn còn còn cào cào. Tôi tưởng tượng đôi bờ vai nhỏ nhắn kia đang run lên và ánh mắt đen loáy đó đang nhỏ từng dòng nước ấm nóng. Nhưng chắc là tôi chỉ tưởng tượng hão mà thôi, Lam Ngọc là một người cứng cỏi, làm sao mà nàng khóc được. Ngoại trừ vài lần trước đây, tất cả đều liên quan đến tôi...

Tôi cùng con bé Mi ra quán nước mía ở gần sân để tiện việc nói chuyện. Đương nhiên chỉ có con bé lúc nào cũng hằn học tôi mấy vụ đi chung với Lam Ngọc. Và lần này cũng không là ngoại lệ. Mới vừa ngồi xuống ghế, con bé đã cau có:

-Anh lại không nghe lời em nữa rồi đấy!

-Anh xin lỗi. Nhưng đây chỉ là nói chuyện bình thường thôi mà!

-Ai mà biết được anh nói cái gì với chị ta!

-Thôi cho anh xin, đừng nghi ngờ lung tung nữa!

Nghe vậy con bé cũng nguôi giận không còn cau gắt nữa. Nó lục trong túi xách ra một cái hộp nhỏ đưa cho tôi kèm theo đó là vài tấm hình được bọc trong giấy gói màu vàng nhạt:

-Nè, chị Lan gửi cho anh đây, sướng rồi nhé!

-Ồ!! đây là hình Ngọc Lan mới chụp đó à?

-Ừ, anh có thể thấy mắt của chị Lanna vừa được thay nên không còn màu xanh nữa!

-Ừ...ừm!

Tự nhiên trong lòng tôi xuất hiện cảm giác gì đó rất cằn cỗi. Nó cứ quặn lên từng hồi trong tim tôi. Sau một lúc thì tôi mới nhận ra được đó là cảm giác hụt hẫng. Phải, tôi thừa nhận rằng mình đã hụt hẫng khi thấy Ngọc Lanna hiện tại không còn màu mắt xanh vốn tạo nên hình ảnh của nàng trong tôi nữa.

Nhưng tại sao chứ? Người tôi yêu là nàng, đâu phải chỉ mỗi con mắt đó đâu mà trái tim tôi lại quặn lên như vậy. Chẳng lẽ bấy lâu nay tôi chỉ yêu đôi mắt xanh đó thôi sao? Không phải! Nhất định không phải! Người tôi yêu là Ngọc Lan, không phải đôi mắt nàng. Cho dù có thế nào tôi vẫn yêu nàng mà.

-Anh Phong...!

Những dòng suy nghĩ trong đầu tôi bỗng dưng bị cắt bởi tiếng gọi của con bé. Nó lại nhìn tôi một cách cau có:

-Anh sao thế? Kêu 2-3 lần mới trả lời! Hình chị Lan có gì à?

-À không...không! Tại thấy chị em đẹp quá, muốn nhìn mãi!

-Điều thật! – Con bé nhìn tôi nguyệt dài – mà anh mở cái hộp xem chị em lại gửi cái gì đấy!

-Thôi, cái đấy để về nhà anh mở!

Vậy mà con bé lại không bằng lòng. Nó một mực đòi tôi phải mở cái hộp ra cho bằng được:

-Mở đi chứ, xem có gì!

-Thôi, mở ở đây lằng nhằng lắm!

-Không lằng nhằng đâu, để em mở cho!

Con bé cố với lấy cái hộp trong tay tôi nhưng vì nhỏ con tay ngắn nên chẳng thể với tới được. Con bé lại càng không muốn bỏ cuộc, nó cố nhướn tới hơn làm cả người nó gần như gần sát với mắt tôi. Mặt nóng ran, đỏ bừng, tôi đẩy con bé về chỗ cũ gắt nhẹ:

-Em làm cái gì vậy Mi! Em đóng vai thôi mà làm anh cứ tưởng là bạn gái anh thật vậy!

Lúc đó tôi chỉ gắt để cố làm con bé biết điều mà không táy máy tay chân nữa. Nhưng ai ngờ được sau khi gắt, mắt con bé tự nhiên đỏ au lên. Nó ngồi thu lu như thế một lúc rất lâu nước mía cũng không thêm uống, lại chẳng buồn nói một câu nào.

Thêm một chút nữa, tôi bắt đầu thấy hoang mang. Rồi vài phút nữa, tôi bắt đầu lay lay con bé. Nó vẫn không trả lời. Biết mình vạ miệng, tôi mở giọng xin lỗi:

-Nè, anh xin lỗi mà! Anh không cố ý nói câu đó đâu!

Như bờ đê tức nước chỉ chực vỡ òa. Mới vừa xin lỗi con bé, nó đã khóc nức nở lên làm cả quán ai cũng nhìn tôi như thằng vũ phu chính cống. Biết phải dập tắt mối lửa trước khi nó cháy lan sang tôi. Tôi vội kéo ghế lại gần con bé dúm chiếc hộp vào tay nó:

-Nè, em mở đi, anh xin lỗi mà tại lúc này em với sát anh quá!

-Hừ, nhưng cũng không cần phải nói nặng như thế chứ! – Con bé cau mày phụng phịu.

-Thì chắc, anh xin lỗi mà!

-Chỉ tại chị Lan bảo em nhấn lại với anh là có mở thì mở chung với cái bao lì xì luôn nên em thắc mắc nó là gì thôi!

-Ừm, ra vậy! – Tôi vuốt cằm gật gù.

-Mà bao lì xì là sao nữa vậy? – Con bé tròn mắt ráo hoảnh. Trông nó cứ như chưa hề khóc bao giờ.

-Thì chuyện dài dòng lắm, bữa nào rảnh kể cho!

-Ừa, vậy giờ anh mở hộp ra đi, xem có gì!

Nó vẫn không quên mục đích chính liền dúi ngay chiếc hộp vào tay tôi. Nhìn mặt con bé còn nai hơn cả lúc ngồi sau xe tham quan thành phố với tôi nữa.

Tuy nhiên khi nhìn kĩ lại chiếc hộp tôi thấy nó được khóa với một chiếc khóa mật khẩu đơn giản. Nhưng nếu không biết mật khẩu thì vẫn không thể mở nó được. Tôi nhìn con bé thắc mắc:

-Em biết mật khẩu không?

-Không? À hình như chị em có nói để mở chiếc hộp thì phải nhớ chị em thường gọi anh là gì ấy!

-Gọi gì nhỉ?

-Gọi gì mà anh cũng không nhớ à?

Thú thật thì đã lâu tôi không được nói chuyện với Ngọc Lan. Tôi không còn nhớ gì nhiều về việc nàng đã gọi tôi bằng gì để mở hộp. Mà cho dù có nhớ, cũng chẳng thể nào suy ra được 5 con số mật khẩu. Chẳng lẽ lúc trước nàng lại gọi tôi bằng 5 con số sao?

Bí cách tôi quay sang con bé lắc đầu:

-Anh chịu. Anh không suy nổi ra cái mật khẩu đâu!

-Thật không?

-Thật...!

Tôi trả lời không một chút lưỡng lự. Có lẽ do thế nên con bé không hỏi thêm gì nữa. Nó cầm xấp hình của Lanna dúi vào tay tôi:

-Thôi không sao, dù gì thì chị hai cũng gửi cho anh mà! Anh cứ giữ lấy!

-Ừ... ừm, vậy giờ làm gì nữa?

-Thì vào sân trở lại thôi, em còn một vài lưu ý với anh trước trận đấu kế tiếp đấy!

-À ờ đi thì đi!

Vậy là tôi lại phải quay trở vào sân theo con bé mà chẳng thể hiểu được trong lòng con bé đang nghĩ gì, kể cả hành động khóc lóc của nó lúc này nữa. Theo kinh nghiệm gần hai năm học cấp 3 của tôi có thể tạm kết luận rằng.

Con gái khó hiểu thấy ớn!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Đối thủ cuối cùng của bọn tôi chính là lớp 12A7. Đây là lớp được con bé Mi đánh giá rất cao và cũng là đội đang xếp nhất bảng ở thời điểm hiện tại.

Không phải khi không mà bọn tôi lại e dè trước lớp nó đến thế. Đối thủ của bọn nó ở lượt trận thứ hai vừa rồi là 11A3. Lớp đã cầm hòa bọn tôi với tỉ số 1-1 ở lượt trận đầu, nay đã bị lớp 12A7 đánh bại với tỉ số 4-1 không tưởng.

Thực sự thì tôi chẳng hiểu cái bọn 12A5 đã kiêu gì mà có thể cầm cự với tụi 12A7 với tỉ số 3-2 sát nút đến vậy. Trong khi bọn nó thua tụi tôi tới 8 bàn không gỡ. Đúng thật là bóng đá không có tính chất bất cẩu và mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Đoán biết được điều này nên Toàn phôn đã làm công tác tinh thần trước khi vào trận:

-Lát tụi bây phải đá thấp xuống một tý với lại kèm người cho chặt vào. Nghe nói tụi này đá ghê lắm!

-Ghê gì đâu, tụi nó còn thắng chặt vật đám 12A5 mà! – Khanh khò dè bêu.

-Ồ, khinh tụi nó đi rồi thua cho thấy cảnh!

-Mà giờ Lớp mình xếp mấy rồi mậy?

Tôi rụt rịt chen vào và ngay lập tức được thằng Toàn giải đáp:

-Ừm, để xem! Lớp 12A7 xếp thứ nhất với 6 điểm. Lớp mình xếp nhì 4 điểm. Lớp 10A3 thì 1 điểm hạng 3 còn 12A5 hạng chót chẳng có điểm nào!

Nghe thế tôi khoái chí:

-Đù, thế là mình chắc suất vào vòng trong rồi!

-Chưa đâu ba, 10A3 nó mà thắng đậm 12A5 hơn mình thì có mà ăn cảm!

-Vậy thì trận này rán đá kĩ kĩ lại là được!

Tiếp lời của tôi, Toàn phôn nói thêm:

-Thì vậy nên tao tính trận này đá đội hình thủ thôi! Thằng Kiên với thằng Khang đá hậu vệ để thằng Hiếu đôn lên đá cặp tiền vệ với thằng Tiến. Tao sẽ đá tiền đạo cắm. Thế nhé!

-Ê, còn tao đâu?

Tôi giật mình tròn mắt vì chả thấy tên mình trong danh sách. Toàn phôn trả lời ngay như đã chuẩn bị sẵn từ trước:

-Mày hả, cho chơi với dế!

-Đệt, giỡn không vui nghe mày!

-Giỡn gì đâu, tao nói thật!

Vẫn chưa hiểu ý của nó, tôi tròn mắt hỏi lại:

-Là sao, tao dự bị à?

-Chứ gì? Mày thiên về công nhiều quá, cứ ở ngoài đi! Khi nào thích hợp tao kêu vào!

-Ủa, vậy cũng được!

Suy cho cùng tôi nỗ lực đá cũng vì thành tích của cả đội. Nay đội tôi chuẩn bị gặp một đối thủ mạnh trong bảng cần đá chắc để giữ thành tích nên tôi đành hi sinh vị trí cho một người khác thích hợp cho việc phòng thủ phản công nhanh hơn, là Toàn phôn.

Đúng 5h30 chiều, trận đấu giữa tôi và lớp 12A7 bắt đầu. Nhưng trước khi vào trận, bọn tôi phải hốt hoảng khi nhìn qua thằng tiền đạo to cao ở đội đối phương. Nó không ai khác chính là thằng tiền đạo ở đường 17, người đã cố ý sút qua bóng vào người bé Mi trong đợt đá độ lần trước ở sân cát.

Giờ gặp lại nó, chẳng khác nào làm trận chiến này thêm phần khốc liệt. Chắc chắn nó sẽ không quên trận thua hôm đó mà đá quyết liệt với bọn tôi.

Sau tiền còi của trọng tài, trận đấu bắt đầu. Đội tôi ở phần sân bên trái với màu áo vàng đen quen thuộc. Còn đội của thằng tiền đạo đó ở phần sân còn lại với màu áo xanh dương.

Vừa mới bắt đầu, thằng tiền đạo đó đã cho đội tôi một phen thử tim bằng một cú sút thẳng sau khi được đồng đội mới bóng cho từ vạch giữa sân. Cú sút

đi khá uy lực mà theo tôi ước đoán trình sút của thằng này cũng chẳng kém tôi là bao. Tuy nhiên cú sút đó lại đi khá thiếu chính xác. Nó đi quá tầm với của thủ môn Khanh khờ nhưng cũng đi luôn ra ngoài:

Một vài tiếng cười khịt khịt của khán giả ở bên ngoài dành tặng cho cú sút hỏng của nó. Bên trong sân, thằng Khanh cũng cười nhưng đã nhanh chóng bị thằng Toàn phát hiện và chấn chỉnh ngay lập tức. Đối với nó, khinh địch là một việc hết sức cấm kỵ.

Toàn phòn không lo xa. Chỉ vài phút sau, thằng tiền đạo đó lại có một cú sút khác về phía khung thành đội tôi nhưng là một vị trí khác gần hơn.

Đó là kết quả một đợt phối hợp nhanh của đội nó khi thằng tiền vệ chuyển lên cho thằng tiền đạo khác ở tuyến trên. Nó nhanh chóng bật bóng lại cho thằng tiền vệ đó để từ đó chuyển lên cho thằng tiền đạo kia ở khu phía trên.

Tất nhiên là Kiên lảng chẳng thể để thằng đó tự tung tự tác ở địa bàn của mình. Nhưng thằng tiền đạo đó khá to cao, chỉ một cú hất nhẹ, thằng Kiên đã bị loại khỏi vòng chiến một cách dễ dàng. Có được bóng nó dùng sức tỳ đè của mình càn sâu vào bên trong và bất chợt tung một cú sút uy lực khi chỉ còn cách vòng cấm địa chỉ vài bước.

Qua bóng lần này đi còn căng hơn lần trước. Dù đã bay người đón bóng nhưng Khanh khờ vẫn không tài nào với đến được. Và chỉ có cột dọc lúc này mới có thể cứu Khanh khờ một bàn thua trong thất bại.

Chính xác là như vậy, cú sút của thằng tiền đạo này đã bay thẳng vào cột dọc làm một tiếng boong rồ to và ngay sau đó đã được Khang đình hóa giải bằng cú phá bóng bay ngút trời.

-Hên đấy!

Nó hừ mũi rồi chạy chậm chậm về sân nhà hỗ trợ phòng thủ.

Điều bộ đó của nó khiến tôi nôn nao muốn vào sân hơn bao giờ hết. Nhưng nghĩ lại lời dặn của Toàn phòn tôi đành ngồi xếp re với Thằng Tuyên tiếp tục theo dõi trận đấu mà trong người cứ rạo rục không tả được.

Trong suốt hiệp đấu. Đội tôi cũng có những pha phản công nhanh mắt mướt. Tiêu biểu là pha lẫn xả cướp bóng của Khang đình ngay trong chân của thằng tiền đạo đội bạn. Chưa kịp đứng lên, nó tiếp tục khua chân đẩy mạnh trái bóng về hướng thằng Tiền.

Toàn phòn đã đánh mùi đợt phản công này từ lâu. Khi thằng Tiền nhận được bóng thì cũng là lúc Toàn phòn đã bức tốc chạy lên hơn giữa sân. Do đó, thằng Tiền buộc lòng phải chuyển bóng ngay lên cho Toàn phòn để nó nhận được bóng đúng lúc.

Đến giờ này chỉ có mỗi mình Toàn phòn đối diện với thủ môn đội bạn. À không, một thằng hậu vệ đang lao nhanh về với tốc độ chớp nhoáng nhằm cứu lấy tình thế. Toàn phòn vẫn rất tự tin ngoặt bóng vào trong nhằm tung ra một cú cửa lòng như sở trường.

Gặp thằng hậu vệ, nó lại ngoặt bóng sang phải nhằm qua người và tung cú sút. Nhưng ý định này của Toàn phòn đã bị thằng hậu vệ bắt bài. Chẳng những thế, khi Toàn phòn tung cú sút, nó đã kê cùm chân to bự của mình trước quả bóng làm cho Toàn phòn không sút được mà còn bị lỡ đà té nhào người ra sân cỏ.

-Phạm lỗi rồi trọng tài!

Thằng Tiền chạy đến biên kiến nghị với trọng tài. Nhưng ngay lập tức ông xua hai tay lắc đầu:

-Truy cản hợp lệ! Phạt bóng lên!

-Nhưng...

-Thôi, nó truy cản đúng luật mà!

Thằng Toàn vội chạy đến can ngăn một cuộc ẩu đả giữa trọng tài và thằng Tiền. Nếu trẻ hơn, có thể nó đã lĩnh một chiếc thẻ vàng vì tội phản đối trọng tài rồi.

Khó khăn của bọn tôi chính là thể hình. Trong đội ngoài Khang đình với thằng Hiếu ra, chẳng ai trong đội tôi có thể hình tốt để đối đầu với tụi 12A7 to cao kia. Nhất là Toàn phòn, cái thân hình cò hương của nó luôn là tâm điểm của đám hậu vệ đội bạn. Chỉ cần một chút sơ hở. Nó có thể bị lẫn sang một bên bất cứ lúc nào. Vì thế chân nó cứ thoăn thoắt trên sân như con thỏ nhằm hạn chế tối thiểu những pha va chạm không đáng có.

Với đội hình phòng ngự cùng với lối đá phản công. Bọn tôi tất nhiên là phải đá bên phần sân nhà khá nhiều. Việc bị đối phương công kích liên tục khiến cho hàng phòng ngự của đội tôi đuối dần đi. Và đó là lúc đám tiền đạo đẩy thế thực bên đội kia hành động.

Bọn nó bắt đầu dần lên cao hơn và tổ chức đập nhả liên tục nhằm phân tán lực lượng lớp tôi. Bây giờ thì đến Khang đình cũng bắt đầu thấm mệt. Việc phải chạy đi chạy lại kèm người khiến nó rệu rã hẳn đi, bước chân không còn lanh lẹ nữa. Và qua đó, việc đi bóng qua người Khang đình trở nên dễ dàng hơn rất nhiều chỉ bằng một cú dốc bóng tốc độ cao.

-Kèm nó lại!

Giọng Toàn phòn reo lên thất thanh. Vẫn là cái thằng tiền đạo đường 17 đang có bóng. Nó chạy thoăn thoắt như con báo mà chẳng biết mệt là gì. May

sao thăng Hiếu lui về kịp lúc. Nó đuổi theo thăng tiền đạo và áp sát theo nó. Nhưng với thân hình kém hơn một chút, nó chỉ gây khó khăn cho thăng tiền đạo chứ không tài nào cản phá banh được trong chân nó.

Có lẽ dứt điểm ở mọi tư thế là sở trường đặc biệt của thăng này. Thậm chí khi bị kèm, nó còn có thể co giò tung ra một cú sút hiểm hóc về góc khung thành. Bóng đi khá căng nhưng vẫn trong tầm kiểm soát của Khanh khờ. Nó bay người phá bóng thật mạnh. Nhưng thật xui xẻo, trái bóng lại bật về ngay hướng thăng tiền đạo còn lại đang chạy lên.

-Coi chừng, chặn nó lại đi Hiếu.

Lại một mệnh lệnh khác được Toàn phòn nêu ra bằng những câu hét.

Trước mặt thăng tiền đạo đó là khung thành rồi. Theo bản năng của một thăng tiền đạo thì chỉ có việc sút mà thôi. Tội nghĩ thế, thăng Toàn nghĩ thế, cả thăng Hiếu cũng nghĩ thế nhưng thăng tiền đạo đó lại không nghĩ thế. Nó không sút mà làm một động tác giả sút cốt để làm phân tán sự chú ý của Khanh khờ để chuyển ngang sang thăng tiền đạo đang đứng lẻ bóng ở bên kia. Đến khi đội tôi nhận ra được điều đó, mọi chuyện đã rồi...

-Vào...!

Thăng tiền đạo đó hét lớn chạy đến ôm đồng đội của mình. Tỉ số đã được mở cho 12A7 với một bàn thắng thật dễ dàng. Cổ động viên đội kia cứ phải gọi là hét om tòi lên trong khi bên phú nỏ chỉ le hoe vài đứa đứng dậy hét gào cổ:

-Rán gỡ hòa đê, thời gian còn dài mà!

Và đó cũng là những hình ảnh cuối cùng của hiệp 1 trận đấu giữa 11A4 và 12A7. Tỉ số tạm thời bây giờ là 1-0 nghiêng về cho đội 12A7. Bọn thăng Toàn vội vã quay về khu vực nghỉ ngơi mà mặt thăng nào thăng này như đưa đám, thần sắc xấu đi hẳn.

-Mịa, thù thế mà nó vẫn ăn được!

Thăng Hiếu tức tối đấm rầm rầm xuống mặt sân.

-Thôi, đá như thế là được rồi! Tại tội nó đã khéo quá thôi!

-Nhưng tao vẫn thấy ức lắm ba. Pha đó tao đẩy mạnh hơn chút nữa thì ngon rồi!

-Đẩy mạnh có mà ăn thế á! Cứ đá đấm như thế này là được rồi!

Toàn phòn chẹp miệng nói cho qua. Cảm tưởng rằng nó cũng đang chịu thua sự khó chịu của đối phương trong từng đợt lên bóng. Nhưng quan trọng hơn cả sắc mặt. Tội ngó thấy Toàn phòn đang thoa cục nước đá vào mắt cá chân của nó, mặt nó nhăn đi như đang chịu đau đớn cùng cực. Nhưng khi được tôi hỏi, nó lại chối nguây nguẩy:

-Đau gì đâu, nóng qua tao thoa cho nó mát thôi!

-Phải không mày, không thoa vào mắt mà thoa vào mắt cá lămgi?

-Thì tao nóng mắt cá!

Câu trả lời của nó làm tôi ngờ vực hơn nhưng không còn cách nào để chứng minh điều nghi ngờ này cả. Chẳng lẽ tôi lại dè vào mắt cá của nó để kiểm tra thử, mà dè thì tất nhiên nó sẽ kiểm cố đồ thừa cho tôi ngay. Vậy nên tôi chỉ biết nhìn theo nó tiếp tục thoa nước đá mà chẳng thể làm gì hơn là thờ dài sông sọc.

-Mà tội bây, chẳng lẽ lạt lại tiếp tục đá kiểu này hả?

Khanh khờ lên tiếng, trên tay nó vẫn cầm cục nước đá nhâm nhi.

-Ồ, thì rán phòng ngự chờ thời cơ.

-Sao cũng được, đừng có cho tội sút nhiều quá, chết tao!

-Biết rồi, cung cứ ở đó mà chụp đi!

Toàn phòn đứng dậy vỗ đầu thăng Khanh. Những thăng còn lại cũng đứng dậy không lâu sau đó. Bởi lẽ giờ nghỉ giải lao giữa trận đã kết thúc. Lốp tôi lại chuẩn bị tiếp tục cho hiệp hai trận đấu.

Tội vẫn tiếp tục theo dõi từng bước chân của Toàn phòn, với tôi cái hành động chà viên đá lạnh và mắt cá chân không đơn thuần là để làm mát. Bằng chứng là khi tôi hỏi thăng Tuyên kể bên nó cũng thấy có gì đó khác thường nơi Toàn phòn. Nhưng cũng như tôi, nó chỉ biết dõi theo những bước chạy trên sân cỏ mà thôi.

Những phút đầu đội tôi chơi có phần khởi sắc hơn bằng những đường chuyền chính xác từ chân của thăng Tiến đến được nơi Toàn phòn. Cứ mỗi lần như thế, Toàn phòn lại khuấy đảo hàng phòng ngự đối phương bằng những cú ngoặt bóng dẻo như kẹo kéo.

Nhưng có vẻ như nó không còn đá quyết liệt như hồi hiệp 1. Những bước chạy của nó cũng chậm đi thấy rõ. Do đó sau những cú ngoặt bóng, nó không đủ tốc độ để bức phá lên và thường bị hậu vệ đội bạn đuổi kịp.

Điều đó vẫn chưa ảnh hưởng gì đến lối đá của đội. Bởi lẽ bình thường đã khó vượt qua mấy thằng hậu vệ cao to đó nên khi nó yếu đi chút xíu cũng không hề gì. Mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế cho đến khi đội tôi lại tổ chức được một pha phản công sau tình huống cắt bóng của thằng Hiếu.

Bóng được nó chuyền lên cho thằng Tiến đang chạy chỗ ở tuyến trên. Khác với lối chơi thường thấy, áp lực của đợt phản công khiến cho thằng Tiến không thể đứng yên một chỗ chuyền bóng lên được. Nó chạy cánh với tốc độ thần tốc rồi căng ngang vào cho Toàn phòn cũng đang bức tốc ở trung lộ.

Với kĩ thuật sẵn có của mình, nó dễ dàng tiếp bóng rồi làm một động tác xỏ kim qua chân thằng hậu vệ duy nhất của đội bạn rồi tiếp tục bức phá với tốc độ tối đa.

Đến lúc này, công việc duy nhất của nó là tung một cú sút để kết thúc pha phản công mẫu mực. Thế nhưng đang chạy ngon trớn, nó bỗng khựng lại vài nhịp trước khi tiếp tục chạy cả nhắc đến khung thành đối phương. Thằng thủ môn đã nhận biết được điều đó, nó nhanh chóng thừa cơ lao lên để cản phá pha lên bóng.

Biết chẳng thể làm gì hơn, Toàn phòn đành dốc bóng sang bên lần cuối rồi nghiêng người cố cứa lòng một quả hình trái chuối vào khung thành đối phương. Nhưng chân nó có vẻ đau quá, chưa vung hết biên độ nó đã nhăn mặt co chân lại làm lệch đi đường bóng. Kết quả là, trái bóng vẫn đi hình trái chuối nhưng chuối luôn ra ngoài trong sự tiếc nuối cực độ của tụi Phú nổ lẫn cả mấy thằng trong đội tôi.

-Gi thế Toàn, chân mày bị sao hả?

Thằng Tiến thấy lạ bèn chạy đến chỗ Toàn phòn xem xét. Nhưng cũng giống như khi nói chuyện với tôi, Toàn phòn ngay lập tức đứng thẳng dậy như chẳng hề bị gì trước đó:

-Có gì đâu, tao bị vấp ự có thôi mà!

-Thiệt không? Nhìn mày cứ như bị chấn thương á!

-Có đâu, thôi về phòng thủ đi, tụi nó phát bóng lên rồi kìa!

Trong bóng đá có câu, nếu bạn liên tục bỏ lỡ cơ hội bạn sẽ phải trả giá đắt. Hôm nay điều đó đã đến với đội tôi.

Trong một tình huống lên bóng của đội 12A7. Với sự cản lướt khủng khiếp. Thằng tiền đạo bên đó hiền ngang dẫn bóng đến hơn giữa sân trước khi chuyền ngược về cho tuyến tiền vệ.

Toàn phòn lúc này không còn tham gia nhiều vào những tình huống phòng thủ nữa, nó chỉ tranh giành bóng ở phần sân đối phương chứ không chạy về hăng hái như hiệp đầu. Do đó đảm nhiệm công việc phòng thủ tuyến giữa lúc này chỉ có thằng Tiến và thằng Hiếu, người có thể hình tốt nhất lúc này trong đội. Tuy nhiên cả hai thằng đó đều phải bó tay trước lối chơi đầy sức mạnh của hàng công đội đối phương và để bọn nó vượt mặt.

Đến lúc này chỉ có sự quyết liệt của Khang đình mới cản phá được những đường lên bóng của thằng tiền đạo đó. Khi thấy đối phương dẫn bóng cận kề đến chỗ mình, Khang đình hùng hổ lao lên xoạt bóng. Thằng tiền đạo đó có hơi bị bất ngờ, nó để bóng bật khỏi chân. Nhưng rất nhanh chóng, đồng đội của nó ở phía sau đã kịp đón lấy đường bóng đó. Nó tung một cú sút chìm hướng về phía khung thành.

Khanh khờ vội cuối người xuống đón bóng nhưng chừng thấy không được, nó liền xoạc chân phá bóng ra vì đường bóng đi khá căng.

Bóng bật lại ngay trên đường tiến của thằng tiền đạo, nó định co giò sút bởi một quả uy lực nhưng lúc đó Khang đình đã xuất hiện. Nó lại xoạc bóng nhằm cứu thua cho đội. Tuy nhiên lần này pha xoạc bóng chỉ nhằm mục đích vớt vác khi bóng còn ở rất xa tầm với của nó, vì vậy cú xoạc vào ngay chân thằng tiền đạo khiến nó ngã nhào xuống đất.

-Hoét...!

Tiếng còi của trọng tài cất lên. Ông lạnh lùng chỉ tay vào chấm phạt đền không chút lưỡng lự.

-Pha đó không có lỗi mà trọng tài! – Toàn phòn chạy đến vớt vác.

-Không có lỗi sao được, xoạc vào chân người ta té thế mà!

Toàn phòn chẳng thể cãi được gì. Trong pha vừa rồi ông cũng đứng rất gần chỗ của bọn nó, có lẽ còn gần hơn cả thằng Toàn trên sân. Thế nên đội tôi chẳng còn cách nào hơn là để bọn 12A7 thực hiện cú phạt đền.

Thằng tiền đạo lạnh lùng đặt quả bóng xuống chấm phạt rồi từ từ lui về chuẩn bị cho một cú sút mà tôi đoán sẽ không hề nhẹ một chút nào.

Sau hiệu lệnh trọng tài nó hùng hổ lao lên co giò sút một cú đầy uy lực như dự đoán. Bóng đi thẳng vào chính giữa khung thành nhưng Khanh khờ đã phán đoán sai, nó đã bay về hướng bên phải. Ấy vậy mà cái chân của nó vẫn còn tác dụng. Khanh khờ cố dùng chút sức còn lại vung chân định tống đường bóng đó ra ngoài. Nhưng những nỗ lực của nó chỉ làm trái bóng tung lên đập vào xà ngang rồi tung vào lưới trong sự bất lực của nó.

-2-0, cú sút quá đẹp!

Cổ động viên đội nó hò hào nhiệt tình khi cách biệt đã được nhân đôi. Trái ngược với hình ảnh đó là những gương mặt uể oải, nhưng tiếng thở dài nào nề phấp bên đội tôi. Người rầu rĩ nhất lúc này là Toàn phòn, nó chẳng thể đứng vững được nữa đành ngồi bệt xuống đất ôm cổ chân, mặt nhăn lên như trong cơn đau bụng tột độ.

-Mày bị sao thế Toàn?

Nó không trả lời câu nào. Chỉ mím môi lắc đầu thay cho sự đau đớn mà nó đang chịu đựng.

-Thằng Toàn bị chấn thương rồi, thay người đề tụi bây còn đứng đó làm gì?

Phú nổ ở ngoài hóng mỏ vào quan quát. Tuy nhiên lớp trưởng Tiến đã gạt nó sang một quên vào cái nhủu mảy bực dọc. Nó quay sang Toàn phòn nghiêm giọng:

-Mày sao rồi, còn đá được không?

-Đ...được! – Toàn phòn cố rít cho ra tiếng.

-Thôi, mảy thế này thì đã dầm gì nữa! Vào nghỉ đi, để thằng Phong vào thay!

Hết cách, Toàn phòn đành ra khỏi sân nhờ vào sự giúp đỡ của thằng Tiến. Khi hai tui nó đi đến gần đường biên, tôi mới chạy ra phụ đỡ thằng Toàn vào. Chấn thương của nó khá nặng. Tôi đoán có lẽ nó đã bị từ lúc va chạm với thằng hậu vệ đối phương tới bây giờ. Do cố gắng gượng nên chỗ trật đã lệch hơn. Tôi nhìn nó ái ngại:

-Mày rán như thế làm gì, không được thì phải thay người chứ!

-Lúc đó tao thấy còn khỏe mà. Do pha lúc nãy nên mới làm tao bị trật thôi!

-Ủầy, mảy đừng có nói dối với tao nữa. Tao biết tổng mảy đang muốn lo cho đội chứ gì?

-Ừ, thì vậy...

-Bóng đá mà, có phải môn thể thao cá nhân đâu...à mà Toàn này...

-Hả?

-Rup...

Nó chưa kịp nhận ra điều gì. Tôi đã vận lực bẻ khớp lại cho nó nghe khô khốc. Đến khi nó dần nhận thức lại thì cái khớp trật của nó đã được tôi bẻ lại lành lặn. Nó trở mắt nhìn tôi:

-Thằng tó mảy lại dùng chiêu này nữa à?

-Chứ sao, không thể thì sao mà bẻ khớp lại được!

-Đội 11A4 có đá không, mọi người đang chờ đấy!

Tiếng trọng tài giục ở bên ngoài. Toàn phòn nghe được liền vội vã đứng dậy nhưng tôi đã kịp rịt tay nó tròn mắt:

-Mày đi đâu đấy?

-Đá tiếp chứ sao?

-Với cái chân đó?

-Ồ!

Ngay lập tức tôi phải kéo nó ngồi xuống nghiêm giọng:

-Mày điên à, muốn tàn phế luôn hay gì đấy?

-Điên gì, kế hoạch vẫn phải tiến hành chứ!

-Thôi, giờ còn kế hoạch gì nữa! Để tao ra sân đá cho!

-Ủầy, chưa tới lúc mà!

Tuy nhiên tôi không trả lời nó nữa. Bây giờ mà đòi co với nó sẽ chẳng còn thời gian cho trận đấu. Thế nên tôi chỉ đứng lên đặt tay lên vai nó cười nhạo:

-Cứ ngồi đấy thưởng thức trận đấu đi!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158

Trở lại với những diễn biến trên sân. Lúc này tôi đã thay vào vị trí tiền đạo cắm của thằng Toàn. Tuy không có khả năng đi bóng kỹ thuật thần tốc như nó nhưng tôi tin là mình cũng không tệ đến mức chẳng tiếp cận được với khung thành của đối phương lần nào.

Tôi tin như thế và quả thật tôi không tin sai. Chỉ vài phút sau tôi có cơ hội phản công cũng từ pha lẫn xả xoạc bóng của Khang đình. Bóng bật ra được nhanh khờ bắt rất gọn gẽ rồi ném một đường dài lên cho thằng Tiến đang đợi sẵn ở bên trên.

-Chạy đi!

Thằng Tiến hét lớn làm tôi giật mình cố co giò chạy thật nhanh dọc biên lên tuyến trên.

Tôi lúc trước cũng từng đạt điểm rất cao môn chạy 100m nên việc chạy như thế này chẳng thành vấn đề đối với tôi tí nào. Tuy nhiên để đón bóng với một tốc độ cao không phải là dễ. Nó cần một kỹ thuật rất cao mà tôi chưa đạt đến được. Vậy nên khi bóng được thằng Tiến chuyền bổng đến chỗ tôi. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đưa ngực ra đỡ một cái “bốp”.

Đây là tư thế đón bóng tôi chưa bao giờ thực hiện trước đây nên chẳng thể đón gọn gần như thằng Toàn được. Toàn bộ lực của quả bóng truyền hết vào ngực tôi đau điếng. Nhưng tôi chẳng thể ngừng lại. Sau lưng là 3 cầu thủ đối phương đang chạy đến. Tôi cố gắng dốc bóng rồi tung một cú sút thật mạnh về phía khung thành.

Bóng đi căng và mạnh nhưng vẫn chưa đủ khó để vượt qua thủ môn đội kia. Nó bay người, phá bóng ngay trên vạch vôi. Bóng bật mạnh về phía thằng Tiến đang chạy lên và có lẽ nó sẽ tung một cú đá bồi để kết thúc đường bóng.

Bọn 12A7 cũng đã suy nghĩ giống tôi. Nó tăng cường đến 3 cầu thủ chạy theo trái bóng đó nhằm che khuất đi tầm mắt của thằng Tiến. Nhưng nó chẳng bao giờ để đối phương dọc được ý đồ cả.

Xét thấy đối phương rất đông trước mặt. Thằng Tiến vội vã vẩy má chuyền một đường cong veo cho thằng Hiếu lúc này đang chạy cắt lên. Đến gần vòng cấm địa, nó co giò lật cánh vào trong mà ai cũng nghĩ đó sẽ kết thúc bằng một cú đánh đầu uy lực.

Nhưng lần này thằng thủ môn đã bắt bài tính hướng đó. Nó lại bay lên đám bóng văng ra ngoài khu vực nguy hiểm để cứu thua. Tôi lại chạy theo quả bóng để duy trì quyền kiểm soát. Với khoảng cách tính từ chỗ tôi khung thành đối phương, tôi có thể tung ra một cú sút đủ lực để ghi thành bàn.

Tôi dốc bóng lên, chạy đà và co giò để chuẩn bị cho một cú sút xa. Thằng hậu vệ đội kia đã hiểu được ý đồ đó. Nó hạ người chắn bóng ngay khi thấy tôi vào thế.

Nhưng lần này tôi không sút. Nó chỉ là một động tác giả để qua mặt đối phương và cũng là lần đầu tiên tôi giả sút khi bóng ở trong chân. Cảm giác khi qua mặt đối phương thật tuyệt. Ấy vậy mà tôi chưa hí hửng được lâu, một cái gì đó bỗng nín áo tôi lại làm tôi mất đà té nhào người ra nền sân.

-Hoét...!

Tiếng còi trọng tài cất lên kèm theo đó là một chiếc thẻ vàng được trao cho thằng hậu vệ lúc nãy đã nín áo tôi lại. Nó lườm tôi một lúc rồi quay trở về vị trí phòng ngự của mình cách đó không xa.

-Ê có sao không mày? – Thằng Tiến chạy đến đỡ tôi dậy.

-Không có gì, mà ai đá phạt đây?

-Thì tất nhiên là mày rồi!

-Sao được, tao đó giờ ít đá phạt lắm!

Nghe thế thằng Tiến đứng vuốt cằm suy nghĩ được một lúc rồi bỗng dưng búng tai một cái chóc:

-À hề hề, có cách rồi!

-Cách gì thế?

-Đây, ghé sát tai vào mà nghe!

Thế là tôi đặt bóng vào vị trí chỉ định của trọng tài trước đó. Khoảng cách từ tôi đến khung thành ước chừng hơn 10m chệch về phía bên tay trái một tí. Với khoảng cách này tôi hoàn toàn có thể tung ra một cú sút hiểm hóc làm tung lưới đối phương. Nhưng chắc hai thằng cao to đang làm hàng rào kia sẽ không cho tôi dễ dàng làm điều đó.

Và rồi khi nghe tiếng còi từ trọng tài tôi chậm chậm lao lên tiến tới quả bóng. Tôi không sút nó mà chạy cắt qua luôn để dành pha sút phạt cho thằng Tiến đang ở ngay sau lưng.

Hai thằng làm hàng rào lúc này đã đọc được ý đồ sút phạt của đội tôi. Nó không còn quan tâm đến lúc nữa mà tập trung dán mắt vào đường bóng mà thằng Tiến sẽ sút đến khung thành. Tuy nhiên kịch bản sút phạt trong đầu nó còn thiếu rất trầm trọng. Thằng Tiến không tung là một cú sút trái phá mà nghiêng người cầu bóng bổng vào trong vòng cấm địa cho tôi lúc này chẳng có thằng nào theo kèm.

Bóng bổng, tôi lại phải dùng ngực đỡ một cú đau điếng. Nhưng lúc này tôi chẳng còn thấy đau nữa. Bóng được tôi đón bằng ngực vẫn tung bập bẹ cao hơn gối một tí xíu. Xung quanh tôi là cả hàng phòng ngự đội nó đang lao đến. Vậy nên tôi quyết định xoay người tung một cú vô lê trước khi mất đà ngã lăn quay ra nền sân.

-Vào....! Một cú vô lê...ê...ê!

Tiếng thằng Phú nổ réo ình òi lên cùng với đám cổ động viên đội nó. Lúc này tôi vẫn còn nằm trên sân nên chưa mừng rỡ ra chuyện gì, chỉ khi tụi thằng Tiến chạy đến sóc tôi dậy, tôi mới biết mình đã ghi bàn vào lưới đội 12A7.

Bóng đã nằm gọn trong lưới và kế bên là thằng thủ môn ngổ ngáo gối bắt lực. Trước khi quay đi tôi còn thấy thấp thoáng nó đánh thật mạnh xuống đất như tức tởm cú sút lúc này.

-Mày hay quá Phong ơi, tao cứ tưởng mày bị mất bóng không chớ!

Thằng Tiến chạy đến vỗ đầu tôi như con dê của nó. Cũng vừa lúc này, tiếng còi trọng tài cất lên báo hiệu trận đấu đã kết thúc. Hàng loạt tiếng vỗ tay từ cổ động viên dành cho đội tôi râm ran cả một góc sân cứ y như đội tôi đang thắng trận thật chứ không phải thua bọn 12A7. Đã vậy, tụi Phú nổ càng làm không khí rộn ràng thêm bằng cái trống con không biết lấy từ đâu ra:

-Tùng...tùng...tùng 11A4 vô địch!

Thua đối phương mà bọn nó làm còn hơn là đội tôi vô địch thật. Có một số khán giả nữ còn che miệng cười làm tôi quê thấy tía. Đành phải chạy vào sân tu mấy ca nước để giải “quê”.

-Hay lắm mày, không uống công bố mày hi sinh xuống làm thủ môn cho tụi bây đá. – Khanh khờ lao tảo chạy đến giành công.

-Xừ, chứ không phải thằng nào trận trước chạy lên giành bóng với tiền đạo toàn sút lên trời hả? – Thằng Tiến quệt mũi chơi lại.

-Ừ, tại tao thấy không khí tẻ nhạt quá nên biểu diễn góp vui thôi!

-Rõ dóc láo!

Chưa nói xong với thằng Khanh, Phú nổ đã chạy ủa vào sân ôm tôi xà xeo:

-Ôi, vị anh hùng của lòng em!

-Gi vậy ba, làm như thằng bê đê ấy!

-Tôi anh đừng khiêm tốn nữa, trái tim em đã vỡ tan sau cú sút đó của anh rồi!

-Thôi đi má, làm tao nổi cả da gà!

Phú nổ nghe thế liền bỏ tay khỏi người tôi chệp miêng như chệp bai:

-Chắc, ý có người âm mộ mà làm giả há mày! Tao qua thằng khác cho mày tức chơi!

Nói rồi nó chạy sang thằng Kiên đang uống nước gần đó tíu tít:

-Ô Kiên, trận này đá hay hết sảy hen?

-Gi, khát nước hả? Đợi xíu tao múc cho!

-Đệt cụ mày Kiên!

Nó tức tối dần mặt ra thấy rõ làm bọn tôi cười muốn sái cả quay hàm. Gì chứ bày trò với thằng Kiên chỉ có cái kết tức ói máu mà thôi.

Trong sân tại 12A7 lúc này bắt đầu thua xếp đồ ra về hết, chỉ còn thằng tiền đạo đó còn đi kênh cang gần đó. Thấy tôi nó ghé lại cười nhòe:

-Mày hay đấy, lần sau nếu có gặp lại đừng hòng ghi được bàn nào nhé!

Nói rồi nó đi ra ngoài sân theo đám bạn trong đội để lại đội tôi lúc này một không khí hết sức căng thẳng. Chỉ khi có tiếng nói của thằng Toàn cất lên ở ngoài biên, bọn tôi mới sực nhớ ra còn có công lao của nó rất nhiều với đội. Thế là nọn tôi chạy đến chỗ nó ngồi đồng loạt:

-Sao rồi kù, thấy tui tao đã được không?

-Được đấy, tao kết nhất quả vô lê của mày!

-Hế hế, cơ mà để tao xem chân của mày đã!

Tôi nhấc cổ chân của nó lên xem xét. Thấy chỗ chấn thương chỉ bị sưng lên một chút xíu. Cũng may là tôi đã bẻ khớp cho nó kịp thời sau một lúc vẫn động mạnh. Nếu trễ hơn một tí thì chắc nó phải nghỉ đá dài hạn chứ chẳng chơi.

Ngoài bọn tôi ra cũng còn một vài người vẫn nán lại đến sân chia vui với đội đó là Lam Ngọc. Nàng không ngại ngần gì mà cũng ngồi xuống luôn kế bên làm tôi và cả đám trở mặt một phen.

-Gì thế? – Nàng tròn mắt.

-À không, không có gì, hề hề!

-Ừm, tôi đến đây để báo với mộ người một vài thông tin thôi!

-Tin gì thế? – Cả đám co cụm lại tò mò.

-Thì lúc nãy tôi cũng đã nắm bắt kết quả trận còn lại trong bảng rồi. 11A3 bị 12A5 cầm hòa 0-0.

-Vậy là...

Cả đám bỗng nhìn nhau một lúc, mặt thằng nào thẳng nấy phớn lên thấy rõ. Đến một lúc không còn nhin được, bọn nó mới nhảy cẫ lên sung sướng:

-Ồ ế...! Vậy là được vào vòng trong rồi!

-Tụi bây thấy nhờ công anh mày cổ vũ chưa, há há!

Phú nỏ hùng hổ lao vào giánh công nhưng giờ này chẳng mấy ai còn để ý đến những lời ba hoa của nó nữa. Bởi vì tất cả đang chìm trong cảm giác cực kì sung sướng.

Trong lúc đó tôi lại nhìn sang Lam Ngọc. Trong ánh đèn chiếu sáng của sân, tự nhiên gương mặt nàng trở nên xinh cực. Trong chiếc áo đấu của đội, nàng như nổi bật lên giữa một rừng con trai chúng tôi. Thế rồi như có mắt ở sau lưng, nàng bỗng quay sang tôi cau mày:

-Phong...

-À hi, xin lỗi!

-Sao lại xin lỗi, Ngọc muốn chúc mừng Phong thôi mà!

-À ừ, hề hề!

Lúc nào cũng vậy, khi gặp nàng tôi chẳng thể bình tâm mà nói chuyện được. Cảm giác lâng lâng cứ sâu xé trái tim tôi từng giây một. Ở bên nàng tôi luôn cảm thấy thế.

Sau trận đấu, tôi tiếp tục ở lại để theo dõi trận đấu cuối cùng ở bảng nữ. Nhưng đây chắc chắn chỉ là trận thủ tục bởi vì đội của nàng đã chiến thắng hủy diệt đối phương ở hai trận trước đó và vương lên ngôi đầu bảng cách đội nhì bảng đến 4 điểm.

Thế nên đội nàng không vội gì ở trận đấu tối nay. Khi qua phần sân bên kia, nàng vẫn ngồi với tôi một lúc. Thế nhưng khi ngồi xuống, dũng khí của tôi tự dưng bay đi đâu hết tẹo. Thành thử ra tôi chỉ ngồi đó nhìn nàng như cái cách người ta lần đầu gặp bạn mới. Im lặng nhưng tò mò vô cùng.

Nhưng ngồi mãi cũng không phải là ý hay, như thế tôi chẳng thể nói với nàng chuyện gì được. Chợt nhớ đến chuyện con bé Mi ban chiều. Tôi ngó dáo dác khắp nơi để chắc chắn là con bé Mi đã không còn ở sân bóng rồi mới quay sang Lam Ngọc rụt rè:

-À Ngọc này, xin lỗi vụ lúc chiều nhá!

-Vụ gì cơ? – Nàng tròn mắt.

-Thì vụ lúc trưa không đi với Ngọc được đó!

Tuy nhiên nàng vẫn cười mỉm làm trái tim tôi muốn tan chảy ra:

-Trưởng gì chứ chuyện đó có gì mà phải xin lỗi! Đó là bạn gái của Phong mà, đương nhiên Phong phải đi cùng rồi. Phải không?

-À ừ phải phải!

-Cơ mà sao thấy Phong chẳng thân mật gì với bạn gái thế!

Đột nhiên nàng nhìn chăm vào tôi với ánh mắt thương ngày nàng vẫn nhìn mấy bọn vi phạm nội quy ở trường. Ánh mắt đó làm tôi bấn loạn vô cùng:

-À thì tại hai đứa còn ngại!

-Thật chứ, cứ như hai người đang đóng vậy!

-Đâu có, tại Ngọc không thấy đó thôi!

Tôi bí bách quá đành đáp đại phó mặt cho chuyện gì đến sẽ đến. Có lẽ thấy tôi quá vật vã, Lam Ngọc cũng thôi không hỏi nữa, nàng lại trở về gương mặt cười mỉm như bình thường:

-Ừ, Ngọc chỉ cảm thấy thế thôi! À mà tới giờ khởi động của đội rồi Ngọc ra sân nhé!

-Ừ, thi đấu tốt nhen!

Nàng mỉm cười rồi tự tin chạy ra sân cùng cả đội.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy bí mật giữa tôi và con bé Mi lại mong manh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159

Trở lại với chuyện trường lớp.

Sau vòng bảng giải bóng đá toàn trường. Những đội vào vòng trong được nghỉ hẳn một tuần để chuẩn bị cũng như phục hồi thể lực cho những trận đấu tiếp theo. Thế nên trở lại việc học hành, trông mặt thẳng nào thẳng nấy uể oải thấy rõ. Cũng may là tuần này chưa phải kiểm tra môn gì, nếu không có cả ới thẳng nhảy lầu.

Nhưng việc đầu tiên của mấy thằng trong lớp tôi khi mới vừa trở lại lớp không phải là ngồi cặm cụi học bài, cũng không phải đi tò tò sang mấy lớp khác ngắm gái mà là ngồi chém luyên thuyên về mấy trận bóng vừa rồi.

Không những tại nó, mà còn cả mấy nường trong lớp cũng thế nữa. Khi tôi vừa mới vào lớp đã nghe um cả trời những lời bàn tán xì xào. Vừa thấy tôi, bọn nó còn bàn tán bạo. Chưa kịp ngồi vào chỗ, Phú nỏ đã kéo tôi sang ngồi kế bên nó tẩm tặc:

-Đây đây, siêu tiền đạo của đội vào rồi!

-Gì mà siêu tiền đạo mày?

-Hề hề, thì vòng bảng hôm qua đó, coi vậy mà mày đã đấm cũng tốt phết hen!

-Chứ sao mày, tại tao làm biếng ghi bàn thôi!

Được dịp tôi cũng chém theo chút đỉnh nhưng ngay lập tức đã bị Toàn phởn dim hàng không thương tiếc:

-Ừ, tiền đạo gì mà trận thứ hai cứ mất biệt!

-Kệ tao mày, ở đó mà lo cái chân của mày tới cuối tuần đi!

-Hề hề, chân của bố gần khỏe rồi ku, đừng có mà hù!

Như để chứng minh cho tôi thấy, nó ngoe ngoáy cái chân đang băng bó của qua lại không quên cười gian xảo trước mặt bọn tôi.

-Cơ mà tuần này gặp đội nào thế tụi mày? – Khanh khòr thắc mắc.

-Ê khanh – Phú nở tự nhiên nghiêm giọng.

-Gì mày?

-Tuần này có đá hả?

-Đệt cụ mày chú ý giùm bố cái!

Khanh khòr sùng bố cốc cho nó một cú đau điếng. Và thằng lớp trưởng Tiến là người giải vây tình cảnh này:

-Chắc ngày mai mới biết được, hôm nay trường mới xếp lịch thôi!

-Ừ, để chờ coi ngày mai gặp thằng nào để chuẩn bị tinh thần nữa!

-Chuẩn bị gì chứ, cứ chiến đại là qua tuốt!

Khang đĩnh võ ngực chất nịch. Chắc nó nghĩ với thành tích ở vòng bảng có thể chiến bại tất cả những đối thủ ở vòng trong. Thế nhưng Toàn phòn đã cho nó biết rõ:

-Mày điên quá. Vòng này loại trực tiếp. Cú đá lang bang thế nó loại cho nhục mặt!

-Ồ, hề hề! Có gì thì đợi ngày mai biết ngay!

-Mà đám con gái đã đâm thế nào rồi! – Khanh khòr tiếp tục thắc mắc.

-Ờ thì tao nghe vào vòng trong luôn rồi, nhất bảng đấy!

Nghe thế, Khanh khòr liền trở mặt:

-Đù, ghê thế! Lớp mình cũng dữ quá hén!

-Xời, có gì đâu! Nhỏ nào dẫn bóng qua được nhỏ Ngọc tao mới sợ đấy! Nhỏ hung dữ có tiếng ở cái trường này rồi,có cho tiền cũng chẳng đũa nào...

Toàn phòn chưa nói hết câu, cả người nó bỗng run lên thấy rõ. Không phải nó bị bệnh gì mà là do Lam Ngọc đang đứng sau lưng nó lúc này. Nhìn bàn tay nàng đặt lạnh lẽo trên vai nó mà tôi lại nhớ tới mấy bộ phim ma với cảnh tương tự. Nhưng đó chỉ là ma cò thôi, còn đây là người thật. Mà người thật thì còn ghê gấp trăm lần.

-Toàn hay nhỉ? Lúc nãy nói ai hung dữ đấy!

-Đâu có nói ai đâu ha tụi bây?

Toàn phòn định dùng áp lực đám đông để giải vây cho mình. Nhưng với ánh mắt sắc như dao lam của Lam Ngọc, chả có thằng nào dám mở lời dù chỉ là ừ ơ lên một tiếng. Và thế là Toàn phòn lại bị nàng tặng cho vài cú vào bụng trước khi lại quay trở về chỗ ngồi cách đó không xa.

-Chắc chắc, để bố xem coi có gãy cọng sườn nào không? – Phú nở làm mặt đều rờ vào bên hông Toàn phòn.

-Thôi dẹp tụi mày đi, lần nào cũng vậy! Cứ tới lúc cần giúp thì thằng nào cũng câm như hến!

-Èo, mày biết nhỏ Ngọc rồi. Dứt điểm tụi tao như chơi! Thôi thì một người vì mọi người đi nhen ku!

-Đệt, bố học bài đấy! Tụi bây muốn làm gì làm.

Toàn phòn quạu quọ ngồi vào bàn học kết thúc luôn buổi chém gió của bọn tôi trong lớp.

Toàn phòn giận thì chỉ tầm ra chơi, thậm chí là nghỉ giữa tiết 1 nó đã nói chuyện lại với bọn tôi rồi. Nhưng còn tụi cò đở hôm bữa đã rượt tôi chạy khắp hành lang lại khác. Do còn ám ức cái vụ chưa bắt tại trận được tôi nên bọn nó cứ kiếm chuyện mãi.

Có lần thì đang ăn bít bánh tráng muối do thằng Khanh đem vào thì bọn nó lại tới lăm le làm khó. Cũng may là tôi kịp vút vào sọt rác, nếu không thì đã bị trừ điểm hạnh kiểm rồi. Báo hại tôi chưa kịp ăn miếng nào đã phải xả bánh tráng cứu người.

Tất nhiên là không phải ngẫu nhiên những lần tôi vi phạm đều có mặt bọn nó. Về như công việc mỗi lần ra chơi của bọn nó hiện tại là theo dõi tôi vậy.

Thành thử ra mỗi lần ra chơi tôi y như thanh niên nghiêm túc. Ngồi ngay ngắn, không quà bánh, không giòn hót, thậm chí còn chẳng dám lấy chai nước ra uống nữa.

Cứ tưởng như thế đã làm tụi nó nản lòng mà rút lui ấy thế mà tôi có ngờ đâu bọn nó lại dùng cách thâm sâu hơn nhiều cốt chỉ để bắt thỏ tôi một lần.

Đó là vào một buổi sáng đẹp trời ngày thứ 5. Tôi ngênh ngang tới lớp học không quên ghé vào lớp của cái thằng cò đồ đồ xem xét. Tình cờ thay, ngay lúc tôi nhìn nó thì cũng là lúc nó chợt ngược lên nhìn thấy tôi. Nó nhìn tôi rất lâu, nhìn hình như là nhìn dưới áo tôi chứ chẳng thèm nhìn mặt tôi lại lần nữa.

Quái lạ, tôi tiếp tục bước nhanh để tranh khỏi nhìn mờ ám của nó cũng như tranh khỏi cái lớp đầy âm khí đó.

Vẫn như mọi ngày, lớp tôi vô cùng nhộn nhịp vào buổi sáng với cái mồm vô hạn của Phú nỗ cùng với cái tính đâm xuống bễ của Kiên lằng. Tôi cất cặp vào học bàn khi vào chỗ ngồi như thường lệ. Tuy nhiên vừa định chạy đến chỗ bọn nó góp vui thì Lam Ngọc đã nhủ mày nhìn tôi:

-Nè nè, huy hiệu đoàn đâu không đeo vào?

Một tích tắc tôi chợt nhận ra rằng mình quên mang theo huy hiệu đoàn sáng nay. Việc mà Lam Ngọc hay nhắc nhở tôi mỗi ngày dù tôi có đem theo hay không. Nhưng cũng như những khi quên mang theo, tôi cười khi đùa với nàng:

-Chả sao đâu, ai rảnh mà đi để y mấy chuyện này!

-Hay quá nhỉ, lỡ cò đồ tới thì sao?

-Thì tụi nó còn cả khối việc để lo mà!

Như đã bó tay với thằng nhóc cứng đầu như tôi. Lam Ngọc thở phì một hơi rồi ngồi trở lại xuống bàn học:

-Tùy Phong, có bị họ bắt thì đừng có mà nhờ Ngọc giúp đấy!

-Thôi mà, Ngọc cứ ngồi đấy học bài đi! Không sao đâu!

Vậy là tôi vẫn tự tin lại ngồi trò chuyện với tụi thằng Toàn mà chẳng để tâm đến những lời cảnh báo của Lam Ngọc.

Mãi cho đến khi ra chơi. Do không đeo huy hiệu đoàn nên tôi hạn chế ra lớp càng ít càng tốt. Suốt cả buổi tôi chủ yếu ngồi đọc sách cũng Lam Ngọc trong lớp. Cơ mà nói đọc sách chứ chủ yếu tôi mượn quyển Đôremon của con nhỏ bàn trên đọc cho đỡ buồn mà thôi. Do hôm nay cũng không có bài gì nhiều nên tôi cũng không bị nàng nhắc nhở học bài cho lắm.

Ấy thế mà đọc chưa được nửa cuốn truyện, thằng Phú bỗng chạy vào hót hời:

-Chết cha, tụi cò đồ đi kiểm tra huy hiệu đoàn kìa tụi bây!

-Cái gì? – Tôi giật mình gấp luôn cuốn truyện để lên bàn – Tụi cò đồ đang kiểm tra hả?

-Ờ, nó đang xét tới A3 rồi, có huy hiệu thì đeo vô lệ đi!

Vừa nói nó vừa móc cái huy hiệu đang cất trong cặp ra đeo vào. Đến lúc này tôi mới chợt nhớ đến bản thân mình quên mang theo huy hiệu đoàn.

Không biết mặt tôi có chuyển màu hay không nhưng cả người tôi lúc này từ bình thường chuyển sang lạnh ngắt rồi từ lạnh ngắt chuyển sang nóng hổi cháy cả mồ hôi hột.

Chắc chắn Lam Ngọc cũng nghe được tin giật gân đó. Nàng trừng mắt nhìn tôi như thể muốn nói rằng:”Đó Phong vừa lòng chưa, bây giờ đừng có thèm Ngọc cứu nhé!”

Nhưng suy nghĩ của tôi chỉ đứng ở về đầu vì khi nhìn thấy cái bản mặt xanh lè của tôi, nàng vội tháo chiếc huy hiệu đoàn đang đeo trên ngực áo của mình xuống đưa cho tôi:

-Nè, đeo đi!

-Nhưng Ngọc...

Chưa để tôi nói tròn câu, nàng rút chiếc áo khoác của mình trong học bàn ra kéo vệt mà tuya đến sát cổ mình lạnh giọng:

-Thế này là được rồi. Ngọc là chỉ huy cò đồ, bọn kia sẽ không kiểm tra Ngọc đâu!

-Ừ ừm...xin lỗi Ngọc nha, lại làm phiền Ngọc rồi!

-Từ mà lo lấy thân mình đi rồi xin lỗi sau!

Nói rồi nàng tiếp tục lật quyển vở ngữ văn lên đọc để mặt tôi với chiếc huy hiệu đoàn đã được nàng trao cho.

Tôi biết đây không phải là lúc để lưỡng lự, càng không thể phụ lòng Lam Ngọc được. Thế là tôi vội vàng đeo chiếc huy hiệu vào ngực áo mình. Trong lòng không khỏi rạo rạo khi nghĩ đến nơi mà nó thuộc về trên người của nàng.

Bọn cò đồ rồi cũng xông vào lớp. Không ai khác người nó kiểm tra đầu tiên chính là tôi. Giờ đây tôi đã ngờ ngợ ra rằng cái lí do bọn cò đồ tổ chức kiểm tra huy hiệu ngày hôm nay là do hồi sáng thằng này đã không thấy tôi đeo huy hiệu đoàn. Thật đúng là cái thằng gian xảo.

-Sao, kiểm tra huy hiệu đoàn à?

Tôi chống nạnh, cổ ưỡng cái huy hiệu đang đeo trên ngực áo ra để thị uy với nó. Tôi biết mình đang vuốt râu cọp nhưng chẳng còn cách nào khác để khiến nó nản chí được.

Cái cách này của tôi ban đầu thì có làm nó nản chí thật. Nó nhìn cái huy hiệu trên ngực áo tôi một lúc lâu. Cứ tưởng nó sẽ rời đi trong thất vọng thì bất chợt nó lại nhìn sang Lam Ngọc lúc này đang mặc áo khoác ngồi học bài giữa cái nắng chói chang tháng 3.

Ngay lập tức nó sinh nghi:

-Ngọc, hôm nay bị sao thế?

-À, tôi bị cảm!

-Ra vậy! Nhưng theo lý thì tui cũng phải kiểm tra bạn luôn nhì? Cởi áo khoác ra một tý chắc cũng không ảnh hưởng gì cho lắm ha?

Nguy thật, bây giờ nó nghi ngờ cả Lam Ngọc luôn rồi. Thật đúng là cái thằng gian manh. Nếu bây giờ mà tôi không làm gì thì thật hèn nhát quá. Tôi không thể để Lam Ngọc vì tôi mà phải bị hạ hạnh kiểm được, 10 điểm chứ ít ỏi gì.

Nghĩ vậy, tôi len lén đi khuất ra sau lưng nó rồi tháo chiếc huy hiệu ra cầm chặt trên tay. Khi Lam Ngọc kéo dần chiếc vệt ma tuya xuống thì tôi liền la lớn lên:

-Ê, thầy hiệu trưởng tới kìa!

Ngay lập tức, cả bọn cò đồ liền ngoảnh mặt ra cửa. Nhân cơ hội đó, tôi định trao chiếc huy hiệu đó cho Lam Ngọc đeo vào nhưng do tụi cò đồ nhận ra mình bị lừa sớm quá. Tôi chưa kịp trao vào tay nàng thì nó đã quay lại.

Bắn quá làm liều. Tôi dúm luôn cái huy hiệu vào ngực Lam Ngọc rồi chạy cắm đầu ra ngoài. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng í ới của bọn cò đồ.

Tôi chạy rất nhanh, thoắt cái đã chạy đến chân cầu thang, thoắt cái nữa đã chạy xuống tầng trệt rồi ban thẳng ra ngoài căn tin của trường. Chỉ khi chắc chắn là chẳng có thằng nào đuổi theo mình, tôi mới ngồi bệt xuống chiếc ghế xôm mà thờ hồng hộc như máy dầu.

Giờ này, tôi mới bình tĩnh mà nhớ lại những gì xảy ra ban nãy. Tôi không ngờ mình có thể gan đến mức cầm thẳng chiếc huy hiệu vào ngực áo nàng không chút lưỡng lự. Cái giác lâng lâng vẫn còn hiện trên tay rất rõ. Nó cứ làm cả người tôi rung lên bần bật.

Sẵn đang ở căn tin, tôi vào mua một lon tăng lực rồi lại ngồi xuống ghế tu một lèo gần nửa lon. Vừa nãy tôi chạy nhanh quá, gần như sai hết toàn bộ sức lực nên bây giờ toàn thân mệt lả, chẳng muốn nhúc nhích thứ gì ngoài cánh tay uể oải cầm lon tăng lực. Vừa định tu tăng tiếp theo thì bỗng dưng một giọng nói cất lên:

-Thì ra Phong ở đây hả?

Một thoáng giật mình, tôi ngẩng mặt lên trên nơi giọng nói phát ra. Một chiếc váy đồng phục xinh xắn, một chiếc eo thon thả, một khuôn ngực đầy đặn và một khuôn mặt thanh tú với chiếc kính cận mà tương như bấy lâu nay đã chìm vào quên lãng.

Tôi ngỡ ngàng khi người đang đứng trước mặt tôi lúc này chính là Hoàng Mai. Vẫn với đôi mắt hấp háy đó nhưng lần này nó đã nép sau cặp kính cận lung linh tôn lên gương mặt khả ái.

Có một chút khựng người, tôi bối rối:

-À thì...chạy trốn cái bọn cò đồ ấy mà!

-Hi, thảo nào thấy Phong chạy ra khỏi lớp!

Em cười khi với với nụ cười xinh như thiên thần hôm nào. Tôi đã suýt bị lụy đi nếu không sực nhớ đến bọn cò đồ:

-À mà sao Phong chạy đi bọn nó có làm gì nữa không?

-Hình như họ có ghi tên Phong lại đó!

-Thật hả?

-Mai cũng không rõ, nhưng Phong phải coi chừng đấy!

Nàng đẩy đẩy cái gọng kính rồi thở dài như muốn chia sẻ cùng tôi. Để tránh đi cái cảm giác thấp thỏm, hồi hộp đang quây phá trong người lúc này. Tôi lại đành sang chuyện khác:

-À, Vũ đâu? Sao hôm nay Mai lại đi một mình ra đây?

-Chia tay rồi!

-Hả?

Như vẫn chưa tin nhưng gì mình nghe thấy, tôi trở mắt hạ một tiếng rõ to mà tôi đồ rằng cả căn tin có thể nghe được. Thế nhưng Hoàng Mai vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì, thậm chí còn khẽ cười trước biểu hiện đó của tôi:

-Phong làm gì ngạc nhiên thế?

-Nhưng thấy hai người...

-Không hợp thì chia tay thôi Phong à!

Lạnh lùng quá! Nếu là Hoàng Mai của chừng 1 năm trước đây chắc chắn sẽ ngồi đây khóc bù lu bù loa với tôi chứ không phải nói với chất giọng cứng cỏi như bây giờ. Tôi cảm thấy rất sốc khi hai người mà tôi cố ý muốn gắn ghép lại chia tay nhau một cách thật chóng vánh. Và nếu tôi không gặp Hoàng Mai trong tình cảnh như thế này, có lẽ mãi mãi tôi sẽ chẳng bao giờ biết được.

-Mai xin lỗi, nhưng thiết nghĩ chuyện này là chuyện cá nhân nên không tiện nói cho Phong lắm.

-À ừ...!

-Vội lại...-Em đột nhiên ngưng ngừng – Mai thấy Phong lúc nào cũng bận với Lam Ngọc và cô bé kia nên chắc cũng không có thời gian đâu nhỉ?

Tự nhiên trong lòng tôi có một chút nhói nhói như ai lấy tay bóp nghẹt. Tôi không biết chính xác cảm giác đó là gì, chỉ biết rằng khi Hoàng Mai xảy ra chuyện như vậy, tôi không thể nào ngồi yên mà bình thản như người xa lạ được. Chỉ có điều là bây giờ chúng tôi chẳng là gì của nhau nữa, can thiệp nhiều quá bị nói là nhiều chuyện lại càng chết hơn. Thế nên tôi chỉ hỏi với tư cách là một người bạn đơn thuần:

-Thế bây giờ Mai thấy sao rồi?

-Cũng bình thường à, chẳng vui cũng chẳng buồn.Cũng đã qua hơn 1 tháng rồi mà!

-Ồ...

Thật là lúc đó tôi chẳng biết câu nào phù hợp hơn là cái từ vô tâm đó. Nếu như thân với em hơn tôi sẽ hỏi nhiều câu như: Vì sao hai người chia tay? Thăng Vũ đó có tốt với Mai không? Mai có đối tượng mới chưa? Cơ mà chắc câu cuối tôi hỏi hơi vô duyên. Cho dù có hỏi được chắc chắn em sẽ trả lời là không.

Tôi và em cứ thế cho đến khi trống trường vang lên báo hiệu giờ vào học lại bắt đầu. Cả hai cùng nhau đi lên lớp trong dòng người ồn ào xung quanh. Mọi thứ cứ như hiện về trong đầu tôi rõ mồn một như ban ngày. Cảm giác đó thật khiến cho con người ta cảm thấy xốn xan.

Khi đến gần cửa lớp, Hoàng Mai bỗng dừng lại làm tôi cũng giật mình dừng theo. Và rồi em quay sang tôi nhỏ giọng nhưng vẫn đủ để tôi nghe thấy:

-Phong bây giờ có bạn gái chưa?

-Ch...chưa...có – Một phút sững sờ, tôi đáp lại như một con rô bốt bị chập mạch.

-Hi, cảm ơn Phong nhé!

Nàng lại nở một nụ cười thật tươi. Tươi như nó đã từng như thế.

Khung cảnh này, nhân vật này, câu nói này. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160

Tôi trở vào lớp với tâm trạng cực kì lo âu. Không phải vì câu nói của Hoàng Mai không mà là vì cả chuyện của tụi cò đỏ nữa. Chuyện lúc này gần như cả lớp đều chứng kiến nên tôi không lấy làm ngạc nhiên khi bọn nó cứ nhìn tôi chăm chăm như người ngoài hành tinh xuống trái đất. Những dịp như thế này luôn là cơ hội quý giá để Phú nỗ trung dụng:

-Trời ơi Phong! Máy về rồi đó à?

Tôi vừa vào lớp, Phú nỗ đã réo vang lên, nó chạy đến chỗ tôi vỗ vai bồm bộp:

-Phong à, máy không hổ danh là một tài năng của lớp! Tao rất hạnh diện về máy!

-Gì nữa vậy ba, để yên tao vào chỗ coi, gần vào học rồi!

-Chắc, sao máy khiêm tốn vậy? Máy có biết máy đã cứu lớp bao nhiêu lần rồi chưa?

-Cứu gì nữa máy?

Nó vẫn giọng bình thản với cái mặt đều đều vô cùng tiếp tục vỗ vai tôi:

-Cái lần tụi cò đỏ kiểm tra điện thoại lớp với lần kiểm tra huy hiệu đoàn kì này máy đều cứu lớp khỏi tụi cò đỏ. Giờ còn khiêm tốn nữa, đúng thật là có phong thái anh hùng!

-Thôi máy đừng có mĩa mai bố nữa, miệng máy chả tốt lành gì!

-Hế hế, từ nay tụi tao sẽ gọi máy là kẻ đào tẩu, xứng đáng với chiến công của mình nhá!

-Ê, nhưng mà...

Tôi chưa kịp cãi lại gì thì nó đã tung hô cái biệt danh trời ơi đó trước cả lớp làm ai nấy đều cười rần rần cả lên nghe muốn xì cả khói đầu. Tôi về chỗ ngồi mà bức bối không tả nổi. Theo như lời nó kể thì tính ra tôi cũng giúp cả lớp ấy chứ, chẳng cảm ơn đảng hoàng lấy một câu mà còn chằm chọc thế này có mà tức lộn ruột.

Cực tức đó khi về chỗ ngồi viễn tưởng sẽ được nuốt trôi, nào ngờ đầu nó lại chuyển thành cực ghen khi mới vừa ngồi xuống. Lam Ngọc đã thông báo cho tôi một tin cực kì khủng khiếp:

-Phong chạy đi đâu thế, bọn họ đã ghi tên Phong vào sổ rồi đấy!

-Ừ thì tại sợ Ngọc bị luyện lụy thôi mà!

-Hãy, thiệt tình!

Nàng thở dài một hơi nào nề nhưng tôi nhanh chóng trấn an ngay:

-Chắc sẽ không sao đâu mà, cùng lắm chỉ bị trừ điểm hạnh kiểm thôi!

-Không dễ thế đâu Phong à, cuối tuần này nếu bọn họ tổng hợp lại danh sách thì hai tụi mình có nguy cơ sẽ bị phạt đứng cột cò đấy!

-Sao cơ?

Tôi điếng hồn hồi lại như chưa tin vào những gì mình nghe được.

-Phong thì chạy trốn bọn họ, Ngọc thì bao che cho Phong. Ai cũng vi phạm kỷ luật cả thôi.

-Chắc, làm luyện lụy cả Ngọc luôn rồi!

-Điều đó không quan trọng. Việc bây giờ là phải bình tĩnh để học tiếp thôi. Chuyện đó để cuối tuần tính sau.

Bằng giọng điệu cứng rắn của mình, Lam Ngọc đã trấn an ngược lại tôi cực kì hiệu quả. Bao nhiêu lo lắng trong người dường như tan đi hết tạo. Ấy thế mà tôi cứ sợ rằng sẽ bỏ mặt tôi vì cái vụ đi huy hiệu vào ngực nàng nữa cơ. Đúng là tôi lo xa thật.

Xưa có câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Bọn cò đỏ về như muốn chống đối với tôi nên lúc nào cũng ra sức triệt hạ tôi cho bằng được. Việc đó vô tình đã làm tôi cảm thấy hết sức áy náy khi làm luyện lụy đến cả Lam Ngọc. Thế nên tôi quyết định phải tìm hiểu cho ra danh tính của cái thằng cò đỏ ấy một lần cho thỏa đáng.

Thông qua những gì tôi quan sát được từ khi gặp nó lần đầu đến bây giờ, tôi chắc chắn nó học lớp 11A7. Nhưng về họ tên và tiểu sử thì tôi phải tìm một người khác thông thuộc các lớp hơn để giúp đỡ là Toàn phồn. Đáng lẽ ra thì tôi có thể hỏi Lam Ngọc sẽ biết rõ hơn nhưng chắc chắn nàng sẽ hỏi lại lí do

vì sao, đến lúc đó mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn rất nhiều.

Vậy nên ngay ngày hôm sau, vừa vào lớp tôi đã lôi Toàn phôn ra băng ghế đá bàn chuyện ngay:

-Gi thế mày? Nay tại kéo tao ra đây nói chuyện riêng gì nữa?

-Mày có thấy cái thằng cò đỏ hôm qua tới lớp mình không?

-Ồ có, rồi sao?

-Mày biết nó tên gì nhà ở chỗ nào không?

Vừa nghe, Toàn phôn liền đưa tay lên vuốt cằm gật gù tỏ ra rất hiểu biết. Và rồi nó chốt một câu gọn ơ:

-Ai biết!

-Đệt! Làm tao mừng hụt!

Tôi hụt hẫng đâm nhẹ vào vai nó mấy cái.

-Mà mày hỏi nó làm gì? Lại xảy ra chuyện nữa à?

-Ừ thì hôm qua tao với nhỏ Ngọc bị nó ghi vào sổ, chắc tuần sau bị cho đứng cột cờ quá!

-Thế mày định điều tra nó làm gì? Thần tượng nó hả?

-Bây, tao định điều tra thông tin nó xem có chuyện gì để mình bắt thó được không đừng có cái mà đòi chất với bọn nó trước khi nó nộp danh sách cho trường!

Toàn phôn tự nhiên nhướn mày với tôi bằng cặp mắt khoái chí:

-Dù, thằng này cũng mưu mẹo ghê ta!

-Uầy, kế hoạch thành công đã rồi tính!

-Chịu, tao không biết thằng đó, xưa nay tao không thích đụng đến mấy thằng cán bộ trường!

-Chà, vậy tính sao giờ nhỉ?

Tôi khoanh tay ngang ngực suy tính. Nhưng Toàn phôn không để tôi làm điều đó lâu, mặt nó bỗng phôn lên y như thương hiệu từng có. Nó quay sang tôi:

-Ê mày, tao có cách này nè, mày chịu chơi không?

-Đâu, chịu chơi là chịu sao?

-Bây giờ tao với mày cũng theo dõi đến tận nhà nó luôn, thế nào cũng lôi ra thông tin thôi!

-Dù, được à nghen! Chừng nào đi?

-Thì đương nhiên...không phải hôm nay rồi, trưa nay tao mắc hẹn với em Phuong ngày mai rồi tiến hành!

-Xi, bạn bè sắp chết tới nơi mà còn gái với chả gú!

-Ai biểu mày, hể hể!

Trưa tan trường, tôi cùng thằng Toàn với bé Phuong về cùng để tiện việc bàn chuyện về kế hoạch theo dõi thằng cò đỏ kia. Bàn cùng bé Phuong là chuyện bất khả kháng vì bây giờ hai đứa lúc nào cũng đi chung với nhau, đứa này biết đứa kia cũng biết nên bí bách lắm tôi mới nhờ đến sự giúp đỡ của Toàn phôn.

Vừa đi ngang văn phòng đoàn, bọn tôi bỗng nghe được vài tiếng nói phát ra từ đó. Không ai bảo ai, tôi và Toàn phôn đều biết đó chính là giọng của thằng cò đỏ. Cái giọng khàn khàn chẳng lần đi đâu được.

Theo như tình hình hiện tại, có vẻ như nó đang nói chuyện với một ai đó trong văn phòng đoàn. Một thằng cò đỏ bàn chuyện trong văn phòng đoàn là một điều hiển nhiên, chả phải điều khó hiểu gì. Bọn tôi có lẽ đã bỏ đi nếu như không tình cờ nghe được nội dung cuộc trò chuyện trong đó:

-Cái thằng Phong ấy hả, tao cho nó đi tong cùng với nhỏ Ngọc rồi!

-Có chắc là thành công không Đức?

-Đợi đến cuối tuần này tao nộp danh sách cho thằng bí thư đoàn trường thì biết ngay! Giờ đưa số tiền còn lại cho tao đi!

-Mày chưa hoàn thành xong thì đừng mơ có số còn lại! Giờ thì chờ cho đến thứ hai tuần sau đi! Tao muốn chứng mặt thấy hai đứa nó bẻ mặt trước toàn trường!

Nghe đến đây, cả người tôi đã nóng ran lên muốn nhào vào trong tầng cho mỗi thằng một trận vì cái tội dám hăm hại tôi và Lam Ngọc. Nhưng Toàn phôn đã quá quen với cái tính bộp chộp này của tôi nên nó đã kịp ghi tôi lại trước khi tôi làm hỏng chuyện:

-Ây, đừng! Phải thu thập thông tin đã, bình tĩnh!

-Bực thiệt, thì ra có người muốn hại tao!

-Giờ mày biết rồi thì bình tĩnh lại dùm kẻo hỏng hết thời cơ!

Lúc đó bọn tôi chỉ chú tâm đến cuộc trò chuyện bên trong mà quên bén đi sự có mặt của bé Phuong. Tuy nhiên em cũng khá là biết chuyện khi ngoan ngoãn nép sau lưng hai tụi tôi để theo dõi tình hình. Nhờ đó tôi với Toàn phôn với an tâm nghĩ tiếp việc mình phải làm tiếp theo.

-Bây giờ tao giả dạng người bình thường đi ngang văn phòng để xem mặt cái thằng chủ mưu đó, mày cứ ở đây đợi đi!

Toàn phôn nẩy ra sáng kiến “giả điên khiên đồ Mỹ” khi muốn đóng giả người bình thường để thám thính tình hình bên trong. Dù gì thì bọn cò đồ kia vẫn chưa biết mặt của nó nên kể này hết sức là tuyệt vời.

Tuy nhiên đời thường không như là mơ. Kế hoạch thì chẳng bao giờ chịu trọn tru theo những gì đã đề ra cả. Khi Toàn phôn đã rón rén tiến gần đến cửa văn phòng, bỗng chuông điện thoại của bé Phuong vang lên rộn ràng như đại nhạc hội, kèm theo đó là tiếng găt từ trong văn phòng vang ra:

-Ai đó?

Ngay lập tức, tôi với Toàn phôn hoảng hồn kéo theo bé Phuong co giò chạy như bay ra khỏi chỗ đó. Chỉ khi bãi giữ xe đã hiện ra trước mắt bọn tôi mới chịu dừng lại mà thở hồng hộc như vừa tập cả mấy tiếng đồng hồ thể dục.

Hai tụi tôi con trai thì chả sao, chỉ có bé Phuong là gần té xỉu nếu không có thằng Toàn nhanh tay đỡ lấy:

-Nè, em có sao không Phuong?

Tôi phụ nó dìu bé Phuong qua căn tin cho em nghỉ mệt.

-Em không sao, báo hại hai người không điều tra được chủ mưu rồi!

-Trời, giờ này còn quan trọng chi chuyện đó. Em không sao là được rồi!

-Đúng đó, kế hoạch tính sau cũng được chẳng hề gì! Cùng lắm thằng Phóng nó đứng trước cò có buổi chứ nhiều.

-Ê ê, còn Lam Ngọc nữa nha mày!

Chẳng biết thằng Toàn nó nói đùa hay thật nhưng đã làm được bé Phuong cười trở lại thì cả hai thằng đều yên tâm. Chỉ tiếc có một điều là vẫn chưa thể biết được cái thằng cầm đầu đó là ai. Nếu biết được, thì mọi chuyện sẽ dễ hơn rất nhiều vì bọn tôi chẳng cần điều tra thằng cò đồ đó làm gì, nắm thố thằng cầm đầu là đủ. Tuy nhiên bọn tôi cũng được biết thêm thằng cò đồ đó tên là Đức. Đây cũng có thể coi như một chút găt hái cho kế hoạch của cả bọn.

Ngày hôm sau y theo kế hoạch, trống tan học vừa đánh bọn tôi đã tranh thủ lao ra khỏi lớp để kịp theo chân thằng Đức đến nhà của nó.

Cơ mà chắc bọn tôi hơi lo xa, vào giờ ra về nó còn phải ở lại văn phòng đoàn viết báo cáo khoảng 30 phút. Do đó tôi với Toàn phôn phải chờ bực cả xương mới thấy bản mặt của nó ló ra khỏi cửa.

Và rồi khi nó nhấc bàn đạp lên đạp xe rời khỏi cổng. Kế hoạch theo dõi thằng Đức cò đồ chính thức bắt đầu. Lực lượng điệp viên gồm có tôi, Toàn phôn và...cả bé Phuong nữa. Tất nhiên là bắt đầu dĩ thời.

Bọn tôi theo nó dọc đường Lê Văn Lương đến tận Nhà Bè. Có lúc bọn tôi phải khựng lại giữa đường giả bộ vào mua nước mía khi thằng cò đồ đó dừng lại giữa đường xem xét tình hình. Có lẽ nó linh cảm được có người đang theo dõi nó, nhưng rất may mắn là chúng tôi vẫn chưa bị phát hiện ra. Phần vì do giờ này học sinh về khá đông, cũng phần vì con đường toàn là chợ búa nên nó chẳng may mảy phát hiện ra bọn tôi được.

Do đó, bọn tôi theo dõi nó suốt một quãng đường khá dài. Lúc này trong đầu mỗi đứa bọn tôi đều hiện lên một nghi vấn thật to tướng. Nhà nó xa như thế sao không học ở một nơi gần hơn mà lại chạy một quãng khá xa để đến học ở quận 7 này. Chỉ thắc mắc đó thôi đã đủ để khiến bọn tôi nhứt cá óc.

Tuy nhiên bọn tôi chẳng thể thắc mắc lâu, thằng Đức vừa qua khỏi cây cầu sắt nhỏ bắc ngang một con kênh thì nó bỗng dừng ngưng lại một lần nữa. Nhưng lần này nó chẳng ngoái đầu lại để xem xét giống như mấy lần trước mà là ghé vào một hàng bán bánh bao ở ven đường.

Tất nhiên việc nó mua bánh bao chẳng phải huyền bí gì, nhưng mua đến 3 cái bánh bao thì lại là một vấn đề khác. Tôi lúc thường chỉ ăn đến cái bánh bao thứ hai đã ngهن cuốn họng. Thăng Đức này nhìn cũng xiêm xiêm với tôi nên chẳng thể nào ăn khỏe như vậy được.

Nhưng thôi, bọn tôi cũng chẳng suy nghĩ được lâu. Khi mua xong 3 cái bánh bao, nó lại bắt đầu chuyển hành trình trở về nhà của mình.

Lúc này, bọn tôi đã bắt đầu thấy mỗi chân, và cả đống bụng nữa. Đã quá giờ ăn trưa mà 3 đứa bọn tôi vẫn còn lang thang ngoài trời nắng như thế này thì đúng thật là một cực hình. Đáng lẽ giờ này có lẽ tôi đã nằm chiêm chệ ở nhà xem TV sau bữa ăn nó nê rồi. Nhưng vì quyết tâm làm rõ mọi việc nên tôi phải dấn thân như thế này. Khổ gì đâu!

Theo dõi chừng 5 phút nữa, thăng Đức bỗng dừng lại trước một dãy nhà trọ đã cũ. Lúc đầu bọn tôi còn tưởng đã bị nó lừa khi cả đám bị dẫn vào khu ổ chuột như thế này. Nhưng lúc sau khi xác nhận là nó đã đi vào dãy phòng trọ đó bọn tôi mới chắc chắn mình vẫn còn đi đúng đường.

Do dãy phòng trọ hơi tối nên chúng tôi đã bị mất dấu thăng Đức từ khi nó bước vào đây nên bây giờ phải lần từng căn phòng để do thám tung tích.

-Ê, đây là chỗ ở hay khu ổ chuột thế này? – Toàn phờn khiêu vai tôi thắc mắc.

-Tao cũng không biết, chắc là cả hai! Nhìn chỗ này giống mấy khu trọ cho người lao động ở góm!

-Mà hông lẽ thăng Đức nó ở chỗ này?

-Ai biết, lỡ nó thăm bà con nào ở đây thì sao, cứ...

-Ê, suyt...!

Đột nhiên Toàn phờn bật miệng tôi lại. Tôi cứ tưởng nó đang giỡn nhưng sau khi nhìn kĩ lại về mặt nghiêm nghị của nó cộng với tiếng động phát ra từ căn phòng cuối dãy, tôi mới biết nó đang nghe ngóng từ chỗ đó.

Vậy là cả ba đứa rón rén tiến lại gần nơi phát ra tiếng nói. Từng chút từng chút một, giọng nói càng hiện rõ hơn cho đến khi bọn tôi có thể nghe hoàn toàn cuộc nói chuyện bên trong căn phòng đó:

-Bánh bao hôm nay sao hông có trứng muối vậy anh hai?

-Ừ, ăn đỡ đi. Cuối tuần này có tiền rồi anh sẽ mua bánh bao trứng muối cho em!

-Thôi Đức à, đừng chiu em nó quá, mình còn đang thiếu tiền trọ tháng này đó!

-Dạ con biết rồi, rán đến cuối tuần sẽ có thôi ạ!

-Mà sao con biết sẽ có tiền vậy, ba đâu thấy con làm thêm gì đâu!

-Dạ...à...tại con làm cò đồ trong trường chuẩn bị được trả lương ạ!

-Trong trường cũng trả lương nữa hả con?

-Dạ, tại thấy con có cố gắng nên nhà trường thưởng cho!

-Ừ, nghe thế ba cũng yên tâm. Ba bị gãy chân nên phải để con lo hết, sợ con cực khổ nhiều quá lại sinh bệnh!

-Không đâu, ba đừng lo gì hết cứ lo dưỡng thương đi!

Đến lúc này bọn tôi có thể chắc nịt một câu rằng, nhà của thăng Đức chính là căn phòng ở cái khu ổ chuột này.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

Nhìn qua khe hông ở vách tường, đó là một căn phòng chật chội. Sát tường là một cái sào tre phơi quần áo vắt qua lỗ hông ở hai bên tường. Ở góc phòng là cái bếp ga mini, rổ chén và các thứ soong nồi. Ở góc khác, một cái kệ gác giày chất đầy sách tập. Một cái bàn học thấp tè ở giữa nhà. Món đồ quý giá nhất trong phòng có lẽ là cái tivi màn hình lớn dày cộm đang đặt ở sát tường. Hết.

Đây là phòng trọ và cũng là nhà của thằng Đức. Nó thật quá sức tưởng tượng của chúng tôi.

Trong đầu bọn tôi mừng tượng thằng Đức phải xuất thân trong một gia đình khá giả và vô cùng gian manh, xảo huyệt chứ không phải một người hoàn toàn ngược lại như trước mắt bọn tôi lúc này.

Sau một lúc yên ắng, tiếng nói lại phát ra từ trong căn phòng:

-Mấy giờ em đi học thêm?

-Dạ, 1h!

-Ừ, ăn cơm nhanh đi, rồi anh chờ đi học!

-Thôi, em tự đạp xe tới nhà cô được mà!

-Nguy hiểm lắm, từ đây tới chỗ học thêm toàn xe lớn!

-Em tự đi được mà – Cô em nói– em lớp 6 rồi chứ bộ!

-Phải đó Đức, chiều con còn đi làm thêm nữa, cứ nghỉ cho khỏe đi! Cái Tiên nó tự đi được mà!

Thằng Đức nghe thấy chỉ thở dài một hơi rồi ngồi dậy rút đồ treo trên sào xuống. Hướng nó rút đồ cũng là hướng bọn tôi đang ẩn nấp nên cả 3 đưa liền hoảng hồn thụp đầu xuống. Cứ như thế 3 cái đầu chụm vào nhau thỏ thẻ:

-Giờ sao?

-Giờ về chứ sao!

-Hay ra quán nước bàn chuyện tý?

-Ừ, cũng được!

Cả ba men theo lối đi hẹp ở giữa dãy phòng trọ và nối đuôi nhau ra ngoài. Không ai nói với ai câu nào. Có lẽ hai tụi nó thấy tội nghiệp cho hoàn cảnh của thằng Đức, cũng như tôi. Chỉ có 3 cha con lầm lũi sống với nhau trong một căn phòng chật hẹp, thiếu thốn đủ bề.

Chúng tôi rời đi và ghé vào một quán nước cách đó hơn một cây số để chắc rằng bọn tôi sẽ không đụng mặt thằng Đức. Vừa ngồi xuống Toàn phởn đã thở dài:

-VẬY là tụi mình nghĩ oan cho thằng Đức rồi!

-Ồ!

Tôi cũng thở một hơi dài sọc.

-Thế bây giờ mày định làm gì đây?

-Tao cũng không biết nữa!

-Chậc...

Toàn phởn vuốt cằm nó ngã người ra chiếc ghế mũ suy nghĩ một lúc. Bỗng chớp mắt nó lại sáng rờ lên:

-Ê Phong, mày có thể lợi dụng chuyện này để thoát thân được đấy!

-Sao, mày nói rõ hơn xem!

-Thì Ba với em nó vẫn tưởng nó là một học sinh ngoan ở trường. Chỉ cần mình uy hiếp sẽ kể chuyện nó nhận tiền của người khác hãm hại mình thì nó sẽ xoắn ngay!

-Chà, cách này nghe cũng có lý dữ!

Tuy nhiên hai thằng chưa kịp bắt tay nhau cùng thực hiện kế hoạch thì bé Phương ngồi im nãy giờ cũng đã lên tiếng:

-Em phản đối!

-Ồ, sao thế Phương, cách hay mà!

- Toàn hông thấy gia cảnh người ta khổ thế sao còn mang chuyện đó uy hiếp nữa!

- Nhưng mà nếu không làm vậy thằng Phong với bà Ngọc tuần sau bị đứng cột cờ đó!

- Phải đó Phuong, không nghĩ tới anh cũng được nhưng phải nghĩ tới Lam Ngọc chứ!

- Hông biết! Họ đủ khổ rồi, em hông muốn họ bị bất cứ chuyện gì nữa đâu!

- Chắc!

Tôi với Toàn phôn lại ngã người ra ghế tặc lưỡi xót xa kế hoạch đã bị bé Phuong gạt phăng đi khi còn trong trứng nước. Nhưng đó chỉ là chủ kiến của Ngọc Phuong, tôi hoàn toàn có thể không nghe theo lời của em để tự ý thực hiện kế hoạch của Toàn phôn. Dù gì tôi cũng không bị ràn buộc với con bé quá nhiều như thằng quý kia.

Nhưng Ngọc Phuong nói cũng đúng. Cả nhà thằng Đức đã sống trong cảnh khó khăn lắm rồi, nay lại hay tin thằng Đức như thế chẳng khác nào ta chất một đồng gạch lên chiếc xe cúc kít cũ kĩ. Nó sẽ xiêu vẹo và đổ sập bất cứ lúc nào.

Càng nghĩ tôi lại càng thấy bé Phuong nói rất có lí. Tôi quay sang em dò hỏi:

- Thế em định tính sao, bé Phuong?

- Um... thì... tạm thời gặt chuyện uy hiếp qua một bên đi! Dù gì hôm nay cũng mới là thứ 4 mà! Ngày mai tụi mình đi giúp gia đình họ nha!

- Há? Giúp gia đình thằng Đức á?

Cả tôi và Toàn phôn đều không thể tin vào những gì mình nghe thấy lúc này. Nương tay không uy hiếp gia đình nó đã đành, giờ lại còn đi giúp cả 3 cha con nhà đó nữa. Đúng thật là con bé không ở trong hoàn cảnh của tôi nên chẳng thể biết được tôi đang lo sốt vó đến nhường nào. Bây giờ lỡ hứa với bé Phuong rồi tôi chẳng thể làm gì hơn được nữa, đành xui xị hỏi con bé tiếp:

- Thế em định giúp bằng cách nào đây?

- Ngay mai mình qua phòng trọ bạn Đức thăm đi!

- Sặc, em có biết anh đang chiến tranh với nó không mà qua phòng nó!

- Ừm thì... em thấy tội cho họ thôi mà...!

Nhìn vẻ mặt phụng phịu của bé Phuong cả tôi và Toàn phôn chẳng thể nào đành lòng được, bèn xuống nước dỗ dành em:

- Thôi được rồi, giờ về nghĩ đi, để anh tìm cách đã!

- Um... nhớ là không được làm hại họ đó nha!

- Ừ, rồi mà!

Người xưa quả nói không sai, chuyện đại sự có con gái vào là hông hết ngay. Cách duy nhất để triệt hạ thằng Đức coi như đã mất. Bây giờ lại phải nghĩ cách giúp gia đình nó theo lệnh của bé Phuong nữa. Chưa nghĩ xong cách này, lại phải nghĩ cách khác. Đầu tôi cứ rối mù cả lên.

Vấn đề bây giờ là bọn tôi học chung buổi sáng với thằng Đức. Chắc chắn khi về sẽ về cùng lúc với nó nên sẽ không có dịp để qua phòng trọ của nó được. Vậy nếu muốn qua phòng nó mà không sợ bị đụng mặt chỉ còn cách tạo ra dịp.

Tất nhiên thì tôi không tự tạo ra dịp để tiếp cận tới phòng trọ nó được. Thay vào đó, tôi sẽ nhờ đến một người có thể tạo ra dịp một cách danh chính môn thuận. Đó chính là Lam Ngọc.

Vâng, nàng là đội trưởng đội cờ đỏ, chỉ cần miệng nàng nói một tiếng, chẳng đứa nào dám cãi lệnh. Nếu nhờ nàng tổ chức một buổi họp đội cờ đỏ hoặc đại loại thế chẳng hạn, chắc chắn sẽ chẳng có đứa nào dám cãi lệnh.

Nghĩ như thế nên sáng hôm sau, tôi tức tốc chạy đến lớp để bàn chuyện với Lam Ngọc. Đúng y như dự đoán nàng đã đến lớp từ lúc nào cũng đang đọc sách nhưng nét mặt nàng buồn đi hẳn. Điều đó khiến trong lòng tôi tự dưng có cảm giác áy náy vô cùng.

Trái với ý định ban đầu là chạy hùng hục đến chỗ nàng, tôi bước chầm chậm cốt chỉ để nàng không nghe thấy mặc dù cái cả chục đứa trong lớp vẫn thấy tôi rõ mồn một. Chỉ khi tôi ngồi xuống cạnh bên, Lam Ngọc mới giật mình đưa mắt về phía tôi:

- Phong vào từ lúc nào đấy?

- Ừ... ừm, chỉ mới vào thôi!

- Ừ, vậy lấy bài ra học đi!

Tôi chờ đợi nàng sẽ nói gì thêm nhưng thực chất kể từ lúc bảo tôi lấy bài ra học, nàng để hướng mắt về phía cuốn sách để đọc tiếp để mặc tôi ngẩn tò te trước biểu hiện của nàng.

Chắc có lẽ nàng đang giận tôi, nhưng cũng có lẽ nàng đang buồn về chuyện bị thằng Đức ghi tên vào sổ. Đường đường là đội trưởng đội cờ đỏ mà, làm sao chịu được cú sốc đó chứ. Chắc nàng cũng ghét thằng Đức lắm, vậy thì sao mà tôi có thể bàn về chuyện của nó với nàng được.

Nhưng suy đi nghĩ lại, chẳng còn đường nào để tôi đi tiếp được. Bị dồn vào chân tường, tôi quyết định làm những gì mình cần phải làm:

-À này Ngọc ơi!

-Sao thế Phong?

Nàng gấp cuốn lại để ngón tay mình vào làm dấu.

-Ừ Phong có chuyện này muốn bàn với Ngọc.

-Vậy Phong nói đi, Ngọc đang nghe nè!

Ấm ừ được một lúc tôi cũng kể cho nàng hết sự việc bao gồm cả chuyện hoàn cảnh của thằng Đức. Nàng nghe xong hành động đầu tiên là thờ dài, sau cái thờ dài đó nàng đưa tay lên chống cằm suy nghĩ để mặc cho những vệt mắt đùa lăn tăn trên hai bầu má. Cuối cùng nàng cũng trả lời:

-Thôi được rồi, Ngọc sẽ tổ chức họp đội cờ đỏ để cầm chân Đức lại, được chứ?

-Ừ, cảm ơn Ngọc nha!

-Ừm...

Nàng vẫn thờ dài với khuôn mặt buồn bã đó. Tôi bất giác đặt tay lên vai nàng như cách ta an ủi một người nào đó:

-Đừng buồn nữa, Ngọc sẽ không sao đâu!

Dù thế, tôi vẫn thấy ánh mắt nàng còn nhìn vẫn vương những vệt nắng đang hong khô những chiếc lá bàng ngoài sân.

Được sự trợ giúp của Lam Ngọc, bọn tôi đã nhất trí sẽ đến phòng trọ của thằng Đức sau giờ tan học trong khi thằng Đức vẫn còn ở lại để họp cùng nàng và những đứa cờ đỏ khác.

Người vui nhất lúc này có lẽ là bé Phuong, suốt đoạn đường em cứ tíu tít lên chẳng khác nào một đứa trẻ con được chở đi chơi. Nếu Ngọc Lan là một cô gái hồn nhiên theo kiểu cởi mở và bạo dạn thì bé Phuong lại là một cô gái ngây ngô trên cả mức quy định. Nhưng tôi không phủ nhận rằng nhờ có bé Phuong mà chuyện của tôi đã bước sang một bước ngoặt khác. Ấy là lúc sau này, còn bây giờ thì tôi vẫn hăm hăm đạp xe tới nhà của thằng Đức với tâm trạng không tốt một chút tẹo nào.

Theo con đường đã nhớ như in trong đầu khi theo dõi thằng Đức hôm qua. Một lúc lâu sau, dãy phòng trọ cũ kỹ đã hiện ra trước mắt bọn tôi. Có lẽ do còn mưa đột ngột vào chiều hôm qua nên bây giờ con đường đất dẫn vào cổng phòng trọ trở nên lầy lội vô cùng. Nước ngập đến gần nửa bánh xe khiến tôi phải gồng người đạp muốn rụng cả chân nếu không muốn phải phóng xuống xe dẫn bộ như vài người dân đi đường xung quanh.

Chỉ có Toàn phờn lúc này là thoải mái nhất khi bộ lốp đề 6 đĩa của nó đã phát huy phát dụng đáng kể. Và thế là nó đạp gồng lên tôi cười giễu cợt:

-Ê, đạp gì mà cực khổ thế này?

-Đệt cụ, không đẩy họ còn xỏ xiên bỏ à?

-Tự lực đi kù, tao còn chở bé Phuong nữa, gấp mày ở chỗ giữ xe nghen!

Nói rồi nó phóng đi trước sự bất lực của tôi lúc này. Phải cố gắng lắm, tôi mới đạp gồng qua khúc đường ngập lụt đó được. Dắt xe vào bãi nơi có thằng Toàn với bé Phuong đang đợi sẵn mà tôi cứ thờ hồng hộc:

-Mày hay lắm Toàn!

-Hề hề, đùa chút thôi mưa! Giờ tranh thủ vào thăm đi, kéo không kịp!

Nhìn lại đồng hồ đã gần đến trưa, bọn tôi vội vã đi vào dãy trọ để tranh thủ thời gian quý giá mà Lam Ngọc tạo ra cho chúng tôi. Nhưng bước gần đến căn phòng cuối dãy, những đôi chân bỗng đứng khựng lại. Những đôi mắt bắt đầu nhìn nhau lăm lết. Những cái miệng bắt đầu dùng dằng:

-Mày vào trước đi Toàn!

-Thôi mày vào trước đi, tao đâu có quen biết gì đâu!

- Chắc tao có!

- Vậy thôi bé Phương vào đi, con gái mà!

- Thôi, em ngại lắm!

- Sặc, chính em đề xướng vụ này mà!

Xui thay, tiếng nói chuyện của bọn tôi có lẽ đã làm kinh động đến ba thằng Đức và em nó. Ngay lập tức liền có tiếng nói từ trong phòng vọng ra:

- Ai đấy, Đức về hả con?

- Để con ra xem thử!

Bắn quá làm liều, thằng Toàn và bé Phương liền đẩy tôi ra làm rào chắn. Cùng lúc đó con bé em của thằng Đức cũng lú đầu ra khỏi cửa xem xét. Tôi ngó thấy cặp mắt hột nhần của nó nhìn tôi chăm chăm như tội phạm. Biết mình không thể im lặng mãi, tôi rụt rịt lên tiếng:

- À, em là em của anh Đức phải không?

- Dạ... phải, mấy anh là ai vậy?

Con bé rụt rề đứng nép sau cửa thêm một chút.

- À, anh là bạn của anh Đức hôm nay tới chơi!

- O, anh Đức đi học chưa về!

- Hồng sao! Anh của nó có nói là bọn anh cứ đến thăm, tại trên lớp còn việc bạn nên không về sớm được!

Nghe vậy, về rụt rề của con bé cũng được giảm bớt phần nào. Nó mở cửa rộng hơn rồi bảo bọn tôi:

- Mấy anh đợi chút nha!

Rồi nó chạy mất hút vào trong không biết làm gì. Bọn tôi đã có ý định nhìn vào lỗ hổng ở tường như hôm trước để xem có chuyện gì nhưng đã bác bỏ ý định đó ngay vào vừa kịp suy nghĩ ra, tiếng một người đàn ông ôn ồm đã cất lên:

- Vào đi mấy đứa!

Thấy cả người như được mở còi, bọn tôi lũ lượt bước vào trong căn phòng nơi thằng Đức đã sống hàng ngày. Bây giờ được nhìn kĩ, tôi cảm thấy cũng không đến nỗi tệ lắm, ít ra căn phòng cũng sáng và mát mẻ do những cái lỗ hổng trên tường góp phần.

Đó là những cái lỗ hổng trên cao, còn những cái lỗ hổng thấp hơn đầu người được lấp kín bằng những tờ giấy khen của con bé, những bức tranh vẽ về gia đình với 4 người, ở một số lỗ hổng tôi còn thấy cả những tờ giấy khen học sinh giỏi của thằng Đức nữa. Bây giờ tôi mới công nhận nó là một đứa học sinh nghèo học giỏi chính cống.

- Tụi con là bạn cùng lớp của Đức hả?

Ba của nó đột nhiên hỏi làm cả đám giật mình gật đầu rầm rập.

- À dạ... đứng rồi!

- Thằng Đức trên lớp học có tốt không?

- Dạ... tốt lắm chú, hề hề!

Toàn phòn bắt đầu bốc phét với cái mặt phòn chẳng nhằm với ai được. Bình thường thì tôi đã cốc đầu nó mấy cái rồi, nhưng bây giờ việc nói dối ở đây là không thể tránh khỏi nếu không muốn bị ba của thằng Đức phát hiện. Trong khi đó ở phía bé Phương với đứa em của thằng Đức có vẻ yên bình hơn khi hai chị em cùng vui đùa với nhau ở góc kia phòng. Nhưng chỉ mới chốc sau, ba của con bé đã nhắc:

- Tiên, ngày mốt con phải kiểm tra 1 tiết đó, tranh thủ học bài đi!

- Nhưng ba, con muốn chơi với chị Phương xui!

- Ngoan đi con, ngày mốt kiểm tra rồi, không điểm cao anh hai buồn đó!

Dù vẫn còn luyến tiếc lắm nhưng con bé vẫn phụng phịu quay về chiếc bàn học rút tập sách ra học bài theo lời của ba mình. Cả ba chúng tôi giờ này đều im phăng phắc. Cảm tưởng như chúng tôi tới nhà là một điều gì đó rất trở ngại và phiền phức cho gia đình thằng Đức.

Tuy nhiên ba của nó đã gạt ý nghĩ ấy khỏi đầu bọn tôi bằng cái thờ dài đầy khắc khổ của một người đàn ông:

-Chú xin lỗi, nhưng mà ngày mốt con chú gần kiểm tra rồi, nó học dở môn anh văn lắm, ôn mãi chẳng hiểu được!

Ngay lúc đó trong đầu tôi bỗng nảy ra một sáng kiến tuyệt diệu. Tôi liền quay sang ông ngay:

-Dạ chú, hay để con dạy kèm bé Tiên môn anh văn nha!

Đúng vậy, sở trường của tôi là môn anh văn. Đây là lúc thể hiện sở trường của tôi thì tại sao lại không nắm bắt được. Ấy thế:

-Con có thể dạy môn anh văn à?

-Dạ phải, con học môn anh văn cũng không tệ nên con nghĩ có thể dạy kèm em Tiên ạ!

-Ừm, cũng được, chú chỉ sợ con phiền thôi!

-Dạ hông đâu chú, con sẵn lòng mà!

-Vậy thì tốt quá, vậy chừng nào bắt đầu hả con?

-Dạ...trưa mai đi chú, tầm 1h30.

-Vậy cũng được, nhưng con thích dạy ở đâu?

Nghe đến đây tôi mới vỡ lẽ ra mình đã đi hơi lố. Vì nếu muốn dạy con bé tôi phải tới nhà, nhưng nếu tới nhà thì sẽ đụng mặt thằng Đức. Lam Ngọc thì không thể ngày nào cũng tổ chức họp cờ đồ được. Thế mới chết ấy chứ. Ngạc nổi tôi đã lỡ hứa với ba của thằng Đức rồi, chẳng thể rút lui lại được. Cho nên tôi có đôi phần ậm ừ:

-Dạ...à...con...

-Sao thế?

-Dạ...dạy ở nhà con được không ạ...!

-Nhà con à, nhà con ở đâu?

-Dạ à, ở quận 7, cũng không xa lắm!

-Ừm, để bác suy nghĩ đã, tại xa quá bác sợ con bé nó cực!

-À, chuyện đó thì khỏi phải lo! Để con chở bé Tiên cho!

-Thật chứ?

-Dạ thật mà chú!

-Thế thì hay quá, cảm ơn con nhé!

Vừa lúc đó tôi nhận được một tin nhắn của Lam Ngọc. Nàng thông báo cho tôi biết thằng Đức đang về nhà cách đây không lâu. Vậy là đã đến lúc bọn tôi phải trở về để tránh đụng mặt thằng Đức. Cũng như lúc đến, bây giờ cả 3 đứa bắt đầu dùng dằng nhau xem ai sẽ là người nói chuyện này với ông chú. Và cũng như lúc đến, tôi lại là người bị hai đứa kia ép bức.

Tôi quay sang chậm chậm nói với chú:

-À, đến lúc bọn con phải về rồi ạ!

-Sao thế, thằng Đức nó chưa về mà con!

-Dạ,tại...tụi con không muốn bạn Đức biết chuyện tụi con đến đây và dạy cho bé Tiên ạ.Nếu biết bạn ấy không cho tụi con giúp đâu!

Ông chú vừa nghe cũng gạt gù như hiểu được tâm ý đứa con của mình:

-Ừ,cũng đúng! Thằng Đức nó tự lập lắm! Thôi tụi con về đi, chú sắp xếp được mà!

-Dạ,vậy tui con về nghen chú, ngày mai cứ cho bé Tiên đi bộ ra đầu đường con sẽ đứng đợi ạ!

-Ừ,rồi, tạm biệt tụi con nghen!

Tạm biệt ông chú (tôi xin được gọi là chú Lễ) cả 3 bọn tôi ra về trong một tâm trạng thật khó tả. Có lẽ vì thương chú Lễ, thương bé Tiên và thương cho cả thằng Đức nữa.

Đúng là đời còn nhiều khía cạnh khác nhau quá.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162

Ngày hôm sau tôi lại tức tốc đến lớp. Không phải vì có chuyện muốn bàn với Lam Ngọc mà là vì hỏi thăm tình hình của thằng Đức với nàng. Vì vậy, khác với hôm qua, vừa vào lớp tôi chạy thẳng vào chỗ của nàng luôn:

-Hôm qua sau rồi Ngọc!

-Sao là sao, Phong làm gì hốt hải vậy?

-À, thằng Đức ấy! Hôm qua nó có biểu hiện gì không?

-Không vẫn bình thường! Mà hôm qua đến nhà thằng Đức sau rồi?

-À, vẫn ổn! Chiều nay Phong sẽ dạy kèm cho em nó đấy!

-Dạy kèm à? Rồi lỡ đụng mặt nhau thì sao?

-Hề hề, không sao đâu, Phong mà!

-Hừm, Phong đang vuốt râu hùm đấy! Liệu mà cẩn thận!

Những lời khuyên của nàng quả không sai câu nào. Vừa mới ra chơi, tôi lại nghe thằng Phú nổ phong thanh tụi cò đồ đang tổ chức kiểm tra tóc ở mấy lớp kế bên. Ngay lập tức tôi lại quay sang Lam Ngọc:

-Có chuyện này nữa hả Ngọc!

-À hôm qua họp bọn Ngọc cũng có đề cập đến chuyện này!

Nàng vẫn bình thản như chưa hề thấy nét mặt đang hoảng loạn của tôi lúc này.

-Trời, bọn nó sắp qua kiểm tra Phong rồi đó!

-À ra vậy!

Nàng vẫn chum chim cười mặc dù nét mặt của tôi đang biểu cảm bạo hơn lúc nãy.

-Phong sẽ bị tụi nó kiểm tra tóc đó Ngọc!

Chỉ khi đã thấy tôi hoảng loạn quá mức quy định nàng mới ngưng cười mà vô vãi tôi bồm bộp:

-Đừng có lo, tóc Phong ngắn ngắn thế này không ai để ý đâu!

Nghe nàng nói tôi mới ngó lại tóc mình. Quả thật nó chưa dài lắm. Tôi chỉ mới cắt tóc cách đây hai tuần thì làm sao mà dài được. Thế nên đã cảm thấy an tâm phần nào mà ngồi trong lớp đợi bọn cò đồ tới làm việc.

Đúng như dự đoán, thằng Đức vừa vào lớp đã tìm ngay đến tôi để kiểm tra. Nhưng lần này với mái tóc ngắn bồng bềnh của mình, tôi không ngại phô trương cho nó thấy bằng mấy động tác đưa tay lên vuốt tóc chẳng khác gì người mẫu đang tạo dáng chụp hình.

Ấy thế mà nó chẳng chịu thua:

-Theo quy định là tóc không được dài tới cổ áo, tóc hai bên không được chạm vào lỗ tai. Để tôi xem!

Vừa nói, thằng Đức kéo sọc cổ áo tôi lên, bắt tôi đứng thẳng để so theo tiêu chí của nó. Rồi nó đi vòng quanh xem xét hai bên vành tai của tôi, rồi lại

ngó thẳng vào gáy của tôi. Lúc đó, người tôi đổ mồ hôi như tắm, chỉ sợ một cọng tóc vi phạm quy định thôi là nó sẽ bắt tôi được rồi.

-Ừm,tóc tai ổn đấy!

Nghe nó nói một câu mà cả người tôi muốn sụp xuống đất ngay tức khắc. Vậy là tôi đã được thoát rồi, trời đất phù hộ.

-Khoan đã! Có mang quà bánh vào lớp không đấy? – Nó đột nhiên hỏi giật làm tôi hú vía.

-Không hề, quà bánh gì chứ!

-Đâu, xoay qua đây coi huy hiệu đoàn có không?

Theo lời nó tôi phải làm theo y như một con rối không hơn không kém. Đã có lúc tôi sôi máu định nói hết gia cảnh nhà nó ra cho nó bị bẽ mặt nhưng nhớ tới con bé Tiên nên tôi chẳng đành lòng được. Chỉ tiếp tục cố gắng làm theo lời nó mà thôi.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng chấm dứt. Tôi chẳng bị bọn nó ghi một chữ nào vào sổ.Lam Ngọc cứ thế mà đám vào ngực tôi thùm thụp như cái trống:

-Đấy thấy chưa, Ngọc đã bảo là sẽ không sao mà!

-Phù, làm Phong cứ hết cả hồn!

-Ừ,cũng may hôm nay Phong đi học đúng quy định đấy!

-Hả,chứ không phải Ngọc chắc chắn Phong không bị ghi tên hả?

-Chuyện tóc tai thì Ngọc chắc chắn, còn mấy chuyện khác thì tùy vào Phong đó!

-Trời!

Đúng thật là Lam Ngọc cũng có đôi lúc hay troll người lắm. Còn nhớ hồi năm lớp 10 nàng cũng trêu tôi hết lần này đến lần khác đấy chứ. Mà thật kì lạ là Lam Ngọc chẳng đùa với ai ngoài tôi. Điều đó khiến tôi cứ tưởng mình hiền đến nỗi ai cũng đùa được. Mà ngẫm đi ngẫm lại thì điều đó cũng đúng đấy chứ!

Trở lại với chuyện của thằng Đức. Vừa tan học xong, tôi lại lên theo thằng Đức về nhà để rút con bé Tiên về dạy kèm. Sỡ dĩ tôi phải làm như vậy là bởi vì nếu cố gắng đi nhanh đến rút con bé, thế nào tôi cũng phải đụng mặt nó trên đường về,thậm chí còn tệ hơn nữa là gặp nó ngay cổng.

Thế cho nên, đợi nó vào nhà rồi, tôi mới an toàn mà đợi bé Tiên ra để chờ đi được.

Khác với lần trước, thằng Đức lần này khác cảnh giác, vừa đi nó vừa nó về sau liên tục như đang biết có người theo dõi nó. Nhưng cũng may là lúc đó trên đường khác đông người nên tôi mới có thể tạm lánh vào dòng người đó ẩn nấp được. Dù gì thì tôi cũng đã biết nhà nó rồi, có bị mất dấu nó cũng chả sao. Chỉ cần biết nhà nó là được.

Sau khi thấy thằng Đức đã vào khu trọ. Tôi mới an tâm dựng xe ở ngoài đầu ngõ để chờ con bé. Có lẽ vì thường xuyên đi học thêm nên thói quen đó giúp con bé đến rất đúng giờ, thậm chí còn sớm hơn vài phút.

Đến khi chắc chắn là con bé đã ngồi trên yên xe, tôi mới xoay pê đan đạp thật nhanh ra ngoài đường lớn. Điều đó làm con bé cảm thấy sợ sệt, nó nắm chặt áo tôi:

-Sao anh chạy nhanh vậy?

-À hề, trời nóng quá chạy nhanh về nhà học ấy mà!

-Dạ...!

Rồi con bé lại làm thỉnh, suốt cả một chặng đường nó vẫn níu lấy áo tôi chặt như khóa. Nhìn thấy bàn tay đen đúa của nó, tôi cũng có một chút chạnh lòng. Đáng lẽ ra bàn tay này phải trắng lấm, dễ thương lắm chứ không phải xấu xí như thế. Thế là tôi bắt đầu chạy chậm lại một tý, để bàn tay đó không phải lo âu nữa.

Và lần này khi thấy tôi chạy chậm, con bé cũng hỏi:

-Sao anh chạy chậm lại rồi?

-À ừ, anh hơi mệt tý!

-Để em lau mồ hôi cho anh nha!

Như đã chuẩn bị từ trước, con bé rút chiếc khăn tay từ trong chiếc cặp ra lau đi mấy giọt mồ hôi cay xè trên mặt tôi, làm tôi cảm thấy khoan khoái vô cùng. Tâm lí cũng trở nên thoải mái hơn. Tôi mờ lờ hỏi con bé:

- Chắc em thương anh hai lắm hả!

- Dạ hì, anh hai có gì cũng dành cho em hết á! Chỉ tại...

- Chỉ tại sao?

- Anh ấy cứ bắt em học hoài, có nhieu lúc em bức lắm!

- Hê hê, có gì đâu, học đề sau này có tương lai mà!

Con bé lại làm mặt phụng phịu khiến tôi rất thích. Nó khiến tôi gọi nhớ đến bé Phương trước đây cũng hay làm như thế mỗi khi có ai chọc giận hay không vừa ý chuyện gì đó. Cứ mỗi lần như thế, tôi cảm thấy dễ thương cực.

- Mà nhà anh có anh chị em gì hông?

- Hông có!

- Nhà anh có mẹ hông?

Đột nhiên con bé lại hỏi tôi một câu mà đến tôi còn chẳng thể nhận biết được nó đang đùa hay đang hỏi thật. Nhưng nhìn lại nét mặt ngây ngô của nó, tôi nghĩ nó đang hỏi thật. Thế nên tôi cũng thành thật trả lời:

- À, mẹ anh mất từ lúc anh còn nhỏ rồi!

- Giống em!

Một luồng điện bỗng chạy lan khắp người tôi. Tôi quay sang nhìn con bé, rồi tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt bé bằng hột nhãn đó. Sâu trong đôi mắt ấy có một chút gì đó rất lấp lánh như hai viên kim cương bé xíu. Nghe con bé trả lời một cách mộc mạc miệng tôi khô ran:

- Mẹ em đâu?

- Mẹ em đi làm xa!

- Xa là ở đâu?

- Em cũng hông biết!

- Em gặp mẹ lần nào chưa?

- Chưa?

- Em còn nhớ mẹ ra sao không?

- Không!

Nó trả lời từng câu hỏi của tôi một cách rất ngây thơ. Cứ như mẹ với nó là một thứ gì đó rất xa xỉ mà nó chưa từng được thấy một lần, cũng như tôi. Con bé chưa từng gặp mẹ được một lần và chỉ tưởng tượng hình ảnh của người mẹ đó qua những bức tranh được dán trong phòng để người ngoại đi nổi nhớ đó.

Bây giờ thì tôi cảm thấy thương con bé hơn, thương cho số phận thật hẩm hiu của con bé. Có lẽ tôi đang đồng cảm với con bé, đồng cảm với những gì mà nó phải chịu đựng từ lúc còn nhỏ. Tôi thấy thương nó ghê.

Tôi chở nó về nhà mình nơi có bé Phương đang đợi sẵn ở đó.

Tất nhiên đó là nhà tôi, nhưng bé Phương đã mượn chìa khóa tôi để về nhà đợi tôi chở con bé tới. Chắc em cũng thương con bé như tôi nên khi mới vừa mở cổng, em đã chạy đến, ôm bé Tiên vào lòng như cô em ruột thịt của mình. Nhìn cái cũng cách bé Phương nâng niu bé Tiên mà tôi cũng muốn ôm ké cực.

- Em ăn cơm chưa Tiên?

Ngọc Phương mỉm cười mới một món quà đang giấu ở sau lưng.

- Dạ em ăn rồi, nhưng còn đói!

- Hì hì, chị cho em nè! Nhân trứng muối luôn nha!

Ngọc Phương trao vào tay con bé một chiếc bánh bao thật to. Tôi cá là nó vẫn còn rất nóng. Bởi cả hai bị em chẳng ai cầm mà không đổi tay liên tục cả.

Về phần con bé Tiên, khi nhận được chiếc bánh bao do Ngọc Phương tặng. Nó cứ nhảy cẫng lên sung sướng như đang nhận được một món quà vô cùng quý giá chứ không phải chỉ đơn thuần là một chiếc bánh bao. Tuy nhiên, có lẽ đối với một đứa trẻ con như bé Tiên, chỉ cần một chiếc bánh bao mà nó đang thèm thường bấy lâu nay là đủ.

Cứ tưởng cả ngày hôm nay sẽ là một ngày dài nhưng không. Khi tôi chuẩn bị quay ra đóng cổng, một tiếng thét phát ra từ bên ngoài làm cả 3 giật mình ngẩng lên:

-Thằng Phong, thì ra tui bây dụ dỗ em tao à?

Đó chính là thằng Đức, nó đang lù lù trước mặt tôi với bộ dạng chuẩn bị muốn tâng nhau tới nơi. Nó dựng chiếc xe sát tường rồi tiến gần đến tôi một đoạn:

-Tao hỏi lần nữa, mày đang dụ dỗ em tao à – rồi nó quay sang con bé Tiên quát – còn em nữa, bỏ cái bánh bao đó xuống, tui nó bỏ độc vào đấy!

Ngay lập tức con bé hoảng hồn làm rơi luôn chiếc bánh bao xuống đất. Bé Phương lúc này không thể ngồi yên một chỗ nữa, em đứng lên cau mày:

-Nè,bạn làm cái gì thế? Đó là chiếc bánh bao tui tặng cho em bạn mà!

-Tao cóc cần biết, con gái không được xen vào!

Nó gân cổ quát lên làm bé Phương giật mình đứng nép sau tôi một đoạn.

Thằng Đức lại tiếp tục quay sang tôi:

-Còn mày, tại sao mày lại dẫn em tao qua đây? Mày muốn gì ở nó!

-Tao không muốn gì cả, tao chỉ muốn dạy kèm cho em mày thôi!

-Tui bây đừng có dõng láo! Hôm qua khi về tao thấy tui mày chạy ngược lại hướng là tao đã nghi rồi. Con nhỏ Ngọc lại tổ chức họp khẩn nữa. Nay tao mà không theo tui mày về đây chắc tui bây đã làm gì con bé rồi cũng nên!

-Mày đừng có mà áp đặt mấy cái suy nghĩ tâm phào đó với bọn tao. Tui tao đang muốn giúp đỡ gia đình mày thôi!

-Giúp đỡ, đẹp đi! Tui mày thì giúp được cóc gì! Trả bé Tiên lại cho tao!

Vừa nói, nó hùng hổ lao lên chực giật tay con bé Tiên khỏi tôi. Nhưng tôi nhanh chóng vận lực đẩy nó ngược trở lại, trao tay con bé Tiên cho Ngọc Phương giữ.

Thằng Đức vẫn hầm hầm cái mặt lao nhanh tới giật lại bé Tiên. Nhưng tôi không thể để nó mất bình tĩnh như thế, cũng không muốn dả thương nó nên chỉ dùng mấy đòn tự vệ hất nó ngược trở lại chỗ cũ.

Cướp lại bé Tiên không được, nó quay sang đánh trả tôi. Nó khua tay lung tung làm tôi nhất thời bị bối rối, chỉ đưa tay lên đỡ nghe chát chúa. Dù không đánh nhau đã lâu nhưng không đồng nghĩa máu Trần gia trong người tôi mất đi. Thủ thế trong vài phút, tôi bắt đầu làm quen được nhịp trận đấu và có vài đòn phản công lại.

Với mục đích không gây tổn thương sâu, tôi chỉ tìm cách vô hiệu hóa những đòn đánh của nó bằng những đòn đỡ nương theo sức đánh nó tóa vào không trung.

Những thế cũng không phải là cách hay. Con bé Tiên đang chứng kiến mọi sự việc, tôi không muốn nó thấy người anh mà nó yêu quý mất đi hình tượng của mình thế nên.Tôi quyết định phải chấm dứt cuộc ẩu đả ở đây.

Khi thằng Đức vung tay phải tới, tôi nhanh tay, bắt lấy cổ tay nó rồi dùng khớp ngón tay của mình, sỏ nhẹ vào vùng thịt gần nách khiến nó hoảng hồn khụy xuống đất ôm lấy bả vai mất trợn trắng ra.

Chừng chưa chịu thua, nó lại đứng lên đánh tiếp. Nhưng lần này nó bay tới đập toang đậptôi một cú cực mạnh. Với những đòn đơn giản như thế không thể nào đánh bại tôi được.

Ngay lập tức, tôi bước tới, dịch sang một bên né đòn rồi nắm lấy cẳng chân của nó,tay kia đẩy mạnh vào ngực làm nó mất đà ngã lăn quay ra đất.

-Mày phục chưa?

-Thả em tao ra mau!

-Tao có làm gì em mày đâu, mày bình tĩnh lại đã!

-Đừng có sảo biện! tao cho mày chết!

Nói rồi nó rút chiếc ná thun trong người ra rồi lum một viên đá làm đạn giương thẳng vào tôi quát to:

-Mày thả em tao ra mau!

Với tình huống như thế này, tôi có thể nhanh chân né khi nó bắn phát đạn đá đó, nhưng con bé Tiên và Ngọc Phương ở ngay sau lưng tôi. Nếu tôi né thì ắc hẳn thằng Đức sẽ bắn trúng một trong hai. Còn nếu không, nó sẽ cho tôi một phát thẳng thiên luân.

Phải làm gì đây bây giờ...khó quá!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163

Con đường tôi đi giờ này trở nên thật thanh vắng dù chỉ mới 9 giờ hơn. Nó vắng đến nỗi những đứng trẻ trong xóm có thể chiếm dụng một khoảng đường khá dài để đá bóng mà không sợ bị ai làm phiền. Chính vì lẽ đó, bọn tôi hay dừng bắt chọt khi tụi nhỏ chiếm dụng khoảng đường này làm sân chơi thể thao bất đắc dĩ. Khi thì là đá banh, khi thì tạt lon, cuộc bắt.

Nhưng điều đó có lẽ vẫn còn đỡ hơn mấy đám thanh niên tụ tập ngồi hai bên đường nói chuyện. Dù chỉ là thế nhưng cái khung cảnh vắng vẻ, tĩnh mịch cộng với ánh nhìn tò mò của bọn nó mỗi khi tôi và bé Mi đi ngang vẫn làm cho cả hai lo sốt vó.

Cứ mỗi lần như thế, vòng tay của con bé lại xiết chặt hơn làm cái khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tỳ lên lưng tôi ảm tợn.

Cũng đã một lúc rồi kể từ khi con bé nói với tôi cái câu nói đầy ẩn ý đó. Nói rằng nó muốn quên mình đi. Thế nhưng khi tôi hỏi là sao nó cứ im thinh thít. Gặng hỏi dữ lắm nó mới phả ra được một câu cụt lủn: "Tự mà hiểu!"

Tuy nhiên tôi không quá bận tâm về câu nói ấy. Với một thằng con trai như tôi, việc được một cô gái ôm chặt từ sau lưng mới là một vấn đề đáng quan tâm nhất lúc này. Tôi nghĩ nó ôm tôi vì sợ khung cảnh vắng lặng, cũng có thể là do đám thanh niên kia cứ nhìn chằm chằm. Chung quy lại tất cả đều là ý nghĩ của tôi thôi. Nhưng sự thật là nó vẫn ôm tôi như thế suốt cả một đoạn đường dù vắng hay đông, cái xiết tay đó vẫn giữ lực đều đều, chặt chẽ nhưng vẫn nhẹ nhàng đủ để làm tim bất cứ ai xao xuyến.

Mãi cho đến khi tôi đạp ngang qua cây cầu sắt, ánh đèn đường mới trở nên sáng sủa hơn. Cái xiết tay đó cũng dần dần lỏng bớt rồi mất đi lúc nào không biết. Đến khi tôi nhận ra thì cái cảm giác đó chỉ còn trong trí nhớ vẫn vợ của tôi mà thôi.

Con bé đã thôi không ôm tôi nữa. Những thay vào đó, chất giọng trầm ấm trong veo của con bé lại cất lên, xua tan đi bầu không khí yên tĩnh bao trùm lấy hai đứa:

-Sài Gòn buổi tối cũng đẹp ghê anh ha?

-À ừ, Sài Gòn mà.

-Dù đã được nội kể qua nhưng em không ngờ lại Sài Gòn lại có nhiều góc khuất như vậy!

-Góc khuất? Ở đâu? Mình đang đi ngoài đường mà!

Con bé giận dỗi đập tay vào lưng tôi một cú chát chúa:

-Hông phải? Ý em là góc khuất của tầng lớp lao động kia!

-À, ý em nói gia đình của thằng Đức đó phải không?

-Um, dù cũng có quen biết nhưng Đức em không hề biết gia đình Đức lại có hoàn cảnh như vậy. Tự nhiên em thấy mình còn hạnh phúc hơn nhiều người lắm!

Tôi có hơi bất ngờ với những cảm nhận của Ngọc Mi. Nhưng rồi một lúc sau đó tôi cũng phải chấp nhận rằng Ngọc Mi không chỉ thông minh, tinh tế lại còn có đôi mắt rất tinh đời và giàu cảm xúc.

Sẵn cũng tâm trạng với con bé, tôi cũng cười nhẹ chỉ về phía tay phải nơi có tòa nhà cao nhất Sài Gòn này:

-Em có thấy tòa nhà đó không Mi?

-Thấy! Bitexco phải không anh?

-Phải rồi. Bây Giờ em thử nhìn lại xung quanh mình đi!

Tôi bắt con bé phải nhìn cảnh vật đầu hươu xung quanh. Dù là ở Sài Gòn nhưng không phải nơi nào cũng xa hoa như trong trí tưởng tượng của một số người dân ở tỉnh lẻ. Nó cũng có những góc khuất, những mảnh đời đang từng ngày tìm kiếm mưu sinh cũng giống như những người dân nghèo khác mà thôi. Sài Gòn đất chật người đông. Đã là đất chật người đông thì tầng lớp nào cũng có cả.

Con bé Mi tỏ ra rất tinh tế. Bằng đôi mắt nai sáng lung linh như hai giọt nước đỏ, nó chỉ nhìn một lượt khoảng vài giây rồi trả lời ngay:

-Anh đang chỉ em về đôi lập của Sài Gòn phải không?

-Ừ phải rồi. Nơi đó và nơi này chỉ cách nhau chừng gần 10 cây số thôi nhưng như em đã thấy rồi đấy!

-Um, em hiểu rồi! Nét xa hoa chỉ là bề nổi của tầng băng mà thôi!

Đến bây giờ thì tôi mới chắc chắn rằng vì sao Ngọc Lan lại nói với tôi rằng nàng lại dè chừng bé Mi đến như vậy. Ngọc Mi rất thông minh, lại còn sắc sảo và có cái nhìn rất tinh tế. Khó cần phải đoán tôi cũng chắc chắn rằng con bé sẽ không tốn quá 3 câu để hoàn toàn áp đảo chị hai mình trong mọi tình huống. Nghĩ đến ai mà xui xẻo lấy con bé về làm vợ sau này, tôi tự nhiên thấy rợn cả sống lưng.

Ánh sáng văn minh cũng trở lại với chúng tôi khi những tòa nhà cao tầng rồi cũng xuất hiện sau ngã rẽ ra lộ lớn. Tuy nhiên tôi cũng muốn để con bé có thêm một chút gọi là kỉ niệm với những góc khuất Sài Gòn nên vội hỏi con bé ngay:

-Nè, bây giờ em có đói bụng hông?

-Hông đâu, hồi chiều có ăn cơm rồi mà!

-Thiệt là hông đói chút nào luôn hả!

-Um. . . – con bé sờ vào bụng suy nghĩ một lúc – . . .cũng thấy đói chút chút!

Chỉ chờ có thế, tôi liền phờn mặt lên thích thú:

-Hê hê, đi ăn tối với anh không?

-Ăn tối hả?

-Ừ, anh giới thiệu cho món này đảm bảo từ trước tới giờ em chưa ăn luôn!

-Chưa ăn luôn hả?

Nhìn thấy nét mặt có phần ngạc nhiên của con bé, tôi thấy mình cứ y như người chiến thắng vậy. Thế là tôi chẳng nói chẳng rằng gì, bèn đạp xe tới phía trước khoảng vài căn nhà và dừng lại trước hàng hột vịt lộn ven đường. Sờ dĩ tôi chọn hột vịt lộn vì dù con bé có sành các món Việt đến đâu nhưng với một tiểu tư quyền quý thì chắc chắn sẽ chẳng bao giờ đụng đến món này. Thế luôn ý!

-Hột vịt lộn à, món này em biết!

Vừa thắng xe con bé đã phán một câu kinh hồn làm cả người tôi như suy sụp xuống đất. Chừng như thấy được vẻ mặt ngáo tèn như chuột lột của tôi, con bé lại cười khi:

-Hì, nhưng em chưa ăn bao giờ, chỉ nghe nói tới thôi!

Ngay lập tức tôi như mảnh đất cần cỏi bỗng chốc hồi xuân trở lại với biết bao nhiêu cảnh cây hoa lá xum xuê. Vậy là tôi tự tin dắt con bé vào quán ngồi ngay làm cho biết bao nhiêu cặp mắt trong đây phải ngược nhìn một cách kinh ngạc.

Cũng đúng thôi, con bé hôm nay tuy ăn mặc giản dị chỉ với quần kaki áo thun nhưng mái tóc xoăn ngang vai đặc trưng của người nước ngoài cộng với đôi mắt nai tròn xoe cũng đủ để toát lên vẻ ngoài xinh xắn không tỳ vết của mình. Nhìn nét mặt thèm thuồng của mấy thằng nhóc xung quanh mà tôi thấy khoái chí cực.

Tuy nhiên con bé bỗng thay đổi sắc mặt đi khi vừa ngồi xuống ghế:

-Em chỉ nói thế thôi chứ cũng hông muốn ăn đâu!

-Sao thế, ngon lắm đó!

-Ừ. . .nhìn kinh lắm!

-Hê hê, không sao đâu, cứ làm theo chỉ dẫn của anh là được!

Để con bé không phải đổi ý, tôi gọi liền hai trứng nóng hồi ra để trước mặt làm sắc mặt con bé càng biến đổi bạo. Vừa lúc này còn hồng hào giờ đã chuyển sang tái và sắp tới dự là xanh lè như lá chuối.

-Phải ăn hả anh?

-Phải ăn chứ, gọi rồi mà!

Rồi tôi bóc một trứng để vào cái chun nhỏ cho con bé rồi lấy muổng đập dập phần đầu để bóc vỏ trứng ra:

-Đó, em thấy chưa, thơm phức luôn!

-Hi...

Con bé rán nở nụ cười miễn cưỡng vô cùng. Tuy nhiên đó vẫn chưa phải là đoạn kinh dị nhất (tất nhiên là theo cảm nhận của con bé thôi). Tôi tiếp tục bóc vỏ trứng ra cho đến lúc gần nửa quả rồi liền lật úp lại để toàn bộ phần con trong quả trứng rơi vào chiếc đĩa nhỏ đã chuẩn bị sẵn.

-Xong rồi nè, ăn đi cho nóng!

Tôi đẩy chiếc đĩa về phía Ngọc Mi, trong lòng thấy khoái chí tợn. Đúng như dự đoán của tôi, mặt con bé chuyển sang xanh lè. Nó nhìn tôi như cầu cứu:

-Thôi, em hông ăn đâu, nhìn ghê quá!

-Ghê đâu mà ghê, em nhìn nè – Để thêm phần hấp dẫn, tôi pha tí chanh muối vào đĩa rồi để vài cọng rau răm lên mời mọc – vậy là ngon rồi, hê hê!

-U...nhìn còn ghê hơn!

-Ày dà, thôi bây giờ em ăn lòng đỏ trứng đi, để anh ăn con cho, được hông?

-Hi, vậy cũng được!

Sắc mặt của con bé xem chừng đã giãn ra được một chút nhưng vẫn còn dè chừng lắm. Nhưng đã hứa thì phải thực hiện. Con bé từ từ dùng chiếc nĩa đưa miếng lòng đỏ vào miệng. Giai đoạn đầu thì còn dè chừng chỉ ăn có vài miếng, còn một lúc sau khi ăn thì con bé có vẻ thoải mái hơn, nó ăn nhiều hơn và chẳng mấy chốc sau miếng lòng đỏ cũng được ăn hết.

Nhìn nét mặt bẽn lẽn của con bé, tôi cứ muốn phá lên cười. Nhưng vì còn phải giữ bình tĩnh khích lệ con bé nên tôi nghiêm giọng:

-Đó, ngon lắm phải không?

-Um...

-Hê hê, thôi giờ cũng trễ rồi, mình về nghen?

-Um...

Không biết trong hột vịt lộn có bỏ thuốc gì vào không mà từ khi ăn đến bây giờ ngồi trên xe con bé cứ bẽn lẽn, khép nép mãi. Tôi hỏi gì thì cứ trả lời này nặc nhiên không nói gì hơn. Cứ như con bé chỉ được lập trình để trả lời câu hỏi của tôi không vậy. Chỉ khi tôi hỏi thẳng vào vấn đề con bé mới rụt rè trả lời:

-Em bị sao vậy, anh thấy từ lúc ăn hột vịt lộn xong tời giờ đó!

-Um...em thấy vui...

-Vui á?

-Đúng hơn là thấy hạnh phúc nên hông nói được lời nào hết!

Càng nghe càng thấy khó hiểu, tôi lại nghịch mặt:

-Là sao cơ?

-Hi, từ đó đến giờ mới có người dẫn đi ăn một món như vậy, em thấy vui vui!

-Chứ từ đó giờ em chưa ăn mấy món như thế hả, bánh trón trộn, gỏi cuốn chẳng hạn?

Viễn tưởng một cô bé thuần Việt như Ngọc Mi thì những món như thế này sẽ chẳng xa xa gì với em. Món hột vịt lộn thì tôi có thể bỏ qua do tính chất “kinh dị” nhưng những món còn lại:

-Hi, chưa...nội làm gì cho em ăn những món đấy!

Con bé đáp một cách khẳng khái và gọn gàng. Bây giờ thì tôi mới vỡ lẽ ra dù con bé có thông thuộc các món ăn quê hương đến mức nào thì nó vẫn chỉ là một cô tiểu thư bị nội mình suốt ngày bắt ở trong nhà giáo dưỡng. Chắc chắn những món ăn đường phố như thế này con bé vẫn chưa bao giờ tiếp xúc đến.

Giờ thì tôi đã hiểu con bé hơn. Nó không quá cao siêu như tôi tưởng tượng. Thảo nào con bé lại đa cảm trước những góc khuất của Sài Gòn như vậy. Là vì dù con bé có thông minh đến nhường nào, học giỏi đến đâu. Đó chỉ là những kiến thức được nội kể lại và hoàn toàn chưa bao giờ được trải nghiệm. Người ta thường nói học phải đi đôi với hành, và hành bao giờ cũng rất khác với học. Và đây là lúc để con bé chiêm nghiệm những gì mình học được.

Vừa lúc này nhà của con bé cũng ở trước mặt. Tôi thắng xe lại chờ con bé xuống xe rồi cười tươi:

-Này Mi, nếu em muốn thì anh sẽ dẫn em đi ăn những món dân dã thường xuyên, được chứ?

Con bé đột nhiên nhìn thẳng vào tôi. Ánh mắt nó bỗng long lên một thứ ánh sáng cực kì lấp lánh. Nó như ánh sáng phảng phất lên khi ta nhìn xuống một cái giếng sâu thẳm. Và không để tôi phải đợi lâu, con bé liền nở nụ cười thật tươi trả lời tôi:

-Hi, tất nhiên là được rồi! Tất cả...nhờ vào anh đó!

-À ừ, hề hề! Thôi anh về nha!

-Ừ, anh về cẩn thận!

Con bé tươi cười chào tạm biệt mà đâu biết rằng mặt tôi giờ này đang đỏ như gấc vì câu vừa rồi của con bé. Cảm giác như con bé vừa đặt tất cả niềm tin của mình vào tôi vậy. Và cứ như thế, tôi ra về trong một cảm giác cực kì khoan khoái và lạ lẫm.

Trở lại chuyện của thằng Đức. Ngày hôm nay chính là hạn chót để tổng kết danh sách học sinh bị đứng cột cờ của tuần. Tính đến giờ phút này, tôi hoàn toàn vẫn chưa có cách để ngăn chặn thằng Đức nộp danh sách đó. Mọi thứ trong tay tôi có được chỉ là những thông tin vô ích từ gia đình của nó.

Biết làm sao được, tôi đã hứa với bé Phuong là không được làm tổn hại đến gia đình của thằng Đức, thế nên tôi mới ngồi chống vó trong lớp với thằng Toàn giờ này mà nhìn cảnh người qua lại một cách sầu bi vô cùng:

-Thôi, buồn làm gì mày ơi, đừng có lẩn chứ nhiều đâu!

-Tao thì chả sợ gì rồi...- Tôi nhìn sang Lam Ngọc rồi nói khế với thằng Toàn – còn Lam Ngọc kia, bị đứng cột cờ là hết làm chỉ huy cờ đồ luôn!

-Uầy, tao hết cách rồi đấy, mày làm sao thì làm đi!

-Sặc, chẳng lẽ mày nỡ bỏ tao hả Toàn!

-Ừm, để xem! Cách thì cũng không phải là không còn...

Toàn phờn lại vuốt cằm tỏ vẻ rất uyên thâm

-Cách gì? Mày nói xem!

-Thì chặn đường uy hiếp nó chứ sao!

-Thôi đi, có chặn cũng như không chứ gì!

-Vì thì mua chuộc lại nó với số tiền lớn hơn thằng kia bừa!

-Cái đấy càng chết, tao làm gì có tiền nhiều! Mày cho mượn nha?

-Uầy...tao cũng không có nhiều!

Cứ như thế, 2 thằng lại lặp đi lặp lại cái vòng tròn bế tắc chẳng có một lối thoát nào. Lam Ngọc thì vẫn buồn rười rượi bầu bạn với cuốn sách. Tôi thì càng ngày càng chìm sâu vào hố đen tuyệt vọng đến nỗi giờ ra về mà con bé Mi xuất hiện từ sau lưng tôi lúc nào chả biết:

-Hù, hết hồn chưa?

-Ồ, Mi hả?

-Anh sao thế, làm gì mà mặt bí xị vậy?

-Không có gì đâu, nay sao em xuống đây chi vậy? Không sợ ngườita nhìn ngó hả?

-Em quen rồi, có bị nhìn hay không cũng thế à!

-Ừ...!

Tôi lại lầm lại bước đi và con bé lại bước song hành với tôi. Thoạt sau nó cố đi nhanh hơn tôi một đoạn để nhìn lên vẻ mặt thất thần của tôi lúc này:

-Nè, có phải là anh vẫn đang lo chuyện của Đức không?

Biết mình không thể giấu con bé được lâu, tôi đành thờ dãi ra thừa nhận:

-Ừ, ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì nữa đâu!

-Um...anh thế này em cũng hông vui được! Hay là mình đi đâu đó dạo cho khuây khỏa đi!

-Ừ, cũng được!

Dù là thế nhưng tướng đi của tôi chẳng khác nào cái bao cát được con bé kéo lê đi sên xệch. Mãi cho đến khi đạp xe trên đường cũng không thấy khá hơn là bao. Chừng như sợ tôi sẽ bị xe tông nên con bé nhích ga chiếc đạp điện chạy hơn tôi một khoảng:

-Nè, vui lên đi chứ, đi dạo với em mà!

-À ừ...

-Giờ mình đâu gì đây?

-Ừm...giờ thì ghé vào quán nước nào đó đi!

Vậy là tôi dẫn con bé vào một quán cà phê nhỏ nằm trên đường Lê Văn Lương. Sở dĩ tôi chọn quán cà phê này là vì ở bên trong có một phòng lạnh, từ đây có thể nhìn ra cảnh xe ngoài đường thông qua một tấm kính dày cộm, rất thích hợp để ngắm cảnh giữa cái nóng như thiêu như đốt của Sài Gòn vào đầu tháng 4 này.

Tôi gọi cho mình một ly cà phê đá vì...cũng chả biết món gì hơn khi vào quán nước ngoài cappuccino nhưng quán này lại không có thì chịu. Còn con bé thì lại thích vị trà sữa hơn và gọi ngay mà chả cần nhìn vào menu một lần nào.

Thấy tôi có vẻ bất ngờ, con bé cười đùng đùng:

-Anh đừng tưởng món gì em cũng chỉ nghe qua thôi đó! Em còn biết làm cả món trà sữa nữa cơ!

-Hề hề, tất nhiên là không rồi! Nhưng sao em lại biết đến trà sữa, chẳng phải em lúc trước ít khi đi ra khỏi nhà sao?

-Hi, em không ra khỏi nhà bằng cách này thì cũng bằng cách khác chứ!

-Hả, em trốn đi à!

Câu hỏi này của tôi bị con bé đáp trả bằng một cái véo vào tay khá đau. Nó cười khi lắc đầu:

-Ngốc quá, trốn khỏi nhà cho bị nội đánh đòn à. Em ra bằng đường internet!

-Ờ?

-Tức là ở nhà lướt web đó anh ngốc!

Giờ thì tôi đã hiểu. Con bé không được ra ngoài thường nhưng nhờ có mạng internet ở nhà, nó có thể tìm hiểu những thứ mà nó chưa bao giờ tiếp xúc được, tất nhiên là chỉ qua tranh ảnh. Và cũng từ đó con bé có thể học nấu những món ăn mà nó thích, chỉ cần nguyên liệu dễ mua và dễ làm như trà sữa mà thôi.

Tự nhiên tiếp xúc nhiều với con bé, tôi thấy nó thật dễ gần, không đóng đánh, tiểu thư như lúc trước. Nhờ vậy mà mỗi lần đi chơi với con bé, tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, như hôm nay vậy, ngồi với con bé cả buổi mà tôi cứ cười không ngớt. Cảm giác buồn bực về chuyện của thằng Đức cũng mất đi hẳn.

Nhắc tới thằng Đức, tôi bỗng thấy một đứa bé đang ngồi trên một băng ghế đá ở ngoài lề đường. Đáng lẽ ra tôi sẽ không chú ý con bé như thế đâu. Nhưng về mặt buồn thiu như sắp tan chảy ra của con bé làm tôi cảm thấy thật kỳ lạ. Và lại nó còn rất giống với con bé Tiên em của thằng Đức nữa.

Thoạt đầu tôi cứ tưởng mình mãi nghĩ đến chuyện của thằng Đức nên sinh ra ảo giác. Nhưng lúc sau con bé cũng thấy được hình ảnh đó, nó liền giạt tay áo tôi:

-Anh, đó có phải bé Tiên hông?

Bây giờ thì tôi đã chắc chắn là mình không nhìn nhầm. Đó chính là bé Tiên 100%. Ngay tức tốc, tôi với con bé Mi vội tính tiền rồi chạy ra ngay chỗ con bé đang đứng ngay. Trong mắt nó hôm nay buồn rười rượi. Vừa thấy bọn tôi bước ra nó chỉ thoáng tròn mắt rồi lại xụ xuống như một chú mèo mắc mưa.

-Em bị sao vậy Tiên, sao lại ngồi ở đây?

-Hức, cô giáo dạy thêm hôm nay nghỉ rồi, em hông có học thêm được!

-Ồ, rồi em kiểm tra một tiết anh văn chưa?

-Dạ chưa, hôm nay em tính học thêm xong rồi lên trường kiểm tra luôn! Nhưng hôm nay cô cho nghỉ rồi, chắc em bị điểm kém quá, hu...

Nhìn con bé mếu máo như sắp khóc mà tôi cảm thấy buồn cười cực. Xưa nay đi học thêm tôi thích nhất là được giáo viên cho nghỉ đột xuất. Nay con bé chỉ vì lí do đó mà thút thít cả lên thì đúng là ngây thơ vô số tội thật.

Thế nên sẵn với ý nghĩ trong đầu, tôi nhìn con bé cười tươi:

-Nếu vậy giờ để anh dạy em nốt phần còn lại nhé!

-Anh chịu dạy cho em hả?

Mất con bé lại tròn ra, nó nhìn tôi ráo hoảnh.

-Hề hề tất nhiên rồi, cũng như hôm trước anh dạy cho em thôi!

-U, hay quá! Giờ mình học ở đâu đây anh?

-À, thôi giờ vào quán cà phê này đi, anh chị cũng đang uống trong đấy!

Tuy nhiên chưa kịp dẫn con bé vào thì từ đâu một vết đen bỗng nhiên lao vụt đến. Tôi nhất thời hoảng hồn chỉ kịp đưa tay lên đỡ rồi bật lùi về sau hết mấy bước. Cả cánh tay đau nhói lên như mới vừa đỡ một cú đánh. Mà kì thực tôi mới vừa đỡ một cú đánh xong. Và chủ nhân của cú đấm đó vẫn đang lù lù trước mặt tôi:

-Thì ra tụi bây ở đây dụ dỗ em tao à?

Thằng Đức hùng hổ chỉ tay vào mặt tôi.

-Dụ dỗ cái con khi, tao đang giúp cho em mày đó!

-Giúp cái gì, tao không cần biết, trả bé Tiên lại cho tao!

-Mày phải bình tĩnh tao mới trả được chứ!

-Bình tĩnh cái con khi. Hôm qua giờ tao đã nghỉ là có người đến nhà tao giờ trò rồi, không ngờ lại là tụi mày! Chết đi!

Nó lao lại xô vào tôi. Nhưng lần này tôi đã chuẩn bị trước liền dịch sang bên một đoạn kê ghế gạt nó ngã xuống đất. Nương theo đà đó tôi thò lấy cánh tay nó bẻ quặp ra sau rồi dùng sức trấn nó xuống đất:

-Thả tay tao ra con chó!

-Mày hứa là bình tĩnh lại thì tao thả!

-Không đấy thì làm gì tao?

-Mày không thấy em mày đang mếu máo đằng kia à, mày muốn làm mất hình tượng trong mắt nó sao?

Thằng Đức nhìn em nó một lúc. Cả người nó dịu dần rồi hoàn toàn thả lỏng ra. Nó thều thào:

-Thôi được rồi, thả tao ra đi!

Nhìn vẻ mặt đã xui xuống của nó, tôi mới tạm tin là đã an toàn. Tôi thả nó ra và nói cặn kẻ:

-Tao không có ý muốn hại gia đình mày, tao chỉ muốn giúp bé Tiên thôi! Có phải chiều nay nó sẽ kiểm tra một tiết anh văn chứ?

-Phải! Nhưng tao muốn gặp em tao nói chuyện xù!

-Thôi được rồi, bây giờ vào quán cà phê đi, ở đây không tiện.

Vậy là cả đám bọn tôi kéo nhau vào quán cà phê để tránh đi cái nhìn đầy xăm xoi của những người xung quanh. Chắc họ nghĩ chúng tôi đang giành giật nhau cái gì đó, cũng có thể là đánh nhau vì người yêu, có con bé Mi ở đó thì dám lắm.

Tuy nhiên bọn tôi phải lo đến chuyện khác. Vừa vào quán, bọn tôi phải ngồi đợi hai anh em nhà thằng Đức nói chuyện ở phía bên góc kia. Tôi sốt ruột đến nỗi cả tay chân đều rung cầm cập cả lên. Cũng may là có Ngọc Mi ở đó, con bé nhẹ nhàng dè tay tôi xuống mỉm cười:

-Không sao đâu mà anh, mọi chuyện sẽ tốt thôi!

-Ừ, cũng mong là như thế!

Đúng như lời con bé nói lát sau thằng Đức cũng dẫn em nó sang. Nó ngồi xuống nói cẩn trọng:

-Phong, tao muốn nói chuyện riêng với mày một tý!

Và ngay lập tức, Ngọc Mi liền dẫn bé Tiên sang bàn khác ngồi mà không cần tôi phải lên tiếng. Nó làm tôi liên tưởng đến những bộ phim thời xưa nơi mà những cô gái luôn lùi ra phía sau khi đàn ông bàn chuyện chính sự. Có lẽ nội của con bé cũng đã dạy con bé như thế.

Sau khi con bé đã rời khỏi chỗ, tôi mới nghiêm giọng nói chuyện với thằng Đức:

-Sao, thế nào? Mày đã tin những gì tao nói rồi chứ?

-Đúng thật là hôm qua giờ mày đã giúp gia đình tao. Nhưng tao đâu có biết được mày có chi bài cho em tao đúng hay không chứ!

-Thế mày muốn gì nữa đây?

-Chừng nào em tao đạt được trên điểm 8 môn anh văn, tao sẽ tin mày!

-Mày...-Tôi cầu mày không nói nên lời.

-Hề hề, sao?

-Nhưng với điều kiện là mày không được đem tao và Lam Ngọc lên đứng cột cò!

Nói đến đây, tự nhiên mặt nó đanh lại. Nó nhìn tôi cười nhạt:

-Mày đã đến nhà tao thì chắc mày cũng biết nhà tao đang nợ tiền trọ rồi chứ gì, việc này là không thể.

-Vậy...tao có thể làm gì?

Thằng Đức vẫn giữ thái độ lạnh lùng mặc cho cả người tôi giờ này đang lo sốt vó lên:

-Hề, nếu muốn tao gia hạn thì chỉ cần một điều kiện thôi!

-Điều kiện gì?

-Trả tiền trọ giúp tao!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164

Điều kiện thằng Đức đưa ra chẳng khác nào một cú đấm giáng thẳng vào mặt tôi. Tay chân tôi bủn rủn, miệng khô khốc đi trong thất vọng. Dẫu vậy, tôi vẫn cố hỏi lại như để xác nhận điều kiện mà nó đã đưa ra:

-Trả tiền trọ cho mày à?

-Chính xác.

-Thế mày cần bao nhiêu?

-600 nghìn!

Lại thêm một cú đấm khác giáng thẳng vào mặt tôi. Kì này là tôi gục thật. 600 nghìn nếu so với một người đi làm bình thường thì đã là một con số không hề nhỏ. Đối với một thằng học sinh như tôi thì lại càng lớn hơn. Nó đáng giá cả bữa ăn sáng của tôi trong vòng hai tháng trời. Nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác ngoài việc phải trả tiền trợ cho nó nếu không muốn bị đứng trước cả mấy trăm đứa học sinh vào buổi chào cờ tuần sau.

Tuy nhiên tôi không có thói quen mang tiền nhiều theo bên người nên ghé sát nói nhỏ với nó:

-Thôi được tao chấp nhận điều kiện nhưng bây giờ tao không có mang theo. Để bữa khác được không?

-Được thôi – Nó nhún vai gọn lọn – vậy thì ngày mai đá giải chừng nào rảnh thì qua bên lớp tao đưa tiền!

-Được, nhưng mày phải hứa là đảm bảo cả tao và Lam ngọc đấy!

-Cái đấy thì mày khỏi phải lo!

Vậy là cuộc thương thuyết đã xong. Thằng Đức sẽ không cho tôi và Lam Ngọc đứng cột cờ. Nhưng với điều kiện là điểm kiểm tra anh văn bé Tiên phải 8 điểm trở lên và quan trọng hơn hết là tôi phải trả tiền trợ cho nó.

Thằng Đức đứng lên, tôi cũng đứng lên. Ở bàn bên kia Ngọc Mi cũng ngồi dậy cùng bé Tiên đi đến chỗ tôi dò hỏi:

-Sao rồi anh, mọi chuyện vẫn tốt chứ?

-Ừ tốt mà! Anh và Lam Ngọc sẽ không bị đứng trước cờ nữa, em đừng lo!

-Có thật là anh ta tha cho anh vô điều kiện không?

Nhìn vào đôi mắt nai tròn xoe đó, tôi không tài nào bịa ra một nói hay hơn đành nói thật cho còn bé biết. Tuy nhiên tôi không đại gì kể cho con bé nghe chuyện mình sẽ trả nợ cho thằng Đức, chỉ nói ngắn gọn:

-Ừ thì con bé Tiên phải kiểm tra được điểm 8 trở lên!

-Có chuyện như vậy nữa à, anh ta có phải là con người không vậy?

-Thôi đi em, như thế là được rồi, anh tin bé Tiên sẽ được điểm cao mà!

-Nhưng em tức lắm, chúng ta đã giúp gia đình anh ta như thế mà giờ con lấy oán bao ân nữa, thật không thể hiểu nổi!

-Dù gì cũng đã hứa với nó rồi, anh phải thực hiện thôi, không còn cách nào khác đâu!

-Um, đành vậy!

Dù còn khó chịu lắm nhưng bé Mi vẫn để tôi hoàn thành nốt bữa dạy kèm cuối cùng cho con bé Tiên. Mọi chuyện bây giờ xem như đã được sắp đặt ổn thỏa. Tôi bây giờ chẳng biết làm gì hơn là ngồi chờ chuyện gì đến sẽ đến.

Trở lại với những diễn biến chính ở giải bóng đá toàn trường.

Ngày hôm sau, bọn tôi tập trung rất sớm ở sân bóng để làm quen cũng như khởi động cho trận đấu sắp tới. Nhìn chung thì mặt thằng nào thằng nấy cũng đều hào hứng cả. Có lẽ tuần học vừa qua cũng không có gì quá nổi bật ngoài vụ lùm xùm của tôi với tụi cờ đỏ. Các thầy cô đều biết ý nên rất ít khi trả bài hoặc chỉ trả những phần dễ học để tránh ảnh hưởng đến tâm lý thi đấu của các cầu thủ nhí.

Người sung nhất trên sân là Toàn phòn. Vừa mượn được bóng, nó đã đặt xuống đất sút phà phà vào khung thành:

-Thấy anh mày sút ghê chưa?

-Xoài, bình thường!

Nói xong thằng Khanh lao tới sút luôn quả bóng trước mặt. Đường bóng đi căng và...bắn luôn lên trời trong tiếng cười giòn như bắp ran của Toàn phòn:

-Há há, đúng phong cách thủ môn!

-Phong cách cái đầu mày á!

Quá tức tối, Khanh khờ chạy đến nhặt quả bóng nhằm hướng Toàn phòn mà sút. Thế nhưng Toàn phòn với thân thủ lanh lẹ đã né kịp cú sút đó. Hướng bóng cứ đi thẳng tới chỗ Phú nổ đang ngồi hóng hớt ngoài biên làm nó lẩn nguyền nguyền ra đất:

-Ahhh, đập ngực tao rồi mấy con tó!

-Xạo đi mày, tao sút mới có xiu mà rên như chết rồi!

-Thôi tụi bây, tập trung khởi động đi, hôm nay đá vòng loại trực tiếp đó!

Thằng Tiến nghiêm giọng tập hợp bọn tôi lại. Khanh khờ vẫn láo táo chen vào:

-À ừ, mà nay đá với đội nào đấy?

-Mày, thiệt tình...! Nay đá với 11A1 đấy!

-Đù, bọn tự nhiên à! Lâu nay tao đang thù bọn nó, nay phải cho nó dùng cần xé lùm banh!

Ý kiến của Khanh khờ khá hay, tôi đã dự định sẽ hưởng ứng theo nhưng chưa kịp mở miệng, Toàn phòn đã gạt phăng đi:

-Thôi bớt mơ mộng dùm cái, tụi 11A1 không dễ xơi đâu!

-Tụi nó xuốt ngày lo học chứ biết đá đấm cái gì đâu!

Khanh khờ đúng là khờ thật, khờ đến nỗi Toàn phòn phải cốc cho nó một cú khai sáng trí não:

-Mày ngáo quá, không biết đội nó có thằng đi đá giải quận à?

-Gi? Giải quận hả?

-Ờ năm trước tao có đi coi, tình cờ biết được giải bóng đá trẻ cấp quận năm trước có thằng A1 trong đó. Nó đã ghê lắm đấy!

-Chà mạnh dữ, lát chi cho tụi tao coi thử nhen!

Vừa lúc này đám 11A7 lại đi ngang. Thật không khó để tôi thấy được hình bóng của thằng Đức ở trong ấy. Nó cũng vậy, với ánh mắt gian manh cộng với nụ cười quỷ quyệt, tôi như chết lặng đi một lúc nếu không có thằng Toàn lay vai mạnh :

-Ê, mày bị gì thế?

-Hả, mày bảo gì?

-Nãy giờ tao nói gì mày có nghe không đấy?

-Hả, à ờ...mày nói sao?

Trả lời khuôn mặt cực kì ngờ nghệch của tôi, Toàn phòn chỉ thờ dài một cái rồi lắc đầu lia lịa như bác sĩ đang bó tay trước một căn bệnh nan y, nhưng sau cùng nó cũng xuề xòa nói :

-Tao bảo lát đá cho tập trung vào, đừng như mấy trận ở vòng bảng nữa !

-À, điều đấy thì dĩ nhiên, nay tao chấp tất !

-Ồ, để coi mày sao!

Thực sự thì Toàn phòn đoán không sai chút nào. Mới vào trận đấu có 5 phút, lớp tôi đã phải hứng chịu biết bao nhiêu là tình huống tấn công từ đội bạn. Nguyên nhân chính là từ cái thằng tiền đạo mà Toàn phòn đã nhắc đến.

Quả thực, một thằng tiền đạo từng đi đá giải có tố chất khác hơn hẳn. Khi có bóng trong chân, nó tự tin dẫn lên trung lộ với tốc độ rất cao. Nhưng thằng Hiếu không dễ gì để nó tự do như thế, liên lao tới dùng thân hình bò tưng của mình tranh bóng với nó. Thế nhưng như một chú sóc, thằng tiền đạo đó liên đảo chân quanh bóng rồi dốc sang phía bên làm thằng Hiếu không kịp trở tay.

Đến lúc này Khang đình cũng thế ngồi yên liên lao vào xoạc bóng nhằm giải vây tình huống nguy hiểm. Tuy nhiên thằng tiền đạo này quá thông minh. Như đoán trước được hành động của Khang đình, nó liền khựng lại một nhịp làm cú xoạc bóng chỉ như một trò đùa. Liên ngay sau đó nó nhanh chân đánh gót về phía sau.

-Kèm người đi, tuyến 2 đó !

Nhân quan của Toàn phòn rất chính xác. Chúng tôi vừa quay lưng lại, một thằng tiền vệ ở tuyến 2 đã lao xuống tiếp đường bóng đó. Nhưng dẫu vậy không một ai trong hàng hậu vệ đội tôi kịp ngăn cản pha bóng đó. Kết cục một cú sút trái phá được thực hiện. Nó về thành một vệt bóng trắng xóa đến khung thành của Khanh khờ đang trấn giữ. Nó bay người với ý định phá bóng nhưng tầm bay của quả bóng đó là quá sức đối với nó.

-Vào.... ! 1-0 dành cho 11A1

Quá là xuất sắc, chỉ với một thằng tiền đạo bên kia đã đủ sức khuấy đảo hàng phòng ngự của đội tôi. Cả Toàn phòn lúc này cũng không thể ngờ rằng hai

hậu về to cao của đội lại bị qua mặt dễ dàng đến vậy.

-Tức thiệt, tao xoạc sớm hơn tý là cản được pha bóng của nó rồi – Khang định bực bội dậm chân ầm ầm xuống đất.

-Thôi kệ bỏ qua đi! Cứ đá tập trung vào!

Toàn phôn chẹp miệng trấn an tinh thần cả đội. Đã vào tới vòng này không gì quan trọng hơn là tinh thần thi đấu. Dù có thua nhưng một khi tinh thần nhiệt huyết vẫn còn thì mọi chuyện vẫn chưa phải là kết thúc. Bọn tôi chỉ mới thua có một quả, lại còn khá nhiều thời gian trước mắt thế nên không cần phải hoang mang trước đối thủ.

Tuy nhiên với sự xôn xao của thằng tiền đạo đội nọ, những đợt dâng bóng nguy hiểm vẫn được thực hiện đều đều. Hàng phòng ngự đội tôi phải khó khăn lắm mới giữ được mảnh lưới toàn vẹn trước sức tấn công như vũ bão đó. May sao trước khi đội hình tôi sụp đổ hoàn toàn, tiếng còi trọng tài đã cất lên báo hiệu hiệp 1 của trận đấu đã kết thúc.

Cả đội tôi di chuyển ra biên để nghỉ mệt cũng như tiếp nước sau hiệp đấu. Trong mắt thằng nào thằng nấy xuống sắc thấy rõ. Tệ nhất là Toàn phôn, vừa mới ra khỏi sân, nó đã mức cả ca nước đá đổ ào lên đầu như đang chữa một đám cháy đang bùng bùng trên đầu nó.

-Sao thế Toàn, có gì bình tĩnh rồi nghĩ cách ! – Tôi tiến đến gần vỗ vai nó.

-Ừ, biết ngay là cái thằng tiền đạo đó cản cả team mà !

-Ê này, tao có một cách nè ! – Thằng Tiến mắt sáng rỡ như lông đèn.

-Sao cách gì ?

-Chơi xấu thằng đó cho nó bị chấn thương đi, đảm bảo đội nó thua liền !

-Thôi, đá thì đá chớ chơi cái trò xấu thế này không được đâu !

-Chứ mày muốn thế nào đây, nó đang gác mình một quả kia kìa !

-Chắc, để tao suy nghĩ cái đã !

Toàn phôn bắt đầu ngồi suy tư ở một khoảng không nào đó. Thình thoàng nó lại với tay mức một ca nước tu ừng ực như ma khát. Có lúc như không chịu nổi, nó dội luôn lên đầu mấy ca để giải nhiệt cái đầu đang nóng hừng hực như lò lửa. Nhưng suy cho cùng thì nó làm thế cũng không uống công. Trong lúc bọn tôi đang lo xô nước đá lộp mới mua sẽ hết nhanh thì Toàn phôn bỗng réo lên :

-Ê tụi bây, tao nghĩ ra rồi !

-Sao sao, nghĩ ra cái gì ?

-Giờ tụi mình đổi đội hình đi !

-Đổi sao ?

-Thế này...

Thực ra kế hoạch của Toàn phôn cũng chẳng có gì cao siêu lắm. Chỉ là đổi vị trí một số cầu thủ trong đội hình mà thôi. Chẳng hạn như tôi sẽ không được đá ở vị trí trung phong nữa, nay sẽ được đặt ở tuyến giữa. Còn Toàn phôn thì được đôn lên đá thay vị trí của tôi để lại. Duy chỉ có thằng Tiến là lui về sâu đá tiền vệ phòng ngự cùng với cặp hậu vệ Khang đình và Hiếu.

Đây là tất cả những thay đổi trong đội hình ra sân của đội tôi ở hiệp hai. Lúc đầu tôi còn e sợ đội hình lắm nhưng sau một lúc triển khai mọi thứ đã trở nên ổn định hơn. Nguyên do là ở chỗ với 3 cầu thủ ở hàng phòng ngự, thằng tiền đạo kia ít có cơ hội múa máy tay chân hơn khi mới vừa lọt qua thằng Hiếu đã bị Khang đình ở tuyến dưới nhanh chóng áp sát phá bóng. Chính hàng phòng ngự hai lớp này đã vô hiệu hóa đi phần nào sự nguy hiểm của thằng tiền đạo đó.

Biết không thể độc diễn ghi bàn, nó bắt đầu phối hợp với đồng đội phía dưới để tìm thêm bàn thắng gia tăng cách biệt. Bây giờ đội tôi mới nhận ra cả bọn cầu thủ A1 đều đá khá tốt. Cảm tưởng như bọn nó đã dự đoán trước sẽ gặp hàng phòng thủ như bọn tôi nên đã tập trước những pha đập nhả vậy.

Tuy nhiên, bấy nhiêu đó thì vẫn chưa đủ sức phá vỡ hàng phòng ngự của đội tôi được. Dù chỉ mới dợt chiến thuật này vài lần nhưng đội tôi tỏ ra khá là ăn ý. Và trong một đợt phản công ngắn, chiến thuật đã tỏ ra rất hiệu nghiệm.

Tình huống xuất phát từ ngoài biên trái nơi thằng tiền đạo kia đang dâng bóng lên. Biết mình không thể đi bóng kỹ thuật được nữa, nó liền chuyển vào trung lộ cho thằng tiền vệ đang chạy song song. Đọc được ý đồ thằng Tiến đã vội băng lên phá bóng nhưng không may thằng tiền vệ đó đã nhanh hơn một nhịp, nó xô bóng thẳng qua hai chân của thằng Tiến rồi tiếp tục dẫn bóng nhanh về phía trước.

Trước tình thế đó thằng Hiếu cũng không làm yên được, nó liền lao tới dùng thân hình to cao của mình phá bóng. Nhưng lại một lần nữa thằng tiền vệ đó đã nhanh chân hơn khi chuyển gien biên sang cho thằng tiền đạo kia. Với đường bóng đó, thằng tiền đạo thực hiện đúng y như bài là căng ngang vào bên

trong chờ một cái chân nào đó thò vào ghi bàn.

Nhưng nó đã không ngờ rằng đội tôi vẫn còn một hậu vệ cực kì lẫn xạ đó là Khang đình. Khi quả bóng chỉ còn cách khung thành trong gang tấc, Khang đình đã kịp nhào tới xoạc bóng làm chệch hướng đường bóng đó văng lên trên đúng ngay chỗ của thằng Tiến đang đứng.

Tận dụng cơ hội đó, thằng Tiến xoay người tung một đường chuyền dài lên cho Toàn phồn đang ở giữa sân. Ngay lập tức, đã có một thằng tiền vệ khác chạy lên. Cứ tưởng lúc đó Toàn phồn sẽ đánh đầu về cho tôi đang đứng đối diện nhưng không, nó bình tĩnh chạy ra sau lưng thằng tiền vệ đấy làm thằng đó nhất thời bất ngờ nhưng vẫn còn để ý đến quả bóng đang lao tới lúc này. Tuy nhiên thằng tiền vệ đó đã không ngờ rằng tầm bay của quả bóng đã cao hơn đầu nó một gang tấc. Kết quả là Toàn phồn đã đón được quả bóng mà không tốn một chút công sức nào tranh đoạt với thằng tiền vệ kia.

Có được bóng Toàn phồn bức tốc ra biên như sở trường, tôi cũng lao theo chờ phối hợp. Với kĩ thuật cá nhân của mình, Toàn phồn dễ dàng qua được 1 hậu vệ đối phương qua đó dốc thẳng bóng vào trung lộ.

-Chặn nó lại!

Tiếng thằng thủ môn đội bạn gào thét khi thấy Toàn phồn ngày một tiến sâu vào vòng cấm địa. Khi đến đủ gần nó co giò chuẩn bị tung một cú sút. Hành động đó của Toàn phồn làm cả thầy đội bạn đều căng mặt lên, riêng mấy thằng hậu vệ thì lao tới xoạc bóng nhằm ngăn chặn nguy cơ từ cú sút đó.

Nhưng tất cả hàng phòng ngự của nó đã sai lầm. Vốn chơi với Toàn phồn đã lâu, tôi không lạ gì tính cách của nó. Với tình huống bị hậu vệ bao vây như thế này, nó không dại gì tung cú sút dễ rồi bị đối phương cản phá. Ngay cái lúc nó co giò, tôi đã biết mình phải làm gì. Lúc đó, tôi đã thủ sẵn tư thế để chuẩn bị tung ra một cú sút và kì thực Toàn phồn không sút, nó làm động tác đó chỉ để đánh lạc hướng đối phương cũng như ra dấu cho tôi chuẩn bị. Tôi vừa lao đến cũng là lúc đường bóng của Toàn phồn vừa gần đến chân, do đó nó tạo thành một chuỗi chuyển động liên hoàn khiến cho đối phương không kịp trở tay...

-Vào...

Tiếng khán giả hò hét khi quả bóng được tôi sút một đường căng như sợi chỉ gim thẳng vào lưới đội bạn trước sự kinh ngạc của thằng thủ môn. Nó hoàn toàn chưa kịp nhận thức chuyện gì đã xảy ra với mình, và cho đến khi nó nhận ra, bóng đã xuyên thẳng vào lưới văng bập bễ đến chân nó.

-Hay lắm mày, sút tốt lắm! – Thằng Tiến nhào tới vỗ đầu tôi như bịt xôi.

-Thấy chiến thuật của tao ghê chưa? – Toàn phồn cũng chạy tới mừng tít tít.

-Xoài, cũng nhờ tao hiểu ý đó nhen! – Tôi cũng không chịu thua bèn dè bĩu trước mặt nó.

-À, giành công chứ gì, lát cho mày tiền đạo cắm một mình trên đó luôn.

-Hề hề, nói chơi thôi, cứ thế phát huy nhen!

Không chỉ không khí trên sân mới sôi động. Ở ngoài sân, đội cổ vũ của lớp tôi với sự chỉ huy của Phú nổ cũng quây quẩn không kém:

-Dô...dô! 11A4 vô địch...!

-Xoài, mới gỡ huê mà la um sùm! – Cổ động viên đội bạn tỏ ra tức tối đáp trả.

-La sao không, zô nào mấy cô...11A4...

-Vô địch...!

Sức nóng từ khán đài đã tràn xuống sân một cách nhanh chóng khi thằng nào thằng nấy bên 11A1 bắt đầu đổ mặt tía tai. Xem ra bọn nó vẫn chưa phục với bàn thắng nhanh như điện đó của tôi. Tuy vậy, chẳng còn cách nào hơn là để trận đấu tiếp tục diễn ra.

Lần này bọn 11A1 đã chủ động chơi chậm lại không còn tấn công dồn dập như những đợt trước. Có lẽ bọn nó đã dè chừng trước lối chơi phòng ngự phản công quá hiệu quả của đội tôi. Trận đấu vì thế tự nhiên giảm tốc độ đi hẳn. Bóng chỉ loanh quanh ở giữa sân mà không có bất kì tình huống đột biến nào.

Nhưng bọn tôi không phải chờ quá lâu, với một chuyên gia gây đột biến như Toàn phồn, việc án binh bất động thế này không phải sở thích của nó. Khi nhận được bóng từ thằng Tiến, viễn tưởng nó sẽ lại chuyền về cho tôi để rồi tôi sẽ lại chuyền về cho ai đó nhưng không. Nó rê bóng chờ đợi thằng tiền vệ đội bạn tiến đến tranh bóng thì liền xoay lưng lại làm động tác như chuyền về để rồi nhanh như cắt, nó xò bóng qua hai chân thằng tiền vệ ấy rồi lao đi như tên bắn.

-Kèm nó lại!

Tiếng thằng tiền đạo hét lớn lên, có lẽ nó là đội trưởng. Nhưng cho dù là thế cũng không thể ngăn cản pha đi bóng kĩ thuật của Toàn phồn được. Khi thằng hậu vệ đội kia chạy ra đón đầu, Toàn phồn bình tĩnh ngoặt bóng sang bên trái. Thằng đó giơ chân ra cản bóng, Toàn phồn lại ngoặt về bên phải. Cũng rất nhanh chóng, thằng đó lại kê chân ra chặn lại. Đến lúc này, Toàn phồn liền thực hiện một động tác quen thuộc, xò bóng qua hai chân thằng đó lúc này đang dạng rộng hết cỡ.

Bên ngoài khán đài, tụi Phú nổ lúc này đang reo lên hết cỡ trước pha trình diễn kỹ thuật điều luyện của Toàn phòn và cũng phần vì thời gian của trận đấu cũng không còn nhiều nữa, chỉ cần ghi được bàn thắng vào lúc này, đội tôi coi như đã có 80% thắng trận đấu. Thế nhưng có một điều mà không ai ngờ tới được. Khi chỉ còn cách khung thành đối phương 1 thắng hậu vệ nữa, Toàn phòn liền dốc bóng ngang ra vòng cấm định sẽ thực hiện một cú cú lừa lòng ghi bàn. Pha ngoạn bóng tốt, nhưng lúc dứt điểm Toàn phòn đột nhiên khựng một nhịp rồi té nhào ra đất ôm chiếc chân với vẻ mặt như đang bị chấn thương rất nặng.

Một tiếng ồ lên của khán giả thể hiện sự tiếc nuối. Nhưng tất cả lại đồng loạt reo lên khi bọn 11A1 tận dụng pha bóng lỗi đó của Toàn phòn thực hiện pha phản công nhanh thẳng đường trung lộ.

Toàn phòn tự ngã nên chẳng có tiếng còi nào của trọng tài. Vì thế pha phản công vẫn được diễn ra với tốc độ cực nhanh. Quân số đối phương rất đông, gần như cả đội hình đội nó đều tràn qua sân nhà đội tôi. Đến lúc này chẳng còn cách nào khác, tôi phải cầm đầu chạy về từ hơn nửa sân nhằm cứu được nhiều hay bấy nhiêu pha phản công này.

Cũng may là vẫn còn thằng Tiến chưa lên cao, nhưng hi vọng đó của tôi cũng nhanh chóng bị dập tắt khi chỉ trong 2-3 đường chuyền ngắn, thằng Tiến đã bị loại một cách dễ dàng.

-Kèm người lại !

Tiếng Toàn phòn hét lớn trong vô vọng ở phần sân bên kia. Có lẽ chân nó đã bị chấn thương nên chẳng thể chạy về được.

Tình thế hiện tại là 2 đấu 4, do thằng Tiến đã bị loại khỏi vòng chiến sau pha bóng lúc nãy. Trong tình huống thế này, Khang đình không còn giữ được cái đầu lạnh nữa, nó lao lên định 5 ăn năm thua với thằng tiền đạo đang dẫn bóng. Ý định của nó quá rõ ràng, nếu không xoạc được bóng thì cũng phải phạm lỗi để trọng tài dừng trận đấu.

Nhưng dường như thằng tiền đạo đó đã biết trước ý định của Khang đình. Với số đông đồng đội dày đặc, nó dễ dàng chuyển cho thằng tiền vệ gần đó trước khi nhảy lên né cú xoạc của Khang đình.

Bóng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của đội nó. Chỉ còn một mình Thằng Hiếu thì chẳng làm gì được trước áp lực số đông của đội nó. Với kỹ thuật cá nhân của mình, thằng tiền đạo thực hiện những động tác lừa bóng nhằm qua mặt hậu vệ Hiếu. Trong một khoảnh khắc xuất thần, thằng Hiếu đã kê chân cản được đường bóng đó. Nhưng thật không may, nó lại vào chân một thằng cầu thủ đối phương khác và lần này, chẳng ai khác ngoài Khanh khờ phải lao ra cản phá bóng trong chân đối phương.

Thằng cầu thủ đó lúc này cũng đang bối rối trước sự lao lên của Khanh khờ. Nhưng nó vẫn còn đủ bình tĩnh để thực hiện một cú sút trước khi mọi chuyện quá muộn.

-Bốp...ồ...ồ...

Một tiếng bốp vang lên kéo theo đó là tiếng ồ lên của khán giả khi thằng cầu thủ đó sút trúng ngay mặt Khanh khờ. Quả bóng bật ngược trở lại vòng cấm nhưng nhanh chóng bị Khanh khờ lao tới ôm gọn.

-Tấn công, tụi bây... !

Dù vẫn còn loạng choạng nhưng Khanh khờ vẫn cố đứng dậy dùng hết sức ném quả bóng lên trên.

Tôi cố chạy theo bắt lấy quả bóng lúc này đang bay vù vù lên hơn nửa sân. Dù từ đó đến giờ không quen bắt bóng bổng nhưng lần này vì tính chất quan trọng, tôi phải cố núng tới chạm được quả bóng để không chế nó.

Dù đã được không chế, quả bóng vẫn tung rất cao và nảy ngay một gần hơn đến khung thành đối phương. Lần này đến lượt thủ môn đội bạn băng lên cản phá bóng. Vốn đã quen với những tình huống sút vô lê trước đây, tôi không ngần ngại tung ra một cú vô lê ngay từ khoảng cách hơn gần nửa sân.

Quả bóng đi khá xoáy cộng thêm việc rời khỏi vòng cấm địa của thằng thủ môn nên nó chẳng thể nào đỡ được cú sút đó. Thế nhưng :

-Boong...

Mọi thứ đều rất hoàn hảo cho đến khi quả bóng đập vào cột dọc. Trong khoảnh khắc đó, tôi ngồi sụp xuống cảm nhận nỗi thất vọng đang ngập tràn khắp cơ thể. Nhưng rồi đột nhiên tiếng khán giả bỗng nhiên hò reo cuồng nhiệt, kèm theo đó là tiếng hét rộn rã của tụi Phú nổ :

-A...vào... ! vào rồi... !

Tôi kinh ngạc ngược lên thì đã thấy quả bóng đã nằm gọn trong lưới. Kế bên đó là Toàn phòn đã nằm rạp dưới đất, hai tay đưa lên trời như đang ăn mừng chiến thắng.

Cho đến lúc này tôi vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra. Chỉ cảm nhận được nỗi thất vọng trong lòng đã tan biến đi hết từ lúc nào, còn lại lúc này là cảm giác kinh ngạc đến phát sợ.

-Dậy mày, thằng Toàn ghi bàn rồi còn ngồi đây làm gì nữa ? – Thằng thằng Tiến vỗ vai tôi vọt dậy.

-Gi ?

-Thằng Toàn ghi bàn rồi, mày không thấy hả ?

Có lẽ nhìn vào bản mặt ngáo tèn của tôi, nó mới không tọng vào mặt tôi một cái vì tội cù nhay :

-Ừây, mày làm sao thế ? Cú sút lúc nảy của mày đập cột dọc vắng ra gần ngay chỗ của thằng Toàn, nó ghi bàn luôn rồi kìa !

Nghe lời giải thích của thằng Tiến, tôi mới sực nhớ ra thằng Toàn bị chấn thương vẫn ngồi trên đó suốt từ pha phản công đến giờ. Hầu như tất cả đã quên đi sự xuất hiện của nó. Do đó, nó điềm nhiên ghi bàn mà chẳng bị ai ngăn cản.

Cũng vừa lúc này, tiếng còi trọng tài cất lên báo hiệu trận đấu kết thúc. Toàn bộ khán giả đều đồng loạt đứng lên vỗ tay rầm rập. Tôi chẳng biết họ đang vỗ tay cho cú sút của tôi hay là pha ghi bàn của Toàn phôn. Chỉ thấy bọn Phú nổ vẫn hô vang khẩu hiệu muôn thuở :

-11A4 vô địch... !

Dù trong lòng có một chút khoan khoái và tự mãn nhưng tôi vẫn chạy đến chỗ Toàn phôn ôm vai bá cổ nó ăn mừng :

-Hay lắm con chó, không ngờ mày cũng biết ăn cắp hột vịt đấy !

-Ặc, chân tao còn đau đấy, buông ra !

-Ừì, mày mềm như cọng bún ấy, chấn thương suốt ngày. Chắc phải đặt mày Toàn bún mới được !

-Bún bún cái đầu mày, không nhờ vậy mà ghi bàn được à ?

-Hề hề, thôi ra ngoài sân đi đã !

Tôi cùng cả đội diu Toàn phôn ra ngoài sân trong tiếng hò reo của khán giả. Trông bọn tôi lúc này chẳng khác nào những chiến binh bị thương trở về từ chiến trường khốc liệt. Và rồi khi gặp đối thủ của mình trong trận chiến (tức là bọn 11A1) cũng đang ra khỏi sân, bọn nó chỉ hừ mũi một tiếng :

-Tụi bây may mắn đấy !

Rồi cả bọn linh kinh bỏ đi. Không ai trong số bọn tôi nói khích lại bọn nó. Dù gì bọn nó cũng đã thi đấu khá tốt, thậm chí còn trên cơ bọn tôi suốt hơn một hiệp đấu. Bọn nó thua cũng chỉ do quá háo chiến mà thôi. Thế nên bọn tôi vẫn điềm tỉnh bước ra khỏi sân. Tiếng khán giả vẫn vang lên đều đều, nhưng áp tất cả là cái miệng bô bô của Phú nổ:

-Mèn đét oi, tụi bây đá hay quá xá, không uống công bấy lâu nay bỏ cổ vũ cho tụi mày! Hế Tiến?

-Gi? – Thằng Tiến bỏ chai nước khỏi miệng, mặt ngáo ếch.

-Sặc, phải hông mày Toàn!

-Đội tao uống nước xú!

-Đệt, phải không mày Kiên?

-Ồ, phải phải!

-Hề hề, có thể chứ!

-Mà phải gì vậy?

-Dẹp tụi bây đi nha!

Phú nổ đỏ ao cả mặt gằng giọng lên. Xem ra nó đang rất uất ức cái công nó hò hét cổ vũ cho bọn tôi bị bỏ lơ không thương tiếc. may sao đội trưởng Toàn phôn đã lên tiếng đúng lúc để trấn an tinh thần con trẻ:

-Thôi thôi, tao biết rồi! Cũng nhờ công cổ vũ của cả đội mày mà, hề hề!

-Quý sứ, giờ mới hiểu hà!

-Đệt cụ, xê tao ra nha! – Toàn phôn xám mặt trước cử chỉ yếu điệu của Phú nổ.

-Úi xì, giỡn chút xú mà làm như tao bị bệnh dịch ấy!

-Chứ sao, mày mà làm bê bê có ma nó rước!

-Thôi được rồi nghen, đừng ý thẳng là đim hàng tao này nọ à!

-Hề hề, thôi giỡn vậy đủ rồi, nghỉ ngơi phát đi!

-Mà vậy là tụi mình vào tứ kết rồi hả bây! – Khanh khò nghếch mặt hỏi.

-Tứ tứ cái đầu mày, chiều nay đá bán kết rồi!

-Ồ, vậy chiều nay đội này đá với mình?

-Ai mà biết, chưa bốc thăm mà, giờ đi coi mấy đội khác đã thế nào đã!

-Ồ vậy cũng được đó, đi đi bây!

Thế là tôi cùng cả bọn đánh một vòng sân bóng để xem mặt những đối thủ tương lai của mình. Nhưng có lẽ bọn tôi đã thiếu suy nghĩ một tý khi nhận ra rằng, những trận đấu của tụi này cũng diễn ra cùng lúc với trận đấu của tôi thế nên vừa tới nói thì cũng là lúc tụi nó lũ lượt kéo đi đâu mất xác. Nhưng có một điều mà đến giờ tôi mới phát hiện ra đó là lớp 11A7 của thằng Đức cũng đá giải hôm nay.

Xui thêm một cái nữa, lớp tôi lại đi ngang cái lúc mà lớp nó mới vừa đá xong. Thế nên không hẹn mà gặp, hai thằng lại đụng mặt nhau. Lúc đó tôi chẳng biết nói gì, chỉ nhìn nó một lúc rồi lại đánh mắt đi chỗ khác. Thế nhưng nó thì không, lợi dụng tụi Toàn phòn đang ngó nghiêng mấy đứa con gái đang đá tập trong sân, thằng Đức nhanh chóng tiến lại gần tôi nói nhỏ:

-Nhớ đây, 3h chiều ra quán cà phê gần sân bóng gặp tao!

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165

Lời nói của nó như cú đâm động vào tai tôi đau điếng. Không phải vì tôi thấy bất ngờ khi nó đề nghị như thế. Tôi đã gom đủ số tiền 600 nghìn để đưa cho nó trả tiền trọ. Đó là số tiền chắc chiu của tôi có được và chắc chắn là tôi sẽ chẳng còn đồng bạc tiêu vặt nào vào tháng này. Tôi thấy đau là vì phải đưa số tiền ngu cho cái thằng lấy oán báo ơn đó. Nhưng thôi chuyện đã như thế thì tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài nhắm mắt cho qua mọi chuyện.

Đi thêm một khoảng, tôi chợt giật mình vì có một bàn tay vỗ lên vai tôi một cái thật mạnh. Nó làm tâm hồn tôi trở về thực tại từ cái mờ hỗn độn đang bay tung phèo trong đầu.

-Ừa, Phong đi đâu đấy?

-Hả, Ngọc làm gì ở đây vậy ?

-Trời, câu này Ngọc phải hỏi Phong đó, đi đâu một mình mà lạc sang đây vậy ?

Nghe Lam Ngọc nói, tôi mới giật mình phát giác ra mình đã tự tách khỏi nhóm lúc nào không hay và giờ đây lại đứng trước của sân bóng dành cho đội nữ của lớp tôi trong khi nhóm Toàn phòn đang mãi ngắm đội nữ lớp 11A5 phía bên đối diện.

Biết mình kẹt vào thế bí, tôi đành lèo lự :

-À thì, muốn xem đội nữ tập luyện xịu ấy mà !

-Thật chứ ? – Nàng lại đem cặp mắt sắc lẹm ra tra khảo làm tôi một phen rụng rời cả tay chân.

-Th...thật

-Chứ không phải đi theo nhóm Toàn ngắm mỹ nữ sao ?

-Bây, muốn ngắm mỹ nữ thì qua lớp mình ngắm cũng được, nhan sắc có thua ai đâu, hề hề !

-Hừm, chỉ được cái dẻo mồm là hay. Mà này, trận lúc nãy Phong đá hay lắm đó !

-Hả, trận đá với 11A1 lúc nãy à ?

-Chứ còn trận nào nữa, tính lại chúc mừng Phong mà nhiều người quá.

-Giữ chứ, cũng trong lớp không mà !

-Thôi, mắc công lại phải xuống tay với bạn của mấy người nữa !

-Ừ hề hề, thằng Toàn nó hay chọc vậy thôi mà !

-Ừm, thôi Ngọc vào luyện tập đây, Phong nếu được thì nhớ xem Ngọc đá nha !

-Ừ, tất nhiên rồi !

Thật tình thì không còn gì bằng khi vừa đá bóng xong lại được ngồi xem Lam Ngọc luyện tập trong sân. Nhìn nàng thật quyến rũ trong bộ áo đấu đó. Đúng như tôi đã nói trước đây, con gái mà mặc áo đá bóng vào thì chẳng thằng con trai nào có thể cưỡng lại được.

Đang trong lúc thưởng ngoạn như thế, lại một cánh tay khác đập vào vai tôi. Nhưng lần này nó nhẹ hẫng, giống như đặt vào vai tôi hơn. Nhưng tôi chẳng cần phải đợi lâu khi chính chủ nhân của bàn tay đó đã cất giọng thánh thót :

-Anh Phong !

-Ồ, Mi hả ?

-Sao thế, không nhận ra em à ?

-Không phải, hề hề ! Anh tưởng em đi chung với lớp em chứ !

-Thế anh không muốn gặp em à ?

-Bây, muốn còn không được, chỉ là...

Con bé hướng theo ánh nhìn của tôi, nơi Lam Ngọc đang hăng hái luyện tập trên sân. Thế nhưng con bé chẳng hề nao núng gì, thậm chí còn vui vẻ ngồi xuống cạnh tôi :

-Hi, có sao đâu ! Sẵn em ngồi coi chị ấy tập !

Vừa dứt câu, tôi nghe một tiếng boong rồ to phát ra từ trong sân cỏ. Tôi ngó thấy quả bóng thì đang lăn ngược về phần sân bên kia. Có vẻ như ai đó đã sút nó va vào cột dọc và cú sút đó phải khá mạnh mới tạo ra được tiếng động lớn đến vậy.

Ở trên sân, mặt mày mấy con nhỏ lớp tôi đều tái xanh, duy chỉ có một người là đang hằm hằm như sắp phát nộ tới nơi. Đó không ai khác chính là Lam Ngọc. Có vẻ như nàng vừa mới trút cơn thịnh nộ của mình vào quả bóng tội nghiệp. Ấy hử đó là hành động dẫn mặt bé Mi, nhưng trái lại con bé chẳng lại là sợ sệt gì lại còn cười khi :

-Chà, lớp anh tập luyện nhiệt huyết ghê ta !

Nhận biết được nếu để con bé khích tướng Lam Ngọc thêm có thể nàng sẽ đổ quạu, không khéo lại trút hết cơn thịnh nộ đó vào người tôi hết như quả bóng lúc này thì khổ thân. Thế nên tôi thò thẻ câu xin bé Mi :

-Mi ơi, em đừng chọc tức chị Ngọc nữa ! Van em đó !

-Hừm, ai bảo chị ấy cứ ngăn cản em với anh hoài làm gì.

-Thôi được rồi mà ! Em cứ làm thế chắc chết anh mất !

Con bé chu đôi môi bé xinh của mình có vẻ không bằng lòng cho lắm. Hiếm khi nó được trả thù đàn chị thông minh của mình dễ dàng như vậy như lại bị tôi ngăn cản thì đúng là khó chịu thật. Nhưng cuối cùng nó cũng thở hắt ra một hơi :

-Thôi được rồi ! Dù gì em đến cũng không phải chọc tức chị ta đâu !

-Ồ, thế còn việc gì nữa sao ?

-Tất nhiên là có rồi ! Lúc này anh có tên Đức phải không ?

-Sao em biết vậy ?

Đáp lại vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, con bé chỉ bình thản :

-Thì trong lúc tìm anh, em tình cờ thấy thôi ! Mà có vẻ như tên đó nói với anh chuyện gì phải không ?

Tôi điếng hồn bởi khả năng quan sát của bé Mi. Nhưng nhìn mãi vẫn chẳng thấy con mắt thứ ba nào trên trán con bé như tôi đã tưởng tượng. Chắc có lẽ

nó có khả năng tâm linh tương thông với tôi. Vậy có khi nào nó đọc được suy nghĩ của tôi lúc này không nhỉ ?

-Nè, sao em hỏi mà anh cứ đứng trơ như tượng vậy ?

-À thì không, nó chỉ nói với anh là liệu hồn bé Tiên được trên 8 điểm, còn không thì lên cột cờ !

-Thật chứ ?

Lần thứ hai trong ngày tôi được hỏi câu đó, cũng với ánh mắt sắc lẹm như thể xuyên thẳng vào tim. Tuy nhiên đã trót phóng lao thì phải theo đến cùng, tôi gật đầu như cái máy mà chẳng dám nhìn mặt con bé :

-Thật, hề hề. Anh giấu em làm gì chứ !

-Ừm, mà trưa nay ba mẹ em bận việc không có ở nhà, Bảo cũng ở nhà bạn đến trưa để đi đá giải tiếp. Trưa nay em ở nhà anh được không ?

-Hả ? Nhà anh ?

Tôi cố hỏi lại để xem con bé có nói làm hay không nhưng xem ra con bé còn chất nết hơn với lý do :

-Ừ, chiều nay nếu ở nhà một mình em cũng buồn lắm ! Em sang nhà anh có gì nấu cơm cho anh ăn, không thích hả ?

-Chắc, thì thích...

-Thích sao nhìn cái mặt miến cưỡng vậy ?

-Đâu, hề hề ! Anh thích lắm mà !

Tôi phải cắn rặn nở một nụ cười còn đau hơn dao cắt.

Không phải tôi không thích gì bé Mi tới nhà, thích lắm luôn ấy chứ. Mỗi lần có con bé sang là tôi được ăn ngon ngày đó mà. Nhưng đó là chuyện của những ngày khác. Còn ngày hôm nay, tôi phải đưa tiền cho thằng Đức lúc 3h nên chẳng thể để con bé qua nhà tôi được, mọi chuyện sẽ bại lộ ngay lập tức. Thế nhưng tôi đã trót gật đầu với con bé, không cho nó sang nhà kéo con bé lại nghỉ đủ thứ chuyện. Vậy nên, tôi đành ngậm ngùi để con bé sang nhà của mình.

-Nè, lớp anh hôm nay đã tốt chứ? – Con bé chạy song hành với tôi trên đường về nhà.

-À hề, cũng vào vòng trong luôn rồi !

-Giỏi quá ta, thế hôm nay em nấu vài món ngon chúc mừng anh nhé ?

-Hề hề, thế còn gì bằng !

-Hi, vậy thì đi sang chợ với em tí xú đi !

-À rồi !

Con bé vẫn cười tít mắt chạy song song với tôi mà không biết cái thằng con trai trước mặt nó trong lòng đang thốn như thế nào. Cảm giác như có một trái chanh trong miệng của tôi vậy, chua xót vô cùng. Chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để ra khỏi nhà mà không bị con bé phát giác đã là một cực hình rồi.

Nhưng dẫu sao thì tôi cũng đã đồng ý, thôi thì cứ lo chuyện trước mặt trước. À, ý tôi là lo việc trả lời mấy câu hỏi vặt vãnh của con bé khi về nhà thôi. Vì mới vừa tới nhà, con bé đã nhăn nhit lên :

-Trời ơi, đây có phải nhà anh không vậy ?

-Ờ thì nhà anh !

-Sao mà bữa bọn ghê ! Anh nhìn kia... – Con bé chà nhẹ bàn chân mình dưới đất – Sàn nhà bụi khắp nơi.

-À hề, anh tính tối về sẽ dọn ngay đó mà !

-Còn nữa nè... – Con bé lại bước nhanh vào bếp – Chén đĩa cũng không chịu rửa nữa !

-Thì chắc, lát nữa anh rửa luôn mà !

-Thiệt là hết nói nổi anh rồi ! Cứ như thế này mai mốt làm sao mà em thương anh nổi đây !

-Hả ?

Trong một khoảnh khắc chớp nhoáng, tôi đứng hình nhìn con bé. Tai tôi vẫn nổ lóp đóp câu nói con bé vừa mới nghe. Biết có chuyện không ổn, con bé liền chỉnh ngay khi tôi còn chưa hiểu hết được câu nói :

-À, ý em là anh cứ như thế này làm sao mà chị em thương anh được !

-Thì...anh sẽ cố gắng mà, hề hề ! Giờ anh dọn dẹp tý nha !

-Thôi, đợi một mình anh dọn thì biết chừng nào. Em sẽ phụ !

-Em phụ à ?

-Còn đứng đó nữa, mau lấy chổi quét nhà đi, em sẽ rửa chén !

-À rồi rồi !

Vậy là tôi và con bé xắn tay áo bắt tay vào công việc dọn dẹp nhà cửa. Thú thật, thì tôi chẳng vui chút nào đâu, thấy áy náy là đằng khác. Con bé đã đến nhà tôi, một cốc nước còn chưa có thể mà đã làm phiền con bé phải chạy đôn chạy đáo giúp việc nhà giúp mình. Cũng tại tôi lười biếng quá, về nhà cứ vút cặp ở đấy rồi leo sofa ngồi xem TV cho đến khuya. Kiểu này chắc phải sửa đổi thật.

Về phần bé Mi, khác với hình ảnh của một cô tiêu thư quyền quý, sang trọng. Con bé tỏ ra khá là đảm đàng trong công việc nhà. Chỉ với đôi bàn tay xinh xắn của mình, số chén chất đống trong nhà bếp đã được con bé làm sạch chỉ trong một thời gian ngắn. Hoàn toàn nhanh hơn cả những lúc tôi gấp gáp rửa vội trước đây. Và nếu như tôi không ngăn lại, thì chắc con bé cũng đã lao vào

-Phù, cuối cùng cũng xong rồi ! – Con bé ngồi bệt xuống sofa thở hắt một hơi.

-Nước của em nè, trưa giờ chắc em khát rồi !

-Hừm, giờ mới nhớ tới chuyện này hả ? – Mày nhieu lại, con bé càu tôi một phát thật đau khiến tôi phải nhảy lùi ra sau một đoạn.

-Thì lúc nãy em rửa chén anh đâu có đưa nước em được !

-Thế anh còn quên chuyện gì nữa không ?

Con bé lại nghiêng mái tóc xoăn bồng bềnh cười với tôi một nụ cười trông thật là nguy hiểm. Tôi thì vác óc mãi vẫn chẳng thể nghĩ ra được mình quên chuyện gì. Có lúc tôi đã lén nhìn xuống khóa quần mình xem có quên kéo không và chợt phì cười vì tôi đâu có mặc quần dây kéo đâu mà quên.

-Anh quên chuyện gì nhỉ ?

-Vào tủ lạnh lấy đồ em nấu cơm, trời à !

-Ồ, hề hề, quên mất !

Tuy nhiên khi con bé đứng lên đi được vài bước, nó tự nhiên đi liu xiú rồi nghiêng hẳn người đi một bên. Tôi hoảng hồn kéo ghì con bé lại đặt nó xuống ghế sofa.

-Em...ó...ó...

Lại một lần nữa tôi đứng hình trước con bé. Không phải vì nó đang nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm thường ngày mà là vì lúc ghì lại vô tình làm cúc áo của con bé bung ra hết một nút, nhưng lại vào chỗ trung tâm ngực khiến cho cả người tôi nóng bừng cả lên. Phải khó khăn lắm tôi mới nặn ra được một câu...xiu vẹo :

-E...em...có sao không ?

-Um...không, em không sao? Để em đi nấu cơm cho, trễ rồi!

Cũng vừa lúc đó, tiếng sôi ồ ột do con đói bụng phát lên phá ngang cuộc nói chuyện. Tôi cam đoan rằng đó không phải do tôi. Cơ thể mình tôi biết rõ mà. Vậy là chỉ có con bé Mi mà thôi. Căn cứ vào biểu hiện bên trên của con bé lúc này, tôi nói nhẹ :

-Em một do đói bụng phải không ?

-Um...biết rồi còn hỏi! – Con bé cúi mặt xuống, hai tay nó vịn vào vạt áo nhăn nhúm.

Kể ra thì tôi cũng có một phần lỗi trong việc này. Con bé vì dọn dẹp nhà nên mới đói bụng sinh một mà. Thế nên tôi đứng thẳng người quả quyết:

-Để anh nấu cho!

-Anh? – Đôi mắt nai của con bé vốn tròn xoe lóng lánh nay lại càng to tròn hơn.

-Phải, anh sẽ nấu!

-Có biết nấu không đó!

-Em yên tâm, anh tự nấu từ đó giờ mà! – Để thêm tính thuyết phục, tôi vỗ ngực mình mấy cái muốn thổ huyết.

-Thôi được rồi, để anh nấu coi sao!

Cuối cùng thì con bé cũng để tôi nấu cơm trưa.

Nấu cơm thì dễ rồi, nhưng nấu đồ ăn mới khó. Tôi thì từ đó giờ có vài món lật vật xoay tua mà thôi. Thịt kho thì hơi lâu, đợi lúc xong thì chắc con bé cũng xiêu mất rồi. Cá chiên thì ở đây cũng chẳng có sẵn.

Nhìn vào nồi cơm bốc khói ngùn ngụt tôi đã nấu sẵn từ lúc sáng. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi.

“Tôm khô, hành, thịt, cà rốt... đủ cả”

Tất cả nguyên liệu đều đầy đủ. Thật là uổng phí nếu như tôi không nấu món này cho con bé Mi ăn. Đó không gì khác ngoài cơm chiên Dương Châu.

Sở dĩ tôi biết nấu đều là do một tay Lam ngọc chỉ dẫn cho tôi. Đó chỉ là một dịp tình cờ nàng đến nhà tôi chơi và...cũng chẳng có gì ăn như hiện giờ. Vì thế, để tận dụng lượng cơm dư hàng ngày, tôi đã nhờ nàng dạy cho mình món này. Vừa tiết kiệm và nhanh gọn đúng không?

Thế nên chỉ trong một tích tắc hai đĩa cơm chiên nghi ngút khói đã được đặt chiếm chỗ trên bàn một cách ngon lành. Tôi đứng cạnh đó quệt mồ hôi vừa tự hào thành quả mình vừa có được. Chắc con bé sẽ thích lắm. Tuy nhiên Vừa định gọi con bé đến thì nó đã thiếp đi từ lúc nào trên ghế sofa, tay vẫn còn cầm chiếc remote TV. Trông mặt nó lúc này dễ thương cực. Cái cúc áo đã cài vào lúc nào làm tôi có thể ngắm nó một cách tự nhiên hơn.

Mặc dù hai gò má không mím mím như Lam Ngọc như vẫn trắng hồng hào giữa cái nóng oi ả của Sài Gòn mùa hạ. Thỉnh thoảng một vài cơn gió lùa qua làm mái tóc ngang vai bông bồng của nó cứ bay lura thưa nhìn thật là xao xuyến. Cũng may là nó đang nhắm mắt, nếu không cộng với đôi mắt nai ấy hòa vào, tôi không chắc mình sẽ đứng vững trước nhan sắc yêu kiều đó.

-Hơ, em ngủ quên bao lâu rồi!

Con bé đột nhiên tỉnh giấc làm tôi hú vía ngồi ngay vào bàn như tội phạm tìm chứng cứ ngoại phạm. Mà đúng là tôi đang phạm tội thật...tội ngắm lên con bé. Thế nhưng sẵn với khuôn mặt mơ ngủ của con bé, tôi lại nghĩ ra trò vui:

-Em ngủ quên cũng lâu rồi đó, bây giờ đã là 4h chiều rồi

-Hà, 4h giờ chiều sao?

Con bé hốt hoảng móc chiếc điện thoại trong túi xách ra. Và cũng rất nhanh chóng nó nhận ra ngay mình đã bị xí gạt. Nhưng trái ngược với dự đoán là nó sẽ chạy đến cầu cho tôi một phát đau điếng. Tự nhiên con bé cúi mặt xuống đất. Đôi vai nó rung lên bần bật một cách quen thuộc như tôi đã thấy trước đây. Chỉ một chốc sau một giọt nước trong veo bỗng rơi xuống vạt áo nó, loan ra xung quanh một vệt lớn.

Tôi hốt hoảng ngồi xuống cạnh con bé:

-Sao thế, sao em khóc vậy?

-Hức...tránh xa em ra đi!

Con bé đẩy mạnh tôi ra khỏi ghế làm tôi chỉ còn cách đứng gần đấy nói chuyện với nó:

-Nhưng mà sao em lại khóc?

-Không biết đâu, anh gạt em! Em ghét anh lắm!

-Sặc, thôi chỉ là anh đùa hơi quá thôi mà!

-Hông biết, sau này anh còn gạt em chuyện lớn hơn thì sao!

-Ec, làm gì có chuyện đó! Anh chỉ muốn vui một tý thôi, không cố ý làm em buồn đâu!

-Em ghét anh, không được đến gần em!

-Thôi mà, cơm ăn dọn ra rồi, em mau ăn đi!

-Em...

Con bé cau mày, định hít một hơi thật dài thì đột nhiên tiếng reo ồm ồm của bụng đói lại vang lên. Và lần này, tôi nắm bắt tình huống rất nhanh:

-Anh biết lỗi rồi mà, thôi em xuống ăn với anh đi, kéo nguội không ngon!

Từ cái miệng phụng phịu của con bé, tôi đoán nó muốn giận tôi thêm một lát để tha hồ hành hạ nhưng do con đói nên không thể kéo dài được hơn. Thế nên nó chỉ cau mày rồi cũng từ từ bước đến bàn ăn.

Tôi quan sát từng cử chỉ của con bé từ lúc cầm chiếc muỗng lên, rồi múc cơm và đưa lên miệng. Đến nỗi con bé phải gất nhẹ:

-Nè, làm gì nhìn em ghê vậy?

-À, không! Hề hề, em ăn đi!

Thế rồi con bé cũng ăn muỗng cơm đầu tiên. Tôi tập trung quan sát từng nét mặt của con bé. Nó đi từ bình thường sang nhăn nhúm làm tôi phát hoảng phải hỏi ngay:

-Sao thế em, không ngon à?

-Cái đĩa cơm này nó...nó...

-Hả, bị sao ?

-...nó ngon ghê...hi hi !

-Sặc, em trêu anh à ? – Tôi tròn mắt muốn lời cả trông nhìn con bé.

-Chứ sao, lúc nãy anh trêu em, giờ em trêu lại không được à?

-Nhưng nhưng...

-Hông được sao...

Thấy cái miệng chu ra của con bé, tôi chẳng thể làm gì hơn ngoài cắn răng nuốt cục tức vào bụng. Cảm giác đó giống như ta ăn phải một cục thịt nóng mà chẳng thể phun ra được, chỉ biết hả miệng thờ phỉ phò chịu trận. Nhưng chẳng mấy chốc gương mặt con bé lại trở nên vui tươi, nó cười hi :

-Nhưng món cơm chiên anh nấu cũng ngon lắm đó. Em thích lắm !

-Hả, em thích nó à ?

-Ừa, hi hi, nó ngon thật mà !

Phải nói là cảm giác của tôi lúc này chẳng thể nào tả được, chỉ có nước lấy một hình ảnh nào đó gần giống thay thế mà thôi. Trong số những hình ảnh có thể thay thế được chỉ có ngọn núi lửa là giống nhất lúc này. Đúng vậy cơ thể tôi như giống như một ngọn núi lửa muốn nổ tung ra khi nghe con bé khen như vậy. Giờ tôi mới hiểu cảm giác của những bà nội trợ khi nấu ăn cho chồng là như thế nào, thôi thì sau này bất cứ cô gái nào nấu ăn cho tôi dù ngon hay dở gì cũng phải khen để họ vui vậy.

Sau bữa ăn đó là đến phần tôi lo lắng nhất, đưa tiền cho thằng Đức. Với việc con bé ở nhà tôi lúc này thì không thể bước ra ngoài một cách đường hoàng được rồi. Leo rào cũng không được. Trốn nhà lại càng không. Nghĩ mãi cuối cùng tôi cũng nghĩ ra được một cách. Thế là tôi rụt rè quay sang con bé Mi :

-À Mi này !

-Sao thế anh ?

-Anh có tí việc ra ngoài chút nhé !

-Việc gì ?

-À thì anh đi mua mấy cây đèn cây phòng khi cúp điện lấy ra dùng đó mà !

-Thế à, em đi với !

-Thôi anh đi mua chút về ngày, mắc công lắm !

-Thật chứ ?

Lần thứ 3 trong ngày tôi lại nghe câu hỏi này, lưng tôi lạnh toát cả mồ hôi. Nhưng đã hứa với thằng Đức là đến đúng giờ nên tôi chẳng còn cách nào khác :

-Ừ, anh về ngay mà ! Em cứ ở nhà xem TV

-Ừa, thôi được rồi, anh đi cẩn thận đấy!

-À hề hề, em yên tâm!

Cả người tôi nhẹ hững đi như trút bỏ được cả tấn nỗi lo. Và để con bé không kịp đổi ý, tôi phóng xe đạp ngay tốc xẹt ra khỏi cổng. Ở lại lâu chỉ tổ làm con bé sinh nghi hỏi nhiều câu khác.

Và chẳng mấy chốc sau, tôi cũng đã đến được chỗ hẹn. Thật không khó nhận ra cái bản mặt khó ưa của thằng Đức trong quán nước. Và khi nhìn thấy tôi, cái bản mặt của nó càng khó ưa hơn. Nhìn cứ muốn tọng vào mặt nó một quả cho bỏ ghét.

-Mày đến rồi đó à, cũng đúng giờ chứ hả ?

-Không nói nhiều nữa, tao gấp lắm, tiền của mày đây !

Tôi hăm hực để cọc tiền lên bàn mà trong lòng không khỏi chua xót. Thế nên nó vừa chộp lấy cọc tiền, tôi đã đe ngay :

-Mày nhớ phải giữ lời đấy, không được cho tao và Lam Ngọc lên đứng cột cờ !

-Rồi rồi mày yên tâm, Quân tử nhất ngôn mà, hề hề ! – Nó cười ngạo ngễ đếm số tiền mình vừa lấy được.

Xét thấy ở lâu không tiện, tôi vội đứng dậy thu xếp đồ :

-Tao về đây, liệu hồn mày đấy !

Tuy nhiên, khi tôi vừa quay lại. Một hình bóng quen thuộc đã đập vào mắt tôi. Đúng hơn là đứng trước mặt tôi từ lúc nào. Tôi như chết trân tại chỗ không thể cử động tay chân được. Dường như nó đã bị ánh mắt sắc lẹm đó làm vô hiệu hóa hết thảy. Thứ duy nhất còn hoạt động bình thường trên người tôi lúc này có lẽ là đôi tai. Vì lúc đó tôi có thể nghe rõ mồn một giọng nói phát ra từ hình bóng đó :

-Giải thích đi ! Chuyện này là thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166

Lúc này đầu tôi trống rỗng, nó như một vùng đất cằn cỗi chỉ cát với sỏi đá. Toàn bộ sinh khí của tôi lúc này dường như đã bị người con gái đứng trước mặt tôi rút sạch. Một người tôi không bao giờ ngờ đến được. Lam Ngọc.

Nàng đứng sừng sững trước mặt tôi với đôi mắt như muốn thiêu đốt tất cả. Dẫu toàn bộ thân người tôi đã chết cứng nhưng đôi tai tôi vẫn còn nghe văng vẳng:

-Sao Phong? Nói gì đi chứ?

-Ừ...thì...chỉ là Phong đang tìm cách giúp Ngọc...

-Giúp Ngọc ư? Nếu giúp bằng cách này thì Ngọc cũng tự bỏ tiền ra được vậy!

-Hề hề, có gì hai người cứ từ từ nói chuyện đi nhé, tôi về trước đây!

Trước con thịnh nộ như núi lửa phun trào của Lam Ngọc, thằng Đức vội nhồm dấy định chuồn mau khỏi chiến trận nhưng ý định đó của nó đã bị Lam Ngọc nhanh chóng phát hiện được, nàng quay sang nó gắt một cú như sấm rền:

-Cậu ở lại đây cho tôi!

Ngay lập tức, thằng Đức liền ngồi xếp re về chỗ của không dám hé một tiếng nào. Ấy hử nó cũng đã biết đến tiếng tăm lẫy lừng của Lam Ngọc ở cương vị chỉ huy đội cờ đỏ của trường. Và cũng giống như nó, khi nghe tiếng gắt đó, hồn phách trong người tôi cũng bay đi hết ráo, chỉ để lại cái xác vô hồn đối diện với ngọn núi đang bùng nổ dữ dội.

-Sao đây Phong trả lời đi chứ?

-Thì Ngọc cũng biết mà, trong tình cảnh này Phong biết làm gì hơn được!

-Nhưng ít nhất Phong cũng phải nói với Ngọc một tiếng, sao lại tự ý làm một mình, hả?

-Phong...

-À này chị ơi, chắc chị đang có vấn đề phải không?

Giữa con thịnh nộ của Lam Ngọc đột nhiên một bóng hình khác chen vào với giọng nói cực kì quen thuộc. Mái tóc ngắn ngang vai, gương mặt nhỏ nhắn, xinh xinh và đặc biệt là đôi mắt nai biết nói. Không thể nhầm lẫn được, đó là Ngọc Mi.

Ngọc Mi và Lam Ngọc. Tôi không biết hôm nay là ngày gì, nhưng tôi thề rằng, sau khi xong vụ này mà tôi vẫn toàn mạng, tôi sẽ chạy tọt về nhà xem lịch để ghi nhớ ngày hôm nay, ngày siêu khủng khiếp nhất trong cuộc đời học sinh của tôi.

Trong lúc tôi còn bàng hoàng về sự xuất hiện của con bé, thì nó đã đi nhanh đến chắn ngang giữa tôi và Lam Ngọc như thể đối thủ của Lam Ngọc chính là con bé chứ không phải một thằng cù bất cù bơ như tôi.

-Làm phiền em tránh sáng chỗ khác, chị đang nói chuyện với anh Phong!

-Không! Tránh ra để chị tiếp tục làm khó anh nữa sao?

-Làm khó? Em biết cái gì mà nói!

-Sao lại không chứ. Rõ ràng anh Phong đang cố gắng giúp chị. Chị không cảm ơn anh thì thôi, lại gắt gỏng anh như vậy chị xem có được không?

-Chuyện của chị và anh Phong không liên quan thì đừng can dự vào!

-Không liên quan ư? Em là bạn gái của anh đấy, có chuyện gì của anh mà em không biết chứ?

-Này...

-Thôi đủ rồi!

Đến lúc này tôi không thể nào ngồi im được nữa. Mọi người đang nhìn chúng tôi với ánh mắt khó chịu. Nếu tôi không nói gì chắc chắn những người đó sẽ nghĩ tôi là một thằng hèn nhát chỉ biết núp bóng con gái. Thế nên tôi đành thẳng thừng đứng lên chắn ngang giữa hai người như cái cách mà con bé Mi đã làm lúc này.

Như một điều dĩ nhiên, cả hai đều nhìn tôi không chớp mắt. Dù có một chút bất bình nhưng tôi vẫn rán nuốt cái cục đang mắc ở cổ họng xuống:

-Đây là chuyện do Phong quyết định, hai người không phải vì Phong mà cãi nhau đâu!

-Nhưng Phong, chị ta lại trách anh trong khi anh giúp chị ta đó!

Con bé nhíu mày chỉ về phía Lam Ngọc. và để đáp lại, nàng cũng khoanh tay trước ngực gắt nhẹ:

-Chị không có trách gì, chỉ hỏi tại sao thôi! Em có phân biệt được giữa hỏi và trách không vậy?

-Được rồi, không cãi nhau nữa! Phong nợ Ngọc một câu trả lời, khi khác hãy nói chuyện được không?

Dù Lam Ngọc có đôi lúc nóng tính và lạnh lùng nhưng nàng vẫn là một cô gái thông minh và hiểu chuyện. Thế nên trước ánh mắt vang lòn của tôi, nàng chỉ thờ hắc một hơi:

-Thôi được rồi, Phong cứ ở lại giải quyết việc của mình đi! Khi khác gặp!

Rồi nàng lẳng lặng bước ra khỏi quán. Theo sau là mấy nhỏ con gái trong lớp từ dãy bàn phía bên hông. Có lẽ đội nữ đang ngồi uống nước trong quán này, vậy mà tôi không để ý tới, chỉ khần trương vào quán vào đưa tiền cho thằng Đức mà thôi.

Nhìn thấy bóng dáng nàng khuất dần ra khỏi quán, lòng tôi cũng buồn rượi nhưng đã nhẹ đi ít nhiều vì đã tránh được trận khẩu chiến long trời với con bé Mi. Nếu không, tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Lam Ngọc đi rồi, tôi chỉ còn hai mục tiêu để giải quyết đó là thằng Đức và con bé Mi. Do vậy, tôi tiến tới thằng Đức nói khẽ:

-Mày đem số tiền về đi, nhớ thực hiện lời hứa đấy!

-Hề hề, mày cứ yên tâm!

-Khoang đã!

Thằng Đức vừa đi được vài bước đã bị con bé Mi chặn đầu. Nó dịch sáng bên trái, con bé liền bước sáng trái. Nó dịch sáng phải, con bé cũng bước theo. Tức quá đôi nó đỏ mặt tía tai gắt gỏng:

-Cái gì nữa đây?

-Phải đó Mi, chuyện này về nha anh sẽ giải thích với em, để nó về đi!

-Không được, muốn nói chuyện thì cả 3 cùng nói chuyện!

-Hả, vậy tức là sao?

-Tức là cả cậu ta cũng phải về nhà mình !

Xưa nay các cụ thường khuyên khi lấy vợ đừng lấy vợ quá thông minh và sắc xảo. Lúc đầu khi nghe được tôi không tin đâu. Vợ giỏi thì mình được nhờ có sao phải sợ ? Thế nhưng giờ đây tôi đã được nếm mùi chua xót đó. Ngọc Mi tuy chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của tôi, nhưng chi bấy nhiêu thôi cũng đủ để tôi trải da trơn vẩy bao phen. Đơn cử như lần này. Chẳng hiểu tại sao Ngọc Mi lại xuất hiện ở chỗ của tôi giao tiền cho thằng Đức. Chẳng lẽ nó đã nghi ngờ tôi sao?

Câu hỏi đó của tôi không cần quá nhiều thời gian để trả lời. Sau khi về nhà, tất nhiên là có thằng Đức theo cùng nữa, con bé liền kéo tôi lên phòng nói chuyện mặc cho thằng Đức cứ í ới dưới sô pha. Biết làm sao được, con bé đã khóa cổng rồi, nó muốn trốn đi thì cũng phải nghĩ cách làm sao bung chiếc xe đạp qua cái cổng sắt lĩa chia chông của tôi đã.

Về phần mình, khi vào phòng, con bé liền đóng xăm cửa lại, cau mày :

-Được rồi, đây là lúc anh thừa nhận mọi chuyện đây !

-Ch...chuyện gì ?

-Còn hỏi em nữa sao ? Lúc ở quán, em đã nói đỡ cho anh trước chị Ngọc, bây giờ anh nên khai thật với em đi !

-Anh...anh...

-Không sao cả, em luôn đứng về phía anh. Nhưng anh phải nói sự thật cho em biết !

Chẳng còn cách nào hơn, tôi bèn ngồi xuống giường thờ dài :

-Ừa, thì cái hôm đó ngoài điều kiện là con bé Tiên phải trên 8 điểm ra, nó còn bắt anh phải đưa 600 nghìn tiền trợ cho nó !

Vừa nghe, con bé đã sà đến gần tôi tròn mắt :

-Sao, đến tận 600 nghìn à ?

-Ừ, anh đã vét hết tiền vật tháng này đây !

-Tên Đức này thật là...Hôm nay không phải em linh cảm có chuyện xấu nên đi theo anh thì không phát hiện được nhiều chuyện như thế này rồi ! Để em xuống nói chuyện với hắn !

-Ồ này...

-Là em, chứ không phải chị Ngọc đâu, anh cứ yên tâm !

Câu nói của con bé để lại trong tôi một chút băng khuâng tàn dư. Một đảng bảo vệ cho Lam Ngọc rằng em là một người nhiệt huyết nên cách giải quyết không giống người khác. Còn một đảng lại tán thành quan điểm của bé Mi, Lam Ngọc là một cô gái nóng tính, luôn giải quyết sự việc bằng tay chân. Nhưng Lam Ngọc trong lòng tôi từ lâu luôn là một cô gái cá tính, lạnh lùng nhưng đầy nhiệt huyết. Cái ý nghĩ nàng giải quyết mọi việc bằng tay chân liền tan biến đi không lâu sau đó theo những bước chạy của tôi xuống những bậc thang gấp gềnh.

-Này, có thật là anh lấy số tiền đó trả tiền trợ chứ ?

Giọng bé Mi cất lên thật lạnh lùng và dứt khoát. Em đang ngồi trên ghế sô pha trừng mắt chiếu những tia nhìn sắc lẹm vào nó.

-Nếu đã đến nhà của tao rồi thì tụi bây phải biết chớ ?

-Mà anh cũng giỏi lợi dụng người khác quá nhỉ, anh Phong đã giúp dạy kèm bé Tiên, anh còn lấy tiền của anh ta nữa !

-Bắt...bắt khả kháng thôi ! Nếu nó muốn tao không đưa danh sách lên trường thì phải mất tiền chứ !

-Liên quan dữ nhỉ ?

Con bé tiếp tục trừng mắt nhìn thẳng Đức muốn cháy da làm nó chẳng dám ngẩng đầu lên dù chỉ một lần. Có lẽ nó tưởng tượng mắt mình sẽ cháy thật nếu ngược lên nhìn bé Mi. Và cứ thế, con bé tiếp tục áp đảo nó :

-Trả lời thật đi, tại sao anh còn phải lấy tiền anh Phong ?

-Thì...

-Anh liệu hồn thì trả lời thành thật còn không cho dù anh Phong có phải đứng cột cờ, tôi cũng phải khai bộ mặt tráo trộn của anh ra !

-Ê ê, không chơi kiểu vậy nghen !

Thằng Đức bị con bé Mi dọa cho xanh mặt thì đều muốn quỳ xuống lạy luôn con bé nếu không có tôi ở đây. Bây giờ có thời gian suy nghĩ, tôi mới chợt nhớ ra cái buổi chiều trước khi tôi qua nhà nó có tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa nó với một người nào đó trong văn phòng đoàn. Và cuộc nói chuyện đó có liên quan đến một nửa số tiền mà thằng Đức nhận được. Liệu chuyện đó có liên quan gì đến việc nó đòi tiền tôi hay không ?

Nói là làm, tôi liền hỏi nó ngay :

-Này, có vẻ như có ai đó sai mày làm việc này phải không ?

Như bị ai đó bỏ cục nước đá vào lưng áo, nó giật bắn lên tròn mắt nhìn tôi :

-Gì ? Việc này là việc gì ?

-Chẳng phải cái buổi hôm đó mày nói chuyện với vụ đưa một nửa số tiền sao ?

-Mày...vậy ra hôm đó là tụi mày à ?

-Nếu biết thế rồi thì tự giác khai ra đi !

Thằng Đức bỗng dưng im bặt. Mặt nó cuối gằm xuống như thể đang tìm một câu trả lời nào đó được viết dưới sàn. Tranh thủ khoảng lặng đó, Ngọc Mi thúc nhẹ vào tay tôi.

-Anh nọ em thêm một lời giải thích nữa đây !

Biết mình không thể làm gì hơn, tôi chỉ gạt đầu miễn cưỡng cho qua chuyện để tiếp tục đợi câu trả lời từ thằng Đức. Và cuối cùng, sau một cái thờ hắc thật mạnh, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt có phần vang lơn :

-Thôi được rồi, nhưng phải hứa là đừng nói chuyện này cho gia đình tao biết đây !

-Được thôi, nếu mày kể thành thật !

Thêm một cái hít thở sâu nữa, thằng Đức chậm rãi :

-Người sai tao hại tụi mày chính là thằng Bảo đó !

-Cái gì ? – Con bé Mi bỗng dưng mất bình tĩnh đập mặt hai tay xuống bàn – Anh nói ai ?

-Tao nói thằng Bảo, thằng nhóc hay đi chung với con bé này đây !

-Ồ, Mi !

Tôi hoảng hồn vội chạy đến đỡ lấy con bé khi nó thất thần ngã hẳn vào ghế sofa. Cố gắng vực nó dậy, tôi hỏi khẽ :

-Em có sao không ?

-Không sao, anh để em xử lý việc này nhé !

-Nhưng em có khỏe không ?

-Anh đừng lo, em là Ngọc Mi mà !

Ngó thấy ánh mắt cương quyết của con bé, tôi không tài nào kiếm ra được một lý do để ngăn cản nó cả, họa chăng là vì nó vừa mới sụp xuống nhưng thế nào nó cũng sẽ nói là không sao. Thế nên, tôi đành buông con bé ra để nó tự xử lý vụ việc. Tôi lật đật vào bếp rót cho nó một ly nước, nó tu một lèo hết cả ly rồi hướng mắt về phía thằng Đức :

-Sao, anh kể tiếp đi. Bảo tìm đến anh khi nào ?

-Cũng mới gần một tháng đây thôi. Nó mời tao ra quán nói chuyện rồi sao đó bàn về vụ thằng Phong !

- Bàn thế nào, anh cứ kể tiếp !

- Sẵn lúc đó tao đang cần tiền để trả tiền trọ nên đã đồng ý với nó !

- Chỉ vậy thôi phải không ?

- Chứ còn sao nữa, nếu không thiếu tiền đến bước đường cùng thì tao cũng chẳng làm theo lệnh của cái thằng nhóc ấy làm gì đâu !

Theo như cách mà tôi thường giải quyết một vấn đề gì đó, khi thằng Đức thừa nhận hết mọi sự việc như thế này, việc đầu tiên có lẽ là tọng vào mặt thằng nó mấy cú rồi sang nhà bé Mi tọng nốt cho thằng Bảo mấy cú còn lại cho hả dạ. Nhưng hôm nay sao lạ quá, thằng Đức đang ngồi trước mặt nhưng tôi chẳng buồn co tay, cũng chẳng muốn nhúc nhích tẹo nào. Cả người tôi nặng chịch như có ai đó đặt tảng đá vài chục kí lên người. Có lẽ việc mà tôi có thể làm giờ này là ngồi tựa hẳn ra chiếc ghế sofa, nơi duy nhất tôi đang bám víu để tiếp tục nghe những gì thằng Đức nói :

- Tụi bây đã tới nhà tao cũng biết rồi đấy ! Thiếu thốn đủ thứ, ba tao đi làm hồ bị gãy chân, nhà đâu có ai làm ra tiền ngoài tao được đâu. Mỗi tháng phải đóng tiền trọ rồi tiền học thêm của con bé Tiên nữa, làm sao mà tao lo hết được !

Rồi nó tựa lưng hẳn vào ghế, thở những hơi dài sọc đầy ưu buồn :

- Tụi bây nói tao sao cũng được, ác độc cũng được, nhẫn tâm cũng được nhưng chỉ cần gia đình tao yên ổn, thứ gì tao cũng làm !

Bây giờ tôi không biết nên nói gì và cũng không biết mình nên làm gì. Tôi nhìn sang phía bé Mi, nó cũng y hệt tôi, chỉ im lặng nhìn chăm chăm cái ly nước để trên bàn, thì thoàng nó mới mím môi như đang nghĩ ngợi một điều gì đó khủng khiếp lắm. Đây hẳn là lần đầu tiên tôi thấy nó bối rối như thế. Nhưng con bé không bối rối quá lâu, chỉ vài phút sau đó. Gương mặt băng thanh của nó lại trở về vẻ cương quyết trước đây :

- Thôi được rồi, việc của Bảo tôi tự có cách xử lý. Còn Đức, từ nay anh không được qua lại với Bảo nữa !

- Nhưng sao được chứ, nếu không nghe theo lời nó, nó sẽ đưa chuyện này cho ba tao biết đấy !

- Yên tâm, tôi tự có cách xử lý chuyện này. Ngày mai anh cứ gặp riêng Bảo, chúng tôi sẽ bám theo sau !

- Thế cơ à ? – Thằng Đức há hốc, miệng nó thì đều muốn chạm cả đất.

- Giữa tụi tôi và Bảo anh có quyền chọn một phe, không ai ép buộc anh cả !

- Vậy...

Tôi biết thằng Đức giờ này khó xử thế nào. Một đằng nó đã nhận được một nửa số tiền từ thằng Bảo nay lại nhận được một nửa số tiền từ tôi. Nếu theo phe thằng Bảo thì nó khó lòng mà tồn tại với sự thông minh của bé Mi được. Còn nếu đi theo phe tụi tôi thì nó lại mang tiếng phản bội thằng Bảo, tiền thoái lưỡng nan. Nhưng suy cho cùng, nó nhận lời giúp thằng Bảo cũng vì tiền. Nay bọn tôi đã đưa cho nó số tiền bằng với thằng Bảo bỏ ra, như thế coi như huê cả đôi bên, thằng Đức có theo phe ai cũng không thấy khó xử cho lắm.

Nhìn đôi mắt đã được che phần lớn bởi vầng trán nhăn nhúm của nó mà tôi có phần đồng cảm. Nếu tôi ở trong tình thế như nó chắc cũng không biết mình phải làm gì lúc này. Tôi ngó nghiêng sang cửa sổ, ánh nắng lúc này đã ngả một màu vàng ngà chiếu thẳng vào nhà tôi nóng hổi. Dù muốn đi tới đóng cánh cửa sổ lắm nhưng trong hoàn cảnh căng thẳng thế này, tôi cũng không thể làm gì hơn ngoài cầm nín chờ câu trả lời của nó.

Theo như trí tưởng tượng phong phú của tôi. Có lẽ lúc này đang có một thiên thần và một ác quỷ ở hai bên vai của nó. Một bên kêu nó theo phe Ngọc Mi còn một bên thì lại xúi theo phe thằng Bảo. Chỉ có điều là chẳng biết phe nào là ác quỷ phe nào là thiên thần nữa. Nhưng tôi biết chắc rằng cả hai sẽ chạy toán loạn sau khi nghe câu nói lạnh băng của bé Mi :

- Sao ? Đã thông suốt chưa ? Tôi không có tính nhẫn nại lâu đâu !

- À ừm, có thật là nếu về phe của tụi bây tao sẽ an toàn chứ ?

Thằng Đức liếc môi nhìn chăm chăm con bé Mi như cái phao cứu sinh.

- Cái đó còn tùy vào biểu hiện của anh vào ngày mai thôi !

- Ủa, sao cũng được, nhưng phải đảm bảo cho gia đình tao đấy !

- Việc đó thì anh yên tâm. Vậy là anh theo bọn tôi chứ gì ?

- Ờ, vậy giờ tao về được chưa ? Còn trận đá banh chiều nay đấy !

- Được rồi, anh có thể ra về !

Như một con rô bốt, tôi vớ lấy chùm chìa khóa để trên cái tủ TV lật đặt chạy ra mở cổng cho thằng Đức ra về. Còn chưa kịp hả hê với bộ dạng ỉu xiu như cọng bún của nó, tôi đã nhận được hung tin :

-Mây liệu hồn. Chiều nay lớp tao đá bán kết với lớp mây đây. Tao không có nương đâu !

Nói rồi nó nhảy phóc lên xe vút đi trong con tê tái không gì sánh bằng của tôi. Nhờ nó tôi mới sực nhớ ra là mình còn một trận bán kết chiều nay. Lại gặp lớp của thằng cô hồn đó mới ác. Chả biết lớp tôi có đá đấm được gì không nhưng thấy trước mắt là bị thằng Đức nhắm tới rồi đấy.

Tuy nhiên có một điều còn khủng khiếp hơn là gặp phải đội của thằng Đức. Khi chỉ mới vừa đóng cổng lại, tôi đã phải giật thót bởi tiếng gọi ngọt ngào của bé Mi :

-Anh Phong, vào đang em bảo xiu nào !

Biết chẳng còn đường nào để chạy, tôi đành lê thân tàn vào trong nhà như một tử tù được áp giải đến nơi hành quyết. Tự nhiên tôi lại sợ vào ngôi nhà của mình. Nó cứ như cánh cổng địa ngục nơi mà biết bao nhiêu quỷ sứ đang chờ đợi. Cơ mà Ngọc Mi có phải là quỷ sứ gì đâu, con bé lại một thiên thần áo trắng chính gốc ấy chứ. Nhưng mà tự nhiên thấy đáng ghê, cảm giác cứ bồn chồn không tả được. Giả như mà tôi bé tý lại như đàn kiến đang kéo một hàng dài quanh chậu mai ngoài sân thì hay biết mấy.

-Anh ngồi xuống đi, sao lại đứng đó làm gì ?

Con bé vẫn tròn xoe đôi mắt nai như chưa biết được những biểu hiện của tôi từ đâu mà ra. Đã thế nó vẫn tiếp tục :

-Anh khát không, để em đi rót nước cho anh nhé ?

-Hề hề, không đâu, phiền em quá !

-Thế thì đến lúc a kể cho em nghe mọi chuyện được rồi đấy !

Chưa đầy 1 phút đồng hồ, thiên thần áo trắng bỗng biến thành một con quỷ thực thụ khi ánh mắt của con bé bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng. Nó làm tôi đáp rầm rập mà không kịp suy nghĩ :

-Anh xin lỗi. . .anh chỉ mới nghĩ ra lúc đó. . .thôi mà !

-Vậy ngay cái lúc phát hiện ra sự việc sao anh không kể cho em nghe ?

-Anh. . .anh. . .

-Ừm. . .cũng chả trách anh được, thứ gắn kết cả hai đứa chỉ là một mảnh giấy thôi mà !

Con thịnh nộ của con bé đột nhiên mất tiêu sau cái thờ dài cả thế kỉ. Con bé không nói gì nữa, đôi mắt nai tròn xoe của nó bây giờ chỉ nhìn chăm chăm vào hai ngón tay đang ngo ngoáy đuổi bắt lẫn nhau. Đôi môi nhỏ xinh thì thoáng mím lại để cái thờ dài thêm phần nghiêm trọng. Nhưng thứ làm tôi thực sự cuốn hút vẫn chính là đôi mắt nai tròn xoe đó. Nó thật đẹp, thật cuốn hút, lúc nào cũng phản chiếu những tia sáng long lanh về phía tôi.

Bất giác theo một phản xạ nào đó, tôi bỗng đặt tay lên cánh tay của nó. Và như bị chạm vào ổ điện, tôi giật mình rút về cảm thấy tim quặng lên từng cơn bồi hồi. Tôi lén ngó con bé, nó vẫn không có chút phản ứng gì họa chăng chỉ là những cái thờ dài làm không khí thêm phần cô đặc lại trong cuốn hòng tôi. Hôn ai hết vào lúc này, tôi cảm thấy trong người tôi xuất hiện đầy những mâu thuẫn không thể diễn tả được. Có lúc tôi muốn chạm vào con bé, có lúc lại muốn tránh xa nó ra và ngồi vào một góc nào đó gặm nhấm những suy nghĩ vẩn vơ.

Nhưng rồi tôi lại làm theo chính linh cảm mình mách bảo bằng việc thò tay sang khiêu nhẹ cánh tay con bé. Tôi liếm môi :

-Mi ơi!

-Gì ?

Giọng con bé thều thào cất lên như từ nơi xa xăm nào đó. Tôi cố gắng nuốt cục nghẹn ở cổ :

-Anh xin lỗi !

-Anh có lỗi gì mà xin ?

-Vi. . .đã làm em buồn !

-Anh có trách nhiệm gì phải làm em vui đâu !

Hết cách, tôi đành đem phương án cuối cùng ra hi vọng vớt vát lại một chút niềm vui từ con bé :

-Vì anh là. . .bạn trai em !

Quả thật con bé đột nhiên quay ngoác sang nhìn tôi. Đôi mắt nai trở nên sáng long lánh những tia nắng ấm áp. Nhưng rồi nó lại quay đi, ánh mắt nó vụt tắt đi theo những tia nắng vàng đang phai dần ngoài sân :

-Chỉ là giấy tờ thôi !

Vừa dứt câu, trên mặt của con bé liền xuất hiện những giọt nước long lanh đổ ra từ khóe mắt. Nó cố tình mím môi thật chặt để không phát ra một tiếng thút thít nào. Do đó, đôi vai nhỏ bé của nó cứ rung lên bần bật.

Trong đầu tôi lại xuất hiện những suy nghĩ xâu xé nhau. Tôi cảm thấy trái tim mình như có một bàn tay đang bóp nghẹn. Cổ họng tôi khát khô chỉ muốn với lấy ly nước trên bàn đi rót một hơi đầy vun rồi tu một lèo hết sạch. Nhưng việc đó lúc này đối với tôi còn khó hơn lên trời hoặc bất cứ một ước muốn xa xỉ nào của tôi trước đây. Tôi cảm nhận được ánh mắt của con bé vẫn đang dõi theo từng hành động, từng cái thờ hắc của tôi mặc dù bây giờ đôi mắt đó đang ẩn sang chiếc rèm che bằng nước mắt.

Trong một phút không thể kiềm chế, tôi bất giác đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt đang chạy dài trên gương mặt con bé. Nó thật ấm, trong veo như dòng nước suối tinh mơ. Và thêm một lần bất giác nữa, tôi đưa tay ném giọt nước mắt đó. Tôi không hiểu vì sao mình làm vậy, có thể là do bị nhiễm từ một bộ phim nào đó, cũng có thể là do chính trái tim tôi mạch bảo.

-Anh làm gì vậy ?

Con bé quay sang nhìn tôi, vẻ mặt của nó không khỏi ngạc nhiên sau những gì tôi vừa làm. Có lẽ nó nghĩ tôi là một thằng bệnh hoạn có sở thích kì hoặc nào đó. Dù vậy, tôi vẫn cố lấp liếm :

-Anh...nêm !

-Nhưng sao... ?

-Anh không biết, người ta thường nói khi còn người khóc vì buồn bực nước mắt thường cay và nồng lắm.

-Vậy anh thấy có cay nồng hông ?

-Hông...thấy ngọt !

-Ngọt ??

-Thật...!

-Anh lại gạt em rồi !

Con bé phụng phịu quay đi. Nhưng lần này tôi không cảm thấy bối rối nữa. Gương mặt thanh tú của con bé đã khô đi những giọt nước mắt từ khi nào. Tôi không biết quyết định sau đây của tôi có đúng không, nhưng đã đến mức này, tôi không còn bất cứ con đường nào khác. Và rồi, tôi dốc hết can đảm cầm rứt rề năm lấy bàn tay bé bỏng của Ngọc Mi :

-Anh xin lỗi vì đã làm em buồn. Nhưng sau này em đừng để ý đến chuyện giấy tờ gì nữa cả. Hãy làm theo cảm xúc của mình nha em !

Thú thật, tôi chỉ định nói xin lỗi con bé thôi. Nhưng vì thấy con bé vì nhắc đến chuyện hợp đồng mà khóc lóc tôi mới tùy cơ ứng biến phang thêm câu sau vào, bây giờ ngẫm lại tôi cũng chẳng biết mình nói câu đó có ý nghĩa gì nữa. Chắc con bé sẽ nghĩ đầu óc tôi có vấn đề, hoặc đang đùa giỡn với nó. Tuy nhiên, có một sự thật là con bé đã cười, tôi không biết nó cười vì chuyện gì. Có thể là vì nhìn tôi ngô ngố, cũng có thể là vì câu nói không đâu ra đâu lúc này. Hơn ai hết vào lúc này, tôi cảm thấy thật là dễ chịu.

-Anh phong !

-Hà ?

Đang bận phiêu linh tứ hướng, con bé bỗng gọi giật làm tôi thí đều muốn bay lên cả nóc nhà.

-Chuyện lần này em sẽ tha lỗi cho anh, nhưng tội sống thì khó tha được !

-Em định làm gì vậy ?

-Anh nhắm mắt lại cho em !

Tôi chột dợn tóc gáy khi thấy con bé suýt xoa đôi bàn tay của mình với bộ mặt cực kì nguy hiểm. Tôi buốt khan hỏi lại như muốn chắc chắn số phận của mình sẽ đi về đâu :

-Nhắm...nhắm mắt lại hà em !

-Anh phải bù lại những gì em phải chịu đựng chứ, ít nhất là phải đánh anh một cái !

-Nhưng sao phải nhắm mắt !

- Em bảo nhắm thì nhắm đi, không em tăng hình phạt lên bây giờ !

Tin theo răm rắp, tôi vội nhắm mắt lại cố gắng chịu đựng hình phạt sẽ tới với mình. Có lẽ vì thế mà con bé cứ cười thút thít phát ra từng tiếng khe khẽ.

- Thôi được rồi, nhận lấy hình phạt nè !

- Chụt!

Trái ngược với tưởng tượng của tôi, hình phạt của con bé nhẹ hều, nhẹ đến nỗi mà tôi lại cảm thấy lâng lâng lạ thường. Nhưng vì nhắm mắt nên tôi chẳng biết được nó phạt tôi bằng cái gì. Chỉ biết là cảm giác lâng lâng đó vẫn còn vẫn vương trên má tôi rõ rệt. Tôi đưa tay mình lên má dò xét:

- Em phạt rồi hả ?

- Rồi, mà ai bảo anh gồng lên chi em đánh hông có nổi !

- Ờ à, tại anh sợ đau, hê hê !

- Hừ, ai lại làm anh đau cơ chứ !

Thấy tôi vẫn còn ngỡ ngàng với những việc vừa xảy ra, con bé liền cau mày :

- Còn ngồi đó nữa mau chuẩn bị đi, anh con trận đấu chiều nay đó nha !

- À ờ, rồi rồi !

Chuyện ngoài lề: cảm nghĩ của tôi 10 phút sau đó :

”Ngốc quá, ai chả biết đó là nụ hôn chứ hả!”

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167

Trở lại giải bóng đá toàn trường. Chiều hôm nay lớp tôi sẽ đá vòng bán kết để chọn ra cặp nào sẽ bước tiếp vào vòng chung kết vào tuần sau. Và đối thủ của lớp tôi trận này không ai khác hơn chính là lớp 11A7 của thằng Đức.

Nghe tin này đứa nào đứa nấy trong đội tôi đều niềm nở ra mặt, thậm chí Toàn phòn còn cười đắc thắng:

- Hê hê, 10A1 còn sợ chứ 11A7 nhắm nhò gì!

Cũng phải thôi, bọn nó thì đâu có liên quan gì đến thằng Đức đâu cơ chứ. Còn như tôi, thằng Đức đã công khai không khoang nhượng trước mặt thì có chạy đằng trời cũng chẳng khỏi. Bởi lẽ nếu nó quán triệt cái tư tưởng ấy cho cả đội nó thì coi như tôi đi tong vị trí tiền đạo cấm. Cấm làm sao được khi cả hàng hậu vệ nhà nó đều nhắm vào tôi?

Thành thử ra mặt tôi lúc này chẳng khác nào vừa cắn phải trái me chua, nhăn nhúm không thể tả được. Có lẽ vì thấy gương mặt có thể viết thành sách những người khốn khổ của tôi lúc này, Toàn phòn mới nhủu mày:

- Ê, mới bị dứt hụi hả mày?

- Dứt cái đầu mày chứ dứt, đang lo gần chết nè!

- Lo gì? 11A7 cũng dễ nhai thôi. Hồng lẽ...

Toàn phòn đều mặt kèm theo vài cái đá lông nheo làm tôi thấp thỏm:

- Hồng lẽ gì mày?

- Mày đang để ý thằng nào trong đội đó hả?

-Đề ý cái mẹ! Tao tọng cho lún mặt bây giờ!

-Chứ sao? – Toàn phòn cà khịt.

-Thì... – Tôi lưỡng lự một lúc rồi cũng thờ dài – cả lớp tụi nó đang nhắm vào tao mà!

-Gi? 11A7 đang canh me mày hả?

-Chứ sao, nhưng chuyện này dài dòng lắm, lúc rảnh tao kể cho nghe!

Tự nhiên mặt thằng Toàn phòn lên tọng, nó cười nhếch môi:

-Hé hé, vậy xong trận ra quán bún riêu bà bảy mập làm tô luôn nhì, mày bao nhé?

-Đù, cơ hội hả mày?

-Giờ sao, có muốn tao giúp mày trong trận hay không? Hay muốn nó tụi nó sát phạt mày luôn!

-À à rồi, bao thì bao!

Thực ra tôi nghĩ cũng chẳng cần nói sự việc này cho thằng Toàn biết, vì mọi chuyện cũng đã an bài dưới bàn tay sắp đặt của bé Mi hết rồi. Có chăng là để thằng Toàn biết thì có thêm một cái đầu suy nghĩ thêm diễn biến cho ngày mai để tôi biết đường mà ứng phó.

Thấy hai tụi tôi tùm lại nói chuyện, Khanh khờ cũng láo nháo tía vào:

-Ê bàn chuyện gì vậy, chiến thuật hả?

-Đầu đang ngấm gái!

Khanh khờ lộ rõ vẻ khoái chí chen vào giữa tụi tôi láo nháo :

-Đầu đâu, tao coi với, nhỏ đẹp hông?

-Giờ mày nhìn theo hướng tao chỉ nha!

-Ồ, hé hé!

Hoàn toàn không một chút nghi ngờ, Khanh khờ y theo lời Toàn phòn nhìn theo hướng chỉ tay của nó mà đâu biết rằng bàn tay còn lại của thằng Toàn đang giờ lên lấy đà từ đằng sau.

-Bốp!

Bất ngờ, Toàn phòn vỗ một phát rõ đau vào đầu Khanh khờ rồi nhảy phóc ra xa cả chục cây số cười giòn như nhai bắp :

-Hé hé, gái của mày đó con, ham hố hả?

-Thằng cờ hó chơi tao à, mày chán sống rồi!

Cũng như bao lần trước đó, Toàn phòn lại bị Khanh khờ rượt cho chạy vòng khắp sân và như thường lệ thằng Tiến lại là người can ngăn hai thằng này khỏi tình cảnh bị cả đám xung quanh dòm ngó. Việc gì thì việc, cũng phải giữ khí thế trước đối thủ của mình trước đã.

Trong số cả đội lớp 11A7 ngoài thằng Đức ra, tôi còn ngán một thằng nữa là thằng hậu vệ đội bên kia, nó khá là to con. Chẳng biết nó có khai giấu tuổi gì không nhưng nhìn mặt nó cứ già già thế nào, lại còn râu ria mọc đầy ra mép, nhìn cứ như mấy nhân vật trong alibaba và 40 tên cướp vậy.

Có vẻ như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, Toàn phòn khêu vai tôi phòn mặt:

-Ê, mày yêu thằng to con đội kia rồi hả ?

-Yêu yêu cái đầu mày á!

-Chứ làm gì nhìn nó ghê vậy, thích nó thì nói tao tiếng lát tao qua làm mai cho!

-Đẹp mày đi, tao ngán thằng đó không hết, nó bự con quá lát không biết có làm ăn gì được không!

Thế mà thằng Toàn thần nhiên, nó nhếch mép:

-Xoì, sợ gì? Lát tao quay nó cho, mày lo mà ăn cắp hột vịt đi!

-Ồ rồi!

Nói xong, nó lại quay sang cả đội :

-Tui bây lại đây tao bàn chiến thuật nè!

-Sao, đá với bọn này thì chơi kiểu nào?

-Bây nghe tao nói nè, mình vẫn đá với đội hình như mấy trận trước. Thăng Khang, thăng Hiếu làm hậu vệ, tao với thăng Tiến tiền vệ cánh, mày thì cắm trên đó luôn đi Phong.

-Rồi ok luôn!

-Chưa, tụi bây đừng hấp tấp, thăng Tiến nhớ chú ý tới thăng hậu vệ to con đó nha, làm cái nào quấy rồi nó xa khỏi thăng Phong là được!

-Rồi, ok! Đập tay phát nào! Hướng tới chung kết luôn!

Đội tôi bước vào trận chung kết với khí thế ngất trời. Ở phía bên kia, sĩ khí cũng không kém với độ cổ vũ hùng hồn chiếm gần một nửa khán đài phía bên. Nhưng bọn nó không biết rằng lớp tôi cũng có một đội cổ vũ vô cùng chuyên nghiệp được dẫn dắt bởi cái miệng không đáy của Phú nổ. Bên kia vừa hô hào, bên đây đã làm rùm ben không kém, hứa hẹn sẽ mang lại cho trận đấu không khí rất hào hứng.

Và rồi trận bán kết giải bóng đá cấp trường bắt đầu.

Đội tôi giành được quyền giao bóng trước. Bóng từ chân thăng Tiến được chuyền lên cho Toàn phôn đang băng băng chạy. Lúc này tôi đã thâm nhập được khu vực xung quanh vòng cấm của đội nó. Tất nhiên, bọn nó sẽ không để tôi tung tăng như thế. Ngay lập tức, cái thăng to con tôi lo sợ nhất đã áp sát nhanh tới.

Lúc này tôi mới thấy nó to con thật, đứng chất cao to đen hoi. Biết mình không có lợi thế trước nó, tôi vội lui về tuyến giữa nhận bóng từ Toàn phôn rồi chuyền ngay sang thăng Tiến đang ở bên cánh trái. Đội hình đội đối phương liền giãn bớt về bên cánh nhưng vẫn còn chừa thăng to con ở lại canh chừng tôi như sợ sẽ dễ lạc mất một đứa bé.

Lúc này theo như những gì được dặn dò, tôi lại lui xuống tuyến giữa để thoát khỏi sự đeo bám của hậu vệ đối phương. Nhưng lui về tuyến giữa, tôi lại gặp một trở ngại khác đó chính là thăng Đức.

Vừa thấy tôi lui xuống, nó đã nhếch mép:

-Sao hà, sợ không dám lên rồi à?

Dù giằng xé trong lòng rằng tôi phải bật lại nó vài câu cho hả dạ nhưng trong một tích tắc lưỡng lự, tôi quyết định lặng im để cái bản mặt vênh vao của nó được nước vênh lên như cây nấm gặp mưa.

Thực ra lúc đó tôi cũng chẳng có thời gian để đòi co với nó. Vì vừa mới chạy về, tiếng khán giả đã réo vang lên inh ỏi cả một góc. Đó không gì khác hơn là những màn đảo chân thần sầu của Toàn phôn khi được thăng Tiến chuyền bóng.

Quả thật như lời Toàn phôn nói, thăng hậu vệ to con đã xoay sở không kịp với màn đi bóng cực nhanh nhẹn của nó. Y theo kế hoạch, tôi rề rề tiến lên tuyến giữa chờ thời cơ. Và rồi, Toàn phôn khi qua được thăng to con bằng động tác xỏ kim. Nó vẩy má điệu nghệ ngược về hướng tôi đang băng lên.

-Oạch...!

Bị một lực từ phía sau tác động mạnh, tôi mất đà té nhào ra đất lộn đến hai ba vòng trước khi nằm sõng soài ra mặt sân.

Tôi biết đó chính là do thăng Đức gây ra, nhưng điều làm tôi tức tối đó là sau pha vào bóng nguy hiểm như thế, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra mà không có tiếng còi nào được cất lên. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành gượng dậy với một bên chân đau nhói. Nhưng cảm giác đau đó, cũng không làm tôi chùn bước khi bọn 11A7 đang tấn công bên phần sân nhà của tôi.

Lúc này thăng Đức vẫn đang cầm bóng lao đi với tốc độ rất nhanh, theo sau là hai thăng nữa của đội nó.

Do tôi, Toàn phôn và thăng Tiến vẫn chưa kịp lui về nên tình thế bây giờ là 3 đánh 2. Mọi trách nhiệm phòng ngự bây giờ đều trong chờ vào hai hậu vệ của đội tôi cả.

Biết được mức độ nghiêm trọng của tình huống, Khang đành liền xông xáo lao lên với ý đồ đánh chặn đường lên bóng. Nhưng với lợi thế số đông, thăng Đức thân nhiên chuyển cho đồng đội ở bên cánh trái mà không chút khó khăn.

Lần này, đến lượt thăng Hiếu phải lao lên ứng cứu, nhưng kết cục cũng chẳng khác thăng Khang là bao khi bóng được chuyền sang cho thăng khác trước sự bất lực hoàn toàn của nó. Trước tình thế cấp bách như vậy, thăng Khang đành chẳng còn cách nào khác ngoài bức tốc đu bám theo đối phương rồi tung chân soạn ngã đối phương trước khi nó kịp tung cú sút về phía Khanh khờ.

-Toét...! Phạm lỗi!

Không ngoài dự đoán, Khang đình đã bị trọng tài thổi phạt. Nhưng tôi không thể ngờ rằng, trọng tài lại rút từ trong túi áo một chiếc thẻ, hơn thế nữa đó lại là chiếc thẻ đỏ. Hành động đó đã làm thằng Khang đình điên tiết lên, nó bước hùng hục tới ông trọng tài phân bua:

-Cái gì mà thẻ đỏ, ông có mắt không vậy?

-Phạm lỗi là phạm lỗi, chấp nhận đi còn cãi cớ!

-Im đi, mày biết gì mà nói!

Chưa thấy đủ căng thẳng, một thằng bên đội kia còn châm thêm dầu vào lửa khiến cho ngọn lửa trong người Khang đình bùng lên và nếu như không có đội trưởng Toàn phòn lao vào ngăn cản, chắc đã có ẩu đả lớn.

Cuối cùng, đội tôi cũng chấp nhận tiếp tục trận đấu chỉ với 5 người trên sân. Đây là một tổn thất khá lớn nhưng vẫn còn đỡ hơn là phải chịu nhận một bàn thua trông thấy. Với 5 người trên sân như thế này, việc tổ chức phòng ngự cực kì khó khăn khi quân số đối thủ đông hơn quân số của mình.

Thế nhưng, với tư cách là 1 đội trưởng, Toàn phòn vẫn điều phối Thăng Hiếu và thằng Tiến lập hàng rào ngăn đối phương lại. Do thiếu người nên tôi cũng phải rời bỏ vị trí của mình, lùi xuống tham gia phòng ngự theo.

-Mày đừng có kèm tao, lo mà kèm thằng đó kia!

Vừa tiến lại gần kèm thằng Đức, nó đã nhìn tôi cười nhếch mép, tay chỉ về phía thằng hậu vệ to cao.

-Im mà đá đi!

-Mày không tin à?

Bỏ mặc lời nói của nó, tôi tiếp tục di chuyển ra sau lưng kèm chặt để nó không có cơ hội nào tranh bóng được.

-Toét...!

Trọng tài thổi còi ra hiệu bắt đầu đã phạt.

Thằng to con đó lấy đá khá xa, mặt của nó bóng chốc bậm trợn lên như mấy ông đao phủ trong phim kiếm hiệp trước giờ hành hình. Nó bắt trớn chạy hông học tới như muốn ăn tươi nuốt sống quả bóng rồi nghiêng rống tung một cú sút khủng khiếp như đại bác.

Quả bóng đi căng như kẻ chỉ khiến cho thằng Hiếu thoáng giật mình rút người về né quả bóng. Do đó chẳng còn hàng rào ngăn cản, quả bóng lao vút đi hướng thẳng tới khung thành của Khanh khờ. Khoảnh Khắc ấy chỉ trong tích tắc kể từ khi thằng to con sút quả bóng. Khanh khờ chỉ biết híp mắt quơ tay ra đỡ lấy bóng vô vọng.

-Vào...1-0!!

Tiếng cổ động viên đội 11A7 hò reo phấn khích khi đội nhà ghi được bàn thắng.

Quá nhanh, quá mạnh là những gì tôi có thể nói được để diễn tả pha đá phạt đó. Ngay cả Khanh khờ cũng lắc đầu ngao ngán nhặt quả từ trong lưới ra, trông về mặt nó cứ như muốn bóp bẽ luôn quả bóng vậy.

-Tao nói rồi, không có khoan nhượng gì cả đâu!

Vừa đi, thằng Đức ngoảnh lại cười nhếch môi rồi nhanh chóng trở về phần sân nhà của mình.

-Thôi tụi bây, rán đá đi, tới đâu hay tới đó!

Toàn phòn nói một cách khó khăn, tôi có thể cảm nhận được sự bức tức chất chứa trong giọng của nó. Chắc nó đang cố kìm nén, cũng như tôi đây, pha bóng lúc này đáng lẽ ra tôi bị phạm lỗi, nhưng trọng tài lại chẳng thổi phạt gì. Nhưng đây là quyết định của trọng tài, chúng tôi không thể cãi lại được đành cố gắng tiếp tục trận đấu.

Với thế trận như vậy, chúng tôi không thể nào tấn công được chỉ biết liên tiếp phòng ngự những đợt tấn công của bọn 11A7 mà chẳng thể lên bóng nổi đến giữa sân. Thế nhưng, thần may mắn vẫn còn mỉm cười với đội tôi một tý khi tiếng còi kết thúc hiệp 1 của trận đấu được cất lên, chấm dứt tình thế bị ép sân của bọn tôi.

Thở một hơi nặng nhọc, tôi lê bước về đường biên nơi những chai nước lạnh đã được để sẵn trong xô do đội Phú nỗ chuẩn bị trước đó. Dù chưa thực sự thua trận nhưng cảm giác tuyệt vọng trong lòng tôi vẫn cứ dâng trào khiến cho tôi tưởng mình như đang thua trận thật.

-Thôi, mày uống nước đi, ngồi nhìn cái gì nữa?

Toàn phòn dí chai nước vào tay tôi chẳng để tôi kịp từ chối một lời.

-Giờ mày tính sao Toàn, tao hết cách rồi đó!

-Ai biết đâu, tôi đâu hay tôi đó thôi!

-Ồ!

Tôi thoáng nhìn thẳng Toàn nhưng rồi lại quay đi tiếp tục tu cho hết chai nước. Tôi biết cảm giác của nó cũng như tôi lúc này, chẳng muốn ai phải tâm tía nhìn mình với ánh mắt thương hại cả.

Tôi đợi hết chỗ nước còn lại trong chai lên đầu rồi ngồi tựa ra sau, lắng nghe tiếng khán giả vẫn cười nói xì xào cái thứ tiếng quen thuộc mà giờ này tôi chẳng để lọt được một chữ.

Trong khi tôi đang vô vọng, bất thần có một bàn tay đập nhẹ lên vai tôi.

Tôi quay sang bên, ngạc nhiên khi thấy Lam Ngọc đã ngồi cạnh bên mình từ lúc nào.

-Ngọc à?

Tôi hỏi, ngạc nhiên và mừng rỡ khi không tin vào mắt mình.

Lam Ngọc đáp lời tôi bằng cách nở một nụ cười đi ngược với tính cách lạnh lùng của nàng.

Tự dưng tôi lại nhớ đến chuyện lúc trưa, cảm giác áy náy chợt ủa về thay thế hoàn toàn cảm giác vô vọng đang tràn ngập trong tôi lúc này.

Bỗng chốc từ tư thế hai tay chống sau, tôi thu người về cuối gằm mặt xuống đất.

Lam Ngọc là người con gái cứng cỏi, không dễ khóc. Nhưng từ khi biết nàng là bé gấu đến giờ, tôi không biết đã lấy biết bao nhiêu nước mắt của nàng. Tôi ác ghê!

Lam Ngọc khẽ cốc nhẹ lên mái đầu ướt mem của tôi, nàng thủ thỉ bằng giọng nhẹ như bưng:

-Đang buồn hả?

-Ồ...!

Kèm sau câu trả lời dửng dưng đó là con bão tự trách lòng đang gầy xéo trong lòng tôi. Đáng lẽ ra tôi có thể nói nhiều hơn nhưng không hiểu tại sao tôi chỉ thở ra được từ ở một mồi.

Nhưng có vẻ như Lam Ngọc không bận tâm đến câu trả lời vô tâm đó, nàng vẫn mỉm cười:

-Không sao đâu, vẫn chưa hết trận mà!

-Thua tôi nơi rồi, vừa mất người, lại vừa bị dẫn trước, khó lắm Ngọc ơi!

Vậy mà nàng vẫn cười, nụ cười như đẹp đi đám mây bão tố trong lòng tôi:

-Hãy chiến đấu tôi cùng đi Phong! Lúc trước Phong có nhớ lúc khi Ngọc thi giải karate trẻ không?

-Ừ vẫn nhớ!

-Lúc đó Ngọc đã gần như bỏ cuộc rồi, nhưng nhờ Phong đó!

-Nhờ Phong?

Tiết lộ của Lam Ngọc làm tôi há hốc miệng, cảm giác áy náy đã hoàn toàn biến mất.

Khẽ nở một nụ cười, nàng từ tốn:

-Ừ, nhờ Phong Ngọc mới giành được giải nhất đó! Cho nên hôm nay Phong cũng không được bỏ cuộc!

-Ồ...

-Được chứ?

Lam Ngọc khẽ sát mặt nàng lại gần. Tôi thấy mắt nàng long lên như những ánh sao đêm. Những ánh sao chỉ đường cho tôi rời khỏi những suy nghĩ tuyệt vọng và u ám còn sót lại.

Tôi rút rè đáp:

-Được...được mà, Ngọc yên tâm!

-Ừ, vậy Ngọc yên tâm rồi – Vừa nói nàng vừa nhìn chiếc điện thoại đang cầm trên tay – Giờ Ngọc đi tập chuẩn bị cho trận tiếp theo nha?

-À...ừ! – Tôi ậm ừ, có cảm giác như một đứa con nít bị lấy mất đồ chơi.

Cho dù tôi có cô nữu kéo món đồ chơi đó, cũng chỉ để nói vài câu vô dụng:

-Ngọc...ừ...Ngọc cố lên nha!

Đáp lại, nàng cũng nhìn tôi cười thật tươi:

-Ừ, Phong cũng cố lên nha! Đừng làm Ngọc thất vọng đó!

Rồi nàng quay đi, tựa như cô tiên xanh hiện ra giúp đỡ người khó khăn rồi lại biến mất đi để giúp đỡ những người khác mà không cần một lời cảm ơn nào.

Tôi không biết nàng có còn nhớ đến chuyện lúc trưa hay không, nhưng tôi chắc chắn rằng trong lần gặp tiếp theo giữa tôi với nàng, tôi sẽ không còn cảm giác sợ sệt nữa.

Trong mắt tôi lúc này, Lam Ngọc không còn là một cô gái lạnh lùng, cứng cỏi nữa, cả trong bước chân đã nhẹ nhàng, rung rinh hơn và một lần nữa hình ảnh dịu dàng, dễ thương của bé gấu lại làm lòng tôi quặn thắt...

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168

Với liều thuốc tinh thần từ Lam Ngọc, tôi cảm thấy khắp người tràn đầy năng lượng, cả cái chân đau do va chạm ở trận trước cũng không còn. Nhưng ngược lại, cả đội tôi vẫn ủ rũ như cờ thiếu gió. Riêng chỉ có Toàn phôn đã lấy lại được phần nào tinh thần do công tác tư tưởng của bé Phuong, con bé đã vào sân sau Lam Ngọc không lâu.

Tôi không biết bé Phuong đã nói chuyện gì với Toàn phôn, nhưng khi vừa quay lại, tôi đã kịp ngó thấy con bé đã hôn phớt vào má thằng này trước khi đi ra khỏi sân không lâu sau khi Lam Ngọc rời khỏi. Nhờ đó, Toàn phôn đã lấy lại bộ mặt phờn như hôm nào.

Nó đập tay tập hợp mọi người vòng quanh:

-Tụi bây nghe nè! Tình cảnh bây giờ không còn gì để mất nữa rồi, cứ chơi hết mình theo ý thích của tụi bây đi! Miễn xong trận không được buồn, không được tự trách là ok rồi! Rõ chưa?

-Ok, rõ luôn!

-Làm phát lấy tinh thần nào 1...2...3 dô!

Cả bọn đặt tay ra giữa rồi cùng tung hô lên trời.

Với tâm lí thi đấu thoải mái như vậy, bọn tôi vào sân với mục tiêu đá cống hiến là trên hết.

Tôi bây giờ không còn sợ ánh nhìn đe dọa của thằng Đức nữa. Bởi lẽ vị trí hoạt động của tôi bây giờ không chỉ gói gọn ở vị trí tiền đạo mà có thể ở bất cứ vị trí nào. Cũng như bất cứ thành viên nào trong đội của tôi. Tất cả sẽ không đi theo một bài bản nào nữa cả.

Hiệp hai trận bán kết được bắt đầu trong tiếng hò reo ầm ỏi của khán giả đôi bên. Dù đang thua nhưng đội Phú nỗ lực cố gắng nhiệt cổ vũ khiến cho cả đội như quên đi mình đang thi đấu thiếu người.

Ở hiệp này, đội thằng Đức giành quyền giao bóng. Nó chuyển sang cho thằng tiền đạo rồi cùng dần lên với một thằng khác. Xem ra nó đang định dùng áp lực số đông ép sân bọn tôi.

Ngay lập tức, tôi liền áp sát kèm chặt thằng đang cầm bóng ngăn cản nó chuyển cho tuyến trên.

Trái với dự đoán, nó không chuyển về cho tuyến dưới để tìm đường lên bóng mà lại dốc bóng ra biên tiếp tục tấn công. Tôi bức tốc chạy theo nó, quyết tâm kèm cho bằng được.

Thế hình giữa tôi và nó không có quá khác biệt nhiều nên màn độ sức dọc biên diễn ra khá gay cấn. Hết tôi lần lượt nó, rồi nó lại ép tôi. Nhưng cuối cùng, với vốn võ có sẵn trong người, tôi chủ động áp vai hất nhẹ nó chệch khỏi biên qua đó cướp được bóng từ trong chân.

Lần này đến lượt tôi bị chặn đầu bởi thằng Đức. Nó lăm lăm nhìn tôi rồi lại nhìn quả bóng. Biết không thể đối đầu, tôi vội chuyển cho Toàn phòn rồi bức lên, thực hiện bất 1 2 với nó.

Thằng Đức thoáng một chút giật mình nhưng cũng đuổi theo tôi sát phía sau.

Trước mặt tôi giờ này vẫn còn 2 thằng hậu vệ, 1 trong số đó là thằng to con. Nó biết tôi ngại va chạm nên chủ động lao lên tranh bóng nhằm gây áp lực tâm lý.

Tôi chẳng có lí do nào để đối đầu với nó cả, nó vừa băng lên, tôi đã nhanh chân chuyển ngược về cho thằng Tiến đang ở tuyến giữa.

Có được bóng, thằng Tiến vận dụng sở trường của mình, cầu một đường bóng bổng lên cho Toàn phòn đang vượt lên.

Có lẽ giờ này Toàn phòn là người xông xáo nhất, khi có bóng nó cầm đầu chạy hùng hục dọc biên mà chẳng biết mệt là gì. Đến góc sân đối phương nó chậm lại, vì đối thủ cũng đã bắt kịp nó. Trước mặt nó bây giờ có đến 2 thằng theo kèm. Một là nó chuyển về cho tôi, hai là nó kèm bóng ở góc chờ đối phương phá kiếm quả phạt góc chứ không còn cách nào khác.

Ấy thế mà không biết có phải tác dụng của nụ hôn bé Phương tặng hay không mà thằng này đá như lên đồng. Nó rê bóng đến gần đối phương rồi dùng gót chân quặt bóng bay bổng qua đầu cả hai thằng hậu vệ khiến tụi nó há hốc.

Khi bóng vừa chạm đất, nó không chể rồi tung luôn cú sút bằng chân trái về khung thành đối phương.

Toàn phòn thiên về kỹ thuật rất nhiều nên cú sút của nó cũng kỹ thuật không kém khiến cả thằng thủ môn cũng phải đứng chết trân. Tuy nhiên, thần may mắn đã không mỉm cười với bọn tôi lần này khi bóng lại đập trúng cột dọc văng ra ngoài.

Nhưng bọn tôi thậm chí còn không có thời gian tiếc nuối khi thằng hậu vệ đội kia đã cướp bóng rồi chuyển dài lên cho thằng Đức ở tuyến trên, chuẩn bị mở một cuộc phản công.

Ngay tức thì, thằng hậu vệ to con cũng dân lên theo. Nó chạy hồng hộc như con bò tót khiến cho Toàn phòn đứng kể đó khó lòng lao vào cản phá. Duyệt chỉ có thằng Hiếu lúc này vào bóng một cách lẩn xả.

Thằng Hiếu là thằng có thể hình to con nhất đội tôi, nhưng so với thằng to con bên đội kia thì nó cũng phải chịu thua nửa cái đầu. Cứ tưởng khoảng cách như vậy sẽ không thành vấn đề gì nhưng khi vừa ập vào nhau sự khác biệt đã hiện ra rõ rệt.

Thằng hậu vệ đó tỏ ra rất chày cối khi lần hẳn thằng Hiếu sang một bên rồi dốc bóng tung một cú sút trái phá hướng vào khung thành Khanh khò.

Lần này Khanh khò đã chuẩn bị kĩ lưỡng, nó nhanh nhẹn bay người đỡ lấy đường bóng đó. Tuy nhiên nó không ngờ quả bóng lại đi với lực mạnh đến vậy. Một tiếng bốp khô khốc vang lên, bằng cả hai tay, Khanh khò vắt và đẩy quả bóng hết đường biên dọc rồi nhấn mặt cảm một bên tay đang run rẩy.

- Tay mày sao rồi Khanh?

Tôi lo lắng chạy đến hỏi thăm nó.

-Không sao đâu, bây giờ đã tiếp đi!

-Đầu đưa tao coi cái tay của mày!

Tôi cầm lấy cái tay của nó, cố gắng vận dụng hết kiến thức trị trật đã bấy lâu chẩn đoán.

-Coi xong chưa mày, cứ bóp bóp đau lắm!

-Chắc, mày bị trật khớp ngón tay rồi! Thôi thay cho thằng khác chụp đi!

-Xời, trật có vài ngón mà nhắm nhò gì?

-Đang căng thẳng mà đòi thằng khác chụp gì, để tao chụp tiếp, đừng có cãi!

Thấy thằng Khanh khò quả quyết như vậy, không ai trong đội tôi có thể thuyết phục nó được kể cả Toàn phòn, thế nên cả đám vẫn tiếp tục để nó bắt chính mà trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Quả phạt góc kì này, được đảm nhiệm bởi thằng Đức. Trong vòng cấm có đến hai thằng đội đối phương và một thằng đứng ở ngoài vòng nhằm bọc lót cho đồng đội.

Số người tham gia phòng ngự đội tôi cũng chỉ có Toàn phòn, Thằng Tiến với thằng Hiếu. Hoàn toàn bị đối phương áp đảo về sĩ số.

Thực ra tôi cũng muốn tham gia phòng ngự lắm, nhưng nếu thế cả đội tôi sẽ không bao giờ gỡ hòa được nếu cứ tập trung người vào việc phòng ngự. Tôi biết làm như thế sẽ rất mạo hiểm nhưng nếu không đánh cược, sẽ chẳng bao giờ có thành công.

Thằng Đức bắt đầu chuyển bóng. Bóng đi vòng và xoáy ngay đến chỗ thằng tiền đạo đội kia. Ngay lúc đó, có một bàn tay đã nhanh nhẹn chen vào cắt ngang đường bóng đó. Người đó không ai khác chính là siêu thủ môn của đội tôi Khanh khờ.

Dù tay đang bị đau nhưng nó đã cố nhào người bắt lấy quả bóng. Khi đáp xuống trông mặt nó nhăn lên thấy rõ. Tuy nhiên bỏ qua ngón tay bị đau, mặt căng lên nó vươn tay ném thẳng quả bóng lên chỗ tôi đang đứng.

Hiểu được ý, tôi dâng lên đón lấy đường bóng đó rồi dốc bóng thực hiện đường phản công hướng về phía khung thành đối phương.

Trước mặt tôi giờ này vẫn còn một chướng ngại vật lớn, đó chính là thằng hậu vệ to cao. Thấy tôi, nó liền lao nhanh tới với ý định làm cho tôi bị áp lực tinh thần.

Từ đầu trận đến giờ tôi đã trốn tránh nó nhiều lần, nhưng lần này tôi không còn có thể trốn tránh được nữa. Đây là lúc tôi phải đối mặt với chính nỗi sợ lớn nhất của tôi trong trận này.

Thế là tôi co giò với ý định tung một cú sút trái phá hướng về khung thành đối phương. Nhưng thằng hậu vệ cao to đó không dễ dãi cho tôi làm như thế, nó cũng cầm đầu lao nhanh tới phá quả bóng của tôi đi.

-Uỳnh...!

Chân tôi và chân nó va vào quả bóng vang lên một tiếng động lớn. Tôi và thằng hậu vệ to cao đều mất đà té nhào ra đất. Tôi nghe chân mình đau nhói như ai đó lấy quả tạ ngán lên. Quả bóng đang nằm ngay cạnh chân tôi, còn thằng hậu vệ kia đã lồm cồm bò dậy tiếp tục phá bóng.

Thấy thằng Toàn đang chạy lên, tôi cố nhướn chân đẩy quả bóng về phía nó. Việc này khiến cho chân của tôi lại càng đau hơn, cảm giác như chân mình đã lìa khỏi thân. Nhưng đầu sao tôi cũng đã yên tâm khi Toàn phôn đã đón được đường bóng.

Nó dốc bóng tốc độ, vượt qua cả thằng hậu vệ đó rồi ra chân tung một cú sút uy lực như trút hết nhưng áp lực đội tôi đã chịu suốt cả trận vừa qua. Quả bóng đi căng và xoáy tạo một đường cong vào góc dưới khung thành làm cho thằng thủ môn vô phương chống đỡ.

- Vào... yeahhhh!

Tiếng thằng Toàn gào lên sung sướng khi ghi được bàn thắng quý giá. Nó cời áo chạy khắp một vòng sân ăn mừng trong tiếng khán giả hò reo không ngừng. Trong mớ hỗn độn tiếng đó, nổi bật hơn cả là tiếng cổ vũ của đội Phú nổ, đến giờ tôi mới được nghe những âm thanh quen thuộc nó vẫn hay hô hào:

- 1...2...3...11A4 vô địch, 11A4 vô địch!

Khi ăn mừng đã chán chê, bọn trong lớp mới lò dò lại chỗ tôi nói đùa:

- Sao rồi, định nằm ở đây ăn mừng hả cu?

- Không phải, chân tao đau lắm!

- Gì, đâu tao coi coi!

- Thôi, đừng đụng vào, chân tao gãy rồi !

- Gì, gãy rồi à !

- Ừ, pha hồi nãy va chạm mạnh quá, chắc đụng đến chỗ gãy lúc trước !

Đúng thật là tôi đã nhận ra chân mình bị gãy từ khi tôi va chạm với thằng hậu vệ to cao đó. Thực sự thì pha bóng đó không đến nỗi nặng, nhưng lúc trước tôi đã bị gãy một lần khi trường cấm trại nên giờ những va chạm mạnh như vậy lúc nào cũng là nguy cơ vết thương cũ tái phát.

Sau khi được được các nhân viên y tế bó nẹp. Tôi được đưa ra băng ghế ngồi chờ taxi tới, tụi thằng Toàn do còn phải tiếp tục trận đấu nên chỉ đứng từ trong sân nói chuyện với tôi qua tấm lưới chắn:

- Mày yên tâm đi Phong! Rồi bọn tao sẽ thắng tụi nó cho mà xem

- Ừ chán thiệt, hè gần tới rồi mà còn vậy nữa!

- Thôi, mày cứ lo dưỡng thương trước đi, mấy chuyện khác tính sau ! Khi nào đá xong tụi tao sẽ qua thăm mày !

Chỉ kịp nói tới đó, thầy chủ nhiệm đã đến chỗ tôi vỗ vai:

-Thầy kêu taxi tới rồi, để thầy giúp em lên xe nhé !

-Dạ!

Tôi đưa ngón tay cái lên nhìn bọn nó lần cuối rồi cùng thầy và 1 nhân viên y tế khác dìu ra ngoài taxi. Tuy nhiên khi tôi vừa ngồi vào trong xe, thầy bỗng dừng có cuộc gọi. Sau khi nghe một lúc lâu, thầy mới thờ dài nói với tôi:

-Không được rồi, thầy không đưa em lên bệnh viện được! Em có quen ai không thầy gọi giúp cho, em đi một mình thế này bất tiện lắm!

-Không sao đâu thầy, tới đó người ta có cán ra đỡ mà! Mấy đứa em quen nó đá trong sân hết rồi, chắc không có ai đâu !

Khi thầy còn chưa kịp mở lời, một giọng nói trong veo, bé bỗng đột nhiên vang lên có phần rụt rè :

-Thầy ơi, để em đi với anh Phong được không ?

Một thoáng bất ngờ và ngạc nhiên cả tôi và thầy đều nhìn vào dáng hình nhỏ nhắn đang đứng trước mặt lúc này. Đến chừng mấy giây sau thầy mới mở lời dò hỏi:

-Có phải em là, Noemi...Noemi Dương lớp 10A1 phải không ?

-Dạ phải ạ, em có gặp thầy vài lần lúc họp cán sự lớp rồi!

-À, thảo nào thấy quen quá! Em có quen với Phong hả?

-Dạ, em là em của chị Lanna bạn anh Phong đó thầy!

-À, thế thì tốt rồi, vậy nhờ em đưa Phong đến bệnh viện giúp thầy nha!

-Dạ thầy yên tâm, hi!

Suốt cả một đoạn nói chuyện giữa thầy với bé Mi, tôi chẳng thể nói một lời nào. Một phần là vì quá bất ngờ khi bé Mi lại xuất hiện vào lúc này, một phần là vì trong lòng tôi lại thấy một chút cảm động vì trong lúc cần nhất bé Mi đã xuất hiện. Tôi bàng hoàng đến mức đến khi con bé vào xe ngồi cạnh, tôi cũng chẳng thể nói được một tiếng nào. Mặt mũi cứ đỏ gay lên.

-Sao vậy, đau lắm hả anh ?

-À không, đau đốn gì, hề hề!

Con bé cau mày bểu môi nửa giễu cợt :

-Gãy chân mà hông đau, anh chắc là siêu nhân rồi!

-Hề hề, cũng tựa tựa đó!

-Thôi đi, có biết em đã lo đến mức nào không ?

Lần này thì con bé cau mày thật, ánh mắt nó nhìn tôi như đang thâm trách một tên vô tâm đã bỏ rơi nó.

Sự thực thì lúc tôi gãy chân cũng muốn nhờ người báo cho nó lắm, nhưng sợ phiền vì con bé cũng đang quản lý đội của nó nên thôi.

Chợt một câu hỏi bật lên trong đầu, nhìn nó tôi rụt rè buột miệng :

-Sao em biết anh gãy chân mà theo anh?

Ngọc Mi có vẻ hơi bất ngờ trước câu hỏi của tôi. Mắt nó ngó đâu đâu:

-Thì...đương nhiên là em phải biết rồi, hai sân gần sát bên nhau mà!

-Em đi như vậy rồi lớp có nói gì không?

-Um, không đâu! Vì đội em cũng gần thắng rồi, đang dẫn đội kia 3-0 đó anh!

Vừa nghe qua, tôi bỗng nuốt khan. Trong khi đội tôi phải chật vật chưa biết kết quả ra sao, đội của lớp bé Mi đã nắm chắc phần thắng trong tay. Phen này nếu có qua được vòng bán kết, thì cũng chết lên chết xuống với lớp của con bé thôi.

Cánh cổng bệnh viện rồi cũng hiện ra trước mắt tôi. Với tôi bây giờ nó chẳng khác nào cánh cổng địa ngục. Tuy đã không ít lần đến bệnh viện nhưng với tôi nó lúc nào cũng là một nơi rùng rợn mà bình thường có cho tiền tôi cũng chẳng muốn bén mảng tới.

-Sao vậy anh, xuống xe đi người ta đang chờ kia!

Chỉ khi con bé thức giấc, tôi mới giật mình bước xuống xe. Có lẽ vì thấy cái chân bó nẹp của tôi rõ mông mốt nên người trong bệnh viện mới đẩy chiếc xe lăn ra cho tôi được ngồi lên.

Lúc này, con bé bỗng nắm nhẹ bàn tay tôi thì thầm:

-Anh vào phòng khám trước đi nha, em làm thủ tục tí sẽ vào với anh!

Tự nhiên theo bản năng, tôi nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của con bé lại như một đứa con nít nắm chặt lấy món đồ chơi quý giá của mình không bị ai đó lấy đi.

Ngọc Mi thoáng một chút ngạc nhiên nhưng rồi con bé lại nở một nụ cười thật dịu dàng đặt bàn tay ấm áp của nó lên tay tôi :

-Anh yên tâm, em sẽ trở lại nhanh mà!

Và như một đứa bé được cho kẹo, tôi bịn rịn buông tay con bé ra. Trong lòng cảm thấy ngượng vô cùng khi cái khoảnh khắc tôi nắm chặt tay con bé được thu trọn trong những con mắt tò mò của những người trong bệnh viện. Dù đã cố gắng lặng im nhưng vẫn không tránh khỏi câu hỏi của bà cô ý tá đẩy xe cho tôi :

-Hai đứa mới cưới hả, làm cô thấy ghen tỵ ghê!

-Dạ...à...ừ...dạ...ừm!

Tôi tính giải thích nhưng mắc công sẽ bị hỏi thêm nhiều việc nữa nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt gạt đầu cho qua.

Thiết nghĩ nếu có một cô vợ là Ngọc Mi cũng không phải là tệ, vừa xinh xắn, vừa nấu ăn ngon lại học được nhiều lễ nghĩa truyền thống thì còn gì hơn nữa. Ông bà nhà ta có câu Ăn cơm “Tàu, ở nhà Tây, lấy vợ Nhật” thì không đúng lắm, lấy vợ Việt mới đúng. Thiệt là sướng gì đâu!

Chỉ mơ mộng được tới đó, thời khắc đáng sợ nhất đã ập đến khi cuối cùng chiếc xe lăn chở tôi đã đến lần đến chỗ bác sĩ. Sau khi chụp x-quang, ông cầm những tấm hình giờ lên bảng sáng rồi nhìn tôi chẹp miệng:

-Đá banh bị gãy chân hả?

-Dạ...!

Tôi đáp lí nhí, cảm giác như đang bị ông bà già vợ chất vấn trong ngày ra mắt.

-Hồi trước có bị gãy một lần rồi phải không?

-Dạ phải?

-Ừm, gãy cũng không quá nặng, phải bó bột chừng 1 tháng đấy!

Tôi chưa kịp thở phào vì bệnh trạng không quá nặng của mình, bác sĩ đã đứng dậy đẩy tôi về chiếc giường bệnh kế đó, giọng vẫn lạnh băng như nước đá:

-Được rồi, giờ để tôi bó bột lại cho.

-Giờ luôn hả bác sĩ? – Tôi nuốt khan.

-Chứ chừng nào nữa, bó sớm cho mau lành!

Dù muốn dù không, tôi cũng đành xui xị để bác sĩ bó bột lại chiếc chân cho mình. Biết là sẽ tốt cho tôi, nhưng tôi cứ run như cây sậy, chẳng thể nào bình tĩnh được. Cứ nghĩ tới cái cảnh bác sĩ nắn xương lại cho tôi rồi đắp cái mớ bột dày cả lớp lên mà tôi phát rùn mình, mồ hôi đổ ướt cả lưng.

Ngay cái lúc nguy cấp đó, bỗng con bé Mi xuất hiện trước cửa phòng khám. Nó nhận ra ngay sự hiện diện của tôi trong phòng, đứng hơn là bộ mặt nửa mê nửa sợ của tôi vào lúc này. Chưa kịp chào hỏi, con bé đã hỏi bác sĩ ngay:

-Bệnh trạng của anh em sao rồi bác sĩ?

-À, thằng nhóc này thì chỉ gãy xương nhẹ, nhưng cũng phải bó bột tầm một tháng mới hết được!

-Dạ, vậy nhờ bác sĩ hết ạ!

Ngọc Mi bỗng chốc đóng vai một cô y tá kéo ghế đến ngồi kế bên tôi nói giọng dễ dàng:

-Sao rồi, anh còn đau không?

-Ừ, có chút chút nhưng không sao đâu...u ái...da!

Tôi chưa nói hết câu, bác sĩ đã tháo chiếc nẹp chân ra làm tôi giật mình đau đặng người, nước mắt ứa cả ra.

-Gi vậy nhóc, mới có chút xiu mà!

Giọng bác sĩ vẫn lạnh lùng, pha chút châm chọc.

-Còn đau lắm, bác sĩ nhẹ tay tý ạ!

Dường như hiểu được nỗi đau thấu tim của tôi, bác sĩ cũng đã nhẹ tay hơn. Ông quần từng lớp băng bột lên chân tôi một cách thận trọng làm cho tôi cũng phần nào an tâm mà thả lỏng cả người đã gồng cứng bấy giờ.

Bây giờ tôi mới dần cảm nhận được dường như có một hơi ấm đã len lỏi vào bàn tay của tôi từ lúc nào. Tôi rụt rè nhìn dọc theo cánh tay trắng mịn của Ngọc Mi kéo dài xuống và điểm kết thúc chính là ở bàn tay của tôi.

Tôi không biết con bé đã nắm tay tôi từ lúc nào, chắc có lẽ từ lúc tôi rú lên vì đau khi bác sĩ tháo nẹp và quần băng.

Bất giác tôi khẽ nhìn trộm con bé. Đôi mắt nai đượm màu mưa của nó vẫn nhìn vào đôi chân đang được bó bột của tôi một cách sốt sắng đầy lo âu. Đôi môi cũng mím chặt lại như đang chịu cùng nỗi đau.

Tôi nghe trái tim tôi cựa quậy đằng sau làn áo. Tôi cảm nhận rất rõ một cơn sóng ấm áp đang chảy qua lòng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169

Tôi trở về nhà cùng với chiếc chân đã được bó bột. Cảm giác như đang đeo chiếc cùm chân, nặng chịch và khó chịu vô cùng.

Trời giờ này đã tối, thành phố đã bắt đầu lên nhưng ngọn đèn trái vàng hoe khắp mặt đường.

Có thể nói Sài Gòn là mảnh đất thiên đường cho những ai muốn sự mới lạ và năng động và ban đêm, bởi lẽ đâu đâu ta cũng thấy những quán ăn uống, chỗ vui chơi và công viên suốt dọc đường đi và dường như nó mở thân đêm.

Nhưng tôi thành thật khuyên cáo cho những ai đang cô đơn muốn tìm những chỗ giải khuây rằng đây không phải là những chốn nên đến.

Không phải vì những chỗ đó phức tạp hay không lành mạnh mà những chỗ đó chỉ thích hợp cho những cặp đôi, bạn bè tụ họp.

Đó là lí do vì sao tôi ít khi ra đường vào buổi tối, kể cả lễ tết. Tôi sợ khi nhìn những cặp đôi dạo chơi ở ngoài đường lại cảm thấy tủi thân và càng thêm buồn tủi. Thế nên tốt nhất là ở nhà thưởng thức những trận cầu đỉnh cao vào cuối tuần còn hơn tò tò ngoài đường chẳng biết đi đâu.

Tôi gạt nút để cửa kính xe thấp xuống một chút. Những cơn gió cứ luồng vào mặt tôi nghe mát rượi xua tan đi cái mùi máy lạnh khó chịu của xe.

-Anh, khép cửa kính lại y, ở ngoài bụi lắm!

Ngọc Mi khẽ thúc tay tôi với nét mặt có chút khó chịu. Nó đã đi theo đưa tôi về mặc dù tôi đã kêu nó đi về nhà mấy lần vì trời đã tối. Dù vậy tôi không phủ nhận rằng mình rất xúc động bởi những hành động của con bé. Nếu không có nó thì chắc tôi cũng chẳng biết làm sao ở bệnh viện. Nếu gọi cho ba tôi thì phải chờ rất lâu ông mới có thể đến được. Và cũng nhờ có con bé, tôi mới đỡ cảm thấy cô đơn khi phải nhìn khung cảnh Sài Gòn về đêm như thế này.

-Em về trễ gia đình không nói gì sao?

Tôi buộc miệng, không muốn để không khí im ắng quá lâu.

-Không đâu, em gọi về gia đình rồi, giờ ai cũng biết anh bị gãy chân đó!

-Trời! Em nói chi vậy?

-Nếu em không nói giờ em không có ngồi đây với anh đâu!

Con bé khẽ cầu vào cánh tay tôi. Đôi mắt nai bé xíu của nó phản chiếu ánh đèn đường như sáng lung linh lên trong cái không gian mờ tối của chiếc taxi. Nếu có cảm xúc nào trong ánh mắt đó, thì đó là chắc là thâm trách câu hỏi vô tâm của tôi.

Tôi cứ ngồi bất động nhìn cảnh vật ngoài đường như thế cho đến khi con bé Mi bỗng đưa tay lên che tiếng ngáp mệt mỏi. Lúc đầu tôi định chăm chọc nó vài câu, nhưng thấy vẻ mặt đã lộ rõ nét mệt mỏi của con bé, tôi đã gói gém cái ý nghĩ đó vớt ra khỏi đầu và thay thế vào bằng một câu hỏi quan tâm hơn:

-Em mệt rồi hả Mi?

-Cũng chút chút thôi không sao đâu!

Con bé vội nở một nụ cười tươi bác bỏ đi câu hỏi của tôi. Nhưng song song với hành động đó lại là cái dụi mắt đầy mệt mỏi. Với hình ảnh như vậy, tôi càng chắc chắn hơn:

-Vừa phải lo cho lớp vừa phải đi với anh, chắc em mệt lắm rồi!

-Um, em không sao mà, giờ em còn khỏe hơn anh đó!

Một lần nữa như để chứng minh cho tôi thấy, nó giơ nắm tay đánh vào bắp tay tôi một quả. Nhưng cú đánh yếu xiu đó chẳng làm lung lay ý nghĩ trong đầu tôi là bao. Tôi nghiêm nghị pha một chút nhẹ nhàng:

-Hay em chớp mắt một lát đi, khi nào tới nơi anh sẽ gọi em dậy?

-Nhưng...em hông thấy mệt mà!

-Ngoan, nghe lời anh! Nghỉ một tý cho khỏe, nha?

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như ánh sao của nó. Cảm giác như ánh mắt đó có thể xoáy sâu vào trái tim tôi bất cứ lúc nào.

Tôi không biết mất tôi lúc nghiêm túc có buồn cười lắm không khi con bé bỗng dưng khẽ nở một nụ cười. Qua ánh sáng le lói phả vào xe, tôi có thể thấy thấp thoáng nét ửng hồng đã hiện trên đôi má thon nhỏ.

Con bé nói, một câu đầy ấp sự tin tưởng:

-Vậy anh trông chừng cho em nha?

-Ừ...ừm, em cứ nghỉ đi!

Rồi con bé nằm tựa ra ghế. Hàng mi dần kéo rèm che đi ánh sao từ đôi mắt xinh xắn đó.

Không khí trong xe bỗng ngưng lặng im như nó vốn có, hoá chẳng là tiếng máy xe vẫn vang lên đều đều.

Tôi lại chìm vào những suy nghĩ mông lung khi nhìn ra ngoài cửa kính. Những cảnh vật quen thuộc của đường phố Sài Gòn lại hiện ra trước mắt tôi.

Nhìn thấy những cặp đôi đang chờ nhau ngoài đó, không hiểu sao trong lòng tôi lại thấy nặng trĩu lạ thường.

Tôi không phủ nhận rằng ở bên con bé Mi tôi rất vui nhưng tất cả dường như chỉ là giả tạo khi thứ gắn kết giữa tôi và nó chỉ là một tờ giấy không hơn không kém.

Cái cảm giác tôi muốn đôi khi chỉ là một cái ôm thật chặt với người mình thực sự yêu thương. Nhưng với con bé Mi, tôi và nó không là gì của nhau cả làm sao tôi có thể thoải mái khi ở bên nó được.

Những cảm xúc dâng trào khiến tôi lại nhớ đến hình ảnh của Hoàng Mai trước đây. Em đã cho tôi cái giác ấm áp thực sự với vòng tay dịu dàng và đôi khi là những nụ hôn bất ngờ làm tôi ngây ngất.

Khi mà con lũ kí ức trong tôi ủa về ngày càng mạnh mẽ. Tôi chợt cảm nhận được một cái gì đó vừa gục lên vai tôi kèm theo những hơi thở đều đều và thật ấm nóng

Tôi quay sang và khựng lại một lúc khi con bé Mi lúc này đã tựa đầu lên vai tôi ngủ ngon lành như một con mèo con.

Tôi khẽ vén mái tóc mượt mà của con bé để nó không phập phồng dưới làn hơi thở. Gương mặt xinh xắn của con bé dần hiện ra, dễ thương và đáng yêu hơn cả. Tôi tự hỏi tại sao hai má của con gái lại mịn mẫn đến vậy. Từ gương mặt bầu bĩnh của Lam Ngọc cho đến thon gọn như Ngọc Mi, tất cả đều để lại trong tôi những cảm giác rất lạ.

Tôi cứ ngắm nhìn con bé mà không biết con lũ kí ức trong lòng đã đã bị chặn lại từ lúc nào bằng một con đập thật là kiên cố, con đập mang tên quá khứ.

“Dẫu kí ức có đẹp và lung linh đến mức nào, suy cho cùng nó cùng chỉ là quá khứ mà thôi”

Ngủ được chừng 20 phút thì chuông điện thoại của Ngọc Mi bỗng vang lên. Con bé giật mình thức dậy để lại trên bờ vai của tôi một sự trống trải lạ thường. Dù vậy tôi vẫn bình tĩnh quan sát con bé trả lời điện thoại:

-Alô, Ngọc Mi nghe đây...à anh Toàn hả...tụi em cũng gần về tới rồi...um, anh chờ xíu nha!

Cúp điện thoại xong, con bé nhìn tôi cười mỉm:

-Có vẻ bạn anh đang đợi ở nhà anh đó!

-Ừ, hề hề! Tụi nó hứa sẽ qua mà!

Con bé lại nở nụ cười như thay cho câu trả lời. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại cảm nhận được một vẻ ưu buồn thoáng xuất hiện trên gương mặt của con bé. Nó như một cơn gió thoảng qua làm cho mặt hồ khẽ gợn sóng, và nếu ta không để ý, nó vẫn chỉ thấy một mặt hồ lặng thình.

Tôi đưa tay, khều nhẹ con bé:

-Em đang buồn chuyện gì hả?

-Không đâu, chỉ là em tính ở lại nói chuyện với anh chút xíu thôi!

Mặt nóng ran, sượng ngắt, tôi cảm nhận từng luồng điện chạy rần rần trong người. Tôi không nghĩ con bé sẽ nói với tôi như vậy.

Khoảng chừng mấy giây sau đó, tôi mới bình tĩnh lại giọng dễ dãi:

-Ừ, thôi...hôm nay không được thì khi khác!

-Um...giờ biết làm gì hơn được!

Tôi có cảm giác như cả kí dỗi hờn đang đè lên mình. Nhìn thấy nét mặt chùng ục của con bé mà tôi phát thương. Tôi không biết nó muốn ở lại nói với tôi chuyện gì, nhưng tôi có thể đoán được ắc hẳn nó muốn nói chuyện với tôi lắm. Vậy nên tôi tiếp tục dễ dãi dành nó với giọng hứa hẹn hơn:

-Thôi thì tùy thuộc vào em đó, khi nào em rảnh cứ nhắn là anh có mặt ngay!

-Hứa nha!

Con bé đưa ngón út của mình lên với gương mặt thật rạng rỡ, tưởng như chưa hề có một nét ưu buồn nào vừa ghé qua.

-Rồi, hứa thì hứa!

Tôi cũng vui vẻ móc tay với con bé.

Dù gì với tôi những tháng ngày sắp tới đây tôi cũng sẽ làm bạn với bốn bức tường trong nhà. Với chiếc chân bó bột như thế này chẳng khác nào đeo cùm vào chân và nhà tù chính là nhà của mình. Không còn tự do tự tại làm những gì mình muốn. Không đá bóng, không tụ tập, không đùa giỡn. Có lẽ sắp tới đây, con bé là người duy nhất khiến cho cuộc sống của tôi bớt nhàm chán hơn.

Xe đi được chừng 5 phút nữa thì ngôi nhà 2 tầng của tôi dần hiện ra.

Điều lạ lùng ở đây là nó đã sáng đèn từ lúc nào mà theo trí nhớ khiêm tốn của tôi lúc đi ra ngoài vào buổi chiều nó vẫn chưa hề mở.

Tôi bắt đầu thấy hoang mang dần mỗi lúc xe đến gần căn nhà của tôi hơn.

Con bé Mi dường như đọc được nỗi lo trên gương mặt của tôi, nó dò hỏi:

-Không phải anh ở một mình sao, có ai trong nhà anh hả?

-À đâu có, chắc tụi thằng Toàn nó vào trước đợi anh đó!

-Thật không, sao thấy mặt anh khẩn trương vậy?

-Ừ, tại anh hơi mệt quá đó em!

Con bé Mi hoàn toàn có thể tiếp tục hỏi thêm để dồn tôi vào thế bí như Ngọc Lan đã từng làm trước đây nhưng nó không hỏi nữa. Có lẽ con bé tính tế hơn cô chị khi biết được đâu là điểm dừng, đâu nên dứt khoát. Chính vì sự thông minh và nhạy bén như vậy, tôi gần như không còn bí mật nào để giấu với con bé nữa cả.

Chiếc taxi dừng hẳn trước nhà tôi. Với chiếc nạn chống, tôi từ từ đi từng bước nặng nề vào trong với sự giúp đỡ của Ngọc Mi. Khi gần đến cửa, tôi mới quay sang nói với con bé:

-Đến đây được rồi, em về đi kéo trẻ đó!

-Có thật là anh tự lo liệu được chứ?

Con bé nhìn tôi với đôi mắt ái ngại, nó lại muốn làm y tá một lần nữa.

-Anh không sao mà, chỉ nhiều đây thì sao làm khó anh được!

-Um, vậy thôi em về nha, có chuyện gì nhớ nhắn cho em biết đó!

-Rồi, tiểu thư về cẩn thận! Kê hèn không tiễn cô ra cửa được!

Con bé phì cười với câu nói đùa của tôi. Nó thò tay véo mũi tôi một cái rồi tùm tùm đi ra chỗ chiếc taxi đang chờ. Tôi vẫn nhìn theo con bé cho đến khi nó vào hẳn chiếc taxi và rời khỏi nhà tôi.

Lúc này sự chú ý của tôi bắt đầu đổ dồn vào căn nhà quen thuộc ngày nào.

Thực sự thì tôi cũng không cảm thấy lo lắng lắm khi cả hàng xe của tụi thằng Toàn đang dựng bít ngoài sân. Nhưng điều làm tôi thấy khó hiểu là tại sao ở đây lại có một chiếc xe đạp điện, nhìn nó rất quen ắc hẳn tôi đã gặp chủ nhân của nó ở đâu đó rồi. Hơn thế nữa tại sao bọn nó lại có thể vào nhà trong khi chùm chìa khóa vẫn còn nằm gọn lộn trong túi tôi?

Thế là tôi quyết định bước vào nhà tìm hiểu.

Vừa mới mở cửa ra, cả đám Toàn phòn từ đâu liên ập tới trước mặt hô hào, vỗ tay inh ỏi:

-Chúc mừng thiếu gia về!

-Ê, tụi bây...

Chưa kịp để tôi nói tròn câu, bọn nó đã bung tôi lên chiếc ghế sofa tít tít:

-Chộ ui, đi ở ngoài đường về khát lắm phải hông, để tụi em chăm sóc cho ngài nha!

Một lần nữa chưa kịp nghe câu trả lời của tôi, bọn nó đã đồng mở về phía bếp:

-Hầu nữ ơi, thiếu gia về rồi nè, mang nước ra đi!

Theo như tôi suy đoán, chắc lại là một thằng nào đó giả gái ẻo lả bước ra để chọc逗 tôi. Nhưng mọi suy đoán trong đầu tôi đều nổ tung khi người mang ly nước bước ra từ trong bếp không ai khác chính là Lam Ngọc.

Một phút ngơ ngàng và bối rối, tôi cứ ú ớ trong miệng:

-Ng...Ngọc hả?

-Đừng suy nghĩ gì hết, uống nước đi!

Mặt ửng hồng, nàng đặt ly nước xuống bàn một cách lạnh lùng làm cả thầy đều im phăng phất. Duy chỉ có Toàn phòn vẫn còn gan lên tiếng:

-Hầu nữ ơi!

-Cái gì? Kịch bản tới đây là hết rồi nhé!

Nàng quay lại cau mày làm sát khí xung quanh tăng thêm bội phần. Tuy thế, Toàn phòn vẫn tiếp tục:

-Thì...đã giả làm hầu nữ thì giả cho trót, cho tụi này một ly nước với!

-Cái gì, được voi đòi tiên à?

Nàng thu đấm gắt nhẹ một hơi làm cả đám thằng Toàn hoảng vía chạy tán loạn ra ngoài sân như chạy giặc bỏ lại mình tôi chịu trận trước sát khí của nàng chẳng thể chạy đi đâu được.

Nhưng chắc có lẽ là tôi đã lo xa. Quan sát thấy đám thằng Toàn đã núp ngoài mấy chậu hoa trước sân, nàng mới thở dài một hơi:

-Thiệt tình, đúng là chẳng thể tin lời cái đám khi này được!

Rồi nàng quay sang tôi giọng dịu hơn:

-Phong đừng để tâm chuyện vừa xảy ra đấy. Chỉ là bọn kia bảo muốn tạo bất ngờ cho Phong nên Ngọc mới đồng ý thôi!

-Ừ, bất ngờ thiệt!

-Gi?!

-À không có gì, hề hề!

-Ừm, chân còn đau nhiều không?

Nàng ngồi xuống cách tôi một khoảng, mắt hướng về chiếc chân đang bó bột của tôi.

-Cũng còn ít ít, nhưng vài ngày nữa sẽ đỡ hơn thôi!

-Ừ, vậy Ngọc gọi ba Phong xuống nha!

-Ồ...ba Phong?

-Còn ai nữa, Phong nghĩ làm sao tại Ngọc có thể vào nhà Phong ngồi thế này được?

Một chữ “À” to tướng hiện ra trong đầu tôi. Giờ thì tôi đã có thể trả lời mọi câu hỏi liên quan đến việc vì sao đám thằng Toàn hiện ngang xuất hiện trong nhà tôi mà quậy tung bưng đến thế.

Ba tôi đã về, chắc là do nghe tin tôi bị gãy chân. Lí do mà trong thời gian gần đây là lí do chính ông hay về nhà thăm tôi. Đúng là tôi chưa bao giờ gặp lại ba mình trong tình cảnh bình thường cả.

Không lâu sau khi Lam Ngọc cất tiếng gọi, ba tôi cũng xuất hiện từ cầu thang xuống với dáng đi thư thái của người học võ như thường lệ. Vừa thấy tôi, ông đã tiến nhanh tới. Chắc ông nôn nóng gặp tôi lắm, cũng lâu rồi tôi chưa được gặp ông. Vậy nên tôi niềm nở gọi ông:

-Ba...

-Ba cái đầu mày!

Chưa kịp nói thêm câu nào, ông đã tọng một cái cốc vào đầu làm tôi thất kinh ôm đầu đau điếng.

-Ba làm gì vậy, ui da!

Tôi suýt xoa quả đầu, đồ rằng nó đã cao lên được vài phân.

-Còn nói nữa à, tao đã dặn mày ở nhà chăm chỉ rèn luyện võ công với thể lực điều độ. Nếu không thì mày cũng không ra nông nổi vậy đâu!

-Có mà ba, tại dạo này con không có thời gian nhiều!

-Còn có cái nữa hả?

-Thôi mà chú, bạn Phong đã bị gãy chân cũng đau lắm rồi ạ!

Lam Ngọc vội vàng can ngăn ba tôi.

-Hừm, con đừng bênh cái thằng này, do nó lười biếng nên mới ra nông nổi thế này thôi!

-Con biết rồi mà ba!

Tôi liếc mắt chấp tay, mong ông bớt chỉ chiếc cho con đỡ tội. Rất may ông hiểu ý nên chuyển chủ đề sang đám thằng Toàn đã hóng hớt ở ngoài sân:

-Sao mấy đứa kia đưa ở ngoài vậy, kêu nó vào ngồi chơi!

-Dạ hề hề, tụi con vào liền!

Như được giải cứu, tụi thằng Toàn phờn lật đặt tủa vào nhà nhưng ngồi đối diện Lam Ngọc chứ chẳng đứa nào dám ngồi gần nàng ngoài tôi. Có lẽ tôi chính là người duy nhất nàng không động tay chân khi phát cáu. Nhưng cũng có lẽ tôi là người duy nhất có thể làm cho nàng khóc một cách dễ dàng nhất.

-Mấy đứa học chung với thằng Phong hết hả

Ông nhìn một lượt chúng tôi hỏi.

-Dạ, hề hề! Riêng con là chơi với nó từ hồi cấp 1 rồi đó chú!

Toàn phờn nhanh nhào giờ tay.

-Xời, có cấp 1 thôi cũng nói, Lam Ngọc...

Tôi định cho thằng Toàn phòn 1 pha tên tò thì Lam Ngọc đã vội thúc tay vào hông tôi với cái lườm cháy mắt. Có lẽ Lam Ngọc không muốn tôi nói ra điều đó. Thế nên tôi đành xui xị làm thinh:

-À, tao nhớ lộn.

-Gi vậy ta, hề hề? Tự nhiên nhắc tới bà Ngọc rồi còn nhớ lộn trong này nữa, có gì đó mờ ám lắm!

Toàn phòn được nước đưa tay lên vuốt cằm ra vẻ thám tử. Và nó suýt phải bay khỏi ghế luôn khi nghe tiếng Lam Ngọc bẻ ngón tay rom rốp ở phía đối diện.

-Chú mới về nên vào phòng dọn đồ tiếp đây, mấy đứa cứ nói chuyện vui vẻ nha!

-Ồ chú, ở lại chơi tý cũng được ạ!

Toàn phòn hoãn vĩa khi thấy ba tôi đi lên lầu. Nó biết có ba tôi ở đây Lam Ngọc sẽ không dám làm gì tụi nó. Nhưng khi ba tôi đi lên lầu rồi, đó sẽ là một ác mộng với đám Toàn phòn.

-Sao vậy, mấy đứa cứ nói chuyện đi, chú cũng mệt rồi!

Lần này thì Toàn phòn hết vớ được. Nó đành nuốt nước mắt nhìn ba tôi từ từ lên lầu nhưng cũng không quên từ từ rời khỏi ghế sofa để thủ thế phòng khi Lam Ngọc truy sát.

-Bà Ngọc này !

Toàn phòn lí nhí.

-Sao?

-Huê nhé, hề hề!

-Cái gì? Mấy ông chọc tôi như thế mà giờ nói huê một câu là được à?

-Thôi mà, hề hề, thì chọc cho vui thôi! Chứ tui tụi cũng chọc mấy nhỏ trong lớp hoài mà nó có làm gì quá đâu!

-Này, coi chừng tui nói cho bé Phuong biết nhé!

-À thôi, hề hề ! Đình chiến nhe!

Thấy tụi thằng Toàn khúm núm như thế nàng cũng không muốn truy cứu nữa, bèn ngã người ra ghế khoan tay trước ngực để tụi thằng Toàn tiếp tục ngồi đối diện ở hàng sofa bên kia.

Lúc này Toàn phòn mới nói chuyện nghiêm túc lại:

-Cái chân mày nặng không Phong?

-Cũng không nặng lắm, tầm 1 tháng là ổn!

-Ừ, mà mày muốn biết kết quả trận chiều nay không?

Nó nhướn mắt nhìn tôi như đang muốn công bố một điều gì đó khoái chí.

-Muốn sao không, trông tụi bây qua để biết tin mà!

-Uầy, chán lắm Phong ơi

Đột nhiên Toàn phòn thở một hơi dài sọc lăm không khí cả căn phòng trở nên thật ngột ngạt. Nó làm tôi sốt sắng :

-Sao thế mày, thua rồi hả!

-Chắc,... !

Nó lại tặc lưỡi thêm một cái nữa, tôi nghe như tiếng mồi lửa bốc lên ở trong lòng.

Tự nhiên giữa không khí ảm đạm đó, Kiên lặng bỗng đứng phắt dậy rống to :

-À ha, giờ thì tụi bây không nói tao lằng nữa rồi nhe! Hồi chiều rõ ràng là thắng mà giờ tụi bây nói với thằng Phong là thua hả?

Ngay tức khắc, một bầu không khí yên tĩnh lại bao trùm ngôi nhà. Tất cả sự chú ý giờ này đều chuyển về phía thằng Kiên lặng lẽ đang ngếch ra như tượng :

-Gi? Tao nói gì sai à? Đội mình thắng chứ gì nữa?

Đề đáp lại câu hỏi của Kiên lặng, Toàn phớt chỉ lẳng lặng lắc đầu :

-Chắc, đó giờ tụi tao chỉ tưởng mày lẳng bình thường thôi, thì ra tụi tao đã hiểu lầm về mày Kiên à !

-Hề hề, tao không lẳng như tụi bây nghĩ chứ gì ?

-Đúng rồi, mày không lẳng như tụi tao nghĩ, mà nói đúng hơn là mày quá lẳng luôn! Anh em. . .!

Hiểu ý đội trưởng, cả bọn lao vào thằng Kiên lặng, thằng ôm tay, thằng ôm chân thằng giữ đầu, còn riêng Toàn phớt nó sọt thằng cái chân dài sọc của mình vào giữa hai chân thằng Kiên lặng làm nó rú lên thống thiết :

-Ahh. . .bà nội tụi bây, thả tao ra!

Mãi cho đến khi Lam Ngọc cau mày bọn nó mới chịu buông tha. Nhìn thằng Kiên lặng giờ này như cái xác không hồn, cứ nằm bệt ra mà thở hổn hển, lâu lâu lại trút ra vài câu như hấp hối:

-Tụi. . .cờ. . .hó!

Chỉ có riêng tôi lúc này là chưa hiểu mô tê gì, mặt cứ ngáo ột ra :

-Vậy trận hồi chiều là sao, tụi bây làm tao không hiểu tý nào thế?

-Uầy, thằng Kiên đã nói vậy thì thôi, bọn tao cũng không chọc mày nữa. Trận hồi chiều thắng đó!

Như chưa tin vào những gì mình nghe thấy, tôi mở mắt lên thật to:

-Gi? Thật không?

-Thật, không tin mày hỏi Lam Ngọc đi, hôm nay đội nữ lớp mình cũng hạ sát đối thủ 5-1 đấy!

-Gi ghê vậy, phải không Ngọc?

Tôi quay sang nàng như thể nàng là người có tiếng nói nhất lúc này.

-Ừ, Toàn nói đúng đó, nay lớp mình đại thắng!

Chỉ riêng cho tôi, nàng nở một nụ cười thật khế đúng chất thương hiệu Lam Ngọc mà ngày cả lũ bên kia cũng chẳng hề hay biết.

-Chà, đội mình đá thế nào hay thế?

-Hề hề, còn phải nói, do đội trưởng Toàn đây dẫn dắt chứ ai?

Ngay lập tức, thằng Kiên lặng nhồm dậy giành công :

-Không nhờ tao vào thay thằng Phong thì có đá ăn được nhé!

-Xùy! mày thì lo nằm ở đó đi, nhiều chuyện làm gì!

-Ê, vậy là sao, kể tao nghe coi?

Tôi vẫn chừng hững chưa hiểu cả bọn này đang nói gì.

-Rồi, để đội trưởng đây đích thân kể cho mày luôn. Lúc mày đi thi thằng Kiên lặng vào thay mày, nó đá hậu vệ để thằng Hiếu lên đá tuyến giữa, còn tao vẫn đá cánh như cũ

-Rồi có sút được trái nào nữa không?

-Không, thiếu người mà! Nên cả đội cù cưa với nó hết hiệp hai rồi sang đá penalty!

-Đù, rồi có thắng không?

-Thắng này mày lú à? Không thắng thì chắc còn ngồi đây kể cho mày nghe!

-Ồ hề hề, quên, tại mày kể nghe hồi hộp!

Đến đây Toàn phớt nhìn đồng hồ rồi tắc lưỡi.

-Mà thôi, giờ cũng trễ rồi, tụi tao còn về tắm rửa ăn cơm nữa. Đã xong tụi tao chạy qua đây ngay ấy chứ!

-Mà sao không thấy tụi thằng Huy qua nhỉ ?

-À, quên nói với mày, hôm nay đáng lẽ ra còn có tụi Phú nổ với đám thằng Huy nữa đấy, nhưng mà đông quá bà Ngọc giải tán bớt rồi chứ không thì nhà mày chưa không nổi đâu!

-À, thảo nào!

-Vậy thôi, tụi tao về đây, mày ở lại nghỉ ngơi đi!

-O! Vậy mai có thằng nào rảnh không qua chở tao đi học với!

Thế nhưng đáp lại câu hỏi của tôi, Toàn phớt chỉ thần nhiên:

-Chuyện đó mày khỏi phải lo, mai tự khắc sẽ có người qua chở mày đi học!

-Gi, thật không đấy?

-Hề hề, không tin thì mai cứ chờ xem! – Rồi nó quay sang Lam Ngọc mặt tươi cười – Tui về nha bà Ngọc, ở lại hạnh phúc nhen, ý lộn ở lại vui vẻ nhen!

-Ông vừa nói cái gì đó hả?

Lam Ngọc chỉ kịp bước ra bậc thềm, đám thằng Toàn đã chạy mất hút khỏi sân nhà tôi không còn một bóng. Tất cả những gì bọn tôi nghe được từ nó chỉ là tiếng xe đạp huỳnh huỵt vang từ đằng xa cộng với tiếng cười nói rôm rả.

-Hề hề, tụi này vui ghê ha Ngọc!

Tôi quay sang nàng pha trò xua tan đi không khí căng thẳng. Nhưng có vẻ những câu nói của tôi đã phản tác dụng. Nàng chẳng những không cười mà còn nhìn tôi với ánh mắt thật vô thần. Ánh mắt đó như có thể nhìn thấu được tất cả tâm can của tôi.

Nàng lặng lẽ bước đến bên cửa sổ để những cơn gió cứ vuốt nhẹ lên mái tóc nàng từng đợt bay tung đưa. Nó khẽ đưa hương lily dịu mát quyện vào mũi tôi những làn không khí thật dịu êm. Lúc đó tôi ước mình là một họa sĩ để có thể vẽ ngay một bức hình cho nàng. Bức hình một người con gái đang suy tư bên khung cửa sổ với hương hoa lily mê hoặc lòng người.

-Phong này!

Bất chợt nàng quay sang tôi, những cơn gió tinh nghịch vẫn trêu đùa mái tóc nàng.

-Ngọc biết ngày mai ai sẽ chở Phong đi học đấy!

-Ngọc cũng biết sao?

-Ừ, nhưng Ngọc không buồn đâu!

-Sao Ngọc lại nói vậy?

-Ngày mai Phong sẽ biết thôi.

-O..!?

Đáp lại bộ mặt ngáo ngơ của tôi, nàng lại lặng lẽ bước đến cạnh tôi thì thầm những lời thật ấm áp.

-Minh lên sân thượng nói chuyện một tý được không Phong?

Cùng với câu nói đó nàng khẽ khàng chìa bàn tay của mình ra, cười với tôi một nụ cười thật ấm áp. Nó không tươi như cái cách người ta cười một chuyện vui nào đó, cũng không quá khề như ai đó cười trong đau khổ. Tôi dường như có thể cảm nhận được sự ấm áp đó bằng chính cơ thể của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

